

ตอนที่ 1501 ทำลายค่ายกล

จนแล้วจนรอด ร่างเงาที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยก็ไม่ได้พูดอะไร ออกมาสักคำกับคำพูดของหลี่ซีเย มันยังคงล็อกเป้าสายตาเอาไว้บนตัวของหลี่ซีเย

ขณะที่หลี่ซีเยกลับทำตัวสบายๆ “ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย ยิ้มกล่าวว่า “ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า เป็นความจริงที่เทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเจ้าได้ขบคิดจนล่วงรู้ความลึกลับมาได้ไม่น้อยเลยทีเดียว เสียตาย พวกเจ้าต้องมาเจอกับข้า สิ่งนี้แหละลิขิตเอาไว้แล้วว่า ถึงเวลาที่พวกเจ้ารันทหารที่ตายเองแล้ว”

“หลี่ซีเยไม่ต้องทำปากดี กล้าออกมาสู้กันสักทีหรือไม่?” ร่างเงาที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยไม่ได้ปริปากพูด แต่ กลับมีเสียงขององค์ชายแห่งความชั่วร้ายดังขึ้นมา

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “มีอะไรที่ไม่กล้า แต่ว่าสำหรับข้าแล้ว การสังหารพวกเจ้าในลักษณะเช่นนี้มันน่าเสียตายเกินไป กล่าวสำหรับข้าแล้วประโยชน์ใช้สอยของพวกเจ้ามีมากมายเหลือเกิน”

“หลี่ซีเย ถ้าหากกล้าหาญพอก็จงออกมาตัดสินชี้อัดกัน หากว่าเจ้าเป็นฝ่ายชนะ ข้าจะออกจากยุทธภพตลอดไป” เวลานี้ เสียงของหลี่ซีเยดังขึ้น

ในขณะที่ ทุกคนก็เข้าใจได้แล้วว่า แม้แต่สุดยอดค่ายกลของ พวกเม็งเจิ้นเทียนก็ไม่สามารถฝ่าเข้าไปในสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง นั้นได้ พวกเขาจึงต้องการอาศัยวิธีการช่วยล่อให้หลี่ชียเอ้อออกมา

“พวกซีแพ้วเท่านั้นเอง ไม่มีสิทธิ์มาพูดเช่นนี้กับข้า” หลี่ชียเอ้อ พูดหัวเราะไปตามอารมณ์

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ้อทำเอาเม็งเจิ้นเทียนโกรธจนตัวสั่นเทา โมโหจนต้องกัดฟันกรอด แต่ก็จ้นด้วยเกล้า จะต่อสู้ชี้ขาดตัวเองก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอ้อ จะโต้คารมกับหลี่ชียเอ้อก็สู้ไม่ได้

“เจ้าผู้เยาว์ ถ้าหากไม่กล้าออกมาต่อสู้ก็ยอมแพ้อเสียแต่โดยดี พวกเราจะละเว้นให้เจ้าไม่ต้องตาย” เวลานี้ เสียงนำเกรงขามของ จักรพรรดิหอยสังข์ก็ดังขึ้น

“พวกเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นพวกที่ใกล้จะตายอยู่แล้ว ยังกล้า กล่าววาจาสามหาว ข้ารู้สึกเสรำใจแทนพวกเจ้าจริง ๆ แม้แต่ตัวเอง จะตายอย่างไรยังไม่รู้เลย” หลี่ชียเอ้อถึงกับหัวเราะออกมาสำหรับวาจา ที่ช่วยของพวกจักรพรรดิหอยสังข์นั้น

“พูดจาไม่รู้จักระอาย ข้ากลับจะต้องการดูว่าเจ้าจะใช้วิธีอะไร มาทำลายสุดยอดค่ายกลของพวกเรา” เสียงกล่าวตำหนิของ หลงจวูหย่าลู่ก็ได้ดังขึ้น

กล่าวสำหรับหลงจวูหย่าลู่แล้ว สุดยอดค่ายกลนี้นับเป็นผลงาน ที่น่าภาคภูมิใจใจของลู่ลู่พวกเขา ภายในสุดยอดค่ายกลนี้ ประกอบด้วยกำลังกายใจเทพเจ้าแห่งทะเลของลู่ลู่ถึงสองยุค ดังนั้น หลงจวูหย่าลู่จึงมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในสุดยอดค่ายกลนี้

ของพวกเขา เขาไม่เชื่อว่าหลีชีเยจะสามารถทำลายสุดยอดค่ายกลนี้ของพวกเขาเองได้

“ทำลายสุดยอดค่ายกลของพวกเขาเจ้านะหรือ?” หลีชีเยถึงกับหัวเราะและหลีชีเย “ต้องการทำลายสุดยอดค่ายกลของพวกเขาเจ้าสำหรับข้าแล้ว มันง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก ไม่ได้มีความยากที่จะกล่าวถึงเลยแม้แต่น้อย”

“เจ้าหนูที่อวดดี!” คำพูดของหลีชีเยสร้างความโกรธเคืองอย่างรุนแรงให้กับหลงจวูหย่าจู่เป็นอันมาก กล่าวหาว่า “ดี จ้ะเจ้า ออกมา ข้าอยากจะรู้ว่าคุณจะมีวิธีที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นใดมาทำลายสุดยอดค่ายกลของข้า!”

หลีชีเยถึงกับหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวหาว่า “ดูให้ดีนะ แหกตาดูให้เต็มที่ คอยดูว่าข้าทำลายค่ายกลที่เป็นของเล่นเล็กน้อยได้อย่างไร คอยดูว่าข้าจะทำให้พวกเขาตายเสียงดีกว่าอยู่อย่างไร!”

คำพูดเช่นนี้ได้ยั่ว โม โหจนหลงจวูหย่าจู่แทบกระอักเป็นเลือดออกมาผลงานที่น่าภาคภูมิใจที่สุดของจู่จู่ถูกหลีชีเยเรียกว่าเป็นค่ายกลเล็กๆ เท่านั้น

เวลานี้ บรรดาสุดยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกลต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต้องการดูว่าหลีชีเยจะแสดงอิทธิฤทธิ์อะไรในการทำลายสุดยอดค่ายกลของพวกเขาเมื่งเงินเทียนทุกคนล้วนแล้วแต่รู้ว่า หลีชีเยเป็นคนที่พูดแล้วทำได้จริงเสมอ ในเมื่อหลีชีเยบอกแล้วว่าจะทำลายสุดยอดค่ายกลของพวกเขาเมื่งเงินเทียน ย่อมต้องทำลายสุดยอดค่ายกลนี้ได้เป็นแน่แท้

"แว้งค์..." ทันใดนั้น หลีชีเยที่อยู่ท่ามกลางสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งพลันหายตัวไป สายตาของร่างเงาที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยกวาดตามองเป็นการใหญ่ในทันที ค้นหาไปทั่วฟ้าดินในระดับพลัน แต่ก็ยังไม่พบตัวของหลีชีเย

กล่าวสำหรับพวกของเมิ่งเจิ้นเทียนแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เหลือเชื่ออย่างยิ่ง เนื่องจากพวกเขาได้ทำการลือกเป้าหลีชีเย เอาไว้แล้ว ในสายตาของพวกเขาบอกว่า ไม่ว่าหลีชีเยจะใช้วิธีอำพรางตัวอย่างไรก็ไม่สามารถรอดพ้นจากสายตาของพวกเขาไปได้

"ตุ้ม..." บังเกิดเสียงดังสนั่นขึ้นมา ขณะที่สายตาของร่างเงาที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยกำลังสอดส่องกวาดหาไปทั่วบริเวณ เพื่อสืบค้นร่องรอยของหลีชีเยอยู่นั้น พลันร่างเงาที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยพลันเกิดการระเบิดขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทันใดนั้น สุดยอดค่ายกลดังกล่าวได้พังทลายลงทันที ศิลาแกร่งทั้งหมดแตกละเอียดหลักกฏเกณฑ์สัจธรรมทั้งหมดขาดกระจุย ภายใต้พลังที่สุดแข็งแกร่งเช่นนี้ ส่งผลให้พวกของเมิ่งเจิ้นเทียนกระเด็นกระดอนไปในทันใด

"ปัง..." พวกของเมิ่งเจิ้นเทียนยังไม่ทันมีปฏิกิริยาโต้ตอบทันใดนั้น ปราบกฏพลังที่ทรงพลังยิ่งสายหนึ่งเข้ามาสยบพวกเขาเอาไว้ในทันที เหมือนเป็นมนุษย์ยักษ์ที่ใหญ่โตยิ่งเห็นฟ้าลงมาแล้วใช้เท้าของเขาเหยียบลงมา พลันก็ได้เหยียบพวกเขาเอาไว้ใต้ฝ่าเท้าจนกระดิกตัวไม่ได้

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?" สถานการณ์ที่พลิกผันอย่างกะทันหันเช่นนี้ ไม่มีใครมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้นกัน

แน่ ทุกคนได้แต่มองดูด้วยอาการอ้าปากตาค้าง ตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่มีใครเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่า หลี่ชียเอ่ได้อาศัยวิธีอะไรในการทำลายสุดยอดค่ายกลของพวกเมิ่งเจิ้นเทียนลงได้

ความจริงแล้ว ไซ่ว่าจะมีเพียงผู้ชมเท่านั้นที่ไม่เข้าใจว่าหลี่ชียเอ่ทำลายสุดยอดค่ายกลได้อย่างพรหม แต่พวกของเมิ่งเจิ้นเทียนเองก็ยังไม่เข้าใจว่าหลี่ชียเอ่สามารถทำลายสุดยอดค่ายกลนี้ลงได้อย่างฉับพลันทันทีได้อย่างไร

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้ปรากฏตัวออกมาแล้ว เขายังคงยืนอยู่ท่ามกลางสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง แต่ว่า ในเวลานี้ทิวร่างกายของเขาปรากฏเป็นหลักกฎเกณฑ์สัจธรรมแต่ละข้อขึ้นมา เวลานี้ ภายในสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งทั้งหมดก็ปรากฏหลักกฎเกณฑ์สัจธรรมขึ้นมาจำนวนนับไม่ถ้วน ทิวทั้งสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งก็คล้ายดั่งเป็นโลกแห่งหลักกฎเกณฑ์อย่างนั้น เหมือนเป็นผืนน้ำแห่งหลักกฎเกณฑ์ที่กว้างใหญ่ไพศาล เหมือนว่าทุกๆ หลักกฎเกณฑ์สัจธรรมทั้งโลกล้วนแล้วแต่มีต้นกำเนิดมาจากตรงนี้

การยืนอยู่ท่ามกลางผืนน้ำอันกว้างใหญ่แห่งหลักกฎเกณฑ์เช่นนี้ หลี่ชียเอ่ในเวลานี้เสมือนหนึ่งได้หลอมรวมกับหลักกฎเกณฑ์ทั้งหมดจนเป็นเนื้อเดียวกัน เหมือนว่าเวลานี้มันคือส่วนหนึ่งของผืนน้ำอันกว้างใหญ่แห่งหลักกฎเกณฑ์ เหมือนว่าในเวลานี้หลี่ชียเอ่ที่อยู่ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของผืนน้ำอันกว้างใหญ่แห่งหลักกฎเกณฑ์ คือส่วนที่เป็นแกนหลักของหลักกฎเกณฑ์อย่างนั้น

“สำเร็จเพราะสิ่งนี้ ล้มเหลวก็เพราะสิ่งนี้” หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่ท่ามกลางสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง เสมือนหนึ่งได้กลายเป็นสิ่งที่มี

พลังอำนาจสูงส่ง ยิ้มกล่าวว่า “พวกเจ้าหิบบิบบิเอาพลังบางส่วนมาจากสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง แต่พวกเจ้ากลับไม่รู้ว่ เมื่อใดที่ข้ายินควบคุมสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งอยู่ตรงนี้แล้ว ข้าก็สามารถระเบิดจากด้านในสุดยอดค่ายกลของพวกเจ้าได้อย่างง่ายดาย สิ่งนี้มันทำได้ง่ายดายเหลือเกิน คล้ายตั้งเป็นการชกศึกเข้าบ้านอย่างนั้น”

“เจ้า...” ในเวลานี้ พวกเม็งเจิ้นเทียนทั้งตระหนกละคนกับความโกรธ โดยเฉพาะยิ่งหลงจวู่หย่าลู่ด้วยแล้ว โกรธจนแทบกระอักเลือดออกมา ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าค่ายกลที่ลู่ลู่ของพวกเขาก็ือเป็นสิ่งทีภาคภูมิใจมากที่สุดต้องถูกหลี่ซีเย่ระเบิดจนกลายเป็นจุดอย่างง่ายดายเช่นนี้

“เปิด...” ในขณะนี้ พวกของเม็งเจิ้นเทียนคำรามเสียงดังออกมา หวังจะพลิกเอาพลังที่สยบทับอยู่บนตัวของพวกเขาขึ้น แต่ถึงแม้พวกเขาจะพยายามอย่างสุดแรงเกิดไปแล้วก็ไม่สามารถหนีรอดจากการถูกพลังที่สยบพวกเขาเอาไว้ไปได้ เหมือนว่าพลังนี้ปราศจากที่สิ้นสุด ยิ่งพวกเขาต่อต้านมากเท่าไร พลังสยบก็จะมากขึ้นเท่านั้น

“อย่าได้เสียแรงเปล่าเลย นี่มันคือการสยบโดยสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง ไม่เหมือนกับที่พวกเจ้าแอบหิบบิบบิเอาพลังมาได้เล็กน้อย แต่นี้คือสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งทีสมบูรณ์แบบ เป็นพลังทั้งหมดของสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง เว้นเสียแต่เป็นราชันเซียนเท่านั้น หากไม่แล้ว อย่าหวังสั้นคลอนต่อพลังเช่นนี้อีกเลย” หลี่ซีเย่หัวเราะกล่าวออกมา เมื่อเห็นพวกของเม็งเจิ้นเทียนคิดจะพลิกหนีจากการสยบพลังเช่นนี้

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ยืนดูอย่างห่างๆ ถึงกับใจหายใจ
คว่ำ สิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งตรงหน้ามีความแข็งแกร่งขนาดราชัน
เขียนหากต้องการหักหาญบุกเข้าไปยังต้องแลกด้วยค่าตอบแทน
ลองคิดดู หากต้องถูกสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งเช่นนี้สยบบนตัวแล้ว
เป็นไปได้อย่างไรที่พวกของเม็งเจ็ญเทียนจะฝ่าออกไปได้

ในเวลานี้ ทุกคนต่างอึ้งไม่อาจพูดสิ่งใดออกมาได้เป็น
เวลานาน เมื่อมองเห็นพวกของเม็งเจ็ญเทียนที่เป็นสี่ยอดฝีมือซึ่ง
ได้รับการเคารพสูงสุดกับกองทัพทั้งสี่ที่มียอดฝีมืออยู่เป็นจำนวน
นับหมื่นพัน ซึ่งถูกสยบอยู่ ณ ตรงนั้น ทุกคนถูกทำให้หัวนโหนงยิ่ง
นักกับภาพเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้า

“หลี่ซีเยก็จะฝืนลิขิตสวรรค์จนน้ำกล้วเช่นนี้แหละ” มีผู้ที่อด
พึมพำออกมาว่า “การพลิกสถานการณ์ง่ายดั่งปอกกล้วยเข้าปาก
เท่านั้น เขาช่างมีความชั่วร้ายเหลือเกิน”

“ขณะเป็นเจ้าแพ้เป็นโจร ไม่มีอะไรต้องพูดอยู่แล้ว หลี่ซีเย จะ
ฆ่าจะแกงก็สุดแล้วแต่เจ้า วันนี้ที่ต้องพ่ายแพ้ ณ ที่ตรงนี้ บอกได้แต่
เพียงฝีมือข้าเม็งเจ็ญเทียนสู้คนอื่นเขาไม่ได้!” สูดหายใจแล้ว เมื่อไม่
สามารถสั่นคลอนต่อสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งได้แล้ว เม็งเจ็ญเทียนจึง
ต้องปล่อยวาง เขานับเป็นบุรุษผู้หนึ่งเหมือนกัน จะตายอยู่แล้วแต่
ยังคงมีความหยิ่งยโสเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด

ภายในใจของทุกคนเต้นกระตุกขึ้นมาทีหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูด
เช่นนี้ เวลาที่ความเป็นความตายสำหรับพวกของเม็งเจ็ญเทียนที่
เป็นสี่ผู้ได้รับการเคารพสูงสุดและกองทัพทั้งสี่ล้วนแล้วแต่อยู่ใน

ความคิดชั่ววูบของหลี่ชียเอ่ ความเป็นความตายอยู่ในมือของผู้อื่น
มันก็เท่านี้แหละ

“วางใจเถอะ พวกเจ้าได้ตายแน่นอน แต่ว่า ขั้นตอนนั้นจะเจ็ด
ปวดยิ่งนัก อยู่มีสู้ตายเสียดีกว่า จะโทษว่าข้าโหดเหี้ยมทารุณก็ไม่
ถูก เป็นพวกเจ้าเองที่พลาดโอกาสนั้นไป” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าว

ในเวลาตัวเอง หลี่ชียเอ่เริ่มขยับแล้ว พลันที่เขาขยับหลัก
กฎเกณฑ์ทั้งหมดของสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งก็พลันขยับตาม นาที่
นี้สิ่งที่น่ากลัวได้เกิดขึ้นมาแล้ว

เสียงประหลาดแต่ละเสียงที่ดัง “จี้ด จี้ด จี้ด...” ออกมา นาที่นี้
บนตัวของพวกเมิ่งเจิ้นเทียนที่เป็นสี่ผู้ได้รับการเคารพสูงสุดและ
ยอดฝีมือจากกองทัพทั้งสี่จำนวนนับพันนับหมื่นถึงกับมีรากฝอย
โผล่ออกมาอย่างกะทันหัน หลังจากทีรากฝอยเหล่านี้ออกมาจาก
ร่างกายของพวกเขาแล้ว พลันแหงรากลงสู่พื้นดินทันที

“ไม่...” ในเวลา นี้ ยอดฝีมือจำนวนมากที่อยู่ในกองทัพทั้งสี่
ตกใจจนหน้าขาวซีด พวกเขาคิดจะดิ้นรนและกลิ้งตัวไปมา แต่
เวลานี้พวกเขาไม่สามารถกระดิกตัวได้อยู่แล้ว

“หลี่ชียเอ่ นี่มันวิชาमारอะไรของเจ้า!” เวลา นี้ แม้แต่พวกเมิ่ง
เจิ้นเทียนที่เป็นสี่ยอดฝีมือก็ตกใจจนมีใบหน้าที่ขาวซีด!

“เปล่า นี่ไม่ใช่วิชาमार” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า
“นี่เป็นหลักกฎเกณฑ์ที่ถูกต้องตามทำนองครองธรรม เป็นพวกเจ้า
ที่หยิบยืมเอาพลังของสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งไปใช้ ในใจของพวก

เจ้ายอมเข้าใจเป็นอย่างดี พวกเจ้าได้ทำการหลอมรวมพลัง
ลมปราณของตนรวมเป็นหนึ่ง.....”

“...สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงหลอมรวมเอาพลังจากศิลาแกร่ง และเป็น
การหลอมรวมเอาพลังของสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง ขณะเดียวกัน
พลังของสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งก็ได้หลอมรวมเข้ากับพลัง
ลมปราณของพวกเจ้า หลักกฎเกณฑ์จึงเข้าไปอยู่ในร่างกายของ
พวกเจ้า! เวลาที่ พวกหลักกฎเกณฑ์ก็แค่อาศัยร่างกายที่มีเลือดมี
เนื้อของพวกเจ้ามาเพื่อการเจริญเติบโตเท่านั้นเอง”

“เจ้า เจ้ากำลังคิดจะทำอะไร!” เวลาที่ สีหน้าขององค์ชายแห่ง
ความชั่วร้าย ก็ต้องซีดเผือด และเขาสามารถคาดการณ์ได้ว่า เรื่อง
ที่น่ากลัวกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

“ไม่คิดทำอะไร” หลี่ชีย่ยมินิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ก็พวกเจ้า
ไม่ใช่รีที่ไปหุบยืมเอาพลังจากสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งมาใช้ก่อน
มิใช่รี? เมื่อยืมแล้วก็ต้องคืน พวกเจ้าว่างั้นไหม ในเมื่อพวกเจ้าเป็น
ฝ่ายหุบยืมเอาพลังจากสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งก่อน เวลาที่ สิ่งที่มี
พลังอำนาจสูงส่งก็ต้องการหุบยืมพลังลมปราณจากพวกเจ้าบ้าง
เพื่อบำรุงต้นที่พวกเจ้าเรียกว่าสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะ ให้มันได้ที่
เร็วขึ้น”

พลันที่พูดคำๆ นี้ออกมา ไม่เพียงแต่พวกเมิงเจิ้นเทียนเท่านั้น
ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้สึกหวาดผวาทั้งสิ้น แม้แต่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญ
ตนที่ยืนอยู่ในระยะห่างไกล

นี่มันคงไม่เพียงแค่อยืมเอาพลังลมปราณเล็กน้อยเท่า
นั้นเองแล้ว เกรงว่าหลี่ชีย่ยมินิดต้องการริดพวงของเมิงเจิ้นเทียนจน

แห้ง ด้วยการใช้พลังลมปราณทั้งหมดของพวกเขาเข้ามาบำรุง
สมุนไพรมะเขือเทศอายุวัฒนะแล้ว!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1502 ดุดลมปราณ

บนตัวของเมิ่งเจิ้นเทียนที่เป็นสีผู้ได้รับการเคารพสูงสุด และ ยอดฝีมือทั้งหมดจำนวนหมื่นพันของกองทัพทั้งสิ้นทั้งหมด ปราบฎ เป็นรากฝอยแต่ละเส้นที่งอกโผล่ออกมาแล้วหยั่งรากลงกับพื้นดิน ในทันที

เสียง "จืด จืด จืด..." ดังขึ้น ในเวลานี้รากฝอยทั้งหมดกำลังดูด เอาลมปราณ เลือดวิฆณะ พลังแห่งชีวิต พลังสัจธรรม...ต่างๆ เป็นต้นออกจากร่างกายของพวกเขา เท่ากับต้องการดูดเอาเลือดแก่น ของพวกเขาไปทั้งหมด

รากฝอยแต่ละเส้นทำการดูดเอาเลือดแก่นออกจากร่างของ พวกเขาเมิ่งเจิ้นเทียน หลังจากผ่านสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งแล้ว เลือด แก่นเหล่านี้ก็จะถูกกลั่นทันที จากนั้นส่งผ่านไปยังหญาสังสารวัฏ เก้าใบต่อไป

"สมุนไพรมะเข็ญอายุวิฆณะไม่ใช่ต้นไม้เก่าแก่โบราณต้นนั้น หรอกหรือ?" ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกงงัน เมื่อเห็นเลือดแก่น ทั้งหมดถูกส่งต่อไปยังหญาสังสารวัฏเก้าใบที่ขึ้นอยู่บนรากแก่นนั้น ตั้งแต่แรกจนถึงปัจจุบัน ผู้คนจำนวนมากยังเข้าใจว่า สมุนไพรมะเข็ญอายุวิฆณะที่ทุกคนพูดถึงกันก็คือต้นไม้เก่าแก่โบราณที่ขึ้นอยู่ ในหุบเขาสังสารวัฏต้นนั้น แต่แล้ว ไม่นึกไม่ฝันเลยว่ากลับ กลายเป็นต้นหญ้าเล็กๆ ที่ขึ้นอยู่บนรากของต้นไม้แก่นต้นนี้เท่า นั้นเอง เป็นสิ่งที่อยู่เหนือความคาดคิดของผู้คนทั้งหมด

ความจริงแล้ว ตั้งแต่ต้นจนจบก็มีคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่า เจ้าสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะที่วานั้นคืออะไร ชาวที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็เป็นเพียงชาวที่ถูกปล่อยออกมาจากพวกของเมืองเงินเทียนเท่านั้นเอง

“หลี่ซีเย เจ้าทำชั่วและเด็ดขาดเช่นนี้ ไม่กลัวสวรรค์ลงทัณฑ์หรือ? แม้แต่ระดับผู้ยิ่งใหญ่เช่นองค์ชายแห่งความชั่วร้ายยังต้องรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก เมื่อต้องถูกดูดเอาเลือดแก่นออกไปจากร่างกายจะอย่างไรเสียกับเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับความตายคงมีไม่กี่คนที่ไม่รู้สึกหวาดกลัว โดยเฉพาะกับการที่ต้องถูกรีดเลือดแก่นภายในร่างกายจนแห้ง ยิ่งสร้างความรู้สึกที่หวาดกลัวต่อผู้คนอยู่แล้ว

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะก๊ากออกมากับการร้องเอะอะโวยวายขององค์ชายแห่งความชั่วร้าย และกล่าวว่า “สวรรค์ลงทัณฑ์ อะไรที่เรียกว่าเป็นสวรรค์ลงทัณฑ์? แค่ว่าคนตายชนิดหนึ่งนับเป็นสวรรค์ลงทัณฑ์อะไร ก่อนหน้านั้น ข้ายังเคยเช่นฆ่าเป็นล้านล้านมาแล้ว! แค่นี้นับเป็นสวรรค์ลงทัณฑ์อะไรได้! หากจะพูดถึงสวรรค์ลงทัณฑ์เทพเจ้าโบราณน้ำลึกพวกเจ้าอย่ามาแสรังทำเป็นนักปราชญ์ต่อหน้าข้า...”

“...สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่เทพเจ้าโบราณน้ำลึกพวกเจ้าได้ทำเอาไว้มันมีน้อยไปหรือไม่? ยังไม่ต้องพูดถึงการดักปล้นผู้คนในเส้นลือโจว ฆ่าคนชิงทรัพย์ ล่าพังแค่เรื่องที่เทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเจ้าจับทารกแรกเกิดไปฝังเอาไว้ใต้พื้นดิน หากไม่สามารถทนได้ก็ปล่อยให้พวกเขาตายไป วิธีการแบบนี้ก็ได้สร้างความสยดสยองให้กับผู้คนแล้ว ข้าแค่ดูดเอาเลือดแก่นของศัตรู

เท่านั้นเอง แต่พวกเจ้าฝั่งลูกหลานของตัวเอง เจ้าว่าใครน่า
สะอิดสะเอียนมากกว่า! ” หลี่ซีเยยิ้มเยาะทีหนึ่งเมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้

องค์ชายแห่งความชั่วร้ายที่คิดจะเอะอะโวยวายต่อถึงกับนั่ง
เงิบขึ้นมา เมื่อหลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้

“ข้าไม่เคยเกรงกลัวต่อสวรรค์ลงทัณฑ์ของสวรรค์โจร” หลี่ซีเย
ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “อีกอย่าง ต่อให้เรื่องนี้จะต้องได้รับการ
การลงทัณฑ์จากสวรรค์ก็มาถึงตัวข้าอยู่ดี ผู้ที่ได้รับเลือดแก่น
ของพวกเจ้าคือต้นหญ้าเขียนต้นนี้ อีกทั้ง ผู้ที่ดูดลมปราณพวกเจ้า
จนแห้งก็เป็นฝีมือของสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งนี้ ข้าเพียงแค่ทำการ
ปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์นิดหน่อยเท่านั้นเอง”

ในเวลานี้ ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา บรรดายอดฝีมือผู้
บำเพ็ญตนจำนวนมากที่มองเห็นผู้ที่ได้รับการเคารพสูงสุดเช่น
พวกของเมิ่งเจี้ยนเทียนต้องถูกดูเอาเลือดแก่นในร่างกายจนแห้ง
ต่างรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา

“แต่เดิมชนะเป็นเจ้าแพเป็นโจร มันไม่มีอะไรจะพูดอยู่แล้ว”
เวลานี้ หลงจวูหย่าจู่ร้องกล่าวเสียงดังออกมา “แต่ หลี่ซีเย เจ้า
อาศัยแผนชั่วร้ายเอาชนะพวกเรา มันไม่ได้เป็นเรื่องที่น่ายินดีอะไร
นัก หากว่าเจ้าอาศัยกำลังความสามารถที่แท้จริงของตนเอาชนะ
พวกเรา มันคงไม่มีอะไรต้องไปถกเถียงกัน แต่ว่า การอาศัยแผนชั่ว
มาสังหารพวกเรา จู่ๆของข้าจะต้องล้างแค้นให้กับข้า เผ่าพฤษชา
วิญญานเทพ ปีศาจทะเลในแดนวิญญานสวรรค์ จะต้องแก้แค้น
ให้กับพวกเรา...”

“เออละ ไม่ต้องเอาคำพูดพวกนี้มาชู้ซ่า” หลีชีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “จู่จู่อะไรของพวกเจ้า เผ่าพฤษชา วิชาญญาณเทพ ปีสากลทะเล ไต้หล่าอะไรนั่น ช้าเคยเกรงกลัวพวกเจ้าตั้งแต่เมื่อไรกัน? พวกเขาแน่จริงก็เข้ามาได้เลย มาล่านหนึ่งช้าจะเช่นฆ่ามัน ล่านหนึ่ง มาหนึ่งล่านล่านช้าก็จะสังหารพวกมันหนึ่งล่านๆ ตามระเบียบ ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไรนักหนา!”

ต่อให้เป็นระดับหลงจู่หย่าจู่ยังคงรู้สึกหวาดกลัวอยู่ในใจ เมื่อต้องตายไปในลักษณะถูกดูดเลือดแก่นในตัวจนแห้ง อดพูดออกมา ด้วยคำพูดที่มีท่าทีแข็งนอกอ่อนในเช่นนี้มาชมชู้หลีชีเย เสียตาย หลีชีเยไม่สนใจวิธีการเช่นนี้อยู่แล้ว

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากเมื่อได้ยินคำพูดที่ฮึกเหิมเช่นนี้แล้ว ถึงกับหวาดกลัวจนลุกขนพองขึ้นมา รู้สึกเหมือนเย็นวาบวบที่คอ คำพูดของหลีชีเยประดุจตั้งเป็นดาบยาวที่พาดอยู่บนคอของทุกคนอย่างนั้น ใครกล้าเป็นศัตรูกับเขาจะต้องถูกตัดหัวออกมาในนาทีถัดไป

หลีชีเย ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเมินเฉยว่า “แต่จะว่าไปแล้ว ช้ายังรู้สึกขำกับเรื่องของการชั่วร้ายนั้น ขณะที่เม็งเจิ้นเทียนพ่ายแพ้ พวกเจ้าหลบซ่อนตัวอยู่ในที่ลับตลอดเวลา ไม่ยอมลงมือ มันเพื่ออะไรกันล่ะ? ไม่ใช่ต้องการหลอกให้ช้าเข้าไปติดกับหลักลมพรางของพวกเจ้าหรือ? ตอนนั้นช้าก็คิดแล้วว่า ในเมื่อพวกเจ้าคิดเล่นสกปรก...”

“...งั้นก็ดี ช้าก็จะเล่นเป็นเพื่อนให้กับพวกเจ้าสักครั้ง นึกๆ ไปแล้ว พวกเจ้าทั้งสี่ล้วนแล้วแต่แข็งแรงแรงถึงเพียงนี้ มีทักษะยุทธที่กล้า

แข็ง อาหารบำรุงแบบนี้จะไปได้ที่ไหน? อีกอย่าง ยังมียอดฝีมือ อีกหมื่นพัน อาหารบำรุงเช่นนี้ก็หาได้ยากนัก พวกเจ้าว่าอย่างนั้น มั้ย โดยเฉพาะตัวของเม็งเจิ้นเทียน องค์ชายแห่งความชั่วร้าย ทักษะยุทธสูงส่ง ทั้งยังมีอายุน้อย นึกๆ ดู...”

“ด้วยอายุเท่านี้ของพวกเจ้า กลับมีพลังลมปราณที่น่าเกรง ขามมากไว้ในครอบครอง มีความมีชีวิตชีวามากมาย คนหนุ่ม เช่นนี้ พลังชีวิตต้องคึกคักมีชีวิตชีวาเพียงใด คนหนุ่มเช่นพวกเจ้านับเป็นของบำรุงชั้นยอด อย่างน้อยเมื่อเทียบกับจักรพรรดิหอยสังข์ หรือหลงจวูหย่าลู่ที่เป็นอาหารบำรุงแก่ๆ ยิ่งน่ากินมากกว่า ดังนั้น เมื่อพวกเจ้าชุดหลุมพรางขึ้นมา ข้าก็ยินดีกระโดดลงไป ภาซิตว่าเอาไว้ว่า “ไม่เข้าถ้าเสีย ไหนเลยจะได้ลูกเสีย”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยหัวเราะพร้อมกับสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ใช่ว่าข้าจงใจดูถูกพวกเจ้า ข้าเพียงต้องการพูดว่า วิธีการน้อยๆ เช่นนี้ หรือที่พวกเจ้าเรียกว่าเป็นแผนการนั้น มันดูไม่ได้เลยจริงๆ ขอเพียงข้าออกแรงสักนิดหนึ่ง ก็สามารถทำให้พวกเจ้าไม่ได้พูดได้เกิดอีกเลย”

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ยืนดูอยู่ในที่ที่ห่างไกลถึงกับหวาดผวาเวลานี้ต่างมองหน้ากันและกัน พวกเขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่า หลี่ซีเยได้วางแผนเล่นงานพวกเขาตั้งแต่ต้นมาแล้ว เมื่อเทียบกับสิ่งที่พวกเม็งเจิ้นเทียนเรียกว่าเป็นหลุมพรางแล้ว นี่แหละคือการวางแผนให้ร้ายที่แท้จริง

สำหรับพวกของเม็งเจิ้นเทียนแล้ว ยิ่งทำให้พวกเขาต้องนั่งเงยบจนพูดอะไรไม่ออกอยู่เป็นเวลานานมาก พวกขององค์ชาย

แห่งความชั่วร้ายลงมือวางแผนการโอบล้อมโจมตีในครั้งนี้อย่าง
ตัวเอง ในแผนการของพวกเขา นั่น ถ้าหากเทพธิดาเก็บจันทรา
และเทพธิดาเงินห่อมาด้วย ก็จะจัดการกับพวกนางทั้งสองไปพร้อม
กันทีเดียว ไม่นึกเลยว่า ลำพังแค่หีสึเอคนเดียวก็สามารถวางแผน
ให้ร้ายพวกเขาทุกคนได้

“พูดจากใจจริงเลยนะ ถ้าหากว่าให้ข้าดึงเอายอดฝีมือแปดห
มือนหรือแสนคนมาทำเป็นอาหารบำรุงสะกิ้นบว่าทหารธนู โหดร้าย
เหมือนกัน” หีสึเอยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า พวกเจ้ามาถึงที่เองก็อย่า
โทษข้าโหดเหี้ยมทหารธนู เป็นพวกเจ้าเองที่รณหาที่ตาย จะไปโทษ
ใครกันเล่า?”

“พี่หีสึ ภาชิตกล่าวไว้ว่า ผู้กมิตร์ดีกว่าสร้างศัตรู” เวลา
จักรพรรดิหอยสังข์ทำสีหน้ายิ้มแย้มกล่าวว่า “ครั้งนี้พี่หีสึฝีมือสูงส่ง
พวกเราพ่ายแพ้ก็ไม่มีอะไรจะพูด พี่หีสึต้องการอยากได้อะไร? ขอ
เพียงเอ่ยปาก ทุกอย่างตกลงกันได้”

เวลานี้ แม้ว่าจะอยู่ต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า จักรพรรดิหอยสังข์ก็
ยอมอ่อนข้อแล้ว กล่าวสำหรับเขาแล้ว ศักดิ์ศรีนับเป็นอะไรเมื่อ
เทียบกับชีวิต หากสามารถรอดจากความตายไปได้ เขายอมพร้อม
ที่จะลดสิ่งที่เรียกว่าศักดิ์ศรีลงอยู่แล้ว

“ฮ่า ฮ่า จักรพรรดิหอยสังข์เจ้านี้ไม่เคยเปลี่ยนเลยนะ ตอน
สมัยหนุ่มอาศัยบารมีของบิดาอวดศักดิ์ดาไปทั่ว เมื่อต้องเจอกับ
ราชันเซียนเจียวเหิงก็หวาดกลัวจนกลายเป็นคนที่ไม่ได้ความทันที่
เป็นเต่าหดห้วมาไม่รู้เนิ่นนานเท่าไร นับว่าสามารถอยู่อย่างอดสูมา
ได้ในที่สุด ในครั้งนั้น เมื่อเห็นว่าไม่มียอดฝีมืออะไรในยุทธภพแล้ว

ก็คลานออกมาทำเก่ง เวลานี้เตะเอาตอเข้าก็แสร้างทำเป็นคนที่ไม่
ความสามารถอีกครั้ง เสียทีที่เป็นถึงบุตรของเทพเจ้าแห่งทะเล เจ้า
มันทำให้ผู้เป็นบิดาต้องเสียหน้าโดยแท้” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเปิดเผย
ของจักรพรรดิหอยสังข์อย่างไม่เกรงใจ

สีหน้าของจักรพรรดิหอยสังข์เตี้ยวแดงเตี้ยวซีดสลับกันไป
เมื่อถูกหลี่ชีย่เปิดเผยเช่นนี้ คิดจะแสดงอารมณ์โกรธแต่ก็ทำไม่ได้
เพราะเขาเป็นเพียงเนื้อที่อยู่บนเขียงเท่านั้นในเวลานี้

“พี่หลี่ ไม่ว่าใครก็ต้องมีโอกาสเดินผิดพลาดอยู่แล้ว” สูดหายใจ
จักรพรรดิหอยสังข์สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า
“หรือพี่หลี่คิดว่าทุกก้าวที่ตัวเองก้าวไปถูกต้องทั้งหมดอย่างนั้นรึ?
เวลานี้ ต่อให้พี่หลี่สังหารพวกเราทั้งหมด ไม่คิดหรือว่าอนาคต
จะต้องมีผู้ที่ยอดเยียมกว่าพวกเรามาแก้แค้นให้กับพวกเรา? การ
ที่พวกเราสามารถยืนหยัดมาถึงวันนี้ได้ ย่อมไม่ได้มีกำลังเพียง
เท่านี้อยู่แล้ว.....”

ในเวลานี้ จักรพรรดิหอยสังข์อ่อนข้อให้โดยสิ้นเชิง ถึงกับ
เรียกพี่เรียกน้องกับหลี่ชีย่

บางคนรู้สึกเหยียดหยามกับพฤติกรรมของจักรพรรดิหอยสังข์
แต่ว่า เมื่อคนเราใกล้จะตายอยู่แล้วย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า
ไขว่คว้าใครก็ไม่หวาดหวั่นต่อความตาย เกรงว่าหากเปลี่ยนเป็น
ตนเอง ก็ไม่เห็นจะสามารถเผชิญหน้ากับความตายได้อย่างไม่
สะทกสะท้าน ภาซิตว่าไว้ว่า ตายดีมีสุขอยู่อย่างอดสู

“ข้ารู้” *หลี่ชีย่ หัวเราะและกล่าวตัดบทจักรพรรดิหอยสังข์ว่า
“ข้ารู้ว่าสำนักแตรสังข์ของพวกเจ้าสามารถเชิญคนผู้หนึ่งมาได้ แต่

ว่า ข้าไม่เคยใส่ใจ กล่าวสำหรับข้าแล้วใครจะมาก็เหมือนกัน ข้าไม่มีละเว้น! เวลานี้เจ้าคิดจะให้ไว้ชีวิต สายไปแล้ว พวกเจ้ายังคงเป็นอาหารบำรุงแต่โดยดีเสียเถอะ”

สีหน้าของจักรพรรดิหอยสังข์เดี่ยวเขี้ยวคล้ำเดี่ยวซัด ไม่อาจพูดอะไรออกมาได้ในเวลานี้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความตาย แม้แต่ระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งอย่างเขาก็มีช่วงเวลาที่หวาดกลัวเหมือนกัน มิฉะนั้นแล้ว เขาคงไม่ยอมอ่อนข้อให้กับหลี่ชียเอ๋ออยู่แล้ว

“หลี่ชียเอ๋ พวกเราไม่มีอะไรต้องพูดกันอีก ถ้าแน่จริงก็ให้พวกเราตายอย่างสะอาดใจ!” เมื่อเปรียบกับจักรพรรดิหอยสังข์แล้ว นับว่าเมิ่งเจิ้นเทียนยังมีความหวังในศักดิ์ศรีอยู่บ้าง เขาร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

“แน่นอน ข้าจะสงเคราะห์พวกเจ้าแน่ จันข้าก็จะช่วยเหลือพวกเจ้าอีกแรง”

“แว้งค์” พลันที่หลี่ชียเอ๋กล่าวจบคำ หลั๊กกุกุเกณฑ์ทั้งหมดที่อยู่ภายในสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งพลันดูสว่างเจิดจ้าจนแทบตายเป็นนัก หลั๊กกุกุเกณฑ์แต่ละข้อได้เปล่งประกายที่แทบตายเป็นออกมา เหมือนว่าหลั๊กกุกุเกณฑ์เหล่านี้พลันฟื้นชีพขึ้นมาอย่างนั้น “อ้าก...” เวลาที่เสียงร่ำนาเวหนาดังขึ้นไม่ขาดสาย บรรดายอดฝีมือที่ทั่วทั้งร่างมีรากฝอยไหลออกมาล้นแล้วแต่อยู่ในสภาพที่เจ็บปวดแสนสาหัส อดร่ำนาสเวหนาดังออกมาไม่ได้

ในขณะนี้ รากฝอยแต่ละเส้นได้เพิ่มความเร็วในการดูดเอาเลือดแก่นออกจากร่าง เมื่อพวกเขาเพิ่มความเร็วในการดูดพลันเร็วขึ้นจากเดิมไม่รู้กี่เท่าตัว

“จืด จืด จืด” เสียงที่ดังขึ้นจากการดูด ภายในระยะเวลาอันสั้น พวกของเม็งเจิ้นเทียนต่างมีการเปลี่ยนแปลงที่น่ากลัวเกิดขึ้น ผมของพวกเขาก็เริ่มกลับกลายเป็นขาวโพลน และเนื้อหนังของเขาก็หยาบเนียน

กระทั่งยอดฝีมือที่หนูนแน่นเช่นเม็งเจิ้นเทียน และองค์ชายแห่งความชั่วร้าย ต่างกลายเป็นคนที่แก่หง่อมภายในระยะเวลาอันสั้น

ตอนที่ 1503 แง่ชิงหญ้าสังสารวัฏเก่าใบ

“แว้งค์” ในเวลานี้ หญ้าสังสารวัฏเก่าใบที่ขึ้นอยู่บนรากแก้วพลันสว่างไสวขึ้นมาทันที หญ้าสังสารวัฏเก่าใบเหมือนได้รับพลังชีวิตจากโลกทั้งใบโดยพลันอย่างนั้น แม้วามันจะไม่มี การเคลื่อนไหว แต่ ทุกคนสามารถรับรู้ได้ว่า ใบทุกใบของมันเหมือนกำลังแผ่ขยายขึ้นอย่างนั้น

เมื่อหญ้าสังสารวัฏเก่าใบได้ทำการดูดเอาเลือดแก่นเข้าไป คล้ายดั่งเลือดแก่นในทะเลแก่นได้ปลุงปล่านอยู่ภายในเส้นใบ เสมือนหนึ่งเป็นแม่น้ำที่กว้างใหญ่แต่ละสาย!

“ไม่...” ในเวลานี้เอง มีผู้ถึงกับร้องด้วยความน่าเวทนาออกมา เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความตาย ไม่ว่าจะบุคคลผู้นั้นจะเคยแข็งแกร่งปานใดก็ตาม เวลานี้ก็อดที่จะหวาดกลัวไม่ได้ อดร้องเสียงแหลมออกมาด้วยความหวาดกลัวไม่ได้ อยู่ต่อหน้าความตายแล้ว ต่อให้เคยเข้มแข็งเพียงใดก็ต้องกลายเป็นอ่อนแอ อ่อนระทวยและสิ้นทหาขึ้นมา

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าได้สร้างความหวาดกลัวต่อยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากถึงกับรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา เมิ่งเจิ้นเทียน องค์ชายแห่งความชั่วร้ายที่อยู่ตรงหน้า ไพร่พลจำนวนมากนับพันนับหมื่นจากกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่ตรงหน้า ในเวลานี้พวกเขาเหล่านั้นล้วนแล้วแต่กลายเป็นผู้เฒ่าที่แก่หง่อมมีผมเผ้าขาวโพลน เมื่อลมปราณของพวกเขาถูกดูดเอาไปจนเหือดแห้งแล้ว พวกเขา

จึงไม่อยู่ในสภาพของผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรเรียกลมเรียกฝนได้อีกต่อไป

หวนนึกถึงเมื่อครั้งอดีต เม็งเจิ้นเทียนนั้นปราศจากผู้ต่อกรเพียงใด องค์กรชายแห่งความชั่วร้ายเป็นที่หวาดหวั่นของผู้คนเช่นใด หลงจู่หย่าจู่ที่มีความสง่าผ่าเผยเช่นใด...แต่ทว่า มาวันนี้ อยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่แล้ว พวกเขาเป็นได้แค่เนื้อที่อยู่บนเตียงเท่านั้น

จะมีใครเคยคาดคิดว่า พวกเขาของเม็งเจิ้นเทียนที่เคยอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรจะมีวันนี้ จะมีจุดจบเช่นนี้ มันเป็นเรื่องที่ไม่มีผู้ใดคาดฝันมาก่อน

แต่ทว่า ทุกคนไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้ เป็นที่เข้าใจของทุกคนว่า เส้นทางที่ก้าวไปสู่ราชันเซียนมันไม่เคยปราณีต่อผู้ใดอยู่แล้ว มันทารุณโหดร้ายเช่นนี้ตลอดมา ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วยเฉกเช่นหลี่ชียเอ่ในวันนี้ที่ช่วงชิงกับพวกเขาของเม็งเจิ้นเทียนอย่างนั้น ถ้าหากหลี่ชียเอ่เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เกรงว่าจะต้องเผชิญกับโชคชะตาที่โหดร้ายทารุณยิ่งกว่าเสียอีก

ไม่มีใครเขาตำหนิ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความล้มเหลว และความตายเช่นนี้ เดิมทีเส้นทางที่ก้าวไปสู่ราชันเซียนก็จะถูกสร้างและปลูادتด้วยโครงกระดูกของยอดฝีมือและอัจฉริยะบุคคลจำนวนมากนับไม่ถ้วนอยู่แล้ว

“แวงค์...” ในขณะนี้ หล้าสังสารวัฏเก้าโบได้ปรากฏประกายที่ไม่สิ้นสุดออกมา โบทั้งเก้าของมันกลับกลายเป็นเจ็ดจรัสยิ่งนัก อีกทั้งเส้นโบทุกโบยังดูเด่นและชัดเจนยิ่งขึ้น

เวลานี้ ปรภะกายของหญ้ำาสงสารวัณเกล้าใใได้หมุนวนไม่หยุดนึ่ง กลายเป็นวังน้ำวนแต่ละจุดขึ้นมา ท่ามกลางวังน้ำวนที่มีลักษณะ เช่นนี้ เหมือนได้รวมเอาหยินหยาง บ่มพักผลกรรม ยิ่งกว่านั้นคือ โอบกอดวัณสงสารเอาไว้...

เหมือนว่าท่ามกลางวังน้ำวนแต่ละจุดนี้มีความหมายลึกซึ้งที่ ทุกชีวิตปรารธนาทุกอย่าง เหมือนว่าทุกๆ ชีวิตล้วนแล้วแต่สามารถ เวียนว้ายตายเกิด ทุกๆ ชีวิตล้วนแล้วแต่สามารถกลับชาติมาเกิด ได้ ทุกๆ ชีวิตล้วนแล้วแต่สามารถฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้อย่างนั้น!

“ไม่...” นาทีสุดท้ายก่อนตาย ได้มียอดฝีมื้อจำนวนไม่น้อยที่ ร้องเสียงดังออกมา เวลานั้น พวกเขาไม่เต็มใจที่จะต้องมาตายใน ลักษณะเช่นนี้ แต่ทว่า ต่อให้พวกเขาไม่เต็มใจอย่างไรก็ไม่สามารธ เปลี่ยนแปลงอะไรได้

เสียง “จืด จืด จืด” ดังขึ้น ช่วงท้ายสุด หญ้ำาสงสารวัณเกล้าใใได้ ทำการดูดเอาเลือดแก่นที่ยังคงเหลืออยู่เพียงน้อยนิดของพวกเขา เพียงชั่วพริบตาเดียว ยอดฝีมื้อจำนวนนับหมื่นพันจากกองทัพทั้งสี่ ก็ทยอยกันเสียชีวิตไป กลายเป็นศพแห่งไปใในพริบตา โดยหญ้ำาสงสารวัณเกล้าใใได้รึดทุกสิ่งทุกอย่างของพวกเขาไปสิ้น!

“แค้นนัก เวลาไม่คอยท่า...” สุดท้าย แม้แต่เม็งเจ็็นเทียนก็อดที่ จะร้องเสียงดังออกมา เพียงชั่วครู่หลังจากนั้น เม็งเจ็็นเทียนคอพับ ไปข้างหนึ่งสิ้นใจอย่างอนาถ ณ ที่ตรงนั้น กลายเป็นศพแห่งไป

ก่อนเม็งเจ็็นเทียนจะสิ้นลม พวกกองค้ช่ายแห่งความชั่วร้ายต่าง ทนต่อไปไม่ไหว ทยอยกันเสียชีวิตไปก่อนหน้ากันไปหมดแล้ว

เวลานี้ฟ้าดินดูเจียบสงบ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เม็งเจิ้นเทียนก็นับว่าเป็นสุดยอดดาวรุ่งผู้หนึ่ง แม้ว่าเขาจะผิดยุคไปแล้วยุคหนึ่ง แต่ว่า ห้ายที่สุดเขาก็หนีจุดจบที่ต้องร่วงหล่นลงมาจากฟ้าไม่ได้ เส้นทางที่มุ่งไปสู่ราชันเซียนมันโหดร้ายทารุณเช่นนี้แหละ ไม่ก็ตายในสนามรบ ไม่ก็หัวเราะจนเป็นคนสุดท้าย ชะตาฟ้ามีเพียงหนึ่งเดียว มีเพียงผู้ที่มีชีวิตอยู่จนถึงสุดท้ายเท่านั้นที่จะได้เป็นราชันเซียน!

เสียงดัง "ปัง..." สุดท้าย ภายใต้อากาศที่ร้อนแรงยิ่งที่เปล่งออกมาจากหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ บรรดาศพแห่งทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกแรงอัดจนกลายเป็นฝุ่นผงไม่เหลือแม้แต่ซาก ท่ามกลางเสียงดัง "ปัง" นั้น

"กรรรร..." นาทีนี่เอง หญ้าสังสารวัฏเก้าใบถึงกับส่งเสียงร้องขับขานออกมา ท่ามกลางเสียงที่ร้องออกมานั้น เป็นเสียงร้องที่มีเสียงมังกรคำรามและเสียงหงส์ผสมผสานด้วยกัน

ในเวลานี้เอง เดิมทีรากฝอยขนาดเล็กแต่ละเส้นที่หึ่งแก่งแข็งดังเหล็กเริ่มมีการหดตัว รากฝอยเหล่านี้ที่เหมือนหยั่งรากลึกลงไปใต้พื้นดินและเริ่มมีการหดตัวกลับขึ้นมาจากใต้พื้นดินอย่างนั้น

"แว้งค์..." เวลานี้ หญ้าสังสารวัฏเก้าใบถึงกับบินได้ ความเร็วของมันนั้นสูงมาก เหมือนต้องการบินไปจากที่นี่

สิ่งนี้ได้ทำให้หัวใจของทุกคนเต้นกระตุกทีหนึ่ง เมื่อมองเห็นหญ้าสังสารวัฏเก้าใบที่ต้องการบินหนีออกไปจากที่ตรงนั้น ทุกคนต่างคาดหวังว่าสมุนไพรมะเร็งเซียนอายุวัฒนะต้นนี้สามารถหนีรอดออกไปได้ เพราะหากว่าสมุนไพรมะเร็งเซียนอายุวัฒนะต้นนี้สามารถหนี

ไปได้เท่ากับทุกคนก็จะมีสิทธิ์ ไม่แน่ว่าอาจมีใครสักคนเป็นผู้โชคดี สามารถครอบครองสมุนไพรมะเร็งอายุนะต้นนี้ก็เป็นได้

แต่หากว่าสมุนไพรมะเร็งอายุนะต้นนี้ไม่สามารถหนีรอดออกมาได้ แล้วตกไปอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ใครก็อย่าหวังจะได้มันมา มาวันนี้ยังมีใครหาญกล้าแย่งชิงสมุนไพรมะเร็งอายุนะต้นนี้ กับหลี่ชียเอ่อีก

แต่แล้ว พริบตาเดียวระหว่างที่หญ้าสังสารวัฏเจ้าใบกำลังบินหนีนั้น หลี่ชียเอ่ได้มีการเตรียมพร้อมอยู่แล้ว "ตั้ง" หลักกฎเกณฑ์ของสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งพลังกลับกลายเป็นกรงขังขึ้นมา ฉับพลันนั้นได้ทำการกักขังหญ้าสังสารวัฏเจ้าใบที่คิดหลบหนีนั้นเอาไว้ ภายในระยะเวลาอันสั้น สิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งได้ดับดับผ่านหญ้าสังสารวัฏเจ้าใบนั้น ผากรองรอยที่ไม่สามารถลบเลือนเอาไว้บนหญ้าสังสารวัฏเจ้าใบ

ในขณะนี้ หญ้าสังสารวัฏเจ้าใบถูกสยบเอาไว้โดยสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่ง ไม่อยู่ในฐานะที่จะหลบหนีไปได้โดยสิ้นเชิง ต้องตกไปอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่แต่โดยดี

หลี่ชียเอ่ยื่นมือคว้าเอาหญ้าสังสารวัฏเจ้าใบเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย เขาถึงกับเผยให้เห็นรอยยิ้มที่เรียบเฉย มองดูหญ้าสังสารวัฏเจ้าใบที่อยู่ในมือ

ทุกคนต่างนึกไม่ถึงเลยว่า สิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งยังใช้ประโยชน์ได้แบบนี้ ทุกคนรู้แต่เพียงว่าการดำรงคงอยู่ของสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งก็เพื่อปกป้องสมุนไพรมะเร็งอายุนะต้นนี้ เวลาเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว จึงได้เข้าใจว่า การดำรงอยู่ของสิ่งที่มีพลัง

อำนาจสูงส่งไม่เพียงแค่ปกป้องคุ้มครองสมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะ
ต้นนี้เท่านั้น ขณะเดียวกันก็ทำการกักขังสมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะ
ต้นนี้ไม่ให้หนีไปไหนหลังจากที่มันได้ที่แล้วได้อีกด้วย

ผู้คนจำนวนเท่าไรอดที่จะกลืนน้ำลายเอือกไม่ได้ เมื่อเห็นมือ
ของหลี่ชียเอ่ที่กำสมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะเอาไว้ กล่าวสำหรับพวก
เขาแล้ว สมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะนี้ช่างเข้ายวนใจมากเหลือเกิน
โดยเฉพาะสำหรับยอดฝีมือที่อายุขัยจะสิ้นอยู่แล้วนั้น ไม่มีสิ่งใด
สามารถดึงดูดใจได้มากไปกว่าสมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะต้นนี้อีก
แล้ว

แต่ทว่า ความยั่วยวนใจก็ส่วนของความยั่วยวนใจ ในขณะนี้
สมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะได้ตกอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่แล้วไม่มีใคร
กล้าคิดวางแผนอีก เว้นเสียแต่เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

มือของหลี่ชียเอ่ที่กำหญาสังสารวัฏเก้าใบยิ้มด้วยท่าที่เมินเฉย
เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า "ถ้าหากไม่ต้องการมันละก็ จั๊นข้าก็จะนำมันติด
ตัวไปด้วยแล้ว"

หลายคนมองหน้ากันและกัน เมื่อได้ยินหลี่ชียเอ่พูดออกมา
เช่นนี้ ไม่มีใครรู้ว่าที่หลี่ชียเอ่พูดออกมานั้นหมายความว่าอย่างไร
และไม่มีใครรู้ว่าหลี่ชียเอ่พูดกับใคร

มีเพียงซูหยงหวงที่รู้สึกหัวใจเต้นกระตุกที่หนึ่ง ก่อนหน้านั้นหลี่
ชียเอ่เคยพูดเอาไว้ว่า สมุนไพร่เซียนอายุวัฒนะนี้เป็นสิ่งที่มีเจ้าของ
เมื่อเป็นเช่นนี้ การที่หลี่ชียเอ่พูดคำพูดในลักษณะเช่นนี้ออกมา หรือ
ว่าเจ้าของหญาสังสารวัฏเก้าใบยังคงมีชีวิตอยู่ กระทบอยู่บริเวณนี้ก็
เป็นได้

ในเวลานี้ ซูหย่งหวังถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ นางเองก็
ไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้าของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบจะปรากฏตัวหรือไม่
และถ้าหากเจ้าของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบปรากฏตัวแล้วผลจะเป็น
อย่างไร

ลองนึกภาพดู ผู้ที่สามารถปลุกหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเอาไว้
สามารถรอคอยเป็นเวลาเนิ่นนานได้ถึงเพียงนี้ ย่อมต้องเป็นผู้ดำรง
อยู่ในสถานะที่น่ากลัวมากอย่างแน่นอน

แต่ว่า ฟาดินกลับเงิบสงบโดยไม่มีใครตอบคำถามของหลี่ชี่
เย่ และไม่มีใครที่ก้าวเดินออกมา เหมือนว่ามันเป็นเพียงคำพูดที่หลี่
ชี่เย่พูดเองเออเองเท่านั้น

เมื่อหลี่ชี่เย่ไม่ได้รับคำตอบ จึงหัวเราะเฉยเมยแล้วกล่าวว่า
“การนั่งเงิบแปลว่าเห็นด้วย งั้นข้าก็จะไม่เกรงใจแล้วนะ” กล่าวจบ
จัดการเก็บหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเอาไว้อย่างเชื่องช้า

ทุกคนถึงกับต้องกลืนน้ำลายลงคอเอือกใหญ่ เมื่อเห็นหลี่ชี่เย่
ได้จัดการเก็บหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเอาไว้เรียบร้อย รู้สึกอิจฉา
ภายในใจเป็นอันมาก แต่แล้วก็จนด้วยเกล้า เมื่อหญ้าสังสารวัฏเก้า
ใบกลายเป็นของๆ หลี่ชี่เย่แล้ว ทุกอย่างก็จบสิ้นไม่มีใครหาญกล้า
คิดวางแผนอะไรกับมันอีกต่อไป

“เห็นท่า ทั้งหมดล้วนแล้วแต่กำลังรอคอยการมาถึงของนาฬิกา
สุดท้าย ภัยพิบัติยิ่งใหญ่ใกล้เข้ามาแล้ว” หลี่ชี่เย่เก็บหญ้าสังสารวัฏ
เก้าใบเรียบร้อยแล้ว สัมผัสมือไปมาและกล่าวด้วยท่าที่รู้สึกเสียใจ
อยู่บ้าง

ไม่มีใครฟังออกว่าสิ่งที่หลี่ชีย่พูดนั้นหมายความว่าอย่างไร และไม่มีใครรู้ว่าที่หลี่ชีย่บอกว่าการมาถึงของนาที่สุตท้ายมีความหมายว่าอย่างไร ยิ่งไม่มีใครรู้ว่าอะไรคือภัยพิบัติยิ่งใหญ่

สุตท้าย ท่วมกลางสายตาผู้คนมากมาย หลี่ชีย่ได้ก้าวเดินออกมาจากสิ่งที่มีพลังอำนาจสูงส่งนั้นอย่างช้าๆ

ทุกคนต่างจ้องมองไปที่หลี่ชีย่ เวลาที่ทุกคนต่างผ่อนคลายกับลมหายใจของตนเอง มองดูหลี่ชีย่ที่ก้าวเดินออกมา ไม่ว่าจะใครก็ต้องรู้สึกยำเกรงอยู่ในใจ สิ่งนี้ไม่เพียงแต่ความแข็งแกร่งของหลี่ชีย่เท่านั้น เหนือกว่านั้นคือวิธีการที่เด็ดขาดของเขา ไม่ว่าจะใครก็ตามหากเป็นศัตรูกับเขาก็ต้องถูกสังหารโดยไม่มีการละเว้น!

“ไปกันเถอะ” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวกับซูหย่งหวาง ขณะที่ซูหย่งหวางก็ไม่พูดมากความพยักหน้าเงิบๆ

หลี่ชีย่เพียงกล่าวขาดคำ พลันหันหลังกลับมา นัยน์ตาทั้งสองส่งประกายน่ากลัว กล่าวเชิงขำออกมาว่า “คนอย่างข้าไม่ชอบให้ใครมาทำลับๆ ล่อๆ ติดตามข้า ก่อนที่ข้ายังไม่หันโมโห ออกมาแต่โดยดีเดี๋ยวนี้!”

ทุกคนต่างรู้สึกตกใจยิ่ง เมื่อหลี่ชีย่พูดคำๆ นี้ออกมา เนื่องจากยังไม่มีใครมองเห็นว่าใครกันที่กำลังแอบเดินตามหลี่ชีย่อยู่!

หลังจากที่หลี่ชีย่กล่าวขาดคำ บนท้องฟ้าปรากฏเสียงดัง “แว้งค์” ขึ้นมา บนท้องฟ้าปรากฏคนๆ หนึ่งค่อยๆ ร่อนลงมาบนพื้นดิน

“เยี่ยมมาก คนหนุ่มมีพลังที่น่าเคารพเลื่อมใส ขนาดนี้เจ้ายังพบตัวเข้าได้” ผู้ที่ลงมาจากท้องฟ้าได้เปิดปากพูดขึ้นมา

เขาเป็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง ผู้เฒ่าคนนี้มีรูปลักษณ์ที่ประหลาดมาก ครึ่งหนึ่งของร่างกายยังคงรักษาความเป็นมนุษย์อยู่ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งกลับมีลักษณะเป็นกิ่งไม้ใบไม้ อีกทั้งกิ่งไม้และใบไม้ล้วนแล้วแต่เป็นกิ่งอ่อนและใบอ่อนที่มีสีเขียวอ่อน เหมือนว่าใบอ่อนทุกใบล้วนแล้วแต่เป็นชีวิตใหม่ทั้งหมด เปี่ยมด้วยพลังชีวิตที่น่าเกรงขามยิ่ง

ผู้เฒ่าคนนี้แลดูธรรมดาๆ มาก สวมใส่เสื้อผ้าธรรมดา หน้าตาก็ธรรมดา ดูไปแล้วไม่มีอะไรที่โดดเด่นเป็นพิเศษ

แต่ว่า ดวงตาทั้งสองข้างของเขากลับไม่ธรรมดาแม้แต่น้อย ยามที่เขาลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมา มันคล้ายตั้งเป็นหลุมดำที่น่ากลัว ไม่ว่าจะเป็นฟ้าดินหรือหมื่นสังฆกรรม และหรือเหล่าชั้นฟ้าแลเทพมาร หากตกลงไปในดวงตาทั้งสองของเขาแล้ว ก็ต้องถูกทำลายจนพินาศในพริบตา

ตอนที่ 1504 โอรสสองราชัน

ผู้เฒ่ายืนมองหลีชีเย่อยู่ตรงนั้น ดวงตาคู่นั้นที่เดี่ยวสว่างเดี่ยวมืดของเขานั้น ไม่ว่าใครก็ตามหากได้พบเห็นก็ต้องรู้สึกหวาดกลัว อยู่ในใจ

“ผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้!” อ่องเทพเฒ่าที่เหม่อลอย เมื่อได้สติกลับมาแล้วถึงกับเข่าอ่อนทั้งสองข้าง เกือบจะคุกเข่าลงกับพื้นร้องเสียงหลงออกมาด้วยความหวาดผวา เมื่อมองเห็นดวงตาคู่นั้นที่สามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างได้ของผู้เฒ่าคนนั้น

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกหวาดผวายังนักเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าไม่ว่าจะเป็นด้านพลัง หรือว่าลักษณะหน้าตาดูไปแล้วก็ธรรมดามาก เทียบกับพวกของเมิ่งเจิ้นเทียนที่เป็นที่เคารพสูงสุด ซึ่งมีพลังลมปราณรุนแรง หยินและหยางที่สับเปลี่ยนหมุนวน ปราณภูเหตุการณ์ประหลาดแล้ว ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าเรียกได้ว่าธรรมดาเหลือเกิน

“เป็นความจริง...” เมื่อระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่มีความรู้และประสบการณ์กว้างขวางมองไปที่ดวงตาทั้งสองของผู้เฒ่าผู้นั้นแล้ว ถึงกับสลดจนหน้าถอดสี ก้าวถอยหลังตึงตึงตึงติดต่อกันไปหลายก้าว ไม่กล้าไปจ้องมองดวงตาทั้งสองของผู้เฒ่าคนนี้อีกเลย

เวลานี้ บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ไปลองมอง ดวงตาทั้งสองของผู้เฒ่าแล้ว ต่างทยอยกันก้มหน้าลงไม่กล้าไป มองดูดวงตาคู่นั้นของเขาอีกเลย เนื่องจากดวงตาคู่นั้นของเขาน่า กลัวยิ่งนัก คู่อดวงตาเช่นนี้สามารถทำลายสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่า ใครก็ตาม หากว่าลองมองดวงตาของเขานานเกินไปสัก ก็ เกรงว่า วิญญาณอาจจะล่องลอยออกจากร่าง และต้องตายอนาถอยู่ ท่ามกลางดวงตาคู่นี้

ผู้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเขียนได้ เป็นผู้ที่สามารถ สร้างความหว่นไหวให้ผู้คนได้มากเพียงใด โดยผู้ที่ดำรงอยู่สถานะ ที่น่ากลัวเช่นนี้กำลังยืนอยู่ตรงหน้าของทุกคนแล้ว ทุกคนรู้สึก ขวัญอ่อนขึ้นมาในเวลา นี้ หลายคนรู้สึกขนหัวลุก เกิดความ หวาดกลัวขึ้นภายในใจ

ในที่สุดก็มีระดับผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชัน เขียนได้ปรากฏตัวออกมาแล้ว” บางคนที่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว อดแอบเหลือบมองผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้ รู้สึกสั่นไหวในใจ และ พึมพำออกมา

ผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเขียนได้ช่างเป็น ยอดฝีมือที่น่ากลัวเพียงใด เป็นผู้ที่อยู่ในฐานะน่าหวาดผวาเช่นใด ไม่ว่าใครก็ตามหากจะต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่อยู่ในสถานะเช่นนี้ ย่อมต้องให้ความเคารพและหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากเขา

กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ระดับที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรซึ่ง หน้ากับราชันเขียนได้นั้น พวกเขาจะไม่ปรากฏตัวออกมาโดย

งายตาย หากแม้กระทั่งระดับนี้ยังปรากฏตัวออกมา แสดงว่าต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นอย่างแน่นอน

เวลานี้ การปรากฏตัวของระดับผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ผู้หนึ่ง ณ ที่ตรงนี้ ย่อมไม่เป็นที่สงสัยสำหรับทุกคนว่า เขาต้องมาด้วยเรื่องของต้นสมุนไพรรเซียนอายุวัฒนะที่อยู่ในมือของหลี่ซีเยแน่นอน

ในเวลานี้ ทุกคนต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้และล้องมองดูหลี่ซีเยและผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการรู้ว่า เมื่อหลี่ซีเยต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่อยู่ในฐานะสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้เช่นนี้จะทำอย่างไร

ผู้เฒ่ามองดูหลี่ซีเย ปรกกายตาของเขาที่เหมือนเป็นเนื้อแท้ ไม่ว่าจะใครก็ตามหากจะต้องถูกผู้ที่อยู่ในฐานะสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ล้องมองเช่นนี้แล้วก็ต้องรู้สึกขนหัวลุก และขวัญอ่อนขึ้นมา บางคนอาจจะหวั่นคุกเข่าลงกับพื้นโดยตรง

อย่างไรก็ตาม ท่าทีของหลี่ซีเยเป็นลักษณะอย่างไรก็ได้ ตามอารมณ์เมื่อถูกผู้เฒ่าผู้นี้ล้องตาเขม็ง เพียงมองหน้าผู้เฒ่าที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า "ข้านี้กว่าใคร ที่แท้ก็ตาเฒ่าที่มีฉายาว่าโอรสสองราชันนั่นเอง"

ผู้เฒ่ารู้สึกประหลาดใจยิ่ง เมื่อหลี่ซีเยสามารถบอกถึงประวัติความเป็นมาของเขาได้ กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า "ข้าได้ออกจากยุทธภพนานมากแล้ว ไม่นึกเลยว่ายังมีคนที่จำตาเฒ่าอย่างซ้าได้"

ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อได้ยินฉายาโอรสสองราชัน ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่เคยมีใครได้ยินชื่อของบุคคลเช่นนี้อยู่แล้ว แนนอน ต่อให้ไม่เคยได้ยินชื่อของบุคคลผู้นี้มาก่อน แต่ไม่มีใครหาญกล้าแสดงความไม่เคารพต่อผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าแม้แต่น้อย

“โอรสสองราชัน...” ระดับผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสที่ได้ฝึกและฝึกสร้างมาแล้วหลายยุคหลายสมัยมาแล้วถึงกับหวาดผวา รู้สึกเสียวสันหลังวาบบ พิมพ้าออกมาว่า “ตามตำนานเล่าว่าเขาเป็นบุตรที่เกิดโดยราชันเซียนกับปรมาจารย์พฤกษา! เขา เขากำลังยังมีชีวิตอยู่”

ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่มีความรู้ประสบการณ์กว้างขวางทยอยกันนึกถึงตำนานเรื่องหนึ่งทันทีเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ตามตำนานเล่าว่า ที่แดนวิญญานสวรรค์เคยมีราชันเซียนผู้หนึ่งที่คบหาอยู่กับปรมาจารย์พฤกษา ต่อมาได้ให้กำเนิดเด็กขึ้นมาคนหนึ่ง บิดาของเด็กผู้นี้คือราชันเซียน ส่วนมารดาเป็นปรมาจารย์พฤกษา

แม้ว่ามีตำนานเล่าลือกันว่า ราชันเซียนผู้นี้ไม่ได้มีการร่วมหอลงโรงอย่างเป็นทางการกับปรมาจารย์พฤกษา แต่ทว่า เป็นความจริงที่ว่าเขาคือบุตรของราชันเซียนกับปรมาจารย์พฤกษาจริงๆ เนื่องจากสาเหตุนี้เอง เขาลจึงได้รับการขนานนามว่า โอรสสองราชัน

เขาก็คือโอรสสองราชันคนนั้นแหละ คนที่เคยมีชื่อเสียงโด่งดังมากในยุคนั้น กระทั่งชื่อสั่นคลอนเก้าแดน หลังจากสิ้นสุดยุคสมัยนั้นแล้ว โอรสสองราชันก็ได้หายตัวไปด้วย

หลังจากกาลเวลาอันยาวนานผ่านไป ทุกคนต่างนึกไม่ถึงเลย
ว่าโอรสสองราชันที่อยู่ในตำนานยังคงมีชีวิตอยู่

เวลานี้ ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่รู้สักเหนื่อความคาดคิดกับการ
ปรากฏตัวที่นี้ของโอรสสองราชัน การดำรงอยู่ของบุคคลระดับ
เช่นนี้นั้น เขามีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนานมาก ได้ฝึกฝนร่างกาย
แล้วยุคเล่า ต่อให้เป็นโอรสของราชันเขียนกับปรมาจารย์พิภพ
ก็ตาม ยังคงไม่อาจทนต่อการกัดกร่อนของกาลเวลา ดังนั้น ผู้ดำรง
อยู่ในสถานะอย่างเขายังคงต้องการสมุนไพรเขียนอายุวัฒนะมาต่อ
ชีวิตเช่นกัน

โอรสสองราชันมองดูหลี่ซีเยแล้วกล่าวอย่างช้าๆ ว่า "สหาย
น้อย เจ้ากับข้ามาทำการแลกเปลี่ยนดีมั๊ย?"

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า "เจ้าคิดจะเอาสิ่งที่อยู่ในมือ
ข้านะสิ" "ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าโอรสสองราชันมาด้วยเรื่องอะไร

"ถูกต้อง" โอรสสองราชันพยักหน้าช้าๆ และกล่าวว่า "สหาย
น้อยก็เป็นคนที่รู้ว่าอะไรดีไม่ดี และเจ้าก็ควรเข้าใจว่า หล้า
สังสารวัฏเก้าใบอยู่ในมือเจ้าไม่แน่ว่าจะมีประโยชน์ จะอย่างไรเสีย
เจ้าอายุยังน้อย หากว่าสหายน้อยยินยอมมอบหล้าสังสารวัฏเก้าใบ
ให้กับข้า สหายน้อยต้องการอะไร ขอให้บอกมาได้เลย"

"หัวใจของทุกคนล้วนแล้วแต่เต้นกระตุกที่หนึ่ง เมื่อได้ยิน
คำพูดของโอรสสองราชัน นี่มันคือบุคคลผู้ซึ่งดำรงอยู่ในฐานะ
สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเขียนได้แน่เนี่ย การที่เขาพูด
ออกมาเช่นนี้ มันช่างเป็นสิ่งที่ยั่วยวนใจเช่นใด ขอเพียงคนที่ไม่โง่
เขลาก็ต้องรู้ว่า หากสามารถทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนกับระดับผู้

สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ละก็ ต้องได้รับประโยชน์มหาศาลไปชั่วชีวิตอย่างแน่นอน

“เจ้าสามารถให้อะไรกับข้า?” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย และกล่าวว่า “ข้ารู้ เจ้าคือทายาทของราชันเซียนและปรมาจารย์พฤษชา ในมือมีของวิเศษมากมาย แต่ว่า บอกกันตามตรงเลยนะ ข้าไม่ได้สนใจกับอาวุธราชันเซียน หรือเคล็ดวิชาลับของปรมาจารย์พฤษชาแม้แต่น้อย ถ้าหากข้าอยากได้ของเหล่านี้ละก็ แค่อើมมือคว้าออกไปตามอารมณ์ก็ได้มาสิบกว่าชิ้นแล้ว”

คำพูดของหลี่ชีย่ในลักษณะเช่นนี้พลันทำให้ทุกคนต้องอึ้ง แค่อើมมือออกไปคว้าเอาตามอารมณ์ก็สามารถได้อาวุธราชันเซียนมากกว่าสิบชิ้น อาวุธราชันเซียนที่ประเมินค่าไม่ได้เมื่อออกจากปากของเขาแล้วมันไม่ได้แตกต่างจากผักกาดขาวสักเท่าไร

“ดังนั้น หากว่าเจ้าต้องการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบละก็ เจ้ามีอะไรที่จะให้กับข้าได้ละ?” หลี่ชีย่จ้องมองไปที่โอรสสองราชันยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉย

เวลานี้ ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์จึงได้ทราบว่า สุนนไพร์เซียนอายุวัฒนะที่ทุกคนพูดถึงมีชื่อว่าหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ ความจริงแล้ว ทุกคนในที่นี้ล้วนแล้วแต่ไม่เคยมีใครได้ยืมชื่อของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบมาก่อน

มีเพียงโอรสสองราชันที่มีความรู้ประสบการณ์กว้างขวางเท่านั้น จึงรับรู้ถึงสิ่งที่มีชื่อว่าหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ

โอรสสองราชันทำท่าหรือตาทั้งสองข้าง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า "ให้ข้าเป็นผู้คุ้มครองให้กับเจ้าสนใจมั๊ย? เจ้าให้หญ้าสังสารวัฏแก่ใบกับข้า ข้าคุ้มครองให้เจ้าจนกว่าเจ้าจะได้เป็นราชันเซียน"

คำพูดลักษณะเช่นนี้ได้ทำให้ผู้คนต้องใจเต้นตุบตามไม่รู้เท่าไร สำหรับผู้ใดก็ตามที่มีปณิธานต้องการเป็นราชันเซียนแล้ว การที่ได้ผู้ซึ่งอยู่ในฐานะสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้มาเป็นผู้คุ้มครอง ย่อมเป็นความเย้ายวนใจที่ไม่สามารถปฏิเสธได้

ในเวลานี้ ทุกคนถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนอยากรู้ว่าหลี่ชียเอ่จะปฏิเสธหรือไม่

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมากับเงื่อนไซที่โอรสสองราชันเสนอมาน่า สายหน้าและกล่าวว่า "เป็นราชันเซียน? บอกกันตามตรงเลยนะ ชาตินี้ราชันเซียนจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากข้า กล่าวสำหรับข้าแล้ว จะมีหรือไม่มีใครคุ้มครองผลที่ออกมาก็เหมือนกัน"

พลันที่หลี่ชียเอ่กล่าวคำๆ นี้ออกมา ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึกใจหายใจคว่ำ คึกแหว่งการแย่งชิงชะตาฟ้าแผ่นดินสุดท้ายยังไม่ทันได้เริ่มต้นขึ้นมา ถามว่า ในโลกนี้ยังจะมีใครหาญกล้ากล่าววาจาสามหาว่าตำแหน่งราชันเซียนจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากตัวข้า แต่ หลี่ชียเอ่กลับกล้าที่จะพูดเช่นนี้

แต่ทว่า หลายคนพอนึกให้รอบคอบอีกที ก็รู้สึกว่คำพูดนี้ไซ่จะไม่มีเหตุผล หลี่ชียเอ่สามารถฝึกได้กระทั่งสิบสามลัคนา ยังมีเรื่องอะไรที่เขาทำไม่ได้ล่ะ?"

“เรื่องราวหลายสิ่งบนโลกนี้ไม่มีความแน่นอน” โอรสสองราชันเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เรื่องทุกอย่างอย่าได้มั่นใจขนาดนั้น นับแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน ดาวรุ่งที่ร่วงหล่นจากฟ้ามีมากมายเหลือเกิน”

“นั่นมันคนอื่น ไม่ใช่ข้า” หลี่ชียเอ๋ยมไปตามอารมณ์ และกล่าวว่า “ข้าคือหลี่ชียเอ๋ ไม่มีเรื่องอะไรที่เป็นไปไม่ได้”

เป็นคำพูดที่เปี่ยมด้วยความอหังการ ทำให้ทุกคนแทบอึดอัดจนหายใจไม่ออก กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว ความกล้าในการพูดจาเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ กระทั่งขาทั้งสองข้างอาจจะต้องสั่นเทา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการต่อรองเงื่อนไขกับผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ๋ กลับมีท่าทีของจิตใจที่สงบสบายๆ เป็นท่าทีที่อย่างไรก็ได้โดยสิ้นเชิงเมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ ลำพังแค่ความกล้าหาญเช่นนี้ ก็เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนแล้ว

“ไม่รู้ว่าสหายน้อยต้องการอะไร?” โอรสสองราชันล้องเหม็งไปที่หลี่ชียเอ๋ กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ต้องทำอะไรสหายน้อยจึงยอมมอบหญ้าสังสารวัฏเก้าใบออกมา?”

หลี่ชียเอ๋พิจารณาดูโอรสสองราชันแล้ว หัวเราะและเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เจ้าคิดจะได้หญ้าสังสารวัฏเก้าใบไปทั้งต้นเกรงว่าคงคุยกันไม่ได้ หากเจ้าต้องการใบของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบสักใบหนึ่ง ข้าพอให้กับเจ้าได้ เงื่อนไขของข้าก็ง่ายมาก ขอเพียงเจ้าทำงานให้กับข้า”

ทุกคนล้วนรู้สึกตระหนกเมื่อหลี่ชียเอ่ได้เปิดเงื่อนไขลักษณะ เช่นนี้ออกมา นี่มันผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับ ราชนัเซียนได้เลยนะ ยอดฝีมือระดับเช่นนี้มีค่าเพียงแค่ใบไม้ใบ หนึ่งเท่านั้น? ออกจะเกินเลยไปกระมัง หากเป็นเช่นนี้จริงละ ะก็ ใบไม้จำนวนเก้าใบที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ มิสามารถแลกมาซึ่งผู้ ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชนัเซียนได้มาทำงานให้กับเขาถึงเก้า คนเลยรี!

สำหรับเงื่อนไขเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่นั้น ทำให้สายตารของโอรส สองราชันถึงกับกระตุกทีหนึ่ง เขาจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ หลังจาก ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ จึงได้เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “สหายน้อย เจ้าสมควรรู้ว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว หากเจ้ายังคงยืนกรานเช่นนั้น ละก็ เจ้าให้มาทั้งต้นข้ายอมรับเงื่อนไขของเจ้า”

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้า และกล่าวว่า “ถ้าหาก เจ้าจะคิดเช่นนี้ละก็ พวกเราก็ไม่มีอะไรต้องคุยกันอีก”

หลี่ชียเอ่ยอมเข้าใจได้ว่า เพราะเหตุใดโอรสสองราชันจึง ต้องการได้หญ้าสังสารวัฏเก้าใบทั้งต้น เนื่องจากเขาคิดจะกินใบ ของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบพร้อมกันทีเดียวทั้งเก้าใบ คิดจะเสี่ยงได้ โชคครั้งใหญ่ ถ้าหากเขาทำได้สำเร็จ สามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกชาติ หนึ่งก็นับว่าเกินคุ้มแล้วละ!”

“เกรงว่าสหายน้อยคงยังไม่เข้าใจ” โอรสสองราชันกล่าวอย่าง ช้าๆ ว่า “หากข้ายินดีคุ้มครองให้ละก็ ทุกอย่างยอมไม่เหมือนเดิม สิ่งที่เจ้าจะได้รับใช่เป็นเพียงข้าที่ช่วยเกลี้ยพินให้ราบเรียบเท่านั้น”

“ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “เจ้ากำลังคิดว่าค่าตัวของเจ้าไม่ได้มีเพียงเท่านั้น โอรสสองราชชั้นละนะ ในฐานะที่เป็นโอรสทั้งราชชั้นเซียนและปรมาจารย์พฤษชาในเวลาเดียวกัน เป็นความจริงที่เจ้ามีในสิ่งที่คนอื่นเขาไม่มี เป็นต้นว่า ทรัพย์ากรบุคคล และทรัพย์ากรด้านอื่นๆ นับว่ามีมูลค่าส่วนควบไม่น้อยโดยแท้จริง”

ตอนที่ 1505 การต่อสู้ที่ลือลั่นทั่วฟ้าดิน

ภายในใจของผู้คนจำนวนมากพลันเข้าใจเรื่องราวต่างๆ เพิ่มขึ้นไม่น้อย เมื่อได้รับการกล่าวถึงในลักษณะเช่นนี้จากหลี่ซีเย ในฐานะที่เป็นโอรสสองราชันเกรงว่าคงมีข้อได้เปรียบอยู่ไม่น้อย เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนคนอื่นๆ

จะอย่างไรเสีย เขาก็คือบุตรของราชันเซียนกับปรมาจารย์พฤษชา ขอเพียงเขายังคงมีชีวิตอยู่ เขาย่อมจะมีข้อได้เปรียบมากมายที่คนอื่นไม่เท่าทัน เฉกเช่นที่หลี่ซีเยได้กล่าวเอาไว้ นั่นเป็นต้นว่า ความสัมพันธ์ด้านบุคคล เป็นต้นว่าทรัพย์สิน เป็นต้นว่าประสบการณ์... เป็นต้น

“สหายน้อยเป็นผู้ที่มีความเข้าใจ” โอรสสองราชันเองก็ไม่ได้ถ่อมตน เอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “เมื่อถึงวันนั้น สิ่งที่เราจะได้รับใช้จะมีเพียงแค่นี้เท่านั้นเอง”

“ไม่ คนอย่างข้าขอบอะไรที่เป็นประโยชน์แน่นอนมากกว่า” หลี่ซีเยยิ้มท่าทีเมินเฉยและกล่าวว่า “ใบหนึ่งใบของหญ้าสังสารวัฏ แลกกับการทำงานให้ของเจ้า เจ้าลองคิดดูเอาเองก็แล้วกัน ถ้าหากเจ้าคิดว่ามันคุ้มค่า ก็มาแลกเปลี่ยนกัน”

คำพูดของหลี่ซีเยในเวลานี้ชัดเจนมาก ไม่เหลือช่องว่างพอที่จะต่อรองกันได้แม้แต่นิดเดียว

สีหน้าของโอรสสองราชันในขณะนี้เริ่มนำเกรงขามขึ้นมา ข้อเสนอที่เขาให้ไปถือว่าดีเยี่ยมแล้ว หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่ไม่สามารถปฏิเสธได้ แต่ หลี่ชีย่ยังคงปฏิเสธเขาอีกทั้งยังไม่เหลือช่องว่างที่จะต่อรองได้แม้แต่แต่นิดเดียว

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยอดเป็นกังวลต่อหลี่ชีย่ไม่ได้ เมื่อเห็นว่าหลี่ชีย่ไม่เหลือช่องว่างให้สามารถตกลงกันได้แม้แต่แต่นิดเดียว การปฏิเสธคำขอของผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้นั้น ต้องอาศัยความกล้าหาญเช่นใด ต้องอาศัยความมั่นใจเท่าไร

แต่ทว่า หลี่ชีย่กลับปฏิเสธโดยไม่ลังเล เหมือนว่าไม่มองโอรสสองราชันตรงหน้าอยู่ในสายตา อยากปฏิเสธก็ปฏิเสธเลยตามแต่ใจปรารถนา

“เห็นท่าเจ้าคงไม่ยินยอมสินะ” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย แล้วกล่าวว่า “โอกาสนั้นข้าได้ให้เจ้าแล้ว เสียตาย เจ้าไม่ได้คว้าเอาไว้” กล่าวจบหันหลังจากไปทันที

“สหายน้อย...” จังหวะที่หลี่ชีย่หันหลังจะเดินจากไปนั้น โอรสสองราชันได้เรียกหลี่ชีย่เอาไว้ กล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “ทุกอย่างให้มันมีขอบเขต ต้องยึดถือมาตรฐานให้ดี คนเราอยู่บนโลกนี้ไซ้ว่ายึดเอาสิ่งดีๆ ทั้งหมดเอาไว้กับตัวคนเดียวแล้วนับว่าเป็นเรื่องดี บางครั้งการเสียเปรียบก็เป็นโชคอย่างหนึ่ง ไม่ว่าใครก็ตาม บางครั้งควรจะรู้จักเสียสละเอาไว้บ้าง รู้จักกาลเทศะ”

คำพูดของโอรสสองราชันทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน จำนวนไม่น้อยรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก แม้ว่าโอรสสองราชันจะพูด

อ้อมค้อมยิ่ง แต่ว่า ผู้คนจำนวนมากที่ออกมาผาดโผนในยุทธภพ ย่อมฟังออกว่า มันเป็นคำพูดที่โอรสสองราชันกล่าวเตือนต่อหลี่ซีเย กระทั่งเรียกว่าเป็นการชมชู่หลี่ซีเย

นี่มันคือระดับผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนนนะเนี่ย ไม่ว่าใครก็ตาม หากถูกผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนนพูดจาชมชู่เอาไว้ เกรงว่าคงกินอะไรหมดรสชาตินอนไม่เป็นสุขไปชั่วชีวิต กระทั่งเรียกได้ว่าต้องนอนฝันร้ายทุกคืน เป็นแน่แท้

หลี่ซีเยปล้นหันขวับกลับมาทันที เมื่อได้ยินคำพูดของโอรสสองราชัน มองหน้าโอรสสองราชันทีหนึ่ง ยิ้มนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า "ชมชู่ชู่อย่างนั้นรี บนโลกใบนี้ยังไม่มีใครกล้าชมชู่ชู่! ถ้าหากเจ้ารู้จักกาลเทศะล่ะก็ จงใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายและทำตัวค่อมต่ำสักหน่อย เรื่องราวในวันนี้ข้าจะถือเสียว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน..."

"...มิฉะนั้นล่ะก็ ถึงจะเป็นทายาทของราชันเซียนแล้วไง เป็นทายาทของปรมาจารย์พิภพक्षाแล้วไง? ในสายตาของข้า ไม่ใช่ นายหมูนายหมาคนหนึ่งที่ไหนก็สามารถยกย่องให้เป็นผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ อย่าคิดนะว่าสามารถรับมือกับราชันเซียนได้สามร้อยถึงห้าร้อยกระบวนท่าแล้ว ก็เข้าใจว่าตนเองนั้นมีคุณสมบัติที่จะยกย่องให้เป็นผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้จริงๆ เข้าใจว่าตัวเองมีกำลังเพียงพอที่จะต้านกับราชันเซียนได้จริง..."

“...ข้านะไม่ใช่บิดาของเจ้า ลงมือด้วยความปราณี หากทำให้ข้าโกรธอย่าว่าแต่เป็นเจ้าที่เป็นบุตรของราชันเซียน ต่อให้เป็นบุตรของสวรรค์ ข้าก็จะเด็ดหัวของเขามาทำเป็นโถปัสสาวะ!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ หัวเราะน่าเกรงขามออกมา

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ทุกคนถึงกับงงัน หลายคนถึงกับอ้าปากค้างและไม่ได้สติอยู่เป็นเวลานาน ในเวลานี้ทุกคนไม่รู้ว่าจะเอาอะไรมาเปรียบกับสภาพของจิตใจในขณะนี้ดี

อันธพาล ทำตามอำเภอใจ นอกจากคำนี้แล้ว ทุกคนยังนึกไม่ออกว่าจะหาคำอื่นใดมาเปรียบเปรยหลี่ชีย่ได้อีกแล้ว

ผู้คนจำนวนไม่น้อยถึงกับเหงื่อชุ่มฝ่ามือ มันเป็นเรื่องที่อันธพาลและทำตามอำเภอใจขนาดไหนกับการข่มขู่ผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชีย่เท่ากับไม่เห็นโอรสสองราชันอยู่ในสายตาเลย

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำเช่นนี้ออกไป สีหน้าของโอรสสองราชันนั้นดูไม่ฉืดเลยในทันที เขาถึงกับจ้องมองหลี่ชีย่อย่างน่าเกรงขาม ในเวลานี้เพลิงโกรธภายในใจของเขาไหมลุกโชนอย่างรุนแรง

เขามีฐานะเป็นโอรสสองราชัน เป็นบุตรของราชันเซียนกับปรมาจารย์พิฤกษา อีกทั้งกำลังความสามารถของเขาย่อมไม่เป็นที่สงสัย ในแดนวิญญานสวรรค์นี้ผู้ที่หาญกล้าเป็นศัตรูกับเขาคงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ต่อให้เป็นระดับเช่นเมิ่งเจิ้นเทียนเมื่อพบกับเขาแล้ว ยังต้องแสดงความคารวะในฐานะที่เป็นผู้เยาว์ตรงกันข้ามเวลานี้หลี่ชีย่ที่เป็นเพียงผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น

ถึงกับหาญกล้าพูดจาข่มขู่เขา กระทั่งเหยียดหยามเขา แล้วจะไม่ให้เขาต้องโกรธจนต้องระเบิดอารมณ์ออกมาได้อย่างไร

หลังจากที่หฺลื่อชียเอากล่าวคำลักษณะเช่นนี้จบ ก็ชี้คร้านจะไปมองดูโอรสสองราชันอีก ชี้คร้านไปสนใจเขาอีกต่อไป พาซูหยงหวงเดินจากไปทันที

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต่างรู้สึกกังวลต่อหฺลื่อชียเอ กังวลว่าโอรสสองราชันจะลงมือต่อหฺลื่อชียเอภายใต้ความโกรธ กระทั่งสังหารหฺลื่อชียเอจนสิ้นเสียด้วยซ้ำ

ไม่มีใครรู้ว่า หากโอรสสองราชันโกรธขึ้นมาและลงมือต่อหฺลื่อชียเอจริงละก็ 'ไม่รู้ว่าหฺลื่อชียเอสามารถรับมือได้หรือไม่

แต่ว่า จังหวะที่หฺลื่อชียเอหันหลังเดินจากไปนั้น โอรสสองราชันที่กำลังโกรธอย่างมากกลับไม่ได้ลงมือต่อหฺลื่อชียเอ เขาเพียงมองดูเงาหลังหฺลื่อชียเอที่เดินจากไปด้วยท่าทีน่าเกรงขาม ดวงตาทั้งสองของเขาในเวลานี้กลับกลายเป็นน่ากลัวมากเลยทีเดียว

ผู้คนจำนวนเท่าไรต้องรู้สึกร่างสั่นเต็มขึ้นมาเมื่อมองเห็นสายตานั้นน่ากลัวเช่นนี้ แม้ว่าสายตานั้นน่ากลัวนี้เป็นอาการจ้องมองหฺลื่อชียเอไม่ใช่พวกเขา แต่พวกเขารู้สึกว่าตนเองนั้นจะต้องฝันร้ายเป็นแน่แท้ สายตาลักษณะเช่นนี้มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน ทุกคนต่างรู้ดีว่าจะต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ภายในชั่วข้ามคืน พายุร้ายได้โหมกระหน่ำไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ ทำให้แดนวิญญานสวรรค์สะเทือนหวั่นไหวไปทั่ว

เมิ่งเจิ้นเทียน องศ์ชายแห่งความชั่วร้าย หลงจวู่หย่าลู
จักรพรรดิหอยสังข์ รวมทั้งกองทัพทั้งสี่ของพวกเขาถูกหลีชีเย
ทำลายไปจนสิ้น ไม่มีเหลือรอดแม้แต่คนเดียว!

หลังจากที่ข่าวนี้ได้แพร่ออกไปแล้วมันก็เหมือนพายุที่นำกลัว
ก่อเกิดคลื่นยักษ์ที่นำกลัวขึ้นที่แดนวิญญานสวรรค์ ยอดฝีมือผู้
บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับหวาดผวา สำนักเจ้าลัทธิ
จำนวนนับไม่ถ้วนต้องเหม่อลอย เวลานี้บังเกิดเหตุการณ์แปรปรวน
ในแดนวิญญานสวรรค์ขึ้นมา

“ว่าไงนะ เมิ่งเจิ้นเทียนตายแล้ว!” ผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่าวิญญาน
เทพถึงกับไม่อยากเชื่อในข่าวนี้ เมื่อได้ยินข่าวนี้เป็นครั้งแรก ยังนึก
ว่าเป็นข่าวเท็จ

หลังจากได้รับการยืนยันเป็นมั่นเหมาะแล้ว ทำให้ผู้ยิ่งใหญ่เผ่า
วิญญานเทพถึงกับไม่สามารถเรียกสติกลับมาเป็นเวลานาน ควร
จะทราบว่าการปรากฏตัวออกมาเพื่อแย่งชิงชะตาฟ้าในยุคนี้ของ
เมิ่งเจิ้นเทียนนั้น ไม่รู้ว่ามีเผ่าวิญญานเทพจำนวนเท่าไรที่มั่นใจใน
ตัวของเมิ่งเจิ้นเทียน ผู้คนจำนวนมากต่างลงความเห็นว่า เมิ่งเจิ้น
เทียนคือผู้ที่มีหวังได้เป็นราชันเซียนมากที่สุดของแดนวิญญาน
สวรรค์

“เมิ่งเจิ้นเทียนตายแล้ว นี่ นี่ นี่ควรจะทำอย่างไรดี พวก พวก
เราได้ลงทุนทั้งแรงคนและทรัพยากรไปไม่น้อยเลยนะ” สำนักเจ้า
ลัทธิบางแห่งที่เคยเป็นพันธมิตรกับเมิ่งเจิ้นเทียนมาก่อน เมื่อได้ยิน
ข่าวนี้แล้ว เจ้าสำนักของสำนักดังกล่าวถึงกับทิ้งตัวลงกับเก้าอี้
เหม่อลอยเป็นเวลานาน

เนื่องจากทุกคนต่างมั่นใจในตัวของเม็งเจ็็นเทียน จึงทำให้มีสำนักเจ้าลัทธิ กระทั่งสายสำนักราชันเซียนจำนวนมากไม่น้อยที่เคยแสดงตนเป็นพันธมิตรกับเม็งเจ็็นเทียน ได้ทุ่มทรัพยากรไปไม่น้อยกับการเป็นพันธมิตรระหว่างกัน เวลานี้ เม็งเจ็็นเทียนตายไปแล้ว พวกเขาที่อยู่ในฐานะพันธมิตรล้วนแล้วแต่เท่ากับคว้าน้ำเหลว สิ่งที่ทุ่มเทลงไปทั้งหมดล้วนแล้วแต่กลายเป็นอากาศธาตุไปสิ้น

กระทั่งมีสายสำนักราชันเซียนหลังจากได้รับข่าวเช่นนี้แล้ว ถึงกับงงงันไปโดยสิ้นเชิง เนื่องจากสายสำนักราชันเซียนบางแห่ง กระทั่งต้องการดองเป็นญาติกับเม็งเจ็็นเทียน หวังจะให้องค์หญิงของตนแต่งงานกับเม็งเจ็็นเทียน!

กล่าวสำหรับสายสำนักราชันเซียนบางแห่งแล้ว เมื่อเม็งเจ็็นเทียนตายไปเท่ากับเสียหายอย่างหนัก กระทั่ง สายสำนักราชันเซียนบางแห่งได้ปล่อยข่าวเรื่องการแต่งงานออกไปแล้ว เวลานี้ เม็งเจ็็นเทียนได้ตายไปแล้ว สิ่งที่พูดออกไปก็เสมือนตั้งน้ำที่ถูกลูกศรออกไป ไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้อีก!

“มันเป็นการฝืนลิขิตสวรรค์มากเกินไปแล้ว มันเป็นพลิกเอาชนะอย่างสิ้นเชิง” ระดับปฐมบรรพบุรุษเมื่อได้ยินข่าวนี้แล้ว ถึงกับรู้สึกสะเทือนหัวไหล่ และกล่าวว่า “ลำพังแค่เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่ง ในแดนวิญญานสวรรค์ หากจะว่าไปแล้ว เรื่องของทรัพยากร เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ล้วนเทียบไม่ได้กับเม็งเจ็็นเทียน กลับสามารถก้าวเดินมาได้ถึงจุดนี้ นับว่ายอดเยียมมากเหลือเกิน เกรงว่าราชันเซียนในยุคนี้คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขาแล้วละ”

..

ขณะเดียวกัน ชาวเรือหงส์ก็เย่ฝึกได้ถึงชั้นมีสิบสามลัคนาใน
ครอบครอง ก็เหมือนเป็นระเบิดลูกใหญ่ที่ระเบิดขึ้นในแดน
วิญญาณสวรรค์ ผู้คนจำนวนมากไม่สามารถจินตนาการได้ เมื่อ
ได้ยินข่าวนี้แล้ว

“สิบสามลัคนา...” ต่อให้เป็นผู้ที่แก่นจนสมควรจะตายอยู่แล้ว ซึ่ง
ผืนกและฝังร่างอยู่ใต้พื้นดินเมื่อได้ยินข่าวนี้แล้ว ต่างรู้สึกหวาดผวา
และกล่าวว่า “นี่มันคือปีศาจหรือ? เป็นไปได้อย่างไรที่โลกนี้
สามารถฝึกถึงชั้นมีสิบสามลัคนาได้ หงส์เป็นสัตว์ประหลาดอะไร
กันแน่!”

ภายในชั่วข้ามคืน ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วทั้งแดน
วิญญาณสวรรค์ ภายใต้การกระทำอย่างรุนแรงของข่าวนี้ ทำให้
ทั่วทั้งแดนวิญญาณสวรรค์เหมือนตกอยู่ท่ามกลางพายุฝนฟ้า
คะนองจนโอนเอนไปมาอย่างนั้น

“เร็ว รีบไปสืบข่าวมา หงส์มีคู่ครองแล้วหรือยัง องค์กรหญิง
ของพวกเรายินดีแต่งงานกับเขา” เมื่อข่าวที่สะเทือนฟ้าดินถูกแพร่
ออกมา สายสำนักราชันเซียนที่ได้สติกลับมาจึงรีบส่งศิษย์ที่ยอด
เยี่ยมของตนออกไปหาข่าวในทันที

“ห้ามศิษย์ทุกคนภายในสำนักเป็นศัตรูกับหงส์ หากพบเจอ
กับหงส์แล้ว ไม่ว่าเขาต้องการอะไรก็ตาม ต้องพยายาม
ช่วยเหลือเขาอย่างเต็มที่ หากจำเป็นสามารถแฉ่งมายังสำนักทุก
เมื่อ ทางสำนักจะให้การช่วยเหลืออย่างเต็มความสามารถ” ภายใน
ชั่วข้ามคืน สำนักเจ้าลัทธิต่างๆ กระทบสายสำนักราชันเซียน

จำนวนมาก ต่างทยอยกันมีคำเตือนให้กับศิษย์ในสำนักของตน ออกมาในลักษณะเช่นนี้ หลังจากได้รับทราบข่าวนี้แล้ว

ภายในเวลาชั่วข้ามคืน หลี่ชียเอ่ได้กลายเป็นบุคคลที่มีความ ร้อนแรง ผู้คนและสำนักจำนวนมากไม่ถ้วนต่างวิพากษ์วิจารณ์เป็น การใหญ่ ภายในเวลาชั่วข้ามคืนหลี่ชียเอ่ได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของ แดงวิญญานสวรรค์ ผู้บำเพ็ญตน และสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ จำนวน นับไม่ถ้วนทยอยกันแสดงตนต้องการคบหากับหลี่ชียเอ่ ผู้คนจำนวน มากถ้วนแล้วแต่ต้องการเชื่อมสัมพันธ์กับหลี่ชียเอ่

ภายในเวลาข้ามคืนเดี่ยวนี้อเอง บรรดาสำนักต่างๆ ก็ดีสนิทต่อกัน คาดหวังได้พบผู้รู้จักหรือสนิทกับหลี่ชียเอ่ เพื่ออาศัย ความสัมพันธ์เช่นนี้เชื่อมเข้าหาหลี่ชียเอ่

“ชาตินี้ราชันเซียนจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากหลี่ชียเอ่เท่านั้น” ในคำคินนี้เอง ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อย กระทั่งสำนัก เจ้าลัทธิ และหรือสายสำนักราชันเซียนจำนวนมากไม่น้อยต่างเข้าใจว่า จะต้องเป็นเช่นนี้

“สำนักน้ำพุเหาะของพวกเราขอสนับสนุนคุณชายหลี่ ขอ เพียงมีสิ่งใดที่พวกเราสามารถรับใช้คุณชายหลี่ได้ โปรดสั่งการมา สำนักน้ำพุศักดิ์สิทธิ์พวกเรายินดีบุกน้ำลุยไฟโดยไม่เกี่ยง” สำนัก บางแห่งไม่อยู่ในฐานะที่สามารถเชื่อมสัมพันธ์กับหลี่ชียเอ่ได้อยู่แล้ว จึงลงใจปล่อยข่าวออกไป โดยประกาศตัวว่าจะรับใช้ต่อหลี่ชียเอ่

ทุกคนต่างรู้ดีว่า ถือโอกาสที่หลี่ชียเอ่ยังไม่ได้เป็นราชันเซียนยัง พอมิโอกาสที่จะเชื่อมสัมพันธ์กับหลี่ชียเอ่ได้ เมื่อไรที่หลี่ชียเอ่ได้เป็น

ราชันเขียนแล้ว เมื่อถึงขั้นนั้นคิดจะเชื่อมสัมพันธ์ก็คงเป็นไปได้
แล้ว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1506 อดีตยาภที่ จะหวนกลับ

ท่ามกลางการวิพากษ์วิจารณ์ของบรรดาผู้คนทั้งหลาย หลี่ซีเย่ ได้พาซูหย่งหวนกลับไปถึงเกาะเงินหู่ การได้รับชัยชนะกลับมาของหลี่ซีเย่นั้น เป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดคิดของถ่านไถ-ร่วหนานอยู่แล้ว

“อย่าให้คุณชายลงมือก็แล้วกัน ลงมือเมื่อไรเป็นต้องสะท้อนฟ้าแน่นอน” ถ่านไถ-ร่วหนานยิ้มกล่าว

การสังหารสิ้นพวกของเมิ่งเจิ้นเทียนในคราเดียว เป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดคิดของถ่านไถ-ร่วหนานอยู่แล้วไม่มีอะไรต้องไปประหลาดใจ ถ่านไถ-ร่วหนานเข้าใจเป็นอย่างดี กล่าวสำหรับคุณชายของนางแล้ว เฉกเช่นพวกของเมิ่งเจิ้นเทียนนั้นเป็นแค่อาหารเรียกน้ำย่อยเท่านั้น ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง

“เรื่องจ๊ับๆ เท่านั้นเอง” หลี่ซีเย่พูดไปตามอารมณ์และยิ้มกล่าวว่า “แม้แต่ระดับที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ยังไม่ยอมลงมือ คิดจะอ่อนร่างกายให้มันจริงจังสักหนอยังไม่ได้เลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงทำเรื่องที่ยิ่งใหญ่แล้ว”

ถ้าหากมีบุคคลภายนอกได้ยินการสนทนาระหว่างพวกเขาทั้งสองสักก็ คงต้องตกใจจนยืนเซ่ออยู่ตรงนั้น การเช่นฆ่าพวกที่ดำรงอยู่ในฐานะอย่างเมิ่งเจิ้นเทียนยังเป็นแค่เรื่องจ๊ับๆ เท่านั้น แล้วถ้าเป็นการทำการใหญ่จะเป็นสงครามในลักษณะเช่นใดกันเล่า

“หากจะพูดถึงผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้อย่างแท้จริงนั้น ในแดนวิญญานสวรรค์นับว่ามีอยู่ราวสามถึงห้าคนจริงๆ เกรงว่าคนเหล่านี้จะมากหรือน้อยก็ต้องเคยได้ยินเรื่องราวของคุณชายมาก่อน ตราบใดที่คุณชายยังคงอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ เกรงว่าถึงพวกเขาจะกล้าทำอะไรก็คงไม่กล้าปรากฏตัวออกมา ส่วนประเภทที่ได้ชื่อว่าสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้นั้น มันก็แค่ชื่อเสียงลอมปอมเท่านั้นเอง” ถานไถ-ร่วหนานก็ยิ้มกล่าวออกมาเช่นกัน

สำหรับผู้คนทั่วไปแล้ว การที่บุคคลผู้หนึ่งสามารถรับมือกับราชันเซียนได้หนึ่งถึงสองร้อยกระบวนการทำได้อีก ก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ หากบุคคลผู้นั้นสามารถยับยั้งได้หนึ่งร้อยถึงสองร้อยกระบวนการทำจึงพ่ายแพ้ให้กับราชันเซียน ย่อมเพียงพอที่จะเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรแล้ว จักรพรรดิเทพอื่นๆ ยากที่จะต่อกรกับพวกเขาเหล่านั้นได้อีกแล้ว

แต่ว่า สำหรับหลี่ซีเยและถานไถ-ร่วหนานนั้น ความหมายของคำว่าสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้จะแตกต่างกัน พวกเขาวางมาตรฐานสำหรับผู้สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนเอาไว้สูงกว่านั้น

“สำนักแตรสังข์นั้นสามารถดึงมาได้คนหนึ่ง” หลี่ซีเยยิ้มตามอารมณ์และกล่าวว่า “อย่างไรก็ได้ หากพวกเขาต้องการคิดบัญชีก็รีบๆ เข้าหน่อย ข้าจะได้จัดการสังหารพวกมันให้สิ้น ถือเป็นความคิดบัญชีให้มันจบก่อนไปจากก็แล้วกัน” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว

เขามองไปที่ระยะห่างไกล มองดูเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่
ขมุกขมัว

หลี่ชีย่พูดไปตามอารมณ์มาก ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย ถานไถ-
ร่วหนานเองก็เข้าใจดีว่า คุณชายของนางไม่ได้มองพวกนี้อยู่ใน
สายตาเลย

“คุณชายมีความกังวลอะไรอยู่?” ถานไถ-ร่วหนานเอ่ยถาม
ขึ้นมาเบาๆ เมื่อเห็นหลี่ชีย่ล้องมองเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อยู่
นานโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา

ถานไถ-ร่วหนานติดตามหลี่ชีย่เป็นเวลานาน และนางก็เป็น
คนสนิทของหลี่ชีย่ นางยอมเข้าใจในตัวของหลี่ชีย่มากกว่า
บุคคลภายนอก ในสายตาของถานไถ-ร่วหนานมองว่า บุคคล
ทั่วไปไม่สามารถทำให้คุณชายของนางต้องใส่ใจอยู่แล้ว

“ยังมีทางหนีที่ไล่บางอย่างไม่ได้ใช้ นับเป็นเรื่องที่น่าเสียใจยิ่ง”
หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวออกมา

“คุณชายต้องการรอคอยการลงมือของบุคคลที่ยิ่งใหญ่
สะท้อนฟ้ากว่านี้ใช่มั้ย?” ถานไถ-ร่วหนานเอ่ยขึ้นขณะยื่น
เคียงคู่กับหลี่ชีย่มองดูเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ขมุกขมัว

“ที่เหลืออยู่ก็งั้นๆ เท่านั้นเอง ไหนเลยคู่ควรจะกล่าวถึง คนพวก
นั้นอยากจะทำก็ให้มาก็แล้วกัน หากข้าจะกวาดพวกเขาให้เรียบไซ้
จะเป็นเรื่องยากอะไร” หลี่ชีย่กล่าวไปตามอารมณ์ว่า “ที่ข้ารอคือ
เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ว่า ดูไปแล้วก็คงไม่น่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

ข้าเข้าไปยังโลกภายใน นำเอาของบางสิ่งออกมา เวลานี้ก็เอาหญ้า
สังสารวัฏเก่าใบมาด้วย เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงเงียบสงบ”

“บางทีอาจเกรงกลัวต่อชื่อเสียงของคุณชาย”

หลี่ซีเยหัวเราะ สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “บางทีใช่หรือบางที
ก็ไม่ใช่ แม้ว่าทะเลกระดูก และเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ข้าก็ได้เล่น
งานมันมาแล้วหลายครั้ง คิดจะให้พวกมันยอมก้มหัวให้ก็ไม่ใช่เรื่อง
ง่ายตาย ที่ข้ามาครั้งนี้ก็ต้องการเล่นมันสักครั้ง ดูไปแล้วเวลานี้พวก
มันล้าแล้วแต่อยู่ในความสงบ”

“นี่เป็นการสังสมพลัง ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ จึงไม่ต้องการ
เป็นศัตรูกับคุณชาย” ถานไถ-ร่วหนานก็เข้าใจถึงความลับที่อยู่
ภายใน

“ถูกต้อง ยิ่งเป็นเช่นนี้ เป็นการบ่งชี้ว่ามันใกล้เข้ามาแล้ว ภัย
พิบัติใหญ่หลวงของแดนวิญญานสวรรค์ ใกล้มาถึงแล้ว”

ถานไถ-ร่วหนานนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง เอ่ยขึ้นมาแผ่วเบาว่า
“คุณชายคิดจะพลิกเอาเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาอย่างนั้นรึ?
หรือว่าจะกวาดให้ราบคาบทำลายให้มันสิ้นซาก?”

“ไม่” หลี่ซีเยสายหน้าและกล่าวว่า “ข้าอยากจะทำคุณสัก
หน่อย เทียบกับทะเลกระดูกแล้ว ข้ากลับยินดีพูดคุยกับเทือกเขา
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มากกว่า”

“นี่มันไม่ใช่นิสัยของคุณชายนะ” คำพูดของหลี่ซีเยทำให้ถาน
ไถ-ร่วหนานถึงกับกล่าวด้วยความตื่นตะลึงและอยู่เหนือความ
คาดคิด

หลี่ซีเย ถึงกับหัวเราะออกมา ยิ้มกล่าวว่า “ร่วหนานนะ การที่เจ้าพูดเช่นนี้ เหมือนว่าข้านั้นเป็นพวกบ้าสงครามมาแต่กำเนิด อย่างนั้น แม้ว่าข้าจะชื่นชอบการตีรันฟันแทงเหมือนกัน แต่ทว่า ในบางครั้งข้าก็ยินดีนั่งลงและพูดคุยอยู่เหมือนกัน เรื่องบางเรื่องหากทุกคนสามารถนั่งลงและคุยกันได้ แล้วทำไมถึงไม่ทำละ หากคุยแล้วตกลงกันไม่ได้ ทุกคนก็ไม่มีอะไรเสียหาย”

คำพูดของหลี่ซีเยทำให้ถานไถ-ร่วหนานต้องเม้มปากยิ้ม หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางจึงได้เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “คุณชายไม่ใช่คนที่ยอมพูดคุยกับใครง่าย ๆ อีกอย่าง ที่สมควรเปิดศึก คุณชายก็เปิดศึกมาแล้ว หากคุณชายตัดสินใจแล้วจริง ๆ ย่อมสามารถทำลายให้สิ้นซากได้”

“ถ้าหากเพื่อตัวข้าเองแล้วจะอย่างไรก็ได้ไม่มีปัญหา อยากจะรบก็รบใช่จะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร” หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบา ๆ กล่าวว่า “คราวนี้ข้าต้องการจะเจรจาจริง ๆ ข้าเข้าใจในเทือกเขา ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ ข้ายังเข้าใจในทะเลกระดุกมากกว่า ถ้าหากวันนั้นมาถึงจริง ๆ แดนวิญญานสวรรค์จะต้องกลายเป็นคลื่นยักษ์ในทะเลเลือด ถึงตอนนั้น ไม่แน่มันจะแผ้ววิญญานเทพ แผ้วพฤกษา และแผ้วปีศาจทะเลก็ต้องก้าวสู่นทางถูกทำลายไปทั้งเผ่า”

“คุณชายกังวลในตัวข้ารึ?” ถานไถ-ร่วหนานถึงกับเอ่ยขึ้นเบา ๆ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา ลูบไล้เส้นผมของนางเบา ๆ และกล่าวว่า “ข้าไม่เคยกังวลในตัวเจ้า อาศัยกำลังความสามารถของเจ้า หากเจ้าคิดจะหนีไปจากที่นี่ละก็ ต่อให้ภัยพิบัติครั้งยิ่งใหญ่

มาถึงเจ้าก็สามารถไปจากที่นี่ได้ แต่ เจ้าคงไม่จากไปแน่ ข้ารู้ หากว่าเจ้าคิดจะไปจากสะก็ เจ้าจะไม่รอให้ภัยพิบัติใหญ่ นั้นมาถึงแล้ว ค่อยจากไปเด็ดขาด”

ถ่านไถ-ร่วหนานนิ่งเงียบกับคำพูดของหลี่ชียเอ่ เป็นดั่งที่ คุณชายของนางกล่าวเอาไว้ ต่อให้นางคิดจะไปจากที่ตรงนี้จริง ก็จะไม่รอให้ถึงภัยพิบัติใหญ่ นั้นมาแล้วค่อยจากไปเด็ดขาด

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา ถ่านไถ-ร่วหนานที่ข้ารู้จักก็ต้อง ต่อสู้กับอุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ และต่อสู้กับมันอย่างห้าวหาญ ปราศจากจิตที่หวาดกลัว” เมื่อหลี่ชียเอ่เอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับ เพียรรอยยิ้มออกมา ภายในใจรู้สึกปลงอนิจจังยิ่งนัก

“คุณชายกล่าวชื่นชมเช่นนี้ ข้าก็พึงพอใจเพียงพอแล้ว” ถ่านไถ-ร่วหนากล่าวออกมาเบาๆ และเพียรรอยยิ้มออกมา

หลี่ชียเอ่ยิ้มออกมาด้วยความชื่น และทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่ “ข้าได้ทั้งบางสิ่งบางอย่างเอาไว้ ทั้งทางหนีทีไล่ เอาไว้ บางทีอาจสามารถช่วยเจ้าได้อีกแรงในอนาคต เสียตายแต่ ว่า ท่ามกลางยุคสมัยแห่งความยากลำบากเช่นนี้ข้ากลับไม่สามารถช่วยอะไรเจ้าได้ ไม่สามารถทำลายสิ้นอุปสรรคกั้นขวางให้กับเจ้า ไม่สามารถช่วยค้ำจุนให้กับเจ้า”

“ไม่...” ถ่านไถ-ร่วหนานถึงกับกุมมือของหลี่ชียเอ่จนแน่น นิ้ว ทั้งห้าสอดประสานเข้าด้วยกัน ล้วงมองหลี่ชียเอ่และกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “สิ่งที่คุณชายทำให้กับข้า นั้นมันมากพอแล้ว แม้ว่าผู้คนในโลกต่างเข้าใจว่าข้านั้นมีพรสวรรค์สูงส่งยิ่งนัก แต่ว่า หากไม่มีคุณชายก็จะไม่มีข้าที่ประสบความสำเร็จในวันนี้...”

“...อีกอย่าง ทุกสิ่งล้วนไม่อาจโทษคุณชายได้ นี่เป็นการเลือกของข้าเอง คุณชายเคยชี้ทางที่ดีกว่านี้ให้กับข้า กระทั่งพลาดเส้นทางนั้นจนราบเรียบให้กับข้า ทำลายสิ่งกีดขวางบนเส้นทางที่มุ่งสู่ราชันเซียนให้กับข้า เสียตาย ข้าทำให้คุณชายต้องผิดหวังเป็นข้าเองที่ตัดสินใจรั้งอยู่ที่นี้” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ต่อให้ยอดหญิงอย่างถานไถ-ร่วหนานยังคงต้องรู้สึกผิดหวังในใจ และรู้สึกสลดในใจอยู่บ้าง

ในอดีตที่เนิ่นนานมา กล่าวสำหรับถานไถ-ร่วหนานหลังจากสิ้นสุดยุคของราชันเซียนหมิงเหรินแล้วนั้น นางมีทางเลือกอยู่มากมาย เนื่องจากนางได้ตัดสายเลือดทิ้งไป ทำให้นางสามารถไปจากแดนวิญญานสวรรค์ได้โดยไม่ต้องกลับมาอีกเลย

ในยุคนั้น นางสามารถเลือกที่จะเป็นราชันเซียน ถ้าหากยุคนั้นนางเลือกที่จะเดินไปบนเส้นทางเพื่อเป็นราชันเซียนล่ะก็ นางต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน

ในยุคต่อมา นางสามารถเลือกติดตามคุณชายของนางขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ขึ้นไปยังโลกแห่งเหล่าเทพและราชันเซียน

แต่ทว่า ไม่ว่าจะเส้นทางใดก็ตาม นางก็ไม่ได้เลือก สุดท้ายนางกลับเลือกที่จะอยู่ที่แดนวิญญานสวรรค์ ซึ่งเป็นเส้นทางที่ไม่ควรเลือกที่สุด และเป็นเส้นทางที่บิดาของนางไม่ต้องการให้นางก้าวเดินมากที่สุด แต่ ท้ายที่สุดนางยังคงเลือกที่จะก้าวเดินไปบนเส้นทางเส้นนี้

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา สิ่งที่คุณชายได้ทำให้กับข้า นั้นมันมากพอแล้ว” ถานไถ-ร่วหนานกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “คุณชายไม่ได้

ติดค้างอะไรเข้า ตรงกันข้าม เป็นเข้าที่ติดค้างคุณชาย ข้ารู้
คุณชายเคยคาดหวังว่าวันหนึ่งเข้าต้องเป็นราชันเขียน กระทั่งได้
ตระเตรียมการต่างๆ เอาไว้แล้วให้กับเข้า รอวันที่เข้าก้าวเดินไปบน
เส้นทางดังกล่าว เสียตาย เข้าได้ทำให้คุณชายต้องผิดหวังกับการ
เฝ้ารอนั้น”

หลี่ซีเย่มองดูถานไถ-ร่วหนาน สุดท้าย เขาได้แต่ยิ้มเฉือนๆ
กล่าวด้วยความจนด้วยเกล้าว่า “เป็นความจริงที่เจ้าไม่ได้ติดค้าง
ข้า เพียงแต่เสียตาย ข้าเองก็ไม่สามารถฝืนบังคับเจ้า เหมือนดัง
เช่นบรรดาปรัชญาเมธีของทะเลสาบตั้งถึงในครั้งครานั้น พวกเขา
ก็มีทางเลือกมากมาย พวกเขาสามารถเลือกสถานที่ที่อุดมสมบูรณ์
ยิ่งกว่ามาเป็นที่ตั้งบรรพชน แต่ พวกเขาก็เฉกเช่นกับเจ้า ท้ายที่สุด
แล้วยังคงเลือกที่จะอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์...”

“...นี่เป็นการเลือกของเจ้า และเป็นการเลือกของพวกเขา แม้
จะกล่าวว่า ข้าสามารถสั่งพวกเจ้าได้ แต่ ข้าไม่สามารถฝืนบังคับ
พวกเจ้า เพราะเป็นสิ่งที่พวกเจ้ามุ่งมาดปรารถนา เป็นแนวคิดของ
พวกเจ้า เมื่อถึงที่สุดแล้ว พวกเจ้ายังคงคิดจะทำอะไรบางอย่างเพื่อ
แผ่นดินผืนนี้ ต้องการทิ้งอะไรบางอย่างให้กับแผ่นดินผืนนี้ พวก
เจ้ามีความรักต่อผืนแผ่นดินนี้อย่างลึกซึ้ง พวกเจ้าล้วนแล้วแต่ไม่
ต้องการให้มีสักวันที่แดนวิญญานสวรรค์มีอันต้องกลายเป็นเก้า
ธูลีไป” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“สิ่งนี้ไซ้ว่าจะมีเพียงข้าคนเดียวเท่านั้นที่เลือกเช่นนี้” ถานไถ-
ร่วหนานกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “เคยมีผู้คนมากมายที่เลือกเช่นนี้
เพื่อแดนวิญญานสวรรค์แล้ว เคยมีผู้คนจำนวนมากที่ต่อสู้มาแล้ว

มีราชันเขียนที่ยกทัพออกปราบปรามครั้งแล้วครั้งเล่า มีปรมาจารย์
พฤษษาที่พยายามให้ได้มาซึ่งสิ่งนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า และมีเทพเจ้า
แห่งทะเลที่คอยประนีประนอมครั้งแล้วครั้งเล่า! ราชันเขียนเคย
เลือก เทพเจ้าแห่งทะเล ปรมาจารย์พฤษษาพวกเขาเคยเลือก
สำหรับปรมาจารย์พฤษษาและเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว แม้ว่าพวกเขา
จะไม่ใช่ตัวของตัวเอง แต่ว่า พวกเขาสิ้นแล้วแต่ต้องการช่วงชิง
ความหวังสุดท้ายให้กับผืนแผ่นดินผืนนี้...”

“...แม้จะกล่าวว่า บิดาของข้าไม่ต้องการให้ข้าทำเช่นนี้ และไม่
ต้องการให้ข้ารั้งอยู่ที่นี้ แต่ทว่า ข้าคือลูกสาวของเทพเจ้าแห่งทะเล
ข้าสมควรแบกรับภารกิจนี้ สมควรรักแผ่นดินนี้อย่างลึกซึ้ง เพื่อ
เกาะเงินหูกี้ดี เพื่อปีศาจทะเลก็ช่าง ดังนั้น ข้าจึงหวังอาศัยกำลัง
อันน้อยนิดของข้าอย่างเต็มที่ บิดาของข้าในฐานะเป็นเทพเจ้าแห่ง
ทะเล ท่านสามารถเผชิญหน้าทุกสิ่ง ข้าในฐานะที่เป็นลูกสาวของ
ท่าน ก็จะไม่ทำให้ชื่อเสียงชั่วชีวิตของท่านต้องเสื่อมเสีย” ครั้น
กล่าวถึงตรงนี้แล้ว ถานไถ-ร่วหนานทอดถอนใจออกมาด้วยความ
หดหู่

ตอนที่ 1507 หลังพวงหรีด

หลี่ชียเอ๋อถึงกับนั่งเฉยเป็นเวลานาน หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาพูดขึ้นมาเบาๆ ว่า "ข้ารู้ ข้าพูดได้แต่เพียง ยุคสมัยมันต่างกัน ถ้าหากเป็นช่วงที่ข้ายังคงเป็นอีกาหมิปอยู่ล่ะก็ เมื่อยุคสมัยนั้นมาถึงก็ได้เวลาที่ข้าจะกวาดทั้งหมด ได้เวลาที่ข้าจะต้องเก็บเกี่ยวแล้ว หลังจากที่ข้าทำการเก็บเกี่ยวแล้ว มันจะต้องมีโอกาสดำเนินการแห่งการเก็บเกี่ยวที่ได้มาอย่างเต็มกอบเต็มกำ เป็นยุคสมัยที่รุ่งโรจน์เจิดจรัสยิ่งนัก เสียตาย เป็นจังหวะที่ข้าควรจะไปแล้ว..."

"คุณชายไม่เคยต้องหยุดอยู่กับที่เพื่อใครคนใดคนหนึ่งอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นคนรู้ใจในอดีต หรือจะเป็นพี่น้องที่ตายในสนามรบ และหรือตัวข้าเอง" ถานไถ-ร่วหนานประสานนิ้วทั้งห้ากับหลี่ชียเอ๋อแนบ กล่าวจริงจังว่า "คุณชายต้องก้าวไปข้างหน้าอย่างหาญกล้า สู้รบจนถึงที่สุด ไม่ว่าใครก็ตามก็ไม่สามารถพันนาการจังหวะการก้าวเดินของคุณชายได้ นี่แหละคือเสน่ห์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และเป็นสิ่งที่ทำให้คุณชายเป็นที่เลื่อมใสมากที่สุด..."

"...หากจะกล่าวว่า วันหนึ่งคุณชายต้องมารั้งอยู่เพื่อข้า หยุดก้าวเดินเพื่อข้า ข้าก็จะกลายเป็นคนบาปในชีวิตของคุณชาย ในสายตาของข้ามองว่า คุณชายเป็นผู้ที่ข้าเคารพเลื่อมใสตลอดมา เป็นผู้ที่ข้าเทใจให้โดยตลอด แม้แต่ตัวข้าเองก็ไม่ต้องการให้สร้าง

รอยต่างพร้อยขึ้นในชีวิตของคุณชาย หาไม่แล้ว โทษของข้าก็จะไม่อาจอภัยให้ได้”

คำพูดนี้ของถานไถ-ร่วหนานพูดได้จริงจังและจริงใจมาก ทุกๆ ตัวอักษรทุกๆ คำพูดล้วนแล้วแต่กลั่นออกมาจากใจ

“ข้ารู้” หลี่ชียเอพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่่า “มันก็เป็นความจริงที่ข้าจะไม่ร้องอยู่ที่นี้เพื่อเจ้า หรือหยุดก้าวเดินเพื่อเจ้า ข้าพูดได้แต่เพียงเรื่องราวบนโลกนี้ มักมีเรื่องราวจำนวนมากที่ไม่สมหวัง ต่อให้เจ้าเป็นผู้บงการของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินก็ตาม เป็นผู้ควบคุมจักรวาลก็ช่าง ใ้เชื่อว่าสมหวังไปเสียทุกอย่าง”

“คุณชายไม่ต้องกังวลเพื่อข้า” ถานไถ-ร่วหนานกุมมือทั้งสองของหลี่ชียเอเอาไว้แน่น สู้กับสายตาของหลี่ชียเอ กล่าวว่่า “นี่เป็นการเลือกของข้าเอง ต่อให้ต้องมีวันนั้นจริงๆ ข้าสู้รบจนตัวตาย ข้าก็ไม่โทษใครไม่เสียใจ สามารถตายจากการต่อสู้ก็เป็นการเลือกของข้าเอง สมดังความตั้งใจของข้า ชาตินี้ข้าสามารถรู้จักคุณชาย สามารถติดตามคุณชาย มันก็เป็นอดีตให้รำลึกถึงที่งดงามที่สุดชั่วชีวิตของข้า เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งงามที่สุดในชีวิตของข้า เป็นคุณชายที่ทำให้ข้าได้รู้ว่าฟ้าดินมันกว้างใหญ่เพียงใด เป็นคุณชายที่ทำให้ข้ารู้จักสิ่งมีชีวิตคนเราเสาะแสวงหา เป็นคุณชายที่ทำให้ข้าสำนึกถึงความหมายอันลึกซึ้งของสัจธรรม...”

“...ถามโลกหล้า จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าฟ้าดินกว้างไกลแค่ไหน มนุษย์ปุถุชนส่วนใหญ่ก็แค่มีชีวิตอยู่กับปัจจุบัณเท่านั้น ไม่ได้รับการชี้แนะจากคุณชาย ก็จะไม่มีการรอคอยของข้า บางที ข้าอาจสามารถกลายเป็นสตรีผู้สูงส่ง สามารถดำรงอยู่ในฐานะเป็นผู้เยาะ

เขี่ยเก้าอี้ได้ แต่ว่า หากไม่ได้รับการสอนสั่งชี้แนะจากคุณชายแล้ว ก็ไม่มีข้าในวันนี้ ไม่สามารถกลายเป็นผู้ที่สามารถรอคอยต่อไปได้เรื่อยๆ ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนาน เป็นคุณชายที่ทำให้ข้ามีจิตที่มั่นคงตั้งหินผา ซึ่งเป็นสิ่งล้ำค่ากว่าใดๆ ทั้งสิ้น!” ครั้นถ่านไถ-รว่อหนานกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว กระทั่งมีน้ำตาซึมออกมา

“เด็กโง่” หลี่ซีเยช่วยปาดน้ำตาที่หางตาให้กับนางเบาๆ และยิ้มกล่าวว่า “เจ้าถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องเป็นสตรีผู้สูงส่ง ต่อให้ไม่มีข้าเจ้าก็สามารถก้าวเดินมาถึงจุดนี้ได้ในวันนี้ การที่เจ้าก้าวเดินมาถึงจุดนี้ได้ในวันนี้ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นเพราะข้า เจ้าสมควรเป็นที่ภาคภูมิใจของผู้คน หากบิดาเจ้ารับรู้ได้ เขาก็คงภาคภูมิใจในลูกสาวของตนเอง แม้ว่าการตัดสินใจเลือกของเจ้าจะแตกต่างจากที่เขาได้คาดหวังเอาไว้ก็ตาม”

สุดท้าย ถ่านไถ-รว่อหนานพยักหน้าเบาๆ พร้อมกับเผยรอยยิ้มออกมา

“เอาเถอะ ข้าจะตื่นนอนอีกสักครั้ง ดูว่ายังมีพวกที่ไร้ตาอีกหรือไม่” สุดท้าย หลี่ซีเยเงยหน้าขึ้นเผยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมากล่าวว่า “ทำให้เป็นเรื่องใหญ่ซิ ดูว่าจะได้ผลหรือไม่”

เมื่อหลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงท่าทางในลักษณะเช่นนี้ออกมา ถ่านไถ-รว่อหนานรู้ว่าคุณชายของนางต้องการจะทำอะไรแล้ว นางเองก็เผยรอยยิ้มออกมา คุณชายที่ปราศจากผู้ต่อกรเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินคนนั้นได้กลับมาอีกแล้ว

“บางทีคุณชายสามารถไปถามลี้วุงได้เขาอาจจะรู้” สุดท้าย ถ่านไถ-รว่อหนานยิ้มกล่าวออกมา

หลี่ชียเย่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า "จริงอยู่ ตาเต๋มาจิว่จุงรู้เรื่อง ไม่น้อยเลย แต่เขาก็ไม่สามารถรู้ถึงรายละเอียดตำแหน่งที่แน่นอน ได้ เรื่องนี้หาใช่สิ่งที่เขาสามารถรู้ได้ ถ้าหากกระทั่งจิว่จุงก็ยังไม่รู้เรื่อง นี้ ข้าคงพูดไปทั่วแล้วละ"

ขณะที่ทุกคนกำลังสะท้อนหัวน้ไหวกับผลงานการต่อสู้ของหลี่ชียเย่อยู่นั้น ทันใดนั้น ณ บริเวณทะเลปีศาจมังกร ห้องฟ้าเหมือนถูกเปิดออกมาอย่างนั้น

เสียง "แว้งค์" ดังขึ้น ปรากฏประกายที่ไม่มีสิ้นสุดพรุ้งพลู ออกมา ปรากฏที่แสงตาพลันส่องสว่างไปทั่วทั้งทะเลปีศาจมังกร

"ตูม..." บังเกิดเสียงดังสนั่นพร้อมกับคลื่นสูงนับล้านล้านล้าง ก่อเกิดคลื่นที่โหมสาดซัดอย่างบ้าคลั่ง เสมือนหนึ่งสิ้นไหว โคลงเคลงไปทั่วทะเลปีศาจมังกรอย่างนั้น เวลานี้ สิ่งมีชีวิตทั้งหมด ล้วนแล้วแต่ตัวสั่นงันงก กุ้งหอยปูปลาใต้ทะเลจำนวนเท่าไรที่หลบซ่อนตัวไม่กล้าปรากฏตัวออกมาเลย

นาทีนี้ บริเวณทะเลปีศาจมังกร กระทั่งแดนวิญญานสวรรค์ ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่มองเห็นเรือขนาดยักษ์สุดเพียบเปรย ลำหนึ่งที่แล่นเข้ามายังทะเลปีศาจมังกร ขนาดของมันก็คล้ายตั้ง เป็นผืนแผ่นดินขนาดใหญ่ ยามที่มันแล่นเข้ามานั้น ได้ก่อให้เกิด คลื่นขนาดยักษ์ที่โหมสาดซัดทะเลปีศาจมังกรไปทั่ว

"เรือหอยสังข์..." มียอดฝีมือที่ร้องเสียงหลงออกมา เมื่อมองเห็นเรือขนาดยักษ์ที่ประดุจตั้งผืนแผ่นดินใหญ่อย่างนั้น

ยิ่งผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ไม่เคยผ่านโลกมาก่อนเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับอ้าปากตาค้าง เกรงว่านี่คงเป็นเรือลำใหญ่ที่สุดเท่าที่พวกเขาได้เคยเห็นมาชั่วชีวิต คงไม่มีเรือลำใดในโลกจะใหญ่ไปกว่าเรือลำที่เห็นอยู่ตรงหน้าอีกแล้ว

“ตำนานเป็นเรื่องจริง โลกนี้มีเรือลอยส่งข่อยอยู่จริง” แม้แต่ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสก็ต้องเหม่อลอยและพึมพำออกมา

เคยมีตำนานเช่นนี้ในแดนวิญญูณสวรรค์ที่ว่ากันว่า สำนักแตรสังข์ไม่เพียงเป็นชื่อของสำนักเท่านั้น มันยังเป็นเรือลำหนึ่งอีกด้วย ลือกันว่า สำนักแตรสังข์มีที่ตั้งสำนักอยู่บนเรือลำหนึ่งที่ชื่อว่า เรือลอยสังข์

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากที่ไม่เคยได้ไปสำนักแตรสังข์มาก่อนจะไม่เชื่อว่ามีสำนักเช่นนี้อยู่จริง เนื่องจากไม่สามารถจินตนาการได้ว่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร สำนักที่เคยให้กำเนิดเทพเจ้าแห่งทะเลถึงสองคนจะตั้งอยู่บนเรือลำหนึ่งได้อย่างไรกัน ความที่เป็นหนึ่งสำนักนสองเทพเจ้าแห่งทะเล มันจะต้องมีพื้นที่บรรพชนกว้างใหญ่ไพศาลเพียงใด ลำพังแค่เรือลำหนึ่งจะไปรองรับกับสำนักเช่นนี้ได้อย่างไรกัน

แต่ทว่า มาวันนี้ เมื่อสายตาของทุกคนได้ประจักษ์กับความใหญ่โตมโหฬารของเรือลำนี้แล้ว ผู้คนจำนวนมากจึงเชื่อแล้วว่า ที่แท้ตำนานนั้นเป็นเรื่องจริง สำนักแตรสังข์ได้ตั้งอยู่บนเรือลำหนึ่งจริงๆ

“ตุ้ม...” นาทีนี่เอง บนห้องฟ้าปราภกฏดวงอาทิตย์สีดำลอยขึ้นมาอย่างช้าๆ จังหวะที่ดวงอาทิตย์สีดำดวงนี้ลอยขึ้นมา นั้น ดวง

อาทิตย์ที่อยู่เหนือทะเลปีศาจมังกรพลันสลดและอับแสงลงไป
ในทันที

ด้านหน้าดวงอาทิตย์สีดำนี้มีบัลลังก์ตั้งอยู่ และบนบัลลังก์ก็มี
ชายวัยกลางคนนั่งอยู่คนหนึ่ง ท่าทางของชายวัยกลางคนผู้นี้ดู
กระปรี้กระเปร่า ยามที่เขาั่งอยู่ตรงนั้น ก็เปรียบประดุจนั่งอยู่บน
เก้าอี้ไฟฟ้าที่สูงเด่น จนสรรพชีวิตดูเล็กล็วไป

ครั้นมองเห็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ แม้ว่าเขาไม่ได้ประทุก
ลินอายุที่สามารถสยบเก้าอี้ไฟฟ้าสิบแดนดินออกมา แต่ มีผู้คน
จำนวนมากสามารถรับรู้ได้เสมือนหนึ่งตนเองนั้นได้มองเห็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ที่นั่งอยู่เหนือห้องฟ้าแล้ว ชายวัยกลางคนที่นั่งสูงเด่นอยู่
บนห้องฟ้าคนนั้นก็คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในตำนาน!

“หลังพงหวิน...” ระดับบรรพบุรุษของพิสุทธินิรันดรสี่สายที่อยู่
ไกลถึงทะเลร่อนน้ำลึกนั้นยังคงต้องสลดจนหน้าถอดสี กล่าวด้วย
ความตระหนกออกมา เมื่อมองเห็นชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่บน
ห้องฟ้านั้น

“หลังพงหวินคือใคร?” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่มอบไม่เคย
ได้ยินชื่อนี้อยู่แล้ว จึงเอ่ยถามกับบรรพบุรุษของพวกเขา

“ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้” สี่
หน้าของระดับบรรพบุรุษของพิสุทธินิรันดรสี่สายดูหนักแน่นจริงจัง
กล่าวว่า “เขามีผลงานการต่อสู้ที่ยอดเยี่ยมมาชั่วชีวิต แทบจะเรียก
ได้ว่าไม่เคยพ่ายแพ้ต่อใครมาชั่วชีวิต ชั่วชีวิตของเขาพ่ายแพ้
ให้กับราชันเซียนเข้าให้เท่านั้น! แม้ว่าภายหลังราชันเซียนเข้าให้

ได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้วก็ตาม ตามตำนานเล่าว่า หลิงฟงหวินยังคง ยืนหยัดต่อสู้กับราชันเซียนเฮ่าให้ได้หลายร้อยกระบวนท่า”

“แข็งแกร่งถึงปานนี้เชียว ภายใต้พลังชะตาฟ้าของราชันเซียน ยังคงยืนหยัดได้ตั้งหลายร้อยกระบวนท่า?” “ไม่รู้ว่ามิใช่ผู้เยาว์จำนวน เท่าไรที่ต้องรู้สึกสลดจนหน้าถอดสี

ราชันเซียนเฮ่าเฝ้าเห็นว่าป็นราชันเซียนที่เต็มไปด้วยสีสันและ ความมหัศจรรย์ เขาได้ก่อตั้งสำนักพันราชันขึ้น เคยเป็นหนึ่งใน สำนักที่ให้กำเนิดสี่ราชันเซียน! ขณะที่หลิงฟงหวินสามารถรับมือ กับราชันเซียนเฮ่าเฝ้าได้ถึงสองร้อยกระบวนท่า ช่างมีความ แข็งแกร่งเพียงใด

“ถูกต้อง หลิงฟงหวินนั้นฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก” ระดับบรรพ บุรุษของพิสุทธินิรันดรสี่สายถึงกับกล่าวว่า “แม้ว่าเขาจะมีชาติ กำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็ก ตลอดชีวิตของเขาไม่เคยฝึกเคล็ด ราชันเซียนมาก่อน และไม่เคยมีอาวุธราชันเซียนอยู่ในครอบครอง แต่ที่ว่า ในยุคสมัยนั้นเขาเคยเกรียงไกรไปทั่วหล้าปราศจากผู้ต่อกร กระทั่งพบกับราชันเซียนเฮ่าเฝ้า ในเก้าแดนได้เคยมีคำกล่าวที่ว่า หากไม่มีราชันเซียนเฮ่าเฝ้าละก็ เกรงว่าหลิงฟงหวินมีโอกาสได้เป็น ราชันเซียน!”

ผู้เยาว์จำนวนมากของพิสุทธินิรันดรสี่สายถึงกับใจหายใจคว่ำ เมื่อได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้ นี่แหละคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะ สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริง

“หลี่ซีเย เจ้าติดค้างคำอธิบายต่อสำนักแตรสังข์ หลังจากนี้อีก ห้าวันจะต้องให้คำตอบกับข้า หากไม่แล้วจะต้องรับผิดชอบในผลที่

จะเกิดขึ้นเอง!” หลิงฟงหวินที่นั่งสูงเด่นอยู่บนห้องฟ้า ส่งเสียงดัง
ก้องฟ้าดิน เสมือนต้องการบัญชาการใต้หล้าอย่างนั้น

การปรากฏตัวของหลิงฟงหวินอย่างกะทันหัน พลันก็ออกปาก
ทำทนายหลีชีเย่ สร้างความสะเทือนหวั่นไหวต่อยอดฝีมือผู้บำเพ็ญ
ตนจำนวนมากไม่ถ้วนทั่วแดนวิญญานสวรรค์ในทันที ต่อให้เป็น
ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ไม่รู้จักหลิงฟงหวินมาก่อน เมื่อเห็น
ลักษณะท่าทางของเขาแล้ว ก็รู้ได้ว่าเขาเป็นบุคคลที่น่ากลัวยิ่งคน
หนึ่ง

“หลิงฟงหวินคือปฐมบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์รึ?” ศิษย์
ของพิสุทธินิรันดรสี่สายถึงกับกล่าวด้วยความตระหนก เมื่อเห็นห
ลิ่งฟงหวินออกหน้าให้กับสำนักแตรสังข์

“ไม่ ไม่ใช่” ระดับบรรพบุรุษของพิสุทธินิรันดรสี่สายสายหน้า
และกล่าวว่า “หลิงฟงหวินไม่ใช่ปฐมบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์
และก็ไม่ใช่ศิษย์ของสำนักแตรสังข์ ตามตำนานเล่าว่า ขณะที่เขา
ยังอ่อนเยาว์อยู่มากนั้น สำนักแตรสังข์ได้เคยช่วยชีวิตเขามาครั้ง
หนึ่ง ทำให้เขาติดค้างหนี้ชีวิตกับสำนักแตรสังข์ ด้วยเหตุนี้เอง
ภายหลัง หลิงฟงหวินจึงได้คบหาเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเทพเจ้า
แห่งทะเลคนที่สองของสำนักแตรสังข์ ซึ่งก็คือเทพเจ้าแห่งทะเลทุน
เจียงนั่นเอง...”

“...กระทั่งมีคำกล่าวที่ว่า เป็นเพราะมีพี่น้องร่วมสาบานเช่นห
ลิ่งฟงหวินนี้เอง จึงทำให้เทพเจ้าแห่งทะเลทุนเจียงหมางเมินต่อใต้
หล้า ในขณะที่เทพเจ้าแห่งทะเลทุนเจียงยังไม่ได้รับการยอมรับจาก
ทวนสามง่ามนั้น หลิงฟงหวินเคยให้ความช่วยเหลือเขาอยู่ไม่น้อย

กระทั่งมีผู้เข้าใจว่า อาจเป็นไปได้ที่หลังพวงหรีดเคยให้คำชี้แนะด้านการบำเพ็ญตบต่อเทพเจ้าแห่งทะเลทุนเจียงมาก่อน” เมื่อระดับบรรพบุรุษผู้นี้กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ดุมีท่าที่ที่หนักแน่นจริงจัง

“ท้ายที่สุด สำนักแตรสังข์ยังคงขอความช่วยเหลือไปที่หลังพวงหรีด” ผู้เฒ่าคนหนึ่งที่ยายใจรวรินอยู่ในหอสัตตตะยุททกล่าวอย่างเชื่องช้า เมื่อมองเห็นหลังพวงหรีดที่นั่งสูงเด่นอยู่บนห้องฟ้า

ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกายผู้เฒ่าผู้นี้ก็คือราชินีเทพเจ็ดสมุทรนั่นเอง นางถึงกับมองดูหลังพวงหรีดด้วยท่าที่หนักแน่นจริงจังกล่าวว่า “บรรพบุรุษเจ็ด เล่าลือกันว่าหลังพวงหรีดคือหนึ่งในผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ในวันนี้”

ผู้เฒ่าที่นอนหายใจรวรินอยู่นั้นก็คือบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวที่มากด้วยตำนานของหอสัตตตะยุททนั่นเอง!

“จะพูดแบบนี้ก็ได้ เขามีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวยอมรับว่า “ชาตินี้ที่เข้ามาเป็นผู้คุ้มครองให้เจ้าและรู้สึกลัวหวาดหวั่นอยู่ก็เพราะหลังพวงหรีดนี้แหละ เขามีอายุอ่อนกว่าข้า พลังลมปราณของเขาจึงคึกคักและมีชีวิตชีวกว่าข้า เขาติดค้างหนีชีวิตสำนักแตรสังข์ ถ้าหากสำนักแตรสังข์ร้องขอต่อหลังพวงหรีดจริงละก็ เขาต้องชดใช้หนี้บุญคุณนี้คืนอย่างแน่นอน”

ตอนที่ 1508 จักรพรรดิเทพมหัศจรรย์

มองดูหลังฟงหวินที่นั่งสูงเด่นอยู่บนห้องฟ้า การที่เขานั่งอยู่ตรงนั้นเสมือนหนึ่งสรรพชีวิตก็ต้องก้มหัวให้กับเขาอย่างนั้น เหมือนว่าจะไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ก็ต้องก้มกราบแทบเท้าของเขาอย่างนั้น

“เขาเทียบกับบรรพบุรุษเจ็ดแล้วเป็นเช่นใด?” แม้แต่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรยังคงต้องถามเช่นนี้ขึ้นมาคำหนึ่ง ขณะมองไปที่หลังฟงหวิน

หากจะกล่าวถึงหอสัตตะยุทแล้ว แน่นอนที่สุด ศิษย์ของหอสัตตะยุทย่อมต้องมองว่าบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวย่อมต้องเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรอยู่แล้ว ซึ่งในความเป็นจริงบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวนั้นมีความแข็งแกร่งมากจนสุดจะบรรยาย มิฉะนั้นแล้ว เขาคงไม่เป็นผู้ที่เคยให้ความคุ้มครองสองเทพเจ้าแห่งทะเลมาก่อนแล้ว

แต่ ราชินีเทพเจ็ดสมุทรไซ้จะเป็นประเภทหลับหูหลับตาเชื่อนางเชื่อว่าบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวนั้นมีความแข็งแกร่งยิ่งนัก แต่ทว่า นางยังคงคิดในทางที่เลวร้ายที่สุดเอาไว้ก่อน

“เรื่องนี้พูดยากนะ” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวว่า “ถ้าหากข้ายังมีอายุน้อยละก็ หลังฟงหวินแล้วไง เฮ้อ เวลานี้ตาเดมาอย่างช้าไม่อาจทนรับกับการขับเคี่ยวแล้วละ การลงมือด้วยเจ็ด

กระบวนท่า ข้าเองยังไม่มั่นใจว่าจะสามารถทนไปได้ถึงกระบวนท่าสุดท้ายได้หรือไม่ อายุมากแล้ว พลังลมปราณก็ไม่ได้เหมือนเก่า”

ภายในใจของราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับเย็นวาบขึ้นมา เมื่อได้ยินคำพูดของบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียว จึงไม่แปลกที่บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวต้องการแลกเปลี่ยนกับหลี่ซีเยเป็นความจริงที่สภาพของบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวไม่เหมือนก่อนอีกแล้ว อายุขัยของเขาแห้งเหือด พลังลมปราณก็อ่อนโรยราตามไปด้วย

แจกเช่นบุคคลที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียว การต่อสู้ไม่ก็ยกคองไม่ใช่ปัญหา แต่หากต้องลงมือในอัตราที่ถี่มากเกินไปละก็ เกรงว่าจะเป็นการเร่งให้เขาต้องชราภาพและเสียชีวิตเร็วขึ้น

มิน่าเล่า ก่อนหน้านั้นโอรสสวรรค์ปกสมุทรจึงมุ่งมั่นใจเต็มเปี่ยมเพราะถ้าหากหลิงฟงหวินทำหน้าที่คุ้มครองให้กับเขาจริง บนเส้นทางการก้าวเดินไปสู่ตำแหน่งเทพเจ้าแห่งทะเลย่อมยากจะมีใครสามารถขัดขวางพวกเขาได้

“หลิงฟงหวินถึงกับแข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับพึมพำออกมา

“จะอย่างไรเสียก็เป็นถึงระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์เลยนะ จะไม่แข็งแกร่งได้อย่างไรกัน ยิ่งไปกว่านั้น หลิงฟงหวินได้ฝึกและฝึก ร่างของตนเอาไว้แต่วัน ดังนั้น เขาจึงยังคงหนุ่มแน่นมาก พลังลมปราณกล้าแข็งมีชีวิตชีวา เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่แก่จนสมควรจะตายจำนวนมากแล้ว หลิงฟงหวินจึงมีความได้เปรียบเป็น

อันมาก เขาสามารถทนทรมาณผ่านมาได้เป็นยุค ตาเฒ่าอย่างข้า คงไม่ไหวแล้วละ” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวยิ้มกล่าว

“ระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์...” ราชินีเทพเจ็ดสมุทร ถึงกับกล่าวด้วยความตระหนกว่า “มีจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ อยู่จริงรึ? นี่ไม่ใช่เพียงข่าวลือรึ?”

“มีระดับชั้นนี้มาโดยตลอด เพียงแต่จักรพรรดิเทพโดยทั่วไป ก้าวไปไม่ถึงขั้นนี้เท่านั้นเอง บนโลกนี้ระดับจักรพรรดิเทพชั้น มหัศจรรย์คือระดับชั้นที่เป็นที่สุดของโลกาวิถิ นี่แหละที่นับว่าเป็นผู้ ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าที่แท้จริง” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวยิ้มกล่าว

ระดับจักรพรรดิเทพบนโลกก็มีการแบ่งระดับความแข็งแกร่ง และอ่อนด้านทักษะเอาไว้ เรียงจากระดับต่ำไประดับสูงดังนี้ จักรพรรดิเทพเอก จักรพรรดิเทพสวรรค์ จักรพรรดิเทพสูงส่ง จักรพรรดิเทพยอดสัจธรรม จักรพรรดิเทพโลกา และจักรพรรดิ เทพเก้าแดน

ความจริงแล้ว ลำดับชั้นทั้งหกชั้นนั้นเป็นการจัดแบ่งของผู้คน บนโลกเท่านั้น ผู้คนโดยทั่วไปแล้วจะ 모르ว่า ในชั้นของจักรพรรดิ เทพเก้าแดนนั้นยังมีเหนือขึ้นไปที่เป็นที่สุดของระดับจักรพรรดิเทพ นั้นก็คือจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์!

เนื่องจากน้อยคนนักที่จะมีโอกาสได้สัมผัสกับผู้ดำรงอยู่ใน ระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์เช่นนี้ และเป็นสาเหตุที่ผู้บำเพ็ญ ตนทั่วไปบนโลกนี้ไม่เคยรู้ถึงการคงอยู่ของระดับจักรพรรดิเทพชั้น มหัศจรรย์

“เช่นนี้แล้วควรจะไปให้คำจำกัดความว่าอย่างไร?” ราชนิเทพ เจ็ดสมุทรเองก็รู้สึกแปลกใจ เกี่ยวกับเรื่องของจักรพรรดิเทพชั้น มหัทศรรย์ บางคนเข้าใจว่ามันเป็นเพียงตำนานเท่านั้น ในหอสมุดตะ ยุทธของพวกเขาเคยมีระดับบรรพบุรุษที่เห็นว่าบรรพบุรุษเจ็ดผู้ ปรีชาฉลาดเฉลียวของพวกเขาก็คือระดับจักรพรรดิเทพชั้น มหัทศรรย์ผู้หนึ่งนั่นเอง ส่วนรายละเอียดที่ว่าจริงเท็จอย่างไรนั้นไม่ มีใครทราบ เนื่องจากบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวของพวกเขา เขาไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้เลย และชนรุ่นหลังก็ไม่เคยมีใครได้เคยเห็น เขาลงมืออีกเลย ดังนั้น เรื่องราวที่เกี่ยวกับระดับจักรพรรดิเทพชั้น มหัทศรรย์จึงมีคำกล่าวอยู่มากมาย

“วิธีการมองระหว่างบุคคลทั่วไปกับบุคคลระดับที่เป็นที่เคารพ สูงสุดนั้นแตกต่างกันเท่านั้นเอง” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาด เฉลียวหัวเราะและกล่าวว่า “ยกตัวอย่างกรณีของผู้ที่ดำรงอยู่ใน ฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้า สิ่งที่คุณบนโลกนี้พูด ถึงกรณีของผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าก็คือ หากผู้ นั้นสามารถยืนหยัดรับมือกับราชันเซียนได้ตั้งแต่หนึ่งร้อยกระบวนการ ทำขึ้นไป ก็จะได้รับยกย่องว่าเป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชัน เซียนซึ่งหน้าได้แล้ว กระทั่งมีตาเฒ่าบางคนที่อวดอ้างตน เพียงแค่ เคยปะมือกับราชันเซียนมาและพ่ายแพ้ต่อราชันเซียนภายใน สามสิบถึงห้าสิบบรรพบุรุษทำ ก็จะไปอวดอ้างกับชนรุ่นหลังว่าเป็นผู้ที่ สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้...”

“...ถ้าหากผู้เยาว์รุ่นหลังไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน ก็เข้าใจว่าเป็นผู้ที่ สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าจริง สำหรับผู้ที่ได้รับการ เคารพสูงสุดที่แท้จริงเพียงหัวเราะเยาะกับเรื่องนี้เท่านั้น” บรรพบุรุษ

เจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวยิ้มกล่าวว่า “แม้จะกล่าวว่า ผู้คนบนโลกนี้จะยึดถือเอาผู้ที่สามารถยื่นหยัดสู้กับราชันเซียนได้หลายร้อยกระบวนท่าว่าเป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ แต่ ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะระดับสูงสุดยอดนั้นกลับดูแคลนต่อลักษณะเช่นนี้!”

“แล้วผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าที่แท้จริงล่ะ?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้

“การประเมินสำหรับผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะระดับสูงสุดยอดนั้น หากจะพูดถึงผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าอย่างแท้จริงแล้ว ต้องเริ่มต้นที่ระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ก่อนเป็นลำดับแรก ความจริงแล้ว ผู้คนบนโลกจะยกย่องผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าโดยถือเอาจักรพรรดิเทพเก้าแดนมาเป็นตัวชี้วัด ระดับเช่นนี้หาใช่เป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริง เป็นเพียงแค่สามารถปะมือกับราชันเซียนไม่กี่กระบวนท่าเท่านั้นเอง” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวยิ้มกล่าว

“แล้วถ้าเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลล่ะ?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรเอ่ยถามขึ้นมา

“ความจริงแล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลก็มีแบ่งระดับสูงต่ำด้านทักษะเช่นกัน แนนอน ยามที่มีทวนสามง่ามอยู่ในมือนั้นมันจะมองไม่ชัดเจนนัก แต่หากตัดทวนสามง่ามทิ้งไป ก็จะเห็นถึงความแตกต่างได้ทันที มิฉะนั้นล่ะก็ เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสีของหอสัตตะยุค พวกเราคงไม่ได้รับการยกย่องว่าเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลที่มีความ

แข็งแกร่งมากที่สุดแล้ว” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวว่า “หากจะเปรียบเทียบระหว่างเทพเจ้าแห่งทะเลกับราชันเซียนล่ะก็ ถ้าหากกรณีที่เทพเจ้าแห่งทะเลมีทวนสามง่ามอยู่ในมือ เขาก็จะไม่ใช่เป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้แล้ว แต่เป็นผู้สามารถตีเสมอราชันเซียนได้ สามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับราชันเซียนได้!”

“สามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับราชันเซียนได้จริงหรือ?” ราชนิเทพเจ็ดสมุทรถึงกับแสดงออกถึงความประหลาดใจขึ้นมา

“บอกได้เพียงว่าทำได้” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวหัวเราะและกล่าวว่า “เทพเจ้าแห่งทะเลมีการแบ่งระดับความแข็งแกร่ง ราชันเซียนเองก็มีการแบ่งระดับความแข็งแกร่งเช่นกัน ยกตัวอย่างกรณีของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบชื่อของพวกเรา เล่าลือกันว่า เทพเจ้าแห่งทะเลเทียบชื่อของพวกเราไม่จำเป็นต้องมีทวนสามง่ามอยู่ในมือก็สามารถตีเสมอราชันเซียนมู่จ้าวที่อยู่ในยุคเดียวกันได้ หากว่ามีทวนสามง่ามในมือ เกรงว่ามีโอกาสสยบราชันเซียนได้...”

“...แต่ว่า หากเปลี่ยนเป็นราชันเซียนอื่นเกรงว่าจะไม่ไหว หากเป็นราชันเซียนเฉียวเหิง ราชันเซียนเพย ราชันเซียนเพยหยาง หรือราชันเซียนเฮ่าไห่ที่เป็นราชันเซียนระดับสะท้อนยุคโบราณ และโชติช่วงชัชวาลมาจนถึงยุคปัจจุบัน เกรงว่าต่อให้เทพเจ้าแห่งทะเลเทียบชื่อของพวกเราแม้มีทวนสามง่ามในมือ คิดจะตีเสมอก็คงไม่ใช่เรื่องง่ายตาย!”

“เทพเจ้าแห่งทะเลหากเทียบกับกายเซียนชั้นสมบูรณแล้วเป็นเช่นใด?” เมื่อราชินีเทพเจ็ดสมุทรเห็นว่าวันนี้บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวยินยอมเปิดประเด็นพูดออกมา จึงขอความชี้แนะอย่างจริงใจ

“อาศัยมาตรฐานของผู้คนบนโลกแล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลกับกายเซียนชั้นสมบูรณนั้นเหมือนกัน ต่างก็เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถตีเสมอกับราชันเซียนได้ ความจริงแล้ว ในกรณีนี้มีข้อผิดพลาดอยู่” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวว่า “ถ้าเราจะพูดถึงกายเซียนชั้นสมบูรณแล้ว ถ้าหากระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์สักคนมีกายเซียนชั้นสมบูรณอยู่ในความครอบครอง ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า เขาสามารถตีเสมอราชันเซียนได้แน่นอน...”

“...แต่หากจักรพรรดิเทพชั้นเก้าแดนแล้วมีกายเซียนชั้นสมบูรณในครอบครองคิดจะตีเสมอราชันเซียนล่ะก็ ดูจะห่างชั้นกันมาก อีกทั้งเคล็ดกายเซียนก็มีข้อแตกต่าง การได้ฝึกกายเซียนที่ดีหรือไม่ดีก็จะส่งผลกระทบต่ออานุภาพของกายเซียนชั้นสมบูรณได้ แต่ว่า หากยืนอยู่ในมุมมองของจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์แล้ว กายเซียนชั้นสมบูรณกับเทพเจ้าแห่งทะเลนับว่าอยู่ในระดับเดียวกัน”

เมื่อราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้ฟังคำของบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวแล้วจึงรู้สึกว่าได้เปิดหูเปิดตาขึ้นมา และเข้าใจตลอดไปรงทันที

“ถ้าหากเทพเจ้าแห่งทะเลบวกกับกายเซียนชั้นสมบูรณล่ะ?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรมีความคิดใหม่ขึ้นมาอีก

“เจ้าต้องการพูดถึงเทพเจ้าแห่งทะเลหอยสังข์ไข่ม้อยละ” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวยิ้มกล่าวว่า “เรื่องนี้พูดยาก เพราะว่ายุคสมัยของเทพเจ้าแห่งทะเลหอยสังข์มันยาวนานเกินไป อีกทั้งยุคสมัยของเขานั้นยากจะนำมาเปรียบเทียบกันได้ ยุคสมัยนั้นมีบางคนบอกว่าเป็นความจริงที่เทพเจ้าแห่งทะเลหอยสังข์ได้ฝึกกายมายาจริง แต่ไม่ถึงขั้นสมบูรณ์ แต่ก็มีคนบอกว่าเป็นความจริงแล้วกายมายาของเทพเจ้าแห่งทะเลหอยสังข์ได้บรรลุขั้นสมบูรณ์แล้ว...”

“...แต่ว่า ไม่ว่าจะบรรลุขั้นกายมายาสมบูรณ์หรือไม่ก็ตาม ไม่สามารถเปรียบเทียบกันได้ เนื่องจากเทพเจ้าแห่งทะเลหอยสังข์อยู่ในยุคของราชันเซียนเลี้ยวเหิง ซึ่งถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องเป็นละครเศร้า ต่อให้เขาบรรลุขั้นกายเซียนขั้นสมบูรณ์เมื่อต้องเจอเจอกับราชันเซียนเลี้ยวเหิงแล้วก็ได้แต่อยู่อย่างเฉื่อยมเนื้อเฉื่อยมตัวไม่อย่างนั้นลูกชายของเขาคงไม่ต้องอยู่อย่างเตาหดหัวไปชั่วชีวิตเพียงเพราะคำพูดคำเดียวของราชันเซียนเลี้ยวเหิงหรอกนะ”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเงิบไปขณะหนึ่ง ตำนานเรื่องนี้นางเคยได้ยินมาก่อน ในส่วนของปีศาจทะเลเคยเล่าลือกันว่า ชั่วชีวิตของเทพเจ้าแห่งทะเลหอยสังข์นั้นประสบความสำเร็จสูงมาก เสียตาย กลับจะต้องมาเกิดอยู่ในยุคเดียวกันกับราชันเซียนเลี้ยวเหิง ซึ่งสยบจนเขาแทบหายใจไม่ออก และส่งผลให้สำนักแตรสังข์เงิบหายไปเป็นเวลานานมาก มิฉะนั้นล่ะก็ ไม่นานนักสำนักแตรสังข์อาจจะรุ่งโรจน์มากกว่านี้ ไม่นานนักพวกเขาอาจจะให้กำเนิดเทพเจ้าแห่งทะเลคนที่สามแล้วก็เป็นได้

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ราชนิเทพเจ็ดสมุทรนึกถึงผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสูงส่งยิ่งกว่าขึ้นมาได้ จึงเอ่ยถามขึ้นมาว่า “บรรพบุรุษเจ็ด แล้วกรณีของราชามังกรดำมีข้อสรุปอย่างไรบ้าง?”

“ราชามังกรดำ...” เมื่อมีการเอ่ยถึงชื่ออันเป็นที่ยำเกรงของผู้คนแล้ว บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปริชาฉลาดเฉลียวจึงรีบไปพักหนึ่ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่จึงได้กล่าวว่า “ราชามังกรดำเป็นช้อยกเว้น เป็นช้อยกเว้นที่มีนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน และบนโลกใบนี้ก็มีราชามังกรดำเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว แม้แต่ผู้ที่อยู่ในฐานะเยี่ยงเช่นบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปริชาฉลาดเฉลียวก็ไม่ต้องการไปพูดถึงมากมายนัก

ราชนิเทพเจ็ดสมุทรก็ไม่โง่ เมื่อเห็นท่าทีของบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปริชาฉลาดเฉลียวไม่ต้องการพูดถึง นางจึงไม่ถามต่อ มองดูหญิงฟงหวินที่นั่งอยู่บนห้องฟ้า นั่น กล่าวหาว่า “ลือกันว่าหญิงฟงหวินคือผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าได้”

“หากยืนอยู่ในมุมมองของผู้คนทั่วไป เป็นความจริงที่หญิงฟงหวินสามารถได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าได้” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปริชาฉลาดเฉลียวมองดูหญิงฟงหวินที่นั่งอยู่บนห้องฟ้าแล้วกล่าวว่า “แต่ว่า ผู้ที่อยู่ในระดับสูงสุดบางคนคงมองว่าเขานั้นไม่คู่ควรที่จะไปสนใจ”

“ทำไมถึงพูดเช่นนั้น หญิงฟงหวินไม่ใช่ระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์อย่างนั้นหรือ?” ราชนิเทพเจ็ดสมุทรถึงกับพูดขึ้นมา

“เป็นความจริงที่หลิงฟงหวินนั่นคือระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์จริง แต่ เขามีบางอย่างที่ขาดไป” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวว่า “ชาติกำเนิดของหลิงฟงหวินไม่สู้จะดีนัก เขาในฐานะเผ่ามนุษย์ศิลากลับมาถือกำเนิดในแดนวิญญูญาณสวรรค์ เขาถือกำเนิดในสำนักขนาดเล็ก จึงทำให้เขามีบางอย่างที่ขาดไป ...”

“...เนื่องจากเคล็ดวิชาที่เขาฝึกตั้งแต่เริ่มแรกก็ไม่ดีอยู่แล้ว ท่ามกลางวิถีทางการฝึกอันยาวไกลของเขาทำให้สัจธรรมของเขามีตำหนิไม่สมบูรณ์นัก แม้จะกล่าวว่า ห้ายที่สุดแล้วต้องยอมรับว่าหลิงฟงหวินนั่นมีความฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก กลายเป็นระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์จนได้ แต่ จะอย่างไรเสียก็มีจุดบกพร่อง ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จของเขาไปชั่วชีวิต” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เขาเองก็รู้สึกหดถอนใจอยู่บ้าง

เมื่อบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวมาถึงตรงนี้ได้หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ที่หลิงฟงหวินเคยต่อสู้เพื่อชิงขาดกับราชันเซียนเฮ่าไห่ แม้ว่าไม่มีใครได้เห็นการต่อสู้ในครั้งนั้น แต่ ข้าประเมินว่าอาศัยกำลังความสามารถของหลิงฟงหวินแล้ว น่าจะสามารถยืนหยัดได้ถึงสองหรือสามร้อยกระบวนท่า แน่นอน หากเปลี่ยนเป็นราชันเซียนคนอื่น ๆ เขาคงสามารถยืนหยัดได้นานกว่านี้ เสียตาย ที่เขาเจอะเจอคือราชันเซียนเฮ่าไห่ที่มีผลงานน่าทึ่งมาตลอดชีวิต...”

“...ถ้าหากที่หลิงฟงหวินมีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียน หรือมีการฝึกเคล็ดวิชาที่ดีกว่านี้มาตั้งแต่เด็ก ไม่ได้มี

จุดบกพร่องท่ามกลางวิถีทางอันยาวไกล ไม่นั่นก็ เขาอาจประสบผลสำเร็จได้มากกว่านี้ เนื่องจากชาติกำเนิดเช่นนี้ของเขาทำให้เขาต้องละทิ้งการเข้าแย่งชิงตำแหน่งราชันเซียนในที่สุด หันไปก้าวเดินในเส้นทางโลกาวิถึ แม้ว่าที่หลังพงหวินในฐานะจักรพรรดิเทชั้นมหัศจรรย์จะมีจุดบกพร่องอยู่บ้าง จะอย่างไรก็ตาม ตามตามความเห็นส่วนตัว ข้ามองว่าเขา นับเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้”

ตอนที่ 1509 ตำนาน

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับผิดคาด น้อยครั้งนักที่บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวจะประเมินค่าของคนๆ หนึ่งสูงขนาดนี้ มาวันนี้บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวถึงกับประเมินค่าของหลังพวงหรีนสูงได้ถึงเพียงนี้ ซึ่งเท่ากับเป็นการบ่งบอกว่าหลังพวงหรีนนั้นมีความแข็งแกร่งมากอย่างแท้จริง

“การที่หลังพวงหรีนมีความแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ ออกมาทางคิณความยุติธรรมให้กับสำนักแตรสังข์ ไม่ทราบว่าคุณชายหลีจะสามารถรับมือได้หรือไม่” เมื่อราชินีเทพเจ็ดสมุทรรับรู้ถึงความแข็งแกร่งของหลังพวงหรีนแล้วรู้สึกเป็นกังวลยิ่งนัก กล่าวว่ “บรรพบุรุษเจ็ดจะลงมือช่วยเหลือคุณชายหลีอีกแรงหนึ่งหรือไม่?”

บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวถึงกับนั่งเงิบกับคำพูดเช่นนี้ เขากลับไม่พูดอะไรออกมา

“บรรพบุรุษเจ็ด เป็นอะไรไปรี?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทร รู้สึกแปลกใจ เมื่อเห็นบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวนั่งเงิบ กล่าวสำหรับหอสัตตะยุทธพวกเขาแล้ว หลีชีย่นั้นมีความสำคัญมาก ราชินีเทพเจ็ดสมุทรเชื่อว่าหากหลีชีย่ต้องการขอความช่วยเหลือจริงๆ บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวของพวกเขาย่อมต้องไม่นิ่งดูตายแน่นอน

“เจ้าหลี่ชียเอ่คนนี่” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวถึงกับนั่ง
เงิบไปพักหนึ่ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ จึงได้กล่าวว่า “แม้ว่า
ข้าจะไม่เคยพบกับหลี่ชียเอ่มาก่อน อาศัยจากที่เจ้าพูดมา และดูจาก
ผลงานล่าสุดที่ผ่านมา เกรงว่าหลี่ชียเอ่คงสามารถผ่านวิกฤตินี้ไปได้
โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเรา กระทั่งสามารถกวาด
แดนวิญญานสวรรค์จนราบคาบ ทำให้ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์
ต้องเลือดไหลนองเป็นดั่งทะเล ร้องระงมไปทั่วแดนวิญญาน
สวรรค์” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้ สายตาของเขาถึงกับเต้นกระตุกไป
ทีหนึ่ง

“มันเป็นไปได้รี” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับกล่าวด้วยความ
สงสัย ใซว่านางจะไม่เชื่อในกำลังความสามารถของหลี่ชียเอ่ แต่ทว่า
คิดจะกวาดล้างทำลายทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ใช่เป็นเรื่องที่
ง่ายตายปานนั้น

“มีความเป็นไปได้มาก” สายตาที่ลึกล้ำยิ่งของบรรพบุรุษเจ็ดผู้
ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวว่า “ถ้าหากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ หากหลี่ชียเอ่
คิดจะลงมือจริงๆ ยุคนี่ไม่มีใครสามารถต่อกรกับเขา สามารถต้าน
เขาได้ เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่เป็นใหญ่
อย่างว่าแต่กวาดล้างทำลายไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์เลย กระทั่ง
กวาดล้างทำลายไปทั่วเก้าแดนก็ไม่ใช่ปัญหา”

“เรื่องจริงหรือเท็จ?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับงงงัน กวาดล้าง
ทำลายไปทั่วเก้าแดน นี่มันต้องเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่แข็งแกร่ง
เพียงใด ต่อให้ระดับที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ก็ไม่
กล้าคุยโตโอ้อวดว่าจะกวาดล้างทำลายไปทั่วเก้าแดน

“ถ้าหากเขาคือผู้ดำรงอยู่ในสถานะคนๆ นั้นล่ะก็ นั่นก็คือความจริง อีกทั้งยังไม่ได้มีความยากแม้แต่น้อยนิดสำหรับเขา” ท่าทีของบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวดูหนักแน่นจริงจัง และกล่าวว่า “ถ้าหากเป็นจริง อย่าว่ากวาดล้างทำลายไปทั่วแดนวิญญูณสวรรค์เลย ต่อให้กวาดล้างทำลายสิบแดนก็ไม่ใช่ปัญหา! เกรงว่ากระหังราชันเซียนยังต้องอ่อนข้อให้กับหลี่ซีเย ไม่กล้าเป็นศัตรูกับเขา ไม่กล้าขวางทางของเขา!”

“น้ำมันออกจะเกินไปแล้วกระมัง” แม้แต่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรยังงุนงง เพราะฟังดูแล้วยิ่งพูดยิ่งไปกันใหญ่ ถ้าหากคำพูดนี้ไม่ได้ออกจากปากของบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวแล้วนางคงไม่เชื่อ

“ถ้าหากเขาเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะคนๆ นั้น ไม่แปลกแม้แต่น้อยนิด” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ทั้งยังเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล!”

“ผู้ดำรงอยู่ในสถานะคนๆ นั้น? แล้วคือผู้ดำรงอยู่ในสถานะอย่างไร?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรพลันรู้สึกประหลาดใจขึ้นมาทันที

“เป็นตำนานที่มีมาตั้งแต่ยุคโบราณกาลถึงปัจจุบัน เป็นมือมืดที่ซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังเก้าแดน เป็นผู้ที่ควบคุมเก้าแดนและดำรงคงอยู่มายุคแล้วยุคเล่า” เมื่อบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ท่าทีของเขากลับกลายเป็นหนักแน่นจริงจังมากเป็นพิเศษ

“บรรพบุรุษเจ็ด น้ำมันเป็นเพียงตำนานเท่านั้นเองกระมัง” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับพูดขึ้นมาว่า “เรื่องนี้ไม่แน่ว่าจะเป็นเรื่องจริง อีกทั้งไม่เคยมีใครยืนยันว่ามีผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะคนๆ

นั้นอยู่จริง อีกอย่าง จะอย่างไรเสียหฺลชีเยก็ดูไม่เหมือนเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะคนๆ นั้น ถ้าหากเขาคือผู้ที่สามารถควบคุมเก้าแดนมายุคแล้วยุคเล่าละก็ เขาคงไม่ต้องปรากฏตัวออกมาเช่นนี้ เป็นราชันเขียนโดยตรงก็ได้แล้วละ”

“ไม่ เรื่องนี้ไม่ใช่ตำนานที่ไม่มีตัวตน” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “บนโลกใบนี้มีผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้จริงๆ ผู้ที่สามารถสัมผัสกับผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้มีน้อยมากถึงน้อยที่สุด ยิ่งผู้ที่รู้จักกับผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้แล้วมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น เพียงแต่ ‘ไม่รู้’ว่าหฺลชีเยคือผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนั้นในตำนานหรือไม่เท่านั้น”

“มีผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้จริงหรือ?” ราชนิเทพเจ็ดสมุทรถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง แม้ว่าตำนานเช่นนี้นางก็เคยได้ยินมา และบรรพบุรุษของหอสัตตะยุทธของพวกเขาที่เคยเฝ้าถึงเรื่องนี้มาก่อน แต่ นั่นมันก็แค่ตำนานเท่านั้นเอง ไม่เพียงแต่นางเท่านั้น กระทั่งเหล่าบรรพบุรุษก็ลงความเห็นว่าเป็นไม่ใช่เรื่องจริง

เวลานี้ บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกลับเล่าเรื่องนี้ด้วยท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง เมื่อได้รับการยืนยันจากบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียว นั้นย่อมหมายความว่าตำนานเรื่องนี้เป็นความจริงไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้นมา

“เป็นเรื่องจริง” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวกล่าวหนักแน่นจริงจังยิ่งว่า “นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมา ท่ามกลางเก้าแดนมีผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะมือมืดที่อยู่เบื้องหลังเช่นนี้จริง เขาเป็นผู้บงการสถานการณ์ของเก้าแดนตลอดมา”

“มือมืดที่อยู่เบื้องหลังผู้นี้คือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเช่นใดกันแน่? เขามีประวัติความเป็นมาอย่างไร เพราะอะไรเขาอยู่เบื้องหลังแต่กลับสามารถบงการแก้แค้นได้?” เมื่อราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้รับการยืนยันเช่นนี้แล้ว จึงทำให้ในใจของนางผุดคำถามขึ้นมามากมาย

“ไม่รู้เหมือนกัน” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวสายหน้า กล่าวด้วยท่าทีเด็ดขาดตรงไปตรงมายิ่งนัก

“บรรพบุรุษเจ็ดท่านต้องรู้มาบ้างแน่นอน” ราชินีเทพเจ็ดสมุทร แสดงท่าทีอออดอ่อนในฐานะความเป็นเด็กผู้หญิงที่เป็นลูกหลาน ออกมา

บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ใช่ว่าข้าไม่ยอมเล่าให้เจ้าฟัง ที่ข้ารู้มากก็มีอยู่ไม่มาก อีกทั้ง ข้าเองไม่เคยได้สัมผัสกับผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้จริงๆ เพียงแต่รู้มาจากปากของเทพเจ้าแห่งทะเลเท่านั้น”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวหยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า “อย่างไรก็ตาม อย่าไปพูดถึงเรื่องนี้ให้มากความ อย่าได้เอาไปพูดคุยกับบุคคลภายนอกพวกร้าเพื่อ นี่เป็นสิ่งต้องห้าม แม้แต่ผู้รู้เรื่องนี้ก็ไม่ต้องการพูดถึงมันมากมาย หากไม่ทันระวังก็จะกลายเป็นอยากอวด แสดงฝีมือ แต่กลับกลายเป็นพลาดท่าเสียที ไม่เพียงนำมาซึ่งภัยถึงแก่ชีวิตของตนเท่านั้น ยังอาจนำมาซึ่งภัยสำนักถูกทำลาย ดังนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้ที่รู้ถึงเบื้องหลังเรื่องนี้จริงๆ ล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการเอ่ยถึงให้มากความทั้งสิ้น”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับตะลึงนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ หลังจากผ่านไปพักหนึ่ง ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับเอ่ยถามขึ้นมาว่า “หลี่ซิเย่คือผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนั้นจริงๆ หรือ?”

“ข้าเองก็ไม่รู้” บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียวทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า “เนื่องจากข้าเองก็ไม่เคยสัมผัสกับผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนั้น แต่ว่า อาศัยการคาดเดาส่วนตัวของข้าเกรงว่าต่อให้หลี่ซิเย่ไม่ใช่ผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนั้นก็ต้องมีความสัมพันธ์อย่างมากกับคนผู้นั้น มิฉะนั้นแล้ว ข้ายังนึกไม่ออกว่าบนโลกใบนี้ยังมีใครที่สามารถสั่งสอนศิษย์เช่นนี้ออกมาได้ เรื่องของสิบสามลัคนานี้ หากจะมีใครที่สามารถทำลายความรู้ทั่วไปเช่นนี้ได้ จะเป็นใครไปไม่ได้ยกเว้นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนั้นเท่านั้น”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเงยบออยู่เป็นเวลานานเมื่อได้ยินคำพูดของบรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาดเฉลียว เวลานี้นางรู้สึกเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นในประวัติความเป็นมาของหลี่ซิเย่ยิ่งนัก

ข่าวเรื่องหลินฟงหวินกลับสู่ยุทธภพ และต้องการทวงถามความยุติธรรมให้กับสำนักแตรสังข์พลันแพร่สะพัดออกไป สร้างความฮือฮาให้กับแดนวิญญูณสวรรค์ไปทั่ว ทุกคนต่างรู้สึกตื่นตระหนก โดยเฉพาะผู้ที่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของหลินฟงหวินแล้ว ยิ่งรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน

“แว้งค์” วันเดียวกันกับที่หลินฟงหวินปรากฏตัวขึ้นมา ที่ลู่ลู่ปรากฏประกายเชียนที่รุนแรงพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ประกายเชียนที่

ปราศจากที่สิ้นสุดสวดสายไปมา ภายในบริเวณที่ตั้งजू पू พฤษกา
จารย์สามต้นได้เปล่งประกายที่ปราศจากสิ้นสุดออกมา เวลานี้ พลัง
แห่งชีวิตที่น่าเกรงขามและไม่มีสิ้นสุดได้ปกคลุมไปทั่วแดน
วิญญานสวรรค์ กลิ่นอายปราศจากผู้ต่อกรสายหนึ่งที่พุ่งขึ้นมา
ในขณะนี้เอง ปณิธานสายหนึ่งที่อยู่บริเวณส่วนที่ลึกลงไปใต้ดิน
มากที่สุดได้ฟื้นตื่นขึ้นมา เหมือนว่าปณิธานสายนี้ได้ก้าวข้ามจาก
โบราณกาลมาถึงยุคนี้ ซึ่งปณิธานสายนี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมาก
ไม่ถ่วงต้องสิ้นเหา

“ผู้ที่ร้องแกजूของพวกเรา ฮ่าไม่มีละเว่น” เสียงหนึ่งดังออกมา
จากส่วนที่ลึกลงไปใต้ดินมากที่สุดของजू เป็นเสียงที่แก่หง่อม แต่
ว่า ยามที่เสียงนี้ดังขึ้นมา ประดุจปรากฏเป็นเสียงของเซียนอย่าง
นั้น

เสียงที่แก่หง่อมนี้ดังก้องไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ กล่าวว่า
“หลี่ซีเย หากเจ้ามารับผิดที่जू ข้าจะละเว่นโทษตายให้ หาไม่แล้ว
ฮ่าไม่มีละเว่น!”

“คนนี้เป็นใคร?” แม้ว่าไม่มีผู้ใดมองเห็นเจ้าของเสียงแก่หง่อม
ที่ดังก้องไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ แต่ทว่า ผู้ที่กล้ากล่าวคำเช่นนี้
ออกมาย่อมต้องเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะที่น่ากลัวยิ่งแน่นอน ยิ่งไป
กว่านั้น หลังจากที่ถูกคนผู้นี้ได้ฟื้นตื่นขึ้นมาแล้ว ปณิธานของเขา
สามารถตัดขวางแดนวิญญานสวรรค์ได้ ทำให้สรรพชีวิตต้องสลัด
จหน้าถอดสี ย่อมสามารถจินตนาการได้ถึงความแข็งแกร่งของ
คนผู้นี้ได้ว่ามีความน่ากลัวเพียงใด

“ซีจวูเซียน” ปราบกฏระดับปฐมบรรพบุรุษในแดนวิญญานสวรรค์เมื่อได้ยินเสียงที่ดังก้องทั่วแดนวิญญานสวรรค์นี้แล้ว กล่าวด้วยความตระหนกว่า “แม้แต่บุคคลประเภทไม่ต้องการปราบกฏตัวเจกเช่นซีจวูเซียนก็ยังปราบกฏตัวกลับสู่ยุทธภพอีก หรือลู่ลู่ในชาตินี้คิดจะทำการใหญ่หรืออย่างไร?”

“ซีจวูเซียนคือใครกัน?” กลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่เคยได้ยินชื่อนี้อยู่แล้ว จึงเอ่ยปากขอคำชี้แนะจากบรรพบุรุษของตน

“เป็นบรรพบุรุษของหลงจวูหย่าลู่” ได้ยินมาว่าเขาคือปฐมบรรพบุรุษสายของหลงจวูหย่าลู่” บรรพบุรุษผู้นี้กล่าวว่า “ลือกันว่าสองในสามปรมาจารย์พิภพของลู่ลู่มาจากศิษย์ในสายของเขา แม้ว่าเขาจะไม่ใช่ปฐมบรรพบุรุษผู้ก่อตั้งลู่ลู่ แต่ว่า มีผู้เข้าใจว่า ฐานะของเขาในลู่ลู่คือเทียบเท่าปรมาจารย์พิภพ”

บรรดาผู้เยาว์ถึงกับใจหายใจคว่ำเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ลู่ลู่มีปรมาจารย์พิภพอยู่สามคน สองในสามถึงกับเป็นศิษย์ในสายของเขา ทั้งยังอยู่ในฐานะที่เป็นระนาบเดียวกันกับปรมาจารย์พิภพ มันช่างน่ากลัวอะไรอย่างนั้น

“ลือกันว่า ซีจวูเซียนไม่ปราบกฏตัวต่อยุทธภพมานานมากแล้ว กระทั่งมีผู้เข้าใจว่าเขาได้ละสังขารไปแล้วไม่นึกเลยว่าถึงกับปราบกฏตัวออกมาในชาตินี้ นับว่าหลี่ชีย่ก่อเรื่องได้ใหญ่โตมาก” แม้แต่ระดับปฐมบรรพบุรุษยังคงต้องกล่าวทอดถอนใจออกมา

ขณะที่เสียงของซีจวูเซียนดังก้องไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์แล้วนั้น หลี่ชีย่ที่อยู่บนเกาะเงินหูกก็ได้ยินอย่างชัดเจน แต่ว่า หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ กับคำพูดเช่นนี้

“ซีจวูเซียนก็ปรากฏตัวแล้ว” ถานไถ-ร่วหนานยิ้มกล่าวว่า “เห็นทีพวกเขาคงมาด้วยเรื่องของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบที่อยู่ในมือของคุณชาย คำพูดที่ว่าต้องการแก้แค้นนั้นเป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น พันล้านปีที่ผ่านมา เคยมีดาวรุ่งของจู่จู่ถูกสังหารไปมากมายเท่าไร ศิษย์ที่เป็นสายของซีจวูเซียนจำนวนเท่าไรที่ตายในสมรภูมিরบ...”

“กระหังดาวรุ่งที่ปราดเปรี๊งบ่าที่ทั้งที่เป็นศิษย์ในสายของซีจวูเซียนต้องตายไปกับการแย่งชิงตำแหน่งปรมาจารย์พิภพศึกษาไปเท่าไร ก็ไม่เคยเห็นเขาออกมาทวงถามความยุติธรรม เวลานี้ถึงกับต้องการทวงถามความยุติธรรมให้กับหลงจวูหย่าจู่ อันที่จริงก็แค่ต้องการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเท่านั้นเอง”

“หากลองคำนวณเวลาแล้ว ตาเฒ่าผู้นี้ก็คงใกล้จะตายแล้วละ” หลี่ซีเยยิ้มไปตามอารมณ์ และกล่าวว่า “เวลาของเขาเหลืออยู่ไม่มากแล้ว เขาเคยต่ออายุมาแล้วหลายครั้ง เวลานี้เขายากที่จะยืนหยัดได้อีกต่อไป เมื่อมีหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเช่นนี้เขาย่อมต้องการจะได้”

“เห็นทีคงคึกครื้นยิ่งนัก เวลานี้ในมือของคุณชายมีหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ เกรงว่าตาเฒ่าบางส่วนที่ไม่ต้องการปรากฏตัวออกมาคงนั่งกันไม่ติดแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น หากพวกเขาสามารถร่วมมือกันจริง ยิ่งจะรู้สึกว่ามีโอกาสชนะได้”

“นี่เป็นเรื่องดี” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “ข้ากำลังคิดหาอะไรทำอยู่พอดี กำลังกังวลว่าจะไม่มีเหยื่อ เวลานี้ มีคนวิ่งเขามาชนข้าง

เป็นเรื่องที่ดีแท้ เวลาเช้าไม่ต้องหาข้ออ้างมาฝากคนแล้ว อะไรจะ
สะดวกปานนั้น”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1510 ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย

เริ่มจากหลิงฟงหวิน ตามมาด้วยซีจู่เซียน เวลานี้ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ เหมือนเกิดระเบิดขึ้นมาอย่างนั้น

“นี่จะบ้ากันไปแล้วหรือ? ทั้งหลิงฟงหวิน และซีจู่เซียนล้วนและแต่เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ทั้งสิ้น ถึงกับโผล่ออกมาพร้อมกันทีเดียวถึงสองคน เวลานี้ ยังไม่ใช่การศึกครั้งสุดท้ายของการแย่งชิงชะตาฟ้าเลย ถ้าหากถึงศึกแห่งการแย่งชิงชะตาฟ้านัดสุดท้าย ระดับผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้มีดาหน้ายกออกมาทั้งหมดเลยรี!” แม้แต่บุคคลที่อยู่ในระดับชั้นปฐมบรมพบุรุษถึงกับตะลึงเมื่อซีจู่เซียนได้พูดเช่นนั้นออกมา

“เกรงว่าการออกหน้าของหลิงฟงหวินเป็นเพราะสำนักแตรสังข์ไม่พอใจ จึงทุ่มเทกำลังไปมากมายเพื่อเชิญตัวหลิงฟงหวินให้ออกมา โดยที่สำนักแตรสังข์ต้องการถือโอกาสนี้สร้างชื่อเสียงบารมีของพวกเขาขึ้นมาใหม่ พวกเขาไม่ต้องการให้ชื่อเสียงบารมีของสำนักแตรสังข์ต้องสิ้นไปเพียงเท่านั้น ถูกคนเขาเหยียบย่ำเอาไว้กับพื้นดิน” ระดับปฐมบรมพบุรุษที่มีความรู้ประสบการณ์กว้างขวางถึงกับกล่าวว่า “สำหรับกรณีของซีจู่เซียนนั้นคงพูดยาก เกรงว่าน่าจะเป็นมาด้วยเรื่องของสมุนไพรอายูวัฒมนะมากกว่า”

เมื่อได้ฟังการวิเคราะห์เหตุผลจากปฐมบรรพบุรุษแล้วบรรดาผู้เยาว์และหรือผู้อาวุโสภายในสำนักบางคนต่างก็เข้าใจว่าเป็นเช่นนี้

มาราวนี้ สำนักแตรสังข์เสียหายอย่างหนัก ดาวรุ่งที่มีอนาคตมากที่สุดต้องมาตายอย่างอนาถ ระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากที่สุดของสำนักถูกสังหาร ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าสำนักแตรสังข์นั้นไม่เพียงปราศจากผู้สืบทอดเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นยังสูญเสียชีวิตที่สำคัญที่อยู่ในมืออีกด้วย ท่ามกลางสถานการณ์เช่นนี้แล้ว ฐานะของสำนักแตรสังข์อาจรักษาเอาไว้ไม่ได้ มีสำนักที่จ้องและต้องการแทนที่ฐานะของสำนักแตรสังข์พวกเขาสิ้นคลอนพวกเขาได้ตลอดเวลา กระทั่งอาจจะมีโอกาสร่วมกันแบ่งปันผลประโยชน์จากสำนักแตรสังข์ของพวกเขา

บางที อาจเป็นเพราะสาเหตุนี้ จึงทำให้สำนักแตรสังข์ต้องทุ่มเทกำลังกายใจอย่างมากเพื่อเชิญตัวหญิงฟงหวินออกมาช่วยแก้แค้นให้กับสำนักแตรสังข์ของพวกเขา มาเป็นผู้คอยให้การสนับสนุน เป็นผู้ช่วยให้กับสำนักแตรสังข์ของพวกเขา

ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้สองคนต่างปล่อยข่าวออกมาพร้อมๆ กัน สร้างความตื่นตระหนกให้กับแดนวิญญานสวรรค์จากคำพูดดังกล่าว ในเวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างให้ความสนใจต่อความเคลื่อนไหวของหลี่ชี่เย่ ทุกคนอยากรู้ว่าหลี่ชี่เย่จะตอบโต้อย่างไร

"ตุ้ม..." เสียงดังสนั่นดังขึ้น ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังให้ความสนใจในความเคลื่อนไหวของหลี่ชี่เย่อยู่นั้น ปราบกฏกลืนอาย

ที่แข็งแกร่งและอันธพาลยิ่งสายหนึ่งพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง นาทีนี่เอง เห็นเป็นร่างเงาที่ใหญ่โตยืนอยู่ท่ามกลางทะเลสีครามนั้น

ร่างเงาที่ใหญ่โตสุดเปรียบเปรยคือหลี่ชีย่นั่นเอง เวลานี้ร่าง จำแลงของหลี่ชีย่ในเวลานี้ศีรษะค้ำยันท้องฟ้าเท้าเหยียบบพสุธา พลันที่เขาลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมา เสมือนหนึ่งเป็นดวงอาทิตย์สอง ดวงที่ลอยสูงเด่นอยู่บนท้องฟ้า เวลานี้หลี่ชีย่ได้ปลดปล่อยพลัง ลมปราณทั้งหมดออกมา พลังลมปราณที่น่ากลัวดุจตั้งคลื่นทะเล ยักษ์ที่โหมสาดซัดสูงขึ้นไปบนชั้นฟ้าถึงจักรวาล ท่ามกลางพลัง ลมปราณที่สูงเป็นล้านล้านล้างนั้น แม้แต่ดวงดาวยังถูกกวาดลงมา ดั่งฝุ่นผง

งานนี้หลี่ชีย่ไม่ได้เก็บงำใดๆ แม้แต่น้อย ด้วยการสยบเก้าชั้น ฟ้าสิบแดนดิน ระหว่างมองไปรอบๆ ก็มองสรรพชีวิต หมางمينต่อ เหล่าเทพเทวา

“แค่ตัวอะไรหนึ่งหรือสองตัวที่มีแต่ชื่อเสียงลอมปลอมเท่านั้น ถึงกับให้ข้ายอมรับผิด ดูจะเป็นยกย่องตัวเองมากเกินไปแล้ว พวก เจ้านับเป็นตัวอะไร! คิดว่าตัวเองเคยปะมือกับราชันเซียนไม่ก็ กระทบท้าวแล้ว ตัวเองก็คือผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่ง หน้าได้แล้ว!” เสียงที่อันธพาลยิ่งปราศจากผู้เปรียบเปรยของหลี่ ชีย่ดังก้องไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ “ในเมื่อพวกเจ้าจะหาเรื่อง ข้า ก็ดี ข้าพร้อมสนองทุกเมื่อ นัดเวลาและสถานที่มา พวกเจ้ามีคน อยู่เท่าไรเข้ามาได้เลย ข้าจะได้จัดการสังหารพวกเจ้าจนสิ้น เป็น การประหยัดเวลาของข้าได้ด้วย”

พลันที่คำพูดนี้ได้พูดออกมา ทำให้แดนวิญญานสวรรค์ดู
เงียบสงบไปถนัด ทุกคนต่างรู้สึกงงัน ไม่ว่าจะป็นสำนักในลักษณะ
เช่นใด ไม่ว่าจะป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะะยอดฝีมืออย่างไร ล้วน
แล้วแต่อึ้งจนพูดอะไรไม่ออกเป็นเวลานาน

เคยมีผู้ที่เคยเห็นความอวดดีและอำนาจของหลี่ชีย่มาแล้ว
ก่อนหน้านี้ หลี่ชีย่ก็เคยบอกว่าพวกเมิ่งเจิ้นเทียน องค้ชายแห่ง
ความชั่วร้ายคือพวกที่มีชื่อเสียงลอมปลอมมาแล้ว เวลานี้ หลี่ชีย่
ยังคงออกปากว่าซีจวูเซียน หลิงฟงหวินเป็นพวกที่มีชื่อเสียง
ลอมปลอม

ทั้งซีจวูเซียน และหลิงฟงหวินต่างก็เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะ
สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ พวกเขามีความแข็งแกร่ง
ยิ่งกว่าพวกของเมิ่งเจิ้นเทียน และองค้ชายแห่งความชั่วร้าย

อย่างไรก็ตาม เวลานี้หลี่ชีย่ยังคงบอกว่าพวกเขาคือพวกที่มี
ชื่อเสียงลอมปลอม ซึ่งสิ่งนี้ได้สร้างความงงให้กับทุกๆ คน ถ้า
หากว่าแม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่ง
หน้าได้ล้วนเป็นได้แค่ผู้มีชื่อเสียงลอมปลอมเท่านั้นเองละก็ โลกนี้
ยังมียอดฝีมืออยู่อีกหรือ?”

“นี่มันอำนาจเกินไปแล้วกรรมัง บนโลกนี้ยังมีคนที่อวดดีและ
กำแหงขนาดนี้อยู่อีกหรือ? แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับ
ราชันเซียนซึ่งหน้าได้ยังเป็นพวกที่มีชื่อเสียงลอมปลอม โลกนี้ยังมี
ยอดฝีมือที่แท้จริงอยู่อีกหรือ?” ระดับบรรพบุรุษถึงกับพึมพำออกมา

“ท่านบรรพบุรุษ ท่านยังไม่เคยพบเห็นหลี่ชีย่มากับตา ความ
อำนาจของเขาใช่จะมีเพียงเท่านั้น แค่คำพูดสองสามคำไม่

สามารถเปรียบเทียบได้อย่างชัดเจน” ยอดฝีมือที่เคยเห็นหลี่ซีเยมาแล้ว กล่าวว่่า “ข้ารู้สึกว่่าเขามีกำลังความสามารถที่จะสังหารผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างแน่นอน ด้วยนิสัยของเขาแล้ว เขาเป็นคนพูดและทำได้จริง เขาไม่ใช่อวดดีแต่เป็นความมั่นใจ เป็นความมั่นใจที่เด็ดขาดและมีความสามารถแน่นอน”

“นี่แหละคือหลี่ซีเย ราชันอันดับหนึ่งนับแต่โบราณกาลถึงปัจจุบัน!” จากผลงานการต่อสู้ของหลี่ซีเย ในเวลานี้ที่แดนวิญญานสวรรค์มีผู้ที่เต็มไปด้วยความศรัทธาในตัวของหลี่ซีเยแบบไม่มีหลักการที่เป็นของตนเอง กล่าวว่่า “ชาตินี้ ราชันเซียนจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากหลี่ซีเย ใครที่ขวางทางเขาล้วนแล้วแต่ถูกฆ่าโดยไม่มีละเว้น ไม่มีใครสามารถขวางทางของเขาได้!”

“คนโหดอันดับหนึ่ง เกรงว่านับแต่โบราณกาลจนกระทั่งปัจจุบันก็คงมีคนนี้คนเดียวแล้ว” หลังจากทีหลี่ซีเยได้พูดคำพูดที่อันธพาลยิ่งออกมาแล้ว ไม่เพียงไม่มีใครหวั่นหวาดเขา ตรงกันข้ามกลับอูทานด้วยความซาบซึ้งใจเป็นยิ่งนัก

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น หรือเป็นเวลาอื่น เมื่อร้องเอะอะเอ็ดตะโรต่อผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ต้องถูกผู้คนเยาะเย้ยอย่างแน่นอน แต่ทว่า เวลานี้ต่อให้หลี่ซีเยร้องเอะอะเอ็ดตะโรต่อผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากกลับรู้สึกว่่าสมเหตุสมผล สิ่งนี้หาใช่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้

นี่แหละคือโลกของผู้แข็งแกร่ง เมื่อบุคคลผู้นั้นแข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งแล้ว ก็จะมีผู้ที่ไม่มีหลักการที่เป็นของตนเองจำนวนมากให้การสนับสนุนโดยไม่มีเงื่อนไข!

“แว้งค์...” จังหวะที่ลีสี่เย่ส่งเสียงทำทนายต่อซีจู่เซียนและหลิงฟงหวินไปแล้ว ทันใดนั้น ณ เส้นลือโจวที่อยู่ไกลออกไป เหมือนว่าประตุมิติของโลกๆ หนึ่งได้เปิดออก จากนั้น เสียงดัง “ตูม” ความมืดมิดไม่มีสิ้นสุดได้ไหลทะลักปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน ครอบคลุมเส้นลือโจวเอาไว้ ภายในระยะเวลาอันสั้น ความมืดมิดที่น่ากลัวเหมือนต้องการปกคลุมทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์เอาไว้ อย่างนั้น เหมือนว่าแดนวิญญานสวรรค์ต้องตกอยู่ในความมืดมิดที่ไร้ขอบเขต

“นับรวมข้าด้วยอีกคน!” ท่ามกลางความมืดมิดนั้นปรากฏเสียงที่มีอำนาจสูงสุดดังขึ้น กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “สังหารลูกหลานของข้าโทษสมควรตายหมื่นครั้ง!”

ขณะที่เสียงอันน่าเกรงขามนี้ดังขึ้น ทำให้สรรพชีวิตจำนวนมากของแดนวิญญานสวรรค์ถึงกับหนาวสะท้าน ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน จำนวนมากรู้สึกเหมือนตนเองนั้นได้ตกลงไปอยู่ในโพรงน้ำแข็ง หนาวสะท้านเข้าไปถึงกระดูก!

ขณะที่ความมืดมิดตกลงบอบอวลไปทั่วฟ้าดิน เหมือนว่าบริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกในเส้นลือโจวปรากฏมารเทพที่เก่าแก่โบราณผู้หนึ่งได้ฟื้นขึ้นมา เมื่อมารเทพที่เก่าแก่โบราณนี้ได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว จังหวะนั้น ทุกคนเหมือนได้กลิ่นคาวเลือดโชยเข้ามาแตะจมูก เหมือนว่าการตื่นขึ้นมาของมารเทพตนนี้

ได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องมีผู้ที่ต้องเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก
อย่างนั้น

“นี่เป็นใครกันแน่ละ? ลักษณะเหมือนเป็นจอมมารดีๆ นี่เอง”
เมื่อความมืดมิดได้จางหายไป ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้อง
รู้สึกสิ้นเทา แม้กระทั่งบุคคลระดับปฐุมบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิ ก็
ต้องเกิดอาการขนลุกขนพองเป็นตุ่มขึ้นบนผิวหนัง

“จะบอกว่าปฐุมบรรพบุรุษหนึ่งก็ว่าได้” หลังจากที่มีความมืดมิด
ได้จางหายไปแล้ว มีผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่เก่าแก่โบราณมากกว่า
กล่าวด้วยท่าทีที่หนักแน่นจริงจังว่า “นี่คือราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย
การดำรงอยู่ของพวกมันก็เหมือนตั้งชื่อของเขา เป็นความมืดมิดที่
ปกคลุมบนโลกอย่างนั้น”

“ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายคือใครกัน?” ผู้เยาว์จำนวนมาก
กระหึ่มบุคคลระดับบรรพบุรุษจำนวนมากก็ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มา
ก่อน

“หนึ่งในปฐุมบรรพบุรุษผู้ก่อตั้งเทพเจ้าโบราณน้ำลึกที่ยังคงมี
ชีวิตอยู่เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ในบรรดาบรรพบุรุษยุคแรกเริ่มก่อตั้ง
เทพเจ้าโบราณน้ำลึก บางทีราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายอาจไม่ใช่ผู้ที่
แข็งแกร่งที่สุด แต่ เขาคือผู้ที่ฝึกฝนเป็นเวลานานที่สุด เป็นผู้ที่
หลบซ่อนตัวอยู่ใต้ดินของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกนานที่สุด และเวลา
นี้เขาคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกในปัจจุบัน”
ปฐุมบรรพบุรุษที่มีอายุเก่าแก่โบราณมากกว่าได้เอ่ยขึ้นมา

“เขาแข็งแกร่งถึงขั้นไหน?” ผู้เยาว์ที่เป็นรุ่นปฐุมบรรพบุรุษ
ถึงกับอดไม่ได้ต้องเอ่ยถามขึ้นมา

“ไม่รู้เหมือนกัน” ปฐมบรรพบุรุษที่มีอายุเก่าแก่โบราณมากกว่าผู้นี้สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ตามตำนานเล่าว่า บรรดาพวกปฐมบรรพบุรุษของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกไปได้สุดยอดของวิเศษมาชั้นหนึ่ง กระทั่งมีการรำลือกันในหมู่ของเผ่าวิญญาณเทพว่า ของวิเศษชั้นนี้คือหนึ่งในของวิเศษที่เกี่ยวกับต้นกำเนิดเผ่าวิญญาณเทพ เป็นของวิเศษที่ตกทอดมาจากปฐมบรรพบุรุษเผ่าวิญญาณเทพ...”

“ในยุคสมัยนั้น ในเก้าแดนเคยมีผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนที่ต้องการได้ของวิเศษชั้นนั้นเป็นอันมาก กระทั่งมีเผ่าวิญญาณเทพจำนวนนับไม่ถ้วนจากเก้าแดนต่างมาทวงถามของวิเศษชั้นนี้ ซึ่งรวมถึงสำนักเผ่าวิญญาณเทพที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียนด้วย เผ่าวิญญาณเทพในเก้าแดนต่างมองว่าของวิเศษชั้นนี้เป็นสมบัติของเผ่าวิญญาณเทพ ดังนั้น จึงต้องการให้มีการมอบของวิเศษชั้นนี้ออกมา”

ครั้นปฐมบรรพบุรุษที่มีอายุเก่าแก่โบราณมากกว่าผู้นี้กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับนั่งเงยบออยู่พักหนึ่ง

ระดับปฐมบรรพบุรุษที่มีฐานะเป็นผู้เยาว์ถึงกับกล่าวว่า “บรรดาปฐมบรรพบุรุษเทพเจ้าโบราณน้ำลึกปฏิเสธ?”

“ถูกต้อง บรรดาปฐมบรรพบุรุษของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกปฏิเสธที่จะมอบออกมา” ปฐมบรรพบุรุษที่มีอายุเก่าแก่โบราณมากกว่าผู้นี้พยักหน้าและกล่าวว่า “ของวิเศษชั้นนี้มันเข้ายวนใจเหลือเกินและทรงพลังมาก หลังจากที่บรรดาปฐมบรรพบุรุษเทพเจ้า

โบราณน้ำลิกปฐิเสธแล้ว ได้เกิดเป็นสงครามที่สะเทือนฟ้าดินขึ้น
เลือดนองแดนวิญญานสวรรค์จนแดงฉาน”

“ปฐมบรรพบุรุษเทพเจ้าโบราณน้ำลิกเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ
รี?” ต่อให้เป็นยอดฝีมือระดับปฐมบรรพบุรุษยังต้องรู้สึกหัวใจเต้น
กระตุกทีหนึ่ง จะอย่างไรเสีย มันคือสงครามที่เกี่ยวพันถึงเก้าแดน
เลยทีเดียว

“ไม่รู้เหมือนกัน” ยุคนั้นแม้แต่บรรพบุรุษของข้าก็ยังไม่ทันได้
เกิดด้วยซ้ำ” ปฐมบรรพบุรุษผู้นี้หัวเราะและกล่าวว่า “แต่ทว่า
ภายหลังมีตำนานเล่าลือกันว่า เทพเจ้าโบราณน้ำลิกอาศัยอำนาจ
จากของวิเศษชิ้นนี้ เป็นไปได้ว่าพวกเขาชนะอย่างเจ็บปวด พวกเขา
เขาได้สังหารยอดฝีมือจากเก้าแดนไปเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน
กระทั่งมีคนกล่าวว่า สงครามในครั้งนั้น กลืนอายุดำมืดของบรรดา
ปฐมบรรพบุรุษเทพเจ้าโบราณน้ำลิกได้ปกคลุมไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบ
แดนดิน”

ในฐานะของผู้เยาว์ระดับปฐมบรรพบุรุษถึงกับใจเต้นกระตุกที
หนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้เห็นการศึกครั้ง
นั้นกับตาตนเอง แต่ทุกคนสามารถจินตนาการได้ถึงความน่ากลัว
ของสงครามในครั้งนั้น พวกเขาสามารถจินตนาการได้ว่าสงคราม
ในครั้งนั้นมันจะมีสภาพของฝนเลือดลมคาวขนาดไหน

“ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม สรุปคือบรรดาปฐมบรรพบุรุษเทพเจ้า
โบราณน้ำลิกสามารถรักษาของวิเศษชิ้นนี้เอาไว้ได้จากสงครามใน
ครั้งนั้น และเป็นการยืนยันถึงฐานะความเป็นเทพเจ้าโบราณน้ำลิก
ของพวกเขา” ปฐมบรรพบุรุษที่มีอายุเก่าแก่โบราณมากกว่าผู้นี้เล่า

ว่า “บรรดาปฐุมบรรพบุรุษเทพเจ้าโบราณน้ำลึกก็ต้องแลกมาด้วยมูลค่าที่สูงมาก ฟังว่าหลังจากศึกครั้งนี้แล้ว ปฐุมบรรพบุรุษของพวกเขาที่คงมีชีวิตรอดมาได้นั้นมีเพียงสามคนเท่านั้น ขณะที่ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายคือหนึ่งเดียวที่ยังคงมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบัน”

ระดับปฐุมบรรพบุรุษที่อยู่ในฐานะผู้เยาว์ถึงกับใจหายใจคว่ำเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนว่า เทพเจ้าโบราณน้ำลึกจะมีอดีตที่โชติช่วงชัชวาล แม้ว่าเทพเจ้าโบราณน้ำลึกจะไม่เคยกำเนิดราชันเซียน แต่พวกเขากลับมีศึกที่ห้าสู้กับเก้าแดนซึ่งเพียงพอให้เทพเจ้าโบราณน้ำลึกสามารถภาคภูมิใจมายุคแล้วยุคเล่า

“ของวิเศษของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกคืออะไร?”

ปฐุมบรรพบุรุษที่มีอายุเก่าแก่โบราณมากกว่าผู้นั้นสายหน้าและกล่าวว่า “ไม่รู้เหมือนกัน เกรงว่าคนในยุคหลังนี้คงไม่มีใครรู้ว่าของวิเศษชิ้นนั้นคืออะไร ตามตำนานเล่าว่า หลังจากสิ้นสุดสงครามในครั้งนั้นไปแล้ว ของวิเศษชิ้นนั้นไม่เคยปรากฏตัวออกมาอีกเลย จากการศึกษาของวิเศษชิ้นนั้นยังคงอยู่และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายยังคงมีชีวิตอยู่ จึงไม่มีใครกล้าคิดวางแผนต่อเทพเจ้าโบราณน้ำลึกอีกเลย มีการเล่าลือกันว่า ของวิเศษชิ้นนี้มีแต่ทรงพลังมากกว่าไม่มีด้อยไปกว่าสัจจอาวุธราชันเซียน แต่ด้อยกว่าทวนสามง่ามชนิดหนึ่ง”

บรรดาปฐุมบรรพบุรุษที่เป็นผู้เยาว์ต่างรู้สึกหวั่นไหวเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ มันคืออาวุธที่มีลักษณะเช่นใดกันนะ มีแต่ทรงพลัง

กว่าไม่มีด้อยกว่าสัจจอาวุธราชันเซียน ในความรู้สึกของผู้คนจำนวนมาก สัจจอาวุธราชันเซียนนับว่าปราศจากผู้ต่อกรแล้ว

“นี่มันระดับผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ต้องการทำสู้พร้อมกันทีเดียวสามคนต่อหสี่ชียเออย่างนั้นรี?” มีผู้ที่กล่าวด้วยความหวาดผวาเมื่อราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกลับจะปรากฏตัวออกมา

“ตาเตมาคนนี้ก็คลานออกมาเช่นกัน” ตาเตมาที่แก่จนสมควรจะตายได้แล้วซึ่งพนักและผังร่างกายยิ่งกว่าเมื่อรู้ว่าราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายจะปรากฏตัวออกมา ถึงกับยี้มเยาะและกล่าวว่า “ดูท่าเจ้าแก่นี่คงทนอยู่ได้อีกไม่นาน เขาใกล้จะตายแล้ว จึงคิดวางแผนกับหญ้าสังสารวัฏเก่าใบเหมือนกัน!”

ความจริงแล้ว ในแดนวิญญานสวรรค์ยังคงมีผู้ที่แก่จนสมควรจะตายได้แล้วอีกจำนวนมากไม่น้อยที่ยังไม่ได้ปรากฏตัวออกมาก็คิดวางแผนต่อสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าสมุนไพรมะเร็งเซียนอายุวัฒนะอยู่ แต่ว่าเวลานี้ หลังพวงหรีดปรากฏตัวแล้ว ซีจวูเซียน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายก็เผยโฉมแล้ว บรรดาผู้ที่แก่จนสมควรจะตายอยู่แล้วจึงต้องเลิก เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบกับพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย ซีจวูเซียนแล้ว พวกเขายังคงห่างชั้นอยู่

ตอนที่ 1511 เส้นเม็งเทียน

จากการที่ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายได้ปรากฏตัวออกมาติดๆ หลังจากการปรากฏตัวของหลิงฟงหวิน และซีซวู่เซี่ยน ได้สร้างความหวั่นไหวไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ อย่างไรก็ตามแต่บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเลย แม้แต่ปฐมบรรพบุรุษที่อยู่ในระดับจักรพรรดิเทพก็ไม่กล้าพูดออกมาสักคำ เพราะนี่มันคือการต่อสู้ชีวิตของระดับที่เหนือสุดยอดแล้ว

“ยังมีอีกมั๊ย?” หลังการปรากฏตัวของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายแล้ว หลี่ชียเอ่ได้ปรากฏตัวขึ้นมาอีกครั้ง ยังคงเป็นรูปแบบของร่างจำแลงค้ำยันฟ้าดิน อันธพาลไร้ซึ่งการเปรียบเปรย หมางเมินต่อแดนวิญญานสวรรค์ เสียงของเขาดังก้องไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ กล่าวว่า “ยังมีนายหมูนายหมาอื่นๆ อีกหรือไม่? หากคิดจะสู้ก็ให้รีบหน่อย ข้าคนเดียวขอทำสู้กับพวกเจ้าทุกคน หากกล้าออกมาต่อสู้กันก็รีบเร่งคลานออกมา อย่าทำให้ทุกคนต้องเสียเวลา”

พลันที่พูดคำๆ นี้ออกมาทำให้แดนวิญญานสวรรค์ถึงกับเงียบสงบไปโดยสิ้นเชิง ทุกคนต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ ทุกคนล้วนแล้วแต่อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก แม้การปรากฏตัวของหลิงฟงหวิน ซีซวู่เซี่ยน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย หลี่ชียเอ่ยังคงไม่มองพวกเขาอยู่ในสายตา ยังคงร้องเ็ดตะโรทั่วหล้า ท่าทีของข้าเท่านั้นที่ปราศจากผู้

ต่อกร ท่าที่เช่นนี้ใช้คำว่า "อหังการ" ยังไม่อาจนำมาเปรียบเปรยกับเขาได้

"ข้าเท่านั้นที่ปราศจากผู้ต่อกร..." ท้ายที่สุด ผู้คนจำนวนมากได้แต่ใช้คำๆ นี้มาเปรียบเปรยหลีชีเย่ในขณะนี้แล้ว

หอดสายตาไปทั่วหล้า หอดสายตาไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ผู้ที่สามารถเผชิญหน้ากับผู้ดำรงอยู่ในสถานะเฉกเช่นหลังพงหวิน ซี้ซวู่เซียน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายแล้ว ยังคงไม่รู้สึกลัวหวาดกลัวใดๆ ยังคงกล้าเอะอะเอ็ดตะโรเหมือนเดิมคงมีเพียงหลีชีเย่คนเดียวเท่านั้น ต่อให้เม็งเจิ้นเทียนยังมีชีวิตอยู่ก็ทำเช่นนี้ไม่ได้

"หลีชีเย่ยังมีฝีมือที่ปราศจากผู้ต่อกรไม่ได้งัดออกมาใช้" ผู้ที่เคยเห็นหลีชีเย่ลงมือกับสายตาของตนเองมาแล้ว ถึงกับรู้สึกสั่นเต็มขึ้นภายในใจ เมื่อเห็นหลีชีเย่ในเวลาหนึ่งที่หาญกล้าทำไปทั่วหล้า ต้องกล้าออกมาด้วยความหวาดกลัวยิ่งนัก

ก่อนหน้านี้ หลีชีเย่เคยเรียกพวกเม็งเจิ้นเทียนว่าเป็นพวกมีชื่อเสียงลอมปลอม และเขาก็สามารถทำได้จริง จัดการสังหารสิ้นพวกของเม็งเจิ้นเทียนทุกคน

ขณะที่หลีชีเย่ในเวลาที่ยังคงไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใด ยังคงเอะอะเอ็ดตะโรโดยไม่มองผู้ที่อยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้เลย คนที่เคยพบเห็นหลีชีเย่มาก่อนย่อมเข้าใจ นี่ไม่ใช่เป็นการโง่เขลาและอวดดีของหลีชีเย่เด็ดขาด ถ้าหากไม่ใช่เป็นการโง่เขลาและอวดดีของหลีชีเย่ล่ะก็ ถ้าเช่นนั้นแสดงว่าเขามีความสามารถเช่นนี้ เป็นการบ่งบอกว่า แม้เป็นสุดยอดการต่อสู้ที่

เกิดขึ้นกับพวกเม็งเงินเทียน หลีซีเยยังคงไม่ได้แสดงฝีมือออกมาเต็มที่ หลีซีเยยังคงมีฝีมือที่ปราศจากผู้ต่อกรไม่ได้ นำออกมาใช้

เมื่อคิดถึงตรงนี้แล้ว ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกหวาดกลัวระดับบรรพบุรุษถึงกับพึมพำออกมาว่า "กำลังความสามารถของหลีซีเยมันแข็งแกร่งเพียงใดกันแน่นะ? หรือว่า เขาก้าวถึงระดับที่สามารถทำสู้กับทุกคนได้แล้วอย่างนั้นรี?"

"เกรงว่าคงเป็นเช่นนั้น เขามีกระทั่งสิบสามลัคนา ยังมีสิ่งใดที่เขาไม่มีได้อีก?" มีผู้กล่าวคาดเดาเช่นนี้ออกมา

"ตุ้ม..." ขณะที่คำทำทนายทั่วหล้าของหลีซีเยเพิ่งกล่าวขาดคำ บริเวณอันเป็นที่ตั้งเส้นเม็งเทียนพลันปรากฏเป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ที่รุนแรงพุ่งขึ้นมา นาทีนี้ บนท้องฟ้าที่เป็นที่ตั้งของเส้นเม็งเทียนกลับปรากฏเป็นดวงจันทร์ขึ้นมาดวงหนึ่ง

ดวงจันทร์ดวงนี้มีขนาดใหญ่มาก โดยที่ดวงจันทร์ดวงนี้ได้กลายเป็นเสมือนหนึ่งฉากหลังของแผ่นดินเส้นเม็งเทียนไป เมื่อมองจากระยะห่างไกล พื้นที่อันเป็นที่ตั้งบรรพชนของเส้นเม็งเทียนเหมือนมีดาวเคราะห์ขนาดใหญ่แขวนเอาไว้อย่างนั้น และมองดูแล้วมันคล้ายดั่งเป็นดวงจันทร์นั่นเอง!

เมื่อดวงจันทร์ที่ใหญ่โตสุดเปรียบเปรยถูกแขวนไว้ท่ามกลางเส้นเม็งเทียน ได้ส่องแสงสว่างไสวไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ แม้ว่าขณะนี้บนท้องฟ้าของแดนวิญญานสวรรค์จะมีดวงตะวันอยู่แล้ว แต่ว่า ภายใต้อันแสงจันทร์ที่ปกคลุม แม้แต่ดวงตะวันยังคงต้องสลดและดับแสงไปในทันที

“หลี่ซีเย อย่าได้มองว่าแดนวิญญานสวรรค์ปราศจากใครอีกแล้ว ข้า เส้นเม็ງเทียนนี้แหละก็จะสู้กับเจ้าด้วย!” ในเวลานี้เอง เสียงหนึ่งได้ดังขึ้นมาจากล้ายระเบิดลงท่ามกลางแดนวิญญานสวรรค์ พลันที่เสียงนี้ได้ปรากฏขึ้นมา ทำเอาผู้คนจำนวนมากไม่ถ่วงถึงกับวิ่งเวียนมึนงงไปหมด!

“อะไรนะ...” ที่ทำให้ยอดฝีมือจำนวนมากไม่ถ่วงแทบเป็นลมกลับเป็นคำพูดคำนี้ หลายคนถึงกับร้องเสียงหลงออกมาว่า “เส้นเม็ງเทียน นี่ นี่ นี่ เขาตายไปแล้วไม่ใช่รี?”

ขณะที่ชื่อของเส้นเม็ງเทียนดังก้องไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์นั้น แม้แต่ผู้ที่แก่นจนสมควรจะตายได้แล้วซึ่งฝึกและผังร่างอยู่ใต้พื้นดินจำนวนมากก็รู้สึกงงันไปโดยสิ้นเชิง ไม่มีใครคาดคิดว่าเรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้นมาได้

แม้แต่บรรดาผู้ที่แก่นจนสมควรจะตายได้แล้วบางส่วนที่ฝึกและผังร่างเอาไว้ก็ไม่ค่อยอยากเชื่อในหูของตนเอง ถึงกับพูดขึ้นมาด้วยท่าทีเหม่อลอยว่า “ไหนบอกว่าเส้นเม็ງเทียนตายไปแล้วมีใช่รี? ทำไมถึงยังคงมีชีวิตอยู่?”

เส้นเม็ງเทียนก็คือปฐมบรรพบุรุษผู้ก่อตั้งเส้นเม็ງเทียน ตัวเขาที่มีชาติกำเนิดมาจากเทพเจ้าโบราณน้ำลึกได้ก่อตั้งสำนักเส้นเม็ງเทียนขึ้นมา และสำนักเจ้าลัทธิดังกล่าวก็ได้อาศัยชื่อของเขามาเป็นชื่อสำนัก

ในแดนวิญญานสวรรค์เคยมีคำเล่าลือว่า เส้นเม็ງเทียนได้ฝึกวิชาสวรรค์สาดส่องของตนจนถึงขั้นสูงสุด กระทั่งมีผู้เข้าใจว่า เส้นเม็ງเทียนคือบุคคลแรกในประวัติศาสตร์เผ่าวิญญานเทพที่มี

ผลงานความสำเร็จด้านเคล็ดวิชาสวรรค์สาตสองของเผ่าวิญญาณเทพบรรลุถึงขั้นสูงสุด

ด้วยเหตุที่สวรรค์สาตสองของเส้นเมิ้งเทียนได้มีการฝึกจนถึงขั้นสูงสุด สามารถวิวัฒนาการทุกอย่างได้ จึงเคยมีราชันเซียนที่ขอคำชี้แนะจากเส้นเมิ้งเทียน เพื่อยืมวิชาสวรรค์สาตสองมาทำการพัฒนาและคำนวณความลึกลับมหัศจรรย์บางอย่าง

ด้วยเหตุนี้เอง เส้นเมิ้งเทียนจึงถูกยกย่องนับถือว่าเป็นท่านเซียน แม้แต่ราชันเซียนยังยกย่องให้เขาเป็นท่านเซียนเลย

ในยุคหลังต่อมาซึ่งเป็นยุคที่นานมาแล้ว เส้นเมิ้งเทียนก็ไม่เคยปรากฏตัวออกมาอีกเลย ผู้คนบนโลกเข้าใจว่าเส้นเมิ้งเทียนได้ตายไปแล้ว กระทั่งศิษย์ที่เป็นยอดฝีมือของเส้นเมิ้งเทียนจำนวนมากยังเข้าใจว่าเส้นเมิ้งเทียนไม่ได้มีชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกแล้ว การปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันของเส้นเมิ้งเทียน จึงทำให้ผู้คนทั่วหล้าถึงกับงงงันกันไปหมด

“ผู้ยิ่งใหญ่แม้ตายไปก็ยังคงมีอิทธิพลอยู่ ดูท่าเจ้าแก่เส้นเมิ้งเทียนคนนี้ยังคงอดทนจนรอดมาได้ ไม่ได้ตายสนิทจริงๆ” มีผู้ที่แก่นสมควรจะตายได้แล้วและพเนิกผังร่างถึงกับพึมพำออกมา”ดูไปแล้ว เวลานี้เขาคงทนต่อไปไม่ไหวอีกและใกล้จะตายแล้ว เกรงว่าเขาคงต้องการเสียงสักครั้ง เพื่อให้ได้มาซึ่งหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ”

กายจำแลงของหลี่ชีย่ที่มองดูพระจันทร์เต็มดวงปรากฏอยู่เหนือพื้นที่บรรพชนของเส้นเมิ้งเทียนแล้ว หัวเราะและกล่าวว่ “เส้นเมิ้งเทียนนะหรือ ตกลง เข้ามาได้เลยข้ารอพวกเจ้าอยู่”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยที่หมางเมินไต้หล้า ยิ้มเยาะและกล่าวว่า “ยังมีใครต้องการจะร่วมอีก? รีบแจ้งชื่อมาได้เลยพลาดโอกาสวันนี้แล้ว ต่อไปคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว!”

ผู้คนทั่วหล้าต้องยิ้มเฉือนๆ เมื่อมองเห็นท่าทีของหลีซีเยเหมือนจะรอไม่ไหวแล้วอย่างนั้น หากเป็นผู้อื่นเมื่อต้องเผชิญหน้ากับหลินฟงหวิน ซีจวูเซี่ยน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย และเสินเมิ่งเทียนเกรงว่าคงตกใจจนปัสสาวะอุจจาระราดไปแล้ว อย่างไรก็ตาม หลีซีเยในเวลานี้กลับไม่สนใจแม้แต่น้อย ยังคงทำสู่วอกเขาเหมือนเดิม

“นับรวมข้าอีกคน” หลังจากหลีซีเยพูดขาดคำ ปราบกฐเสียงที่มีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรงเสียงหนึ่งดังขึ้น ผู้เฒ่าที่แลดูธรรมดา มากผู้หนึ่งปรากฏตัวออกมา เขาก็ออกมารับคำท้าเช่นกัน!

“โอรสสองราชัน...” หลายคนสามารถจดจำผู้เฒ่าคนนี้ได้ทันทีเนื่องจากโอรสสองราชันเคยปรากฏตัวขึ้นที่หุบเขาสังสารวัฏมาแล้ว การที่เขาปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งแล้วผู้คนสามารถจดจำเขาได้ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใด

“ตกลง รวมเจ้าด้วยคนหนึ่ง” หลีซีเยเองก็ยิ้มไปตามอารมณ์ เหลียวซ้ายแลขวายังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ยังมีอีกไหม? ยังมีใครจะออกมารับคำท้าหรือไม่?”

ในเวลานี้ ฟาดินเจียบสงบ เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้วทุกคนต่างก็รู้ดีว่า ผู้ที่สามารถเข้าร่วมในการศึกครั้งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะแข็งเกร่งยิ่งของแดนวิญญานสวรรค์ทั้งสิ้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ยืนอยู่เหนือสุดยอดทั้งสิ้น เว้นแต่ราชันเซี่ยนแล้ว คงต้อง

นับว่าพวกเขาเหล่านี้คือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด ปราศจากผู้ต่อกรมากที่สุดแล้ว

ท้ายที่สุด ไม่มีใครตอบรับคำพูดของหลี่ซีเย่ออีกแล้ว การศึกในครั้งนี้เชื่อว่าใครก็มีสิทธิ์เข้าร่วมได้

“ตกลง คงมีเพียงพวกเจ้าห้าคนแล้วสิ” หลี่ซีเย่อหัวเราะก๊ากเสียงดังออกมา กล่าวว่า “งั้นก็เข้ามาเลย มีฝีมืออะไรก็สำแดงออกมาให้หมด หากไม่แล้วพวกเจ้าจะไม่มีโอกาสนั้นตลอดไป หลังจากนั้นห้าวัน พบกันที่ผาหินแตก ข้าจะไปรอพวกเจ้า!” หลังจบคำ กายจำแลงของหลี่ซีเย่อจึงได้หายไป

“หลังจากนี้อีกห้าวัน พบกันที่ผาหินแตก!” ขาวนี้ได้แพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็วเหมือนพายุที่พัดโหมกระหน่ำไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ทุกคนต่างตระหนกจนหน้าถอดสี

“จะไปชมการต่อสู้หรือไม่?” มียอดฝีมือได้ถามศิษย์สำนักเดียวกัน หลังจากได้รับทราบข่าวนี้แล้ว

“เจ้าจะบ้าไปแล้ว...” ศิษย์ร่วมสำนักสวนทันทีว่า “การศึกระดับนี้ ต่อให้เจ้ายืนอยู่ด้านนอกผาหินแตก ขอเพียงมีพลังลมที่ซัดเข้ามาสายหนึ่งก็สามารถสังหารเจ้าได้ การศึกระดับนี้ฐานะอย่างพวกเราสามารถไปดูชมได้อย่างนั้นหรือ? การศึกระดับนี้มีเพียงระดับจักรพรรดิเทพเท่านั้นที่มีสิทธิ์ไปดู!”

“ลือกเป้าหมายเอาไว้ที่ผาหินแตก! ไม่ว่าจะต้องใช้ศิลาแกร่งจำนวนเท่าไรก็ตาม ต้องเปิดคั่นช่องสวรรค์ให้ได้ และลือก

เป้าหมายไปที่ผาหินแตก” ในขณะนี้ สำนักเจ้าลัทธิ พรรคต่างๆ และสายสำนักราชันเซียนต่างทยอยกันตัดสินใจออกมา

“เปิดรับแล้ว เปิดรับแล้ว การต่อสู้ในครั้งนี้ สุดยอดฝีมือทั้งห้าชี้ขาดกับหลี่ชียเอ ใครแพ้ใครชนะอีกห้าวันรู้ผล” และคำคินนี้เอง แห่ลงพ่นหลายแห่งในแดนวิญญานสวรรค์ได้เปิดให้มีการรับแทงพนันกันขึ้นมาแล้ว

“อาศัยเพียงคนเดียวต่อสู้ชี้ขาดกับยอดฝีมือทั้งห้า” มีบางคนที่ยืนอยู่ฝ่ายของหลี่ชียเอถึงกับกล่าวด้วยความกังวลว่า “หลี่ชียเอจะไหวรึ? จะอย่างไรเสียก็เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ในยุคปัจจุบัน เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถอาศัยคนๆ เดียวสู้กับยอดฝีมือทั้งห้าได้กระมัง”

“ต้องได้แน่นอน หลี่ชียเอสามารถฝึกได้กระทั่งสิบสามลัคนา ยังจะมีสิ่งใดบนโลกนี้ที่เขาทำไม่ได้?” แต่ก็มีผู้สนับสนุนหลี่ชียเอที่ให้ความเลื่อมใสศรัทธาในตัวของหลี่ชียเออย่างไรเหตุผล เชื่อว่าไม่มีสิ่งใดที่หลี่ชียเอนั้นทำไม่ได้

“หลี่ชียเอจะต้องได้รับชัยชนะ ปราศจากผู้ต่อกรในหล้า” กระทั่งมีผู้สนับสนุนที่เลื่อมใสศรัทธาในตัวหลี่ชียเออย่างไรเหตุผลได้คิดคำนวณขึ้นมา

แต่ว่า บรรดาสายสำนักราชันเซียนและสำนักเจ้าลัทธิส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่ค่อนข้างระวังตัว กระทั่งสำนักเจ้าลัทธิที่ก่อนหน้านี้เคยคิดสานสายสัมพันธ์กับหลี่ชียเอ เวลานี้ไม่จำเป็นต้องหยุดลงชั่วคราว

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว หากหฺลึชึเยเกิดพายุแพ้ขึ้นมา ไม่นั่นก ถ้าพวกเขายืนอยู่ข้างหฺลึชึเยอาจส่งผลให้ถูกทำลายสำนักก็ เป็นได้

ขณะที่ทุกคนในใต้หล้าต่างวิจารณ์กันไปต่างๆ นานา ณ เกาะเจินหวู่ หฺลึชึเยกลับนั่งชมพระจันทร์ตกน้ำเป็นเพื่อนกับถานไถ-รว่อหนาน ด้วยท่าทีที่เอ้อระเหยและสงบ

ถานไถ-รว่อหนานยิ้มกล่าวว่า "ดูท่าคุณชายต้องการทำการใหญ่แล้ว"

"ไม่ถึงขั้นเรียกว่าเป็นการทำการใหญ่ เพียงเป็นการล่อเสือออกจากถ้ำเท่านั้นเอง ถือเป็นโอกาสจัดการพวกจู่ลู่ให้สิ้นซาก" เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หฺลึชึเยถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาและกล่าวว่า "จู่ลู่คือหนึ่งสำนักสามปรมาจารย์พิฤกษาของเผ่าพิฤกษา เมื่อทำลายจู่ลู่แล้ว ข้ากลับต้องการดูว่าเทือกเขาตันไม้ศกดิ์สิทธิ์ จะมีความเคลื่อนไหวอย่างไร!"

ถ้าหากว่าในขณะนี้มิบุคคลภายนอกมาได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหฺลึชึเยแล้ว รับรองได้ว่าต้องตระหนกจนหน้าถอดสีแน่นอน หฺลึชึเยมีการวางแผนเอาไว้แล้วกับจู่ลู่แต่แรก นี่มันคือสถานที่ที่ได้รับฉายาว่าแม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถบุกยึดเข้าไปได้

ถานไถ-รว่อหนานเพียงยิ้มๆ นิดหนึ่ง นางเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นในตัวของคุณชายนางตลอดมา ในเมื่อคุณชายมีแผนการเช่นนี้แล้ว ย่อมบ่งบอกว่าเขาได้มีการวางแผนทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่แรกมาแล้ว

แม่จะกล่าวว่่า จู่ลู่่นั้นคือสถานที่ที่ไ้ได้รับฉายาว่าแม่แต่ราชัน
เซียนก็ไม่สามารถบุกยึดได้ แต่ทว่า ในเมื่อคุณชายได้วางแผนมา
ตั้งแต่แรกแล้ว ย่อมบ่งบอกว่า คุณชายของนางต้องทำลายจู่ลู่ได้
อย่างแน่นอน

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1512 ออกศึก

บรรยากาศในระหว่างห้าวันนี้ ทิวทัศน์แดนวิญญานสวรรค์ เป็นไปอย่างสงบเงียบ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนต่าง ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต่างรอคอยการมาถึงของวันนี้

เวลาห้าวันนี้สั้นมาก แต่ว่า กล่าวสำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว มันเป็นห้วงเวลาที่สุดแสนจะยาวนานเหลือเกิน ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ต้องการรู้ว่า หลังจากห้าวันไปแล้วจะมีจุดจบเป็นอย่างไร

ทุกคนต่างเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อถึงจุดจบในอีกห้าวันให้หลัง บรรดาสำนักเจ้าลัทธิทั้งหมด และยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนต่างก็เข้าใจดี การศึกที่จะเกิดขึ้นหลังจากห้าวัน จะต้องเปลี่ยนแปลงชะตาทั้งหมดของแดนวิญญานสวรรค์อย่างแน่นอน

ถ้าหากว่าหลังจากห้าวันผ่านไปแล้วหลี่ชี่เย่เป็นฝ่ายชนะ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าหลี่ชี่เย่สามารถกวาดล้างแดนวิญญานสวรรค์ได้ทั้งหมด กระทั่งสามารถกวาดล้างไปทั่วเก้าแดน แม้แต่ห้ายอดฝีมือยังสามารถสังหารได้ละก็ ทิวทัศน์แดนวิญญานสวรรค์กระทั่งทั่วเก้าแดนก็ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งการก้าวเดินของหลี่ชี่เย่ได้

ถ้าหากวันนั้นมาถึงจริงๆ ไม่ว่าจะป็นสายสำนักราชันเซียนก็ดี สำนักของเทพเจ้าแห่งทะเลก็ช่าง ก็ต้องก้มหัวที่สูงส่งของตนเมื่ออยู่ ต่อหน้าหลี่ชียเอ ต้องสโรราบให้กับหลี่ชียเอ

ถ้าหากจะกล่าวว่่า หลังจากนี้ห้าวันห้ายอดฝีมือเป็นฝ่ายชนะ นั้นยอมเป็นการบ่งบอกว่่า นับจากนี้เป็นต้นไป แตนวิญญาณ สวรรค์ได้เข้าสู่ยุคที่คนกลุ่มน้อยเป็นผู้กุมอำนาจ หลังการศึกใน ครั้งนี้แล้ว เกรงว่่าคงจะมีช่วงเวลาที่ยาวนานมากที่แตนวิญญาณ สวรรค์ต้องตกอยู่ภายใต้อิทธิพลเงาหมิพจากพวกราชาบรรพบุรุษ ชั่วร้ายนั้น

การศึกในลักษณะเช่นนี้ จะเป็นการเปลี่ยนแปลงชะตาของ แตนวิญญาณ สวรรค์ กระทั่งทำให้แตนวิญญาณ สวรรค์ต้อง สูญเสียยุคที่ดั่งงามไป เนื่องจากเม็งเจิ้นเทียนได้ตายจากการต่อสู้ แล้ว ถ้าหากหลี่ชียเอต้องตายในการต่อสู้ไปอีกคน ย่อมบ่งบอกว่่า แตนวิญญาณ สวรรค์ได้ถอนตัวออกจากการแย่งชิงความเป็น ราชันเซียนไปโดยสิ้นเชิงแล้วในยุคนี้ ไม่มีโอกาสได้ครอบครอง ชะตาฟ้าอีกต่อไป

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม การต่อสู้ครั้งสุดท้ายในอีกห้าวัน ก็ต้อง เปลี่ยนแปลงชะตาของแตนวิญญาณ สวรรค์อยู่ดี เรื่องนี้กล่าว สำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว ต่างมีมุมมองของตนเอง

แม้ว่าจะมีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งอยู่ กับเทพเจ้าโบราณน้ำลึก สำนักแตรสังข์ และจู่ลู่ พวกเขายอม คาดหวังให้พวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย หลิงฟงหวินเป็นฝ่าย ได้รับความช่วยเหลือ เพราะหากว่่าพวกของหลิงฟงหวิน ราชาบรรพบุรุษ

ชั่วร้ายเป็นฝ่ายชนะ ก็จะเป็นการต้อนรับการมาถึงสำหรับยุคของพวกเขา

แต่ทว่า สำนักเจ้าลัทธิและยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากมากกว่าของแดนวิญญานสวรรค์ กลับต้องการให้หลี่ชีย่เป็นฝ่ายชนะมากกว่า เพราะถ้าหากหลี่ชีย่เป็นฝ่ายชนะ จะได้ต้อนรับยุคที่เป็นยุคใหม่ทั้งหมดของแดนวิญญานสวรรค์ และนำมาซึ่งยุคแห่งการมาเข้าเฝ้าจากเก้าแดนของแดนวิญญานสวรรค์!

“หวังว่าหลี่ชีย่สามารถสร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมาได้อีกครั้ง ด้วยการสังหารห้ายอดฝีมือได้ในคราวเดียว ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียน” นาทีนี่ แม้แต่สำนักเจ้าลัทธิบางส่วนของเผ่าวิญญานเทพก็คาดหวังให้ผลออกมาเช่นนี้

แม้ว่าบรรดาสถาสำนักเจ้าลัทธิ และยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนบางส่วนที่ก่อนหน้านี้เคยหนุนหลังและให้การสนับสนุนเมิ่งเจี้ยนอย่างเต็มที่ มาวันนี้ล้วนแล้วแต่กระหายต้องการให้หลี่ชีย่สามารถเอาชนะพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายในศึกสะเทือนโลกาครั้งนี้

“หลี่ชีย่ ต้องชนะ...” ผู้ให้การสนับสนุนแบบไร้เหตุผลบางส่วนได้ปล่อยคำขวัญออกมาก่อนที่จะมีการระเบิดศึกขึ้นมาเสียอีก

แน่นอน มีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากที่คาดหวังให้หลี่ชีย่เป็นผู้ชนะในการศึกครั้งนี้ แต่ว่า หวาดกลัวในความปราศจากผู้ต่อกรของหลิงฟงหวิน ราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย และเสินเมิ่งเจี้ยน ต่อให้ในใจของพวกเขาคิดเช่นนี้ แต่ก็ไม่กล้าเผยออกมาจากปากโดยง่ายตาย

เวลาห้าวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว สำหรับบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากของแดนวิญญานสวรรค์แล้ว ทุกคนต่างทรمانกับห้าวันนี้มากทีเดียว

หลังจากผ่านไปห้าวัน ทิวทัศน์แดนวิญญานสวรรค์ต่างตั้งตาคอย ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของแดนวิญญานสวรรค์จำนวนเท่าไรที่ต้องกลั้นลมหายใจ รอคอยการมาถึงกับสุดยอดศึกแห่งยุคครั้งนี้

"ตุ้ม..." ในที่สุดหลังจากห้าวันผ่านไป ผู้ที่ยกทัพออกมาเป็นคนแรกกลับเป็นเทพเจ้าโบราณน้ำลึก แห่งเส้นลือโจว อีกทั้งเทพเจ้าโบราณน้ำลึกไม่ได้อาศัยประตุมิติ แต่ใช้วิธีก้าวข้ามแดนมาโดยตรง

ลักษณะของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกคล้ายตั้งเป็นป้อมปราการขนาดยักษ์ที่ประตูเมืองซึ่งเป็นเหล็กที่เย็นเยือกถูกเปิดออก กองกำลังอาชาที่คล้ายตั้งน้ำหลากได้พุ่งออกมาและวิ่งไปข้างหน้า

กองทัพนี้ประกอบด้วยไพรพลจำนวนมากหลายหมื่นคน บรรดา ยอดฝีมือทุกคนที่อยู่ในกองทัพล้วนแล้วแต่สวมชุดเกราะสีดำทั้งตัว โดยที่ร่างกายทุกส่วนล้วนถูกปิดบังอยู่ภายใต้ชุดเกราะไม่สามารถมองเห็นหน้าตาของพวกเขาเหล่านั้นได้อย่างชัดเจน

ขณะที่กองทัพนี้ปรากฏตัวออกมานั้น ทิวท้องฟ้าไม่เพียงตลบอบอวลไปด้วยปณิธานการฆ่าที่เยือกเย็น ยังตลบอบอวลไปด้วยความมืดที่น่ากลัว หมอกควันสีดำดังมารในฝันที่ปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน ทำให้ผู้คนแทบหายใจไม่ออก

ท่ามกลางกองกำลังอาซาเหล็ก ปราบกฏคนผู้หนึ่งที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์ โดยมีผู้เฒ่าแปดคนเป็นคนหาม

บัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้เฒ่าผู้นี้นั่งมานั้นมีสีดำสนิททั้งตัว เหมือนสร้างขึ้นมาจากโลหะที่มีลายมังกร การที่ผู้เฒ่าผู้นี้นั่งอยู่บนนั้นเหมือนหนึ่งเป็นมารเทพตนหนึ่งที่นั่งอยู่สูงเด่น

ผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ตรงนั้น เสมือนหนึ่งเป็นผู้อยู่เหนือเก้าอี้ฟ้าอย่างนั้น หน้าตาของเขาดูแก่หง่อม บนใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น แต่ทว่า เขากลับมีสีผมที่ไม่สมกับอายุเลย เส้นผมของเขา มีสีดำดั่งหมึก กระทั่งดำจนสะท้อนความแวววาวออกมา

ผู้เฒ่าผู้นี้กลับมีรูปร่างตาทั้งสองข้างเป็นสีดำ โดยมีประกายสีดำที่เด่นระริกอยู่ในดวงตาทั้งสองของเขา ยามที่เขาลืมตาหรือหลับตาเสมือนหนึ่งได้เปิดโลกแห่งความมืดออกมาอย่างนั้น

เหมือนว่าเขาก็คือจอมมารตนหนึ่ง ยามที่เขาได้ถือกำเนิดขึ้นมานั้น ได้บ่งบอกแล้วว่าความมืดมิดจะต้องครอบคลุมไปทั้งโลก

แต่ทว่า สิ่งนี้ยังไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวที่สุด ที่น่ากลัวที่สุดคือ แม้ว่าผู้เฒ่าจะผูกคนเขาหามเอาไว้ แต่ กลับให้ความรู้สึกที่เป็นภาพมายา ทุกคนที่ได้มองเห็นผู้เฒ่าผู้นี้ จะต้องรู้สึกว่าเขาจับกองทัพทั้งกองทัพเป็นเนื้อเดียวกัน

กองทัพอาซาดำมืดนี้ก็คล้ายดั่งเป็นแขนของผู้เฒ่าอย่างนั้น มันไม่เพียงสามารถให้ผู้เฒ่าได้สั่งการอย่างอิสระ อีกทั้งยังเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย!

“ราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย กับกองทัพชั่วร้ายของเทพเจ้าโบราณ
น้ำลึกในตำนาน” ระดับปฐมบรรพบุรุษที่รู้เรื่องดีถึงกับรู้สึกสะท้อน
ภายในใจ และพิมพ์ออกมาเมื่อได้เห็นผู้เฒ่าและกองทัพดังกล่าว

“นี่เป็นการต่อสู้ของผู้อยู่ในระดับสุดยอด ทำไมจะต้องนำเอา
กองทัพมาด้วย? กองทัพลักษณะเช่นนี้ไม่สามารถต้านห้ำหั่นได้
อยู่แล้วมิใช่หรือ?” ยอดฝีมือที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่เมื่อเห็นราชาบรรพ
บุรุษชั่วร้ายถึงกับนำกองทัพมาออกศึกด้วย รู้สึกไม่ค่อยจะเข้าใจ
นัก

“ลมปราณ พลังลมปราณที่ใช้ร่วมกัน” ระดับปฐมบรรพบุรุษที่
มีความแข็งแกร่งและมีอายุถึงขั้นนี้แล้วกล่าวว่า “ก็เพราะเป็นการ
ต่อสู้ขั้นสุดยอดนี้แหละ เขาจึงต้องนำเอากองทัพมาด้วย เนื่องจาก
การศึกในระดับนี้บ่งบอกว่าเป็นการศึกที่สุดยอดในหล้า และมี
โอกาสต่อสู้กันยืดเยื้อ...

“...พลังลมปราณของพวกราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายได้แห้งเหือด
ไปแล้ว เป็นคนที่ใกล้จะตาย ถ้าหากพวกเขาจะต้องพบกับศึกใหญ่
ที่ยืดเยื้อสักก็ ต่อให้พวกเขาได้รับชัยชนะจากการศึกในครั้งนี้ เกรง
ว่าหลังจากกลับไปแล้วก็คงต้องตายเพราะสูญเสียพลังลมปราณ
มากเกินไป”

“นี่คือการหีบยืมพลังลมปราณจากผู้เยาว์อย่างนั้นหรือ?” ผู้เยาว์
ถึงกับเอ๋อขึ้นด้วยความตระหนก

“จะพูดแบบนี้ก็ได้ แต่ว่า มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้น” ปฐมบรรพ
บุรุษผู้นี้กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “ใช่ว่าผู้เยาว์ยินยอมให้นำเอา
ลมปราณของตนไปใช้ก็สามารถใช้ได้เลย พลังลมปราณของแต่ละ

คนมีความแตกต่างกันด้านความแข็งแกร่งและอ่อนด้อย เคล็ดวิชาที่ฝึกแตกต่างกัน หากนำมาฝึกรวมเข้าด้วยกันล่ะก็ มันจะเกิดการขัดกันได้ กระทั่งทำให้ธาตุไฟเข้าแทรก...”

“...กองทัพของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายที่เห็นเป็นการบ่มฝึกขึ้นมาเป็นการเฉพาะ ศิษย์ทุกคนล้วนผ่านการคัดเลือกมาอย่างดี อีกทั้งเคล็ดวิชาที่พวกเขาฝึกมีการเป็นพิเศษ กระทั่งได้รับการบ่มฝึกจากราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายมากับมือ ทำให้ด้านลมปราณนั้นพวกเขาสามารถไปด้วยกันได้กับพลังลมปราณของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายได้”

ครั้นปฐมบรรพบุรุษผู้นี้กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หอดถอนใจออกมาว่า “กองทัพในลักษณะเช่นนี้ต้องทุ่มทุนมหาศาลในการสร้างขึ้นมา อีกทั้ง ยามที่สมาชิกในกองทัพแก่ตายไปหากจะทดแทน ทุนที่ต้องทุ่มลงไปนั้นสุดจะจินตนาการได้ แต่ว่า แม้ต้นทุนในการสร้างกองทัพนี้จะสูงลิ่ว แต่ มันใช่เพียงทำให้กองทัพนี้สามารถแบ่งปันพลังลมปราณกับราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายเท่านั้น กองทัพดังกล่าวยังถือเป็นเสาหลักที่แข็งแกร่งของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกอีกด้วย ถือเป็นหนึ่งในไฟตายที่แข็งแกร่งที่สุดของกองทัพเทพเจ้าโบราณน้ำลึก

ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายกับกองทัพของเขาก้าวข้ามอาณาจักรด้วยพลังที่แข็งแกร่ง เหมือนที่ไม่มีสิ่งใดสามารถกั้นขวางพวกเขาได้ ท่าทีเหมือนหากใครขวางต้องถูกสังหารจนสิ้น

หลังจากที่ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายยกทัพออกมาแล้ว ต่อจากนั้นเป็นเส้นเมิ่่งเทียน เห็นทีเส้นเมิ่่งเทียนไม่เสียทีที่มีชาติ

กำเนิดมาจากเทพเจ้าโบราณน้ำลึก การกระทำของเขาดูจะสอดคล้อง
ประสานกันกับราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย

“แว้งค์...” เหนือพื้นที่ยี่บรรพชนขึ้นไปบนห้องฟ้า ดวงจันทร์ที่
ลอยสูงเด่นบนห้องฟ้าได้เปิดเป็นประตูออกมา เมื่อประตูนี้ได้เปิด
ออกแล้ว ปราบกษัตริย์มือที่เดินเรียงแถวออกมาสองแถว โดยยอด
ฝีมือทั้งหมดสวมชุดสีขาวทั้งชุด

ยอดฝีมือในชุดขาวถูกจัดตั้งให้เป็นกองทัพที่มีกำลังพลหลาย
หมื่นคน หลังจากที่ยี่กองทัพนี้ปราบกษัตริย์ขึ้นมา ได้ส่งประกายที่ไม่
สิ้นสุดตลอดออกมา

สิ่งที่แตกต่างจากราชบรรพบุรุษชั่วร้ายก็คือ กลิ่นอายของ
กองทัพเส้นเม็มนั้นจะแตกต่างจากกองทัพราชบรรพบุรุษชั่วร้าย
โดยสิ้นเชิง ประกายที่เปล่งออกมาจากกองทัพของเส้นเม็มนั้นมี
ความศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิ์ยิ่งนัก เสมือนว่าพวกเขาคือทูตของเฝ้าเทวะ
อย่างนั้น โดยเฉพาะยามที่สวรรค์สองของพวกเขามาปรากฏ
ขึ้นมานั้น ถึงกับมีสัญลักษณ์ประจำเฝ้าปรากฏขึ้นมาด้วย โดยที่
สัญลักษณ์ดังกล่าวนี้แลดูมีความศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิ์มากที่สุดทีเดียว

เมื่อตราสัญลักษณ์เช่นนี้ปรากฏขึ้นมา ทำให้ทั่วแดนวิญญาน
สวรรค์เหมือนอาบเอิบอยู่ท่ามกลางประกายศักดิ์สิทธิ์ เหมือนว่ามี
เฝ้าเทวะลงมายังโลกมนุษย์อย่างนั้น

ในเวลาตัวเอง เส้นเม็มนั้นได้ก้าวเดินออกมาจากพระจันทร์
เต็มดวงนั้น สิ่งที่ทำให้รู้สึกไม่น่าเชื่อก็คือ ตัวของเส้นเม็มนั้นดูไป
แล้วเหมือนคนที่มีอายุเพียงสี่สิบกว่าเท่านั้น ดูไปแล้วไม่เหมือนคน
ที่ชราภาพเลย

เส้นเม็งเทียนในเวลาไม่ได้สำแดงพลังที่สะท้อนฟ้าดินออกมาเลย ตรงกันข้าม เขาได้เก็บงำพลังที่สะท้อนฟ้าดินนั้นเอาไว้ ทำให้ท่าทางของเขาแลดูสุภาพมาก

แต่ว่า ต่อให้ท่าทีของเขาจะดูสุภาพเรียบร้อยยิ่งนัก แต่ทว่าท่าทางการเคลื่อนไหวของเขายังคงไว้ซึ่งลักษณะที่เป็นอันตรายอยู่เหนือสรรพชีวิต เหมือนว่าเขาก็คือเจ้าแห่งเหล่าเทพเทวาทั้งมวล เขาถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องอยู่สูงเด่นเหนือผู้คน

“ไหนบอกว่าเส้นเม็งเทียนใกล้จะตายอยู่แล้วมิใช่รี? ทำไมดูไม่เหมือนคนที่ใกล้จะตายเลย เขายังดูหนุ่มแน่นมากเลย กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์” ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกแปลกใจ และกล่าวด้วยความตระหนักที่ได้เห็นเส้นเม็งเทียน

“นั่นมันก็แค่กายเนื้อเท่านั้นเอง” ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสผู้หนึ่งส่ายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “รอให้เจ้าแข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งแล้วเปิดเนตรฟ้าออกมา เจ้าก็จะพบว่าภายใต้กายเนื้อของเส้นเม็งเทียนนั้นลมปราณเหือดแห้ง จิตวิญญาณแตกสลาย ด้วยระดับของเขา คิดจะรักษากายเนื้อให้คงเดิมหาใช่เป็นเรื่องยาก แต่ที่ ยังกังไม่สามารถซ่อนเร้นลมปราณที่อ่อนเปลี้ยอันเป็นธาตุแท้ของเขา”

เวลานี้ ผู้เยาว์จึงได้เข้าใจเมื่อได้ยินคำชี้แนะจากผู้อาวุโส แต่ที่ ต่อให้เขาเปิดเนตรฟ้าขึ้นมาก็มองไม่ออก เพราะว่าเขายังก้าวไปไม่ถึงระดับนั้น

“แว้งค์” ในขณะนี้ สวรรค์สอดส่องของยอดฝีมือทุกคนในกองทัพเส้นเม็งเทียนพลันสว่างขึ้นมาพร้อมกัน สวรรค์สอดส่องของ

พวกเขาได้รวมเป็นประกายสายหนึ่ง พลันฉายไปยังผาหินแตก กลายเป็นประตุมิติขึ้นที่ตรงนั้น

จากนั้น เสียงดัง “แว้งค์” เส้นเม็ງเทียน และกองทัพของเขาทั้ง กองทัพก็หายไป และไปปรากฏตัวขึ้นที่ผาหินแตกในนาที่ต่อมา

ทุกคนถึงกับอ้าปากตาค้างเมื่อได้เห็นภาพนี้ เนื่องจากไม่เคย เห็นใครสามารถอาศัยวิธีนี้ในการส่งผ่านไปยังจุดหมายอีกจุดหนึ่ง เช่นนี้ ทั้งยังเป็นการส่งกองทัพทั้งกองทัพไปในคราวเดียวอีกด้วย

“เส้นเม็ງเทียนยอมเป็นเส้นเม็ງเทียน” แม้แต่ระดับสุดยอดบรรพ บุรุษของเผ่าวิญญานเทพยังต้องยอมรับและกล่าวว่า “เขาได้ฝึก สวรรค์سادสองของเผ่าวิญญานเทพจนถึงระดับสูงสุดแล้วจริงๆ สามารถสำแดงได้ตามใจปรารถนา”

ยอดฝีมือเผ่าวิญญานเทพจำนวนมากถึงกับอิจฉาเมื่อได้เห็น ภาพนี้แล้ว เนื่องจากทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์มีเพียงสำนักเส้น เม็ງเทียนที่ชำนาญเรื่องของสวรรค์سادสองที่สุด โดยเฉพาะตัวของ เส้นเม็ງเทียนเองสามารถฝึกวิชาสวรรค์سادสองจนถึงขีดสูงสุดแล้ว

“ทั้งเส้นเม็ງเทียนและราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายต่างก็นำเอา กองทัพของตนมาด้วย นี่คือการขาดเซยพลังลมปราณของตน ถ้าหากพวกของเส้นเม็ງเทียนล้วนแล้วแต่ไม่ขาดแคลนเรื่องพลัง ลมปราณละก็ หลี่ซีเยสามารถรับมือได้รึ?” ผู้คนจำนวนไม่น้อยเริ่ม รู้สึกกังวลขึ้นมา

ก่อนหน้านั้น ทุกคนต่างรู้สึกได้ว่าข้อได้เปรียบมากที่สุดของหลี่ ซีเยก็คือความหนุ่มแน่น พลังลมปราณคึกคักเปี่ยมด้วยชีวิตชีวา

จะอย่างไรเสียด้วยอายุขนาดนี้ของหลี่ซีเย่ยอมสามารถอดทนได้มากกว่าพวกของเสินเมิ่งเทียน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย

หรือจะบอกว่า ต่อให้หลี่ซีเย่ไม่สามารถสังหารพวกของเสินเมิ่งเทียนได้ แต่ก็สามารถทำให้พวกเขาต้องเหนื่อยตาย

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกเป็นห่วงหลี่ซีเย่ขึ้นมา เมื่อเห็นพวกของเสินเมิ่งเทียนต่างนำเอากองทัพของตนมาด้วย

ตอนที่ 1513 หนึ่งเดียวตลอดกาลคือข้า

ราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย เล่นเมืองเทียนต่างก็ไปถึงผาหินแตกแล้ว เวลานี้ ทุกคนต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ รอคอยการมาถึงของคนอื่นๆ

หลังจากที่เล่นเมืองเทียน มาถึงผาหินแตกแล้ว ท่าที่ที่หมางเหมินต่อฟ้าดินได้เอ่ยขึ้นมาว่า "หลี่ชียเอ่มาแล้วยัง?"

"จะรีบไปไหน มาแล้วนี่ไง?" ขณะที่เล่นเมืองเทียนเพิ่งกล่าวขาดคำ เสียงที่ฟังดูเหมือนเหนื่อยหน่ายของหลี่ชียเอ่ก็ได้ดังขึ้น

เสียงดังสนั่น "ตุ้ม..." หลี่ชียเอ่ยังไม่ทันปรากฏตัว แต่ สิบสามลัคนาพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง ทันใดนั้นเอง ลัคนาทั้งสิบสามได้ขยายตัวขึ้นอย่างไม่มีขีดจำกัด เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น สิบสามลัคนาได้ทำการควบคุมทุกๆ ที่ของแดนวิญญูณสวรรค์เอาไว้ทั้งหมด

นาที่นี้เอง ทุกคนที่อยู่ในแดนวิญญูณสวรรค์ล้วนแล้วแต่มีความรู้สึกที่เหลวไหลเกิดขึ้น รู้สึกว่าแดนวิญญูณสวรรค์ล้วนแล้วแต่อยู่ในความควบคุมของสิบสามลัคนา เหมือนว่าแดนวิญญูณสวรรค์ในวันนี้ได้กลับกลายเป็นกรงขังไปแล้วอย่างนั้น และผู้ที่ควบคุมบงการกรงขังนี้ก็คือหลี่ชียเอ่นั่นเอง

จากการที่ลัคนาทั้งสิบสามได้เข้าควบคุมเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเอาไว้ และทำการขยายลัคนาทั้งสิบสามออกไปแบบไร้ขอบเขต ทำ

ให้ทุกๆ ลัคนาล้วนแล้วแต่เหมือนเป็นเมืองขนาดใหญ่แต่ละเมือง
อย่างนั้น

ท่ามกลางเมืองขนาดยักษ์แต่ละเมืองเหล่านั้น ปรากฏประกาย
สีทองที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างรุนแรง ภายในประกายสีทองเห็นร่าง
เงาแต่ละร่างปรากฏอยู่ภายใน เสมือนว่าประกายสีทองแต่ละสายได้
จับตัวกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ละองค์

"ตุ้ม..." บังเกิดเสียงดังสนั่นขึ้นมา ในที่สุด หลีชีเย่ได้ปรากฏ
ตัวออกมาแล้ว ตัวเขานั่งอยู่บนรถจตุรยุท

"โห้วว..." เสียงคำรามดังต่อเนื่อง ก็เล่นขนาดยักษ์ลากรถ
จตุรยุทวิ่งฮ่อมมาแต่ไกล ตามด้วยเสียงของพยัคฆ์ที่ร้องคำราม
โดยด้านหลังของรถจตุรยุทยังมีพยัคฆ์ขาวคอยคุ้มกันอยู่
ด้านหลัง

เสียงมังกรที่ร้องคำรามสะท้อนไปเก้าชั้นฟ้า มังกรแท้จริงที่บิน
วนเคี้ยวข้างอยู่ทางด้านขวา เสียงร้องของหงส์ที่หมิ่นแดนต้อง
ตระหนก หงส์บินร่อนอยู่ทางด้านซ้ายมือ ทำหน้าที่คุ้มกันเส้นทาง

ชูหย่งหวง นั่งอยู่ตอนหน้าของรถจตุรยุททำหน้าที่เป็นสารถิ
ให้กับหลีชีเย่ด้วยตนเอง ในเวลานี้ แม้แต่นางที่เป็นอาจารย์แต่ใน
นามให้กับหลีชีเย่ยังเต็มใจยอมเป็นสารถิให้กับหลีชีเย่!

"ตุ้ม..." บังเกิดเสียงดังสนั่นสะท้อนฟ้าดิน ลัคนาทั้งสิบสาม
ที่ควบคุมทั่วทั้งแดนวิญญูณสวรรค์ เริ่มมีการหมุนวน สิ่งศักดิ์สิทธิ์
แต่ละองค์ก็มกราบลงกับพื้น มือทั้งสองของสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ละองค์
ค่อยๆ ทำท่ายกประคองขึ้นไป ปรากฏเป็นเส้นทางสีทองสายหนึ่งที่

พาดผ่านทะเลทอดยาวมาถึงผาหินแตก โดยที่รถจตุรยุทธได้แล่นผ่านไปตามเส้นทางสีทองเข้ามา

เหล่าเทพประคองสายทาง เหล่าเทพลอมมารกัมกราบกับพื้นตัวสั่นงันก ไม่กล้าแม้แต่จะเคลื่อนไหว!

นาทีนี่ อำนาจของหลี่ซีเยสยบและบดขยี้เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินตัวเขาที่นั่งอยู่บนรถจตุรยุทธแม้ว่าจะแลดูไม่ต่างอะไรกับมนุษย์ปุถุชน ไม่ได้แผ่กลิ่นอายที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมา แต่ทว่า สิบสามลัคนาของเขาได้แทนทุกสิ่งทุกอย่างไปแล้ว

หลี่ซีเยในขณะนี้คือผู้ปกครองเก้าแดน เป็นผู้บัญชาการนิจนิรันดร์ เขามีสถานะอยู่เหนือเหล่าเทพเทวา อยู่เหนือเหล่าราชัน ฟ้าดินหมื่นสัจธรรม เหล่าชั้นฟ้าและหยินหยาง ก็ต้องก้มกราบอยู่แทบเท้าของเขา!

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นระดับปฐมบรรพบุรุษที่ฝึกและฝึกสร้างมาแล้วเป็นล้านปี หรือว่าเคยเป็นผู้ที่อยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรมาในยุคหนึ่งยุคใด ล้วนแล้วแต่ถูกทำให้สะท้อนหัวน้ไหลจนพูดอะไรไม่ออก เมื่อได้เห็นภาพที่สะท้อนหัวน้ไหลไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ภาพนี้

ในแดนวิญญานสวรรค์ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องคุกเข่าก้มกราบกับพื้น เสมือนหนึ่งเข้าเฝ้าราชันเซียนองค์หนึ่งอย่างนั้น เมื่อต้องอยู่ภายใต้สุดยอดขบวนรบเช่นนี้ เป็นอะไรที่เลื่อมใสศรัทธาและเคารพนอบน้อมอย่างยิ่ง! ลักษณะของเลื่อมใสศรัทธาและเคารพนอบน้อมเช่นนี้ เป็นการแสดงออกที่มาจากจิตที่อยู่ภายใน มาจากความจริงใจ!

“บุรุษควรเป็นเช่นนี้ บงการเกล้าแดน อยู่เหนืออดีตปัจจุบัณ!”
หลายคนรู้สึกได้ถึงเลือดในกายที่พลุ่งพล่าน หลายคนรู้สึกได้ถึง
ปณิธานอันยิ่งใหญ่และองอาจผิงผาย แทบอยากจะเสนอตัวรับใช้
ต่อหลี่ชีย่ทันทีให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ทำการเบิกดินแดนเพื่อหลี่ชีย่
ยินดีสร้างผลงานภายใต้บังคับบัญชาของหลี่ชีย่!

“สิบสามลัคนานะเนีย ไม่แปลกที่เขาจะพาลและไร้เหตุผลเช่นนี้
มิน่าเล่าเขาถึงไม่เห็นใครอยู่ในสายตา ด้วยผลงานเช่นนี้ นับแต่
อดีตถึงปัจจุบัณไม่มีผู้ใดเทียบเทียมได้!” แม้กระทั่งผู้ที่สมควรจะตาย
ได้แล้วซึ่งพนักและผังร่างมานานจนนับไม่ถ้วน ถึงกับสลดจนหน้า
ถอดสีเมื่อมองเห็นสิบสามลัคนาของหลี่ชีย่ที่ควบคุมสยบแดน
วิญญานสวรรค์เอาไว้

“เป็นเขาจริง ๆ เป็นเขา!” แม้แต่บรรพบุรุษเจ็ดผู้ปรีชาฉลาด
เฉลียวยังคงต้องหน้าถอดสี เมื่อเห็นหลี่ชีย่ที่นั่งอยู่บนรถจตุรยุท
ปราศจากผู้ต่อกรเกล้าแดน บงการอดีตและปัจจุบัณ แม้ว่าเขาจะเคย
บ่มฝึกเทพเจ้าแห่งทะเลขึ้นมาได้ถึงสองคน และเคยเหยียบย่ำเกล้า
แดนมาแล้ว

แต่ทว่า นาทีนี้แม้แต่บรรพบุรุษเจ็ดถึงกับออกอาการเข่าอ่อน
ทั้งสองข้าง มีความรู้สึกที่รุนแรงสายหนึ่งต้องการก้มกราบลงกับพื้น
ภายในใจบังเกิดความเคารพยำเกรงสายหนึ่งที่ไม่สามารถขจัดทิ้ง
ไปได้

กล่าวสำหรับบรรพบุรุษเจ็ดแล้ว เรื่องนี้หาใช่เป็นเรื่องที่น่าอาย
เมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ แม้ว่าจะรู้สึก
หวาดหวั่นขึ้นภายในใจก็นับเป็นเรื่องปรกติ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ไม่

มีอะไรต้องรู้สึกน่าอับอายตรงไหน นี่คือผู้ที่เคยสังหารแม่แต่ราชัน
เขียนมาแล้ว เจกเช่นตัวเขานั้นนับเป็นตัวอะไร เทียบไม่ได้
แม้กระทั่งมดปลวก!

กล่าวสำหรับบรรพบุรุษเจ็ดแล้ว ต่อให้ต้องคุกเข่าอยู่ตรงหน้าผู้
ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรน่าอับอายขายหน้าแต่อย่างใด!

“รถจตุรยุทธ รถศึกในตำนาน ไซ้เขาจริง ๆ...” หลังจากเวลา
ผ่านไปเนิ่นนานมากๆ บรรพบุรุษเจ็ดรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนักในใจ
รู้สึกเคียดแค้นยิ่งนัก

ผาหินแตกเม้มจะได้ชื่อว่าเป็นหน้าผา แต่ว่า มันไม่ได้ตั้งอยู่
ด้านหน้าของภูเขาลูกใดลูกหนึ่ง และไม่ได้ตั้งอยู่กลางแม่น้ำ มัน
ตั้งอยู่บนท้องฟ้า

บนท้องฟ้าบริเวณนี้ เป็นพื้นที่ที่กว้างไกลไม่มีที่สิ้นสุด ณ ที่
ตรงนี้ อาณาบริเวณที่กว้างไกลนับล้านลี้ถูกปกคลุมไปด้วยเศษหิน
แตกเต็มพื้นที่ไปหมด โดยที่หินแตกเหล่านี้มีตั้งแต่ขนาดเล็กเท่านิ้ว
มือ ไปจนถึงขนาดใหญ่เท่าๆ กับเกาะๆ หนึ่ง

บริเวณกึ่งกลางของอาณาจักรบนท้องฟ้าที่กว้างไกลนับล้านลี้
แห่งนี้มีหน้าผายักษ์ขวางเอาไว้ โดยที่ผายักษ์แห่งนี้มีความสูงนับ
ล้านจ้าว คล้ายดั่งเป็นยอดเขาปีศาจที่คอยขวางทุกคนเอาไว้

ต่อให้ภูเขานี้สูงนับล้านจ้าวก็ตามที แต่ถูกพันผากกลางจน
พังทลายลงมา ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า ขณะที่ภูเขานี้ยังไม่
ถูกทำลายมันจะมีขนาดใหญ่โตเพียงใด

ดูจากสภาพที่แตกละเอียดของผาขนาดยักษ์นี้สามารถดูออกว่า เศษหินที่เกลื่อนกลาดกินพื้นที่นับล้านลิ่วแล้วแต่ตกลงมาจากภูเขาลูกนี้ขณะที่มันถูกทำลาย

บนอาณาจักรท่ามกลางท้องฟ้าที่กว้างไกลนับล้านลิ่วไม่เพียงมีเศษหินจำนวนนับไม่ถ้วนเท่านั้น ยังมีหลักกฏเกณฑ์และหลักสัจธรรมจำนวนนับไม่ถ้วนอยู่ที่ตรงนี้อีกด้วย ซึ่งหลักกฏเกณฑ์และหลักสัจธรรมจำนวนมากถูกทำลายจนแตกหักกลายเป็นท่อนเล็ก ๆ แต่ก็ยังคงมีหลักกฏเกณฑ์และหลักสัจธรรมที่สมบูรณ์ถักทอเข้าด้วยกัน

ผาหินแตกได้ชื่อว่าเป็นสมรภูมิมรบที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ ประวัติความเป็นมาของมันไม่ชัดเจน ตำนานเล่ากันว่า ทุกๆ ยุคสมัยของแดนวิญญานสวรรค์ ยามที่มีการศึกครั้งใหญ่ หรือการศึกที่ปราศจากผู้ต่อกรก็จะจัดให้มีขึ้นที่ผาหินแตกแห่งนี้ ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงทำให้ผาหินแตกถูกซัดทำลายจนแหลกลาญไม่มีขึ้นดืออย่างที่เห็น

แต่จะว่าไปแล้วก็นับว่าเป็นเรื่องแปลก หลังจากผ่านศึกยิ่งใหญ่มาครั้งแล้วครั้งเล่า ยังคงไม่สามารถทำให้มันต้องเสียหายอย่างสิ้นเชิง!

หลี่ชีย่ขึ้นไปอยู่บนผาหินแตก นั่งอยู่บนเก้าอี้ฟ้าสูงเด่น มองดูเส้นเมิงเทียนและราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายที่หนึ่ง

“ทำวางมาด” เมื่อราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายมองเห็นหลี่ชีย่ที่อยู่ในฐานะผู้เยาว์ ถึงกับทำตัวสูงเด่นอยู่เหนือตนเอง โดยเฉพาะการอาศัยสิบสามลัคนามาควบคุมแดนวิญญานสวรรค์เอาไว้ ทำให้ทั้ง

ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายและเสี้ยนเม็งเทียนถึงกับมีสีหน้าที่ดำคล้ำ
ดังนั้น ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายจึงได้เอ่ยคำพูดดังกล่าวขึ้นมา

ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายเป็นผู้ที่เคยยกทัพปราบเก้าแดนมาแล้ว
มาวันนี้ ไม่ว่าจะป็นด้านไหนล้วนแล้วแต่ถูกหลีซีเยที่เป็นผู้เยาว์ข่ม
เอาไว้ ย่อมทำให้เขารู้สึกไม่สบอารมณ์อยู่บ้าง

"วางมาดแล้วไง" หลีซีเยที่นั่งสูงเด่นอยู่บนเก้าชั้นฟ้า ปล่อยให้
หนังตาตกลอง ก็มองดูราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายที่หนึ่ง กล่าวว่า "เจ้า
คิดจะวางมาด เจ้าสามารถสำแดงสิบสามลัคนาออกมาได้เช่นกัน
เกรงว่าเจ้าคิดจะสำแดงแต่กลับไม่มีความสามารถเช่นนั้น!"

เพียงคำพูดคำนี้คำเดียว พลันทำให้ราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย
โมโหจนต้องสะอึก พูดอะไรไม่ออก

ในเวลานี้ ไม่รู้ว่าทั่วแดนวิญญานสวรรค์มีคั่นฉ่องสวรรค์
จำนวนเท่าไรที่สองไปยังผาหินแตก ด้านหน้าคั่นฉ่องสวรรค์ของ
บรรดาสำนักเจ้าลัทธิ และสายสำนักราชันเซียนที่มีศิษย์ที่เป็นยอด
ฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนนั่งดูอยู่ บรรดา ยอดฝีมือเหล่านี้ต่างรู้สึก
สะใจเป็นยิ่งนักเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลีซีเย

บรรดาผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกร และนั่งอยู่สูงส่ง
เสมอมาเหล่านี้ มาวันนี้ถูกผู้เยาว์คนหนึ่งตบหน้าเข้าให้ฉลาดใหญ่
แล้วจะไม่ให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของเหล่าสำนักเจ้าลัทธิรู้สึก
สะใจเป็นพิเศษได้อย่างไร

"ซ้าา..." เวลาที่ บริเวณที่ตั้งของลู่ลู่ที่อยู่ห่างไกลออกไปถึง
ทะเลมรกตพลันปรากฏประกายที่ตลบอบอวลขึ้นกะทันหัน กิ่งไม้กิ่ง

หนึ่งยื่นออกมาจากจู่จู่ และกิ่งไม้กิ่งนี้พลันยึดออกโดยปราศจาก
ขอบเขต

บนกิ่งไม้มีใบไม้อยู่ใบหนึ่ง ใบไม้ใบนี้มีขนาดใหญ่โตมาก แต่
เพียงใบไม้ใบเดียวก็ใหญ่ขนาดเท่ากับสนามขนาดยักษ์อย่างนั้น
และบนใบไม้ที่ใหญ่โตเท่าสนามยักษ์มีกองทัพที่ตั้งเป็นขบวนอยู่บน
นั้น

กองทัพที่มาจากจู่จู่นี้ประกอบด้วยยอดฝีมือจำนวนหลายหมื่น
คน บนตัวของยอดฝีมือเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เปี่ยมด้วยพลังชีวิต พวกเขา
ให้ความรู้สึกผู้คนเสมือนว่าตัวของพวกเขาเองก็คือต้นไม้ยักษ์
แต่ละต้น เป็นต้นไม้ยักษ์จำนวนหลายหมื่นต้น ที่ปรากฏออกมา
พร้อมๆ กัน เหมือนเป็นป่าที่ใหญ่มากทำให้อากาศที่บริสุทธิ์ไซย
เข้ามาปะทะใบหน้า ความมีชีวิตชีวาที่นาเกรงขามและไม่สิ้นสุดที่
เข้ามาปะทะใบหน้า ทำให้ผู้คนรู้สึกเปี่ยมด้วยพลังทันที

ท่ามกลางกองทัพที่ทำการปกป้องผู้เฒ่าคนหนึ่งเอาไว้ โดยที่ผู้
เฒ่าคนนี้ดูพอมมาก แต่เป็นผู้เฒ่าที่มีสีหน้าดูดีมาก สวมเสื้อบาง
เบาประดับด้วยใบไม้อยู่บนเสื้ออยู่หลายใบ ภาพรวมดูแล้วเปี่ยม
ด้วยความมีชีวิตชีวา เหมือนเป็นเซียนผู้เฒ่าคนหนึ่งอย่างนั้น

ด้วยความเป็นเซียนผู้เฒ่าที่ยืนอยู่ท่ามกลางกองทัพนี้แหละ ทำ
ให้มีความมีชีวิตชีวาของยอดฝีมือหลายหมื่นคนของกองทัพนี้ล้วน
แล้วแต่ไปวนอยู่รอบๆ ตัวเขา เหมือนว่าเขาไม่ได้หิบบยับความมี
ชีวิตชีวาของกองทัพทั้งกอง แต่เป็นกองทัพทั้งกองที่ไปอาศัยอยู่บน
ร่างกายของเขา

“ซีจู้เซียน...” ผู้คนจำนวนมากของแดนวิญญานสวรรค์ต่าง เคารพยำเกรงเป็นอันมากเมื่อมองเห็นผู้เฒ่าผู้นี้ แม้แต่ระดับผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสก็ให้ความยำเกรงต่อเขายิ่งนัก

ซีจู้เซียนคือระดับบรรพบุรุษที่เก่าแก่โบราณและลึกลับมากที่สุดของจูลู่ เขาเป็นบรรพบุรุษของหลงจู้หย่าจูลู่ แม้ว่าจะมีผู้ที่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขาน้อยมาก แต่ทว่า จูลู่มีปรมจารย์พฤษศาสตร์สองคนเป็นศิษย์ที่มาจากสายของเขา ลำพังผลงานเพียงเท่านี้ก็เพียงพอที่จะสะเทือนฟ้าได้อยู่แล้ว

หลังจากการมาถึงของซีจู้เซียน หลี่ซีเย่เพียงมองหน้าทีหนึ่ง ยังคงนั่งอยู่สูงเด่นบนเก้าอี้ไฟฟ้า กล่าวว่า “ยังมีสองคนที่มาไม่ถึง”

“ข้ามาสายไปก้าวหนึ่ง” ในเวลานี้เอง ผู้เฒ่าผู้หนึ่งอาศัยการก้าวเท้าเพียงก้าวเดียวก็มาถึงผาหินแตกในทันที

ผู้เฒ่าผู้นี้ไม่ได้มาเพียงคนเดียว ข้างกายเขายังมีผู้เฒ่าอีกคนหนึ่ง ผู้เฒ่าผู้นี้มีสีหน้าตั้งไม้แข็ง ร่างของเขาได้กลับกลายเป็นไม้สภาพโดยรวมของเขาดูจะเหมือนเป็นต่อไม้แข็งท่อนหนึ่งมากกว่า

ผู้เฒ่าที่ดูเหมือนเป็นต่อไม้แข็งท่อนหนึ่งนี้แหละ ที่แลดูไม่ได้มีลักษณะที่โดดเด่นเป็นพิเศษ กระทั่งเรียกได้ว่าไม่ว่าก้าวเดินไปไหน ก็จะถูกผู้คนมองข้าม

“ข้าขอแนะนำให้กับทุกๆ คน คนผู้นี้คือสหายกุมู่ (ต่อไม้แข็ง) วันนี้ได้มาร่วมต่อสู้ด้วยตามคำเชิญของข้า” โอรสสองราชันได้กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

แม้แต่เสินเม็งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย กระทั่งซีจู่เซียน เมื่อได้เห็นผู้เต๋าที่เหมือนต่อไม้แห่งนี้แล้วก็พยักหน้าเป็นเชิงต้อนรับ

แม้แต่บุคคลระดับอย่างซีจู่เซียนยังถึงกับเอ่ยปากพูดว่า “ไม่นึกเลยว่าแม้แต่สหายกุมภ์ก็ปรากฏตัวออกมาแล้ว”

“เรื่องที่คิดครั้นเพียงนี้ซ้ำจะพลาดได้อย่างไรกันเล่า ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นการเชื่อเชิญจากพีสองราชันอีกด้วย” ผู้เต๋าดังต่อไม้แห่งหัวเราะกล่าว

ตอนที่ 1514 เหตุการณ์แปรผัน

ผู้เฒ่าที่ถูกซีจวูเซียนเรียกว่า “สหายกุมู่” นั้นดูไปแล้วก็ธรรมดาๆ ไม่ได้มีจุดที่ทำให้ผู้พบเห็นต้องรู้สึกสะดุดตาอะไรมากมาย มองไม่ออกโดยสิ้นเชิงว่าเขามีความแข็งแกร่งเพียงใด

แต่ทว่า สามารถทำให้บุคคลที่ดำรงอยู่ในฐานะเช่นซีจวูเซียนเรียกว่า “สหาย” ได้ ย่อมไม่ใช่บุคคลธรรมดาอย่างแน่นอน

แต่ว่า ผู้เฒ่าผู้นี้ดูไปแล้วมันช่างธรรมดาเสียเหลือเกินจริงๆ ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ภายในสำนักเจ้าลัทธิในแดนวิญญานสวรรค์ต่างไม่รู้ว่าผู้เฒ่าผู้นี้มีประวัติความเป็นมาเช่นใด หลายคนได้แต่คาดเดาอยู่ภายในใจว่าผู้เฒ่าผู้นี้เป็นใครมาจากไหนกันแน่

“กุมู่เสินจู่...” ในที่สุด บรรพบุรุษที่เก่าแก่โบราณที่สุดคนหนึ่ง ของสายสำนักราชันเซียนแห่งหนึ่งสามารถจดจำผู้เฒ่าผู้นี้ได้แล้ว ถึงกับร้องออกมาด้วยความตระหนก จากการมองผ่านคั่นช่องสวรรค์ที่อยู่เบื้องหน้า

“กุมู่เสินจู่คือใครกันแน่?” เมื่อผู้เยาว์ได้ยินแล้วอดที่จะเอ่ยถามกับบรรพบุรุษของตนไม่ได้

“ระดับปราศจากผู้ต่อกรในยุคก่อนของข้า” บรรพบุรุษผู้นี้เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ลือกันว่า เขาคือพฤษกาจารย์ที่แห้งตายแล้วถือ

กำเนิดขึ้นมาใหม่ และยังพกพาเอาความทรงจำก่อนหน้าขณะยังมีชีวิตในฐานะปรมาจารย์พฤษภามาด้วย”

“ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่จากพฤษภาคณาจารย์ที่แห่งตายแล้ว และพกพาเอาความทรงจำขณะยังมีชีวิตอยู่ในฐานะปรมาจารย์พฤษภามาด้วย?” บรรดาผู้เยาว์ที่ได้ยินคำพูดเช่นนี้ถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่ำ กล่าวว่่า “นั่นเท่ากับคือปรมาจารย์พฤษภามีชีวิตอยู่ต่ออีกยุคหนึ่งนะสิ”

“คำเล่าลือเป็นเช่นนี้ แต่จะเป็นจริงหรือเท็จไม่อาจรู้ได้” บรรพบุรุษผู้นี้พิมพ์ออกมาว่า “หนึ่งเดียวที่น่าเสียดายก็คือ มีข่าวว่่าเขาเกือบจะได้เป็นพฤษภาคณาจารย์ ต่อมาไม่ทราบเหตุผลใดจึงไม่สำเร็จ”

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ระดับบรรพบุรุษรุ่นเก่าแก่โบราณบางคนก็จดจำประวัติความเป็นมาของกุ่มเส้นลู่ได้จากการมองดูอยู่หน้าคั่นฉ่องสวรรค์ หลายคนถึงร้องเสียงดังออกมาด้วยความระหุนก

นับว่่าโอรสสองราชันนี้ยอดเยี่ยมโดยแท้จริง ภายในระยะเวลาอันสั้นก็สามารถดึงเอาผู้ที่ไม่ธรรมดามาได้คนหนึ่ง ด้านมนุษย์สัมพันธ์ของเขานับว่่ากว้างขวางไม่เบา

เหมือนดั่งที่เขาคเคยพูดกับหลี่ชียเอเอาไว้ว่่า หากให้เขาเป็นผู้คุ้มครองให้กับหลี่ชียเอก็คงไม่เป็นเพียงแค่ให้การคุ้มครองเพียงอย่างเดียว เขามีความได้เปรียบที่ผู้อื่นไม่สามารถจัดให้ได้ เขาสามารถดึงเอาทรัพยากรและบุคลากรจำนวนมากมาได้

มาวันนี้ ดูไปแล้วคำพูดของโอรสสองราชันก็หาใช่พูดจาส่งเดช เขามีกำลังความสามารถเช่นนี้จริงๆ

แต่ว่า หากจะนึกดูมันก็ไม่ใช่เรื่องแปลก โอรสสองราชันจะอย่างไรเสียเขาก็คือบุตรของราชันเขียนกับปรมาจารย์พฤษชา อาศัยชาติกำเนิดของเขาที่สูงส่งยิ่ง เกรงว่าระดับปราศจากผู้ต่อกรของยุคนั้นที่ยังคงหลงเหลืออยู่ ล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์กับเขาอยู่ไม่มากก็น้อย

"ยังขาดอยู่อีกหนึ่ง" แม้ว่าโอรสสองราชันจะดึงเอากุ่มู่เส้นลุ่มู่มาด้วย หลี่ชีย่ก็ไม่ได้ใส่ใจ ยังคงนั่งสูงเด่นอยู่บนเก้าอี้ไฟฟ้า และยังคงไม่ได้มองดูกลุ่มู่เส้นลุ่มู่สักครั้ง

การที่หลี่ชีย่ไม่คิดมองดูกลุ่มู่เส้นลุ่มู่สักครั้งตั้งแต่ต้นจนจบ ทำให้ดวงตาทั้งสองของกลุ่มู่เส้นลุ่มู่เปล่งประกายเยือกเย็นออกมา ยามที่ดวงตาทั้งสองของเขาส่งประกายเยือกเย็นออกมานั้น ปรากฏประกายดาวที่เจิดจ้า เสมือนหนึ่งจุดติดความสว่างไสวทั่วโลกอย่างนั้น

แต่ว่า หลังจากที่ดวงตาทั้งสองของเขาได้ส่งประกายเยือกเย็นออกมาแล้ว ก็ได้เก็บงำประกายดาวที่เจิดจ้านั้น กลับคืนสู่ท่าที่ที่ธรรมดาไม่มีอะไรสะดุดตาเหมือนเดิม

"ตูม..." หลี่ชีย่เพิ่งกล่าวจบคำ เสียงหนึ่งดังขึ้น คลื่นที่ธาโทมสาดซัดอย่างรุนแรง ในเวลานี้เอง เรือลำใหญ่ลำหนึ่งพุ่งลงทะเลที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ก่อเกิดเป็นคลื่นยักษ์ที่สูงนับหมื่นล้านขึ้นมา

เรือลำนี้ก็คือเรือหอยสังข์นั่นเอง ขณะที่มันแล่นอยู่ท่ามกลางทะเลที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขตนั้น มันคล้ายตั้งเป็นผืนแผ่นดินที่ใหญ่โตมโหฬารลอยอยู่กลางทะเลอย่างนั้น

ในขณะนี้ ปรากฏคนผู้หนึ่งก้าวออกมาจากเรือหอยสังข์ เขาก็คือหลังพงหวินนั่นเอง หลังพงหวินก้าวเท้าออกไปก้าวหนึ่งก็คือฟ้าดินอีกแห่งหนึ่ง ก้าวเดียวของเขาสามารถก้าวข้ามมหาสมุทรได้แห่งหนึ่ง

อีกทั้งการก้าวข้ามมหาสมุทรเพียงก้าวเดียวของเขานั้นเป็นไปอย่างสบายและตามอารมณ์ กระทั่งเรียกได้ว่าเสมือนตั้งเป็นการเดินเล่นในสวนหลังบ้านอย่างนั้น เหมือนว่าเขาไม่ได้มาเพื่อเข้าสู่สมรภูมিরบอย่างนั้น

การก้าวเดินของหลังพงหวินนั้นสร้างความปั่นป่วนกับเมฆและลม ฟ้าดินตื่นตระหนก สุรียันจันทรากลบลิ้นหนีหาย ดวงดาราถึงกับลาดเอียง

ขณะที่หลังพงหวินก้าวเดินไปยังผาหินแตกที่ละก้าวๆ นั้น ทุกคนรู้สึกเหมือนว่าทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์มีการเคลื่อนตัวอย่างนั้น เวลานี้ เหมือนว่าไม่ใช่หลังพงหวินที่เคลื่อนไหว แต่เป็นแดนวิญญานสวรรค์ที่กำลังเคลื่อนไหว เป็นผาหินแตกที่เคลื่อนเข้าหาหลังพงหวิน

ภาพลวงตาลักษณะเช่นนี้ ทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ให้ความสนใจในตัวของหลังพงหวินเวลานี้ถึงกับเวียนหัวตาลาย ไม่กล้าจ้องมองไปที่หลังพงหวินอีก

“หลังพวงหรีนแข็งแกร่งเหลือเกิน” แม้แต่ระดับบรรพบุรุษยังต้องร้องอุทานออกมาด้วยความตระหนก แค่หลังพวงหรีนก้าวเดินเท่านั้นยังไม่ทันได้ลงมือ ก็สามารถทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องเวียนหัวตาลายกระทั่งล้มลงกับพื้น ถ้าหากเขาลงมือจริงมิแยกันไปใหญ่รี พลันลงมือก็คงสามารถสังหารสิ้นสรรพชีวิตทันที

หลังพวงหรีนก้าวเดินไปยังผาหินแตก ขณะที่เรือหอยสังข์ตามอยู่ด้านหลังของเขาห่างๆ เรือหอยสังข์ไม่เพียงสามารถเล่นอยู่ท่ามกลางมหาสมุทร ยังสามารถเล่นอยู่บนท้องฟ้าได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

ยามที่เรือหอยสังข์ที่มีขนาดใหญ่โตถึงเพียงนี้เล่นอยู่กลางอากาศด้วยความเร็วที่น่าตกใจ หากถือเสียว่ามันคือของวิเศษที่บินได้ละก็ เช่นนั้นแล้ว มันจะต้องเป็นของวิเศษที่บินได้อย่างรวดเร็วเป็นอันดับต้นๆ ของแดนวิญญานสวรรค์เลยทีเดียว

เมื่อหลังพวงหรีนก้าวเท้าเข้าไปยังผาหินแตกแล้ว เรือหอยสังข์จึงได้หยุดลง และคอยสังเกตการณ์อยู่บริเวณที่ห่างไกลจากผาหินแตกมาก

“เรือหอยสังข์ต้องการให้ผู้คนใต้หล้ารับรู้ถึงจุดยืนของพวกเขา และต้องการให้ผู้คนทั่วหล้ารู้ว่าสำนักแตรสังข์ของพวกเขามีหลังพวงหรีนคอยสนับสนุนอยู่ พวกเขาต้องการสร้างอำนาจบารมีที่ปราศจากผู้ต่อกรขึ้นมา” การที่เรือหอยสังข์ปรากฏตัวออกมาด้วยตนเอง บรรดารุ่นอาวุโสต่างเข้าใจถึงแผนการของสำนักแตรสังข์

จะอย่างไรเสีย หลังจากที่หลี่ซียเอ่ได้สังหารจักรพรรดิหยอชิงแล้ว ได้สร้างความเสียหายให้กับสำนักแตรสังข์เป็นอันมาก พวกเขาจึงต้องสร้างอำนาจบารมีขึ้นมาใหม่ มิฉะนั้นล่ะก็ จะต้องมีการก่อกบฏขึ้นในแดนวิญญูณสวรรค์ จำนวนมากที่ต้องการกลืนสำนักแตรสังข์ของพวกเขาไม่แน่ว่าอาจรวมกันแบ่งสันปันส่วนสำนักแตรสังข์ของพวกเขาก็เป็นได้

หลังจากที่หลิงฟงหวินได้มาถึงผาหินแตกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เวลานี้ ฟ้าดินเจียบสงบ หกผู้ดำรงอยู่ฐานะปราศจากผู้ต่อกรได้ยืนเป็นรูปสามเหลี่ยม วางแนวที่จะล้อมปราบหลี่ซียเอ่เอาไว้

เส้นเมืงเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย โอรสสองราชัน กลุ่มเส้นจู้ ซี้จู่เซี่ยน และหลิงฟงหวิน บุคคลทั้งหกที่ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรขณะยืนอยู่ท่ามกลางผาหินแตกนั้น พวกเขาคล้ายตั้งเป็นมารเทพหกตนที่ยืนตระหง่านอยู่ตรงนั้น พวกเขาเสมือนหนึ่งได้กลับกลายเป็นภูเขามารที่ไม่สามารถก้าวข้ามไปได้ตลอดกาล ไม่ว่าจะใครก็ตามหากมายืนอยู่ตรงหน้า ก็อย่างหวังจะก้าวล่วงไปได้แม้เพียงครึ่งก้าว!

เวลานี้ ฟ้าดินเจียบสงบ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนทั่วทั้งแดนวิญญูณสวรรค์ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ต่อหน้าคณฉ่องสวรรค์ บรรดายอดฝีมือของสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ กระทั่งระดับบรรพบุรุษจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับรู้สึกใจคอไม่ดีเลย ทุกคนย่อมรู้ดีว่า การศึกในครั้งนี้ไม่ว่าฝ่ายไหนเป็นผู้ชนะก็ตาม ก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของแดนวิญญูณสวรรค์ไป กระทั่งเปลี่ยนแปลงชะตาของแดนวิญญูณสวรรค์

ในเวลานี้ ด้านนอกพาทินแตกปรากฏเป็นเงาตะคุ่มๆ อยู่ โดยที่คนเหล่านี้อยู่ห่างจากพาทินแตกในระยะที่ไกลมาก พวกเขาต่างซ่อนเร้นกลิ่นอายและพลังลมปราณของตนเองเอาไว้

ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือแท้จริงที่มายังสถานที่จริง การฝึกในระดับนี้มีเพียงเห็นกับตา ณ สถานที่จริงจึงสามารถได้ผล สามารถรับรู้ถึงพลังของแต่ละกระบวนท่า สามารถมองเห็นการเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ขั้นตอน!

แน่นอนที่สุด ผู้มีสิทธิ์มาชมยังสถานที่จริงนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะแข็งแกร่งที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ทั้งสิ้น ระดับจักรพรรดิเทพแค่ระดับเริ่มต้นเท่านั้นเอง สำหรับการต่อสู้ในระดับนี้ หากคิดจะรับรู้ถึงการฝึกซึ่งพิสดารจริงๆ และได้รับผลประโยชน์จากการนี้จริง อย่างน้อยจะต้องเป็นจักรพรรดิเทพชั้นยอดสี่ธรรมจึงจะได้ผล

ถ้าหากไม่ถึงมาตรฐานระดับจักรพรรดิเทพชั้นยอดสี่ธรรมละก็ จะไม่สามารถบรรลุถึงความลึกลับจากแต่ละกระบวนท่าของทั้งสองฝ่ายได้ ไม่อาจได้รับผลประโยชน์จากการต่อสู้ครั้งนี้ได้ จะอย่างไรเสีย หากก้าวไม่ถึงระดับเช่นนี้แล้ว อย่าว่าแต่บรรลุกระบวนท่าอันลึกลับของทั้งสองฝ่ายเลย กระทั่งความรวดเร็วในการลงมือของทั้งสองฝ่ายก็มองไม่ออก

กล่าวสำหรับบรรดาปฐุมบรรพบุรุษที่ฝึกและฝังร่างบางคนแล้ว พวกเขาจะไม่ปรากฏตัวออกมาโดยง่ายตาย แต่ที่กับการฝึกในระดับนี้นับว่าหาดูได้ยาก แม้แต่ระดับปฐุมบรรพบุรุษที่ฝึกและ

ผังร่างเหล่านั้นก็อดที่จะปรากฏตัวออกมา เพื่อมาชมยังสนามด้วยตนเอง

ณ ผาหินแตกในเวลานี้ ฟาดินกลับกลายเป็นเงียบสงบยิ่งนัก สายตาของพวกเขาเส้นเมื่งเทียน ซีจวูเซี่ยน หลิงฟงหวินต่างจับจ้องและลือกเป้าหมายไปที่หลี่ชียเอ๋อเอาไว้ แม้ว่าพวกเขาต่างก็ยังไม่ได้ลงมือ แต่ สายตาของพวกเขาดูน่ากลัวยิ่ง สายตาของพวกเขาเปี่ยมด้วยพลังอำนาจสูงสุด

หากเป็นคนอื่นเกรงว่าคงปัสสาวะราดไปนานแล้ว เมื่อต้องถูกผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรทั้งหกจับจ้องเอาไว้เช่นนี้ แต่หลี่ชียเอ๋อยังคงนั่งสูงเด่นอยู่บนเก้าอี้ไฟฟ้า ยังคงเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยังคงไม่สะทกสะท้าน ยังคงมองดูปุยมะฆายอย่างสงบสบายอารมณ์

ในเวลานี้ ทิวทัศน์แดนวิญญานสวรรค์เงียบสงบจนถึงขีดสุด เหมือนว่าทิวทัศน์แดนวิญญานสวรรค์คงเหลือไว้แต่เพียงเสียงเต้นของหัวใจเท่านั้น แม้แต่ลมและคลื่นในทะเลก็สงบ กระทั่งเวลา ก็หยุดเดิน

“คนหนุ่ม ไม่อาจไม่เลื่อมใสในความกล้าหาญของเจ้า อย่างน้อยที่สุด ขณะที่ข้าอายุยังน้อยก็ไม่ได้พาลถึงเพียงนี้” หลิงฟงหวินเอ่ยขึ้นมาช้าๆ มองดูหลี่ชียเอ๋อที่นั่งสูงเด่นบนเก้าอี้ไฟฟ้านั้น

“มันไม่ถึงขั้นเรียกว่าเป็นความกล้าหาญหรอก” หลี่ชียเอ๋อที่นั่งสูงเด่นบนเก้าอี้ไฟฟ้ากล่าวตามอารมณ์ออกมาว่า “ในสายตาของข้า พวกเจ้าไม่ต่างอะไรกับคนที่ตายไปแล้วสักเท่าไร แค่ว่าพวกชือเสียงจอมปลอมเท่านั้น ไหนเลยจะทำให้ข้าต้องตระหนกได้?”

พวกของซีลวูเซียนต่างล่องมองหลี่ซีเยด้วยท่าที่เย้ยหยัน ดวงตาทั้งสองเผยให้เห็นปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา เมื่อหลี่ซีเยกล่าวคำๆ นี้ออกมา

สำหรับบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่นั่งชมอยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ได้แต่ยิ้มเฉยๆ ความพาลและอวดดีของหลี่ซีเยนั้นไซ้จะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาวันสองวันนี้เท่านั้น ผู้ที่เคยพบเห็นหลี่ซีเยต่างรู้ว่า หลี่ซีเยนั้นมีท่าทีพาลและอวดดีเช่นนี้มาโดยตลอด ไม่ว่าจะกับใครก็เป็นเช่นนี้

หลังพวงหรีดไม่ได้แสดงอาการโกรธกับคำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ซีเย ตรงกันข้ามกลับหัวเราะก๊ากและกล่าวว่า “ยอดเยี่ยม คนหนุ่มมีพลังที่น่าเคารพเลื่อมใสยิ่งนัก อายุเพียงเท่านี้กลับมีผลงานได้ถึงเพียงนี้ สามารถหยั่งยโสได้ขนาดนี้ก็ไม่ผิด เสียตาย เจ้ายังฉลาดประสบการณ์และสติปัญญาชนิดหนึ่ง คนที่มีสติปัญญาควรจะรู้ว่าจะต้องตัดสินใจเลือกอย่างไร”

“คนที่มีสติปัญญา?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมาและกล่าวว่า “นับว่าน่าสนใจ ข้าช้กอยากจะฟังแล้วสิว่าผู้มีสติปัญญาเช่นเจ้าจะมีวิธีเลือกอย่างไร”

หลังพวงหรีดล่องมองไปที่หลี่ซีเย แลกกกล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เกรงว่าเจ้าคงเป็นคนเดียวเท่านั้นที่ฝึกสำเร็จถึงสิบสามลัคนา ถ้าหากเจ้าสามารถก้าวข้ามวิบากภัยวันนี้ไปได้ เกรงว่าราชันเซียนในยุคนี้คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเจ้าแล้ว คนอย่างข้าก็เป็นคนที่ชื่นชมผู้มีฝีมือ ข้าไม่ได้ตั้งใจเป็นศัตรูกับเจ้า

แต่ เจ้าได้สังหารคนของสำนักแตรสังข์ ก็สมควรมีคำอธิบายกับสำนักแตรสังข์”

“อย่างนั้นรี?” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวด้วยท่าทีตามอารมณ์ว่า “พูดแบบนี้ แสดงว่าเจ้ามีความประสงค์จะเจรจาสงบศึก ละสิ”

“คงไม่ถึงขั้นเจรจาสงบศึกหรอก” หลิงฟงหวินหัวเราะนิดหนึ่ง กล่าวว่่า “แต่ว่า เห็นผลงานอันยอดเยี่ยมไร้ผู้เทียบเทียมของเจ้า เห็นความกล้าหาญที่พาลและปราศจากผู้ต่อกรของเจ้าแล้ว ทำให้ข้าบังเกิดจิตใจที่ชื่นชมในผู้มีฝีมือ ดารุ่่งที่มีความเยี่ยมยอดเช่นนี้ ต้องมาดับลงในวันนี้นับว่าน่าเสียดายนั้ก การที่แดนวิญญูญาณสวรรค์สามารถให้กำเนิดดารุ่่งในลักษณะเช่นนี้ สมควรบรรลู่เป็นราชันเซียน ไม่ใช่ร่วงหล่นดับลงเช่นนี้”

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกตกใจกับการเปลี่ยนแปลงท่าทีของหลิงฟงหวิน โดยเฉพาะกับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่นั่งอยู่หน้าคั่นช่องสวรรค์เหล่านั้น

ตอนที่ 1515 ข้อเสนอของหลิงฟงหวิน

ทุกคนในเวลานี้ต่างงงกับภาพที่ได้เห็น ทุกคนรู้ดีว่าการออกหน้าแทนสำนักแตรสังข์ของหลิงฟงหวินในครั้งนี้ จุดประสงค์ก็เพื่อแก้แค้นให้กับพวกของจักรพรรดิหอยสังข์ที่ได้ตายไปนั่นเอง

แต่ เวลานี้หลิงฟงหวินกลับพูดแทนให้กับหลี่ชียเอ่ ท่าที่เหมือนต้องการประนีประนอมสงบศึก การแปรเปลี่ยนเช่นนี้ทำให้ทุกคนล้วนแล้วแต่งงงัน เพราะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปอย่างกะทันหันเกินไป

“สมควรเป็นเช่นนี้” แต่ก็มีระดับปฐมบรรพบุรุษรุ่นอาวุโสที่เห็นด้วยกับคำพูดของหลิงฟงหวิน ถึงกับพยักหน้าและกล่าวว่า “จะอย่างไรเสีย สิบสามลัคนานับว่าเป็นหนึ่งเดียวนับแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน สมควรที่แดนวิญญานสวรรค์ต้องร่วมมือร่วมใจบมพิภดาวรุ่งเฉกเช่นหลี่ชียเอ่จึงจะถูก ประดับประดองให้เขาได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียน ในอนาคตก็ต้องได้เป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งนับแต่โบราณถึงปัจจุบันอย่างแน่นอน และคนที่สนับสนุนให้เขาได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียนต้องได้เป็นขุนนางผู้มีคุณูปการ ขณะที่หมื่นเผ่าพันธุ์ในเก้าแดนก็ต้องมานมัสการแดนวิญญานสวรรค์ ”

ความจริงแล้ว บรรดาปฐมบรรพบุรุษและผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากไม่น้อยที่มองการณ์ไกลกว่านั้นก็เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำพูดของหลิง

ลิ่งฟงหวิน ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้สึกว่าการสังหารหลี่ชียเอ่เสียเป็นเรื่องที่น่าเสียดายยิ่งนัก

“นี่เป็นท่าทีเฉพาของเจ้าหรือเป็นตัวแทนของทุกคน?” หลี่ชียเอ่รู้สึกว่ข้อเสนอของลิ่งฟงหวินนั้นเข้าท่าเหลือเกิน ถึงกับหัวเราะขึ้นมา

ลิ่งฟงหวินจ้องมองดูหลี่ชียเอ่แล้วเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ถ้าหากเจ้ายินยอมถอยหนึ่งก้าว ข้าสามารถปรึกษาหารือกับท่านเหล่านั้นที่อยู่เหตุการณ์ สำหรับเรื่องบุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับสำนักแตรสังข์นั้น ข้าตัดสินใจให้ได้ ขอเพียงเจ้ายอมรับติดต่อสำนักแตรสังข์และขอโทษด้วยความจริงใจ บุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับสำนักแตรสังข์เป็นอันเลิกแล้วต่อกัน”

“ไม่เสียทีที่ลิ่งฟงหวินเป็นผู้คร่ำหวอดมีประสบการณ์ มีความใจกว้างเช่นนี้ ไซ้ว่าคนทั่วๆ ไปสามารถเทียบเคียงได้” หลายคนถึงกับอุทานออกมาด้วยความซาบซึ้งใจ

“ในเมื่อฟิ่งฟงหวินต้องการสลายบุญคุณความแค้นในครั้งนี้นั้นก็ไม่ยาก” เส้นเม็งเทียนในเวลานี้ได้พูดออกมาหลังจากจ้องมองหลี่ชียเอ่อยู่ชั่วครู่ใหญ่

“ข้าก็สามารถสลายบุญคุณความแค้นในครั้งนี้ได้เหมือนกัน แต่ทว่า ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนเล็กน้อย” โอรสสองราชันก็เอ่ยขึ้นมาช้าๆ

“บนโลกใบนี้ไม่มีบุญคุณความแค้นใดที่สลายไม่ได้” ซีจวูเขียนก็พูดขึ้นมาบ้าง เขาเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ขึ้นอยู่กับเจ้าว่าจะยินยอมจ่ายค่าตอบแทนในส่วนนี้หรือไม่”

ทันใดนั้น บรรยากาศที่เดิมทีพร้อมจะระเบิดขึ้นในทันทีกลับแปรเปลี่ยนไปอันเนื่องมาจากท่าทีของหลิงฟงหวิน ทำให้บรรยากาศโดยรวมผ่อนคลายลงไม่น้อย

“หวังว่าอย่าให้มีการต่อสู้กันเกิดขึ้น” บางคนถึงกับกำหมัดแน่นกล่าวว่า “หากว่าแดนวิญญานสวรรค์สามารถสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยมีหกผู้ปราศจากผู้ต่อกรคอยให้การคุ้มครองหลี่ชีย่ เขาจะต้องเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรในเก้าแดน ยุคนี้ยังมีใครสามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับเขาได้อีกเล่า?”

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่คาดหวังให้หลี่ชีย่สามารถสงบศึกกับหกผู้ปราศจากผู้ต่อกร จะอย่างไรเสีย หากพวกเขาสามารถสงบศึกกันได้ละก็ ย่อมเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อแดนวิญญานสวรรค์

“ต้องการเงื่อนไขอะไรล่ะ?” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมาและกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยไม่ได้รีบร้อนแต่อย่างใด

“หญ้าสังสารวัฏเก้าใบ!” ยังไม่ทันที่คนอื่นๆ จะได้พูดออกมา กุมูเสินจู่ได้ชิงพูดออกมาก่อน “ขอเพียงเจ้ามอบหญ้าสังสารวัฏเก้าใบออกมา หุ่กอย่างสามารถคุยกันได้”

พลันที่กุมูเสินจู่ได้กล่าวคำๆ นี้ออกมา ยกเว้นหลังพวงหรีดแล้ว พวกของซีจู่เซียนน เส้นเมิงเทียน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายต่าง มองตากันและกัน พวกเขาต่างไม่ได้พูดอะไรออกมา

“ที่แท้ก็ต้องการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบนี่เอง” หลี่ชียเอถึงกับ หัวเราะขึ้นมา กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “นี่มันเป็นสมุนไพรมะเขีเยน ที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใครในโลกนะเนี่ย ถ้าหากทำได้สำเร็จ ก็จะมีโอกาสถือกำเนิดขึ้นมาใหม่พร้อมกับพกพาเอาความทรงจำ ของชาติที่แล้วมาด้วย ของลักษณะเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเป็นที่ต้องการ อย่างมากของผู้คนจำนวนเท่าไรนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน แม้แต่ราชัน เซียนเองยังต้องการมีเอาไว้เป็นทางหนีทีไล่ เพื่อว่าจะมีโอกาสได้ใช้ มันสักวัน”

“สมุนไพรมะเขีเยนนี้ สา สามารถเกิดใหม่ได้นะเนี่ย” ผู้คนจำนวนมากที่ไม่เคยรู้เรื่องของหญ้าสังสารวัฏเก้าใบมาก่อนต่างรู้สึกตกใจ เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอแล้ว

ขณะอยู่ที่เส้นลือโจว ทุกคนรู้แต่เพียงว่านี่เป็นต้นสมุนไพรมะเขีเยนต้นหนึ่ง กระทั่งทุกคนเข้าใจว่ามันคือสมุนไพรมะเขีเยน อายุวัฒนะต้นหนึ่งเท่านั้น แต่ทว่า รายละเอียดว่ามันทำให้ อายุวัฒนะได้อย่างไรนั้นไม่มีใครรู้ และไม่มีใครสามารถชี้ชัด ออกมาได้

เวลานี้ เมื่อหลี่ชียเอเปิดเผยความลับนี้ออกมา แล้วจะไม่สร้างความสะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คนได้อย่างไร

“ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่เลยนะ ใครบ้างล่ะที่ไม่อยากได้?” ต่อให้ ระดับปฐุมบรรพบุรุษที่เยือกเย็นเพียงใดก็ตามยังถึงกับอยากได้มัน

มาครอบครองเป็นอันมาก เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว ถึงกับกลืนน้ำลายเอือก

หญ้าสังสารวัฏเก้าใบมีความเป็นไปได้ในอันที่จะทำให้เกิดใหม่ได้จริงๆ หากรับประทานใบเข้าไปหนึ่งใบ จะมีโอกาสสำเร็จได้สองส่วน อีกทั้ง โอกาสที่จะเกิดวัฏสงสารก็แตกต่างกันไป หลังจากรับประทานใบเข้าไปแล้วหากโชคดีไม่ตายสักก็ จะได้ถือกำเนิดขึ้นใหม่ และหากว่าโชคดีมากขึ้นกว่านี้อีก ยังมีโอกาสถือกำเนิดขึ้นใหม่พร้อมกับพกพาเอาความทรงจำในชาติที่แล้วมาด้วย

แน่นอน โอกาสที่จะมีการพกพาเอาความทรงจำในอดีตแล้วเกิดใหม่นั้นมีอยู่น้อยถึงน้อยมากๆ นอกเหนือจากเรื่องพกพาความทรงจำในอดีตกลับมาเกิดแล้ว ยังมีโอกาสอื่นๆ อีกแน่นอน โอกาสเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีโอกาสน้อยที่ต่ำมากๆ

กล่าวสำหรับยอดฝีมือทุกๆ ไปแล้ว บางทีมันก็คุ้มที่จะเสี่ยงกับมันสักครั้งหนึ่ง แต่ กล่าวสำหรับราชันเซียนแล้ว ไม่แน่เสมอไปว่าพวกเขาจะยินยอมเต็มพันทุกสิ่งทุกอย่างกับโอกาสที่มีเพียงหนึ่งในห้าเช่นนี้

ความจริงแล้ว เมื่อหลี่ซีเย่พูดออกมาเช่นนี้ สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เช่นเสินเมิ่งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายนั้น พวกเขาต่างกลืนน้ำลายลงคอเอือกทีหนึ่ง พวกเขา ก็อยากได้สิ่งนี้มาครอบครองมากเช่นกัน

นับว่าไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด ไม่ว่าจะป็นเสินเมิ่งเทียนก็ดี หรือจะเป็นราชาบรพบุรุษชั่วร้ายก็ช่าง กระทั่งซีจู่เซียน โอรสสองราชัน และกุมุ่เสินฉู่ พวกเขาล้วนแล้วแต่ไม่มีทางเลือก อายุขัยของ

พวกเขากำลังจะหมดลง อีกทั้ง พวกเขาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่เคยต่ออายุมาแล้วหลายครั้ง คิดจะต่ออายุอีกคงไม่มีโอกาสทำได้
อีกแล้ว

เวลานี้พวกเขามีทางเลือกอยู่เพียงแค่สองทางเลือกเท่านั้น ไม่นั่งรอวันตาย ไม่ก็เสี่ยงกับมันสักตั้ง หากว่าได้ทานหญ้าสังสารวัฏ
แก้ไอบ่เข้าไป พวกเขายังมีโอกาสในระดับหนึ่งที่จะได้เกิดใหม่อีก
ครั้ง

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะเต็มไปด้วยความเข่า
ยวนใจมากไปกว่าการได้เกิดใหม่อีกครั้งอีกแล้ว ถึงแม้จะมีโอกาส
เพียงแค่สองส่วนเท่านั้น พวกเขาก็ยินดีที่จะเสี่ยงกับมันสักครั้ง
หนึ่ง!

ในกลุ่มของหกผู้ปราศจากผู้ต่อกรเช่นพวกเขา มีเพียงหลิงฟง
หวินที่มีอายุอ่อนที่สุด และเป็นผู้ที่มีพลังลมปราณเปี่ยมด้วยความ
มีชีวิตชีวามากที่สุด ดังนั้นในบรรดาหกผู้ปราศจากผู้ต่อกรมี
เพียงหลิงฟงหวินคนเดียวที่ไม่ต้องการหญ้าสังสารวัฏแก้ไอบ่ ส่วน
คนอื่น ๆ อีกห้าคนล้วนแล้วแต่ต้องการหญ้าสังสารวัฏแก้ไอบ่ทั้งสิ้น

“หญ้าสังสารวัฏแก้ไอบ่มีอยู่เพียงต้นเดียว พวกเจ้าจะแบ่งปันกัน
อย่างไรล่ะ?” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา และจ้องมองไปที่พวก
ของซีจู่เซี่ยนทั้งห้าคน

เวลานี้ พวกของซีจู่เซี่ยนทั้งห้าคนต่างมองตากันและกัน และ
พวกเขาสามารถบรรลุข้อตกลงได้ภายในระยะเวลาอันสั้น แน่นอน
ระหว่างพวกเขาจะมีข้อตกลงเช่นใดนั้น บุคคลภายนอกย่อมไม่
สามารถล่วงรู้ได้เอ๋ยแล้ว

“เรื่องนี้มันไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า” เส้นเม็ງเทียนกล่าวเชิงขำออกมาว่า “ขอเพียงเจ้ามอบหญ้าสังสารวัฏเก้าใบออกมาเท่านั้นทุกอย่างสามารถคุยกันได้ กระทั่งพวกเราจะไม่ทำร้ายเจ้าเลยแม้แต่น้อย!”

เมื่อเส้นเม็ງเทียนพูดออกมาเช่นนี้ บรรดาผู้ที่มองดูเหตุการณ์อยู่หน้าคั่นช่องสวรรค์ต่างรู้สึกหัวใจเต้นตุบตาม ผู้คนจำนวนมากเหมือนได้เห็นแสงสว่างอยู่รำไร ทุกคนต่างรู้สึกว่เหตุการณ์คราวนี้มีโอกาสสงบลงได้

“พูดแบบนี้แสดงว่าพวกเจ้ายังมีข้อเรียกร้องอื่นอีกนะสิ” หลี่ชีย่หัวเราะและไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกเหินห่างความคาดคิดแต่อย่างใด

ในเวลานี้ พวกของเส้นเม็ງเทียนต่างมองตากันและกัน หลิงฟงหวินกล่าวว่า “ถ้าหากท่านทั้งห้าไม่ขัดข้องล่ะก็ ข้าสามารถเป็นคนกลางให้กับทุกท่าน หากหลี่ชีย่ยอมมอบหญ้าสังสารวัฏเก้าใบออกมา ทุกคนไม่จำเป็นต้องไปทำให้เขาต้องลำบากใจมากมายนัก ขอเพียงให้เขาชดใช้ค่าเสียหายเล็กน้อยก็พอแล้ว”

หลิงฟงหวินยอมเป็นหลิงฟงหวิน ไม่เสียทีที่เป็นวีระบุรุษแห่งยุค เขามีจิตใจที่กว้างขวางปราศจากผู้เทียบเทียมมากกว่าคนอื่น และเป็นผู้ที่ชื่นชมผู้มีฝีมือโดยแท้” แม้แต่รุ่นอาวุโสจำนวนมากที่ได้ยินคำพูดของหลิงฟงหวินแล้วอดที่จะชื่นชมออกมา

ผู้ที่มีสายตาแหลมคมล้วนแล้วแต่มองออกว่า ในบรรดาหกผู้ปราศจากผู้ต่อกรนั้น แม้ว่าพวกของซีจู่เซียนทั้งห้าคนจะบอกว่าต้องการแก้แค้นให้กับพวกของเม็งเจิ้นเทียนที่ตายไป แต่ เกรงว่า

เหนือสิ่งอื่นใดเป็นเพราะต้องการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบที่อยู่ในมือของหลี่ชี่เย่เสียมากกว่า

ในบรรดาหกผู้ปราศจากผู้ต่อกร หนึ่งในเดียวที่ไม่ได้ต้องการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบก็คือหลิงฟงหวิน ด้วยอายุของเขาในขณะนี้เขายังไม่จำเป็นต้องอาศัยหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ

การมาของหลิงฟงหวินในครั้งนี้ออกหน้าแทนสำนักแตรสังข์ เกรงว่าเป็นเพราะเขาเคยติดค้างหนี้ชีวิตกับสำนักแตรสังข์ เขาจำเป็นต้องทวงความยุติธรรมคืนให้กับสำนักแตรสังข์

ในเวลา นี้ พวกของซีจู่เซี่ยนต่างนั่งเงิบขึ้นมา เป็นความจริงพวกเขาแล้ว การเจรจาสงบศึกไซจะเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าจุดประสงค์หลักของพวกเขาในครั้งนี้อยู่ที่หญ้าสังสารวัฏเก้าใบ หลังจากนั้นจึงเป็นเรื่องทวงความยุติธรรมให้กับผู้เยาว์

แน่นอนที่สุด กล่าวสำหรับพวกของซีจู่เซี่ยนแล้ว พวกเขาต้องการสั่งสอนหลี่ชี่เย่สักครั้ง ต้องการให้หลี่ชี่เย่ชดใช้ค่าตอบแทนมากกว่านี้ แต่ว่า เมื่อหลิงฟงหวินเกิดเปลี่ยนแปลงท่าทีอย่างกะทันหันขึ้นในเวลา นี้ ยินดีที่จะเป็นตัวกลาง แม้แต่พวกซีจู่เซี่ยนก็ต้องให้เกียรติแก่หลิงฟงหวิน

บางที อาจเป็นไปได้ว่าพวกของซีจู่เซี่ยนจะมีความแข็งแกร่งเหนือกว่าหลิงฟงหวิน แต่ทว่า หลิงฟงหวินนั้นหนุ่มแน่นกว่า พลังมปราณมีชีวิตชีวา มากกว่า ซึ่งจุดนี้พวกเขาซีจู่เซี่ยนไม่อาจเทียบเคียงได้อยู่แล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงต้องให้เกียรติแก่หลิงฟงหวิน

แต่ถ้า ถ้าจะกล่าวว่ ให้มีการลงโทษหลีชีเย่สถานเบาเพียงแค่ กล่าวคำขอโทษแล้วให้ยกเรื่องบุญคุณความแค้นเสีย มันเป็นเรื่อง ที่พวกซีจวู่เขียนยากที่จะยอมรับได้ จะอย่างไรเสีย การลงโทษ เช่นนี้กับหลีชีเย่มันเบาเกินไป ซึ่งทำให้อำนาจบารมีปราศจากผู้ ต่อกรของพวกเขาต้องเสียหาย และสันคลอนต่อฐานะของสำนัก พวกเขา

พวกของซีจวู่เขียนที่เป็นห้าผู้ปราศจากผู้ต่อกรหลังจากมอง ตากันและกันแล้ว สุดท้าย พวกเขาต่างบรรลुข้อตกลงได้แล้ว

“พวกเราจะไม่เอาความก็ไซ่จะไม่ไ้” สุดท้าย ราชาบรพบุรุษ ชั่วร้ายกล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “นอกจากหลีชีเย่ต้องมอบหญ้า สั้สารวัณเกล้าไบออกมาแล้ว ยังต้องมอบวิธีการฝึกให้ไ้ได้สิบสาม ลัคนาออกมา หากเขายินยอม บุญคุณความแค้นทุกอย่างที่ผ่าน มาเป็นอันสิ้นสุดลง!”

“ขอเสนอแบบนี้ช้าไ้ไม่คัดค้าน” เส้นเม็งเทียนก็หัวเราะและเอ่ย ขึ้นมา

“ช้าก็ยอมรับได้” ซีจวู่เขียนก็พยักหน้า

สำหรับ โอรสสองราชันและกุมุ่เสินลู่พวกเขาก็ตกปากรับคำ เป้าหมายหลักของพวกเขาที่มาก็เพื่อหญ้าสั้สารวัณเกล้าไบ พวก เขาไ้ไ้ไ้มีความแค้นกับหลีชีเย่มาก่อน เวลานี้ยังสามารถไ้วิธีฝึก สิบสามลัคนาอีก แล้วทำไมจะไม่เอาละ?

ทุกคนที่อยู่ต่อหน้าคณฉ่องสวรรค์และได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วต่างถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนรู้สึกได้ว่าหัวใจเต้นกระตุกทีหนึ่ง รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

สิบสามลัคนานั้นนับได้ว่าเป็นหนึ่งเดียวตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เรียกได้ว่าหลี่ชียเอ่ได้ทำลายความรู้ทั่วไปที่มีมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาล และทำให้เขากลายเป็นคนเดียวที่สามารถฝึกจนบรรลุสิบสามลัคนาได้ตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน

ลองนึกภาพดูว่าเคล็ดวิชาที่สามารถฝึกให้ได้สิบสามลัคนาจะล้ำค่าเพียงใด ความล้ำค่าของมันกระทั่งเหนือกว่าเคล็ดกายเซียนเสียด้วยซ้ำ หรือกระทั่งเรียกได้ว่าเหนือกว่าทุกๆ เคล็ดวิชาในโลกเสียอีก

เคล็ดวิชาที่ล้ำค่าเช่นนี้ เกรงว่าเป็นใครก็ไม่ยอมมอบมันออกมาอยู่แล้ว เพราะมันล้ำค่ามากเหลือเกิน ล้ำค่าจนไม่สามารถประเมินค่าได้อีกแล้ว

“หลี่ชียเอ่ต้องไม่ยอมแน่นอน” ยอดฝีมือที่เคยพบเห็นหลี่ชียเอ่มาหลายครั้งถึงกับพึมพำออกมาว่า “คนโหดอย่างเขาปกติก็ไม่ยอมสยบให้กับใครอยู่แล้ว และไม่เคยเห็นแก่หน้าใคร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงจะให้เขาส่งมอบสิ่งที่ล้ำค่าถึงเพียงนี้ออกมา”

ตอนที่ 1516 เจรจา

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่สามารถมองเห็นภาพการเสนอเงื่อนไขของพวกเส้นเม็งเทียนแล้ว ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทำให้หัวหึ่งแดนวิญญานสวรรค์ตกอยู่ในภาวะเงียบสงบ

ทุกคนต่างรอคอยคำตอบของหลี่ซีเย ทุกคนอยากรู้ว่าหลี่ซีเยจะตัดสินใจเลือกอย่างไร เบื้องหน้าคั่นช่องสวรรค์ของแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมาก และยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนก็ต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้

หลี่ซีเยยังคงนั่งสูงเด่นอยู่บนเก้าอี้ฟ้าเมื่อต้องเผชิญกับเงื่อนไขที่พวกของเส้นเม็งเทียนเสนอมา หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขาถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “มอบหญ้าสังสารวัฏเก้าใบและวิธีการฝึกสืบลำคณาออกมา?” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ เขาถึงกับเผยให้เห็นถึงใบหน้าที่เปี่ยมด้วยรอยยิ้ม

“สหายหลี่ นี่เป็นเงื่อนไขที่สมควรแก่การพิจารณา” เวลาหนึ่งหึ่งฟงหวินก็พูดขึ้นมาว่า “ถอยก้าวหนึ่งฟ้าสูงทะเลกว้าง วิธีทางอันยาวไกลสุดลูกหูลูกตา อ่อนและแข็งผสมผสานเกื้อหนุนแก่กัน เช่นนี้แล้วจึงสามารถก้าวไปจนถึงที่สุด”

เวลานี้ แม้แต่หึ่งฟงหวินยังเรียกหลี่ซีเยว่า “สหาย” ย่อมเป็นการแสดงให้เห็นว่าหึ่งฟงหวินนั้นให้ความสำคัญต่อหลี่ซีเยเพียงใด

“ถ้าหากว่าเจ้าคิดทุกอย่างเพื่อข้าด้วยความจริงใจ ข้าบอกได้ แต่เพียงว่าข้าขอบคุณ” สำหรับความหวังดีของหลิงฟงหวินนั้น หลี่ชียี๋มกล่าวท่าทีเรียบเฉยว่า “แต่ว่า พวกเจ้ากลับไม่ได้มองดูให้ชัดเจน เวลาที่ความได้เปรียบอยู่ที่ข้าไม่ได้อยู่ที่พวกเจ้า เป็นข้าที่บงการสถานการณ์ทุกอย่าง ดังนั้น คนที่จะเสนอเงื่อนไขไม่ใช่พวกเจ้า แต่เป็นข้า”

“ข้ากลับมองไม่เห็นว่าคุณได้เปรียบของเจ้าอยู่ตรงไหน” กุมูเสินลู่กล่าวน่าเกรงขามออกมา

“พวกเจ้ามองไม่ออก ข้าไม่ถือโทษพวกเจ้าหรอกนะ” หลี่ชียี๋ที่นั่งสูงเด่นอยู่บนเก้าอี้ชั้นฟ้า กล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “จะอย่างไรเสีย พวกเจ้าก็แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น ไหนเลยจะมองเห็นได้ว่าโลกกว้างใหญ่แค่ไหน! พวกเจ้าก็เหมือนหนึ่งกบในกะลาเท่านั้นเอง”

“เจ้า...” เมื่อถูกหลี่ชียี๋พูดเสียจนไม่มีคำควรจะกล่าวถึง พลันทำให้พวกของเสินเมิ่งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายจ้องมองไปที่หลี่ชียี๋ด้วยความโกรธ!

แม้จะกล่าวว่า ทั้งเสินเมิ่งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย ซีจวูเซียน และโอรสสองราชันล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีจิตใจกว้างขวาง และเป็นผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ แต่ทว่า จะอย่างไรเสีย พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรมีอำนาจสยบเก้าอี้ชั้นฟ้า สิบแดนดินได้ หอดสายตาไปยังเก้าอี้ชั้นฟ้าสิบแดนดินมีใครบ้างที่ไม่ให้เกียรติพวกเขาสามส่วน ยิ่งไปกว่านั้น การอยู่ด้วยกันพร้อม

หน้าถึงหกคน ย่อมเพียงพอที่จะทำให้ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์
ต้องสั่นเทาได้

แต่ทว่า เวลาที่เหลือที่เป็นเพียงผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น กลับดู
ถูกพวกเขาจนไม่มีค่าแม้แต่น้อย จะไม่ให้พวกเขาารู้สึกโกรธก็คง
ยาก ภาชิตว่าต่อให้เป็นพระอิฐพระปูนก็ทนไม่ได้!

“สหายที่เหลือไม่ควรพลาดโอกาสไป เวลาไม่ไหลย้อนกลับ”
หลังฟังหวินเห็นเหลือเยยังคงมีที่ท่าไม่เห็นใครอยู่ในสายตา จึงเอ่ย
ขึ้นซ่าๆ ว่า “แม้ว่าเจ้ามีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง แต่ ต่อให้วันนี้
เจ้าจะมีความได้เปรียบอยู่ก็ตาม เกรงว่าคงยากที่จะฝ่าวงล้อม
ออกไปได้ เรื่องเช่นนี้หวังว่าสหายจะพิจารณาให้รอบคอบ อย่าได้
ใช้แต่อารมณ์”

เหลือเยถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ข้า
ทำอะไรล้วนแล้วแต่ผ่านการพิจารณาแล้วอย่างรอบคอบ ไม่เคยใช้
แต่อารมณ์ แต่หากว่าพวกเจ้าอยากได้ทางเลือกละก็ ได้ ข้า
สามารถให้ทางเลือกรับกับพวกเจ้าได้”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เหลือเยมองดูหลังฟงหวิน ยิ้มกล่าว
เฉยเมยว่า “เจ้าก็นับเป็นอัจฉริยะบุคคลที่หาได้ยากผู้หนึ่ง ถ้าหาก
เจ้าต้องการสวามิภักดิ์ล่ะก็ มาทำงานรับใช้ข้า ข้าจะมอบตำแหน่ง
ขุนพลให้เจ้า แล้วข้าจะชี้แนะให้เจ้าบ้าง อนาคตเจ้าจะได้รับ
ประโยชน์ไม่สิ้นไปชั่วชีวิต!”

เอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เหลือเย มองดูพวกของเสนมิ่งเทียนไป
ตามอารมณ์ กล่าวเฉยเมยว่า “สำหรับพวกเจ้า กล่าวสำหรับข้า
แล้วไม่ได้มีค่าอะไรเลย อายุมากเกินไป อายุขัยแห่งเหือด เป็นเพียง

คนที่ใกล้จะตายอยู่แล้วเท่านั้น พุดถึงเรื่องกำลังความสามารถก็ยังไม่ถึงขั้นสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ด้วยมาตรฐานเท่านี้ มันก็เปรียบเหมือนโคจรกระดูกไก่เท่านั้น...”

“...เอาเถอะ คนอย่างข้าก็เป็นผู้มีเมตตาอยู่แล้ว พวกเจ้าจัดการตัวเองเสียตรงนี้เลย ข้าจะละเว้นลูกหลานที่เป็นทายาทรุ่นหลังของพวกเจ้า ไม่ทำลายล้างสำนักพวกเจ้า มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าไม่เพียงสังหารเจ้าเท่านั้น ยังจะเหยียบบสำนักพวกเจ้าให้ราบอีกด้วย!”

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ด้านนอกผาหินแตก และด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ต่างงงกันไปหมด ความพาลและอวดดีของหลี่ชีย่เป็นที่ประจักษ์ของผู้คนทั่วหล้าอยู่แล้ว

แต่ มาวันนี้หลี่ชีย่พลันปริปากก็ต้องการให้หลิงฟงหวินสวามิภักดิ์ ให้พวกของเสินเมิ่งเทียน ซีจู่เซียนทั้งห้าผู้ปราศจากคู่แข่งต่อกรปลิดชีพตนเองเสีย แลกกับสำนักของพวกเขาไม่ต้องถูกทำลายล้าง

พลันที่คำๆ นี้ถูกพุดออกมาทุกคนไม่รู้ว่าจะหาถ้อยคำใดมาเปรียบเปรยกับคำพุดเช่นนี้ได้ มันเป็นคำพุดที่พาลจนไม่อาจเปรียบเปรยได้อีกแล้ว ถ้าหากไม่เป็นเพราะผลงานการสู้รบที่ยอดเยี่ยมก่อนหน้าของหลี่ชีย่ เยาะเย้ยทั่วหล้าล่ะก็ ต้องถูกผู้คนจำนวนมากหาว่าเป็นคำพุดที่โง่เขลาและอวดดีอย่างแน่นอน

แต่ ผู้ที่เคยเห็นหลี่ชีย่ลงมือมาก่อนกลับไม่คิดว่าหลี่ชีย่นั้นโง่เขลาและอวดดี ถ้าหากหลี่ชีย่ไม่ได้โง่เขลาและอวดดี เช่นนั้นแล้ว

การเผชิญหน้ากับหกผู้ปราศจากผู้ต่อกร หลีซีเยจะเอาชนะได้อย่างไร ท่าไม้ตายของเขาคืออะไรกันแน่

ผู้คนจำนวนมากถึงกับไตร่ตรองอย่างละเอียด ซึ่งทำให้ทุกคนต้องจนแต้ม ไม่ว่าใครก็ตาม ต่อให้เป็นระดับที่ได้ชื่อว่าเป็นหกผู้ปราศจากผู้ต่อกรก็ยากที่จะจินตนาการได้ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ยังคงสามารถสังหารหกผู้ปราศจากผู้ต่อกรได้เหมือนเดิม

จากท่าทีของหลีซีเยสามารถมองออกว่า ดูเหมือนหลีซีเยมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าสามารถสังหารหกผู้ปราศจากผู้ต่อกรได้ กระทั่งเรียกได้ว่าง่ายดายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก

ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องงุนงง ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่าหลีซีเยนั้นมีวิธีการอย่างไรกันแน่

“เขาคือราชันเซียนแล้วหรือ?” ทำให้มีผู้ถึงกับพึมพำออกมาแน่นอน ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้ว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ หลีซีเยไม่ได้มีฐานะเป็นราชันเซียนอยู่แล้ว มิฉะนั้นล่ะก็ คงมีคนรู้เรื่องนี้มานานแล้ว

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” เวลานี้ โอรสสองราชันถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ท่าลายสำนัก นี่ถือว่าการชมชู้รึ?”

โอรสสองราชันถึงกับหัวเราะออกมาอย่างตามอารมณ์ กระทั่งไม่ให้ความสนใจแม้แต่น้อยกับเรื่องที่หลีซีเยจะทำลายสำนัก เนื่องจากสำนักของโอรสสองราชันที่วานั้นได้เสื่อมลงแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นสายสำนักราชันเซียนของผู้เป็นบิดา หรือว่าสำนักของปรมาจารย์พิภพของฝ่ายผู้เป็นมารดา ก็ได้เสื่อมลง ความ

จริงแล้ว โอรสสองราชันก็ไม่คิดที่จะไปสนใจสำนักในลักษณะเช่นนี้ เขาไม่ต้องการทุ่มเทกายใจให้กับสำนักอยู่แล้ว เขาหวังแต่ตัวเขาเองเท่านั้น เพื่อให้ตัวเองได้ต่ออายุชีพ เพื่อให้ตัวเองสามารถมีอายุอยู่ได้นานมากกว่านี้ สำหรับความเป็นความตายของสำนักนั้นเขาไม่เคยถามถึง และไม่ให้ความสนใจอยู่แล้ว

“คำขูแบบนี้ก็ตามแต่สะดวกเถอะ” แม้แต่กุมุเสินจุ๊กก็กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “รอให้เจ้าสามารถมีชีวิตรอดไปจากที่นี่ก่อนแล้วค่อยพูดคำโหดเช่นนี้ออกมาก็ยังไม่สาย”

กุมุเสินจุ๊กก็ไม่สนใจแม้แต่บ่อยเช่นเดียวกับโอรสสองราชัน แม้จะมีข่าวว่าเขาได้ถือกำเนิดขึ้นมาจากพสกษากาจารย์ที่แห่งตายตันหนึ่ง แต่ทว่า สำนักที่เขาสังกัดอยู่นั้นได้มลายไปไม่ได้คงอยู่อีกต่อไปเป็นเวลานานมาแล้ว ดังนั้น ต่อให้หลี่ชียเอ้ออกปากว่าจะทำลายสำนักของพวกเขา พวกเขาจึงไม่สนใจแม้แต่บ่อย

สำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ ผู้ที่มีฐานะยิ่งใหญ่ก็คือพวกเสินเม็งเทียน ซีจู่เซียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายสามคน ส่วนหลิงฟงหวินนั้นไม่ได้มีชาติกำเนิดมาจากสำนักแตรสังข์

“ทำลายสำนักของข้ารี?” แม้แต่ซีจู่เซียนก็หัวเราะเยาะ และกล่าวนำเกรงขามว่า “อาศัยเพียงเจ้ารี? เจ้ายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ!”

การที่ซีจู่เซียนพูดคำพูดเช่นนี้ออกมาเรียกได้ว่ามีความมั่นใจเต็มเปี่ยม จู่ลู่ของพวกเขามีพสกษากาจารย์อยู่สามตัน ขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งในสำนักที่แข็งแกร่งที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ อีกทั้ง จู่ลู่ของพวกเขาถือสถานที่ที่ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งเดียวที่ไม่สามารถ

บุกยึดได้ของแดนวิญญานสวรรค์ กระทั่งได้ชื่อว่าเป็นสถานที่ที่
แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถบุกตีเข้าไปได้

ลองคิดดู การปกป้องรักษาจากต้นพฤกษาจารย์ต้นหนึ่งก็
นับว่าแข็งแกร่งเพียงพอแล้ว จากการปกป้องรักษาของต้นพฤกษา
จารย์ถึงสามต้น ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่ามีความแข็งแกร่ง
เพียงใด กระทั่งมีผู้คนจำนวนมากพูดว่า สำนักเช่นจูลู่ นั้นแม้แต่
ราชันเซียนก็ตีเข้าไปไม่ได้

“ก็แค่จูลู่เท่านั้นไหนเลยคู่ควรจะกล่าวถึง การจะทำลายมันจะ
ไปยากเย็นอะไร” หลี่ชียี่มกล่าวไปตามอารมณ์สำหรับความ
มั่นใจเต็มเปี่ยมของซีจวูเซียน

สีหน้าของซีจวูเซียนพลันดูไม่ฉืดยิง ถ้าหากเขามีอายุอ่อน
กว่านี้อีกสักนิด ไม่นั่นก็อาจจะลุกขึ้นมาชี้หน้าตำราดหลี่ชียี่ แต่
ด้วยอายุของเขาในเวลานี้ นับว่ายังสามารถควบคุมอารมณ์ได้
เพียงจ้องมองหลี่ชียี่ด้วยสายตาที่น่าครั่นคร้ามเท่านั้น

หลังพวงหวินได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เขานับว่าเป็นผู้ชื่น
ชมผู้มีฝีมือโดยแท้ แต่ว่า ท่าทีของหลี่ชียี่ได้มีความชัดเจนมาก
แล้ว ไม่มีช่องว่างเหลือพอที่จะทำอะไรได้ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้
มีเพียงเจ้าตายช้าอยู่เท่านั้น!

“แหะ คุยโตโอ้อวดใครบ้างทำไมเป็น” กุมูเสินจูลู่ยิ้มเยาะอย่างไม่
นำพา กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “หลี่ชียี่ ความอดทนของพวก
เรามีจำกัด หากรู้จักกาลเทศะก็จงมอบหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ
ออกมาแต่โดยดี หากไม่แล้ว ถึงเวลานั้นจะให้เจ้าตายเสียดีกว่าอยู่!”

เวลานี้ กลุ่มเสินจู่ได้หมดความอดทนไปแล้ว เขาไม่ได้เหมือนเช่นพวกเสินเมิ่งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย พวกเสินเมิ่งเทียนและราชาบรพบุรุษชั่วร้ายยังต้องการได้วิธีการฝึกให้ได้สิบสามลัคนา ขณะที่เป้าหมายของพวกเขาง่ายกว่ากันมาก เพราะว่าเขาต้องการเพียงหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเท่านั้น

กลุ่มเสินจู่มาด้วยการรับเชิญจากโอรสสองราชัน นอกจากเป็นเพราะปฏิเสธโอรสสองราชันไม่ได้แล้ว ขณะเดียวกันเขาก็ต้องการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเช่นกัน

กล่าวสำหรับกลุ่มเสินจู่แล้ว เขาถึงกับคิดวางแผนกับโอรสสองราชันฮุบเอาหญ้าสังสารวัฏเก้าใบไว้แต่เพียงผู้เดียว พวกเขาแตกต่างจากเสินเมิ่งเทียน ซีจู่เซี่ยน และราชาบรพบุรุษชั่วร้าย พวกเสินเมิ่งเทียนมีแผนการของพวกเขา กระทั่งทำเพื่อผลประโยชน์ของสำนักของตน

ทั้งกลุ่มเสินจู่และโอรสสองราชันสองคนถือได้ว่าไม่มีหวังโยหรือกังวลใดๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งหญ้าสังสารวัฏเก้าใบแล้ว พวกเขากระทั่งไม่สนใจพร้อมทุ่มเททุกอย่าง ต่อให้ต้องลอบทำร้ายพวกเสินเมิ่งเทียนก็ไม่หวั่น พวกเขาต้องการฮุบหญ้าสังสารวัฏเก้าใบเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว

“อาศัยเจ้านะหรือ?” หลี่ชียემองดูกลุ่มเสินจู่ที่มีท่าทีเหมือนอดรนทนไม่ไหวอีกต่อไป ถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “หรือเจ้าจะเข้ามาพร้อมกับพวกของเสินเมิ่งเทียน”

ลักษณะท่าทางของหลี่ชีย่ที่ทำแบบตามอารมณ์นั้นกลุ่มเสินจู่มองว่านั่นเป็นท่าทีที่ดูถูกตน จึงทำให้กลุ่มเสินจู่รู้สึกโกรธเป็นพิน

เป็นไฟขึ้นในฉับพลัน เขาเคยเป็นบุคคลที่สยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดน
ดินมาแล้ว ท่าทางของหลี่ชียเอ่ในเวลานี้คือไม่ใยดีต่อเขาแม้แต่น้อย
ทำให้เขายากที่จะหนต่อการดูถูกเช่นนี้ได้อีกต่อไป

“ผู้เยาว์ ถูกต้อง เจ้าน่าจะมีความแข็งแกร่งพอ แต่ว่าหากเจ้าคิด
ว่าสามารถอาศัยหนึ่งต่อหกละก็ เจ้าออกจะประเมินค่าตัวเองสูงไป
แล้ว” กลุ่มเสินจู่หัวเราะเยาะนิตหนึ่ง กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “ไม่
จำเป็นต้องหกคนลงมือ ข้าคนเดียวนี้แหละก็เพียงพอที่จะสั่งสอน
เจ้าได้แล้ว ให้เจ้าได้รู้ว่าฟ้าสูงเท่าไร แผ่นดินต่ำแค่ไหน!”

กล่าวสำหรับกลุ่มเสินจู่แล้ว แม้ว่าเขาจะรู้ว่าหลี่ชียเอ่่นั้นมีความ
แข็งแกร่งมาก แต่ เขาก็มีความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่า อาศัยกำลัง
ความสามารถของตน ต่อให้สังหารผู้เยาว์เช่นหลี่ชียเอ่ไม่ได้ เกรงว่า
ก็คงสามารถยื้อไปได้หลายพันกระบวนท่า

“สั่งสอนข้ารี?” เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำพูดที่ยกตนข่มท่านของ
กลุ่มเสินจู่แล้ว ถึงกับหัวเราะออกมาและกล่าวว่า “เจ้ามันก็แค่ไบอ่อน
ที่แตกออกมาจากต่อไม้แห้งๆ ต้นหนึ่งเท่านั้น เจ้าคิดไปเองว่า
ตนเองนั้นเป็นปรมาจารย์พิฤกษากลับชาติมาเกิดจริงๆ สิ อาศัย
ฝีมืออันน้อยนิดเช่นนั้นของเจ้า อย่าว่าสั่งสอนข้าเลย ไม่มี
คุณสมบัติเพียงพอที่จะต้านข้าได้แม้เพียงกระบวนท่าเดียวด้วยซ้ำ”

“กระบวนท่าเดียว...” พลันที่หลี่ชียเอ่พูดคำๆ นี้ออกมา ทำเอา
กลุ่มเสินจู่ถึงกับงุนงง เขายังเข้าใจว่าตัวเองนั้นฟังผิด

ตอนที่ 1517 ข้อตกลงภายในหนึ่งกระบวนท่า

“ถูกต้องกระบวนท่าเดิวนั้นแหละ สंहારเจ้าในกระบวนท่าเดียว!” หลี่ชีย่ชุนีวเดี่ยวยิ้มท่าที่เฉยเมยเอื่อยขึ้นมาช้าๆ

คราวนี้ กุมู่เสินลุ่มั่นใจว่าไม่ได้ฟังผิดจริงๆ ที่หลี่ชีย่พูดมานั้น หมายถึงหนึ่งกระบวนท่าจริงๆ แม้แต่กุมู่เสินลุ่มั่นเองยังตะลึง ขณะมองดูหลี่ชีย่ชุนีวนั้นขึ้นมา

แม้แต่หลังพวงหวิ่น เสิ่นเม็งเทียน ซิวู๋เซี่ยนพวกเขาที่เป็นระดับสุดยอดปราศจากผู้ต่อกรยังต้องตะลึง พวกเขาล้วนแล้วแต่คิดว่าตัวเองนั้นฟังผิดไป เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่

แต่ทว่า ทุกคนเข้าใจได้ทันทีว่าตัวเองนั้นฟังไม่ผิด เมื่อเห็นหลี่ชีย่ชุนีวเดี่ยวขึ้นมา เป็นความจริงหลี่ชีย่ได้พูดว่ากระบวนท่าเดียวจริงๆ !

“ไม่น่าเป็นไปได้...” “ไม่ว่าจะเป็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่หน้าคั่นช่องสวรรค์ หรือยอดฝีมือปราศจากผู้ต่อกรที่มีสิทธิ์มาชมอยู่ด้านหน้าผาหินแตก ต่างอดที่จะหลุดปากพูดคำๆ นี้ออกมา เมื่อได้รับการยืนยันแล้วว่าฟังไม่ผิดแน่นอน

ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่อยากจะเชื่อ นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย อาศัยกระบวนท่าเดียวสंहારกุมู่เสินลุ่มั่น คือความเพ้อฝันของคนปัญญาอ่อนซัดๆ บนโลกใบนี้ผู้ที่สามารถทำเช่นนี้ได้คงมีเพียงราชันเซียนเท่านั้น

“เจ้าแน่ใจว่าสังหารข้าได้ภายในกระบวนท่าเดียว?” แม้แต่กุมุเสินลู่ก็เข้าใจว่าหลี่ชียเอคงบ้าไปแล้ว จึงอดที่จะขอคำยืนยันอีกครั้ง

“ยืนยัน สังหารเจ้าในกระบวนท่าเดียว!” ท่าทีของหลี่ชียเอมั่นคงยิ่งนัก อีกทั้ง เขายังมีท่าทีที่สบายๆ เพียงยิ้มกล่าวออกมาตามอารมณ์เท่านั้น

เมื่อได้รับการยืนยันจากหลี่ชียเออีกครั้งหนึ่งแล้ว ทุกคนจึงรู้ว่า หาใช่เป็นการล้อเล่นของหลี่ชียเอ แต่หลี่ชียเอจริงจัง

ในเวลานี้ ฟาดินตกอยู่ในความเงียบสงบ ทุกคนล้วนแล้วแต่นิ่งเงียบไปหมด แม้แต่พวกเสินเมิ่งเทียน ซีจู่เซี่ยน ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายต่างนิ่งเงียบไปโดยพลัน

ความจริงแล้ว พวกของหลิงฟงหวินต่างมีความรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พวกเขารู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่ทว่า หลี่ชียเอกลับพูดได้หนักแน่นมั่นคงมาก

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” กุมุเสินลู่เวลานี้โกรธจัดจนหัวเราะออกมา เขาหัวเราะก๊ากและกล่าวว่า “สังหารเจ้าในกระบวนท่าเดียว? ฮ่า ฮ่า ฮ่า เป็นเรื่องที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชีวิตเท่าที่เคยได้ยินได้ฟังมา เจ้าคิดว่าเป็นใคร สามารถสังหารข้าได้ในกระบวนท่าเดียว!”

นาที่นี้ กุมุเสินลู่โกรธจัดจนแทบคลั่ง แทบอยากจะจับหลี่ชียเอที่อยู่ตรงหน้ามาฉีกให้กระจุยให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ก่อนหน้านั้น หลี่ชียเอดูถูกตัวเขา ไม่ไยดีในตัวเขา เขาก็อดกลั้นเอาไว้ ชั่วดีอย่างไร เขาก็คือบุคคลผู้ดำรงอยู่ในฐานะสยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมาแล้ว จะมากหรือน้อยก็ยังคงมีบุคลิกที่สง่างามอยู่ ไม่ต้องการคิดเล็กคิด

น้อยกับผู้เยาว์มากมายนัก ซึ่งจะทำให้บุคลิกภาพที่ปราศจากผู้
ต่อกรของเขาต้องเสียหาย

เวลานี้ คำพูดของหลี่ซีเยทำให้กุมูเสินลู่ต้องโกรธจัดโดย
สิ้นเชิง ควรจะรู้ว่า ตัวเขานั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะ
สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ถือเป็นหนึ่งในผู้ที่
แข็งแกร่งที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ในยุคนี้ เวลานี้ถูกผู้เยาว์
คนหนึ่งบอกว่าจะสังหารตนในกระบวนท่าเดียว แล้วจะไม่ให้เขา
ต้องคลั่งได้อย่างไร

การสังหารตนในหนึ่งกระบวนท่า นี่มันคือมดปลวกชัดๆ มิใช่
หรือ? เมื่อต้องถูกผู้เยาว์มองว่าตนเป็นเพียงมดปลวก แล้วจะให้กุมู
เสินลู่กล้ากลืนต่อไปได้อย่างไรกัน นานี่นี้ กุมูเสินลู่โกรธจัดจน
หัวเราะออกมา

“ข้าคือหลี่ซีเย หลี่ซีเยที่สังหารเจ้าในกระบวนท่าเดียวนั้น
แหละ!” หลี่ซีเยยิ้มตามอารมณ์แล้วกล่าวว่า “จำเอาไว้ให้ดีละ ข้า
คือหลี่ซีเย หลี่ซีเยที่สังหารเจ้าในกระบวนท่าเดียว หวังว่าก่อนตาย
เจ้าสามารถจดจำชื่อของข้าได้!”

เป็นคำพูดที่พูดได้อย่างตามอารมณ์มาก แต่ทว่า ในเก้าชั้นฟ้า
สิบแดนดินไม่มีคำพูดใดๆ อหังการยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว ไม่มีคำพูด
ใดๆ สามารถสร้างความสะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจผู้คนยิ่งไปกว่านี้
อีกแล้ว!

ขณะที่หลี่ซีเยพูดคำๆ นี้ออกมานั้น ทำให้กุมูเสินลู่ยิ้มไม่ค่อย
ออก เนื่องจากนาทีนี้เขารับรู้ได้ว่าหลี่ซีเยไม่ได้ล้อเล่น!

ทั่วทั้งฟ้าดินเวลานี้กลายเป็นเงียบสงัด แม้แต่พวกของราชา
บรรพบุรุษชั่วร้ายก็ไม่ยอมพูดอะไรออกมา พวกเขารู้สึกได้ถึงหัวใจ
ที่เต้นกระตุกทีหนึ่ง หรือเป็นความจริง หลี่ซิเย่สามารถสังหารกุม
ลินลู่ได้ในกระบวนท่าเดียว!

“ผู้เยาว์ การที่จะสังหารข้าในกระบวนท่าเดียวได้ เว้นแต่ราชัน
เซียนเท่านั้น” เวลานี้ กุมลินลู่กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เว้นแต่
ราชันเซียนลงมือด้วยตนเอง โจมตีด้วยเคล็ดโจมตีชะตาฟ้ายังมี
โอกาสสังหารข้าได้ในหนึ่งกระบวนท่า หาไม่แล้ว กระบวนท่าใดๆ
ของราชันเซียนท่าใดท่าหนึ่งก็ไม่สามารถสังหารข้าได้!

คำพูดของกุมลินลู่ที่พูดมาก็มีเหตุผล จะอย่างไรเสีย ทักษะ
ยุทธของเขาต่อให้ไม่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้จริง
แต่หากราชันเซียนคิดจะสังหารเขาด้วยกระบวนท่าธรรมดาใดๆ
กระบวนท่าเดียวเกรงว่าก็คงทำไม่ได้

ความจริงแล้ว ทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่ผู้ที่
สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้แท้จริง เป็นต้นว่าหากจะ
พูดถึงซีจวูเซียน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายแล้ว จริงอยู่ที่ซีจวูเซียน
นั้นมีความน่ากลัวอยู่มาก แต่ เขายังคงมีจุดอ่อนที่สำคัญอยู่
มิฉะนั้นเขาคงได้เป็นปรมาจารย์พฤษาไปนานแล้ว

ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายหากอาศัยอาวุธปฐุมบรรพบุรุษของเทพ
เจ้าโบราณน้ำลึกสะก๊ ก็ยังมีโอกาสรับมือราชันเซียนได้หนึ่งถึงสอง
ร้อยกระบวนท่า แต่ว่า อาศัยกำลังความสามารถของตัวเองแล้ว
ไม่สามารถรับมือราชันเซียนได้หนึ่งถึงสองร้อยกระบวนท่าอย่าง
แน่นอน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าสามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้

ในความเป็นจริง บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หากจะพูดถึงกำลังความสามารถและทักษะยุทธเฉพาะบุคคลแล้ว ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดยังคงเป็นหลิงฟงหวิน ทักษะยุทธของเขานับได้ว่าเป็นจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์อย่างแท้จริง เสียตาย สัจธรรมของหลิงฟงหวินมีข้อบกพร่องอยู่ สัจธรรมของเขาไม่สมบูรณ์ ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่ถือเป็นจุดตายของเขา

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เล่าลือกันว่า การต่อสู้กับราชันเซียนเฮ่าไห้ในครั้งนั้นของเขา เขาไม่ได้อาศัยสิ่งอื่นใดเข้ามาช่วย อาศัยเพียงกำลังความสามารถของตนล้วนๆ ก็สามารถรับมือกับราชันเซียนเฮ่าไห้ได้หลายร้อยกระบวนการทำ ดังนั้น ความสามารถของหลิงฟงหวินถือว่ารับประกันได้

ส่วนพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายในสายตาของบุคคลทั่วไปพวกเขาคือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ และได้รับการยอมรับจากยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนว่าสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้

แต่ทว่า สำหรับบุคคลผู้ยืนอยู่ในระดับปราศจากผู้ต่อกรสูงสุดแล้ว ไม่ได้ใฝ่ดีกับพวกเขาที่มีฉายาเช่นนี้แม้แต่น้อย ในสายตาของพวกเขาเขามองว่า เจกเช่นพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายยังไม่มีคุณสมบัติพอที่จะยกย่องตัวเองว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้

หนึ่งเดียวที่สามารถทำให้ผู้คนยอมรับได้ก็คือหลิงฟงหวิน แม้ว่าหากจะเทียบกับผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริงแล้ว หลิงฟงหวินยังคงมีช่วงห่างอยู่ระดับหนึ่ง แต่ว่า

เขามีชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็ก อาศัยจิตใจที่แน่วแน่และ ยืนหยัดก้าวเดินมาจนถึงจุดนี้ในวันนี้ ดังนั้น จริงอยู่ต่อให้หลังพวง หรีนยังไม่ถึงขั้นสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่าง แท้จริง แต่ยังคงได้รับการยอมรับในผลงานของหลังพวงหรีนจากผู้ที่ ยืนอยู่ในระดับสูงสุด

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม แม้ว่ากุมูเสินจู่จะไม่ใช้ประเภทสามารถ ต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ที่แท้จริง แต่ทว่า หากจะบอกว่าหลี่ ซิเย่สามารถสังหารเขาได้ในกระบวนท่าเดียวเขาไม่สามารถเชื่อได้ อยู่แล้ว ในสายตาของเขามองว่า ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไม่สามารถอาศัยกระบวนท่าธรรมดาๆ อะไรก็ได้มาสังหารเขาภายใน หนึ่งกระบวนท่าได้

“แค่กำลังความสามารถระดับจักรพรรดิเทพชั้นเก้าแดนเก้า นั้นเอง เจ้าคิดหรือว่าตนเองก็คือผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียน ซึ่งหน้าได้” หลี่ซิเย่ยิ้มตามอารมณ์ กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า ถึงแม้ว่าจะถือกำเนิดขึ้นมาพร้อมกับสัญลักษณ์ของพฤกษาศาจารย์ และได้รับการปกป้องคุ้มครองด้วยพลังของพฤกษาศาจารย์ ทำให้ พลังการต่อสู้ของเจ้าอาจจะแข็งแกร่งมากกว่าระดับจักรพรรดิเทพ ชั้นเก้าแดนทั่วไปอยู่บ้าง แต่นั่นมันก็ยังคงเป็นจักรพรรดิเทพเก้า แดนอยู่ดี เมื่อไม่ใช่กระทั่งจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์แล้ว สังหาร เจ้าในหนึ่งกระบวนท่าเดียวนับว่าเพียงพอแล้ว”

“จักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์คืออะไร?” ผู้เยาว์จำนวนมากที่ อยู่หน้าคั่นฉ่องสวรรค์ล้วนแล้วแต่งุนงงกับฉายาของจักรพรรดิเทพ ชั้นมหัศจรรย์ ต้องเอ่ยถามปฐมบรรพบุรุษภายในสำนักของตน

“ระดับสูงสุดของจักรพรรดิเทพ” ระดับปฐมบรรพบุรุษที่เก่าแก่โบราณที่สุดของสำนักกล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า “ตามตำนานเล่าว่า นี่แหละคือผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริง มีข่าวลือกันว่าหลิงฟงหวินอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์มาเป็นเวลานานแล้ว จริงเท็จอย่างไรไม่มีใครรู้”

“ต่อให้ไม่ใช่จักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ ข้านี้แหละก็สามารถสู้กับเจ้าได้” กุมูเสินลู่ร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

กุมูเสินลู่รู้สึกไม่รู้ว่า จะเอาหน้าไปไว้ไหนดี เมื่อถูกหลี่ซีเยเปิดเผยความจริงออกมา สำหรับพวกเขาที่ก้าวมาถึงระดับเช่นนี้แล้ว ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ถือเป็นเกียรติยศสูงสุดของพวกเขา

ผู้คนทั่วหล้าต่างรู้ว่า ราชันเซียนคือผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร ถ้าหาว่าสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้มันคือผลงานที่สูงส่งเช่นใด เป็นผลงานการสู้รบที่น่าเกรงขามเพียงใด แม้ว่าต้องพ่ายแพ้ให้กับราชันเซียนก็ยังคงเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ แม้พ่ายแพ้แต่มีเกียรติ

ด้วยผลงานการต่อสู้เช่นนี้ ฉายาอย่างนี้ เพียงพอให้ผู้คนได้ยกย่องชื่นชมไปได้ยุคหนึ่ง

แม้ว่ากุมูเสินลู่ยังไม่เคยได้มีโอกาสปะมือกับราชันเซียนจริงๆ แต่ ถูกผู้คนยกย่องให้เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ทำให้เขารู้สึกเป็นเกียรติมาชั่วชีวิต

เวลานี้หลี่ชีย่กลับมาเล่าเรื่องนี้มาเปิดเผย ทำให้ความภูมิใจในตนเองของเขาเหมือนถูกหลี่ชีย่เหยียบเอาไว้ใต้ฝ่าเท้า แล้วจะไม่ในกุมูเสินจู่ต้องโกรธจัดได้อย่างไร

“ลงมือเถอะ จะสังหารเจ้าในหนึ่งกระบวนท่า” หลี่ชีย่ไม่สนใจต่อการโกรธจัดของกุมูเสินจู่ ยิ้มกล่าวตามอารมณ์ออกมา

“ดี ดี ดี ข้าอยากจะรู้เหมือนกันว่าผู้เยาว์จะสังหารข้าภายในหนึ่งกระบวนท่าได้อย่างไร!” กุมูเสินจู่โกรธจัดจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ หัวเราะอย่างบ้าคลั่งออกมา

ทันใดนั้น ก่อนที่กุมูเสินจู่จะลงมือ โอรสสองราชันได้ดึงตัวเขาเอาไว้ กล่าวว่า “พี่กุมู อย่าใจร้อน ระวังวิธีการสกปรกของหลี่ชีย่”

“นี่มันจะยกย่องตัวเองมากเกินไปแล้ว สังหารพวกเจ้าแค่นั้นเอง ไยจะต้องอาศัยวิธีสกปรก”

โอรสสองราชันก็ไม่ได้แสดงอาการโกรธ มองดูหลี่ชีย่แล้วกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หลี่ชีย่ เจ้ากล้าพนันหรือไม่? ถ้าหากเจ้าไม่สามารถสังหารพี่กุมูได้ภายในหนึ่งกระบวนท่าแล้วจะอย่างไร?”

กุมูเสินจู่ที่เดิมโกรธจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ เมื่อได้รับคำเตือนจากโอรสสองราชันพลันได้สติกลับมา เขายิ้มเยาะและกล่าวว่า “ถูกต้อง เจ้าผู้เยาว์ ถ้าหากเจ้าทำไม่ได้ล่ะ?”

“ดูท่าพวกเจ้าก็คิดจะอาศัยเล่ห์เหลี่ยม” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าต้องการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบมิใช่รี? ก็ได้ ถ้าหากภายในหนึ่งกระบวนท่าข้าไม่สามารถสังหารเจ้าได้ หญ้าสังสารวัฏเก้าใบก็จะเป็นของเจ้า!”

“พูดจริงรี!” กุมูเสินลู่ร้องกล่าวเสียงดังออกมาทันที เมื่อได้ยินคำพูดนี้จากหลี่ชียเอ่

แม้แต่พวกโอรสสองราชัน เล่นเม็งเทียนก็ไม่อยากเชื่อ ความจริงแล้วพวกเขาล้วนแล้วแต่ไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อว่าหลี่ชียเอ่สามารถสังหารกุมูเสินลู่ได้ในกระบวนท่าเดียว แต่ว่า ถ้าหากกุมูเสินลู่อยากจะทำลองพวกเขาคิดว่าก็ใช่จะทำไม่ได้ ดีเสียอีกจะได้ถือโอกาสอาศัยกุมูเสินลู่ทดสอบท่าไม้ตายที่แท้จริงของหลี่ชียเอ่ด้วย

“ข้าเป็นคนรักษาสัญญาอยู่แล้ว” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวเฉยเมย “วางใจเถอะ ถ้าหากข้าไม่สามารถสังหารเจ้าในกระบวนท่าเดียว หย้าสังสารวัฏเก้าใบก็จะเป็นของเจ้า ไม่ใช่แค่เพียงใบเดียวแต่เป็นของเจ้าทั้งต้น”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ทำให้ทุกคนถึงกับหัวใจเต้นกระตุกทีหนึ่ง ไม่เว้นแม้แต่โอรสสองราชัน เพราะเขาเองก็มาด้วยเรื่องของหย้าสังสารวัฏเก้าใบ

เวลานี้ แม้แต่โอรสสองราชันก็ต้องการเข้าร่วมในเกมนี้ด้วย กล่าวสำหรับเขาแล้ว ถ้าหากเขาเข้าร่วมในเกมพนันเช่นนี้ละก็ หย้าสังสารวัฏเก้าใบจะต้องตกเป็นของเขา เพียงแต่ว่า ถูกกุมูเสินลู่แย่งไปก่อน เขาจึงละอายที่จะไปแย่งชิงกับกุมูเสินลู่เท่านั้นเอง

“ดี นี่เจ้าเป็นคนพูดเองนะ” กุมูเสินลู่ปล้นรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที กล่าวสำหรับเขาแล้วสิ่งนี้ช่างคุ้มค่าเสียเหลือเกิน เพราะถ้าหากหลี่ชียเอ่พ่ายแพ้ เขาก็สามารถครอบครองหย้าสังสารวัฏเก้าใบ

ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่เชื่ออยู่แล้วว่าหลีชีเยสามารถสังหารตนได้
ภายในกระบวนท่าเดียว มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1518 ทำลายสังหารกรรม

หลี่ชียเอหัวเราะและกล่าวว่า “วางใจเถอะ ต่อหน้าผู้คนมากมาย เช่นนี้ หรือข้าจะคิดคำอย่างนั้นรี? หากว่าข้าไม่สามารถสังหารเจ้า ภายในหนึ่งกระบวนท่า หย้าสังสารวัฏเก้าใบเป็นของเจ้า”

ความเชื่อมั่นในตนเองของหลี่ชียเอ ความสงบนิ่งเช่นนี้ของหลี่ชียเอ ทำให้พวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย ซีจู่เซียน เสินเม็งเทียน ทุกคนถึงกับหนังตากระตุกที่หนึ่ง

นี่มันไม่ใช่เรื่องล้อกันเล่น เรื่องใหญ่ขนาดนี้หลี่ชียเอคงไม่น่าจะคิดคำ มิฉะนั้นแล้วมันจะกลายเป็นจุดต่างพริ้วของเขาไปชั่วชีวิต

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมบ่งบอกว่าหลี่ชียเอมีความมั่นใจว่า สามารถสังหารกุมูเสินลู่ในหนึ่งกระบวนท่าจริงแล้วสิ! มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อกับการสังหารกุมูเสินลู่ภายในหนึ่งกระบวนท่า!

เหตุนี้เองที่ทำให้หนังตาของพวกราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย ซีจู่เซียน เสินเม็งเทียนต้องกระตุกที่หนึ่ง รู้สึกไม่สบายใจนัก

ถ้าหากหลี่ชียเอสามารถสังหารกุมูเสินลู่ในหนึ่งกระบวนท่าจริง ๆ มันจะบ่งบอกถึงสิ่งใด? พวกเขายังคงเป็นคู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอได้หรือไม่? เวลานี้ พวกของสินเม็งเทียนที่เดิมมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม เวลาเริ่มรู้สึกไม่มั่นใจขึ้นมาในใจเสียแล้ว

“ดี ข้าต้องการขอคำชี้แนะจากเจ้า” กุมุเสินจู่หัวเราะอย่างบ้าคลั่งออกมา ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เปี่ยมด้วยความเชื่อมั่น กล่าวสำหรับกุมุเสินจู่แล้ว เขากลับไม่เชื่อในเรื่องนี้ ถึงตีเขาให้ตายเขาก็ไม่เชื่อว่าบนโลกนี้มีผู้ที่สามารถสังหารเข้าภายในหนึ่งกระบวนท่าได้จริง เว้นแต่ราชันเซียนเท่านั้น แต่ว่า หลี่ชีย่ไม่ใช่ราชันเซียน!

“พี่กุมุ สู้ๆ ขอให้พี่ได้รับชัยชนะ!” จังหวะที่กุมุเสินจู่ก้าวเท้าออกไป โอรสสองราชันจึงกล่าวให้กำลังใจต่อกุมุเสินจู่ในที่ ให้กุมุเสินจู่สู้ๆ

กล่าวสำหรับโอรสสองราชันแล้ว หากหญ้าสังสารวัฏเก้าใบตกไปอยู่ในมือของกุมุเสินจู่ย่อมดีกว่าต้องแบ่งปันกับผู้อยู่ในเหตุการณ์อีกหลายคนมากกว่าหลายร้อยเท่า จะอย่างไรเสียเขามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งยิ่งกั กุมุเสินจู่ ถ้าหากกุมุเสินจู่ได้ครอบครองหญ้าสังสารวัฏเก้าใบจริงๆ ละก็ เขาก็ต้องได้รับผลประโยชน์จากการนี้

เสียง "ตุ้ม..." ดังสนั่นขึ้นมา ในเวลานี้กุมุเสินจู่ได้ปลดปล่อยพลังลมปราณออกมา แม้ว่าลมปราณของเขาจะแห้งขอด อายุขัยสั้น แต่ว่า สำหรับคนที่ก้าวมาถึงระดับนี้เช่นเขานั้น ต่อให้เหลือเลือดัวณะเพียงแคหยดเดียว ก็เป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก

กล่าวสำหรับผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเช่นกุมุเสินจู่นี้แล้ว เรียกได้ว่าหมื่นโลहितหนึ่งัวณะ เลือดัวณะเพียงหนึ่งหยดของเขาสามารถเทียบได้กับพลังลมปราณจำนวนมหาศาลของผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วน

ขณะที่กุมูเสินจู่ขับเคลื่อนเลือดว้ฒนะของตนนั้น พลัง
ลมปราณที่น่ากลัวดังพายุร้ายโหมพัดไปทั่วฟ้าดิน ฉับพลันทันที
นั่นเอง ดวงตาทั้งสองของกุมูเสินจู่ได้ปะทะประกายที่น่ากลัวออกมา

ทันใดนั่นเอง ดวงตาทั้งสองของกุมูเสินจู่ก็คล้ายดั่งเป็นดวงตา
แห่งพายุรุนแรงทั้งสอง เป็นพายุรุนแรงที่พร้อมทำลายทุกสิ่งทุก
อย่าง พลังที่พวยพุ่งออกมาจากดวงตาทั้งสองของเขาเสมือนหนึ่ง
เป็นดวงดาวนับล้านล้านดวงระเบิดพร้อมกันอย่างนั้น

ในขณะที่เดียวกัน ทั้งตัวของกุมูเสินจู่เวลานี้ได้พวยพุ่ง
กฎเกณฑ์สัจธรรมไม่มีสิ้นสุดออกมา ทุกๆ หลักกฎเกณฑ์ก็เสมือน
หนึ่งเป็นเส้นชีพจรฟ้าที่พุ่งสวนขึ้นไปบนท้องฟ้า เหมือนว่าทุกๆ
หลักกฎเกณฑ์ล้วนแล้วแต่ต้องการทำลายสวรรค์แลจกवालอย่าง
นั้น ภายใต้หลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อนี้ กระทั่งทางข้างเผือกยังแลดูมี
ขนาดที่เล็กลงไปมาก

กุมูเสินจู่ในเวลานี้ไม่ใช่ผู้เฒ่าที่มีลักษณะแลดูธรรมดาคนนั้น
อีกต่อไป กลิ่นอายและรูปลักษณ์ที่ดูธรรมดาคนนั้นได้หายไปจนหมด
สิ้น เวลานี้ กุมูเสินจู่ก็คล้ายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งที่ยืนตระหง่าน
อยู่ท่ามกลางฟ้าดิน มีพลังเพียงพอที่จะทำให้จักรวาลหมุนวนได้
ทุกความเคลื่อนไหวของเขาสามารถทำลายทางข้างเผือกหลอม
กลั่นหยินหยาง ตัดขาดสังสารวัฏ!

เวลานี้ นี้แหละคือกุมูเสินจู่ที่แท้จริง ลักษณะท่าทางในเวลานี้
ของเขาจึงไม่ทำให้คำว่า "เสินจู่ (ปรมาจารย์เทพ)" ต้องเสียหาย
ลักษณะท่าทางก่อนหน้าที่มีกลิ่นอายธรรมดานั้น เป็นการแสเสร้าง
แก่งทำเท่านั้นเอง

“นี่แหละคือกำลังความสามารถที่แท้จริงของเขา” แม้แต่คนทุกคนที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ยังคงรับรู้ถึงพลังที่พาลต่อฟ้าดินเช่นนั้นได้

แม้แต่บรรดาปราศจากผู้ต่อกรที่แท้จริง และมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะชมเหตุการณ์อยู่ด้านหน้าผาหินแตกได้ถึงกับต้องพยักหน้าและกล่าวชื่นชมออกมา

“กุมู่จะอย่างไรเสียก็คือกุมู่ หาใช่ประเภทชื่อเสียงลอมปลม” แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรก็ต้องยอมรับในข้อนี้

แม้จะกล่าวว่าบุคคลเฉกเช่นกุมู่เสินลู่จะได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเขียนได้ แม้ว่าออกจะเป็นเกียรติลอมปลมอยู่บ้าง และเป็นความจริงที่เขาอ้างก้าวไปไม่ถึงระดับนั้น แต่ ไม่สามารถอาศัยสิ่งนี้มาตัดสินปฏิเสธในความแข็งแกร่งของเขา เพราะว่าเดิมทีเขาก็นับเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งยิ่งอยู่แล้ว

เสียง “แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์...” ดังขึ้น นาทีนี้ หลักกฎเกณฑ์สัจธรรมทั้งหมดของกุมู่เสินลู่ได้ถักทอเข้าด้วยกัน จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” ขึ้นมา พลันปรากฏพลังชีวิตที่ไร้จุดสิ้นสุดไปรยปรายลงมา ความมีชีวิตชีวาที่น่าเกรงขามปรากฏ ผาหินแตกที่แต่เดิมรกร้างเจียบส่งดอันเนื่องมาจากสงครามพลันกลับกลายเป็นเปี่ยมด้วยความมีชีวิต เหมือนผืนแผ่นดินในยามฤดูใบไม้ผลิอย่างนั้น

ในเวลานี้เอง ด้านหลังของกุมู่เสินลู่ปรากฏต้นไม้ขนาดยักษ์ต้นหนึ่ง ต้นไม้ยักษ์ต้นนี้คล้ายหล่อขึ้นมาจากเงินอย่างนั้น ดูไปแล้ว

มีความโบราณยิ่งนัก ได้ยินเสียงใบไม้ที่เสียดสีกันยามต้องลม ขณะเดียวกัน ต้นไม้ยักษ์ต้นนี้ได้เปล่งประกายความเป็นกษัตริย์ที่ไม่อาจล่วงเกินออกมา เหมือนว่ามันคือสุดยอดต้นไม้ที่มีความศักดิ์สิทธิ์สูงสุดของฟ้าดิน มันมีพลังที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของฟ้าดินอยู่ในครอบครอง

เวลานี้ กุมูเสินจู่ได้หายตัวไปแล้ว โดยที่ตัวของเขาได้กลายเป็นร่างเงาที่ปราศจากผู้ต่อกร ร่างของเขาได้กลายเป็นปรมาจารย์พฤษภาคคนหนึ่ง ร่างของเขาเวลานี้มีประกายที่ไม่สิ้นสุด แลบออกมา และยังมีประกายสีเขียวที่พวยพุ่งขึ้นมาจากร่างของเขา สูงนับล้านล้านจั้ง เหมือนว่าในขณะนี้ตัวเขาก็คือปรมาจารย์พฤษภาค เขาไม่เพียงสามารถยับยั้งพลังจากปรมาจารย์พฤษภาคเท่านั้น ยังสามารถยับยั้งพลังจากปรมาจารย์เซียนที่อยู่ในตำนานของเผ่าพฤษภาคอีกด้วย

แม้ว่าผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนของแดนวิญญานสวรรค์จะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ แม้ว่าผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนจะเฝ้าดูอยู่หน้าคั่นฉ่องสวรรค์ พวกเขายังคงรู้สึกได้ถึงความมีชีวิตชีวาที่เปล่งออกมาจากกุมูเสินจู่ โดยเฉพาะยอดฝีมือเผ่าพฤษภาค ยิ่งรู้สึกได้ว่าสามารถสอดรับกับกุมูเสินจู่ที่เวลานี้ได้กลับกลายเป็นปรมาจารย์พฤษภาคไปแล้วอย่างนั้น

“ปรมาจารย์พฤษภารี?” ยอดฝีมือเผ่าพฤษภาคจำนวนไม่น้อยที่อยู่หน้าคั่นฉ่องสวรรค์ถึงกับตะลึง และมีอารมณ์พลุ่งพล่านต้องการจะก้มลงกราบ นาที่นี้ กุมูเสินจู่เสมือนหนึ่งได้กลายเป็นปรมาจารย์พฤษภาคไปแล้ว

“ไม่ใช่” ระดับปฐมบรรพบุรุษถึงกับทอดถอนใจว่า “นี่คือตราประทับพฤกษาจารย์ที่อยู่บนตัวของกุมูเสินจู่ และนับเป็นสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดของกุมูเสินจู่ ซึ่งส่งผลให้เขามีพลังส่วนหนึ่งจากปรมาจารย์พฤกษา”

ในเวลานี้ แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรที่ยินดูการต่อสู้อยู่บริเวณด้านนอกผาหินแตกถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้เนื่องจากด้วยพลังเช่นนี้ ไม่ว่าจะใครก็เป็นไปไม่ได้ที่จะสังหารกุมูเสินจู่ได้ภายในกระบวนท่าเดียว เกรงว่าทั่วแดนวิญญานสวรรค์คงไม่มีใครทำได้

นี่แหละคือจุดที่ทรงพลังที่สุดของกุมูเสินจู่ แม้จะกล่าวว่าตัวของกุมูเสินจู่ไม่ใช่ร่างที่แปลงมาจากปรมาจารย์พฤกษาโดยตรงและเบื้องหลังของเขาก็ไม่ได้มีสำนักของปรมาจารย์พฤกษาหรือสายสำนักราชันเซียนเป็นชาติกำเนิดของเขา แต่ว่า เขาอาศัยเติบโตขึ้นมาจากพฤกษาจารย์ที่แห้งตายไปแล้วต้นหนึ่ง และมีตราประทับพฤกษาจารย์บนตัว ทำให้เขามีพลังส่วนหนึ่งของปรมาจารย์พฤกษาอยู่ในครอบครอง

ต่อให้พลังเพียงส่วนหนึ่งของปรมาจารย์ที่กุมูเสินจู่ได้มานั้นนับว่าน้อยมาก แต่ทว่า เพียงเท่านี้ก็เพียงพอที่จะทำให้กุมูเสินจู่สามารถแสดงอำนาจบาตรใหญ่ไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินแล้ว

ผู้เยาว์ ลงมือเลย ข้านี้แหละต้องการดูว่าเจ้าจะมีวิธีการอะไร” ในเวลานี้ กุมูเสินจู่ที่กลายเป็นปรมาจารย์พฤกษาได้เปิดปากพูดออกมา พลันที่เขาพูดออกมาก็คล้ายตั้งเป็นเสียงสวรรค์ที่ลงมา

จากสวรรค์ชั้นฟ้า นาทีนี่เอง พื้นดินที่เต็มไปด้วยเศษหินของผาหินแตกถึงกับมีต้นไม้ใบหญ้าขึ้นงอกงาม กระทั่งผลิตดอกออกผล

ฉับพลันที่กุมูเสินลู่ปรึปากพูดออกมา ได้ทำการเปลี่ยนสภาพของผาหินแตกให้กลายเป็นพื้นที่สีเขียวในทันที นี่แหละคือพลังของปรมาจารย์พฤกษา และเป็นความน่ากลัวของปรมาจารย์พฤกษา

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ถึงกับสะเทือนหัวน้ไหว และรู้สึกใจหายใจคว่ำกับสิ่งนี้ เมื่อเห็นกุมูเสินลู่พลันปรึปากพูดออกมาก็สามารถทำให้ทั้งผาหินแตกกลายเป็นพื้นที่สีเขียวไป มาวันนี้นับว่าทำให้พวกเขาได้เห็นถึงความน่ากลัวของปรมาจารย์พฤกษาแล้ว

“สังหารเจ้าในหนึ่งกระบวนท่า!” หลี่ชีย่ยังคงขมเหมือนเดิมกับคำกล่าวของกุมูเสินลู่

“แวงค์...” ในขณะนี้ ลัคนาทั้งสิบสามที่เฝ้าควบคุมแดนวิญญานสวรรค์เอาไว้แต่เดิมได้พวยพุ่งประกายสีทองไม่มีสิ้นสุดออกมา ทันใดนั้น ประกายสีทองนับไม่ถ้วนได้ปกคลุมไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ตกอยู่ท่ามกลางประกายสีทองทั้งสิ้น

หอสัตตะยุทธที่ตั้งอยู่ ณ ทะเลปีศาจมังกร เกาะสุวรรณแห่งทะเลมรกต พิสุทธิ์นิรันดรสี่สายแห่งทะเลร่องน้ำลึก...เป็นต้น พื้นที่ทุกตารางนิ้วของพวกเขา ล้วนแล้วแต่ถูกปกคลุมไปด้วยประกายสีทองที่แผ่กระจายออกมาจากลัคนาทั้งสิบสาม

“ตุม” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เรือแห่งชีวิต เรือสร้างภาพ และเรือชีวิตนิรันดร์ล้วนแล้วแต่ปรากฏขึ้นเหนือศีรษะของหลี่ชียเอ่

เสียงดังตุมตามดังขึ้นไม่ขาดสาย นาฬิกาพลังลมปราณที่พวยพุ่งออกมาจากเรือแห่งชีวิตเหมือนต้องการขยายตัวดันให้แดนวิญญาณสวรรค์ต้องระเบิด ขณะที่เรือสร้างภาพคล้ายต้องการบุกเบิกโลกใหม่ขึ้นที่แดนวิญญาณสวรรค์ ต้องการทำลายแดนวิญญาณสวรรค์เดิมให้มลายสิ้นไป ส่วนเรือชีวิตนิรันดร์ได้พวยพุ่งพลังชีวิตอมตะออกมา เป็นพลังที่ก้าวข้ามโบราณกาลมา ตั้งแต่ยุคเทพนิยายที่ไม่สามารถไล่เรียงได้จนถึงยุคปัจจุบัน มันคือพลังที่ดึกดำบรรพ์และคงอยู่ตลอดไป และไม่แปรเปลี่ยนเป็นนิรันดร์!

“นี่แหละเป็นกำลังความสามารถที่แท้จริงของหลี่ชียเอ่!” ครั้นมองเห็นเรือขนาดใหญ่ทั้งสามลำปรากฏขึ้น พลังลมปราณดันจนแดนวิญญาณสวรรค์ระเบิด พลังการบุกเบิกโลกทำลายล้างแดนวิญญาณสวรรค์ ยิ่งพลังชีวิตนิรันดร์ด้วยแล้ว ถึงกับก้าวข้ามอดีตกาล ซึ่งสร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับผู้คนทุกคนในเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดิน

แม้แต่บรรดาปราศจากผู้ต่อกรที่ยืนดูด้านนอกผาหินแตก นาฬิกาก็ต้องรู้สึกตะลึง พลังของสิบสามลัคนาร่วมกับพลังจากเรือยักษ์ทั้งสามลำ ด้วยพลังเช่นนี้ได้อยู่เหนือจินตนาการของทุกคนไปแล้ว

“ตั้ง...” ในขณะนี้ กระป๋องจักรพรรดปรากฏในมือของหลี่ชียเอ่ ตัวกระป๋องมีสีดำสนิท เหมือนว่าตัวมันเองก็คือจักรพรรดของหนึ่งอย่างนั้น

“แข่งค์...” เสียงคำรามจากกระบี่สังฆกรรม เวลานี้หลีชีเยได้ลงมือแล้ว พลันลงมือก็อาศัย “เคล็ดโถมตีแววาว” เสียงดัง “ตูม” เวลานี้พลังลมปราณทั้งหมดของหลีชีเย พลังของสิบสามลักณา พลังทั้งหมดของเรอัยักษ์ทั้งสามล้วนแล้วแต่รวมกันภายใต้ “เคล็ดโถมตีแววาว” ทันใดนั้น พลังทั้งหมดล้วนแล้วแต่อาศัยพลังอานุภาพของ “เคล็ดโถมตีแววาว” มาทำการขับเคลื่อนกระบี่สังฆกรรมอย่างรุนแรง

“ตั้ง...” หนึ่งกระบี่ที่ฟันออกไปก็คือหนึ่งกระบี่ที่ฟันออกไป ไม่มีกระบวนท่า ไม่มีการวิวัฒนาการ ไม่มีพลังจากสังฆกรรม ไม่มีพลังจากหลักกฎเกณฑ์ มีเพียงอย่างเดียวฟัน!

เป็นการฟันที่ธรรมดา มาก ธรรมดาจนเป็นตัวอักษรตรงไปตรงมา นอกเหนือจากนี้ก็ไม่มีสิ่งใดอีกแล้ว

แต่ว่า ด้วยอักษรคำว่า “ฟัน” ที่ง่าย ๆ ธรรมดา กลับดูช่างสมเหตุสมผลเหลือเกิน ช่างปราศจากเรียวแรงที่จะตอบโต้ ช่างไม่สามารถสั่นคลอนได้เลย

ภายใต้การฟาดฟันลงไป เหล่าเทพก็ดี มดปลวกก็ช่าง ต่อให้เป็นฟ้าดิน ต่อให้เป็นโบราณกาล ภายใต้การฟันนี้ก็ต้องถูกตัดขาดเป็นสองท่อน!

ฟันครั้งเดียวขาดสองท่อน ง่าย ๆ แค่นี้แหละ ช่างสมเหตุสมผลเหลือเกิน ไม่สามารถขัดขึ้น ไม่สามารถตอบโต้ ภายใต้การฟันเพียงครั้งเดียว ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะอย่างไร ผลที่ออกมา ก็จะเหมือนกัน

กระบี่จักรพรรดิวาดพื้นลงไป เห็นศีรษะที่ลอยขึ้นสูง แล้วกลิ้งตก
อยู่กับพื้น

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1519 หนึ่งในกระบวนท่าสะท้อนเก้าชั้นฟ้า

ศิระชะของกุมุ่เสินลู่กลับไปกับพื้น ดวงตาทั้งสองเบิกโพลง แม้ว่าศิระชะของเขาได้กลับไปที่ไกลมากแล้ว แต่ดวงตาของเขายังคงกระพริบตาได้

ต่อให้หน้าที่ที่ต้องตาย กุมุ่เสินลู่ยังคงไม่เข้าใจว่าตัวเองตายได้อย่างไร กระทั่งตายยังคงไม่เข้าใจว่าตนเองนั้นมีพลังจากปรมาจารย์พฤษกษาส่วนหนึ่งอยู่ในครอบครอง แต่ ภายใต้การฟาดฟันเพียงครั้งเดียว ยังคงไม่สามารถขยับขึ้นได้ พลันศิระชะถูกตัดจนขาดกระเด็นออกมาในทันที

กุมุ่เสินลู่ไม่เข้าใจเลยว่าหนึ่งในกระบี่นี้ก่อปรด้วยพลังอะไรกันแน่ สามารถฟันและตัดขาดพลังปรมาจารย์พฤษกษาของเขาไป หนึ่งในกระบี่สามารถตัดทุกสิ่งทุกอย่างของเขา พลังลมปราณทั้งหมด พลังทั้งหมด ทักษะยุทธทั้งหมด ล้วนแล้วแต่ถูกตัดขาดจนสิ้น ภายใต้หนึ่งกระบี่นี้

วินาทีก่อนตาย กุมุ่เสินลู่มีปริศนามากมายที่ตนเองไม่เข้าใจ เขาตายอย่างสับสนมากจริงๆ

“ป...” ลังหวะที่ศิระชะของกุมุ่เสินลู่กลับตาลง ส่วนของลำคอที่ถูกตัดขาดจึงพวยพุ่งเป็นเลือดออกมา โดยที่เลือดนั้นได้พุ่งขึ้นไปสูงมาก ๆ คล้ายเป็นน้ำพุปานนั้น จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ร่างที่ปราศจากหัวจึงได้ล้มตึงลงที่อๆ

ในเวลานี้ ท้าวทั้งแดนวิญญานสวรรค์ตกอยู่ในความเงิบสงัดเวลานี้ สรรพชีวิตในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนแล้วแต่ตกอยู่ในสภาพหายใจอึดอัดไม่ว่าจะเป็นสุดยอดผู้มีฝีมือในหล้าก็ดี หรือจะเป็นระดับจักรพรรดิเทพชั้นเก้าแดนก็ช่าง ในขณะที่ต่างรู้สึกว่ายึดอัดยิ่งนัก รู้สึกเหมือนว่าถูกใครเขาเค้นคอของตนเอาไว้ไว้อย่างแน่นหนา ทำให้ไม่สามารถกระดุกกระดิก ไม่สามารถขยับขึ้นได้

ทำลายสังฆกรรม คือกระบวนท่าโจมตีสุดท้ายของกระบี่สังฆกรรม การจะสำแดงกระบวนท่าโจมตีนี้ออกมาเป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก บางทีราชันเซียนก็ต้องสำแดงพลังอย่างเต็มที่จึงสามารถสำแดงกระบวนท่าโจมตีสุดท้ายนี้ออกมาได้

แม้แต่ตัวของหลี่ชียเอเองเมื่อมีการสำแดงกระบวนท่าโจมตีเช่นนี้ออกมาแล้ว ก็ได้รับผลกระทบอย่างมาก ทำให้ต้องสูญเสียพลังลมปราณไปรุนแรงมาก ถึงกับมีสีหน้าที่ขาวซีด

หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากสิบสามลัคนา ไม่ได้รับพลังสนับสนุนจากเรือยี่งใหญ่ทั้งสาม ต่อให้หลี่ชียเอได้ฝึกเคล็ดวิชา "เคล็ดโจมตีแววาว" มากี่จริง แต่ไม่สามารถสำแดง "กระบวนท่าทำลายสังฆกรรม" ได้ มีเพียงได้รับการสนับสนุนจากสิบสามลัคนา และเรือยี่งใหญ่ทั้งสามเท่านั้น จึงทำให้หลี่ชียเอสามารถใช้ "เคล็ดโจมตีแววาว" สำแดง "ทำลายสังฆกรรม" ออกมาได้!

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอแล้ว การสำแดงราชันสังหาร หรือสวรรค์ทำลายหาใช่เป็นเรื่องยากแต่อย่างใด แต่ว่า อาวุธเช่นกระบี่สังฆกรรมหากคิดจะสำแดงทำลายสังฆกรรมอันเป็นกระบวนท่าโจมตีสุดท้ายนั้น ยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก!

ในเวลานี้ ทุกคนรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก พูดอะไรไม่ได้ ก้อนหน้านั้น ทุกคนยังฟังหูไว้หูกับคำพูดของหลี่ซีเย่ที่ว่า สามารถสังหารกุม่เสินจู่ได้ในหนึ่งกระบวนท่า เกรงว่าผลงานการต่อสู้เช่นนี้จะต้องถูกจารึกเอาไว้เป็นเทพนิยาย สามารถเทียบเคียงกับราชันเซียนได้ เรือราวในลักษณะเช่นนี้โดยปรกติแล้วจะไม่เกิดขึ้น

แต่ทว่า เวลานี้กลับเกิดขึ้นมาแล้ว เป็นการเกิดขึ้นอย่างแท้จริง หลี่ซีเย่สังหารกุม่เสินจู่ภายใต้กระบี่เดียว ผลงานเช่นนี้ได้สยบทุกคนที่อยู่ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

"ตึง ตึง ตึง..." ในเวลานี้ แม้แต่พวกของเสินเมิ่งเทียน ซีจู่เซียน โอรสสองราชันต่างรู้สึกหวาดผวา ถึงกับก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว

ความจริงแล้ว แม้แต่บรรดาผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรที่ยืนดูการต่อสู้อยู่ด้านนอกผาหินแตกก็ตกใจจนก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าวเช่นกัน

เฉกเช่นพวกของเสินเมิ่งเทียนนั้น ชั่วชีวิตของพวกเขาได้ผลงอกกับอุปสรรคนานัปการ ราชันเซียนก็เคยพบเจอมาแล้ว กระทั่งเคยบ่มฝึกผู้ที่เป็นราชันเซียน กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ชีวิตนี้ของพวกเขาไม่มีสิ่งใดต้องหวาดกลัวอีก

กล่าวสำหรับพวกของเสินเมิ่งเทียนแล้ว ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้พวกเขาต้องหวาดกลัวอีกแล้ว แต่ นาทีนี้ พวกเขาได้รับรู้ถึงความหวาดกลัวที่แท้จริง เป็นรสชาติความหวาดกลัวที่เหมือนจริงมาก วนเวียนอยู่ภายในจิตใจของพวกเขา

พวกเขาได้ลืมนึกว่าหวาดกลัวเป็นเวลานานมาก นับตั้งแต่พวกเขาหนีชื่อเสียงโด่งดังขึ้นมา พวกเขาเข้าใจเองว่าตัวเองนั้นสามารถบงการเรื่องราวของตนได้ทุกอย่างทุกอย่าง ยกเว้นเรื่องความชราภาพและความตาย!

แต่ว่า มาวันนี้หลี่ชียเอออาศัยเพียงกระบี่เดี่ยวสังหารกุ่มู่เสินจู่ได้ สิ่งนี้ทำให้พวกเขารับรู้ถึงความหวาดกลัวชนิดจริงแท้แน่นอน ทำให้ความรู้สึกหวาดกลัวที่พวกเขาได้ลืมนึกไปนานจนนับไม่ได้ หวนคืนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

“โอ้แม่เจ้า...” ในเวลานี้ ไม่มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ดูชมอยู่เบื้องหน้าคั่นช่องสวรรค์ต้องตกใจถึงขีดสุด หิ้งตัวนั่งลงกับพื้น เวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับอ่อนแรงกองกับพื้น ปัสสาวะอุจจะราดจนกางเกงและพื้นเปียกแฉะไปหมด!

ในเวลานี้ หลายคนตกใจสุดขีด โดยเฉพาะผู้ที่ตั้งใจเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ หลังจากผ่านพ้นวันนี้ไปแล้ว หลี่ชียเอจะกลายเป็นเงาหมิพที่ติดตามพวกเขาไปตลอดกาล เกรงว่าต่อจากนี้ไปหากพวกเขาต้องเจอหลี่ชียเอเข้าจะต้องคุกเข่าลงกับพื้นตรงนั้น ไม่เหลือความกล้าแม้แต่จะลุกขึ้นยืน

“นี่ นี่มันคือกระบวนท่าอะไร?” แม้แต่พวกที่ยืนดูอยู่ด้านนอกผาหินแตกซึ่งเป็นระดับปราศจากผู้ต่อกรยังต้องร่างสั่นเทิ้มที่หนึ่งถึงกับเหม่อลอยและพึมพำออกมา

ไม่มีใครรู้ว่ากระบี่ของหลี่ชียเอเล่มนี้คือกระบี่อะไร กระทั่งไม่มีใครสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่ากระบวนท่านี้คือกระบวนท่าอะไร

ต่อให้ผู้ดำรงอยู่ในระดับเช่นหลิงฟงหวิน พวกเขา ก็บอกไม่ถูกถึง กระบวนท่านี้

“โ้วแม่เจ้า เรื่องที่ชาญฉลาดที่สุดในชาตินี้ของข้าก็คือไม่ได้ ไปยุ่งกับหลี่ชียเอ” ระดับปฐมบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิถึงกับรู้สึก ตกใจสุดขีดเมื่อได้เห็นภาพนี้จากคั่นช่องสวรรค์ เกือบต้องปัสสาวะ ราวออกมา

“ธาตุนั้นอยู่ในมืออยู่เพียงแค่นี้ อ่อนเหลือเกิน” หลี่ชียเอได้เก็บ กระป๋องขึ้นหลังจากสังหารกุมูเสินจู่ในกระป๋องเดียวแล้ว ยิ้มกล่าวตาม อารมณ์ไปว่า “ก็แค่ตราประทับของปรมาจารย์พิฤกษาบนตัว เท่านั้น ไช้ว่าจะมีรากปรมาจารย์พิฤกษาในครอบครอง”

เป็นความจริงที่กุมูเสินจู่ นั้นมีความแข็งแกร่งมาก มีพลังส่วน หนึ่งของปรมาจารย์พิฤกษาอยู่ในครอบครอง เสียตาย จะอย่างไร เสียเขาก็แค่ครอบครองพลังเพียงบางส่วนเท่านั้น จึงมีธาตุนั้น อยู่นั้นที่ไม่แข็งแกร่งพอ

“กระบวนท่าโจมตีสุดท้าย!” หลังจากทีโอรสสองราชันได้สติ คืบกลับมาแล้ว เขาถึงกับร้องเสียงดังออกมาด้วยความหวาดผวา ในฐานะที่เขาเป็นโอรสของราชันเซียนกับปรมาจารย์พิฤกษา จึงมี ความรู้และประสบการณ์กว้างไกล ทันใดนั่นเอง เขารู้แล้วว่าสิ่งนี้บ่ง บอกถึงอะไร

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” นาทีนี้ โอรสสองราชันเหมือนหนึ่งบ้าไปแล้ว ถึงกับเสกเอาอาวุธราชันเซียนที่ตนมีอยู่ออกมาทั้งหมดในคราว เดียว ซึ่งรวมทั้งสัจอาวุธราชันเซียนอีกด้วย

เสียงดัง "ตูม" โอรสสองราชันกระหังไม่เสียดายพลังลมปราณของตนเอง เพื่อใช้ปลุกบรรดาอาวุธราชันเขียนทั้งหมดให้ตื่นขึ้น โดยเฉพาะเมื่อสัจอาวุธราชันเขียนถูกปลุกให้ตื่นขึ้นแล้ว ปรากฎร่างเงาที่สูงใหญ่ลอยขึ้นมา

หลังจากที่โอรสสองราชันได้ปลุกอาวุธราชันเขียนของเขาทั้งหมดให้ตื่นขึ้นแล้ว อานุกภาพราชันเขียนพลังอำนาจไปทั่วฟ้าดิน ทำให้ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ถึงกับสั่นไหวโคลงเคลงไปทีหนึ่ง

บนโลกใบนี้ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถปลุกอาวุธราชันเขียนหลายชิ้นให้ตื่นขึ้นมาอย่างง่ายดายภายในชั่วพริบตา อีกทั้งในจำนวนนั้นยังหมายรวมเอาสัจอาวุธราชันเขียนด้วย

แต่ทว่า จะอย่างไรเสีย โอรสสองราชันก็คือโอรสของราชันเขียน การที่เขาต้องการปลุกอาวุธของบิดาตนให้ตื่นขึ้น ย่อมทำได้ง่ายกว่าคนอื่น ๆ ไม่รู้เท่าไร

เสียงดัง "ตูม" ขณะที่โอรสสองราชันได้เสกเอาอาวุธราชันเขียนของตนออกมาทั้งหมดนั้น พวกของหลังพวงหรีดก็มีปฏิกิริยาที่รวดเร็วมาก พวกมันเสกเอาอาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมาทันทีเช่นกัน

เส้นเม็ງเทียนนั้นปล่อยให้สวรรค์สามของตนปรากฏออกมา ภายในสวรรค์สามเหมือนสะดุดกับของโบราณอยู่ชิ้นหนึ่ง โดยที่ไม่รู้เหมือนกันว่าของโบราณนั้นคืออะไร แต่ว่า กลิ่นอายที่มันแผ่กระจายออกมานั้นสามารถสยบเหล่าชั้นฟ้าได้

แม้ว่าหลิงฟงหวินจะไม่มีอาวุธราชันเซียน แต่ว่า เขาแค่ทำท่า
กวักมือออกไป ปรากฏอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลแต่ละชั้นลอยออกมา
จากเรือหอยสังข์ที่จอดอยู่บนเส้นขอบฟ้า เวลานี้อาวุธเทพเจ้าแห่ง
ทะเลแต่ละชั้นได้ล่องลอยอยู่รอบๆ หลิงฟงหวิน เพื่อคุ้มกันให้กับห
ลิ่งฟงหวิน

สำหรับซีจวูเซียนนั้นยังไม่ต้องพูดถึง รอบตัวของเขาปรากฏ
อาวุธปรมาจารย์พฤษภษาที่หึงเอาไว้ให้ล่องลอย โดยที่อาวุธ
ปรมาจารย์พฤษภษาแต่ละชั้นได้พวยพุ่งความมีชีวิตชีวาไม่สิ้นสุด
ออกมา และความมีชีวิตชีวาไม่สิ้นสุดนี้ได้ห่อหุ้มตัวของซีจวูเซียน
เอาไว้อย่างมิดชิด

ในเวลานี้ แม้แต่ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายก็เสกเอาอาวุธบรรพ
บุรุษของตนออกมา แม้ว่าของสิ่งนี้จะถูกห่อหุ้มเอาไว้ด้วยกลิ่นอาย
ของความขมุกขมัว แต่ทว่า มันยังคงแผ่กระจายกลิ่นอายที่แม้แต่
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังต้องหวาดหวั่นพรันพรึงออกมา

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง พวกของเสินเม็งเทียนต่างรับรู้ได้ว่า ไม่ว่า
พวกเขาจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม หรือจะปราศจากผู้ต่อกร
เช่นใด ก็ไม่สามารถอาศัยกายเนื้อไปรับกับกระบี่ของหลี่ชียเอ่ได้
เกรงว่าอาวุธประจำตัวของพวกเขาเองก็ไม่สามารถรับมือกับกระบี่
นี้เอาไว้ได้ เว้นเสียแต่จะมีอาวุธราชันเซียนไว้ในครอบครอง

ดังนั้น ด้วยเหตุนี้ พวกของหลิงฟงหวิน โอรสสองราชันจึงได้
อาศัยอาวุธราชันเซียนแต่ละชั้น และหรืออาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลทำ
การสร้างแนวป้องกันที่ทรงพลังเอาไว้รอบๆ ตัวของตน ต่อให้หลี่

ชีย่ต้องการสังหารพวกเขา ก็ต้องทำลายบรรดาอาวุธราชันเซียน และอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลเสียก่อน

อาวุธราชันเซียนเพียงชิ้นเดียวอาจจะง่ายต่อการถูกทำลาย แต่ ถ้าวรรณเอาอาวุธราชันเซียนหลายๆ เล่มเข้าด้วยกันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำลายมันในกระบวนท่าเดียว โดยเฉพาะสังอาวุธราชันเซียน คิดทำลายมันในกระบวนท่าเดียว โดยพื้นฐานมันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว

ถึงแม้ว่าพวกของโอรสสองราชันในเวลานี้จะมีอาวุธราชันเซียน และอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลแต่ละชิ้นคอยให้การคุ้มครอง แต่ ทว่า สีหน้าของพวกเขายังคงขาวซีด และรู้สึกสะท้านขึ้นมาภายในใจ และขนลุกชูในใจ

“พวกเจ้าจะร่วมมือกันเข้ามาพร้อมกัน หรือจะใช้วิธีเวียนกันไป ดีล่ะ?” หลี่ชีย่ในเวลานี้หัวเราะและมองดูพวกของโอรสสองราชัน

ในเวลานี้ ทุกคนถึงกับกลั้นลมหายใจเอาไว้ หลังจากที่หลี่ชีย่สังหารกุมุ่เสินจู่ไปแล้ว แม้แต่เสินเมิ่งเทียนก็ถูกสยบเอาไว้แล้วและ รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา

เวลานี้ พวกของหลิงฟงหวินได้ได้มองหน้ากันและกัน พวกเขา รู้สึกเหมือนกำลังขี่หลังเสืออยู่จะขึ้นก็ไม่ได้จะลงก็ไม่ได้

กล่าวสำหรับพวกของหลิงฟงหวินในเวลานี้แล้ว ถ้าหากจะหนีไปโดยไม่หันได้ต่อสู้อ ก็จะทำให้ชื่อเสียงที่พวกเขาสั่งสมมาลายสิ้นไปทันที การที่พวกเขามีชื่อเสียงฐานะในทุกวันนี้ ล้วนแล้วแต่ถูกสร้างขึ้นด้วยความยากลำบาก มาวันนี้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับ

ผู้เยาว์คนหนึ่ง ถ้าหากพวกเขาไม่มีความกล้ากระตือรือร้นจะต่อสู้ด้วย
เมื่อเป็นเช่นนี้ จากนั้นไปพวกเขาอย่าหวังจะออกมาเสนอหน้าได้อีก
ตลอดกาล และพวกเขาจะต้องมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเงามิพิ แต่
ใจมารของตนยังเอาชนะไม่ได้ ก็อย่าได้พูดถึงไปเผชิญหน้ากับ
บุคคลภายนอกเลย

แต่ว่า หากเข้าต่อสู้ด้วยพวกเขาก็ไม่มีความมั่นใจ ในเวลานี้
พวกเขาต่างรู้สึกว่าคุณเองนั้นไม่สามารถเอาชนะหีชีเย่ได้

นาทีนี้ หลิงฟงหวินจึงได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า เพราะอะไรหี
ชีเย่จึงบอกว่าตัวเองคือผู้บงการสถานการณ์ทั้งหมด และเขา
เพิ่งเข้าใจเวลานี้เองว่า ผู้ที่มีสิทธิ์เสนอเงื่อนไขไม่ใช่พวกเขา แต่
เป็นหีชีเย่

“ต่อสู้กันสักครั้งจะเป็นไรไป!” หลิงฟงหวินสุดลมหายใจเข้า
ลึกๆ ทีหนึ่ง เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “เป็นผู้บำเพ็ญตนมาชั่วชีวิต ย่อมมี
โอกาสได้ตายในสนามรบ! การตายในสนามรบถือเป็นที่ยิ่งพิง
สุดท้ายของผู้บำเพ็ญตนเช่นกัน!”

เวลานี้ หลิงฟงหวินไม่ต้องการถอย การหลบหนีไปโดยที่ยังไม่
ทันได้ต่อสู้ จะทำให้ชื่อเสียงที่เขาสั่งสมมาชั่วชีวิตต้องมลายสิ้นไป

“ลมปราณของเขาแห้งเหือดแล้ว พวกเราร่วมมือกันสู้กับเขา
สักครั้งเป็นไร?” เวลานี้ ดวงตาทั้งสองของเสินเมิ่งเทียนสว่างไสว
ขึ้นมา ล้อมมองดูสีหน้าที่ขาวซีดของหีชีเย่ จึงปรึกษากับพวก
ราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย

พวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายล่องมองไปที่หลี่ซีเย ดูจาก
อาการปฏิกิริยาของหลี่ซีเยก็สามารถมองออกว่า หนึ่งกระบี่ก่อนหน้า
ได้ทำให้หลี่ซีเยต้องสูญเสียพลังลมปราณไปจำนวนมหาศาล

หากเป็นช่วงเวลาปกติ พวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายจะไม่
ลังเลอย่างเด็ดขาด แต่ว่า นาทีนี่แม้จะรู้ว่าหลี่ซีเยได้สูญเสียพลัง
ลมปราณไปอย่างรุนแรง พวกเขายังคงลังเลอยู่ยังคงตัดสินใจไม่ถูก

ตอนที่ 1520 เริ่มต้นการต่อสู้

หลีชีเยถึงกับหัวเราะออกมา มองดูพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายที่ทำตัวไม่ถูก กล่าวว่า “ทำไมรี ความอหังการของพวกเจ้าเมื่อครู่หายไปไหนหมดแล้วละ? เมื่อครู่ยังกุมไฟเหนือกว่ายูมิไซรี? ชูบังคับข้าให้รับเสื่อนไซไมไซรี? เวลานี้ก็กลับกลายเป็นหดหู่หดหางเสียแล้วโดยพลัน อายุปุนนี้กันแล้ว หรือว่ายังอยากจะทำตัวเป็นเต่าหดหู่อยู่แต่ในกระดองหรืออย่างไร?”

คำพูดที่กล่าวดูถูกเช่นนี้ พลันทำให้สีหน้าของพวกราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายดูไม่เจิดถึงขีดสุด แม้พวกเขาจะรู้ดีว่านี่เป็นการพูดจาชั่วร้ายของหลีชีเยอยู่แล้ว แต่ เวลาที่พวกเขาคิดจะไม่สู้ก็คงเป็นไปได้เสียแล้ว ถ้าหากภายใต้การช่วยเหลือลักษณะเช่นนี้ของหลีชีเยแล้วยังไม่ยอมรับคำท้า ชื่อเสียงที่สั่งสมมาทั้งชาติก็ต้องสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น

“เจ้าผู้เยาว์ อย่าได้กำแหงนัก วันนี้ใครจะเป็นฝ่ายกำชัยยังไม่รู้เลย!” ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายร้องกล่าวเสียงดังออกมา

หลีชีเยที่มีท่าทีเฉยเมย มองพวกเขาไปตามอารมณ์ ยิ้มกล่าวว่า “งั้นก็เข้ามาได้เลย ต่อให้พวกเจ้าห้าคนร่วมมือกัน ข้าก็จะฆ่าโดยไม่มีละเว่น!”

หากเป็นก่อนหน้านั้น ใครหน้าไหนหาญกล้าบอกกับห้าผู้ปราศจากผู้ต่อกรว่าฆ่าไม่มีละเว่น ต้องถูกผู้คนหาว่าจิตฟั่นเฟือน

ไปแล้วกรรมัง แต่ทว่า เวลานี้หลี่ชียีเยพูดออกมาเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนเท่าไรต้องอกสั่นขวัญแขวน แม้แต่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ยังต้องรู้สึกกลัวจนขนลุกขนพอง ถึงกับอึดอัดจนหายใจไม่ออก

ในขณะนี้ ทั้งเสินเมิ่งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย ซีจวูเซี่ยน โอรสสองราชัน และหลิงฟงหวินห้าคนต่างมองตากันและกันที่หนึ่ง และสามารถบรรลุข้อตกลงได้โดยพลัน ต่างมีสิ่งที่ยู่งกันเป็นการเฉพาะภายในทันที

เวลานี้ พวกเขาต่างลงเรือลำเดียวกันแล้ว ไม่ว่าจะก่อนหน้านั้น พวกเขาจะมาด้วยจุดประสงค์เช่นใด แต่ว่า ในเวลานี้พวกเขาจำเป็นต้องร่วมมือร่วมใจกัน หาไม่แล้ว พวกเขาอย่าหวังจะรอดชีวิตไปจากที่นี่ได้

“สู” เวลานี้ ซีจวูเซี่ยนคำรามเสียงยาวออกมา แม้ว่าเขาจะเป็นผู้เฒ่าหน้าอ่อน แต่ยามเมื่อเขาตัดสินใจเข้าต่อสู้แล้ว พลันบังเกิดปณิธานการต่อสู้ที่สง่าผ่าเผยขึ้นมาทันที กลายเป็นผู้ที่ทรงกำลังอำนาจทันที เหมือนเป็นมนุษย์ยักษ์ตนหนึ่ง

“ตูม” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง บรรดายอดฝีมือของลู่ลู่ที่ติดตาม ซีจวูเซี่ยนมาด้วยพลันปะทะพลังลมปราณทั้งหมดออกมา พลังลมปราณของพวกเขาได้รวมเข้ากับลมปราณของซีจวูเซี่ยน พลังลมปราณทั้งหมดได้เข้าไปภายในร่างกายของซีจวูเซี่ยนโดยไม่มี การเก็บงำเอาไว้แม้แต่น้อย

ท่ามกลางเสียงดังตูมตาม กองกำลังอาชาของราชาบรพบุรุษชั่วร้ายก็ทยอยกันปะทะพลังลมปราณขึ้นมา โดยที่พลังลมปราณ

ของพวกเขาก็ได้หลอมรวมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันกับราชาบรรพบุรุษ
ชั่วร้าย

ในเวลาเดียวกัน บรรดายอดฝีมือของเส้นเมิ่งเทียนก็ได้ปล่อย
พลังมปราณของพวกเขาออกมาทั้งหมด และเข้าไปภายใน
ร่างกายของเส้นเมิ่งเทียน

“ยืมลมปราณนะเนี่ย” แม้กระทั่งปฐมบรรพบุรุษจำนวนมากต่าง
รู้สึกอิจฉา เมื่อได้เห็นพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย ซีจวูเซียน
และเส้นเมิ่งเทียนสามคนพลังกลับกลายเป็นหนุ่มแน่นขึ้นโดยพลัง
ถึงกับทอดถอนใจออกมา

กล่าวสำหรับระดับปฐมบรรพบุรุษจำนวนมากแล้ว เรียกได้ว่า
อยากจะทำลมปราณกับเขาบ้างแต่ทำไม่ได้ จะอย่างไรเสียการที่จะ
บ่มฝึกกองทัพที่สามารถให้ยืมลมปราณได้นั้นต้องทุ่มทุนสูงมาก
ใช่ว่าทุกๆ สำนักจะมีกำลังทรัพย์ที่จะนำมาใช้จ่ายเช่นนี้ได้

กล่าวสำหรับผู้ปราศจากผู้ต่อกรที่กำลังใกล้จะตายอยู่แล้วนั้น
เว้นแต่ได้รับการต่ออายุขัยออกไป มิฉะนั้นล่ะก็ หากต้องต่อสู้อย่าง
หนักคงมีหนทางเดียวเท่านั้น นั่นก็คือการหยิบยืมลมปราณ

สำหรับผู้ปราศจากผู้ต่อกรนั้น พวกเขาทำได้แค่ขอยืม
ลมปราณจากผู้เยาว์ ไม่สามารถยึดเอาลมปราณของผู้อื่นมาเป็น
ของตนได้ เนื่องจากกล่าวสำหรับผู้ปราศจากผู้ต่อกรที่ใกล้จะตาย
อยู่แล้วนั้น รอบชีวิตของพวกเขาได้แห้งเหี่ยวตายไปแล้ว ต่อให้
สามารถยึดเอาลมปราณของผู้อื่นมามากมายเท่าไรกระทั่งเลือด
วัฒนธรรมก็ตาม ก็ไม่สามารถนำมาหล่อเลี้ยงภายในร่างกายของตนได้
และจะเหือดแห้งไปอย่างรวดเร็ว

ลมปราณจะต้องบ่มพักภายในร่างกายของยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่เท่านั้น มันจึงจะเพิ่มปริมาณมากขึ้นๆ และมีความแข็งแกร่งมากขึ้น ส่วนผู้ที่ใกล้จะตายอยู่แล้วนั้น ไม่สามารถหล่อเลี้ยงลมปราณได้

เมื่อเปรียบกับพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายสามคนแล้ว หลังพวงหรีดและโอรสสองราชันไม่สามารถหิบบ่มลมปราณจากใครได้ หลังพวงหรีดนั้นค่อยยังชั่วหน้อยตรงที่กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์มีพลังลมปราณที่รุนแรง ดังนั้น แม้เขาไม่ได้หิบบ่มลมปราณจากใคร ยามที่เขาปล่อยพลังลมปราณออกมานั้น พลังลมปราณที่น่าเกรงขามพวยพุ่งออกมาจนแทบดับท้องฟ้าจนทะเลได้ওয়ั้น

ในด้านพลังลมปราณ นับว่าโอรสสองราชันมีความเสียเปรียบมาก อายุขัยของเขาแห่งเหือด พลังลมปราณเสื่อมถอย เขาเป็นผู้นึ่งที่ใกล้จะตายอยู่แล้ว ทั้งยังไม่มีผู้เยาว์ที่จะให้เขาได้หิบบ่มลมปราณได้อีกด้วย

โชคยังดีก็คือ โอรสสองราชันได้สืบทอดอาวุธของผู้เป็นบิดามา ทำให้การขับเคลื่อนอาวุธราชันเซียนของเขามีประสิทธิภาพมาก เมื่อเทียบกับคนอื่นแล้วมีอานุภาพมากยิ่งขึ้นกว่า ทั้งยังอาศัยพลังลมปราณที่น้อยกว่า

เสียง "ตูม ตูม ตูม" ที่ดังขึ้น ทำเอาแดนวิญญานสวรรค์ถึงกับสลดจนอับแสงไปทั่ว จากการที่อาวุธปราศจากผู้ต่อกรแต่ละชั้นที่พุ่งขึ้นมา ทั้งหลังพวงหรีด โอรสสองราชัน และพวกของซีจู่เซียนต่างสำแดงเคล็ดวิชาที่แข็งแกร่งและทรงพลังมากที่สุด หวังเล่นงานหลี่ซีเย่ที่เดียวถึงตาย

“ฆ่า” ทันใดนั้นพวกของหลิงฟงหวินที่เป็นระดับปราศจากผู้ต่อกรได้ลงมือพร้อมกัน พวกเขาทั้งหมดต่างพุ่งเข้าสังหารหลี่ซีเย

นาทีนี้ ได้ทำให้แดนวิญญานสวรรค์ถึงกับโคลงเคลงขึ้นมา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนแม้จะอยู่ไกลออกไปถึงเก้าชั้นฟ้าสับสนแดนดิน ล้วนแล้วแต่ถูกพลังที่น่ากลัวสยบเอาไว้จนอึดอัดหายใจไม่ออก

ลองคิดดู เมื่อผู้ปราศจากผู้ต่อกรทั้งห้าลงมือพร้อมกัน พลังที่พวกเขาลงมือก็ได้สำแดงเคล็ดวิชาที่แข็งแกร่งที่สุดปราศจากผู้ต่อกรที่สุดชั่วชีวิตของตนออกมา ย่อมจินตนาการได้ว่าจะมีอานุภาพเพียงใด มันคือพลังอำนาจที่สามารถทำลายล้างทั้งแดนวิญญานสวรรค์ให้สิ้นไปได้เลยทีเดียว

“มาได้จังหวะพอดี” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวด้วยท่าทีตามอารมณ์ยิ่งกับการเผชิญหน้าพวกหลิงฟงหวินที่เป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรทั้งห้า

“ตูม ตูม ตูม” บังเกิดเสียงดังตูมตามขึ้นมาเช่นกัน ในขณะนี้เอง หลี่ซีเยได้หายตัวไป บริเวณที่หลี่ซีเยเคยยืนอยู่แต่เดิมปรากฏห้าผู้ปราศจากผู้ต่อกรขึ้นมาทันที

ทันใดนั้น ปรากฏร่างของเส้นเม็ງเทียน หลิงฟงหวิน ซีจู่เซียน โอรสสองราชัน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายที่มีหน้าตาเหมือนกันกับพวกของหลิงฟงหวินทั้งห้า

“ปัง” ปรากฏสิบคนจับคู่ต่อสู้กันขึ้น โดยหลิงฟงหวิน เส้นเม็ງเทียน พวกเขาแต่ละคนต่างจับคู่ต่อสู้กับตนเอง การโจมตีที่สะท้อนฟ้าปราศจากผู้ต่อกรของพวกเขา พลังทำให้มิติถูกทำลาย

และเศษหินรวมทั้งภูเขาที่แตกหักจำนวนมากของผาหินแตกต้องกลายเป็นจุณ แม้แต่หลักกฎเกณฑ์ของผาหินแตกยังถูกทำลาย!

ภายใต้การโจมตี ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ กระทั่งดวงดาวในเก้าชั้นฟ้าสับสนแดนดินยังสั่นไหว กระทั่งร่วงหล่นลงมา พลังการโจมตีเช่นนี้ช่างรุนแรงเหลือเกิน

ในเวลานี้ ฟ้าดินเจียบสั่นจนถึงขีดสุด เส้นเม็ງเทียน หลิงฟงหวิน ซีจู่เซียนพวกเขาต่างล้องมองผู้ที่มีลักษณะท่าทางหน้าตาเหมือนกับตนทุกอย่างอีกคนหนึ่งที่อยู่ตรงหน้า เวลานี้ พวกเขา รู้สึกทำอะไรไม่ถูก

มิติสมดุล เป็นหนึ่งในสี่เคล็ดวิชาของตำรานภา และเป็นหนึ่งในสี่เคล็ดวิชามิติที่ชื่อว่าสมดุลคู่ขนาน

ไม่ว่าจะเป็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ หรือจะเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรที่อยู่ด้านนอกผาหินแตก เมื่อได้เห็นภาพของพวกเส้นเม็ງเทียนทั้งห้าคนที่อยู่ในผาหินแตกต้องประจัญหน้ากับตัวเองที่มีหน้าตาเหมือนกับตนแล้ว พวกเขา ก็ไม่มีแผนการรับมือที่ดีกว่านี้

“พวกเราสลับตำแหน่ง” เวลานี้ เส้นเม็ງเทียนร้องเสียงดังออกมา

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เส้นเม็ງเทียนสลับตำแหน่งกับหลิงฟงหวิน หลิงฟงหวินสลับกับซีจู่เซียน ซีจู่เซียนสลับกับโอรสสองราชัน

แต่ทว่า ทันทีที่พวกเขาสลับตำแหน่ง พวกเขาที่อยู่ในอีกมิติหนึ่งก็มีการสลับสับเปลี่ยนตำแหน่งเช่นกัน แม้ว่าพวกเขาทั้งห้าจะ

ทำการสลับตำแหน่งภายในพริบตาเดียว ขณะที่ห้าคนที่อยู่ในอีกมิตินึงก็สลับตำแหน่งเสร็จสิ้นเช่นเดียวกัน

แม้ว่าในขณะนี้พวกของหลิงฟงหวินต่างมีการสลับตำแหน่งกันไปแล้ว แต่ว่า ผลสุดท้ายที่ออกมายังคงเป็นการเผชิญหน้ากับตัวเองเหมือนเดิม พวกเขายังคงต้องต่อสู้กับตัวเองที่อยู่ในอีกมิตินึงอยู่ดี

“สลับ” หลิงฟงหวินร้องเสียงดังออกมา พวกเขาได้ทำการสลับตำแหน่งกันอีกครั้งหนึ่ง ทั้งห้าคนรู้ใจกันเป็นอย่างดี ได้ทำการสลับตำแหน่งโดยพลันอีกครั้ง

แต่ทว่า ผลที่ออกมายังคงเหมือนเดิม พลันที่พวกเขาสลับตำแหน่ง ห้าคนที่อยู่ในอีกมิตินึงก็จะสลับตำแหน่งในเวลาเดียวกัน ท้ายที่สุดแล้ว พวกเขายังคงต้องเผชิญหน้ากับตัวเองอยู่ดี ไม่สามารถสับเปลี่ยนคู่ต่อสู้ได้เลย

ทุกคนที่มองเห็นภาพของพวกซีจู่เซียนทั้งห้าคนที่ไม่สามารถสลับตำแหน่งได้สำเร็จถึงกับต้องกลั่นลมหายใจกัน ไม่ว่าจะเป็นยอดฝีมือที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ หรือกระทั่งยอดฝีมือปราศจากผู้ต่อกรที่อยู่ด้านนอกผาหินแตก เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ พวกเขาก็ไม่รู้ว่าจะแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างไร

“ถ้าหากอาศัยชั้นเชิงขั้นๆ เช่นนี้ก็สามารถทำลายมิติสมดุลของข้าได้ละก็ แสดงว่าวิชานี้เป็นเพียงชื่อเสียงจอมปลอมเท่านั้นแล้ว” ในเวลานี้อเอง หลี่ชียเอ่ได้ไปปรากฏตัวอีกตำแหน่งหนึ่ง หัวเราะและกล่าวตามอารมณ์ออกมา

มิติสมดุมาจากตำรานภา ถ้าหากมิติสมดุสามารถทำลายได้อย่างง่ายดายละก็ ตำรานภาในฐานะที่เป็นหนึ่งในตำราสวรรค์ นพเก้าก็คงเป็นแค่ชื่อเสียงจอมปลอมเสียแล้ว

“ฆ่า” พวกของหลิงฟงหวินคำรามเสียงดังออกมา และพุ่งเข้าโจมตีหลี่ชียเอ เวลานี้พวกเขาเข้าใจแล้วว่า หากไม่สังหารหลี่ชียเอเสีย ตัวของพวกเขาอีกคนที่อยู่ในมิติสมดุก็จะไม่มีวันหายไป

“ปัง” ขณะที่พวกของหลิงฟงหวินพุ่งเข้าโจมตีต่อหลี่ชียเอนั้น พวกของหลิงฟงหวินที่อยู่ในอีกมิติก็ได้พุ่งเข้าโจมตีต่อพวกของหลิงฟงหวิน อีกทั้งยังเป็นกระบวนท่าที่เหมือนกันอีกด้วย

“ตูม ตูม ตูม” ในเวลานี้ ทั้งสองฝ่ายเข้าห้ำหั่นกันจนฟ้าดินสั่นไหวโคลงเคลงไปมา สุริยันจันทราอับแสง ในเวลานี้ สรรพชีวิตจำนวนมากไม่ถ้วนในแดนวิญญานสวรรค์ถึงกับตัวสั่นงันงกท่ามกลางการต่อสู้ระดับเช่นนี้ ปราภฏกลืนอายการฆ่าตลบอบอวลไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์

นาทีนี่ กล่าวสำหรับสรรพชีวิตจำนวนมากล้านล้านชีวิตที่อาศัยอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์แล้ว มันเสมือนหนึ่งเป็นวันสิ้นโลกอย่างนั้น เหล่ามัจฉาในมหาสมุทรจมลงใต้น้ำ สรรพสัตว์ต่างทยอยพากันหลบซ่อนตัวอยู่ภายในถ้ำ พวกมันล้วนแล้วแต่ถูกปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวทำให้ตกใจจนตัวสั่นเทา!

“เปิด” ครั้นพวกของเสินเมิ่งเทียนสู้กันจนดุเดือดเลือดพล่านแล้วนั้น โอรสสองราชันได้ร้องคำรามเสียงดังออกมา สัจอาวุธราชันเซียนของได้สำแดงท่าโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมา

แม้ว่าอาณาจักรการโจมตีนี้ไม่นับว่าเป็นสวรรค์ทำลาย แต่ว่า มันก็คือชั้นสูงสุดรองจากสวรรค์ทำลายแล้ว

แม้ว่าโอรสสองราชันอีกคนที่อยู่ในมิติจะสำแดงกระบวนท่าโจมตีสุดท้ายที่เหมือนกันออกมาก็ตาม แต่ โอรสสองราชันที่อยู่ในอีกมิติกลับต้องเสียเปรียบเป็นอันมาก ถูกพลังโจมตีนี้กระแทกจนก้าวถอยหลัง “ตึง ตึง ตึง” ติดต่อกันหลายก้าว

ทันใดนั้นเอง โอรสสองราชันเข้าใจได้ทันที ตะโกนเสียงดังออกไปว่า “สำแดงท่าโจมตีจากอาวุธของพวกเขาด้วยกระบวนท่าที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุด พวกมันไม่สามารถเลียนแบบอาณาจักรของสัจอาวุธราชันเขียนได้เต็มร้อย!”

“ฆ่า” พวกเขาขว้างเขียน เส้นเม็ງเทียน หลังพวงหรีดต่างสำแดงกระบวนท่าการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดจากอาวุธปรมาจารย์พฤกษา อาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลของพวกเขา หลังจากได้รับการเตือนสติจากโอรสสองราชัน

ในเวลาอันนี้ อาณาจักรปรมาจารย์พฤกษา อาณาจักรเทพเจ้าแห่งทะเล และอาณาจักรราชันเขียนได้อละวาดไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ เสมือนหนึ่งปรมาจารย์พฤกษา เทพเจ้าแห่งทะเล และราชันเขียนได้ตื่นขึ้นมาต้องการทำให้แดนวิญญานสวรรค์ กลับไปสู่จุดเดิมอย่างนั้น

ภายใต้การทยอยโจมตีในลักษณะปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ ไม่รู้ว่าได้ทำให้ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ตกใจจนแทบหัวใจวาย

ตอนที่ 1521 ปราศจากผู้ต่อกร

“ตุม ตุม ตุม...” เวลานี้ พวกของเส้นเม็งเทียนพวกเขาได้อาศัยอาวุธปรมาจารย์พิฤกษา อาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลของตนสำแดงทำการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดออกมา

ในที่สุด พวกเขามีโอกาสสยบอีกฝ่ายที่เป็นตัวเองได้แล้ว หลังจากสำแดงทำการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดออกมาโดยอาศัยอาวุธปรมาจารย์พิฤกษา อาวุธเทพเจ้าแห่งทะเล

แต่ทว่า เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว แม้ว่าเส้นเม็งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย กระทั่งหลินฟงหวินจะอาศัยอาวุธของพวกเขา สำแดงพลังการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดออกมา ความได้เปรียบของพวกเขาก็ไม่ค่อยจะชัดเจนนัก เพียงแค่ได้เปรียบเล็กน้อยเท่านั้นเอง

ที่ได้เปรียบอย่างเห็นได้ชัดยังคงเป็นโอรสสองราชันที่ในมือของเขาไม่เพียงมีแค่อาวุธราชันเซียนเท่านั้น ยังมีสัจอาวุธราชันเซียนอีกด้วย เมื่อสัจอาวุธราชันเซียนของเขาได้สำแดงทำการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดออกมา มันจึงมีที่ท่าที่สามารถสยบโอรสสองราชันอีกคนได้

นี่แหละคือความทรงพลังของสัจอาวุธราชันเซียน ซึ่งอาวุธปรมาจารย์พิฤกษา และอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลยังห่างชั้นไม่อาจเทียบได้กับสัจอาวุธราชันเซียนที่ทรงพลังมากกว่า

“พีสองราชัน ท่านสำแดงสวรรคค์ทำลายออกมา จะตอบแทนให้
อย่างงามภายหลัง” พวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย ซีจวูเขียนล้วน
แล้วแต่มองเห็นเส้นสนกลในบางอย่าง จึงร้องกล่าวเสียงดังออกไป

“ขอให้พีสองราชันสำแดงสวรรคค์ทำลายออกมา หลังจากรอด
ไปได้แล้วจะตอบแทนให้อย่างงาม” ซีจวูเขียนก็ร้องกล่าวเสียงดัง
ออกมาเช่นกัน

ภายใต้สถานการณ์คับขันเช่นนี้ ความหวังเพียงหนึ่งเดียวที่
มองเห็นก็คือโอรสสองราชันแล้วละ เวลาที่ตัวเขาที่อยู่ในฐานะ
โอรสของราชันเขียน จึงมีความได้เปรียบที่พวกซีจวูเขียนไม่มี สัจ
อาวุธราชันเขียนที่อยู่ในมือของเขาพวกเส้นเม็งเทียนก็ไม่สามารถ
เทียบเคียงได้ ยิ่งไปกว่านั้น โอรสสองราชันยังสามารถสำแดง
สวรรคค์ทำลายได้

“ตกลง...” โอรสสองราชันก็ไม่ปฏิเสธ ร้องคำรามเสียงดัง ใน
เวลานี้เองโอรสสองราชันก็ไม่ปิดบังซ่อนเร้นอีกต่อไป เขากับพวก
ของเส้นเม็งเทียนก็นับว่าอยู่ในเรือลำเดียวกัน ถ้าหากพวกเส้นเม็ง
เทียนต้องตายล่ะก็ ตัวเขาเองก็ไม่อาจรอดจากเงื้อมมือของหลี่ซีเย
ไปได้

เสียง “ตูม...” ดังสนั่น ในที่สุดโอรสสองราชันถึงกับยอม
สูญเสียเลือดวัฒนธรรมที่ยังคงเหลืออยู่น้อยนิด พลันอาศัยสัจอาวุธ
ราชันเขียนที่มีอยู่ในมือสำแดงสวรรคค์ทำลายออกไปทันที

“ปัง...” ภายใต้เสียงดังสนั่นหวั่นไหวของสวรรคค์ทำลาย ท้องฟ้า
ที่ว่างเปล่าพลันถูกทำลาย สรรพวิชาถูกบดขยี้จนแหลกลาญไม่มี
ชิ้นดี

ในเวลาเดียวกัน โอรสสองราชันที่อยู่ในอภิมิตีก็สำแดงสวรรค์ทำลายออกมาเช่นกัน ด้วยสวรรค์ทำลายในลักษณะเดียวกันได้ทำให้ตะวันฉัตรอับแสง ฟาดินหมองหม่น หมื่นสัจธรรมถูกทำลาย

"ตูม..." ภายใต้การโจมตีเช่นนี้ ฟาดล่มดินทลาย เศษหิน และภูเขาที่แตกหักภายในพาดินแตกจำนวนมากแล้วแต่กลายเป็นเถ้าธุลีไป กระทั่งเสียง "ปัง" ที่ดังขึ้น แม้แต่พื้นที่ของพาดินแตกยังถูกทำลายหายไปถึงหนึ่งในสาม!

การสำแดงกระบวนท่าสวรรค์ทำลายออกมาพร้อมกันทีเดียวถึงสองสาย อานุภาพของมันคงยากจะบรรยายด้วยตัวอักษร ผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่ต้องถูกสยบจนหมอบอยู่กับพื้น ไม่เว้นแม้กระทั่งระดับปราชญ์ ภายใต้พละานุภาพของสวรรค์ทำลายเช่นนี้ กระทั่งระดับปราชญ์ยังถูกสยบจนไม่สามารถลุกขึ้นยืนได้

"ติง ติง ติง..." ในที่สุด ภายใต้สวรรค์ทำลาย โอรสสองราชันที่อยู่ในอภิมิตีหนึ่งถูกพลังกระแทกจนตัวลอยออกไป ฟุ้งชนเศษหิน และภูเขาแตกหักจนแหลกเป็นจำนวนมาก

"ซ่า..." หลังจากที่โอรสสองราชันสามารถสลัดทิ้งจากตัวเองอีกคนได้แล้ว จึงฉกฉวยโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนี้คำรามเสียงดังออกมา ฟุ้งเข้าโจมตีต่อหลี่ชียเอ่ในทันที แม้ว่าขณะนี้เขาไม่สามารถสำแดงสวรรค์ทำลายได้อีกต่อไป แต่ทว่า อาศัยการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดของสัจอาณาจักรเซียน ก็สามารถทำให้ห้องฟ้ากลับไปยังจุดเดิมที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาเหมือนเดิม

ในเวลานี้ พลังลมปราณของหลี่ชียเอ่ได้กลับมาจนเกือบจะปรกติแล้ว เมื่อเห็นโอรสสองราชันฟุ้งโจมตีเข้ามาถึงกับยืนนิดหนึ่ง

แล้วกล่าวว่า "แสงจากหิ่งห้อยไหนเลยจะแข่งกับแสงของดวงจันทร์ได้"

ขาดคำ หลี่ชียเอ่ได้เสกเอาตราประทับฟ้าดินออกมา "แว้งค์" เมื่อตราประทับฟ้าดินลอยอยู่ท่ามกลางฟ้าดินนั้น พลันปรากฏต้นไม้เก่าแก่ต้นหนึ่งขึ้นมา ต้นไม้เก่าแก่ต้นนี้ไม่ได้สูงใหญ่มากนัก แต่ทว่า ยามที่มันปรากฏออกมา เหมือนว่ามันได้หยั่งรากลงสู่พื้นดินจับปล้นทันทีอย่างนั้น

"ซ่าา..." ด้านหลังต้นไม้เก่าแก่พลันปรากฏประกายเขียนแต่ละสายขึ้นมา เมื่อประกายเขียนแต่ละสายปรากฏขึ้นมาแล้วแลดูคล้ายดั่งหางของนกยูงที่รำเพยอย่างนั้น

"ปัง..." นาทีนี้เ ประกายเขียนที่แผ่ขยายออกมาของต้นไม้เก่าแก่ต้นนั้นได้ขวางการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรของโอรสสองราชันเอาไว้ จากนั้น "ซ่าา" ประกายเขียนนั้นดั่งพัดที่โบกพัดออกไป

โอรสสองราชันถึงกับผวา รีบถอยกลับไปตั้งรับ โดยเรียกคืนอาวุธราชันแต่ละชิ้นกลับเข้ามาป้องกันตนเองเอาไว้ แต่ว่า ยังคงได้ยินเสียงดัง "ปัง" ร่างของเขาถูกซัดจนกระเด็นออกไป ภายใต้การโบกครั้งเดียวทำเอาเขาถึงกับกระอักเลือดออกมาอย่างรุนแรง!

"นี่มันคืออะไรกันแน่..." ผู้คนจำนวนมากถึงกับตกใจจนหน้าถอดสี และหนังตากระตุกขึ้นทีหนึ่ง เมื่อเห็นโอรสสองราชันภายใต้การคุ้มกายจากอาวุธราชันเขียนแต่ละชิ้น ยังคงถูกโบกพัดจนกระเด็นออกไป

“นั่น นั่น นั่นต้นนกยูงมิใช่รี?” หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ในที่สุด ก็มีผู้จดจำต้นไม้แก่ต้นนี้ได้แล้ว ถึงกับร้องเสียงหลงออกมา

“ต้นนกยูง นี่ นี่ นี่มันเป็นไปไม่ได้ ต้นนกยูงมิใช่อยู่ที่เขตนกยูง รี? ทำไมถึงมาปรากฏตัวที่ตรงนี้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากที ประมาจารย์พฤกษาหยั่งรากลงสู่พื้นดินแล้ว ก็ไม่สามารถไปจากที่ ตรงนั้นได้อีก” ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากต่างจดจำต้นไม้แก่แก่ ต้นนี้ได้แล้ว และกล่าวด้วยความตกใจ

“สองดูเขตนกยูง” ระดับปฐมบรรพบุรุษได้สั่งการให้มีการปรับ ทิศทางของคั่นช่องสวรรค์ เพื่อสองไปที่เขตนกยูงโดยตรง

แต่ทว่า เมื่อมีการสองไปยังเขตนกยูงแล้ว ปรากฏว่าต้นนกยูง ยังคงอยู่ที่เขตนกยูงเหมือนเดิม ขณะที่ต้นนกยูงที่อยู่บริเวณพาหิ นแตกก็มีการหยั่งรากลงสู่พื้นดินเช่นกัน มันก็มีรูปร่างหน้าตา เหมือนกับต้นนกยูงที่อยู่เขตนกยูงอย่างกับแกะ

“ต้นนกยูงสองต้น นี่ นี่ นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?” ในเวลานี้ ผู้คน จำนวนมากทั้งตกใจระคนกับความสงสัยที่ลู่ๆ ปรากฏต้นนกยูง ขึ้นมาอีกหนึ่งต้น อีกทั้งต้นนกยูงต้นนี้ก็เหมือนกับต้นนกยูงจริง กระทั่งระดับปราศจากผู้ต่อกรก็แยกไม่ออกว่าต้นไหนจริงต้นไหน เห็น

ก่อนหน้านี้ที่มีพวกของเส้นเมิงเทียนห้าคนโผล่ออกมาก็ สร้างความตกใจมากพอแล้ว เวลานี้กลับโผล่เป็นต้นนกยูงขึ้นมา อีกต้นหนึ่ง

“นี่ นี่ นี่คือร่างจำลองของต้นนกยูงรี?” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนถึงกับกล่าวด้วยความหวาดผวา

“เกรงว่า เกรงว่าคงไม่ใช่” ระดับปฐมบรรพบุรุษเผ่าพฤษกาผู้หนึ่งพิมพ์ออกมาว่า “เมื่อไรที่พฤษกาจารย์หยั่งรากลงพื้นปฐพีแล้วทุกอย่างเป็นอันแน่นอน เป็นไปไม่ได้ที่จะมีร่างจำลองได้”

แน่นอนที่สุด ไม่มีใครรู้ว่านี่แหละคือความมหัศจรรย์ของต้นไม้แห่งฟ้าดิน หลังจากทีหฺลื่อชีย่ได้ทำการรักษาต้นนกยูงจนหายเป็นปกติแล้ว ภายใต้การเห็นด้วยของต้นนกยูง ให้หฺลื่อชีย่สามารถใช้ตราประทับฟ้าดินทำการอัดสำเนาต้นนกยูงเอาไว้

สิ่งนี้เป็นการบ่งบอกว่า หฺลื่อชีย่สามารถเรียกหาต้นนกยูงออกมาช่วยในการต่อสู้ได้ทุกที่ทุกเวลา เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วต้นนกยูงที่เกิดจากการอัดสำเนาโดยตราประทับฟ้าดินนั้นแม้กำลังความสามารถจะมีช่วงห่างอยู่บ้าง แต่จะอย่างไรเสียก็คือพฤษกาจารย์

เมื่อเปรียบเทียบกับต้นนกยูงที่อัดสำเนามาแล้ว สัจจอาวุธราชันเซียนที่ไม่ได้สำแดงโดยราชันเซียนย่อมไม่สามารถสำแดงอำนาจที่ปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้จริงออกมา ดังนั้น ต่อให้โอรสสองราชันมีสัจจอาวุธราชันเซียนคอยคุ้มครองก็ตาม ยังคงถูกต้นนกยูงโบกพัดจนร่างของเขาต้องปลิวออกไป

“หยุด ไม่ต้องสู้กันแล้ว” ในขณะนี้ หลินฟงหวินร้องเสียงดังออกมา มองดูต้นนกยูงที่อยู่บนท้องฟ้าแล้ว สีหน้าในเวลาหนึ่งของเขาดูหนักแน่นจริงลั้งถึงที่สุด

เมื่อหลินฟงหวินร้องเสียงดังออกมา ทำให้พวกของเสินเมิ่งเทียบทยอยกันหยุด เมื่อพวกเขาหยุดต่อสู้ พวกเสินเมิ่งเทียบที่อยู่ในมิติก็หยุดลงเช่นกัน และไม่ได้โจมตีพวกเขาอีกต่อไป

แหละนี่ก็คือจุดอ่อนของสมดุลคู่ขนาน ถ้าหากร่างจริงไม่ลงมือหรือวิ่งหนีไปละก็ มิติสมดุลก็จะไม่ลงมือต่อเขาผู้นั้น

แน่นอน จุดอ่อนของสมดุลคู่ขนานนั้นเด่นชัดมาก แต่ว่า เมื่อเทียบกับ "เคลื่อนที่คู่ขนาน" ที่มีระดับที่สูงกว่า "สมดุลคู่ขนาน" แล้ว มันจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

หลังจากที่พวกของเสินเมิ่งเทียบหยุดลงมือแล้ว พวกเขามีความระวังตัวมาก ล้วงเข็มไปที่ตัวเองอีกคนหนึ่งและถอยห่างออกไปอย่างช้าๆ เพื่อเว้นระยะห่างให้ปลอดภัยเพียงพอ ในเวลานี้พวกเขาสิ้นแล้วแต่ไม่กล้าทำอะไรบูมบ่าม เนื่องจากพลังที่พวกเขาลงมือ ตัวพวกเขาที่อยู่ในมิติก็จะลงมือต่อพวกเขาทันที

แม้ว่าในเวลานี้ ตัวของพวกเขาอีกคนที่อยู่ในมิติจะไม่ลงมือต่อพวกเขาแล้ว แต่ว่า สีหน้าของพวกเสินเมิ่งเทียบกลับดูไม่ดีเอาเสียเลย พวกเขาอดจ้องมองไปยังต้นนกยูงที่อยู่บนห้องฟ้าด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียด

"เออละ อุ่นเครื่องเสร็จสิ้นแล้ว พวกเรามาต่ด้วยที่มันดูเด็ดมากกว่านี้ดีรีเปล่า" เมื่อหลี่ซีย่เห็นพวกของเสินเมิ่งเทียบสิ้นแล้วแต่ไม่ยอมลงมือ จึงยิ้มตามอารมณ์และเรียกคืนสมดุลคู่ขนานเพียงชั่วพริบตาเดียว พวกของเสินเมิ่งเทียบทั้งห้าคนที่อยู่ในมิติพลันหายไป

เวลานี้ เส้นเม็ງเทียนก็ดี ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายก็ช่าง พวกเขา ล้วนแล้วแต่ไม่พูดไม่จา แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ที่ ทรงพลังก็ไม่พูดอะไรออกมาเช่นกัน

เนื่องจากพวกเขาต่างเข้าใจแล้วว่า วันนี้พวกเขาคงยากที่จะ พ้นเคราะห์กรรมเสียแล้ว เพราะว่าหลี่ชีย่แค่ทำไปตามอารมณ์ก็ สามารถสยบพวกเขาได้แล้ว ถ้าหากหลี่ชีย่จัดเอาท่าไม้ตาย ออกมาจริงๆ เกรงว่าพวกเขาคงต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

ในขณะนี้ พวกเขาเส้นเม็ງเทียนต่างรู้สึกเสียใจ ถ้าหากรู้มาก่อนว่าหลี่ชีย่หนักลัวถึงเพียงนี้ละก็ พวกเขาคงไม่ยอมออกมาแย้ง ยินดีหลบซ่อนตัวอยู่ในรังทำตัวสงบเสงี่ยมเฉยๆแต่โดยดี

แต่ว่า เวลานี้ถึงเสียใจก็ไร้ประโยชน์ ความแค้นได้เกิดขึ้นแล้ว เสมือนเกาทัณฑ์ที่ออกไปจากคันธนูแล้ว ไม่มีวันหวนกลับมาอีก

ในเวลานี้ ทิวหังแดนวิญญานสวรรค์เงียบสงัด ไม่ว่าจะเป็ นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่อง สวรรค์ หรือจะเป็นยอดฝีมือที่ปราศจากผู้ต่อกรด้านหน้าพาหีน แตกต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้

ต่อให้เป็นพวกเขาที่เรียกว่าเป็นผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร หาก จะต้องเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ พวกเขาก็ไม่มีวิธีการแก้ไขที่ดี การที่หลี่ชีย่ สามารถสยบพวกของเส้นเม็ງเทียนด้วยวิธีการง่ายๆ เมื่ออยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้แล้ว ยังมีวิธีใดที่สามารถ เอาชนะหลี่ชีย่ได้อีก?

เวลานี้แม้แต่ผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรเมื่อคิดดูแล้ว มีทางเดียวเท่านั้นก็คือ ต้องคุกเข่าลงร้องขอให้หลี่ชียเอ๋ไ้ชีวิตพวกเขา มิฉะนั้นล่ะก็ ทุกคนยังคิดไม่ออกว่าจะมีวิธีใดสามารถทำให้พวกเขาของเส้นเม็งเทียนมีชีวิตออกไปจากพาหินแตกได้

“ไม่รู้ว่หลี่ชียเอ๋ยังมีวิธีอะไรอีก?” บรรดาผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรซึ่งอยู่ด้านนอกพาหินแตกถึงกับรู้สึกหวาดกลัวจนลุกขนพอง เมื่อเห็นหลี่ชียเอ๋สามารถเรียกต้นนกยูงออกมาได้อีกต้นหนึ่งอย่างตามอารมณ์เช่นนี้

ในเวลานี้ ผู้ที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์จำนวนเท่าไรที่รู้สึกสะท้าน ไม่รู้มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่คิดว่าตัวเองนั้น โชคดีที่ไม่ได้ทำตัวเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ๋ กระทั่งเวลานี้พวกเขาจึงเข้าใจแล้วว่า หลี่ชียเอ๋ไม่ได้แสดงฝีมือเต็มที่ในการสังหารเม็งเจิ้นเทียน องค์ชายชั่วร้าย และจักรพรรดิหอยสังข์

“พวกเขาต้องการตายด้วยวิธีไหนกันล่ะ?” หลี่ชียเอ๋ถึงกับยิ้มกล่าว เมื่อมองดูพวกเขาของเส้นเม็งเทียนที่มีท่าทีเคร่งเครียด

เวลานี้ พวกเขาของเส้นเม็งเทียนถึงกับนั่งเงิบ ก่อนหน้านั้นพวกเขายังมีความกล้าที่จะต่อสู้ แต่ เวลานี้พวกเขาไม่เหลือความกล้าที่จะต่อสู้แม้แต่นิดเดียว

แต่ว่า ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้หากจะให้พวกเขาคุกเข่าลงขออภัยโทษมันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ จะอย่างไรเสียพวกเขาก็คือระดับปราศจากผู้ต่อกร ถ้าหากจะให้พวกเขาคุกเข่าเพื่อขออภัยโทษ เท่ากับทำให้พวกเขาต้องเจ็บปวดยิ่งกว่าสังหารพวกเขาเสียอีก!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1522 กำลังความสามารถของหลิงฟงหวิน

หลี่ชีย่มองดูพวกของเส้นเม็งเทียนที่นิ่งเงียบอยู่ถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า "เสียดายทุกอย่างมันสายเกินไปเสียแล้ว เวลา
นี้หากคิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็ต้องอาศัยความสามารถแท้จริงของพวกเจ้าเอง อาศัยธาตุแท้ภายในของสำนักพวกเจ้าแล้ว"

ขาดคำ "แว้งค์" ประกายเขียนเป็นสายๆ ได้สาดลงไป ขณะที่ประกายเขียนสาดลงมาเป็นสายเหมือนหนึ่งได้หยุดเวลาเอาไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกได้ก้าวช้าลงทันที

"เปิด..." เมื่อต้องเผชิญหน้ากับประกายเขียนที่สาดลงมาเป็นสาย พวกโอรสสองราชัน เส้นเม็งเทียนต่างทยอยกันลงมือและคำรามเสียงดังออกมา สัจอาวุธราชันเขียน อาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลทยอยถูกชัตออกไป ด้วยท่วงท่าการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุด

พวกโอรสสองราชันแยกกันโจมตีซ้ายขวา เพื่อบั่นทอนกำลังของต้นนกยูงให้กระจายออกไป หวังอาศัยการโจมตีเช่นนี้ทำลายความอึดอาดแข็งแกร่งของกาลเวลา

"ปัง ปัง ปัง..." เสียงดังขึ้นเป็นระยะ แม้ว่าพวกโอรสสองราชันเส้นเม็งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายจะอาศัยอาวุธที่อยู่ในมือสำแดงการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดออกมา แต่ยังคงไม่สามารถต้านทานกับประกายเขียนที่สาดลงมาเป็นสาย พวกเขา ล้วนแล้วแต่กระเด็นกระดอนกันออกไป และกระอักเลือดออกมา

ทุกคนที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ เมื่อเห็นพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย เส้นเม็ງเทียนทยอยกันกระเด็นกันไป นี่คือผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้า กลับต้องถูกซัดจนปลิวออกไปเช่นนี้

“เสียดาย จะอย่างไรเสียพวกเราก็ไม่ใช่ผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้า” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อมองเห็นพวกของเส้นเม็ງเทียน ราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย และซีจวูเซียนที่ถูกฟาดจนตัวลอย

ในเวลาเนี้ เส้นหน้าของพวกเส้นเม็ງเทียนถึงกับขาวซีด นี่แหละคือพลังของพฤษกาจารย์ เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเขาแล้ว นับว่ามีช่วงห่างอยู่มากทีเดียว ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาได้ผ่านการต่อสู้มาอย่างหนัก สูญเสียพลังลมปราณไปเป็นอันมาก ไม่อาจหนุนเนื่องได้ทันท่วงที

สำหรับด้านนี้ หลังฟงหวินค๋อยยังชั่ว เนื่องจากสาเหตุนี้เอง ตัวเขาจึงไม่ได้รับบาดเจ็บเพียงแค่ออกพลังกระแทกให้ถอยร่นออกไปเท่านั้น ขณะที่พวกของซีจวูเซียนนั้นต่างกัน พวกเขาถูกซัดจนตัวลอยพร้อมกับกระอักเลือดออกมาอย่างแรง

กล่าวสำหรับปรมาพฤษกาแล้ว เมื่อไหร่ที่มันกลับสู่พื้นแผ่นดินอันเป็นที่พักพิงสุดท้ายกลายเป็นพฤษกาจารย์แล้วละก็ พวกเขาก็จะเป็นร่างเดียวกันกับพื้นแผ่นดินแม้แต่ราชันเซียนหากคิดจะสังคลอนมันก็ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายตาย สำหรับพวกของเส้นเม็ງเทียนแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง ถ้าหากพวกเขาคือผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าอย่างแท้จริง ยังคงสามารถหนีรอดจากเงื้อม

มือของต้นนกยูงได้ เสียตาย พวกเขาหาใช่ผู้ที่สามารถต่อกรกับ
ราชันเซียนซึ่งหน้าอย่างแท้จริง เพียงแค่มีชื่อเสียงลอมปลอมเท่า
นั่นเอง

“ต้านการโจมตีเอาไว้ หาโอกาสหนี!” เวลานี้ หลังพวงหรีดได้
ร้องตะโกนต่อพวกของเส้นเม็งเทียน

ท่าทีของหลังพวงหรีดในเวลานี้จริงจังมาก นี่จะเป็นการต่อสู้ที่
ยากลำบากที่สุดอีกครั้งสำหรับชีวิตของเขา ครั้งแรกคือการต่อสู้ชี
ขาดกับราชันเซียนเฮ่าไห่

“ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในเวลานี้หลังพวงหรีดร้องคำราม
เสียงดัง ไม่เพียงแต่พลังลมปราณที่เสมือนดั่งน้ำตกที่พุ่งย้อนขึ้นไป
เบื้องบน ขณะเดียวกัน เขาก็กับไม่เสียตายที่จะอาศัยเลือดวิเศษ
ปลุกอาวุธเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่รอบตัวของเขาทุกชิ้นให้ตื่นขึ้น

พริบตาเดียวนี้ ทั้งตัวของหลังพวงหรีดได้พวยพุ่งประกายเซียน
ที่เจิดจ้าและแสงตาเป็นอันมากออกมา ขณะที่ประกายเซียนแต่ละ
สายพุ่งขึ้นสู่เบื้องบนอย่างรุนแรง ได้กลับกลายเป็นเปลวไฟเซียนที่
ร้อนแรงยิ่งนัก ยามเมื่อเปลวไฟเซียนที่ร้อนแรงพวยพุ่งขึ้นไป
เสมือนหนึ่งเป็นปีกที่คอยปกป้องตัวของหลังพวงหรีดเอาไว้ด้วยการ
ยกเอาร่างของเขาลอยขึ้นมา

ทันใดนั้นเอง ตัวของหลังพวงหรีดเสมือนหนึ่งกลายเป็นมนุษย์
ร่างยักษ์อย่างนั้น ร่างของเขาแทบจะค้ำยันฟ้าดินเอาไว้ นาที่นี้เรียก
ได้ว่าหลังพวงหรีดได้ทุ่มสุดตัว หากวันนี้เขาไม่สู้อย่างเต็มที่เขาย่า
หวังจะได้มีชีวิตรอดไปจากที่นี่ได้เลย

“เข้ามาเลย ข้าอยากรู้มากกว่าเจ้าจะแข็งแรงแรงเพียงไรกันแน่!”
ในขณะนี้ หลิงฟงหวินมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวมาก เมื่อเปรียบเทียบกับเสินเมิ่งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย ซีจวูเซียนแล้ว หลิงฟงหวินใช้เพียงมีบุคลิกที่อาจหาญแล้วเขายังเปี่ยมด้วยความอหังการไร้ผู้เทียบเทียม บนตัวของเขาปรากฏบุคลิกลักษณะที่ผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าคนหนึ่งพึงมีออกมาอย่างชัดเจน

แน่นอน หลิงฟงหวินไม่ใช่ผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้โดยแท้จริง แต่ทว่า ผู้คนจำนวนมากต่างให้การยอมรับว่าหลิงฟงหวินคือผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ แม้แต่ผู้ที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดก็ยอมรับในผลงานของเขา

“นี่แหละคือความสามารถของหลิงฟงหวินที่แท้จริง ลำพังแค่ทักษะยุทธแล้ว อาศัยตัวเขาคนเดียวเกรงว่าสามารถรับมือกับราชาบรพบุรุษชั่วร้ายได้ถึงสองคน!” แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรที่ดูชมอยู่ด้านนอกผาหินแตกก็ทอดถอนใจออกมาด้วยความจริงใจ

“การต่อสู้ระหว่างเจ้ากับราชันเซียนเฮ่าไห่ในครั้งนั้น ได้ยิวว่าเจ้าได้หิบบยิมส์ลอาวุธราชันเซียนมาจากพิสุทธิ์นัรันดรสี่สายมาได้ชั้นหนึ่ง” หลี่ชียเอ่ที่มองเห็นท่าทีที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยวมากของหลิงฟงหวิน พลังที่ค้ำยันฟ้าดินแล้วก็ไม่ได้ใส่ใจ ยิ้มกล่าวว่า “เกรงว่าวันนี้เจ้าคงไม่โชคดีขนาดนั้นแล้ว อีกทั้งข้าไม่ใช่ราชันเซียนเฮ่าไห่ ราชันเซียนเฮ่าไห่เห็นแก่เจ้ากว่าจะก้าวมาถึงจุดนี้มันไม่ง่ายดังนั้น จึงไม่ได้เอาส์ลอาวุธชีพแห่ออกมาใช้ อาศัยเพียงมือเปล่าปะมือกับเจ้าเท่านั้นเอง จึงทำให้เจ้าสามารถรับมือได้ถึงสองร้อย

กระบวนท่า มาวันนี้หากเจ้าคิดจะรอดตนต่อหน้าข้าล่ะก็ เกรงว่ามีแต่ตายสถานเดียว”

ครั้นหลี่ซีย่ยกกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้ชะงักนิดหนึ่ง แล้วจึงเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ก็เหมือนดั่งที่เจ้าพูดมาว่า เจ้ามีใจรักในผู้มีความสามารถ ข้าเองก็มีใจเช่นนั้น เจ้ายอมแพ้เสียแต่ตอนนี้เถอะ ข้าไม่เพียงไว้ชีวิตเจ้า ทั้งยังจะชี้แนะทางสว่างให้เจ้า ทำให้เจ้าได้กลายเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริง”

คำพูดของหลี่ซีย่ปล้นทำให้ผู้คนทั่วหล้าถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า หลี่ซีย่จะไม่ยอมปล่อยพวกราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย เส้นเม็ງเทียนแล้ว แต่ละเว้นให้กับหลิงฟงหวินได้

เวลานี้ ไม่ว่าจะป็นระดับปราศจากผู้ต่อกรที่อยู่ด้านนอกผาหินแตก หรือจะเป็นยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่หน้าคั่นช่องสวรรค์ ทุกคนถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ รอฟังคำตอบของหลิงฟงหวิน

“ไม่ต่อสู้อันถึงที่สุดจะรู้ได้อย่างไรว่าจะเป็นหรือตาย ชาตินี้ข้าไม่ได้ตายด้วยน้ำมือของราชันเซียน แต่ หากจะต้องตายด้วยน้ำมือของดาวรุ่งที่มีสิบสามลัคนา ก็ถือว่าไม่ทำให้ข้าต้องอัปอาย” หลิงฟงหวินหัวเราะเสียงดังกล่าวด้วยท่าทีที่เปี่ยมด้วยบุคลิกอันห้าวหาญ ลักษณะท่าทางที่ฮึกเหิม

เวลานี้ หลิงฟงหวินได้หุ่่มสุดตัว และปลงอนิจจังแล้ว ต่อให้ต้องสู้นตัวตายอยู่ตรงนี้ก็ไม่ว่า!

กล่าวสำหรับหลิงฟงหวินแล้ว วันนี้คือการต่อสู้ที่ทรหดมาก ครั้งหนึ่ง จุดจบคงไม่ดีไปกว่าคราวที่เขาต่อสู้กับราชันเซียนเฮ่าไห่

เหมือนดั่งที่หลี่ชียเอ่ได้พูดเอาไว้เช่นนั้น ครั้นครานั้น ขณะที่หลิงฟงหวินทำสู้กับราชันเซียนเฮ่าไห่นั้น เขาได้มีการเตรียมการเอาไว้อย่างรอบคอบ เพื่อให้สามารถสำแดงพลังการต่อสู้ที่ทรงพลังที่สุดของตนออกมา เขากระทั่งไปขอยืมสัจอาวุธราชันเซียนจากพิสุทธิ์นัรันดรสี่สายมาได้!

ในขณะที่เขาทำดวลกับราชันเซียนเฮ่าไห่นั้น เป็นช่วงที่เขาอยู่ในขีดสูงสุดของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นความเข้าใจถึงสัจธรรมอย่างลึกซึ้ง หรือว่าพลังลมปราณที่คึกคักและมีชีวิตชีวา ล้วนแล้วแต่อยู่ในช่วงเวลาที่เป็นจุดสูงสุดของชีวิต

การต่อสู้ในครั้งนั้นก็เหมือนดั่งที่หลี่ชียเอ่ได้พูดเอาไว้เช่นนั้น ราชันเซียนเฮ่าไห่ไม่ได้นำเอาสัจอาวุธราชันเซียนออกมาใช้ แต่เป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่าเท่านั้น

การต่อสู้ในครั้งนั้น หลิงฟงหวินสู้ยืนหยัดอย่างทรหดถึงสองร้อยกระบวนท่า สุดท้ายไม่สามารถยืนหยัดได้อีกต่อไปพ่ายให้กับราชันเซียนเฮ่าไห่ ขณะที่ราชันเซียนเฮ่าไห่ก็ไม่ได้สังหารเขา!

สำหรับการศึกในครั้งนั้น หลิงฟงหวินได้แลกมาด้วยมูลค่าที่สูงมาก เขาไม่เพียงสูญเสียพลังลมปราณจนสิ้น แม้แต่เลือดวัฒนธรรมก็สูญเสียอย่างมหาศาลจนน่าตกใจ เกือบจะก้าวถึงขั้นที่เรียกว่าอายุขัยแห่งเหือดก็ว่าได้

ท้ายที่สุด เขาได้จัดการผนังร่างของตนเอาไว้ เพื่อรักษาตัวมาเป็นเวลายุคแล้วยุคเล่า และทำให้อาการบาดเจ็บของเขาหายเป็นปกติ

“นายกองในความกล้าหาญ” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า “งั้นก็ดี ข้าจะส่งเคราะห์เจ้า!”

พลันที่หลีซีเยกล่าวขาดคำ เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ประกายเขียนของต้นนกกยงได้สาดเข้าหาหลังฟงหวินในทันที

“เปิด...” หลังฟงหวินคำรามเสียงดังออกมา ทันใดนั้น อารุฑเทพเจ้าแห่งทะเลแต่ละชั้นเหมือนตื่นขึ้นมาอย่างนั้น ปรางูร่างเงาที่สูงใหญ่สองร่างขึ้นมา ร่างเงาสูงใหญ่ทั้งสองก็คือจิตที่ยึดติดของเทพเจ้าแห่งทะเลทั้งสองของสำนักแตรสังขน์นั่นเอง

“ตูม ตูม ตูม” ร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งสองพลันแฝงตัวเข้าไปภายในร่างกายของหลังฟงหวินในทันที จับพลันนั้น ร่างกายของหลังฟงหวินได้กลายเป็นขนาดใหญ่โตมโหฬารขึ้นมา รอบกายของเขาปรากฏลัทธิเกณธ์ของเทพเจ้าแห่งทะเล ทันใดนั้น หลังฟงหวินเหมือนกลายเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลไปแล้วอย่างนั้น สามารถอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้าได้!

“ปัง” เวลานี้หลังฟงหวินได้ลงมือแล้ว ยกแขนทั้งสองข้างและหงายฝ่ามือต้านรับกับประกายเขียนที่ฟาดพ่นลงมา “ตูม ตูม ตูม” ทันใดนั้นเอง ทิวหิ้งแดนวิญญานสวรรค์ถึงกับสั่นไหวที่หนึ่ง เหมือนว่าการโจมตีครั้งนี้ของหลังฟงหวินได้สั่นคลอนต่อเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอย่างนั้น

ในขณะที่ หลังพวงหรีดได้อาศัยมือทั้งสองข้างแบกรับห้องฟ้าเอาไว้ อาศัยกำลังของตนผนวกกับอำนาจของเทพเจ้าแห่งทะเลถึงกับสามารถต้านรับกับประกายเขียนของต้นนกกุงเอาไว้ได้

“ทรงพลังมาก...” บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากของแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่หวาดผวา และมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปมากทีเดียว เมื่อเห็นหลังพวงหรีดอาศัยมือทั้งสองแบกรับประกายเขียนที่สาดลงมา

“ไม่เสียทีที่เป็นหลังพวงหรีด อย่างไรก็ตามเสียก็คือผู้ที่สามารถต่อสู้กับราชันเขียนได้” แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรที่มาดูชมเหตุการณ์ถึงกับหวั่นไหวกับกำลังความสามารถของหลังพวงหรีด

แม้จะกล่าวว่า พวกของเส้นเม็งเทียนได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าได้ เช่น ซีจวูเขียนได้ชื่อว่าเคยมีปรมาจารย์พฤษศาสตร์สองคนกำเนิดมาจากศิษย์ที่อยู่ในสายของเขา ขณะที่เส้นเม็งเทียนได้ชื่อว่าเป็นอาจารย์เขียน แม้แต่ราชันเขียนก็เคยขอคำชี้แนะจากเขา

แต่ว่า หากพูดถึงเรื่องทักษะแล้ว เส้นเม็งเทียนก็ดี ซีจวูเขียนก็ช่าง พวกเขาจะไม่สมกับชื่อสักเท่าไร ออกจะเป็นประเภทชื่อเสียงลอมปลอมเสียมากกว่า

ความจริงแล้ว ไม่ว่าจะเส้นเม็งเทียนก็ดี หรือซีจวูเขียนก็ช่าง หรือแม้กระทั่งผู้ที่เคยสู้รบเก้าแดนมาแล้วเช่นราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย พวกเขาล้วนแล้วแต่ไม่เคยต่อสู้เพื่อชีขาดกับราชันเขียนโดยแท้จริงมาก่อน บางทีพวกเขาอาจเคยต่อสู้กับราชันเขียนในวัย

หนุ่ม แต่ หลังจากเป็นราชันเซียนที่สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว พวกเขาไม่เคยต่อสู้มาก่อน พวกเขาไม่เคยมีประสบการณ์ทางด้านนี้

ตรงกันข้าม หลิงฟงหวินที่มีอายุน้อยที่สุดในบรรดาพวกเขา กลับเป็นผู้ที่เคยต่อสู้กับราชันเซียนอย่างแท้จริงมาแล้ว อีกทั้งยังเป็นราชันเซียนเฮ่าไห่ที่นับเป็นราชันเซียนที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งที่สุดคนหนึ่ง ในจำนวนราชันเซียนทั้งหลาย

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างรู้สึกหวั่นไหว เมื่อมองเห็นหลิงฟงหวินสามารถต้านรับกับประกายเซียนที่สาดลงมา ที่หลิงฟงหวินเผชิญอยู่นั้นคือต้นนกกยงเลยนะ แม้จะไม่ใช่ต้นนกกยงที่แท้จริงก็ตาม

“นับว่าแข็งแกร่งมากโดยแท้” หลี่ชีย่ย์มกล่าวเมื่อเห็นว่าหลิงฟงหวินสามารถต้านรับประกายเซียนเอาไว้ได้ “เสียดาย เจ้าไม่ได้ห้าวหาญเช่นเก่าก่อนเสียแล้ว ไม่สามารถกลับไปยังจุดสูงสุดในครั้งนั้นได้อีก!”

พลันที่หลี่ชีย่ย์กล่าวขาดคำ เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ประกายเซียนของต้นนกกยงเพิ่มความเจิดจ้ามากขึ้นกว่าเดิม พลันได้ส่งประกายเซียนลงมาเป็นสายๆ โดยที่ประกายเซียนที่ลงมาเป็นสายอีกครั้งในคราวนี้ ได้เข้าสยบอยู่บนตัวของหลิงฟงหวินทั้งหมด

“ตูม ตูม ตูม” นาทีนี้ดูเหมือนหลิงฟงหวินจะไม่สามารถยืนหยัดได้อีกต่อไป เนื่องจากต้นนกกยงในเวลานี้ได้ระเบิดพลังที่เป็นต้นกำเนิดแท้จริงออกมา ซึ่งไม่เพียงเป็นพลังจากต้นนกกยงเอง ขณะเดียวกันก็เป็นพลังของปฐพีอีกด้วย

แม้ว่าต้นนกยูงที่มาจากตราประทับฟ้าดินจะไม่แข็งแกร่งทรงพลังเท่ากับต้นนกยูงที่แท้จริง แต่หากเทียบกับกายจำลองแล้วกลับทรงพลังมากกว่าไม่รู้ก็เท่าตัว ต้นนกยูงที่มาจากการทำสำเนาของตราประทับฟ้าดินอย่างน้อยที่สุดก็ต้องสำแดงอานุภาพราวห้าถึงหกส่วนของต้นนกยูงแท้จริง แต่หากหลี่ชีย่ปะทะพลังออกมาเต็มที่ล่ะก็ กระทั่งสามารถสำแดงอานุภาพได้ถึงเจ็ดส่วน

ลองคิดดู เมื่อต้องเผชิญหน้ากับพลานุภาพของต้นนกยูงราวห้าถึงหกส่วน ต่อให้หลี่ฟงหวินมีความแข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ไม่สามารถต้านทานเอาไว้ได้

ตอนที่ 1523 หนี

ร่างกายของหญิงพรหมนิกายใต้การสยบของประกายเขียนเหมือนกำลังจะโค้งงอไปแล้วอย่างนั้น กระทั่งทุกคนเสมือนได้ยินเสียงกระดุกทั่วร่างของหญิงพรหมนิกายที่ส่งเสียงดังกร๊อบแกร็อบออกมาเหมือนว่าหากปล่อยให้มีการสยบเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ กระดุกทั่วทั้งตัวของหญิงพรหมนิกายคงต้องแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแน่นอน

“พี่พรหมนิกาย พวกเราจะช่วยท่านอีกแรง” พวกของเสินเมิ่งเทียนในเวลาเนี่ยมองตากันและกัน ร้องคำรามเสียงดังออกมาทันที เสินเมิ่งเทียน ซีจู่เขียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย และโอรสสองราชันพวกเขาต่างกระโดดขึ้นและเสกเอาสัจอาวุธราชันเขียน อาวุธเทพเจ้าแห่งทะเล และอาวุธปรมาจารย์พิภพของพวกเขามาออกมา

“ตูม ตูม ตูม...” ในเวลานี้ พวกของเสินเมิ่งเทียนได้ร่วมมือกันพลังของพวกเขาทั้งหมดได้รวมกันเป็นสายเดี่ยว ส่ำแดงอาณาภพที่ทรงพลังที่สุด ทำการต้านรับกับประกายเขียนที่สยบลงมา

เวลานี้ ลมปราณบนตัวของพวกเสินเมิ่งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย ซีจู่เขียนล้วนแล้วแต่กลายเป็นเปลวเพลิง พวกเขาได้หิบบิ๊มลมปราณทั้งหมดจากยอดฝ่ามือภายในกองทัพของตน

ในเวลานี้ พวกของเสินเมิ่งเทียนต่างรวมแรงรวมใจ นำพลังทั้งหมดมาหลอมรวมกันเข้าเป็นสายเดี่ยว อาศัยสุดยอดอาวุธที่

ปราศจากผู้ต่อกร ถึงกับสามารถต้านทานการสยบของประกาย
เขียนฉากต้นนกยูงไว้ได้

การลงมือเข้าช่วยเหลือหลังพวงหรีดอีกแรงหนึ่งนั้น ไม่ได้
หมายความว่าพวกของเส้นเม็งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย
คำนึงถึงคุณธรรม แต่เป็นเพราะขณะนี้พวกเขาเสมือนอยู่ในเรือลำ
เดียวกัน ถ้าหากหลังพวงหรีดต้องตายในการต่อสู้ รายต่อมาที่ต้อง
ตายอนาคก็คือพวกเขานั้นเอง

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” ต้นนกยูงส่งประกายเขียนที่เจ็ดจ้าสยบจนแดน
วิญญานสวรรค์ยากจะหายใจได้ ในเวลานี้ พวกของเส้นเม็งเทียน
ทั้งห้าคนได้ยืนหยัดอย่างยากลำบาก หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป ช้า
เร็วพวกเขาก็คงต้านเอาไว้ไม่ไหว

“นับว่ามีฝีมืออยู่บ้างโดยแท้” หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะ มองดูพวก
ของหลังพวงหรีดทั้งห้าคนที่ร่วมแรงร่วมใจกัน อาศัยพลังทั้งหมดที่มี
หลอมรวมเป็นสายเดี่ยว โดยไม่รีบร้อนที่จะลงมือ

แม้จะกล่าวว่า พวกของโอรสสองราชันได้ลงมือกันอย่างเต็มที่
โดยพร้อมเพรียงกัน อาศัยสัจอาวุธราชันเขียน อาวุธเทพเจ้าแห่ง
ทะเลของพวกเขาคงสามารถต้านประกายเขียนของต้นนกยูงได้ใน
ที่สุด แต่ทว่า พวกเขากลับยากที่จะตอบโต้ พวกเขาทำได้แค่ต้าน
เอาไว้เท่านั้น เมื่อเวลาผ่านไปนาน ลมปราณของพวกเขาคงต้อง
อ่อนเปลี้ยหมดแรงไป

จุดนี้ก็คือสิ่งที่พวกโอรสสองราชันเทียบไม่ได้กับหลังพวงหรีด
หลังพวงหรีดมีพลังลมปราณที่คึกคักมีชีวิตชีวา เขาสามารถยืน

หยุดได้นานกว่าพวกของเส้นเม็งเทียน ซึ่งพวกของเส้นเม็งเทียนทำ
เช่นนี้ไม่ได้

แม้จะกล่าวว่ พวกของเส้นเม็งเทียนได้ทำการหีบยืมพลัง
ลมปราณที่น่าเกรงขามจำนวนมหาศาลมาจากบรรดายอดฝีมือ
ภายในกองทัพของตนมา แต่ จะอย่างไรเสียมันก็คือลมปราณของ
ผู้เยาว์ ซึ่งทักษะห่างชั้นกับพวกเขาอยู่มาก พลังลมปราณของพวกเขา
จึงทำได้แค่ชดเชยความขาดแคลนชั่วคราวเท่านั้น ไม่
สามารถทำให้พวกเขาสามารถต่อสู้ได้อย่างยากลำบากได้เป็น
เวลานาน

ภายใต้การสยบของประกายเซียน แม้ว่าในระยะเวลาสั้นพวก
เขายังคงปลอดภัยชั่วคราว แต่ว่ พวกเส้นเม็งเทียนเรียกได้ว่าตก
อยู่ในสภาพน้ำท่วมปาก เพียงแค่ระยะเวลาสั้นๆ สีหน้าพวกของเส้น
เม็งเทียนก็เริ่มที่จะขาวซีดแล้ว หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป ลมปราณ
ที่พวกเขาหีบยืมมาก็คงจะถูกใช้จนหมดสิ้น

“พี่เส้นเม็ง พี่ราชาบรรพบุรุษ พี่ฟงหวิน พวกเราจะต้องหนีไป
จากที่ตรงนี้!” ในขณะที่กำลังต้านประกายเซียนกันอย่างสุดกำลัง
อยู่นั้น ซีจวูเซียนรีบทำความเข้าใจกับพวกเส้นเม็งเทียน และห
ลิ่งฟงหวิน

“หนีอย่างไร?” โอรสสองราชันถึงกับพูดขึ้นว่ “นี่มันไม่เพียง
แค่อาณาภาพของต้นนกยูงเท่านั้น หากพวกเราหลบหนีเมื่อไร หลี
ซีเย่จะต้องปิดกั้นฟ้าดินเอาไว้เป็นแน่แท้!”

พวกของซีจวูเซียน เส้นเม็งเทียนเองก็เข้าใจดี หลีซีเย่ยังไม่ได้
สำแดงฝีมือออกมาเต็มที่ ต้นนกยูงในเวลาี้เพียงวิธีการหนึ่งของ

เขาเท่านั้น การที่เขาอาศัยเพียงแค่อันนคยุงก็ทำให้พวกเขาต้านรับไม่ไหวอยู่แล้ว หากแม้พวกเขาคิดหลบหนีล่ะก็ หลีชีเยจะต้องใช้วิธีการต่างๆ อีกมากมายมาสังหารพวกเขาแน่นอน

“ข้าได้วางท่าไม้ตายเอาไว้ที่ลู่ลู่ แต่ว่า จำเป็นต้องอาศัยสวรรค์สาดส่องของพีเสินเหมิงและของวิเศษชิ้นนั้นของพีราชาบรรพบุรุษมาช่วยด้วย” ซีจวูเขียนกล่าวเสียงหุ้มต่ำออกมา

คำพูดของซีจวูเขียนทำให้ภายในใจของเสินเหมิงเทียนและราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายต้องหวั่นไหวนิดหนึ่ง สวรรค์สาดส่องของเสินเหมิงเทียนนับว่าเป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร แต่ทว่า เขายังต้องการยืมสิ่งของอื่นอีก ขณะที่อาวุธที่ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายใช้อยู่ในขณะนี้ก็เป็นอาวุธตั้งแต่ยุคแรกเริ่ม แต่ทว่า มันยังไม่ใช่อาวุธปฐุมบรรพบุรุษของเทพเจ้าโบราณน้ำลึก

“ตกลง พีซีจวูทำให้เต็มที่ พวกเรารู้แล้วว่าต้องทำอะไร พริบตาเดียวกันนี้ พวกเสินเหมิงเทียนทั้งสามคนได้บรรลุข้อตกลงในทันที “คิดจะมีชีวิตออกไปจากที่นี่ ก็ต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยน” ซีจวูเขียนกล่าวเสียงหุ้มต่ำออกมา

เสินเหมิงเทียน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายมองตากันและกัน พวกเขาต่างรู้แล้วว่า ความหมายของคำว่าต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยนนั้นหมายถึงอะไร

“ทำให้เต็มที่ได้เลย ขอเพียงมีชีวิตอยู่รอดต่อไป ในอนาคตก็ยังคงมีความหวัง” ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายพยักหน้าอย่างหนักแน่นตอบตกลงในทันที

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ในเวลานี้เองทั้งตัวของซีจวูเซียนนพวยพุ่ง เป็นประกายโลหิตออกมา ทันใดนั้นประกายโลหิตได้ถักทอกัน กลายเป็นหลักกฎเกณฑ์สูงสุด จากนั้นหลักกฎเกณฑ์เหล่านี้ได้ กลายเป็นวังวน สามารถกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างได้ในฉับพลันทันที

“อ้ากก...” เสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้นต่อเนื่องไม่ขาด จากนั้น ได้ยินเสียงดัง บัง บัง บัง บรรดายอดฝีมือที่มากับซีจวูเซียนนทั้งหมด ถึงกับล้มสลาย เลือดแก่นของพวกเขาก็ถูกซีจวูเซียนนกลืนกินไปจน สิ้นในทันที

“อ้ากก...” เสียงร้องน่าเวทนาดังขึ้นไม่ขาด ในเวลาเดียวกัน กองทัพเสินเม็งเทียน กองทัพเทพเจ้าทะเลน้ำลึกพลันล้มสลายลง ในทันที ยอดฝีมือทั้งหมดกลับกลายเป็นหมอกเลือด เลือดแก่นของ พวกเขาถูกเสินเม็งเทียน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายกลืนกินไปจน สิ้น

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้บรรดาผู้ชม การต่อสู้ถึงกับตะลึง ผู้เยาว์ที่อยู่ในกองทัพเสินเม็งเทียนเหล่านี้มีไว้ เพื่อให้พวกเขาเสินเม็งเทียนได้อาศัยหิบบยิมลมปราณ เวลานี้ พวกเขาเสินเม็งเทียนไม่เพียงแค่อยิมลมปราณเท่านั้น แต่กลับใช้วิธีรีดเลือด แก่นทั้งกองทัพจนแห้ง เป็นวิธีฆ่าล้างเพื่อเอางา ระบายน้ำเพื่อจับ ปลา!

มีเพียงหลิงฟงหวินที่ได้แต่ทอดถอนใจออกมา เขารู้แล้วว่า พวกราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายคิดจะทำอะไรแล้ว

“แว้งค์” หลังจากที่เขาเสินเม็งเทียน ราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย ซีจวูเซียนนต่างก็ได้กลืนกินเลือดแก่นจากกองทัพทั้งหมดของตนไปแล้ว

ทำให้พลังมปราณของพวกเขาทั้งสามคนปล้นปะทุขึ้นมารุนแรง พลังมปราณของพวกเขาได้เพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ พวกเขาได้รับการบำรุงขนานใหญ่ในเสี้ยววินาที

แต่ว่า หลังจากที่พลังมปราณได้เพิ่มขึ้นแล้ว พวกเส้นเม็งเทียนสามคนไม่ได้เข้าโจมตีต่อหลี่ชียเอ

“ตูม” นาทีนี้เอง บริเวณที่ตั้งजूอยู่ห่างไกลออกไปปรากฏประกายศักดิ์สิทธิ์สายหนึ่งพุ่งขึ้นมา ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ต้นหนึ่งสั่นไหวทำลายห้องฟ้าบริเวณนั้น เหมือนว่าได้ทำการเปิดประตูบานหนึ่งออกมา

“เวลานี้แหละ!” เสี้ยววินาทีนี้เอง ซิวู๋เขียนร้องคำรามเสียงดังออกมา

เสียง “ตูม” ดังขึ้นเสียงหนึ่ง ในขณะนี้ เทพเจ้าโบราณน้ำลึกที่อยู่ไกลถึงเส้นลือโจวพลันมีของวิเศษพุ่งขึ้นมาขึ้นหนึ่ง ของวิเศษขึ้นนี้มีความขมุกขมัวล้อมรอบตัว ลังหวะที่ของวิเศษขึ้นนี้พุ่งขึ้นมาของวิเศษที่อยู่ในมือของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย ปล้นพวยพุ่งเป็นความขมุกขมัวออกมา ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายอาศัยของวิเศษขึ้นนี้ก่อเป็นโตะบูชาขึ้นมา

“แว้งค์” ในเวลาเดียวกัน เส้นเม็งเทียนที่อยู่ไกลถึงทะเลปีศาจมังกรก็ได้ปรากฏหยกวิเศษขึ้นหนึ่งลอยขึ้นและส่งประกายสว่างไสวออกมา

ขณะที่หยกวิเศษขึ้นนั้นส่งประกายสว่างไสวออกมานั้น ปล้นทำให้สวรรค์สอดส่องของเส้นเม็งเทียน มีประกายที่เจิดจ้าและดูแสน

ตายิ่งนัก และสวรรคตสาตสองของเขาพลันยิ่งหลักกฎเกณฑ์ออกมา เป็นข้อๆ

เสียง “แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์” ดังขึ้น ทันใดนั้นเอง เส้นเม็งเทียนได้ทำการสร้างเป็นประตุมิติขึ้นบนโต๊ะบูชาที่ขมุกขมัวนั้น และประตุมิตินั้นพลันลือกเป้าหมายระหว่างช่องว่างมิติเอาไว้ เรียบร้อย

“ตุ้ม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ประตุมิติที่อยู่ ณ จุ้ลู่บานนั้นได้กลับกลายเป็นเหมือนวังวนที่นำกลัวขึ้นมา และบังเกิดเป็นพลังดูดที่อัศจรรย์ยิ่งขึ้นมา

“ไป...” ในจังหวะที่เป็นช่องว่างเพียงแค่วริบตาเดียว ซีจู้เซี่ยน ร้องคำรามเสียงดังเตือนพวกเส้นเม็งเทียนทุกคน

ตามมาติดๆ ด้วยเสียง “แวงค์” ทีหนึ่ง พวกของเส้นเม็งเทียน ซีจู้เซี่ยน โอรสสองราชัน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย และ หลิงฟงหวิน ทั้งห้าคนพลันถูกดูดเข้าไปในประตุมิติ และถูกส่งออกไป

“ปัง” เพียงชั่วพริบตาเดียวที่พวกของโอรสสองราชันหลบหนีไปนั้น ปรกาศเซี่ยนพลันบดขยี้โต๊ะบูชาที่ขมุกขมัวและประตุมิติ บานนั้นจนแหลก

นาทีต่อมา พวกของเส้นเม็งเทียนทั้งห้าคนได้ไปปรากฏตัวขึ้น ที่จุ้ลู่ ใบหน้าของพวกเขาเวลานี้ปราศจากสีเลือด เพื่อการหลบหนี พวกเขาได้สูญเสียชีวิตไปเป็นปริมาณมหาศาล

หลังจากที่หนีไปอยู่ที่จุ้ลู่แล้ว เวลานี้ พวกของเส้นเม็งเทียนทั้งห้าคนยังเหมือนวิญญูณณ์ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ให้พวกเขาหนีไปได้?” ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกตกใจเมื่อเห็นพวกของเส้นเมิ้งเทียนอาศัยวิธีนี้หลบหนีไปได้ พวกเขาไม่นึกเลยว่าท้ายที่สุดแล้วพวกของเส้นเมิ้งเทียนยังคงสามารถหนีไปได้

“นับว่ายอดเยี่ยมมาก ถึงกับหนีไปได้อีก” แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรที่ดูชมเหตุการณ์อยู่ด้านนอกยังต้องพยักหน้า

หลี่ชียเอกลับไม่ได้แสดงอาการตกใจกับการที่พวกเส้นเมิ้งเทียนทั้งห้าคนสามารถหนีไปได้ เพียงยิ้มอย่างอ่อนโยนออกมา มองดูของวิเศษที่ขมุกขมัวชิ้นนั้นที่ลอยอยู่เหนือเทพเจ้าโบราณน้ำลึกและหยกโบราณที่ละมุนละไมยิ่งชิ้นนั้นของเส้นเมิ้งเทียนแล้ว ถึงกับเผยรอยยิ้มที่สุดแสนจะอ่อนโยน และกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนยิ่งว่า “ของดีเช่นนี้ถ้าหากซ่อนเอาไว้ให้ดี ข้าคิดจะตามหามันให้พบคงไม่ง่าย ดีแล้วละ ในเมื่อของวิเศษได้ปรากฏตัวออกมา ก็ถึงเวลาที่ข้าจะได้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์แล้ว”

ในเวลานี้ ฟาดินเงียบสงบ พวกของเส้นเมิ้งเทียนที่หนีกลับไป ยังจู่จู่ไม่กล้าพูดอะไร เหมือนสุนัขจวนตรอกอย่างนั้น นาทีนี่พวกเขาไม่กล้าออกไปจากจู่จู่เลย

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว นาทีนี่ไม่มีที่ใดที่จะปลอดภัยมากกว่าจู่จู่อีกแล้ว จะอย่างไรเสียในจู่จู่ยังมีพฤกษาจารย์สามต้นคอยปกป้องเอาไว้ หากเป็นสถานที่อื่น เกรงว่าหลี่ชียเอต้องสามารถบุกทำลายได้อย่างแน่นอน

“งั้นก็ดี ข้าจะจัดการทำลายจู่จู่เสียในที่เดียวเลยก็แล้วกัน” หลี่ชียเอละสายตากลับมา ถึงกับกล่าวพร้อมกับหัวเราะก๊ากออกมา

พลันที่หลีชีเย่ได้พูดคำๆ นี้ออกมา ไม่ว่าจะป็นยอดฝีมือผู้ บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่เฝ้าดูอยู่หน้าคั่นช่องสวรรค์ หรือจะ เป็นระดับที่ปราศจากผู้ต่อกรที่ดูชมอยู่ในเหตุการณ์ถึงกับหัวใจเต้นกระตุกทีหนึ่ง จับพลันนั่นเอง พวกเขาจึงรับรู้ได้ว่า หลีชีเย่ ไม่เพียงต้องการสังหารพวกของเสน่เมิ่งเทียนแล้ว ยังพุ่งเป้าไปที่จูลู่ และเทพเจ้าโบราณน้ำลึกอีกด้วย

เวลานี้ หลีชีเย่ก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า ปราบกฏเหล่าสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ใช้มือทั้งสองคอยประคองเส้นทางเอาไว้ ขณะที่หลีชีเย่ ก้าวอยู่บนทางที่ละก้าวๆ นั้น ปราบกฏเหตุการณ์ประหลาดต่างๆ ชี้นมา เชียนอ่องหลีกหนี เหล่าเทพเทวาเข้าเฝ้า เป็นที่เลื่อมใสของ แก้วชั้นฟ้าสิบแดนดิน หยินและหยางอีกทั้งวิญสงสารก่อเกิดขึ้นมา ใหม่ นาที่นี้หลีชีเย่เปรียบเสมือนคือเจ้าแห่งเหล่าเซียน เขาเป็นผู้ กุมอำนาจทุกสิ่งบนโลก

หลีชีเย่ก้าวเดินไปมุ่งหน้าไปยังจูลู่ที่ละก้าวๆ ด้วยลักษณะเช่นนี้ ภูเขาแลแม่น้ำล้วนแล้วแต่ สลด สรรพชีวิตนับล้านล้านตัวสิ้นงันงก เหมือนว่าทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ ล้วนแล้วแต่หมอบกราบอยู่ แทบเท้าของเขา ด้วยความหวาดกลัวยิ่งนัก

กระทั่งขณะที่หลีชีเย่มุ่งหน้าไปยังจูลู่ นั้น ผู้คนจำนวนมากล้วน แล้วแต่สามารถจินตนาการได้ว่า บรรดาศิษย์ของจูลู่ทั้งหมดใน เวลานี้ คงตัวสิ้นจับกลุ่มกันกลม ทั้งหมดไปรวมตัวแออัดอยู่ในมุมๆ หนึ่ง ร่างกายอ่อนระทวยและตัวสิ้นเทา

กระทั่งพวกของเส้นเมิ่งเทียนที่เพื่งจะหลบหนีเข้าไปยังจู่จู่ เมื่อเห็นหลี่ชี่เย่ที่ก้าวเดินมุ่งหน้ามายังจู่จู่ทีละก้าวๆ ถึงกับมีสีหน้าที่ขาวซีด กระทั่งอาจจะขาทั้งสองข้างสั่นเทาอยู่ก็เป็นได้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1524 จูลู

จูลูได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งสำนักสามปรมาจารย์พฤษกา เป็นหนึ่งในสำนักที่มีความแข็งแกร่งมากที่สุดของแดนวิญญาณสวรรค์ เป็นสำนักที่มีความโดดเด่นของเผ่าพฤษกา กระทั่งมีฉายาว่าเป็นสถานที่ที่มีความปลอดภัยมากที่สุด

จูลูเป็นพื้นแผ่นดินที่กว้างขวางใหญ่โตมาก ตั้งอยู่ ณ ทะเลมรกต โดยที่พื้นแผ่นดินผืนนี้กินพื้นที่กว้างถึงสิบล้านลี้ ด้วยขนาดของมันหากเปรียบเทียบกับอีกแปดแดนถือว่าไม่กว้างใหญ่อะไรมากนัก

แต่ว่า การได้ครอบครองพื้นแผ่นดินที่กว้างขวางนับสิบล้านลี้ในแดนวิญญาณสวรรค์เช่นนี้ นั่นคือเรื่องที่หรรษาฟุ่มเฟือยแน่นอน สำนักทั่วทั้งแดนวิญญาณสวรรค์ที่มีพื้นแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลขนาดนี้เรียกว่านับนิ้วได้ ต่อให้เป็นสายสำนักราชันเซียนก็ไม่แน่ว่าจะได้ครอบครองพื้นที่กว้างใหญ่ถึงเพียงนี้

พื้นแผ่นดินของแดนวิญญาณสวรรค์เรียกว่าทุกๆ ตารางนิ้ว ล้วนแล้วแต่เป็นเงินเป็นทองไปหมด ด้วยพื้นแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้ย่อมเป็นชั้นเนื้อที่ทุกคนหมายตา และเป็นที่ต้องการอย่างมากของผู้คน

เสียชีวิต แม้ว่าจู่จู่จะยึดครองพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลถึงเพียงนี้ แต่ทว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมายังไม่เคยมีสำนักใดกล้าคิดวางแผนอะไรกับจู่จู่เลย

จะอย่างไรเสีย จู่จู่มีพญากษัตริย์อยู่สามต้น ลองคิดดู การมีพญากษัตริย์เฝ้าปกป้องอยู่ถึงสามต้น มันบ่งบอกถึงสิ่งใด? ในสถานที่ที่มีพญากษัตริย์เฝ้ารักษาอยู่ถึงสามต้น ย่อมสามารถได้ชื่อว่า เป็นสถานที่ที่ปลอดภัยมากที่สุดในโลก และเป็นที่ยากแก่การตีให้แตกมากที่สุด

เนื่องเพราะจู่จู่มีพญากษัตริย์คอยปกป้องอยู่สามต้นนี้เอง ทำให้จู่จู่ได้รับฉายาว่าเป็นสถานที่ที่แม้แต่ราชันเซียนก็ตีให้แตกไม่ได้

เมื่อพวกของเสินเมิ่งเทียนติดตามซีจู่เซียนหลบหนีมาถึงจู่จู่ จุดประสงค์ของพวกเขาชัดเจน ต้องการอาศัยจู่จู่ที่เป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดมีระบบการป้องกันการภัยที่แข็งแกร่งที่สุดเพื่อหลบให้พ้นจากหลี่ซีเย ขอเพียงพวกเขาอยู่ภายในจู่จู่ หลี่ซีเยก็ไม่สามารถตีเข้ามาได้

เวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน จำนวนนับไม่ถ้วนของแดนวิญญานสวรรค์ต่างกลิ่นลมหายใจมองดูหลี่ซีเยที่มุ่งหน้าตรงไปยังจู่จู่

หลี่ซีเยก้าวเดินอยู่บนเส้นทางที่ปราศจากผู้เทียบเคียง หนึ่งในก้าวหนึ่งโลกธาตุเท่านั้นเอง ภายในระยะเวลาอันสั้นก็ได้ก้าวข้ามฟ้าดิน ก้าวข้ามอาณาจักรแล้วอาณาจักรเล่า ภายในระยะเวลาอันสั้น เขาอาศัยสุดยอดเส้นทางก้าวจากผาหินแตกข้ามไปยังจู่จู่

ในเวลานี้ ฟาดินเงียบสงบ แม้แต่จู่จู่เองก็เงียบปราศจากเสียงใดๆ เหมือนว่าบรรดาศิษย์ยอดฝีมือของจู่จู่ทั้งหมด และสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งหมดล้วนแล้วแต่หนีไปหลบซ่อนตัว ซ่อนอยู่ในรังของตนไม่กล้าโผล่มาให้เห็นหน้า

ลองคิดดู จู่จู่ที่มีความแข็งแกร่งเช่นใด พวกเขาคือหนึ่งสำนักสามปรมาจารย์พฤษภา พวกเขามีกำลังที่กล้าแข็งอยู่ในความครอบครอง พวกเขาสามารถทำได้ทุกอย่างชนิดที่เรียกว่าสามารถเรียกลมเรียกฝนได้ในแดนวิญญานสวรรค์ ทอดสายตามองออกไปในแดนวิญญานสวรรค์ เว้นแต่ตัวราชันเซียนซึ่งยังคงเป็นยุคของราชันเซียนในเวลานั้นเท่านั้น จะมีสักกี่คนที่หาญกล้าเป็นปฏิปักษ์กับจู่จู่กันเล่า?

แต่ทว่า มาวันนี้จู่จู่ที่เคยยโสยิ่งนักกลับกลายเป็นเต่าหดหัวอยู่ในกระดอง ยอดฝีมือทั้งสำนักถึงกับหลบซ่อนตัวอยู่ภายในสำนักทั้งหมด ไม่กล้าแม้แต่จะก้าวเท้าออกจากประตูใหญ่

ลองคิดดู จู่จู่เคยต้องอยู่อย่างอัปยศเช่นนี้เมื่อไหร่กัน เว้นแต่ช่วงที่ราชันเซียนมาโจมตีจู่จู่ของพวกเขาเท่านั้น หาไม่แล้ว ไม่ว่าใครมาตีจู่จู่ของพวกเขาก็ตาม ไม่มีศิษย์คนไหนคนใดแสดงความหวาดกลัวออกมา ในสายตาของพวกเขา มองว่า ในโลกนี้ไม่มีใครสามารถโจมตีจู่จู่ของพวกเขาให้แตกพ่ายได้

วันนี้ หลังจากที่ซีจู่เซียนหนีกลับมาแล้ว ได้สร้างความหวาดหวั่นไม่เบาให้กับศิษย์ของจู่จู่จำนวนนับไม่ถ้วน ควรจะทราบว่ ซีจู่เซียนคือระดับบรรพบุรุษที่เก่าแก่โบราณและแข็งแกร่งที่สุดของจู่จู่ มาวันนี้กลับถูกหลีซีเยไล่ฆ่าอย่างกับสุนัขที่ไม่มี

เจ้าของ ยิ่งไปกว่านั้น ซีจิวเขียนยังได้ร่วมมือกับระดับปราศจากผู้
ต่อกรถึงห้าคน แต่ยังคงถูกตามฆ่าเสมือนดังสุนัขไม่มีเจ้าของ

ดังนั้น ในเวลานี้ศิษย์จำนวนนับไม่ถ้วนของจูลู่ถูกทำให้ตกใจ
จนไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง ปฏิบัติตามคำสั่งของสำนัก ทั้งหมด
ให้หลบอยู่แต่ภายในสำนักไม่กล้าปรากฏตัวออกมา

“จูลู่ก็มีวันนี้เหมือนกัน” บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนทั่วหล้าถึงกับ
กล่าวทอดถอนใจออกมา เมื่อได้เห็นภาพศิษย์ยอดฝีมือทั้งหมด
ของจูลู่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ตัวสั่นงันงก กระทั่งไม่กล้าโผล่ออกจาก
บ้านของตน

หากเป็นช่วงเวลาปรกติ ศิษย์ของจูลู่ช่างมีจิตที่ตระหนงเพียงใด
กระทั่งกล่าวได้ว่า ศิษย์ที่ออกมาจากจูลู่ล้วนแล้วแต่ไม่เห็นใครอยู่
ในสายตา ยโสवादดี

แต่ว่า มาวันนี้กระทั่งจูลู่ที่ยโสवादดีก็ต้องทำตัวเป็นเต่าหดหัว
เสียแล้ว หลบอยู่แต่ในรังของตน ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง
ออกมา

“ได้เวลาสมควรที่จะสั่งสอนจูลู่บ้างแล้ว” ผู้บ่าเพ็ญตนจำนวน
ไม่น้อยรู้สึกสะใจลึกลึกลๆ ผู้คนที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์จำนวน
เท่าไรที่ต้องทนรับความเจ็บช้ำน้ำใจจากจูลู่ เวลานี้เห็นจูลู่ถูกหี
ชีเย่ทำให้หวาดกลัวจนกระทั่งไม่กล้าโผล่หัวออกมาจากสำนักของ
ตน ย่อมทำให้ยอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากรู้สึกยินดีที่เห็น
ผู้อื่นต้องได้รับความเดือดร้อน

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา เมื่อยืนมองจากระยะห่างไกลนอก ลู่ ลู่ กล่าวว่า “จะให้ข้าบุกเข้าไปเอง หรือพวกเจ้าจะออกมาพบกับ ความตายด้วยตนเอง?”

ผู้คนทั่วหล้าในเวลานี้ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ไม่เว้น แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกร หลี่ซีเยถึงกับบุกมาถึงด้านนอกของ ลู่ ลู่ แล้ว ทุกคนต่างต้องการรู้ว่าหลี่ซีเยที่สามารถสร้างปาฏิหาริย์ได้ โดยตลอดจะสามารถสร้างปาฏิหาริย์อีกครั้งได้หรือไม่ เขาจะ สามารถทำลายแนวป้องกันของต้นพฤกษาศาสตร์สามต้นของ ลู่ ลู่ ได้ หรือไม่?

“สหายหลี่ ไม่สิ คุณชายหลี่ เราย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร” ในเวลานี้เองซีจวูเซียนโผล่หน้าออกมาแล้ว เขายังคงยืนอยู่ใน บริเวณ ลู่ ลู่ ชูธงขาวขึ้นมา กล่าวต่อหลี่ซีเยว่า “สงครามครั้งนี้ พวก เรายอมแพ้แล้ว”

ผู้คนทั่วหล้าถึงกับใจหายใจคว่ำเมื่อมองเห็นกระทั่งซีจวูเซียน ยังต้องยอมยกธงขาว นี่เขาคือซีจวูเซียนเลยนะ ศิษย์ที่เป็นสายของ เขาเคยให้กำเนิดปรมาจารย์พฤกษาศาสตร์ถึงสองคนเลยนะ เวลานี้ เขา หลบอยู่ใน ลู่ ลู่ หลบอยู่ในสถานที่ที่ได้ชื่อว่าปลอดภัยมากที่สุดในโลก เขายังต้องยกธงขาวยอมแพ้ต่อหลี่ซีเย

ภาพนี้ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับทุกคน มันเป็นเรื่อง ที่สะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คนเช่นใด ใครจะไปคาดคิดว่า ซีจวูเซียนก็มีวันที่ต้องยอมแพ้!

“เจ้าบอกแล้วไงว่า นี่คือสงคราม” หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งกับ การยอมแพ้ของซีจวูเซียน และกล่าวว่า “ในเมื่อเป็นสงคราม จะทำ

เป็นเด็กเล่นขายของได้อย่างไร ถ้าหากพ่ายแพ้ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนมา”

ซีจวูเซียนทำท่าล้งเลนิดหนึ่ง สุดท้ายได้แต่พูดขึ้นมาว่า “คุณชายหลี่ต้องการค่าตอบแทนแบบไหน!”

เวลานี้ พวกของซีจวูเซียนไม่มีทางเลือกอีกต่อไป ไม่ก็สู้กับหลี่ชียเอ่ให้ถึงที่สุด ไม่ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทน จะอย่างไรเสีย สឹกในครั้งนี พวกเขาพ่ายแพ้แล้ว พวกเขาพ่ายแพ้อย่างหมดรูป!

“ค่าตอบแทนที่ข้าต้องการ เกรงว่าเจ้าคนเดียวคงไม่สามารถตัดสินใจได้ และเจ้าก็ให้ข้าไม่ได้” หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าที่ตามอารมณ์ออกมา

“หลี่ชียเอ่ ไม่สิ คุณชายหลี่ ท่านต้องการอะไร?” ในที่สุด เส้นเม็งเทียนก็ปรากฏตัวแล้ว ที่ปรากฏตัวออกมายังมีพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย

“สิ่งที่ข้าต้องการรี” หลี่ชียเอ่ยิ้มนิดหนึ่ง จากนั้นเอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “สิ่งที่ข้าต้องการก็ไม่ยากอะไร ข้อแรก พวกเจ้าปลิดชีพตัวเองเสีย...”

“ข้อเรียกร้องนี้มันเกินไปแล้ว!” หลี่ชียเอ่พูดยังไม่ทันจบ สีหน้าของซีจวูเซียนถึงกับเคร่งเครียดขึ้นมา กล่าวเสียงหุ้มต่ำว่า “คุณชายหลี่ ไม่ปฏิเสธว่าสงครามครั้งนี้พวกเราเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ทว่า มันไม่ได้หมายความว่าพวกเราแพ้ไม่เป็น พวกเรายังคงมีโอกาส...”

“...ถ้าหากคุณชายหืดต้องการของมีค่า ต้องการสมุนไพรรักษา ต้องการสิ่งของอื่นๆ พวกเราก็สามารถให้ได้” ซิววูเขียนกล่าวเสียง หุ้มต่าว่า “แต่ว่า สำหรับชีวิตของพวกเรานั้น เกรงว่าคงยากจะทำ ตาม”

“อย่างนั้นรี?” สำหรับคำพูดของซิววูเขียนนั้น หลี่ชียเอ่เพียง กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “เป็นความจริงที่พวกเจ้ายังมีสิ่งที่จะแพ้ ไปได้ ส่วนจะแพ้เป็นหรือไม่นั้น ก็เป็นเรื่องการมองของแต่ละคน เจ้า คิดว่าชีวิตของเจ้ามีค่า แต่ในสายตาของข้าแล้ว ไม่มีค่าคู่ควรจะ กล่าวถึง”

“คนอย่างข้าเป็นคนที่มิเมตตามาก” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “นี่เป็น การให้โอกาสพวกเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าหากพวกเจ้าจะต่อต้าน ให้ถึงที่สุดข้าก็ไม่เห็นเป็นอะไร ข้าจะสังเคราะห์พวกเจ้าเอง ข้าจะ ทำลายจู่โจม เทพเจ้าโบราณน้ำลึก เส้นเม็งเทียนให้สิ้น...จำเอาไว้ว่านี่ คือสงคราม ในเมื่อพวกเจ้าเลือกที่จะก่อสงคราม ก็ต้องจ่าย ค่าตอบแทน!”

คำพูดของหลี่ชียเอ่พลันยทำให้สีหน้าของพวกซิววูเขียน เส้น เม็งเทียนดูไม่ฉืดถึงขีดสุด จนพวกเขาไม่สามารถพูดอะไรออกมา เป็นเวลานาน

“ข้าขอแลกเปลี่ยนกับท่าน” หลังจากที่หลี่ชียเอ่พูดจบ หลิงฟง หวินเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ข้ายินดีให้ท่านลงโทษได้ตามปรารถนา แต่ ต้องปล่อยสำนักแตรสังข์ไป!” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้หลิงฟงหวินได้ ก้าวเดินออกมา

หลังจากที่หลิงฟงหวินก้าวเดินออกมาแล้ว เขาไม่ได้แสดงท่าทีต่อต้านใดๆ เวลานี้ เขาได้ยอมแพ้ต่อหลี่ชีย่แล้ว

“ข้าเคยบอกแล้วว่านี่คือสงคราม มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอกนะ ก่อนเปิดศึกข้าได้ให้โอกาสพวกเจ้าแล้ว เสียตายพวกเจ้าไม่เห็นคุณค่า” หลี่ชีย่ล้องมองดูหลิงฟงหวินแล้วยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “สำนักแตรสังข์เลือกที่จะเป็นศัตรูกับข้า พวกเขาก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนเช่นกัน”

“เรื่องนี้...” สีหน้าของหลิงฟงหวินถึงกับเปลี่ยนไป เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้

“เจ้าสามารถคิดว่าข้าทารุณโหดร้าย” หลี่ชีย่ ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “จงจำเอาไว้ เวลานี้เป็นข้าที่มีสิทธิ์สร้างเงื่อนไขไม่ใช่พวกเจ้า พวกเจ้าเป็นเพียงเนื้อที่อยู่บนเขียงเท่านั้น เจ้าเลือกที่จะยอมแพ้ ข้าสามารถไม่เช่นฆ่าสำนักแตรสังข์ ไม่ทำลายล้างสำนักแตรสังข์ทั้งหมด แต่ว่า จะต้องจ่ายค่าตอบแทน นี่แหละคือจุดจบของการเป็นศัตรูกับข้า!”

หลิงฟงหวินถึงกับเกิดความลังเลขึ้นมา เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ เขาไม่สามารถตัดสินใจได้ทันทีในเวลานี้ หลังจากรือออยู่ครู่หนึ่ง เขากล่าวด้วยท่าทียอมแพ้อย่างจริงใจว่า “คุณชายหลี่ชีวิตของข้าอยู่ในกำมือของท่าน จะฆ่าจะแกงก็สุดแล้วแต่ท่าน แต่ข้าหวังแต่เพียงท่านจะปล่อยสำนักแตรสังข์ไป นี่เป็นคำขอสุดท้ายของข้า!”

“มันก็เหมือนที่ข้าได้พูดเอาไว้ ข้าชื่นชมคนมีฝีมือ แต่ เวลานี้มันสายเกินไปแล้ว เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่เจ้าสามารถต่อรองเงื่อนไข”

หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “สำนักแตรสังข์ทำตัวเป็นศัตรูกับข้า โดยตลอด จะต้องจ่ายค่าตอบแทน”

“คุณชายหลี่ต้องการอะไร?” หลังจากที่หลิงฟงหวินนั่งเงียบไป ครู่หนึ่ง สุตท้ายได้แต่เอ่ยขึ้นมา ในเวลานี้ ทางเลือกที่อยู่ตรงหน้าหลิงฟงหวินมีไม่มาก ไม่ก็สู้กันจนตาย ไม่ก็ยอมแพ้

“เรือหอยสังข์!” หลี่ซีเย่พูดเรียบเฉยออกมาว่า “ข้าปล่อยศิษย์ของสำนักแตรสังข์ไปได้ แต่ ข้าต้องการเรือหอยสังข์! แน่نون ใครกล้าขัดขืน ข้าไม่มีละเว้น!”

“ไม่ได้...” หลิงฟงหวินถึงกับหลุดปากออกมา

“จงจำเอาไว้ เวลานี้ไม่ใช่เจ้าเป็นฝ่ายยื่นเงื่อนไขกับข้า แต่เป็นข้าที่ให้เจ้าเลือก” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เจ้าสามารถเลือกที่จะสู้จนตัวตาย แล้วข้าสังหารสิ้นสำนักแตรสังข์ทั้งหมด แน่نونที่สุด ศิษย์ของสำนักแตรสังข์สามารถทำลายเรือหอยสังข์ทิ้งไปได้ ข้าไม่ใส่ใจใจอยู่แล้ว ข้าเพียงต้องการให้ผู้คนทั่วหล้าได้เห็น จุดจบของการเป็นศัตรูกับข้า เจ้าสามารถเลือกที่จะยอมแพ้ ข้ายึดเอาเรือหอยสังข์ไป ละเว้นชีวิตให้พวกเขา”

ในเวลานี้ หลิงฟงหวินนั่งเงียบไม่พูดอะไรออกมา เขาเองก็เข้าใจว่าทางเลือกของเขามีอยู่ไม่มาก

เวลานี้ ทุกคนในแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ พวกเขาต่างต้องการรู้ว่าหลิงฟงหวินจะเลือกอย่างไร ควรจะทราบว่ กล่าวสำหรับศิษย์ของสำนักแตรสังข์แล้ว ถ้าหากพวกเขาจะต้องสูญเสียเรือหอยสังข์ไป ก็เท่ากับพวกเขาได้

สูญเสียม้วนดินเกิดไป นับแต่นี้เป็นต้นไป สำนักเตรสซิ่งคงจะทรุด
ลงอย่างชนิดที่ไม่มีวันได้ฟื้นขึ้นมาได้อีก นับจากนี้เป็นต้นไป บน
โลกใบนี้ก็จะไม่มีสำนักเตรสซิ่งอีกต่อไป

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1525 หลังพวงหรีดยอมแพ้

หลี่ชียี่หมี่ตามอารมณ์มองดูหลังพวงหรีดที่กำลังล่องลอยอยู่ กล่าว
ว่า "ความอดทนของข้ามีจำกัด ไซ้ว่าข้าจะต้องนั่งรอเจ้าให้คำตอบ
ไม่ก็ให้คำตอบข้าเดี๋ยวนี้นี้ ไม่ก็รอดูสำนักแตรสังข์ถูกทำลาย!"

หลังพวงหรีดกัดฟัน หายสุดกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมาว่า "ตกลง
ข้ารับปาก ตัวข้าสุดแต่ท่านจะลงโทษ เรือหอสังข์ก็เป็นของท่าน
แต่ ท่านจะเช่นฆ่าศิษย์ของสำนักแตรสังข์ไม่ได้"

"ถ้าหากไม่ขัดขืน ข้าจะไม่ทำให้พวกเขาต้องลำบากใจ แต่ถ้า
ใครต่อต้าน ฆ่าไม่มีละเว้น"

หลังพวงหรีดปลั่งนึ่งเงียบขึ้นมา เขาไม่ใช่บรรพบุรุษของสำนัก
แตรสังข์ เขาเองคงไม่สามารถทำให้คนทุกคนของสำนักแตรสังข์
ไม่ต่อต้าน สิ่งที่เขาสามารถทำให้ได้ก็คงมีเท่านี้แล้วละ

ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ถึงกับนึ่งเงียบ มองดูหลังพวงหรีดที่
ยอมแพ้ ผู้คนจำนวนมากรู้สึกซาบซึ้งใจ วิรบุรุษแห่งยุคกลับต้องตก
อยู่ในสภาพเช่นนี้ในท้ายที่สุด

แม้หลังพวงหรีดจะยอมแพ้ แต่ทว่า "ไม่มีใครกล้าด่าเขา และไม่มี
ใครดูแคลนต่อเขา"

การออกศึกครั้งนี้ของหลังพวงหรีดเป็นเพราะได้รับการร้องขอ
จากสำนักแตรสังข์ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับจุดจบเช่นนี้ นับว่า

ลิ่งฟงหวินมีบุคลิกลักษณะอันอาจหาญยิ่งนัก เขาสามารถต่อสู้ กระทั่งตัวตาย โดยไม่จำเป็นต้องสนใจว่าสำนักแตรสังข์จะเป็นตาย ร้ายดีอย่างไรก็ได้โดยสิ้นเชิง ถ้าหากเขาต้องตายในการต่อสู้ ยัง สามารถรักษาชื่อเสียงที่เขาได้สั่งสมมาชั่วชีวิตในแดนวิญญาน สวรรค์เอาไว้ได้

แต่ทว่า เขาเลือกที่จะยอมแพ้ ยอมให้หลี่ชีย่จัดการกับตัวเขา ได้ตามอำเภอใจ ทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจได้ว่า การที่เขายอมแพ้ เช่นนี้ยากจะหลีกเลี่ยงหนีความตายไปได้พ้น แต่ เขายังคงเลือกที่จะ ยอมแพ้ด้วยความอับยศ การที่เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อต้องการให้ศิษย์ ของสำนักแตรสังข์ได้มีชีวิตอยู่ต่อไป

การที่ลิ่งฟงหวินทำเช่นนี้ก็เพื่อสำนักแตรสังข์เท่านั้น เขา ไม่ใช่บรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์ แต่กลับออกศึกแทนสำนักแตร สังข์ สุดท้ายแล้วยังจะต้องมายอมแพ้เพื่อสำนักแตรสังข์

ดังนั้น หลายคนจึงมองว่า การยอมแพ้ของลิ่งฟงหวินหาใช่ เป็นเรื่องน่าอาย การตัดสินใจของเขากลับได้รับการเคารพเลื่อมใส จากผู้คน

ลิ่งฟงหวินไม่พูดอะไรอีก เขายืนอยู่ข้างๆ อย่างเสียบๆ รอว่า หลี่ชีย่จะจัดการกับตัวเขาอย่างไร วันนี้เขาพ่ายแพ้แล้ว เป็นการ พ่ายแพ้อย่างราบคาบ

ครานั้น เขาต่อสู้กับราชันเซียนเฮ่าไห่ นั่นเป็นเพียงการต่อสู้ที่ เป็นเฉพาตัวเท่านั้น แต่ทว่า การศึกในวันนี้เป็นเพราะบุญคุณ ความแค้นระหว่างสำนักแตรสังข์กับหลี่ชีย่ มาถึงวันนี้ ลิ่งฟงหวิน จึงไม่มีทางเลือกอีกแล้ว

หลังพวงหรีนได้แต่ทอดถอนใจภายในใจเบาๆ ขณะที่เขาอายุยังเยาว์วัย เป็นสำนักแตรสังข์ที่ได้ช่วยชีวิตเขาเอาไว้ มาวันนี้นับว่าเขาได้คืนชีวิตของเขาให้กับสำนักแตรสังข์แล้ว!

“พวกเจ้าตัดสินใจเลือกแล้วยัง” เวลานี้ สายตาของหลี่ชีย่ตกลไปอยู่ที่ตัวของพวกซีจู่เซียน

“ข้าไม่มีอะไรต้องเลือก หลี่ชีย่ ถ้าหากเจ้าต้องการสังหารข้า ข้าไม่ปฏิเสธ เช่นนั้นแล้วพวกเรามาสู้กันอีกสักครั้งจนกว่าจะตายก็แล้วกัน! ข้าปฏิเสธที่จะยอมแพ้” ขณะที่พวกซีจู่เซียนยังไม่ทันปรีปากพูดออกมา โอรสสองราชันได้หัวเราะก๊ากและกล่าวขึ้นมา

เวลานี้ โอรสสองราชันก็รู้แล้วว่าไม่มีทางเลือกอีก เว้นแต่บนโลกใบนี้จะมีที่ที่ให้เขาสามารถหลบซ่อนตัวจากการตามล่าของหลี่ชีย่ได้ทุกชาติ มิฉะนั้นแล้ว หลี่ชีย่คงไม่ปล่อยเขาแน่

เทียบกับซีจู่เซียนแล้ว โอรสสองราชันดูจะปลงอนิจจังได้มากกว่า สามารถละทิ้งได้มากกว่า เนื่องจากเขาอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีสิ่งใดต้องห่วง ต่อให้เขาต้องตายมันก็เป็นเพียงความเป็นความตายเฉพาตัวเท่านั้น

“มีความกล้าหาญ อย่างน้อยที่สุดไม่ได้เสื่อมเสียชื่อเสียงของบิดาเจ้า” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวสำหรับคำพูดของโอรสสองราชัน

“เวลาไม่คอยท่า” หลี่ชีย่มองดูพวกราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายซีจู่เซียน และเสินเมิ่งเทียนสามคนที่นั่งเงียบอยู่ และยิ้มกล่าวว่า “ถึงเวลาที่พวกเจ้าต้องตัดสินใจแล้ว”

ในเวลานี้ พวกของบรรพบุรุษชั่วร้าย ซีจวูเซียน และเสินเมิ่ง เทียนทั้งสามคนมองเห็นซึ่งกันและกัน เวลานี้เอง พวกเขาทั้งสามก็ได้ตัดสินใจ

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ต่อให้เป็นผู้ที่ใกล้จะตายอยู่แล้ว แต่พวกเขายังคงรักในชีวิตของตน จะอย่างไรเสียตายดีมีคู่อยู่อย่างอัปยศ แต่ทว่านาทีนี้พวกเขาจำเป็นต้องตัดสินใจ

ความจริงแล้ว ในเวลานี้ทุกคนในหล้าถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ และรอคอยการตัดสินใจของทั้งสามคน

“ถ้าหากพวกเจ้าเลือกที่จะต่อสู้จนถึงที่สุด พวกเราสามารถร่วมมือกันได้” ลังหะที่พวกของบรรพบุรุษชั่วร้ายยังตัดสินใจกันไม่ได้นั้น โอรสสองราชันได้หัวเราะก๊ากและเอ่ยขึ้น

เวลานี้ บรรดาห้าผู้ปราศจากผู้ต่อกรทั้งหมด โอรสสองราชันเลือกที่จะต่อสู้จนถึงที่สุด ขณะที่หลิงฟงหวินเลือกที่จะยอมแพ้ แต่พวกของบรรพบุรุษชั่วร้ายไม่เหมือนเช่นโอรสสองราชัน เพราะโอรสสองราชันเป็นผู้ที่ปราศจากความกังวลใดๆ ทั้งสิ้น หากเขาคิดจะสู้ให้ถึงที่สุด เขาเพียงแคร์ับผิดชอบต่อตัวเขาเองก็พอแล้ว

“ตกลง คุณชายหลี่” สุดท้ายแล้ว บรรพบุรุษชั่วร้ายกัดฟันกล่าวว่า “ชนะเป็นเจ้า แพ้เป็นโจร ศึกลงครามในครั้งนี้พวกเราเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ข้ายอมจัดการตนเอง แต่ เจ้าต้องละเว้นให้กับเทพเจ้าโบราณน้ำลึก!”

ในที่สุด บรรพบุรุษชั่วร้ายก็ได้ตัดสินใจเลือกแล้ว

“ไม่ เจ้าเข้าใจความหมายของข้าผิดไปแล้ว” หลี่ชีย่ย์มกล่าว
เฉยเมยว่า “ก่อนการสู้รบ ข้ายังสามารถยอมรับการปลิดชีพตนเอง
ได้ แต่ว่า เวลานี้สงครามได้เกิดขึ้นแล้ว และเจ้าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้
ชีวิตของเจ้ายังไม่มีค่าถึงเพียงนั้น ถ้าหากเจ้าต้องการให้ข้ากำหนด
เงื่อนไข ข้าให้เจ้าได้ หนึ่งใน เจ้าปลิดชีพตนเองเสีย สอง มอบของ
วิเศษชิ้นนั้นออกมา สาม เหมือนเช่นสำนักแตรสังข์ มอบเทพเจ้า
โบราณน้ำลึกลงมา หากเป็นเช่นนี้ ข้าสามารถละเว้นทายาทรุ่น
หลังของเจ้า ไม่ทำการเช่นฆา” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ย์ได้
ชี้ไปที่ของวิเศษที่กำลังลอยล่องอยู่เหนือห้องฟ้าของเทพเจ้า
โบราณน้ำลึกลง

“นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!” บรรพบุรุษชั่วร้ายปฏิเสธทัน
ควัน

“จำเอาไว้ นี่คือสิ่งที่ข้าให้เจ้าเลือก แต่ไม่ใช่พวกเจ้ามีสิทธิ์มา
ต่อรองเงื่อนไขกับข้า เวลานี้ข้าสามารถสังหารพวกเจ้าได้ทั้งหมด
เช่นกัน และทำลายสำนักพวกเจ้าทั้งหมด เพียงแต่คนอย่างข้ามี
ความเมตตา ให้โอกาสกับทายาทรุ่นหลังพวกเจ้าเท่านั้นเอง” หลี่
ชีย่ย์มกล่าว

ในเวลาตัวเอง สีหน้าของพวกบรรพบุรุษชั่วร้ายทั้งสามคนดูไม่
ฉืดถึงขีดสุด

“ซีจู่เซี่ยนก็เช่นกัน ถ้าหากข้าละเว้นทายาทรุ่นหลังของเจ้า
เจ้าปลิดชีพตัวเอง มอบจู่จู่ออกมา ข้าจะไม่เช่นฆาพวกเขา” หลี่
ชีย่ย์มองดูซีจู่เซี่ยนและเส้นเมิ่งเทียนอย่างน่าเกรงขาม กล่าววว่า
“เส้นเมิ่งเทียนก็เป็นเช่นนี้ มอบพื้นที่บรรพชนออกมาพร้อมกับหยก

โบราณชิ้นนั้นของเจ้า หลังจากปลิดชีพตัวเองแล้ว ข้าจะไม่เช่นฆา
ลูกหลานของเจ้า!”

“เจ้าอย่ารังแกคนให้มากเกินไปนัก!” เสียงเมิ่งเทียนถึงกับร้อง
เสียงดังออกมา

กล่าวสำหรับเขาแล้ว เงื่อนไขเช่นนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้
หยกโบราณชิ้นนั้นเป็นสมบัติที่ประเมินค่าไม่ได้ แม้ว่าสวรรค์สาด
สองของเขานั้นได้ฝึกจนถึงขั้นสูงสุดแล้ว แต่ว่า หยกโบราณชิ้นนั้น
มีส่วนช่วยเขาอย่างมากทีเดียว เนื่องจากเขามีหยกโบราณชิ้นนี้
อยู่ในครอบครองนั่นเอง ส่งผลให้เขาสามารถคำนวณผลกระทบ
และวิฤตสังสารได้ และเพราะสาเหตุนี้เองที่ทำให้ราชันเขียนต้องมา
ขอคำชี้แนะเรื่องบางเรื่องกับเขา

ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าหากเขาจะต้องสูญเสียพื้นที่บรรพชนไป นั้น
ย่อมบ่งบอกว่าศิษย์ทั้งหมดของเส้นเมิ่งเทียนต้องสูญเสียแคว้นของ
ตนไป และนับจากนี้เป็นต้นไป เส้นเมิ่งเทียนก็จะไม่คงอยู่อีกต่อไป
แล้ว

“นั่นเป็นการตัดสินใจเลือกของพวกเขาเจ้า กล่าวสำหรับข้าแล้ว
ผลก็ยังคงเหมือนเดิม ข้ายังคงสามารถสังหารพวกเขาเจ้าและทำลาย
สำนักของพวกเขาเจ้า ช่วงชิงของวิเศษที่ข้าต้องการไปได้ ง่าย ๆ แค่นี้
เอง” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีตามอารมณ์ “ที่ข้าเสนอทางเลือกให้
พวกเขา เป็นเพราะข้าไม่ต้องการสร้างบาปกรรมการฆามากมาย
เท่านั้นเอง”

“เสียดาย...” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “พวกเขาในฐานะเป็นบรรพบุรุษแต่กลับไม่ได้คิดถึง

ทายาทรุ่นหลัง เป็นพวกเจ้าที่นำมาซึ่งภัยถูกสังหารให้พวกเขา ฉะนั้น ขณะที่ข้าทำลายสำนักของพวกเขาอยู่นั้น ก็อย่าโทษว่าข้า โหดเหี้ยม ข้าได้เสนอทางเลือกให้พวกเขาแล้ว!”

“หลี่ซีเย เรื่องราวต่างๆ บนโลกใช้ว่าจะเป็นไปตามความปรารถนาของเจ้า” ซีจวูเขียนในเวลาถึงกับเอ่ยด้วยท่าที่หน้าเกรงขามออกมา

กล่าวสำหรับเขาแล้ว เงื่อนไขที่หลี่ซีเยเสนอมานั้นเขาไม่อาจตอบรับได้ หากจะกล่าวว่าเพียงแค่ให้เขาสำเร็จโทษตัวเองเขายังพอตอบตกลงได้ เพราะจะอย่างไรเสียสามารถแลกมาซึ่งความสงบสุข

แต่ทว่า หากจะให้จู่จู่ละทิ้งพื้นที่บรรพชนสะกั มันเป็นเรื่องที่พวกเขาไม่สามารถทำได้อย่างเด็ดขาด เว้นเสียแต่ว่าเผ่าของพวกเขาถูกทำลายจนสิ้น

“ความหมายของเจ้าก็คือ จู่จู่ของพวกเขาเจ้าไม่สามารถตีแตกได้ ใช้มัย” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ข้ารู้ ภายในใจของเจ้าคิดว่ายังมีโอกาสรอด เข้าใจว่าข้าไม่สามารถทำอะไรเจ้าได้ เพราะมีพฤกษาศาสตร์สามต้นที่คอยปกป้องเอาไว้ ไม่เพียงเจ้าที่คิดเช่นนี้ เกรงว่าเส้นเม็งเทียน และบรรพบุรุษชั่วร้ายก็คิดว่ามีโอกาสรอดเช่นนี้”

“หลี่ซีเย เป็นความจริงที่เจ้านั้นแข็งแกร่งมาก แต่ อย่าลืมน่า เจ้ายังไม่ใช้ราชันเขียน” ซีจวูเขียนกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “ถ้าหากเจ้า ยอมละเว้นจู่จู่ของพวกเขา ข้าสามารถรับปากเงื่อนไขอื่นๆ ได้ แต่อย่าให้มันเกินไปนัก”

“ข้าไม่ได้มาเพื่อให้เจ้าได้ต่อรองเงื่อนไข” หลี่ชียะยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ในเมื่อวันนี้พวกเจ้าล้วนแล้วแต่ได้ตัดสินใจเลือกแล้ว งั้นก็ให้พวกเราทำการซี้ซาดเป็นครั้งสุดท้ายก็แล้วกัน คอยดูให้ดีว่าข้าทำลายजूลูของเจ้าได้อย่างไร”

“เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก็มารู้กันให้ถึงที่สุด” โอรสสองราชันหัวเราะก๊ากออกมาพร้อมกับกล่าวต่อพวกของบรรพบุรุษชั่วร้ายว่า “ข้าไม่เชื่อว่าเขาสามารถทำลายแนวป้องกันของพฤษจารย์สามต้นไปได้”

บรรพบุรุษชั่วร้ายตั้งใจสู้รบจนตายไปข้างหนึ่งมาตั้งแต่ต้น เขาย่อมคาดหวังให้พวกของบรรพบุรุษชั่วร้ายสู้จนถึงที่สุดเช่นกัน กล่าวสำหรับโอรสสองราชันแล้ว หากพวกเขาร่วมมือกันโดยพึ่งพิงอาศัยजूลู ไม่แน่ว่าอาจมีโอกาสพลิกเกมได้

“ถูกต้อง พี่ชิวูยังมีพฤษจารย์สามต้นที่คอยปกป้องคุ้มครอง บางที อาจเป็นโอกาสของพวกเราที่จะสังหารหลี่ชียะ ได้” สูดหายใจแล้ว เส้นเม็ງเทียนก็กั๊ดพึน และตัดสินใจขั้นเด็ดขาด ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว สู้มันให้ถึงที่สุด

ไม่ว่าจะเป็นเส้นเม็ງเทียน หรือบรรพบุรุษชั่วร้ายก็ตาม พวกเขาจะไม่ยอมรับเงื่อนไขของหลี่ชียะเด็ดขาด ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พวกเขาจึงเลือกที่จะสู้ให้ถึงที่สุด ถ้าหากอาศัยजूลูมาเป็นสมรภูมิรบ โดยที่มีพฤษจารย์สามต้นให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ไม่แน่ว่าอาจมีโอกาสพลิกเกมได้ แม้ว่าโอกาสนี้จะมีเพียงน้อยนิด แต่ว่าอย่างน้อยมันก็มีความหวังอยู่

แรกเริ่มทีเดียวซีจวูเซียนยังคงลังเลอยู่นิดหนึ่ง เพราะว่าจะอย่างไรเสียสมรภูมিরบมาอยู่ที่जूड़ของพวกเขา แต่ว่า ณ เวลานี้เขาก็ไม่มีทางเลือก

“หลี่ซีเย ต้องโทษเจ้าที่บีบคั้นมากเกินไป” สุดท้าย ซีจวูเซียนกัดฟันและกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าต้องการเปิดศึก งั้นพวกเราจะสนองก็แล้วกัน จู๊ड़ของพวกเขาไม่เคยใจเสาะกลัวการมีเรื่องเสมอมาอยู่แล้ว มีปัญญา ก็บุกโจมตีเข้ามา พวกเรารอเจ้าอยู่”

หลังจากกล่าวขาดคำ พวกของซีจวูเซียน เส้นเม็ງเทียนล้วนแล้วแต่หายตัวไป พวกเขาหลบเข้าไปอยู่ด้านในของजूड़ รอคอยให้หลี่ซีเยบุกเข้ามา หวังจะโจมตีต่อหลี่ซีเยครั้งเดียวถึงตาย

“หลี่ซีเยสามารถทำลายजूड़ได้จริงๆ รึ?” มีผู้ที่พึมพำออกมาหลังจากได้เห็นภาพนี้

แม้ว่าผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนในแดนวิญญานสวรรค์ต่างก็มั่นใจเต็มเปี่ยมในตัวของหลี่ซีเย แต่ทว่า จะอย่างไรเสียजूड़คือสถานที่ที่มีฉายาว่าแม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถบุกตีแตกได้

หลังพงหวินที่ยืนอยู่ด้านข้างรอการตัดสินใจของหลี่ซีเย ไม่ได้พูดอะไรออกมา เขาได้แต่ส่ายหัวเบาๆ เท่านั้น เมื่อเห็นพวกของเส้นเม็ງเทียนเลือกที่จะสู้จนถึงที่สุด

ในที่สุด เขาก็เข้าใจจนได้หลังจากได้ต่อสู้กับหลี่ซีเยมาแล้ว หลี่ซีเยเป็นประเภทไม่ต่อสู้หากไม่มีความมั่นใจ ในเมื่อเขากล้าที่จะเปิดศึก ย่อมแสดงว่าเขามีความมั่นใจ!

ตอนที่ 1526 สวรรค์ทำลายแล้วก็สวรรค์ทำลาย

ในขณะนี้ หลีซีเยยิ้มชนิดหนึ่งแล้วก้าวเท้าเข้าไปยังจู่จู่ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนพลันรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันที ภายในใจของทุกคนถึงกับเต้นกระตุกที่หนึ่ง

สิ่งที่ทุกคนรู้สึกตื่นเต้นนั้นหาใช่ตื่นเต้นเพราะหลีซีเย แต่เป็นการตื่นเต้นแทนจู่จู่ ตลอดเวลาที่ผ่านมา จู่จู่มีฉายาว่าเป็นสถานที่ที่แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถโจมตีให้แตกพ่ายได้ เวลานี้หลีซีเยก้าวเท้าเข้าไปแล้ว ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้สึกว่าลึกลับ แล้วหลีซีเยต้องสามารถโจมตีจู่จู่จนแตกพ่ายได้แน่นอน ส่วนที่ว่าเพราะเหตุใดถึงได้มั่นใจในตัวของหลีซีเยเช่นนี้ ทุกคนก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." เสียงดังตุ้มตามดังขึ้น ในเวลานี้ ภายในจู่จู่ปรากฏแนวป้องกันที่ค่อยๆ เลื่อนขึ้นมาเป็นชั้นๆ ขณะที่แนวป้องกันแต่ละชั้นได้เลื่อนขึ้นมาอย่างช้าๆ นั้น ได้ส่งประกายที่สลับตามากและเจิดจ้ายิ่งนัก

ยามที่แนวป้องกันแต่ละชั้นที่เลื่อนขึ้นมาอย่างช้าๆ นั้น หลักกฏเกณฑ์และสัจธรรมคล้ายดั่งน้ำตกสวรรค์ที่กว้างไกลอย่างรุนแรง อักขระยันต์ของปรมาจารย์พิฤกษาเสมือนหนึ่งน้ำในมหาสมุทรที่ไหลป่าเข้าท่วมขจู่จู่จนจมมิด ทำการปกปักรักษาทั่วทั้งบริเวณของจู่จู่เอาไว้

“แค่ของเล่นเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง” หลี่ชีย่หัวเราะก๊ากออกมาเมื่อต้องเผชิญหน้ากับแนวป้องกันแต่ละชั้นที่เลื่อนขึ้นมาอย่างช้าๆ สิบสามลัคนาพลันโพรยปรายเป็นประกายสีทองออกมาทันที สองประกายสว่างไสวไปทั่วเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดิน

ทันใดนั้นเอง ร่างกายของหลี่ชีย่พลันเปล่งประกายเจิดจรัสขึ้นมา กายพิสูทธิ์และกายเหวะสบบอเวจีได้ปะทะขึ้นมาพร้อมกัน ภายใต้กายพิสูทธิ์ สามารถหลบเลี่ยงหลักกฎเกณฑ์ทุกอย่าง หลีกเลียงพลังทุกอย่าง ขณะที่กายเหวะสบบอเวจีสามารถสบบทุกอย่างจนพังและแหลกละเอียดไปทุกอย่าง

ลองคิดดู พลังและหลักกฎเกณฑ์ทุกอย่างของจู่จู่ล้วนแล้วแต่ถูกหลี่ชีย่หลบเลี่ยงไป ขณะที่กายเหวะสบบอเวจีของหลี่ชีย่สามารถสบบทุกอย่างจนพังทลายได้ทั้งหมด ผลที่จะออกมาย่อมสามารถจินตนาการได้

“ปัง ปัง ปัง...” เสียงปังถล่มแตกหักดังเป็นระลอก เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น แนวป้องกันแต่ละชั้นของจู่จู่ก็พังทลายลง ภายใต้การบดขยี้จากเท้าขนาดใหญ่ของหลี่ชีย่

“ตูม ตูม ตูม...” ฟ้าดินสั่นไหวโคลงเคลงเป็นพักๆ เกิดการสั่นไหวโคลงเคลงเป็นระลอกไปทั่วทั้งจู่จู่ ทันใดนั้นเอง ภูเขาแต่ละลูกภายในจู่จู่ถูกหลี่ชีย่บดอัดจนแหลกละเอียด ในเวลานี้เอง ภูเขาแต่ละลูกได้พังถล่มลงมา ตึกรามบ้านช่องวิหารแต่ละหลังก็พังถล่มทลายลง

เสียง “แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” ดังขึ้นเป็นละลอก ในเวลานี้เอง แม้ว่าพื้นที่ ตึกรามบ้านช่อง วิหารจำนวนมากภายในจู่ได้พวยพุ่งเป็นพลังศักดิ์สิทธิ์ และหลักกฎเกณฑ์ออกมา เพื่อปกป้องพื้นที่ทุกตารางนิ้วของตน แต่ทว่า ยังคงไม่สามารถรองรับการสยบและหลีกเสียงของหลีชีเย ในเวลานี้ พลังการทำลายได้บัดขยี้ตึกและห้องหอแต่ละหลังภายในจู่จุ่นแหลกละเอียด ภายในระยะเวลาอันสั้น ทัวทั้งจู่ก็อยู่ในสภาพที่ยับเยิน

“หลีชีเย อย่าได้ทำร้ายใคร...” ในที่สุด พวกของซีจู่เซียนราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายก็นั่งกันไม่ติดอีกต่อไป ร้องคำรามเสียงดังขึ้นมา จู่ไม่เสียดายที่จะทุ่มค่าตอบแทนทุกอย่างเปิดใช้ค่ายกลที่ปรมาจารย์พฤกษาได้ทิ้งเอาไว้ให้ ในเวลานี้ ซีจู่เซียนราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย โอรสสองราชัน และเสนมิ่งเทียน ทั้งสี่คนยอมแลกด้วยค่าตอบแทนทุกอย่างโดยไม่เสียดาย ทำการขับเคลื่อนสุดยอดค่ายกลของจู่

ไม่ว่าจะเป็นราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายหรือเสนมิ่งเทียน ภายในใจของพวกเขาอย่างแจ่มแจ้งว่า หากแม้จู่ยังขวางหลีชีเยเอาไว้ไม่ได้ละก็ เทพเจ้าโบราณน้ำลึก เสนมิ่งเทียนของพวกเขา ก็คงต้องประสบชะตากรรมถูกทำลายเป็นแน่แท้!

เสียง “ตูม...” ดังสนั่นหวั่นไหว เวลานี้เอง บริเวณสามด้านของจู่ปรากฏร่างเงาที่สูงใหญ่ขึ้นสามร่าง ขณะที่ร่างเงาทั้งสามปรากฏขึ้นมานั้น ต่างพวยพุ่งกลิ่นอายที่ ดุมีพลังอย่างน่าอัศจรรย์ไม่มีใครเหมือนออกมา

“ปรมาจารย์พฤกษา...” ผู้คนจำนวนมากเมื่อมองเห็นร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งสามนี้แล้วถึงกับร้องด้วยเสียงอันดังขึ้นมา

“แซ่จ้...” ร่างเงาสูงใหญ่ร่างหนึ่งได้ยกกระบี่เหวี่ยงขึ้นสูง ยามที่กระบี่เหวี่ยงของมันตั้งตรงชี้ไปยังเก้าชั้นฟ้า นั้น พลันกลับกลายเป็นอาณัติจักรกระบี่ขึ้นมา กระบี่เหวี่ยงนับล้านล้านเล่มลอยอยู่เหนือห้องฟ้าของจู่จู่ เสมือนว่ายามที่กระบี่เหวี่ยงนับล้านล้านเล่มพัดพินลงมานั้น สามารถทำลายสิ้นสรรพชีวิตทุกๆ ชีวิตบนโลกอย่างนั้น

“ตูม” เสียงอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นมา ร่างเงาที่สูงใหญ่อีกร่างที่ยืนตระหง่านท่ามกลางฟ้าดินได้ลงมือด้วยการสำแดงท่ามุทราโอบอุณา ทันใดนั้น ทิวหิ้งแดนวิญญานสวรรค์ เสมือนหนึ่งได้กลับกลายเป็นภูเขาลูกหนึ่ง และถูกร่างเงาที่สูงใหญ่ร่างนี้โอบเอาไว้แนบออก ลองนึกภาพดู ขณะที่ท่ามุทราโอบอุณพานี้สยบลงมา มันคล้ายตั้งเป็นการสยบลงมาเพื่อกำราบโดยแดนวิญญานสวรรค์ทั้งแดน ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด ภายใต้การกำราบลงมาเช่นนี้ เกรงว่าคงต้องกลายเป็นเนือบดไป!

“ตั้ง...” เป็นเสียงของระฆังที่ดังขึ้น เสียงระฆังโบราณที่ส่งเสียงดังก้องไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ในเวลานี้ร่างเงาที่สูงใหญ่สุดท้ายในมือได้ถือระฆังยักษ์เอาไว้ ระฆังยักษ์ในมือของเขาได้ครอบเข้าหาหีชีเย่ ขณะที่ระฆังยักษ์ใบนี้ครอบลงมา มันสามารถกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก เหมือนว่าภายใต้การกลืนกินของระฆังยักษ์นี้ไม่มีพลังใดๆ สามารถหลบหนีไปได้พ้น เมื่อใดที่ถูกลมันดูดเข้าไปอยู่ภายในระฆังยักษ์ละก็ จะถูกมันหลอมกลั่นไปทันที

สุดยอดค่ายกลนี้เป็นค่ายกลที่ให้เอาไว้จากปรมาจารย์
พฤกษาทั้งสามของจูลู่ เมื่อมีการขับเคลื่อนและสำแดงอานุภาพ
ค่ายกลนี้ถึงขีดสุดแล้ว จะปรากฏเป็นปรมาจารย์พฤกษาทั้งสาม
ออกมา

ภายใต้อานุภาพของสุดยอดค่ายกลทั้งสาม ปรากฏเป็น
ปรมาจารย์พฤกษาทั้งสามขึ้นมา หลังจากปรากฏขึ้นมาแล้วพลัน
ลงมือสังหารต่อหลี่ซิเย่ในทันที

พลังทั้งสามสายนี้มีความน่ากลัวยิ่งนัก มันได้อาละวาดไปทั่ว
เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน สรรพชีวิตใดๆ ก็ตาม หากรับรู้ถึงพลังเช่นนี้
แล้วต้องรู้สึกสิ้นเทา และหมดสิ้นเรี่ยวแรงที่จะตอบโต้

"มาได้จังหวะ..." หลี่ซิเย่หัวเราะก๊ากออกมา พลันที่ลบคำ ได้
เหวี่ยงตราประทับฟ้าดินออกไป

"ตูม..." กระบวนท่าโถมตีที่ขวางล้าออกไป ตรีสหัสโลกธาตุดัง
ต้องสั่นไหวโคลงเคลง ท้ามกลางเสียงดังตูมตามที่ตั้งขึ้นเป็นระลอก
มองเห็นปลาหยินหยางจำนวนนับไม่ถ้วนที่พุ่งทะยานขึ้นท้องฟ้า
ปลาหยินหยางจำนวนนับล้านล้านตัวได้กลายเป็นเมืองหยินหยางที่
มีขนาดใหญ่โตมโหฬารตั้งตระหง่านอยู่ ทอดข้ามมาจากอดีตถึง
ปัจจุบัน พลันได้เข้าขวางการโถมตีจากร่างเงาที่แปลงมาจาก
ปรมาจารย์พฤกษาทั้งสาม

"ปัง..." เสียงที่ตั้งขึ้น ได้ขวางการโถมตีจากร่างจำแลงของ
ปรมาจารย์พฤกษาทั้งสาม ภายใต้การโถมตีนี้ได้สร้างความสะ
เทือนหวั่นไหวไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ พลันก่อเกิดเป็นคลื่น
ยักษ์ที่มีความสูงนับล้านล้านจั้ง

เมืองมัจฉาหิโนหยาหงสิปแดนคือกระบวนท่าโจมตีสุดท้ายของ
คันทองหลอมเซียนหิโนหยาหง และเป็นแนวป้องกันการสุดท้าย

"แข่งค์ แข่งค์ แข่งค์..." กระบี่เหวี่ยงลั่นลั่นเล่มปะทุขึ้นอย่าง
รุนแรง "ตั้ง..." ระฆังเหลืองดังตุ้มตาม "ปัง..." ท่ามูทราโอบอุภาเข้า
สยบ ฉับพลันนั้น สุดยอดค่ายกลทั้งสามยังคงขับเคลื่อนปรมาจารย์
พฤษชาจำแลงอย่างบ้าคลั่ง หวังจะทำลาย "เมืองมัจฉาหิโนหยาหง
สิปแดน"

"สวรรค์ทำลายไข่หรือไม่?" ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับ
ไม่ถ้วนถึงกับร้องเสียงดังออกมาด้วยความตระหนก เมื่อรับรู้ถึง
อานุภาพของเมืองมัจฉาหิโนหยาหงสิปแดน

เสียง "ตุ้ม..." ดังสนั่นขึ้นมา จังหวะที่ค่ายกลทั้งสามกำลังบ้า
คลั่งอยู่นั้น สวรรค์ทำลายที่สองได้ปรากฏขึ้น ตามมาด้วยเสียง
กราดเกรี้ยว คำรามเสียงยาว เสียงวิหคขับขาน...ทันใดนั้น แก้วผู้
ได้รับการเคารพสูงสุดได้ปรากฏบนโลกเวลานี้

ร่างเงาที่สูงใหญ่ของเสินกุน เซียนฉิง เทียนฉื่อ ชุ่ยหวง เสอสิง
...แก้วผู้ได้รับการเคารพสูงสุดได้ปรากฏขึ้น ทันใดนั้น การปรากฏ
ขึ้นอย่างฉับพลันของสัตว์เทพวิหคเซียนบนโลก ก่อเกิดคลื่นอายุ
ยุคไร้ซึ่งอารยธรรมที่น่ากลัวปราศจากผู้เทียบเทียมโหมกลืนไปทั่ว
แก้วชั้นฟ้าสิปแดนดินอย่างรวดเร็วและรุนแรง ภายใต้อายุยุคไร้
ซึ่งอารยธรรมนี้ บรรดาสัตว์บกและสัตว์ปีกต่างส่งเสียงร้องโหยหวน
หมอบกับพื้นไม่กล้าเคลื่อนไหว

"ตุ้ม" แก้วผู้ได้รับการเคารพสูงสุดได้โจมตีเข้าไปสู่สุดยอดค่าย
กลทั้งสาม ภายใต้อานุภาพลักษณะเช่นนี้ ทำให้จู่จู่ดูไร้ค่าคู่ควรจะ

กล่าวถึง เปรียบประดุจเป็นเรือลำน้อยๆ ท่ามกลางคลื่นยักษ์ที่โหม
สาดซัดอย่างรุนแรงเท่านั้น

เก้าผู้ได้รับการเคารพสูงสุดคือกระบวนท่าโถมตีสุดท้ายของ
พิณเซียนนอสุรทเวะ ซึ่งก็คือสวรรค์ทำลายนั่นเอง!

“ชั่วระยะเวลาหายใจเข้าออกก็สามารถสำแดงสวรรค์ทำลาย
ถึงสองครั้ง!” ทุกคนถึงกับงงงัน เมื่อเห็นหลี่ชียเออาศัยตราประทับฟ้า
ดินสำแดงสวรรค์ทำลายออกมาติดกันถึงสองครั้ง ทุกคนไม่รู้ว่าควร
จะพูดอะไรออกมา

ต่อให้เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกร ยังต้องตื่น
ตระหนกจนหน้าถอดสี กล่าวสำหรับยอดฝีมือทั่วหล้าแล้ว ต่อให้
ได้รับฉายาว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกร ต่อให้มีสัจ
อาวุธราชันเซียนอยู่ในมือ และต่อให้พวกเขาสามารถสำแดงสวรรค์
ทำลายออกมา แต่ว่า มันเป็นไปได้ที่จะสำแดงสวรรค์ทำลายออก
มาถึงสองครั้งเพียงแค่ระยะเวลาหายใจเข้าออกเท่านั้น

ควรจะทราบว่า สวรรค์ทำลายนั้นต้องสูญเสียพลังลมปราณ
เป็นอันมาก การนสำแดงสวรรค์ทำลายสองครั้งชั่วระยะเวลาหายใจ
เข้าออกสองครั้งติดต่อกันนั้น เกรงว่าผู้ที่สามารถต่อกรกับราชัน
เซียนซึ่งหน้าก็ทำไม่ได้ ยกเว้นราชันเซียนเป็นผู้ลงมือด้วยตนเอง
แล้ว!

“อาศัยเลือดของบรรพบุรุษ อัญเชิญปณิธานบรรพบุรุษ...” ใน
เวลานี้เอง ภายในลู่ลู่ไม่เพียงแต่พวกของซีจู่เซียนเท่านั้นที่ลงมือ
แม้แต่บรรดาระดับบรรพบุรุษจำนวนมากของลู่ลู่ก็ทยอยกันลงมือ
พวกเขาได้หลอมรวมพลังลมปราณเข้าด้วยกัน บูชาเลือดกล่าวคำ

อธิฐาน ทำการสำแดงอำนาจของสุดยอดค่ายกลทั้งสามให้ถึงขีดสูงสุด เพื่อให้ร่างจำลองของปรมาจารย์พิภพสามารถสังหารหลีชีเย่ได้

"ทำลาย..." ขณะที่บรรดาบรรพบุรุษทั้งหมดของจู่ลู่ได้บูชาเลือดเพื่อให้สุดยอดค่ายกลทั้งสามสามารถสำแดงอำนาจจนถึงขีดสูงสุดนั้น หลีชีเย่ คำรามเสียงยาวออกมา และสำแดงสวรรค์ทำลายครั้งที่สามออกมา

"ตูม..." เสียงดังสนั่นหวั่นไหว หนึ่งภูผาที่ผงดขวางลำท่ามกลางห้องฟ้า พุทธองค์เสด็จยังโลกมนุษย์ การปรากฏของภูเขาลูกนี้ สามารถสังหารภูตผีปีศาจและหรือคนชั่วได้ทั้งหมด เหล่าพระสงฆ์เทศนาธรรม ภายใต้กระบวนท่าโถมตีสุดท้าย เสมือนหนึ่งแดนพุทธะได้ปรากฏบนโลกมนุษย์ ด้วยพลังของพระสงฆ์นับล้านล้านองค์ พลังจากเหล่าเทพ รวมทั้งพลังจากเจ้าแห่งหมื่นอรหันต์ ล้วนแล้วแต่รวมอยู่ในภูเขาลูกนี้และทำการโถมตีลงมา

เขาพระสเมรุ เป็นกระบวนท่าโถมตีสุดท้ายของระฆังเขากลัวชาน นาทีนี้ ตราประทับฟ้าดินได้สำแดงสวรรค์ทำลายเป็นครั้งที่สามลงมา

เมื่อสวรรค์ทำลายถูกสำแดงลงมาโดยพลันถึงสามครั้ง ย่อมสามารถจินตนาการได้ถึงอำนาจของมัน ในเวลานี้ ทิวทัศน์แดนวิญญานสวรรค์ตกอยู่ท่ามกลางความมืด นาทีนี้ดวงอาทิตย์ที่อยู่บนห้องฟ้าเสมือนหนึ่งถูกโถมตีจนทะเลาะไปแล้วอย่างนั้น!

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดก็ตาม ภายใต้ สวรรค์ทำลายถึงสามครั้ง ก็ต้องเข้าอ่อนทั้งสองข้าง แม้แต่ผู้ที่แก่น สมควรจะตายและพินิจฝังร่างอยู่ใน โลงโบราณยังคงตกใจจน แหกหายใจไม่ออก

"เป็นการทำลายล้างโลกหรือ?" สรรพชีวิตนับล้านๆ ชีวิตในแดน วิญญาณสวรรค์ล้วนแล้วแต่วิญญาณแหบออกจากร่างจากการ สำแดงสวรรค์ทำลายถึงสามครั้ง ภายใต้พลังของสวรรค์ทำลาย ทุกคนรู้สึกเหมือนว่ากำลังจะถูกทำลาย

"ตุ้ม..." จังหวะที่หัวทั้งแดนวิญญาณสวรรค์ตกอยู่ในความมืด มิดนั้น สรรพชีวิตทั่วแดนวิญญาณสวรรค์ ล้วนแล้วแต่ได้เห็นภาพ ที่สะท้อนหวั่นไหวยิ่งนัก ภายใต้สวรรค์ทำลายสามครั้ง ได้ทำให้จู่จู่ ถูกโจมตีจนทะเลวู วินาที่นี้ทุกคนต่างมองเห็นเศษดินเศษหินจำนวนมาก นับไม่ถ้วนที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างรุนแรง และจมหายไปทันทีภายใต้ สวรรค์ทำลาย! ฉับพลันนั้น ทุกคนมองเห็นหลุมขนาดยักษ์ที่น่า ก้าวได้เกิดขึ้นในจู่จู่

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุด แดนวิญญาณสวรรค์ได้ กลับคืนสู่ความสว่างอีกครั้งหนึ่ง และแสงอาทิตย์ได้สาดส่องไปทั่ว แดนวิญญาณสวรรค์อีกครั้ง

ในเวลานี้ ทุกคนต่างก็ได้มองเห็นต้นไม้ขนาดยักษ์ปรากฏขึ้น ที่จู่จู่ ต้นไม้ยักษ์ทั้งสามต้นเวลานี้สยบฟ้าดินปกปักรักษาทั่วทั้งจู่จู่ เอาไว้ นาที่นี้ ต้นไม้ยักษ์ทั้งสามได้เปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์ปริมาณ มหาศาลออกมา หลักฎเกณฑ์นับไม่ถ้วนของปรมาจารย์พิฤกษา ได้ป้องกันสวรรค์ทำลายทั้งสามเอาไว้

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม สวรรค์ทำลายทั้งสามยังคงทำให้
พื้นดินของจู่จู่ปรากฏเป็นหลุมขนาดยักษ์ที่มีความลึกสุดประมาณ
ได้ขึ้นมา

“พฤษภาคม...” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วน
ของแดนวิญญานสวรรค์ถึงกับร้องเสียงดังออกมาในเวลานี้ เมื่อได้
เห็นต้นไม้ขนาดยักษ์ที่แก่หง่อมสุดเปรียบเปรยทั้งสามต้นนี้

ตอนที่ 1527 ต่อสู้กับพฤษภาจารย์

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนรู้สึกโล่งอกโดยไม่รู้ตัว เมื่อมองเห็นต้นพฤษภาจารย์สามต้นที่ยืนต้นตระหง่านอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน คอยให้การปกป้องลู่ลู่ทั้งหมด

ต้นพฤษภาจารย์ทั้งสามต้นดูแก่หง่อมยิ่งนัก แต่ทว่า กลับเต็มเปี่ยมด้วยพลังชีวิต เมื่อได้เห็นต้นพฤษภาจารย์ในลักษณะเช่นนี้แล้ว เหมือนว่ามันยังคงมีชีวิตอยู่ได้อีกนับล้านปีอย่างนั้น

ยามที่ต้นพฤษภาจารย์ทั้งสามต้นยืนตระหง่านท่ามกลางฟ้าดินนั้น ทำให้ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ดูกลับกลายเป็นเงียบสงบในทันที เหมือนว่าขอเพียงมีพวกมันอยู่ ทั่วทั้งลู่ลู่กระทั่งทั่วแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่มีความปลอดภัยยิ่ง ทำให้ทุกคนถึงกับโล่งอกขึ้นมา

“ต้นพฤษภาจารย์” ศิษย์ทั้งหมดของลู่ลู่ทั้งดีใจระคนกับตื่นเต้นเมื่อได้เห็นต้นพฤษภาจารย์สามต้นที่ยืนตระหง่านอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน ต่างอดที่จะกราบไหว้กับพื้นไม่ได้ กล่าวสำหรับศิษย์ทั้งหมดของลู่ลู่แล้ว ขอเพียงต้นพฤษภาจารย์ยังคงอยู่ พวกเขาก็จะปลอดภัยไม่เป็นอะไร ไม่ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม พวกเขากลับกลายเป็นไม่รู้สึกลัวหวาดหวั่นแต่อย่างใด

ลังหะที่อยู่ภายใต้การโจมตีของสามสวรรค์ทำลาย ขณะที่ลู่ลู่ถูกถล่มจนเกิดเป็นหลุมขนาดลึกขึ้นมาั้น ในที่สุด พฤษภาจารย์

ทั้งสามต้นของจูลูกก็ได้ตื่นขึ้นมาแล้ว นาทีนี่ พฤกษาศาจารย์ทั้งสามต้นได้ต้านการโจมตีจากสวรรค์ทำลายทั้งสามเอาไว้

พฤกษาศาจารย์ยอมเป็นพฤกษาศาจารย์ เมื่อมันได้หยั่งรากลงสู่ใต้พื้นดินแล้ว พวกมันก็จะรวมร่างเป็นหนึ่งเดียวกับผืนแผ่นดิน และเป็นการบ่งบอกถึงความเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร ความแข็งแกร่งของพวกมันไม่ได้ด้อยไปกว่าขณะมีชีวิตอยู่แม้แต่น้อย

“ในที่สุดก็ตื่นขึ้นมาแล้ว!” ครั้นพวกของซีวูเซียน ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายมองเห็นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามต้นที่ยืนตระหง่านท่ามกลางฟ้าดินแล้ว ทำให้พวกเขาถึงกับหายใจด้วยความโล่งอก กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ขอเพียงพฤกษาศาจารย์ตื่นขึ้นมา พวกเขาก็มีทางรอดแล้ว

กล่าวสำหรับพฤกษาศาจารย์แล้ว พวกมันจะไม่ตื่นขึ้นมาง่ายดาย เว้นแต่สำนักของพวกมันต้องเผชิญกับการถูกทำลายแล้ว

มาครั้งนี้ จากการถล่มลงมาของสวรรค์ทำลายทั้งสาม จึงได้ทำให้พฤกษาศาจารย์ทั้งสามต้นของจูลูกได้ตื่นขึ้นมาในที่สุด มิฉะนั้นล่ะก็ จูลูกจะต้องถูกทำลายลงจากสวรรค์ทำลายทั้งสามแน่นอน!

“พฤกษาศาจารย์นะเนี่ย” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนของแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่รู้สึกยำเกรง แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรก็อดทอดถอนใจออกมาไม่ได้ มองดูพฤกษาศาจารย์ทั้งสามต้นที่ดูแก่หง่อมยิ่งยืนตระหง่านอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน การตื่นขึ้นมาของพฤกษาศาจารย์ ย่อมบ่งบอกว่า ไม่ว่าใครก็ตามจะไม่สามารถตีจูลูกให้แตกพ่ายได้ ต่อให้ราชันเซียนจะลงมือด้วย

ตนเองก็ไม่แน่ว่าสามารถตีแตกได้ เว้นเสียแต่ราชันเซียนยินดีทุ่ม
ด้วยค่าตอบแทนเพื่อทำลายจูลู่!

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนรู้สึกเสียวสันหลังวาบบ มองดูพฤกษา
จารย์ทั้งสามต้นที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางฟ้าดินนั้น นี่แหละคือ
ธาตุแท้ภายในของจูลู่ ละโทษศิษย์ของจูลู่ที่โห่ฮังอวดดีเช่นนั้นก็ไม่
ถูก พวกเขามีต้นทุนเพียงพอที่จะโห่ฮังอวดดีได้จริงๆ จะอย่างไร
เสีย สำนักที่มีธาตุแท้ภายในเช่นนี้มีเพียงจูลู่ของพวกเขาเท่านั้น

“หลี่ซีเยสามารถทำลายการปกป้องคุ้มครองของพฤกษาจารย์
สามต้นได้ไหมนะ?” นาทีนี้ บางคนที่เคยเปี่ยมด้วยความมั่นใจต่อห
ลี่ซีเยเริ่มรู้สึกหวั่นไหวเสียแล้ว เมื่อมองดูพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นที่
ยืนตระหง่านอยู่ตรงนั้น เหมือนว่าไม่ว่าใครก็ตามต้องถูกต้านเอาไว้
ไม่ให้รุกร้าเข้าไปด้านในได้อย่างนั้น

“แว้งค์” ทันใดนั้นเอง พฤกษาจารย์ต้นหนึ่งได้ลงมือแล้ว เป็น
เพียงกิ่งไม้กิ่งหนึ่งที่ยื่นออกมาและทิ่มเข้าใส่ตรงๆ เท่านั้นเอง แต่
การทิ่มตรงๆ เช่นนี้แหละ เสมือนว่ามันคือกระบี่ที่นำกลั้วที่สุดใน
โลก การทิ่มแทงเช่นนี้ปราศจากกระบวนการ และไม่มี การ
เปลี่ยนแปลงใดๆ เป็นการทิ่มออกมาตรงๆ แบบนี้แหละ ดูเหมือนว่า
ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านขวางเอาไว้ได้ และ
ไม่มีใครสามารถหนีรอดจากการทิ่มแทงครั้งนี้ไปได้

แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยังต้องเกิดความหวาดกลัวขึ้นในใจ
เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการทิ่มแทงเข้ามาของกิ่งไม้กิ่งนี้ เหมือนว่า
มันสามารถแทงทะลุคอหอยของตนได้ในฉับพลันทันที

หลีชีเย่ไม่ได้หลบหลีกกับการทิ่มเข้าหาของกิ่งไม้กิ่งนี้ เพียง ยี่มชนิดหนึ่ง “แว้งค์” เสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นมา ตราประทับฟ้าดินลอยลง มา และต้นนกยูงปรากฏขึ้นโดยพลัน ทันใดนั้นปรากฏประกาย เขียนที่พุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ประกายแต่ละสายตั้งหางของนกยูงที่รำ แพน จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “ตึง” สะเก็ดไฟแตกกระจาย ประกาย เขียนที่เสมือนหนึ่งเป็นฉากกำบังถึงกับกั้นขวางการแทงเข้ามาของ กิ่งไม้กิ่งนี้เอาไว้ได้

แม้ว่าจะไม่ได้บังเกิดเสียงที่สะท้อนฟ้าดินจากการขวางกิ่งไม้ที่ ทิ่มเข้ามาของประกายเขียน มีเพียงเสียงดัง “ตึง” เสียงหนึ่งเท่านั้น แต่เหมือนไปดังขึ้นอยู่ภายในจิตใจของสรรพชีวิตนับล้านล้านชีวิต อย่างนั้น มันส่งเสียงสั่นสะท้อนจนกระดูกของทุกคนเหมือนกรอบ ไปหมด หน้ามืดวิงเวียนศีรษะ ผู้คนจำนวนมากถึงกับล้มลงกับพื้น ไม่สามารถลุกขึ้นมาได้

“ซวบบ” ต้นพฤกษาจารย์อีกต้นก็ได้ลงมือแล้ว เป็นเพียงกิ่งไม้ กิ่งหนึ่งที่ฟาดเข้ามาตรงๆ แม้ว่าการฟาดเข้าหาของกิ่งไม้จะไม่ใช่อาวุธศักดิ์สิทธิ์อะไร แต่ มันได้ทิ้งร่องรอยที่ไม่สามารถลบเลือนได้ บนห้องฟ้าในฉับพลัน

กิ่งไม้ที่ฟาดผ่าเข้ามาตรงๆ กิ่งนี้ ได้ปรากฏความขมุกขมัวขึ้น เหมือนว่าการผ่าเข้ามาตรงๆ ของกิ่งไม้กิ่งนี้ ได้ผ่าทุกสิ่งทุกอย่าง บนโลกนี้ให้แยกออก ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลับไปยังจุดเริ่มต้น กลับไปยังสภาพความขมุกขมัวเหมือนเดิม

ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องขวัญหนีดีฝอกับการผ่าลงมาของกิ่งไม้กิ่งนี้ ทุกคนมีความรู้สึกส่วนตัวเองเองกำลังก้าวไปสู่นรกอเวจี เพราะถูกผ่าออกเป็นสองซีกจากการผ่าลงมาในครั้งนี้

“ซวบบ” จังหวะที่กิ่งไม้กิ่งนี้ได้พาดผ่าลงมาใส่หีชีเย่นั้น ทันใดนั้น ปรากฏต้นเถาว์ลย์ฟ้าที่ใหญ่โตมากได้ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหัน โดยใบขนาดยักษ์ของต้นเถาว์ลย์ฟ้าได้กางออกเสมือนหนึ่งได้กลายเป็นกำแพงสวรรค์ที่สูงตระหง่านขวางการโจมตีของกิ่งไม้กิ่งนี้เอาไว้

“เถาว์ลย์ฟ้า” ผู้คนจำนวนมากถึงกับหน้าถอดสีและร้องเสียงดังออกมา เมื่อได้เห็นเถาว์ลย์ยักษ์ที่อยู่ท่ามกลางฟ้าดินต้นนี้

“นี่มันบรรพบุรุษเถาว์ลย์ของเมืองเถาว์ลย์ฟ้านี้ ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้?” ทุกคนล้วนแล้วแต่ตระหนกกับภาพที่อยู่ตรงหน้า

“ไม่ใช่บรรพบุรุษเถาว์ลย์ของเมืองเถาว์ลย์ฟ้า” ผู้คนจำนวนมากได้มองไปยังเมืองเถาว์ลย์ฟ้าที่ตั้งอยู่ในทะเลมรกตในทันที เห็นต้นเถาว์ลย์ฟ้ายังคงตั้งตระหง่านอยู่ที่ตรงนั้น

แต่ทว่า ที่น่าแปลกก็คือ ต้นเถาว์ลย์ฟ้าที่อยู่ตรงหน้ากลับเหมือนกับต้นเถาว์ลย์ฟ้าต้นนั้นที่อยู่ในเมืองเถาว์ลย์ฟ้าไม่มีผิดเพี้ยน

เป็นเพราะหีชีเย่หลังจากได้ให้การรักษาต้นเถาว์ลย์ฟ้าจนหายเป็นปกติแล้ว ได้รับความเห็นชอบจากต้นเถาว์ลย์ฟ้าให้หีชีเย่สามารถทำการอัดสำเนาเอาไว้ด้วยตราประทับฟ้าดินได้

“นี่ นี่มันจะชั่วร้ายผิดปรกติมากเกินไปแล้ว” ทุกคนถึงกับงงงัน และกล่าวว่า “เริ่มจากต้นนกยูง เวลานี้ก็เป็นต้นเถาวัลย์ฟ้า วิธีการของหลี่ซีเย่ ออกจะน่ากลัวเกินไปแล้วกรรมัง”

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ทันใดนั้น พุทธภษาจารย์ต้นที่สามก็ลงมือแล้ว ปราบกฏใบไม้ใบหนึ่งที่บินออกมา แม้ว่าจะเป็นเพียงใบไม้ใบหนึ่งเท่านั้น แต่ทว่า กลับทำให้ผู้คนเกิดเป็นภาพมายาขึ้นมา เหมือนว่าตรีศหัสโลกธาตุได้กลับกลายเป็นใบไม้ใบหนึ่งบินออกมาอย่างกะทันหัน ใบไม้ที่บินมานั้นต้องการตัดเอาศีรษะของหลี่ซีเย่ออกมา

ลองนึกภาพดู หลังจากทีตรีศหัสโลกธาตุได้กลายเป็นอาวุธลับเล่มหนึ่งแล้ว พลังที่มันซัดเข้ามาจะมีความน่ากลัวเพียงใด? ใบไม้ลักษณะเช่นนี้ใบหนึ่งเพียงพอที่จะตัดทางข้างเผือกจำนวนนับไม่ถ้วนให้ขาดจากกันพร้อมกันได้ในเวลาเดียว

“ซ้าา...” จังหวะที่ใบไม้ใบนี้พุ่งเข้ามาหา นั่น ทันใดนั้นปราบกฏต้นไผ่ขนาดยักษ์ขึ้นมาก่อหนึ่งอย่างกะทันหัน เสียงซ้าา ซ้าา ดังขึ้น ต้นไผ่ยักษ์สยายกิ่งไผ่ออกไป กิ่งไผ่แต่ละกิ่งเสมือนตั้งเป็นเทือกเขาแต่ละสายที่กั้นขวางฟ้าดินเอาไว้ “ปัง” เกิดเสียงดังสนั่น ต้นไผ่ยักษ์ได้ต้านใบไม้ใบนั้นที่ซัดเข้ามาเอาไว้ได้

“นี่มันคืออะไร?” มีคนร้องเสียงดังออกมาเมื่อได้เห็นต้นไผ่ยักษ์ต้นนั้น ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่รู้จักต้นไผ่ยักษ์ต้นนี้

แน่นอน ต้นไผ่ยักษ์ต้นนี้ย่อมเป็นต้นไผ่ยักษ์ เทพผู้คุ้มครองแคว้นไผ่ยักษ์นั่นเอง การปราบกฏตัวของมันย่อมไม่ธรรมดา สามารถขวางใบไม้ใบนั้นของพุทธภษาจารย์เอาไว้ได้

ในเวลานี้ พื้นที่ของจู่ลู่นอกจากจะมีพฤษกาจารย์สามต้นที่ตั้งตระหง่านอยู่แล้ว ยังมีต้นนกยูง เถาวัลย์ฟ้า และต้นไผ่ยักษ์ ภาพที่สดอสังการเช่นนี้เป็นที่หวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คนเป็นอันมาก

“นี่มันคือพฤษกาจารย์หกต้นชัดๆ !” “ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นรุ่นอาวุโสที่มีความรู้ประสบการณ์กว้างขวางเพียงใดก็ตาม ยังต้องทอดถอนใจออกมาเมื่อได้เห็นภาพนี้” “นี่มันคือภาพมหัศจรรย์ที่สุดยอดที่สุดในชั่วชีวิตของข้าที่ได้เห็น และเป็นภาพที่สะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจมากที่สุด”

มองดูต้นไม้ระดับพฤษกาจารย์หกต้นที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางฟ้าดินแล้ว สรรพชีวิตของแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่ถึงกับอืดอืด รู้สึกว่าตัวเองเกือบจะหายใจไม่ออกและใกล้จะต้องตายอยู่แล้ว

ในขณะนี้ บรรดาศิษย์ของจู่ลู่ทั้งหมดล้วนแล้วแต่อ้าปากตา ค้างอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน แม้แต่พวกของซีจู่เซียน ราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายก็รู้สึกหวาดผวา เหงื่อเย็นซึมออกมาจากฝ่ามือเวลานี้ ถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่ำขึ้นมา

ในเวลานี้ พวกของซีจู่เซียนต่างรู้สึกถึงกลางสังหารณ์ที่ไม่สู้จะดีนัก รู้สึกใจคอไม่ค่อยจะดี เวลานี้พวกเขาเริ่มรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง เสียใจที่ไม่ตอบรับเงื่อนไขอของหลี่ชียเอ!

“ช่างน่ากลัวเหลือเกิน ดินะที่ชาตินี้ไม่ได้เป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ” แม้แต่ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้หลังจากได้เห็นหลี่ชียเอเรียกต้นนกยูง ต้นเถาวัลย์ฟ้า ต้นไผ่ยักษ์ออกมาแล้ว ถึงกับเหงื่อเย็นไหลโถมตัว ขนลุกขนพอง วิธีการ

ของหลี่ชียเอ่คือวิธีการของผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรในเก้าแดนอยู่แล้ว มีน่าสะอิดสะเอ้งได้มั่นใจตนเองและอวดดีขนาดนี้ การมีวิธีการเช่นนี้ อยู่ในครอบครอง ถ้ามว่าในโลกนี้ยังมีใครสามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับเขาได้อีก?

“ตุม” หลังจากการโจมตีถูกต้านเอาไว้แล้ว ทันใดนั้น ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นพลันเปล่งประกายเขียนที่รุนแรงขึ้นมา ทุกคนเหมือนได้ยินเสียงดัง “จี้ด” พริบตาเดียวนี่เอง ทุกคนรู้สึกได้ว่า พฤกษาจารย์ทั้งสามต้นพลันแยกเอาพลังทั้งหมดของแดนวิญญานสวรรค์ออกมาแล้วอย่างนั้น

จุดตั้งพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นได้ดูดเอาพลังแก่นจากเส้นชีพจรใต้ดินจำนวนนับล้านเส้นของแดนวิญญานสวรรค์มา แยกเอาพลังชีวิตจากต้นไม้ใบหญ้าทั้งหมดที่มีอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ ภายในเสี้ยววินาที เสมือนว่าพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นได้แยกเอาพลังชีวิตจากสรรพชีวิตทั้งหมดที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์มาไว้

เสียงดัง “ปัง” ทันใดนั้น พฤกษาจารย์ทั้งสามต้นได้ระเบิดพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรแท้จริงออกมา พลังของเขาเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณในเสี้ยววินาทีนี้เอง กิ่งไม้ได้แทงทะลุผ่านประกายเขียน ผ่าใบไม้ยักษ์ออก ขณะที่ใบไม้ก็หักแนวป้องกันของต้นไม้ยักษ์ได้

และในเสี้ยววินาทีนี้เอง กิ่งไม้ทั้งสองได้แทงและผ่าใส่ตัวของหลี่ชียเอ่ ขณะเดียวกัน ใบไม้ก็ซัดใส่หลี่ชียเอ่เช่นกัน

ต้นนกยูง ต้นเถาว์วัลย์ฟ้าและต้นไม้ยักษ์ของหลี่ชียเอ่นั้น จะอย่างไรเสียก็คือมาจากการทำสำเนา เมื่อเทียบกับของจริงแล้วจึง

ยังคงมีช่วงห่างกันอยู่ไม่น้อย ยิ่งไปกว่านั้น พุทธทศกษณภรยัทงสามตัน
ได้หยั่งรากลงพื้นตรงนี้ ลึงเปี่ยมด้วยพลังที่ไม่สามารถประเมินได้

“ระวัง” ยอดฝีมื้อผู้บำเพ็ญตนลำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ด้านหน้า
คั่นช่องสวรรคตถึงกับแทบวิญญูณนอกจากร่าง กระทบมีผู้ที่ร้อง
เสียงดังออกมา เมื่อเห็นพุทธทศกษณภรยัทงสามตันเข้าโจมตีต่อหลี่ชีย
เย

ทุกคนถึงกับเบิ่งตาด้วยความหวาดหวั่นภายในใจ การ
เพชฌัญหน้ากับการโจมตีของพุทธทศกษณภรยัทงสามตัน ต่อให้เป็น
จักรพรรดิเทพชั้นเก้าแดนก็ตองตายอย่างไม่ตองสงสัย

“แว้งค้” เสียงหนึ่งดังขึ้นมา ในเสี้ยววินาทีนี้เอง รอบๆ ตัวของ
หลี่ชียเยทั้งตัวได้กลายเป็นผลึกคริสตัล จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “ปัง”
ทั้งกึ่งไม้และใบไม้ล้วนแล้วแต่ ชัดใส่ตัวของหลี่ชียเยทั้งหมด แต่ว่า
หลี่ชียเยกลับไม่เป็นอะไรเลย

“อะไรนะ” ทุกคนแทบไม่ยอกเชื่อสายตาของตนเองกับภาพที่
เห็น ถึงกับร้องเสียงดังขึ้นมา

“นี่มันอะไร” ทุกคนมองเห็นประกายแวววาวที่ป้องกันการใช้โจมตี
สังหารของต้นพุทธทศกษณภรยัทงสามตัน โดยที่หลี่ชียเยไม่ได้รับอันตราย
เลยแม้แต่น้อย แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรยังตองตกใจจนหน้า
ถอดสี

“กายผลึกชะตาฟ้า แนวป้องกันการที่ไม่สามารถตีแตกได้ใน
ตำนาน หลี่ชียเยเขาไปฝึกวิชากายผลึกชะตาฟามาจากที่ใดกัน เขา
เขาเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์มิใช่รี? เขาฝึกวิชานี้จนสำเร็จได้อย่างไร

กัน?" แม้แต่ผู้รู้ถึงเคล็ดวิชานี้ก็ไม่อยากจะเชื่อขณะล่องมองกาย
ผลึกชะตาฟ้าของหลี่ชี่เย่อยู่

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1528 การต่อสู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร

ต้นพฤกษาศาจารย์สามต้นลงมือ กิ่งไม้สองกิ่ง กิ่งหนึ่งผ่าใส่ร่าง อีกกิ่งแทงเข้าร่าง และยังมีใบไม้อีกใบที่ฟันเข้าร่าง ด้วยการโจมตี ในลักษณะเช่นนี้ ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพเก้าแดนก็ต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

แต่ว่า ลักษณะร่างกายของหลี่ชียเอ่ที่แวววาวไปทั้งตัว ภายใต้การคุ้มครองของ "กายผลึกชะตาฟ้า" ต่อให้เป็นการโจมตีของต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามก็ไม่ระคายผิวแต่อย่างใด การโจมตีของต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามไม่สามารถทำลาย "กายผลึกชะตาฟ้า" ได้อยู่แล้ว

เสียง "แว้งค์..." ดังขึ้น ต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามลงมือโจมตีอีกครั้ง กิ่งไม้ของต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามที่มีขนาดใหญ่และแข็งแกร่งทรงพลังมากที่สุดของแต่ละต้นปล้นโจมตีเข้ามา

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เสมือนว่าปรมาจารย์พฤกษาศาทั้งสามได้ลงมือด้วยตนเองอย่างนั้น กิ่งไม้ที่มีขนาดใหญ่นั้นก็เปรียบเสมือนมือขนาดใหญ่ทั้งสามที่สำแดงสรรพวิชา เข้าโจมตีต่อหลี่ชียเอ่ทันที

จากการพุ่งเข้าโจมตีอย่างฉับพลันของกิ่งไม้ทั้งสาม ส่งผลให้ สัจธรรมพังทลาย ได้ยินเสียงดัง "ตูม" ภายใต้การโจมตีเช่นนี้ทำให้ ทิวทัศน์แดนวิญญูณาสวรรค์ถึงกับสั่นไหว โคลงเคลงไปมา กระทั่งเก้าชั้นฟ้าสับสนแดนดินก็สั่นคลอน ภายใต้การโจมตีสังหารของต้น

พฤษภาจารย์ทั้งสาม ไม่ว่าจะบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะ
แข็งแรงแรงเพียงใดก็ตาม เกรงว่าคงยากจะพ้นเคราะห์กรรมไปได้
เว้นแต่จะเป็นราชันเซียนที่ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่

แต่ทว่า บนร่างกายของหลี่ซีเยยังคงเห็นเป็นประกายแพรว
พราว์บวาวที่หมุนวน แม้จะถูกโคมตีสังหารใส่ร่างก็ยังคงไม่ระคาย
ผิวของเขาแม้แต่น้อย ต่อให้เป็นการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรของ
ต้นพฤษภาจารย์ทั้งสาม ยังคงไม่สามารถทำลาย "กายผลึกชะตา
ฟ้า" ได้เหมือนเดิม

กายผลึกชะตาฟ้าได้ชื่อว่าเป็นเคล็ดวิชาในแนวป้องกันใน
ตำนานที่แม้แต่ราชันเซียนก็บุกตีแตกไม่ได้ นึกไม่ออกจริงๆ ว่า หลี่
ซีเยในฐานะเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งไปฝึกสุดยอดเคล็ดวิชาของเผ่า
ศิลาจนสำเร็จมาได้อย่างไรกัน" แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรเมื่อ
ได้เห็นภาพนี้แล้ว ต้องกล่าวทอดถอนใจออกมา

มีระดับปราศจากผู้ต่อกรบางคนถึงกับคาดเดาว่า "ไม่รู้ว่
'กายผลึกชะตาฟ้า' ที่หลี่ซีเยฝึกมานั้นมีผลคงอยู่ได้นานเท่าไร แต่
หากว่าสามารถเทียบเคียงกับราชันเซียนลิ่งยวีในครั้งครานั้นละก็
เกรงว่าแม้แต่กายเพชรชั้นสมบูรณ์ยังคงต้องสลดและอับแสง"

หลี่ซีเยที่มองดูต้นพฤษภาจารย์ทั้งสามแล้วถึงกับยิ้มกล่าวด้วย
ท่าที่เฉยเมยว่า "ยังมีฝีมืออะไรอีกหรือไม่ สำแดงออกมาได้เต็มที่
เลย"

เวลานี้ การสำแดง "กายผลึกชะตาฟ้า" ออกมาของหลี่ซีเย ทำ
ให้เขาอยู่ในสถานะที่ไม่มีวันพ่ายแพ้ ขอเพียง "กายผลึกชะตาฟ้า"
ยังคงอยู่ไม่สลายไป ต้นพฤษภาจารย์ทั้งสามก็จะสังหารเขาไม่ได้

ในเวลานี้ พวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายที่อยู่ภายในจู่ลู่ถึงกับหวาดผวา เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่สีแดง “กายผลึกชะตาฟ้า” ออกมา พวกเขานึกไม่ถึงว่าหลี่ชียเอ่จะฝึก “กายผลึกชะตาฟ้า” ซึ่งเป็นวิชาที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้เอาไว้ด้วย ซึ่งเป็นการบ่งบอก ว่าหลี่ชียเอ่ยืนอยู่ในสถานะไม่แพ้อยู่แล้ว

หลังพวงหรีดต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อมองเห็นร่างกายที่แวววาวไปทั่วร่างของหลี่ชียเอ่ กำลังความสามารถ ความแข็งแกร่งของหลี่ชียเอ่อยู่เหนือความคาดคิดของพวกเขาไปมากทีเดียว ซึ่งความจริงแล้ว พวกเขาประเมินหลี่ชียเอ่ต่ำเกินไปตลอดมา

“แวงค์...” ในเวลานี้เอง ต้นพฤกษาจารย์สามต้นปล้นยื่นกิ่งไม้ ออกมาสามกิ่ง กิ่งไม้ทั้งสามกลับเสมือนหนึ่งเป็นหลักกฎเกณฑ์ที่ ถักทอเข้าด้วยกัน กลายเป็นประตุมิติขึ้นมา

จังหวะเดียวกันกับเสียง “แวงค์” ที่ดังขึ้น ประตุมิตินี้ได้ถูกเปิด ออกมา ด้านหลังของประตุมิตินี้เป็นโลกแห่งความขมุกขมัว ที่นั่น แลดูลึกลับ และมีดมืดยั้งนัก ท่ามกลางมิติที่ลึกลับดำมืดซึ่งแวดล้อม ด้วยความขมุกขมัวเช่นนี้ เสมือนหนึ่งที่นี่เป็นสถานที่ที่ไม่เคยมีใคร ล่วงล้ำมาก่อน

“การเนรเทศ การเนรเทศขั้นสูง” แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกร ยังมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป หลังจากที่ได้เห็นประตุมิติได้เปิดโลกอีกโลก หนึ่งที่ลึกลับ และมีดมืดเช่นนี้แล้ว

หากจะต้องถูกเนรเทศไปยังมิติของการเนรเทศชั้นสูงเช่นนี้ ต่อให้ระดับปราศจากผู้ต่อกรเช่นพวกเขา ก็ยากที่จะรอดกลับออกมาได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

ภายใต้การถูกเนรเทศในลักษณะเช่นนี้ หากไม่ทันระวัง ก็จะต้องหลงอยู่ในมิติที่สับสนวุ่นวาย ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพเก้าแดน หากถูกเนรเทศไปยังมิติเช่นนี้ล่ะก็ อย่างน้อยสิบปี หรือมากถึงนับพันปี จึงสามารถหลบหนีออกมาจากมิติที่เกิดจากการถูกเนรเทศชั้นสูงเช่นนี้

ดังนั้น แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรยังต้องหวาดผวาค้นหน้าถอดสี เมื่อได้เห็นการเนรเทศชั้นสูงเช่นนี้

"ซ้าา..." ทันใดนั้น มิติที่ถูกเปิดขึ้นมาได้ปรากฏเป็นวังวนขึ้นมา จากเสียงน้ำที่ดังขึ้นเป็นระลอก ช่องว่างแห่งมิติเหมือนคลื่นที่โหมสาดซัดเข้าหาร่างของหลี่ชียเอ่ คลื่นแห่งช่องว่างมิติคล้ายจะกลืนหลี่ชียเอ่จนมิดในฉับพลันทันที ต่อให้หลี่ชียเอ่คิดจะหนีก็ไม่รู้ว่าจะหนีไปที่ไหนได้

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์เมื่อเห็นภาพนี้ก็รู้แล้วว่าต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้องการทำอะไร การที่หลี่ชียเอ่ได้สำแดง "กายผลึกชะตาฟ้า" ขึ้นมา ภายใต้แนวป้องกันในลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะต้นพฤกษาจารย์จะปราศจากผู้ต่อกรเพียงใด ก็ไม่สามารถสังหารหลี่ชียเอ่ให้ตายได้

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ สิ่งเดียวที่ต้นพฤกษาจารย์สามารถทำได้ก็คือเนรเทศให้หลี่ชียเอ่ไปยังช่องว่างแห่งมิติเสีย เพื่อให้หลี่ชียเอ่

ไม่สามารถกลับออกมาจากการถูกเนรเทศ โดยการเนรเทศชั้นสูง
ลักษณะนี้ได้

การที่หลี่ชียเอต้องเผชิญกับการเนรเทศไปยังช่องว่างแห่งมิติ
ชั้นสูงลักษณะเช่นนี้กลับไม่คิดจะหนี เขาหัวเราะและกล่าวว่า
“ต้องการเล่นเนรเทศไปยังช่องว่างแห่งมิติรี? ง่ายดีละ พวกเราก็มา
เล่นกันสักหน่อย ดูซิว่าใครจะเล่นได้ดีกว่ากัน”

พลันที่หลี่ชียเอกล่าวขาดคำ เสียง “ปัง” ดังขึ้น ลักณาทั้งสิบสาม
ที่ควบคุมอยู่ตามจุดต่างๆ หัวแดนวิญญานสวรรค์ได้กระทบที่หนึ่ง
ทันใดนั้น ลักณาทั้งสิบสามเหมือนปรากฏเป้าหมายต่างๆ ของ
ช่องว่างมิติ พริบตาเดียวนั้นเอง ลักณาทั้งสิบสามก็ได้ลือค
เป้าหมายเอาไว้ที่หนึ่ง

มือขนาดใหญ่ของหลี่ชียเอเพียงกดลงไปบนอากาศที่ว่างเปล่า
เบาๆ ภายใต้การกดของมือขนาดใหญ่จากหลี่ชียเอ เหมือนว่า
ช่องว่างมิติที่จู่จู่ตั้งอยู่จะหลอมละลายอย่างนั้น

แม้ว่า ช่องว่างดังกล่าวจะมีต้นพฤกษาจารย์สามต้นคอยปก
ปักรักษาอยู่ ต่อให้ผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่แข็งแกร่งมากไปกว่านี้ก็
ไม่สามารถแยกเอาจู่จู่ออกมาจากช่องว่างดังกล่าวได้

แต่ว่า ณ ขณะนี้ ภายใต้มือขนาดใหญ่ของหลี่ชียเอ ช่องว่างอื่น
นอกเหนือจากช่องว่างมิติที่เป็นที่ตั้งของจู่จู่พลันหลอมละลายไป
การหลอมละลายที่เกิดเป็นระลอกคลื่นแผ่เป็นวงกว้างออกไปถูก
ส่งผ่านตรงไปยังช่องว่างมิติที่จู่จู่ตั้งอยู่ ส่งผลให้ช่องว่างมิติที่จู่จู่
ตั้งอยู่นั้นเกิดขานรับขึ้นมา!

เสียง "ตุ้ม..." ดังสนั่นขึ้นมา ทันใดนั้นเอง ฟาดินส่นสะเทือนด้านนอกที่ตั้งจู่จู่ปรากฏประตุมิติที่น่ากลัวถูกเปิดออกมา ประตุมิตินี้เสมือนเป็นอสูรร้ายในยุคดึกดำบรรพ์ที่กลืนกินเหล่าชั้นฟ้าและสิบแดนดิน

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม..." ในขณะนี้ เสียงดังตุ้มตามดังก้องไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ปริมาณน้ำทะเลมหาศาลที่อยู่ด้านนอกจู่จู่ปล้นถูกกลืนกินเข้าไป ภายใต้การกลืนกินที่น่ากลัวเช่นนี้ ทำเอาทั่วทั้งจู่จู่ถึงกับโคลงเคลงไปมา

"วังวนใหญ่..." ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับร้องเสียงดังออกมาด้วยความหวาดผวา เมื่อเห็นวังวนที่คล้ายตั้งเป็นอสูรร้ายยุคดึกดำบรรพ์อย่างนั้น ในขณะนี้ วังวนขนาดใหญ่ที่เกิดขึ้นด้านนอกที่ตั้งของจู่จู่อย่างกะทันหันเช่นนี้ได้กลืนกินฟาดินอย่างบ้าคลั่ง เหมือนว่าต้องการดูดกลืนกินเอาน้ำทะเลทั้งหมดที่อยู่ด้านนอกจู่จู่จนแห้งอย่างนั้น กระทั่งต้องการดูดทะเลมรกตทั้งหมด

"วิธีนี้อีกแล้ว..." ผู้คนจำนวนเท่าไรไม่รู้ที่ต้องร่างส่นเต็ม และมีสีหน้าขาดสติ เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

ก่อนหน้านั้น หลี่ซีเยเคยใช้วิธีการเชื่อมต่อระหว่างช่องว่างมาก่อนขณะอยู่ที่ผายุทธ ซึ่งหลี่ซีเยเคยอาศัยวิธีนี้ทำลายหุบเขาลัทธิพรต ภายใต้การดูดกลืนของวังวนขนาดใหญ่ ส่งผลให้หุบเขาลัทธิพรตล่มสลายกลายเป็นถ้ำร้างไป

เวลานี้ หลี่ซีเย ได้ใช้การเชื่อมต่อระหว่างช่องว่างอีกครั้ง อีกทั้ง คราวนี้หลี่ซีเยไม่ได้ทำไปตามอารมณ์ เขามีการเตรียมการ

ล่วงหน้ามาก่อน ดังนั้น ต่อให้จูลู่มีต้นพฤกษาศาจารย์สามต้นคอยปก
ปักรักษา ก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน

เสียง "ปัง" ดังขึ้น ทันใดนั้นเดิมการเนรเทศชั้นสูงไปยังช่องว่าง
อีกมิติที่ไหลป่าเข้าท่วมพลันพังทลายลง แม้ว่าการเนรเทศชั้นสูงไป
ยังช่องว่างอีกมิติจะมีอาณาภาพที่สูงมาก แต่ว่า เมื่อเทียบกับ
อาณาภาพของวังวนใหญ่แล้ว นับว่าห่างชั้นกันมากเหลือเกิน

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม..." ในเวลานี้ ฟาดินสะเทือนหวั่นไหว แม้ว่าจูลู่จะ
อยู่ในความคุ้มครองของต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสาม แต่จูลู่ก็ได้รับ
ผลกระทบอย่างหนัก ทำให้เกิดการสั่นไหวโคลงเคลงทั่วทั้งบริเวณ
จูลู่

ในขณะนี้ วังวนใหญ่ได้กลืนกินทุกอย่างบริเวณนี้อย่างบ้าคลั่ง
เหมือนว่ามันเป็นคืออสูรตีดำบรรพ์ที่หิวจัดอย่างนั้น พลันที่อ้าปากก็
สามารถกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างของฟาดินได้ รวมทั้งดวงดาวบน
ท้องฟ้า

เสียง "ตุ้ม..." ดังขึ้น ช่องว่างมิติที่จูลู่ตั้งอยู่พลันตกอยู่ในความ
มืดที่นำกลัว เวลานี้ กล่าวสำหรับศิษย์จำนวนนับไม่ถ้วนของจูลู่
แล้ว มันเสมือนหนึ่งเป็นวันสิ้นโลกมาถึงแล้วอย่างนั้น

ท่ามกลางสภาพของวันสิ้นโลกเช่นนี้ ศิษย์จูลู่จำนวนนับไม่
ถ้วนต้องตกใจจนหน้าขาวซีด

"ปัง..." ช่วงจังหวะที่สูดอันตรายนั้น ต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามได้
ลงมือแล้ว กิ่งไม้แต่ละกิ่งของพวกมันพลันพุ่งขึ้นบนท้องฟ้าอย่าง
รุนแรง ลักษณะเหมือนน้ำตกที่ไหลย้อนขึ้นบน และในเสี้ยววินาทีนี้

เอง กิ่งไม้จำนวนนับไม่ถ้วนได้ทิ้งหลักกฎเกณฑ์จำนวนมากห้อยลง
มา หลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อได้กลับกลายเป็นคัมภีร์ในทันใด ได้ยิน
เสียงดัง "ตุ้ม" ดังขึ้นมา

บทคัมภีร์ปราศจากผู้ต่อกรพลันปะทุอานุภาพที่ปราศจากผู้ต่อ
กรขึ้นมา ในเวลานี้เอง ได้ยินเสียงดัง "จืด จืด จืด" ดังขึ้น เสมือน
ว่าคัมภีร์ปราศจากผู้ต่อกรนี้ต้องการสลักเอาไว้กับช่องว่างมิติ ให้
ช่องว่างมิติถูกปรากฏเป็นรอยประทับของต้นพฤกษาจารย์ทั้งสาม

จังหวะที่เสียง "จืด จืด จืด" ดังขึ้นนั้น ช่องว่างมิติที่ถูกหลิขิเย
เปิดออกค่อยๆ ปิดตัวลง ทำให้พลังกลืนกินของวังวนใหญ่เริ่มอ่อน
ลงๆ

"นับว่ามีฝีมือโดยแท้" หลิขิเยย้มนิดหนึ่งเมื่อเห็นต้นพฤกษา
จารย์ทั้งสามต้องการปิดช่องว่างมิตินั้นเสีย แต่ก็ไม่แสดงอาการ
ตระหนกหรือรณลานแต่อย่างใด

"ตุ้ม..." ขณะที่ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามกำลังจะปิดช่องว่างมิติ
นั้น หลิขิเยพลันลงมือแล้ว ตราประทับฟ้าดินได้สำแดงสวรรค์
ทำลายลงมา

จากเสียงดังสนั่นที่เกิดขึ้น วิบากกรรมเพลิงราชันได้เทราดลง
มา เปลวเพลิงที่น่ากลัวพลันเผาผลาญสิ้นเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน
ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก

"แว้งค์" หันไอนั้น ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต่างสำแดงแนว
ป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุดของตนออกมา แต่ว่า ยังคงได้ยินเสียง
"จืด" ที่ดังขึ้นภายใต้เพลิงวิบากที่น่ากลัวนี้ ทำให้ไบอ่อนของต้น

พฤษกาจารย์ทั้งสามพลันถูกไหม้จนเกรียม แนวป้องกันของต้นพฤษกาจารย์ทั้งสามยังคงไม่สามารถป้องกันเอาไว้ได้อย่างสิ้นเชิง

“อ้ากก” เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น แม้ว่าเพลิงวิบากยังไม่ถึงกับเผาไหม้ถึงจุลู่ แต่ทว่า คลื่นความร้อนที่นำกลัวเหมือนต้องการอย่างให้จุลู่ไหม้เกรียมไปอย่างนั้น ท่ามกลางคลื่นความร้อนที่นำกลัวเช่นนี้ ทำให้ผู้บำเพ็ญตนซึ่งเป็นศิษย์ของจุลู่ไม่ทันหลบซ่อนตัวต้องถูกย่างจนไหม้เกรียมเป็นตอตะโก

วิบากกรรมเพลิงราชันคือสวรรค์ทำลายของเตาราชันจุหว่อ โดยที่สวรรค์ทำลายเช่นนี้ได้รวบรวมเอาเพลิงวิบากของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเอาไว้ อานุภาพของมันนั้นไม่สามารถจินตนาการได้

“ตูม...” เกิดฟ้าถล่มดินทลายขึ้น ภัยพิบัติที่นำกลัวเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นเท่านั้นเอง จบจาก วิบากกรรมเพลิงราชัน สวรรค์ทำลายที่สองกำลังเกิดขึ้น

ความมืดมิดที่นำกลัวได้ถูกส่งลงมา พริบตาเดียวนั้นเองสามารถฟังทุกสิ่งทุกอย่างในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินจนสิ้น

นี่คือการโจมตีขั้นสูงสุดของกระปุกมารกลืนเซียน ภายใต้การโจมตีนี้ เหล่าชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนแล้วแต่โคลงเคลงไม่หยุด!

แต่ทว่า สวรรค์ทำลายที่สองยังไม่ทันสิ้นสุด “ตูม” ท่ามกลางเสียงดังสนั่น จิตวิญญาณล่องลอยกลายเป็นเถ้าธุลี สวรรค์ทำลายที่สามก็ตามมา แก้วผู้ได้รับความเคารพสูงสุดก็ตามมา

“ตูม...” สวรรค์ทำลายลูกที่สี่ตามมาติดๆ

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1529 ยันต์ปรมาจารย์

สวรรณค์ทำลายลูกที่สี่ได้โจมตีลงมา ปราบกฏเขาพระสุเมรุที่สูง
ตระหง่านยิ่งสยบลงมา เหมือนว่าต้องการทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างบน
ฟ้าดินพังทลายลง!

“แซ่งค์...” เสียงดาดำรามดังก้องเก้าชั้นฟ้าสลับแดนดิน เพียง
ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น สวรรณค์ทำลายลูกที่ห้าก็เกิดขึ้น ในขณะที่
ตราประทับฟ้าดินได้กลายเป็นดาบยาวเล่มหนึ่ง เป็นดาบยาวที่มี
เพียงหนึ่งเดียวของฟ้าดินเท่านั้น!

หนึ่งดาบคุณธรรม เป็นสวรรณค์ทำลายของดาบหมิงเหริน เพลง
ดาบที่เป็นสวรรณค์ทำลายเพลงนี้ถูกหลี่ชียเอ้อัดสำเนาเอาไว้ภายใน
ตราประทับฟ้าดิน

ห้าสวรรณค์ทำลายปราบกฏพร้อมกัน ลองนึกภาพดูว่าพลัง
ทำลายของมันจะมีความน่ากลัวแค่ไหน อานุภาพเช่นนี้เสมือนหนึ่ง
ราชันเขียนทั้งห้าปราบกฏตัวออกมาพร้อมกันอย่างนั้น

“บ้าไปแล้วรี...” เวลานี้ หัวทั้งแดนวิญญานสวรรณค์ตกอยู่
ท่ามกลางภัยพิบัติที่น่ากลัว บรรดาสรรพชีวิตในแดนวิญญาน
สวรรณค์ถูกทำให้ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ

เพียงชั่วพริบตาเดียว หัวทั้งแดนวิญญานสวรรณค์ตกอยู่
ท่ามกลางความมืดที่น่ากลัว หัวทั้งแดนวิญญานสวรรณค์เหลือเพียง
ห้าสวรรณค์ทำลายเท่านั้น!

ภาพเช่นนี้มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้วจะไม่มีวันลืมเลือนไปชั่วชีวิตเลยทีเดียว

การสำแดงห้าสวรรค์ทำลายออกมาพร้อมกัน อานุภาพเช่นนี้สามารถจินตนาการได้โดยสิ้นเชิง อย่าวว่าแต่ระดับจักรพรรดิเทพชั้นเก้าแดน เกรงว่าต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ก็คงต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป

ภายใต้สวรรค์ทำลายเช่นนี้ เป็นการบ่งบอกว่าการล้างทำลายโลกได้มาถึงแล้ว ภายใต้ห้าสวรรค์ทำลาย ทำให้แดนวิญญานสวรรค์เหมือนจะถูกทำลายจนกลายเป็นเถ้าธุลีแล้วในนาที่นี้

ในขณะนี้ ต่อให้เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะระดับปราศจากผู้ต่อกรยังถูกทำให้ตกใจหวาดผวา ภายใต้การทำลายล้างเช่นนี้ ระดับจักรพรรดิเทพนับเป็นตัวอะไร ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพเก้าแดนก็ต้องคุกเข่าอยู่ตรงนั้น ภายใต้สวรรค์ทำลายทั้งห้า ระดับจักรพรรดิเทพเก้าแดนก็เป็นได้แค่มดปลวกเท่านั้นเอง!

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม..." ฟ้าถล่มดินทลาย เปรียบเทียบกันแล้ว บรรดาศิษย์ของจู่จู่จะเข้าใจว่าอะไรคือทำลายล้างโลกที่แท้จริงได้มากกว่าคนอื่นๆ แม้จะมีต้นพฤษกาจารย์สามต้นที่คอยปกป้องรักษาเอาไว้ แต่ว่า เวลานี้ พื้นที่ของจู่จู่ได้ปรากฏรอยแยกขนาดใหญ่แต่ละสายขึ้นมา ภายใต้อานุภาพที่น่ากลัวเช่นนี้ ทัวทั้งจู่จู่เริ่มมีการแตกร้าวมามากขึ้น ขึ้นยังเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าบริเวณจู่จู่ทั้งหมดต้องแตกหักจนไม่มีชิ้นดีแน่นอน

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม..." เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นเป็นระลอก ที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือ ภายใต้การโจมตีสังหารของห้าสวรรค์ทำลาย ประตุมิติที่

เดิมที่กำลังจะถูกปิดลงก็ได้เปิดออกอีกครั้งหนึ่ง ว่างวนใหญ่ได้ปรากฏตัวขึ้นที่जूजूอีกครั้ง และทำการกลืนกินทำลายอย่างบ้าคลั่งต่อไปอีกครั้ง

“อ้ากก...” เสียงร้องนำเวทนายิ่งได้ดังขึ้น เมื่อต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นต้องปกปักรักษาช่องว่างแห่งมิติเอาไว้ ยังต้องรับมือต่อต้านการโจมตีของห้ำสวรรณทำลาย ในเวลานี้ ต้นพฤกษาจารย์สามต้นก็ไม่สามารถปกป้องคุ้มครองजूजूได้ทั้งหมด

ในเวลานี้ อาคารสิ่งปลูกสร้างและวิหารศักดิ์สิทธิ์จำนวนมากได้ถูกว่างวนใหญ่ดูดกลืนเข้าไปเป็นภาพที่อลังการมากเหลือเกิน มองเห็นอาคารสิ่งปลูกสร้างและวิหารศักดิ์สิทธิ์จำนวนนับหมื่นนับพันถูกกลืนกินเข้าไปโดยพลัน

มองดูภาพของอาคารสิ่งปลูกสร้างและวิหารศักดิ์สิทธิ์จำนวนมากมายที่ถูกร้างว่างวนใหญ่ดูดกลืนเข้าไปนั้น นับว่าสะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คนเหลือเกิน เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น อาคารสิ่งปลูกสร้างแต่ละหลังถูกบดจนแหลกละเอียดโดยพลัน ทุกอย่างกลับกลายเป็นเถ้าธุลีไปสิ้น

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน ที่สามารถมองเห็นภาพนี้ถึงกับรู้สึกขนลุกขนพอง ต่างรู้สึกหวาดผวา

ในเวลานี้อเอง พื้นที่ของजूजूทั้งหมดเปรียบเสมือนเป็นเรือน้อยที่อยู่ท่ามกลางคลื่นยักษ์กลางทะเล ขึ้นเป็นดังนี้ต่อไปเรื่อยๆ ต่อให้ห้ำสวรรณทำลายไม่ทำให้जूजूต้องมลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป เกรงว่าก็คงต้องถูกร้างว่างวนใหญ่ดูดกลืนเข้าไปและถูกบดขยี้จนกลายเป็นเถ้าธุลีโดยพลัน

“จู่จู่จะจบสิ้นแล้วรี? ” มองดูจู่จู่ที่สั่นไหวโคลงเคลงรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่ภูเขาก็ตกลงไปยังวังวนใหญ่นั้น ไม่รู้ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องพวากับสิ่งนี้

เสียง “ปัง...” เสียงหนึ่งดังขึ้น ทันใดนั้นเอง เสมือนหนึ่งโลกๆ หนึ่งถูกเปิดออกมาอย่างนั้น จากนั้นตามมาด้วยเสียงดัง “ตูม” อักขระยันต์ไม่มีสิ้นสุดพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า พริบตาเดียวนี้เอง อักขระยันต์ไม่มีสิ้นสุดเหล่านี้ได้กลับกลายเป็นทะเลยันต์

“ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทันใดนั้น ตัวอักขระยันต์ที่คล้ายดังทะเลยันต์พลันรวมตัวเข้าด้วยกัน และกลายเป็นยันต์ปรมาจารย์สามแผ่น ขณะที่ยันต์ปรมาจารย์สำเร็จเป็นรูปเป็นร่างนั้น เบื้องบนเก้าชั้นฟ้าปรากฏเป็นฟ้าแลบฟ้าร้องขึ้นมา เหมือนว่ามีราชันเซียนต้องการบิณฑบาตเคราะห์กรรมอย่างนั้น

“ต้องเป็นปรมาจารย์พฤกษาเท่านั้นจึงสามารถมียันต์ปรมาจารย์ในครอบครองได้!” ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนร้องเสียงดังออกมา เมื่อมองเห็นการปรากฏของยันต์ปรมาจารย์สามแผ่น

ยันต์ปรมาจารย์เป็นแก่นแท้ที่ทำให้กลายเป็นปรมาจารย์พฤกษา มีเพียงก่อเกิดเป็นยันต์ปรมาจารย์แล้ว ค่อยกลายเป็นรากบรรพบุรุษ จากนั้นจึงหลอมสร้างเป็นอาวุธบรรพบุรุษได้ เช่นนี้แล้วจึงสามารถกลายเป็นปรมาจารย์พฤกษาได้

แต่ว่า ยามเมื่อปรมาจารย์พฤกษาหยั่งรากลงสู่พื้นดินซึ่งเป็นที่พักพิงสุดท้ายแล้ว อาวุธบรรพบุรุษก็จะสลายไป ไม่เหลือทิ้งไว้ให้กับลูกหลาน

ในจังหวะที่จู่จู่อยู่ระหว่างความเป็นความตายนั้น ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามถึงกับก่อเกิดเป็นยันต์ปรมาจารย์ขึ้นมา ซึ่งไม่ว่าใครก็ตามมองว่ามันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริง ๆ

"แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์" คล้ายเสียงสวรรค์ดังขึ้นเป็นระลอก ๆ ทันใดนั่นเอง บนห้องฟ้าสาดสองประกายเขียนลงมา ทันใดนั่นเอง พลังเขียนที่ทรงพลังยิ่งได้ตกลงบอบอวลไปทั่วทั้งบริเวณของจู่จู่ เหมือนว่าจู่จู่ทั้งหมดอยู่ภายใต้การคุ้มครองของสุดยอดเขียนแท้จริงสูงสุดอย่างนั้น

"ปัง..." ในที่สุด ภายใต้พลังเขียนที่ทรงพลังยิ่งนั้น ทำให้ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นสามารถต้านทานการโจมตีสังหารของห้าสวรรค์ทำลายเอาไว้ได้ ขณะเดียวกันก็สามารถปิดประตุมิติได้สำเร็จ ทำให้วังวนใหญ่หายไป ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามสามารถรักษาจู่จู่เอาไว้ได้

หลังภัยพิบัติใหญ่ผ่านไป ทั่วทั้งบริเวณฟ้าดินตกอยู่ในสภาพเงียบสงัดน่ากลัว แดนวิญญานสวรรค์ทั้งหมดอยู่ในความเงียบงันที่น่ากลัว

แม้แต่บรรดาศิษย์ทั้งหมดของจู่จู่ ในเวลานี้สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เหมือนยังไม่ได้สติคืนกลับมา

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม..." ในเวลานี้ ภายใต้การกระชับพื้นที่ของสุดยอดพลังเขียน จู่จู่ที่แต่เดิมถูกโจมตีจนปริแตกเริ่มมีการรวมตัวกันขึ้น รอยแยกขนาดใหญ่ค่อย ๆ หายไป ภายในระยะเวลาอันสั้น จู่จู่ได้กลับคืนสู่สภาพดังเดิมเช่นตอนที่ยังไม่ได้ถูกทำลาย

หลังจากที่พื้นดินตกอยู่ในความเงิบสงัดที่น่ากลัว และผ่านไปครู่ใหญ่ ได้มียอดฝีมือที่ได้สติคืนกลับมาถึงกับพึมพำว่า “จู่จู่ชนะแล้วรี?”

ผู้ที่ได้รับการเคารพสูงสุดมองดูจู่จู่แล้ว กล่าวด้วยท่าทีเคร่งเครียดว่า “แม้ว่าจะผ่านไปได้อีก เกรงว่าต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามได้แลกมาด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก ภายในระยะเวลาอันสั้นคงไม่สามารถฟื้นฟูกำลังกลับมาได้อีก

แม้ว่าต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามนับว่าสามารถยืนหยัดผ่านเคราะห์กรรมที่น่ากลัวนี้ไปได้ แต่ทว่า ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามในเวลานี้ก็ตกอยู่ในสภาพไม่สู้จะดีนัก หากเทียบกับก่อนหน้านี้ ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามในขณะนี้ดูเหี่ยวเฉาไปมาก และมีใบจำนวนไม่น้อยที่ม้วนงอกระแทงแห่งเหี่ยว มีเพียงยันต์ปรมาจารย์สามแผ่นที่ลอยล่องอยู่เหนือต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามขึ้นไป

ย่อมไม่ต้องสงสัย แม้ที่ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามจะยืนหยัดผ่านเคราะห์กรรมครั้งนี้ไปได้ แต่ทว่า พวกมันต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส

“แม้จะกล่าวว่าต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามสามารถปกปักรักษาคุ้มครองจู่จู่เอาไว้ได้ แต่ทว่า ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้องมีชีวิตสั้นลง” ระดับผู้ปราศจากผู้ต่อกรถึงกับเอ่ยทอดถอนใจขึ้นมา เมื่อสามารถมองออกถึงเงื่อนไขบางอย่าง

สมควรรู้ว่า การที่พฤกษาจารย์สักต้นทำการหยั่งรากลงสู่พื้นดินนั้น ทำให้พวกมันสามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกนานมากๆ แต่ทว่ามาคราวนี้เพื่อยืนหยัดผ่านการดูดกลืนของวังวนใหญ่ และการ

โถมตีสังหารของห้าสวรรค์ทำลายมาได้ ต้นพฤษภาจารย์ทั้งสามต้องแลกด้วยอายุขัยของตนเอง เพื่อยืนหยัดผ่านเคราะห์กรรมที่สุดจะหนมากที่สุดใคราวนี้

“ชาตินี้ข้ายอมพลีชีพตัวเอง จะไม่ยอมไปเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ่อย่างเด็ดขาด!” ระดับที่ดำรงในสถานะปราศจากผู้ต่อกรถึงกับร่างสิ้นหทัยหนึ่ง หนาวสะท้านไปทั่วร่าง และมีสีหน้าที่ขาวซีด

จู่ๆที่มีฉายาว่าแม่แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถตีแตกได้ แม้ว่าเวลานี้หลี่ชียเอ่ก็ไม่สามารถบุกยึดจู่ๆได้ แต่ทว่า กลับทำให้ต้นพฤษภาจารย์ทั้งสามต้นต้องจ่ายด้วยค่าตอบแทนที่เจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง ผลงานการต่อสู้เช่นนี้ ช่างน่ากลัวยิ่งและสะท้อนจิตใจผู้คนมากมายเหลือเกิน

กล่าวสำหรับผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกรแล้ว การเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ่ไม่เพียงบ่งบอกว่าตัวเองจะต้องตายอย่างไม่น่าสงสัยแล้ว กระทั่งสำนักที่ตนเองสังกัด ลูกหลานทายาทของตนก็มีสิทธิ์ถูกหลี่ชียเอ่ฆ่าล้างทั้งหมด!

“ฮ่า ฮ่า พวกเรายังมีชีวิตอยู่ บรรพบุรุษไร่เทียมทาน!” หลังจากผ่านไปนานมาก บรรดาศิษย์ของจู่ๆจำนวนนับไม่ถ้วนต่างได้สติคืนกลับมา ถึงกับโห่ร้องด้วยความยินดีว่า “บรรพบุรุษปราศจากผู้ต่อกรคุ้มครองพวกเรา!”

เวลานี้ ภายในจู่ๆไม่รู้ว่ามีศิษย์จำนวนเท่าไรที่คุกเข่าก้มกราบต้นพฤษภาจารย์ทั้งสามต้น

สำหรับจุดจบที่เกิดขึ้นนั้น หลีซียเอ่ไม่ได้รู้สึกว่ามันเหนือความคาดคิดแต่อย่างใด เขาเผยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมาให้เห็น ขณะมองดูต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้น

“หลีซียเอ่เจ้าแพ้แล้ว เจ้าไม่มีวันบุกตีแตกงู่ของเราได้ตลอดกาล หากรู้จักกาลเทศะล่ะก็ รีบไปจากที่ตรงนี้ได้ยวนี้ อย่าคิดเป็นศัตรูกับงู่ของเรา” ซิวู่เขียนรู้สึกดีใจเป็นยิ่งนักหลังจากที่ได้สติกลับมาแล้ว จึงร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

หลังจากที่ทนต่อภัยพิบัติจนผ่านพ้นมาได้แล้ว ทำให้ซิ่วู่เขียนเปี่ยมด้วยความมั่นใจต่องู่ของตัวเอง ขอเพียงต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นของพวกเขายังคงอยู่ งู่ของพวกเขาจะไม่มีวันถูกทำลาย ยืนหยัดไม่ล้มตลอดกาล

“ใครบอกว่าข้าแพ้แล้ว?” หลีซียเอ่ถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา

“ตราบใดที่พฤกษาจารย์ของพวกเขายังคงอยู่ เจ้าสู้งู่พวกเราไม่ได้ตลอดกาลอยู่แล้ว” ซิวู่เขียนกล่าววาจาंनाเกรงขามว่า “เจ้ารีบๆ ไปเสียแต่ตอนนี้ยังทัน มิฉะนั้นล่ะก็...”

“รู้สึกสงสารแทนพฤกษาจารย์ของพวกเขาเจ้าจริงๆ” หลีซียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมาและยิ้มกล่าวว่า “แม้ว่าจะมีการยกย่องว่าปรมาจารย์พฤกษาสองคนของงู่จะมาจากศิษย์ที่อยู่ในสายของเจ้า แต่ ความจริงแล้วการที่พวกเขาสามารถเป็นปรมาจารย์พฤกษาได้นั้น มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเจ้าเลยแม้แต่น้อย...”

“...เจ้าไม่รู้อะไรเลยกระทั่งพฤกษาจารย์คิดอย่างไรต้องการอะไร ยิ่งกล่าวพูดจาไม่รู้ย่างอายุอยู่ตรงนี้ ถ้าหากปรมาจารย์ของ

พวกเขาสามารถฟื้นคืนชีพได้ใหม่ เกรงว่าคนแรกที่จะต้องจับห้ค
คอฆ่าให้ตายก็คือเจ้า! "

"เจ้า..." สีหน้าของซีจวูเซียนแดงกำ ซี่หน้าหลี่ชียเอ่ด้วยความ
โกรธ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกมาดี

"พี่ซีจวู ไม่จำเป็นต้องไปถือสาผู้เยาว์เขาเลย เขาอยากจะทำ
อะไรก็ปล่อยให้เขาไป" ในเวลานี้ ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายได้กล่าว
เตือนซีจวูเซียน

การที่ต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามต้นสามารถรักษาจู่จู่เอาไว้ได้
ทำให้พวกของราชาบรพบุรุษชั่วร้ายต่างรู้สึกโล่งอก กล่าวสำหรับ
พวกเขาแล้ว ขอเพียงต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามต้นยังคงอยู่ พวกเขา
ก็มีโอกาส

"หลี่ชียเอ่ ข้าไม่อยากจะถือสาหาความกับเจ้า รีบไสหัวไปเสีย
เดี๋ยวนี้" ซีจวูเซียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวท่าที่เย็นชาว่า "ที่
แล้วๆ มานั้น จู่จู่ของพวกเราก็จะไม่เอาความ ให้มันจบสิ้นลงเพียง
เท่านี้"

"จบสิ้นเพียงเท่านี้? " หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา ยิ้มกล่าวว่า
"ตรงนี้ยังไม่ใช่เจ้าเป็นผู้กำหนด เจ้าคิดจะให้มันจบสิ้นก็จบสิ้นได้
อย่างนั้นรี แหกตาสุนัขของเจ้าดูให้ดี ดูว่าข้าอาศัยวิธีอะไรทำลายจู่
จู่ของพวกเจ้า ต่อให้เป็นต้นพฤกษาศาจารย์ทั้งสามต้นกล่าวสำหรับ
ข้าแล้ว มันก็แค่ของบำรุงเท่านั้นเอง"

หลังจากพูดจบคำ หลี่ชียเอ่หันหลังจากไปทันที พริบตาเดียว
ร่างของเขาก็หายตัวไป

“นี่มัน...” ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อเห็นหลี่ชียเย่หันหลังจากไปและหายตัวไปในยพริบตาเดียว

ก่อนหน้านี้เพิ่งพูดจาข่มขู่ว่าจะทำลายจู่จู่เสีย เวลานี้กลับจากไป ดูมันชัดๆ กันอยู่นะ

“จบสิ้นเพียงเท่านั้นนะหรือ?” หลายคนรู้สึกจับต้นชนปลายไม่ถูก เมื่อเห็นหลี่ชียเย่จากไปแล้ว ล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่าหลี่ชียเย่ กำลังจะทำอะไร

แม้แต่ซีจวูเซี่ยนก็รู้สึกงงัน ที่จู่ๆ หลี่ชียเย่ก็จากไป ทั้งที่ก่อนหน้านี้เพิ่งจะพูดจาข่มขู่ ในเวลานี้ เขาถึงกับรู้สึกใจเต้นกระตุกที่หนึ่ง เหมือนเป็นกลางสังหรณ์ไม่ดี

“คงไม่ใช่เล่นตุกติกอะไรอีกนะ” ซีจวูเซี่ยนถึงกับรู้สึกเล่นเกมหนึ่งและพิมพ์ออกมา

ตอนที่ 1530 ต้นไม้ยักษ์ที่ใหญ่ค่าฟ้า

“พีซีจู่วางใจเถอะ หลี่ชีย่ก็แค่ชมขวัญสร้างสถานการณ์เท่านั้น มีต้นพฤกษาจารย์สามต้นปกปักรักษาคุ้มครอง หลี่ชีย่ปล่อยฝีมือทั้งหมดออกมาก็ไม่สามารถตีจู่ให้แตกได้ เกรงว่าเขาคงละทิ้งการโจมตีไปแล้วละ” ในเวลานี้ โอรสสองราชันกล่าวปลอบใจซีจู่เซียนที่รู้สึกกังวลอยู่

ซีจู่เซียนมองดูยันต์ปรมาจารย์ทั้งสามที่ลอยล่องอยู่ตรงนั้นแล้ว ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เวลานี้เขาไม่สามารถถอยได้อีกแล้ว ระหว่างเขากับหลี่ชีย่จะต้องตายไปข้างหนึ่ง เวลานี้ หนึ่งในเดียวที่เขาคาดหวังก็คือยันต์ปรมาจารย์ทั้งสามของพฤกษาจารย์สามารถสยบหลี่ชีย่เอาไว้ได้ มิฉะนั้นล่ะก็ หลี่ชีย่ก็คือหนามยอกอกในใจของจู่จู่พวกเขา ต่อให้เวลานี้เขาไม่สามารถบุกตีเข้ามาได้ช้าเร็วเขาก็ต้องกลับมาใหม่

ความจริงแล้ว คนที่รู้สึกถึงในใจที่หนักอึ้งนั้นไม่ได้มีเพียงซีจู่เซียนเท่านั้น พวกของเสินเมิ่งเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายก็เช่นกัน ความแข็งแกร่งของหลี่ชีย่ผู้นั้นอยู่เหนือความคาดคิดของพวกเขาไปมากที่สุดทีเดียว แรกทีเดียวพวกเขาเข้าใจว่าหากร่วมมือกันห้าคนแล้วต้องสามารถสังหารหลี่ชีย่ได้แน่นอน ไม่นึกเลยว่าพวกเขาทั้งห้ากลับต้องถูกไล่ล่าสังหารตั้งสุนัขไม่มีเจ้าของ

ภายหลัง พวกเขาคาดหวังต้นพฤกษาจารย์สามต้น หวังอาศัยต้นพฤกษาจารย์สามต้นของจู่จู่สังหารหลี่ชีย่เสีย อย่างไรก็ตาม

ลงท้ายคือเล่นเอาพวกเขาใจหายใจคว่ำ แม้แต่ต้นพฤกษาศาสตร์
สามต้นของजूजूก็ทำอะไรหีชีเย่ไม่ได้

แม้จะกล่าวว่า ท่าทีของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายกับเสินเม็งเทียน
จะแลดูสบายๆ เหมือนว่าชนะศึกมาแล้วรอบหนึ่งอย่างนั้น

แต่ทว่า ความทุกข์ภายในใจของราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย
และเสินเม็งเทียนมีเพียงพวกเขาเองที่รู้ดีที่สุด ต่อให้พวกเขา
สามารถรอดจากเคราะห์กรรมไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่ พวกเขากับหี
ชีเย่ได้กลายเป็นศัตรูคู่อาฆาตไปแล้ว ด้วยท่าทีปราศจากผู้ต่อกร
ของหีชีเย่ที่เห็นอยู่ตรงหน้า ในอนาคตหีชีเย่ต้องได้เป็นราชัน
เซียนอย่างแน่นอน

หลังจากที่หีชีเย่ได้กลายเป็นราชันเซียนแล้ว เขาต้อง
ย้อนกลับมาแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว เกรงว่าเสินเม็งเทียน และ
เทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขาก็คงก้าวเดินไปถึงสุดปลายทาง
แล้ว เกรงว่าหีชีเย่จะต้องทำลายสำนักของพวกเขาแน่นอน

เวลานี้ ทั้งราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายและเสินเม็งเทียนต่างรู้สึก
เสียใจภายหลังยิ่งนัก แรกเริ่มทีเดียวพวกเขามั่นใจมากเกินไป และ
เหมือนถูกผีเข้าสิง เพื่อต่อการหญ้าสังสารวัฏเก้าใบ และเคล็ดวิชา
ในการฝึกให้ได้สิบสามลัคนา พวกเขาถึงกับยอมทุ่มเททุกสิ่งทุก
อย่างโดยไม่เกี่ยงเพื่อจับตัวหีชีเย่เอาไว้ให้ได้ กระทั่งคิดจะ
สังหารราชันเซียนที่อยู่ระหว่างการเจริญเติบโต

ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าหีชีเย่จะมีความแข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้ ทำ
ให้พวกเขาก้าวเดินพลาดไปก้าวเดียวแพ้ทั้งกระดาน

เสียดาย บนโลกนี้ไม่มียาเสียใจ ต่อให้พวกเขาารู้สึกเสียใจในเวลานี้ ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ในเวลานี้ได้

หลังจากที่หลี่ชียเอ๋หันหลังจากไปแล้วนั้น ฟาดินดูเจียบสงบยิ่งนัก ทุกคนถึงกับนั่งเจียบกันไปหมด แม้จะกล่าวว่าหลี่ชียเอ๋ไม่สามารถทำลายจู่จู่ได้ แต่ทว่า การศึกในครั้งนี้ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับทุกคนที่อยู่ใต้อาณัติของสวรรค์แล้ว แม้แต่ต้นพฤกษาจารย์สามต้นรวมมือกันยังต้องแตกด้วยค่าตอบแทนถูกบั่นทอนอายุขัยลง จึงสามารถต้านการโจมตีของหลี่ชียเอ๋เอาไว้ได้ จุดจบเช่นนี้นับว่าน่ากลัวมากเหลือเกิน

ต้นพฤกษาจารย์สามต้นต้องแตกด้วยการบั่นทอนอายุขัยของตนจึงสามารถต้านการโจมตีของหลี่ชียเอ๋เอาไว้ได้ ขณะที่หลี่ชียเอ๋จากไปอย่างสบายอารมณ์โดยไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย ลองคิดดู ด้วยกำลังความสามารถเช่นนี้ของหลี่ชียเอ๋แล้ว หอดสายตามองไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ยังมีใครเป็นคู่ต่อสู้ของหลี่ชียเอ๋ได้อีก?

“ที่แท้ก่อนหน้านั้น หลี่ชียเอ๋เพียงแค่อุ่นร่างกายเท่านั้น แค่ทำเป็นเล่นไปอย่างนั้นเอง เขาไม่ได้จัดเอาความสามารถที่แท้จริงออกมาทั้งหมด ไม่ได้แสดงฝีมือออกมาทั้งหมด” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เคยเห็นหลี่ชียเอ๋ต่อสู้ช้ำขาดกับเมิ่งเจิ้นเทียนมาแล้วถึงกับพึมพำออกมา

ในเวลานี้เอง ผู้บำเพ็ญตนที่ได้เคยเห็นศึกในครั้งนั้นจึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ชียเอ๋ไม่เคยมองว่าเมิ่งเจิ้นเทียนเป็นคู่ต่อสู้เลย ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ชียเอ๋ก็แค่เล่นไปตามอารมณ์

เท่านั้น แม้แต่การต่อสู้ชีวิตกับเม็งเงินเทียนจนสังหารเม็งเงินเทียนได้ มันเป็นเพียงแค่การอ่อนร่างกายเท่านั้นเอง

นาทีนี่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ได้เคยเห็นศึกในครั้งนี่กับตาตนเองจึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า ถ้าหากหลี่ชียเอ มองเม็งเงินเทียนเป็นคู่ต่อสู้ตั้งแต่ต้น และลงมืออย่างจริงจัง ลังๆ สะก๊ เกรงว่าเม็งเงินเทียนจะไม่มีโอกาสแม้แต่จะลงมือ พลันลงมือก็ถูกหลี่ชียเอสังหารเสียแล้ว เจกเช่นกุมุเสินลู่ที่ถูกตัดศีรษะในกระบวนท่าเดียว!

“แค่นี้ก็จบแล้วรี? หลี่ชียเอละทิ้งแล้วหรือ?” ยอดฝีมือที่อยู่ด้านหน้าคั่นช่องสวรรค์ถึงกับพึมพำออกมา เมื่อเห็นหลี่ชียเอจากไปเป็นเวลานานมาก

“ไม่หรอก นี่เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น วันนี้ จู๋ลู่จะต้องถูกทำลาย” ยอดฝีมือที่อยู่สำนักเดียวกันกล่าวท่าทีจริงจังออกมา

“ทำไมศิษย์น้องถึงพูดเช่นนี้?” ยอดฝีมือผู้นี้ยังไม่เข้าใจ กล่าว “มีต้นพฤกษาจารย์สามต้นคอยปกป้องรักษาอยู่ เกรงว่าหลี่ชียเอคงไม่สามารถบุกยึดได้กระมัง”

“ท่านไม่เข้าใจในตัวหลี่ชียเอ” ยอดฝีมือที่อยู่สำนักเดียวกันผู้นี้กล่าวท่าทีจริงจังว่า “ข้าสังเกตหลี่ชียเอมานานมากแล้ว ตั้งแต่เลือดล้างแดนนรกถึงการทำลายสำนักทะเลสาบตั้งถึง จากนั้นถึงการล่มสลายของหุบเขาจักรพรรดิ...ตลอดเวลาที่ผ่านมา หลี่ชียเอพูดได้ ย่อมทำได้ ถ้าเขาบอกว่าจะฆ่าล้างตระกูลเจ้าก็จะฆ่าล้างหมดทั้งตระกูล ไม่ว่าใครก็ขวางเขาไม่อยู่ เขาจะไม่ทำในสิ่งที่ไม่มีความมั่นใจอย่างเด็ดขาด ในเมื่อเขาประกาศว่าจะทำลายจู๋ลู่ ย่อมต้องทำลายจู๋ลู่แน่นอน!”

ผู้อยู่ในฐานะศิษย์พีผู้นี้ถึงกับอกสั่นขวัญแขวน เมื่อได้ยินคำพูดจากศิษย์น้องที่อยู่สำนักเดียวกัน การเป็นศัตรูกับหลี่ซีเยจะต้องเป็นฝันร้ายของทุกคนไม่ว่าใครก็ตาม ไม่ว่าจะมีความแข็งแกร่งปานใด ท้ายที่สุดก็ยากจะหนีความตายไปได้พ้น

แดนวิญญานสวรรค์เจียบสงบยิ่งนัก ทุกคนต่างกลืนลมหายใจเอาไว้ รอคอยการลงมือของหลี่ซีเยอีกครั้งหนึ่ง แต่ทว่าเวลาที่ผ่านไปทุกๆ นาที หลี่ซีเยยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวแต่อย่างใด ทุกคนจึงเข้าใจว่าหลี่ซีเยคงละทิ้งแล้วละ

ความจริงแล้ว ศิษย์จำนวนมากไม่ถ้วนของจู่จู่ในเวลานี้ต่างรู้สึกโล่งอกในเวลานี้ เมื่อต้นพฤกษาศาจารย์สามต้นของพวกเขาสามารถต้านหลี่ซีเยเอาไว้ได้ในที่สุด ทำให้พวกเขาอดที่จะโห่ร้องออกมาด้วยความยินดี

"การอ่อนเครื่องได้สิ้นสุดลงแล้ว" ขณะที่บรรดาศิษย์ทั้งหมดของจู่จู่อดที่จะร้องไชโยออกมาเข้าใจว่าพวกตนได้ผ่านพ้นวิกฤตไปแล้วนั้น เสียงของหลี่ซีเยดังก้องไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ นาทีนี้หลี่ซีเยได้ปรากฏตัวอยู่บนท้องฟ้าของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ส่งเสียงออกมาโดยที่ทุกคนในแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่สามารถได้ยินอย่างชัดเจน กล่าวว่า "ได้เวลาที่ข้าจะเข่นฆ่าแล้ว!"

"ตูม..." ในเวลานี้อเอง หลี่ซีเยได้เปิดคัมภีร์มรณะขึ้นมา ได้ยินเสียงดัง "ปัง" มันได้ขยายตัวออกมาคลุมไปทั่วทั้งเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ทันใดนั้นคัมภีร์มรณะได้แทรกตัวลงใต้พื้นดินของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

"ซ่าา...ซ่าา...ซ่าา..." เสียงที่ดังขึ้นเป็นระลอก ในเวลาตัวเอง ทัวทั้งเส้นลือโจวปรากฏเป็นลวดลายเต่าจำนวนนับไม่ถ้วนที่ผุดขึ้นมา ลวดลายแต่ละเส้นสลับกันไปมา กำเนิดเป็นคัมภีร์มรณะที่ใหญ่โตมากกว่านี้ และมันก็ได้คลุมเส้นลือโจวจนมิด

สิ่งนี้คือรอยประทับที่หลี่ชียเอ่ได้ทำการสลักเอาไว้ก่อนหน้า ขณะที่เขาก้าวเดินอยู่บนเส้นลือโจวก็ได้ทำการทิ้งรอยสลักของคัมภีร์มรณะเอาไว้จนทั่วเส้นลือโจว และรอยประทับของคัมภีร์มรณะได้ประทับลึกลงไปในส่วนลึกที่สุดของเส้นลือโจว

เสียง "ตูม..." ดังขึ้น ในเวลาเดียวกันนี้ กลิ่นอายมรณะของหลี่ชียเอ่พลุ่งพล่าน เหมือนน้ำหลากที่ทะลักจากเขื่อนที่พังทลายลง เหมือนมวlnน้ำวิ่งฮ้อไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่ง หันใตนั้น กลิ่นอายมรณะที่ไม่มีสิ้นสุดพลันท่วมปกคลุมทั่วเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์จนมิด หลี่ชียเอ่ อาศัยกลิ่นอายมรณะที่มากมายมหาศาลและไม่มีสิ้นสุด ทำให้ทั่วเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กลับกลายเป็นความเป็นความตายขึ้นมา

"เขาคิดจะทำอะไรของเขานะ..." ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายที่อยู่ห่างไกลลึกลงเข้าไปภายในงู่ถึงกับร้องเสียงแหลมออกมา ในเวลานี้ เขารู้สึกถึงลางสังหรณ์ที่ไม่ดี

"ตูม ตูม ตูม..." ในเวลาตัวเอง เสียงตูมตามดังขึ้นมาเป็นระลอก เหมือนเกิดแผ่นดินไหวอย่างนั้น เกิดการสั่นไหว โคลงเคลงไปมาทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ดวงดาวแต่ละดวงบนท้องฟ้าที่ร่วงหล่นลงมา ดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วนที่ร่วงหล่นลง

มาพร้อมกับลากเอาเปลวไฟที่เป็นหางยาวพุ่งลงมาท่ามกลางฟ้า
ดิน

เวลานี้ เสมือนหนึ่งเป็นวันสิ้นโลกมาถึงอย่างนั้น ภายใต้การ
สั่นไหว โคลงเคลงนี้ แม้แต่ดวงอาทิตย์ที่อยู่บนท้องฟ้าก็ยัง
โคลงเคลงไปมา เหมือนว่าดวงอาทิตย์ดวงนี้พร้อมที่จะร่วงหล่นลง
มาจากท้องฟ้าอย่างนั้น

เสียงดัง "ตูม..." ดังขึ้นพร้อมกับการสั่นไหว โคลงเคลงไปมา
ของเก้าชั้นฟ้าสับสนแดนดิน ในเวลานี้อเอง ทิวทัศน์แดนวิญญานสวรรค์
เริ่มมืดลง ที่เป็นเช่นนี้ใช่ว่ามีอะไรบางอย่างไปกลืนกินแสงของ
อาทิตย์ แต่เป็นเพราะดวงอาทิตย์ถูกบดบังเอาไว้

ในเวลานี้ สรรพชีวิตทั่วแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่อ้า
ปากค้างอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานานไปไม่สามารถหุบปากลง เวลานี้
สรรพชีวิตทั่วแดนวิญญานสวรรค์ถูกทำให้รู้สึกสะท้อนหัวน้ไหว
จนไม่สามารถเรียกสติกลับมา ในเวลานี้ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นมด
ปลวก หรือจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกร ล้วนแล้วแต่
มีโอกาสได้ปัสสาวะราดใส่กางเกงก็คราวนี้แหละ

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก จึงได้มีระดับปราศจากผู้ต่อกร
พึมพำออกมาว่า "นั่น นั่น มันคืออะไร!"

"นั่นมันเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์!" หลังจากเวลาผ่านไปนาน
มาก จึงได้มีระดับปราศจากผู้ต่อกรตอบคำถามนี้ และรู้สึกใจ
หายใจคว่ำ

ในเวลานี้ สิ่งที่เหลือเชื่อได้เกิดขึ้นที่แดนวิญญานสวรรค์แล้ว เดิมทีเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้นจะพาดยาวอยู่บริเวณเส้นลือโจว ที่กว้างขวางสุดลูกหูลูกตา แต่ทว่า นานี้เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เหมือนว่าถูกจับให้ตั้งขึ้น และงอกขึ้นมาจากเส้นลือโจว

ในอดีต เวลามองจากท้องฟ้าลงมา เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่พาดยาวหนึ่งล้านล้านลี้จะมีลักษณะคล้ายเป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ที่ล้มขวางอยู่กับเส้นลือโจว

เวลานี้ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กลับคล้ายเป็นต้นไม้แห่งต้นหนึ่งที่ตั้งตระหง่านอยู่บนเส้นลือโจว ขณะที่ตำแหน่งที่ตั้งของสำนักอมตะก็คือส่วนที่เป็นรากของต้นไม้ของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

เดิมทีเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์จะมีลักษณะของเทือกเขาแต่ละสายที่ปักลงกับพื้น เวลานี้ เมื่อเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กลายเป็นเหมือนต้นไม้ขนาดยักษ์สุดเปรี๊ยะเปรี๊ยะที่ขึ้นอยู่บนเส้นลือโจว เทือกเขาแต่ละสายเหล่านั้นความจริงแล้วก็คือกิ่งไม้แห่งแต่ละกิ่งเท่านั้นเอง!

เวลานี้ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คล้ายเป็นต้นไม้แห่งต้นหนึ่งที่ตั้งตระหง่านอยู่บนเส้นลือโจว ส่วนเทือกเขาแต่ละสายในเวลานี้ มันก็เป็นเพียงกิ่งไม้แห่งบนต้นไม้แห่งต้นนั้นเท่านั้นเอง

ลองนึกดู เทือกเขาที่พาดและทอดยาวเป็นหมื่นลี้กระทั่งแสนหิลี่เหล่านั้น มันก็เป็นเพียงกิ่งไม้แห่งแต่ละกิ่งเท่านั้นเอง สภาพที่เห็นมันสร้างความหวั่นไหวเพียงใด

แม้ว่าต้นไม้แห่งที่ใหญ่โตมโหฬารต้นนี้ได้กลายเป็นต้นไม้โล้นไปแล้ว แต่มันยังคงบดบังไปก่อนแดนวิญญูญาณสวรรค์ได้

"นี่ นี่ นี่ นี่..." ในเวลาี่เอง ผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนในแดนวิญญูญาณสวรรค์ต่างแหงนหน้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้า และไม่สามารถเอ่ยคำใดๆ ออกมาเป็นเวลานาน

ลองคิดดู มีกิ่งไม้บางกิ่งที่ยาวมากกระทั่งพาดผ่านเส้นลือโจวลงไปอยู่บนทะเล กิ่งไม้แห่งลักษณะเช่นนี้มันช่างมีขนาดที่ใหญ่โตเพียงใด ในขณะที่ ไม่มีผู้ใดสามารถประเมินขนาดของต้นไม้แห่งทั้งต้นนี้ได้อีกแล้ว

"หรือว่า หรือว่า หรือว่าตำนานเป็นเรื่องจริง เป็นความจริงที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็คือต้นไม้ยักษ์ที่ล้อมอยู่บนเส้นลือโจวจริง ๆ มันคือยักษ์ใหญ่! แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรยังตกใจใจใบหน้าขาวซีด เมื่อได้เห็นต้นไม้แห่งลักษณะเช่นนี้แล้ว

เคยมีตำนานเล่าขานกันในแดนวิญญูญาณสวรรค์ว่า เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็คือต้นไม้แห่งที่ล้อมอยู่บนเส้นลือโจว แต่ทว่า ไม่มีใครอยากจะเชื่อในเรื่องนี้ เนื่องจากบนโลกใบนี้ไหนเลยจะมีต้นไม้ที่ใหญ่โตถึงเพียงนี้

บังเกิดเสียง "ตุ้ม..." ดังสนั่นหวั่นไหว นาทีนี้เหมือนว่าเสียงนี้ต้องการระเบิดแดนวิญญูญาณสวรรค์ทั้งหมดให้แหลกเป็นจุณอย่างนั้น

ชั่วพริบตาเดี๋ยวนี้เอง ต้นไม้ที่แห้งตายแต่เดิมปล้นพวยพุ่ง
ประกายสีเขียวปราศจากสิ้นสุดออกมา โดยที่ประกายสีเขียวนี้
เสมือนตั้งเป็นน้ำในมหาสมุทรที่พวยพุ่งออกมา!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1531 ต้นไม้ยักษ์ที่ปราศจากผู้ต่อกร

เสียง "ตุ้ม..." ดังสนั่นขึ้นมาหนึ่งครั้ง ประกายสีเขียวพลันส่องสว่างไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ทิวหิ้งแดนวิญญานสวรรค์ก็ตกอยู่ท่ามกลางการปกคลุมของประกายสีเขียวนี้

ในเวลานี้ ต้นไม้แห่งได้หายไปแล้ว ที่ปรากฏออกมาแทนที่สายตาของคนทุกคนคือต้นไม้สีเขียวที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร โดยที่ต้นไม้สีเขียวที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารต้นนี้ได้บัดบังไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์เอาไว้

ความใหญ่โตมโหฬารของต้นไม้สีเขียวนั้น แคใบไม้ใบหนึ่งของมันก็สามารถบัดบังฟ้าดินของคนทุกคน ความใหญ่โตมโหฬารของมันไม่สามารถประเมินวัดขนาดได้อีกต่อไป บอกได้แต่เพียง มันมีขนาดที่ใหญ่โตมากกว่าต้นไม้แห่งหลายเท่าตัว

อีกทั้ง กิ่งไม้เขียวบนต้นไม้ยักษ์ต้นนี้ก็มีย่านมากกว่ากิ่งไม้แห่งมากมายเหลือเกิน ยิ่งไปกว่านั้น ต้นไม้ทั้งต้นเต็มไปด้วยใบไม้สีเขียวจำนวนมากนับไม่ถ้วน ใบไม้เขียวแต่ละใบมีขนาดใหญ่จนสุดจะจินตนาการได้ ใบขนาดเล็กของมันใหญ่พอๆ กับภูเขาลูกหนึ่ง ขณะที่ใบขนาดใหญ่ที่ใหญ่พอๆ กับที่ราบลุ่มแห่งหนึ่ง ลองคิดดู ต้นไม้สีเขียวต้นนี้จะมีย่านใหญ่โตเช่นใด

ในขณะที่ ความมีชีวิตชีวาที่ไม่มีสิ้นสุดตลบอบอวลไปทั่วแดน
วิญญาณสวรรค์ ทำให้ทั่วทั้งแดนวิญญาณสวรรค์ ล้วนแล้วแต่ถูก
ปกคลุมไปด้วยความมีชีวิตชีวาที่กว้างใหญ่และเปี่ยมด้วยความมี
ชีวิตชีวา ทุกคนรู้สึกเหมือนอาบเอิบอยู่ท่ามกลางความมีชีวิตชีวา
ปราศจากที่สิ้นสุดนี้

เมื่อได้อาบเอิบอยู่ท่ามกลางความมีชีวิตชีวามากมาย
ปราศจากที่สิ้นสุดนี้ ทุกคนสามารถรู้สึกได้ว่าสบายไปทั้งตัว นาทีนี้
ทุกคนรู้สึกเหมือนว่าตนเองนั้นพลันมีอายุอ่อนลงหลายสิบปี กระทั่ง
หลายพันปี

“นี่เรากำลังจะได้รับความเป็นอมตะอย่างนั้นรี? ” เมื่อได้อาบ
เอิบอยู่ท่ามกลางความมีชีวิตชีวานี้ ทุกคนถึงกับพูดออกมาจากใจ

สิ่งที่ปรากฏหาใช่เป็นการฟื้นคืนชีพ เป็นการเรียกพลังชีวิตที่
ได้สลายไปแล้วให้กลับมาเท่านั้น และนี่ก็คือต้นไม้ยักษ์ที่แห้งตาย
ได้กลับคืนสภาพที่สมบูรณ์ขณะที่มีชีวิตอยู่ภายใต้คัมภีร์มรณะ

“ให้มันจบในวันนี้เถอะ” เวลานี้ เสียงของหลี่ชีย่ดังก้องไปทั่ว
แดนวิญญาณสวรรค์

“ตูม ตูม ตูม...” ขณะที่หลี่ชีย่กล่าวขาดคำ บริเวณที่ตั้งสำนัก
เทพเจ้าโบราณน้ำลึกพลันปรากฏมังกรขนาดยักษ์แต่ละตัวที่พุ่งตัว
ขึ้นมา มังกรยักษ์แต่ละตัวส่งเสียงคำรามออกมา

เสียง “ตูม” ดังขึ้นมาครั้งหนึ่ง จังหวะที่มังกรยักษ์แต่ละตัวที่ส่ง
เสียงคำรามและพุ่งตัวออกมานั้น ได้ฉีกสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึก
จนแหลกละเอียดไม่มีชิ้นดี ทันใดนั้น มันได้ลากเอาหุบเหวที่อยู่ลึก

ที่สุดออกมา ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ท่ามกลางเสียงที่ดังสนั่น หุบเหวลึกที่เต็มไปด้วยความมืดมิดที่ลึกที่สุดถูกบดขยี้ทำลายจนแหลกไม่เหลือชิ้นดี แนวป้องกันใดๆ พลังสยบใดๆ ก็ตาม ภายใต้มังกรักษ์ แต่ละตัวที่ส่งเสียงคำรามออกมา ล้วนแล้วแต่ดูไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

“นั่นไม่ใช่มังกรักษ์...” ระดับปราศจากผู้ต่อกรหลังจากสังเกตอย่างละเอียดแล้วจึงพบว่า มังกรักษ์ที่ร้องคำรามและโผล่ขึ้นมาจากใต้ดินนั้นมันไม่ใช่มังกรักษ์ แต่เป็นรากของต้นไม้ที่มีขนาดใหญ่โตมาก ขณะที่รากแต่ละเส้นที่มุดออกมาจากใต้ดินก็คล้ายดั่งมังกรักษ์ที่ร้องคำรามอย่างนั้น

เสียง “แว้งค์...” ดังขึ้น ในขณะนี้ กิ่งไม้เขียวกิ่งหนึ่งได้ยื่นออกไป โดยมุ่งตรงเข้าคว่ำจับอาวุธปฐุมบรรพบุรุษที่ลอยล่องอยู่เหนือห้องฟ้าของสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึก อาวุธชิ้นนี้พลันตกลงบอบอวลไปด้วยความขมุกขมัว แต่ ยังคงไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากการสยบของกิ่งไม้กิ่งนี้ ได้ยินเสียงดัง “ปัง” กิ่งไม้กิ่งนี้พลันลือกตัวอาวุธชิ้นนี้เอาไว้ และลากมันออกมาจากสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึก

เสียงแตกหักดังขึ้นมาเป็นระลอก ขณะที่อาวุธชิ้นนี้ถูกลากออกมาจากบริเวณเทพเจ้าโบราณน้ำลึกนั้น สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกเริ่มถล่มลงมา เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกก็กลับกลายเป็นสภาพที่แหลกลาญไม่มีชิ้นดี

บรรดายอดฝีมือระดับบรรพบุรุษของสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกจำนวนมากถึงกับคำรามออกมา และพุ่งเข้าหากิ่งไม้เขียวกิ่งนั้น

เพื่อต้องการแย่งชิงเอาอาวุธชิ้นนั้นกลับมา เนื่องจากอาวุธชิ้นนี้คือทุกสิ่งทุกอย่างของสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกพวกเขา หากปราศจากอาวุธชิ้นนี้แล้ว สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกพวกเขาก็ต้องสูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างไป

“ปู่...” กิ่งเขียวอีกกิ่งได้พุ่งยกลงมาดั่งเกาทัณฑ์ ไม่ต้องคาดเดาถึงจุดจบ ทันใดนั้น ระดับบรรพบุรุษและศิษย์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกสังหารสิ้น รวมทั้งศิษย์สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกจำนวนมากที่ไม่ได้ลงมือ ศิษย์สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกจำนวนมากถูกกิ่งไม้เขียวเสียบทะลุอก และถูกเสียบเป็นพวงเหมือนเสียบลูกชิ้น

ในเวลานี้ บรรดาศิษย์ทั้งหมดของศิษย์สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกจำนวนมากที่ถูกสังหารสิ้นแล้วแต่ดวงตาเบิกโพลง ภายใต้กิ่งไม้เขียวนี้พวกเขาสู้อยู่ไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

“แม่เจ้า...” ในขณะนี้ บรรดาเด็กผู้อ่อนแอและคนแก่ตื่นตระหนกสุดขีด ริ่งหนักันล้มลุกคลุกคลานท่ามกลางสภาพพื้นที่ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกที่เสียหายอย่างยับเยิน เพื่อหนีออกไปจากสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึก

อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ต้นจนจบหลี่ชียเอ่ไม่ได้มองบรรดาเด็กผู้อ่อนแอและคนแก่เลยสักนิด และไม่ได้ตามสังหารพวกเขา มิฉะนั้นล่ะก็ บรรดาเด็กผู้อ่อนแอและคนแก่เหล่านี้ไม่มีทางที่จะหนีรอดไปได้อยู่แล้ว

“ไม่...” เพียงแค่ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เทพเจ้าโบราณน้ำลึกก็ถูกทำลายไป สิ่งที่สร้างมาด้วยกำลังกายใจมาเป็นเวลานานจนนับ

ไม่ถ่วงต้องมลายไปในพริบตาเดียว ทำให้ราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย
คำรามออกมาอย่างบ้าคลั่ง ฟุ้งตัวออกมาจากจู่ๆ

แต่ทว่า ทุกอย่างมันสายเกินไปเสียแล้ว ได้ยินเสียงดัง “ปุ” บน
ห้องฟ้าปราศรัยถึงเขี้ยวกิ่งหนึ่งที่ตั้งลงมา ได้ยินเสียงดัง “ปัง” พลัน
สังหารราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายและตริ่งร่างของเขาไว้บนห้องฟ้า

เลือดของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายหยดลงไปบนทะเลที่ละหดยดๆ
แล้วก็กระจายจางหายไป ดวงตาทั้งสองของเขาเบิกโพลง เทพเจ้า
โบราณน้ำลึกของพวกเขาได้ผ่านมาเป็นเวลาช้านานจนนับไม่ถ่วง
ว่าก็ยุคต่อกี่ยุค อาศัยความได้เปรียบที่เส้นลือโจว พวกเขาสืบทอด
ต่อกันมายุคแล้วยุคเล่า แต่แล้ว มาวันนี้ต้องล่มสลายกลายเป็นเถ้า
ธุลีไปในลักษณะเช่นนี้

ดวงตาทั้งสองของทุกคนต่างเบิกกว้างเท่าไข่มุกราม มองดูเทพ
เจ้าโบราณน้ำลึกที่ถูกสังหารและตริ่งร่างไว้บนห้องฟ้า

“ตุ้ม...” เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นเป็นระลอก ในเวลานี้เอง บน
ห้องฟ้าปราศรัยถึงไม้สี่เขี้ยวแต่ละกิ่งที่ตั้งลงมา ฉับพลันนั้น กิ่งไม้
สี่เขี้ยวเหล่านี้ก็ได้หิมแทงทะลุเข้าไปที่เส้นเมิ้งเทียน ทันที

“ไม่...” ในเวลานี้ ศิษย์ของเส้นเมิ้งเทียน ถูกกิ่งไม้สี่เขี้ยวสังหาร
ยกเว้นบรรดาเด็กผู้อ่อนแอและคนแก่เหล่านั้นที่หลีกหนีเงาใจปล่อย
ไป บรรดาศิษย์ที่ฝึกยุทธ์และยอดฝีมือทั้งหมดล้วนแล้วแต่ ถูก
สังหารไปสิ้น!

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” กิ่งไม้สี่เขี้ยวจัดการฉีกสำนักเส้นเมิ้งเทียนเป็น
ชิ้นๆ และจัดการลากเอาสิ่งของโบราณชิ้นนั้นไปเช่นเดียวกับสำนัก

เทพเจ้าโบราณน้ำลึก ขณะเดียวกันยังลากเอาคลังสมบัติวิเศษของ
สำนักเส้นเม็งเทียนไปด้วย

“ฆ่า...” เส้นเม็งเทียนที่อยู่ในจูลู่ร้องเสียงดังออกมา เขาเห็นฟ้า
ลุยขึ้นไป หวังสังหารกิ่งไม้เขี้ยวนั่นเสีย นาที่นี้เขาคิดเพียงต้องการ
สังหารกิ่งไม้เขี้ยวนั่นเท่านั้น

“ปัง” การขัดขึ้นของเส้นเม็งเทียนไม่เกิดประโยชน์ใดๆ ทันใด
นั้น เขาก็ถูกกิ่งไม้เขี้ยวสังหารและตรึงร่างเอาไว้บนท้องฟ้า ซึ่งเป็น
จุดจบเดียวกันกับราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย

“ฉี๊ด” กิ่งไม้เขี้ยวขนาดเขื่องกิ่งหนึ่งพลันตวัดที่หนึ่ง ก็
สามารถล็อกเรือหอยสังข์ที่กำลังจะหลบหนีเอาไว้ได้ ทำให้ไม่
สามารถกระดิกตัวไปไหน

“อย่าได้ต่อสู้ขัดขึ้น สละเรือเดี๋ยวนี้” เวลานี้ หลังพวงหรีดใจ
จนไบหน้าขาวซีด อาศัยความเร็วที่สุดยอดมากพุ่งไปยังเรือหอย
สังข์ พร้อมกับร้องเสียงดังออกมา

“แต่ว่า...” ระดับบรรพบุรุษของเรือหอยสังข์บางส่วนถึงกับล้ม
ขึ้นมา กล่าวสำหรับ พวกเขาแล้ว เรือหอยสังข์ก็คือบ้านของพวกเขา
เขา ให้พวกเขายอมสละเช่นนี้ไหนเลยจะง่ายเพียงนี้

“ปู้...” กิ่งไม้เขี้ยวพลันพุ่งเข้าเสียบอกทันที “อ้ากก” เสียงน่า
เวหนาดังขึ้น ทันใดนั้น บรรดาระดับบรรพบุรุษและยอดฝีมือที่ยังคง
ล้มและขัดขึ้นถูกสังหารทันที โดยถูกเสียบติดกันเป็นพวง

เวลานี้ แม้แต่หลังพวงหรีดก็ช่วยพวกเขาไม่ได้ ได้แต่มองตาปริบๆ มองดูระดับบุรุษและยอดฝีมือที่คิดขัดขึ้นถูกสังหารไปต่อหน้าต่อตา

“แม้ว่าจะมีข้อตกลงระหว่างกัน แต่ ใครขัดขึ้นฆ่าไม่มีละเว้น” เสียงของหลี่ชีย่ดั่งขึ้นมาจากห้องฟ้าเบื้องบน

“ไปเถอะ...” หลังพวงหรีดไม่สามารถกอบกู้สถานการณ์เอาไว้ได้อีกแล้ว แขนเสื้อที่ตัวตอออกไป จัดการกวาดเอาเหล่าศิษย์ที่โชคดียังคงรอดชีวิตเหล่านั้น อาศัยสุดยอดพลังอภินิหาริย์ส่งตัวพวกเขาเหล่านั้นไปยังที่ๆ ปลอดภัย

“ทุกอย่างได้จบลงแล้ว มันหาใช่สิ่งที่พวกเขาสามารถต่อสู้ขัดขึ้นได้ ชีวิตที่เหลืออยู่พวกเขาเจ้าก็จงอยู่อย่างมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้วก็แล้วกัน” หลังพวงหรีดถอนใจออกมาเบาๆ แล้วไปจากศิษย์ของสำนักแตรสังข์ ตัวเขาอยู่ในฐานะสุดแต่หลี่ชีย่จะพิจารณาโทษต่อไป

กิ่งไม้เขียวจัดการลากเรือหอยสังข์เข้ามา และแล้วเรือลำใหญ่สุดประเมินก็ได้ตกเป็นสมบัติของหลี่ชีย่แล้ว

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เทพเจ้าโบราณน้ำลึก เส้นเม็งเทียน และสำนักแตรสังข์ที่เป็นสามสำนักใหญ่กับล่มสลายลง นักจากนี้เป็นต้นไป สามสำนักใหญ่ก็ถูกลบชื่อออกจากประวัติศาสตร์

แต่ว่า หากพูดถึงจุดจบแล้ว สำนักแตรสังข์ดีกว่าเทพเจ้าโบราณน้ำลึก และเส้นเม็งเทียนมากที่สุด ในส่วนของเทพเจ้าโบราณน้ำลึก และเส้นเม็งเทียนนั้น เว้นแต่เด็กผู้อ่อนแอและคนแก่

ที่หลีชีเยลงใจละเว้นชีวิตให้แล้ว บรรดาศิษย์ผู้บำเพ็ญตน ระดับ บรรพบุรุษ ยอดฝีมือทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกสังหารจนสิ้น ขณะที่ สำนักแตรสังข์มีระดับบรรพบุรุษและยอดฝีมือบางส่วนถูกสังหาร บรรดาศิษย์ที่เหลืออีกร้อยละเก้าสิบล้วนแล้วแต่รอดพ้นจากการถูกสังหารในครั้งนี้

การที่สำนักแตรสังข์มีจุดจบเช่นนี้ ท้ายสุดแล้วต้องยกให้เป็น การตัดสินใจเลือกที่ฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตายาวไกลของห ลิงฟงหวิน ถ้าหากหลิงฟงหวินไม่ยอมแพ้ และทำการต่อสู้ขัดขืน จนถึงที่สุดเช่นเดียวกับราชาบรรพบุรุษชั่วร้าย และเส้นเมิ่่งเทียนละ กี่ จุดจบของสำนักแตรสังข์ก็จะเหมือนดังเช่นเส้นเมิ่่งเทียน และ เทพเจ้าโบราณน้ำลึกอย่างนั้น

แต่ทว่า เมื่อปราศจากเรือหอยสังข์ซึ่งถูกหลีชีเยลากเอาไปแล้ว นั้น ศิษย์ของสำนักแตรสังข์ก็สูญเสียดินแดนบรรพชนไป และสูญ สิ้นทรัพยากรทั้งหมด

จากนี้เป็นต้นไป เท่ากับว่าสำนักแตรสังข์ได้ถูกลบชื่อออกไป ดังเช่นหลิงฟงหวินได้กล่าวเอาไว้ว่า ครึ่งชีวิตของพวกเขาหากอยู่ อย่างมนุษย์ปุถุชนธรรมดาंनाว่ามีปัญหาแต่อย่างใด แต่ว่า หาก คิดจะเกรียงไกรและเป็นใหญ่ทั่วหล้าละก็ พวกเขาไม่มีโอกาส เช่นนั้นอีกแล้ว

การที่สำนักแตรสังข์จบลงด้วยดีเช่นนี้ นับว่าเป็นเพราะหลิงฟง หวินที่ประทานให้ หาไม่แล้ว หากสำนักแตรสังข์ยังคงเป็นศัตรูกับห ลีชีเยจนถึงที่สุด จุดจบมีเพียงถูกทำลายเพียงสถานเดียว!

ในเวลานี้ หัวหิ้งแดนวิญญานสวรรค์ กลับกลายเป็นเงียบสงัด
อย่างว่าแต่ระดับบรรพบุรุษและยอดฝีมือทั่วไปเลย แม้แต่ระดับ
จักรพรรดิเทพยังตกใจกับเหตุการณ์จนปัสสาวะราด เขาทั้งสอง
ข้างอ่อนแรง เมื่อล้องมองไปยังต้นไม้เขียวที่ใหญ่โตมโหฬารต้นนี้

“ได้เวลาสมควรจบสิ้นได้แล้ว” เสียงหัวเราะเรียบเฉยของหลี่
ชีย่ดั่งขึ้น ในเวลานี้ ทุกคนในแดนวิญญานสวรรค์ต่างกลั่นลม
หายใจเอาไว้ ทุกคนต่างรู้ว่า เมื่อเทพเจ้าโบราณน้ำลึก เส้นเม็ง
เทียน และสำนักแตรสังข์ถูกทำลายแล้ว ก็ถึงทีของลู่แล้ว

“ฮ่า ฮ่า ข้าขอสู้อยู่” เวลานี้ โอรสสองราชันหัวเราะเสียงดังที่
หนึ่ง พุ่งออกมาจากลู่ เห็นฟ้าขึ้นไป เวลานี้ เขาเองก็รู้แล้วว่า ต้น
พฤกษาจารย์สามต้นของลู่ไม่สามารถปกป้องตัวเขาได้อีกต่อไป
และตัวเขาเองก็คงไม่พ้นความตาย แทนที่จะตายข้ามสู้อยู่เร็ว
หน่อยจะดีกว่า

“เจ้า เป็นประเภทกระบวนท่าเดียวเช่นกัน” เสียงของหลี่ชีย่ดั่ง
ขึ้น ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ในเวลานี้ ข้าคือต้นไม้โบราณที่อยู่ในช่วง
เจริญเต็มที่ ต่อให้บิดาเจ้ายามที่มีชีวิตอยู่ก็ต้องเดินอ้อมไป ยิ่งไม่
ต้องพูดถึงตัวเจ้า”

ในขณะนี้ ต้นไม้ยักษ์ต้นนี้กำลังอยู่ในช่วงที่มีความยอดเยี่ยม
สูงสุดขณะมีชีวิตอยู่ ความแข็งแกร่งของมันไม่สามารถจินตนาการ
ได้อยู่แล้ว เกรงว่าต่อให้ราชันเซียนยังมีชีวิตอยู่ก็ต้องยอมอ่อนข้อ
ให้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงโอรสสองราชันที่เป็นเพียงโอรสราชันเซียน
เท่านั้น

“กระบวนท่าเดียวก็กระบวนท่าเดียว จะอย่างไรเสียข้าก็จะไม่ร้องขอให้ละเว้นชีวิตอยู่แล้ว” โอรสสองราชันหัวเราะเสียงดัง “ฆ่า...” ทันใดนั้น ลมปราณและเลือดวิมานะทั้งหมดที่ยังคงเหลืออยู่ของเขา ล้วนแล้วแต่ถูกบูชาเอาไว้กับสัจจอาวุธราชันเขียนในมือ

“ตูม...” เขาได้สำแดงสวรค์ทำลายออกมา การโจมตีในครั้งนี้ ได้ทำลายห้องฟ้าจนแหลกละเอียด และสามารถฟันกิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งจนขาด อานุภาพของมันยากที่จะจินตนาการได้

“ปัง...” แต่ว่า ต่อให้สวรค์ทำลายจะทรงอานุภาพเพียงใดก็ตาม ยังคงสู้กิ่งไม้เขียวไม่ได้ กิ่งไม้เขียวพ่นสลายการโจมตีด้วยสวรค์ทำลายนี้เสีย และจัดการสังหารด้วยการตรึงร่างของโอรสสองราชันไว้บนห้องฟ้า

แต่ทว่า มีข้อแตกต่างระหว่างโอรสสองราชันกับเส้นเมิ้งเทียน และราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายก็คือ ดวงตาทั้งสองของโอรสสองราชันปิดสนิท เขาตายอย่างหมดหวัง

ตอนที่ 1532 สมควรสิ้นสุดได้แล้ว

ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ กลับกลายเป็นเงียบเขียบยิ่งนัก ทุกคนรู้สึกถึงความกดดันที่สุดเปรียบเปรย ทุกคนรู้สึกเหมือนอึดอัดจนหายใจไม่ออก ทุกคนรู้สึกได้ว่าเหงื่อเย็นนั้นไหลไทรยมกาย เมื่อมองเห็นโอรสสองราชัน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย และเสนมิ่งเหียนที่ถูกสังหารและตรึงร่างเอาไว้บนห้องฟ้า

เป็นที่ทราบกันดีว่า ทั้งโอรสสองราชัน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย พวกเขาต่างถือเป็นตัวแทนที่ดำรงอยู่ในระดับสูงสุดของแดนวิญญานสวรรค์ในยุคนี้

ต่อให้โอรสสองราชัน ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายพวกเขาไม่ได้อยู่ในระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ก็จริง แต่ว่า พวกเขาที่อยู่ห่างจากจุดนั้นไม่มากนัก การดำรงอยู่ในระดับที่แข็งแกร่งเช่นพวกเขาในแดนวิญญานสวรรค์นั้น นับว่านับคนได้ทีเดียว

แต่ทว่า ภายใต้อันไม้สี่เขี้ยวต้นนี้แล้ว แม้พวกเขาจะแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ก็เป็นได้แค่ मदปลวกเท่านั้นเอง คิดจะฆ่าก็ฆ่าเลย แค่เพียงกิ่งไม้เขี้ยวกิ่งเดียวก็สามารถจัดการสังหารพวกโอรสสองราชัน ราชาบรพบุรุษชั่วร้ายได้ทั้งหมดโดยพลัน

มันช่างเป็นพลังที่น่ากลัวและปราศจากผู้ต่อกรเพียงใด ในเวลานี้ ทุกคนนึกถึงคำพูดก่อนหน้าของหลี่ชียเอ่ที่ว่า ต่อให้บิดา

ของโอรสสองราชันยังคงมีชีวิตอยู่ เมื่อพบเห็นต้นไม้เขียวนี้แล้วก็ต้องเดินอ้อมไป

ควรจะทราบว่า บิดาของโอรสสองราชันก็คือราชันเขียนคนหนึ่ง ราชันเขียนยามที่เผชิญกับต้นไม้เขียวแล้วยังต้องเดินอ้อมไปอีกทาง ลองนึกภาพดู มันทำให้ทุกคนรับรู้ได้ถึงความน่ากลัวถึงความแข็งแกร่งของต้นไม้เขียวต้นนี้อยู่เหนือจินตนาการของทุกคนเป็นอันมากเลยทีเดียว

ผู้คนจำนวนมากต่างต้องการรู้ว่า เจ้าต้นไม้เขียวต้นนี้มันคืออะไรกันแน่ แม้ว่าต้นไม้เขียวต้นนี้ได้ตายไปแล้วและกลายเป็นต้นไม้แห้งต้นหนึ่ง กลายเป็นเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เช่นนั้นแล้วขณะที่ต้นไม้เขียวต้นนี้ยังคงมีชีวิตอยู่นั้น มันดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดกันแน่นะ? "

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้ นาที่นี้ หัวใจของทุกคนอดที่จะเต้นกระตุกทีหนึ่ง ทุกคนเข้าใจได้ว่า จู่ๆถึงที่ตายแล้ว

ผู้ปราศจากผู้ต่อกรทั้งห้า เส้นเมืองเทียน ราชาบรพบุรุษชั่วร้าย และโอรสสองราชัน พวกเขาทั้งสามคนล้วนแล้วแต่ตายจากการสู้รบ หลังฟงหวินยอมแพ้ เวลานี้เหลือเพียงซีจู่เขียนเท่านั้น

ยิ่งไปกว่านั้น ในเวลานี้ เทพเจ้าโบราณน้ำลึก เส้นเมืองเทียน และสำนักแตรสังข์ที่เป็นสามสำนักใหญ่ล้วนแล้วแต่ถูกทำลายไปแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ จู่ๆก็คงหนีไม่พ้นชะตากรรมต้องถูกทำลายไปได้

เวลานี้ ภายในบริเวณพื้นที่ของจูลู่ก็เงียบสงัดยิ่งนัก ทิวทัศน์จูลู่ถูกปกคลุมไปด้วยกลิ่นอายแห่งความสิ้นหวัง ก่อนหน้านั้น บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนของจูลู่ยังโห่ร้องด้วยความ ยินดีอยู่เลย เข้าใจว่าพวกเขาต้องรอดพ้นเคราะห์กรรมคราวนี้ไป ได้แน่นอน เมื่อมีต้นพฤกษาจารย์สามต้นที่ให้ความคุ้มครอง แต่ ทว่า เวลานี้ดูไปแล้ว พวกเขาที่กำลังมีภัยถึงตัวเช่นกัน

“เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ให้มันจบสิ้นลงก็แล้วกัน” ณ เวลานี้ เสียง ของหลี่ชีย่ดั่งออกมาจากเก้าอี้ไฟฟ้า

“หลี่ชีย่ ไมสิ คุณชายหลี่ ข้าขอยอมแพ้ จูลู่ของพวกเรายินดี ยอมแพ้แล้ว” ในเวลานี้เอง เสียงของซีจวูเซียนดั่งออกมาจากจูลู่ ในขณะนี้ ซีจวูเซียนได้เห็นฟ้าขึ้นมาและยกธงขาวไว้เหนือศีรษะ

เวลานี้ ซีจวูเซียนร้องเสียงดังออกมาว่า “คุณชายหลี่ จูลู่ของ พวกเรายินดีสละทุกสิ่งทุกอย่าง พวกเราขอยอมแพ้ นับแต่วันนี้เป็น ต้นไป จูลู่เป็นของท่านแล้ว!”

“สายเกินไปแล้ว” เสียงที่เรียบเฉยของหลี่ชีย่ดั่งขึ้นมา “ข้า เคยให้โอกาสพวกเจ้าแล้ว แต่ว่า เป็นพวกเจ้าเองที่ไม่รู้จักถนอม มันเอาไว้ ดังนั้น เมื่อพลาดโอกาสนั้นไปแล้ว มันจะไม่หวนกลับมา อีก”

“คุณชายหลี่ ทุกคนยอมมีโอกาสดำเนินกันได้ การศึกครั้งนี้ พวกเราพ่ายแพ้แล้ว พวกเรายินดีมอบจูลู่ออกมาเท่ากับได้สละแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่าง คุณชายหลี่ยังไม่ยอมให้อภัยละเว้นพวกเราอย่าง นั้นรึ?”

“เสียดาย ก่อนหน้านั้นพวกเจ้าไม่ได้คิดเช่นนี้ ยามเมื่อสิ้นหวัง แล้วค่อยตัดสินใจเลือกมันก็สายไปเสียแล้ว โลกใบนี้ไม่เคยมีयाเสียใจ” เสียงของหลี่ชีย่ยังคงเรียบเฉย

“คุณชายหลี่ ภาษิตว่าฆ่าคนมันก็แค่หัวหลุดจากป่า...” ซีจวูเขียนกล่าวอ้อนวอนให้ละเว้นชีวิต

“เออละ ไม่ต้องยกเรื่องเมตตาคุณธรรมมาอ้างกับข้า และไม่ ต้องทำตัวน่าสงสารกับข้า สัจธรรมไร้ความปราณี ไม่มีเรื่องของ ความเมตตา ชีวิตคนเราขึ้นอยู่กับทางเลือก ในเมื่อเลือกผิดก็ต้อง ไปเผชิญหน้ากับมันอย่างไม่สะทกสะท้านกับสิ่งที่ตนเลือก” หลี่ชีย่ ไม่ได้รู้สึกซาบซึ้ง กล่าวว่ “สวรรค์ไม่ให้ภัยต่อผู้อ่อนแอ และไม่ รังแกผู้แข็งแแรง แม้ว่าข้าไม่ใช่สวรรค์ แต่ ข้าจะไม่ให้ศัตรูได้เลือก อีกเป็นครั้งที่สอง ถ้าหากข้าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ข้าก็ต้องเผชิญหน้า กับจุดจบด้วยการถูกคนอื่นเขาเลาะกระดูกแยกรา่างอย่างไม่สะทก สะท้าน ในเมื่อตัดสินใจเลือกแล้วต้องไม่มีคำว่าเสียใจกับมันอีก! ”

ทุกคนที่อยู่ใต้อาณัติสวรรค์ล้วนแล้วแต่ ไม่ส่งเสียง ออกมาและถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ มองดูซีจวูเขียนที่ร้อง ขอให้ละเว้นตน

เรื่องราวในลักษณะเช่นนี้ไม่มีอะไรต้องกล่าวมากความอยู่แล้ว โลกของผู้บำเพ็ญตน มักเป็นเช่นนี้ตลอดมา ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ในเมื่อเลือกที่จะเป็นศัตรูนั้นหมายถึงไม่ตายไม่เลิกราอยู่แล้ว

จะเป็นหลี่ชีย่ก็ดี ซีจวูเขียนก็ช่าง เมื่อเผชิญหน้ากับการศึก ของตนแล้ว จะต้องสู้รบจนถึงที่สุด

เนกเช่นการศึกครั้งนี้ที่อยู่ตรงหน้า ถ้าหากหลี่ซีเย เป็นฝ่ายชนะ เขาย่อมต้องทำลายล้างศัตรูของตน แต่หากหลี่ซีเยเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เขาจะต้องถูกพวกของราชาบรรพบุรุษชั่วร้ายแยกร่างและกระตุกอย่างแน่นอน กระทั่งถูกทรมานจนตายเสียดีกว่าอยู่เสียอีก

สงครามมักทารุณโหดร้ายเช่นนี้เสมอ ฝ่ายศัตรูไม่เคยปราณีใครอยู่แล้ว ดังนั้น ตนเองก็ไม่จำเป็นต้องปราณี!

เวลานี้ ซีจิวเขียนยืนอยู่ตรงนั้นด้วยใบหน้าที่ขาวซีด ในเวลานี้เขาไม่มีทางเลือกอีกแล้ว ต่อให้จู่จู่ของพวกเขายินดีสละทุกอย่างทุกอย่าง ขอเพียงหลี่ซีเยยอมละเว้นชีวิตพวกเขา แต่ มันยังคงไม่ได้!

ในเวลานี้ ซีจิวเขียนรู้สึกเสียใจภายหลังอย่างมาก เป็นตัวเขาที่นำพาภัยให้สำนักต้องถูกทำลาย อีกทั้งจู่จู่ของพวกเขาไม่เพียงแต่ถูกตีแตกเท่านั้น แต่จู่จู่ของพวกเขายังจะต้องเผชิญกับจุดจบเช่นเดียวกับเส้นเมิงเทียน และเทพเจ้าโบราณน้ำลึกอีกด้วย

ในเวลานี้เอง ซีจิวเขียนรู้สึกเสียใจอย่างยิ่ง เขาเสียใจที่ไม่ได้เลือกอย่างที่หลิงฟงหวินได้เลือก ถ้าหากเขาเลือกอย่างหลิงฟงหวินล่ะก็ ต่อให้ไม่มีจู่จู่แล้ว แต่อย่างน้อยยังสามารถรักษาให้ลูกหลานปลอดภัย เวลานี้ พวกเขาไม่เพียงไม่มีจู่จู่ แม้แต่ศิษย์ในสำนักก็จะกลายเป็นเถ้าธุลีไป

แรกเริ่มเดิมทีเขามีความเชื่อมั่นตนเองมากเกินไป คิดว่ามีพสกษอาจารย์คอยให้การคุ้มครอง ไม่หวั่นเกรงต่อผู้ใดในฟ้าดิน ไม่นึกเลยว่า ท้ายที่สุดแล้วจะนำมาซึ่งจุดจบเช่นนี้

เสียดาย โลกนี้ไม่เคยมีयाเสียใจ ซึจิวเซียนตัวเขาเองได้กลายเป็นคนบาปของจูลู่ จูลู่จะต้องถูกทำลายภายใต้มือของเขา!

“เตรียมพร้อมแล้วยัง ภัยพิบัติมาแล้ว” น้ำเสียงที่เฉยเมยถูกส่งลงมาจากบนห้องฟ้า

“แวงค์...” ปรากฎกิ้งไม้เขียวแต่ละกิ่งที่ลงมาจากบนห้องฟ้ามุ่งตรงไปยังจูลู่ กิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งดูไปแล้วเหมือนอ่อนจนลู่ไปตามลม แต่ ยามที่กิ่งไม้ลักษณะเช่นนี้ที่มแทงลงมานั้น ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านทานได้

“ฮ่า...”เวลานี้ ซึจิวเซียนไม่มีทางเลือกอีกแล้ว มีเพียงตายในสนามรบเท่านั้น เขาคำรามเสียงดังออกมา ทันใดนั้น เขาได้นำเอาลมปราณที่ยังคงเหลืออยู่รวมกับกายเนื้อในการโจมตี การโจมตีในครั้งนี้มีเพียงเงาโลหิตเท่านั้น เห็นเงาโลหิตที่ทะยานขึ้นสู่ห้องฟ้ามันเป็นการรวบรวมเอาเลือดแก่นชั่วชีวิตที่ซึจิวเซียนมีอยู่ทั้งหมดเป็นการโจมตีที่รุนแรงเสียงดังตุ้มตามไม้ขาดสาย มีอานุภาพยิ่งนัก

“ปัง” ต่อให้ซึจิวเซียนริดเลือดแก่นของตนจนแห้งเพื่อรวบรวมไว้กับการโจมตีครั้งนี้ แต่ยังคงไม่สามารถแก้ไขจุดจบของมันได้ กิ่งไม้เขียวที่มแทงลงมานั้น เงาโลหิตดูเหมือนอ่อนแอยิ่ง พลันถูกแขนทะเล และถูกสังหารไปในทันที

กิ่งเขียวที่พุ่งลงมาจากบนห้องฟ้ายังคงมุ่งมิ่งแทงไปที่จูลู่ “แวงค์...” ในเวลานี้เอง ยันต์บรรพบุรุษของพฤกษาจารย์สามต้นพลันกลายเป็นเจ็ดจ่ายิ่งนัก ยันต์บรรพบุรุษทั้งสามพลันพวยพุ่งหลักกฎเกณฑ์ที่ไม่มีสิ้นสุดออกมา หลักกฎเกณฑ์ที่คล้ายน้ำตก

พลันกลับกลายเป็นโล่ขนาดยักษ์ปกคลุมไปทั่วดินแดนทั้งหมดของ
จูลูเอาไว้ ทำการปกป้องจูลูอยู่ภายใต้โล่อันนี้

เสียงดัง "ปัง..." กิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งได้แทงเข้าไปใส่โล่ยักษ์อันนั้น
สิ่งที่เหลือเชื่อก็คือ โล่ยักษ์กลับสามารถต้านทานกิ่งไม้เขียวแต่แต่
กิ่งเอาไว้ได้

ท่ามกลางเสียงดัง "ปัง" นั้น หัวทั้งจูลูถูกทำให้สั่นคลอน ระดับ
บรรพบุรุษและยอดฝีมือจำนวนมากถูกแรงสั่นสะเทือนจนต้องพบบลง
กับพื้น ขณะที่ด้านนอกจูลูที่เป็นมหาสมุทรถูกสะท้อนหวั่นไหวจน
กลายเป็นคลื่นยักษ์สูงหนึ่งล้านล้านข้าง เหมือนว่าจูลูจะต้องถูกซัด
จนจมลงอย่างนั้น

"ดี..." มองดูโล่ยักษ์ที่ต้านการโจมตีจากกิ่งไม้เขียวเอาไว้ ศิษย์
และยอดฝีมือจำนวนมากไม่ถ่วงของจูลูถึงกับร้องออกมาด้วยความ
ยินดี ในขณะนี้ พวกเขาต่างรู้สึกได้มองเห็นความหวังแล้ว หรือบาง
ทีพหุภษาจารย์ของพวกเขาสามารถต้านการโจมตีจากต้นไม้เขียว
ก็เป็นได้

"เสียดาย นี่เป็นเพียงการดิ้นรนครั้งสุดท้ายเท่านั้น" เสียงที่
เรียบเฉยของหลี่ซีเย่ได้ดังก้องแดนวิญญานสวรรค์อีกครั้ง

"ตูม ตูม ตูม..." ทันใดนั้นเอง บนท้องฟ้าได้มีกิ่งไม้เขียวขนาด
เขื่องแต่ละกิ่งที่ยื่นลงมา และทำการตรึงอยู่ด้านนอกจูลูบริเวณที่
เป็นทะเล ในเสี้ยววินาทีนี้เอง การเชื่อมต่อระหว่างจูลูและแดน
วิญญานสวรรค์ถูกตัดขาดทันที

“ปัง” ทุกคนรู้สึกได้ว่าพื้นดินได้มีการสะท้อนหัวน้ไหวที่หนึ่ง แต่ไม่ใช่เป็นการสั่นคลอนแบบโคลงเคลงไปมา แต่ชั่วพริบตาเดี๋ยวนีเเอง ทุกคนสามารถรับรู้ได้ว่า การเชื่อมต่อถึงกันระหว่างจู่ลู่กับผืนแผ่นดินถูกตัดขาดจากกัน

เป็นจริงดังว่า ได้ยินเสียงดัง “ฟู้ว” ยันต์บรรพบุรุษทั้งสามที่เดิมส่งประกายเจิดจ้า นั้น นาที่นี้กลับสลดลง เหมือนว่ารากของพฤษกาจารย์ทั้งสามต้นถูกตัดขาดไปอย่างนั้น

“พฤษกาจารย์ไม่สามารถหยับยิมพลังจากฟ้าดินได้อีกแล้ว” ระดับปราศจากผู้ต่อกรเข้าใจถึงความลึกลับที่อยู่ภายในเมื่อได้เห็นภาพนี้ ถึงกับต้องพึมพำออกมา

ทุกคนต่างก็รู้ว่า เมื่อปรมาจารย์พฤษกาได้กลับกลายเป็นพฤษกาจารย์ด้วยการหยั่งรากลงสู่พื้นดินนั้น ย่อมบ่งบอกว่าได้เป็นร่างเดียวกับกับผืนแผ่นดิน และเป็นการบ่งบอกว่าพฤษกาจารย์สามารถหยับยิมพลังจากชีพจรใต้ดินที่มีอยู่เป็นล้านเส้นได้

แต่ว่า ในเวลานี้ต้นไม้เขียวได้ตัดขาดการเชื่อมต่อระหว่างจู่ลู่และผืนแผ่นดิน บ่งบอกว่าได้ตัดขาดการเชื่อมต่อระหว่างพฤษกาจารย์กับผืนแผ่นดิน เมื่อเป็นเช่นนี้ ส่งผลให้พฤษกาจารย์สามต้นไม่สามารถหยับยิมพลังจากเส้นชีพจรใต้ดินนับล้านเส้นได้อีก

เสียง “ปัง...” ดังขึ้นเสียงหนึ่ง ทันใดนั้น กิ่งไม้เขียวไม่ลังเลที่จะทิ่มแทงโล่ที่แปลงมาจากยันต์บรรพบุรุษจนทะลุ จากนั้น “ปัง ปัง ปัง” กิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งที่แทงทะลุผ่านโล่แล้วแทงลงใต้พื้นดิน หลังจากกิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งได้แทรกตัวลงใต้พื้นดินแล้ว ก็คล้ายดังงูที่คล่องแคล่วเข้าไปพันธนาการพฤษกาจารย์สามต้นนั้นเอาไว้

“โอ้แม่เจ้า รีบหนีเร็ว...” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนของจูลู่ถึงกับขวัญหนีดีฝ่อ เมื่อเห็นโล่ยักษ์ถูกแทงจนทะลุสภาพของจูลู่ในเวลานี้สับสนวุ่นวายไปหมด ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากหันหลังออกวิ่งในทันที กระทั่งระดับบรรพบุรุษบางส่วนก็หันหลังวิ่งหนีเช่นกัน

“ไม่ ให้ผู้เยาว์ผู้อ่อนแอหนีไปก่อน พวกเราอยู่กันที่นี่!” ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งซึ่งมีฐานะสูงส่งยิ่งได้ตัดสินใจเอง ร้องกล่าวเสียงดังออกมา หยุดยั้งบรรดาในระดับบรรพบุรุษและยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่กำลังจะวิ่งหนีออกไปจากจูลู่

ทันใดนั้น ระดับบรรพบุรุษของจูลู่จำนวนหลายคนได้นำเอาเรือวิเศษที่มีขนาดใหญ่มากออกมา จัดการส่งพวกเด็กและผู้อ่อนแอขึ้นบนเรือวิเศษแล้วส่งพวกเขาไปจากจูลู่

บรรดาบรรพบุรุษเหล่านี้ย่อมรู้ดีแก่ใจว่า หลี่ชีย่จะไม่ละเว้นพวกเขาอย่างแน่นอน ต่อให้พวกเขาหนีไปสุดลำฟ้าเขียว หลี่ชีย่ก็จะตามฆ่าพวกเขาได้อยู่แล้ว แต่ว่า ที่ไม่ต้องสงสัยก็คือ หลี่ชีย่จะไม่ตามฆ่าเด็กและผู้อ่อนแอแน่นอน ดังนั้น พวกเขาจึงต้องการส่งพวกเขาออกไปก่อน

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ต่อให้จูลู่ของพวกเขาถูกทำลายไปอย่างน้อยจูลู่ของพวกเขาก็ยังมีสายเลือดสืบทอดต่อไปได้

ตอนที่ 1533 ทำลายजूคู

ขณะที่บรรพบุรุษของजूคูกำลังวุ่นอยู่กับการจัดการให้บรรดาเด็กและผู้อ่อนแอได้หนีไปนั้น การต่อสู้ระหว่างหลี่ซีเยกับพฤษชาจารย์ทั้งสามต้นก็งวดเข้าไปทุกทีแล้ว

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” พฤษชาจารย์ทั้งสามต้นในเวลานี้เรียกได้ว่าส่งประกายเซียนรุนแรงขึ้นมา ยันต์ปรมาจารย์ของพวกเขาได้พวยพุ่งประกายเซียนที่เจิดจ้าและแสบตามากที่สุดออกมา นาทีนี้พฤษชาจารย์ทั้งสามต้นต้องการเติมพลังเป็นครั้งสุดท้าย

“เช่นนั้นแล้วก็จะให้รู้จักกับอาวุธเซียนที่เผ่าพฤษชาพวกเจ้าได้มีการกล่าวถึงมาโดยตลอดก็แล้วกัน” เสียงของหลี่ซีเยดังขึ้น

“แว้งค์...” หันโดนั่นเอง โใบไม้สีเขียวที่บัดบังทั่วแดนวิญญานสวรรค์เอาไว้จนถึงกับปรากฏยันต์โบราณลอยขึ้นมา ขณะที่ ยันต์โบราณนี้ปรากฏตัวออกมานั้น ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์เหมือนถูกปกคลุมไปด้วยพลังที่น่ากลัวยิ่ง เมื่อเปรียบเทียบพลังระหว่างยันต์โบราณนี้กับยันต์ปรมาจารย์ของปรมาจารย์พฤษชาแล้ว พลังที่ยันต์โบราณมีอยู่ไม่รู้ว่ามากกว่ากันกี่เท่าตัว พลังที่มีอยู่ในยันต์โบราณชิ้นหนึ่งนี้ ต่อให้นำเอาพลังของยันต์ปรมาจารย์ทั้งสามมาเปรียบก็ยังไม่อ่อนแอจนน่าสงสาร

“นี่มันคืออะไร...” เผ่าพฤษชาของแดนวิญญานสวรรค์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกทำให้สะเทือนหัวน้ไหว เมื่อรับรู้ได้ถึงพลังเซียนที่แผ่

กระจายออกมาจากยันต์โบราณนั้น ไม่เว้นแม้แต่ระดับปราศจากผู้
ต่อกรของเผ่าพฤษกาที่ต้องร้องเสียงแหลมออกมา

เสียง "ปัง" ดังขึ้น ในเวลานี้ ยันต์ปรมาจารย์ทั้งสามของ
พฤษกาจารย์ถึงกับสลายไป ยันต์ปรมาจารย์ทั้งสามได้สลายตัว
กลายเป็นหลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อที่มีขนาดเขื่อง และหลัก
กฎเกณฑ์ขนาดเขื่องแต่ละข้อปล้นถูกยันต์โบราณของต้นไม้เขียว
ดูดและกลืนมันเข้าไป เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หลักกฎเกณฑ์
ทั้งหมดก็ถูกยันต์โบราณนั้นยึดเอาไปเป็นส่วนหนึ่งของมันไป

ยันต์ปรมาจารย์ถูกชิงไปในชั่วพริบตาเดียว ได้ยินเสียงดัง
"ซวบบ" ปรากฏเขียนของยันต์ปรมาจารย์ทั้งสามปล้นสดอับแสง
ลงทันที ปรากฏที่พวกมันพวยพุ่งออกมาเล็กน้อยจนคล้ายตั้ง
เทียนกลางสายลมดุจตั้งมีลมพัดเข้ามา ก็พร้อมจะดับลงทุกเมื่อ!

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม..." ในเวลานี้เอง บริเวณลู่คูโคลงเคลงไปทั่ว เวลา
นี้ กิ่งไม้เขียวที่พันธนาการพฤษกาจารย์ทั้งสามต้นเอาไว้วันนั้นปล้น
รัดแน่น ถึงกับค่อยๆ ถอนต้นพฤษกาจารย์ทั้งสามต้นขึ้นมาอย่าง
ช้าๆ

"ไม่..." ระดับบรรพบุรุษและผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากของลู่คู
ถึงกับร้องออกมาด้วยความเศร้าเสียใจ เมื่อเห็นต้นพฤษกาจารย์
สามต้นถูกถอนขึ้นมาจากพื้นดิน เสียงร้องอันเศร้าโศกเสียใจเปี่ยม
ไปด้วยความสิ้นหวัง

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พฤษกาจารย์เป็นตัวแทนทุกสิ่งทุก
อย่างของลู่คู เวลานี้ ต้นพฤษกาจารย์ทั้งสามต้นล้วนแล้วแต่ถูก
ถอนรากถอนโคนขึ้นมาพร้อมกันทีเดียว กล่าวสำหรับศิษย์ทุกคน

ของจู่จู่แล้ว มันช่างส่งผลกระทบต่อกระเทือนเพียงใด เป็นการทำให้ความมั่นใจของศิษย์ทั้งหมดต้องพังทลายลงในชั่วพริบตา เพียงพริบตาเดียวความมั่นใจของยอดฝีมือที่เป็นศิษย์ของจู่จู่ทุกคนก็ถูกทำลายจนป่นปี้ พวกเขาตกอยู่ในห้วงแห่งความสิ้นหวังที่ไม่มีสิ้นสุดทันที!

"ตุ้ม..." ในที่สุด ต้นพฤษภษาจารย์ทั้งสามต้นก็ถูกถอนลอยขึ้นมาจากพื้นดินโดยสิ้นเชิง ถูกกิ่งไม้เขียวดิ่งให้ลอยห่างจากบริเวณจู่จู่ เมื่อต้นพฤษภษาจารย์ทั้งสามต้นถูกถอนให้พ้นจากดินแล้ว ใบของพวกเขาก็เริ่มเหี่ยวเฉาลง

กล่าวสำหรับพฤษภษาจารย์แล้ว พวกมันต้องหยั่งรากลงสู่พื้นดิน เมื่อใดที่พวกมันไปจากพื้นดินเท่ากับบ่งบอกว่าพวกมันต้องตาย! เวลานี้ หลี่ชีย่แข็งขึ้นดิ่งพวกมันขึ้นมา ย่อมสามารถรู้ได้ว่าผลจะเป็นเช่นใด

ภาพนี้ได้สร้างความหวั่นไหวให้กับทุกชีวิตที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ ปากของทุกคนในเวลานี้อ้าจนหุบไม่ลงอยู่เป็นเวลานาน กระทั่งบางคนถึงกับชากรรไกรค้ำงก็มี

ภายในใจของผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนของแดนวิญญานสวรรค์นั้น มันดำรงอยู่ในฐานะที่สูงสุดยอด ถึงกับมีคำกล่าวที่ว่า เมื่อพฤษภษาจารย์ได้หยั่งรากลงสู่พื้นดินแล้ว แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถถอนมันขึ้นมาได้

แต่ทว่า มาวันนี้ หลี่ชีย่กลับจัดการถอนเอาต้นพฤษภษาจารย์ขึ้นมาพร้อมกันทีเดียวสามต้น จึงเป็นภาพที่น่าสะเทือนขวัญอย่างยิ่ง นาทีนี้ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดก็ตาม ล้วน

แล้วแต่ถูกทำให้ตกใจจนเข่าอ่อนทั้งสองข้าง กระทั่งความกล้าที่จะลุกขึ้นยืนยังไม่มี

“ไม่ ไม่ ไม่...” สำหรับบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่ภายในลู่ลูนั้น เรียกได้ว่าตกอยู่ในห้วงแห่งความสิ้นหวังอย่างไม่มีสิ้นสุด พวกเขาทำได้แค่มองตาปริบๆ ให้ต้นพฤกษาจารย์สามต้นถูกหลีชีเยเคลื่อนย้ายออกจากพื้นที่ของลู่ลู่ นับจากนี้เป็นต้นไป ลู่ลู่ของพวกเขา ก็จะถูกลบชื่อออกไปจากแดนวิญญานสวรรค์เสียแล้ว

“พร้อมเพชิญหน้ากับความตายแล้วยัง?” หลังจากที่ได้เคลื่อนย้ายต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นออกไปจากบริเวณลู่ลู่แล้ว เสียงของหลีชีเยได้ดังขึ้นมาจากห้องฟ้าอีกครั้งหนึ่ง

แดนวิญญานสวรรค์ในขณะนี้เงียบสงบ ทุกคนต่างก็เข้าใจได้ว่า นาทีนี้ ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด หากเป็นศัตรูกับหลีชีเยก็มีแต่ตายสถานเดียว!

เวลานี้ บรรดาศิษย์ตลอดจนระดับบรรพบุรุษทั้งหมดของลู่ลู่ต่างอยู่ในความนิ่งเงียบ ภายในระยะเวลาอันสั้น ระดับบรรพบุรุษของพวกเขาได้จัดการส่งบรรดาเด็กน้อยและผู้อ่อนแอออกไปจากลู่ลู่ด้วยเร็ววิเศษ หลีชีเยไม่ได้ลงมือสังหารบรรดาเด็กน้อยและผู้อ่อนแอที่อยู่ระหว่างหนิเอาชีวิตรอด ปล่อยให้พวกเขาได้หนีไป

แม้ว่าระหว่างการศึกษาที่พั่วพั้นและสับสนวุ่นวายจะมีศิษย์ลู่ลู่บางส่วนได้หลบหนีออกไปอย่างลับๆ แต่ว่า ส่วนใหญ่แล้วบรรดาศิษย์ที่เป็นยอดฝีมือกระทั่งระดับบรรพบุรุษก็ยังคงอยู่ที่ตรงนี้

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว จะอย่างไรเสียที่ตรงนี้ก็คือบ้านของพวกเขา พวกเขาไม่ต้องการหนีไปจากที่นี่ และไม่สามารถหนีไปได้ พวกเขาต่างก็รู้ว่า หากพวกเขาหนีไปเมื่อไร หลีขีเยต้องสังหารพวกเขาจนสิ้นแน่นอน!

“พวกเราขอสู้อย่างไร!” เวลาที่ บรรพบุรุษของจู่จู่ได้ร้องเสียงดังขึ้นมา

“ถูกต้อง พวกเราสู้อย่างไร!” ในเวลานี้ ศิษย์ยอดฝีมือทุกคนของจู่จู่อดร้องเสียงดังออกมาไม่ได้ ทันใดนั้น บรรดาศิษย์ยอดฝีมือของจู่จู่ต่างมีเลือดในกายที่พลุ่งพล่าน พร้อมสละชีพของตน

นาที่นี้ พวกเขาไม่มีทางเลือกอีกแล้ว มีเพียงสู้รบจนตัวตาย กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว นี่คือจุดจบของพวกเขาเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

ทันใดนั้น ศิษย์ยอดฝีมือของจู่จู่ทั้งหมดได้ตั้งขบวนเป็นค่ายกลขนาดใหญ่ ค่ายกลนี้มีขนาดใหญ่จนน่าอัศจรรย์ยิ่ง ประกอบด้วยพลพรรคหลายแสนคน ยามที่ค่ายกลขนาดใหญ่ที่จัดกระบวนสำเร็จแล้ว พลังลมปราณที่น่าเกรงขามได้รวมตัวกันกลายเป็นทะเลเลือด

“ฮ่า...” ในเวลานี้ บรรดาศิษย์ยอดฝีมือของจู่จู่ในค่ายกลใหญ่ต่างร้องคำรามเสียงดังออกมา บังเกิดเป็นเสียงดัง “ตูม” ค่ายกลนี้ได้รวบรวมเอาพลังลมปราณไว้ทั้งหมด และยังรวบรวมพลังโจมตีสุดท้ายของศิษย์จู่จู่ทั้งหมด

ภายใต้การโจมตีนี้ กระทั่งห้องฟ้าถูกทำลาย ดวงดาวในจักรวาลสั่นไหวและร่วงหล่นลงมา อานุภาพของการโจมตีอาละวาดไปทั่วฟ้าดิน

“ดินรนครั้งสุดท้าย...” น้ำเสียงที่เฉยเมยของหลี่ชีย่ดั่งขึ้น ได้ยินเสียงดัง “ซ่าา...” ทันใดนั้น กิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งปล้นถักทอเข้าด้วยกันกลายเป็นหอกสีเขียวมัดหนึ่ง “ปัง” หอกมัดนี้ได้ถูกขว้างลงไปข้างล่าง

เสียง “ตูม” ดังสนั่น ภายใต้หอกสีเขียวนี้ ค่ายกที่ดีที่สุดยอดเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ ภายใต้หนึ่งหอก ค่ายกใหญ่ปล้นถูกแทงจนทะเล่ ได้ยินเสียงร้อง “อ้ากก” ดั่งขึ้นมาไม่ขาดสาย เลือดสาดกระจัดกระจาย

เวลานี้ กิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งได้ทิ่มแทงทะลุอกศิษย์ทุกคนของลู่ลู่ ในเวลานี้กิ่งที่มีขนาดยาวก็จะปรากฏภาพของศพที่ถูกเสียดเป็นพวง

ภาพนี้ได้สร้างความสะเทือนขวัญยิ่งนักกับผู้พบเห็น หลายคนถึงกับอดที่จะอาเจียนออกมาไม่ได้แม้กระทั่งน้ำดีก็ยังสำรอกออกมา เมื่อได้เห็นภาพของศพที่ถูกเสียบเป็นพวงๆ และห้อยอยู่บนท้องฟ้าเป็นการเช่นหมาที่ไร้ซึ่งความปราณี

ต่อจากนั้น กิ่งเขียวสะบัดที่หนึ่ง ศพทั้งหมดทยอยกันร่วงหล่นลงสู่ทะเล ในเวลานี้ บนทะเลปรากฏศพลอยอยู่บนทะเลจนเต็มพืดไปหมด ไม่ว่าใครก็ตามหากได้เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องรู้สึกขนหัวลุก!

ในเวลานี้ สรรพชีวิตในแดนวิญญานสวรรค์ทั้งหมดต่างไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ ทุกคนล้วนแล้วแต่ ตกใจจนขวัญหนีดีฝอกับภาพที่เห็นตรงหน้า

“จู่จวบสิ้นแล้ว” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก มีคนที่ได้สติกลับมากล่าวด้วยความหวาดผวา

จู่ๆ สถานที่ซึ่งได้รับฉายาว่าแม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถตีแตกได้ มาวันนี้ ได้กลายเป็นเก้าอี้ไปในลักษณะเช่นนี้ ช่างเป็นเรื่องที่สร้างความหวั่นไหวต่อจิตใจเพียงใด!

ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงวันเดียว หลี่ชียเอ่ ได้จัดการทำลายเทพเจ้าโบราณน้ำลึก เส้นเม็ງเทียน สำนักแตรสังข์ และจู่จู่ตามลำดับ ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่ตกใจกลัวจนขวัญหนีดีฝอก หลังจากการศึกนี้ได้ผ่านพ้นไป แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรก็เช่นกัน เกรงว่าหลังจากนี้หากมีผู้พบเห็นหลี่ชียเอ่แล้วคงได้แต่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะแข็งแรงแรงเพียงใดก็ตาม เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่แล้ว คงไม่กล้ายื่นเข็ดหน้า ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา!

“แกร่งค์ แกร็งค์ แกร็งค์...” นาทีนี้ กิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งได้ปักลงบนพื้นของจู่จู่ จากนั้น เสียง “ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” ดังขึ้นเป็นระลอก มองเห็นคลังสมบัติแต่ละหลังของจู่จู่ที่ถูกลากออกมา ภูเขาศักดิ์สิทธิ์แต่ละลูก น้ำพุศักดิ์สิทธิ์แต่ละปาก แปลงสมุนไพรรแต่ละแปลง...ทรัพย์สมบัติทั้งหมดของจู่จู่ล้วนแล้วแต่ถูกกิ่งไม้ลากออกมาจนสิ้น และถูกหลี่ชียเอ่ยึดเอาไปเป็นสมบัติส่วนตัวทั้งหมด

จู่ๆ ผ่านการสั่งสมมายุคแล้วยุคเล่า พวกเขาจึงมีสมบัติล้ำค่า
จำนวนนับไม่ถ้วน มีบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์แต่ละปาก และต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์
แต่ละต้นอยู่ในความครอบครอง แต่ทว่า มาวันนี้ต้องตกเป็นของหลี่
ชีย่ไปทั้งหมด

ทุกคนที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์มองดูหลี่ชีย่นำเอาสมบัติ
วิเศษและต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไปทั้งหมด โดยที่ไม่มีใครสักคนกล้า
หาญกล้าคิดโลกในใจกับสิ่งเหล่านั้นแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะเป็นอย่าง
ไรก็ตาม ไม่กล้ามีความคิดที่จะแตะต้องแม้แต่จะคิด

หากจะพูดให้มันเกินเลยสักนิด ต่อให้หลี่ชีย่ทำเหรียญทอง
หล่นบนพื้นสักเหรียญหนึ่ง ก็ไม่มีใครกล้าไปเก็บ ทุกคนต่างก็รู้ว่า
กล้าที่จะเป็นศัตรูกับหลี่ชีย่ คือสำนักถูกทำลาย!

“สงเขียนป้ออยู่ไหน!” ในเวลานี้เอง เสียงของหลี่ชีย่ดังขึ้นมา
อีกครั้ง

ครั้งนี้ได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ ทุกคนต่างรู้สึกแปลกใจว่า เพราะ
อะไรล่ะ หลี่ชีย่ถึงได้เรียกหาคนชื่อนี้ขึ้นมาอย่างกะทันหัน
เพราะว่าในแดนวิญญานสวรรค์มีน้อยคนนักที่เคยได้ยินชื่อสง
เขียนป้อมาก่อน

ณ สถานที่แห่งหนึ่งบนทะเลที่ไม่สะอาดตา ผู้เฒ่าคนหนึ่งรีบเร่ง
รุดมาชนิดล้มลุกคลุกคลาน เห็นฟ้าขึ้นไปคุกเขาอยู่ตรงนั้น เขา
ตกใจจนใบหน้าขาวซีด ตัวสั่นงันงก กล่าวว่า “ข้าน้อย ข้าน้อยอยู่
นี่ ขอฝ่าบาทโปรดบัญชา”

ในเวลานี้ สงเชียนปีตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ เกือบจะปัสสาวะรดกางเกงเสียแล้ว ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมอง

เสียง “ปัง” ดังขึ้น เวลานี้ กิ่งไม้เขียวพลันจัดการตัดเฉือนพื้นที่มุมหนึ่งออกมาจากजूजू ที่กว้างใหญ่ไพศาลแล้วโยนลงทะเลไป กล่าวว่ “เอาไป ผืนแผ่นดินผืนนี้เป็นของเจ้าแล้ว”

“ฝ่าบาท ข้าน้อยมี มี มี มีตาหามีแวไม่ ไม่ทราบว่ฝ่าบาท ท่าน ท่าน ท่านคือราชันเซียนในยุคนี้ ข้าน้อยเพียงเลอะเลือนชั่ววูบ ฤกผลประโยชน์บัดบังดวงตาเอาไว้ ข้าน้อย ข้าน้อยเป็นเพียงมดปลวกตัวหนึ่ง ไม่กล้า ไม่กล้าตั้งเงื่อนไขกับฝ่าบาท...” นาที่นี้ สงเชียนปีถูกทำให้ขวัญหนีดีฝ่อไปแล้วจริงๆ เวลานี้เขาลังได้รู้แล้วว่า ก่อนหน้านั้นตนได้เสนอต่อรองเงื่อนไขกับใครอยู่!

หากเปลี่ยนเป็นตอนนี้ ต่อให้เขากล้าดีแคไหนก็ไม่กล้าต่อรองเงื่อนไขกับหลี่ชียเอ ขอเพียงเป็นสิ่งของที่หลี่ชียเอต้องการ เขาจะไม่ลังเลที่จะหยิบมันออกมา จะไม่กล้าพูดคำว่ไม่อย่างเด็ดขาด!

ในเวลานี้ สงเชียนปีเกรงว่หลี่ชียเอ จะไม่พอใจ หากแม้หลี่ชียเอเกิดไม่พอใจขึ้นมาแม้แต่น้อยนิด ก็สามารถทำลายเผ่าของเขาได้ ทั้งเผ่า สามารถทำลายสิ้นตระกูลสงของเขา เมื่อถึงตอนนั้น เขาก็จะกลายเป็นคนบาปของตระกูลสงไป!

“เอาไปเถอะ ข้าพูดแล้วไม่คืนคำ บอกว่จะให้เจ้าก็ต้องให้เจ้า” หลี่ชียเอเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

“ขอบพระทัยฝ่าบาทที่พระราชทานให้ ได้รับพระกรุณาจากฝ่าบาท ตระกูลสงจะไม่มีวันลืม...” สงเชียนปีไม่กล้าขัดราชโองการ

รีบเร่ง “ปัง ปัง ปัง” โขกศีรษะดังถึงสิบกว่าครั้ง ตกใจนวนิยาย
แทบออกจากร่าง! ”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1534 หมิ่นเฝ้าพันธู์ล้วนสิ้นเทา

ต้นไม้เขียวได้บัดบังไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ เสมือนหนึ่ง มันคือผู้บังการแดนวิญญานสวรรค์ที่แท้จริง ภายใต้ต้นไม้สีเขียวนี้ ทุกอย่างดูเล็กจิ๋วไปหมด ทุกอย่างดูไม่คู่ควรจะกล่าวถึง

ภาพในลักษณะเช่นนี้ ทุกคนได้แต่แหงนหน้ามอง ภายในใจ ของทุกคนล้วนแล้วแต่สิ้นเทา ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะดำรงอยู่ในสถานะ ใดๆ ยามที่แหงนหน้ามองดูต้นไม้เขียวต้นนี้แล้ว ก็ารู้สึกว่า ตนเองนั้นไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง รู้สึกว่าตนเองนั้นช่างอ่อนแอ ปราศจากพลัง

เช่นเดียวกันกับขุนพลไปหว่าที่เกาะเงินหว่า ในเวลานี้ขณะที่เขา แหงนมองดูต้นไม้เขียวที่บัดบังแดนวิญญานสวรรค์ อยู่ นั้น ก็ บังเกิดความรู้สึกว่าตนเองนั้นช่างอ่อนแอปราศจากพลังเสีย เหลือเกิน และตกอยู่ในห้วงลึกแห่งความฉงนด้วยเกล้า ภายใต้ต้นไม้ เขียวเช่นนี้ ตนเองเป็นไม่ได้กระทั่งมดปลวก

ก่อนหน้านี้ ขุนพลไปหว่ารู้สึกไม่เข้าใจโดยตลอดว่า เหตุใด ฝ่าบาทของเขาถึงได้ให้การสนับสนุนหฺลื่อชี่เย่ถึงเพียงนี้ กระทั่งเห็น ว่าการที่หฺลื่อชี่เย่อยู่เหนือเทพเจ้าแห่งทะเลก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล

เวลานี้ ขุนพลไปหว่าจึงได้เข้าใจอย่างแท้จริงแล้ว ในเวลานี้เขา รู้สึกว่าการกระทำของฝ่าบาทเช่นนี้ช่างเป็นความฉลาดเฉียบ

แหลมและมีสายตายาวไกลเพียงใด เป็นอะไรที่เปี่ยมด้วยการมอง
กาลไกลเช่นใด

ขนาดยังไม่ทันได้เป็นราชันเซียนก็สามารถทำลายจู่ๆ ซึ่งมี
ฉายาว่าแม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถตีแตกได้ แล้วถ้าหากได้เป็น
ราชันเซียนแล้ว ไม่ยิ่งไปกว่านี้...

เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้ว ขุนพลไปหู่ถึงกับรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมา
ทีหนึ่ง หลี่ชียะในเวลาที่ยังน่ากลัวถึงเพียงนี้ หากได้เป็นราชันเซียน
แล้ว ขุนพลไปหู่ไม่อาจจินตนาการได้ เขาสามารถอาศัยฉายาๆ
หนึ่งมาเปรียบเปรยได้เท่านั้น นั่นก็คือราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอด
กาล!

ความจริงแล้ว คนที่มีความคิดเฉกเช่นขุนพลไปหู่ไม่ได้มี
เพียงขุนพลไปหู่เพียงคนเดียว บรรดาผู้ยืนอยู่ในจุดสูงสุดที่เป็น
ระดับปราศจากผู้ต่อกรของแดนวิญญานสวรรค์ในเวลา นี้ ก็ต้อง
ร่างสั่นเทาขึ้นมา

หลี่ชียะยังไม่ทันได้สับทอดชะตาฟ้า ยังไม่ได้เป็นราชันเซียน ก็
น่ากลัวได้ถึงเพียงนี้แล้ว ถ้าหากหลังจากที่หลี่ชียะกลายเป็นราชัน
เซียนแล้ว พวกเขาที่อยู่ในสถานะยืนอยู่จุดสูงสุดเหล่านี้ เมื่อยืนอยู่
ต่อหน้าหลี่ชียะ มิเป็นไม่ได้กระหังมดปลวกเลยรี!

ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล! ภายในใจของระดับ
ปราศจากผู้ต่อกรบางคนทอดถอนใจอยู่ในใจเบาๆ บางที ใน

อนาคตหลังจากที่หลีชีเย่ได้กลายเป็นราชันเซียนไปแล้วนั้น เขาต้องได้เป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาลแน่นอน!

เวลานี้ สรรพชีวิตทั้งหมดของแดนวิญญาณสวรรค์ล้วนแล้วแต่ต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ กระทั่งกล่าวได้ว่า สรรพชีวิตของแดนวิญญาณสวรรค์ล้วนแล้วแต่ถึงกับตัวสั่นงันงก นาทีนี่ไม่รู้ว่า มีสรรพชีวิตจำนวนเท่าไรตกใจจนต้องหมอบอยู่กับพื้นร่างสั่นเทาไปทั้งตัว

นาทีนี่ ไม่รู้ว่าในแดนวิญญาณสวรรค์มีสรรพชีวิตจำนวนเท่าไรที่ตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ

สำนักแตรสังข์ถูกทำลายไปแล้ว สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกถูกทำลายไปแล้ว สำนักเส้นเมี่ยงเทียนถูกทำลายไปแล้ว สุดท้าย แม้แต่जूลู่ที่มีฉายาว่ากระทั่งราชันเซียนก็ไม่สามารถบุกตีแตกได้ก็ไม่อาจหนีพ้นชะตากรรมต้องถูกทำลาย

ทุกครั้งทีนึกถึงภาพของหลีชีเย่อาศัยวิธีการที่แข่งขันยิ่งจัดการถอนรากถอนโคนต้นพฤษชาจารย์ทั้งสามต้นขึ้นมาพร้อมกันทีเดียว สรรพชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนก็ต้องรู้สึกตกใจจนเหงื่อไหลพรากกาย กระทั่งมีผู้ที่ถึงกับปัสสาวะรดกิมิ

เกรงว่าผู้คนจำนวนมากยังคงต้องตกใจตื่นจากการฝันร้ายด้วยภาพๆ นี้ แม้เวลาจะผ่านไปเนิ่นนานมากแล้ว

ต้นพฤษชาจารย์สามต้นที่ได้ชื่อว่าไม่มีใครสามารถถอนขึ้นมาได้ เวลานี้กลับถูกหลีชีเย่จับถอนรากถอนโคนขึ้นมาเป็นๆ เป็นภาพที่ถูกสลักเอาไว้ในใจของผู้คนอย่างรุนแรง ทำให้ผู้คนไม่อาจ

ลืมนภาพนี้ไปชั่วชีวิต! ไม่ว่าบุคคลนั้นจะดำรงอยู่ในฐานะเช่นใดก็ตาม จะไม่สามารถลืมนภาพนี้ไปได้ตลอดกาล

“ยังมีผู้ที่ต่อสู้อกับข้าหรือไม่?” ในเวลานี้เสียงของหลี่ชีย่ดังก้องไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ แม้ว่าทุกคนไม่สามารถมองเห็นตัวของหลี่ชีย่ได้ แต่ว่า สรรพชีวิตในแดนวิญญานสวรรค์ ล้วนแล้วแต่รู้สึกได้ว่า ชั่วพริบตาเดียวกันนี้สายตาของหลี่ชีย่ได้มองกวาดไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์

สรรพชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับรู้สึกหนาวสั่นและอ่อนระทวยไปทั้งตัว เมื่อรู้สึกถึงสายตาของหลี่ชีย่ที่กวาดตามองผ่านร่างของตน แม้แต่ระดับปราศจากผู้ต่อกรยังต้องรู้สึกขนลุกขนพองไม่กล้าสบตากับหลี่ชีย่

ในเวลานี้ สายตาของหลี่ชีย่ไม่ได้จ้องมองไปที่สรรพชีวิตของแดนวิญญานสวรรค์ สายตาของเขาตกไปอยู่ที่ทะเลกระดูก สายตาของเขากลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก

“ออกมาสู้กันสักครั้งหรือไม่?” เสียงของหลี่ชีย่ดังก้องไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ภายใต้น้ำเสียงเช่นนี้ ทำให้บรรดาสรรพชีวิตของแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่ต้องสั่นเทา หลายคนถึงกับตกใจจนปีศาจมาราดออกมา

แน่นอนที่สุด หลี่ชีย่ไม่ได้ร้องท้าสู้กับบรรดายอดฝีมือของแดนวิญญานสวรรค์ เขาเพียงจ้องมองไปที่ทะเลกระดูกเท่านั้นเอง

แต่ทว่า ทะเลกระดูกกลับเงียบสงบไม่มีเสียงใดๆ เหมือนว่ามีสรรพชีวิตได้ยินคำพูดของหลี่ชียเออย่างนั้น ในทะเลกระดูกยังคงเงียบสงบ ไม่มีใครตอบคำพูดของหลี่ชียเอ!

“ฝ่าบาท เลิกปลั่งอภินิหารไปเถอะ” ในเวลานี้เอง มีผู้คนในแดนวิญญานสวรรค์ถูกทำให้ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ถึงกับเรียกขานว่าฝ่าบาท และโชคศิระชะอยู่ตรงนั้น พวกเขาต่างต้องการให้หลี่ชียเอเลิกแสดงอภินิหารนี้เสีย

ความจริงแล้ว บรรดาผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดของแดนวิญญานสวรรค์ ล้วนแล้วแต่ เข้าใจความหมายของหลี่ชียเอผิดไป ต่างเข้าใจว่าหลี่ชียเอกำลังร้องท้าสู้กับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของแดนวิญญานสวรรค์อยู่

การส่งเสียงร้องท้าสู้ของหลี่ชียเอในลักษณะเช่นนี้ ทำให้ทุกคนตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อไปสิ้น กระทั่งระดับปราศจากผู้ต่อกร พวกเขาต้องแอบซ่อนตัวไม่กล้าออกมาพบปะผู้คนอีกเลย

แน่นอนที่สุด หลี่ชียเอหาได้ร้องท้าทายต่อยอดฝีมือของแดนวิญญานสวรรค์ แดนวิญญานสวรรค์ในวันนี้ยังมีใครคู่ควรจะต่อสู้กับเขาได้ ผู้ที่คู่ควรจะต่อสู้กับเขาได้คงมีเพียงทะเลกระดูกเท่านั้น

ทะเลกระดูกเงียบสงบ สูดหายใจสิ่งนี้ทำให้หลี่ชียเอละสายตากลับมา นานาที่นี้สายตาหลี่ชียเอ ได้ลือกเป้าๆ หนึ่งไปที่เส้นลือโจว เป็นสถานที่ที่ลึกลับมากแห่งหนึ่ง

สายตาของหลี่ชียะเวลานี้ลึกล้ำยิ่งนัก เหมือนว่าเป็นการก้าวข้ามอดีตถึงปัจจุบัน เหมือนว่าต้องการทะลุทะลวงทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้อย่างนั้น ในเวลานี้เอง เมื่อหลี่ชียะสาดสองประกายไปยังสถานที่แห่งนั้น เสมือนหนึ่งต้องการส่องสถานที่ตรงนั้นให้ชัดเจน

“เห็นทีนี่เป็นการปล่อยวางแล้วจริงๆ นี่เท่ากับบ่งบอกว่าหาวิธีใหม่ได้แล้ว” สายตาของหลี่ชียะได้ล็อกเป้าสถานที่แห่งนั้นเอาไว้ และเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

แต่ทว่า นาทีนี้ สถานที่แห่งนั้นยังคงไม่มีการตอบสนองใดๆ ไม่มีความเคลื่อนไหว มันยังคงลึกลับอะไรอย่างนั้น และดูธรรมดาามาก ไม่มีผู้คนใดๆ ให้ความสนใจสถานที่แห่งนั้น และไม่มีใครใส่ใจสถานที่แห่งนั้น เว้นเสียแต่หลี่ชียะในเวลานี้เท่านั้น!

หลังจากที่หลี่ชียะ มองดูสถานที่แห่งนั้นอยู่เป็นเวลานาน ขณะที่สถานที่แห่งนั้นยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ หลี่ชียะจึงค่อยๆ ละสายตากลับมา

“เสียดาย ข้าอยากจะทำอะไรสักครั้ง แต่ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ทำเฉยๆ เนื้อเยื่อตัวหลบซ่อนตัวกัน นับว่าน่าเสียดายยิ่งนัก” เสียงของหลี่ชียะดังก้องไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ทำให้สรรพชีวิตในแดนวิญญานสวรรค์ ถึงกับพวาจนหน้าถอดสี

“นายท่าน โลกนี้ยังมีใครกล้าต่อสู้กับท่านอีก รีบยกเลิกการแสดงอภินิหารเสียเถอะ” เวลา นี้ มีคนจำนวนมากถึงกับคุกเข่าลงกับพื้น และอดที่จะโห่กศีรษะไม่ได้

เวลานี้ ทุกคนในแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ เมื่อเห็นหลี่ชียเอ๋อร้องทำหายไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ทำให้แม้แต่ระดับที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้ายังต้องหลบซ่อนตัว ต่างถูกทำให้ตกใจจนหน้าขาวซีด

ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ๋อ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะไปต่อสู้กับหลี่ชียเอ๋อ แม้แต่ต้นพฤกษาจารย์สามต้นยังถูกหลี่ชียเอ๋อจัดการถอนรากถอนโคนขึ้นมาเป็นๆ แล้วพวกขับเป็นตัวอะไร ต่อให้เป็นระดับที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ก็ต้องถูกหลี่ชียเอ๋อสังหารได้เช่นกัน

แน่นอน บรรดาสรรพชีวิตต่างเข้าใจผิดต่อความหมายของหลี่ชียเอ๋อ เพราะหลี่ชียเอ๋อไม่ได้ทำสู้กับแดนวิญญานสวรรค์

“เสียดาย” สุดท้ายหลี่ชียเอ๋อได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ทะเลกระดูกก็ดี เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ช่าง ขอเพียงไม่ปรากฏตัวออกมา เขาก็จนด้วยเกล้า

“แว้งค์” ในขณะที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดในแดนวิญญานสวรรค์กำลังตัวสั่นงันงกอยู่นั้น เสียงหนึ่งดังขึ้น ต้นไม้เขียวที่บิดบังไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ได้หายไป เวลานี้ ประกายสีเขียวที่ไม่มีสิ้นสุดได้ไปรยปรายไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ เมื่อประกายสีเขียวได้ไปรยไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ มันแลดูสวยงามยิ่งนัก และเป็นจินตภาพยิ่ง

เมื่อต้นไม้เขียวที่บิดบังแดนวิญญานสวรรค์หายไปแล้ว ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนมองไปที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เห็นเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยังคงอยู่ที่ตรงนั้น ยังคง

พาดผ่านเส้นลือโลวเหมือนเดิม หัวเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยังคง
เงิบสงบบมาก มันยังคงเป็นหนึ่งในสิบสองหลุมฝังศพ ดูเหมือน
ตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่เคยมีเรื่องใดๆ เกิดขึ้นทั้งสิ้น

ผู้คนจำนวนมากอดขยี้ตาตนเองไม่ได้ เมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้
ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกว่าเป็นความฝันไม่เป็นความจริง
เหมือนว่าก่อนหน้านี้ทุกอย่างล้วนแล้วแต่เป็นความฝัน

“เจ้าลองหยิกขาอ่อนของข้าที่ซี” กระทิงมียอดฝีมืออดที่จะ
กล่าวกับผู้ที่อยู่ข้างกายตนเอง หลังจากนั้น ตามมาด้วยความ
เจ็บปวด จึงทำให้รู้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่ความฝัน!

มองดูเส้นเม็งเทียน เทพเจ้าโบราณน้ำลึก สำนักเตรสังข์ และ
จู่จู่ที่ถูกทำลายไปแล้ว จึงทำให้ทุกคนเข้าใจได้ว่าเป็นหาใช่ความฝัน
การชนฆาที่ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นมาแล้วจริงๆ

แม้ว่าเหตุการณ์สังหารครั้งยิ่งใหญ่ได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่ว่า หัว
ทั้งแดนวิญญานสวรรค์ได้ตกอยู่ท่ามกลางความเงิบสงงดที่ยาวนาน
มาก ช่วงเวลาต่อจากนี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วน
สำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากนับไม่ถ้วนล้วนแล้วแต่ไม่กล้าพูดอะไรสักคำ
ออกมา หรือจะกล่าวให้มันดูเกินเลยไปสักนิดก็คือ ไม่กล้า
แม้กระทั่งหายใจแรง

ห้วงระยะเวลาต่อจากนี้ นับว่าแดนวิญญานสวรรค์มีความสงบ
กล่าวได้ว่าผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้าล้วนแล้วแต่ไม่กล้าโผล่ออกมา
ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนต่างหลบอยู่แต่ในบ้านไม่กล้าออกมา

ศึกในครั้งนี้นับว่าส่งผลให้พวกเขาต้องขวัญหนีดีฝ่อโดยแท้จริง

กระทั่งหลังจากการศึกครั้งนี้เสร็จสิ้นลง ระดับปราศจากผู้ต่อกรที่เพิ่งปรากฏตัวมาบางคนถึงกับต้องรีบกลับเข้าไปอยู่ในโลงเหมือนเดิม ไม่กล้าออกมาอีกเลย

กระทั่งมีระดับที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ต้องรีบหลบซ่อนตัวอย่างเร็ว ก่อนจากไปได้กล่าวเตือนลูกหลานของตนเองเอาไว้ว่า "ชาตินี้ให้ประพฤติตัวอยู่อย่างเฉียมตัวแต่โดยดี อย่าได้ก่อเรื่องเดือดร้อนให้กับข้า"

หลังจากเสร็จศึกในครั้งนี้แล้ว หลี่ชีย่กลับไปที่รถจตุรยุทธและโยนหยกโบราณของเส้นเม็งเทียน กับอาวุธปฐมบรรพบุรุษของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกให้กับซูหย่งหวาง

"ของสองสิ่งนี้ไปศึกษาให้ละเอียด มันจะทำให้เจ้าได้รับประโยชน์ไม่มีสิ้นสุด"

"ให้ข้า?" ซูหย่งหวางถึงกับตะลึง กล่าวว่า "ข้ามีของวิเศษแล้ว"

แม้ว่าซูหย่งหวางยังไม่รู้ว่าของวิเศษสองสิ่งนี้มีความลึกลับพิสดารอย่างไรบ้าง แต่ทว่า พวกมันสามารถเป็นสมบัติวิเศษประจำสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกและสำนักเส้นเม็งเทียน ย่อมต้องเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมาก

"ของวิเศษชิ้นนั้นของเจ้าคือของตระกูลซู คืนกลับไปยังอารามเก่าแก่เถอะ แต่ของวิเศษสองสิ่งนี้สามารถติดตามเจ้าปราบปรามไป

ท้าวหล้า” หลี่ซิเย่ยอมรู้ว่าของวิเศษที่ซูหย่งหวางพุดถึงนั้นหมายถึงสิ่งใด

ครั้งนั้น เขาได้มอบของวิเศษชิ้นนี้ให้กับตระกูลซู จุดประสงค์ก็เพื่อปกป้องรักษาตระกูลซู เวลานี้ซูหย่งหวางตามหาของวิเศษชิ้นนี้กลับมาได้ หลี่ซิเย่ยังคงคาดหวังให้ของวิเศษชิ้นนี้ยังคงเก็บเอาไว้กับอารามประจำตระกูลของตระกูลซู และให้ของวิเศษชิ้นนี้ยังคงอยู่กับตระกูลซูต่อไป และสิ่งนี้ก็คือสิ่งที่เขาติดค้างตระกูลซู

ซูหย่งหวางไม่พุดอะไรอีกต่อไป เขาเก็บของวิเศษสองชิ้นนั้นเอาไว้เงียบๆ หลี่ซิเย่มีของวิเศษมากมายขนาดนั้น แต่เขาก็กลับเลือกที่จะมอบของวิเศษสองชิ้นนี้ให้กับนาง ย่อมต้องมีเหตุผลของเขา

ตอนที่ 1535 ลาก่อน คุณชาย

แดนวิญญาณสวรรค์ทั้งหมดตกอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบ เป็นเวลานานมาก หากเป็นก่อนหน้านั้น เมื่อเกิดศึกที่ยิ่งใหญ่ขึ้นแล้ว ไม่ว่าใครเป็นฝ่ายแพ้หรือชนะก็ตาม จะกลายเป็นหัวข้อสนทนาตามตรอกซอกซอย และหัวข้อสนทนาหลังอาหาร

แต่ว่า หลังจากการศึกในครั้งนี้สิ้นสุดลงแล้วกลับผิดปกติมาก ไม่มีใครต้องการไปพูดถึงการศึกในครั้งนี้เลย กระทั่งหลังการศึกครั้งนี้ผ่านไป สำนักแต่ละแห่งต่างตกอยู่ภายใต้ความเงียบสงบ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างหลบอยู่แต่ภายในสำนักของตนไม่กล้าออกมา

ขณะเดียวกัน ทุกๆ สำนักต่างปกครองศิษย์ภายในสำนักของตนเข้มงวดมาก ในช่วงระยะเวลาที่ยาวนานช่วงนี้จะไม่อนุญาตให้ศิษย์คนหนึ่งคนใดออกไปจากสำนักอย่างเด็ดขาด

อาจกล่าวได้ว่า นับแต่อดีตกาลจนถึงปัจจุบัน แดนวิญญาณสวรรค์ในขณะนี้คือช่วงเวลาเงียบสงบมากที่สุด หากเป็นช่วงก่อนหน้านี้นี้ ไม่ว่าจะเป็ดยุคที่เจริญรุ่งเรืองเช่นใด ไม่ว่าจะเป็ยวันเวลาที่สงบและสันติ แดนวิญญาณสวรรค์ที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตก็ต้องการกระทบกระทั่งกันบ้าง ระหว่างสำนักกับสำนัก หรือระหว่างผู้บำเพ็ญตนกับผู้บำเพ็ญตนด้วยกัน จะมากหรือน้อยก็ต้องมีขัดแย้งกันบ้าง

แต่ทว่า ในช่วงเวลานี้บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดของแดนวิญญานสวรรค์ กับสงบขึ้นมาโดยพลัน เหมือนว่าภายในชั่วข้ามคืน บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์กลับกลายเป็นอยู่ในกฎในเกณฑ์ เหมือนว่าภายในชั่วข้ามคืน ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดก็ได้กลับกลายเป็นเด็กดีจนหมดสิ้น

แน่นอน สิ่งนี้หาใช่บรรดาผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดของแดนวิญญานสวรรค์กลายเป็นเด็กดีในชั่วข้ามคืน แต่เป็นเพราะยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของแดนวิญญานสวรรค์ทั้งหมดถูกทำให้ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ทั้งหมดหลบอยู่แต่ในบ้านไม่กล้าออกมา

กระทั่งภายหลังการศึกนี้จบสิ้นลงไปแล้ว ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากของแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่ตัวสิ้นเหา ตัวสิ้นระริก กระทั่งเวลานอนหลับในตอนกลางคืนยังต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากฝันร้ายที่น่ากลัว

หลังการเข่นฆ่าครั้งใหญ่แล้ว ทำเอาบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของแดนวิญญานสวรรค์ต่างปฏิบัติตนไปตามหน้าที่ของตนเอง

ความสงบในลักษณะเช่นนี้ ความเงียบสงบเช่นนี้ ทำให้ตาเต๋มาที่อาศัยอยู่เก้าชั้นฟ้าถึงกับหัวเราะขึ้นมา ยิ้มกล่าวว่า "ไม่ได้อาศัยเลือดล้างเช่นนี้มานานมากแล้ว มีเพียงเจ้าอีกาบ่าที่อาศัยเลือดล้างลักษณะนี้สักครั้ง พวกผู้เยาว์ที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำจึงรู้จักทำตัวเลียมเนื้อเลียมตนบ้าง และรู้ว่าสิ่งที่ตนเองเผชิญคืออสูรร้ายในยุคดึกดำบรรพ์เช่นใด! "

การเข่นฆ่าลักษณะเช่นนี้ ไม่ได้สร้างความแปลกใจให้กับตาเต๋มาแม้แต่น้อย เขาคาดการณ์เอาไว้แต่แรกถึงการกลับมาของหลี่

ชียะแล้วว่า จะต้องกระทำการใหญ่อย่างแน่นอน และด้วยสาเหตุนี้เองที่เขาไม่อนุญาตให้เด็กเปรตกลุ่มนั้นของแคว้นมังกรยักรักษ์ก้าวออกจากสำนัก เพราะถ้าหากไปทำให้ผู้อยู่ในฐานะอิกาทมิพเช่นนี้ โกรธขึ้นมาละก็ ต่อให้หลีชียะเห็นแก่หน้าของเขา เกรงว่าเจ้าเด็กเปรตกลุ่มนั้นก็ต้องถูกถลกหนังกันบ้างละ โทษตายเว้นได้ แต่โทษเป็นยากจะอภัย!

ณ เกาะเงินหว่าที่เจียบสงบ ลมบางเบาที่พัดผ่าน ทำให้ผู้คนถึงกับหลงใหลอยู่ท่ามกลางบรรยากาศเช่นนี้

เวลานี้ เกาะเงินหว่าลอยอยู่บนทะเล นาที่นี้ หลีชียะและถานไถ-ร่วหนานยืนอยู่บริเวณหน้าผาจำลองมองดูทะเล หลีชียะไม่ได้พูดอะไรออกมาเช่นกัน พวกเขาสองคนเพียงชื่นชมน้ำขึ้นน้ำลงอย่างเจียบๆ มองดูทัศนียภาพที่งดงามยิ่งของทะเล

สุดท้าย หลีชียะถึงกับทอดถอนใจเบาๆ ออกมา นิ้วทั้งห้าของถานไถ-ร่วหนานสอดประสานกับนิ้วของหลีชียะแน่น มองดูทัศนียภาพของทะเลนิ่งสงบไม่พูดไม่จาอยู่เช่นนั้นเป็นเวลานาน

“ครั้งนี้คงเป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่คุณชายอยู่ชมน้ำขึ้นน้ำลงเป็นเพื่อนข้าแล้ว” หลังจากผ่านไปนานมาก ถานไถ-ร่วหนานจึงได้เอ่ยขึ้นมาเบาๆ

หลีชียะถึงกับนิ่งเงียบกับคำพูดของถานไถ-ร่วหนานอยู่พักหนึ่ง ท่าทีดูสลดไปบ้าง ความจริงแล้ว เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าหลังจากพบกันในครั้งนี้แล้ว อนาคตจะได้พบกันอีกเมื่อไร บางทีหลังจากพบกันในครั้งนี้แล้ว จะเป็นการจากลากันชั่วนิรันดร์ของคนทั้งสองก็เป็นได้ จากนั้นไป พวกเขาจะไม่ได้พบกันอีก

แม่หลีชีเย่ใช้ว่าจะไม่เคยพบกับการจากลา พันล้านปีที่ผ่านมา เขาเคยพานพบกับความเป็นความตายมานับครั้งไม่ถ้วน สงผู้ที่เคยอยู่ข้างกายจากไปคนแล้วคนเล่า บางคนหลับใต้อพื้นดินตลอดกาล บางคนไม่ปรากฏตัวออกมาอีกตลอดไป และบ้างแยกจากกันคนละฟากฟ้า ไม่พบกันเป็นนิรันดร...

หลังจากผ่านเหตุการณ์สงผู้ที่อยู่ข้างกายจากไปคนแล้วคนเล่า เวลาผ่านไปนานวันเข้า หัวใจดวงนี้ของเขาก็ซาชิน แต่ไม่ใช่เป็นเพราะเขาเย็นชา และไม่ใช่เพราะเขาทารุณโหดร้าย แต่เป็นเพราะจนด้วยเกล้า นี่แหละคือความจนด้วยเกล้าของความเป็นอมตะ

ขณะที่เจ้าตัวนั้นมีชีวิตคงอยู่ตลอดไป แต่คนที่อยู่รอบกายต้องจากไปคนแล้วคนเล่า ยิ่งไปกว่านั้น เขายังมีหนทางที่จะก้าวเดินไปอีกยาวไกล เขามีหนทางอันยาวไกลที่รอให้เขาไปบรรลุ เขาจะต้องก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีหยุด และจะไม่อยู่กับที่ ไม่เหลียวหลังกลับตลอดไป!

หลีชีเย่ถึงกับนั่งเงิบ นั่งเงิบอยู่อย่างนั้นนานมาก หลังจากเวลาผ่านไปนานมากแล้ว หลีชีเย่ถึงกับทอดถอนใจด้วยความกลัดกลุ้ม เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า "ข้าเป็นนายที่ไม่มีควมรับผิดชอบ เจ้าติดตามข้ามาโดยตลอด อยู่ข้างกายข้าตลอดมา แต่ ข้ากลับไม่สามารถหยุดอยู่กับที่เพื่อเจ้า ไม่สามารถอยู่เคียงข้างเจ้า"

ถ่านไถ-ร่วหนาน โฝกอดหลีชีเย่เอาไว้ทันที กอดเอวของเขาเอาไว้แน่น กอดรัดจนแน่นมากๆ หลีชีเย่ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความกลัดกลุ้ม และกอดนางเอาไว้แน่นเช่นกัน

“ไม่” ถานไถ-ร่อหนานที่กอดหีชีเยเอาไว้แน่น กล่าวว่
“คุณชาย เรื่องนี้ไม่โทษท่าน คุณชายที่ซำรู่จักไม่เคยหยุดอยู่กับที่
ไม่ว่กับซำก็ดี หรือต่อให้เป็นผู้คนในเก้ำชั้นฟ้าสิบแดนดินก็ไม่มี
ค่าพอที่จะให้คุณชายต้องหยุดอยู่กับที่ ไม่คู่ควรให้ท่านไปเผำร่อ
...”

“...ท่านถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ ท่าน
จะต้องสู้รบจนถึงสุดท้ำย สู้ไปจนถึงสุดปลายทางของโลก สิ่งนี้เป็น
สิ่งที่ท่านปรารธนา และเป็นความไฝ่ฝันของท่าน และนี่ก็คือ
คุณชายของซำ มีเพียงท่านที่ไล่ล่าความฝันตลอดไปจึงคู่ควรให้
ซำเสียสละ คู่ควรให้ซำเคียงข้างท่าน! เป็นเพราะท่านที่ไม่เคยละทิ้ง
มอบความกล้าหาญให้กับซำ เป็นเพราะท่านที่ยืนหยัดไม่ปล่อย ทำ
ให้ซำรู่จักต่อสู้ ต่อให้คุณชายไปจากที่นี่ แต่ คุณชายจะอยู่ในใจ
ของซำตลอดไป”

เมื่อถานไถ-ร่อหนานกล่าวมาถึงตรงนี้ ได้กอดหีชีเยเอาไว้
แน่น กอดอยู่อย่างนั้นนานมาก ขณะที่หีชีเยก็กอดเสียแน่นมาก
เช่นกัน พวกเขาต่างรู้ดีว่ จากกันคราวนี้เกรงว่จะเป็นการจากกัน
ชั่วนิรันดร์ของพวกเขาทั้งสอง นับจากนี้ไป เกรงว่พวกเขาคงยาก
จะมีโอกาสได้พบกันอีกแล้ว

พวกเขาทั้งสองสวมกอดกันจนแน่น นานี่นี้ พวกเขาทั้งสอง
เสมือนได้หลอมรวมเป็นร่างเดียวกัน พวกเขาต่างได้ยินเสียงหัวใจ
เต้นของอีกฝ่าย เว้นแต่เสียงหัวใจเต้นของคนทั้งสองแล้วก็ไม่
มีสิ่งอื่นใดบนโลกนี้อีกเลย

“ลาก่อน คุณชาย” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ถานไถ-รว่อหนานได้เอ่ยขึ้นข้างหูหลี่ชีย่ด้วยความรักที่ลึกซึ้งยิ่ง

“ลาก่อน รว่อหนาน” ในที่สุด หลี่ชีย่ ก็เอ่ยขึ้นมาเบาๆ น้ำเสียงเหมือนเป็นเสียงกระซิบ เขาผู้ซึ่งไม่รู้จกคำว่าเศร้าอาดูรเวลานี้ก็ถึงกับเหม่อลอย

สุดท้าย หลี่ชีย่ผละจากถานไถ-รว่อหนานแล้วหันหลังจากไปทันที เขาไม่ได้หันหลังกลับไปมองดูถานไถ-รว่อหนานอีก ขณะที่เข้าก้าวเดินไปข้างหน้า นั้น หางตาของเขาเปียกแฉะขึ้นมาโดยไม่รู้สึกตัว

ถานไถ-รว่อหนานทอดสายตามองส่งหลี่ชีย่จากไป กระทั่งเงาหลังของเขาหายไปบนเส้นขอบฟ้า สุดท้าย นางถึงกับหลับตาลงอย่างช้าๆ เวลานี้ หยดน้ำตาได้หลั่งรินลงมาจากหางตาของนาง

“คุณชาย ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้ ข้าเชื่อว่าท่านจะต้องชนะ ท่านต้องทำได้แน่” หลังจากผ่านไปนานมากๆ ถานไถ-รว่อหนานก็ได้กระซิบออกมาเบาๆ

การต่อสู้ครั้งสุดท้ายในอนาคต ถานไถ-รว่อหนานไม่รู้ว่าจุดจบของมันจะเป็นเช่นใด แต่ทว่า ภายในใจของนาง คุณชายของนางชนะไปแล้ว เนื่องจากคุณชายของนางไม่ว่าจะเวลาใดก็ตาม ก็ต้องลุกขึ้นยืน ต่อให้ต้องตกลงไปในเหวลึกหมื่นจั้ง เขาก็จะลุกขึ้นมาจากตรงนั้น ยังคงเกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอีกครั้งหนึ่ง

นี่แหละคือคุณชายของนาง และเป็นชายในดวงใจของนาง ไม่ว่าจะป็นช่วงเวลาใดก็ตามจะไม่มีวันละทิ้ง จะต้องยืนหยัดไปจนถึงที่สุด ไม่ว่าจะจุดจบจะเป็นเช่นใด เขาก็จะก้าวเดินไปจนถึงที่สุด!

ท้ายที่สุด เกาะเงินหูกก็ได้หายไปท่ามกลางมหาสมุทรที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาไม่ได้ปรากฏตัวออกมาอีกเลย ไม่มีใครได้พบเห็นมันอีก มันหายไปในลักษณะเช่นนี้ รอคอยวันที่จะได้ปรากฏตัวขึ้นมาอีกครั้งในวันนั้น!

หลี่ซีเย่ออกจากเกาะเงินหูกโดยไม่ได้เดินทางกลับไปยังแดนมนุษย์กษัตราในทันที แต่พาซูหย่งหวางตรงไปยังหอสัตตะยุทธ

ก่อนหน้านั้น หลี่ซีเย่ได้เคยมีการแลกเปลี่ยนกับหอสัตตะยุทธมาก่อน เขาจะช่วยต่ออายุชีพให้กับบรรพบุรุษเจ็ดของหอสัตตะยุทธ และบรรพบุรุษเจ็ดจะให้เขาได้พบกับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ

หลี่ซีเย่พาซูหย่งหวางก้าวข้ามฟ้าดินถึงยังหอสัตตะยุทธ

หอสัตตะยุทธ นับเป็นสำนักที่แข็งแกร่งที่สุดของปีศาจทะเล ได้ชื่อว่าเป็นผู้นำของเผ่าปีศาจทะเล อีกทั้งหอสัตตะยุทธยังเคยให้กำเนิดเทพเจ้าแห่งทะเลถึงสามคน

ตลอดเวลาที่ผ่านมา หอสัตตะยุทธเปี่ยมด้วยอัจฉริยะบุคคลมากมาย ยอดฝีมือจำนวนมากไม่ถ้วน หอสัตตะยุทธเป็นที่กล่าวขวัญถึงไม่เพียงเพราะเป็นหนึ่งในสำนักสามเทพเจ้าแห่งทะเลเท่านั้น ขณะเดียวกันผู้คนยังกล่าวขวัญถึง "เจ็ดกระบวนท่า" ของหอสัตตะยุทธอีกด้วย

ผู้คนจำนวนมากในแดนวิญญานสวรรค์ต่างว่ากันว่า การที่ หอสัตตะยុทธ ถูกตั้งชื่อว่า “หอสัตตะยुทธ” นั้นมีสาเหตุสืบเนื่องมาจาก “เจ็ดกระบวนท่า” ของพวกเขา

แน่นอน กล่าวสำหรับเจ็ดกระบวนท่านั้น ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากของแดนวิญญานสวรรค์รู้แค่มันอยู่ในตำนานเท่านั้น ความจริงแล้วในแดนวิญญานสวรรค์ผู้ที่เคยเห็นเจ็ดกระบวนท่าจริงๆ นั้นมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ต่อให้เป็นยอดฝีมือของหอสัตตะยुทธเองก็ไม่เคยพบเห็นเจ็ดกระบวนท่ามาก่อน

ความจริงแล้ว การที่ไม่มีใครได้พบเห็นเจ็ดกระบวนท่ามาก่อนก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก หอสัตตะยुทธในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถบรรลุทั้งเจ็ดกระบวนท่าได้อย่างแท้จริงนั้นมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นขณะที่บรรพบุรุษเจ็ดคือหนึ่งในนั้น

หลี่ซีเยพาซูหย่งหวางมาถึงหอสัตตะยुทธ หอสัตตะยुทธนั้นมีพื้นที่ที่กว้างขวางมาก และหอสัตตะยुทธนั้นมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ตึกรามบ้านช่องมีความหนาแน่นมาก ทิวทัศน์หอสัตตะยुทธสามารถมองเห็นควันที่ลอยม้วนตัวขึ้นไป

มองดูปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ นานาของหอสัตตะยुทธแล้ว ทำให้เข้าใจว่าตนเองนั้นมาถึงโลกแห่งจินตนาการ มาถึงแดนสวรรค์ที่หลุดพ้นจากโลกของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ใครจะไปนึกว่าสถานที่ที่อยู่ตรงหน้าคือสถานที่ที่ของเผ่าปีศาจทะเลที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดแห่งหนึ่ง

ขณะที่หลี่ซีเยไปถึงหอสัตตะยुทธนั้น บรรพบุรุษเจ็ดผู้มีศักดิ์สูงที่สุดของหอสัตตะยुทธได้มาให้การต้อนรับด้วยตนเอง ฐานะของ

บรรพบุรุษเจ็ดไม่เพียงแค่เฉพาะภายในหอสัตตตะยุทธ เท่านั้น แม้แต่ทั่วแดนวิญญานสวรรค์ เขาก็มีฐานะที่สูงส่งมาก

แต่ทว่า มาวันนี้ บรรพบุรุษเจ็ดที่มีผมเฝ้าชาวโพลนต้องออกมาให้การต้อนรับหลี่ชีย่ด้วยตนเอง พลันที่มองเห็นหลี่ชีย่ก็ได้คุกเข่าก้มกราบในทันที และกล่าวด้วยความเคารพว่า “ใต้เท้ามาเยือน ข้าไม่ได้ออกไปให้การต้อนรับ ขอใต้เท้าได้โปรดยกโทษให้ด้วย”

หลี่ชีย่ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมามองดูบรรพบุรุษเจ็ดที่คุกเข่าก้มกราบกับพื้น เขายิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “บรรพบุรุษเจ็ดย่อมเป็นบรรพบุรุษเจ็ด ไม่เหมือนคนอื่นจริงๆ หาใช่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาสามารถเทียบเคียงได้ ในเมื่อเจ้าเรียกข้าเช่นนี้ ย่อมจะต้องรู้ประวัติความเป็นมาของข้า”

“ใต้เท้าโปรดอภัย” เวลานี้ ต่อให้บรรพบุรุษที่มีฐานะสูงส่งก็ต้องคุกเข่ากราบกับพื้นไม่กล้าลุกขึ้นมา การที่บรรพบุรุษเจ็ดคุกเข่าก้มกราบกับพื้นไม่ได้เป็นเพราะก่อนหน้านี้ หลี่ชีย่จัดการทำลายเสินเม็งเทียน เทพเจ้าโบราณทะเลลึก และจู่จู่เท่านั้น เหนือสิ่งอื่นใดเป็นเพราะประวัติความเป็นมาของหลี่ชีย่

คนอื่นอาจจะยังไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ชีย่ แต่ว่าบรรพบุรุษเจ็ดในขณะนี้ได้รู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ชีย่แล้ว ไหนเลยจะกล้าชักช้า

ตอนที่ 1536 หอสัตตะยุทธ

หฺลื่อซื่อเย่มองดูบรรพบุรุษเจ็ดที่คูกเขาก้มกราบอยู่ตรงนั้น โบกมือเบาๆ กล่าวว่่า "ลุกขึ้นม้่าเถอะะ ที่ข้่าม้่าครวนี้เพื่้อต้องการบรรลู่ข้อแลกเปลี่ยนกับเจ้่า"

เดีมบรรพบุรุษเจ็ดที่ก้่าล้งจะลุกขึ้น เมื่อได้ยีนค้่าพูดเช่นนี้แล้่วถึงกับร้่างสั่นเท้่า พลันรู้สึ้กเข้่าอ่่อนต้องคูกเข้่าอยู่ตรงนั้น ก้มกราบกับพื่่นรีบเร่่งกล้่าว่่า "ไต้เห้่า เป็นข้่าน่่อยที่มีต้่าห้่ามิแ่วไม่ ฤกสิ่งบดบังส้่ายต้่าไป ไม่ห้่าบว่่าไต้เห้่าม้่ายงโลกมนุชย์ และไม่ห้่าบว่่าไต้เห้่าม้่าที่แดนวิญญูณสววรรค้ด้วยตนเอง..."

"...เป็นข้่าน่่อยที่เลอะเลื้อนข้่วขณะ ตั้งเงื้อนไขกับไต้เห้่า ไต้เห้่ามีจิตใจกว้่างว้่าง ได้ไปรดยกโหษข้่าน่่อยที่ง่องเขล้่า เรื่งต้ออายุข้ัยนั้นข้่าน่่อยมิกล้่ารบกวนให้ไต้เห้่าต้องลงมือ"

ก่่อนหน้าั้น บรรพบุรุษเจ็ดไม่ห้่าบถึงประวัติค้่ามเป็นม้่าของหฺลื่อซื่อเย่ ดั่งนั้น เข้่าล้งได้เจรล้่าเงื้อนไขกับหฺลื่อซื่อเย่ แต่ว่่า เวล้่านี้เข้่ารู้ถึงฐ้่าณะและประวัติค้่ามเป็นม้่าของหฺลื่อซื่อเย่แล้่ว ในฐ้่าณะที่เป็นมือมิตนัรรนดร้่าล จะมีสึ้กก็คนทีกล้่ายีนเงื้อนไขกับเข้่า แม้แต่ตัวเข้่าก็ไม่ได้รับยกเว้่น เข้่าเองก็ไม่มีสิทธิยีนเงื้อนไขกับมือมิตตล่อดก้่าลเช่นกัน

“ข้าเป็นผู้รักษาเวลาเสมอ พุดแล้วต้องทำได้” หลี่ชียเอ โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “ในเมื่อข้ารับประกันว่าจะต่ออายุให้เจ้า ข้าพุดได้ย่อมทำได้”

“ใต้เท้ากรุณา ข้าน้อยไม่มีวันลืมเลือน” เมื่อได้ยินคำพุดเช่นนี้ของหลี่ชียเอแล้ว บรรพบุรุษเจ็ดที่ตัวสั่งนั่งงกจึงรู้สึกหายใจโล่งอก ก้มกราบหลี่ชียเอ อีกครั้ง

“ข้าน้อยนำทางให้ใต้เท้าเอง” หลังจากที่บรรพบุรุษเจ็ดลุกขึ้นมาแล้ว ได้กล่าวต่อหลี่ชียเอด้วยความเคารพนอบน้อม

หลี่ชียเอพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ดีเหมือนกัน ข้าเองก็ไม่ได้เดินเล่นในหอสัตตะยุทธของพวกเจ้ามานานแล้ว ถือโอกาสนี้ชื่นชมทิวทัศน์อันงดงามของหอสัตตะยุทธพวกเจ้าก็ดีเหมือนกัน”

บรรพบุรุษเจ็ดเห็นหลี่ชียเอตอบตกลงแล้ว จึงรีบสั่งการต่อราชินีเทพเจ็ดสมุทรที่อยู่ข้างกายว่า “เจ้าหอ แม่นางซู่เฟิงจะมาถึง ไม่คุ้นเคยกับสถานที่และผู้คน เจ้าหอก็พาแม่นางซู่ไปเดินเล่นบ้าง”

แม้ว่าบรรพบุรุษเจ็ดจะไม่ได้เข้าใจในตัวของหลี่ชียเอมากมายนัก แต่ทว่า เรื่องราวตำนานเกี่ยวกับหลี่ชียเอเขาก็เคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง ดังนั้น ยามที่พวกเขาต้องพุดคุยถึงเรื่องบางเรื่อง เขาจึงไม่ต้องการให้มีบุคคลที่สามอยู่ด้วย

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรไม่กล่าวอะไรมากความ พาซู่หย่งหวงฉากไป เพื่อทำหน้าที่ในฐานะเจ้าบ้านที่ดี

“ใต้เท้า เชิญด้านใน” บรรพบุรุษเจ็ดกล่าวต่อหลี่ชียเอ และนำทางให้กับหลี่ชียเอด้วยตนเอง

หลี่ซีเยติดตามบรรพบุรุษเจ็ดเข้าไปยังหอสัตตตะยุทธ ภายใต้การนำทางของบรรพบุรุษเจ็ด หลี่ซีเยไม่ได้รีบร้อนอะไร ค่อยๆ ขึ้นชมกับทิวทัศน์อันงดงามของหอสัตตตะยุทธ

ที่ตั้งของหอสัตตตะยุทธครอบคลุมพื้นที่กว้างขวางมาก อีกทั้งยังมีภาพรวมที่งดงามมาก ณ ที่ตรงนี้สามารถมองเห็นควันทิวทัศน์ตัวลอยขึ้นไป ภูเขาแม่น้ำเขียวขจี เหมือนหนึ่งเป็นแดนสวรรค์ก็ไม่ปาน ทำให้ผู้พบเห็นถึงกับเพลिनจนลืมหลับบ้าน

หลี่ซีเยชื่นชมทัศนียภาพที่งดงามไปทั่ว เขาไม่ได้แสดงออกว่าต้องการรีบเร่งพบกับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ

หอสัตตตะยุทธมีขนาดใหญ่มาก และกินเนื้อที่อาณาบริเวณที่กว้างขวางมาก แต่ว่า มาวันนี้ทั่วทั้งหอสัตตตะยุทธกลับดูเงียบสงบเป็นพิเศษ หอสัตตตะยุทธที่มีขนาดใหญ่โตเช่นนี้กลับยากจะได้พบเห็นศิษย์ระดับธรรมดาสักคน แม้แต่ระดับยอดฝีมือก็ยากจะได้เห็นที่สามารถมองเห็นล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลระดับบรรพบุรุษทั้งสิ้น

สืบเนื่องจากการมาถึงของหลี่ซีเยในวันนี้ ดังนั้น บรรพบุรุษเจ็ดจึงสั่งการเป็นพิเศษ ให้ศิษย์ทั้งหมดของหอสัตตตะยุทธทำการกักตนฝึกวิชา ห้ามออกมาเด็ดขาด

เนื่องจากบรรพบุรุษเจ็ดเกรงว่าศิษย์ในสำนักไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ เกิดไปล่วงเกินหลี่ซีเยเข้าล่ะก็ มันอาจนำมาซึ่งหอสัตตตะยุทธถูกทำลายได้

แม้แต่ลู่ลู่ยังถูกทำลายได้ หอสัตตตะยุทธของพวกเขาไม่เห็นจะแข็งแกร่งกว่าลู่ลู่สักเท่าไร หากไปทำให้หลี่ซีเยโกรธล่ะก็ เกรงว่า

หอสัตตยะพุทธของพวกเขา ก็คงยากที่จะพ้นจากเคราะห์กรรมถูกทำลายเป็นเถ้าธุลีไป

อีกอย่าง บรรพบุรุษเจ็ดเองก็เคยได้ยินมาว่า ในฐานะมือมืดตลอดกาล หลี่ชียเอ่ไม่ชอบให้ใครพูดถึงเรื่องของตน และไม่ชอบให้ใครมาสืบเสาะเรื่องราวในอดีตของเขา และด้วยเหตุนี้ บรรพบุรุษเจ็ดจึงเกรงว่าศิษย์ภายในสำนักจะอยากรู้อยากเห็น แล้วไปทำการศึกษาเรื่องราวบางเรื่อง จนทำให้เรื่องราวบานปลายจนสร้างปัญหาขึ้นมา ึ

บรรพบุรุษเจ็ดเดินนำให้กับหลี่ชียเอ่ โดยสถานที่ทุก ๆ ส่วนของหอสัตตยะพุทธล้วนแล้วแต่ถูกเปิดเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นสถานที่หวงห้ามของสำนัก หรือจะเป็นสถานที่ลับของหอสัตตยะพุทธ ล้วนแล้วแต่เปิดเอาไว้สำหรับหลี่ชียเอ่ ไม่มีสิ่งใดจะต้องปิดบังแต่อย่างใด

ความจริงแล้ว ภายในใจของบรรพบุรุษเจ็ดก็รู้เป็นอย่างดี ถ้าหากหลี่ชียเอ่คิดจะไปที่ไหนก็ตาม ต่อให้หอสัตตยะพุทธ ไม่ยอมให้ดู ก็คงไม่มีใครสามารถขวางเขาเอาไว้ได้ เขาคิดจะมาก็มา คิดจะไปก็ไป ดังนั้น มิสู้ทำใจกว้างเปิดทุกจุดของหอสัตตยะพุทธกับหลี่ชียเอ่จะดีกว่า

สถานที่ต้องห้ามและสถานที่ที่เป็นความลับจำนวนมากที่แม้แต่ผู้คุมกฎ หรือผู้อาวุโสของสำนักก็ไม่สามารถไปได้ แต่บรรพบุรุษเจ็ดไม่มีการซ่อนเร้น นำชมให้กับหลี่ชียเอ่ทั้งหมด

หลังจากที่ได้เดินชมหอสัตตยะพุทธอย่างเต็มที่แล้ว ท้ายที่สุด บรรพบุรุษเจ็ดได้ยื่นเป็นเพื่อนให้กับหลี่ชียเอ่บนยอดเขาที่สูงที่สุด

ของหอสัตตตะยุทธ มองหอสัตตตะยุทธ จากระยะไกล เก็บภาพความงดงามของภูเขาแม่น้ำของหอสัตตตะยุทธเอาไว้ทั้งหมด

หลี่ซีเยมองดูภูเขาแม่น้ำที่โอบอ้อมสง่างามที่อยู่ตรงหน้า หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาเอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “พื้นที่ของหอสัตตตะยุทธ เป็นพื้นที่ที่ยอดเยียมมาก เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อเป็นผู้ที่มองการณ์ไกลโดยแท้จริง การสร้างหอสัตตตะยุทธ ณ ที่ตรงนี้ นับว่าได้ทุ่มเทกำลังกายใจไปไม่น้อย”

“ทายาทรุ่นลูกรุ่นหลานล้วนแล้วแต่ ได้รับการปกป้องจากปฐุมบรรพบุรุษและปรัชญาเมธีถึงมีวันนี้” บรรพบุรุษเจ็ดริบกล่าวต่อว่า “รากฐานของหอสัตตตะยุทธ ในวันนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นเพราะปฐุมบรรพบุรุษและปรัชญาเมธีทิ้งเอาไว้ ลูกหลานที่เป็นทายาทรุ่นหลัง ไร้ความสามารถ ไม่สามารถขยายให้มันยิ่งใหญ่ได้”

สำหรับคำพูดของบรรพบุรุษเจ็ดริบนั้น หลี่ซีเยเพียงมองหน้าเขา ที่หนึ่งด้วยท่าที่เฉยเมย กล่าวว่า “วางใจเถอะ ข้าไม่ได้คิดวางแผนอะไรกับหอสัตตตะยุทธพวกเจ้า วิธีพรางตาของหอสัตตตะยุทธพวกเจ้านับว่าไม่เลวทีเดียว ชุมทรัพย์และแหล่งทรัพยากรก็สะสมได้ไม่น้อยเลยทีเดียว”

บรรพบุรุษเจ็ดถึงกับหน้าแดงและร้อนผ่าวเมื่อถูกหลี่ซีเยพูดแทงใจดำเข้า เขาหัวเราะเจื่อนๆ แล้วกล่าวว่า “เป็นผลงานของปฐุมบรรพบุรุษ วิธีพรางตาของหอสัตตตะยุทธมาจากฝีมือของปฐุมบรรพบุรุษคนเดียว ทายาทรุ่นหลังอย่างพวกเราเพียงนั่งเสวยผลแห่งความสำเร็จจากผู้อื่นเท่านั้น”

“ถูกต้อง เป็นความจริงที่วิธีพรางตานั้นเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อเป็นผู้วางเอาไว้” หลี่ซีเยกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “การที่หอสัตตะยุค พวกเจ้าได้ส่งสมธาตุแท้ภายในเอาไว้ขนาดนี้ และพลังถึงเพียงนี้ ซึ่งใช้ว่าเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อคนเดียวสามารถทำได้ เป็นการส่งสมมาจากกรุณสุรุษของหอสัตตะยุค ในจำนวนนั้นมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นฝีมือเจ้านะสิ”

“ข้าน้อยแค่เพิ่มเติมเล็กน้อยเท่านั้นเอง ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง มีคู่ควรจะกล่าวถึง มันไม่อยู่ในสายตาของใต้เท้าอยู่แล้ว” บรรพบุรุษเจ็ดหัวเราะเจื่อนๆ

“เจ้าเองก็ไม่ต้องถ่อมตน ไม่ว่าจะพลังหรือแหล่งทรัพยากร ภายใต้การพรางตาล้วนแล้วแต่นับได้ว่าเป็นชุมทรัพย์จำนวนมหาศาล” หลี่ซีเยกล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “ข้าไม่ได้คิดวางแผนในสิ่งที่พวกเจ้ามีอยู่ เจ้าวางใจเต็มร้อยได้เลย”

“เหอะ เหอะ เหอะ แค่แหล่งทรัพยากรเล็กๆ น้อยๆ ไม่เข้าตาของใต้เท้า ไม่เข้าตาใต้เท้าอยู่แล้ว” บรรพบุรุษเจ็ดรีบกล่าวขึ้นพร้อมกับหัวเราะเจื่อนๆ

หอสัตตะยุคเป็นสำนักที่สืบทอดกันมาได้ดีเยี่ยม มันมีชื่อเสียงโด่งดังมากในแดนวิญญานสวรรค์ แต่ทว่า สำนักของหอสัตตะยุคกลับไม่ทำตัวให้เป็นที่น่าสนใจ

การทำตัวไม่เป็นที่สนใจของหอสัตตะยุคนั้นไม่ได้หมายความว่า หอสัตตะยุค ฉีกตัวออกจากยุทธภพ หรือว่าไม่ค่อยสนใจเหตุการณ์ในยุทธภพ การทำตัวไม่เป็นที่สนใจของหอสัตตะยุค หมายถึงหอสัตตะยุคมีแขกมาเยือนน้อยมาก

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสำนักที่แข็งแกร่งที่สุดของแดนวิญญาน สวรรค์ หากเปลี่ยนเป็นสำนักของเทพเจ้าแห่งทะเลอื่นๆ ละก็ เกรงว่าคงหวักระไดไม่แห้งแล้ว โดยเฉพาะหลังจากที่สำนักได้กำเนิดเทพเจ้าแห่งทะเล เกรงว่ายิ่งจะต้องต้อนรับการมาเข้าเฝ้าของปีศาจทะเลจากทั่วหล้า

แต่ทว่า ในด้านนี้หอสัตตะยุทธกลับทำตัวค่อมต่ำยิ่งนัก กล่าวสำหรับหอสัตตะยุทธแล้ว ต่อให้มีชื่อเสียงโด่งดัง ปรกติแล้วน้อยครั้งนักที่จะให้การต้อนรับแขกผู้มาเยือน แขกที่สามารถมาเยือนได้ นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีอิทธิพลทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม น้อยครั้งนักที่เทพเจ้าแห่งทะเลของหอสัตตะยุทธจะรับการมาเข้าเฝ้าของเฝ้าปีศาจทะเลที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์ ซึ่งจุดนี้กล่าวสำหรับ เฝ้าปีศาจทะเล กระทั่งแดนวิญญานสวรรค์แล้ว นับว่าเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดมาก

คนทั่วไปมองไม่ออก แต่ว่า มันไม่สามารถหลอกตาของหลี่ชีย่ได้ พื้นที่ทั้งหมดของหอสัตตะยุทธ ล้วนแล้วแต่ถูกพรางตาเอาไว้ เคยมีคนอาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งพรางเอาไว้ทั่วพื้นที่ของหอสัตตะยุทธ

ดูจากภายนอก หอสัตตะยุทธไม่ได้แตกต่างอะไรจากสำนักที่เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลอื่นๆ แต่ว่า ความจริงแล้ว ภายในหอสัตตะยุทธมีสิ่งของจำนวนมากถูกพรางเอาไว้ สิ่งของเหล่านี้ไม่สามารถมองเห็น มีเพียงผู้ที่เข้าถึงลึกซึ่งจริงๆ จึงจะรู้ว่าสิ่งที่หอสัตตะยุทธซ่อนเอาไว้ นั่นคืออะไร

แน่นอนที่สุด ต่อให้เข้าถึงลึกซึ้งก็มีเพียงผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะ เช่นหลี่ชียเอ่เท่านั้น จึงสามารถมองรู้ถึงความลึกซึ้งพิสดารที่แท้จริง และดูออกว่าสิ่งที่หอสัตตะยุทธพรางตาซ่อนเอาไว้ นั่นคืออะไร

ลักษณะการพรางตาเช่นนี้ ต่อให้บรรพบุรุษเจ็ดต้องการ ปิดบังหลี่ชียเอ่ก็ไม่สามารถทำได้

“นับว่าเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อไม่เสียทีที่มีฉายาว่า “เทียนสื่อ” หลี่ชียเอ่มองดูทัศนียภาพที่งดงามแล้วเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “แม้ว่าเมื่อเทียบกับปฐมบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์แล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อบรรลุสัจธรรมจะช้ากว่า แต่ เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ เป็นผู้ที่มองการณ์ไกล ซึ่งหาใช่ปฐมบรรพบุรุษสำนักแตรสังข์ สามารถเทียบเคียงได้...”

“...เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อพวกเจ้าขณะยังไม่ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลก็มีแนวความคิดของตนแล้ว แม้ว่าหลังจากที่สำเร็จได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้วเขาจำเป็นต้องเลือก แต่ว่า เขากลับทิ้งทางหนีที่ไล่เอาไว้ ทั้งความหวังให้กับหอสัตตะยุทธ กระทั่งเผาปีศาจทะเลทั้งหมดเอาไว้” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “เทพเจ้าแห่งทะเล หอยสังข์เหมือนอะไร ลักษณะการเลือกของเขาแม้ว่าจะแลกมาซึ่งความได้เปรียบมากกว่า แต่ว่านั่นมันก็แค่อาศัยสิ่งนี้ในการหาผลประโยชน์ส่วนตัวเท่านั้น”

“เรื่อง เรื่อง เรื่อง...” บรรพบุรุษเจ็ดรู้สึกหวาดกลัวด้วยความระแวง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ใต้เท้า คุณเรื่องนี้ตรงนี้เหมาะสมรี? ” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาก็รีบแอบเข้าไปข้างบน

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะกับคำพูดของบรรพบุรุษเจ็ด กล่าวว่
“วางใจเถอะ หากเป็นเมื่อก่อนบางทีอาจจะมีใครคอยแอบดูอยู่ แต่
เวลานี้ข้ากลับอยากจะทำให้มีการแอบดู ขอเพียงกล้าออกมาและลง
มือ ข้ากลับต้องการต่อสู้กันสักครั้ง ตรงกันข้าม หากหลบซ่อนตัว
ไม่ยอมออกมา ข้าคิดจะเปิดศึกก็ไม่สามารถลงมือได้”

พลันที่หลี่ซีเยกล่าวคำๆ นี้ออกมา ทำให้บรรพบุรุษเจ็ดถึงกับ
หวาดกลัวด้วยความระแวง คนอื่นอาจไม่รู้ว่สิ่งที่พูดคุยกัน
หมายถึงอะไร แต่ทว่า เขากลับรู้้อย่างละเอียด เขาก็กับอดที่จะ
แอบมองขึ้นไปบนท้องฟ้าไม่ได้ เขารู้สึกหวาดกลัวอยู่บ้่างว่ บน
ท้องฟ้าปรากฏดวงตาคู่หนึ่งที่ลืมตาขึ้นมาอย่างกะทันหัน

จะอย่างไรเสีย เรื่องบางเรื่องเป็นสิ่งที่หอสัตตะยุทธ์ของเขา
หลឹกลี้งมาโดยตลอด ความจริงแล้ว แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลทั้ง
สามยุคของหอสัตตะยุทธ์ก็หลឹกลี้งบางเรื่องตลอดมา

แน่นอนที่สุด ภายในใจของบรรพบุรุษเจ็ดยอมเข้าใจเป็นอย่างดี
ดี ในฐานะที่เป็นมือมิดตลอดกาล หลี่ซีเยไม่เคยกลัวอยู่แล้ว เขา
อยากจะทำเปิดศึกก็เปิดศึก หากมีใครรับคำท้าออกรบจริง หลี่ซีเย
จะต้องต่อสู้ให้ถึงที่สุด

แม้ว่บรรพบุรุษเจ็ดไม่กล้าซ้้ขาดว่ หากมีการเปิดศึกขึ้นมา
ใครจะเป็นผู้ชนะ ใครจะเป็นผู้แพ้ แต่ว่ ในฐานะมือมิดตลอดกาล
หลี่ซีเยยอมมีความมั่นใจที่สุด

แน่นอน นั้นยอมหมายถึงภัยพิบัติใหญ่ต้องมาถึงเร็วกว่
กำหนด

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1537 สถานการณ์ใต้หล้า

ขณะที่หลี่ซีเย่ไม่ได้พูดอะไร บรรพบุรุษเจ็ดถึงกับนั่งเงิบขึ้นมา เขาในฐานะบรรพบุรุษที่เคยบ่มพื้กเทพเจ้าแห่งทะเลขึ้นมา กับมือถึงสองคน เขาย่อมรู้อะไรมากกว่าคนอื่นมาก เขาไม่ต้องการคุยกับคนอื่น และไม่กล้าพูดถึง แต่ เฉกเช่นผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นหลี่ซีเย่ ย่อมแตกต่างกัน

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ บรรพบุรุษเจ็ดที่นั่งเงิบถึงกับเอ่ยเสียงแผ่วเบาขึ้นมาว่า “ใต้เท้า หรือว่าภัยพิบัติใหญ่ของแดนวิญญานสวรรค์ไม่มีวิธีป้องกันหรือหลบหลีกได้รึ? ”

“ไม่มี” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “มันเป็นเรื่องที่เขาู้ดีอยู่แก่ใจ สิ่งที่ต้องมาถึง อย่างไม่เสียดก็ต้องมา อีกทั้ง มันยังจะมาถึงเร็วกว่าที่เขาคิดเอาไว้”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย่ยิ่งทำให้บรรพบุรุษเจ็ดรู้สึกใจคอไม่ดี ผู้ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับภัยพิบัติใหญ่ของแดนวิญญานสวรรค์มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น บังเอิญบรรพบุรุษเจ็ดคือหนึ่งในนั้นพอดี

“อย่างเร็วจะมาถึงเมื่อไหร่? ” ภายในใจของบรรพบุรุษเจ็ดก็รู้ดี เขารู้ว่าท้ายที่สุดแล้ว ภัยพิบัติใหญ่ก็ต้องมาจนได้ เพียงแต่ ภายในใจของเขายังหวังอยู่นิดหนึ่ง หวังว่ามันจะสลายจางหายไป ภัยพิบัติใหญ่ที่ว่าสุดท้ายแล้วก็สามารถหลีกเลี่ยงไปได้ในที่สุด

แต่ทว่า คำพูดที่ออกจากปากของหลี่ซีเยในเวลานี้ ทำให้ความหวังสุดท้ายอันน้อยนิดที่อยู่ในใจของบรรพบุรุษเจ็ดพลันถูกทำลายไป เขาเองก็เข้าใจว่าการฝากความหวังอันน้อยนิดเช่นนี้มันก็ไม่ต่างอะไรกับฝันกลางวัน มันเป็นเรื่องที่ไม่ตรงตามความเป็นจริงอยู่แล้ว

ถ้าหากเรื่องเช่นนี้ออกจากปากของคนอื่น ต่อให้ออกจากปากของเทพเจ้าแห่งทะเลยังคงมีโอกาสพลิกผันได้ แม้จะเป็นเพียงน้อยนิดก็ตาม แต่ทว่า เมื่อออกจากปากของมือมืดตลอดกาลแล้ว ก็กลายเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน และไม่มีช่องว่างที่จะพลิกผันได้อีกแล้ว

หลี่ซีเยมองไปไกลมาก เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ใกล้แล้วละ ชาตินี้มีความเป็นไปได้ต่ำมากๆ แต่ทว่า ชาตินี้หน้าต้องมาแน่นอน! เมื่อถึงเวลานั้น การเริ่มต้นของภัยพิบัติใหญ่จะมีความเร็วที่เหนือความคาดคิดของเจ้าไปมากทีเดียว”

“ชาติหน้า?” เมื่อบรรพบุรุษเจ็ดได้รับคำยืนยันที่หนักแน่นเช่นนี้แล้วถึงกับรู้สึกหวาดกลัวด้วยความผวา ความจริงแล้ว เขายังไม่ทันได้เตรียมตัว หอสังเกตยุทธก็ไม่ได้เตรียมตัวให้พร้อม

“เจ้าก็ได้เห็นแล้วนี่ ขณะที่ข้าควบคุมเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อยู่นั้น แดนวิญญานสวรรค์ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ทะเลกระดุกก็ดี ตัวของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เองก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่มีความเคลื่อนไหวแม้แต่หน่อย ข้าหยิบยืมเอากลิ่นอายมรณะของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาใช้ กลับสู่สถานะสูงสุด ซึ่งเป็นการทำลายต่ออำนาจยิ่งใหญ่ของทะเลกระดุก และเทือกเขาต้นไม้

ศักดิ์สิทธิ์ โดยตรง แต่ว่า พวกมันกลับไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ “
หลี่ชียเอ๋อเย่ขึ้นซ้ำๆ

บรรพบุรุษเจ็ดถึงกับรู้สึกหวาดกลัวด้วยความหวาดผวา พุด
เสียงแผ่วเบาว่า “พวกมันกำลังสังสมพลัง กำลังรอคอยโอกาส”

“ถูกต้อง” หลี่ชียเอ๋อเย่ขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เรื่องเล็กน้อยไม่อดกลั้น
จะทำให้เสียการใหญ่ การเผชิญหน้ากับการทำตายของข้า เผชิญ
กับการทำสู้ของข้า ทั้งเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ทะเลกระดูกยังคง
รักษาความนิ่งเงียบเอาไว้ได้ นั่นเป็นเพราะพวกมันล้าแล้วแต่อยู่
ระหว่างการรอคอย ไม่ต้องการให้อารมณ์ชั่ววูบมาทำลายสิ่งที่รอ
คอยมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน!”

บรรพบุรุษเจ็ดรู้สึกได้ถึงจิตใจที่สับสน ภัยพิบัติใหญ่มาถึงเร็ว
กว่าที่เขาคิดเอาไว้ ขณะที่หอสัตตะยุทธยังเตรียมตัวไม่พร้อม
ภาชิตว่าเอาไว้ ภายใต้รังที่พลิกคว่ำ ย่อมไม่มีไขที่สมบูรณ์! ถ้า
หากภัยพิบัติใหญ่มาถึงจริงละก็ เกรงว่าหอสัตตะยุทธของพวกเขา
ก็ยากที่จะพ้นชะตากรรม!

หลังจากที่บรรพบุรุษเจ็ดนิ่งเงียบไปชั่วครู่ ถึงกับเอ๋อถามขึ้น
เบาๆ ว่า “ถ้าหากใต้เท้าลงมือ ผลจะออกมาเช่นใด?”

“เจ้าหมายถึงอะไรล่ะ?” หลี่ชียเอ๋อเย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวด้วย
ท่าที่เอ๋อระเหยว่า “เจ้ากำลังจะบอกว่าสู้กับทะเลกระดูกหรือ?”

“เหอะ เหอะ เหอะ ถูกต้อง” บรรพบุรุษเจ็ดถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ
ขณะที่พุดคำๆ นี้ออกมานั้น เขารู้สึกหวาดกลัวด้วยความผวาอยู่
บ้าง ถึงกับแอบเหลือบตามองไปบนท้องฟ้าที่หนึ่ง

“ข้ายกตัวอย่างเกี่ยวกับท่าที่เมื่อสองวันก่อนก็แล้วกัน” หลี่ซีเย ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ขณะที่ข้าเข้าควบคุมเทือกเขาตันไม้ ศักดิ์สิทธิ์นั้น อยู่ในสภาพที่ยืนอยู่จุดสูงสุดนั้น วิธีการที่ข้ามีอยู่ในมือ ทะเลกระดูกแล้วไง หากเขากลับเปิดศึก ขอเพียงตัวของเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่มารบกวน ข้าก็สามารถทำให้ทะเลกระดูกได้เข้าใจว่า อะไรที่เขาเรียกกันว่าผลตอบแทนที่แสนสาหัส!”

เมื่อหลี่ซีเยเอ่ยมาถึงตรงนี้ ได้เผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมาให้เห็น กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ถ้าหากข้าตั้งใจจะเปิดศึกจริงล่ะก็ ขอเพียงให้เวลาข้าได้เตรียมตัว และไม่คำนึงถึงข้อแลกเปลี่ยนทุกอย่าง ทะเลกระดูกแล้วไง เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้วไง ข้าก็จะทำให้พวกมันต้องคุกเข่าอยู่ตรงนั้น!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว สายตาของเขาส่งประกายน่ากลัวออกมา

“แต่ เผ่าปีศาจทะเลของพวกเจ้า กระทั่งเผ่าพฤษกา เผ่าวิญญาณเทพของพวกเจ้ามันคุ้มค่ากับการที่ข้าต้องไปห่มห่อข้อแลกเปลี่ยนที่ไม่สามารถประเมินค่าได้อย่างนั้นหรือ?” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเยได้จ้องมองบรรพบุรุษเจ็ดพี่น้อง แล้วกล่าวว่า “ถ้าหากเป็นนิสัยของข้าในอดีต การที่เผ่าปีศาจทะเลพวกเจ้าลูกทำลายมันไม่เห็นมีอะไรสำหรับข้า ต่อให้เผ่าวิญญาณเทพถูกทำลาย มันไปเกี่ยวอะไรกับข้า!”

บรรพบุรุษเจ็ดพี่น้องต้องนั่งเงยบ เขาเข้าใจในคำพูดของหลี่ซีเย เพราะว่าจะอย่างไรเสียหลี่ซีเยก็คือเผ่าพันธุ์มนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น กล่าวสำหรับมือมีดตลอดกาลแล้ว ต่อให้เผ่าพันธุ์มนุษย์กล้า

ขวางทางของเขา เขาก็จะฆ่าไม่มีละเว้นเช่นกัน สำหรับปีศาจทะเล พวกเขาย่อมไม่ต้องพูดถึง เขาในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เขาไม่สนเรื่องความเป็นความตายของปีศาจทะเลอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ปีศาจทะเลเคยทำตัวเป็นศัตรูกับเขามาหลายครั้งหลายครา พูดแบบไม่น่าฟังก็คือ การที่ปีศาจทะเลถูกทำลาย แล้วเขาไม่ตบมือด้วยความสะใจก็นับว่าเมตตามากแล้ว

“ทะเลกระดูกก็ดี เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ช่าง สามารถทำให้ แก้วชั้นฟ้าสิบแดนดินต้องสั่นเทาโดยแท้ แม้แต่ราชันเซียนก็จนด้วยเกล้ากับพวกมัน” หลี่ชีย่ย์มเรียบเฉยแล้วกล่าวว่า “แต่ว่าพวกเขา รู้จักกาลเทศะมาก ไม่เคยมาหาเรื่องข้า!”

“ศัตรูของใต้เท้าไม่ใช่ทะเลกระดูก และไม่ใช่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์” บรรพบุรุษเจ็ดท่ากำลังลอยอยู่นิดหนึ่ง สูดหายใจเอ่ยถามแผ่วเบาว่า “เล่าลือกันว่า เล่าลือกันว่าใต้เท้ามีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ ใต้เท้ากำลังมุ่งไปสู่จุดปลายทางของโลก...”

พูดถึงเรื่องนี้แล้ว เขาเองก็ไม่ค่อยจะมั่นใจนัก เพราะเรื่องนี้เขาก็ฟังเขาเล่ามา เขาไม่รู้อะไรเลยแม้แต่บ่อยกับสิ่งที่เรียกว่าจุดปลายทางของโลก

“เทพเจ้าแห่งทะเลเซินหลัน (น้ำเงินเข้ม) เป็นคนบอกเจ้าน่ะสิ” หลี่ชีย่ย์มกล่าวเรียบเฉยว่า “ถ้าหากข้าจำไม่ผิดละก็ เทพเจ้าแห่งทะเลเซินหลันเคยขอคำชี้แนะเรื่องราวที่เกี่ยวกับแก้วชั้นฟ้าสิบแดนดินกับราชันเซียนมาก่อน”

“ถูกต้อง” บรรพบุรุษเจ็ดท่าก็ไม่กล้าปิดบัง รีบพยักหน้ายอมรับ

หลี่ชียเอ่หนึ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง มองไปที่ที่ห่างไกลออกไป หลังจากผ่านไปชั่วครู่ จึงพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ถูกต้อง สุดปลายทางของโลกกำลังรอข้าอยู่ ข้าจะต้องสู้รบจนถึงที่สุดแน่นอน!”

แน่นอน หลี่ชียเอ่ยังมีวิธีการที่ไม่มีใครรู้ ซึ่งวิธีการนี้เขาไม่อยากจะใช้ เนื่องจากวิธีนี้เขาจะเก็บเอาไว้สำหรับการศึกครั้งสุดท้าย แม้แต่ราชามังกรดำเคยเสนอแนะให้เขานำไปใช้กับถ้าเซียนมาร แต่เขาก็ปฏิเสธ

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ถ้าเซียนมารไม่ใช่เป้าหมายของเขา อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ใช่เป้าหมายสุดท้าย การที่จะจัดการกับถ้าเซียนมารมีวิธีอยู่ไม่น้อย ขอเพียงเขายินยอม ขณะที่วิธีที่ซึ่กับสุดปลายทางของโลกมีเพียงวิธีเดียว นั่นก็คือสู้รบกันจนถึงที่สุด!

เมื่อไหร่ที่เปิดศึกขึ้นแล้วก็จะไม่มีการหันหลังกลับ อีกทั้งกล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ศึกครั้งนี้มีโอกาสดังกล่าวเพียงครั้งเดียวเท่านั้น!

บรรพบุรุษเจ็ดอยู่ในอาการนิ่งเงียบ เขาไม่โทษหลี่ชียเอ่ เพราะว่าจะอย่างไรเสียกล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้วชะตากรรมของเผ่าปีศาจทะเล เผ่าพฤษกษา เผ่าวิญญาณเทพ กระทั่งชะตากรรมของแดนวิญญาณสวรรค์ทั้งหมดก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขา

“แต่ว่า พวกเจ้ายังคงมีความหวังอยู่” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “เจ้าดูสิ ข้าก็ได้มาแล้วมิใช่รี? มาคุยกับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อของพวกเจ้ามิใช่รี? คราวนี้ถือว่าข้ายกเว้นสักครั้งหนึ่ง วางเดิมพันเอาไว้บนตัวของเผ่าวิญญาณเทพ”

“วางเดิมพันเอาไว้บนตัวของเผ่าวิญญาณเทพ?” บรรพบุรุษเจ็ดถึงกับตะลึง

หลี่ซีเยมองดูเขาด้วยท่าทีเฉยเมย กล่าวว่า “ไม่วางเดิมพันไว้ที่เผ่าวิญญาณเทพ หรือจะให้วางเดิมพันบนตัวของเผ่าปีศาจทะเลพวกเจ้าอย่างนั้นรี? เจ้าคิดว่าเปรียบเทียบกันระหว่างวังน้ำวนกับทะเลกระดุก สิ่งไหนน่าคุ้มค่าต่อการคาดหวัง?”

“วังน้ำวน!” บรรพบุรุษเจ็ดแทบจะไม่ต้องคิดหลุดปากพูดออกมา แม้ว่าเขาจะเป็นปีศาจทะเล แต่ทว่า เขารู้เรื่องราวมากมายจากปากของเทพเจ้าแห่งทะเล

“หากให้ข้าเป็นคนแทง ข้าก็จะเดิมพันบนตัวของเผ่าวิญญาณเทพ” บรรพบุรุษเจ็ดถึงกับหัวเราะด้วยความขมขื่นเมื่อสำนึกตัวได้

“ส่วนที่เหลือก็ขึ้นอยู่กับเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ถ้าหากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยินดีทำลายความสมดุลด้วยการยืนอยู่ข้างเดียวกันกับวังน้ำวน ก็ให้ภัยพิบัติใหญ่่นั้นจบสิ้นเร็วขึ้นก็แล้วกัน แต่หากว่าเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ทำลายความสมดุล การเผชิญกับภัยพิบัติใหญ่ของแดนวิญญาณสวรรค์ยังคงมีความหวังอยู่หากถึงเจ็ดส่วน สิ่งนี้ก็คือทุกสิ่งที่ข้าสามารถทำให้กับแดนวิญญาณสวรรค์แล้วละ” เมื่อหลี่ซีเยเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ได้แต่ยิ้มอย่างเรียบเฉย

พูดถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยถึงกับมองไปยังทิศทางอันเป็นที่ตั้งของเส้นลือโจว คราวนี้เขาได้ก่อเรื่องใหญ่โตขึ้นมาขนาดนี้ กระทั่งควบคุมทั่วทั้งเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ว่า เทือกเขาต้นไม้

ศักดิ์สิทธิ์ก็กลับไม่มีความเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย และเป็นผลทำให้แผนการของเขาล้มเหลว เต็มที่เขาคิดจะนั่งลงคุยกัน!

บรรพบุรุษเจ็ดร่างสั้นเต็มทีหนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้จากหลี่ชียเอ เขาคุกเข่าก้มลงกราบทันที โดยการโศกศிரະดั่งไป่กๆ กล่าวด้วยความซาบซึ้งยิ่งนักว่า "ใต้เท้าคือพระเจ้าที่ช่วยแดนวิญญานสวรรค์ของเรา เป็นพระเจ้าที่ช่วยเผ่าปีศาจทะเลของพวกเรา เป็นพระเจ้าที่ช่วยเหลือสรรพชีวิตทั้งหมดของพวกเรา ถ้าหากสามารถช่วยเหลือใต้เท้าได้บ้าง พวกเรายินดีบุกน้ำลุยไฟ..."

ในใจของบรรพบุรุษเจ็ดรู้สึกตื่นตันใจ และรู้สึกขอบคุณยิ่งนัก! ผู้คนบนโลกใบนี้ไม่รู้หรือว่า ชะตากรรมในอนาคตของพวกเขาอยู่ที่ความคิดแวบเดียวตรงนั้นของหลี่ชียเอ

แต่บรรพบุรุษเจ็ดเข้าใจเป็นอย่างดี ความคิดของหลี่ชียเอที่เปลี่ยนไป สามารถช่วยเหลือแดนวิญญานสวรรค์ได้ทั้งหมด ช่วยให้แดนวิญญานสวรรค์ก้าวข้ามภัยพิบัติใหญ่ที่ทำลายล้างโลกไปได้ พุดได้อย่างเต็มปากว่า หลี่ชียเอก็คือพระเจ้าผู้ช่วยเหลือแดนวิญญานสวรรค์ เป็นตัวเขาแหละที่ช่วยเหลือแดนวิญญานสวรรค์เอาไว้ และเป็นเขาที่ช่วยสรรพชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนของแดนวิญญานสวรรค์เอาไว้

แต่ว่า หลี่ชียเอในฐานะที่แค่ขยับตัวก็สามารถนำมาซึ่งแสงอรุโณทัย กลับไม่เคยใส่ใจกับฐานะของพระเจ้าผู้ช่วยเหลือชาวโลก กระทั่งผู้คนในแดนวิญญานสวรรค์ไม่ได้รับรู้อะไรเลยกับเรื่องนี้ สิ่งที่เขาทำลงไปนั้นไม่เคยต้องการให้สรรพชีวิตในแดน

วิญญานสวรรค์ตอบแทน การกระทำในลักษณะเช่นนี้ ช่างเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่เพียงใด เป็นความใจกว้างที่สุดยอดเช่นใด

“ลุกขึ้นมาเถอะ” หลี่ซีย่เพียงกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ข้าไม่ใช่พระเจ้าผู้ช่วยเหลือชาวโลกมาแต่แรกอยู่แล้ว คราวนี้ที่ข้าช่วยเหลือแดนวิญญานสวรรค์อีกแรงไม่ได้เป็นเพราะปีศาจทะเลไม่ได้เพราะเผ่าวิญญานเทพ ยิ่งไม่ใช่เพราะแดนวิญญานสวรรค์เพียงเพราะเพื่อคนๆ หนึ่ง และคนบางคนเท่านั้นเอง สำหรับความเป็นความตายของแดนวิญญานสวรรค์ มันไม่เกี่ยวอะไรกับข้า !

ถึงแม้หลี่ซีย่ไม่ยอมรับในผลงาน แม้ว่าท่าทางของหลี่ซีย่จะอย่างไรก็ได้ไม่มีปัญหา แต่ในใจของบรรพบุรุษเจ็ดยังคงซาบซึ้งหาที่สุดไม่ได้ ยังคงโศกสึกระเสียดังหลายที่ด้วยความเคารพนอบน้อม เขาเองเข้าใจเป็นอย่างดี แจกเช่นหลี่ซีย่ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลจนถึงปัจจุบัน ต่อให้เขาได้ช่วยเหลือชาวโลกแล้วจริงๆ เขาก็ไม่ต้องการการตอบแทนจากชาวโลก

“พาข้าไปพบกับการประชุมงาก็แล้วกัน” หลังจากทีบรรพบุรุษเจ็ดลุกขึ้นยืนแล้ว หลี่ซีย่ได้กล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “สมควรแก่เวลาที่ข้าจะได้พูดคุยกับราชันเซียนเทียนสื่อเกี่ยวกับเรื่องบางเรื่องแล้ว!”

ตอนที่ 1538 ประชุมเงา

ภายในสถานที่ที่ลึกลับที่สุดของหอสัตตตะยุทธ ที่ตรงนั้นได้ผ่านการทำพิธีปกปักรักษาด้วยวิธีการจำนวนนับไม่ถ้วน และปิดกั้นเอาไว้ด้วยคาถาจำนวนนับไม่ถ้วน ทำให้สถานที่แห่งนี้มีความแข็งแกร่งมาก เรียกได้ว่าไม่สามารถตีให้แตกได้ อีกทั้ง พิธีปกปักรักษา และคาถาปิดผนึกเหล่านั้นล้วนแล้วแต่มาจากฝีมือของเทพเจ้าแห่งทะเลทั้งสิ้น อีกทั้งยังไม่ใช่แค่เทพเจ้าแห่งทะเลกลุ่มเล็กๆ เท่านั้น

สถานที่แห่งนี้ของหอสัตตตะยุทธ แม้กระทั่งตัวของหอสัตตตะยุทธเอง ศิษย์ของสำนักที่ล่วงรู้ก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ต่อให้เป็นระดับบรรพบุรุษทั่วไปก็ไม่มีสิทธิ์รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของสถานที่แห่งนี้

อีกทั้ง สถานที่แห่งนี้ได้ถูกจัดให้อยู่ในระดับชั้นความลับสุดยอดของหอสัตตตะยุทธ ในหอสัตตตะยุทธมีเพียงบรรพบุรุษเจ็ดเท่านั้นที่มีสิทธิ์มายังสถานที่แห่งนี้ แม้แต่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรที่สามารถหลอมรวมเจ็ดกระบวนท่าเข้าด้วยกันแล้วก็ยังไม่มียสิทธิ์มายังสถานที่แห่งนี้

เว้นแต่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้กลายเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้วนางจึงมีสิทธิ์มาที่นี่ได้ มีสิทธิ์ล่วงรู้ถึงความลับแท้จริงที่ซ่อนอยู่ภายใน

การทำเช่นนั้นใช้ว่าบรรพบุรุษเจ็ดนั้นเห็นแก่ตัว แต่เรื่องนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด มันเกี่ยวพันถึงความอยู่รอดของหอสัตตะยุคทั้งหมด กระทั่งเกี่ยวพันถึงความอยู่รอดของเผ่าปีศาจทะเลทั้งหมด หากความลับรั่วไหลละก็ ผลที่ตามมาแน่นอนยากที่จะคาดคิดด้วยเหตุนี้เอง บรรพบุรุษเจ็ดจึงให้ความระมัดระวังกับเรื่องนี้เป็นอันมาก

หลังจากที่บรรพบุรุษเจ็ดเดินส่งหลี่ชีย่มาถึงตรงนี้แล้ว เขาก็ได้แต่ยืนอยู่ด้านนอกและกล่าวกับหลี่ชีย่ว่า “ไต่เท้า ชำน้อยส่งท่านไต่เพียงเท่านั้น ส่วนที่ว่าไต่เท้าสามารถพูดคุยตกลงกันได้หรือไม่นั้นเป็นเรื่องที่ชำน้อยไม่มีสิทธิ์ก้าวก่ายแล้ว”

แม้ว่าบรรพบุรุษเจ็ดจะเป็นบุคคลเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ล่วงรู้ถึงความลับเรื่องนี้ แต่ว่า เรื่องบางเรื่องบรรพบุรุษเจ็ดก็ไม่มีสิทธิ์ก้าวก่ายได้ หัวข้อสนทนาระดับนี้มีเพียงระดับเทพเจ้าแห่งทะเลเท่านั้นที่มีสิทธิ์ไปถกปัญหา ไปศึกษาพิจารณา หรือไปปรึกษาหารือได้!

“ชำรู้ ชำคนเดียวก็พอ” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย ท่าทางตามอารมณ์สบายๆ ก้าวเท้าเข้าไปที่แห่งนั้นในทันที

หลังจากที่หลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าไปแล้ว ได้ยินเสียง “แว้งค์” เห็นแสงแวบหนึ่ง จากนั้นร่างของหลี่ชีย่ก็ได้หายไป เหมือนอยู่ดีดีก็อันตรธานหายไปอย่างนั้น การหายตัวเช่นนี้ไม่เหมือนกับประตูรับส่งจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง

นาที่ต่อมา หลี่ชีย่ได้ไปปรากฏตัวยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง เป็นที่ที่ลึกลับมาก ที่ที่ไม่มีผู้ใดสามารถแอบดูหรือสำรวจพบได้ เป็น

สถานที่ที่ลับสุดยอด หากไม่ได้รับอนุญาต จะไม่สามารถเข้ามายังสถานที่แห่งนี้ได้อย่างเด็ดขาด

สถานที่แห่งนี้ไม่มีใครรู้ว่ามันตั้งอยู่ที่ใด ตำแหน่งพิกัดของมัน เป็นความลับสุดยอด บุคคลภายนอกไม่สามารถล่วงรู้ได้อยู่แล้ว

เมื่อยืนอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้แล้วมองดูไปรอบๆ จะเห็นได้ว่ายืนอยู่ท่ามกลางทางช้างเผือก รอบๆ มีดวงดาวที่ส่องแสงระยิบระยับท่ามกลางอวกาศที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาแลดูงดงามเป็นพิเศษเหมือนเป็นอัญมณีแต่ละเม็ดที่ถูกเลี่ยมเอาไว้ตรงนั้น

การได้มายืนอยู่ ณ ที่ตรงนี้ ไม่เพียงสามารถมองเห็นดวงดาวแต่ละดวงที่ส่งประกายระยิบระยับเท่านั้น ยังสามารถมองเห็นเศษของดวงดาวจำนวนมากนับไม่ถ้วนที่รวมตัวกัน กลายเป็นทางช้างเผือกที่พาดผ่านอวกาศ ยิ่งไปกว่านั้นสถานที่แห่งนี้ยังสามารถมองเห็นวังวนของดวงดาวและเมฆ แลดูงดงามยิ่งนัก และอลังการยิ่ง...

มันคล้ายเป็นดาตฟ้าที่ลอยอยู่ท่ามกลางอวกาศ บนดาตฟ้ามีโตะกลมวางอยู่ตัวหนึ่ง ปราภฏเภาคนแต่ละเภาที่นั่งรายล้อมอยู่กับโตะกลมตัวนี้ แม้ว่าร่างเภาแต่ละร่างจะเก็บงำกลิ่นอายเอาไว้ แต่ทว่าอาศัยท่วงท่าของร่างเภาแต่ละร่างพอจะมองออกว่า บรรดาร่างเภาเหล่านี้ขณะอยู่บนโลกมนุษย์นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่เกรียงไกรไปก้ำขั้นฟ้าสิบแดนดินทั้งสิ้น!

หลี่ซีเย่ถึงกับเผยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมาให้เห็น กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า "การประชุมเภานี้นับว่าลับเฉพาะโดยแท้ ดูท่าเทพเจ้าแห่งทะเลที่เข้าร่วมประชุมมีจำนวนไม่น้อยจริงๆ"

ในขณะนี้ สายตาจากร่างเงาแต่ละคู่พลันตกอยู่บนตัวของหลี่ชียเย แม้ว่าร่างเงาแต่ละร่างที่เห็นจะไม่ใช่วางแท้จริงของเทพเจ้าแห่งทะเล แต่สายตาของร่างเงาแต่ละร่างล้วนแล้วแต่น่ากลัวอย่างยิ่ง ต่อให้เป็นนลัทธิพรตเทพชั้นเก้าแดนเมื่อถูกจับล้อมด้วยสายตาจากร่างเงาแต่ละร่างแล้ว ก็ต้องเข่าอ่อนทั้งสองข้าง

แต่ทว่า หลี่ชียเยยังคงเอือระเหยสบายๆ ขณะถูกจับล้อมด้วยสายตาจากร่างเงาแต่ละร่าง เขาดึงเก้าอี้ออกมาตัวหนึ่ง จากนั้นนั่งลงด้วยท่วงท่าที่ไม่เกรงใจใคร

“ชื่อเสียงอันโด่งดังของใต้เท้าอิกาทมิพีได้ยินมานานมาก” ในที่สุด ร่างเงาที่นั่งอยู่หัวโต๊ะได้เอ่ยปากพูดขึ้นมาช้าๆ เสียงของเขาไม่ได้ดังกังวานอะไรมากนัก แต่ว่าเปี่ยมด้วยพลัง เมื่อได้ยินเสียงเช่นนี้แล้วทำให้ผู้ฟังรู้สึกจิตใจสงบ เหมือนให้ความรู้สึกถึงความปลอดภัย

“ถูกต้อง เป็นข้าเอง” หลี่ชียเยมองดูร่างเงาแต่ละร่าง ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ดูท่าเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบนลัทธิก่อนจะพบกับข้า พวกเจ้าได้ผ่านการประชุมปรึกษาหารือกันมาก่อนแล้ว”

ร่างเงาตรงหน้าที่พูดขึ้นมานั้นก็คือเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบนลัทธิตนเอง แน่نون นี่หาใช่เป็นร่างที่แท้จริงของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบนลัทธิไม่ เพราะเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบนลัทธิไม่อยู่บนโลกมนุษย์มานานแล้ว ความจริงแล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลทั้งหมดของเผ่าปีศาจทะเลล้วนแล้วแต่ไม่ได้อยู่บนโลกมนุษย์แล้วทั้งสิ้น

แต่ทว่า ประชุมเงากลับมีเทพเจ้าแห่งทะเลเข้าร่วมประชุมจำนวนไม่น้อยทีเดียว อีกทั้ง ประชุมเงานี้ได้สืบเนื่องต่อกันมาจนถึง

ปัจจุบัน มันถูกจัดเอาไว้เป็นความลับสุดยอดขั้นสูงสุดของเผ่า
ปีศาจทะเลมาโดยตลอด ต่อให้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลก็ไม่แน่ว่าจะ
ล่วงรู้ถึงความลับนี้!

เนื่องจากประชุมงานนี้มีความสำคัญมาก การถือกำเนิดเกิดขึ้น
ของมัน เป้าหมายของมัน ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นความลับขั้น
สูงสุด ดังนั้น ต่อให้มีผู้ใดเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว ก็ไม่แน่ว่าจะมี
สิทธิ์ได้เข้าร่วมประชุมงานนี้ได้

“ก่อนหน้านี้ ยังไม่ทราบว่าใต้เท้าอิกาทิมิฟมายังโลกมนุษย์
พวกเรามีอาจไม่รอบคอบให้มาก หลังจากได้รับรายงานจากบรรพ
บุรุษเจ็ดแล้ว ผ่านการปรึกษาหารือ และยืนยันโดยเงินหั่วแล้ว พวก
เราจึงได้คำนวณจนรู้ถึงฐานะของใต้เท้า” เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ
ได้พูดขึ้นมาช้าๆ ในเวลานี้

ความจริงแล้ว การพบกับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ เข้าประชุม
งานหาใช่เป็นสิ่งที่บรรพบุรุษเจ็ดสามารถตัดสินใจได้ บรรพบุรุษเจ็ด
เพียงมีหน้าที่รายงานเรื่องนี้ต่อพวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ
จากนั้นร่างเงาได้ประชุมหารือเพื่อตัดสินใจพบกับหลี่ชียเอ

“ใต้เท้า พวกเราไม่ได้พบกันเสียนาน ร่างจริงไม่ได้อยู่บนโลก
อีกแล้ว จึงไม่สามารถแสดงคารวะใต้เท้าเต็มรูปแบบได้” ในเวลานี้
เอง ร่างเงาระดับบุคคลสำคัญอีกร่างหนึ่งที่นั่งอยู่ได้แสดงความ
คารวะต่อหลี่ชียเอ จากนั้นกล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “ข้าเองนึกไม่ถึงว่าใต้
เท้าจะให้ความสนใจกับการประชุมงานเช่นนี้ ก่อนหน้านั้น ใต้เท้า
ไม่เคยเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการประชุมงานนี้เลย”

ร่างเงาเทพเจ้าแห่งทะเลที่เป็นระดับบุคคลสำคัญผู้นี้ก็คือเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่านเอง แน่نون เขาก็ไม่ใช่ร่างจริงเช่นกัน

หลี่ซีเย่มองดูเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่านแล้วถึงกับเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น สายหน้าและกล่าวว่า “ไม่ ข้าไม่ได้สนใจเกี่ยวกับการประชุมเงาของพวกเขาเจ้า ที่ข้ามาที่นี่เพียงต้องการแลกเปลี่ยนกับพวกเขาเท่านั้นเอง”

“ไม่ทราบว่าได้ทำอิทธิพลต่อการแลกเปลี่ยนอะไร?” ร่างเงาอีกผู้หนึ่งที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะกลมก็เอ่ยขึ้น ร่างเงานี้ดูไปแล้วคล้ายกับเป็นทะเลเล็ก เขาก็คือเทพเจ้าแห่งทะเลคนที่สองของหอสัตตะยุทธ หรือก็คือเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าน!

“ก่อนจะพูดถึงเรื่องข้อแลกเปลี่ยน พวกเรามาพูดคุยถึงเรื่องวัตถุประสงค์การคงอยู่ของประชุมเงาก่อน” หลี่ซีเย่มินิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “หากอุดมการณ์ต่างกันก็อย่าคบกันเลย”

พลันที่หลี่ซีเย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา ทำให้บรรยากาศดูตึงเครียดขึ้นมาทันที บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่กลั่นลมหายใจเอาไว้ และไม่ได้ปริปากพูดอะไรออกมา

“กล่าวสำหรับข้าแล้ว ไม่มีอะไรต้องปิดบังซ่อนเร้นกัน” หลี่ซีเย่มไปตามอารมณ์ และกล่าวว่า “มันคือคำๆ เดียวเท่านั้น จุดประสงค์การคงอยู่ของประชุมเงาก็เพื่อต่อต้านทะเลกระดุก!”

พลันที่หลี่ซีเย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่สายตากระตุกที่หนึ่ง แม้ว่าเทพเจ้าแห่ง

ทะเลที่อยู่ตรงหน้าทั้งหมดไม่ใช่ร่างแท้จริง แต่ว่า ยามที่สายตาของพวกเขากระตุกทีหนึ่ง อารมณ์ภาพนั้นมีความน่ากลัวยิ่งนัก

“พวกเราได้ศึกษาพิจารณาถึงความน่าจะเป็นต่างๆ คาดหวังว่ายามที่ภัยพิบัติใหญ่มาถึงนั้น เผ่าปีศาจทะเลสามารถโชคดีรอดตายได้” สุดท้าย เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อพูดขึ้นด้วยความหนักแน่น

“ถ้าหากพวกเจ้าไม่สามารถให้คำตอบที่ชัดเจนกับข้า งั้นพวกเราคงไม่มีอะไรที่จะต้องพูดกันแล้วจริงๆ” หลี่ชียเอ่หัวเราะ สายหน้าและกล่าวว่า “ถ้าหากพวกเจ้ากระหายต้องการให้เผ่าปีศาจทะเลสามารถโชคดีรอดตายได้ยามที่ภัยพิบัติใหญ่มาถึงนั้นละก็ เป็นพวกเจ้าที่ต้องขอความช่วยเหลือต่อข้า ไม่ใช่ข้าต้องการความช่วยเหลือจากพวกเจ้า!”

เมื่อหลี่ชียเอ่พูดออกมาเช่นนี้ พลันทำให้บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่นั่งอยู่ต่างมองตากันและกัน พวกเขาต่างระมัดระวังเรื่องนี้กันมาก

“ข้าสามารถให้การรับประกันต่อไต่เท้าได้” สุดท้าย เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าได้พูดขึ้นมาอย่างหนักแน่น

เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวอย่างหนักแน่นที่สุดว่า “ไต่เท้าคือผู้ยิ่งใหญ่ที่บงการอดีตถึงปัจจุบัน ข้าคิดว่าเรื่องนี้ก็คงปิดบังไต่เท้าไม่ได้! ถูกต้อง ที่ข้าจัดตั้งประชุมเงาขึ้นมา นั้นข้ามีความคิดเช่นนี้จริง แต่ ความตั้งใจแรกเริ่มนั้นข้าคาดหวังสามารถควบคุมปฏิบัติการเชิงรุกได้บ้าง”

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ข้าเข้าใจ แม้ว่าในฐานะเทพเจ้าแห่งทะเล พวกเจ้าเคยมีข้อแลกเปลี่ยนกับทะเลกระดูก เคยประนีประนอมกับทะเลกระดูกมาก่อน แต่ว่า ในใจของพวกเจ้าไม่แนเสมอไปว่าจะเชื่อใจทะเลกระดูก! ดังนั้น ก่อนที่พวกเจ้าจะละสังขารในท่านี้ ธรรมเนียม พวกเจ้าจึงได้วางทางหนีทีไล่เอาไว้! ”

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเยมองดูเทพเจ้าแห่งทะเลที่นั่งอยู่ทั้งหมด ยิ้มกล่าวว่า “โซ่วข้าจะดูแลพวกเจ้า ถ้าหากพวกเจ้าทั้งหมดล้วนแล้วแต่ยังคงมีชีวิตอยู่สักก็ โดยที่ร่างแท้จริงของพวกเจ้ายังคงรักษาเอาไว้จนถึงปัจจุบัณ อาศัยจำนวนคนเช่นนี้ยังมีโอกาสต่อต้านทะเลกระดูกได้ แต่ เวลานี้พวกเจ้าทำไม่ได้ พวกเจ้าคิดว่าในยามที่ต้องเผชิญหน้ากับทะเลกระดูก อาศัยลักษณะที่เป็นอยู่เช่นนี้ คิดว่าสามารถสำแดงอานุภาพได้ก็มากน้อย? ” คำพูดของหลี่ซีเย ทำให้บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในเหตุการณ์ ถึงกับนิ่งเงียบ พวกเขาอย่าอมรู้เรื่องนี้ดี

“ดังนั้น พวกเจ้าจึงได้วางทางหนีทีไล่เอาไว้ เป็นวิธีที่ไม่มีทางเลือก” หลี่ซีเยหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ข้าสามารถเดาได้ว่าวิธีการของพวกเจ้าคืออะไร ดังนั้น พวกเราก็จะมาคุยกันถึงเรื่องนี้”

“ไม่ทราบว่าได้เห็นต้องการได้อะไร? ” สุดท้าย ยังคงเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าพูดออกมาด้วยความหนักแน่น

“ข้าไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น” หลี่ซีเยยิ้มและสายหน้า กล่าวว่า “ตรงกันข้าม ข้าได้นำเอาข่าวดีมาให้พวกเจ้า นำพาความหวังมาให้พวกเจ้า นำเอาแสงอรุโณทัยมาให้พวกเจ้า!”

“ความหมายของใต้เท้าอิคาทมิฟก็คือ...” เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยแล้วรู้สึกตกใจเป็นอันมาก บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองตากันและกัน

“ถูกต้อง ชำนาญมาดีมาก” หลี่ซีเยยิ้มและกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ขอเปิดเผยข่าวๆ หนึ่งให้กับเจ้า ภัยพิบัติใหญ่กำลังจะมาแล้ว เร็วกว่าที่พวกเจ้าคาดการณ์เอาไว้เสียอีก อย่างน้อยที่สุด ยุคนี้จะต้องมาถึง!”

“เร็วขนาดนี้เลยรี...” แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลเงินห่วยังตกใจยิ่งนัก เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย

ในเวลานี้ บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน ในฐานะที่เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล พวกเขาต่างผ่านอุปสรรคมานับครั้งไม่ถ้วน ผ่านอันตรายมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ว่าเมื่อได้ยินข่าวเช่นนี้แล้ว พวกเขายังคงรู้สึกเย็นวาบในใจ ท่าทีของพวกเขาต่างหนักแน่นจริงจังขึ้นมา

ตอนที่ 1539 วางแผนไกล

กล่าวสำหรับพวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อที่อยู่ในเหตุการณ์แล้ว พวกเขารู้เรื่องราวเบื้องหลังมากกว่าเสียอีก พวกเขารู้ว่าหากภัยพิบัติใหญ่มาถึงมันหมายถึงอะไร

“ไม่ทราบว่าได้ทำให้พุดถึงมันหมายถึงอะไร? ควรจะเป็นทะเลกระดูก รั้งวนขนาดใหญ่ หรือจะเป็นเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์? ” ในเวลานี้ได้มีเทพเจ้าแห่งทะเลผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นมา

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “หรือพวกเจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ? กล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้ว ทะเลกระดูกจึงจะเป็นเรื่องที่พวกเจ้าต้องกังวล อีกอย่าง ตลอดเวลาที่ผ่านมา ทั้งสามต่างรักษาความสมดุลเอาไว้ เมื่อไรที่ภัยพิบัติใหญ่มาถึง พวกเจ้าควรจะรู้ว่ามันบ่งบอกถึงเรื่องอะไร!”

ในเวลานี้ บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็นิ่งเงียบ พวกเขายอมรับรู้ดีว่าการมาถึงของภัยพิบัติใหญ่นั้นจะบ่งบอกถึงสิ่งใด

“ไม่ทราบว่าได้ทำให้ได้นำข่าวดีอะไรมาให้กับพวกเรา?” สุดท้ายเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง

หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “ที่พวกเจ้าควรจะได้ใจก็คือ ขอแสดงความยินดีกับพวกเจ้า ในที่สุดข้าได้ตัดสินใจอยู่กับเรื่องนี้แล้ว ข้าจะให้

โอกาสที่ไม่เลวนักกับแดนวิญญานสวรรค์สักครั้ง คราวนี้ข้าวาง
เดิมพันไว้ที่เผ่าวิญญานเทพ”

แม้แต่พวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อที่ดำรงอยู่ในสถานะ
เช่นนี้ยังถึงกับมีท่าทียินดี พวกเขาเห็นว่าหากผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะ
เช่นหลี่ชียเอ่จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้มันบ่งบอกถึงสิ่งใด! นี่คือนักดำรงอยู่
ในฐานะผู้บงการตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แม้แต่อเวจียังทำลายล้าง
ได้!

“ใต้เท้าคือผู้ช่วยโลกของเก้าแดน คือเทพผู้พิทักษ์คุ้มครอง
เก้าแดน...” แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหูก็รู้สึกยินดีอย่างยิ่ง จึงรีบ
พูดขึ้นมา

“อย่า...” หลี่ชียเอ่ได้กล่าวตัดบทของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหูก
“เงินหูก อย่าเพิ่งรีบเร่งยกยอข้า ก่อนอื่น ข้าไม่ใช่ผู้ช่วยโลก และ
ข้าก็ไม่ใช่เทพผู้พิทักษ์ ถ้าหากชาวโลกคิดจะตั้งฉายาให้กับข้าสัก
ก็ข้ารู้สึกว่ ‘คนฆ่าสัตว์ของเก้าแดน’ ฉายานี้น่าจะเหมาะสมมากกว่า
สำหรับข้า แน่จนที่สุด ส่วนตัวแล้ว คนอย่างข้าชอบ ‘มือมืดที่มอง
ไม่เห็น’ มากกว่า

เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหูกถึงกับยิ้มเฉือนๆกับคำพูดที่ตลกขบขัน
ของหลี่ชียเอ่

“ใต้เท้าจะประกาศศึกแล้วรึ?” เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหันหลังถึงกับ
เอ่ยถามขึ้นมา

“ไม่” หลี่ชียเอ่ส่ายหัว และยิ้มกล่าวว่า “สองวันก่อนข้าได้ย้าย
ไปครั้งหนึ่ง ตั้งใจว่าจะช่วยอุ้มนครีองให้กับแดนวิญญานสวรรค์

เสียก่อน ก่อนที่ภัยพิบัติใหญ่จะมาถึง เสียตายไม่มีใครตอบรับ ทะเลกระดูกก็ดี เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ช่าง ต่างก็เจ็บบสงบมาก แน่นอน พวกเจ้าก็อย่าได้กระหายว่าข้าจะรั้งอยู่ที่นี้ เข้าใจว่าข้าจะต่อสู้เพื่อแดนวิญญานสวรรค์

“ความหมายของใต้เท้า...” เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสีอ้อมมองห หลีซีเยแล้วถึงกับพึมพำออกมา

หลีซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “แดนวิญญานสวรรค์ไม่ค่อยมีอะไรเกี่ยวข้องกับข้า บอกตามตรงเลยนะ ข้าจะไม่รั้งอยู่ที่นี้เพื่อแดนวิญญานสวรรค์ของพวกเจ้า และจะไม่รบเพื่อแดนวิญญานสวรรค์ของพวกเจ้า แดนวิญญานสวรรค์พวกเจ้าจะเป็นหรือตายไม่บ่อยจะเกี่ยวอะไรกับข้ามากมายนัก แต่ว่า คราวนี้ที่ข้าวางเดิมพันให้กับแดนวิญญานสวรรค์ หาใช่เป็นเพราะข้านั้นเมตตา บอกได้แต่เพียงที่แดนวิญญานสวรรค์มีคนบางคน มีเรื่องบางเรื่องที่ยังคู่ควรให้ข้าเดิมพันสักครั้งหนึ่ง”

“ไม่ทราบว่าเป็นอนาคตใต้เท้าจะให้ความช่วยเหลือแก่แดนวิญญานสวรรค์อีกแรงด้วยวิธีใด?” เทพเจ้าแห่งทะเลเซินหลันเอ่ยถามขึ้น

“ไม่ใช่ข้า” หลีซีเยส่ายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ก็เหมือนที่ข้าได้พูดเอาไว้เมื่อครู่ ขณะที่ภัยพิบัติใหญ่มาถึงนั้น ข้าไม่ได้อยู่ที่นี้อีกแล้ว ข้าจะไม่ลงมือเพื่อแดนวิญญานสวรรค์อยู่แล้ว แต่ว่า ข้าจะวางทางหนีทีไล่เอาไว้ เป็นต้นว่าตัวของทะเลกระดูก หรือวังวนใหญ่”

“วังวนใหญ่ไม่แน่เสมอไปว่าจะยืนอยู่ข้างเผ่าวิญญาณเทพนี้”
เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหูกกล่าวด้วยความกังวล

“วางใจเถอะ ความมืดมิดเล็กน้อยใต้วังวนใหญ่นั้นมันทำอะไร
ไม่ได้มากหรอก ข้าไม่ได้วางเดิมพันเอาไว้กับมดปลวกอย่างความ
มืดมิดที่อยู่ใต้ดินเหล่านั้น” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “ถ้าหาก
ต้องการให้ข้ารับประกันกับพวกเจ้าล่ะก็ ข้าสามารถรับรองกับพวก
เจ้าได้ว่า ยามที่พวกเจ้าคิดจะต่อต้านทะเลกระดูกเมื่อไหร่ จะต้องมี
ผู้ที่สามารถต่อต้านและรับมือกับทะเลกระดูกซึ่งหน้าได้ก้าวออกมา
และเขาจะต่อต้านรบกับทะเลกระดูกซึ่งหน้าอย่างแน่นอน!”

“ต่อต้านทะเลกระดูกซึ่งหน้า?” บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่
ตรงนั้นล้วนแล้วแต่รู้สึกตกใจ พวกเขาว่าการต่อต้านทะเลกระดูก
ซึ่งหน้าบ่งบอกถึงอะไร พวกเขาเห็นว่าผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้มี
ความแข็งแกร่งและน่ากลัวเพียงใด

“แน่นอน ทางหนีที่ไล่ที่ข้าวางเอาไว้ให้กับแดนวิญญาณ
สวรรค์ไซ้จะมีเพียงเท่านั้น” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเมินเฉยว่า “ดังนั้น
หากพวกเจ้าคิดจะเอาชนะการศึกในครั้งนี้ พวกเจ้าหวังจะให้
ภายหลังภัยพิบัติใหญ่นี้สิ้นสุดลงแล้ว แดนวิญญาณสวรรค์ ยังคง
อยู่ได้ ลูกหลานของพวกเจ้าไม่ถูกทำลาย เผ่าปีศาจทะเลพวกเจ้า
ไม่ถูกเช่นฆ่าล้างผลาญ เมื่อเป็นเช่นนั้น สมควรที่พวกเจ้าจะต้องมี
ข้อแลกเปลี่ยนแล้วล่ะ!”

เวลานี้ พวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อที่อยู่ในเหตุการณ์
ถึงกับจ้องมองตากันและกัน สุดท้าย พวกเขาต่างสุดลมหายใจเข้า

ลึกๆ ที่หนึ่ง สุดท้ายเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อได้เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ไม่ทราบว่าจะไต่เต้าต้องการอะไร?”

“ไม่ ข้าไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น” หลี่ซีเยส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า “ก็เหมือนที่พูดเอาไว้เมื่อครู่ ข้าต้องการให้พวกเจ้ารับปาก ในขณะที่มีการเปิดศึกขึ้น พวกเจ้าจะต้องยืนอยู่ข้างฝ่ายของพวกเรา อีกทั้ง เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว สมควรที่พวกเจ้าจะต้องเสียสละแล้ว”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยได้ล่องเขม็งไปที่พวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “พวกเจ้าก็มีการวางทางหนีทีไล่เอาไว้ การที่พวกเจ้าก่อตั้งประชุมเงาขึ้นมาตั้งนาน พวกเจ้าสมควรได้ศึกษาและพิจารณาถึงวิธีการต่อต้านมา ดังนั้น ข้าเชื่อว่าพวกเจ้าน่าจะรู้ว่าควรทำอย่างไร!”

พวกเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อล้วนแล้วแต่มองหน้ากันและกัน สุดท้ายเทพเจ้าแห่งทะเลเงินห้วยยิ้มเฉือนๆ และกล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังไต่เต้า พวกเราได้มีการศึกษาและพิจารณาแผนการมาหลายๆ แผนการจริง แต่ทว่า ทุกคนต่างรู้ดีว่า แผนการเหล่านี้หยุดอยู่แค่บนแผ่นกระดาษเท่านั้น ได้แต่บอกว่าเป็นเพียงการวางแผนระบบกระดาษเท่านั้น ยังไม่เคยได้ปฏิบัติจริง พวกเราก็ไม่รู้เหมือนกันว่าแผนการไหนสามารถทำได้”

“ระเบิดลมปราณ” หลี่ซีเยกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “แผนการที่ข้าจะมอบให้ก็คงมีเพียงแผนการนี้เท่านั้น และมีเพียงแผนการนี้ที่ตรงและมีประสิทธิผลมากที่สุด”

เมื่อหลี่ซีเย่พูดแผนการนี้ออกมา ทำให้พวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อถึงกับประกายตาเต้นกระตุกทีหนึ่ง พวกเขารู้ว่าแผนการนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด!

“นี่ นี่เป็นไปได้รึ?” เทพเจ้าแห่งทะเลเซินหลันทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่งและเอ่ยถามขึ้นมาในที่สุด

“แดนวิญญานสวรรค์ ไม่ ที่ถูกต้องแล้วต้องทั่วทั้งเก้าแดนก็ยากจะมีสิ่งนี้” หลี่ซีเย่กล่าวเฉยเมยว่า “เฉกเช่นสัตว์เทพวิหคเซียนในเก้าแดนยังมีสิ่งนี้อยู่อีกหรือไม่? ไม่มีใช่หรือไม่ แต่ ไม่มีในเก้าแดนไม่ได้หมายความว่ามันไม่มี ในเมื่อข้าเสนอแผนการนี้กับพวกเจ้า ข้าย่อมรับประกันได้ว่าแผนการนี้มีประสิทธิผลมากที่สุด และตรงที่สุด”

“แผนการนี้เคยปฏิบัติมาแล้วจริง?” เมื่อเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหั่วพูดคำๆ นี้ออกมา ภายในใจของพวกเขาถึงกับเต้นกระตุกทีหนึ่ง

หลี่ซีเย่มองดูพวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหั่ว กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เวลานี้พวกเจ้าต้องถามตัวเองว่า เพื่อแดนวิญญานสวรรค์แห่งนี้ เพื่อเผ่าพันธุ์ของพวกเจ้า พวกเจ้ายินดีแลกด้วยค่าตอบแทนอย่างไร? ข้ารู้แหละว่า พวกเจ้าเคยทำข้อแลกเปลี่ยนมาก่อน และทะเลกระดูกก็เคยให้คำมั่น...”

“...แต่ว่า พวกเจ้าต้องการทำข้อแลกเปลี่ยนกับข้า หรือทำข้อแลกเปลี่ยนกับทะเลกระดูกล่ะ? หรือจะพูดว่า พวกเจ้าสามารถทำเพื่อตัวเอง และสามารถทำเพื่อลูกหลานพวกเจ้า เพื่อเผ่าพันธุ์

ปีศาจทะเล ส่วนจะทำเพื่อตัวพวกตัวเอง หรือเพื่อลูกหลานพวกเจ้า ก็อยู่ที่การเลือกของพวกเจ้าเองแล้วละ”

หลังจากหลี่ซีเย่พูดจบ บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองตากันและกัน สุดท้าย เทพเจ้าแห่งทะเลทั้งหมด ล้วนแล้วแต่พยักหน้าอย่างหนักแน่น

เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อกล่าวว่ “ไม่ขอปิดบังใ้เท่า พวกเรา สามารถตัดสินใจเลือกได้ พวกเราก็สามารถเสียสละตนเองได้ ถ้าหากไม่เป็นเพราะเพื่อลูกหลานของพวกเราแล้ว ไม่ใช่เพื่อเผ่า ปีศาจทะเล ข้าคงไม่ก่อตั้งประชุมเงาขึ้นมา ทุกคนก็คงไม่เข้าร่วมประชุมเงาเช่นนี้ ขอเพียงปีศาจทะเลสามารถอยู่รอดจากภัยพิบัติ ใหญ่ครั้งนี้ได้ พวกเราสามารถเสียสละได้ ข้อตกลงที่มีกับทะเล กระดูกก็สามารถยกเลิกได้เช่นกัน...”

“...ใ้เท่า แต่ทว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา เราไม่อาจประเมินค่า ของทะเลกระดูกต่ำเกินไป ฉะเช่นแผนการที่ใ้เท่าเสนอมา นั้น เกรงว่าเมื่อนำมาปฏิบัติจะมีความยากมาก ใ้เท่าเองเข้าใจ เกี่ยวกับทะเลกระดูกเป็นอย่างดี หากถึงขั้นนั้นจริงๆ ทะเลกระดูก จะต้องควบคุมเกมเอาไว้ทั้งหมดแน่นอน” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาก็กับทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“วางใจเถอะ ในเมื่อข้าเสนอเงื่อนไขให้พวกเจ้าได้ ข้ายอมต้ง มีวิธีทำให้ระเบิดลมปราณประสพผลสำเร็จ” หลี่ซีเย่หัวเราะที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “อย่าลืมนสิ แผนการของข้าไม่ได้เสกขึ้นกลางอากาศ ไม่ใช่เป็นการวางแผนการบบนกระดาษ”

คำพูดของหลี่ซีย่สร้างคามยินดีให้กับพวกเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ พวกเขาต่างมองหน้ากันและกัน

“อาศัยคำพูดของใต้เท้าพวกเราก็อวงใจแล้วละ” พวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อรู้สึกดีใจ และพยักหน้าอย่างหนักแน่น กล่าว “การต่อสู้เพื่อชีวิตครั้งนี้ พวกเราสามารถให้คำมั่นกับใต้เท้า!”

สุดท้าย พวกเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อได้บรรลุข้อตกลงกับหลี่ซีย่ พวกเขาได้ตัดสินใจเลือกแล้ว เหมือนดั่งที่หลี่ซีย่ได้กล่าวเอาไว้ว่า เมื่อไรที่พวกเขาตัดสินใจเลือกแล้ว พวกเขาจะต้องยอมเสียสละ!

หลังจากได้บรรลุข้อตกลงแล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อทำท่าไทร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ใต้เท้า มีอยู่เรื่องหนึ่งไม่ทราบว่าจะสมควรถามหรือไม่? ” “ว่ามา” หลี่ซีย่จ้องมองดูเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ กล่าวท่าที่เฉยเมยออกมา

“ได้ยินมาว่า ใต้เท้ากำไฟ่ตายเอาไว้ตลอดมา มีข่าวเล่าลือกันว่า ในมือของใต้เท้าได้กุมสิ่งของสิ่งหนึ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดไว้ ใต้เท้ามีสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดที่แม้แต่ราชันเซียนก็ยังมี...” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อก็ซ้กจะลังเลขึ้นมา

ความจริงแล้ว ขณะที่เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อพูดเรื่องนี้ ออกมา บรรดาเทพเจ้าแห่งทะเลที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้แล้วจ้องมองไปที่หลี่ซีย่ พวกเขาไม่ค่อยได้คบค้าไปมาหาสู่กับหลี่ซีย่ กระทั่งกล่าวได้ว่า พวกเขาไม่เข้าใจในตัว ของหลี่ซีย่เลย ยกเว้นเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหู่

แต่ว่า ในฐานะที่เป็นมือมืดที่มองไม่เห็น มีค่าเล่าลือเกี่ยวกับตัวเขาตลอดมา อย่างว่าแต่พวกเขาเลย ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ยิ่งหวาดหวั่นต่อผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นเขาอยู่สามส่วน และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่เทพเจ้าแห่งทะเลรู้สึกแปลกใจเป็นอันมาก ในฐานะมือมืดที่มองไม่เห็น สุดยอดฝีมือของเขา คืออะไรกันแน่นะ?”

“เจ้าต้องการพูดถึงสุดยอดของวิเศษใช่หรือไม่” หลี่ชีย่หัวเราะออกมา และกล่าวว่า “ถ้าหากข้าเดาไม่ผิด เรื่องนี้เป็นเงินหุบปากต่อพวกเจ้านะสิ”

“ถูกต้อง” เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหุบหัวเราะเจื่อนๆ ว่า “เป็นข้าที่สะเพร่า ในขณะที่กำลังหาหรือถึงแผนการต่างๆ เพื่อการต่อต้านนั้น ข้าเคยได้ยินเรื่องบางเรื่องจากราชันเซียนหมิงเหรินมา ฟังจากพี่หมิงเหรินแล้วว่า ในมือของใต้เท้ายังมีสิ่งของบางอย่างที่น่ากลัวยิ่ง พี่หมิงเหรินเคยเล่าว่า...”

“บนโลกใบนี้ยังมีสิ่งของสิ่งหนึ่งสามารถทำลายทุกอย่าง ตอนนั้นพี่หมิงเหรินกล่าวเอาไว้ว่า หากบนโลกนี้จะมีสิ่งของเช่นนี้จริง ๆ ละก็ คงมีเพียงใต้เท้าเท่านั้นที่จะได้มันมาครอบครอง” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหุบถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ จะอย่างไรเสีย ความลับที่อยู่เกี่ยวพันในนั้นเชื่อว่าใครก็สามารถมีสิทธิ์ไปสัมผัสกับมันได้ เมื่อไหร่ที่ไปล่วงรู้ความลับที่ไม่ควรรู้ ผลที่ตามมาอาจจะคาดคะเน

ตอนที่ 1540 โลกนี้ไม่เคยมีผู้ช่วยเหลือโลก

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมากับคำพูดของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า กล่าวว่่า “หมิงเหรินนับว่าปากมากโดยแท้ แต่ว่า ที่เขาพูดมากก็ถูก”

คำพูดของหลี่ซีเยสร้างความหวั่นไหวขึ้นภายในใจของพวกเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อ พวกเขาต่างจ้องมองตากันและกัน

หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมยเมื่อมองเห็นท่าทีของพวกเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อ กล่าวว่่า “ถูกต้อง เป็นความจริงที่ในมือของข้ามีของวิเศษที่น่ากลัวยิ่งอยู่หลายชิ้น ในมือของข้ายังมีทรัพยากรที่สามารถสังหารราชันเซียนเลือดเทพอยู่ในมือ นี่แหละคือความมั่นใจของข้า ดังนั้น ใครคิดจะเป็นศัตรูกับข้าก็ต้องประเมินตนเองให้ดีกว่า ได้เตรียมตัวพร้อมที่จะถูกข้าสังหารแล้วยัง! ”

น้ำเสียงของหลี่ซีเยเรียบเฉยมาก แต่ว่า เมื่อพูดถึง “สังหารราชันเซียนเลือดเทพ” ทำให้พวกเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อรู้สึกแน่นหน้าอก พวกเขาในฐานะเทพเจ้าแห่งทะเลย่อมรู้ดีอยู่แก่ใจว่า ในฐานะที่เป็นถึงมือมืดที่มองไม่เห็น คำพูดนี้ย่อมไม่ใช่เป็นการโอ้อวด เขาพูดได้ทำได้เสมอ! อีกทั้งยังมีตัวอย่างให้เห็นก่อนหน้านี้มาแล้ว

“ข้าเชื่อว่า ขอเพียงเป็นคนที่มึสติปัญญา ล้วนแล้วแต่ไม่ขอเป็นศัตรูกับไต้เท้าอยู่แล้ว” เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าเอ่ยขึ้นช้าๆ

หลี่ซีเยมองดูพวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ ยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “กล่าวสำหรับข้าแล้ว ภัยพิบัติใหญ่ไม่ได้มีอะไร ถ้าหากข้าอยากจะทำ ทะเลกระดูกข้าก็ทำลายมันได้! ทวนสามง่ามนะ หรือร้ายกาจมากสิ ข้าสูมหีบของวิเศษที่มีอยู่ในตัวก็สามารถหีบของวิเศษมาได้ราวสามถึงห้าชิ้นที่สามารถเทียบเคียงกับทวนสามง่ามได้อยู่แล้ว ทำลายทะเลกระดูกก็ดี หรือทำลายเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ช่าง ในมือของข้าก็มีทรัพยากรที่จะทำได้!”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเยหยุดชนิดหนึ่ง จากนั้นพูดขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ยังมีอีกข้อหนึ่ง ที่ราชันเซียนหมิงเหรินพูดเอาไว้ฉันไม่ผิดสุดยอดสิ่งของโลกนี้นั้นอยู่จริง ๆ มันสามารถทำลายสิ่งทุกอย่าง อย่าง อานุภาพของมันเกินกว่าที่พวกเจ้าจะคาดคิด อีกทั้ง บอกต่อพวกเจ้าก็ได้ ของสิ่งนั้นได้อยู่ที่มือของข้าแล้วเวลานี้!”

พลันที่หลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ ในใจของพวกเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อถึงกับเต้นกระตุกทีหนึ่ง เทพเจ้าแห่งทะเลเซ็นหลันถึงกับเอ่ยถามว่า “พลาณภาพของเจ้าสิ่งนี้มีขนาดไหน?”

“ข้าบอกเจ้าได้เพียงหากนำมาใช้เพื่อสังหารราชันเซียนละก็เป็นการสิ้นเปลืองเหลือเกิน กล่าวสำหรับข้าแล้ว ต่อให้นำมาใช้เช่นฆ่าเหล่าเทพ และราชันเซียนบนเก้าชั้นฟ้าก็ถือเป็นการสิ้นเปลืองอย่างหนึ่ง! หลี่ซีเยเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

แน่นอนที่สุด น้อยคนนักที่จะรู้ว่า ทรัพยากรเหล่านี้ของหลี่ซีเยเตรียมไว้เพื่อการศึกครั้งสุดท้ายนั้น! กล่าวสำหรับเขาแล้ว ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไม่คุ้มกับการนำสิ่งนี้มาใช้ หากไม่ถึงการศึกครั้งสุดท้าย เขาก็จะไม่นำสิ่งนี้ออกมาใช้อย่างเด็ดขาด!

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาพวกเขาแห่งทะเลเทียนสื่อรู้สึกเย็นวาบในใจขึ้นมา พวกเขาไม่ได้มีความรู้สึกเช่นนี้มานานมากแล้ว ตั้งแต่ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล แต่ว่า เวลานี้ พวกเขาในฐานะเทพเจ้าแห่งทะเลกลับยังคงต้องสิ้นเทา

ในใจของพวกเขาเข้าใจเป็นอย่างดีว่า คำพูดของหลี่ชีย่นั้นเป็นความจริง อีกทั้งหลี่ชีย่ไม่มีความจำเป็นต้องคุยโต โอ้อวดบุคคลระดับเขาที่สามารถบงการจักรวาลนั้นไม่มีความจำเป็นต้องพูดจาโอ้อวด

“เวลานี้ พวกเจ้าสมควรเข้าใจแล้วว่า ควรจะเลือกแบบไหนจึงนับเป็นการกระทำที่ชาญฉลาด” หลี่ชีย่กล่าวเรียบเฉยว่า “สำหรับพวกเจ้าแล้ว ฉกเช่นทะเลกระดูกแล้ว บางทีอาจเป็นการยกทัพปราบเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับชีวิตพวกเจ้า เป็นคู่ต่อสู้สูงสุดสำหรับพวกเจ้า...”

“กล่าวสำหรับข้าแล้ว ทะเลกระดูกก็ดี เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ช่าง ต่อให้เป็นสิบสองหลุมฝังศพ บนเส้นทางการก้าวเดินไปของชีวิตข้ามันก็เป็นเพียงภูเขาแต่ละลูกเท่านั้น ขอเพียงข้ายินดีจ่ายค่าตอบแทน พวกมันล้วนแล้วแต่อยู่ใต้ฝ่าเท้าของข้า! เมื่อเทียบกับสุดปลายทางของโลกแล้ว ทะเลกระดูกนับเป็นอะไร? ”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้พวกเขาแห่งทะเลเทียนสื่อถึงกับนั่งเฉยขึ้นมา เรื่องราวเกี่ยวกับสุดปลายทางของโลกนั้น พวกเขาแค่เคยได้ยินเท่านั้น และได้ยินจากราชนชั้นเซียนบางคนี่พูดถึงเรื่องนี้ แต่ว่าพวกเขาไม่มีโอกาสไปสัมผัสเอง

แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าในฐานะที่เป็นหนึ่งในเทพเจ้าแห่งทะเลที่ยอดเยี่ยมที่สุด เขาก็ไม่มีโอกาสได้ไปสัมผัสกับหัวข้อสนทนาหัวข้อนี้ แต่ เขาเคยฟังราชาเซียนหมิงเหรินพูดถึงเรื่องนี้

“ใต้เท้าสามารถทำลายทะเลกระดูกได้” เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อถึงกับกล่าวขื่นมาด้วยท่าทีจริงจัง

“ทำได้...” หลี่ซีเยหัวเราะทีหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “แต่ว่า ข้าจะไม่ไปทำเช่นนี้ เว้นเสียแต่ว่าทะเลกระดูกเปิดศึกกับข้า!”

“ถ้าหากใต้เท้าจัดการทำลายทะเลกระดูกล่ะ?” เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อท่าทีไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “แม้ว่าร่างแท้จริงของพวกเราจะไม่อยู่บนโลกใบนี้อีกแล้ว แต่ หากใต้เท้าทำลายทะเลกระดูกเสีย พวกเราสามารถทำให้ปีศาจทะเลทำงานให้กับใต้เท้า ทรัพยากรทั้งหมดของปีศาจทะเลสุดแล้วแต่ใต้เท้าจะต้องการ!”

“เทียนสื่อ ความคิดของเจ้าไม่เลวนัก” หลี่ซีเย หัวเราะทีหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “กล่าวสำหรับข้าแล้วมันไม่คุ้มค่า การแลกเปลี่ยนนี้สำหรับข้าแล้วไม่มีค่าใดๆ สิ่งที่ข้าต้องการพวกเจ้าให้ข้าไม่ได้ ปีศาจทะเลก็ให้ข้าไม่ได้ อีกทั้ง ข้าก็ไม่ต้องการให้ปีศาจทะเลมาจงรักภักดีต่อข้า...”

“...ข้าเคยบงการเก้าแดนมาก่อน ถ้าหากข้าต้องการให้เก้าแดนทำงานให้กับข้าจริง คงไม่ต้องรอนจนถึงวันนี้ ทรัพยากรที่อยู่ในมือของข้าไม่ได้เตรียมเอาไว้เพื่อทะเลกระดูก แต่เตรียมเอาไว้สำหรับการต่อสู้ครั้งสุดท้าย” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ อีกทั้งข้าก็ไม่ใช่คนที่มีความเมตตา ข้า

จะไม่ไปให้ความช่วยเหลือโลกอยู่แล้ว ปีศาจทะเลก็ดี วิญญาณเทพก็ช่าง จะเป็นหรือตายมันเกี่ยวอะไรกับข้า? "

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้พวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อต้องนิ่งเงียบ การที่พวกเขาประสบความสำเร็จในวันนี้ พวกเขาเองก็เข้าใจเป็นอย่างดี ลำพังอาศัยเพียงแค่ความเมตตา อาศัยเพียงแค่สิ่งที่เรียกว่าสวรรค์ไต้หล้ามันไม่สามารถช่วยเหลือโลกใบนี้ได้ สุดท้ายแล้ว ยังคงต้องอาศัยกำลังความสามารถมาตัดสิน

คนที่เคยก้าวเดินบนเส้นทางเส้นนี้มาก่อนย่อมจะเข้าใจ ถ้าหากลำพังอาศัยเพียงความเมตตาแล้วไปได้ โลกนี้ก็คงไม่มีเทพเจ้าแห่งทะเล และไม่มีราชันเซียน ถ้ามองโลกหล้า มีราชันเซียนองค์ไหนเทพเจ้าแห่งทะเลท่านใดที่ไม่ได้มาจากการก้าวเดินบนกองกระดูกจำนวนนับไม่ถ้วน ถ้าหากคนผู้นั้นไม่เหยียบย่ำบนกองกระดูกจนมาถึงจุดนี้ บุคคลผู้นั้นก็จะกลายเป็นกองกระดูกที่ปลูลาดอยอยู่บนเส้นทางเส้นนั้น!

"สุดท้ายแล้ว โลกใบนี้ก็ต้องอาศัยพวกเจ้าไปให้การช่วยเหลือโลกใบนี้ไม่เคยมีผู้ที่คอยช่วยเหลือโลกอยู่แล้ว ไม่เคยมีอยู่แล้ว" หลี่ชีย่กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า "อย่างน้อย ข้าก็ไม่ใช่ผู้ช่วยเหลือโลก ข้าเป็นเพียงคนฆ่าสัตว์คนหนึ่งเท่านั้นเอง"

"แต่ว่า ไต้เท้ากลับเคยให้ความคุ้มครองโลกใบนี้มาก่อน" เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าดที่จะกล่าวขึ้นมาไม่ได้ว่า "ในช่วงที่เก้าแดนตกอยู่ในความมืดมิดที่สุดนั้น เป็นไต้เท้าที่คอยให้ความคุ้มครองตลอดมา หากไม่เป็นเพราะไต้เท้าที่คอยให้การคุ้มครอง บางทีเก้าแดนอาจจะต้องตกอยู่ในมือของอเวจีตลอดไป สิ่งนี้แหละที่เป็น

ความเมตตาที่ใต้เท้ามีต่อเกล้าแดน สิ่งนี้แหละคือความช่วยเหลือของใต้เท้าที่มีให้กับเกล้าแดน! ”

หลี่ซีเย่หนึ่งเงียบอยู่พักหนึ่งกับคำพูดของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาหัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ถูกต้อง ข้าเคยให้ความคุ้มครองโลกใบนี้มาก่อน แต่ว่า กล่าวสำหรับข้าแล้ว อเวจีนั้นเป็นเพียงชนเผ่าต่างเผ่าพันธุ์เท่านั้น พวกเขาไม่ถือเป็นเผ่าพันธุ์ของโลกใบนี้ พวกเขาไม่สมควรนำพาความมืดมิดมายังโลกใบนี้! ยิ่งไม่สมควรเป็นศัตรูกับข้า ดังนั้น ข้าจึงทำลายพวกเขาเสีย! ”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเย่มองดูพวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า กล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “แต่ว่า ในใจของพวกเจ้าน่าจะเข้าใจดีว่า ทะเลกระดูกคืออะไร เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์คืออะไร ในใจของพวกเจ้ามีความเข้าใจในเรื่องนี้อย่างชัดเจน ทะเลกระดูก เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ ว่างวนใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องของพวกเจ้าปีศาจทะเล เผ่าพฤษกา และเผ่าวิญญาณเทพทั้งสามเผ่า ในเมื่อมันเป็นเรื่องของพวกเจ้าทั้งสามเผ่า ก็สมควรให้พวกเจ้าทั้งสามเผ่าไปจัดการแก้ไขมัน! ”

“เช่นเดียวกับเผ่าอเวจี เมื่อความมืดมิดได้ครอบคลุมเกล้าแดนของพวกเรา ดังนั้น ก็ต้องอาศัยเกล้าแดนของพวกเราจัดการแก้ไข” หลี่ซีเย่กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ขณะที่ความมืดมิดของเผ่าอเวจีปกคลุมโลกใบนี้อยู่นั้น ขณะที่เผ่าอเวจีปกครองเกล้าแดนเอาไว้ นั่น พวกเจ้าดูสิ บนสวรรค์ได้มีเซียนลงมาช่วยเหลือเกล้าแดนหรือไม่? บรรดาเทพและเหล่าราชันบนเกล้าแดนพวกเขาให้

ความช่วยเหลือเก้าแดนหรือไม่? สวรรค์ มันให้ความช่วยเหลือเก้าแดนหรือเปล่า? "

"ไม่เลย! ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองของหลี่ซีเยได้กลับกลายเป็นสีคล้ายิ้งนั๊ก กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า "กล่าวสำหรับสวรรค์แล้ว กล่าวสำหรับเก้าแดนแล้ว พวกเรานับเป็นตัวอะไร เป็นเพียงมดปลวกเท่านั้นเอง ความเป็นความตายของเก้าแดนกล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เกี่ยวอะไรกับพวกเขา! ดังนั้นท้ายที่สุด เก้าแดนได้แต่อาศัยพวกเราไปปกป้องคุ้มครอง อาศัยพวกเราไปช่วยเหลือ! "

"โลกนี้มันก็ง่าย ๆ แค่นี้แหละ โลกนี้ไม่เคยมีการคงอยู่ของผู้ช่วยเหลือโลก ไม่เคยมีการดำรงอยู่ของเทพผู้พิทักษ์โลก! ชีวิตน้อย ๆ ของเก้าแดน โชคชะตาของตนเองนั้นต้องอาศัยความพยายามของตนเอง อาศัยการต่อสู้ของตนเอง แต่ไม่ใช่ไปพึ่งพาผู้ช่วยเหลือโลก อย่าไปหวังพึ่งเทพผู้พิทักษ์โลก! หากแม้ตัวเองยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้..."

"...ผู้ช่วยเหลือโลกมาจากไหน เทพผู้พิทักษ์โลกมาจากที่ใด! การช่วยเหลือโลกหาใช่การแลกมาด้วยความน่าสงสาร ไม่ได้แลกมาด้วยความเมตตา ยิ่งไม่ใช่การแลกมาโดยอาศัยความเวทนา แต่อาศัยชีวิตของผู้กล้าแต่ละคนแลกเอามา เป็นการแลกมาโดยปรัชญาเมธีแต่ละคนอาศัยเลือดของตนเข้าแลก ดังนั้น โลกนี้จึงไม่เคยมีผู้ช่วยโลก ไม่เคยมีเทพผู้พิทักษ์โลกมาก่อน! " เมื่อพูดมาถึงที่สุดแล้ว น้ำเสียงของหลี่ซีเยหนักแน่นและทรงพลังยิ่ง!

พวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อล้วนแล้วแต่ตกอยู่ท่ามกลางความนิ่งเงียบเป็นเวลานาน สำหรับคำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ซีเย

“บนโลกใบนี้ ไม่เคยมีผู้ช่วยเหลือโลกดำรงอยู่มาก่อน” สูดหายใจ หลี่ซีเยมองดูพวกของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อ ยิ้มกล่าวว่า ท่าทีเรียบเฉยว่า “ขณะที่พวกเจ้า คือผู้กล้าของปีศาจทะเล คือปรัชญาเมธีของปีศาจทะเล! ถ้าหากปีศาจทะเลยังคงรุ่งเรืองในอนาคต ต้องอาศัยเลือดของพวกเจ้าไปแลกเอามา ต้องอาศัยชีวิตของพวกเจ้าไปฉกฉวย แต่ไม่ใช่เพียงแค่การแลกเปลี่ยนเท่านั้น จะแลกเปลี่ยนกับข้าก็ดี หรือแลกเปลี่ยนกับทะเลกระดูกก็ดี นั้นมันก็แค่เริ่มต้นเท่านั้นเอง หากต้องการให้มันจบ ก็ต้องอาศัยเลือดและชีวิตของพวกเจ้าไปต่อสู้อย่างสุดชีวิต! ง่ายๆ แค่นี้เอง”

“คำพูดของใต้เท้า ทำให้พวกเรานี้ออกอย่างฉับพลัน!” เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อพยักหน้าอย่างหนักแน่นจริงจัง กล่าวว่า “พวกเราจะอาศัยเลือด อาศัยชีวิตของพวกเราไปแลกมาซึ่งอนาคตให้กับปีศาจทะเล ทำให้ภัยพิบัติครั้งนี้จบลง!”

“ข้ารู้ พวกเจ้าได้เตรียมพร้อมอยู่แล้ว แต่ว่า ผู้คนบนโลกจดจำผู้กล้าไม่ได้ จดจำปรัชญาเมธีไม่ได้ ผู้คนรุ่นหลังล้วนแล้วแต่รู้ว่า เคยมีราชันเซียนองค์นี้ เทพเจ้าแห่งทะเลองค์นั้น กระทั่งผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนคนหนึ่ง จะมีใครจดจำผู้กล้า จดจำปรัชญาเมธีได้” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งเท่านั้นเอง

“ก็สุดแล้วแต่ผู้คนบนโลกก็แล้วกัน” เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่ามี นิสัยเบิกบาน ใจกว้าง หัวเราะและกล่าวว่า “พวกเราไหนเลย ต้องการให้ชนรุ่นหลังมาจดจำและชื่นไหว้กันเล่า! ”

“บุตรสาวยอมมีทวงท่าของผู้เป็นบิดาอยู่แล้ว” หลีชีเย่ถึงกับ ออกปากชื่นชมกับคำพูดของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า

เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าก็เพียงยิ้มๆ เท่านั้นเอง

สุดท้าย หลีชีเย่ลุกขึ้นเตรียมจากไป เขาได้บรรลุวัตถุประสงค์ สำหรับการมาที่นี่แล้ว สมควรแก่เวลาที่เขาจะต้องจากไปแล้ว

“ไต่เท้า...” ในขณะที่หลีชีเย่กำลังจะจากไป เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าได้เรียกหลีชีเย่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทำท่าไต่ตรงนิตหนึ่ง สุดท้ายเขายังคงพูดขึ้นมาว่า “ร่อหนานสบายดีหรือไม่? ”

ในฐานะที่เป็นบิดา แม้ว่าร่างแท้จริงของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าจะไม่ได้อยู่บนโลกนี้อีกแล้ว แต่ เขายังคงอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

ตอนที่ 1541 ขณะจากไป

หลี่ชียเอ่ไม่ได้หันหัวกลับไป และไม่ได้หันหลังกลับไปสำหรับคำพูดของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหั่ว สุดท้าย เขาเพียงยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “นางสบายดี นางมีความสุขมาก ลูกไม่ยอมหล่นไม่ไกลต้น ไม่ได้ด้อยไปกว่าผู้เป็นบิดา เจ้าควรจะมีใจในตัวนาง” ขาดคำ หลี่ชียเอ่เดินจากไปทันที

หลี่ชียเอ่ไม่ได้บอกเล่าความจริงให้กับเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหั่ว เนื่องจากครั้งนั้นเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหั่วถึงกับยอมทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ถ่านไถ-รว่อหนานได้ตัดขาดสายเลือดของตน นั่นเป็นเพราะเขาต้องการให้ลูกสาวของตนนั้นสามารถท่องเที่ยวในโลกกว้างไปให้ไกลที่สุด ไปให้ไกลจากแดนวิญญานสวรรค์ กระทั่งเรียกได้ว่า โลกนี้กว้างไกลแค่ไหนก็ไปให้ไกลเท่านั้น!

แต่ทว่า ห้ายที่สุดถ่านไถ-รว่อหนานยังคงกลับมา กลับมายังแดนวิญญานสวรรค์ซึ่งเป็นที่ที่นางเติบโตใหญ่ อ้อมโลกไปหนึ่งรอบใหญ่ๆ สุดท้าย นางยังคงกลับมาที่เดิม

แม้ว่าจุดจบเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหั่วต้องการ แต่ทว่า หลี่ชียเอ่ให้เกียรติกับการตัดสินใจเลือกของถ่านไถ-รว่อหนาน จะอย่างไรเสีย ถ่านไถ-รว่อหนานเคยมีทางเลือกมากมาย กระทั่งนางสามารถเลือกที่จะก้าวเดินไปบนเส้นทางของการเป็นราชันเซียนได้

แต่ว่า ถานไถ-ร่วหนานได้กลับมาแล้ว เนื่องจากนางมีความรักในแผ่นดินผืนนี้อย่างลึกซึ้ง นางรักในตัวของบิดาอย่างลึกซึ้ง ดังนั้น นางจึงต้องการก้าวเดินไปบนเส้นทางที่บิดาของนางยังก้าวไปได้ไม่ถึงสุดปลายทางนั้นต่อไป

ไม่ว่าการตัดสินใจเลือกของถานไถ-ร่วหนานจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม หลี่ชีย่ก็ไม่สามารถไปห้ามนางได้ สิ่งที่เขาสามารถทำได้ก็คือ ให้เกียรติกับการตัดสินใจของนาง

แม้ว่าเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าไม่รู้ถึงการตัดสินใจเลือกของบุตรสาว แต่ มันก็เหมือนเช่นหลี่ชีย่ได้พูดเอาไว้เช่นนั้น เขาสมควรภาคภูมิใจในตัวของบุตรสาว เพราะบุตรสาวของเขาไม่เคยหลบหนี บุตรสาวของเขาเลือกที่จะเผชิญหน้าอย่างไม่สะทกสะท้าน ซึ่งสิ่งนี้คือความน่าภาคภูมิใจของผู้เป็นบิดา

ลูกไม่ยอมหล่นไม่ไกลด้น คำพูดของหลี่ชีย่ไม่ผิดแม้แต่น้อย!

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ไปจากการประชุมเงาแล้ว เขากลับไปยังหอสัตตะยุทธ เขารั้งอยู่ที่หอสัตตะยุทธ เนื่องจากต้องทำการต่ออายุชีพให้กับบรรพบุรุษเจ็ด!

โชคดีที่หอสัตตะยุทธได้เตรียมสมุนไพรรักษาทุกอย่างที่ต้องการใช้เพื่อการต่ออายุชีพให้กับบรรพบุรุษเจ็ดไว้พร้อมสรรพแล้ว จึงทำให้การลงมือของหลี่ชีย่ง่ายขึ้นมาก

ช่วงที่อยู่ระหว่างการต่ออายุชีพให้กับบรรพบุรุษเจ็ดของหลี่ชีย่ นั้น ที่หอสัตตะยุทธได้เกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้นหลายอย่าง เป็น

ต้นว่าเกิดบ่อฟ้าร้องทะเลไฟฟ้า เกิดเสียงคำรามดังตุ้มตามไม่หยุด บนท้องฟ้า เหมือนว่าสวรรค์ต้องการลงทัณฑ์อย่างนั้น

หลังจากวันเวลาที่น่ากลัวเช่นนี้เกิดขึ้นต่อเนื่องอยู่หลายวัน ติดต่อกันแล้ว ในที่สุดก็ได้สลายไป ซึ่งทำให้บรรดาศิษย์ของหอ สัตตะยุทธถึงกับหายใจด้วยความโล่งอก

กล่าวสำหรับบรรดาบรรพบุรุษของหอสัตตะยุทธแล้ว เรียกได้ว่าดีใจเป็นที่สุด เนื่องจากพวกเขาเห็นว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด นี่คือนิ สัตตะยุทธบ่งบอกว่าบรรพบุรุษเจ็ดของพวกเขาต่ออายุขัยได้เป็น ผลสำเร็จแล้ว

สำหรับการดำรงอยู่ของบรรพบุรุษเจ็ดนั้น กล่าวสำหรับหอ สัตตะยุทธของพวกเขาแล้วช่างมีความสำคัญเพียงใด เวลา นี้สามารถต่ออายุขัยได้เป็นผลสำเร็จ กล่าวสำหรับหอสัตตะยุทธของ พวกเขาแล้ว เท่ากับเป็นการบ่งบอกว่าบรรพบุรุษเจ็ดยังคงสามารถ ปกป้องคุ้มครองพวกเขาอยู่ได้แล้วยุคเล่าได้ไปอีกต่อไป!

หลังจากเสร็จสิ้นการต่ออายุขัยให้กับบรรพบุรุษเจ็ดแล้ว การ เดินทางมายังแดนวิญญานสวรรค์ ของหลี่ซีเยก็นับว่าเสร็จสิ้นลง แล้ว เรื่องที่ควรทำเขาก็ได้ทำแล้ว สุดท้าย ได้เวลาที่เขาสมควรไป จากได้แล้ว

แต่ว่า ก่อนที่จะจากไป หลี่ซีเยได้พบกับราชินีเทพเจ็ดสมุทร โดยลำพังอีกครั้งหนึ่ง

หลังจากพบราชินีเทพเจ็ดสมุทรแล้ว หลี่ซีเยจ้องมองดูนาง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ จึงได้กล่าวว่า "อีกไม่นาน บรรพบุรุษ

เจ็ดของพวกเขาเจ้าก็คงจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับเบื้องหลังบางอย่างกับเจ้า ซึ่งจะเป็นการบ่งบอกว่าการเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลของเจ้าคงไม่นานเกินรอ และเป็นการบ่งบอกว่ายานสามง่ามจะปรากฏตัวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งแล้ว”

“เป็นความจริงรึ?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทร เองก็กล่าวด้วยความไม่มั่นใจว่า “ชาติที่แล้วทวนสามง่ามไม่ได้ปรากฏตัว แล้วชาตินี้จะปรากฏออกมาจริงรึ?”

“ชาติที่แล้วคือชาติที่แล้ว” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า “ชาติที่แล้วทวนสามง่ามไม่ปรากฏตัวออกมาเพราะมีเหตุผล แต่ชาตินี้ทวนสามง่ามต้องปรากฏตัวแน่นอน!”

“ทำไมถึงมั่นใจขนาดนี้?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับเอ๋อขึ้นด้วยความแปลกใจ

“เนื่องจากต้องการให้มาปกป้องรักษา” หลีซีเยหัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “นี่เป็นช่วงเวลาสำคัญ เป็นอะไรที่สำคัญยิ่ง ในยุคเช่นนี้ทะเลกระดูกต้องการเทพเจ้าแห่งทะเลองค์หนึ่งมาทำการปกป้องรักษา เพื่อให้ผ่านพ้นช่วงนี้ไปได้จนกว่าจะถึงยุคต่อไป! โดยเฉพาะหลังจากที่ถูกข้าย้วยแล้ว ทะเลกระดูกก็ดี เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ช่าง พวกเขาล้วนแล้วแต่รับรู้ถึงความไม่ปลอดภัย ถ้าหากว่ามีเทพเจ้าแห่งทะเล มีปรมาจารย์พิภพขึ้นมา บางทีอาจมีทางเลือกมากขึ้น”

“ดังนั้น ปรมาจารย์พิภพข้าย้วยไม่ยืนยัน แต่ว่าเทพเจ้าแห่งทะเลชาตินี้จะต้องถือกำเนิดขึ้นมา ทวนสามง่ามจะต้องปรากฏ” หลีซีเยกล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นว่า “ถึงเวลาที่เจ้าควรแสดงฝีมือได้แล้ว”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับทำท่าไทร่ตรงนิตหนึ่ง แล้วกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เล่าลือกันว่า ทวนสามงามจะเลือกเจ้าของตัวเองได้ ไม่แน่เสมอไปว่ามันจะเลือกซ้ำ!”

“ต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง เจ้าเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองมากมาโดยตลอดมิใช่รี? ทำไมลู่ๆ ถึงไม่มั่นใจขนาดนั้น?” หลี่ชียเอ่ถึงกับยิ้มกล่าวออกมา

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรมยิ้มเลือนๆ กับคำพูดเช่นนี้ เป็นความจริงที่ในอดีตนั้นนางที่ความเชื่อมั่นในตนเองยิ่งนัก ก่อนหน้านั้นจังหวะที่ชื่อเสียงของหลี่ชียเอ่กำลังโด่งดังมาก และนางยังไม่เคยได้สัมผัสพบกับหลี่ชียเอ่ นางยังมีความมั่นใจว่าในอนาคตนางจะต้องมีโอกาสเอาชนะหลี่ชียเอ่ได้ จะอย่างไรเสีย นางเป็นผู้ที่เชื่อมั่นเจ็ดกระบวนท่าเข้าด้วยกันได้ นางจึงมีความมั่นใจยิ่งในกำลังความสามารถและอนาคตของตัวเองอย่างยิ่ง

แต่ทว่า กล่าวถึงตอนนี้แล้ว ถ้าหากให้นางยังคงมีความเชื่อมั่นเหมือนเช่นในอดีตคิดจะเอาชนะหลี่ชียเอ่อีกสักก็ นางจะต้องตกอยู่ในความสิ้นหวัง ความเชื่อมั่นของนางไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง นางเข้าใจแล้วว่า ชาตินี้นางไม่มีโอกาสทำดวงกับหลี่ชียเอ่ได้!

แม้ว่าก่อนหน้านั้น นางเคยพูดเอาไว้ว่า ถ้าหากนางได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว นางจะทำดวงกับหลี่ชียเอ่ แต่ทว่า ในใจของนางเวลานี้ชัดเจนมาก ต่อให้ในอนาคตนางได้กลายเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว นางก็ไม่สามารถเอาชนะหลี่ชียเอ่ได้ตลอดกาล

“ต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “สู้เข้าไม่ได้หาใช่เป็นเรื่องที่น่าอัปอาย ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินไซ่ว่ามีเพียงเจ้า

เท่านั้นที่หวาดกลัวข้า เจ้าคือราชินีเทพเจ็ดสมุทร เจ้าคือผู้หนึ่งในจำนวนเพียงไม่กี่คนที่สามารถเชื่อมเจ็ดกระบวนท่าเข้าด้วยกันได้ในประวัติศาสตร์ของหอสัตตะยุทธ อนาคตของเจ้าจะต้องเปล่งประกายเจิดจ้าอย่างแน่นอน ความสำเร็จของเจ้าในอนาคตจะต้องไล่ตามเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อติดๆ ได้อย่างแน่นอน”

“ข้าต้องทำได้” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ที่หนึ่ง ถึงกับยึดอกขึ้นนัยน์ตาของนางเปล่งประกายขึ้นมา ในเวลานี้ นางแลดูมีราศีสะดุจดตา ราชินีเทพเจ็ดสมุทรที่มีความมั่นใจในตนเองได้กลับมาอีกครั้ง!

“ทวนสามง่ามจะต้องเลือกเจ้า” หลี่ชีย่ยมักกล่าวว่า “ต่อให้ทวนสามง่ามไม่เลือกเจ้าก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่อะไร ช่วงชิงเอามาก็แล้วกัน เรื่องเช่นนี้ไซ้ว่าหอสัตตะยุทธพวกเจ้าจะไม่เคยทำมาก่อน เมื่อไหร่ที่เจ้าสามารถควบคุมทวนสามง่ามแล้วก็ไม่มีความเลือก เจ้าต้องได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล!”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับพยักหน้าด้วยความหนักแน่น เรื่องนี้หลี่ชีย่พูดถูก หอสัตตะยุทธของพวกเขาเคยทำเรื่องเช่นนี้จริง ครั้งนั้นเทพเจ้าแห่งทะเลเซินหลันก็อาศัยกำลังช่วงชิงเอาทวนสามง่ามมา! พวกเขา นับว่ามีประสบการณ์ด้านนี้อยู่ ยิ่งไปกว่านั้นบรรพบุรุษเจ็ดยังคงมีชีวิตอยู่!

“ข้าเชื่อใจเจ้า” หลี่ชีย่มองดูราชินีเทพเจ็ดสมุทรแล้วยิ้มกล่าวว่า “ขอเพียงเจ้ามีความพยายาม เจ้าต้องได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแน่นอน สำคัญตรงที่ว่า หลังจากที่ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว เจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วยัง!”

หลี่ซีเย่ล้องมองดูราชินีเทพเจ็ดสมุทร ขณะที่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรก็สู้อกับสายตาของหลี่ซีเย่อย่างไม่สะทกสะท้าน นาทีนี้ประกายตาของนางเหมือนหนึ่งได้ส่องเข้าไปภายในจิตใจของหลี่ซีเย่ นางมองดูหลี่ซีเย่อย่างลึกซึ้ง

หลังจากเวลาผ่านไปนานมากๆ ราชินีเทพเจ็ดสมุทรพยักหน้าอย่างหนักแน่น กล่าวว่า “ท่านวางใจ ข้าจะจดจำคำพูดเอาไว้ ในเมื่อข้าได้ตัดสินใจเลือกแล้ว ข้าก็จะทำให้มันกลายเป็นจริง ข้าจะไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวังอย่างแน่นอน”

“ดีมาก” หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “คงมีสักวัน เจ้าจะได้กลายเป็นวีรบุรุษของปีศาจทะเล เจ้าจะได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด!”

หลังจากกล่าวจบคำ หลี่ซีเย่ลุกขึ้นยืนเตรียมไปจากที่นี่

“คุณชายหลี่...” สูดหายใจ ราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้เรียกหลี่ซีเย่เอาไว้

หลี่ซีเย่ล้องมองนาง กล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “เจ้ามีอะไรจะบอก?”

“ได้ยินบรรพบุรุษเจ็ดบอกว่าคุณชายหลี่จะจากไปแล้ว ไม่เพียงแค่ว่าไปจากแดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรทำท่าล้งเลนิดหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้น

หลี่ซีเย่พยักหน้า สูดหายใจกล่าวว่า “ถูกต้อง สมควรที่ข้าต้องจากไปแล้ว ไม่เพียงไปจากแดนวิญญานสวรรค์เท่านั้น ข้าจะไปยังสถานที่ที่ไกลมากแห่งหนึ่ง

“ไม่ทราบว่ายังจะมีโอกาสได้พบกับคุณชายหลีกอีกหรือไม่?”
สุดท้าย ราชนิเทพเจ็ดสมุทรล่องมองดูหลีกชียะ ประกายตานั่นลึกลับซึ่ง
ยิ่งนัก

“แน่นอน หลีกชียะถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “อย่าลืมสิ
เจ้านะติดค้ำข้า ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ไม่ว่าใครก็ตาม ขอเพียง
ติดค้ำข้าอย่างไรเสียก็ต้องคืน ขอเพียงโอกาสสักงอม เมื่อโอกาส
นั้นมาถึง เจ้าจะต้องคืนให้ข้า!”

ราชนิเทพเจ็ดสมุทรถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาเมื่อได้ยินคำพูด
เช่นนี้ของหลีกชียะ นางพยักหน้าอย่างหนักแน่นจริงจัง และกล่าวว่า
“สิ่งที่ข้าติดค้ำคุณชาย ข้าจะคืนให้แน่!”

หลีกชียะหัวเราะขึ้นมา จากนั้นหันหลังจากไป ราชนิเทพเจ็ด
สมุทรส่งสายตามองดูการจากไปของหลีกชียะ กระทั่งเงาหลังของเขา
ลับจากสายตาไป

สุดท้าย หลีกชียะได้พาซูหย่งหว่งไปจากแดนวิญญานสวรรค์ไป
ยังจักรวาล

ในแต่ละแดนของเก้าแดนล้วนแล้วแต่มีแท่นบูชาขนาดใหญ่
ซึ่งแท่นบูชาเหล่านี้คือประตูที่เชื่อมระหว่างเก้าแดนด้วยกันเพียงแต่
หลังจากที่ราชามังกรดำได้ฉีกชะตาฟ้าจนขาดแล้ว ประตูเหล่านี้ก็
ถูกปิดตายลง

หลีกชียะพาซูหย่งหว่งไปยังแท่นบูชาที่อยู่บนจักรวาล เขาคิดจะ
อาศัยแท่นบูชานี้ก็กลับไปยังแดนมนุษย์กษัตรา

-Itmujหฺลึซึเยพาซุหฺยงหฺวงมาถึงแท่นบุชาดังกล่าวบนจักรวาลนั้น ที่ตรงนั้นได้มีคนผู้หนึ่งรอคอยการมาถึงของพวกเขาอย่างเจียบๆ

ผู้ที่ยืนรอการมาถึงของหฺลึซึเยอย่างเจียบๆ นั้นคือผู้หญิงที่มีลักษณะท่าทางเย็นยะเยือกคนหนึ่ง นางก็คือชื่อหม่ายวีเจี้ยนที่ลากไปก่อนหน้านั้น

“เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรกัน?” เมื่อหฺลึซึเยเห็นชื่อหม่ายวีเจี้ยนแล้ว ถึงกับรู้สึกเหนื่อความคาดคิด

“ข้ามาตามคำสั่ง เพื่อติดตามคุณชาย” หลังจากชื่อหม่ายวีเจี้ยนพบกับหฺลึซึเยแล้ว ได้แสดงคารวะต่อหฺลึซึเย ท่าทีของชื่อหม่ายวีเจี้ยนแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ดูเคารพนอบน้อมยิ่งนัก

“คุณชาย...” สายตาของหฺลึซึเยปล้นเพ่งตรงไปข้างหน้าทันทีเมื่อได้ยินคำเรียกขานเช่นนี้ ทันใดนั้นเอง หฺลึซึเยหันหลังขวับอย่างรวดเร็ว

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง สายตาของหฺลึซึเยได้จับไปที่สถานที่แห่งหนึ่ง

ในเวลาี่นี้เอง หฺลึซึเยก้าวเท้าขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ปล้นก้าวขึ้นห้วงจักรวาลอีกชั้นหนึ่งที่เต็มไปด้วยดวงดาว และยืนอยู่ท่ามกลางดวงดาวนั้น

“ออกมาเถอะ ในโลกนี้ผู้ที่สามารถฝึกเคล็ดวิชาพิฆาตเทพได้ถึงขั้นนี้มีเพียงคนๆ เดียวเท่านั้น” หฺลึซึเยที่ยืนอยู่ท่ามกลางหมู่ดวงดาวกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

ทุกอย่างยังคงเงียบสนิทไม่มีใครใดปรากฏตัวออกมา

“ผ่านไปก็ปีแล้ว ไร้งา เจ้ายังคงรอบคอบเช่นนี้เหมือนเดิม ครั้ง
นั้นที่ข้าเลือกเจ้าก็เพราะชื่นชอบในความรอบคอบเช่นนี้ของเจ้า”
เมื่อหลี่ชีย่เห็นว่าไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ก็ไม่ได้ถือสาและยิ้ม
กล่าวออกมา

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1542 ไร่เงา

หลังจากที่หลีชีเย่พูดขาดคำ ท่ามกลางดวงดาวปรากฏคนผู้หนึ่งคุกเข่าก้มกราบอยู่กับพื้น และกล่าวว่า "ใต้เท้า เป็นท่านจริง ๆ !"

เวลานี้ ผู้เฒ่าผู้หนึ่งที่คุกเข่าอยู่ท่ามกลางดวงดาว โดยผู้เฒ่าผู้หนึ่ง ในขณะที่มีผมเผ้าที่ขาว โพลน ดวงตาทั้งสองขุ่นมัว ดูไปแล้วก็คือผู้เฒ่าที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาถึงคนหนึ่งเท่านั้น

ผู้เฒ่าผู้หนึ่งสวมชุดที่ตัดมาจากผ้าเกอที่ทอจากเส้นใยต้นเกอ หน้าตาก็มีลักษณะของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา มาก กระทั่งเรียกได้ว่า หากเขายืนปะปนอยู่ท่ามกลางฝูงชนแล้วไม่มีใครมองเห็นเขา มากกว่าหนึ่งครั้ง เพราะเขาดูเป็นเพียงชานาแก่ๆ ธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น

หลีชีเย่ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาเมื่อมองเห็นผู้เฒ่าผู้หนึ่งแล้ว พยุงเขาให้ลุกขึ้นด้วยตนเอง กล่าวว่า "ลุกขึ้นมาเถอะ ละเว้นการคารวะเต็มรูปแบบแก่เจ้า"

หลังจากที่ผู้เฒ่าถูกหลีชีเย่พยุงให้ลุกขึ้นแล้ว เขาถึงกับพิณิลพิเคราะห์ตัวของหลีชีเย่อย่างละเอียด รู้สึกตื่นตันใจจนมือทั้งสองสั่นเทา ดวงตาที่ขุ่นมัวคู่นั้นถึงกับหลังน้ำตาออกมา

“ได้เท่า ไม่นึกเลยว่าขณะที่ยังมีชีวิตอยู่สามารถพบกับท่านอีกครั้งหนึ่ง” ผู้เฒ่ารู้สึกตื่นตันใจมาก เกาะกุมมือทั้งสองของหลี่ซีเยจนแน่น

“ข้าเองก็ไม่คิดว่าจะได้พบกับเจ้าอีก หลังจากที่ถูกองค์กษัตริย์พิฆาตเทพได้ยุบตัวไปแล้ว บรรดาผู้อาวุโสต่างล่องหนไปสิ้น ข้าไม่เคยได้ข่าวของพวกเจ้าอีกเลย” หลี่ซีเยเองก็กล่าวทอดถอนใจออกมา

ไร้เงาก็คือชื่อของผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ เขาไม่เพียงมีหน้าตาที่สุดแทนจะธรรมดาเท่านั้น ขณะที่ชื่อของเขาก็ไม่เป็นที่รู้จักของใครๆ กระทั่งยกเว้นหลี่ซีเยแล้ว คงไม่มีใครเรียกเขาว่าไร้เงาอีกแล้ว

แต่ทว่า จะมีใครบ้างที่รู้ว่าผู้เฒ่าที่เหมือนปุถุชนทั่วไปตรงหน้าผู้นี้ เป็นบุคคลที่น่ากลัวอย่างยิ่งในยุคของอเวจี ต่อให้เผ่าอเวจีที่เพื่องแห่งความชั่วร้ายกำลังฮึกเหิมเต็มที่ เมื่อพุดถึงผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าแล้ว ล้วนแล้วแต่ต้องหนาวสะท้านขึ้นมา

ไร้เงาก็คือผู้บัญชาการกองกำลังราตรีพิฆาตเทพ เคยเป็นนักฆ่าอันดับหนึ่งใต้บังคับบัญชาของอิกาทิมพ์ เป็นเทพมารยามวิกาลยามที่เขาปรากฏตัวจะต้องมีหัวที่หลุดออกบ่า จะต้องมือเวจีที่ล้มตายลง

ในยุคของอเวจินั้น แม้ว่าหลี่ซีเยเองก็ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการกองกำลังราตรีพิฆาตเทพเหมือนกัน แต่ว่า เขาที่อยู่ในฐานะอิกาทิมพ์คือผู้บัญชาการที่อยู่เบื้องหลัง เป็นผู้บัญชาการสูงสุดที่อยู่เบื้องหลัง โดยที่ไร้เงาเป็นผู้ที่รับคำสั่งจากเขาโดยตรง

ไร้เงาในฐานะที่เป็นผู้บัญชาการตัวจริง จึงเป็นผู้ปฏิบัติการของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพที่แท้จริง เขาผู้ดำเนินการตามปณิธานของหลี่ซีเยให้บรรลุผลจนถึงที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการฝึกของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพ การอบรม กฎระเบียบต่างๆ ตั้งแต่ต้นจนจบแล้วแต่เป็นเขาที่ดำเนินการตามปณิธานของหลี่ซีเยจนบรรลุผลในที่สุด

สำหรับเรื่องการลอบสังหารนั้น ถือว่าเป็นปณิธานของหลี่ซีเยขอเพียงหลี่ซีเยต้องการให้ลอบสังหารผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งคนใดของเผ่าอเวจีแล้ว ไร้เงาก็จะไปปฏิบัติตามปณิธานของหลี่ซีเยจนกระทั่งนำเอาศีรษะของบุคคลผู้นั้นมาพบหลี่ซีเย!

หลังจากสิ้นสุดยุคของเผ่าอเวจีแล้ว ภารกิจของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพได้ลุล่วงแล้ว กองกำลังราตรีพิฆาตเทพจึงได้หายสาบสูญไป นักฆ่าทุกคนได้อันตรธานล่องหนไปทั้งหมด ตัวของไร้เงาเองก็หายไปท่ามกลางทะเลมนุษย์ไปนับแต่นั้น

“ภารกิจของพวกเราสำเร็จลุล่วงแล้ว กองกำลังราตรีพิฆาตเทพไม่จำเป็นต้องคงอยู่ในเก้าแดนอีกต่อไป” ไร้เงากล่าวเสียงแผ่วเบาออกมา หลังจากตีพนักและผังร่างมาแล้วไม่รู้นานเท่าไร ได้พบกับใต้เท้าอีกครั้ง ทำให้ภายในใจของไร้เงารู้สึกตื่นตันยิ่งนัก เหมือนหนึ่งได้พบกับบุคคลในครอบครัวแล้วอย่างนั้น

ตัวเขาเองเป็นเพียงเด็กกำพร้าคนหนึ่งเท่านั้นเอง ถูกอภิกาหมิพีรับมาชุบเลี้ยงเอาไว้ ถ้ายทอดเคล็ดพิฆาตเทพให้ จนประสบความสำเร็จและหุ้มเทพพยายามเพื่อให้เก้าแดนได้รับแสงสว่างกลับมา!

อดีตจนถึงปัจจุบันผ่านไปอันยาวนาน ลากกันในครานั้น บรรดาผู้อาวุโสไม่ได้ปรากฏตัวบนโลกมนุษย์อีก” หลีซีเย ถึงกับรู้สึกหดถอนใจด้วยความหดหู่ ในขณะที่ช่วงเวลามีดมืดที่สุดของเก้าแดนนั้น กองกำลังราตรีพิฆาตเทพเปรียบเสมือนเป็นแขนซ้าย แขนขวาของขามาโดยตลอด แม้ว่าผู้คนในเก้าแดนจะไม่ได้รับรู้ถึงผลงานของพวกเขา แต่ การที่เก้าแดนสามารถได้มาซึ่งแสงสว่างนั้น สามารถเปลี่ยนเป็นยุคของเหล่าราชัน นักฆ่าแต่ละคนของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพล้วนแล้วแต่ มีผลงานที่ไม่อาจลบเลือนได้!

น่าเสียดาย หลังจากทีกองกำลังราตรีพิฆาตเทพได้ล่องหนหายตัวไปแล้ว หลีซีเยก็ไม่ได้พบเห็นพวกเขาอีกเลย เนื่องจากพวกเขาได้บรรลุตามภารกิจแล้ว พวกเขาได้ก้าวข้ามวันเวลาที่มืดมิดที่สุดมา พวกเขาทนทรมาณผ่านช่วงเวลาที่ล่อแหลมและอันตรายที่สุดมา ยามเมื่อเก้าแดนได้กลับกลายเป็นสว่างไสวแล้ว พวกเขาจึงมีสิทธิ์ที่จะใช้ชีวิตอยู่อย่างเงียบสงบ ดังนั้น หลีซีเยเองก็ไม่ได้ตั้งใจไปตามหาข่าวคราวของพวกเขาเป็นพิเศษ

“พี่น้องในครั้งนั้นต่างค่อยๆ สลายหายไปท่ามกลางกาลเวลาเวลานี้ เหลือเพียงตาแก่อย่างข้าเท่านั้นเอง” เวลานี้ไร้เงาในฐานะนักฆ่าก็ยากที่จะอดกลั้นอารมณ์ของตนเอาไว้ได้

“เป็นข้าที่ไม่ให้ความธรรมแก่พวกเรา พวกเจ้าสมควรได้รับเกียรติยศและป้ายเชิดชูเกียรติทุกอย่าง” หลีซีเยหดถอนใจออกมาเบาๆ

“ใต้เท้าเองยังไม่มุ่งหวังชื่อเสียงลอมปloom พวกเราไหนเลยต้องการสิ่งนั้น” ไร้เงากล่าวว่า “ใต้เท้าขัดขวางภัยคุกคามอย่าง

สุดกำลัง ช่วยเหลือเก้าแดน ยังไม่มีผู้คนในโลกสร้างป้ายเชิดชูเกียรติให้กับใต้เท้า และผู้คนในโลกก็ไม่ได้ยกย่องสรรเสริญผลงานอันยอดเยี่ยมของใต้เท้า เมื่อเทียบกับสิ่งที่ใต้เท้าได้เสียสละไปกับของพวกเราแล้ว ของพวกเรานับเป็นอะไรได้!”

“ข้ารู้ แต่ว่า มีเกียรติยศอย่างหนึ่งมันเป็นของพวกเจ้า!” หลีชีเย่ถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมา

“สามารถรับใช้ใต้บังคับบัญชาของใต้เท้า สามารถเป็นหนึ่งในสมาชิกกองกำลังราตรีพิฆาตเทพ สิ่งนี้ก็คือเกียรติยศของพวกเรา!” ไร่เงากกล่าวอย่างเคร่งขรึมจริงจังว่า “นับแต่วันแรกที่กลายเป็นกองกำลังราตรีพิฆาตเทพเป็นต้นมา พวกเราก็ได้แบกรับภารกิจกอบกู้เก้าแดนกลับคืนมาอันเป็นภารกิจศักดิ์สิทธิ์ สิ่งนี้นับเป็นเกียรติยศสูงสุดของพวกเรา หากไม่ได้ปฏิบัติตามปณิธานของใต้เท้าให้บรรลุผลจนถึงที่สุด เก้าแดนยังคงตกอยู่ภายใต้การครอบครองของความมืดมิด ต่อให้พวกเราล่องหนไปจากโลกนี้ได้แล้วจะใช้ชีวิตอีกครั้งชีวิตที่เหลืออย่างสงบสุขโดยไม่ต้องแก่งแย่งไต่อย่างไรรู้กัน”

“เรื่องราวในอดีตไม่ต้องพูดถึงอีก” สุดท้าย ภายในใจของหลีชีเย่รู้สึกทอดถอนใจด้วยความหดหู่ยิ่งนัก เขาเอามือโอบกอดศีรษะที่ขาวโพลนของไร่เงา

ครั้งนั้น ขณะที่เขาได้พบกับไร่เงาเป็นครั้งแรกนั้น เขายังเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่ง ช่างไร่เตี้ยงสา และมีความเข้มแข็งยิ่งนัก วันเวลาผ่านไป เขาได้กลายเป็นผู้เฒ่าที่ผมเผ้าขาวโพลน และเป็นไม้ไผ่ผึ่งเสียแล้ว

ไรรุ่งไปถึงกับพยักหน้าอย่างแรง และกุมมือของหลี่ชียเอเอาไว้

“การมาที่แดนวิญญานสวรรค์ในครั้งนี้ เมื่อได้เห็นยวีเจี้ยน ข้าก็รู้ว่าเคล็ดพิฆาตเทพยังคงอยู่ตลอดไป และกองกำลังราตรีพิฆาตเทพยังคงอยู่ เมื่อได้เห็นนางแล้วข้าก็เบิกบานใจและดีใจ”

“ยุคสมัยนี้ไม่มีความจำเป็นต้องมีกองกำลังราตรีพิฆาตเทพ เฉากเช่นในครั้งครานี้แล้ว การรับยวีเจี้ยนเอาไว้เป็นเพียงผู้เยาว์คาดหวังให้เคล็ดพิฆาตเทพได้สืบทอดต่อไป มันไม่ควรสิ้นสุดลงที่มือของพวกเขา” ไรรุ่งพูดพร้อมกับพยักหน้า

“ยวีเจี้ยนมีพรสวรรค์ที่ดีมาก นิสัยก็เหมาะสมที่จะสืบทอดเคล็ดพิฆาตเทพต่อไป หากเคล็ดพิฆาตเทพสามารถสืบทอดในมือของนางต่อไป นับว่าเป็นการเลือกที่ดีมาก สิ่งนี้สมควรให้นางเป็นผู้สืบทอดต่อไป” หลี่ชียเอพูดขึ้นมาช้าๆ

“ไต้เท้า...” ไรรุ่งอ้าปากจะพูด แต่ก็หยุดอยู่เพียงเท่านั้น

“เจ้าติดตามข้ามาชั่วชีวิต ยังมีสิ่งใดที่ไม่สามารถพูดออกมาได้?” หลี่ชียเอกล่าวช้าๆ ว่า “ถ้าหากกระทั่งเจ้ายังต้องมีข้อห้าม บนโลกนี้ยังมีใครสามารถพูดคุยกับข้าได้อีก?”

“ข้าให้ยวีเจี้ยนเด็กคนนี้ติดตามไต้เท้า” สุดท้าย ไรรุ่งก็ได้พูดออกมาจริงจังโดยไม่กังวลอีกต่อไป

หลี่ชียเอ ถึงกับยิ้มเจื่อนๆ กล่าวว่า “เจ้านางจะมีความชัดเจน และควรจะเข้าใจดีว่า ข้าถูกลิขิตเอาไว้ให้เดินอยู่บนกองกระดูก ข้าถูกลิขิตเอาไว้ต้องก้าวเดินไปพร้อมกับอาบด้วยเลือดสดๆ ไม่ปฏิเสธว่าเคล็ดพิฆาตเทพต้องอาศัยเลือดสดๆ มาขัดเกลา แต่ทว่า การ

ติดตามข้าไม่แนเสมอไปว่าจะเป็นเรื่องดีเสมอไป อนาคตมันช่างโหดร้ายทารุณเหลือเกิน ศัตรูของข้าคือบรรดาเทพและเหล่าราชัน และก็คือสุดยอดปลายทางของโลก ในฐานะที่เป็นนักฆ่าคนหนึ่ง หากติดตามข้าเกรงว่าคงไม่มีจุดจบที่ดี!”

หลี่ซีเยจริงจังมาก ขณะที่พูดคำๆ นี้ออกมา

“ข้าทราบดี” ไร่เงาเองก็พยักหน้าอย่างหนักแน่น และมีความจริงจังเช่นกัน

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะด้วยความขมขื่นว่า “เจ้าสมควรรู้ว่า ครั้งนั้นที่ข้าปล่อยให้กองกำลังราตรีพิฆาตเทพลากไป ข้าคาดหวังว่าพวกเจ้าสามารถใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ไม่ต้องตื่นขึ้นมาพบกับความมืดมิดที่ปกคลุมผืนแผ่นดิน ไม่ต้องตื่นขึ้นมาด้วยความตกใจจากการฆ่าฟัน ไม่ต้องหนุนนอนด้วยกระบี่ ไม่ต้องหลบซ่อนตัวอยู่ในจุดที่มืดมิดที่สุดในค่ายของศัตรู...”

“หลังจากยุคของอเวจีสิ้นสุดลงแล้ว พวกเจ้ามีสิทธิ์มากกว่าใครๆ ในการมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ดังนั้น ข้าจึงไม่ต้องการรบกวนพวกเจ้า ข้าไม่ต้องการให้พวกเจ้าถูกผูกเอาไว้กับรถศึกของข้า และกลัวว่าพวกเจ้าจะต้องเข้ามาอยู่ในวังวนของสงครามที่ไม่มีสิ้นสุดนี้ พวกเจ้าได้เสียสละมากมายเช่นนี้ ไม่ว่าจะมาเป็นพวกเจ้า หรือจะเป็นทายาทของพวกเจ้า ล้วนแล้วแต่เหมาะที่จะได้ครอบครองความสงบสุขเช่นนี้”

“ข้ารู้ว่าใต้เท้ามีความตั้งใจอย่างยิ่ง” ไร่เงากล่าวว่า “ดังนั้น ทายาทรุ่นหลังไม่สามารถติดตามใต้เท้า ไม่สามารถภักดีต่อใต้เท้า แต่ ยวีเจี้ยนเต็กคนนี้สามารถพบกับใต้เท้าท่ามกลางผู้คนมากมาย

นี่คือวาสนาอย่างหนึ่ง เฉกเช่นที่ข้าได้พบกับใต้เท้าในครั้งนั้นอย่างนั้น!”

“ข้าเข้าใจ” หลี่ชียเอถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ สุดท้ายได้แต่ยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าพูดแบบนี้แล้ว ข้าก็ได้แต่ให้นางมาอยู่ข้างกายข้าแล้ว เห็นทีเคล็ดพิฆาตเทพจะต้องค้นหาผู้สืบทอดคนใหม่อีกแล้ว”

ไร้เงาเองถึงกับเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น ยิ้มกล่าวว่า “ในอนาคตไม่มีใครเหมาะสมมากไปกว่ายวีเจี้ยนเด็กคนนี้แล้ว ในอนาคต นางจะต้องทำให้เคล็ดพิฆาตเทพเปล่งประกายเจิดจ้าบนเก้าชั้นฟ้าได้ ชื่อเสียงของเคล็ดพิฆาตเทพจะต้องเลื่องลือไปทั่วสิบสามทวีปได้อย่างแน่นอน!”

“ความทะเยอทะยานของเจ้าไม่เบาเลยนะ” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา พยักหน้าและกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าพูดออกมาเช่นนี้ ข้ารับปากเจ้า ข้าจะพานางขึ้นไปบนเก้าชั้นฟ้า ขอเพียงนางมีความพยายาม ในอนาคต เคล็ดพิฆาตเทพจะต้องดั่งกระฉ่อนไปทั่วสิบสามทวีปได้อย่างแน่นอน!”

ไร้เงาถึงกับหัวเราะออกมาเช่นกัน เวลาที่ตัวเขาที่มีผมเผ้าขาวโพลนก็คล้ายเป็นเด็กที่หัวเราะก๊ากออกมา ดูจะดีใจเป็นอย่างยิ่งเวลานี้เขาไม่ใช่ นักฆ่าคนหนึ่ง เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง เป็นเพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้นเอง!

ทั้งหลี่ชียเอและไร้เงาต่างก็หัวเราะออกมา พวกเขาหัวเราะอย่างนั้นอยู่นานมาก สุดท้าย ทั้งสองคนต่างหัวเราะกันจนเหนื่อย

“กลับไปเถอะ ข้าเองก็ควรไปจากที่นี่แล้ว เจ้าไม่จำเป็นต้องส่งข้า อายุเจ้าปุนนี่แล้ว ดูแลพักผ่อนให้ดีๆ เถอะ” สุดท้าย หลี่ซีเย หอดถอนใจกล่าวกับไร่เงา

“ใต้เท้า...” ไร่เงาอ้าปากจะพูด แต่ก็อันเอาไว้ในใจพูดอะไรไม่ออก

“พูดมาเถอะ” หลี่ซีเยมองดูไร่เงาและกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

“ครั้งนั้น ข้าเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง เป็นเด็กกำพร้าคนหนึ่งเท่านั้น ท่ามกลางวันเวลาที่มีดมืด ข้าเป็นเพียงสุนัขจรจัดที่ท่องไปทั่วที่รกร้างเท่านั้นเอง นอนกลางดินกินกลางทราย ต้องตัวสั่นงันงกด้วยความหวาดกลัวอยู่ทุกวัน “ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จึงจะสิ้นสุด” ไร่เงาพูดเสียงแผ่วเบาว่า “กระทั่งได้พบกับใต้เท้า ใต้เท้าให้ข้าได้อิมห้อง ได้รับความอบอุ่น มอบความปลอดภัยให้ข้า ยิ่งไปกว่านั้นให้บ้านกับข้า...”

“...แม้ว่าการก้าวสู่กองกำลังราตรีพิฆาตเทพ ต้องผ่านการฝึกที่ยากลำบากที่สุด ผ่านการทดสอบที่เข้มงวดที่สุด และผ่านความเป็นความตายมานับไม่ถ้วน แต่ กองกำลังราตรีพิฆาตเทพก็คือบ้านของพวกเรา เป็นครอบครัวใหญ่ของพวกเรา พวกเราไม่เคยทอดทิ้งกันและกัน...”

“...ใต้เท้าเองก็ไม่เคยทอดทิ้งพวกเรา ไม่ว่าจะพบกับความมืดมิดเช่นใด ใต้เท้ามักจะนำทางพวกเรากลับมาจนได้ แม้ว่าใต้เท้าจะเข้มงวดกับพวกเรามาโดยตลอด แต่ ทุกคนต่างรู้ดีว่า ขอเพียงใต้เท้ายังอยู่ ในใจพวกเรา ก็มีความหวัง ครอบครัวใหญ่จะไม่ล่มลง และยังคงอยู่ต่อไป”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1543 ถึงมหาสมุทรอุดร

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ไร่เงาถึงกับก้มหน้าพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า "ในใจของพวกเรา ได้เท่าเหมือนดั่งเช่นบิดาที่มีความเข้มงวดมาโดยตลอด แต่ว่า พวกเราคือนักฆ่า พวกเรามีภารกิจของพวกเรา..."

"ข้ารู้" เวลานี้ภายในใจของหลี่ชียเอถึงกับสลด สุดท้าย กล่าวอย่างช้าๆ ว่า "เจ้าก็คุกเข่าลงก็แล้วกัน ข้าอนุญาต หลังจากจากกันในครั้งนี้แล้ว เกรงว่าเจ้ากับข้าคงไม่สามารถพบกันได้อีกแล้ว"

จากกันคราวนี้เกรงว่าคนห่างกันฟ้ากับดิน ด้วยเหตุที่เป็นโอกาสสุดท้ายแล้ว หลี่ชียเอจึงตกลง

"ปู" ไร่เงาทิ้งตัวคุกเข่าลงอย่างแรง พร้อมกับคำนับด้วยการโอบกศีรษะเสียงดังสามครั้ง และร้องเรียกออกมาว่า "ท่านพ่อ!"

ในใจของหลี่ชียเอรู้สึกสั่นระริก หลับตาทั้งสองข้างลงอย่างช้าๆ รับการคารวะเต็มรูปแบบจากไร่เงา

ดวงตาทั้งสองข้างของไร่เงาเบิกแฉะโดยไม่รู้ตัว เขาก็รู้ว่านี่คือการได้เรียกคำว่า "ท่านพ่อ" เป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตของเขา หลังจากจากกันแล้วจะห่างกันฟ้ากับดินชั่วนิรันดร์!

ในที่สุด เห็นเงาของไร่เงาแวบบหนึ่ง ไปจากที่นี่ทันที หายไปท่ามกลางอวกาศ กล่าวสำหรับเขาแล้ว สิ่งที่ยากที่สุดไม่มีสิ่งใดเกินไปกว่าการจากลา!

หลังจากเวลาผ่านไปนานมากๆ หลี่ชีย่ก็ ได้ลืมตาทั้งสองขึ้นมา หางตาของเขาก็เปียกชุ่มโดยไม่รู้ตัวเหมือนกัน หัวใจที่ด้านชาถึงกับสั่นเทาทีเดียว

ในครั้งนั้น ขณะเริ่มก่อตั้งกองกำลังราตรีพิฆาตเทพขึ้นมาใหม่ๆ พวกของไร่เงาล้วนแล้วแต่เป็นเพียงเด็กที่เปี่ยมด้วยความไร้เดียงสา พวกเขาเป็นเพียงเด็กกำพร้าที่ไม่มีบ้านสำหรับซุกหัวนอนเท่านั้น เขาได้ซบเลี้ยงพวกเขาเอาไว้ ฝึกพวกเขา โดยมีภารกิจอันโหดร้ายการฝึกเอาไว้สูงมาก ตลอดเวลาที่ผ่านไป เขาคือผู้บังคับบัญชาที่เข้มงวดมาก อาศัยความเข้มงวดมากที่สุดไปฝึกฝนและทดสอบพวกเขา

มีเพียงวิธีนี้ จึงนับได้ว่ามีความรับผิดชอบต่อพวกเขา รับผิดชอบต่อชีวิตของพวกเขา มิฉะนั้นล่ะก็ พวกเขาจะต้องเสียชีวิตท่ามกลางสงครามได้ตลอดเวลา

ภายใต้การกำกับของเขา เด็กที่ไร้เดียงสาแต่ละคนได้กลับกลายเป็นนักฆ่าที่มีฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยมมาก สุดท้ายได้กลายเป็นผู้เฒ่าแต่ละคนที่มีผมเผ้าขาวโพลน

ครั้งนั้น กองกำลังราตรีพิฆาตเทพสลายตัว เขาได้ทำการส่งพวกไร่เงาในพิธีอำลาด้วยตนเอง เนื่องจากเขาเป็นผู้เฝ้าดูการเติบโตใหญ่ของพวกเขาด้วยตนเอง เขาเป็นผู้บ่มฝึกพวกเขามากับมือตนเอง เป็นเขาที่ทำให้พวกเขาจากเด็กน้อยกลายเป็นนักฆ่า

ดังนั้น เขาจึงจัดพิธีอำลาส่งพวกเขาไปให้ไกลจากรถศึกของเขา ด้วยตนเองในใจของเขาคาดหวังว่าพวกเขาสามารถอยู่อย่างสงบสุขสำหรับครึ่งชีวิตที่เหลืออยู่ เนื่องจากเขาต้องมีความรับผิดชอบ ในส่วนนี้ เป็นเขาที่ฝึกให้เด็กที่ไร้เดียงสาคนหนึ่งจนกลายเป็นนักฆ่า ดังนั้น เขาสมควรคืนความสงบสุขให้กับพวกเขา ไม่ต้องการเห็นพวกเขาต้องนอนหนุนด้วยคมกระบี่อีก ไม่ต้องการให้พวกเขาต้องสะดุ้งตื่นจากความฝันด้วยกลิ่นอายแห่งการฆ่าอีก...

ดังนั้น ในยุคต่อมา เขาจึงไม่ได้ลงใจไปติดตามสืบเสาะพวกเขา ไม่ได้ตามหาพวกเขา พวกเขาสมควรมีแต่ความสงบสุข

มาวันนี้ การได้พบกับไร้เงาอีกครั้ง เด็กน้อยที่เปี่ยมด้วยความไร้เดียงสานั้นก็เหมือนไม้ไผ่ผึ่ง หายใจรวยริน เป็นคนที่ไผ่จะตายอยู่แล้ว

แม้ว่าพันล้านปีที่ผ่านมา นั้น ไซว่าหลี่ซียะจะไม่เคยส่งหรืออำลาคนที่อยู่ข้างกายมาก่อน แต่ เมื่อต้องส่งไร้เงาจากไปอีกครั้ง หัวใจของหลี่ซียะที่ด้านชาดวงนั้นยังคงถึงกับต้องสั่นเทาที่หนึ่ง มันเหมือนเป็นการอำลาจากผู้เยาว์ของตน อำลาจากลูกของตน เกรงว่าจากนี้ไปพวกเขาจะต้องดิ้นหลบหน้าผิงร้างใต้พื้นดินตลอดไป!

สุดท้าย หลี่ซียะได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เก็บงำอารมณ์ของเขา สายตาของเขากลับมาเรียบเฉยอีกครั้งหนึ่ง เขาก็คือหลี่ซียะที่เรียบเฉยคนนั้น ความเรียบเฉยที่หุ้มเอาไว้ด้วยความเย็นชา

เขายังคงเป็นหลี่ซียะ ยังคงเป็นอิคาทมิพั่นนั้น เขาไม่มีความผูกพันมากมายนัก ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกมากมาย และไม่มี ความ

กังวลมากนัก หนทางอันยาวไกลที่เขาจะต้องก้าวเดินในลักษณะเช่นนี้ต่อไป

หลี่ซีเยกลับมายังแทนบุชาอีกครั้ง ซู่หย่งหวาง และซือหม่ายวีเจียน ได้ยืนรอเขาอยู่ตรงนั้นเงียบๆ

หลี่ซีเยจ้องมองดูซือหม่ายวีเจียนแล้วเอ่ยขึ้นมาว่า “เจ้ามีอะไรที่ต้องอำลาหรือไม่? มีอะไรต้องไปกล่าวคำอำลาหรือไม่? ถ้าหากมีก็ไปจัดการเสียเดี๋ยวนี้ หลังจากนั้นไปบางทีอาจไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

ซือหม่ายวีเจียนอดจ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกลไม่ได้ ประกายตาของนางเต้นกระตุกทีหนึ่ง สุดท้าย นางสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ข้าได้กล่าวอำลาแล้ว ข้าเตรียมตัวพร้อมแล้ว!”

ขณะที่ซือหม่ายวีเจียนมาที่นี่ นางก็รู้แล้วว่าตนเองจะต้องจากแดนวิญญูณาสวรรค์ไปเปิดเสรีจเด็ดขาด ดังนั้น นางจึงได้เตรียมพร้อมมาแล้ว

“งั้นก็ดี” หลี่ซีเยมองดูซือหม่ายวีเจียนแล้วกล่าวว่า “นับจากนี้เป็นต้นไป เจ้าก็มาอยู่ข้างกายข้า โลกมนุษย์ในอนาคตกว้างใหญ่มากและโหดร้ายมาก ความคิดชั่ววูบก็จะชี้เป็นชี้ตายได้ ดังนั้น ในอนาคตจะมีโชคชะตาอย่างไร ประสบความสำเร็จเช่นใด ห้ายที่สุดยังคงต้องอาศัยความพยายามของเจ้าเอง ต้องพึ่งพาตนเองเท่านั้นที่ข้าสามารถทำได้ก็มีเพียงชี้แนะทางเดินสายหนึ่งให้กับเจ้าเท่านั้นเอง!”

“ข้าเข้าใจ!” ซือหม่ายวีเจียนพยักหน้าด้วยความหนักแน่น แม้ว่านางจะไม่รู้ว่าตัวของนาง หลี่ซีเย และกองกำลังราตรีพิฆาต

เทพของตนมีความสัมพันธ์อะไร แต่ว่า บรรพบุรุษได้มอบนางให้กับหลี่ซีเย เมื่อเป็นเช่นนั้น นางก็ต้องมอบทุกอย่างทุกอย่างของตนให้กับหลี่ซีเย ทุกสิ่งทุกอย่างของตนล้วนแล้วแต่เป็นของหลี่ซีเย!

“ดี” หลี่ซีเยบอกกล่าวต่อซูหย่งหวางว่า “ข้าจะเปิดประตูมิติส่งพวกเจ้าสองคนกลับไปยังดินแดนภาคกลาง เจ้าพานางกลับไปสำนักโบราณสี่เหยียน ข้ามอบนางให้กับเจ้าชั่วคราว”

“แล้วเจ้าล่ะ?” ซูหย่งหวางถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง และเอ่ยถามขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

หลี่ซีเยกล่าวว่า “ข้าจะไปที่มหาสมุทรสุดครั้งหนึ่ง มีบางเรื่องที่ข้าจำเป็นต้องไปจัดการให้มันจบสิ้น อีกทั้งข้ายังมีสิ่งของฝากเอาไว้ที่มหาสมุทร”

ซูหย่งหวางอดที่จะแปลกใจไม่ได้ หลี่ซีเยจะมีของฝากเอาไว้ที่มหาสมุทรได้อย่างไรกัน เขามีการติดต่อกับมหาสมุทรเพียงคนเดียวก็คือจื่อชู่หนึ่ง

แต่ว่า หลี่ซีเยไม่ได้พูดต่อ ขณะเดียวกันซูหย่งหวางก็ไม่ถามเช่นกัน นางพยักหน้าและกล่าวว่า “ข้ารู้ว่าอะไรเป็นอะไร ข้าจะนำข้าวกลับไป”

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น เวลานี้ หลี่ซีเยได้เปิดประตูมิติออกมา หลังจากกำหนดเป้าหมายแล้ว กล่าวกับซูหย่งหวางและชื่อหมายวีเจี้ยนว่า “เตรียมออกเดินทางได้ หลังจากกลับไปแล้วหมั่นฝึกฝนให้ดี”

ซูหย่งหวาง และซือหม่ายวีเจี้ยนต่างพยักหน้า สุดท้าย ทั้งสองนางได้ก้าวเข้าสู่ประตูมิติ

เก้าแดนถูกปิดกั้น ประตูมิติไม่สามารถเชื่อมต่อกัน ถูกตัดขาด การติดต่อระหว่างกัน ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ คิดจะก้าวข้ามเก้าแดนเป็นเรื่องที่ยากลำบากยิ่งนัก อาศัยกำลังเพียงคนเดียวแม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพทั่วไปก็ไม่สามารถทำได้ ต่อให้สามารถก้าวข้ามเก้าแดนได้ แต่ประตูมิติก็จะไม่มั่นคง ซึ่งมีอันตรายอยู่ไม่น้อยทีเดียว

แต่ทว่า สำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว กลับไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด เขาได้ฝึกตำราเนภามา จึงสามารถควบคุมเรื่องช่องว่างแห่งมิติที่เหนือกว่าบุคคลอื่น ซึ่งหาใช่บุคคลอื่นสามารถเทียบเคียงได้

สุดท้าย หลังจากหลี่ชียเอ่ได้ส่งตัวซูหย่งหวาง และซือหม่ายวีเจี้ยนไปแล้ว เขาก็ได้กำหนดและล็อกเป้าหมายเอาไว้และก้าวเข้าไปยังประตูมิติ เพื่อมุ่งหน้าไปยังมหาสมุทรอุดร

มหาสมุทรอุดร หนึ่งในห้าดินแดนขนาดใหญ่ของแดนมนุษย์กษัตริย์ มันตั้งอยู่ทางทิศเหนือของแดนมนุษย์กษัตริย์ สถานที่แห่งนี้มีพื้นที่กว้างขวางและมีสิ่งต่างๆ มากมาย มีความเจริญรุ่งเรืองเป็นอันมาก

การที่มันถูกเรียกว่าเป็นมหาสมุทรอุดรนั้น เป็นความจริงที่พื้นที่บริเวณนี้มีทะเลที่กว้างขวางไร้ขอบเขต ซึ่งผู้คนไม่สามารถประเมินหรือชี้วัดถึงขนาดของมันได้

แต่ว่า มหาสมุทรอุดรมีข้อแตกต่างจากแดนวิญญานสวรรค์ เพราะแดนวิญญานสวรรค์ถือเป็นโลกแห่งทะเล มีพื้นที่ที่เป็นผืนแผ่นดินอยู่น้อยมาก ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตนของแดนวิญญานสวรรค์ จึงอาศัยอยู่ใต้ท้องทะเลเป็นจำนวนมาก

ขณะที่มหาสมุทรอุดรนั้นต่างกัน ท่ามกลางมหาสมุทรที่กว้างขวางใหญ่โตไร้ขอบเขตกลับมีเกาะแก่งจำนวนมากไม่ถ้วน และมีเกาะแก่งจำนวนมากไม่ถ้วนที่มีการเชื่อมถึงกันจนกลายเป็นเกาะที่ติดกันเป็นพรวนเหมือนสายโซ่ที่มีขนาดใหญ่และกว้างขวางมาก ขณะเดียวกัน ท่ามกลางมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขตยังมีผืนแผ่นดินใหญ่อยู่เป็นจำนวนมาก

ผืนแผ่นดินใหญ่แต่ละแห่งที่ลอยอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรเหล่านี้ คล้ายดังเป็นเรือลำยักษ์แต่ละลำที่ไม่มีวันจม!

เมื่อยืนอยู่บนท้องฟ้าของมหาสมุทรอุดรแล้วมองไปที่มหาสมุทรอุดร เกาะทั้งหมดและผืนแผ่นดินใหญ่เหมือนดังเป็นอัญมณีและหยกที่ถูกโปรยปรายลงมายังมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้แลดูงดงามยิ่งนัก และมีมากมายจนเก็บภาพไม่หมด ทำให้ผู้คนเพลิดเพลินจนลืมกลับบ้านตนเอง!

เมื่อหลี่ซีย่มาถึงมหาสมุทรอุดร ขณะที่เขาเหยียบลงบนผืนแผ่นดินนั้น ในใจของเขาบังเกิดความหดหู่ขึ้นมาไม่น้อยเลยทีเดียว เรื่องราวในอดีตจำนวนมากไม่น้อยได้ผุดขึ้นกลางใจ

คราวนี้ หลี่ซีย่มาที่มหาสมุทรอุดรเพียงลำพังคนเดียว เพื่อต้องการจัดการเรื่องบางเรื่องให้มันจบ ความจริงแล้ว หากจะพูดให้

ตรงประเด็น เขามาเพื่อเก็บหนี้ และสมควรลบชื่อบางคนออกไปจากโลกใบนี้

นอกจากจะจัดการเรื่องบางเรื่องให้มันจบสิ้นแล้ว ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ หลี่ชียเอ่ต้องการนำสิ่งของบางอย่างไปจากมหาสมุทรอุดร เป็นสิ่งของที่มีความสำคัญมาก กระทั่งเป็นสิ่งของบางอย่างที่สามารถตัดสินชี้ขาดการสู้รบครั้งสุดท้ายในอนาคตได้

หลี่ชียเอ่ได้ทิ้งขุมทรัพย์จำนวนมหาศาลเอาไว้ในมหาสมุทรอุดรครานั้น หลี่ชียเอ่ได้สร้างขุมทรัพย์ที่ใหญ่ที่สุดของเขาเอาไว้ที่มหาสมุทรอุดร ที่ตรงนี้ได้เก็บรวบรวมทรัพยากรปริมาณมหาศาลเอาไว้ กระทั่งใช้อย่างสุรุ่ยสุร่ายชั่วชีวิตก็ยังใช้ไม่หมด

ทรัพยากรที่อยู่ภายในนั้นหลี่ชียเอ่เตรียมเอาไว้ใช้สำหรับทำลายโลก ปริมาณของทรัพยากรที่อยู่ภายในย่อมสามารถจินตนาการได้แล้ว

เรียกได้ว่า สมบัติที่มีอยู่ในคลังสมบัตินี้มีมากจนน่าสะเทือนฟ้า กระทั่งราชันเซียนก็ยังคงต้องการจะได้มาครอบครอง แน่نون ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไม่กล้าแตะต้องขุมทรัพย์เหล่านี้ พวกเขา ก็รู้ว่าขุมทรัพย์เหล่านี้เป็นของใคร

แต่ว่า เป็นความจริงที่มีคนผู้หนึ่งกลับจดล่องขุมทรัพย์แห่งนี้ อีกทั้งยังไม่ยอมสำนึก คนผู้นี้ก็คือกู่จุน!

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ต่อให้กู่จุนมีความแข็งแกร่งมากกว่านี้ หากหลี่ชียเอ่ต้องการสังหารเขามันง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก กระทั่งไม่จำเป็นต้องลงมือด้วยตนเอง ถ้าหากไม่เป็นเพราะ

ราชามังกรดำขอร้องเอาไว้ หากไม่เป็นเพราะเห็นแก่ราชามังกรดำแล้วละก็ กู้จุนคงไม่ได้อยู่บนโลกนี้นานแล้ว

แม้ว่ากู้จุนจะบอกว่าได้กลับเนื้อกลับตัวแล้ว และประกาศว่าได้ปรับปรุงตัวใหม่หมด ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบ แต่ว่า หลี่ชียเอกลับรู้ว่าอย่างไรเสียสุนัขก็แก่นิสัยไม่กินอุจจาระไม่ได้

ความหมายของการกลับเนื้อกลับตัวของกู้จุน ก็เพื่อแลกกับความเห็นใจของราชามังกรดำเท่านั้น เขาจะไม่ยอมแพ้กับสิ่งนี้อย่างเด็ดขาด

ความจริงแล้ว เรื่องกู้จุนไม่รู้จักสำนักแม่จะต้องตายนั้น หลี่ชียเอรู้ ราชามังกรดำก็รู้ เพียงแต่ว่า ราชามังกรดำเคยรับปากคนผู้หนึ่งดั่งนั้น จึงทำให้กู้จุนสามารถมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ มิฉะนั้นละก็ ไม่จำเป็นต้องให้หลี่ชียเอลงมือ ลำพังราชันมังกรดำก็คงทำลายวิหยายุทธ์ของเขาด้วยมือตนเองแล้ว เพื่อให้เขาได้เป็นมนุษย์ปุถุชนไปชั่วชีวิต

แน่นอน กล่าวสำหรับหลี่ชียเอแล้ว การที่กู้จุนมีชีวิตอยู่ได้มาจนถึงทุกวันนี้ เป็นเพราะราชามังกรดำเท่านั้น ในสายตาของเขาแล้ว กู้จุนเป็นเพียงมดปลวกเท่านั้นเอง เขาจะสำนักก็ดี ไม่รู้จักสำนักก็ช่าง กล่าวสำหรับเขาแล้วก็หาใช่เป็นเรื่องใหญ่โตไม่

ถ้าหากกู้จุนไม่รู้จักกาลเทศะ กล้าขวางทางของเขา เข้าจะบีบให้ตายคามือเหมือนบีบมดปลวกให้ตายตัวหนึ่งเท่านั้น

แม้ว่าหลี่ชียเอไม่ต้องการอาศัยเลือดล้างเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่ ว่า หากจำเป็นละก็ เขาจะไม่มี ความปราณี และไม่อ่อนข้อให้ ใคร

กล้าขวางทางของเขา เขาพร้อมที่จะเลือดล้างเมืองสมุทรสยบฟ้า
เช่นกัน!

ดังนั้น การมามหาสมุทรอุดรในครั้งนี้ หลี่ซีเย่ได้มีการ
เตรียมพร้อมสำหรับเลือดล้างเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้แล้ว หากมี
การลงมือเมื่อไร เขาจะไม่มีอาการอย่างเด็ดขาด

ตอนที่ 1544 แม่ลูกคู่หนึ่ง

หลีชีเย่ถึงกับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เมื่อเหยียบย่างเข้าไปในมหาสมุทรอุดร กลิ่นอายของมหาสมุทรที่สดชื่นเข้ามาปะทะใบหน้า ทำให้รู้สึกรื่นรมย์และมีจิตใจสงบ

แดนวิญญานสวรรค์ กับมหาสมุทรอุดร ต่างก็เป็นผืนน้ำที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาเหมือนกัน แต่กลิ่นอายกลับแตกต่างกันอย่างชัดเจน กลิ่นอายจากผืนน้ำของแดนวิญญานสวรรค์นั้นเปี่ยมด้วยความชื่นที่สูงมาก เมื่อสุดลมหายใจเข้าไปจะรู้สึกได้ถึงเหมือนสูดหมอกควันเข้าไป และหมอกควันที่ว่านี้ยังแผงไว้ซึ่งกลิ่นคาวจางๆ

ขณะที่มหาสมุทรอุดรแตกต่างกัน เมื่อสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง จะรู้สึกได้ถึงความสดชื่นเยือกเย็น ท่ามกลางกลิ่นอายที่สดชื่นเยือกเย็นแผงไว้ซึ่งกลิ่นหอมของต้นไม้ใบหญ้าและผืนดินอยู่สามส่วน

สถานที่ที่หลีชีเย่ปรากฏตัวเป็นหมู่เกาะแห่งหนึ่ง หมู่เกาะแต่ละเกาะล้วนแล้วแต่ที่มีพื้นที่กว้างขวางมาก เกาะที่มีขนาดใหญ่จะกว้างนับพันถึงนับหมื่นลิ้ว ส่วนเกาะที่มีขนาดเล็กก็ยังคงมีพื้นที่กว้างขวางนับร้อยลิ้ว

โดยที่เกาะต่างๆ แต่ละเกาะจะเชื่อมติดต่อกันกัน กระทั่งมีสะพานขนาดยาวที่ทอดถึงกันยาวเป็นร้อยล์ เมื่อเป็นดังนี้ จึงทำให้หมู่เกาะเหล่านี้ได้กลายเป็นอาณาจักรที่กว้างขวางมากขึ้นมา

หมู่เกาะที่เชื่อมติดต่อกันลักษณะเช่นนี้ล้อมผืนแผ่นดินขนาดใหญ่เอาไว้ โดยที่ผืนแผ่นดินขนาดใหญ่กินเนื้อที่กว้างขวางมากขนาดความกว้างนั้นกว้างเป็นล้านล์ทีเดียว โดยที่ผืนแผ่นดินขนาดใหญ่ที่ลอยอยู่ท่ามกลางแม่น้ำก็เหมือนดังเป็นเรือรบขนาดใหญ่ที่ไม่มีวันจมลำหนึ่ง

หลังจากที่หลี่ซีย่เหยียบบนผืนแผ่นดินนี้แล้ว ได้เดินทอดน่องไปตามอารมณณ์บนฟ้าดินและผืนแผ่นดินแห่งนี้

การวิวัฒนาการของเผ่าพันธุ์คือปัญหาที่ลึกซึ้งมากที่สุดนับแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน เกรงว่าการวิวัฒนาการของบางเผ่าพันธุ์อยู่เหนือความคิดของผู้สร้าง เผ่าพันธุ์เผ่าหนึ่งที่คลานขึ้นมาจากใต้ทะเลลึกได้นำเอาความลับมากมายเท่าไรที่ไม่เป็นที่รับรู้ของผู้คนในโลก” หลี่ซีย่กล่าวทอดถอนใจออกมาขณะก้าวเดินอยู่บนผืนแผ่นดินแห่งนี้

หลังจากที่เดินอยู่บนผืนแผ่นดินแห่งนี้แล้ว หลี่ซีย่ได้เดินมาถึงเมืองโบราณแห่งหนึ่ง เมื่อแหงนหน้าขึ้นมอง เห็นคำว่า “เมืองเหวินเฉิน”

หลังจากมองเห็นประตูเมืองแล้ว หลี่ซีย่ได้เดินเข้าเมืองไปหลอมรวมเข้ากับคลื่นมนุษย์ที่เดินเบียดเสียดกันนั้น

เมืองเวินเฉินเป็นเมืองโบราณที่มีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งเมืองหนึ่ง แนนอน สำหรับมหาสมุทรอุดรแล้ว เมืองเวินเฉินที่มีประชากรหลายแสนคนไม่นับเป็นเมืองใหญ่แต่อย่างใด แต่ว่า เมืองเวินเฉินมีการปกครองที่ดีมาก ประชาชนอยู่อย่างมีความสุข ดังนั้น เมืองเวินเฉินจึงแลดูมีความเจริญรุ่งเรืองเป็นพิเศษ

เมืองเวินเฉินเป็นเมืองโบราณที่เจริญรุ่งเรืองเมืองหนึ่ง โดยอยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลเหวินเหรินที่เป็นตระกูลขุนนาง ดังนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองเวินเฉินจึงเป็นสมบัติของตระกูลเหวินเหรินทั้งหมด

หลี่ชีย่เดินเข้าไปอยู่ในเมืองเวินเฉิน เดินอยู่บนถนนที่แออัด ยัดเยียด โดยต้องไหลไปตามผู้คน หลี่ชีย่เดินไปตามอารมณ์ เสพสุขกับกลิ่นอายของโลกมนุษย์ปุถุชนที่มีโอกาสพบเจอน้อยมาก

“ยังคงชื่นชอบแดนมนุษย์กษัตรา” หลี่ชีย่ถึงกับยิ้มกล่าวออกมา ขณะเดินไหลไปตามคลื่นมนุษย์ และรับรู้ถึงความเจริญรุ่งเรืองของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา

แดนมนุษย์กษัตราให้ความรู้สึกที่แตกต่างโดยสิ้นเชิงเมื่อกลับมาจากแดนวิญญานสวรรค์ แม้ว่าแดนวิญญานสวรรค์จะเป็นเขตกำเนิดอัฉริยะบุรุษ แต่ว่า การรั้งอยู่กับสถานที่เช่นแดนวิญญานสวรรค์นานไปแล้ว ย่อมสร้างความกดดันที่บอกไม่ถูกให้กับผู้คนได้อย่างหนึ่ง เหมือนว่ามีเงาหิมิพะอะไรบางอย่างที่บินวนเวียนอยู่เหนือศีรษะอย่างนั้น

สุดท้าย หลี่ชีย่เข้าไปยังโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งอย่างตามใจปรารถนา โดยไปนั่งอยู่ริมหน้าต่าง และสั่งกับข้าวมามากถึงห้า

อย่างพร้อมทั้งสุราอุ่นมากาหนึ่ง จิบสุราอุ่นชิมกับข้าวไปพลาง
มองดูผู้ที่เดินไปเดินมาบนถนนด้วยความพึงพอใจอย่างบอกไม่
ถูก ยากนักที่ชีวิตนี้จะมีโอกาสได้ว่างสักวันครึ่งวัน

หลี่ชียเอถึงกับยิ้มออกมาขณะมองดูผู้ที่เดินไปเดินมาบนท้อง
ถนน การมาเหยียบบนพื้นแผ่นดินนี้หาใช่เป็นการเลือกไป
ตามใจปรารถนา แต่การมายังพื้นแผ่นดินผืนนี้เป็นเพราะต้องการ
นำเอาสิ่งของสิ่งหนึ่งติดมือไปด้วย

เขามีสิ่งของอยู่จำนวนไม่น้อยที่หึงเอาไว้ในมหาสมุทรอุดร
การมาในครั้งนี้ของเขาก็เพื่อต้องการนำเอาอาวุธบางชิ้นไปด้วย
อาวุธเหล่านี้เขาไม่เคยนำออกใช้มาก่อน แต่ทว่า มาคราวนี้เขา
เตรียมที่จะไปจากเก้าแดน เตรียมทำการใหญ่สักครั้ง ดังนั้น เขาจึง
ตั้งใจนำเอาทำไม้ตายติดตัวไปด้วย

เหมือนดังที่ราชันเซียนหมิงเหรินได้พูดเอาไว้อย่างนั้น เป็น
ความจริงที่ในมือของหลี่ชียเอได้ครอบครองสิ่งที่น่ากลัวยิ่งเอาไว้ มี
อาวุธหนึ่งถึงสองชิ้นที่น่ากลัวมาก

อย่างไรก็ตาม เขายังคงมีสิ่งของสิ่งหนึ่งที่สามารถทำลายฟ้า
ดินได้ ซึ่งเป็นเหมือนดังที่ราชันเซียนหมิงเหรินได้พูดเอาไว้อย่าง
นั้นว่า เป็นความจริงที่โลกนี้มีของที่สามารถทำลายฟ้าดินได้จริง
สำหรับอาณาภาพของๆ สิ่งนี้นั้น อย่างไรก็ตามแต่เป็นสิ่งที่กำเนิดมาจากฟ้า
ดิน ต่อให้เป็นบรรดาเทพหรือเหล่าราชันก็สามารถถูกทำลายจน
กลายเป็นเถ้าธุลีได้ภายในชั่วพริบตาเดียว

เรื่องของของสิ่งนี้หาใช่เป็นเรื่องที่สร้างขึ้นมาลอยๆ แต่มันคงอยู่จริง ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ภายหลังหฺลี่ชียเอ่ได้เป็นผู้ครอบครอง ซึ่งหฺลี่ชียเอ่ได้ทุ่มค่าตอบแทนที่สูงมากเพื่อการนี้!

ภาคิตกล่าวเอาไว้ว่า กระจ่ายเจ้าเล่ห์มีสามโพรง กล่าวสำหรับหฺลี่ชียเอ่แล้ว มหาสมุทรอุดรก็คือหนึ่งในสามโพรงของเขา หฺลี่ชียเอ่มีสิ่งของมากมายในมหาสมุทรอุดร ซึ่งหมายรวมถึงอาวุธสองชิ้นดังกล่าวได้ถูกเก็บซ่อนเอาไว้ที่มหาสมุทรอุดรแห่งนี้!

การมาครั้งนี้ของหฺลี่ชียเอ่ก็เพื่อนำเอาอาวุธเหล่านี้ติดตัวไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นท่าไม้ตายของเขา บางทีในอนาคตอาจเป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้ายในชีวิตของเขาก็เป็นได้ จะแพ้หรือชนะล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับต่อสู้ในครั้งนี่ บางทีอาจจะไม่มีโอกาสได้เริ่มต้นใหม่อีกแล้ว!

หฺลี่ชียเอ่ลึบสุราไปเบาๆ มองดูผู้คน que เดินไปเดินมาด้านนอก ขณะที่ภายในโรงเตี๊ยมก็มีลูกค้าที่รวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็กๆ พูดคุยกันสัพเพเหระ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องราวบนโลกทั้งสิ้น

หฺลี่ชียเอ่ลึบสุราอย่างสบายอารมณ์ ฟังคอสุรากลุ่มเล็กๆ ที่พูดคุยเรื่องราวสัพเพเหระ หากเป็นช่วงเวลาปรกติ เรื่องราวที่เกี่ยวกับโลกของมนุษย์ปุถุชนสำหรับหฺลี่ชียเอ่แล้ว เรียกได้ว่าไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง เป็นเรื่องเล็กน้อยยิ่งกว่าเล็กเสียอีก แต่ทว่า หฺลี่ชียเอ่ในเวลานี้กลับฟังอย่างออกรสออกชาติ

ซึ่งทำให้หฺลี่ชียเอ่ถึงกับต้องนึกถึงคำพูดคำนั้นของเจียนเหวินชินว่า ฟาดินช่างกว้างไกลเสียเหลือเกิน การทำตัวเป็นมดปลวกที่หมอบอยู่ท่ามกลางฟาดิน ก็ใช้ว่าจะไม่ดีตรงไหน

สุดท้าย หลี่ชีย่ถึงกับยิ้มด้วยความขมขื่น เสียตาย เขาไม่สามารถทำตัวให้เป็นมดปลวกที่หมอบอยู่ท่ามกลางฟ้าดินตัวหนึ่ง เขาคือมดปลวกที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างสงบตัวนั้น เขาเป็นมดปลวกตัวนั้นที่ต้องการเหยียบข้างให้ตาย!

เงินทองซื้อเสียงเกียรติยศ ลูกหลานกตัญญูพร้อมหน้าพร้อมตา หากหลี่ชีย่ต้องการ เขาก็สามารถมีชีวิตเช่นนี้ได้ เสียตาย สิ่งนี้หาใช่สิ่งที่เขามุ่งมาดปรารถนา บนโลกใบนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถหยุดยั้งการก้าวเดินไปข้างหน้าของเขาได้

สุดท้าย หลี่ชีย่ได้เรียกสติกลับคืนมา และเพียงยิ้มนิดหนึ่งเท่านั้น ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ล่มสลายหายไปภายใต้การยิ้มของเขา

“ตึง ตึง ตึง...” ในเวลานี้อเอง ปราบกฏเสียงฝีเท้าดังขึ้นเป็นระลอก เป็นเสียงฝีเท้าที่รวดเร็วและเบา เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ปราบกฏคนสองคนขึ้นมาอยู่บนโรงเตี๊ยมแห่งนี้ ผู้ใหญ่หนึ่งเด็กหนึ่งดูไปแล้วเหมือนเป็นแม่และลูกสาวคู่หนึ่ง ภายหลังจากที่พวกนางได้ก้าวเท้าขึ้นมายังโรงเตี๊ยมอย่างรีบเร่งแล้ว ได้เลือกนั่งตรงมุมหนึ่งที่ไม่เป็นที่สะดุดตา และผู้หญิงได้ส่งกับข้าวมาหลายอย่าง

หลังจากที่แม่ลูกคู่นี้นั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลี่ชีย่อดจ้องมองดูแวบหนึ่ง ผู้หญิงที่อยู่ในฐานะเป็นแม่นั้นดูเหมือนจะมีอายุราวสามสิบ ดูอ่อนวัยมาก นางสวมชุดผ้าปานทั้งชุด บนอกเสื้อประดับด้วยดอกไม้สีขาวดอกเล็กๆ ดอกหนึ่ง ไม่ได้แต่งหน้าด้วยเครื่องสำอาง

ชุดปานที่นางสวมใส่นั้นหลวมมาก ทั้งยังได้สวมหมวกบนศีรษะ โดยที่นางได้ดึงเอาหมวกให้มันต่ำเหมือนต้องการปิดบังใบหน้าของนางเอาไว้

แม้ว่าผู้หญิงคนนี้จะสวมชุดปานทั้งชุด เป็นชุดที่เรียบง่าย แต่กลับไม่สามารถปิดบังซ่อนเร้นความสวยงามของนางเอาไว้ได้ ดวงตาที่คล้ายดั่งน้ำที่กระเพื่อมยามฤดูใบไม้ร่วง คิ้วเรียวยาวเล็กดั่งหลิวงและดกดำ กอปรด้วยบุคลิกที่ดูเรียบร้อยมีระดับอยู่เจ็ดส่วน และสวยหยาดเยิ้มอยู่สามส่วน

รูปโฉมของผู้หญิงงามพริ้งดงามยิ่งนัก อีกทั้งรูปร่างก็ดีมาก ต่อให้เป็นเสื้อปานที่หลวม โพรกก็ไม่สามารถปิดบังซ่อนเร้นส่วนเว้าส่วนโค้งเอาไว้ได้ หน้าอกที่อวบอิม สะโพกที่กลมกลิ้ง รูปโฉมที่ดูบอบบางและงามหยาดเยิ้ม ลักษณะท่วงท่าอันงดงามของหญิงสาวที่แต่งงานแล้วปรากฏแก่สายตาโดยไม่มี การซ่อนเร้นเอาไว้ นางเสมือนดั่งลูกองุ่นที่สุกงอมและฉ่ำด้วยน้ำองุ่น ทำให้ผู้คนอดใจไม่ไหวอยากที่จะเก็บเอามาลิ้มลอง

ผู้หญิงคนนี้มีควมระมัดระวังตัวยิ่งนัก หลังจากที่นางได้นั่งลงแล้ว มองดูรอบๆ ทีหนึ่งแล้วก็ก้มหน้าก้มตาลงทันทีและดึงเอาเสื้อและหมวกให้ต่ำลงกว่าเดิมอีก เหมือนว่าต้องการปิดบังใบหน้าทั้งหมดเอาไว้เช่นนั้น

เปรียบเทียบกับการระมัดระวังยิ่งของผู้หญิงคนนั้นแล้ว ลูกสาวที่อยู่ข้างกายนางนั้นกลับดูใจกล้ามากกว่ามากทีเดียว เด็กผู้หญิงคนนี้แลดูราวหากถึงเจ็ดขวบ นัยน์ตาทั้งสองกลมโตและแวววาว

เปี่ยมด้วยความเฉลียวฉลาด ผิวขาวน่ารักดังหยก พลันที่มองเห็น ก็รู้ได้ทันทีว่าโตขึ้นจะต้องเป็นสาวงามคนหนึ่งอย่างแน่นอน

หลังจากที่เด็กผู้หญิงติดตามผู้เป็นมารดา นั่งลงเรียบร้อยแล้ว ได้มองดูไปรอบๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น เหมือนว่านางไม่ค่อยจะได้มายังสถานที่ที่ศึกษานี้เช่นนี้บ่อยนัก รู้สึกอยากรู้อยากเห็นไปเสียทุกเรื่อง

เวลานี้ เด็กผู้หญิงที่มองไปรอบๆ ก็มองเห็นหลี่ชียเอ่ที่จ้องมองมายังพวกนาง เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่จ้องมองมาที่ตน เด็กผู้หญิงกลับไม่รู้สึกลัวตกแล้วแม้แต่น้อย นางยังถลึงตาใส่หลี่ชียเอ่ไปที่หนึ่ง และจุกำปั้นเล็กๆ ให้กับหลี่ชียเอ่อีกด้วย

ขณะที่มารดาของนางกลับดึงตัวนางไปอยู่ข้างกายทันที จ้องมองที่หนึ่งแล้วก็ดึงเสื้อและหมวกอีกครั้ง ท่าทางดูจะตื่นเต้นมาก และระมัดระวังตัวยิ่งนัก

ในเวลานี้เอง ปรากฏเสียงเจี๋ยจ้าวดังขึ้นมาจากด้านนอกเป็นระลอก เสียงรถม้าที่ดังขึ้น เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นก็ได้ทำการล้อมโรงเตี๊ยมนี้เอาไว้อย่างแน่นอน

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?” บรรดาแขกที่อยู่ในโรงเตี๊ยมต่างทยอยกันยื่นศีรษะออกไปมองดู เมื่อได้ยินเสียงดังวุ่นวายสับสน

“คนของตระกูลเหวินเหริน...” บรรดาลูกค้าภายในโรงเตี๊ยมล้วนแล้วแต่มีสีหน้าที่เปลี่ยนไป และกล่าวด้วยความตกใจ เมื่อเห็นทหารที่ทำการปิดล้อมอยู่ด้านหน้าโรงเตี๊ยมแห่งนี้

เวลานี้ สีหน้าของหญิงสาวที่แต่งงานแล้วซึ่งนั่งอยู่ตรงมุมหนึ่งของโรงเตี๊ยมก็เปลี่ยนไปอย่างมาก นางดึงเอาเด็กหญิงไปแอบเอาไว้อยู่ด้านหลังของตน

“ตึง ตึง ตึง...” ในเวลานี้ เสียงฝีเท้าดังขึ้น เป็นเสียงฝีเท้าที่คล่องแคล่วทรงพลัง เพียงชั่วพริบตาเดียว ปรากฏคนหลายสิบคนที่ได้ขึ้นมาบนโรงเตี๊ยม

คนหลายสิบคนที่ขึ้นมาบนโรงเตี๊ยมล้วนแล้วแต่สวมชุดเสื้อแพร ผู้ที่เป็นหัวหน้าเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง แต่งกายด้วยชุดที่ดูภูมิฐาน รูปลักษณ์ภายนอกดูสง่าผ่าเผย หน้าตาดีและร่าเริงสดใส ดวงตาคู่นั้นดูสดใสยิ่งนัก แฉ่งไว้ซึ่งรอยยิ้มที่ดั่งแสงตะวัน ดูอบอุ่นยิ่งนัก

“คุณชายน้อย นี นี นีมันเกิดเรื่องอะไรขึ้น? โรงเตี๊ยมของข้าน้อยได้ล่วงเกินต่อคุณชายน้อยหรือไม่?” เจ้าแก้วโรงเตี๊ยมดูตื่นเต้นมาก รีบเร่งเข้าไปขอโทษผู้นี้

“ไม่ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับโรงเตี๊ยมของท่าน” เวลานี้ ชายหนุ่มได้กวาดสายตามองไปรอบๆ และสายตาของเขาก็ไปตกอยู่ที่หญิงสาวที่แต่งงานแล้วนั้น จากนั้นได้กล่าวต่อทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ว่า “ท่านทั้งหลาย วันนี้ตระกูลเหวินเหรินต้องการจัดการเรื่องส่วนตัวหนึ่ง ขอให้ทุกท่านออกไปจากที่นี่ชั่วคราว วันนี้ถือว่าข้าเหวินเหรินเขียนสื่อเป็นเจ้าภาพก็แล้วกัน!”

หลังจากที่ชายหนุ่มพูดขาดคำ ได้นำเอาทองคำก้อนหนึ่งมัดใส่มือของเจ้าแก้วร้าน

ถ้าแก่ร้านปล้นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ไม่กล้าพูดอะไรอีกเลย สำหรับบรรดาแขกของโรงเตี๊ยมที่อยู่ในเหตุการณ์ยิ่งไม่กล้าพูดอะไร ต่างทยอยกันล่าถอยไปไม่มีใครกล้ารั้งอยู่ที่นี้อีก

เหวินเหรินเขียนสือคือคุณชายใหญ่ของตระกูลเหวินเหริน ขณะที่ตระกูลเหวินเหรินคือเจ้าของเมืองเหวินเฉิน ในเมืองเหวินเฉินมีใครบ้างที่ไม่ให้เกียรติตระกูลเหวินสามส่วน ใครบ้างที่ไม่ให้เกียรติคุณชายใหญ่ตระกูลเหวินเหรินสามส่วนกันแล้ว

ในเวลานี้ ภายในโรงเตี๊ยมเหลือเพียงหลี่ชียเอ่ กับแม่ลูกคู่หนึ่ง ท้วทั้งโรงเตี๊ยมดูเงียบสงบยิ่งนัก

สำหรับหลี่ชียเอ่นั้น ถือเสียว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยังคงนั่งจิบสุราของเขาอยู่เงียบๆ และกินกับแกล้มไปด้วย สายตามองไปที่ผู้คนซึ่งเดินผ่านไปผ่านมาบนถนนด้านนอก

“พี่ชายท่านนี้ วันนี้ข้าเหวินเหรินเขียนสือขอเป็นเจ้าภาพ ขอพี่ชายท่านนี้ได้เคลื่อนย้ายออกไปจากที่นี่ได้หรือไม่?” เหวินเหรินเขียนสือกล่าวขณะมองดูหลี่ชียเอ่ที่นั่งจิบสุราโดยลำพัง

ตอนที่ 1545 ได้ลูกสาวเพิ่มขึ้นคนหนึ่งกะทันหัน

ในเวลานี้ หลี่ชียเอจึงได้หันหน้ามาอย่างช้าๆ มองดูเหวินเหรินเขียนสื่อที่หนึ่ง ยิ้มและกล่าวว่า “ข้าไม่ต้องให้เจ้ามาเลี้ยงข้า และไม่ใช่ใครก็มีสิทธิ์เลี้ยงข้าได้” กล่าวจบ โยนศิลาแกร่งขึ้นหนึ่งบนโตะตามอารมณ์ เพื่อเป็นค่าอาหารสุรา

แต่ว่า ถึงแม้เข้าแก่โรงเตี๊ยมที่มองเห็นศิลาแกร่งจนน้ำลายไหล ยึดด้วยความอยากได้เป็นอันมาก แต่เมื่อมีเหวินเหรินเขียนสื่ออยู่ด้วย ก็ไม่กล้าเดินเข้าไปหยิบเอามา

เมื่อหลี่ชียเอกล่าวคำๆ นี้ออกมา พลันทำให้บรรดาคนที่อยู่ข้างกายเหวินเหรินเขียนสื่อมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป และมียอดฝีมือที่แสดงท่าทีก้าวออกไป แต่ว่า กลับถูกเหวินเหรินเขียนสื่อขวางเอาไว้ทันที

เหวินเหรินเขียนสื่อจ้องมองดูหลี่ชียเออยู่พักหนึ่ง สายตาของเขาถึงกับเต้นกระตุกที่หนึ่ง เขาเองมองไม่ทะลุถึงบุรุษที่อยู่ตรงหน้า แม้ว่าบุรุษที่อยู่ตรงหน้ามองดูธรรมดาๆ เหลือเกิน แต่ทว่า กลับมีสีหน้าที่ไม่เปลี่ยนแม้ต้องเผชิญกับเรื่องใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า!

“เช่นนั้นก็รีบกวานแล้วละ” เหวินเหรินเขียนสื่อแสดงท่าคารวะแบบจีน และไม่ไปหาเรื่องกับหลี่ชียเอ

ในเวลานี้ เหวินเหรินเขียนสื่อได้ก้าวเดินไปยังมุมของร้าน กล่าวต่อหญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วว่า “น้องสาว ได้เวลา

ตามข้ากลับบ้านได้แล้ว ท่านพ่อมีคำสั่ง จะต้องพาเจ้ากลับไปให้ได้!”

หญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วก้มหน้าไม่ตอบโต้ นางถึงกับมือกำชายเสื้อใต้โต๊ะเสี้ยแนบ เหมือนว่านางต้องการฝ่าวงล้อมออกไป

“น้องสาว เจ้าเองก็น่าจะเข้าใจ เจ้าไม่มีโอกาสเช่นนั้น เจ้าหนีไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว” เหวินเหรินเขียนสือที่มองดูหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา “ถ้าหากน้องสาวไม่คำนึงถึงตัวเอง แต่ก็ต้องคำนึงถึงเด็ก” กล่าวพลาง สายตาของเขาตกไปอยู่ที่เด็กผู้หญิงที่อยู่ด้านหลังหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วนั้น และทอดถอนใจออกมาเบาๆ

หญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วยังคงไม่ปริปากพูดอะไรออกมา แต่ว่า ท่าทีของนางดูจะลึกลับเหมือนจะเล่นตลกอย่างชัดเจนกับคำพูดของเหวินเหรินเขียนสือ

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วได้เงยหน้าขึ้นมา ล้วงมองดูเหวินเหรินเขียนสือแล้วกล่าวว่า “พี่ใหญ่ เห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าก่อน เห็นแก่ความเป็นพี่น้อง ปล่อยให้ไปเถอะ”

เหวินเหรินเขียนสือมองดูหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วแล้วถึงกับทอดถอนใจออกมา สายหน้าและกล่าวว่า “น้องสาว เจ้าเองก็รู้นี้ เรื่องนี้ไซ้ว่าขึ้นอยู่กับข้า เรื่องนี้ทางตระกูลตงฟางต้องการคำอธิบาย ท่านพ่อก็ไม่ยอมเลิกราแน่นอน เว้นเสียแต่เจ้าจะบอกชื่อ

คนๆ นั้นออกมา! แต่ว่า ข้าสามารถรับรองความปลอดภัยให้กับเจ้าสองแม่ลูก สิ่งที่ข้าทำได้ก็คงมีเพียงเท่านี้แล้ว!”

หญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วบีบรัดมุมชายเสื้อ ทำท่าลังเลนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ข้าจะไม่กลับไปอย่างแน่นอน และข้าก็จะไม่กลับไปตระกูลตงฟาง ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องอดีตที่ผ่านไปแล้ว!”

“เป็นความจริงที่มันเป็นเรื่องที่ผ่านไปแล้ว แต่ มันต้องมีคำอธิบาย! ทั้งสองตระกูลคบหากันใช่เป็นเรื่องเล่นๆ” เหวินเหรินเขียนลือกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “น้องสาว เจ้าจะตามข้ากลับไปดีๆ หรือจะต้องให้ข้าลงมือ!”

ท่าทีของหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วลังเลนิดหนึ่ง ในเวลานี้นางรู้สึกสับสนไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นใด

“เชิญคุณหนูกลับบ้าน” เหวินเหรินเขียนลือเห็นหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วมีท่าทีลังเล จึงได้สั่งการออกไป “จำเอาไว้ให้ดี ห้ามทำร้ายคุณหนู!”

เวลานี้ ยอดฝีมือหลายสิบคนที่อยู่ด้านหลังเหวินเหรินเขียนลือได้ก้าวออกมาอย่างช้าๆ ยอดฝีมือที่เป็นหัวหน้าได้แสดงคารวะแบบจีนกับหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้ว และกล่าวว่า “คุณหนูเชิญกลับไปเถอะ หากมีสิ่งใดล่วงเกินขอโปรดอภัย”

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ยอดฝีมือจำนวนหลายสิบคนได้รายล้อมหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วสองแม่ลูกเอาไว้ เวลานี้

สองแม่ลูกต่อให้ติดปีกก็ยากจะหนีรอดไปได้ หากคิดจะไปจากที่นี่ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“อย่าทำร้ายแม่ของข้านะ...” ในเวลานี้เอง ขณะที่ยอดฝีมือหลายสิบคนกำลังล้อมสองแม่ลูกเอาไว้ นั่น เด็กผู้หญิงที่หลบอยู่ด้านหลังหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วได้ก้าวเดินออกมา และร้องเสียงดังขึ้นมา

“วางใจเถอะ พวกเราจะไม่ทำร้ายแม่ของเจ้าหรอกนะ แต่ เจ้าและแม่ของเจ้าจะต้องตามข้ากลับไป” เหวินเหรินเจียนสือกล่าวขึ้นมาอย่างช้าๆ ขณะมองดูเด็กผู้หญิงคนนั้น

“เจ้าเป็นคนเลว พวกเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นคนเลว!” เด็กผู้หญิงร้องกล่าวเสียงอันดังออกมา เมื่อได้ยินคำพูดของเหวินเหรินเจียนสือ

เหวินเหรินเจียนสือตะลึงนิดหนึ่ง จากนั้นยิ้มๆ และไม่ได้ถือสา กับนาง

ในขณะนี้ ยอดฝีมือหลายสิบคนได้เดินกระชับเข้าหาสองแม่ลูกเข้าไป หญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วดึงตัวเด็กผู้หญิงให้หลบอยู่ด้านหลังของตนทันที เวลานี้ นางรู้สึกกลัวไม่เข้าคายไม่ออก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี!

“คุณพ่อ รีบช่วยคุณแม่เร็วเข้า!” ขณะที่สถานการณ์กำลังตึงเครียด พลันเด็กผู้หญิงที่แอบอยู่ด้านหลังจ้องมองนิดหนึ่ง จากนั้นแววตาที่สดใสของนางส่งประกายแวบวับที่หนึ่ง ร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังต่อหลี่ซีเย

“เอ่อะ...” หลีชีเยที่กำลังจิบสุร่าอยู่ดีๆ เมื่อได้ยินคำพูดของเด็กผู้หญิงแล้ว ถึงกับตัวแข็ง สุร่าที่อยู่ในปากแทบพ่นออกมา

หลีชีเยหันหลังกลับมาอย่างช้าๆ มองดูเด็กผู้หญิงนั้น สำหรับหญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วถึงกับงงงันอยู่ตรงนั้นในเวลานี้

ขณะที่เวลานี้ สายตาแต่ละคู่ได้ยิงตรงเข้ามา ในเวลานี้ ยอดฝีมือหลายสิบคนที่เดิมรายล้อมสองแม่ลูกเอาไว้แน่นพลันจ้องมองมาที่หลีชีเย ด้วยท่าทีที่ไม่เป็นมิตรยิ่งนัก!

ในขณะนี้ สายตาแต่ละคู่ได้จ้องเขม็งไปที่หลีชีเย คล้ายดังได้จับจ้องเหยื่อเอาไว้เช่นนั้น

ในเวลานี้ ยอดฝีมือหลายสิบคนไม่เพียงจ้องเขม็งไปที่หลีชีเยเท่านั้น กระทั่งมีท่าทีที่จะเคลื่อนเข้าไปล้อมหลีชีเยเอาไว้

“ไม่เกี่ยวกับเขา เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเขา...” เมื่อหญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วเห็นยอดฝีมือหลายสิบคนมีท่าทีที่จะลงมือต่อหลีชีเย ถึงกับมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป รีบเร่งร้องกล่าวออกไป

ความตั้งใจของหญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วต้องการอธิบายให้หลีชีเยหลุดจากการเป็นผู้ต้องสงสัย แต่ทว่า เอาเข้าจริงกลับทำให้หลีชีเยไม่ว่าจะแก้ต่างอย่างไรก็ฟังไม่ขึ้น!

ในเวลานี้ สายตาของยอดฝีมือหลายสิบคนที่จ้องมองดูหลีชีเยดูจะเพิ่มความดุร้ายมากขึ้นกว่าเดิม ขณะนี้ ยอดฝีมือหลายสิบคนได้เข้าไปรายล้อมหลีชีเยเอาไว้

“พี่ใหญ่ นี่มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเขา เขาเป็นเพียงบุคคลภายนอกคนหนึ่งเท่านั้น” สีหน้าของหญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วเปลี่ยนไป รีบเร่งกล่าวต่อเหวินเหรินเฉียนลือ

เดิมเหวินเหรินเฉียนลือที่กำลังตกตะลึงเวลานี้ถึงกับยิ้มเล็กน้อยออกมา สุดท้าย เขาจ้องมองดูหลี่ชียเอ่ และยิ้มกล่าวว่า “ข้าอยากจะฟังคำอธิบายจากพี่ชายท่านนี้”

“ท่านพ่อ...” ในเวลานี้เอง เด็กผู้หญิงคนนี้ไม่รู้ว่ามีดอกไม้มาจากที่ใด ตรงเข้าไปกอดขาของหลี่ชียเอ่เอาไว้ ชีไปที่ชายฉกรรจ์หลายสิบคน พร้อมกับกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านพ่อ รีบลงมือเร็วเข้า จัดการกับคนเลวพวกนี้เสีย รีบจัดการล้มพวกเขาให้หมด!”

หญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วถึงกับกลุ้มใจ ร้องเสียงดังออกไปว่า “หวายยวี๋ อย่าได้ก่อเรื่อง รีบกลับมา...”

“ไม่ ข้าไม่กลับ!” เด็กผู้หญิงคนนี้ฉลาดและแสนซน ได้ร้องกล่าวเสียงดังออกไปทันทีว่า “ท่านพ่อมีฝีมือที่ล้ำเลิศมาก แค่สามถึงห้ากระบวนท่าก็สามารถจัดการกับคนเลวพวกนี้ได้ทั้งหมด!”

เมื่อเด็กผู้หญิงพูดออกมาเช่นนี้ ทำให้หญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วอ้าปากจะพูดถึงกับอ้าปากค้างอยู่อย่างนั้น ไม่สามารถพูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว เรื่องนี้ได้กลับกลายเป็นเหลือเชื่อยิ่งนัก

“ท่านพ่อ ท่านเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในหล้า ธิบลงมือจัดการกับพวกเขา” เวลานี้ เด็กผู้หญิงได้กอดขาของหลี่ชียเอเอาไว้ มีท่าทีของการอาศัยอิทธิพลชมแห่งผู้อื่นอยู่หลายส่วน เหมือนว่าหลี่ชียเอจะต้องลงมือจัดการกับยอดฝีมือหลายสิบคนได้โดยพลันอย่างนั้น

หลี่ชียเอมองดูนัยน์ตาของเด็กผู้หญิงที่สดใสแฝงไว้ซึ่งรอยยิ้มแห่งความแจ่มใสอยู่สามส่วนถึงกับยิ้มกล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “เจ้าผิดแล้ว ต่อให้ข้าเป็นท่านพ่อของเจ้า ข้าก็เป็นเพียงบัณฑิตคนหนึ่งที่ปราศจากเรี่ยวแรงเท่านั้น ไม่ใช่ยอดฝีมืออันดับหนึ่งในหล้าอะไรนั้น”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอขมมือขึ้นไปทั้งสองข้าง ยิ้มกล่าวกับยอดฝีมือหลายสิบคนว่า “ทุกท่าน อ่านท่องตำรานักปราชญ์ พวกเราอาศัยปากไม่อาศัยกำลัง มีอะไรค่อยพูดค่อยจา ค่อยๆ พูดกันก็ได้ ข้านะอาศัยใบหน้านี้หาเลี้ยงชีพไปวันๆ อยาได้ตบหน้าข้าเด็ดขาด มิฉะนั้นแล้ว ข้าคงต้องอดข้าวแล้วละ”

ท่าทางของเด็กผู้หญิงดูห่อเหี่ยวไปทันที เมื่อผลที่ออกมาไม่เป็นไปตามที่คาดคิดเอาไว้ นางจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ และกล่าวว่า “เซอะ คนซี้ขลาด...”

“คนอย่างข้าไม่ใช่คนกล้ามาโดยตลอด อีกอย่าง คนใจกล้ามักจะตายเร็วกว่าปรกติ” หลี่ชียเอไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย ยิ้มแต่กล่าวว่า “ข้าอายุยังน้อย ยังไม่อยากตายเร็วขนาดนั้น”

“เจ้า...” เด็กผู้หญิงถึงกับจ้องตาเขม็งที่หลี่ชียเอ คิดอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ว่าก็พูดไม่ออกอยู่เป็นเวลานานสองนาน

แม้ว่าเด็กผู้หญิงจะมีความเจ้าเล่ห์อยู่หลายส่วน แต่ว่า เมื่อเทียบกับหลี่ชียเอ่แล้วห่างชั้นกันมากเหลือเกิน ยิ่งไปกว่านั้น หลี่ชียเอ่ลงใจหยอกนางเล่นเท่านั้นเอง

“ในเมื่อพี่ชายท่านนี้เป็นน้องเขยของข้า ยิ่งสมควรไปที่ตระกูลเหวินเหรินพวกเราสักครั้ง ในฐานะที่เป็นเขยคนใหม่ สมควรที่จะได้พบกับญาติทางฝ่ายเจ้าสาวบ้างแล้ว” เหวินเหรินเขียนสือเอ๋ยขึ้นช้าๆ ขณะมองไปที่หลี่ชียเอ่

“ไม่นะพี่ใหญ่ เขาเป็นเพียงคนนอกคนหนึ่งเท่านั้น นี่มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด แค่เป็นการพูดสุ่มสี่สุ่มห้าของเด็กเท่านั้นเอง ไม่มีความน่าเชื่อถือ” หญิงวัยสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วรู้สึกร้อนรนขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ จึงร้องกล่าวเสียงดังออกมา

“ข้าอยากจะฟังคำอธิบายจากพี่ชายท่านนี้” เหวินเหรินเขียนสือจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “ไม่ทราบว่ามีพี่ชายท่านนี้คิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเข้าใจผิดหรือไม่ละ?”

เวลานี้ เด็กผู้หญิงก็แหงนหน้ามองไปที่หลี่ชียเอ่ แม้ว่าเด็กผู้หญิงผู้นี้จะมีความเจ้าเล่ห์อยู่เจ็ดส่วน แต่ทว่า ภายใต้แว่นตาที่สดใสของนางกลับแฝงไว้ซึ่งความหวังอยู่สามส่วน

หลี่ชียเอ่มองดูเด็กผู้หญิง มองแว่นตาที่มีความหวังอยู่สามส่วนของนาง เขาถึงกับยิ้มเฉยเมยแล้วกล่าวว่า “เช่นนั้น ข้าก็อยากจะไปนั่งที่บ้านตระกูลเหวินเหรินสักครั้ง ไปเป็นแขกก็ใช่จะเป็นเรื่องไม่ดี อีกอย่าง มีเรื่องอะไรที่ไม่สามารถนั่งลงแล้วคุยกันได้เล่า? บัณฑิตอย่างข้าแม้ว่าจะไม่เชี่ยวชาญเรื่องอื่นๆ แต่ เรื่องพูดคุยด้วยเหตุด้วยผลนับว่ามีความชำนาญมากอยู่”

เด็กผู้หญิงถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น เมื่อได้ยินคำพูด
เช่นนี้ของหลี่ชียเอ่

“เจ้า...” หญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วถึงกับมีสีหน้าที่
เปลี่ยนไปมาก เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ กล่าวว่า “เจ้า เจ้าไม่รู้
ว่าตัวเองได้พัวพันเข้าไปกับเรื่องอะไรเข้า!”

“แม้ว่าข้าจะไม่รู้” หลี่ชียเอ่ยิ้มแต่กล่าวว่า “ภาชิตว่า ขอเพียงมี
ความยุติธรรมในใจ ย่อมไปได้ทั่วหล้า ข้าก็คือคนที่มี ความ
ยุติธรรม ดังนั้น ข้าสามารถไปได้ทุกที่ ข้าเชื่อว่าคนของตระกูลเห
วินเหรินก็เป็นสถานที่ที่พุดกันด้วยเหตุผล แน่นอน ต่อให้ไม่พุด
ด้วยเหตุผล ข้าก็สามารถทำให้คนอื่นต้องพุดด้วยเหตุผล คนอย่าง
ข้าเรื่องที่ถนัดมากที่สุดก็คือทำให้คนอื่นต้องคล้อยตาม!”

เวลานี้ นางมองดูหลี่ชียเอ่แล้วถึงกับอึ้ง ในเวลานี้นางไม่รู้เลยว่า
บุรุษที่อยู่ตรงหน้า ใจจริงหรือแกล้งใจกันแน่ นางมองไม่ขาดกับบุรุษ
ที่อยู่ตรงหน้าจริง ๆ

“ดีเลย งั้นพวกเรากลับไปที่บ้านตระกูลเหวินเหรินกัน”
เด็กผู้หญิงรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ตบมือและ
กระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ขอเชิญพี่ชายท่านนี้ตามพวกเราไป” เหวิน
เหรินเจียนสือก็ยิ้มกล่าวออกมาเช่นกัน

ในเวลานี้ หญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วไม่มีทางเลือก
ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้แล้ว นางไม่มีปัญญาที่จะฝาวงล้อม
ออกไปได้อยู่แล้ว ทั้งยังลากเอาหลี่ชียเอ่ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเข้า

มาอยู่ในวังวน เวลาที่นางคิดอะไรไม่ออก ได้แต่ติดตามพวกของเหวินเหรินเลียนสือไป

ท่ามกลางการอารักขาของยอดฝีมือหลายสิบคน พวกหลี่ซีเย ทั้งสามคนได้ออกจากโรงเตี๊ยมแห่งนั้น แทนที่จะบอกว่าอารักขา บอกว่าเป็นการคุมตัวน่าจะเหมาะสมกว่า

หลังจากที่ออกไปจากโรงเตี๊ยมแล้ว หญิงสาวที่ผ่านการแต่งงานแล้วถึงกับกล่าวเสียงแผ่วเบาออกมาว่า “เจ้าไม่รู้อะไรเลยที่ได้พาตัวเข้าไปพัวพันกับเรื่องอะไรเข้า ถ้าหากเจ้ามีฝีมือ ถือเป็นโอกาสหนีไปตอนนี้ยังทัน ไม่อย่างนั้นล่ะก็ เจ้าจะต้องรันทาที่ตายเอง!”

ตอนที่ 1546 ตระกูลขุนนางเหวินเหริน

เมื่อหลี่ซีเยได้ยินคำพูดของหญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วถึงกับหัวเราะและกล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “รันทาที่ตายเอง ไม่ ไม่ ไม่นะ ข้าเป็นคนที่ถูกกันด้วยเหตุผล ไม่ว่าจะเป็นอย่างเวลาใดก็ตาม ข้าก็จะมีเหตุผลมากอยู่แล้ว ข้าเชื่อว่า เหตุผลของข้าสามารถสยบทุกคนได้”

“ถูกกันด้วยเหตุผล” หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วอดที่จะมองหน้าหลี่ซีเยที่หนึ่ง เวลานี้นางก็ไม่เข้าใจในตัวของเธอ นางไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วหลี่ซีเยเป็นประเภทเสือซ่อนเล็บ หรือเป็นเพียงบัณฑิตที่เลอะเลือนคนหนึ่งเท่านั้น

หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วถึงกับกล่าวเสียงห่มต่ำว่า “พ่อของข้าเป็นคนที่ไม่เคยมีเหตุผล เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของเขาแล้ว เขาจะไม่พูดเหตุผลกับใครทั้งนั้น ขนาดญาติยังเป็นเช่นนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงบุคคลภายนอกคนหนึ่ง”

“แต่ ข้ากลับเป็นคนที่ยึดถือเรื่องเหตุผลเป็นอันมาก” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “เวลาที่ข้าพูดด้วยเหตุผลแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ต้องฟังข้า”

เมื่อหลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ ทำให้หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วต้องอึ้งอย่างสิ้นเชิง นางไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี และนางไม่เข้าใจเลยว่าหลี่ซีเยโง่จริงหรือแกล้งโง่กันแน่

กลับกลายเป็นว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นกลับไม่ได้รู้สึกกังวลใดๆ เหลียวซ้ายแลขวา เหมือนว่าสิ่งที่อยู่รอบข้างน่าสนใจไปหมด เหมือนว่าเป็นการมาที่เมืองเหวินเฉินครั้งแรกของนางอย่างนั้น เหมือนว่านางจะเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นกับ โลกภายนอก ที่คึกครื้นยิ่ง

หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมยมองดูเด็กผู้หญิงตัวน้อยที่มองไปรอบข้าง กล่าวว่า “ดูท่านางคงจะอาศัยอยู่ในที่ที่ห่างไกลความเจริญมาเป็น เวลานาน น้อยครั้งที่ได้มายังตัวเมืองเช่นนี้”

หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วถึงกับนั่งเงิบกับคำพูดของหลี่ซีเย มองดูบุตรสาวของตนเอง ดวงตาทั้งสองเปี่ยมด้วยความรักอย่าง ลึกซึ้ง เต็มไปด้วยความรักและทะนุถนอม แต่ว่า ก็เปี่ยมด้วยความ ฉนด้วยเกล้า

“นางเป็นต้นกล้าที่ดี หากยังคงเสียเวลาต่อไปอีก ก็เท่ากับเป็น การทำนางต้องพลาดไปชั่วชีวิต” หลี่ซีเยที่มองดูเด็กผู้หญิงนั้น ยิ้ม กล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉยออกมา

หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วอ้าปากจะพูด แต่ สุดท้ายนางไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี และนางก็พูดอะไรไม่ออกอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน

ยอดฝีมือจำนวนหลายสิบคนควบคุมตัวพวกของหลี่ซีเยสาม คนเดินทางไปข้างหน้าต่อไปเรื่อยๆ คนหลายสิบคนนี้ดูเข้มงวดมาก พวกเขาเฝ้าดูหลี่ซีเยทั้งสามคนเอาไว้ชนิดไม่คลาดสายตา โดยเฉพาะหญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วนั้น พวกเขาเฝ้าจับตามาก เป็นพิเศษ เกรงว่านางจะหลบหนีไปกะทันหัน

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จวนหลังใหญ่ได้ปรากฏต่อสายตา
ของทุกคน จวนหลังนี้ถูกปกคลุมไปด้วยเมฆหมอก การที่มีจวน
ลักษณะเช่นนี้ปรากฏอยู่ท่ามกลางเมืองโบราณที่คึกครื้นเช่นนี้ ดู
จะมีลักษณะของความเป็นคฤหาสน์เขียนอยู่ไม่น้อยทีเดียว

ดวงตาของเด็กผู้หญิงพลันสุขไสขึ้นเมื่อมองเห็นจวนที่ปรากฏ
อยู่ด้านหน้า นางถึงกับชี้ไปที่จวนที่อยู่ด้านหน้าว่า “ท่านแม่ ท่าน
แม่ หลังนั้นก็คือบ้านตระกูลเหวินเหรินที่เป็นบ้านของท่านตาที่ท่าน
พูดถึงมาโดยตลอดใช่หรือไม่?”

หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วอ้าปากทำท่าจะพูด แต่ นางไม่
สามารถพูดอะไรออกมาเป็นเวลานาน ได้แต่ทอดถอนใจออกมา
เบาๆ

“ถูกต้อง” หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วไม่ได้ตอบ แต่ เหวินเหริน
เขียนสือที่เดินอยู่ด้านหน้ากลับยิ้มกล่าวกับเด็กผู้หญิงว่า “นี่แหละ
คือบ้านของคุณตา และก็คือบ้านของท่านแม่ ยิ่งเป็นบ้านของเจ้า
อีกด้วย”

“จริงหรือ” เด็กผู้หญิงตัวน้อยรู้สึกรังเกียจ มองดูเหวินเหริน
เขียนสือ จากนั้นพูดขึ้นมาว่า “ท่านตาเป็นคนเลว ท่านก็เป็นคน
เลว”

“ห้ามพูดเหลวไหล” หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วรีบร้องห้าม
ปราม

“ก็มันจริงนี่” เด็กผู้หญิงทำปากจู๋ เผยให้เห็นถึงความรู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม กล่าวว่ “ถ้าหากไม่ใช่คนเลว ทำไมจึงต้องแยกท่านพ่อและท่านแม่ มีเพียงคนเลวเท่านั้นที่ทำเช่นนี้”

เห็นดวงตาทั้งสองของเด็กผู้หญิงที่แดงก่ำ ทำให้คำพูดที่หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วต้องการจะพูดออกมานั้นต้องกลืนลงไป ไม่สามารถพูดอะไรออกมาเป็นเวลานาน

เหวินเหวียนเขียนสื่อไม่ได้ถือสา และไม่กล่าวตำหนิ เพียงยิ้มและกล่าวว่า “เรื่องของผู้ใหญ่ไม่สามารถแยกแยะด้วยคำว่าดีหรือไม่ดี เรื่องบางเรื่องรอให้เจ้าโตขึ้นเจ้าก็จะเข้าใจเอง”

“คนเลวก็คือคนเลว คนดีก็คือคนดี ทำไมถึงไม่มีการแยกว่าดีหรือไม่ดี” เด็กผู้หญิงทำปากจู๋พูดขึ้นมาอย่างเคื่องๆ

มองดูท่าทีที่นารักของเด็กผู้หญิงนั้นแล้ว หลีชีเย่ ถึงกับปรากฏรอยยิ้มบนใบหน้า และยื่นมือออกไปเพื่อลูบศีรษะของนาง

ขณะที่เด็กผู้หญิงนั้นก็มิบุคลิกลักษณะเฉพาะตัว นางสะบัดหัวเพื่อให้หลุดจากมือที่ลูบหัวของหลีชีเย่

“ข้าไม่ใช่ท่านพ่อของเจ้ารึ?” เมื่อหลีชีเย่เห็นเด็กผู้หญิงมีบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวเต็มเปี่ยม จึงลงใจแกล้งนาง กล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “ถ้าหากข้าไม่ใช่ท่านพ่อของเจ้า จันข้าก็สมควรไปจากที่นี่แล้ว”

“ท่านก็เป็นคนเลว” ดวงตาที่สดใสของเด็กผู้หญิงถึงกับทำขวาง ท่าทีเหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรมยิ่งนัก

หลี่ซีเยเพียงยิ้มๆ สำหรับท่าที่เหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรม
ของเด็กผู้หญิง และไม่ได้ใส่ใจ ไม่พูดอะไรให้มากความ

มีเพียงเสียงทอดถอนใจออกมาเบาๆ ของหญิงสาวที่
แต่งงานแล้ว ท่าที่สลด เต็มไปด้วยความกลัดกลุ้ม ขณะที่คิ้วของ
นางก็ถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกแห่งความกังวล

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ พวกเขาได้ก้าวเท้าเข้าไปยังฉนวนเหวิน
พลันที่ย่างก้าวเข้าไปก็รู้สึกได้เข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่งอย่าง
นั้น ช่างในนั้นเงียบสงบ เหมือนได้กั้นขวางโลกของมนุษย์ปุถุชนที่
คึกครื้นให้แยกออกจากกัน

หลังจากก้าวเท้าเข้าไปในฉนวนเหวินแล้ว ปรากฏพลังแก่นฟ้า
ดินสายหนึ่งที่ลอยม้วนตัวขึ้นมาเหมือนควันที่บางเบา หากเป็น
มนุษย์ปุถุชนย่างก้าวเข้ามา เวลาจะ ต้องรู้สึกเหมือนว่าตัวเองได้
ก้าวเข้าไปแดนสวรรค์อย่างนั้น สุดเอาพลังแก่นฟ้าดินเข้าไปคำ
หนึ่ง ก็จะรู้สึกตัวเบาหวีดดังเชียน

“สบายตัวเหลือเกิน นี่คือก้าวอะไร” เด็กหญิงตัวน้อยหลังจาก
เข้ามาภายในบ้านตระกูลเหวินแล้ว มีปฏิกิริยาที่ชัดเจนมาก ถึงกับ
ร้องเสียงดังออกมา

เหวินเหรินเจียนสือก็ดูออกถึงปฏิกิริยาตอบโต้ของเด็กผู้หญิง
กล่าวต่อหญิงสาวที่แต่งงานแล้วว่า “น้องสาว นางเป็นต้นกล้าที่
ดี สมควรให้รั้งอยู่ที่ตระกูลเหวิน ในอนาคตจะต้องเปล่งประกายเจิด
จ้าแน่นอน”

หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วนั่งเงียบ ไม่อยากกล่าวอะไรมาก ความกับคำพูดของเหวินเหรินเจียนสื่อ

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ โดยไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไร พลังแก่นฟ้าดินของตระกูลเหวินนั้นเสมือนหนึ่งคือแดนสวรรค์สำหรับมนุษย์ปุถุชนธรรมดา แน่นอน ในสายตาของหลี่ชีย่แล้วมองว่า มันก็แค่สำนักขนาดเล็กเท่านั้นเอง

หลังจากได้เข้ามาอยู่ในจวนตระกูลเหวินแล้ว เหวินเหรินเจียนสื่อได้จัดให้พวกของหลี่ชีย่รออยู่ที่ห้องโถง ตัวเขาเองได้เดินจากไป

หลังจากที่เหวินเหรินเจียนสื่อเดินจากไปแล้ว หญิงสาวที่แต่งงานแล้วนั่งเงียบไม่พูดอะไรออกมา หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางจึงได้พูดเสียงแผ่วเบากับหลี่ชีย่ว่า "ถือโอกาสที่ยังไม่ได้สึกเข้าไปภายในใจกลางของตระกูลเหวิน เจ้ารีบหนีไปตอนนี้ยังทัน นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของท่านแล้ว มิฉะนั้นล่ะก็ ต่อไปจะไม่มีโอกาสอีกเลย"

"ทำไมจะต้องหนี" หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเอ้อระเหยว่า "ลู่ๆ ก็มีภรรยาที่งดงามเพิ่มขึ้นมา มีเด็กผู้หญิงที่น่ารัก ยังมีพ่อตาที่ทรงอำนาจ อิทธิพลคนหนึ่ง มันช่างเป็นเรื่องดีอะไรปานนั้น เหมือนขนมเปี๊ยะที่ร่วงหล่นลงมาจากสวรรค์ คนอื่นเขาคิดจะแย่งชิงยังไม่ได้เลย เรื่องดีๆ เช่นนี้ข้าจะปฏิเสธได้อย่างไรกัน"

"เจ้า" หญิงสาวที่แต่งงานแล้วถึงกับล้องหน้าหลี่ชีย่ เวลาที่นางไม่รู้ว่าสภาพจิตใจของหลี่ชีย่เป็นอย่างไรกันแน่ สุดท้าย นาง

ได้แต่พูดนำเกรงขามออกมาว่า “เจ้าสมควรรู้เอาไว้ว่า ตระกูลเหวินเหรินนั้นดำรงอยู่ในลักษณะเช่นใด”

“ไม่รู้” หลี่ชียเอตอบได้เด็ดขาดมาก ความจริงแล้ว หลี่ชียเอ ก็ไม่รู้จริงๆ และเขาก็ไม่อยากจะไปรับรู้ กล่าวสำหรับเขาแล้วแค่ตระกูลขุนนางเล็กๆ สำนักเล็กๆ เท่านั้นเอง ไม่จำเป็นต้องไปรู้จัก และไม่จำเป็นต้องไปทำความเข้าใจ

หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วมองดูหลี่ชียเอที่หนึ่ง จากนั้นไม่ต้องการพูดอะไรอีกต่อไป

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เหวินเหรินเขียนสือได้กลับเข้ามา และกล่าวต่อหญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วว่า “ท่านพ่อต้องการพบเจ้า”

หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สุดท้าย จูงมือเด็กผู้หญิงก้าวเดินไป แต่ว่า เหวินเหรินเขียนสือได้ขวางนางเอาไว้ กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “น้องสาว พานางไปพบกับท่านพ่อ ในเวลานี้เป็นการกระทำที่ไม่ชาญฉลาดเอาเสียเลย มันคือการราดน้ำมันเข้ากองไฟ วางใจเถอะ ข้าจะดูแลนางอย่างดี ข้ารับประกันกับเจ้าว่านางจะไม่เป็นอะไรอย่างแน่นอน”

สุดท้าย หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วล้งเลินดิหนึ่ง นางได้แต่พยักหน้าเบาๆ และทิ้งเด็กผู้หญิงเอาไว้ ด้วยการเดินทางไปคนเดียว

เด็กผู้หญิงก็ไม่ได้หวาดกลัวผู้คน นางมองดูเหวินเหรินเขียนสือแล้วกล่าวว่า “ท่านตา คือยอดคนเลวที่บนหัวมีเขางอกออกมา และมีปีกบนตัวใช่หรือไม่” บรรดา ยอดฝีมือจำนวนหลายสิบคนที่

อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับอึ้ง ขณะที่เหวินเหรินเขียนสื่อถึงกับวางตัวไม่ถูก

เขาย่อตัวลงมาและพูดกับเด็กผู้หญิงตัวน้อยว่า “ท่านตาไม่ใช่คนเลว เพียงแต่ เรื่องบางเรื่องท่านตาก็ไม่มีทางเลือกเท่านั้นเอง”

“ในเมื่อไม่ใช่คนเลว ทำไมจะต้องแยกท่านพ่อท่านแม่ออกจากกัน” เด็กผู้หญิงตอบด้วยความไม่พอใจทันที

“เรื่องบางเรื่องรอให้เจ้าโตแล้วเจ้าก็จะเข้าใจได้เอง” เหวินเหรินเขียนสื่อลูบหัวของนาง จากนั้นยิ้มกล่าวว่า “ท่านพ่อท่านแม่ของเจ้าก็เข้าใจในความจำเป็นของท่านตา”

“บอกหน้าซี ท่านพ่อของเจ้ามีชื่อแซ่อะไรล่ะ” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เหวินเหรินเขียนสื่อหัวเราะขึ้นมา

เด็กผู้หญิงกระพริบดวงตาที่สดใส และกรอกตารอบหนึ่ง ด้วยท่าทีของความเจ้าเล่ห์อยู่สามส่วน และกอดขาของหลี่ซีเยเอาไว้ทันที แล้วกล่าวว่า “นี่ก็คือท่านพ่อของข้า”

หลี่ซีเย ถึงกับหัวเราะออกมา มองดูท่าทีที่เจ้าเล่ห์ของเด็กผู้หญิงนั้น ขณะที่เหวินเหรินเขียนสื่อถึงกับหัวเราะเลียนๆ

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่าท่าทีเฉยเมยว่า “คิดจะหลอกถามนังหนูคนนี้ไม่ง่ายอย่างที่คิด”

เหวินเหรินเขียนสื่อเอามือลูบศีรษะของนางที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “เป็นเด็กที่ฉลาดเหมือนแม่ เสียตาย คนที่ฉลาดบางครั้งก็ทำในสิ่งที่ไม่ฉลาดออกมา” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หอดถอนใจออกมาเบาๆ

“ข้าเหนื่อยแล้ว” หลี่ชีย่ยิ้มตามอารมณ์ กล่าวว่า “ผู้มาเยือนคือแขก สมควรมีที่ทางสำหรับพักผ่อนกระมัง”

เหวินเหรินเฉียนสื่อถึงกับมองดูหลี่ชีย่ด้วยท่าทีประหลาด เมื่อเห็นท่าทางตามอารมณ์ของหลี่ชีย่ มองว่าที่นี่เปรียบเสมือนเป็นบ้านของตนเองอย่างสิ้นเชิง ทำให้เขาถึงกับแปลกใจในตัว of หลี่ชีย่ยิ่งนัก

“พาคณชายท่านนี้ไปพักผ่อน ผู้มาเยือนคือแขก ห้ามเสียมารยาท” สุดท้าย เหวินเหรินเฉียนสื่อได้ส่งการกับยอดฝีมือที่อยู่ข้างกาย

หลี่ชีย่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงยิ้มอย่างตามอารมณ์ แล้วเดินตามยอดฝีมือผู้นั้นไป

ศิษย์ของตระกูลเหวินเหรินได้จัดที่พักให้กับหลี่ชีย่ แน่นอน เขาแยกพักกับหญิงสาวที่แต่งงานแล้วสองแม่ลูกนั้น ไม่ได้พักอยู่ด้วยกัน

แม้ว่าในขณะนี้หลี่ชีย่คือแขกคนหนึ่ง แต่ว่า ไม่ได้แตกต่างไปจากนักโทษสักเท่าไร มีผู้ที่คอยติดตามอยู่ทุกขณะ เพียงแต่มีคำสั่งจากเหวินเหรินเฉียนสื่อ พวกเขาจึงไม่ได้กล้าแก้งหลี่ชีย่

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้เข้าพักแล้ว เขากลับถือเอาที่นี่เป็นบ้านของตนเองจริงจัง ทำตัวเอ้อระเหยสบายๆ ดูสบายใจยิ่งนัก เดินเล่นผ่านไปทั่วบริเวณ

แต่ทว่า ศิษย์ตระกูลเหวินเหรินผู้ทำหน้าที่คอยติดตามหลี่ชียเอ่เมื่อเห็นว่าหลี่ชียเอ่ไม่ได้คิดวางแผนที่จะหลบหนี จึงไม่ได้บังคับเขาว่าห้ามเดินไปไหนมาไหนสุขสี่สุขห้า

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ถูกจัดให้พักอยู่ได้ไม่นาน เหวินเหรินเขียนสื่อกี๊มาหาถึงที่ เมื่อเขามองเห็นหลี่ชียเอ่ที่ทำตัวเอ้อระเหยเดินชมอยู่ภายในสวนดอกไม้ เขาถึงกับยิ้มเจื่อนๆ คนที่โผล่ขึ้นมากะทันหันคนนี้ ออกจะคิดว่าที่นี่คือบ้านของตนเองไปแล้วอย่างนั้น

“ดูท่าพี่ชายจะชินกับการอาศัยอยู่ที่นี่” เหวินเหรินเขียนสื่อกี๊เดินเข้าไปหา หัวเราะและกล่าวว่า “ในเมื่อพี่ชายท่านนี้ชินกับการอาศัยอยู่ที่นี่ ข้าก็วางใจแล้วละ”

ตอนที่ 1547 เหวินเหรินลวีเหรย

หลี่ชีย่ซำนั่งในศาลาพักร้อน และอยู่ในท่านอนเอกเขนกตาม อารมณ์ ชมทัศนียภาพของบึงน้ำ สั่งการกับศิษย์ตระกูลขุนนางเหวินเหรินที่ตามติดอยู่กับตัวเขาว่า “ไปชงน้ำชามาให้หน่อย เอาที่ คุณภาพดีนะ”

คำพูดและลักษณะท่าทางของหลี่ชีย่พลันทำให้สีหน้าของ ศิษย์ตระกูลขุนนางเหวินเหรินเปลี่ยนไป จะดีชั่วอย่างไร ตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็นับเป็นบุคคลที่มีหน้ามีตา เวลานี้ หลี่ชีย่ที่เป็นเพียงเขยได้เปรียบคนหนึ่งเท่านั้น ถึงกับใช้เขาราวกับเป็นคนรับใช้

“อย่าทำเป็นไม่พอใจ” หลี่ชีย่ไม่ได้มองหน้าพวกเขาเสียด้วยซ้ำ กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “สามารถมาคอยรับใช้อยู่ข้างกายชำนับเป็นบุญวาสนาของพวกเขาเจ้า ไปเถอะ”

คำพูดที่โหดของหลี่ชีย่พลันทำให้สีหน้าของศิษย์ตระกูลเหวินเหรินดูไม่ฉืดถึงขีดสุด พวกเขาเคยเจอเจอกับคนอวดดีมาแล้ว แต่ว่า ไม่เคยพบคนอวดดีเช่นนี้มาก่อน

“ไปจัดการชงน้ำชาให้คุณชายท่านนี้สักกา ชำยังมีชาชั้นดี เหลืออยู่จำนวนหนึ่ง” เมื่อเทียบกับศิษย์ตระกูลขุนนางเหวินเหรินแล้ว ท่าทีของเหวินเหรินเขียนสือกกลับดีกว่ามากทีเดียว ได้สั่งการกับศิษย์ภายในสำนักออกไป

แม้ว่าสีหน้าของศิษย์ตระกูลขุนนางเหวินเหรินจะดูไม่ลึด ไม่ชอบในตัวของหลี่ชียเอ่ แต่ทว่า พวกเขาไม่กล้าปฏิเสธเมื่อเป็นคำสั่งของคุณชายใหญ่ ได้แต่ไปชงน้ำชาตามสั่ง

หลังจากที่ศิษย์ของสำนักล่าถอยไปแล้ว เหวินเหรินเขียนสือมองดูหลี่ชียเอ่ ลากนั้นเอ่ยขึ้นมาว่า “ไม่ทราบว่ามีชายท่านนี้มาจากที่ใด มีนามว่าอย่างไร?”

“แซ่หลี่ สำหรับชื่อนั้นไม่คู่ควรจะกล่าวขวัญถึง เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวไปตามอารมณ์ ขณะดูชมทัศนียภาพของบึงน้ำ

ท่าทีลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ นับว่าหยิ่งยโสยิ่งนัก สมควรรู้ว่า แคว้นที่มีลักษณะเป็นเกาะบริเวณนี้ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินนับว่ามีฐานะไม่เบาทีเดียว ตัวของเหวินเหรินเขียนสือเองก็นับได้ว่ามีฐานะที่สูงส่ง ไม่เคยมีผู้บ่าเพ็ญตนคนใดของแคว้นที่มีลักษณะเป็นเกาะบริเวณนี้หาญกล้าทำหยิ่งยโสต่อหน้าของเขาเช่นนี้

แต่ทว่า เหวินเหรินเขียนสือกลับไม่ได้โกรธ เขากล่าวต่อหลี่ชียเอ่ว่า “พี่หลี่ การจะเป็นขេยของตระกูลขุนนางเหวินเหรินไม่ได้สะดวกสบายและง่ายดายนัก”

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมากับคำพูดของเหวินเหรินเขียนสือ และกล่าวว่า “คำพูดของเจ้ามันผิดแล้ว การเป็นขេยของตระกูลขุนนางเหวินเหรินง่ายหรือไม่นั้นข้าไม่รู้หรอกนะ และไม่อยากจะรู้ แต่คิดว่า คิดอยากจะเป็นน้ำชายข้ามันยากนะ ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินคงยากจะหาได้สักคน”

คำพูดนี้ปล้นทำให้เหวินเหรินเจียนสือพูดอะไรไม่ออก เขาอดที่จะพิจารณาหลี่ชียเออย่างละเอียดอีกครั้ง เขาไม่รู้ว่าหลี่ชียเอพกพาเอาความมั่นใจมากจากไหนกัน

ในเวลานี้ เหวินเหรินเจียนสือชักไม่มั่นใจขึ้นมาบ้างแล้ว ผู้ชายธรรมดาๆ ที่อยู่ตรงหน้าคนนี่คือเสือซ่อนเล็บหรือแก๊งสร้างสถานการณ์ข่มขวัญตบตากันแน่

จังหวะที่เหวินเหรินเจียนสือกำลังลังเลอยู่นั้น เวลานี้ ศิษย์ของตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็ได้ยกเอาป่าน้ำชามาเสิร์ฟถึงที่

ในฐานะที่เป็นเจ้าบ้าน เหวินเหรินเจียนสือก็ใช้ว่าจะไม่มีเหตุผล ได้รินน้ำชาให้กับหลี่ชียเอถ้วยหนึ่งด้วยตนเอง หลี่ชียเอเองก็ไม่เกรงใจ ยกถ้วยน้ำชาขึ้นมาและลิบชิมน้ำชาขึ้นอย่างช้าๆ

เหวินเหรินเจียนสือนั่งลิบน้ำชาเป็นเพื่อนอยู่กับหลี่ชียเอ กล่าวว่ “พี่หลี่ การเป็นเชยของตระกูลขุนนางเหวินเหรินใช้ว่าจะได้เสพสุขวาสนาไม่สิ้น ไม่แน่มันอาจยังไม่ทันได้เสพสุขวาสนาก็ต้องเต็มพ้นด้วยชีวิตของตนเสียแล้ว”

การที่เหวินเหรินเจียนสือพูดออกมาถึงขนาดนี้ นับว่าเป็นคำพูดที่ชัดเจนที่สุดแล้ว เพียงพอที่จะเป็นสัญญาณเตือนให้กับหลี่ชียเอได้แล้ว

“ใครบอกว่าข้าต้องการเสพสุขวาสนา?” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา และสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องของวาสนาเงินทองมันก็แค่เมฆหมอกที่ลอยผ่านไปเท่านั้น”

เหวินเหรินเลียนส่องมองดูหลี่ชียเอ่ที่ดูธรรมดาตรงหน้าแล้ว เขารู้สึกได้ว่าหลี่ชียเอ่เป็นคนประหลาด เขาไม่สามารถเข้าใจผู้ชายธรรมดาที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ได้แล้ว

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง หลี่ชียเอ่ที่จับน้ำชาเบาๆ มองดูทัศนียภาพของบึงน้ำ เอ่ยกับเหวินเหรินเลียนส่องไปตามอารมณ์ โดยไม่ได้หันกลับมามอง “เจ้ารู้อะไรแค่ไหนเกี่ยวกับน้องชายของเจ้าบ้างล่ะ?”

“ไม่ใช่พี่หลี่ท่านรึ?” เหวินเหรินเลียนส่องถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่า “เรื่องนี้พี่หลี่เป็นคนยอมรับด้วยตนเองแน่นอน เวลานี้หากพี่หลี่จะปฏิเสธก็ยังไม่ทัน มิฉะนั้นล่ะก็ หากยืนยันเป็นมั่นเหมาะแล้ว พี่หลี่คิดจะเอาตัวรอดก็ไม่สามารถทำได้ตามปรารถนาแล้ว”

“ข้าเป็นคนที่ว่ากันด้วยเหตุผล” หลี่ชียเอ่จับน้ำชาคำหนึ่งหัวเราะและกล่าวว่า “ดังนั้น ข้าหวังว่าตระกูลเหวินเหรินก็เป็นคนที่มีเหตุผล”

“เรื่องนี้หากสามารถว่ากันด้วยเหตุผลคงไม่มีจุดจบเช่นนี้แล้ว” เหวินเหรินเลียนส่องสายหน้าหัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่มีเหตุผลที่สามารถคุยกันได้ ถ้าหากพี่หลี่คิดว่าสามารถพูดคุยกันได้ด้วยเหตุผลล่ะก็ นับว่าผิดมหันต์แล้ว”

“ไม่” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวว่า “คนอย่างข้าไม่เพียงแต่ชอบยึดกันด้วยเหตุผลเท่านั้น ขณะเดียวกัน เหตุผลของข้าใช้การได้เสมอ กล่าวสำหรับข้าแล้ว ไม่เคยมีเหตุผลที่คุยกันไม่ได้ คนอย่างข้าอะไรก็ไม่ชำนาญ ชำนาญแต่เรื่องคุยกันด้วยเหตุผล!”

เหวินเหรินเขียนสือถึงกับต้องล้องมองดูหลี่ซีเย เขาไม่เข้าใจเลยว่หลี่ซีเยต้องการอะไรกันแน่ สุดท้าย เขากล่าวขึ้นซ้าๆ ว่ “พี่หลี่ ท่านต้องการอะไรกันแน่?”

“พูดแบบนี้ แสดงว่เจ้ามั่นใจว่ซ้าไม่ใช่น้องเขยของเจ้าแล้วสิ?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา และกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่ “น้องเขยของเจ้า คงไม่ใช่คนที่เจ้ารู้จักกระมัง”

สีหน้าของเหวินเหรินเขียนสือเปลี่ยนไปทันที พลันที่หลี่ซีเยกล่าวคำๆ นี้ออกมา เขามองหน้าหลี่ซีเยแล้วเอ่ยขึ้นซ้าๆ ว่ “ถ้าหากเป็นคนที่ซ้ารู้จัก คงไม่ต้องรอนจนกระทั่งถึงวันนี้แล้ว”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มๆ ไปตามอารมณ์ จิบน้ำชาเบาๆ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ได้กล่าวเอ้อระเหยขึ้นมาว่ “ตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเจ้าคิดจัดการกับสถานการณ์ที่ย่อยยับเช่นนี้อย่างไร!”

เหวินเหรินเขียนสือทำท่าอ้าปากจะพูด แต่ ก็นิ่งเงียบ หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขาล้องเขม็งไปที่หลี่ซีเยและเอ่ยขึ้นมาซ้าๆ ว่ “เรื่องบางเรื่องจำต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทน พี่หลี่ เรื่องนี้หาใช่เป็นเรื่องเล่นๆ นะ เรื่องนี้ไม่มีสิ่งใดคู่ควรให้เจ้าไปวางแผนร้าย หากไม่รอบคอบ มันจะต้องแลกด้วยชีวิตของท่าน”

“พูดแบบนี้ก็ไม่ถูก” หลี่ซีเยกล่าวท่าทีเอ้อระเหยว่ “ภรรยาที่งดงามหนึ่ง บุตรีที่เฉลียวฉลาดอีกหนึ่ง ในฐานะที่เป็นบุรุษคนหนึ่ง ยังจะต้องการสิ่งใดอีก เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว ยังจะต้องวางแผนร้ายอะไรอีกเล่า?”

เหวินเหรินเขียนสือถึงกับนั่งเงิบไปพักหนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย เขามองไม่ทะลุกับผู้ชายที่อยู่ตรงหน้านี้อย่างสิ้นเชิง สุดท้ายแล้ว เขาได้แต่กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ข้าพุดมาถึงตรงนี้ ถือว่าเพรียกพร้อมด้วยคุณธรรมแล้ว พี่หลี่ ท่านระวังตัวเองด้วยก็แล้วกัน จะดีหรือร้ายให้สวรรค์เป็นผู้กำหนดแล้ว”

“ไม่ จะดีหรือร้ายข้าเป็นผู้กำหนด พลันที่ข้าโกรธก็คือร้าย พลันที่ข้าดีใจก็คือดี” หลี่ซีเยยิ้มกล่าว

เหวินเหรินเขียนสือได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่พุดอะไรต่ออีก ลุกขึ้นยืนเดินจากไปทันที

“ตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเจ้าต้องการแพะรับบาปคนหนึ่งนะสิ” จังหวะที่เหวินเหรินเขียนสือกำลังจะจากไป หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมา

เหวินเหรินเขียนสือที่เดิมกำลังจะเดินจากไปถึงกับชะงัก สุดท้าย เขาได้กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เรื่องนี้หาใช่เรื่องที่พวกเราสามารถตัดสินใจได้ และไม่ใช่ว่าสิ่งๆ ที่บิดาข้าสามารถตัดสินใจได้ ถ้าหากพี่หลี่เป็นน้องเขยของข้าจริงละก็ ขอให้โชคดีก็แล้วกัน”

“แล้วเจ้าล่ะ?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวเอ้อระเหยขึ้นมาว่า “แล้วท่าทีของเจ้าเป็นอย่างไร? เพื่อวงศ์ตระกูล หรือเพื่อน้องสาวของเจ้า?”

“เรื่องนี้ใช่เป็นเรื่องที่ข้าสามารถตัดสินใจได้ และไม่ใช่ว่าสิ่งๆ ที่ข้าสามารถบงการได้” เหวินเหรินเขียนสือสายหัวและกล่าวว่า “เดินผิดตาเดียว แพ้ทั้งกระดาน นี่แหละคือสภาพการณ์ตระกูลขุนนาง

เหวินเหรินของเรา ข้าบอกได้เพียงเด็กนั้นไม่มีความผิด ข้าทำได้แค่รับรองความปลอดภัยให้กับเด็ก สำหรับคนอื่นๆ ข้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ เกรงว่าแม้แต่บิดาข้าก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้!

“แล้วน้องสาวของเจ้าล่ะ?” หลี่ชีย่ยมักกล่าว

เหวินเหรินเขียนสือถึงกับนั่งเจ็บไปพักหนึ่ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่จึงได้กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “นางเป็นคนฉลาด ครานี้ที่เลือกเดินทางนี้ นางสมควรแล้วว่าจะเจ็บเป็นเช่นใด หากนางจะดีใจน้อยลงสักนิด มีสติมากหน่อย ก็คงไม่ทำให้มีจุดจบเช่นนี้ และไม่ส่งผลให้กลายเป็นสถานการณ์ที่ย่อยยับจนทำอะไรไม่ได้! ต่อให้ข้าคิดจะช่วยเหลือนาง เกรงว่าคงมีใจแต่ปราศจากเรี่ยวแรง บรรพบุรุษของตระกูลก็คงไม่นั่งดูตาย”

ขาดคำ เหวินเหรินเขียนสือทอดถอนใจออกมาเบาๆ จากนั้นได้เดินจากไปในที่สุด

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ ถือเสียว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น นั่งจิบน้ำชาต่อไป และยิ้มเรียบเฉยขึ้นมา

วันที่สองกับการพักอยู่ที่ตระกูลขุนนางเหวินเหริน ผู้หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วได้พาเด็กผู้หญิงมาด้วย ยังมีเหวินเหรินเขียนสือที่เดินมาด้วยอีกคน

“ข้าไม่รบกวนพวกเจ้าครอบครัวได้อยู่กันพร้อมหน้าแล้ว มีอะไรก็พูดคุยกันให้หมด พลาดโอกาสวันนี้ไปแล้ว บางทีอาจไม่มีโอกาสอีก” หลังจากเหวินเหรินเขียนสือได้ส่งสองแม่ลูกเข้า

มาแล้ว มองหน้าหลี่ชียเอ่ที่หนึ่งด้วยความหมายที่ลึกซึ้ง จากนั้นได้เดินจากไป

หลังจากที่เหวินเหรินเขียนสื่อเดินจากไป ยังได้ถอนกำลังศิษย์ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูไปด้วย

ในเวลาี่ ภายใบ้านคงมีเพียงพวกของหลี่ชียเอ่เพียงสามคนเท่านั้น แต่ว่า พวกเขากลับไม่ใช่ครอบครัวเดียวกัน ซึ่งทำให้บรรยากาศภายในบ้านดูอะอืออะมออยู่บ้าง

หลี่ชียเอ่หัวเราะไปตามอารมณ์ที่หนึ่ง มองดูผู้หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วตรงหน้าทีอวบอ้วนน่าประทับใจตรงหน้า กล่าวว่า "เจ้ามีชื่อว่าอะไร?"

เมื่อผู้หญิงวัยสาวที่แต่งงานแล้วได้สติกลับมา นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง โค้งค้ำนับนิดหนึ่ง ยังคงไม่เสียทีด้วยท่าทีของความเป็หญิงสาวตระกูลสูงส่ง กล่าวว่า "ข้าน้อยแ่เหวินเหริน ชื่อลวีเหร่ย (เกสรสีเขียว) ไม่ทราบว่าคุณชายมีนามว่าอะไร"

"แ่หลี่....." หลี่ชียเอ่ยิ้มไปตามอารมณ์ และไม่ได้พูดตอบมากมายนัก สายตาในเวลาี่ของเขาคงไปอยู่บนตัวของเด็กผู้หญิงนั้น

"นี่คือลูกสาวของข้า ใช้แ่ตามข้าชื่อหวายยวี" เหวินเหรินลวีเหร่ยรีบกล่าวตอบ

"ใช้แ่ตามมารดานะเนี่ย" หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา ขณะที่เด็กผู้หญิงเหวินเหรินหวายยวีมองดูแม่ของตน แล้วก็มองดูหลี่ชียเอ่

หัวเราะนาร์กออกมาว่า “ท่านแม่ พวกท่านดูแล้วเหมือนเป็นสามภรรยาจริงๆ ”

“ห้ามพูดอะไรสุมสี่สุมห้า” เหวินเหรินลวีเหร่ผู้เป็นมารดารีบกล่าวห้ามปรามเมื่อได้ยินคำพูดของเหวินเหรินหวายยวี ถึงกับหน้าแดงขึ้นมา

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ใส่ใจเพียงยิ้มอย่างตามใจ มองดูเด็กผู้หญิงที่ชื่อเหวินเหรินหวายยวี กล่าวว่า “ขณะอยู่ที่โรงเตี๊ยม ทำไมเจ้าถึงได้ทำเช่นนี้?

“หรือว่าท่านไม่ใช่ท่านพ่อของข้ารี?” เหวินเหรินหวายยวี กระพริบตาทีรหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเจ้าเล่ห์

“หวายยวี...” ในเวลานี้ เหวินเหรินลวีเหร่พลันแสดงอำนาจความเป็นแม่ออกมา ร้อง

ตวาดออกมาเชิงปรามว่า “อย่าได้พูดจาเพ้อเจ้อ เรื่องที่เจ้าก่อขึ้นมายังน้อยไปรี?”

“แต่ แต่ว่า เขา เขามีส่วนคล้ายกับท่านพ่อนี้!” เหวินเหรินหวายยวี ถึงกับทำปากแบน และกล่าวว่า “ท่านแม่พูดกับข้าเสมอว่า ท่านพ่อคือลูกผู้ชายที่มีจิตใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ มีจิตใจที่มั่นคง ไม่เกรงกลัวต่อความตาย! อีกทั้ง ท่านพ่อยังได้บอกเอาไว้ว่า ด้วยเพราะท่านพ่อเป็นลูกผู้ชายที่แข็งแกร่งยิ่งนัก ดังนั้น ไม่ว่าจะพบเจออันตรายอะไรก็ไม่กลัว!” เมื่อเด็กผู้หญิงพูดมาถึงตรงนี้ถึงกับตาแดงๆ

เหวินเหวินลวีเหร่ยมองดูดวงตาที่แดงกำขงลูกสาวแล้ว
อยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ กลับไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1548 สามีของเหวินเหรินลวีเหร่

หลี่ซีเย่มองดูเหวินเหรินหวายยวีที่มีท่าทีเหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรมแล้ว ได้แต่ยิ้มๆ และลอบคำสั่งีระของนางที่หนึ่ง

“ออกไปเล่นเถอะ” สุดท้าย เหวินเหรินลวีเหร่ที่มองดูบุตรสาวตนด้วยรักและทะนุถนอม สั่งการออกไปว่า “ข้าจะคุยกับคุณชายหลี่”

จะอย่างไรเสียเหวินเหรินหวายยวีก็เป็นเพียงเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น เพิ่งมีท่าทีเหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างยิ่ง แต่ทว่าเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วก็ร้องออกมาด้วยความดีใจ และวิ่งออกไปทันที

ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ที่นี่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นสำหรับเหวินเหรินหวายยวี เต็มไปด้วยความสดใหม่ นางติดตามผู้เป็นมารดาอาศัยอยู่ในที่ที่ห่างไกลความเจริญ เป็นการมายังเมืองที่คึกคักเช่นเมืองเหวินเฉินเป็นครั้งแรก และเป็นครั้งแรกที่ได้เข้ามายังตระกูลขุนนางเหวินเหรินที่เป็นครอบครัวใหญ่เช่นนี้ ดังนั้นโลกภายนอกทุกสิ่งอย่างจึงเป็นสิ่งแปลกใหม่ยิ่งสำหรับนาง

เหวินเหรินลวีเหร่ถึงกับมีสีหน้าที่สลดลง เมื่อเห็นเงาหลังของบุตรสาวที่วิ่งออกไปอย่างรวดเร็วด้วยท่าทีดีใจอย่างที่สุด ถึงกับหอดถอนใจออกมาเบาๆ

เมื่อเหวินเหรินลวีเหร่ยได้สติกลับมาจึงได้กล่าวต่อหลี่ซีเยว่า “คุณชายหลี่ หากท่านต้องการหนีไปตอนนี้บางที่ยังทัน แต่ถ้าพบกับบิดาของข้าแล้วเกรงว่าท่านคิดจะหนีก็คงไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

“หนี?” หลี่ซีเยนั่งลง ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีที่เอ้อระเหยว่า “ทำไมจะต้องหนี?”

เหวินเหรินลวีเหร่ยล้องมองหลี่ซีเยแล้วเอ่ยขึ้นซ่าๆ ว่า “คุณชายหลี่ไม่มีความจำเป็นต้องแอบอ้างต่อไป นี่เป็นเพียงการเข้าใจผิดเท่านั้น เป็นเพราะลูกสาวข้านางยังไร้เดียงสา ดึงคุณชายหลี่เข้ามาในวังวันนี้ หากคุณชายหลี่คิดจะเอาตัวรอดยังทัน แม้ว่าข้าจะไม่สามารถไปจากที่นี่ได้ แต่ทว่า ข้ายังมีวิธีช่วยให้คุณชายหลี่หนีรอดไปได้อย่างปลอดภัย”

“ไม่ ไม่ต้องรีบ” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ลู่ๆ ก็มีภรรยาที่สวยน่ารักเพิ่มมาคนหนึ่ง แล้วยังมีลูกสาวตัวน้อยที่น่ารักอีกคน นี่มันคือขนมที่หล่นลงมาจากปากฟ้าโดยแท้ เรื่องดีๆ เช่นนี้คนอื่นอยากได้ยังไม่ได้มันมา ในเมื่อสวรรค์ให้ขนมชิ้นใหญ่หล่นใส่หัวข้า หากข้าไม่กินขนมชิ้นนี้เสีย นับว่าน่าเสียดายยิ่งนัก”

เหวินเหรินลวีเหร่ยทั้งเคืองทั้งโมโห เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย แต่ทว่า เวลานี้นางไม่รู้ว่าที่หลี่ซีเยพูดมานั้นพูดจริงหรือพูดเล่น

เหวินเหรินลวีเหร่ยถึงกับต้องล้องมองดูหลี่ซีเย มองดูผู้ชายที่ธรรมดาไม่มีอะไรสะดุดตาตรงหน้า ผู้ชายคนนี้แม้ว่าดูแล้วสุดแสนจะธรรมดา แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น แต่ทว่า เขามีความนิ่งและไม่สะทกสะท้านอย่างหนึ่งซึ่งคนธรรมดาไม่มี เหมือนว่า

เขาคือภูเขาลูกหนึ่งที่สูงตระหง่าน ไม่มีสิ่งใดสามารถสั่นคลอนต่อเขาได้

เมื่อหลี่ซีย่พูดลักษณะเช่นนี้ออกมา ทำให้เหวินเหรินลวีเหร่ยไม่รู้ว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นจริงหรือเท็จ นางจับไม่ได้ว่าหลี่ซีย่กำลังคิดวางแผนอะไรอยู่

แม้ว่าหลี่ซีย่จะพูดเช่นนี้ แต่ว่า ดูไปแล้วเขากลับไม่เหมือนเป็นคนต่ำทราม เหมือนว่าต่อให้เขาทำเรื่องเช่นนี้ มันก็ดูสงบนิ่ง งดงาม และเป็นธรรมชาติเหลือเกิน

“คุณชายหลี่ ต่อให้เป็นขนมที่หล่นมาจากฟ้าก็ใช่ว่าจะเป็นเรื่องดีเสมอไป ” เหวินเหรินลวีเหร่ยเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “เรื่องนี้ต้องเติมพันด้วยชีวิต ถ้าหากท่านยังคงแอบอ้างต่อไป ต้องนำมาซึ่งภัยถึงแก่ชีวิตแน่นอน ท่านไม่มีวันรู้ว่ามันได้เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ และกล่าวว่า “แม้ว่าข้าไม่รู้หรือกว่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ว่า ทายเล่นๆ ข้าก็สามารถเดาออก นี่มันคือละครเก่าแก่โบราณเรื่องลูกสาวคหบดีหนีการแต่งงานเรื่องหนึ่ง”

เหวินเหรินลวีเหร่ยถึงกับตะลึงงัน นางไม่นึกเลยว่าหลี่ซีย่ยังคงสามารถสงบนิ่งถึงเพียงนี้ อาศัยท่าทีและท่วงท่าของเขาไม่สามารถจับพิรุณได้แม้แต่น้อย

หลี่ซีย่ยิ้มกล่าวว่า “เรื่องแบบนี้มีมากมายเหลือเกิน สามารถเดาเรื่องได้อย่างง่ายดาย ก็แค่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเจ้าต้องการเกี่ยวดองด้วยการแต่งงานกับตระกูลขุนนางอีกตระกูลหนึ่ง

ขณะที่เจ้าไม่ต้องการแต่งงาน จึงหลบหนีการแต่งงาน และไปอยู่
กินกับชายที่ตนรัก ให้กำเนิดลูกสาวตัวน้อยออกมา เจ้าว่า ที่ข้า
พูดมานั้นถูกต้องหรือไม่?”

เหวินเหรินลวีหเรยพลันนั่งเงยขึ้นมาทันที เพราะมันเป็นไป
ตามที่หลี่ซิเย่ได้พูดมาอย่างนั้นจริงๆ

“ให้ข้าลองทายเกี่ยวกับชายที่เจ้ารักดีมั๊ย?” ครั้นเห็นเหวินเห
รินลวีหเรยนั่งเงยไม่พูดไม่จา หลี่ซิเย่มองหน้าทีหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า
“ลูกสาวเจ้าใช้แซ่ตามผู้เป็นแม่ ในเมื่อเจ้ากล้าที่จะหลบหนีการ
แต่งงาน แล้วหาญกล้าที่จะอยู่กินกับชายที่ตนรัก ย่อมบ่งบอกว่า
เจ้ารักเขามาก แต่ลูกสาวเจ้ากลับใช้แซ่ตามผู้เป็นแม่แทนการใช้
แซ่ของพ่อ คงมีความเป็นไปได้อยู่สามประการ หนึ่งในฝ่ายชายก็แซ่
เหวินเหรินเหมือนกัน สอง ชาติกำเนิดของฝ่ายชายนั้นต่ำต้อยมาก
ทำให้ไม่คู่ควรที่จะใช้แซ่ตามผู้เป็นพ่อ สาม ฝ่ายชายเป็นผู้ที่ตระกูล
ขุนนางเหวินเหรินรู้จัก เจ้าไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเขาเป็นใคร!”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หลี่ซิเย่หยุดคิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “แต่ว่า ใน
เมื่อเจ้ากล้าหนีการแต่งงาน กล้าให้กำเนิดลูกสาวกับเขา ย่อมเป็น
การบ่งบอกว่าเป็นไปไม่ได้ที่ไม่คู่ควรจะใช้แซ่ตามผู้เป็นพ่อ เมื่อเป็น
เช่นนั้น ในเมืองเหวินเฉิน ตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเจ้าคือ
ตระกูลใหญ่ ไม่มีตระกูลเหวินเหรินที่สองอีก เมื่อเป็นเช่นนั้น ความ
น่าจะเป็นเพียงหนึ่งเดียวก็คงเป็นประการที่สาม ผู้ชายคนนี้เป็นผู้ที่
ตระกูลเหวินเหรินพวกเจ้ารู้จัก”

เมื่อหลี่ซิเย่พูดเช่นนั้นออกมา ทำให้สีหน้าของเหวินเหรินลวี
หเรยพลันแปรเปลี่ยนไปทันที เนื่องจากหลี่ซิเย่พูดได้ถูกต้อง

ท่าทีการแสดงออกของเหวินเหรินลวีหฺเรยถูกลีชีเยเก็บเอาไว้ทั้งหมด เขาจึงพูดท่าทีเฉยเมยว่า “ในเมื่อเป็นประการที่สาม อีกทั้งเจ้ายังต้องหลบซ่อนตัวถึงขนาดนี้ บ่งบอกว่าคนๆ นี้พ่อของเจ้าต้องรู้จัก เป็นคนที่พี่ชายเจ้ารู้จัก

“หากจะกล่าวว่า กระทั่งกล้าหลบหนีการแต่งงาน กล้าอยู่กับคนที่ตนรัก ย่อมบ่งบอกว่าเจ้าเป็นคนที่ใจกล้ามาก และมีความกล้าหาญ” หลีชีเยกล่าวว่า “แม้แต่หลบหนีการแต่งงานยังกล้าทำ ยังจะต้องกลัวว่าสามีเจ้ามีชื่อแซ่ว่าอย่างไรอย่างนั้นรี? แต่ เจ้ากลับปิดบังเอาไว้ ย่อมเป็นการชี้ชัดเรื่องๆ หนึ่ง คนๆ นี้มีความสำคัญมาก อีกทั้ง เจ้าต้องการปกป้องเขา ไม่เพียงปกป้องฐานะของเขา ทั้งยังต้องปกป้องชื่อเสียงของเขาอีกด้วย”

“ถ้าหากว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีกำลังความสามารถและฐานะ การที่เขาจะแต่งงานกับคนที่ตนรักใช่จะเป็นเรื่องที่น่าอาย อีกทั้ง ดูจากการอบรมสั่งสอนลูกสาวของเจ้าแล้ว ผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดา และเป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นผู้ที่เคยมีครอบครัวแล้ว ยังมีอีกข้อหนึ่ง ที่สำคัญที่สุดก็คือ ลูกสาวของเจ้าไม่เคยพบหน้าผู้เป็นพ่อมาก่อน...”

“...อย่างน้อยที่สุด ตั้งแต่นางจำความได้ก็ไม่เคยพบหน้าพ่อของนางมาก่อน ลักษณะเช่นนี้บ่งบอกได้ว่าพวกเจ้าไม่ได้อยู่ด้วยกัน อย่างน้อยที่สุดราวห้าปีที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน! พวกเจ้ากล้าอยู่กับกันด้วยกัน กล้าให้กำเนิดบุตรสาว แล้วเหตุใดจึงไม่อยู่ด้วยกัน? นั่นย่อมหมายความว่าสามีของเจ้าพยายามดิ้นรนหาโอกาส เขาพยายามให้ได้รับการยอมรับจากตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเจ้า ทำให้พวกเจ้าทั้งสองสามารถเปิดเผยฐานะได้” เมื่อหลีชีเย

ได้กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว มองดูสีหน้าของเหวินเหรินลวีเหร่ยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทีหนึ่ง

“ผู้ชายแบบไหนดึงต้องพยายามให้ได้รับการยอมรับจากตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาแล้ว อีกทั้งคนผู้ี้คือผู้ที่มีกำลังความสามารถและมีฐานะ” เมื่อพูดมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ ถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น ให้ข้าคาดเดาอย่างบังอาจนิดหนึ่ง คนผู้ี้คือศิษย์ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาเอง แต่ว่า เขาไม่ได้แซ่เหวินเหริน!”

หลังจากที่หลี่ชียเอ่พูดจบ สีหน้าของเหวินเหรินลวีเหร่ยพลันซีดเผือดทันที

หลี่ชียเอ่ยิ้มนิดหนึ่ง เมื่อมองเห็นท่าทีของเหวินเหรินลวีเหร่ย รู้ว่าตัวเองหายได้ถูกต้อง จึงกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ให้ข้าได้ทายอีกนิด ลูกสาวเจ้ามีชื่อว่าหวายยวี (คิดถึง/ระลึกถึง หยก) แสดงว่าชื่อสามีของเจ้าจะต้องมีคำว่า ‘ยวี’ อยู่ด้วย การตั้งชื่อในลักษณะเช่นนี้ก็เพื่อต้องการระลึกถึงเขา”

เมื่อหลี่ชียเอ่กล่าวถึงตรงนี้แล้ว มองดูดอกไม้สีขาวดอกเล็กๆ ที่ติดอยู่บริเวณอกเสื้อของเหวินเหรินลวีเหร่ย กล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “เท่าที่ข้ารู้ ในมหาสมุทรอุดรมีเผ่าพันธุ์อยู่เผ่าหนึ่ง เป็นสายแยกของเงือก ซึ่งจัดอยู่ในเผ่าปีศาจ เนื่องจากเผ่าพันธุ์ดังกล่าวจะอาศัยอยู่ใต้ทะเลลึก บุคคลภายนอกยากจะได้พบเห็น แต่ทว่า เผ่าดังกล่าวมีประเพณีอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าหากคนของเผ่าพันธุ์นั้นเสียชีวิตลง ห่างกันทุกๆ ห้าปี ผู้ที่อยู่ข้างกายหรือเป็นญาติสนิท

ของเขาก็จะมีการประดับดอกดวงดาราเล็กๆ ดอกหนึ่งไว้บริเวณนอก
เสื้อ เพื่อเป็นการรำลึกถึงเขา...”

“ลูกสาวเจ้าอายุเจ็ดขวบ ขณะที่อกเสื้อของเจ้าประดับดอกดวง
ดารา เป็นการบ่งบอกว่าสามีของเจ้ามีชาติกำเนิดเป็นเผ่าเงือก อีก
ทั้งยังเสียชีวิตไปแล้วห้าปี การปรากฏตัวที่เมืองเหวินเฉินของเจ้า
แสดงว่าเขาถูกฝังเอาไว้ที่เมืองเหวินเฉิน เจ้าพาลูกสาวมาเมืองเห
วินเฉินเพื่อเช่นไรไหว้เขา อีกทั้ง เขายังถูกฝังเอาไว้ที่สุสานของ
ตระกูลขุนนางเหวินเหริน ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้เจ้าถูกคนของ
ตระกูลขุนนางเหวินเหรินพบเห็นเข้า”

“เจ้า เจ้า เจ้า...” หลังจากที่เหวินเหรินลวีเหร่ยได้ยินคำพูด
เหล่านี้แล้ว นางถูกทำให้ต้องตกใจอย่างแท้จริง สีหน้าขาวซีดและ
ก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว ดวงตาคู่นั้นเบิกกว้าง ล้อมเขม็ง
ไปที่หลี่ชีย่ด้วยท่าทีตื่นตระหนกอย่างยิ่ง

“ใครใช้ให้เจ้า เจ้า เจ้ามาที่นี่!” มาคราวนี้ เหวินเหรินลวีเหร่ย
ตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง เนื่องจากหลี่ชีย่สามารถทาย
ถูกต้องได้ทั้งหมด

“จำเป็นต้องมีใครใช้เข้ามาอย่างนั้นรี?” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวท่าที
เรียบเฉยว่า “ประสบการณ์จากการอ่านมามากมาย ความรู้ที่
กว้างขวาง บวกกับความกล้าในการทายทักสามส่วน ย่อมทำให้รู้
ได้ไม่ยาก”

ในเวลานี้ ท่าทีของเหวินเหรินลวีเหร่ยล้อมเขม็งไปที่หลี่ชีย่
เสมือนหนึ่งเห็นผีอย่างนั้น เวลาที่ นางถึงกับก้าวถอยหลังติดต่อกัน
หลายก้าว ภายใต้สายตาที่ธรรมดาของหลี่ชีย่ นางรู้สึกว่ตนเอง

นั้นไม่สามารถลองหนีไปไหนได้ เหมือนว่าไม่ว่าเรื่องอะไรของตนก็ไม่สามารถปิดบังดวงตาคู่นั้นของหลี่ชียเอ่อย่างนั้น ภายใต้สายตาที่ราบเรียบคู่นั้นของหลี่ชียเอ่ นางเหมือนกลายเป็นเปลือยเปล่า

ไม่ถนัดนัก สายตาที่จ้องมองหลี่ชียเอ่ ของเหวินเหรินลวีเหร่ย ถึงกับเต้นกระตุกทีหนึ่ง หลี่ชียเอ่ช่างน่ากลัวเหลือเกิน เขารู้เรื่องมากเกินไปเสียแล้ว

“อย่าได้บังเกิดความคิดไม่ดีใดๆ กับข้า” เมื่อหลี่ชียเอ่มองเห็นสายตาของเหวินเหรินลวีเหร่ยที่เต้นกระตุกทีหนึ่งถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าคิดจะสังหารข้าเพื่อปิดปากล่ะก็ มันคือการกระทำที่ไม่ชาญฉลาดเอาเสียเลย ในเมื่อข้ากล้าที่จะนั่งอยู่ตรงนี้ ก็เพราะว่าข้าไม่เคยกลัวเจ้า และไม่กลัวใครก็ตามที่คิดฆ่าคนเพื่อปิดปาก!”

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เหวินเหรินลวีเหร่ยจึงได้สติกลับมาจากการตื่นกลัว นางจ้องมองหลี่ชียเอ่แล้วถึงกับต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งและกล่าวว่า “ท่านต้องการอะไร?”

“ข้าต้องการอะไร?” มองดูเหวินเหรินลวีเหร่ยแล้วหลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ทำไมจะต้องคิดว่าข้ามีแผนการอยู่เรื่อย? พุดอย่างไม่เกรงใจเลยนะ เจ้าไม่มีสิ่งใดคู่ควรให้ข้าหวัง หากจะพุดถึงความงาม เจ้านับว่ามีความงามอยู่บ้าง แต่ว่าถ้าหากข้าต้องการผู้หญิง แค่กระดิกนิ้วไปตามอารมณ์ ผู้หญิงที่งดงามกว่าเจ้าสิบเท่าก็ยินดีมาปรนนิบัติข้า...”

“...หากจะพูดถึงเรื่องมุ่งหวังในสมบัติ พูดตามตรงเลย เวลานี้
เจ้าไม่มีสมบัติอะไรเลย ต่อให้เป็นตระกูลขุนนางเหวินเหรินของ
พวกเจ้า ก็ไม่ได้มีสมบัติที่คู่ควรให้ข้าต้องมอง”

คำพูดของหลี่ซีเย่พลันทำให้เหวินเหรินลวีเหรยถึงกับพูดไม่
ออกในทันที แม้ว่านางจะไม่ใช่อุตสาหกรรมอะไรนัก แต่ว่า
สามารถนับเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของเมืองเหวินเฉินได้ ชื่อเสียง
ด้านความงามของนางถือว่าเลื่องลือในแถบนี้อยู่ ยิ่งไปกว่านั้น
ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาคือตระกูลขุนนางอันดับหนึ่ง
กลับถูกหลี่ซีเย่ว่าเสียไม่เหลือราคาอีกเลย

ตอนที่ 1549 ความวุ่นวายกับการเกี่ยวดองสมรส

ในเวลานี้ เหวินเหรินลวีเหร่ยทั้งตกใจระคนกับประหลาดใจล้องมองหลี่ชียเออย่างไม่น่าใจนัก นางมองผู้ชายที่แลดูธรรมดามากตรงหน้าไม่ออกอย่างสิ้นเชิง ในขณะที่ นางมองว่าผู้ชายตรงหน้าที่แลดูธรรมดามากคือเหว่ลิกที่มองไม่เห็นกันเหว่ ถูกบดบังเอาไว้ด้วยหมอกควัน ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถมองเห็นเหว่ลิกนี้ไปได้

ผู้ชายที่มีลักษณะธรรมดาเช่นนี้แหละ เวลาที่ เหวินเหรินลวีเหร่ยรู้สึกได้ถึงความหวาดกลัวอย่างหนึ่ง ยิ่งเข้าไปใกล้ผู้ชายคนนี้มากเท่าไร ยิ่งทำให้รู้สึกวุ่นวายตัวเองนั้นได้ไปยืนอยู่ริมหุบเหวลิก หากไม่ทันระวังก็ต้องตกลงไป ลมตั้งอยู่ตรงนั้นตลอดไป และไม่สามารถหนีรอดได้ตลอดเวลา

“วางใจเถอะ ข้าจะไม่เปิดโปงเจ้า และไม่บอกกล่าวต่อพ่อหรือพี่ชายของเจ้า” หลี่ชียเอมองดูเหวินเหรินลวีเหร่ยที่ขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เจ้าต้องรักษาชื่อเสียงและฐานะของเขาได้แน่”

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เหวินเหรินลวีเหร่ยจึงสามารถควบคุมจิตใจให้เป็นปกติได้ นางถึงกับต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งแล้วจึงนั่งลง อดที่จะล้องมองหลี่ชียเอทีหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เพราะอะไรคุณชายหลี่ถึงต้องเข้ามาอยู่ในความเข้าใจผิดในครั้งนี้ ทำไมต้องเข้ามาอยู่ในวังวนเช่นนี้?”

“วังวน?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมากับคำๆ นี้ และกล่าวว่า “เรื่องเช่นนี้สำหรับเจ้าแล้ว บางทีอาจเป็นเรื่องที่ใหญ่คับฟ้า เป็นวังวนที่สามารถกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างได้ ขณะที่สำหรับข้าแล้ว มันเป็นแค่น้ำตื้นๆ เท่านั้นเอง แม้แต่หลังเท้าก็ยังท่วมไม่ถึงด้วยซ้ำ!”

“ส่วนที่ว่าเพราะอะไร?” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ข้าก็แค่บังเอิญผ่านมาแถวนั้นเท่านั้นเอง ยามว่างไม่มีอะไรทำ เลยหาเรื่องฆ่าเวลา นิดหน่อยก็เท่านั้น”

เหวินเหรินลวีเหยยถึงกับนั่งเงิบ นางไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี เนื่องจากนางมองไม่ขาดกับผู้ชายที่อยู่ตรงหน้า อีกทั้งนางไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าคนนี้

หลี่ซีเยมองดูเหวินเหรินลวีเหยยที่นั่งเงิบ ยิ้มกล่าวว่า “ข้ากลับรู้สึกแปลกใจ ผู้ชายคนนี้เป็นศิษย์พี่หรือศิษย์น้องของเจ้ากันแน่?”

เมื่อเหวินเหรินลวีเหยยถูกหลี่ซีเยป้อนคำถามเช่นนี้นั่งเงิบ มองหน้าหลี่ซีเยที่หนึ่ง สุดท้าย หอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เป็นศิษย์พี่ใหญ่ของข้า เขาถูกบ้านของพวกเราชุบเลี้ยงเอาไว้ ตั้งแต่เด็ก”

เมื่อหลี่ซีเยสามารถเดาได้ถูกต้องทั้งหมด เหวินเหรินลวีเหยย ในเวลานี้จึงคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังอีกต่อไป ได้แต่เล่าทั้งหมดออกมาให้ฟัง

“ตระกูลขุนนางเหวินเหริน กับตระกูลขุนนางตงฟางมีความสัมพันธ์เป็นพันธมิตรมาโดยตลอด อีกทั้ง ยังมีการเกี่ยวดองสมรสกัน มีเพียงวิธีนี้ที่ทำให้ตระกูลขุนนางทั้งสองร่วมเป็น

พันธมิตรกัน จึงสามารถต่อต้านกับแคว้นหยางยิงที่ล้อมตาเป็นมัน อยู่ ดังนั้น ข้าจึงถูกยกให้กับบุตรชายคนโตของตระกูลขุนนางตง ฟางตั้งแต่เด็ก..." เหวินเหรินลวีเหฺรยทอดถอนใจเบาๆ ออกมา ได้ แต่เล่าเรื่องนี้ออกมาให้รู้

ตระกูลขุนนางเหวินเหรินปกครองเมืองเหวินเฉินทั้งหมด กับ ตระกูลขุนนางตงฟางที่อยู่ติดกันซึ่งปกครองเมืองตงเฉิน ทั้งสอง ตระกูลคบหากันมาโยตลอดหลายชั่วอายุคน และมีการเกี่ยวดอง สมรสกันตลอดมา

ขณะที่หมู่เกาะแห่งนี้นอกจากตระกูลขุนนางเหวินเหริน และ ตระกูลขุนนางตงฟางแล้ว พื้นที่อื่นๆ ของหมู่เกาะนี้ล้วนแล้วแต่เป็น ของแคว้นหยางยิง

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว แคว้นหยางยิงมีความแข็งแกร่ง มากกว่าตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินไม่น้อย เลยทีเดียว ดังนั้น หากคิดจะต้านกับแคว้นหยางยิงตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาจะต้องจับมือกันเป็นพันธมิตร และระหว่าง ความเป็นพันธมิตรไม่มีสิ่งใดทรงพลังมากไปกว่าการเกี่ยวดอง สมรสกันอีกแล้ว

เหวินเหรินลวีเหฺรยถูกยกให้กับตงฟางซง คุณชายใหญ่ของ ตระกูลขุนนางตงฟางตั้งแต่เด็ก แต่ว่า เหวินเหรินลวีเหฺรยกลับ ต่อต้านการแต่งงานในครั้งนี้เป็นอันมาก

อย่างไรก็ตาม เมื่อเติบโตใหญ่ตามวันเวลาผ่านไป เหวินเหรินลวีเหฺรยกลับไปชอบพอกับกู่ฉียวี ศิษย์พี่ใหญ่ที่เติบโตมาด้วยกัน ศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสองคือชายหญิงที่เล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก เป็น

เพื่อนเล่นกันโดยไม่ได้คิดอะไร อยู่ด้วยกันทั้งวันสนิทสนมกันมาก นานวันเข้าย่อมก่อเกิดเป็นความรัก โดยศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสอง ค่อยๆ ก่อเกิดเป็นความรักขึ้นมา

ขณะที่กู่ฉียวีในฐานะศิษย์พี่ใหญ่ เขาถูกตระกูลขุนนางเหวินเหรินนำมาชุบเลี้ยงเอาไว้ตั้งแต่เด็ก มีพรสวรรค์ที่ดีมาก ขยันฝึกซ้อม มีทักษะยุทธที่สูงมาก แม้ว่าเขาไม่สามารถสืบทอดตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้ แต่ ในอนาคตก็สามารถเป็นเสาหลักให้กับตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้

กู่ฉียวีเองก็รู้ว่าศิษย์น้องของตนนั้นถูกยกให้กับตระกูลขุนนางตงฟาง ดังนั้น แม้ว่าพวกเขาศิษย์พี่ศิษย์น้องที่มีความรักต่อกัน แต่ กู่ฉียวีก็ไม่กล้าทำอะไรบุ่มบ่าม

แต่ว่า จากการทำที่เหวินเหรินลวีเหรยเติบโตใหญ่ขึ้นทุกวัน กำหนดการแต่งงานระหว่างนางกับตงฟางชงแห่งตระกูลขุนนางตงฟางก็ใกล้เข้ามาทุกที ซึ่งเหวินเหรินลวีเหรยรังเกียจและปฏิเสธการแต่งงานนี้มาตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม งานแต่งงานนี้เป็นข้อตกลงระหว่างระดับบรรพบุรุษของทั้งสองตระกูล ซึ่งหาใช่เป็นสิ่งที่เด็กสาวตัวน้อยๆ คนหนึ่งสามารถคัดค้านได้ และไม่ใช่ว่าสิ่งที่นางสามารถบงการได้ ต่อให้เป็นบิดาของนางก็ไม่สามารถคัดค้านเรื่องนี้ได้

ยิ่งไปกว่านั้น เหวินเหรินลวีเหรยในขณะนี้ก็มีชายในดวงใจแล้ว นางจึงไม่ต้องการแต่งงานกับตงฟางชง

ในขณะที่กำหนดการแต่งงานได้งวดเข้ามาทุกที ไม่รู้ว่าเหวินเหรินลวีเหร่ย์ไปงัดเอาความกล้าหาญมาจากไหน นางถึงกับหนีออกไปจากตระกูลขุนนางเหวินเหริน หนีออกจากเมืองเหวินเฉินแล้วไปหลบซ่อนตัวเอาไว้

การหนีไปของเหวินเหรินลวีเหร่ย์อย่างกะทันหัน ในขณะที่หมายกำหนดการแต่งงานใกล้เข้ามาทุกที ย่อมสร้างความโกรธแค้นให้กับตระกูลขุนนางเหวินเหริน หากว่างานแต่งงานในครั้งนี่เกิดผิดพลาดขึ้นมา ความเป็นพันธมิตรระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางอาจจะปรากฏรอยร้าวขึ้นมาได้

ดังนั้น ในเวลานี้ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้ส่งศิษย์ทั้งหมดของสำนักออกติดตาม เรียกว่ายกกำลังออกไปทั้งสำนักเพื่อติดตามตัวเหวินเหรินลวีเหร่ย์ให้ได้ ในขณะที่กู่ฉีวีในฐานะศิษย์พี่ใหญ่ แน่นอนที่สุดย่อมต้องแบกรับภาระหนักอึ้งนี้เอาไว้

กู่ฉีวีเติบโตมาด้วยกันกับเหวินเหรินลวีเหร่ย์ตั้งแต่เด็ก พวกเขาบังเกิดความรักต่อกันขึ้นอย่างซ่ำๆ กู่ฉีวียอมเข้าใจในตัวของเหวินเหรินลวีเหร่ย์เป็นอันมาก และเขาก็รู้ว่าเหวินเหรินลวีเหร่ย์หลบซ่อนอยู่ที่ใด ดังนั้น เขาจึงค้นพบตัวของเหวินเหรินลวีเหร่ย์ก่อนทุกๆ คนในตระกูลขุนนางเหวินเหริน

เดิมภารกิจของกู่ฉีวีจะต้องพาตัวเหวินเหรินลวีเหร่ย์กลับไปสำนัก แต่ว่า เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเหวินเหรินลวีเหร่ย์แล้ว กู่ฉีวีก็กลับไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

สุดท้าย กู่ฉีวีได้พาเหวินเหรินลวีเหร่ย์หนีไปอาศัยอยู่ในที่ที่ลับตาห่างไกลความเจริญมาก เดิมทีพวกเขาศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้ง

สองต่างก็มีความรักต่อกันอยู่แล้ว ระหว่างที่หลบหนีทั้งสองได้ก้าวข้ามพันธนาการและอยู่กินฉันสามีภรรยา

หลังจากที่กู่ฉีวีได้จัดการเรื่องที่พักให้กับเหวินเหรินลวีเหรยเรียบร้อยแล้ว จึงกลับไปยังตระกูลขุนนางเหวินเหริน โดยกู่ฉีวีได้ให้คำมั่นสัญญาต่อกับเหวินเหรินลวีเหรย เขาจะต้องแต่งงานกับเหวินเหรินลวีเหรยอย่างเปิดเผยให้ได้

แต่ทว่า การที่กู่ฉีวีคิดจะได้รับการยอมรับจากตระกูลขุนนางเหวินเหรินในเรื่องนี้ใช่จะเป็นเรื่องง่ายดาย ดังนั้น เขาจะต้องสร้างผลงานใหญ่ให้ได้ มิเพียงหนทางนี้เท่านั้นเขาจึงมีโอกาส

เมื่อห้าปีก่อน ตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้เกิดข้อขัดแย้งกับแคว้นหยางยง กู่ฉีวีได้นำกำลังเข้ารบพุ่งโดยนำหน้าบุกเข้าปะทะกับข้าศึก สังหารยอดฝีมือของแคว้นหยางยงได้เป็นจำนวนมาก

สุดท้าย แม้ว่าตระกูลขุนนางเหวินเหรินจะประสบชัยชนะจากศึกในครั้งนี้ แต่ว่า กู่ฉีวีกลับต้องมาเสียชีวิตจากการศึกในครั้งนี้ เขารอไม่ถึงวันที่จะได้แต่งงานกับเหวินเหรินลวีเหรย ขณะที่เหวินเหรินลวีเหรยก็รอให้กู่ฉีวีกลับมาเช่นกัน

ในพิธีเช่นไหว้เนื่องในวาระครบรอบห้าปี เหวินเหรินลวีเหรยได้พาเหวินเหรินหวายยวีลูกสาวออกจากที่หลบซ่อนแอบมาเช่นไหว้ผู้เป็นสามี ไม่นึกเลยว่าจะถูกศิษย์ของตระกูลขุนนางเหวินเหรินพบเข้า นางได้แต่พาเหวินเหรินหวายยวีหลบหนี กลับมาพบเข้ากับหลี่ชียเอ

“นกเปิดน้ำมากวิบากกรรม” หลังจากทีหลี่ซีย่ฟังความจากเหวินเหรินลวีเหร่ยจนจบ หลี่ซีย่มองหน้านางทีหนึ่ง กล่าวว่ “เจ้าคิดจะทำอย่างไรต่อไป?”

เหวินเหรินลวีเหร่ยอ้าปากทำท่าจะพูด แต่ ไม้รู้ว่าควรจะทำอะไรดี หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ นางได้แต่กล่าวว่า “ข้าสามารถอาศัยความตายขอโทษต่อตระกูลขุนนางตงฟาง ขอเพียงหวายยวีปลอดภัย!”

“อยู่ดี ๆ ทำไมจะต้องพูดถึงความเป็นความตายอะไรง่าย ๆ” หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะและส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า “เรื่องนี้ยังไม่ถึงทางตัน ไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึงความเป็นความตาย”

“ท่านไม่เข้าใจ” เหวินเหรินลวีเหร่ยถึงกับส่ายหัว และกล่าวว่า “การที่จะแก้ไขเรื่องนี้ได้นั้นจะต้องมีคนตาย และมีเพียงตัวข้าตายเท่านั้น จึงสลายเหตุการณ์นี้ไปได้! ตระกูลขุนนางตงฟางต้องการคำตอบ ต้องการคำอธิบายจากตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขา! มิฉะนั้นแล้ว ไม่เพียงความเป็นพันธมิตรร้าวฉาน กระทั่งอาจกลายเป็นศัตรูคู่อาฆาตก็เป็นได้”

หลี่ซีย่เพียงหัวเราะทีหนึ่ง เรื่องทำนองนี้เขาพบเห็นมามาก เมื่อเจ้าสาวหนีไป จะเป็นตระกูลขุนนางตงฟางก็ดี ตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็ช่าง กล่าวสำหรับตระกูลใหญ่เช่นพวกเขาแล้ว ถือว่เสียหน้ามาก ตระกูลขุนนางตงฟางต้องการคำตอบ ขณะเดียวกันตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็ต้องมีคำอธิบายให้กับตระกูลขุนนางตงฟาง หากไม่แล้ว ความเป็นพันธมิตรต่อการของทั้งสองฝ่ายก็จะถูกทำลาย!

“วางใจเถอะ” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ใจทั้งสองตรงกัน ไหนๆ เรื่องก็เกิดขึ้นแล้ว ก็มีโอกาสปลิกผันได้ เรื่องบางเรื่องสามารถนั่งลงพูดคุยด้วยกันนะ”

เหวินเหรินลวีเหฺรยหัวเราะด้วยความขมขื่น กล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่มีอะไรต้องคุยกันอีกแล้ว พ่อของข้าก็จัดการเรื่องนี้ไม่ได้เช่นกัน เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ต่อให้บรรพบุรุษของตระกูลคิดปกป้องข้าก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ทางที่ดีที่สุดให้เรื่องจบก็คืออาศัยความตายของข้ามาขอขมาต่อความผิดที่เกิดขึ้น!”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เหวินเหรินลวีเหฺรยได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวด้วยความหนักแน่นจริงจังว่า “ข้าคาดการณ์แล้วว่าเรื่องราวจะต้องจบลงเช่นนี้ ข้าขอรับผิดชอบในสิ่งที่ทำลงไป ด้วยตนเอง ขอเพียงท่านพ่อพวกเขาสามารถรับประกันความปลอดภัยให้หายยวีได้ หากความตายของข้าสามารถสลายความเข้าใจผิดระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางลงได้ ข้ายินดีตาย!”

ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้ เหวินเหรินลวีเหฺรยได้จ้องมองดูหลี่ซีเย กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “คุณชายหลี่ เวลานี้คงเข้าใจแล้วว่า การเข้ามาพัวพันอยู่ในวังวนเช่นนี้จะไม่มีความสุขที่ดี สำหรับเรื่องนี้ ไม่ว่าจะ เป็นตระกูลขุนนางตงฟาง หรือตระกูลขุนนางเหวินเหริน ต่างก็ ต้องการให้มีสักคนมาตาย ถ้าหากคุณชายหลี่ยังตั้งต้นที่จะแอบ อ้างต่อไปละก็ เกรงว่าตระกูลขุนนางเหวินเหรินของข้าคงยินดีอย่างยิ่งที่จะมีแพะรับบาปคนหนึ่งแน่นอน!”

“ถ้าหากคุณชายหลี่คิดเปลี่ยนใจตอนนี้ยังทัน หากคนของตระกูลขุนนางตงฟางมาถึงแล้วคุณชายหลี่ค่อยคิดตัดสินใจมันก็สายเกินไปแล้ว เมื่อถึงเวลานั้น เกรงว่าคุณชายหลี่คงยากที่จะหนีความตายได้พ้น!” เหวินเหรินลวีเหร่มีความจริงจังมาก การที่นางทำเช่นนี้ก็เป็นการหวังดี นางไม่ต้องการให้หลี่ชีย่ต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

“ข้าคิดจะตายเหมือนกัน แต่ก็ตายไม่ได้สักที” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา

ท่าทีลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชีย่ ลักษณะของคำพูด ทำให้เหวินเหรินลวีเหร่พูดอะไรไม่ถูก แม้ว่านางจะมีความหวังดี แต่ว่า หลี่ชีย่กลับไม่ใส่ใจเลย

“หมู่เกาะแถบนี้ของพวกเจ้าขึ้นอยู่กับแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบนะสิ” ขณะที่เหวินเหรินลวีเหร่ยังอยู่ระหว่างนั่งเงียบ หลี่ชีย่ได้พูดไปตามอารมณ์ออกมา

“ถูกต้อง หมู่เกาะทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถือเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบทั้งสิ้น” เหวินเหรินลวีเหร่พยักหน้าและกล่าวว่า “ไม่ว่าจะเป็นตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเรา หรือตระกูลขุนนางตงฟาง และหรือแคว้นหยางยิง ล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การปกครองของพามังกรหมอบ”

“พามังกรหมอบในเวลานี้ปกครองพื้นที่จำนวนเท่าไร? เวลานี้ใครเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด?”

เหวินเหรินลวีหฺเรยตะลิ่งนิตหนึ่ง เมื่อหลี่ซีเยเอ๋ยถามขึ้นมา
อย่างกะทันหัน ความรู้ทั่วไปเช่นนี้ สำหรับผู้บำเพ็ญตนที่อาศัยอยู่
ในแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบล้วนแล้วแต่รู้เรื่องนี้กันเป็นอย่างดี

ตอนที่ 1550 ความคิดของตระกูลขุนนางเหวินเหริน

เหวินเหรินลวีเหร่ยได้สติกลับมาหลังจากที่ตะลึงอยู่พักหนึ่ง พยักหน้าและกล่าวว่า “แคว้นเจ้าลัทธิหังยี่สิบแปดแคว้นของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การปกครองของผามังกรหมอบ รวมทั้งตระกูลเหวินเหริน ตระกูลตงฟาง แคว้นหยางอิงที่เป็นเพียงสำนักขนาดเล็ก”

“เจ้าลัทธิหังยี่สิบแปดแคว้นนะเนี่ย” หลี่ชียเอ่ได้ยिनคำพูดเช่นนี้แล้วถึงกับยิ้มนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ดูท่ากำลังของผามังกรหมอบได้เพิ่มพูนขึ้นนะ”

เหวินเหรินลวีเหร่ยพยักหน้าและกล่าวว่า “นับตั้งแต่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าได้รับช่วงปกครองผามังกรหมอบแล้ว ผามังกรหมอบก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ กำลังของผามังกรหมอบปกครองทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบทั้งหมด โดยเฉพาะระยะหลังจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าออกจากการกักตุนแล้ว ยังมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ทักษะยุทธนั้นลึกล้ำยากที่จะหยั่งถึง เป็นที่เลื่อมใสของสำนักเจ้าลัทธิสวนใหญ่ในมหาสมุทรอุดร และมีความสัมพันธ์อันดีกับผามังกรหมอบ”

“จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า?” หลี่ชียเอ่รู้สึกเหนือความคาดคิดหลังจากได้ยिनคำพูดเช่นนี้ “จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคือใคร?”

การที่หลี่ชีย่พูดเช่นนี้ สร้างความประหลาดใจให้กับเหวินเหรินลวีเหร่ยยิ่งนัก เนื่องจากไม่เพียงแต่ผู้บำเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบเท่านั้น กระทั่งทั่วทั้งมหาสมุทรอุดรล้วนแล้วแต่เคยได้ยินชื่อของ "จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า" กันทั้งนั้น หากว่าแม้แต่ชื่อของ "จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า" ยังไม่รู้จักสักก็ ต้องเป็นประเภทมือสมัครเล่นที่ไม่เคยมีประสบการณ์ชีวิตมาก่อนแน่นอน

"จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าก็คือเจ้าสำนักของผามังกรหมอบคนปัจจุบัน" หลังจากที่เหวินเหรินลวีเหร่ยได้สติกลับมาแล้ว และกล่าวว่า "ได้ยินมาว่า จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามีชื่อว่า ว่อหลงเสวียน"

"ว่อหลงเสวียน..." หลี่ชีย่ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาให้เห็นเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กล่าวว่า "จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า มังกรหมอบผงาดฟ้า นับว่ากล้าหาญเด็ดเดี่ยวพอตัวทีเดียว"

"ชื่อเสียงบารมีของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าดังมาก มีผู้กล่าวเอาไว้ว่า จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคือยอดฝีมืออันดับหนึ่งของผามังกรหมอบพวกเรา ย่อมต้องมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวอยู่แล้ว" เหวินเหรินลวีเหร่ยกกล่าวด้วยความไฝ่ฝันว่า "จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคือผู้ได้รับการเคารพสูงสุดในยุคปัจจุบัน นางกับเทพธิดาสยบฟ้าของเมืองสมุทรสยบฟ้าได้ชื่อว่าเป็นสองอัจฉริยะบุคคลแห่งมหาสมุทรอุดร ทุกคนในมหาสมุทรอุดรต่างกล่าวว่า จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามีสิทธิ์ครอบครองชะตาฟ้าได้"

ครั้นเหวินเหรินลวีเหร่ยกกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับเผยให้เห็นถึงท่าทีของความไฝ่ฝันที่ต้องการไปให้ถึง นางเคยกระหายอยาก

ได้ว่า สักวันหนึ่งสามารถเหมือนดังเช่นจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า หรือเทพธิดาสยบฟ้าที่สามารถเรียกลมเรียกฝนได้ หัวเราะเยาะต่อไต้หล้า ถ้าหากนางสามารถมีกำลังเช่นนี้ละก็ ชะตาชีวิตของนางก็ คงไม่ต้องให้ใครมาคอยบงการแล้ว

เสียดาย เหวินเหรินลวีเหร่ทำได้แค่คิดอยู่ในใจเท่านั้น แม้ว่า หากจะเทียบระหว่างประชาชนของเมืองเหวินเฉินกับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาคือตระกูลใหญ่ แต่ทว่า เมื่อเทียบกับผามังกรหมอบที่เป็นยักษ์ใหญ่แล้ว ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาก็เป็นได้เพียงสำนักขนาดเล็กเท่านั้นเอง

ยิ่งไปกว่านั้น กำลังของตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเขามีจำกัด ขณะที่เหวินเหรินลวีเหร่แม้ว่าสติปัญญาใช้ได้ แต่หากเทียบกับดาวรุ่งจริงๆ แล้วนับว่ายังห่างชั้นกันมาก ดังนั้น เหวินเหรินลวีเหร่ก็รู้ตัวดีว่า ชาตินี้ของตนเป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นได้ถึงระดับเช่นจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าอยู่แล้ว นางทำได้แค่อยู่ในความฝันเท่านั้น

“ครอบครองชะตาฟ้านะ” หลีซีเยเพียงยิ้มๆ เท่านั้น ไม่ได้พูดอะไรมากความ

เหวินเหรินลวีเหร่ได้สติโดยออกมาจากความใฝ่ฝันของตน สุดท้าย นางยังคงกล่าวด้วยความหนักแน่นจริงจังว่า “คุณชายหลีเวลานี้หากคิดจะหนีไปก็ยิ่งทัน มิฉะนั้นแล้ว ต่อไปจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว สิ่งที่เขาสามารถทำได้ก็คงมีเท่านี้แล้ว”

“ไม่รีบ ไม่รีบ” หลี่ซีเยยิ้มอย่างตามอารมณ์ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “จะอย่างไรเสีย เวลานี้ข้าก็ว่างอยู่แล้ว ร่วมสนุกสักหน่อยก็ดี คนอย่างข้าว่างเมื่อไหร่ ก็ารู้สึกกลัวลนลาน”

ในเมื่อหลี่ซีเยพูดเช่นนี้ เหวินเหรินลวีเหร่ยกก็ฉงนด้วยเกล้า สุดท้ายอดที่จะล้องมองดูหลี่ซีเยอีกครั้ง นางไม่เข้าใจเลยว่า หลี่ซีเยเข้ามาอยู่ในวังวนเช่นนี้หวังสิ่งใดกันแน่

ท้ายที่สุด เหวินเหรินลวีเหร่ยกทอดถอนใจออกมาเบาๆ พาเหวินเหรินหวายยวีเดินจากไป

หลังจากที่เหวินเหรินลวีเหร่ยกพาเหวินเหรินหวายยวีจากไปแล้ว หลี่ซีเยเพียงยิ้มนิดหนึ่ง มองออกไปนอกหน้าต่างแล้วถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ

เวลานี้ เมืองสมุทรสยบฟ้าห่างจากตัวเขาไม่ไกลแล้ว เขาถึงกับถามตัวเองว่า เมืองสมุทรสยบฟ้าได้เตรียมการพร้อมแล้วยังเพื่อรับกับโชคชะตาของตน

แต่ทว่า เมื่อนึกถึงเรื่องนี้แล้ว หลี่ซีเยก็อดที่จะถามตัวเองว่า ตนเองนั้นพร้อมหรือยัง ได้เวลาที่ต้องทำการเช่นฆ่าเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว

แน่นอน หลี่ซีเยรู้ดีว่า คนอย่างกู่จุนนั้น หากยังไม่บรรลุถึงวัตถุประสงค์ก็ไม่ยอมเลิกรา เขาเป็นประเภทรั้นแบบหัวชนฝา กู่จุนจะไม่ยอมละทิ้งเมืองสมุทรสยบฟ้าไปอย่างเด็ดขาด และก็จะไม่ยอมละทิ้งความอยากได้ที่มีต่อสมบัติเหล่านั้น!

“เจ้าดำน้อย แม้ว่าเจ้าจะเคยรับปากกับคนอื่นเอาไว้ แม้ว่าเจ้าจะเคยให้การรับรอง แต่ทว่า คราวนี้ข้าจะลงมือโดยไร้ซึ่งความปราณีอยู่แล้ว ถ้าหากกู่จุนกล้าขวางทางข้าแม้เพียงน้อยนิด ข้าจะจัดการสังหารโดยไม่มีละเว้นไปตามระเบียบ เจ้าจะโทษว่าข้าไม่ไว้หน้าเจ้าไม่ได้” ขณะมองไปนอกหน้าต่าง หลี่ซีเยเอ๋ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “แม้ว่าเมืองสมุทรสยบฟ้าจะมาจากกำลังกายใจชั่วชีวิตของเจ้า และมีกำลังกายใจของข้าด้วย แต่ทว่า หากเมืองสมุทรสยบฟ้าต้องการขวางทางข้าจริงๆ ละก็ เมืองสมุทรสยบฟ้าจะต้องมลายหายไปเป็นเถ้าธุลี ข้าไม่ใส่ใจกับการที่ต้องเช่นฆ่าเมืองสมุทรสยบฟ้า จนสิ้น!”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองของหลี่ซีเยมองไปไกลมาก สายตาที่เฉยเมยกลายเป็นลึกล้ำ กลายเป็นเยือกเย็น กลายเป็นไร้ซึ่งความปราณี ไม่ว่าใครก็ตาม หากสามารถมองเห็นสายตาของหลี่ซีเย ในเวลานี้ จะต้องสายตาที่ไร้ซึ่งความปราณีทำให้ตกใจจนปัสสาวะอุจจาระราดอย่างแน่นอน

“ชาตินี้ข้าจะไม่อ่อนข้อให้กับใครทั้งนั้น นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ข้าไม่อนุญาตให้ใครมาก้าวล่วงบรรทัดฐานของข้า” สายตาของหลี่ซีเยเยือกเย็นดั่งน้ำแข็ง กล่าวว่า “เจ้าดำน้อย ชาตินี้เจ้าได้แต่คาดหวังว่าเศษสวะอย่างกู่จุนจะรู้จักกาลเทศะ ข้าให้อภัยมันมาแล้วครั้งหนึ่ง นับว่าเป็นกรณีพิเศษมากพอแล้ว ไม่สามารถยกโทษได้อีกแล้ว!”

ถ้าหากหลี่ซีเยต้องการเข้าไปยังเมืองสมุทรสยบฟ้าละก็ เขาสามารถเข้าไปได้เดี๋ยวนี้เลย แต่ว่า เขายังไม่รีบร้อนที่จะเข้าไปยัง

เมืองสมุทรสยบฟ้า เหมือนดั่งที่เขาคิดเอาไว้ อย่างนั้น เมืองสมุทรสยบฟ้าได้พร้อมที่จะรับมือกับชะตาที่ต้องถูกเข่นฆ่าแล้วยัง? ขณะที่ตัวเขาเองก็ยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจในการฆ่าล้างเมืองสมุทรสยบฟ้าให้พร้อม!

แน่นอน กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว การเข่นฆ่ามันเป็นเพียงเรื่องจิปจ้านเท่านั้น ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง ขอเพียงเขาต้องการ มันจะไปยากอะไรกับการเข่นฆ่าล้างเมืองสมุทรสยบฟ้า

แต่ว่า เมืองสมุทรสยบฟ้า คือสิ่งที่เจ้าดำได้ทุ่มเทกำลังกายใจมาชั่วชีวิต ราชามังกรดำก็มีจิตใจที่ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อเขามาชั่วชีวิต ได้เสียสละเพื่อเขามากมาย ด้วยเหตุนี้เอง หลี่ชีย่จึงไม่ได้ลงมือต่อเมืองสมุทรสยบฟ้าตลอดมา มิฉะนั้นละก็ เขาคงยึดครองเมืองสมุทรสยบฟ้า มานานแล้ว

เหมือนดั่งที่เหวินเหรินลวีเหร่ยได้พูดเอาไว้ อย่างนั้น บ่ายวันเดียวกันนั่นเอง เหวินเหรินเจียนสือได้มาอีกครั้ง การมาครั้งนี้ของเหวินเหรินเจียนสือยังมียอดฝีมือสองคนติดตามมาด้านหลังของเขา

“พี่หลี่ ท่านพอต้องการพบท่าน” เหวินเหรินเจียนสือยังคงให้ความเกรงใจต่อหลี่ชีย่เป็นอันมาก

“ดี ภาชิตว่าไว้ว่า ลูกสะใภ้หรืออย่างไรเสียก็ต้องพบกับพ่อแม่สามี เขยอย่างข้าก็สมควรคารวะท่านพ่อตาบ้างแล้วละ” หลี่ชีย่หัวเราะพูดพร้อมกับลุกขึ้นยืน

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ลุกขึ้นยืนแล้ว ยอดฝีมือทั้งสองที่ยืนอยู่ด้านหลังเหวินเหรินเจียนสือได้เข้าไปกุมมือของหลี่ชียเอ่เอาไว้ทันที

“ถ้าพวกเจ้าไม่เอาตีนสุนัขของพวกเจ้าออกไป เชื่อหรือไม่ว่าตีนสุนัขพวกเจ้าจะหล่นไปอยู่บนพื้น” หลี่ชียเอ่มองหน้ายอดฝีมือสองคนและกล่าวเรียบเฉยออกมา เมื่อยอดฝีมือทั้งสองเข้ามากุมมือสองข้างของเขาเอาไว้

สีหน้าของยอดฝีมือทั้งสองดูเคร่งขรึมทันที กำลังจะแสดงความโกรธออกมา ขณะที่เหวินเหรินเจียนสือรีบไถ่เกะเกะว่า “วางใจเถอะ พี่หลี่จะไม่หลบหนีอยู่แล้ว ถ้าหากเขาจะหนีคงไม่รอดจนถึงเวลานี้” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เหวินเหรินเจียนสือได้มองหน้าหลี่ชียเอ่ที่หนึ่งแฉ่งไว้ด้วยความหมายที่ลึกซึ้ง

เมื่อเหวินเหรินเจียนสือพูดเช่นนี้ ยอดฝีมือทั้งสองได้แต่ปล่อยมือด้วยความแค้นใจ เปลี่ยนเป็นยืนขนานข้างซ้ายขวาของหลี่ชียเอ่แทน

“งั้นก็ไปได้” ท่าทีของหลี่ชียเอ่ดูสบายๆ กล่าวเอ้อระเหยว่า “สามารถพบกับท่านพ่อตานับเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง”

สุดท้าย ภายใต้การนำของเหวินเหรินเจียนสือและการคุ้มกันของยอดฝีมือทั้งสอง หลี่ชียเอ่ได้เดินเข้าไปยังห้องพระโรงพบกับเจ้าบ้านของตระกูลขุนนางเหวินเหริน ซึ่งก็คือบิดาของเหวินเหรินลี่เหรี่ยและเหวินเหรินเจียนสือนั่นเอง!

หลังจากพาหลี่ชียเอ่มาถึงแล้ว พวกของเหวินเหรินเจียนสือก็ลาถอยออกไป

เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินดูเป็นผู้เฒ่าที่น่าเกรงขามคนหนึ่ง สวมชุดเสื้อคลุมยาวแบบจีนขนาดใหญ่ นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้แบบโบราณ ด้วยมาดของผู้เป็นเจ้าบ้าน

หลังจากที่หลี่ซีเย เข้ามาแล้ว ดวงตาคู่หนึ่งของเขาล้องเหม็งไปที่หลี่ซีเยโดยไม่ปล่อยวาง ดวงตาคู่หนึ่งของเขาเหมือนมีความแหลมคมมาก เสมือนหนึ่งต้องการคว้านเอาเนื้อบนร่างกายของหลี่ซีเยออกมาอย่างนั้น

หลี่ซีเยเห็นเจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินล้องเหม็งมาที่ตนก็ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย นั่งลงด้วยท่าหนึ่งที่ไม่เกรงใจ

“เจ้ามีชื่อว่าอะไร!” สุดท้ายเจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินได้ปริปากพูดขึ้นมาแล้ว เขาพูดน่าเกรงขามออกมาด้วยท่าที่น่าเกรงขาม หากไม่เป็นเพราะต้องการรักษาภาพลักษณ์ของผู้มีฐานะเป็นเจ้าบ้าน ยังเป็นที่สงสัยว่าพลันที่พบกันแล้วเขาจะจัดการเด็ดเอาหัวของหลี่ซีเยออกมาทันทีหรือไม่

แน่นอน มันเป็นความจริงที่เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินคงไม่ให้ความเกรงใจอยู่แล้ว สำหรับผู้ที่ล่อลวงลูกสาวของตนไป การที่เขาไม่ฆ่าคนก็นับว่าเขานั้นมีความเมตตามากแล้ว

“แซ่หลี่ สำหรับชื่อนั้นไม่บอกก็แล้วกัน” ขณะที่หลี่ซีเยนั่งอยู่ตรงนั้น มองสำรวจไปรอบๆ และกล่าวด้วยท่าที่ยิ้มแต่ออกมา

“บังอาจมาก วาจาโอหังมาก!” เมื่อเจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินเห็นท่าทีของหลี่ซีเยแล้ว อดที่จะมีอารมณ์ร้องกล่าวเสียงดังออกมา

“ข้าเป็นเช่นนี้มาตลอด” หลี่ชียเอ่ไม่ใส่ใจ หัวเราะเอ้อระเหยและกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้ามีอะไรจะพูดก็พูดมาได้เลย จะอย่างไรเสีย ข้าเชื่อว่าเจ้ายังคงไม่ต้องการฆ่าข้า กล่าวสำหรับตระกูลเหวินเหรินของพวกเขาแล้ว การไว้ชีวิตข้ายังคงมีประโยชน์”

“เจ้า...” เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินทั้งโมโหทั้งโกรธ ถึงกับล้องหน้าหลี่ชียเอ่ด้วยความโกรธ ถึงกับกำหมัดแน่น เป็นดั่งที่หลี่ชียเอ่พูดเอาไว้ หากไม่เป็นเพราะการไว้ชีวิตหลี่ชียเอ่เวลานี้ยังมีประโยชน์อยู่ เขาจะสังหารหลี่ชียเอ่เสียเดี๋ยวนี้เลย!

สุดท้ายแล้ว เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินได้ควบคุมอารมณ์โกรธของตนเอาไว้ ล้องมองหลี่ชียเอ่อยู่ครู่ใหญ่ และกล่าวว่า “นับว่ามีความกล้าหาญโดยแท้ มิน่าล่ะลูกสาวของข้าถึงได้เลือกเจ้า!”

เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำพูดเช่นนี้ของเจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินแล้วถึงกับยิ้ม ย่อมไม่เป็นที่สงสัย เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินยังคงไม่รู้ถึงเบื้องหลังของเรื่องนี้

“แต่ว่า ความกล้าของเจ้าใช้ผิดที่เสียแล้ว” เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “การล่อลวงลูกสาวข้า ทำลายงานสมรสเกี่ยวดองของตระกูล เกรงว่าเจ้ามีโทษสมควรตายหมื่นครั้ง ไม่ว่าใครก็ช่วยอะไรเจ้าไม่ได้!”

“งั้นหรือ?” ท่าทีของหลี่ชียเอ่ยังนิ่งก็ได้ ยิ้มกล่าวตามอารมณ์ออกมา

เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินรู้สึกแปลกใจอยู่เหมือนกัน เมื่อมองเห็นหลี่ชียเอ่ยังคงมีท่าทีเฉยเมย “ไม่รู้ว่าเจ้าหนุคนนี้ไปกินดีหมั้นใจ

เสื่อมาจากไหน กลับไม่รู้สึกระหนักแม้แต่น้อย ไม่รู้สึกร้อนรน
แม้แต่น้อย

“ความผิดที่เจ้าก่อ ถึงตายหมื่นครั้งก็ยากจะชดเชยกันได้ การ
ที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินข้าไม่ฆ่าเจ้า เป็นเพราะตระกูลขุนนางเห
วินเหรินมีความเมตตา อีกทั้ง ข้าจะไม่ถือสาหาความกับความผิดที่
เจ้าก่อเอาไว้ก็ได้...” เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

ตอนที่ 1551 อยากเป็นแพะรับบาปรี

สำหรับคำพูดของเจ้าบ้านเหวินเหรินนั้น หลี่ชีย่โบกมือและกล่าวตัดบทคำพูดของเจ้าบ้านเหวินเหรินว่า “เจ้าบ้านเหวินเหรินพวกเราไม่ต้องมาอ้อมค้อมตรงประเด็นไปเลยดีกว่า ข้าอยากจะฟังความคิดของเจ้า”

“เจ้า...” สำหรับพฤติกรรมที่ไร้มารยาทเช่นนี้ของหลี่ชีย่ ทำให้เจ้าบ้านเหวินเหรินถึงกับโกรธเป็นอันมาก เจ้าหนูที่อยู่ตรงหน้า ล่อลวงลูกสาวไปจากเขา ทำลายงานแต่งงานระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟาง เพียงเท่านี้เขาก็มีเหตุผลเพียงพอที่จะสังหารเจ้าหนูที่อยู่ตรงหน้าได้แล้ว เวลานี้ เจ้าหนูคนนี้ยังบังอาจทำกำแหงและไร้มารยาทต่อหน้าเขาถึงเพียงนี้ ทำให้เจ้าบ้านเหวินเหรินบังเกิดอารมณ์อยากจะบีบเจ้าหนูผู้นี้ให้ตายคามือ

เจ้าบ้านเหวินเหรินถึงกับล้องตาเขม็งไปที่หลี่ชีย่อย่างไม่ลดละ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาก็จะสกดอารมณ์โกรธของตนเอาไว้ได้ ถ้าหากไม่เป็นเพราะชีวิตเจ้าหนูตรงหน้ายังมีประโยชน์ เขาอยากจะทำเจ้าหนูที่อยู่ตรงหน้าเสียจริงๆ

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เจ้าบ้านเหวินเหรินกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เจ้าหนู เจ้าทำลายการเกี้ยวตองสมรสระหว่างกันของตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟาง โทษสมควรตาย!”

ข้าเข้าใจแล้ว” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “ในฐานะผู้ริเริ่มทำให้เกิดเหตุการณ์ครั้งนี้ พวกเจ้าคิดจะมอบตัวของข้าให้กับตระกูลขุนนางตงฟาง เพื่อให้สถานะของตระกูลขุนนางเหวินเหรินมีความชัดเจนขึ้น

“ถูกต้อง!” เจ้าบ้านเหวินเหรินกล่าวน่าเกรงขามว่า “สิ่งที่เจ้าได้กระทำลงไป นับว่ามีโทษสมควรตายหมื่นครั้ง! ทำลายการเกี้ยวตองสมรสระหว่างสองตระกูลไม่อาจให้อภัย! การที่เจ้ายังสามารถกระโดดโลดเต้นอยู่ตรงนี้ในเวลานี้ ถือว่าข้ามีความเมตตามากพอแล้ว!”

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว การที่เขาเข้ามาพัวพันกับเหตุการณ์ในครั้งนี้ เขาไปอยู่ในวังวนเช่นนี้ เป็นเพียงฆ่าเวลาเท่านั้นเอง เป็นการเข้ามาร่วมสนุกเท่านั้น

เจ้าบ้านเหวินเหรินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ จ้องเขม็งไปที่หลี่ซีเยเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “เพื่อเจ้าแล้ว ลวีเหร่ายสามารถเสียสละมากมาย นางละทิ้งฐานะความเป็นยคุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหริน ละทิ้งโอกาสในการเป็นนายหญิงของตระกูลขุนนางตงฟาง ละทิ้งฐานะในเมืองเหวินเฉิน และฐานะในเมืองตงเฉิน! หนีตามเจ้าไปโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด...”

“...กระทั่งบัดนี้ ลวีเหร่ายยังมีใจคิดทำเพื่อเจ้า เมื่อครู่นี้เอง ลวีเหร่ายยังขอร้องให้เจ้าสุดกำลัง พยายามสร้างความสัมพันธ์ให้กับเจ้าให้ข้าปล่อยตัวเจ้าไป!”

“ถือว่าเป็นนโยบายรวมชนชาติรี?” ขณะที่เจ้าบ้านเหวินเหรินพูดออกมาเช่นนี้ หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะที่หนึ่ง การที่เหวินเหรินลวีเหยยขอความเมตตาให้กับเขานั้น เขาย่อมสามารถเข้าใจได้ จะอย่างไรเสีย เขาก็แค่คนเดินทางผ่านมาแล้วถูกดูดเข้ามาพัวพันกับเหตุการณ์นี้เท่านั้น

“ถ้าเจ้าจะคิดเช่นนี้ก็ไซ่ว่าจะไม่ได้” เจ้าบ้านเหวินเหรินก็ไม่ได้มีความเกรงใจสักเท่าไร กล่าวนาเกรงขามว่า “เจ้าต้องเข้าใจ การเกี่ยวดองสมรสของสองตระกูลใหญ่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอันมาก การร้าวฉานของการเกี่ยวดองสมรสในครั้งนี้หากจะสมานก็ต้องอาศัยเลือดมาหล่อหลอม!”

“ข้าเข้าใจ ในฐานะที่เป็นคนริเริ่มให้เกิดเหตุการณ์ในครั้งนี้จะต้องตาย!” หลี่ชียเอ่หัวเราะออกมา ยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “เจ้ากลัวว่าข้าจะไม่ยอมรับในเรื่องนี้ ดังนั้น จึงคิดจะเกลี้ยกล่อมข้า”

เมื่อถูกหลี่ชียเอ่เปิดโปง เจ้าบ้านเหวินเหรินถึงกับแสดงท่าทีนาเกรงขามออกมา

เป็นดังที่หลี่ชียเอ่พูดออกมาอย่างนั้น แม้ว่าจะจับกุมตัวหลี่ชียเอ่ได้แล้ว ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาสามารถอธิบายต่อตระกูลขุนนางตงฟางได้ แต่ว่า พูดด้วยปากเปล่าไม่มีหลักฐาน ไม่อาจกล่าวได้ว่า เมื่อฝ่ายตระกูลขุนนางเหวินเหรินบอกว่าหลี่ชียเอ่คือผู้ที่ทำลายงานแต่งงานในครั้งนี้แล้ว ทางตระกูลขุนนางตงฟางจะต้องเชื่อ

เมื่อถึงเวลานั้น หลี่ชียเอ่เกิดเปลี่ยนใจขึ้นมาแล้วแว้งกอดเข้าให้ที่หนึ่ง ถึงตอนนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับ

ตระกูลขุนนางตงฟางก็คงถึงขั้นไม่สามารถเชื่อมต่อกันได้อีกต่อไป!

สืบเนื่องจากการแต่งงานในครั้งนี่ ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางก็อยู่ในสถานะเรียกว่า กลืนไม่เข้าคายไม่ออกแล้ว ถ้าหากถูกหฺลี่ซีเย่แว้งกีดเข้าไปอีกก็ทำให้ตระกูลขุนนางตงฟางเข้าใจว่า ตระกูลขุนนางเหวินเหรินแค่ สุ่มสี่สุ่มห้าหาใครสักคนมารับโทษแทน ย่อมส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางแตกร้าวได้โดยตรง!

“เจ้าควรเข้าใจ เจ้าต้องจ่ายค่าตอบแทนสำหรับเรื่องนี้ ถ้าหากเจ้ายังรักลวีเหร่ยอยู่ล่ะก็” เจ้าบ้านเหวินเหรินกล่าวน่าเกรงขามว่า “เรื่องนี้ไม่เพียงเพื่อตระกูลขุนนางเหวินเหรินเท่านั้น แต่เพื่อลวีเหร่ยกับลูกสาวของเจ้าด้วย!”

“พูดแบบนี้ แสดงว่ายังต้องการปกป้องลูกสาวของเจ้าเอาไว้วะนะสิ” หฺลี่ซีเย่ถึงกับยิ้มกล่าวขึ้นมาสำหรับคำพูดของเจ้าบ้านเหวินเหริน

เจ้าบ้านเหวินเหรินอ้าปากจะพูด แต่ก็หุบปากเงียบ หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขาได้พูดน่าเกรงขามออกมาว่า “ตระกูลขุนนางเหวินเหรินทำได้แค่พยายามอย่างเต็มที่ สุดท้ายแล้วลวีเหร่ยจะเป็นเช่นใดยังคงต้องปรึกษาหารือกับตระกูลขุนนางตงฟาง แต่ถหากเจ้ายินยอม ข้าสามารถรับรองกับเจ้าได้ว่า พวกเราสามารถรับรองความปลอดภัยให้กับลูกสาวของเจ้าได้อย่างแน่นอน!”

“นี่ถือเป็นการชมชู่อย่างนั้นรี?” หฺลี่ซีเย่ถึงกับยิ้มกล่าวขึ้นมา

เจ้าบ้านเหวินเหรินเพียงล้องเขม็งไปที่หลี่ชียเออย่างน่าเกรงขาม โดยไม่ได้ตอบคำถามของหลี่ชียเอ ความจริงแล้ว ตระกูลขุนนางเหวินเหรินกลัวหลี่ชียเอจะแฉความจริงๆ สำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินในเวลานี้ ไฟตายในมือก็มีเพียงลวีเหรยสองแม่ลูกเท่านั้นเอง

“ต่อให้เจ้าไม่ทำเพื่อลวีเหรย ก็ควรนึกถึงลูกสาวของเจ้า เป็นเจ้าที่นำพานางให้มาอยู่บนโลกใบนี้!”

“เจ้าต้องการให้ข้าทำอะไรบ้างล่ะ?” หลี่ชียเอถึงหัวเราะออกมาที่หนึ่ง กล่าวว่ “ยอมรับว่าข้าคือผู้ทำลายงานแต่งงานในครั้งนี้? หรือต้องการให้ข้ายึดข้อหาใส่ร้ายแคว้นหยางยิง บอกว่าข้าคือไส้ศึกที่แคว้นหยางยิงส่งมา เพื่อล่อลวงลูกสาวของเจ้า จุดประสงค์ก็เพื่อทำลายความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟาง?”

พลันที่หลี่ชียเอกล่าวคำๆ นี้ออกมา เจ้าบ้านเหวินเหรินอ้าปากจะพูด แต่ เมื่อเห็นท่าทีของหลี่ชียเอแล้วเขาถึงกับต้องนั่งเงิบขึ้นมา เนื่องจากเวลานี้เขาเดาไม่ออกว่าหลี่ชียเอเป็นคนเช่นใดกันแน่

“ดูท่าเจ้าก็ยังไม่ได้ตัดสินใจ” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า ข้าสามารถรับปากเจ้า ในเมื่อตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเจ้า ต้องการส่งมอบตัวข้าให้กับตระกูลขุนนางตงฟาง งั้นดีล่ะ ข้าจะตามพวกเจ้าไปที่ตระกูลขุนนางตงฟางสักครั้ง”

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอแล้ว ไหนๆ ในเมื่อจะทำความดีแล้วก็ทำให้ถึงที่สุด!

เจ้าบ้านเหวินเหรินถึงกับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย ความจริงแล้ว เขาก็รู้สึกโล่งอกอยู่เหมือนกัน เพราะที่เขา รอคอยอยู่ก็คือคำๆ นี้ของหลี่ซีเย

“ดีมาก เจ้าสมควรเข้าใจถึงการเลือกของตน ขอเพียงเจ้าสามารถทำได้ เรื่องอื่นๆ ข้าไม่กล้ารับประกันให้กับเจ้า แต่ว่า ลูกสาวของเจ้ารับรองว่าจะปลอดภัย!” สุดท้าย เจ้าบ้านเหวินเหรินได้พูดขึ้นมาซ้ำๆ

หลี่ซีเยยิ้มๆ กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “วางใจเถอะ คนอย่างข้าทำอะไร รู้ว่าควรจะทำอย่างไรเสมอมา” กล่าวขาดคำ หัวเราะแล้วก็เดินจากไป

เมื่อหลี่ซีเยได้เดินจากไปแล้ว สายตาของเจ้าบ้านเหวินเหรินกลายเป็นเยือกเย็นยิ่งนัก ดวงตาทั้งสองของเขาแฝงไว้ซึ่งความเย็นยะเยือก ทุกอย่างดูจะคลาดเคลื่อนไปจากความคาดคิดของเขา ก่อนพบกับหลี่ซีเย เขาคิดว่าหลี่ซีเย หลังจากถูกจับแล้วจะต้องหวาดผวาอยู่ไม่เป็นสุขแน่นอน โดยเฉพาะเมื่อลูกสาวของเขาตกอยู่ในกำมือของตระกูลขุนนางเหวินเหริน

แต่ทว่า เวลาผ่านไปแล้วเจ้าหนูที่ดูธรรมดาๆ กลับมีท่าทีที่สงบยิ่งนัก เหมือนว่าทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ยังไ้ก็ได้ ดังนั้น จึงทำให้เจ้าบ้านเหวินเหรินทำอะไรไม่ถูกเสียแล้ว

เป็นความจริงที่ก่อนหน้านี้ั้น ตระกูลขุนนางเหวินเหรินคิดจะอาศัยตัวประกันมาบีบบังคับให้หลี่ซีเยยอมรับว่าเป็นไส้ศึกที่แคว้นหยางอิงส่งมา และยอมรับว่าเป็นผู้จับตัวเหวินเหรินลี้ภัยไป เพื่อต้องการทำลายการเกี่ยวดองสมรสของทั้งสองตระกูล

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว จะทำให้เหตุการณ์ในคราวนี้สงบลงอย่างรวดเร็ว และการจะฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางก็มีโอกาสสูง พวกเขาจะได้ร่วมมือกันเล่นงานแคว้นหยางยิ่งต่อไป

แต่ว่า ท่าทีของหลี่ชีย่กลับทำให้เจ้าบ้านเหวินเหรินปล้นไม่แน่ใจ เพราะหลี่ชีย่ นั้นนิ่งเหลือเกิน เหมือนว่าทุกอย่างล้วนแล้วแต่มีอยู่ในใจ ท่าทีที่ไม่สะทกสะท้านของเขา ทำให้เจ้าบ้านเหวินเหรินไม่มีความมั่นใจอีกเลย เขาไม่กล้าบุ่มบ่ามดำเนินการตามแผนนี้

เวลานี้ กล่าวสำหรับเจ้าบ้านเหวินเหรินแล้ว ขอเพียงหลี่ชีย่ ยอมรับว่าเขาเป็นผู้ทำลายงานแต่งงานในครั้งนี้ก็พอแล้ว ขอเพียงส่งมอบหลี่ชีย่ ให้กับตระกูลขุนนางตงฟาง เท่ากับว่าได้ให้คำอธิบายต่อตระกูลขุนนางตงฟางแล้ว

“ไป ไปสืบมาให้ละเอียด ต้องสืบหาความจริงออกมาให้ชัดเจน สืบให้ได้ว่าเขามีประวัติความเป็นมาอย่างไร” สุดท้าย เจ้าบ้านเหวินเหรินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ และสั่งการกับศิษย์ภายในสำนัก

เมื่อหลี่ชีย่กลับไปถึงยังที่พัก เพิ่งกลับไปถึง บริเวณที่พักของเขาพลันถูกศิษย์ของตระกูลขุนนางเหวินเหรินล้อมเอาไว้ โดยมีการวางยามอย่างเข้มงวด เรียกได้ว่าทุกสามก้าวห้าก้าวก็จะมีการยืนยามกันอยู่ แน่นอนที่สุด การวางยามรักษาการอย่างเข้มงวดเช่นนี้หาใช่ต้องการคุ้มครองหลี่ชีย่ แต่เป็นการเฝ้าหลี่ชีย่เอาไว้กันหลบหนี

หลังจากที่เหวินเหรินเขียนสือได้ส่งหฺลื่อเย่กลับไปถึงที่พักแล้ว จึงได้กล่าวต่อหฺลื่อเย่ว่า “พี่หฺลื่อ เวลานี้หากคิดจะหนีก็สายเกินไป เสียแล้ว เกรงว่าไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

“ข้ายังไม่คิดจะหนี” หฺลื่อเย่ถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “อีกอย่าง หากข้าคิดจะหนีล่ะก็ อาศัยแค่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินยัง ขวางข้าไม่อยู่”

พลันที่หฺลื่อเย่พูดออกมาเช่นนี้ ทำให้สายตาของเหวินเหรินเขียนสือถึงกับเต้นกระตุกทีหนึ่ง เขาไม่สามารถมองออกถึงต้นลึกหนาบางของบุรุษผู้นี้ และเขาไม่รู้ว่าความจริงแล้วบุรุษที่อยู่ตรงหน้า คือเลื้อซ่งนเลียบหรือสร้างสถานการณ์หลอกกันแน่

“พຽ່งนี้ คนของตระกูลขุนนางตงฟางก็จะมาที่นี่ เมื่อถึงเวลานั้น แล้ว พี่หฺลื่อก็จะถูกส่งตัวไปที่ตระกูลขุนนางตงฟาง แม้ว่าพวกเราก็จะติดตามไปด้วย แต่ พี่หฺลื่อยังคงรักษาตัวเองก็แล้วกัน” สุดท้าย เหวินเหรินเขียนสือกล่าวต่อหฺลื่อเย่อย่างหนักแน่น

“เจ้ารู้สึกว่ข้าคือน้องเขยของเจ้ารึ?” ขณะที่เหวินเหรินเขียนสือกำลังจะเดินจากไป หฺลื่อเย่ได้ยิ้มกล่าวกับเหวินเหรินเขียนสือ

เหวินเหรินเขียนสือมองดูหฺลื่อเย่ เผยรอยยิ้มที่น่าคิดออกมา และกล่าวว่า “ถ้าหากพี่หฺลื่อไม่ใช่้องเขยของข้า ทำไมพี่หฺลื่อถึงยืนหยัดไม่ยอมไปจาก? ทำไมไม่ปฏิเสธล่ะ?”

“พูดมีเหตุผล” หฺลื่อเย่ถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเจ้าแล้ว ข้าจะเป็นตัว

จริงหรือไม่มันก็ไม่สำคัญ ขอเพียงข้ารับสารภาพด้วยปากของข้าเองก็เพียงพอแล้ว ตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเจ้าต้องการผู้ที่จะมาตายแทน บิดาเจ้าอาจจะไม่รู้ แต่ ในใจของเจ้ากลับรู้อย่างชัดเจน”

“เหวินเหรินเขียนสื่อถึงกับหยุดเดิน เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “พี่หลี่เรื่องนี้ท่านโทษข้าไม่ได้ ไซ้ว่าข้าต้องการใส่ร้ายท่าน แต่ท่านมีโอกาสแล้วไม่หนีไป เป็นตัวท่านเองที่ต้องการรั้งอยู่ที่นี่ ถ้าหากจะหาว่าข้าต้องการใส่ร้ายพี่หลี่ มีสู้บอกกว่าพี่หลี่มีแผนบางอย่าง!”

“พูดได้ดีมาก แต่ว่า ข้าเองก็ไม่คิดจะโทษเจ้า” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “เป็นความจริงที่เรื่องนี้เป็นข้าเองที่พาตัวเองเข้าไปอยู่ในวังวน เป็นความจริงที่ข้าต้องการร่วมสนุกเอง”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาเหวินเหรินเขียนสื่อต้องนั่งเงิบ บิดาของเขายังไม่รู้ว่าหลี่ชีย่เป็นตัวปลอม แต่ว่า ในใจของเขาชัดเจนมาก แต่ เมื่อก้าวเดินมาถึงขั้นนี้แล้ว พวกเขาเองก็เหมือนขี่หลังเสือ ซึ่งเป็นเหมือนดังหลี่ชีย่ได้พูดเอาไว้ พวกเขาต้องการคนที่มาตายแทน!

ตอนที่ 1552 ความคิดของเหวินเหรินเจียนสื่อ

สุดท้าย เหวินเหรินเจียนสื่อที่กำลังจากหันหลังจากไป แต่ จังหวะนี้เอง หลี่ชีย่กลับยิงคำถามออกมาคำหนึ่ง ว่า “น้องเขยของ เจ้าเป็นใคร เจ้ารู้หรือไม่?”

เหวินเหรินเจียนสื่อที่กำลังจะเดินจากไปถึงกับชงักตัวแข็ง จากนั้นหันหลังกลับมา ท่าทางดูไม่เป็นธรรมชาติ กล่าวว่่า “ก็คือ พี่หลี่เองไม่ใช่รี?”

“ในใจของเจ้ากับข้าต่างเข้าใจดี สิ่งนี้เป็นเพียงคำกล่าวอ้างต่อ บุคคลภายนอกเท่านั้นเอง ข้าไม่เปิดโปง เจ้าเองก็ไม่อยากไปเปิด โปง ในใจของเจ้าเข้าใจดีตลอดมา ข้าเป็นเพียงคนที่สวมรอยเท่านั้นเอง”

เวลานี้ หัวข้อสนทนาระหว่างหลี่ชีย่ กับเหวินเหรินเจียนสื่อ เป็นการพูดเปิดอกอย่างสิ้นเชิง เหวินเหรินเจียนสื่อรู้ดีทุกอย่าง เกี่ยวกับเรื่องนี้ ในเมื่อหลี่ชีย่ไม่อยากหนีไป เขาก็ไม่คิดเปิดโปง

“แต่ เวลานี้เป็นพี่หลี่จริงๆ” เหวินเหรินเจียนสื่อก็เผยรอยยิ้ม ออกมาให้เห็นเช่นกัน และกล่าวว่่า “พี่หลี่เองน่าจะเข้าใจ ข้าไม่ได้ บิบบังคับพี่หลี่ท่าน เป็นท่านที่ยินยอมเอง”

“เป็นความจริงที่เรื่องเป็นเช่นนี้” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่่า “พวกเรายังคงกลับไปยังหัวข้อสนทนาเกี่ยวกับน้องเขย เจ้าดีกว่า แม้ว่่าน้องสาวเจ้าจะปากแข็งยิ่งนัก เกรงว่่านางก็คงไม่ได้

บอกต่อแล้วว่าน้องเขยเจ้าเป็นใคร แต่ว่า ในฐานะที่เป็นพี่ใหญ่ของนาง ในใจของเจ้าก็พอจะเดาออกอยู่บ้างกระมัง”

“ข้าไม่ได้มีอภินิหารขนาดนั้น ในเมื่อลวีหเรย์ไม่อยากพูดออกมา ข้าก็ไม่สามารถรู้ได้” เหวินเหรินเขียนสือกกล่าวพร้อมกับสายหน้า

หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ลูกไม้ต้นๆ แค่นี้ของเจ้าไม่คู่ควรจะกล่าวถึงต่อหน้าข้า ต่อให้น้องสาวเจ้าไม่พูด ภายในใจของเจ้าย่อมรู้น้องเขยเจ้าคือใคร และเจ้าก็รู้ว่าบิดาของเด็กเป็นใคร!”

“ข้าเองก็อยากรู้ เสียตาย ข้าทำอะไรไม่ได้” ท่าทีของเหวินเหรินเขียนสือกแข็งมาก ปฏิเสธตลอดทุกเรื่อง

หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “อย่างนั้นหรือ? ข้าอาศัยการสังเกตท่าทีที่เจ้ามีต่อหวายยวีแล้ว ข้าเชื่อว่าเจ้ารู้แล้วว่าใครคือพ่อของนาง อีกทั้ง เจ้าไม่ได้ปฏิเสธที่จะมีหลานสาวเช่นนี้สักคน กระทั่งเรียกได้ว่าเจ้ารู้สึกชื่นชอบอยู่ไม่น้อยกับหลานสาวที่โผล่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอหยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อไปว่า “ลองคิดดู ลุงๆ ก็มีผู้ชายคนหนึ่งมาทำลายการดองสมรสระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟาง กระทั่งยังห้กำเนิดลูกสาวอีกคนกับน้องสาวของเจ้า สิ่งนี้กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินของเจ้าแล้ว ถือเป็นข่าวฉาวยิ่งนัก เจ้าที่อยู่ในฐานะเจ้าบ้านในอนาคต ในใจของเจ้าย่อมไม่ต้องการให้มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ถ้าหากว่า เจ้ารักน้องสาวของเจ้า เจ้าสามารถ

ยอมรับในความผิดที่น้องสาวก่อขึ้นมาได้ เรื่องนี้ข้าสามารถเข้าใจได้..."

"...แต่ทว่า ในฐานะที่เป็นเจ้าบ้านในอนาคตของตระกูลขุนนางเหวินเหริน หากจะว่ากันในมุมมองของเจ้าบ้านในอนาคตแล้ว เกรงว่าคงไม่สามารถยอมรับข้าวนอกนาคนหนึ่งมาปรากฏตัวอยู่ในตระกูลขุนนางเหวินเหรินของเจ้า! เรื่องเช่นนี้กล่าวสำหรับผู้ที่เป็นเจ้าบ้านในอนาคตแล้วคงยากที่จะอดกลั้นเอาไว้ได้ ต่อให้รักน้องสาวมากแค่ไหนก็ตาม! แต่ทว่า เจ้ากลับชื่นชอบเด็กผู้หญิงคนนี้นัก สามารถยอมรับข้าวนอกนาเช่นนี้ให้อยู่ในตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเจ้าอย่างสิ้นเชิง เจ้าไม่ต่อต้านเลยแม้แต่น้อย สิ่งนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด?"

ในเวลานี้ หลี่ชีย่ถึงกับยิ้มลึกลับล่องลมึงไปที่เหวินเหรินเขียนสือ เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า "เป็นการบ่งบอกว่าเจ้าสามารถยอมรับฐานะของเด็กผู้หญิงคนนี้ได้ สามารถยอมรับสายเลือดที่อยู่ในตัวของนางได้เช่นนั้นแล้ว ลงลึกมากไปกว่านั้นบ่งบอกได้ว่าเจ้ารู้ว่าบิดาของนางคือใคร เจ้าไม่เพียงแต่รู้ว่าบิดาของนางเป็นใครเท่านั้น อีกทั้งเจ้ายังมีความสนิทสนมที่ลึกซึ้งกับเขามาก หากไม่เป็นเพราะเรื่องการเกี้ยวตองสมรสละก็ บางทีเจ้าอาจสนับสนุนให้น้องสาวแต่งงานกับเขาคนนั้น!"

เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ สีหน้าของเหวินเหรินเขียนสือพลันเปลี่ยนไปอย่างมาก ก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว ภายในใจของเขาบังเกิดเป็นคลื่นยักษ์ที่โหมสาดซัดขึ้นมาทันที

จริงอยู่ แม้ว่าเหวินเหรินลวีเหร่ยน้องสาวของเขาไม่ได้เปิดเผยว่าบิดาของเด็กคนนี้เป็นใคร แต่ว่า ในฐานะที่เป็นพี่ใหญ่ของเหวินเหรินลวีเหร่ยน ฝ่้ามองนางเติบโตใหญ่มาโดยตลอด ขณะที่มองเห็นเหวินเหรินหวายยวี ลังหวั่นนั้นเขาก็รู้ที่อยู่แก่ใจและเดาเรื่องได้เจ็ดถึงแปดส่วนแล้ว เข้าใจแล้วว่าบิดาของหวายยวีคือใคร

ด้วยสาเหตุนี้เอง ซึ่งเป็นไปตามที่หลี่ชีย่ได้พูดเอาไว้ว่าอย่างนั้น ในฐานะที่เป็นข้าวนอกนาคนหนึ่ง ไม่สมควรปรากฏในตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้ แต่ทว่า เหวินเหรินเขียนสื่อกลับไม่รังเกียจแม้แต่น้อย สามารถยอมรับเหวินเหรินหวายยวีได้ กระทั่งเรียกได้ว่า ในใจของเขา รู้สึกดีใจอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นเหวินเหรินหวายยวี ยินยอมให้นางได้อาศัยอยู่ในตระกูลขุนนางเหวินเหริน ยินดีแบกรับหน้าที่ความเป็นน้ำชายของตน

แม้ว่าเหวินเหรินเขียนสื่อกสามารถทายได้ลางๆ ว่าบิดาของเหวินเหรินหวายยวีเป็นใคร แต่ว่า เขาไม่ได้นำเรื่องนี้ไปบอกกับใคร กระทั่งแม้แต่บิดาของตนก็ไม่ได้บอก เนื่องจากเขาไม่ต้องการทำให้ชื่อเสียงของคนๆ หนึ่งต้องแปดเปื้อน จะอย่างไรเสีย เขาได้สละชีวิตของตนเพื่อตระกูลขุนนางเหวินเหริน สร้างผลงานที่โด่งดังให้กับตระกูลขุนนางเหวินเหริน!

เดิมทีเหวินเหรินเขียนสื่อกเข้าใจว่าไม่มีใครรู้เรื่องนี้ นอกจากตัวของเหวินเหรินลวีเหร่ยนเอง แต่แล้ว ไม่นึกเลยว่าเวลานี้กลับถูกหลี่ชีย่เปิดโปงภายใต้คำพูดเดียว

ในเวลานี้ สายตาของเหวินเหรินเฉียนสื่อแต่ันกระตุกที่หนึ่ง เขาไม่ต้องการให้มีบุคคลอื่นมารับรู้เรื่องนี้ ยิ่งไม่ต้องการให้เรื่องนี้ถูกแพร่ออกไป

“อย่าได้บังเกิดความคิดใดๆ กับข้า และอย่าได้คิดไม่ดีอะไรกับข้า” หลี่ชีย่ ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ในเมื่อข้ากล้าที่จะนั่งอยู่ตรงนี้โดยไม่สะทกสะท้าน ย่อมหมายถึงข้าไม่เคยกลัวใคร!”

เหวินเหรินเฉียนสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพยรอยยิ้มออกมาและกล่าวว่า “พี่หลี่คิดมากไปแล้ว ถ้าหากข้าสามารถรู้ได้ย่อมเป็นการดีที่สุดในแน่นอน เวลานี้ทุกอย่างล้วนไม่สำคัญอีกแล้ว เวลานี้พี่หลี่ก็คือน้องเขยของข้า”

หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหยว่า “ข้าก็จะไม่ปฏิเสธ”

“เกรงว่าคนของตระกูลขุนนางตงฟางคงมาถึงเร็วๆ นี้แล้ว เกรงว่าพี่หลี่จะต้องเดินทางไปยังตระกูลขุนนางตงฟางในวันพรุ่งนี้แล้วละ พี่หลี่ ถนอมตัวด้วย”

“เรื่องนี้แหละหรือ ข้าอย่างไรก็ได้ ข้าสามารถเป็นแพะรับบาปนี้ได้โดยสิ้นเชิง” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า ข้ามีคำพูดหนึ่งให้เจ้าบอกกล่าวต่อบิดาของเจ้า ในเมื่อจะให้ข้าไปตระกูลขุนนางตงฟาง ได้ต้องการให้ข้าเป็นแพะรับบาปก็ไม่มีปัญหา แต่ว่า หว้ายยวีเด็กคนนี้ต้องให้อยู่ในสายตาของข้า ในเมื่อข้าเป็นบิดาของนาง เช่นนั้นแล้วชะตาชีวิตของนางนับแต่นี้เป็นต้นไป ขึ้นอยู่กับข้า!”

“พี่หลี เกรงว่าข้าคงทำไม่ได้ แต่ ข้าสามารถรับรองความปลอดภัยของนางกับพี่หลี” เหวินเหรินเขียนสือสายหน้าและกล่าวขึ้น หลังจากทำท่าล้งเลอยู่นิดหนึ่ง

“เจ้ายังฟังคำของข้าไม่เข้าใจหรืออย่างไร?” หลีชีย่กล่าวเรียบเฉยว่า “ข้าไม่ได้มาปรึกษากับเจ้า และข้าก็ไม่ได้มาปรึกษาหารือกับตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเจ้า พวกเจ้ามีทางเลือกเพียงทางเดียวเท่านั้น คือทำตามที่ข้าบอก”

คำพูดของที่ข่มวาตนนั้นเหนือกว่าของหลีชีย่ พลันทำให้สีหน้าของเหวินเหรินเขียนสือเปลี่ยนไปทันที!

“พี่หลี คำพูดนี้ออกจะเกินเลยไปแล้วกรรมัง” เหวินเหรินเขียนสือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ และเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

หลีชีย่หัวเราะที่หนึ่ง และกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าอย่างไร? ฝากเอาคำพูดของข้าไป ทำตามที่ข้าบอก ข้าเพียงไม่ต้องการให้เด็กได้เห็นกลิ่นคาวเลือดมากจนเกินไป เข้าใจแล้วยัง!”

ท่าทีของเหวินเหรินเขียนสือในเวลานี้เด็ดเดี่ยวร้าย แม้ว่าจะตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาหาใช่ใครก็สามารถมาชมชู้ได้ แต่ว่า การที่หลีชีย่อยู่ที่นี้ลำพังคนเดียวกลับสามารถทำตัวสบายๆ โดยไม่ใส่ใจแม้แต่บ่อย ทำให้เขาตัดสินใจไม่ถูกว่าหลีชีย่กำลังหลอกให้กลัว หรือว่าเป็นเสือซ่อนเล็บจริงๆ

“ข้อเรียกร้องของพี่หลี ข้าจะบอกกล่าวต่อบิดาข้า” สุดท้าย เหวินเหรินเขียนสือได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

เป็นจริงตามที่เหวินเหรินเขียนสื่อได้พูดเอาไว้อย่างนั้น วันต่อมา หลี่ชีย่ก็ถูกส่งตัวไปยังตระกูลขุนนางตงฟาง

ความจริงแล้ว ตระกูลขุนนางเหวินเหรินจำเป็นต้องทำเช่นนี้ พลันที่พวกตระกูลขุนนางเหวินเหรินจับตัวลวีเหร่ยสามคนได้ ทางด้านของตระกูลขุนนางตงฟางก็ได้ทราบข่าวนี้แล้ว

เวลานี้ ทางตระกูลขุนนางตงฟางต้องการให้ตระกูลขุนนางเหวินเหรินมอบคนออกมา ในฐานะที่เป็นญาติ บางทีตระกูลขุนนางตงฟางอาจไม่ทำอะไรกับเหวินเหรินลวีเหร่ย แต่ว่า หลี่ชีย่ที่เป็นเพียงบุคคลภายนอกคนหนึ่ง ล่อลวงสะใภ้คนใหม่ของตระกูลขุนนางตงฟาง ทางด้านตระกูลขุนนางตงฟางต้องไม่ยอมละเว้นชีวิตบุคคลภายนอกเฉกเช่นหลี่ชีย่อย่างแน่นอน

ตระกูลขุนนางเหวินเหรินต้องการจัดการเรื่องนี้อย่างเงียบเชียบ ขณะที่ตระกูลขุนนางตงฟางก็เช่นกัน ภายใต้สภาพการณ์ที่ตระกูลขุนนางตงฟางต้องการให้ทางตระกูลขุนนางเหวินเหรินส่งมอบคนออกมาโดยเร็ว ทำให้ตระกูลขุนนางเหวินเหรินไม่มีทางเลือก จึงจำเป็นต้องส่งมอบหลี่ชีย่ไปให้

ความจริงแล้ว เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินพวกเขาไม่มีความมั่นใจใดๆ กับเหตุการณ์ในครั้งนี้เลย พวกเขาได้แต่หวังว่าหลี่ชีย่สามารถแบกรับความผิดนี้เอาไว้ แล้วจัดการอย่างเงียบเชียบเสีย สลายความเข้าใจผิดระหว่างตระกูลทั้งสอง

ได้เวลาที่ต้องออกเดินทางแล้ว หลี่ชีย่ได้ก้าวเดินออกมา ด้านนอกมีคนรออยู่ก่อนมากมาย นอกจากเหวินเหรินเขียนสื่อ และเจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินสองพ่อลูกแล้ว ยังมียอดฝีมือของตระกูลขุน

นางเหวินเหรินกลุ่มหนึ่งที่จะเป็นผู้ทำหน้าที่ควบคุมตัวหลี่ชียเอ่เพื่อ
นำไปยังตระกูลขุนนางตงฟาง

นอกเหนือจากนี้ ยังมีผู้เฒ่าหลายคนอยู่ในเหตุการณ์ด้วย
ยอมไม่ต้องสงสัย ผู้เฒ่าเหล่านี้ต้องมาจากตระกูลขุนนางตงฟาง
หลังจากที่พวกเขาได้เห็นหลี่ชียเอ่แล้ว สายตาเย็นยะเยือก ล้อง
มองหลี่ชียเอ่เอาไว้ตลอดเวลา สายตาไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง

ขณะที่หลี่ชียเอ่ก้าวเดินออกมา ปราบกฏยอดฝีมือที่ต้องการกุม
มือทั้งสองของหลี่ชียเอ่เพื่อควบคุมตัว

“ตินสุนัขคุณนี้ต้องการเอาไว้หรือไม่?” เมื่อหลี่ชียเอ่เห็นว่าพวก
เขาต้องการส่งตัวด้วยการควบคุมตัวเช่นนี้ เขาไม่ได้แสดงอาการ
โกรธเพียงกล่าวด้วยท่าที่ยิ้มแต่

“ตามนี้เถอะ” ครั้นเหวินเหรินเขียนสือเห็นภาพนี้แล้วจึงสั่งการ
ออกไป เขาเองก็เข้าใจว่าหลี่ชียเอ่จะไม่หนีอยู่แล้ว ถ้าหากเขา
ต้องการหนีล่ะก็ เขาคงไม่มาแปดเปื้อนน้ำค้ำเช่นนี้แล้ว

เวลานี้ ปราบกฏธมภ์คันหนึ่งวิ่งมาอย่างช้าๆ บนรถม้ามีเหวินเห
รินลวีเหร่ยนั่งอยู่ เหวินเหรินลวีเหร่ยในเวลานี้นั่งเงียบไม่พูดไม่จา
ท่าทีก่ลัดกลุ้มยิ่งนัก นางไม่รู้ว่าการเดินทางไปที่ตระกูลขุนนางตง
ฟางในครั้งนี้ จะมีโชคชะตาเช่นใดรอนางอยู่

สิ่งที่ทำให้เหวินเหรินลวีเหร่ยกังวลมากที่สุดหาใช่ความ
ปลอดภัยของตนเอง แต่เป็นเหวินเหรินหวายยวีที่เป็นลูกสาวของ
นาง แต่ทว่า เวลานี้นางไม่สามารถทำอะไรได้ อาศัยกำลังของนาง
โดยลำพังไม่สามารถให้การคุ้มครองลูกสาวของตนได้

รถม้าวิ่งเหยาะๆ ภายใต้การคุ้มกันของยอดฝีมือตระกูลขุนนาง
เหวินเหริน โดยรถม้าวิ่งนำอยู่ด้านหน้าสุด

“พี่หลี่ สมควรออกเดินทางได้แล้ว” เวลาที่เหวินเหรินเขียนสื่
อกล่าวต่อหลี่ซีเยด้วยท่าทีเกรงใจอย่างยิ่ง อีกทั้ง ลงใจให้หลี่ซีเยได้
เห็นเหวินเหรินหวายยวี่ที่ยืนอยู่ข้างกายของเขาอย่างปลอดภัย

การที่เหวินเหรินเขียนสื่ให้หลี่ซีเยได้เห็นหน้าเหวินเหริน
หวายยวี่ ย่อมเป็นการสื่อความหมายอย่างชัดเจนว่า ในเมื่อตระกูล
ขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาตอบตกลงข้อเรียกร้องของหลี่ซีเย
แล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น หลี่ซีเยก็ต้องยอมเป็นแพะรับบาปให้กับตระกูล
ขุนนางเหวินเหรินเอาไว้ ห้ามบิดพลิ้ว

“ก็ดีเหมือนกัน ข้ากำลังคิดจะเดินเล่นสุดอากาศเสียบ้าง” หลี่
ซีเยยิ้มกล่าวว่า “พวกเรารีบเดินทางกันเถอะ จัดการเรื่องหยุดหยิม
นี้จบแล้ว ข้าจะได้เร่งเดินทาง” กล่าวพลาง ก้าวเดินไปข้างหน้า
อย่างรวดเร็ว

ตอนที่ 1553 ตระกูลขุนนางตงฟาง

หมู่เกาะบริเวณนี้มีเกาะอยู่เป็นจำนวนมาก ครอบคลุมพื้นที่อาณาบริเวณกว้างขวางยิ่งนัก เมืองตงเงินคือเมืองๆ หนึ่งที่ตั้งอยู่บนเกาะที่มีขนาดใหญ่มาก มันอยู่ติดกับเมืองเหวินเงิน โดยอยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลขุนนางตงฟาง

บริเวณหมู่เกาะแถบนี้มีกลุ่มอิทธิพลอยู่สามกลุ่มใหญ่ ได้แก่ ตระกูลขุนนางเหวินเหริน ตระกูลขุนนางตงฟาง และแคว้นหยางอิง ที่เป็นกลุ่มอิทธิพลใหญ่สามกลุ่มยึดครองหมู่เกาะแถบนี้เอาไว้ทั้งหมด

แต่ทว่า เมื่อเปรียบเทียบกับแคว้นหยางอิงแล้ว กำลังของตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางเรียกได้ว่าแตกต่างกันมาก ถ้าหากตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางต้องการต่อต้านกับแคว้นหยางอิง พวกเขาจะต้องจับมือเป็นพันธมิตรกันเอาไว้

ด้วยเหตุนี้ ทำให้ตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินแต่ละรุ่นล้วนแล้วแต่อาศัยการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันในการเป็นพันธมิตรต่อกัน และด้วยวิธีการผูกความเป็นพันธมิตรด้วยการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันเช่นนี้เอง จึงทำให้ความเป็นพันธมิตรระหว่างตระกูลขุนนางทั้งสองแข็งแกร่งดั่งเหล็กกล้า และสามารถรักษาเอาไว้ได้อย่างยาวนาน

แต่ทว่า มาในชาตินี้กลับปรากฏการณ์ของเหวินเหรินลวีเหร่ยขึ้นมา เนื่องจากเหวินเหรินลวีเหร่ยหนีการแต่งงาน ส่งผลให้การเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของสองตระกูลเกิดรอยร้าวขึ้นจนเกือบทำให้ทั้งสองตระกูลต้องกลายเป็นศัตรูกัน!

เนื่องด้วยสาเหตุนี้เอง ตระกูลขุนนางตงฟางจึงต้องการคำอธิบายจากตระกูลขุนนางเหวินเหรินตลอดมา แต่ทว่า หลายปีมานี้เหวินเหรินลวีเหร่ยเสมือนหนึ่งได้หายสาบสูญไปแล้วอย่างนั้นเรื่องนี้ทำให้กลายเป็นปัญหาค้างคาใจระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางที่ทั้งสองฝ่ายยังไม่สามารถสลایความเข้าใจผิดระหว่างกันได้

มาคราวนี้ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินสามารถจับตัวเหวินเหรินลวีเหร่ยได้ ตระกูลขุนนางตงฟางพลันรับทราบข่าวนี้ได้ทันที จึงต้องการให้ตระกูลขุนนางเหวินเหรินมอบคนออกมา

กล่าวสำหรับ เหวินเหรินลวีเหร่ยนั้น นางมีฐานะเป็นคุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหริน บางที่ตระกูลขุนนางตงฟางอาจไม่สามารถทำอะไรเหวินเหรินลวีเหร่ยได้ แต่ทว่า ผู้ที่อยู่ในฐานะเป็นชู้ นั้นคงยากจะพ้นจากเคราะห์กรรมไปได้ ไม่ว่าจะป็นด้านของตระกูลขุนนางตงฟาง หรือด้านของตระกูลขุนนางเหวินเหรินแล้วล้วนแล้วแต่ต้องการอาศัยเลือดชายชู้อย่างหลีซีเยมาขจัดความคับแค้นใจของทั้งสองตระกูล

แน่นอนที่สุด ภายใต้ความตั้งใจปิดบังของเหวินเหรินเจียนสือและตระกูลขุนนางเหวินเหริน การคงอยู่ของเหวินเหรินหวายยวีถูกลดบทบาทลงอย่างลงใจ ดังนั้น ระหว่างที่ถูกคุมตัวไปยังตระกูลขุน

นางตงฟางนั้น เหวินเหรินหวายยวีไม่ได้อยู่ด้วยกันกับเหวินเหรินลวี
เหรียญเป็นมารดา แต่กลับอยู่กับเหวินเหรินเจียนสื่อ

เมืองเหวินเจินอยู่ห่างจากเมืองตงเจินไม่ไกลนัก ภายใน
ระยะเวลาอันสั้น หลี่ซีเยกับเหวินเหรินลวีเหรียญก็ถูกคุมตัวเดินทาง
ไปถึงตระกูลขุนนางตงฟางแล้ว

ด้านนอกตระกูลขุนนางตงฟางมีชายหนุ่มคนหนึ่งออกมา
ต้อนรับด้วยตนเอง ชายหนุ่มผู้นี้มีบุคลิกลักษณะที่หล่อเหลา มีกลิ่น
อายของความเป็นลูกหลานตระกูลขุนนาง ท่าทีเฉลียวฉลาดรูปงาม
มั่นคงตั้งทองคำ

“พี่เจียนสื่อเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ลำบากท่านแล้ว” เมื่อเห็น
ขบวนคุ้มกัน ชายหนุ่มได้เดินเข้าหาและทักทายทุกคน โดยเฉพาะ
เมื่อทักทายกับเหวินเหรินเจียนสื่อดูจะอบอุ่นเป็นพิเศษ

ชายหนุ่มผู้นี้คือคุณชายใหญ่ของตระกูลขุนนางตงฟางนามตง
ฟางชง ซึ่งก็เคยเป็นคู่หมั้นของเหวินเหรินลวีเหรียญนั่นเอง

ความจริงแล้ว ตงฟางชงกับเหวินเหรินเจียนสื่อไม่เพียงคบหา
สืบทอดกันมาหลายชั่วคน พวกเขาสองคนยังมีมิตรภาพอันดีต่อ
กันที่ลึกซึ้งมาก กระทั่งเรียกได้ว่าแม่ไม่ไช่พี่น้องแต่ยิ่งกว่าพี่น้อง
เนื่องเพราะเหตุนี้เอง ทั้งตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเห
วินเหรินเคยฝากความหวังของสองตระกูลไว้ที่พวกเขาทั้งสอง
โดยเฉพาะหากเหวินเหรินลวีเหรียญแต่งงานเข้าตระกูลตงฟางละก็ จะทำ
ให้ทั้งสองตระกูลที่มีความลึกซึ้งแล้วลึกซึ้งขึ้นไปอีก

แต่ว่า เมื่อเกิดเหตุการณ์ของเหวินเหรินลวีเหรยขึ้นมา ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูลพลันตึงเครียดขึ้นโดยทันที แม้ว่าทั้งเหวินเหรินเจียนสื่อและตงฟางซงยังคงมีมิตรภาพที่ลึกซึ้งมาก แต่ว่า เรื่องนี้ก็ทำให้พวกเขาทั้งสองดูจะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเป็นพิเศษ เมื่อต้องถูกคั่นกลางอยู่ระหว่างสองตระกูล

“ลำบากพี่ตงฟางต้องมาต้อนรับด้วยตนเองแล้ว” เหวินเหรินเจียนสื่อได้เข้าไปสวมกอดกับตงฟางซง ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของทั้งสองตระกูล พวกเขาทั้งสองนับเป็นพี่น้องคู่ทุกข์คู่ยากกัน

ในเวลานี้ เหวินเหรินลวีเหรยได้ก้าวลงมาจากรถม้า แม้ว่าคู่มั่นของตนจะหนีการแต่งงานไป กระทั่งยังไปแต่งงานอยู่กับผู้ชายอีกคน แต่ทว่า ตงฟางซงในเวลานี้กลับไม่ได้แสดงอาการเกรี้ยวกราด แม้ว่าเรื่องนี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว อย่างไรก็ตามเสียก็มีความรู้สึกแสบใจอยู่บ้าง แต่เขายังคงรักษาบุคลิกความเป็นลูกหลานของตระกูลขุนนางเอาไว้ได้

“น้องสาว ไม่ได้พบกันเสียนานเลย” เมื่อเห็นท่าทีที่เศร้าโศกของนาง ตงฟางซงได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ ออกมา เรื่องนี้เขาเองก็จนด้วยเกล้า

ตงฟางซงเองก็ยากที่จะแสดงท่าทีอะไร จะอย่างไรเสีย เรื่องแต่งงานในครั้งนี้ถูกกำหนดขึ้นมาโดยผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่าย ต่อให้เหวินเหรินลวีเหรยไม่ยินดีที่จะแต่งงานกับเขา เขาก็สามารถเข้าใจได้ แต่ทว่า การแต่งงานครั้งนี้ดันไปเกี่ยวพันถึงอนาคตของทั้งสองตระกูล พวกเขาสองคนก็ตัดสินใจไม่ได้ ต่างก็ไม่ใช่เจ้าของตัวเองเช่นกัน

เหวินเหรินลวีเหร่ยที่มีท่าทีเศร้าสลดเมื่อมองเห็นตงฟางซงแล้ว ถึงกับทอดถอนใจเบาๆ อย่างฉงนด้วยเกล้า ทำความเคารพอย่าง ซ้ำๆ และกล่าวว่า"พี่ชาย เรื่องนี้เกิดเพราะข้า ก็ให้จบที่ข้าก็แล้ว กัน"

กล่าวสำหรับเหวินเหรินลวีเหร่ยแล้ว ใ้ว่าตงฟางซงจะไม่ดีเด่น และใ้ว่าเป็นคนไม่ดี แต่ว่า การแต่งงานในครั้งนี้เป็นกำหนัด โดยผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่าย ซึ่งไม่ใ้สิ่งทีนางต้องการ ยิ่งไปกว่านั้น นางเองมีชายในดวงใจมานานแล้ว และด้วยเหตุนี้เองจึงทำใ้ นางหนีการแต่งงาน

กล่าวสำหรับเหวินเหรินลวีเหร่ยแล้ว ต่อใ้ นางได้เลือกอีกครั้ง นางยังคงเลือกเหมือนเดิม ยังคงไม่รู้สึกเสียใจภายหลัง สิ่งเดียวที นางเสียใจก็คือ ท่ามกลางสองตระกูลใหญ่ นางไม่สามารถ เปลี่ยนแปลงอะไรได้!

"ปล่อยใ้เหล่าบรรพบุรุษตัดสินชี้ขาดก็แล้วกัน" ตงฟางซงได้ แต่พูดออกมาเช่นนี้ เรื่องนี้ใ้ว่าขึ้นอยู่กั้เขา สุดท้ายแล้ว ยังคง ต้องจบทีบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางเหวินเหรินกั้ตระกูลขุนนาง ตงฟาง

ขณะที่หลี่ซีเย่เดินเข้ามา ตงฟางซงมองดูหลี่ซีเย่แล้วถึงกับ พิเคราะห์พิจารณาหลี่ซีเย่อย่างละเอียด เขาอยากจะรู้เหมือนกันว่า สามีของเหวินเหรินลวีเหร่ยเป็นใครมาจากไหนกันแน่

หลังจากทีตงฟางซงพิจารณาอย่างละเอียดแล้ว ก็มองไม่ออก ว่าหลี่ซีเย่นั้นมีอะไรแตกต่างกั้ผู้คนทั่วไปตรงไหน แต่ทว่า หลี่ซีเย่ ได้พยักหน้ากั้ตงฟางซงด้วยท่าทีที่เอ้อระเหย

ตงฟางซงไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่ พูดกับทุกคนว่า“พวกเราเข้าไปกันเถอะ”

ตระกูลขุนนางตงฟางเองก็ไม่ต้องการให้กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โตอะไรมากนัก ดังนั้น การจัดการในเรื่องนี้ของตระกูลขุนนางตงฟางก็ดูจะเป็นไปอย่างเรียบง่าย

เรื่องนี้ไม่เพียงเป็นข่าวฉาวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินเท่านั้น กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางตงฟางแล้วก็เป็นข่าวฉาวเช่นกัน พวกเขาต่างต้องการจัดการเรื่องนี้ไม่ให้เป็นที่เอิกเกริก ไม่ต้องการให้กลายเป็นข่าวใหญ่จนรู้กันไปทั่วทั้งเมือง

ภายหลังจากที่หลี่ซีเย่ และเหวินเหรินลวีเหร่ยกนำตัวเข้าไปยังตระกูลขุนนางตงฟางแล้ว ทางด้านตระกูลขุนนางตงฟางก็ได้เรียกประชุมเร่งด่วน และตัดสินใจเรื่องนี้ด้วยความรวดเร็วที่สุด

ความจริง กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางตงฟางแล้ว พวกเขาที่ต้องการให้จัดการเรื่องนี้ให้จบลงอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อให้เหตุการณ์ครั้งนี้สงบลง และลบความบาดหมางระหว่างตระกูลขุนนางตงฟางกับตระกูลขุนนางเหวินเหรินให้จบสิ้นไปโดยเร็ว

จะอย่างไรเสีย กล่าวสำหรับ ตระกูลขุนนางตงฟางแล้ว พวกเขาเองก็ไม่ต้องการพิศุจน์กลายเป็นศัตรูกับตระกูลขุนนางเหวินเหริน พวกเขามีการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันมาทุกยุคสมัย ความสัมพันธ์นั้นไม่ธรรมดา ยิ่งไปกว่านั้น ภายใต้อาณัติเช่นนี้ หากทั้งสองตระกูลไม่เป็นพันธมิตรกัน ช้าหรือเร็วก็ต้องถูกแคว้นหยางยิงทำลายไปที่ละตระกูล!

กล่าวสำหรับสองตระกูลแล้ว ควรรีบเร่งจัดการเรื่องนี้ให้มันจบ เพื่อป้องกันปัญหาแทรกซ้อนที่อาจจะเกิดขึ้น เพื่อให้ทั้งสองตระกูล ได้ก้าวเดินบนเส้นทางแห่งการเป็นพันธมิตรต่อการอีกครั้งเฉกเช่น วันวาน

หลังจากที่ทั้งสองตระกูลได้บรรลุข้อตกลงได้แล้ว บรรดาบรรพบุรุษได้เรียกตัวหลี่ซีเย กับเหวินเหรินลวีเหร่ยที่ห้องพระโรง ความจริงแล้วในเวลานี้ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว การนำตัวหลี่ซีเยกับเหวินเหรินลวีเหร่ยมาก็แค่แจ้งผลการตัดสินใจให้พวกเขาได้รับทราบเท่านั้นเอง

ขณะที่เหวินเหรินลวีเหร่ยเดินเข้ามา มองเห็นระดับบรรพบุรุษทั้งสองฝ่ายอยู่กันพร้อมหน้า เห็นเหวินเหรินเลี่ยนสือและตงฟางซง ก็อยู่ด้วย ดูจากท่าทีที่เคร่งเครียดของพวกเขา นางเองเข้าใจได้ทันทีว่าทั้งสองตระกูลได้มีการตัดสินใจไปแล้ว

เหวินเหรินลวีเหร่ยได้แต่ทอดถอนใจในใจเบาๆ นางรู้ว่าสิ่งที่จะมาอย่างไรเสียก็ต้องมา แต่ทว่า นางก็พร้อมที่จะไปเผชิญหน้ากับโชคชะตาของตนเองอย่างไม่สะทกสะท้าน ขอเพียงลูกสาวสามารถอยู่รอดปลอดภัย นางยินดีจ่ายค่าตอบแทนเหล่านี้

หลี่ซีเยเดินเข้ามา มองดูบรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์แล้วเพียงยิ้มหนึ่ง ท่าทางเอ้อระเหย ท่ามกลางสายตาของผู้คนจำนวนมาก หลี่ซีเยได้เดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ไม้โบราณ ด้วยท่าทีที่ไม่เกรงใจใคร

ท่าทีของหลี่ซีเยที่อันธพาลและอวดดี พลันทำให้สีหน้าระดับ บรรพบุรุษของทั้งสองตระกูลดูไม่ฉ้อถึงขีดสุด ต่างจ้องมองหลี่ซีเย ด้วยความโกรธ

“ในสายตาของพวกเขาเจ้าข้าเป็นเพียงคนตายคนหนึ่งเท่านั้น ทำไมรี? คนตายคนหนึ่งอยากนั่งสักครั้งก็ไม่มีสิทธิ์หรืออย่างไร?” หลี่ซีเยมีท่าทีเฉยเมยและยิ้มกล่าวออกมาเมื่อเห็นระดับบรรพบุรุษของทั้งสองฝ่ายต่างจ้องมองตนด้วยความโกรธ

ระดับบรรพบุรุษของทั้งสองตระกูลต่างรู้สึกไม่พอใจกับท่าที เช่นนี้ของหลี่ซีเย บรรดาบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางเหวินเหริน ต่างส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา กล่าวสำหรับ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินแล้ว สิ่งที่ทำให้พวกเขาให้ความสนใจมากกว่าก็คือ หลี่ซีเยจะยอมเป็นแพะรับบาปในครั้งนี้หรือไม่ ขอเพียงหลี่ซีเยสามารถทำได้ก็เพียงพอสำหรับพวกเขาแล้ว

เหวินเหรินลวีเหร่ยมองเห็นบรรดาบรรพบุรุษที่กำลังจะระเบิด โทสะออกมา นางสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แสดงความคารวะอย่างสุดซึ้ง คุกเข่าลงกราบและกล่าวว่า “บรรพบุรุษทั้งหลาย เรื่องนี้ ความผิดอยู่ที่ข้าเอง ข้าทำให้สองตระกูลต้องได้รับความอับอาย ความผิดทุกอย่างล้วนผิดที่ข้า ข้ายินดีรับโทษทัณฑ์ทุกอย่าง ยินดีใช้ชีวิตของข้ามาลบล้างบุญคุณความแค้นของทั้งสองตระกูล”

“ลวีเหร่ยม เจ้าไม่ต้องพูดแทนเจ้าคนแซ่หลี่!” ในเวลานี้ บรรพบุรุษผู้หนึ่งของตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้ร้องกล่าวเสียงห่มต่ำออกมา “ความผิดที่เจ้าก่อนั้น ยากจะอภัย ดังนั้น ทางตระกูลตัดสินใจ ชั่งเจ้าไว้ที่เจดีย์ด้านหลัง ไม่มีการปล่อยตัวตลอดกาล!”

ทั้งเหวินเหวินเลียนสือและตงฟางซงล้วนแล้วแต่มีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ตงฟางซงถึงกับอดที่จะก้าวออกมาไม่ได้ บอกกล่าวต่อเหล่าบรรพบุรุษว่า "ท่านบรรพบุรุษ แม้น้องสาวจะมีความผิดจริง แต่ก็แค่อายุน้อยและไร้เดียงสาเท่านั้น การเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันในครั้งนี้ก็ให้มันแล้วกันไปเถอะ ทั้งสองตระกูลยังคงเป็นพันธมิตรกันอยู่ โยจะต้องคุมขังน้องสาวไปชั่วชีวิตกันเล่า"

"ลูกซง ไปยืนข้างๆ" เวลานี้ บรรพบุรุษฝ่ายตระกูลขุนนางตงฟางก็ปริปากพูดแล้ว กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า "หากไม่มีกฎเกณฑ์ ก็ไม่สามารถทำอะไรได้สำเร็จ"

ครั้นบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางตงฟางกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว จ้องมองไปที่หลี่ซีเย่กล่าวว่า "สำหรับเจ้า ลงใจทำลายความเป็นพันธมิตรของสองตระกูล ล่อลวงหญิงมีสามี โทษสมควรตายหมื่นครั้ง ให้ประหารทันที!"

ในเวลานี้ ทั้งตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินต่างบรรลุข้อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองฝ่ายล้วนแล้วแต่ต้องการให้เหตุการณ์ในครั้งนี้ผ่านไป กล่าวสำหรับทั้งสองตระกูลแล้ว หากจะบอกว่าเหวินเหรินลวีเหรยนั้นหนีการแต่งงานและไปอยู่กินฉันสามีภรรยา กับบุคคลภายนอก คำพูดเช่นนี้นับว่าส่งผลรุนแรง และความผิดจะตกไปอยู่ที่ลวีเหรย

แต่หากบอกว่า เป็นเพราะหลี่ซีเย่ลงใจทำลายการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของสองตระกูล ล่อลวงเหวินเหรินลวีเหรย โดยที่

เหวินเหรินลวีเหร่ยอายุยังน้อยจึงไม่ประสา เช่นนั้นแล้ว ผลของคดีก็จะแตกต่างกันไป โดยความผิดจะตกไปอยู่ที่หลี่ซีเย!

ทั้งตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินล้วนแล้วแต่ต้องการให้เรื่องอื้อฉาวนี้จบสิ้นลงเร็วไว ดังนั้น พวกเขาจึงเลือกวิธีพูดแบบหลัง

หลี่ซีเยถึงกับยิ้มออกมากับคำพูดของบรรพบุรุษตระกูลขุนนางตงฟาง ถือเป็นโอกาสหยิบเอาผลไม้ที่อยู่ข้างโต๊ะมากัดคำหนึ่ง จากนั้นเคี้ยวกินด้วยท่าทีเอ้อระเหย

ท่าทีเช่นนี้ของหลี่ซีเยทำเอาระดับบรรพบุรุษของทั้งสองตระกูลแทบกระอักเป็นเลือดออกมา พวกเขาบังเกิดอารมณ์อยากจะประหารหลี่ซีเยเสียเดี๋ยวนี้เลย

ตอนที่ 1554 ปัญหาแทรกซ้อน

หลังจากที่หลีชีเย่ได้กินผลไม้ในมือจดหมด จากนั้นโยนเปลือกผลไม้ลงบนถาดผลไม้ เช็ดมือให้สะอาดอย่างซ้ำๆ

ลักษณะท่าทีเช่นนี้ของหลีชีเย่ พลันทำให้ดวงตาระดับบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางทั้งสองตระกูลพ่นเป็นไฟออกมา อยากจะสับร่างของหลีชีเย่เป็นหมื่นๆ ขึ้นด้วยความแค้น

“อยากจะฟังความคิดเห็นของข้าหรือไม่?” หลังจากหลีชีเย่เช็ดมือทั้งสองข้างจนสะอาดแล้ว จึงกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยไม่สะทกสะท้านว่า “ถ้าจะให้ข้าพูดละนะ เรื่องแบบนี้ไม่เห็นจำเป็นต้องฆ่าแกงกัน โยะต้องมีการหลังเลียดกันเล่า”

“ว่ากันถึงที่สุดแล้ว ลึ้กๆ ในใจของตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางทั้งสองตระกูลยังคงคิดจะเป็นพันธมิตรต่อกัน ในใจของทั้งสองตระกูลล้วนแล้วแต่ไม่อยากมองหน้ากันไม่ติดพวกเจ้าทั้งสองล้วนแล้วแต่ต้องไปเผชิญกับแคว้นหยางยิงที่ล้องตาเป็นมันอยู่ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ สิ่งสมควรให้มันผ่านไปก็ให้มันผ่านไปเถอะ ฝนจะตก เต็กต้องการมารดา ก็ปล่อยให้มันเป็นไปเถอะ...”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่หยุดนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางยังคงความเป็นพันธมิตรอยู่ ยังคงเป็นญาติสนิทกัน อย่างน้อยที่สุดรุ่นก่อนไซ้ ในเมื่อภายในใจของพวกเขายังคงต้องการเป็นพันธมิตรอยู่แล้ว โยะ

จะต้องแยกคู่รักที่มันในรักเดียวให้แยกจากกัน โยจะต้องทำให้คู่รักชายหญิงที่รักมันไม่สมหวังในความรักกันเล่า? ยกตัวอย่างตระกูลขุนนางตงฟางของเจ้าก็แล้วกัน หรือว่าการประหารชายชู้อย่างเข้าไปแล้ว พวกเจ้าจะรู้สึกสะใจมากเป็นพิเศษอย่างนั้นหรือ? พวกเจ้ายังคงไม่ได้คุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหรินมาเป็นสะใภ้ใช่หรือไม่ หรือจะพูดถึงฝ่ายตระกูลขุนนางเหวินเหริน หรือว่าการที่พวกเจ้าจับเอาลูกสาวตัวเองมาคุมขังเอาไว้ ให้นางไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวันชั่วชีวิต ในใจของพวกเจ้ารู้สึกสบายใจมากอย่างนั้นหรือ?”

“ที่สุดแล้ว พวกเจ้ายังคงต้องเป็นพันธมิตรต่อกันไป การที่คุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหรินต้องถูกคุมขัง เรื่องนี้ตระกูลขุนนางตงฟางพวกเจ้าไม่ต้องรับผิดชอบอย่างนั้นหรือ? หรือว่าหลังจากเรื่องราวนี้ผ่านไป ในใจของพวกเจ้าก็ไม่มีมีสะเก็ดริ? เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา

“ผู้เยาว์ อย่าได้กล่าวอ้างทฤษฎีและเหตุผลผิดๆ !” เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่พล่ามไม่หยุด จึงมีบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางเหวินเหรินร้องตวาดออกมา ต้องการห้ามปรามหลี่ชียเอ่

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาคราวนี้ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินมีความผิดอยู่ก่อน เหตุผลของตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเขาเป็นรอง ดังนั้น จึงไม่ต้องการให้เกิดเหตุแทรกซ้อนขึ้น ต้องการจัดการเรื่องนี้ให้จบลงอย่างเงียบๆ ให้เรื่องมันผ่านไป

“ข้ากล่าวอ้างทฤษฎีและเหตุผลผิดๆ ?” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าและกล่าวว่า “ข้าเพียงแต่ชี้ทางสว่างให้กับพวกเจ้าเท่านั้น หรือว่าพวกเจ้าหากไม่มีการเกี้ยวตองสมรสระหว่างกัน

แล้วก็ไม่จำเป็นต้องเป็นพันธมิตรต่อกันอย่างนั้นรี? ไม่จำเป็นต้องไปรวมเผชิญหน้ากับศัตรูแข็งแกร่งเช่นแคว้นหยางยิงแล้วอย่างนั้นรี? การที่พวกเขาสามารถไปด้วยกันได้หาใช่เป็นเพราะผลประโยชน์ภายในของสำนัก แต่เป็นเพราะการเผชิญหน้ากับศัตรูผู้แข็งแกร่งภายนอก ไม่ว่าทั้งสองตระกูลใหญ่พวกเขาจะดีขึ้นอย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้ว พวกเขายังคงต้องเป็นพันธมิตรกันอยู่ดี พวกเขาลงเรือลำเดียวกัน ลื่นกับพื้น..."

"...ในเมื่อเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว ทั้งสองฝ่ายโยไม่ใจกว้างสักนิด ปล่อย่านเรื่องนี้ไป ทุกคนมองการณ์ไกลสักนิด อย่าให้เรื่องของการแต่งงานมาทำให้กลายเป็นสะกิดภายในใจ ฆ่าข้าก็ดี กักขังคุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็ดี สามารถทำให้ภายในใจของตระกูลขุนนางเหวินเหรินรู้สึกดีขึ้นอย่างนั้นรี? ในใจของตระกูลขุนนางตงฟางไม่รู้สึกแสลงใจกันบ้างรี? มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ในใจของพวกเขาเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง! บอกตามตรงเลยนะ เรื่องที่เกิดขึ้น ในใจของพวกเขาทุกคนล้วนแล้วแต่รู้สึกแสลงใจกันทั้งสิ้น เนื่องจากพวกเขาไม่ได้มองให้ไกลกว่านี้!"

หลี่ชีย่พูดออกมาไม่หยุด และสมเหตุสมผลทุกประการ ทำให้บรรดาบรรพบุรุษของทั้งสองตระกูลทั้งเคื่องทั้งโกรธ

เวลานี้ ตงฟางชงได้ก้าวออกมา และกล่าวว่า "ท่านบรรพบุรุษทั้งหลาย ข้ารู้สึกว่าคุณพูดนี้มีเหตุผล การเป็นพันธมิตรของทั้งสองตระกูลไม่เพียงขึ้นอยู่กับการเกี้ยวตองสมรสระหว่างกันของทั้งสองตระกูลเท่านั้น ตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้คบหากันมาเป็นพันล้านปี มิตรภาพของสองตระกูลลึกล้ำตั้ง

แม่น้ำ หนักแน่นดังขุนเขา หาใช่เป็นเพราะการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของสองตระกูล จึงทำให้มีมิตรภาพในวันนี้ ต่อให้ไม่มีการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกัน มิตรภาพของทั้งสองตระกูลยังคงยั่งยืนตลอดไป...”

“...ในเมื่อเป็นเช่นนี้ สองตระกูลพวกเราไยต้องให้งานมงคลกลายเป็นงานศพกันเล่า? ทำไมไม่ทำให้คู่รักคู่นี้ได้สมหวัง ซึ่งชื่นมื่นกันทุกฝ่าย หากทุกคนสามารถทำใจกับเรื่องนี้ได้ ก็ารู้สึกสบายใจไปด้วย ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อมิตรภาพของทั้งสองตระกูล” ในเวลานี้ ตงฟางซงพูดด้วยท่าทีจริงจังและหนักแน่นยิ่งนัก

“ลูกชง ห้ามเชื่อในทฤษฎีและเหตุผลผิดๆ เช่นนี้” ขณะที่ตงฟางซงพูดออกมาเช่นนี้ จึงมีระดับบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางตงฟางส่งเสียงห้ามปรามทันที

“เยียม เยียม นับว่าเป็นบุรุษที่มีความอัจฉริยะปัญญาล้ำเลิศ” หลี่ซีเย่ กลับหัวเราะและปรบมือ กล่าวว่า “อาศัยท่าทีเช่นนี้ของเจ้า คู่ควรให้ข้าประเมินค่าสูงขึ้น ดี มีจิตใจที่กว้างขวาง ไยต้องกลัวว่าเรื่องใดจะไม่สำเร็จ”

“บังอาจ...” เวลานี้ ตระกูลขุนนางตงฟางสุดที่จะอดกลั้นต่อไปได้ ร้องเสียงดังว่า “เจ้าผู้เยาว์ เห็นแก่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินไม่หลงโทษเจ้าด้วยวิธีห้ามม้าแยกร่างก็นับว่าเมตตามากแล้ว มาวันนี้ถึงกลับกล่าววาจาโอหังไร้ยางอาย ลากออกไปประหารเสีย!”

เมื่อบรรพบุรุษตระกูลขุนนางตงฟางกล่าวขาดคำ พลันมียอดฝีมือเดินเข้าหาหลี่ซีเย่ทันที กล่าวสำหรับ ตระกูลขุนนางตงฟาง

และตระกูลขุนนางเหวินเหรินแล้ว การเก็บหลี่ซีเยเอาไว้ก็คือภัยอันใหญ่หลวง ไม่ประหารเสียเดี๋ยวนี้จะรอไปถึงเมื่อใด

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นสำหรับยอดฝีมือที่เดินเข้ามาหา

สำหรับเหวินเหรินลวีเหรย นางได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ นางไม่สามารถช่วยอะไรหลี่ซีเย เวลานี้ตัวของนางเองยังเอาตัวไม่รอด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงจะให้ไปช่วยเหลือหลี่ซีเย

ในเวลานี้เอง พลันเกิดเสียงวุ่นวายขึ้นข้างนอก จากนั้นตามมาด้วยเสียงการต่อสู้

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้ว...” ทันทีที่ได้ยินเสียงต่อสู้กัน บรรพบุรุษของตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินล้วนแล้วแต่มีสีหน้าที่เปลี่ยนไป พวกเขาไม่ต้องการให้มีปัญหาแทรกซ้อนเกิดขึ้น เวลานี้กลับมีเรื่องจนได้

“ท่านบรรพบุรุษ แ่ แ่ แ่แล้ว ให้หยางยิงมาแล้ว” เวลาที่ยอดฝีมือของตระกูลขุนนางตงฟางวิ่งเข้ามา ท่าทางดูกระเซอะกระเซิงเหลือเกิน

บรรดาบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางต่างมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แม้แต่ยอดฝีมือที่กำลังจะเข้าควบคุมตัวหลี่ซีเยก็ต้องยืนอยู่กับที่และมองออกไปด้านนอกด้วยความตื่นตระหนก

“นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย? ข้าแค่มาเยี่ยมเยียนด้วยความหวังดีเท่านั้นเอง กลับรับรองด้วยดาบและกระบี่ หรือนี่คือวิธีการรับรอง

แขกของตระกูลขุนนางตงฟางอย่างนั้นรี?” ในเวลานี้เอง ด้านนอก
ปรากฏเสียงหัวเราะที่เปิดเผยเบิกบานดังขึ้น

จากนั้น ปรากฏชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวเดินเข้ามา ท่าทีของชาย
หนุ่มดูอีกเหิมลำพองใจ ดวงตาคู่ที่แหลมคมดั่งเหยี่ยว เหมือนว่า
สามารถแทงทะลุใครก็ได้เช่นนั้น

ด้านหลังของชายหนุ่มผู้ติดตามด้วยยอดฝีมือเรียงแถวเข้า
มาสองแถว ยอดฝีมือทั้งสองแถวล้วนแล้วแต่สวมชุดที่เข้ารูป
ทะมัดทะแมง ดูรู้ได้ทันทีว่าเป็นกองกำลังที่แข็งแกร่ง ท่าทีชมผู้อื่น
ว่าตนนั้นเหนือกว่า

“ให้หยางยิง...” บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมีสีหน้าที่ดู
เคร่งเครียดขึ้นมาทันที เมื่อได้เห็นหน้าชายหนุ่มผู้นี้ เว้นแต่หลี่ชียเอ

“เจ้าบ้านตงฟาง ตระกูลขุนนางตงฟางของท่านอาศัยมีตดาบ
ในการต้อนรับแขกอย่างนั้นรี?” หลังจากให้หยางยิงได้บุกรุกเข้า
มาในตำหนักแล้วก็ได้หัวเราะกล่าวขึ้นมา

สีหน้าของเจ้าบ้านตงฟางกระหังเหล่าบรรพบุรุษของตระกูลขุน
นางตงฟางที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่ดูไม่ดีเอาเสียเลย แต่ว่า
ในเมื่อให้หยางยิงประกาศว่าตัวเองนั้นมาในฐานะแขก เวลานี้ ทาง
ตระกูลขุนนางตงฟางก็ไม่สามารถแสดงอาการโกรธออกมาได้

ความจริงแล้ว หลังจากการปรากฏตัวของให้หยางยิง ได้ทำให้
ทุกคนของตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินล้วน
แล้วแต่มีท่าทีที่เคร่งเครียด กระทั่งเหมือนได้เผชิญกับศัตรูผู้กล้า
แข็งอย่างนั้น

ให้หยางยिंगก็คือองค์ชายของแคว้นหยางยिंग ชาวว่าเขากำลังจะขึ้นรับการสถาปนาเป็นกษัตริย์ของแคว้นหยางยिंग อีกทั้งพรสวรรค์ของให้หยางยिंगนั้นสูงมาก นับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของแคว้นหยางยिंग ในฐานะเป็นผู้ที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน เป็นองค์ชายใหญ่ของตระกูลขุนนางเหวินเหรินและองค์ชายใหญ่ของตระกูลขุนนางตงฟางเหมือนกัน แต่เหวินเหรินเขียนสื่อและตงฟางชงล้วนแล้วแต่ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของให้หยางยिंग

“หลานให้เดินทางมาไกล ขอเชิญหลานให้ไปที่เรือนรับรองแขกผู้มีเกียรติ ตระกูลขุนนางตงฟางของเราจะให้การรับรองหลานให้อย่างยิ่งใหญ่” เวลานี้ เจ้าบ้านตงฟางได้เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

แม้ว่าระหว่างตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางจะมีเรื่องกระทบกระทั่งกันไม่หยุดไม่หย่อนกับแคว้นหยางยिंग แต่ว่าก็แค่การประชันหน้ากันเล็กน้อย เท่านั้นเอง ทั้งสองฝ่ายยังไม่เคยทำสงครามอย่างจริงจังกันเสียที ดังนั้น สองตระกูลใหญ่จึงยังไม่ได้ถึงขั้นแตกหักกับแคว้นหยางยिंगอย่างแท้จริง

การที่ให้หยางยिंगลู่ๆ ก็บุกรุกเข้ามายังห้องประชุมของตระกูลขุนนางตงฟางกะทันหันเช่นนี้ ตระกูลขุนนางตงฟางแตกหักตายด้วยมีดดาบเช่นนี้ก็นับว่าเกรงใจกันมากแล้ว

สายตาของให้หยางยिंगกวาดไปรอบๆ และมองดูไปทั่ว ท่วงท่าของเขาแลดูดูดันรวดเร็ว ลักษณะท่าทางที่เปี่ยมด้วยความอึกเขิมลำพองใจ

“แม่นางเหวิน ไม่พบกันเสียนาน” เมื่อให้หยางยिंगมองเห็นเหวินเหรินลวีเหรยแล้วได้เผยรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “ลือกันว่าแม่

นางเหวินเหรินได้หายสาบสูญไปนานมาก มีคนเขาพูดกันว่าแม่
นางเหวินทำไปเพื่อหนีการแต่งงาน ออกจากตระกูลขุนนางเหวินเห
ริน..."

พลันที่ไห้หยางยิงกล่าวออกมาเช่นนี้ ทำให้ยอดฝีมือของ
ตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินล้วนแล้วแต่มีสี
หน้าที่เปลี่ยนไป ทั้งสองตระกูลต่างต้องการจัดการกับเรื่องนี้อย่าง
เงียบเชียบ เวลานี้ พลันที่ไห้หยางยิงปรากฏตัว พวกเขาก็รู้สึกได้
ถึงความอับมงคลขึ้นมา

"องค์ชายไห้คิดมากไปแล้วละ" เหวินเหรินลวีเหร่ยกกล่าวตัดบท
คำพูดของไห้หยางยิง เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า "ข้าเกิดเป็นคนของ
ตระกูลเหวินเหริน ตายก็ต้องเป็นผีของตระกูลเหวินเหริน!"

"อย่างนั้นรี?" ท่าทางไห้หยางยิงคล้ายจะยิ้มแต่ไม่ได้ยิ้ม กวาด
สายตามองออกไป และสายตาไปตกอยู่บนตัวของหลี่ซีเย่แล้ว
ถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า "คนผู้นี้ต้องเป็นสามีของแม่นาง
เหวินเหรินกระมัง"

เหวินเหรินลวีเหร่ถึงกับนั่งเงียบในทันทีกับคำพูดของไห้หยาง
ยิง การที่เรื่องราวพัฒนามาถึงขั้นนี้ มันนอกเหนือจากความ
คาดคิดของทุกคนไปแล้ว

หลี่ซีเย่กลับมีท่าที่ยังไงก็ได้กับการมาถึงของไห้หยางยิง ยังคง
หยิบเอาผลไม้ขึ้นมากัดกินอย่างซ้ำๆ มองดูความเป็นไปของ
เรื่องราวที่อยู่ตรงหน้าอย่างเอ้อระเหย

เวลานี้ ไห่หยางยิงได้ละสายตากลับมา ยิ้มกล่าวว่า “ข้าเข้าใจแล้วละ ที่แท้ตระกูลขุนนางตงฟางกับตระกูลขุนนางเหวินเหรินกำลังตัดสินความชายชู้ณะสิ เห็นท่าข้าคงมาไม่ถูกจังหวะแล้วสิ”

“องค์ชายไห่ โปรตออกไปจากที่นี่เถอะ” เวลานี้ เจ้าบ้านตงฟางได้กล่าวเสียงหุ้มต่าออกมา

ไห่หยางยิงหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “เจ้าบ้านตงฟาง ที่ข้ามาครั้งนี้ไม่ได้ต้องการก้าวกายเรื่องภายในของตระกูลขุนนางตงฟางหรือตระกูลขุนนางเหวินเหริน แต่ทว่า ข้าได้ข่าวว่า ตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้ทำการจับกุมผู้บ่าเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่ว่อหลงอย่างลับๆ ดังนั้น ข้าจึงมาสอบถามเรื่องนี้โดยเฉพาะ”

“ไม่มีเรื่องเช่นนี้” พลันที่ไห่หยางยิงกล่าวคำๆ นี้ออกมา เจ้าบ้านตงฟางได้ปฎิเสธทันควัน

“แต่ทว่า ข่าวที่ข้าได้รับมานั้น คนผู้นี้ก็คือผู้บ่าเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่ว่อหลงของพวกเรา!” ไห่หยางยิงชี้ไปที่ตัวของหลี่ชีย่ด้วยความมั่นใจ หัวเราะกล่าวว่า “เวลานี้ เขาถูกคุมตัวอยู่ที่นี้ เช่นนั้นแล้ว ข้าอยากจะฟังคำอธิบายของตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางว่า นี่ไม่ใช่เป็นการจับกุมตัวผู้บ่าเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่ว่อหลงอย่างลับๆ แล้วมันคืออะไรวะ?”

พลันที่ไห่หยางยิงกล่าวคำๆ นี้ออกมา ทำให้ทุกคนของตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางล้วนแล้วแต่มีสีหน้าที่เปลี่ยนไป

เมื่อให้หยางยิงพูดออกมาเช่นนี้ ทุกอย่างพลันแปรเปลี่ยนไป ให้หยางยิงไม่เพียงต้องการเปิดเผยเรื่องนี้ออกมา อีกทั้งยังลงใจทำให้เรื่องนี้บานปลายขึ้นมาอีกด้วย

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1555 แผนชั่วของไห้หยางยิง

ขณะที่สีหน้าของยอดฝีมือตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป ไ้หยางยิงได้พูดต่อว่า “เจ้าบ้านตงฟาง เจ้าบ้านเหวินเหริน พวกเราสามมหาอำนาจใหญ่ นับเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ พวกเรามีหน้าที่ต้องรักษาความสงบให้กับผืนแผ่นดินผืนนี้ ถ้าหากว่าทั้งสองตระกูลใหญ่ทำการจับกุมตัวผู้บ่่าเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบอย่างลับๆ มันย่อมส่งผลให้ผู้บ่่าเพ็ญตนทั้งหมดของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบเกิดความระส่ำ อันเป็นการก่อความสงบของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ เรื่องนี้จำเป็นต้องให้ผ้ามังกรหมอบเป็นผู้ดำเนินการในเรื่องนี้!”

สีหน้าของตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินถึงกับเปลี่ยนไปมากทีเดียว กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การที่เรื่องนี้ทำให้ผ้ามังกรหมอบของมาแทรกหาใช่เป็นเรื่องดี ไม่นั่นกออาจนำมาซึ่งการถูกทำลายของทั้งสองตระกูลใหญ่ก็เป็นได้

“หลานไห้คิดมากไปแล้ว นี่มันเป็นเพียงเรื่องภายในครอบครัวของพวกเราเท่านั้น หากได้มีการจับกุมตัวผู้บ่่าเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบอย่างลับๆ แต่อย่างใด” ในเวลานี้ เจ้าบ้านเหวินเหรินก็ไม่สามารถอดกลั้นได้อีกต่อไป จึงกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

“ความจริงเป็นเช่นนี้รึ?” ไ้หยางยิงหัวเราะทีหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “แต่ข้ากลับไม่คิดอย่างนั้น ถ้าหากว่าคนๆ นี้เป็นศิษย์ของตระกูล

ขุนนางเหวินเหริน หรือตระกูลขุนนางตงฟางพวกเจ้า งั้นดี ข้าจะไม่ยุ่งเกี่ยวด้วยก็ได้ แต่ หากเขาไม่ใช่ศิษย์ทั้งสองตระกูลใหญ่ของพวกเจ้า เช่นนั้นแล้ว พวกเจ้าก็คือผู้ที่จับกุมตัวผู้บำเพ็ญตนแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบอย่างลับๆ !" กล่าวพลางชี้ไปที่ตัวหลี่ชียเอ่

สีหน้าของตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหริน เปลี่ยนไปทันทีที่ได้ยินคำพูดคำนี้ สองตระกูลใหญ่ถึงกับมองหน้ากันและกัน แน่นอน หลี่ชียเอ่ยอมไม่ใช่ศิษย์ของพวกเขาอยู่แล้ว อันที่จริง ในวันนี้พวกเขาตั้งใจจะประหารหลี่ชียเอ่เสีย เวลานี้ ปราบกฏเรื่องเช่นนี้ขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทำให้สองตระกูลใหญ่ถึงกับรับมือไม่ทัน!

ในเวลานี้ ยอดฝีมือของตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินล้วนแล้วแต่จ้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ ยอดฝีมือทั้งสองตระกูลใหญ่ต่างคาดหวังให้หลี่ชียเอ่ยอมรับว่าตนเองนั่นคือศิษย์ของตระกูลขุนนางตงฟางหรือตระกูลขุนนางเหวินเหริน

แต่ทว่า พวกเขาก็คือว่าเรื่องนี้มันเป็นไปได้ สองตระกูลใหญ่ของพวกเขาล้วนแล้วแต่ต้องการประหารหลี่ชียเอ่เสีย ไม่ว่าใครก็ตามยอมต้องคว่ำฟางช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายนี้เอาไว้ และต้องตอบปฏิเสธทันทีอยู่แล้วอย่างแน่นอน หลี่ชียเอ่ในเวลานี้กลับมัวแต่กั๊กกินผลไม้อยู่ ท่าทางเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น คล้ายตั้งกำลังนั่งดูละครอย่างนั้น

หลี่ชียเอ่ไม่ยอมรับว่าตนเองนั่นเป็นศิษย์ของตระกูลขุนนางตงฟาง หรือตระกูลขุนนางเหวินเหริน ซึ่งทั้งตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินต่างจวนด้วยเกล้า แต่ที่ว่า ที่ทำให้สอง

ตระกูลใหญ่รู้สึกโล่งอกอยู่เพราะหนึ่งก็คือ หลี่ชีย่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ ซึ่ง
สิ่งนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วยังนับเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง

“หลานไ้ เรื่องนี้เป็นเรื่องภายในครอบครัวของพวกเราสอง
ตระกูลใหญ่ ขอเชิญหลานไ้หลบไปด้วย” สุดท้ายระดับบรรพบุรุษ
ของตระกูลขุนนางตงฟางแสดงท่าทีแข็งกร้าว และกล่าวนำเกรง
ขามออกมา

ไ้หย่างยั้งไม่ได้รู้สึกว่ายู่เหนือความคาดคิด และเขาก็ไม่ได้
เกรงกลัวต่อระดับบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางตงฟาง ยิ้มกล่าวว่า
“บรรพบุรุษตงฟาง ถ้าหากเรื่องนี้เป็นเรื่องภายในครอบครัวของสอง
ตระกูลใหญ่ ข้าจะไม่เข้าไปก้าวก่ายอย่างเด็ดขาด แต่ทว่า ถ้าหาก
มันไม่ใช่ล่ะ? ได้ข่าวว่าระยะนี้ฝ่าบาทกำลังอยู่ระหว่างตรวจราชการ
แผ่นดินใหญ่มังกรหมอบอยู่ ข้าได้รับรายงานจากแผ่นดินใหญ่แจ้ง
มาว่า อีกไม่นานก็จะตรวจเยี่ยมมาถึงเกาะของพวกเรา...”

“...ถ้าหากฝ่าบาททรงทราบว่าสองตระกูลใหญ่จับกุมผู้บ่่าเพ็ญ
ตนของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบโดยผลการอย่างลับๆ ฝ่าบาทจะ
ทรงดำริอย่างไรนะ? เมื่อถึงเวลานั้น ตระกูลขุนนางตงฟาง และ
ตระกูลขุนนางเหวินเหรินจะอธิบายกับฝ่าบาทอย่างไร? เรื่องนี้หา
ใช่ข้าจงใจพูดให้น่ากลัวเพื่อข่มขู่ ถ้าหากว่า มีการจับกุมผู้บ่่าเพ็ญ
ตนแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบผลการอย่างลับๆ ข้าคิดว่าผ้ามังกร
หมอบต้องไม่อดกลั้นต่อเรื่องนี้ที่เกิดขึ้นแน่!”

ครั้นไ้หย่างยั้งกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้หัวเราะนำเกรงขาม
ออกมา ท่าทีการข่มขู่ของเขาได้แสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนแล้ว

เมื่อให้หยางยิงพูดออกมาเช่นนี้ พลันทำให้ยอดฝีมือของตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินต่างมีสีหน้าที่ดูไม่จืด

ต่อให้เวลานี้พวกเขาสามารถขับไล่ให้หยางยิงออกไป ถ้าหากให้หยางยิงถวายฎีกากล่าวโทษใส่ร้ายพวกเขาทั้งสองตระกูลใหญ่ ขณะที่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าตรวจเยี่ยมราษฎรมาถึงบริเวณนี้ เมื่อถึงตอนนั้น พวกเขาทั้งสองตระกูลใหญ่ก็คงยากที่จะแก้ตัว

ในเวลานี้ ยอดฝีมือทั้งสองตระกูลใหญ่ถึงกับมองตากันและกัน เจ้ามองข้า ข้ามองเจ้า นาทีนี้กล่าวสำหรับสองตระกูลใหญ่แล้ว ไม่ว่าจะก้าวเดินไปอย่างไรก็มีแต่ตายกับตาย

ถ้าหากว่าสองตระกูลใหญ่อาศัยทำที่ที่แข็งกร้าวขับไล่ให้หยางยิงให้พ้นจากที่นี่ในเวลานี้ และประหารหลี่ชียเอเสี่ย เมื่อเป็นเช่นนั้น ให้หยางยิงยื่นถวายฎีกาต่อจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า และสาดโคลนเข้าใส่สองตระกูลใหญ่ล่ะก็ เมื่อถึงเวลานั้น พวกเขาคิดจะแก้ตัวให้กับตนเองก็ทำได้ยาก ไม่แน่มันอาจทำให้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าทรงกริ้วก็เป็นได้

“เจ้าคิดจะทำอะไร?” เวลานี้ เหวินเหรินเขียนสื่อถึงกับกล่าวนำเกรงขามออกมา

ให้หยางยิงหัวเราะและกล่าวว่า “ข้าไม่คิดทำอะไร ข้าเพียงต้องการรักษาความสงบสุขของเกาะพวกเรานั้นเอง ถ้าหากตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางไม่ได้จกคุมตัวผู้บำเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบจริง งั้นดี ก็ให้มีการไต่สวนเขาอย่างเปิดเผย!” กล่าวพลาง ชี้ไปที่หลี่ชียเอ

ให้หยางยिंगกล่าวต่อว่า “ภายใต้การไต่สวนอย่างเปิดเผย เรื่องราวเป็นมาอย่างไรย่อมต้องมีข้อสรุป! ถ้าหากว่าเขาเป็นชายชู้ที่ล่อลวงคุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหริน ทำลายงานแต่งงานของสองตระกูลใหญ่ เช่นนั้นย่อมมีโทษสมควรตายหมื่นครั้ง ข้าเองก็รังเกียจคนประเภทนี้ที่สุด คนชั่วแบบนี้สมควรสืบเป็นพันชั้นหมื่นชั้น เพื่อคืนความบริสุทธิ์ให้กับตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟาง และเป็นการให้คำตอบกับสองตระกูลใหญ่อีกด้วย!”

เมื่อให้หยางยिंगพูดออกมาเช่นนี้ พลันทำให้ยอดฝีมือของตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินดูอึดอัดยิ่งนัก กล่าวสำหรับสองตระกูลใหญ่แล้ว เรื่องน่าอัศจรรย์ภายในครอบครัวไม่ควรเปิดเผยต่อบุคคลภายนอก

ถ้าหากมีการไต่สวนหลี่ซีเยอย่างเปิดเผย ต่อให้หลี่ซีเยให้การยอมรับเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับเหวินเหรินลวีเหร่ย์ แต่ว่ามันจะส่งผลให้ทุกคนรู้เรื่องน่าอัศจรรย์ของครอบครัว ซึ่งทำให้สองตระกูลใหญ่จะเอาหน้าไปไว้ไหน?

ยิ่งไปกว่านั้น การที่จะไต่สวนอย่างเปิดเผยเช่นนี้ พวกเขายังมีปัจจัยที่ยังไม่ได้รับการยืนยันอยู่มากมาย เกิดหลี่ซีเยคิดกลับคำในภายหลังแล้วแฉกั้ดทั้งสองตระกูลใหญ่ทีหนึ่งล่ะ? มันจะส่งผลต่อสองตระกูลใหญ่เพิ่มมากยิ่งขึ้นไปอีก

“หลานให้ เชิญกลับไปได้” เวลานี้ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินตัดสินใจขั้นเด็ดขาด ระดับบรรพบุรุษของพวกเขากล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “เรื่องนี้เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ของครอบครัวเหวินเหริน ไม่

จำเป็นต้องให้หลานมากังวล ตระกูลเหวินเหรินของเราต้องสามารถตัดสินใจได้แน่!”

“อย่างนั้นรี?” ไห่หยางยิงกล่าวว่า “แต่ว่า ข้าทำเพื่อความสงบสุขของเกาะของพวกเรา ในเมื่อตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางจะดำเนินการต่อไปโดยไม่ฟังคำทัดห้วงงั้นดี พวกเราแคว้นหยางยิงจะร่วมกับสำนักต่างๆ ที่อยู่รอบๆ บริเวณนี้ ขอเชิญเสด็จฝ่าบาทมาให้ความยุติธรรม ฟังว่าฝ่าบาทเมื่อวานได้เสด็จถึงแคว้นหลัวปั๋วแล้ว หากฝ่าบาทจะเสด็จมาที่เกาะแห่งนี้ก็แค่ใช้เวลาเพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น!”

คำพูดของไห่หยางยิงเรียกได้ว่ามีท่าทีที่ยกตนข่มท่าน ในเมื่อเขาได้มาถึงที่นี่แล้วคงไม่ยากที่จะไล่ให้เขาออกไป จุดประสงค์ของเขาต้องการทำลายเรื่องนี้อยู่แล้ว เพื่อให้ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางเกิดความวุ่นวายไม่รู้จบ จนอาจนำมาซึ่งสองตระกูลใหญ่ต้องผิดใจและกลายเป็นศัตรูกัน ซึ่งสิ่งนี้ย่อมเป็นการดีที่สุดสำหรับแคว้นหยางยิงของพวกเขา

คำพูดของไห่หยางยิงปล้นทำให้สีหน้าคนของสองตระกูลใหญ่ดูไม่ชัดเจนถึงขีดสุด ถ้าหากแคว้นหยางยิงเชิญเสด็จจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามาเป็นผู้ให้ความยุติธรรมล่ะก็ มันไม่ใช่เรื่องดีสำหรับพวกเขา แต่ที่ เมื่อถูกไห่หยางยิงก่อกวนเช่นนี้ ทำให้ทั้งสองฝ่ายไม่มีทางที่จะถอยกันได้อีกแล้ว

“จะทำการไต่สวนอย่างเปิดเผยทำไมจะทำไม่ได้?” ขณะที่ทั้งสองตระกูลใหญ่กำลังกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอยู่นั้น หลี่ชีย่ที่กำลังกินผลไม้อยู่จึงได้ปรึปากพูด โดยยิ้มกล่าวว่า “ข้ารู้สึกว่ ในเมื่อทุก

คนล้าแล้วแต่ต้องการความยุติธรรม จัณฑ์ ก็จะทำให้ความยุติธรรมกับทุกคน โดยไม่ทำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสียเปรียบ และรู้สึกเกรงใจกัน ทุกคนว่าอย่างนั้นมัย”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอจึงยิ้มแต่กล่าวว่า “ในเมื่อต้องการไต่สวนอย่างเปิดเผย ข้าคิดวาก็ให้ใช้ทุ่งมังกรยุดเป็นที่ไต่สวนก็แล้วกัน สถานที่แห่งนั้นมองเห็นได้ไกล สูงเทียมเกล้าชั้นฟ้าสมควรให้สวรรค์ได้ฟังการไต่สวนเช่นนี้บ้าง อีกอย่าง เรื่องใหญ่ขนาดนี้ไม่มีใครมาเป็นผู้ดำเนินการจะได้อย่างไร? เชิญจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามาเป็นผู้ดำเนินการไต่สวนนี้ก็แล้วกัน”

“ไม่ได้...” เมื่อหลี่ชียเอปริปากพูดออกมาในลักษณะเช่นนี้แล้ว ยอดฝีมือของทั้งตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันปฏิเสธคำพูดของหลี่ชียเอ การไต่สวนเปิดเผยกล่าวสำหรับพวกเขาก็นับเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้แล้ว ยังเชิญจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามาเป็นผู้ดำเนินการไต่สวนอีกยิ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!

“เจ้าบ้านทั้งสอง พวกเจ้าได้ยินแล้วนะ เจ้าตัวก็ยินดีรับการไต่สวนเปิดเผยแล้ว เจ้าบ้านทั้งสองคงไม่มีอะไรจะคัดค้านกรรมง” ให้หยางยงยิ้มกล่าว สิ่งนี้กล่าวสำหรับให้หยางยงแล้ว เป็นโอกาสในการทำลายการคินดีของตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางที่ดีที่สุด

ในเวลานี้ ทั้งตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินทั้งตกใจระคนกับความโกรธ พวกเขายอมไม่ยอมให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอย่างแน่นอน

“หลานให้ นี่เป็นเรื่องภายในครอบครัว...” เจ้าบ้านเหวินเหรินรีบเอ่ยขึ้นมา

“ไม่ นี่ไม่เพียงเป็นเรื่องภายในครอบครัวของพวกเขา” หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวตัดบทเจ้าบ้านเหวินเหรินว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องของข้า ในเมื่อข้าไม่ใช่ศิษย์ของตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเขา และไม่ใช่ศิษย์ตระกูลขุนนางตงฟางของพวกเขา แต่ว่าในเรื่องเรื่องนี้มาอยู่ในมือของข้า ก็ต้องมีเริ่มต้นและสิ้นสุด งั้นก็ให้มีการไต่สวนอย่างเปิดเผยก็แล้วกัน เอาตามนี้แหละ”

“เจ้าบ้านทั้งสองยังมีปัญหาอีกหรือไม่?” ให้หยางอิงรู้สึกได้รับชัยชนะอย่างงดงาม ยิ้มกล่าวด้วยความลำพองใจว่า “ในเมื่อสหายผู้นี้ไม่ใช่ศิษย์ของพวกเขา งั้นดีละ เขาต้องตามข้าไปเดี๋ยวนี้ ข้ามีหน้าที่ต้องรักษาความปลอดภัยให้กับเขา”

“เจ้านับเป็นตัวอะไร?” จังหวะที่ให้หยางอิงกำลังลำพองใจอยู่นั้น หลี่ซีเยพูดออกมาตามอารมณ์ว่า “ที่ตรงนี้ยังไม่ถึงกับต้องให้เจ้ามาชี้นิ้วออกคำสั่ง ไปเสีย ไปบอกจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า ให้นางมาที่ทุ่งมังกรยุทธก็แล้วกัน”

“เจ้า...” เดิมทีให้หยางอิงกำลังลำพองใจอย่างยิ่งเมื่อถูกหลี่ซีเยว่ากล่าวด้วยเสียงอันดังเช่นนี้ ทำให้สีหน้าของให้หยางอิงดูไม่ฉืดถึงที่สุด

“เอาล่ะ เลิกกันแค่นี้แหละ พวกเขาสองตระกูลใหญ่ก็ไม่มีทางเลือกอยู่แล้ว ทำตามนี้ก็แล้วกัน” ขณะที่ยอดฝีมือทั้งของตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหรินยังไม่ทันแสดง

ปฏิกิริยาออกมา หลี่ชีย่ได้หัวเราะกล่าวขึ้นมาพร้อมกับลุกขึ้นเดิน
ออกไปข้างนอก

ในขณะนี้ ตระกูลขุนนางตงฟาง และตระกูลขุนนางเหวินเหริน
ต่างกลิ่นไม่เข้าคายนอก จะจับตัวหลี่ชีย่ก็ไม่ใช่ จะไม่จับตัวหลี่
ชีย่ก็ไม่ใช่เหมือนกัน

ไม่นานนัก การประชุมก็ได้สิ้นสุดลง เจ้าบ้านเหวินเหรินรุดมา
ด้วยอารมณ์โมโหสุดขีด ผู้ที่ติดตามมาด้วยยังมีพวกของเหวินเห
รินเจียนสื่อ และเหวินเหรินลิวเหย

เจ้าบ้านเหวินเหรินกล่าวด้วยอารมณ์โกรธอย่างรุนแรง และนำ
เกรงขามว่า "อย่าลืมนสิ ต่อให้เจ้าไม่คำนึงถึงตัวเอง ก็สมควร
คำนึงถึงลูกของเจ้า!"

หลี่ชีย่เพียงมองหน้าเจ้าบ้านเหวินเหรินไปตามอารมณ์ กล่าว
เฉยเมยว่า "ถ้าหากเวลานี้เจ้าจะฉลาดสักนิด ก็อย่าได้เอาเรื่องนี้มา
พูด อย่างน้อยที่สุด ทางด้านนี้ลูกชายของเจ้าฉลาดกว่าเจ้า!"

ตอนที่ 1556 ขอความเมตตา

“เจ้า” ในเวลานี้เอง เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินมีที่ท่าจะคลั่งขึ้นมา โกรธอย่างรุนแรง เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ นับว่าเป็นความโชคร้ายถึงขีดสุดของตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเขา เรียกได้ว่าตระกูลขุนนางเหวินเหรินรู้สึกอัดอั้นตันใจจนแน่นอกไปหมด

“ท่านพ่อ ให้เข้าได้คุยกับพี่หลี่สักหน่อย” เมื่อเหวินเหรินเขียนสื่อเห็นผู้เป็นบิดากำลังจะอาละวาดขึ้นจึงดึงตัวเขาและพูดพลอบออกไป

สุดท้าย ภายใต้การปลอบของเหวินเหรินเขียนสื่อ เจ้าบ้านตระกูลเหวินเหรินจึงได้ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา จากนั้นสะบัดแขนเสื้อแล้วเดินจากไป

พวกเขายอดฝีมือตระกูลขุนนางเหวินเหรินเพิ่งจะเดินทางจากไป ศิษย์ของตระกูลขุนนางตงฟางที่เฝ้าอยู่หน้าประตูก็เข้ามา กล่าวด้วยท่าทีเย็นชาว่า “องค์ชายไห่ต้องการพบท่าน”

ศิษย์ของตระกูลขุนนางตงฟางไม่ชอบหลี่ชีย่เป็นอันมาก หากไม่เป็นเพราะเบื่องบนมีคำสั่ง ให้พวกเขาเฝ้าอยู่ที่ตรงนี้โดยไม่ให้หลี่ชีย่ออกไปข้างนอกเพียงอย่างเดียว ไม่นั่น พวกเขาก็คงอดที่จะสั่งสอนหลี่ชีย่ด้วยตนเองไม่ได้

“องค์ชายไห่” ที่ศิษย์ตระกูลขุนนางตงฟางพูดถึงย่อมนับเป็นไห่หยางยั้งแน่นอน

“ไม่พบ ให้เขาใส่หัวไปให้พ้น” หลี่ชียเอ่ไม่มีอารมณ์โดยสิ้นเชิง พุดพร้อมกับทำท่าโบกมือ

ท่าทีของหลี่ชียเอ่ไม่เพียงทำให้ศิษย์ของตระกูลขุนนางตงฟางต้องตะลึงเท่านั้น แม้แต่เหวินเหรินเจียนสื่อและเหวินเหรินลี่เหรยที่ยังอยู่ตรงนี้ก็ให้รู้สึกแปลกใจ ถ้าหากหลี่ชียเอ่ต้องการรักษาชีวิตเอาไว้ วิธีที่ดีที่สุดก็คือร่วมมือกับไ่หย่างยิง แต่ หลี่ชียเอ่กลับไม่ได้ทำเช่นนั้น

ศิษย์ของตระกูลขุนนางตงฟางเพิ่งเดินออกไป ไ่หย่างยิงก็บุกรุกเข้ามา เขากลับบุกรุกกระทิงห้องประชุมของตระกูลขุนนางตงฟาง สถานที่แห่งนี้ย่อมไม่ต้องพูดถึง

“เข้ามาหวังความยุติธรรมให้เจ้าเป็นการช่วยชีวิตเจ้า เจ้าไม่ขอบใจข้าก็แล้วกันไป กลับขับไล่ไล่สงช้า” ไ่หย่างยิงบุกรุกเข้ามา ท่าทีเย็นยะเยือกแสดงท่วงท่าข่มเหงผู้คน

“ใส่หัวไป” หลี่ชียเอ่ชี้คร้านจะมองหน้าไ่หย่างยิงเสียด้วยซ้ำ กล่าวว่ “เจ้านับเป็นตัวอะไร”

หลี่ชียเอ่ยอมเข้าใจวัตถุประสงค์การมาพบตนของไ่หย่างยิงที่มาพบก็เพื่อจะมาถึงให้เป็นพวก เมื่อถึงเวลาไ่สวนจะได้สาดโคลนให้กับตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟาง เมื่อถึงเวลานั้น หากสามารถยึดเยียดข้อหาสำเร็จ ภายใต้การดำเนินการของผามังกรหมอบ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางคงยากที่จะแก้ตัวได้

“เจ้า” สีหน้าของไห่หยางยิงพลันเปลี่ยนไป เมื่อถูกหลี่ชียเอ๋อร้อง ตวาดเช่นนั้น ในสายตาของเขามองว่า หลี่ชียเอ๋อเป็นเพียงผู้เยาว์ที่ไร้ ชื่อเสียงเรียงนามเท่านั้น อีกทั้งเวลานี้หากหลี่ชียเอ๋อต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไปจะต้องอาศัยเขา โดยที่เขา มองว่าหลี่ชียเอ๋อนั้นแทบจะต้อง คุดเขาลงขอร้องเขาเสียด้วยซ้ำ ต่อให้หลี่ชียเอ๋อกินดีหมั้นใจเสียมาก็ไม่ กล้าขัดคำสั่งของเขา

เวลานี้ หลี่ชียเอ๋อไม่เพียงไม่ได้คุดเขาลงขอร้องเขากลับตวาดใส่เขา ซึ่งกล่าวสำหรับไห่หยางยิงที่อยู่สูงเด่นพลันดวงตาทั้งสองปรากฏ ปณิธานการฆ่าที่นำกลัวออกมา

“องค์ชายไห่ ในเมื่อพี่หลี่ต้องเข้าสู่การไต่สวนอยู่แล้ว ท่านก็ ควรหลบไป” เหวินเหรินเขียนสีอกกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกไปทันที

“ทำไมรี เหวินเหรินเขียนสี เจ้าก็อยากจะเป็นศัตรูกับข้ารี?” ไห่หยางยิงหัวเราะก๊ากออกมา กล่าวว่า “ถ้าหากกู่ฉียวี๋ของตระกูล ชุนนางเหวินเหรินยังมีชีวิตอยู่ล่ะก็ บางทีอาจจะมีมือกับข้าได้ หลายกระบวนท่าอยู่ สำหรับเจ้า เกรงว่าคงไม่ไหว”

การที่ไห่หยางยิงทำกำเริบเสิบसानถึงเพียงนี้ ทำให้ดวงตาทั้งสองของเหวินเหรินเขียนสีถึงกับส่งประกายน่าเกรงขามออกมา ยิ่งเหวินเหรินลวี๋เหย๋ที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วยแล้ว จ้องมองไห่หยางยิง ด้วยความโกรธ ดวงตาทั้งสองของนางเผยรู้สึกที่ปวดร้าวออกมา

กู่ฉียวี๋ก็คือศิษย์พี่ใหญ่ของเหวินเหรินลวี๋เหย๋ หรือก็คือบิดา ของเหวินเหรินหวายยวี๋นั่นเอง

“รวมเข้าอีกคนเป็นไง” ในเวลานี้อง ตงฟางซงได้ก้าวเดินเข้ามา

ไ่หย่างยั้งมองดูตงฟางซง แล้วก็มองดูเหวินเหรินเขียนสือที่อยู่ในเหตุการณ์ ถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “ดูท่าพวกเจ้ามีความเป็นพี่น้องที่ลึกซึ้งสมตามคำเล่าลือจริงๆ เพียงแต่ไม่รู้ว่าหลังจากเหตุการณ์นี้ผ่านไป ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของเจ้ากับตระกูลขุนนางตงฟางยังจะเหมือนพี่น้องเช่นนี้ได้อีกหรือไม่”

เหวินเหรินเขียนสือกับตงฟางซงถึงกับมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แต่ พวกเขาไม่ได้แสดงอาการออกมา

ไ่หย่างยั้งไม่ให้ความสนใจต่อตงฟางซง และเหวินเหรินเขียนสืออีกต่อไป ล้วงมองหลี่ชีย่และหัวเราะน่าเกรงขามออกมา กล่าวว่า “ในฐานะที่เป็นผู้บำเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่ว่หลง หากเจ้าคิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไปก็อย่าได้หวังพึ่งตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางเลย มีเพียงแค่วันหย่างยั้งของข้าเท่านั้นที่จะให้ความเป็นธรรมกับเจ้า”

การที่ไ่หย่างยั้งพูดออกมาในลักษณะเช่นนี้ต่อหน้าเหวินเหรินเขียนสือ และตงฟางซง ความหมายของเขาย่อมชัดเจนอยู่แล้ว ขอเพียงบุคคลนั้นไม่โง่ ย่อมรู้ว่าจะต้องเลือกอย่างไร

แม้ว่าไ่หย่างยั้งจะกล่าวคำลักษณะเช่นนี้ออกมาต่อหน้าต่อตา แต่ทว่า ทั้งเหวินเหรินเขียนสือและตงฟางซงต่างจนวนด้วยเกล้าไม่สามารถทำอะไรไ่หย่างยั้งได้

“ใสหัวไป” หลีชีเย่ไม่ได้มองหน้าเขาเสียด้วยซ้ำ กล่าวตัดบทของเขาแล้วกล่าวว่า “ถ้าหากคิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไปละก็ เอาคำพูดของข้าบอกต่อจักรพรรดิพงาดฟ้าให้มาที่ทุ่งมังกรยุทธ”

“เจ้า” ใ้หย่างยิงพลันโกรธเป็นอันมาก ดวงตาทั้งสองปรากฏปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวที่เต็นระริกในทันที

แม้ว่าทั้งเหวินเหรินเจียนสื่อและตงฟางชงต่างก็ไม่ใช่สหายของหลีชีเย่ กระทั่งอาจจะเป็นศัตรูก็ได้ แต่ว่า เมื่อเห็นหลีชีเย่อาศัยท่าที่ที่อวดดีเช่นนี้กับใ้หย่างยิง ภายในใจของพวกเขาล้วนแล้วแต่รู้สึกสะใจ

“องค์ชายใ้ เชิญกลับไปเถอะ พี่หลีไม่ต้องการพบท่าน” เหวินเหรินเจียนสื่อฉวยโอกาสที่ได้ยากเช่นนี้กล่าวเสียงทุ้มต่ำออกไป

ใ้หย่างยิงส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา หันหลังจากไปทันที ก่อนจาก ดวงตาทั้งสองของเขาส่งปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา

หลังจากที่ใ้หย่างยิงจากไปแล้ว ทั้งเหวินเหรินลวีเหรยและตงฟางชงต่างมองหน้าหลีชีเย่ด้วยความฉงน ในเวลานี้พวกเขาล้วนแล้วแต่ตั้งเป็นไ้ตาแตก ถ้าหากจะกล่าวว่าขณะที่หลีชีเย่สนับสนุนให้มีการไ้สวนสาธารณะนั้น พวกเขาต่างสงสัยว่าหลีชีเย่เพื่อเอาตัวรอดจึงยืนอยู่ข้างเดียวกันกับใ้หย่างยิง

แต่ทว่า เวลาผ่านไปแล้ว หลีชีเย่ไม่ได้สนใจในใ้หย่างยิงเลย โดยเฉพาะตงฟางชงนั้นมองว่าเรื่องนี้มันออกจะประหลาดเป็นพิเศษ

“พี่หลี่ท่านนี้ ข้าไม่เข้าใจเลยว่าท่านคิดอย่างไร” เวลาที่ ตง ฟางซงกล่าวเสียงหุ้มต้อออกมาว่า “แต่ว่า ท่านต้องเข้าใจ ให้หย่าง ยิงช่วยอะไรท่านไม่ได้ เขาแค่หลอกใช้ท่านเป็นเครื่องมือเท่านั้นเอง ต่อให้ในขณะที่ไตสวนสาธารณะไม่สามารถกำจัดท่านได้ และท่าน สามารถมีชีวิตรอดจากการไตสวนสาธารณะไปได้ เขาก็ต้องคิด หาทางกำจัดท่าน ไม่ให้ท่านมีชีวิตอยู่ต่อไปเป็นหลักฐานมัดตัวเขา แน่”

“อย่างนั้นรี” หลี่ซิเย่ยิ้มตามอารมณ์ และนั่งลงอย่างสบายใจ

สำหรับท่าทีของหลี่ซิเย่ที่พลิกสถานการณ์จากฝ่ายเสียเปรียบ เป็นฝ่ายได้เปรียบนั้น ตงฟางซงเองก็ไม่สามารถอาศัยคำพูดมา อธิบายได้ เขาได้แต่มองดูเหวินเหรินเขียนสือ ขณะที่เหวินเหริน เขียนสือก็ไม่สามารถพูดอะไรออกมาเช่นกัน

มาถึงตอนนี้ เหวินเหรินเขียนสือยังจะพูดอะไรได้อีก ในเมื่อหลี่ ซิเย่ต้องการร่วมสนุก ขณะที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินต้องการคนที่ จะมาเป็นแพะรับบาป จึงลงตัวพอดีด้วยการส่งตัวหลี่ซิเย่มาที่ ตระกูลขุนนางตงฟาง เวลาที่กลับตาลปัตร เรื่องราวได้แปร เปลี่ยนไปจนอยู่นอกเหนือการควบคุมของสองตระกูลใหญ่ หากรู้ แต่แรก เหวินเหรินเขียนสือคงไม่ส่งตัวหลี่ซิเย่มาที่นี่

ความจริงแล้ว การที่เรื่องราวได้พัฒนาจนกลายเป็นเช่นนี้นั้น เป็นเรื่องที่ตระกูลทั้งสองไม่คาดคิดมาก่อน พวกเขาทั้งสองฝ่าย ล้วนแล้วแต่ต้องการริบแรงทำให้เรื่องนี้จบลง หลี่ซิเย่ในฐานะชายชู้ ทางตระกูลขุนนางเหวินเหรินต้องการส่งเขาไปสำเร็จโทษที่ตระกูล ขุนนางตงฟาง เป็นการให้คำตอบกับตระกูลขุนนางตงฟาง ขณะที่

ตระกูลขุนนางตงฟางก็ต้องการอาศัยเลือดของชายชู้อย่างหลี่ซิเย่
มายุติเหตุการณ์ในครั้งนี้

อีกทั้งทั้งสองตระกูลใหญ่ล้วนแล้วแต่ต้องการอาศัยความ
รวดเร็วที่สุดและเงียบเขียบที่สุดมาจัดการกับเรื่องนี้ แต่แล้ว กลับ
ปรากฏให้หยางอิงโผล่ออกมากลางคัน

แน่นอนตงฟางคงยังไม่รู้ว่าหลี่ซิเย่นั้นเป็นตัวปลอม ซึ่งมีเพียง
พี่น้องตระกูลเหวินเหรินเท่านั้นที่รู้ ส่วนเจ้าบ้านเหวินเหรินจะรู้
หรือไม่นั้นไม่อาจรู้ได้ ความจริงแล้ว ก่อนหน้านั้น ต่อให้เจ้าบ้านเห
วินเหรินรู้ว่าหลี่ซิเย่เป็นตัวปลอมก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร ไหนๆ ทาง
ตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็ต้องการแพะรับบาปสักคนอยู่แล้ว เมื่อห
ลี่ซิเย่เข้ามาพัวพันกับเหตุการณ์นี้พอดี ไม่จับตัวหลี่ซิเย่ส่งไปแล้ว
ยังจะสามารถส่งใครไปได้ พวกเขาต้องให้คำตอบกับตระกูลขุนนาง
ตงฟาง

ตงฟางคงมองดูหลี่ซิเย่ที่มีท่าทีสบายใจแล้ว สูดลมหายใจเข้า
ลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวว่า "พี่หลี่ เรื่องที่ผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไป การ
เกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของสองตระกูลหาใช่เป็นความต้องการ
ของผู้เยาว์อย่างพวกเรา แต่ว่า เวลานี้เรื่องราวุ่นวายจนถึงขั้นนี้
แล้ว สำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหริน สำหรับตระกูลขุนนางตงฟาง
ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่เรื่องดี สำหรับตัวพี่หลี่เอง สำหรับแม่นางลวีเหรย
ก็หาใช่เรื่องดี พี่หลี่เคยคิดหรือไม่ว่า หากเรื่องนี้วุ่นวายจนเดือด
พล่านและรู้กันไปทั่วหล้าละก็ จะมีที่ยืนตรงไหนกัน"

"งั้นความหมายของเจ้าล่ะ?" หลี่ซิเย่จ้องมองตงฟางด้วยความ
รู้สึกน่าสนใจ

ตงฟางซงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วกล่าวว่า “พีหลี ข้าสามารถเกลี้ยกล่อมบรรดาบรรพบุรุษของตระกูล ให้พีหลีกับน้องลิเว่ยสามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ทั้งสองตระกูลจะไม่ถือสาหาความกับเรื่องนี้อีกต่อไป สิ่งพีหลีต้องทำก็คือ ทำให้เหตุการณ์ในครั้งนี้สงบลง ขอเพียงพีหลียินดียืนอยู่ข้างฝ่ายสองตระกูลใหญ่ ให้หยางยิงก็จะมีข้ออ้างที่จะมาไต่สวนสาธารณะต่อพีหลี”

“น่าสนใจ” หลีซีเยมองดูตงฟางซงแล้วถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่า “แต่ว่า สิ่งนี้หาใช่สิ่งที่ข้าต้องการ”

“เช่นนั้นแล้วพีหลีต้องการสิ่งใด” ตงฟางซงเอ่ยถามขึ้นมา

“เรื่องนี้นะหรือ ถึงเวลาแล้วพวกเจ้าก็จะรู้เอง” หลีซีเยกล่าวด้วยท่าทีเอื้อระเหยและยิ้มมีเลศนัยออกมา

ตงฟางซงรู้สึกฉงนด้วยเกล้าอย่างสิ้นเชิง เวลานี้กลับกลายเป็นว่าหลีซีเยเป็นฝ่ายคุมเกม แม้ว่าเวลานี้หลีซีเยจะอยู่ในตระกูลขุนนางตงฟาง แต่ ตระกูลขุนนางตงฟางของพวกเขาจะลงโทษหลีซีเยก็ทำไม่ได้ จะยกย่องเอาออกเอาใจก็ไม่ได้ เรียกว่าตระกูลขุนนางตงฟางฉงนด้วยเกล้าแล้วจริงๆ

เวลานี้ถูกให้หยางยิงทำป่วน ทำให้ทั้งสองตระกูลไม่อาจสังหารหลีซีเยได้ มิฉะนั้นล่ะก็จะกลายเป็นข้ออ้างให้กับให้หยางยิงเพิ่มขึ้นไปอีก หากเขาไปสาดโคลนต่อจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าล่ะก็ จะส่งผลทำให้ทั้งสองตระกูลต้องพบกับเรื่องยุ่งยากมากทีเดียว

“พี่เขียนสื่อ น้องลวีห่วย พวกเจ้าลองเกลี้ยกล่อมเขาดูก็แล้วกัน เรื่องนี้จะดีต่อทั้งสองตระกูล” เวลานี้ ตงฟางซงได้แต่กล่าวเช่นนี้ต่อเหวินเหรินเขียนสื่อและเหวินเหรินลวีห่วย

เดิมที เรื่องลับของทั้งสองตระกูล และก็คือเรื่องฉาวของทั้งสองตระกูล พวกเขาตั้งใจจะอาศัยศรัทธาของหลี่ชีย่มาทำให้เรื่องนี้สงบลง ไม่นึกเลยว่า เวลานี้กลับกลายเป็นว่าทั้งสองตระกูลล้วนแล้วแต่ต้องการให้เรื่องเงียบ

หลังจากที่ตงฟางซงเดินจากไปแล้ว เหวินเหรินเขียนสื่อจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความแปลกใจ พวกเขาต่างรู้สึกฉงนด้วยเกล้า กล่าวหาว่า “ถ้าหากไม่เป็นเพราะเห็นท่าทีของพี่หลี่เมื่อครู่ ข้ายังอดสงสัยไม่ได้ว่าพี่หลี่คืออาจารย์ที่แคว้นหยางยิงสงมา”

“แคว้นหยางยิง” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “เจ้าจะให้เกียรติแคว้นหยางยิงมากเกินไปแล้วกรรมัง”

“พี่หลี่ ให้ท่านมารับแทนเรื่องนี้เป็นข้าที่ไม่ถูก” เหวินเหรินเขียนสื่อสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “ถ้าหากพี่หลี่ยินดี เหตุการณ์ในครั้งนี้อาจสงบลงได้อย่างสิ้นเชิง ฉะนั้นพี่ตงฟางพูดเอาไว้ไว้อย่างนั้น ข้าเองก็สามารถไปเกลี้ยกล่อมบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย หากเป็นเช่นนี้ ทุกคนก็จะมีความสุข ปิดฉากเช่นนี้ลงก็นับเป็นเรื่องดีสำหรับทุกคน”

“ทำไมจะต้องปิดฉาก” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “เรื่องสนุกเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น หากข้าไม่บอกให้จบเรื่องสนุกๆ นี้ก็จะสงบไม่ได้”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1557 หดหู่ใจ

เวลานี้ เหวินเหรินเขียนสื่อถึงกับน้ำท่วมปาก ขณะนี้กลับกลายเป็นว่าตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาเป็นฝ่ายที่ต้องขอร้องต่อหลี่ซีเย ไม่ว่าจะ เป็นตระกูลขุนนางเหวินเหรินหรือตระกูลขุนนางตงฟางล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการให้เรื่องนี้เข้าสู่การไต่สวนสาธารณะ ไม่ว่าจะผลของการไต่สวนสาธารณะจะออกมาเช่นใด กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินหรือตระกูลขุนนางตงฟางแล้วก็หาใช่เป็นเรื่องดีไม่

“พี่หลี่ ท่านได้โปรดเมตตาลดหย่อนผ่อนผันให้ได้หรือไม่? ไม่ว่าท่านต้องการอะไรก็ตาม ขอเพียงท่านเอ่ยปากมา ข้าจะไปปรึกษาหารือกับบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายเดี๋ยวนี้” เหวินเหรินเขียนสื่อแทบจะต้องวิงวอนแล้ว

เรื่องนี้นับว่าเริ่มต้นมาจากตัวเขา เขาเป็นผู้ที่รู้จักใครเพื่อนว่าหลี่ซีเยเป็นตัวปลอม เพียงแต่หลี่ซีเยกลับต้องการเข้าไปร่วมสนุก ขณะที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินกำลังร้อนรนที่จะให้เรื่องนี้จบลง จึงส่งตัวหลี่ซีเยมา ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า การตัดสินใจที่บุ่มบ่ามกลับทำให้เรื่องราวนี้พัฒนาจนไม่สามารถควบคุมได้อีกต่อไป

“เพราะอะไรเจ้าถึงคิดว่าเรื่องนี้จะต้องเป็นเรื่องร้ายล่ะ?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมาว่า “ไม่แน่มัน เรื่องนี้อาจจะเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง ไม่แน่มันกล่าวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเจ้าแล้ว มันคือโอกาสที่หาได้ยากในรอบพันปีก็เป็นได้”

“โอกาสที่หาได้ยากในรอบพันปีซ้ำกลับไม่เห็น” เหวินเหรินเขียนสือยิ้มเฉือนๆ ว่า “เรื่องนี้หากจัดการไม่ดี ไม่แน่มันอาจนำมาซึ่งตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเราถูกทำลาย เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะข้า ผิดก็ผิดที่ข้า หากพี่หลี่ต้องการแก้แค้นจริง จะฆ่าจะแกงข้าสุดแล้วแต่พี่หลี่ ข้าหวังเพียงพี่หลี่สามารถช่วยเหลือตระกูลขุนนางเหวินเหรินในเรื่องนี้อีกแรง ทำให้เรื่องนี้สงบลง หากเป็นเช่นนี้มันจะเป็นบุญคุณอันใหญ่หลวงของพี่หลี่!”

“เออละ...” หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ และกล่าวว่า “ข้าเข้าใจความหมายของเจ้าแล้ว จะดีหรือร้าย รอดูต่อไปก็แล้วกัน และเจ้าก็จะได้เข้าใจในเร็วๆ นี้”

ในเวลานี้ เหวินเหรินเขียนสือไม่สามารถเข้าใจได้โดยสิ้นเชิงแล้ว เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับหลี่ชีย่เลย เขาไม่รู้ว่าหลี่ชีย่เป็นใคร ไม่รู้ว่าหลี่ชีย่ต้องการอะไร!

“น้องสาว เจ้าคุยกับพี่หลี่เองก็แล้วกัน” สุดท้าย เหวินเหรินเขียนสือได้แต่ฝากความหวังเอาไว้บนตัวของเหวินเหรินลวีเหร่ย หอดถอนใจที่หนึ่งแล้วก็เดินจากไป

หลังจากที่เหวินเหรินเขียนสือจากไปแล้ว เหวินเหรินลวีเหร่ยอ้าปากจะพูด แต่ไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรออกมาดี ความจริงแล้ว นางก็ไม่ได้ดีไปกว่าเหวินเหรินเขียนสือพี่ชายของนางสักเท่าไร นางไม่รู้อะไรเกี่ยวกับหลี่ชีย่เลย

เหวินเหรินเขียนสือเข้าใจว่าเหวินเหรินลวีเหร่ยอาจจะรู้จักกับหลี่ชีย่ก็เป็นได้ ไม่แน่มันเหวินเหรินลวีเหร่ยอาจสามารถเกลี้ยกล่อมหลี่ชีย่ก็ได้

“ไม่ทราบว่าคุณชายหลี่ต้องการอะไร?” เหวินเหรินลวีเหร่ยกกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “หากคุณชายหลี่ยินดีทำให้เหตุการณ์นี้สงบลง ยินดียืนอยู่ข้างฝ่ายของตระกูลขุนนางเหวินเหริน ลวีเหร่ยกสามารถมอบชีวิตให้กับคุณชายหลี่!”

หลี่ซีย่ยมองดูเหวินเหรินลวีเหร่ยกแล้วยิ้มกล่าวว่า “เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่า ต่อให้เรื่องราวคราวนี้สงบลง ลูกสาวเจ้าจะทำอย่างไร? ให้ข้าสวมรอยไปชั่วชีวิตหรืออย่างไร? ให้ลูกสาวของเจ้าไม่กล้ายอมรับบิดาของนางไปตลอดชีวิตรี? นางรู้หรือไม่ว่าใครคือบิดาของนาง?”

คำพูดนี้ทำให้เหวินเหรินลวีเหร่ยกมีท่าทีที่สลด นางเองก็รู้ดีว่าความลับที่อยู่ข้างในนี้ไม่สามารถเปิดเผยออกมาได้

“คำเดียว ต่อให้เรื่องราวคราวนี้จบสิ้นลง แต่ลูกสาวของเจ้าจะไม่มีวันได้เชิดหน้าชูตา ต่อให้เรื่องราวคราวนี้ผ่านไป ตระกูลขุนนางเหวินเหรินสามารถยอมรับเจ้า แต่ ลูกสาวของเจ้าต้องเป็นข้าวนอกนาไปตลอด ชั่วชีวิตของนางเป็นได้แค่มนุษย์ปฤชชนธรรมดาเท่านั้น นางจะต้องมีชีวิตอยู่ท่ามกลางสายตาประหลาดของผู้อื่นไปชั่วชีวิต...”

“...ต่อให้เจ้ามีโอกาสพาลูกสาวของเจ้าไปจากตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้ แล้วลูกสาวเจ้าล่ะ? นางจะต้องติดตามเจ้าเช่นนี้ตลอดไปอย่างนั้นรี? ไม่รู้ว่าบิดาของตนเป็นใคร ต่อให้รู้ก็ไม่กล้ายอมรับบิดาของตน”

เหวินเหรินลวีเหร่ยกสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เงยหน้าขึ้นมาแล้วกล่าวว่า “ข้ารู้ ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ผิดที่ข้า เป็นข้าที่ทำให้นางต้อง

ลำบาก แต่ว่า จะอย่างไรเสียตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็คือบ้านของ
ข้า และก็เป็นที่บ้านบิดาของนาง หากมีโอกาสไม่ว่าจะเป็นข้าหรือ
บิดาของนาง ยินดีปกป้องตระกูลขุนนางเหวินเหรินโดยไม่เกี่ยง
เรื่องค่าตอบแทน!”

“ข้ารู้” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยว่า “แต่ ลูกสาวของเจ้ากับข้ามี
วาสนาต่อกัน ข้าไม่ต้องการให้นางถูกผู้คนดูว่าเป็นข้าวนอก
นา และไม่ต้องการให้นางก้มหัวอยู่ในตระกูลขุนนางเหวินเหรินไป
ตลอดชีวิต ดังนั้น ข้าจึงให้โอกาสนางสักครั้ง”

“ข้าไม่เข้าใจความหมายของคุณชายหลี่” เหวินเหรินลวีเหร่ย
ถึงกับงงงันไปนิดหนึ่ง

“นี่คือโชคชะตาของนาง” หลี่ชีย่เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “เพียงแต่
เจ้าไม่รู้ถึงคุณค่าของลูกสาวตนเท่านั้นเอง เจ้าไม่รู้ถึงพลังแฝงของ
ลูกสาวตนเท่านั้น”

“แต่ว่า...” เหวินเหรินลวีเหร่ยถึงกับกล่าวว่า “หากว่าทำการไต่
สวนสาธารณะ มันไม่เป็นผลดีกับใครทั้งสิ้น เกรงว่าจะเป็นการ
ทำลายทุกๆ คน ผู้ที่สามารถหัวเราะจนเป็นคนสุดท้ายก็คงมีเพียง
แคว้นหยางยงเท่านั้นเอง!”

“มีเพียงข้าเท่านั้นที่สามารถหัวเราะเป็นคนสุดท้าย” หลี่ชีย่ยิ้ม
นิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “แคว้นหยางยงนั้นนับเป็นตัวละครอะไร!”

เหวินเหรินลวีเหร่ยถึงกับนั่งเงิบ เนื่องจากนางไม่รู้ว่าควรจะ
พูดอะไรดี เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับหลี่ชีย่สักนิดอยู่แล้ว นางเองก็ไม่รู้
ว่าหลี่ชีย่ต้องการอะไร

“คุณชายหลี่ เกรงว่าหากมีการไต่สวนสาธารณะแล้ว แคว้นหยางอิงจะต้องเข้าชื่อเชิญเสด็จจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามา เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้คุณชายหลี่มีความคิดเป็นประการใดก็ตาม เกรงว่าคงไม่ใช่สิ่งที่คุณชายหลี่สามารถควบคุมได้” เหวินเหรินลวีเหร่ยกกล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “เมื่อไรที่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าได้ตัดสินใจแล้ว ใครก็แก้ไขอะไรไม่ได้อีก”

“ถ้าหากคุณชายหลี่ต้องการสิ่งใด พวกเราสามารถทำเรื่องนี้ให้สงบแล้วค่อยมาจัดการเรื่องนี้ก็ยังไม่สาย” เหวินเหรินลวีเหร่ยกกล่าวด้วยท่าทีจริงจังออกมา

เหวินเหรินลวีเหร่ยกพยายามปกป้องตระกูลขุนนางเหวินเหรินอย่างสุดชีวิต กล่าวสำหรับนางแล้ว นางเกิดเป็นคนของตระกูลเหวินเหริน ตายย่อมเป็นผีของตระกูลเหวินเหริน ดังนั้น หากจำเป็น นางกระทั้งยอมสละชีพของตนเพื่อตระกูลขุนนางเหวินเหริน

“ทำไมจะต้องคิดว่าการตัดสินใจความของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าจะไม่เป็นผลดีกับตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาเจ้าล่ะ? อย่าได้คิดทุกเรื่องไปในทางที่ไม่ดีสิ” หลี่ชีย่หัวเราะก๊ากออกมา

“บางที่คุณชายหลี่อาจจะยังไม่เข้าใจในแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ กล่าวสำหรับแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบทั้งหมดแล้ว ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเราเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กเท่านั้น เรียกได้ว่าไม่ติดอันดับ กระทั่งไม่มีสิทธิ์ติดอันดับแคว้นอันดับสองด้วยซ้ำ เจกเช่นแคว้นหยางอิงยังคงแค่จัดเข้าไปได้อย่างเต็มกลืนเท่านั้นเอง...”

“...คุณชายหลឹคิดว่าจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าจะใส่ใจกับสำนักขนาดเล็กอย่างพวกเราอย่างนั้นรึ? ไม่น่าแน่แคว้นหยางอิงอาจรวมหัวของสำนักขนาดใหญ่หลายสำนัก ถือเป็นโอกาสในเรื่องนี้ก็สามารถให้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าทำลายพวกเราได้แล้ว” เหวินเหรินลวีเหยยกล่าวด้วยท่าทีจริงจัง

กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็ดี หรือเหวินเหรินลวีเหยยก็ดี การหนีการแต่งงานมันเป็นเพียงเรื่องภายในตระกูลของพวกเขา เป็นเรื่องภายในใจของพวกเขา และเรื่องนี้เกี่ยวพันเพียงแค่อะไรของตระกูลขุนนางเหวินเหริน และของพวกเขาเท่านั้น

ไม่ว่าสองตระกูลของพวกเขาจะมีเรื่องมีราวอย่างไรก็ตามท้ายที่สุดแล้วยังคงเป็นพันธมิตรกัน และลงเรือลำเดียวกัน

แต่ทว่า เมื่อเรื่องราวได้พัฒนาจนกลายเป็นเช่นนี้ กลายเป็นไม่สามารถควบคุมได้ก็ไม่ใช่เพียงเรื่องของตระกูลขุนนางเหวินเหรินหรือเรื่องของตระกูลขุนนางตงฟางอีกต่อไป

หากจะกล่าวว่า ต่อให้เป็นศัตรูกับแคว้นหยางอิง ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางของพวกเขาก็ไม่กลัว จะอย่างไรเสียทั้งสองฝ่ายมีการกระทบกระทั่งกันมาโดยตลอดอยู่แล้ว อีกทั้งฐานะในแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบของตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางนั้นถูกต้องตามกฎหมาย และได้รับการยอมรับจากผ้ามังกรหมอบ

แต่ทว่า หากไปชักนำให้ผ้ามังกรหมอบเข้ามา มันคือเรื่องที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางต้องหวาดกลัวเนื่องจากกล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การไปอยู่ต่อหน้าผ้ามังกร

หมอบ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางเป็นได้แค่
มดปลวกเท่านั้นเอง

อย่าว่าเป็นจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าเลย ต่อให้เป็นบุคคลระดับ
ผู้อาวุโสคนใดคนหนึ่งของผามังกรหมอบ ก็สามารถบดขยี้ตระกูล
ขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางพวกเขาจนราบคาบได้
แล้ว

ต่อให้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าสามารถให้ความยุติธรรมกับ
การตัดสินความให้กับตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนาง
ตงฟาง ในการไต่สวนสาธารณะก็ตามที แต่ว่า ทั้งตระกูลขุนนางเห
วินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางก็อับอายขายหน้าไปทั่ว ไม่แน่ว่า
หากจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าไม่ทรงโปรดขึ้นมา ต่อแต่นี้ไป สอง
ตระกูลใหญ่อาจถูกเมิน กระทั่งถูกยกเลิกฐานะการดำรงอยู่ใน
แผ่นดินใหญ่มังกรหมอบก็เป็นได้

“ทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเอง” หลี่ซีเยยิ้มตาม
อารมณ์และกล่าวว่า “ไว้พบกับจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าแล้วค่อยว่า
กันก็แล้วกัน”

“จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคือมังกรแลหงส์บนฟากฟ้า คือผู้
ปราศจากผู้ต่อกรแห่งยุค ไม่แน่ว่าพวกเราจะได้พบ บางที
พวกเรายังไม่มีสิทธิ์ได้พบจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า การตัดสิน
ความของนางก็ลงมาแล้ว” เหวินเหรินลวีเหร่ถึงกับเอ๋อขึ้น

“วางใจเถอะ นางต้องมาแน่ นางต้องพบกับพวกเราแน่นอน”
หลี่ซีเยพูดออกไปตามอารมณ์

เหวินเหรินลวีเหร่ย์ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกมา หลี่ซีเย่เพียงโบกมือเบาๆ และกล่าวว่า “ไปเถอะ ควรทำอะไรเข้าย้อมตัดสินใจได้ เออ จริงสิ ช่วยบอกพี่ชายของเจ้า ดูแลลูกสาวของเจ้าให้ดีๆ หากมีอะไรผิดพลาดข้าจะเอาเรื่องกับเขา”

เหวินเหรินลวีเหร่ย์เองก็รู้ตัวดีว่าไม่สามารถเกลี้ยกล่อมอะไรหลี่ซีเย่ได้ เวลานี้เป็นพวกเขาที่ต้องขอร้องหลี่ซีเย่ นางได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ ออกมา แล้วล่าถอยออกไปอย่างเงียบๆ

หลังจากที่เหวินเหรินลวีเหร่ย์ล่าถอยออกไปแล้ว หลี่ซีเย่ถึงกับยิ้มเฉยเมยออกมา มองออกไปนอกหน้าต่าง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาจึงได้ยิ้มกล่าวเชิงขำขันมาว่า “น้องเสวียนคนสวย เจ้ามีความสนใจอย่างแรงกล้าต่อสายเลือดของพามังกรหมอบพวกเจ้า มาโดยตลอดมิใช่รี? งั้นข้าก็จะให้โอกาสเจ้าสักครั้ง เผ่าพันธุ์ที่เก่าแก่โบราณเผ่าหนึ่งสมควรขึ้นสู่ผิวน้ำได้แล้ว” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนั้นแล้ว เขาค่อยๆ หลับตาลงทั้งสองข้าง คล้ายว่าได้นอนหลับไปแล้วอย่างนั้น

ในวันนั้นเอง ตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินต่างได้รับข่าวว่า แคว้นหยางยิงได้ร่วมกับหลายสำนักใหญ่เรียกร้องให้มีการไต่สวนสาธารณะต่อหลี่ซีเย่ อีกทั้ง ยังเป็นการแจ้งให้ทราบอย่างเป็นทางการ

แคว้นหยางยิงนับว่าทุ่มเทยิ่งนัก ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงวันเดียว พวกเขาถึงกับร่วมกับหลายสำนักถวายฎีกาต่อจักรพรรดิ มังกรผงาดฟ้า ขอให้จักรพรรดิ มังกรผงาดฟ้าเป็นผู้ดำเนินการในเรื่องนี้

เดิมทีจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าอยู่ระหว่างตรวจราชการแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบอยู่แล้ว และอยู่ไม่ห่างไกลจากที่ตรงนี้ เมื่อได้รับฎีกาแล้ว สิ่งที่ไม่มีความคาดคิดก็คือ จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าถึงกับตอบรับในทันที

ความจริงแล้ว การที่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าตอบตกลงในทันทีก็ได้สร้างความรู้สึกผิดคาดให้กับแคว้นหยางยิงเช่นกัน เนื่องจากตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางพวกเขา มีเรื่องกระทบกระทั่งกับแคว้นหยางยิงตลอดมา แคว้นหยางยิงพวกเขาได้ร้องเรียนต่อแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบมาหลายครั้ง และหวังจะอาศัยพามังกรหมอบจัดการทำลายตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางเสีย แต่ว่า เรื่องร้องเรียนของแคว้นหยางยิงล้วนแล้วแต่ถูกตีกลับมาทั้งสิ้น

ความจริงแล้ว มาคราวนี้แคว้นหยางยิงเองก็ไม่ได้ตั้งความหวังอะไรมากมายนัก ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า กลับได้รับการตอบรับในทันที ทำให้ทุกระดับชั้นในแคว้นหยางยิงต่างก็รู้สึกว้าวุ่นเหลือเชื่อ

เมื่อตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางได้รับทราบข่าว จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าจะเสด็จมาดำเนินการไต่สวนสาธาดณะด้วยพระองค์เองแล้วนั้น พลันทำให้บรรพบุรุษของทั้งสองตระกูลตระหนกยิ่งนัก ในเวลานี้ บรรพบุรุษทั้งสองตระกูลต่างทำอะไรไม่ถูก!

ตอนที่ 1558 หุ่นมั่งกรยุทธ

หุ่นมั่งกรยุทธเป็นเกาะๆ หนึ่ง อีกทั้งยังเป็นเกาะที่ถูกทอดทิ้งของหมู่เกาะบริเวณนี้

หุ่นมั่งกรยุทธเป็นเกาะที่มีความพิเศษเป็นอันมาก โดยที่รูปร่างของเกาะทั้งเกาะตั้งแต่หัวจดปลายแลดูคล้ายต้นเห็ดหลินจือขนาดยักษ์ที่ขึ้นอยู่กลางทะเลอย่างนั้น

เนื่องเพราะสภาพภูมิศาสตร์ของหุ่นมั่งกรยุทธที่มีลักษณะพิเศษนี้เอง ทำให้การเข้าออกไม่สะดวกอย่างยิ่ง โดยเฉพาะมนุษย์ปุถุชนทั้งหลาย ยากที่จะปีนป่ายขึ้นลงเกาะที่มีลักษณะเช่นนี้ได้ ดังนั้น หุ่นมั่งกรยุทธจึงไม่มีผู้คนพักอาศัยอยู่ และถูกทิ้งร้างเอาไว้ตลอดมา

จากการที่ขนาดสัดส่วนของเกาะหุ่นมั่งกรยุทธซึ่งแลดูต้นเห็ดหลินจือขนาดยักษ์นี้เอง ด้านบนสุดของเกาะจึงเป็นทุ่งหญ้าขนาดยักษ์ และดูเหมือนเป็นลานกว้างของสนาม สถานที่ลักษณะเช่นนี้สามารถรองรับผู้คนได้หลายพันคนจนถึงหลักหมื่นคน ด้วยเหตุนี้เอง การอาศัยสถานที่เช่นนี้มาจัดการไต่สวนสาธารณะจึงนับเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดแล้ว

ระหว่างที่การไต่สวนสาธารณะยังไม่ได้เริ่มต้นขึ้น บรรดาสำนักต่างๆ ของแผ่นดินใหญ่มั่งกรหมอบที่อยู่ห่างจากบริเวณนี้ไม่

ไกลนักร ต่างมีศิษย์ของสำนักทยอยกันเดินทางมารวมตัวอยู่บน
เกาะที่ชื่อทุ่งมังกรยุทธแห่งนี้กันเป็นจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว

แน่นอนที่สุด หากอาศัยลำพังเพียงตระกูลขุนนางเหวินเหริน
ตระกูลขุนนางตงฟาง และกระทั่งแคว้นหยางยิง ไม่เห็นจะสามารถ
ดึงดูดให้สำนักที่ตั้งอยู่บริเวณแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบเป็นจำนวน
มากมาร่วมงานไต่สวนสาธารณะเช่นนี้ได้

จะอย่างไรเสีย กล่าวสำหรับแคว้นระดับสองของแผ่นดินใหญ่
มังกรหมอบแล้ว เฉกเช่นตระกูลขุนนางเหวินเหริน ตระกูลขุนนาง
ตงฟาง กระทั่งแคว้นหยางยิง มันก็แค่เป็นสำนักขนาดเล็กๆ เท่านั้น
นั่นเอง ต่อให้สิ่งที่เรียกว่าเป็นการไต่สวนสาธารณะซึ่งจัดขึ้นโดย
สำนักขนาดเล็กอย่างพวกเขา ไม่เห็นแคว้นระดับสองจะต้องไปให้
ความสนใจ

แต่ว่า ครั่งนี้มันมีข้อแตกต่างตรงที่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าจะ
มาเป็นผู้ดำเนินการไต่สวนสาธารณะด้วยพระองค์เอง

จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคือเจ้าสำนักพามังกรหมอบใน
ปัจจุบัน ทั้งยังเป็นยอดฝีมือที่มีชื่อเสียงโด่งดังของมหาสมุทรอุดรใน
ปัจจุบัน สำหรับพามังกรหมอบนั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง มันบงการทั่วทั้ง
แผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ ทุกๆ สำนักที่ตั้งอยู่บริเวณแผ่นดินใหญ่
มังกรหมอบล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การปกครองของพามังกรหมอบ
ทั้งสิ้น

แต่เดิมเรื่องราวของสำนักเล็กๆ เฉกเช่นตระกูลขุนนางเหวินเห
รินนั้น ไม่จำเป็นที่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าจะต้องมาให้ความสนใจ
ด้วยพระองค์เองอยู่แล้ว และไม่เห็นจะต้องไปรบกวนถึงจักรพรรดิ

มังกรผงาดฟ้า เวลานี้ จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ากลับมาดำเนินการ
ไต่สวนสาธารณะครั้งนี้ด้วยตนเอง ทุกอย่างจึงแปรเปลี่ยนไปไม่
เหมือนเดิมอีกต่อไปโดยสิ้นเชิง

เนื่องด้วยสาเหตุนี้เอง ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงวันเดียว จึงมี
สำนักเจ้าลัทธิจำนวนไม่น้อยของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบเข้าร่วม
การไต่สวนสาธารณะในครั้งนี้ กระทั่งกลัวว่าจะไปสาย จึงมีเจ้า
สำนักสำนักต่างๆ จำนวนไม่น้อยที่ไปถึงทุ่งมังกรยุทธแต่วัน

ความจริงแล้ว สามารถได้รับการเสด็จมาเป็นผู้ดำเนินการไต่
สวนสาธารณะด้วยตนเองของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้านั้น เป็น
เรื่องที่อยู่เหนือความคาดคิดของแคว้นหยางยิงเป็นอันมาก แรกเริ่ม
เดิมทีให้หยางยิงต้องการชมชู้ตระกูลขุนนางเหวินเหรินตระกูล
ขุนนางตงฟางเท่านั้น และต้องการ

เอาชนไก่มาทำเป็นลูกศร (ใช้กำลังของผู้มีอำนาจมาปกป้อง
ตนเอง) เท่านั้นเอง

เรื่องราวไม่คาดฝันเกิดขึ้น เมื่อเขายื่นฎีกาขอไต่
สวนสาธารณะพลันได้รับการตอบรับจากจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า
ในทันที ทำให้ทุกอย่างกลับกลายเป็นไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

การที่ให้หยางยิงทำเรื่องนี้ได้สำเร็จ พลันทำให้ให้หยางยิงมี
ท่าที่เหมือนได้ยิ้มตาอำปากแล้ว ทำให้ให้หยางยิงรู้สึกอึดอัดใจ
อยู่ลึกๆ ในใจ สิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง
นัก

เห็นทีนี่เป็นการให้ความโปรดปรานของพามังกรหมอบที่มีต่อ แคว้นหยางยิงของพวกเขาแล้ว! ครั้งนี้ ให้หยางยิงถึงกับคิดอยู่ในใจว่า หรือแม้กระทั่งจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าก็เคยได้ยินชื่อเสียงของตนมาแล้วอย่างนั้นรี?

เมื่อนึกไปถึงว่าตนเองนั้นแม้ยังอยู่ในวัยหนุ่ม แต่ก็มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ ด้วยอายุเพียงเท่านี้ก็ไ้ได้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของ แคว้นหยางยิงแล้ว อีกทั้งยังเป็นผู้มีฐานะสูงส่งและมีความเป็นเลิศรูปลักษณ์หน้าตาก็หล่อเหลาเป็นที่ต้องตาต้องใจ ลองนึกดู ใน แคว้นหยางยิงนั้นตนเองเรียกไ้ได้ว่าเป็นที่หลงใหลของผู้คนเรือนหมื่น เป็นชายในฝันของหญิงสาวจำนวนนับไม่ถ้วน และเป็นที่ยกย่องอย่างลับๆ ของหญิงสาวจำนวนนับไม่ถ้วน

หรือว่า จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ารู้สึกชื่นชอบตนเองขึ้นมา ให้ความโปรดปรานตนเองมากเป็นพิเศษ? เมื่อนึกถึงความน่าจะเป็นในข้อนี้แล้ว ให้หยางยิงถึงกับรู้สึกตัวเองนั้นเหมือนตัวเบาหวิวอยู่ไม่น้อย

ทุกคนที่อยู่ในมหาสมุทรอุดรต่างรู้ว่า จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคือสุดยอดสาวงามของมหาสมุทรอุดรในยุคนี้ มีชื่อเสียงอยู่ในระดับเดียวกับเทพธิดาสยบฟ้าแห่งเมืองสมุทรสยบฟ้า ยิ่งไปกว่านั้น จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคือผู้กุมอำนาจสูงสุดของพามังกรหมอบ

ถ้าหากว่าจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าเกิดชอบพอตนเองขึ้นมาจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น ย่อมหมายความว่าตนเองจะต้องก้าวขึ้นสู่

ตำแหน่งสูงโดยไม่ต้องเปลืองแรง ในเวลานี้ ให้หยางยिंगถึงกับรู้สึกตัวลอยขึ้นมา

ทันใดนั้นเอง ให้หยางยिंगเสมือนมองเห็นวันที่ตนเองได้พาหญิงงามกลับบ้าน เหมือนเห็นตนเองนั้นมีชื่อเสียงดังก้องไปทั่วหล้า และมีอำนาจอยู่ในมือ

เมื่อนึกถึงฝันที่เป็นจริงเช่นนี้แล้ว ให้หยางยिंगถึงกับมีจิตที่หลงใหลอยู่บ้าง กระทั่งในฝันก็ยังยิ้มได้

เรื่องนี้จะไปโทษว่าให้หยางยिंगนั้นฝันลมๆ แล้งๆ ก็ไม่ถูก ความจริงแล้ว แม้สำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากที่อยู่ในแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบก็รู้สึกตกใจ เนื่องจากตระกูลขุนนางเหวินเหรินกระทั่งแคว้นหยางยिंगเป็นเพียงสำนักเล็กๆ เท่านั้นเอง เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ไหนเลยต้องให้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามาข้องเกี่ยวด้วยเล่า?

หากแม้เรื่องเล็กน้อยขนาดนี้ยังต้องให้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามาข้องเกี่ยวด้วยละก็ จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคงยุ่งมากจนทำไม่ไหวแน่นอน ดังนั้น ทุกคนต่างรู้สึกว่เรื่องนี้มีเงื่อนงำ และมีบางคนคาดเดาว่า หรือว่าเป็นความจริงที่พามังกรหมอบมีความคิดที่จะบ่มพลังแคว้นหยางยिंगขึ้นมา?

ด้วยความคิดเช่นนี้เอง ดังนั้น บรรดาสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากไม่น้อยหลังจากที่ได้มาถึงทุ่งมังกรยุทธแล้ว กษัตริย์เจ้าสำนักจำนวนมากไม่น้อยจึงดูจะให้ความสนใจต่อแคว้นหยางยिंगเป็นอันมาก

ขณะที่ก่อนจะเปิดการไต่สวนสาธารณะ กษัตริย์ของแคว้นหยางยिंग ซึ่งก็คือบิดาของให้หยางยिंगได้นำยอดฝีมือมาคุมเชิงด้วย

ตนเอง เพื่อคอยสนับสนุนให้กับบุตรของตนเอง กล่าวสำหรับ
แคว้นหยางยิงแล้ว ถ้าหากแสดงตนให้เป็นที่ประจักษ์ต่อหน้า
จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าละก็ ไม่แน่มันอาจจะได้ก้าวสู่ตำแหน่งสูง
โดยไม่ต้องเปลืองแรงได้เพียงชั่วข้ามคืนก็เป็นได้

“กษัตริย์ ขอแสดงความยินดีด้วย บิดามีความสามารถ บุตร
ย่อมมีความสามารถเช่นกัน คุณชายคือผู้มีสติปัญญาโดดเด่น
เป็นมังกรแลหงส์ในหมู่มวลมนุษย์ วันหน้าจะต้องได้ก้าวสู่ตำแหน่ง
สูงในเก้าแดน ชื่อเสียงดังก้องทั่วหล้า” ในทุ่งมังกรยุทธเวลานี้ได้มี
บรรดาสำนักเจ้าลัทธิมารวมตัวกันอยู่จำนวนไม่น้อย เวลาที่มีเจ้า
สำนัก และกษัตริย์บางคนได้พูดคุยกับกษัตริย์ของแคว้นหยางยิง
พวกเขาได้แสดงออกถึงเจตนาในการยื่นขอเอาใจต่อแคว้นหยาง
ยิง

หากเป็นในอดีต แคว้นหยางยิงเป็นเพียงสำนักเล็กๆ แห่งหนึ่ง
เท่านั้น ไม่คู่ควรที่จะให้กษัตริย์เจ้าสำนักเหล่านี้มาเอาใจ แต่
เวลานี้มีผู้คนจำนวนมากที่คาดเดาว่าจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า
อาจมีความตั้งใจที่จะบ่มพื้แคว้นหยางยิงขึ้นมา ยิ่งไปกว่านั้น ให้
หยางยิงนั้นถือเป็นชายหนุ่มผู้มีความฉลาดเป็นเลิศ ไม่แน่มันอาจ
ได้รับการโปรดปรานจากจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าก็เป็นได้

“ไม่ ไม่ บรรดาพี่ท่านชมเกินไปแล้ว ชมเกินไปแล้ว” ในที่สุด
แคว้นหยางยิงได้ถือโอกาสในครั้งนี้แสดงลักษณะอันน่าเกรงขาม
ออกมา ซึ่งทำให้กษัตริย์แคว้นหยางยิงถึงกับยิ้มไม่หุบเลยทีเดียว

สำหรับให้หยางยิงนั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง มีความมั่นใจในตนเอง
อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน รู้สึกว่าตัวเองพลันได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูง

โดยไม่เปลืองแรงได้แล้วในเวลาี่ อำนาจได้ตกอยู่ในมือแล้วในเวลาี่

ในเวลาี่เอง ก็มีผู้ที่เอ่ยถามขึ้นมาว่า"คราวนี้ผู้ที่ถูกไต่สวนสาธารณะนั้นเป็นใคร?"

ความจริงแล้ว ไม่มีใครให้ความสนใจกับการไต่สวนสาธารณะในครั้งนี่ ผู้คนจำนวนมากกว่าที่ให้ความสนใจว่าจะแสดงออกอย่างไรต่อหน้าจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามากกว่า ไม่แน่ว่าอาจได้รับการใส่ใจจากจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าก็เป็นได้

"ได้ยินมาว่าเป็นศิษย์คนหนึ่งของตระกูลขุนนางเหวินเหริน" ยอดฝีมือบางคนที่ได้ข่าวมาเอ่ยขึ้น

"ไม่ ไม่ ไม่ใช่" ให้หย่างยิงรีบเร่งแก้ข่าวทันทีว่า"คนผู้นี้ไม่ใช่ศิษย์ของตระกูลขุนนางเหวินเหริน คนผู้นี้มีความเกี่ยวพันเล็กน้อยกับตระกูลขุนนางเหวินเหรินอยู่บ้าง แต่ ไม่ใช่ศิษย์ของตระกูลขุนนางเหวินเหริน เขาเป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบของพวกเรา แต่ว่า เขาได้แต่งงานอยู่กินกับคุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหริน ทำลายการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟาง ขณะที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางต้องการลงโทษเขา"

ภายในใจของยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยของสำนักเจ้าลัทธิกลับไม่คิดว่าเป็นเช่นนั้น เมื่อได้ยินคำพูดของให้หย่างยิง ในใจของทุกคนเข้าใจได้ว่า การเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของสำนักเป็นเรื่องปรกติ ขณะที่เจ้าคนแซ่หลี่ผู้นี้เพียงแค่อ่ลวงคุณหนูของตระกูล

ขุนนางเหวินเหรินเท่านั้น เรื่องน่าอัศจรรย์เช่นนี้ ตระกูลขุนนางตง ฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินต้องการประหารเขาอย่างลับๆ ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ของผู้คนจำนวนมาก

“ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ พวกเรามีหน้าที่ต้องรักษาความสงบและสันติภาพของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ ขณะที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟาง กลับจับกุมตัวผู้บ่าเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบพวกเรา อย่างลับๆ โดยผลการ อีกทั้งยังจะประหารเขาอย่างลับๆ ซึ่งส่งผล ให้ผู้บ่าเพ็ญตนทั้งหมดของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบต้องระส่ำ ด้งนั้น พวกเรามีหน้าที่ต้องให้ความเป็นธรรม” เวลานี้ ใ้หย่างยิง พุดเสียดเปี่ยมด้วยเหตุผลและคุณธรรมที่ถูกต้อง ท่าที่เหมือนเป็นผู้ที่ ทรงไว้ซึ่งคุณธรรมอย่างนั้น

ภายในใจของผู้คนจำนวนมากไม่น้อยกลับไม่คิดเช่นนั้น เมื่อเห็น ท่าทางลักษณะเช่นนี้ของใ้หย่างยิงแล้ว ทุกคนย่อมเข้าใจได้ว่า มันเป็นการฉกฉวยโอกาสของใ้หย่างยิงเท่านั้น แน่อน ผู้คน จำนวนมากก็ไม่ไปเปิดโปงเขาเท่านั้นเอง

ขณะที่ยอดฝีมือส่วนใหญ่ได้มาชุมนุมกันอยู่ที่ทุ่งมังกรยุทธ แล้วนั้น ศิษย์และยอดฝีมือของตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูล ขุนนางตงฟางก็ได้เดินทางขึ้นมายังทุ่งมังกรยุทธแล้ว

ในขบวนนี้ นอกจากพวกของเหวินเหรินลวีเหร่แล้ว หลี่ชีย่ก็ รวมอยู่ในนั้นด้วย ในเวลานี้ มียอดฝีมือของตระกูลขุนนางเหวินเห รินและตระกูลขุนนางตงฟางเดินขนาบข้างซ้ายขวาของหลี่ชีย่

ในขณะนี้ กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางแล้ว แทนที่จะบอกว่าเป็นการคุมตัวหลี่ซีเยมา บอกว่าเป็นการคุ้มกันตัวหลี่ซีเยมาจะเหมาะสมกว่า ในเวลานี้ พวกเขากลับเกรงว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับหลี่ซีเย เพราะถ้าหากเกิดอะไรขึ้นกับหลี่ซีเยจริงละก็ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางของพวกเขา ก็ไม่สามารถแก้ตัวได้

เมื่อมียอดฝีมือของบรรดาสำนักเจ้าลัทธิเข้าร่วมการไต่สวนสาธารณะครั้งนี้เป็นจำนวนมากเช่นนี้ ทำให้ท่าทีของบรรดาศิษย์และยอดฝีมือของตระกูลขุนนางเหวินเหริน ตระกูลขุนนางตงฟางถึงกับเกรงเครียดจริงจัง ภายในใจรู้สึกได้ว่าไม่มีความสงบ รู้สึกกังวลใจยิ่งนัก

กล่าวสำหรับสองตระกูลใหญ่พวกเขาแล้ว อย่าว่าแต่ไปเผชิญหน้ากับจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าเลย แม้แต่อยู่ต่อหน้าสำนักเจ้าลัทธิเหล่านี้ พวกเขาทั้งสองตระกูลก็รู้สึกอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออกอยู่แล้ว

แต่ทว่า เวลานี้ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางไม่มีทางเลือก ถ้าหากพวกเขาไม่ยอมนำตัวหลี่ซีเยมารับการไต่สวนสาธารณะ เท่ากับเป็นศัตรูกับจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า การเป็นศัตรูกับจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าในแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบผลที่จะตามมาย่อมสุดที่จะคาดคิดได้!

เวลานี้ กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางแล้ว สภาพของหลี่ซีเยไม่เหมือนเป็นนักโทษ พวกเขาเกือบจะเคารพบูชาเขาเฉกเช่นบรรพบุรุษแล้ว เวลานี้ ทั้งตระกูลขุน

นางเหวินเหวินและตระกูลขุนนางต่างคาดหวังว่าในขณะที่เข้ารับการไต่สวนสาธารณะนั้น หลี่ชีย่จะพูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้กับพวกเขาสองตระกูล

หลังจากที่ก้าวขึ้นมาอยู่ที่ทุ่งมังกรยุทธแล้ว หลี่ชีย่มองไปที่ทะเลและยี่มชนิดหนึ่ง จากนั้น สายตาของหลี่ชีย่ได้มองไกลไปยังแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ สภาพของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบเสมือนตั้งเป็นสัตว์ขนาดใหญ่ที่หมอบอยู่บนทะเลอย่างนั้น

ถ้าหากขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้าแล้วมองไกลออกไป สามารถมองเห็นแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบมีเทือกเขาขนาดใหญ่ที่พาดผ่านขวางไปกับแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบทั้งหมด เทือกเขานี้ก็เหมือนตั้งเป็นมังกรตัวหนึ่งที่หมอบอยู่บนแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ อย่างไรก็ตาม ขณะที่มังกรยักษ์ตัวนี้หมอบอยู่กับแผ่นดินใหญ่อยู่ ส่วนหัวของมันเหมือนต้องการดำดิ่งลงสู่ใต้ทะเลอย่างนั้น

ขณะที่เกาะที่มีชื่อว่าทุ่งมังกรยุทธแห่งนี้ดูเหมือนเป็นมังกรหมอบขนาดใหญ่ที่โผล่เอาส่วนหัวของมันขึ้นมาเหนือน้ำทะเล

หลี่ชีย่ถึงกับเพยร่อยยิ้มเฉยเมยออกมาให้เห็นขณะมองดูแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบที่อยู่ห่างไกลออกไป เป้าหมายของเขาก็คือที่นี่ ส่วนที่ว่าไต่สวนสาธารณะนั้นเป็นเพียงตามน้ำไปอย่างนั้น เป็นการสยบเหตุการณ์ในครั้งนี้และให้โอกาสนั่งหนุตัวน้อยเหวินเหวินหวายวัยด้วยการชี้แนะทางสว่างในชีวิตให้กับนางเท่านั้นเอง

ตอนที่ 1559 จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า

เมื่อตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางคุมตัวหลี่ชียเอ๋อขึ้นไปยังทุ่งมังกรยุคแล้ว ให้หยางยงถึงกับอึ้งอย่างเย้ยหยัน กล่าวสำหรับเขาแล้วข้ออ้างที่ว่าไต่สวนสาธารณะเป็นเพียงเครื่องมือของเขาเท่านั้นเอง เป็นการอาศัยการไต่สวนสาธารณะครั้งนี้ทำลายตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟาง

สำหรับความเป็นความตายของหลี่ชียเอ๋อ เขาไม่ได้ใส่ใจอยู่แล้ว กระทบกล่าวสำหรับเขาแล้ว ต่อให้หลี่ชียเอ๋อสามารถรอดตายจากการพิจารณาความกับการไต่สวนสาธารณะไปได้ แต่ทว่าต่อไปหากมีโอกาส เขาก็จะสังหารหลี่ชียเอ๋อให้จงได้ เนื่องจากหลี่ชียเอ๋อได้ล่วงเกินต่อเขา!

“เวลานี้ บรรดาภักษัตริย์เจ้าสำนักล้วนอยู่ด้วยกันที่นี่ เจ้าสามารถบอกเล่าเรื่องราวให้กับบรรดาภักษัตริย์เจ้าสำนักว่า เจ้าถูกตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางจับกุมล้นๆ ได้อย่างไรกัน” ถือเป็นโอกาสที่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ายังมาไม่ถึง ให้หยางยงต้องการสร้างบรรยากาศให้กับตนเอง ดังนั้น จึงได้กล่าวต่อหลี่ชียเอ๋อ

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของให้หยางยง ทำให้ยอดฝีมือของตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางล้วนแล้วแต่ดูไม่ลึดยิ่งนัก เดิมเรื่องนี้เป็นเรื่องภายในครอบครัวของพวกเขา กลับถูกให้หยางยงนำมาเปิดโปงจนรู้กันทั่วบ้านทั่วเมือง กล่าวสำหรับ

ตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินแล้ว มันคือความอับยศอย่างใหญ่หลวง

“จับกุมลับๆ ? อะไรที่เรียกว่าจับกุมลับๆ ?” หลี่ชีย่ละสายตากลับมา ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น และมองดูไห้หยางยิงที่กำลังล่าพองใจ

เมื่อหลี่ชีย่พูดเช่นนี้ออกมา จึงทำให้บรรดาศิษย์ของตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินที่มีท่าทีหนักแน่นจริงจัง ค่อยหายใจโล่งอกชนิดหนึ่ง บรรดาบรรพบุรุษของตระกูลขุนนางเหวินเหรินเคยให้เหวินเหรินเขียนสื่อรวมทั้งเหวินเหรินลวีเหร่ไปขอร้องหลี่ชีย่ โดยเฉพาะในสายตาของบรรพบุรุษทั้งสองตระกูลมองว่า ในเมื่อหลี่ชีย่คือสามีของเหวินเหรินลวีเหร่ หากมีเหวินเหรินลวีเหร่ไปขอร้องต่อหลี่ชีย่ ไม่นั่นกหลี่ชีย่อาจยื่นอยู่ข้างเดียวกันกับพวกเขาก็เป็นได้

ก่อนหน้านี้ ท่าทีของหลี่ชีย่มีความคลุมเครือมาโดยตลอด ทำให้ทั้งสองตระกูลใหญ่ต่างเกรงว่าหลี่ชีย่จะแฉกัดพวกเขาในขณะที่มีการไต่สวนสาธารณะ เวลานี้ เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ จึงทำให้ตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินรู้สึกโล่งอกไปทีหนึ่ง

“ก็สองตระกูลใหญ่หลังจากจับกุมตัวเจ้าแล้ว คิดจะจัดการกับเจ้าอย่างลับๆ ไง” ไ้หยางยิงรีบเร่งกล่าวต่อว่า “เจ้าวางใจเถอะ เจ้าไม่ใช่ศิษย์ของสองตระกูลใหญ่ ในฐานะที่เป็นผู้บำเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ ตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินไม่มีสิทธิ์จับกุมเจ้า ยิ่งไม่มีสิทธิ์ประหารเจ้า ขอเพียงเจ้า

บอกความจริงออกมา บรรดาภคัตริย์เจ้าสำนักที่อยู่ในเหตุการณ์ ล้วนแล้วแต่สามารถให้ความเป็นธรรมแก่เจ้าได้”

การที่ไ้หย่างยิงพยายามโหมไฟให้แรงขึ้น ทำให้บรรพบุรุษของสองตระกูลต่างมีสีหน้าที่ดูไม่จี๊ดจนถึงขีดสุด เจ้าบ้านตระกูลขุนนางเหวินเหรินถึงกับทนไม่ได้ส่งเสียงคัดค้านออกมาว่า “องค์ชายไ้ให้ นี่มันเป็นเรื่องภายในครอบครัวของตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเราเท่านั้น!”

“ใช่หรือไม่ใช่ คู่กรณีก็อยู่ในเหตุการณ์แล้ว ทำไมไม่ฟังคำพูดของเขาดูบ้างล่ะ?” ไ้หย่างยิงกล่าวยิ้มเยาะออกมา

“ถูกต้อง พวกเราจะให้ความยุติธรรมกับเจ้า มีอะไรกล่าวๆ พูดออกมาได้เลย เมื่อถึงเวลานั้น ฝ่าบาทก็จะให้การตัดสินที่ยุติธรรมแก่เจ้า” เวลา นี้ มีเจ้าสำนักที่เห็นด้วยกับคำพูดของไ้หย่างยิง

“อย่างนั้นรี?” หลี่ชียเอถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “ถ้าหากว่า ข้าเป็นลูกเขยของตระกูลขุนนางเหวินเหริน เช่นนั้นแล้วคือบุคคลภายนอกหรือไม่? คือศิษย์ของตระกูลขุนนางเหวินเหรินใช่หรือไม่?”

หลายคนรู้สึกตะลึง เมื่อลู่ๆ หลี่ชียเอได้พูดคำๆ นี้ออกมา แม้แต่ไ้หย่างยิงก็มีสีหน้าที่เปลี่ยนไป

“ถูกต้อง ถูกต้อง นี่มันเป็นเรื่องภายในครอบครัวของตระกูลขุนนางเหวินเหรินพวกเรา ไม่จำเป็นต้องมีการไ้สวนสาธารณะเสมอไป” เจ้าบ้านตระกูลขุนนางเหวินเหรินพลันรู้สึกโล่งอกทันทีเมื่อหลี่ชียเอพูดออกมาเช่นนี้ จึงรีบกล่าวออกไป

“เจ้ากลายเป็นลูกเขยของตระกูลขุนนางเหวินเหรินตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?” ไห่หยางยิงซักสีหน้าทันที กล่าวเสียงน่าเกรงขามว่า “คุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้ยกให้กับตงฟางซงของตระกูลขุนนางตงฟาง เป็นเรื่องที่เราทุกคนทั่วหล้า เจ้ามั่นลูกเขยที่โผล่มาอย่างกะทันหัน? นับเป็นตัวละครอะไร? แหะ เจ้ามั่นคือคนที่ทำลายการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของตระกูลขุนนาง เป็นสารเลวที่ล่อลวงหญิงสาวผู้บริสุทธิ์...”

“จงใจทำลายความสามัคคีปองดองของสำนักต่างๆ ในแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ ในฐานะที่เป็นชายชู้ไม่เป็นที่ยอมรับของทั่วหล้า หากเป็นเช่นนี้ คนสารเลวเช่นเจ้าควรลงโทษด้วยการเผาค่อยๆ เผาให้ตาย เพื่อเป็นการเตือนสติอันธพาลที่จงใจทำลายความสงบสุขของบรรดาสถาบันต่างๆ ของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ ใครกล้ากระทำผิดอย่างกำเริบเสิบสาน จะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก!”

ครั้นไห่หยางยิงเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองของเขาเผยปณิธานการฆ่าออกมา

“ถูกต้อง หากเป็นการทำลายการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของตระกูลขุนนางจะต้องลงโทษอย่างหนัก แม้ลงทัณฑ์ด้วยการเผาให้ตายก็ไม่นับว่าเกินเลย” มีเจ้าสำนักที่ร้องออกมาให้การสนับสนุนทันที

กล่าวสำหรับ บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักที่อยู่ในเหตุการณ์ พวกเขาไม่ได้ให้ความสนใจเรื่องการจับกุมตัวอย่างลับๆ และตัดสินความอย่างลับๆ ของตระกูลขุนนางเหวินเหรินแต่อย่างใด ความจริง

แล้ว เรื่องเช่นนี้ สำนักต่างๆ ล้วนแล้วแต่เคยทำเช่นนี้กันมาแล้ว ทั้งสิ้น ทุกคนจึงไม่รู้สึกอะไร เป็นเพียงการถือโอกาสนำมากล่าวอ้างของให้หย่างยงเท่านั้น

แต่ทว่า หากเป็นการล่อลวงคุณหนูของตระกูลขุนนาง ทำลายการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันล่ะก็ เป็นกรณีที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง มีสำนัก หรือสำนักเจ้าลัทธิใดบ้างที่ไม่เคยมีการการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันมาก่อน? ใครบ้างที่ต้องการให้เรื่องการทำลายการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันลักษณะเช่นนี้มาเกิดกับสำนักของตน? ดังนั้น จึงมีกษัตริย์เจ้าสำนักยินดีที่จะให้มีการลงทัณฑ์ด้วยการเผากับกรณีของหลี่ซีเย เพื่อเป็นการเตือนใครก็ตามที่คิดจะล่อลวงคุณหนูของตระกูลขุนนาง ทำลายการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันในแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบ! เป็นการทำให้เป็นตัวอย่าง สร้างความน่าเกรงขามขึ้นมา!

ให้หย่างยงกล่าวน่าเกรงขามขึ้นมาว่า “แม้ว่าข้าจะรู้ว่าทางตระกูลขุนนางเหวินเหรินกับตระกูลขุนนางตงฟางได้สัญญาจะให้ผลประโยชน์อะไรแก่เจ้า ถ้าหากเวลานี้เจ้าคิดว่าตนเองเป็นคนของตระกูลขุนนางเหวินเหริน นั่นก็คือได้ทำลายการเกี่ยวดองสมรสระหว่างกัน เจ้ากับคุณหนูของตระกูลขุนนางเหวินเหรินล้วนแล้วแต่เป็นขู่ทั้งคู่ สมควรลงทัณฑ์ด้วยการเผาไฟให้ตายเดี๋ยวนี้!”

เวลานี้ การข่มขู่ของให้หย่างยงมีความชัดเจนมาก ต่อให้ผู้ที่โง่เขลากว่านี้ก็ฟังออก ถ้าหากหลี่ซีเยยืนอยู่ข้างฝ่ายตระกูลขุนนางเหวินเหรินล่ะก็ ให้หย่างยงก็จะอาศัยการสนับสนุนจากบรรดากษัตริย์เจ้าสำนัก เพื่อเผาหลี่ซีเยให้ตาย แต่หากว่าหลี่ซีเยแว้งกั้ด

ตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางสะก็ เขาจะมีโอกาสรอดชีวิต

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เมื่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้ก็ต้องรู้ว่าควรจะทำอย่างไร หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นต้องหันไปแสวงหาดตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางที่หนึ่งเพื่อเอาตัวรอด เนื่องจากจะอย่างไรเสีย ก่อนหน้านั้น ทั้งตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางก็คิดจะเอาชีวิตเขาเหมือนกัน

หลี่ชีย่ถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาให้เห็น กับการข่มขู่ของไห่หยางยিং เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “เจ้านับเป็นตัวละครอะไร จึงได้ทำขี้อ้อมไม้ต่อหน้าข้า ถือเป็นโอกาสที่ข้ายังไม่ทันโกรธ ไส้หัวไปให้พันเดียวนี้ ให้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามาพบข้า”

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา สีหน้าของไห่หยางยিংพลันเปลี่ยนไป แม้แต่กษัตริย์เจ้าสำนักต่างๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ ศิษย์ของตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางยิ่งตระหนกตกใจจนใบหน้าขาวซีด

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ ใครบ้างหาญกล้ากล่าวคำอวดดีเช่นนี้ ถึงกับบอกให้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามาพบกับเขา?

“เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย ข้านี้แหละจับตัวเจ้าเอาไว้ก่อน...” ไ่หยางยিংโกรธอย่างยิ่งเมื่อถูกหลี่ชีย่ทำให้ต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าธารกำนัล จึงร้องคำรามออกมาและพุ่งเข้าจับตัวหลี่ชีย่

“เพียะ...” ไ่หยางยিংยังไม่ทันได้จับตัวหลี่ชีย่ พลันถูกหลี่ชีย่ตบจนหน้าหันและตัวปลิวออกไปตามแรง แค่หนึ่งฝ่ามือทำเอาพัน

ของเขาหลุดร่วงทั้งปาก อ้าปากพ่นเอาเลือดสดๆ และฟันที่หลุด
เต็มปากออกมา

ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกตกใจกับการเปลี่ยนแปลงที่
เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทุกคนล้วนแล้วแต่อยู่ในอาการตะลึง ไม่มี
ใครคาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นมาอยู่ก่อน

“เจ้าเดรัจฉานน้อย รนหาที่ตาย! จับมันเอาไว้ ต้องจับเป็น!”
กษัตริย์หยางยिंग โกรธจัด เมื่อเห็นบุตรของตนถูกหยาม ถูกหนึ่งฝ่า
มือฉนพ่นร่วง จึงพายอดฝีมือหลายร้อยคนบุกเข้าไป พลันล้อมหลี
ซิเย่เอาไว้ หมายจับเป็นหลีซิเย่ให้ได้

“จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าเสด็จแล้ว...” ทันใดนั่นเอง เสียงหุ้ม
ต่ำดังขึ้น เสมือนหนึ่งเป็นเสียงฟ้าร้องอย่างนั้น

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่สะดุ้ง เวลานี้ทยอยพากัน
คุกเข่าลงเมื่อได้ยินเสียงร้องเช่นนี้ แม้แต่กษัตริย์หยางยिंगที่คิดจะจับ
เป็นหลีซิเย่ก็ไม่สนอย่างอื่นรีบเร่งคุกเข่าลงกับพื้น

“ถวายบังคมฝ่าบาท...” ในเวลานี้ บริเวณทุ่งมังกรยุทธเห็นแต่
หัวที่คุกเข่าอยู่เต็มไปหมด ทุกคนล้วนแล้วแต่คุกเข่าอยู่กับพื้น
ยกเว้นหลีซิเย่เพียงคนเดียวเท่านั้น

เวลานี้ พวกเหวินเหรินเจียนสื่อ และเหวินเหรินลวีเหร่ยที่อยู่
ข้างๆ เห็นหลีซิเย่ยังคงยืนนิ่งอยู่ พวกเขาถึงกับตกใจอย่างยิ่ง เหวิน
เหรินลวีเหร่ยรีบดึงกระตุกแขนเสื้อของหลีซิเย่ส่งสัญญาณให้เขา
คุกเข่าลง ขณะที่หลีซิเย่เพียงยิ้มๆ เท่านั้น

ขณะนี้ ปราภฏผู้หญิงคนหนึ่งเห็นฟ้าลงมา การปราภฏตัวของนางทำให้ทั่วทั้งหมู่เกาะปราภฏกลืนอายของความชุ่มชื้นตลบอบอวล โดยเฉพาะใต้เท้าของนางเหยียบอยู่บนตัวของมังกรน้ำ เป็นการทำให้อำนาจของนางดูโดดเด่นมากขึ้นกว่าเดิม

ด้านหลังของผู้หญิงคนนี้มีผู้เฒ่าสองคนติดตามอยู่ ดวงตาทั้งสองของสองผู้เฒ่าปราภฏประกายเย็นเยือกที่แลบออกมา ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อถูกสายตาของเขากวาดผ่านมาถึงกับร่างสั่นเทา ขนลุกชูในใจ

ยามเมื่อผู้หญิงคนนี้อยู่บนเกาะ เห็นนางกวาดสายตามองออกไป พลันไปหยุดอยู่บนตัวของหลี่ชียเอ่ ขณะที่หลี่ชียเอ่ก็จ้องมองไปที่ตัวของนาง เพยรอยยิ้มบางเบาออกมา

“ฝ่าบาท ขอฝ่าบาทให้ความเป็นธรรมกับผู้น้อยด้วย” เมื่อให้หยางยงเห็นจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ามาถึง รีบเร่งล้มลุกคลุกคลานเข้าไปอยู่ตรงหน้า กล่าวกับผู้หญิงผู้นี้ว่า “เจ้าหนูแซ่หลี่อาศัยอิทธิพลของตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางคิดว่าสามารถทำอะไรก็ได้ เขายังกล่าววาจาโอหังอวดดี กล่าววาจาลบลู่ฝ่าบาท ข้าน้อยเพื่อผดุงเกียรติของฝ่าบาท จึงต่อสู้กับเขา...”

เวลานี้ ให้หยางยงพูดออกมาเกินจริง ไม่เพียงต้องการใส่ร้ายหลี่ชียเอ่ต่อหน้าจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า โดยเฉพาะยังต้องการใส่ร้ายตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางอีกด้วย เรียกว่ายิงกระสุนนัดเดียวได้นกสองตัว

พลันที่ไห้หยางยิงกล่าวคำเช่นนี้ออกมา บรรดายอดฝีมือของตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินล้วนแล้วแต่วิญญานแหบออกจากร่าง ถ้าหากถูกไห้หยางยิงให้ร้ายสำเร็จจริงล่ะก็ ตระกูลขุนนางเหวินเหริน และตระกูลขุนนางตงฟางก็คงต้องจบสิ้นเป็นแน่แท้

สำหรับกษัตริย์เจ้าสำนักอื่นๆ ต่างมีท่าทีเย็นชา ไม่มีใครก้าวออกมากล่าวสิ่งใด กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหรินเป็นเพียงสำนักขนาดเล็กเท่านั้น ไม่มีใครไปใส่ใจในความเป็นความตายของพวกเขา

เวลานี้ จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าจ้องมองดูหลี่ซีเย ขณะที่หลี่ซีเยก็จ้องมองนาง และเผยรอยยิ้มบางเบาออกมา

ในขณะนี้ พวกของเหวินเหรินลี้หเรยตกใจจนวิญญานแหบออกจากร่าง เหวินเหรินลี้หเรยรีบยื่นมือไปดึงหลี่ซีเย นางเกือบจะร้องไห้ออกมาแล้วในเวลานี้ หากหลี่ซีเยยังคงไม่ยอมคุกเข่าลงล่ะก็ เกรงว่าตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาจะต้องถูกทำลาย

“ฝ่าบาท เจ้าอัปลักษณ์ผู้นี้ลบลู่ฝ่าบาท กล่าววาจาไร้มารยาท ให้ข้าน้อยจับเป็นเจ้าอัปลักษณ์นี้เอาไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อให้ฝ่าบาททรงลงพระอาญา” ครั้นกษัตริย์หยางยิงเห็นจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าจ้องหน้าหลี่ซีเย จึงเข้าใจว่าจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคงกริ้วแล้ว เข้าใจว่าเป็นโอกาสที่จะได้สร้างผลงานแล้ว

ดังนั้น ทันใดนั่นเอง กษัตริย์หยางยิงจึงนำพายอดฝีมือส่วนหนึ่งบุกเข้าจับตัวหลี่ซีเย ทันที

“ปัง...” หลี่ซีเยอาศัยเท้าข้างเดียวกวาดพวกมันจนกระเด็นไปทั้งหมด จนต้องกระอักโลหิตออกมา

หลี่ซีเยชี้คร้านจะมองหน้าพวกเขา ละสายตากลับมา ยึดมั่นหนึ่งนั่งลงบนบัลลังก์จักรพรรดิ ซึ่งบัลลังก์นี้ถูกเตรียมเอาไว้สำหรับเป็นที่นั่งของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า

ตอนที่ 1560 นางผู้หนึ่งที่ขงน้ำชา

เมื่อหลี่ชียเอ๋นงอยู่บนบัลลังก์กษัตริย์นั้น บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักทั้งหมดที่กำลังคุกเข่าอยู่กับพื้นถึงกับเสียวสันหลังวาบบ ล้วนแล้วแต่รู้สึกหวาดผวา เจ้าหนูผู้นี้มีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่ ถึงกับหาญกล้าทำอวดดีต่อหน้าจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าได้

สำหรับตระกูลขุนนางตงฟางและตระกูลขุนนางเหวินเหริน โดยเฉพาะตระกูลขุนนางเหวินเหรินนั้น ยิ่งพวกเหวินเหรินเจียนสีอดด้วยแล้ว สีหน้าของพวกเขาขาวซีด หันใดนั้น พวกเขาเหมือนมองเห็นวันที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินถูกทำลายไปอย่างนั้น

นี่หาใช่เพียงแต่ทำกำเร็บเสิบसानต่อหน้าจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าเท่านั้น ทั้งยังได้ยึดครองบัลลังก์ของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าอีกด้วย ถือเป็นการเนรคุณ มีโทษเพียงตัดศีรษะสถานเดียว หรือกระทั่งถูกประหารเก้าชั่วโคตรก็เป็นได้

ที่น่ากลัวมากไปกว่านั้นก็คือ หลี่ชียเอ๋นงไม่อาจตัดขาดความสัมพันธ์กับตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาไปได้ หากแม้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าทรงกริ้วขึ้นมาล่ะก็ เกรงว่าตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาจะต้องเผชิญกับการถูกประหารสิ้นทั้งครอบครัว

“เจ้าหนู อย่างนะ อย่างได้กำเร็บเสิบसान...” เจ้าสำนักบางคนที่อยู่เหตุการณ์นั้นไม่ได้จนบังเกิดความกล้าขึ้นมา และร้องทวาด

ต่อหลี่ซีเย เมื่อเห็นเขานั่งอยู่บนบัลลังก์กษัตริย์ เพื่อต้องการแสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อหน้าฝ่าบาท

หลี่ซีเย ไม่คิดจะมองหน้าสักครั้งด้วยซ้ำ ยังคงยึดครองบัลลังก์กษัตริย์อยู่ผู้เดียว ท่าทางไม่เกรงใจใคร เอนนั่งและล่องมองจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าอยู่ตรงนั้น ยิ้มกล่าวว่า “น้องเสวียนคนสวย ข้าอุตสาหะเดินทางมาไกล ทำไมรี ไม่คิดจะต้อนรับข้าอย่างดีสักครั้งรี?”

พลันที่หลี่ซีเยพูดคำๆ นี้ออกมา บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักที่อยู่เหตุการณ์ถึงกับตระหนกสุดขีด ยิ่งพวกเหวินเหรินเฉียนลือด้วยแล้ว ตกใจจนแทบวิญญานออกจากร่าง ยึดครองราชย์บัลลังก์ก็แย่แล้ว เวลานี้ยังพูดจาตะโลมฝ่าบาทของพวกเขาอีก โทษสมควรตายหมื่นครั้ง! เกรงว่าเรื่องเช่นนี้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าต้องไม่สามารถยอมรับได้อย่างแน่นอน

จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าของพวกเขาคือยอดฝีมือแห่งยุคของมหาสมุทรอุดร มีอำนาจและตำแหน่งสูงส่ง เฉกเช่นนางที่เป็นสุดยอดหญิงงามแห่งยุคเช่นนี้ ใครบ้างที่หาญกล้ากล่าววาจาตะโลมนางได้? คงเป็นที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้วกระมัง

อย่างไรก็ตาม ท่าทีของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ากลับทำให้บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักที่คุกเข่าอยู่ทั้งหมดจนตาถลนหลุดออกจากเบ้าตา ภาพของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ายิ้มชนิดที่เรียกว่าสวยหยาดเยิ้ม บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่เคยได้พบเห็นรอยยิ้มที่งามหยาดเยิ้มเช่นนี้มาก่อน!

“ทราบว่าพี่หลี่มาถึง น้องจึงได้เตรียมใบชาเขียนพามังกร หมอบชุดหนึ่งมาเป็นพิเศษ เพื่อให้พี่หลี่ได้ลิ้มลอง” จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ายิ้มกล่าวออกมา

จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าที่อยู่ตรงหน้าก็คือเจ้าสำนักพามังกร หมอบ ซึ่งก็คือคนคุ้นเคยของหลี่ชีย่นามว่อหลงเสวียนนั่นเอง!

“สุดยอดชาติทะเลลึก ควรแก่การลิ้มลอง งั้นก็ขงมาให้ลองชิมก็แล้วกัน” หลี่ชีย่นพยักหน้ายิ้มกล่าวด้วยท่าที่มันเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล

เวลานี้ ผู้เฒ่าทั้งสองที่ติดตามอยู่กับว่อหลงเสวียนซ้ายขวา ยกเอาสำหรับโต๊ะสำหรับนั่งลิบชา เตรียมเตาต้มน้ำชา

ว่อหลงเสวียนที่ดูอรชรอ่อนแอ ก้าวเดินออกไป ท่าที่เหมือนเอียงอายดูไม่เป็นธรรมชาติอยู่บ้าง ท่วงท่าที่งดงามเรียกได้ว่าเป็นหนึ่งทั่วหล้า นางนั่งอยู่ด้านหน้าโต๊ะคอยควบคุมเตาไฟด้วยตนเอง มือที่ขาวดั่งหยกรินน้ำจากน้ำพุวิเศษ เพื่อปรุงชาเขียน

เพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น หมอกควันที่ลอยวนเวียน กลิ่นหอมของชาที่ลอยขึ้นมา ทิวทัศน์บริเวณกลับกลายเป็นเงียบสงบ มีเพียงเสียงของไม้ที่ไหม้ไฟดังเปี้ยะๆ ออกมา

บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักทั้งหมดที่คุกเข่าอยู่กับพื้นถึงกับจ้องตาถลน มองดูภาพเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าเป็นผู้ใดกัน? คือผู้บงการแผ่นดินใหญ่ มังกรหมอบของพวกเขา ฐานะสูงส่ง กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว คิดอยากจะพบหน้าสักครั้งยังเป็นเรื่องยาก

แต่แล้ว ในเวลานี้ จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าของพวกเขากลับ
ปรุงซาให้กับบุรุษที่สุดแสนจะธรรมดาตรงหน้าด้วยตัวเอง โดยที่
บุรุษผู้นั้นนั่งเงิบๆ อยู่บนบัลลังก์กษัตริย์ ทันใดนั้น เขานั้นแหละคือ
ผู้บงการของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ทันใดนั้น เขานั้นแหละคือผู้
ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดของโลกใบนี้ สำหรับจักรพรรดิมังกรผงาด
ฟ้าของพวกเขา นั้น เป็นเพียงหญิงรับใช้ที่มีหน้าที่ปรุงซาให้เท่านั้น

ภาพที่อยู่ตรงหน้าสร้างความสะเทือนหวั่นไหวมากเหลือเกิน
สำหรับบุคคลระดับเหวินเหรินเจียนซือ เหวินเหรินลิวเหย่ ตงฟาง
ซง ยิ่งเรียกได้ว่าถึงกับอ้าปากกว้างหุบไม่ลง

พวกของเหวินเหรินเจียนซือไม่เคยคาดฝันมาก่อนว่าจะมีเรื่อง
เช่นนี้เกิดขึ้น ในมุมมองของพวกเขา จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าคือผู้
ที่ดำรงอยู่ในฐานะที่สูงสุดอยู่แล้ว เสมือนดังสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น
แต่ว่า มาวันนี้ จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดยัง
ต้องมาซงซาให้กับผู้ชายที่ธรรมดาๆ ตรงหน้า

หลังจากที่ต้มชาเสร็จแล้ว ว่อหลงเสวียนยกเสิร์ฟด้วยตนเอง
การปรนนิบัติดูแลถึงเพียงนี้ ทำให้บรรดาบรรดากษัตริย์เจ้าสำนักที่
อยู่ในเหตุการณ์มองดูด้วยความหวั่นไหว ทถามโลกหล้า ยังจะมีใคร
ที่สามารถทำให้จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าของพวกเขาต้องคอย
เสิร์ฟน้ำชาด้วยตนเอง?

หลี่ชีย่ลิบเบาๆ คำหนึ่ง ส่งเสียงลึลึ้อออกมา และยิ้มกล่าวว่า
“นับว่าเป็นชาที่ดี แต่ว่า เมื่อเทียบกับชาชั้นเลิศที่ปฐมบรรพบุรุษ
พวกเจ้านำเอามาจากแหล่งกำเนิดที่แท้จริงแล้วนับว่ายังมีช่วงห่าง
อยู่บ้าง”

“พูดเช่นนี้แสดงว่า พี่หลีต้องได้เคยลิ้มลองซาบรพบุรุษของ ผามังกรหมอบพวกเรามาแล้วนะสิ?” นัยน์ตาที่สดใสของว่อหลง เสวียนเปล่งเป็นประกาย เอ่ยถามด้วยท่าที่มยิ้มขึ้นมา

หลีชีเยยิ้มแต่ไม่ตอบ วางถ้วยน้ำชาลง มองดูบรรดากษัตริย์ เจ้าสำนักที่คุกเข่าอยู่กับพื้นเต็มไปหมด กล่าวเรียบเฉยออกมาว่า “ลุกขึ้นมาให้หมด”

ในเวลานี้ บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักที่คุกเข่าอยู่ทั้งหมดล้วน แล้วแต่รู้สึกตัวสั่นงันงก โดยเฉพาะบรรดากษัตริย์เจ้าสำนักที่เคย กล่าววาจาโอ้อวดไร้ยางอายต่อหลีชีเยก่อนหน้านี้ ยิ่งถูกทำให้ ตกใจจนแทบกลายเป็นอัมพาต พวกเขาถูกทำให้ต้องตกใจจน หมอบอยู่กับพื้นตรงนั้น

แม้แต่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าของพวกเขาจะต้องลงมือสัมผัส กับมือเอง ขณะที่พวกเขาถึงกับหาญกล้าลบหลู่ชายผู้นี้ โทษถึง ทำลายสำนักเลยทีเดียว!

“ในเมื่อคุณชายหลีได้ละเว้นโทษที่ไม่ให้ความเคารพแล้ว ก็ลุก ขึ้นมาเถอะ” เวลานี้ ว่อหลงเสวียนได้มองดูบรรดากษัตริย์เจ้าสำนัก ที่คุกเข่าอยู่ และเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

ว่อหลงเสวียนในเวลานี้มีท่วงท่าลักษณะของผู้กุมอำนาจ มี อำนาจอันน่าเกรงขามของผู้เป็นจักรพรรดิ ในฐานะผู้กุมอำนาจ ของแผ่นดินใหญ่่มังกรหมอบยอมไม่ไช่ชื่อเสียงลอมปลอมอยู่แล้ว

หลังจากได้รับความเห็นชอบจากว่อหลงเสวียนแล้ว บรรดา กษัตริย์เจ้าสำนักที่อยู่ในเหตุการณ์จึงได้ลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่ตัวสั่น

งันงก เวลาณี พวกเขาถึงกับรู้สึกได้ถึงเขาทั้งสองข้างที่อ่อนแรง
ต่างรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน

“คนอย่างข้าชอบฝังแค่นั” เวลาณี หลีชีเย่ลืบนำซาไปคำหนึ่ง
ยืมท่าที่เฉยเมย และกล่าวว่า “ลากตัวให้หย่างอิงออกไปประหาร
เสี”

พลันที่หลีชีเย่พูดจบ ไม่ต้องรอให้ว่อหลงเสวียนพยักหน้า ผู้
เฒ่าสองคนที่ติดตามว่อหลงเสวียนมาได้จับกุมตัวให้หย่างอิงเอาไว้
คนอื่นอาจไม่รู้จักประวัติความเป็นมาของหลีชีเย่ แต่ผู้เฒ่าที่
ติดตามว่อหลงเสวียนมานั้นรู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลีชีเย่ คน
ที่หาญกล้ากระหังเนรเทศคนของพรรคเซี่ยนเหินได้ บรรดาผู้ได้ชื่อ
ว่าเป็นกษัตริย์เจ้าสำนัก ในสายตาของจอมโหดแล้วมันก็แค่มด
ปลวกเท่านั้นเอง!

“ฝ่าบาท วัชีวิตด้วย...” เวลาณี ให้หย่างอิงตกใจสุดขีด ก่อน
หน้านั้นเขายังฝันหวานอยู่เลย ไม่นึกเลยว่เวลาณีเคราะห์กรรม
กลับมาเยือนเสีแล้ว

“ฝ่าบาท ระงับการประหารไว้ก่อน...” เวลาณี กษัตริย์หย่างอิงก็
รีบคุกเขาลงกับพื้น ร้องขอชีวิตให้กับบุตรชายของตน

“ข้าลงมือ แคประหารชีวิตลูกชายที่โง่เขลาของเจ้า” ว่อหลง
เสวียนมองดูด้วยท่าที่เหย่หยัน เอ่ยขึ้นซ่าๆ ว่ “ถ้าหากให้
คุณชายหลีลงมือด้วยตนเอง ก็คือทำลายแคว้นหย่างอิงของเจ้า
เจ้าเลือกเอาเองก็แล้วกัน”

เมื่อกษัตริย์หยางยิงได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว พลันอ่อนแรงไป
ทั้งตัว นั่งลงกับพื้นและเหม่อลอยอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน

“คร้ากก” ผู้เฒ่าทั้งสองจัดการตัดศีรษะของไห่หยางยิงออกมา
อย่างไม่ลังเล กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ไห่หยางยิงเป็นเหมือนดัง
สามัญชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น หากทำให้หฺลื่อชีย่ต้องโกรธละก็
แม้แต่พามังกรหมอบของพวกเขา ก็ถูกทำลายลงได้ นับประสาอะไร
กับแคว้นหยางยิงที่เป็นเพียงสำนักเล็กๆ เท่านั้น

หลังจากที่ไห่หยางยิงถูกตัดศีรษะไปแล้ว หฺลื่อชีย่ไม่ได้มอง
แม้แต่บ่อย กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ตระกูลขุนนางเหวินเหริน ตระกูล
ขุนนางตงฟาง เข้ามาให้หมด”

เมื่อหฺลื่อชีย่พูดออกมาเช่นนี้ ทำเอาตระกูลขุนนางเหวินเหริน
และตระกูลขุนนางตงฟางที่อยู่ในเหตุการณ์ตกใจยิ่งนัก เวลา
นี้ ไม่ว่าจะป็นศิษย์ของตระกูลขุนนางตงฟาง หรือจะเป็นยอดฝีมือของ
ตระกูลขุนนางเหวินเหริน ล้วนแล้วแต่ตระหนกตกใจจนวิญญาน
แทบออกจากร่าง เข่าอ่อนทั้งสองข้าง

ในเวลานี้ บรรพบุรุษและยอดฝีมือตระกูลขุนนางตงฟางและ
ตระกูลขุนนางเหวินเหรินต่างเดินออกมาด้วยอาการสั่นเทา สำหรับ
บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักอื่นๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่กล้ากระทั่ง
หายใจแรง ด้วยเกรงว่าหากไม่ทันระวังแล้วจะนำมาซึ่งภัยถูกทำลาย
สำนักก็เป็นได้

“นั่งหนูน้อย เข้ามาซิ” หฺลื่อชีย่กวักมือและเอ่ยคำให้เหวินเหริน
หวายยวีที่คุกเข่าอยู่

เหวินเหรินหวายยวีถึงกับล้องมองมารดาของตน เวลานี้ตระกูลขุนนางเหวินเหรินและตระกูลขุนนางตงฟางล้วนแล้วแต่ล้องมองไปที่เหวินเหรินหวายยวี ต่างบังเกิดความหวังขึ้นภายในใจ จะอย่างไรเสียหฺลื่อชีย่กับเหวินเหรินลวี่เหร่ยกก็คือสามมีภรรยา

แน่อน พวกเหวินเหรินเขียนลื่อที่รู้ถึงเบื้องหลังของเรื่องนี้ได้ แต่ทอดถอนใจภายในใจเบาๆ พวกเขายอมรู้ดีว่านี่มันไม่ใช่เรื่องจริง

สุดท้าย ภายใต้การพยักหน้าของเหวินเหรินลวี่เหร่ยก เหวินเหรินหวายยวีจึงลุกขึ้นและเดินเข้าไปหา

หฺลื่อชีย่ตบลงที่ป่าของเหวินเหรินหวายยวี กล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยกับเจ้าบ้านตระกูลขุนนางเหวินเหริน และระดับบรรพบุรุษว่า “เรื่องเกี่ยวกับการเกี้ยวตองสมรสระหว่างกันนั้นข้าไม่อยากจะไปวิจารณ์อะไร แต่ทว่า เด็กคนนี้มีวาสนาต่อกันกับข้า เด็กคนนี้มีลื่อชีย่ได้รับรู้ว่าบิดาของนางเป็นใคร”

“คุณชาย นี่ นี่ นี่...” เวลานี้ เจ้าบ้านตระกูลขุนนางเหวินเหรินตัวสั้นเทาอยู่อย่างนั้น และไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกมา

“เออละ เจ้าบ้านตระกูลขุนนางเหวินเหริน เจ้าจะสติเลอะเลือนก็ดี หรือแกล้งทำเลอะเลือนก็ช่าง ข้าไม่อยากจะสาคหาความกับเจ้า” หฺลื่อชีย่กล่าวเฉยเมยว่า “ข้าเป็นเพียงแพะรับบาบเท่านั้นเอง ไม่ใช่ลูกเขยที่พวกเจ้ากล่าวอ้าง! ไม่ใช่สามมีของลวี่เหร่ยก”

“ข้าน้อย ข้าน้อย ข้าน้อยเพียงเลอะเลือน ข้าน้อยเลอะเลือน...”
ทำเอาเจ้าบ้านตระกูลขุนนางเหวินเหรินและบรรดาบรรพบุรุษต่าง
ตกใจจนวิญญูณแทบหลุดจากร่าง รีบเร่งคุกเข่าโขกศีรษะ

“เหวินเหรินเจียนสี่ เจ้าสมควรพูดออกมาได้แล้ว” หลี่ซีเย
เพียงมองดูเหวินเหรินเจียนสี่และเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

เหวินเหรินเจียนสี่ในเวลานี้ก็ตกใจอยู่ไม่น้อย เขามองดูบรรพ
บุรุษ แล้วก็มองดูพวกของตระกูลขุนนางตงฟาง มองดูตงฟางชง
ด้วยความรู้สึกเสียใจอย่างยิ่ง สุดท้ายได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ
คุกเข่าอยู่ตรงนั้น และกล่าวว่า “บิดาของหวายยวีคือศิษย์พี่ใหญ่”

“กู่ฉียวี...” พลันที่คำพูดนี้ปรากฏออกมา ไม่เพียงยอดฝีมือ
ของตระกูลขุนนางเหวินเหรินแม้แต่ศิษย์ และยอดฝีมือของตระกูล
ขุนนางตงฟางต่างรู้สึกงงัน

ความจริงแล้ว ก่อนหน้านี้ ตระกูลขุนนางตงฟางไม่ต้องการยุ่ง
เกี่ยวกับฐานะของหลี่ซีเย และไม่ต้องการสืบสาวว่าหลี่ซีเยคือสามี
ของเหวินเหรินลวีเหร่หรือไม่อย่างไร พวกเขาเพียงต้องการให้
เหตุการณ์ในครั้งนี้อยู่ติลง ต้องการให้ความเข้าใจผิดนี้สลายไปเร็ว
ไว ไม่ต้องการดึงเรื่องต่อไปอีก จนกลายเป็นเส้นกันขวางอยู่ภายใน
ใจของทั้งสองตระกูล

“ถูกต้อง” เหวินเหรินลวีเหร่ก้มหน้าลง และยอมรับโดยไม่
หวาดหวั่นต่อสิ่งใด

“คุณชายหลี่ ฟิตงฟาง เรื่องนี้ล้วนเป็นความผิดของข้าเอง” เห
วินเหรินเจียนสี่มองดูตงฟางชงด้วยความรู้สึกเสียใจอย่างยิ่ง

จากนั้น กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นกับหลี่ชียเอวว่า “คุณชายหลี่ ข้าขอ
รับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว เรื่องนี้เกิดเพราะข้าสมควรให้ข้าเป็น
ผู้รับโทษ สุดแล้วแต่คุณชายหลี่จะดำเนินการ”

เวลานี้ ตงฟางซงก็ได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ เท่านั้น เขาเข้าใจ
ความหมายของเหวินเหรินเขียนสื่อที่ต้องทำเช่นนี้ ที่ตระกูลขุนนาง
เหวินเหรินต้องการก็เพียงแค่แพะรับบาปคนหนึ่งเท่านั้น

หลี่ชียเอวไม่ได้สนใจต่อเหวินเหรินเขียนสื่อ ยิ้มกล่าวกับวอหลง
เสวียนว่า “เจ้าคิดว่าเด็กคนนี้เป็นอย่างไรบ้าง?”

ตอนที่ 1561 ให้รางวัล

ว่อหลงเสวียนมองดูเหวินเหรินหวายยวี ยิ้มๆ แล้วกล่าวว่า “ไม่เลวนัก” ความจริงแล้ว สติปัญญาเฉกเช่นเหวินเหรินหวายยวี นั้นมีอยู่เป็นจำนวนมากในพามังกรหมอบของนาง ที่นางใช้คำว่า “ไม่เลวนัก” นับว่าเป็นการประเมินค่าที่สูงมากแล้ว

“จั้นดีมาก” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ข้าไม่รับศิษย์ เวลานี้ก็ให้นางอยู่ในสำนักของเจ้า กราบเจ้าเป็นอาจารย์”

พลันที่หลี่ชียเอ่พูดคำๆ นี้ออกมา แม้แต่;ว่อหลงเสวียนรู้สึกตะลึงนิดหนึ่ง ต่อให้นางต้องการรับศิษย์จริง อาศัยสติปัญญาเช่นนี้ของเหวินเหรินหวายยวี ก็ไม่มีสิทธิ์เป็นศิษย์ของนาง เป็นได้อย่างมากแค่ศิษย์ของพามังกรหมอบเท่านั้นเอง

“ได้ ในเมื่อพี่หลี่คิดว่านางสามารถเป็นศิษย์ของข้าได้ ข้าจะรับนางเป็นศิษย์” หลังจากได้สติกลับมาแล้ว ว่อหลงเสวียนพยักหน้าโดยไม่ได้มีความลังเลใดๆ

ยังไม่ต้องพูดถึงฐานะในปัจจุบันของนาง ลำพังแค่หลี่ชียเอ่ได้ช่วยชีวิตของนางเอาไว้ บุญคุณในส่วนนี้ก็เพียงพอที่ให้นางต้องรับเหวินเหรินหวายยวี เป็นศิษย์แล้ว

“นางหนูน้อย ยังไม่รีบไปกราบอาจารย์” หลี่ชียเอ่สั่งการกับเหวินเหรินหวายยวี

เหวินเหรินหวายยวียืนเซ่ออยู่ตรงนั้น แต่ นับว่านางฉลาดมาก เมื่อนางได้สติกลับมาแล้ว จึงคุกเข่าลงกราบอยู่ด้านหน้าของ ว่อหลงเสวียน พุดขึ้นมาด้วยความดีใจว่า “อาจารย์อยู่เบื้องบน โปรดรับการคารวะจากศิษย์ด้วย”

ว่อหลงเสวียนเองก็เผยรอยยิ้มออกมาเมื่อมองเห็นท่าทีที่ฉลาดของเหวินเหรินหวายยวี นำเอาของวิเศษชิ้นหนึ่งออกมาห้อยอยู่บนคอของนาง ยิ้มกล่าวว่า “นี่คือของขวัญที่อาจารย์มอบให้ในโอกาสพบกันครั้งแรก”

เหวินเหรินหวายยวีที่มีอายุน้อยย่อมไม่รู้ว่าของวิเศษนั้นล้ำค่าเพียงใด นางยังคงดีใจอย่างยิ่ง ก้มลงกราบอีกครั้ง จากนั้นไปยืนอยู่ข้างๆ ด้วยความน่านรักเฉลียวฉลาดยิ่ง

เหตุการณ์ที่กลับตาลปัตรเช่นนี้ทำให้ทุกคนรู้สึกงงกัน เจ้าบ้านเหวินเหรินและระดับบรรพบุรุษไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมาได้ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เป็นเรื่องที่พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด

กล่าวสำหรับตระกูลขุนนางเหวินเหริน แล้ว ถ้าหากสามารถเป็นศิษย์ของพามังกรมอบได้ ชาตินี้ก็นับว่าเป็นการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงโดยไม่ต้องเปลืองแรงชั่วชีวิต และเป็นการสร้างชื่อเสียงแก่วงศ์ตระกูลแล้ว ความสำเร็จเช่นนี้ กล่าวสำหรับสำนักเล็กๆ เช่นตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็ต้องถือว่ายอดเยี่ยมมาก

แต่แล้ว มาวันนี้ เหวินเหรินหวายยวีกลับเข้าไปเป็นศิษย์ของว่อหลงเสวียน กลายเป็นศิษย์เอกของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด

แต่ทว่า เวลานี้เรื่องราวได้เกิดขึ้นแล้วจริงๆ เหวินเหรินหวายยวี ได้กลายเป็นศิษย์เอกของจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าแล้ว เรื่องนี้กล่าวสำหรับ ตระกูลขุนนางเหวินเหรินของพวกเขา ไซ้เป็นเพียงสร้างชื่อให้กับวงศ์ตระกูลเท่านั้น มันคือการประสบความสำเร็จตั้งปลาหลีฮื้อที่กระโดดข้ามประตูมังกรกลายเป็นมังกรแท้จริง!

เวลานี้ สถานะของเหวินเหรินหวายยวีในตระกูลขุนนางเหวินเหรินพลันแปรเปลี่ยนไปทันที นางไม่ไซ้เข้าวนอกนาของตระกูลขุนนางเหวินเหรินอีกต่อไป ไม่มีใครสามารถชี้ว่านินทานางในตระกูลขุนนางเหวินเหรินได้อีกต่อไป เวลานี้นางคือไซ้มุกเม็ดงามของตระกูลขุนนางเหวินเหริน คือความภาคภูมิใจของตระกูลขุนนางเหวินเหริน!

ในเวลานี้ บรรดากษัตริย์เจ้าสำนักทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองดูภาพที่อยู่ตรงหน้าด้วยความงงงัน ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนมากมายเท่าไรที่รู้สึกอิจฉาในตัวของเหวินเหรินหวายยวี กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว หากได้พบกับเรื่องราวมหัศจรรย์เช่นนี้ เรียกได้ว่าเป็นปลาหลีฮื้อที่กระโดดข้ามประตูมังกรกลายเป็นมังกรโดยแท้ กล่าวสำหรับกษัตริย์เจ้าสำนักที่อยู่ในเหตุการณ์แล้ว หากว่าศิษย์ของพวกเขาสามารถเข้าไปเป็นศิษย์ของผามังกรหมอบละก็ นับว่าเป็นเรื่องมงคลแล้ว หากถูกจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้ารับเป็นศิษย์ นั่นคือเกียรติยศชั่วชีวิต!

“ตงฟางซง ก้าวมาข้างหน้า” เวลานี้ หลี่ซิเย่ลิบน้ำชาไปคำหนึ่ง แล้วเอ๋ยขึ้นมาซ้ำๆ

ตงฟางซงไม่กล้าซักช้าแม้แต่บ่อย ก้าวไปข้างหน้าแล้วคุกเข่าลงช้าๆ อยู่ตรงนั้น ไม่กล้าพูดอะไรออกมา

“เหตุการณ์ในครั้งนี้นับว่าเจ้าเสียเปรียบอย่างมาก แต่ ข้าชื่นชมในความใจกว้างของเจ้า นับเป็นอัจฉริยบุคคลคนหนึ่ง” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ขณะที่นั่งหุ่หวายยี่กับข้ามีวาสนาต่อกัน ข้าจะขุดเขยให้กับเจ้าในเรื่องนี้ ดังนั้น ข้ามอบเคล็ดลับชะตาฟ้าของแคว้นโบราณซึ่งเสียนให้กับเจ้า”

ตงฟางซงพลันรู้สึกงงงันทันทีเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ดวงตาคู่นั้นของเขาเบิกกว้าง ไม่อยากเชื่อหูของตนเอง ทุกคนของตระกูลขุนนางตงฟางล้วนแล้วแต่งุนงงอยู่ตรงนั้น

เคล็ดลับชะตาฟ้าเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะฝัน เวลาดีเรื่องดีๆ เช่นนี้กลับสามารถตกใส่หัวของพวกเขาได้

“ข้า ข้า ข้า...” ตงฟางซงพูดติดอ่างอยู่ตั้งนาน แต่ว่า กลับไม่สามารถพูดออกมาได้แม้แต่คำเดียว

“ยังไม่ขอบคุณคุณชายหลี่อีก” ว่อหลงเสวียนเห็นตงฟางซงพูดติดอ่างอยู่ตั้งนานแต่พูดอะไรไม่ออก จึงได้พูดขึ้นมา

“ขอบคุณคุณชาย” เมื่อตงฟางซงได้สติกลับมาแล้ว ถึงกับโศกศิริระอย่างแรง ท่าทางให้ความเคารพอย่างยิ่ง

หลังจากที่หลี่ซีเยได้มอบเคล็ดลับชะตาฟ้าไปแล้ว จึงกล่าวว่า “เหวินเหรินเขียนสื่อ ก้าวออกมา”

เมื่อเหวินเหรินเขียนสือได้ยึนแล้ว จึงก้าวเดินไปข้างหน้าคุณเขาลงแล้วไม่กล้าพูดอะไรออกมา ขณะที่หลี่ชีย่ล้องมองดูตัวเขาด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

เมื่อเหวินเหรินเขียนสือถูกหลี่ชีย่ล้องเช่นนี้ ถึงกับชนลุกชูในใจ ไม่รู้ว่าดีหรือร้าย เขาถูกทำให้ตกใจจนรู้สึกกลัวด้วยความหวาดระแวง

สำหรับคนของตระกูลขุนนางเหวินเหรินทั้งหมดถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ พวกเขา ก็ถูกทำให้ต้องตกใจไม่เบาเช่นกัน พวกเขา ก็ไม่รู้ว่าผลออกมาจะเป็นโชคหรือเคราะห์กรรมกันแน่

“เจ้ารู้จักตัวเองมั๊ย?” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวกับเหวินเหรินเขียนสือ

“ข้า ข้า ข้า...” เหวินเหรินเขียนสือในขณะนี้ก็ตกใจจนพูดอะไรไม่ออก เขาไม่รู้เหมือนกันว่าควรจะทำอะไรดี

หลี่ชีย่ถึงกับสายหน้าและหัวเราะ กล่าวว่า “แม้ว่าเจ้าจะไม่ค่อยฉลาดนัก แต่ ก็เป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะและเป็นคนเข้าใจในเหตุผลวันนี้ที่ตระกูลขุนนางเหวินเหรินอยู่รอดมาได้เป็นเพราะเจ้า เอาเถอะมันก็นับเป็นวาสนาอย่างหนึ่งเหมือนกัน ข้ามอบเคล็ดวิชาราชันเขียนของแคว้นโบราณชิงเสียนให้กับเจ้า”

เหวินเหรินเขียนสือตะลึงเมื่อได้ยึนคำพูดคำนี้ คนทุกคนของตระกูลขุนนางเหวินเหรินก็ตะลึงอยู่ตรงนั้น ไม่สามารถพูดอะไรออกมาเป็นเวลานาน

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เคล็ดวิชาราชันเขียนเป็นอะไรที่ไม่กล้าแม้แต่จะคิด เวลานี้ หลี่ชีย่กลับมอบให้กับพวกเขา

“ขอบคุณคุณชาย...” เมื่อได้สติกลับมา เหวินเหรินเขียนสือริบ
แรงโชคศิระชะ ด้วยความขอบคุณอย่างหาที่สุดไม่ได้

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้มอบเคล็ดวิชาราชันเขียนแล้ว ก็ได้โบก
มือเบาๆ กล่าวว่า “ทั้งหมดกลับไปเถอะ เรื่องราวในวันนี้สิ้นสุดลง
เพียงเท่านี้ ทุกอย่างล้วนแล้วแต่สลายไปตามสายลม”

ในเวลานี้ ทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่กล้าส่งเสียงออกมาสัก
คำ หลังจากทีว่อหลงเสวียนโบกมือเบาๆ แล้ว ทุกคนที่อยู่ใน
เหตุการณ์ล้วนแล้วแต่ล่าถอยออกไป รวมทั้งผู้เฒ่าสองคนที่
ติดตามอยู่ข้างกายว่อหลงเสวียนมาด้วย

ในเวลานี้ทุ่งมังกรยุทธที่ใหญ่โตเหลือเพียงหลี่ชีย่กับว่อหลง
เสวียนสองคนเท่านั้น

“พี่หลี่ ในเมื่อท่านได้มอบรางวัลกันไปยกใหญ่ สมควรจะมอบ
ของวิเศษสักหลายชิ้นเป็นรางวัลให้ข้าบ้างใช่หรือไม่?” ครั้นทุกคน
ได้ไปจากที่นี่แล้ว ว่อหลงเสวียนถึงกับหัวเราะนาร์กออกมา นางที่
เดิมมีฐานะสูงส่ง เวลานี้ กลับแลดูมีความทะเล้นอยู่บ้าง

“น้องเสวียนคนสวย ของวิเศษก็ดี เคล็ดวิชาที่ช่าง อาศัยแหล่ง
ดั้งเดิมของผามังกรมอบ พวกเจ้าไม่ได้ขาดแคลนอะไรเลย หลี่
ชีย่หัวเราะพร้อมกับสายหน้า และกล่าวว่า “อีกอย่างข้าได้มอบ
ของที่มีค่าให้กับเจ้าแล้ว ไม่ได้ให้เจ้าตอบแทน นับว่าเมตตาและมี
คุณธรรมมากแล้ว”

วอหลงเสวียนถึงกับตะลึงงันนิดหนึ่ง เมื่อได้สติกลับมา จึงวก
กล่าวว่ “ท่านหมายถึงเด็กคนนั้น?” นางเองก็ไม่โง่ เมื่อได้รับการ
ชี้นำจากหลี่ซีเย่แล้วก็สามารถนึกได้ทันที

“ถูกต้อง” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่ “เจ้าเด็กหวายยวี๋คนนี้
จะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อพามังกรหมอบของพวกเจ้า ไม่แน่ว่าอาจ
สามารถทำให้พามังกรหมอบพวกเจ้าได้โชติช่วงชัชวาลขึ้นอีก
ครั้ง”

“ข้ายังไม่ค่อยเข้าใจนัก” วอหลงเสวียนกล่าวว่ “สติปัญญา
ของเด็กคนนี้นับว่าใช้ได้ แต่ว่า สติปัญญาเช่นนี้พามังกรหมอบ
พวกเรามีจำนวนอยู่ไม่น้อย”

“คนสวย พบกันอีกครั้ง เจ้าไม่เพียงทักษะยุทธเพิ่มสูงขึ้นมาก
ทีเดียว ในด้านของสายเลือดเจ้าเองก็มีทักษะที่ลึกล้ำมากแล้ว” หลี่
ซีเย่ยิ้มกล่าวว่ “แต่ทว่า ถ้าหากเจ้าคิดจะก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด
สายเลือดใต้ทะเลลึกผู้ยังคงจงรักภักดีต่อราชวงศ์เก๋าล่ะก็ ยังมี
อุปสรรคอยู่อีกชั้น”

“ความหมายของท่าน สายเลือดของเด็กคนนี้...” วอหลง
เสวียนถึงกับเอ่ยออกมา เมื่อมีการยกตัวอย่างแล้วก็สามารถ
เทียบเคียงกับเรื่องต่างๆ ได้มากมาย และรู้สึกได้ในทันที

หลี่ซีเย่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่ “ไม่ นางไม่ใช่สายเลือดผู้
จงรักภักดีต่อราชวงศ์เก๋่า บิดาของนางมีชาติกำเนิดเป็นสายแยก
ของเผ่านางเงือก เลือดที่ไหลล้นบนตัวของนางคือสายเลือดของ
เผ่านางเงือก”

“เผ่านางเงือก?” วอหลงเสวียนตะลึงนิดหนึ่ง เผ่าพันธมิตรดังกล่าวไม่นับว่าเป็นเผ่าที่มีชื่อเสียงโด่งดังอะไรนักในมหาสมุทรอุดร นางถึงกับล้องมองไปที่หลี่ชียเอ่ และกล่าวว่า “พี่หลี่ ท่านก็ชี้ทางสว่างให้ข้าให้มันรู้แล้วรู้รอดไป อย่างมัวแต่แสรังทำเป็นสร้างสถานการณ์อยู่เลย”

ในขณะนี้ นางมีท่าทีที่อออดอ่อน เวลาที่นางที่อยู่ในฐานะสูงส่งกลับมีท่าทีของการอออดอ่อนอยู่สามส่วน บุคลิกลักษณะดูมีเสน่ห์เย้ายวนยิ่งนัก ไม่ว่าใครก็ตามถึงกับต้องใจเต้นตุ้มตามเพราะนาง

“ในสายตาของพวกเขาเจ้ามองว่า สายเลือดนางเงือกอาจไม่นับเป็นอะไร” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า บางทีเจ้าอาจไม่รู้มาก่อนว่า เผ่าพันธมิตรพวกเขาก็มาจากใต้ทะเลลึกเช่นกัน ต้นกำเนิดปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา กับสายเลือดใต้ทะเลลึกผู้ยังคงจงรักภักดีต่อราชวงศ์เก่าของพวกเขาเจ้ามีแหล่งที่มาเหมือนกันมาก ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ สายเลือดของเจ้าเด็กหวายยวีคนนี้มีปรากฏการณ์ในลักษณะของการกลับคืนสู่บรรพบุรุษดั้งเดิม”

“คืนสู่บรรพบุรุษดั้งเดิม?” วอหลงเสวียนรู้สึกแปลกใจ แต่ว่านางกลับดูไม่ออก

“แน่นอน การที่เจ้าดูไม่ออกถือเป็นเรื่องปรกติ เนื่องจากอายุของนางยังน้อย อีกทั้งยังไม่ได้ฝึกยุทธ ลมปราณของนางนั้นอ่อนแอเกินไป จึงดูไม่ออกถึงร่องรอยปรากฏการณ์คืนสู่บรรพบุรุษดั้งเดิมโดยสิ้นเชิง” หลี่ชียเอ่ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “แต่ว่า เจ้าสามารถเห็นได้ในภายหลัง ดูจากมุมมองด้านสายเลือดแล้ว

สายเลือดของหวายยวี้อาจไม่ล้ำค่าเท่ากับสายเลือดบนตัวของเจ้า แต่ว่า สายเลือดของนางมีช่องว่างที่จะวิวัฒนาการและเปลี่ยนแปลง ได้มาก ขณะที่สายเลือดของเจ้านั้น ช่องว่างในการวิวัฒนาการ เปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปได้ยากแล้ว...”

“...ดังนั้น จากการทำนางฝึกทักษะยุทธ์ได้กล้าแข็งเพิ่มมากขึ้น เรื่อยๆ การเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการก็จะเป็นไปอย่างรวดเร็ว ยิ่งขึ้น อีกทั้งการวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงทางสายเลือดของนางมีความหมายที่ไม่ธรรมดาต่อเจ้า ในอนาคตหากเจ้าคิดจะยืนอยู่บน จุดสูงสุดของสายเลือดใต้ทะเลลึกผู้ยังคงจงรักภักดีต่อราชวงศ์เก่า นั้นการวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงทางสายเลือดของเด็กหวายยวี้อัน นี้ จะชี้ทางสว่างให้กับเจ้าได้!”

“เป็นเช่นนี้จริงหรือ?” วอหลงเสวียนรู้สึกหวั่นไหวเป็นยิ่งนัก กล่าวด้วยอาการตื่นตระหนกยิ่งนัก เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ

“หรือเจ้าคิดว่าข้าหลอกเจ้า?” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “เด็กคนนี้ คู่ควรให้เจ้าไปบ่มฝึกนาง จงบ่มฝึกให้ดีๆ ถေး การวิวัฒนาการ เปลี่ยนแปลงทางสายเลือดของนางไม่เพียงสามารถชี้นำทางสว่าง ให้กับเจ้าได้เท่านั้น ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ ถ้าหากเจ้า สามารถบ่มฝึกนางให้ดี เกิดมีวันนั้น วันที่นางก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดนั้น ไม่แน่ว่า สายเลือดของนางอาจมีโอกาสดำเนินการกลายเป็น สายเลือดมังกรแท้จริง จะอย่างไรเสีย อย่าลืมนะว่า สายเลือดนางเงือก ก็นับเป็นสายแยกของสายเลือดมังกรสายหนึ่งเหมือนกัน ต่อให้ สายเลือดนี้เจือจางจนสามารถมองข้ามไม่ไปสนใจก็ตามที อย่างไม่

ก็ดี ต้นกำเนิดของพวกมันมีความสัมพันธ์กับเผ่าพันธุ์มังกรมาก
ทีเดียว”

“ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง...” วอหลงเสวียนในเวลานี้เหม่อลอย
ถึงกับพึมพำออกมา เป็นความจริง แรกทีเดียวที่นางรับเหวินเหริน
หวายยวีเป็นศิษย์นั้น เป็นเพราะเห็นแก่หน้าของหลี่ซีเย จะอย่างไร
เสีย อาศัยสติปัญญาของเหวินเหรินหวายยวีนั้น การเข้าเป็นศิษย์
ของผามังกรหมอบก็นับว่าฝืนๆ อยู่บ้าง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเป็น
ศิษย์ของนางแล้ว

แต่ เนื่องมาจากคำพูดข้างต้นของหลี่ซีเย ทุกอย่างได้
เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

ตอนที่ 1562 ลมเย็นที่พัดมาแผ่วเบา

หลี่ชีย่ยนั่งอยู่เหนือบัลลังก์กษัตริย์ มองดูทะเลและเพยรอยยิ้มออกมาเท่านั้น เสพสุขกับลมทะเลที่พัดเข้ามา ในเวลานี้ กล่าวสำหรับเขาแล้วคือการเสพสุขชนิดหนึ่ง

วอหลงเสวียนนั่งเป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ นางถึงกับพิณจพิเคราะห์ชายที่อยู่ตรงหน้าอย่างละเอียด นับแต่จากกันที่ที่ราบสูงฝั่งพุทธรธแล้ว พวกเขาไม่ได้พบกันนานมากๆ แล้ว ขณะที่หลี่ชีย่ ในเวลานี้สยบไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ต่อให้ข่าวคราวของเธอได้เจียบหายไปนานมาก แต่ชื่อเสียงอันโด่งดังยังคงเป็นที่หวาดหวั่นพรันพริงของผู้คนเหมือนเดิม

วอหลงเสวียนเพิ่งมองหลี่ชีย่อย่างละเอียด ไม่พบกันมาหลายปี ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าดูเหมือนไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย ยังคงคืนสู่สภาพความเป็นจริงอะไรเช่นนั้น ยังคงสงบนิ่งไม่สะทกสะท้าน เสมือนว่าต่อให้ก้าวข้ามอดีตจนถึงปัจจุบัน เขาก็จะไม่มี การเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย เหมือนว่ากาลเวลาไม่สามารถฝากร่องรอยใดๆ บนตัวของเขาเอาไว้ได้

แต่ทว่า เมื่อเพิ่งมองอย่างละเอียดอีกครั้ง วอหลงเสวียนกลับรู้สึกว้าหลี่ชีย่ยนั่งเปลี่ยนไปแล้ว ส่วนที่ว่าเปลี่ยนตรงไหนเปลี่ยนอย่างไรวอหลงเสวียนกลับบอกไม่ถูก แต่ มันมีความรู้สึกเช่นนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนหน้า เหมือนว้าหลี่ชีย่ในเวลานี้ยิ่งดูเรียบง่าย ยิ่งง่ายกว่าเดิมอีก ง่ายจนไม่สามารถง่ายกว่านี้ ธรรมดาจน

ไม่สามารถธรรมดาไปกว่านี้อีกแล้ว ด้วยความง่าย ๆ และธรรมดาเช่นนี้ กลับให้ความรู้สึกที่สดยอดปราศจากผู้เทียบเทียมอย่างหนึ่งแก่ผู้คน

เหมือนเป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง ก้อนหินก้อนหนึ่งที่ธรรมดา ๆ จนสุดบรรยาย หนึ่งล้านปีก่อนมันมีสภาพเช่นนี้ หนึ่งล้านปีให้หลังมันยังคงเป็นเช่นนี้ กระทั่งสิบล้านปีหนึ่งล้านล้านปีไปแล้วมันก็ยังคงอยู่ในสภาพเช่นนี้

ขณะที่เรื่องราวมากมายเท่าไรได้มีการเปลี่ยนแปลง ภายใต้การขัดเกลาของกาลเวลาเช่นนี้ สิ่งของมากมายเท่าไรที่ยังคงเหมือนเดิม แต่คนเปลี่ยนไป แต่ทว่า เหมือนว่าหลี่ชีย่ก็คือคนที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างนั้น

ด้วยกลิ่นอายที่ยังมีแนวโน้มไปในทางธรรมดาเช่นนี้ ทำให้วอหลงเสวียนนึกถึงคำๆ หนึ่งว่า ฟาดินนั้นไร้เมตตา ปฏิบัติต่อสรรพสิ่งเป็นดังหุ่นฟางสุนัข!

บางที หลี่ชีย่ตรงหน้าที่แลดูสุดแสนจะธรรมดาจนไม่อาจเปรียบเปรยได้ก็คล้ายดังคือฟาดินอย่างนั้น ภายใต้ความธรรมดาของเขานั้น เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ล้วนแล้วแต่เป็นเพียงหุ่นฟางสุนัขเท่านั้น

น้องเสวียนคนสวย มองพอแล้วยัง?" ขณะที่วอหลงเสวียนกำลังพินิจพิเคราะห์อย่างละเอียดอยู่นั้น ในที่สุดหลี่ชีย่ได้ละสายตากลับมาจากทะเล ยิ้มกล่าวว่า "ข้ารู้ว่าข้านั้นเท่ห์จนวุ่นวายไปหมด แต่ว่า เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องหลงใหลข้าถึงขนาดนี้ก็ได้"

ว่อหลงเสวียนถึงกับค้อนขวับ สำหรับคำพูดที่หลงตัวเองอย่างนั้น บุคลิกลักษณะเปี่ยมด้วยความสง่างาม ทำให้ผู้พบเห็นถึงกับต้องหลงไหล

“ผ่านไปแล้วตั้งหลายปี พี่หลียังคงไม่เปลี่ยนแปลง” ว่อหลงเสวียนถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ “ขณะที่พวกเรา กลับเปลี่ยนไป ไม่ว่าจะพวกเราจะปราดเปรื่องน่าทึ่งปานใดก็ตาม ท้ายที่สุดแล้วก็ไม่อาจหนีต่อการกัดกร่อนของกาลเวลา”

“เจ้าเปลี่ยนไปจริงๆ” หลีชีเย่ย์มกล่าว “เจ้าเปลี่ยนเป็น แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตาวาวไกลยิ่งขึ้น เปี่ยมด้วยความคิดเห็นอันประเสริฐยิ่งขึ้น สิ่งนี้ก็คือขุมทรัพย์ที่ กาลเวลามอบให้กับเจ้า

ว่อหลงเสวียนถึงกับยิ้มออกมากับคำพูดเอ็นโยของหลีชีเย่ย์ คำพูดเช่นนี้ทำให้ในใจของนางรู้สึกหวานชื่นอยู่เหมือนกัน นาง เพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่า “พี่หลีเจียบหายไปนานเช่นนี้ ลู่ๆ ก็มาปรากฏตัวที่มหาสมุทรอุดรของข้า นับว่าสร้างความ ประหลาดใจให้กับน้องโดยแท้ ตื่นตะลึงเพราะได้รับความเมตตาที่ไม่คาดคิด”

“ตื่นตะลึงเพราะได้รับความเมตตาที่ไม่คาดคิด ช่างเป็นเรื่องที่ วิเศษเหลือเกิน” หลีชีเย่ย์หัวเราะและกล่าวว่า “เมื่อเจ้าพูดออกมา เช่นนี้ ฉันความจริงแล้วข้าสมควรต้องรักใคร่เจ้านะสิ” กล่าวพลาง ยื่นมือไปลูบไล้วงหน้าที่งดงามยิ่งของว่อหลงเสวียน

วอหลงเสวียนรู้ว่าหลี่ซีเย่นั้นแกล้งเหะโลมตัวเอง ถึงกับค้อน
ขวับไปที่หนึ่ง ท่วงท่าไม่ขาดซึ่งความสวยงามเยิ้ม สะกิดใจของ
ผู้คน

“หลายปีมานี้ พี่หลี่หายเจ็บไปโดยไม่มีข่าวคราว หลายคน
ต่างสับสนเสาะหาความเคลื่อนไหวของพี่หลี่อยู่” วอหลงเสวียนปล่อยให้
หลี่ซีเย่ลูบไล้ใบหน้าของตนเบาๆ นัยน์ตาที่สุกใสคู่นั้นจ้องมองลึกเข้าไป
ในดวงตาทั้งสองของหลี่ซีเย่

“น้องเสวียนคนสวยไม่ต้องหลอกถามข้า” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวเฉย
เมย “เป็นความจริงที่ข้าไม่ได้อยู่ในแดนมนุษย์กษัตรา ข้าไปที่แดน
วิญญาณสวรรค์มาครั้งหนึ่ง เพื่อจัดการเรื่องราวทางโลกบางเรื่อง
ให้มันจบสิ้นเท่านั้นเอง”

“น้องไม่ได้หลอกถามท่านนะ แต่เป็นพี่หลี่บอกข้าเอง” วอหลง
เสวียนกระพริบตาที่หนึ่งด้วยความทะเล้น

หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา ดึงมือกลับไป นั่งอยู่บนบัลลังก์
กษัตริย์ด้วยความสบาย กล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “น้องเสวียนคน
สวย หลังจากจากกันคราวนั้นแล้ว เจ้าเปลี่ยนแปลงไปมากอย่าง
แท้จริง ไม่เพียงแต่ด้านฝีมือที่กล้าแข็งมากยิ่งขึ้น และไม่เพียงเจ้าที่
ฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตาวาวไกลยิ่งขึ้น...”

“...ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือสภาพจิตใจของเจ้า สภาพจิตใจ
ของเจ้าดูเบิกบานยิ่งนัก เจ้าได้ปล่อยวางสัมภาระที่อยู่ในใจลง ช่าง
ที่สั่งอยู่ข้างกายเจ้าก็สามารถรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายที่สบายของเจ้า ดู
เจ้าสบายทั้งตัว ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าในใจของเจ้าไม่มีความ
กดดัน”

เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ วอหลงเสวียนถึงกับทำยัดเส้นยัดสายขึ้น ยามที่นางทำท่าบิดขี้เกียจนั้น ความมีเสน่ห์นั้นชวนให้หลงไหลเหลือเกิน และลักษณะของการบิดขี้เกียจเช่นนี้นางจะกระทำต่อหน้าหลี่ชีย่คนเดียวเท่านั้น

ท่าทางของวอหลงเสวียนดูเป็นธรรมชาติและสบายใจยิ่งนัก นางเอียงศีรษะอิงแอบอยู่บนไหล่ของหลี่ชีย่ เป็นความสบายอกสบายใจที่บรรยายไม่ถูก กล่าวว่ “จะว่าไปแล้ว เรื่องนี้ต้องขอบคุณพี่หลี่ ขอขอบคุณที่มีท่าน”

“พูดจริงจังมากไปหรือเปล่า แม้ว่าข้าจะเตยให้การชี้แนะด้านสายเลือดให้กับเจ้าไปบ้าง แต่ ยังไม่ถึงขนาดต้องยิ่งใหญ่ขนาดนี้” หลี่ชีย่หัวเราะและสายหน้า

วอหลงเสวียนยิ้มอย่างสงบเงียบ กล่าวว่ “ที่ข้าพูดไม่ได้หมายถึงเรื่องนี้ ที่ข้าพูดถึงคือ เนื่องจากการดำรงอยู่ของพี่หลี่ ทำให้ข้าเหมือนปลดภาระออกจากบ่า ในครั้งนั้นเมื่อพี่หลี่ลงมือ ข้าก็รู้ได้ทันทีว่ชาตินี้ข้าไม่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนแล้ว ชาตินี้ไม่มีใครสามารถแย่งชิงเอาชนะพี่หลี่ได้อีก พลันที่สิบสามลัคนาปรากฏดาวรุ่งในหล้าก็เป็นเพียงมดปลวกเท่านั้น ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง”

ครั้นวอหลงเสวียนกล่าวมาถึงตรงนี้ ได้หยุดนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่ “ข้ารู้ ชาตินี้ข้าไม่สามารถตามพี่หลี่ได้ทัน ในอดีต ข้ามีปณิธานยอยู่ในใจ แม้ว่าดาวรุ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ประเภทปราดเปรื่องจรรยาทั้งก็มีมากมาย แต่ ไม่ว่าจะล้มเหลวหรือสำเร็จ ข้าคิดว่าตนเองมีความสามารถที่จะสู้ได้ ข้าเข้าใจว่ตัวเองมีโอกาสได้เข้าแย่งชิงชะตาฟ้า...”

ครั้นว่อลงเสวียนกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วถึงกับทอดถอนใจ และกล่าวว่ “แต่ทว่า หลังจากพีหลีได้ลงมือแล้วทุกอย่างก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ในโลกนี้ไม่มีใครสามารถก้าวข้ามตรงนี้ไปได้อีก ดังนั้น ข้าเองก็ได้สละแล้วเช่นกัน ต่อให้ข้ายอดเยี่ยมขึ้นไปกว่านี้ ต่อให้ข้าปราศจากผู้ต่อกรมากกว่านี้ ก็เทียบพีหลีไม่ได้...”

“...ดังนั้น กล่าวสำหรับข้าแล้ว การบำเพ็ญเพียรเป็นเพียงเรื่องส่วนตัวของข้าเท่านั้น ไม่ได้ไปแย่งชิงกับใคร และข้าก็ไม่ได้ไปแย่งชิงชะตาฟ้ากับใคร ข้าเพียงก้าวเดินไปบนเส้นทางของข้า ข้าแค่แย่งชิงกับตัวของข้าเอง กล่าวสำหรับข้าแล้ว การบำเพ็ญเพียรเป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น ข้าเสพสุขกับขั้นตอนนี้ ดังนั้น ในใจของข้าจึงไม่มีสัมภาระ ไม่มีควมกดดัน ทำให้สภาพโดยรวมของตัวข้าเปลี่ยนไป และปล่อยวางได้แล้ว” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ นางอิงแอบอยู่บนไหล่ของหลีชีเย เพยรอยยิ้มที่สงบเจียบออกมา ถึงกับหลับตาลงชั่วๆ

“สามารถปล่อยวางได้ ช่างเป็นเรื่องที่ดีเหลือเกิน” หลีชีเยถึงกับทอดถอนใจออกมา และกล่าวว่ “สามารถปล่อยวางได้ก็คือใจกว้าง ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ชีวิตคนเราเป็นเพียงแขกที่เดินทางผ่านมาเท่านั้น น่าเสียดาย ข้าเป็นคนที่ไม่สามารถปล่อยวางได้ ดังนั้น ข้าได้แต่บังคับตัวเองต้องก้าวเดินไปเรื่อยๆ เดินไปเรื่อยๆ เว้นเสียแต่ข้าตายไปแล้ว มิฉะนั้นล่ะก็เกรงว่าคงต้องก้าวเดินไปเรื่อยๆ ต่อให้เหนื่อยแค่ไหนก็ต้องก้าวเดินต่อไป!”

“พี่หลี่ หากแม่นคนอย่างพี่ก็ยังปล่อยวางล่ะก็ แล้วยังจะมีความยุติธรรมอีกหรือ? ว่อหลงเสวียนลี้มตาขึ้นมา ยิ้มและส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่่า “ท่านแตกต่างจากพวกเรา บางทีพวกเราคือกบในกะลา ขณะที่พี่หลี่ถูกลีขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องเป็นมังกรที่อยู่บนห้องฟ้า ถ้าหากท่านยังปล่อยวาง แม้แต่ท่านก็ไม่ไปก้าวล้ำทุกสิ่งทุกอย่างของตน โลกนี้ก็คงกลับกลายเป็นสลดและอับแสงแล้ว...”

“...คนอย่างท่านสมควรไปบุกเบิกโลกที่มีความเจริญรุ่งเรืองอย่างชนิดที่ไม่เคยมีมาก่อน สมควรไปเปิดยุคสมัยที่ยิ่งใหญ่และเจิดจ้ายิ่ง ไม่ว่าเรื่องนี้จะเป็่นภารกิจของท่านหรือไม่ก็ตามไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ของท่านหรือไม่ก็ตาม แต่ว่า ล้วนแล้วแต่เป็นหนทางที่ท่านจะก้าวเดินผ่านไป เนื่องจากท่านมีสิทธิ์ทำเช่นนี้ ท่านมีความสามารถอยู่ในครอบครอง ดังนั้น หากท่านไม่ยอมก้าวเดินต่อไป ยังมีใครสามารถยึ่นหยุดเดินต่อไปได้” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ ตาที่สุกใสของว่อหลงเสวียนถึงกับจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ

หลี่ชียเอถึงกับมองไปที่ทะเลเมื่่วว่อหลงเสวียนพูดออกมาเช่นนี้ ในใจรู้สึกใจหายจนทนไม่ไหว สุดท้าย เขาได้แต่ยิ้มและกล่าวว่่า “บางที มนุษย์ปุถุชนธรรมดาาก็มีความสุขอย่างมนุษย์ปุถุชนธรรมดา เขียนก็มีความทุกข์ของเขียน นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องการเป็นเขียน แต่ว่า ต่อให้ได้กลายเป็นเขียนแล้วจริงๆ จะมีความสุขได้จริงหรือ? และไร้กังวลตลอดไปได้จริงหรือ?”

“เรื่องนี้ใครจะไปรู้เล่า?” ว่อหลงเสวียนถึงกับหัวเราะน่่ารักออกมา และกล่าวว่่า “อย่างน้อยที่สุดข้าไม่รู้ ชาตินี้ข้าก็ไม่มีสิทธิ์

ได้เป็นเซียน ข้าเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น เป็น
ผู้บำเพ็ญตนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น”

“หากแม่เจ้ายังธรรมดา มนุษย์โลกก็คือมหาชนทั่วไปแล้ว” หลี
ซิเย่ถึงกับใช้นิ้วมือหิวผมจัดทรงให้กับนาง

“เมื่อเปรียบเทียบกับหลีซิเย่แล้ว ข้าก็คือมหาชนทั่วไปเท่านั้น”
ว่อหลงเสวียนหัวเราะเบาๆ ช่างมีความพอใจอะไรขนาดนั้น ช่าง
สบายใจอะไรอย่างนั้น ไม่ได้มีอำนาจที่น่าเกรงขามของจักรพรรดิ
แห่งยุคอย่างสิ้นเชิง

หลีซิเย่เพียงยิ้มด้วยท่าที่เฉยเมย มองดูทะเล เสพสุขกับลม
ทะเลที่พัดผ่าน ไม่ได้พูดอะไรออกมา

“เกรงว่าพี่หลีจากที่นี่มาหลายปีคงไม่รู้หรอกนะ มีผู้คนจำนวน
มากสืบเสาะหาข่าวของพี่หลี” ว่อหลงเสวียนที่แนบชิดอยู่กับไหล่
ของหลีซิเย่ กล่าวว่ “คนที่อยากจะทำร้ายความเคลื่อนไหวของพี่หลี
มากที่สุดคงไม่มีใครเกินพรรคเซียนเหินแล้ว”

“พรรคเซียนเหิน” หลีซิเย่ยิ้มเรียบเฉย โดยไม่รู้สึกรู้หาความ
คาดคิด แม้ว่าครั้งนั้นเขาได้เนรเทศทางเชื่อมของพรรคเซียนเหิน
แต่ว่า หลายปีผ่านไป การที่พรรคเซียนเหินสามารถกลับมายังแดน
มนุษย์กษัตราอีกครั้งก็ไม่น่าแปลกใจ จะอย่างไรเสีย พรรคเซียน
เหินมีกำลังสามารถเช่นนี้อยู่แล้ว

“พรรคเซียนเหินไม่สามารถอดกลั้นต่อเหตุการณ์ในครั้งนั้น
ได้” ว่อหลงเสวียนเอ่ยเสียงแผ่วเบา

“เรื่องปรกติ ถ้าหากพวกเขาสามารถอดกลั้นได้ ต้องนับว่าฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตาวไกลแล้ว” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา

ความจริงแล้วสิ่งนี้ก็เป็นเรื่องปรกติ ลองคิดดู พรรคเซียนเหินมีอำนาจน่าเกรงขามเช่นใด? หนึ่งในสำนักห้าราชันเซียน พวกเขามีธาตุแท้ภายในเพียงพอที่จะหมางเมินเก้าแดนได้ พวกเขาามีวิธีการที่ทำให้สำนักจำนวนมากในเก้าแดนต้องหวั่นเกรง อีกทั้งยอดฝีมือของพรรคเซียนเหินมีจำนวนนับไม่ถ้วน และมีจักรพรรดิเทพมากมาย

การที่พรรคเซียนเหินมีกำลังเช่นนี้ และพวกเขาหมางเมินเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมาโดยตลอด กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขาคือกษัตริย์ไร้มงกุฎ พวกเขาเคยต้องอดกลั้นต่อการถูกรังแกตั้งแต่เมื่อไรกัน? ถูกคนอื่นเขาเช่นฆ่าศิษย์ไปมากมายถึงเพียงนี้ สุดท้ายยังถูกเนรเทศผ่านทางสัญจรระเบียง หากพรรคเซียนเหินสามารถอดกลั้นได้ล่ะก็ คงไม่ใช่พรรคเซียนเหินแล้วละ

“ไม่เพียงแต่พรรคเซียนเหินมายังแดนมนุษย์กษัตราเท่านั้น อีกทั้งผู้สืบทอดของพวกเขาก็มายังแดนมนุษย์กษัตราแล้ว” วอหลงเสวียนเอ่ยขึ้นมาเบาๆ ว่า “ได้ยินว่า ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินได้ชื่อว่าปราศจากผู้ต่อกรของยุคนี้ คือผู้สำเร็จกายเซียนเหินชั้นสมบูรณ์แล้ว”

“กายเซียนชั้นสมบูรณ์?” หลี่ชียเอ่ถึงกับยิ้มเฉยเมย และไม่ได้ตกใจ กล่าววว่า “เรื่องดินะเนี่ย เมื่อเช่นฆ่ากายเซียนชั้นสมบูรณ์แล้ว

ข้าเชื่อว่าผู้คนในโลกถึงจะสิ้นเหา การที่พรรคเซียนเหินจะมาหาข้าข้างเป็นเรื่องดีอะไรอย่างนั้น ข้าจะรออยู่แล้วกัน”

วอหลงเสวียนไม่ได้รู้สึกว่เหินอความคาดคิดแม้แต่น้อยสำหรับคำพูดของหลี่ชีย่ ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าก็คือผู้ที่ทำดวงกับที่ราบสูงฝั่งพุททะ เนรเทศพรรคเซียนเหิน เขาคือผู้ชายเพียงหนึ่งเดียวนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่มีสิบสามลัคนาอยู่ในครอบครองต่อให้เป็นกายเซียนชั้นสมบูรณ์ เกรงว่ก็ไม่สามารถทำให้เขากลับได้

“พี่หลี่มีโอกาสนั่นนอ พรรคเซียนเหินไม่เพียงมาที่แดนมนุษย์กษัตราเท่านั้น อีกทั้ง ทางเขาของว่เขาก็ถูกเปิดออกมาที่มหาสมุทรอุดรนี่เอง”

“มหาสมุทรอุดร?” สายตาของหลี่ชีย่เพ่งตรงไปข้างหน้า กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่ “พรรคเซียนเหินไปพบเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ววี่?”

“ปัญญาพี่หลี่ดั่งทะเล” วอหลงเสวียนพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่ “ได้ยินมาว่ ในพรรคเซียนเหินได้มีคนที่น่ากลัวมากคนหนึ่งได้ปรากฏตัวออกมาแล้ว เขามีความน่ากลัวมากๆ เลยทีเดียว ลือกันว่คนๆ นี้ได้ไปที่เมืองสมุทรสยบฟ้ามาแล้วครั้งหนึ่ง โดยมีภูัจนบรรพบุรุษปราศจากผู้ต่อกรของเมืองสมุทรสยบฟ้าคอยให้การต้อนรับด้วยตนเอง!

เมื่อกกล่าวมาถึงตรงนี้ วอหลงเสวียนถึงกับหดถอนใจออกมาว่ “มีข่าวลือกันว่ พรรคเซียนเหินกับเมืองสมุทรสยบฟ้าจะเกี่ยวดองสมรสต่อกัน จริงเท็จอย่างไรนั้น บุคคลภายนอกยังไม่กล้าสรุป

แต่ว่า เรื่องนี้ได้สร้างความกังวลไปทั่วมหาสมุทรอุดร กระทั่งทั่ว
แดนมนุษยกษัตรา

การเกี่ยวดองสมรสระหว่างกันของพรรคเซียนเหินและเมือง
สมุทรสยบฟ้าหากเป็นเรื่องจริง ย่อมสะท้อนหวั่นไหวต่อแดนมนุษย
กษัตรา กระทั่งหวั่นไหวต่อเก้าแดน!

ตอนที่ 1563 กระบอกราชนอกเวฬุหกเฟื่อง

ความแข็งแกร่งของพรรคเซียนเหินในฐานะหนึ่งสำนักห้าราชันเซียนยอมไม่ต้องกล่าวให้มากความ ขณะที่เมืองสมุทรสยบฟ้า ผู้ได้รับการเคารพสูงสุดจากทุกคนมาถึงสามยุค สยบทั่วหล้าประกอบด้วยยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วน คล้ายดั่งถ้าเสือแดนมังกร โดยเฉพาะขณะที่ราชามังกรดำยังมีชีวิตอยู่ กระทั่งเก้าแดนยังต้องสิ้นเทา

ถ้าหากพรรคเซียนเหินจับมือเป็นพันธมิตรกับเมืองสมุทรสยบฟ้าล่ะก็ ไซ้จะเป็นเพียงทำให้แดนมนุษย์กษัตราต้องสิ้นเทาเท่านั้น แม้แต่เก้าแดนก็ต้องสิ้นเทากับสิ่งนี้ไปด้วย ด้วยกำลังที่กล้าแข็งและปราศจากผู้ต่อกรทั้งสองที่เป็นพันธมิตรต่อกัน ถ้ามว่า ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินยังมีใครสามารถต่อกรได้อีก?

“กู่จุน?” หลี่ชียเอถึงกับยิ้มเฉยเมย คนอื่นอาจไม่รู้ว่ากู่จุนต้องการจะทำอะไร แต่ทว่า เขากลับรู้อย่างละเอียด หลายปีผ่านไป ในที่สุดกู่จุนก็ไม่สามารถอดกลั้นต่อไปได้ เริ่มจะแสดงธาตุแท้ออกมาแล้ว

วอหลงเสวียนที่อิงแอบอยู่กับไหล่ของหลี่ชียเอเงิบๆ ก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้อีก ย่อมไม่ต้องสงสัย หลี่ชียเอมีความมั่นใจในเรื่องนี้อยู่แล้ว นางจึงไม่จำเป็นต้องพูดถึงให้มากความอีกต่อไป

“พี่หลี่ การมาที่มหาสมุทรอุดรของท่านเป็นเพราะสาเหตุอะไรกันแน่?” หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ว่อหลงเสวียนลืมนตาขึ้นล้องมองใบหน้าของหลี่ซิเย่และเอ๋ยถามขึ้นมา

“มาเดินเที่ยวเล่นบ้างไม่ได้หรือไง?” หลี่ซิเย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ข้าหาใช่คนประเภทที่ไม่มีธุระอะไรแล้วไม่มาเยือนเสมอไป”

“ท่านเป็นแบบนี้แหละ” ว่อหลงเสวียนหัวเราะและกล่าวว่า “พี่หลี่ยังไม่ถึงกับเป็นคนที่ว่างถึงขนาดไปเที่ยวเล่นทั่วไปหมด ที่นี้เป็นที่อะไร? เป็นเพียงเกาะร้างแห่งหนึ่งเท่านั้น พี่หลี่ไม่เลือกไปที่อื่น กลับเจาะจงเลือกมาที่นี่ ข้าไม่เชื่อหรอกนะว่าพี่หลี่ไม่มีเหตุผล”

“น้องเสวียนคนสวยฉลาด” หลี่ซิเย่หัวเราะพร้อมกับบีบจมูกว่อหลงเสวียนไปที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า เจ้าพูดถูก เป็นความจริงที่ข้ามาที่นี่มีจุดประสงค์อยู่”

“เกาะแห่งนี้มีอะไรเป็นพิเศษ?” เวลานี้ว่อหลงเสวียนถึงกับนั่งตัวตรง กล่าวและหันมองไปรอบๆ

ความจริงแล้ว ว่อหลงเสวียนไม่สามารถมองออกว่าเกาะแห่งนี้มีอะไรเป็นพิเศษ หลังจากที่น่าางได้มาถึงแล้ว นางก็ได้สังเกตเกาะแห่งนี้ เนื่องจากนางเข้าใจว่าหลี่ซิเย่จะไม่เลือกเกาะแห่งนี้โดยปราศจากเหตุผล

“ไม่ใช่ความพิเศษของเกาะแห่งนี้ แต่ อยู่ที่ความพิเศษของเทือกเขามังกรหมอบ” หลี่ซิเย่ยิ้มกล่าวพร้อมกับลุกขึ้นยืน

“เทือกเขามังกรหมอบ?” วอหลงเสวียนรู้สึกตกใจยิ่งนักเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กล่าวว่่า “ที่ท่านพูดหมายถึงเทือกเขามังกรหมอบแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบของพวกเราอย่างนั้นรึ?”

เทือกเขามังกรหมอบคือเทือกเขาที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของแผ่นดินใหญ่ มังกรหมอบพวกเขา มันได้พาดผ่านทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบโดยมีความยาวต่อเนื่องกันนับล้านลี้ เรียกได้ว่าเทือกเขามังกรหมอบก็คือเทือกเขาหลักของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบของพวกเรา!

“ถูกต้อง” หลี่ชีย่พยักหน้า เวลานี้หลี่ชีย่ที่ยืนอยู่ตรงนั้น ได้เปิดลัคนาออกมา จากนั้น ได้ยินเสียง “ตึง ตึง ตึง” ดังขึ้น ปราภฏหลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อออกมา

เสียง “ตึง ตึง ตึง...” ที่เจาะลงบนพื้นดินดังขึ้นเป็นระลอกในเวลานี้ หลักกฎเกณฑ์ที่คล้ายดั่งเป็นโซ่ศักดิ์สิทธิ์สีทองได้ปรากฏออกมาจากลัคนาของหลี่ชีย่แล้วตริงลงกับพื้น พลันเจาะทะลุลงไปใต้พื้นดิน

เสียง “แว้งค์...” ดังขึ้น ในเวลานี้เองปราภฏเป็นบทคัมภีร์ที่สมบูรณ์ออกมาจากใต้พื้นดิน โดยที่บทคัมภีร์นี้ปราภฏอักขระยันต์จำนวนนับไม่ถ้วนที่ขยับเคลื่อนไหวไปมา ดูสลับซับซ้อนและลึกลับพิสดารยิ่งนัก หลังจากทีบทคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์ปราภฏขึ้นมาแล้ว ได้ไปลอยอยู่ตรงหน้าของหลี่ชีย่ในทันที

หลี่ชีย่ยื่นมือขวาออกไปกดบทคัมภีร์ทั้งฉบับเอาไว้ มือที่มีความชำนาญชาญฉลาดได้ทำการหมุนอย่างช้าๆ จากการหมุนของมือที่มีความชำนาญของหลี่ชีย่ ทำให้อักขระยันต์ที่อยู่ในบทคัมภีร์มี

การจัดเรียงตำแหน่งชิ้นใหม่ เหมือนว่าอักขระยันต์ทุกตัวล้วนแล้วแต่มีความหมายที่ลึกซึ้งในตัวของมันเองอย่างนั้น

ภายในระยะเวลาอันสั้น อักขระยันต์ทุกตัวที่อยู่ในบทคัมภีร์ ล้วนแล้วแต่มีการจัดเรียงขึ้นมาใหม่ เมื่อจัดเรียงเสร็จแล้ว ได้ยินเสียงดัง “ตึง” บทคัมภีร์ได้หายไป ปรางค์จานลือคที่มีขนาดใหญ่ มากบนมือของหลี่ชียเอ่ ดูเหมือนหล่อขึ้นมาจากทองแดงโบราณอย่างนั้น

“ปัง” ในเวลานี้เอง จานลือคขนาดใหญ่ปล้นพุ่งหายเข้าไปในพื้นดินในชั่วพริบตาเดียว เหมือนหายสาบสูญไปเลยอย่างนั้น

“ตุ้ม...” หลังจากที่จานลือคหายไปได้ไม่นาน ได้ยินเสียงดังขึ้น และทั่วพื้นดินเกิดสั่นไหวขึ้นมา แม้แต่ในทะเลยังปรากฏคลื่นยักษ์ที่โหมสาดซัดขึ้น เหมือนว่าใต้พื้นดินมีสิ่งมีชีวิตขนาดยักษ์ได้มีการพลิกขยับตัวอย่างนั้น

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์...” เสียงที่แผ่วเบาดังขึ้นเป็นระลอก ในเวลานี้เอง ปรางค์ประตูลอยขึ้นมาอยู่บนพื้นดิน ประตูบานนี้มีขนาดใหญ่มากนัก ดูไปแล้วเหมือนเป็นหน้าต่างบานหนึ่ง

ด้วยบานประตูที่มีขนาดเหมือนหน้าต่างนี้แหละ หลังจากประตูบานนี้เปิดออก ปล้นปรากฏพลังแก่นฟ้าดินพวยพุ่งออกมาทันใดนั้น พลังแก่นฟ้าดินที่พวยพุ่งออกมานั้นเพียงพอที่จะทำให้คนๆ หนึ่งได้รับประโยชน์ไม่มีสิ้นสุด อีกทั้งพลังแก่นฟ้าดินที่พวยพุ่งออกมานี้ยังมีความเข้มข้นยิ่งนัก เข้มข้นจนแทบจะกลายเป็นของเหลวแล้ว

พลังแก่นฟ้าดินที่มีความเข้มข้นเช่นนี้ซึ่งพวยพุ่งออกมาจากการที่ประตูที่มีขนาดใหญ่เท่าบานหน้าต่างถูกเปิดออกนี้ เหมือนว่าพื้นดินได้ถูกหลี่ชีย่เปิดเป็นช่องอย่างนั้น จึงทำให้พลังแก่นฟ้าดินที่อยู่ลึกลงไปมากที่สุดพวยพุ่งขึ้นมา

“นี่ นี่คือพลังแก่นฟ้าดินของเทือกเขามังกรหมอบ!” วอหลงเสวียนฝีกวิชาอยู่กับผามังกรหมอบแต่เด็ก อีกทั้งผามังกรหมอบของพวกเขาคือผู้ที่ควบคุมเส้นชีพจรใต้ดินของเทือกเขามังกรหมอบ เวลานี้ เมื่อพลังแก่นฟ้าดินพวยพุ่งขึ้นมา วอหลงเสวียนจึงรู้สึกคุ้นเคยยิ่งนักกับความรู้สึกเช่นนี้

วอหลงเสวียนถึงกับตกใจยิ่งนัก และกล่าวด้วยความหวาดผวาว่า “ท่าน ท่านทำให้เทือกเขามังกรหมอบถูกเปิดเป็นช่องโหว่ชั้นที่ตรงนี้!” ควรจะต้องทราบว่า ผามังกรหมอบของพวกเขาได้ทำการสร้างเป็นพื้นที่บรรพชนชั้น ที่บริเวณแอ่งของเส้นชีพจรใต้พื้นดินอันเป็นแหล่งรวมพลังแก่นฟ้าดินเอาไว้ ตามหลักแล้ว มีเพียงผามังกรหมอบของพวกเขาเท่านั้นที่สามารถควบคุมพลังแก่นฟ้าดินที่อยู่ในเส้นชีพจรแห่งนี้ได้อย่างแท้จริง แต่ เวลานี้ดูไปแล้วกลับไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว

“เจ้ากล่าวได้ถูกต้อง” หลี่ชีย่ยิ้มเรียบเฉย จากนั้น ยื่นมือที่มีความชำนาญนั้นเข้าไปภายในประตูนั้น ขณะที่มืออันชำนาญของหลี่ชีย่ได้ยื่นเข้าไปภายในประตูแล้ว ได้ทำให้ผู้คนรู้สึกเป็นภาพมายา เหมือนว่ามีมือที่มีความชำนาญของหลี่ชีย่เวลานี้ได้ปักลงไปใต้พื้นดินจนถึงส่วนที่ลึกที่สุดของพื้นดิน เหมือนว่าภายใต้มืออันชำนาญของหลี่ชีย่นั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีความลึกลับ

พิสดารที่อยู่ลึกลงไปใต้พื้นดินมากที่สุดล้วนแล้วแต่ไม่อาจหนีไปไหนได้ ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การควบคุมของเขา

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ในเวลานี้เอง ปราบกฏเสียงดังตุ้มตามดังขึ้นเป็นระลอก แผ่นดินใหญ่มังกรหมอบสั่นไหวโคลงเคลงไปมา ทำเอาบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบทั้งหมดตกใจอย่างยิ่ง แม้แต่พามังกรหมอบไม่เว้น ทุกคนต่างก็ไม่ว่าจะได้เกิดเรื่องอะไรขึ้น

นาทีนี่เองว่อหลงเสวียนที่ยืนอยู่ข้างกายหลี่ชีย่รู้สึกได้ถึงเหมือนมีอะไรบางอย่างที่อยู่ลึกลงไปใต้ดินถูกหลี่ชีย่ลากออกมาอย่างแรง

สุดท้าย เสียง “ปัง” ดังขึ้น หลี่ชีย่ได้หยิบเอาสิ่งของชิ้นหนึ่งออกมาจากประตูบานนั้น หลังจากที่ของสิ่งนี้ถูกหยิบออกมาแล้วนั้น ปราบกฏมีกลิ่นอายแห่งความขมุกขมัวล้อมรอบตัวของมันโดยไม่อาจหาย เหมือนว่าสิ่งของสิ่งนี้กำเนิดอยู่ท่ามกลางความขมุกขมัวอย่างนั้น!

จากการที่หลี่ชีย่ได้หยิบสิ่งของสิ่งนี้ออกมาจากประตูบานนั้นแล้ว ประตูบานนั้นที่ตั้งอยู่บนพื้นก็พลันหายไป ขณะที่พลังแก่นฟ้าดินก็จางหายไปท่ามกลางฟ้าดิน เวลานี้ เหมือนว่าไม่เคยเกิดอะไรขึ้นมาก่อน เว้นแต่ในมือของหลี่ชีย่มีสิ่งของสิ่งหนึ่งเพิ่มขึ้นมา

“ท่าน ท่านหยิบเอาสิ่งของไปจากเทือกเขามังกรหมอบของพวกเรา!” ว่อหลงเสวียนถึงกับกล่าวด้วยความตื่นตระหนก

“ที่ถูกต้องมากกว่านี้ต้องบอกว่า ข้าได้นำของที่ซ่อนเอาไว้ใน
เทือกเขามังกรหมอบคืนกลับมา” หลี่ชีย่กล่าวพร้อมกับพิจารณา
สิ่งของสิ่งนั้นที่อยู่ในมือ

“นี่เป็นการนำของวิเศษมาซ่อนเอาไว้ที่เทือกเขามังกรหมอบ
ของพวกเรา อาศัยเส้นชีพจรใต้ดินมาบ่มพักของวิเศษนั้น!” วอห
หลงเสวียนเข้าใจเรื่องราวว่าเป็นอย่างไร เรื่องนี้หาใช่เป็นการฉกเอา
ของวิเศษที่อยู่ใต้เทือกเขามังกรหมอบไปของหลี่ชีย่ แต่เป็นเพราะ
มีผู้นำสิ่งของมาซ่อนเอาไว้ภายในเส้นชีพจรใต้ดินของเทือกเขา
มังกรหมอบ แล้วอาศัยเส้นชีพจรใต้ดินมาทำการบ่มพักของวิเศษ
ดังกล่าว มาวันนี้หลี่ชีย่ได้มานำของวิเศษชิ้นนี้ไป

จะไม่ให้วอหลงเสวียนตกใจได้อย่างไร ในเมื่อผามังกรหมอบ
ของพวกเขาคือผู้บงการแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบทั้งหมด เรียกได้
ว่ามีความเข้าใจต่อเทือกเขามังกรหมอบเป็นอันมาก แต่ทว่า เวลา
นี้มีผู้นำเอาของวิเศษมาเก็บซ่อนเอาไว้ในเส้นชีพจรใต้ดิน ขณะที่
ผามังกรหมอบของพวกเขากลับไม่รู้เรื่องเลยแม้แต่บ่อย ย่อมทำ
ให้วอหลงเสวียนต้องตกใจ

“ไม่ต้องตกใจ โลกนี้ยังมีสิ่งที่เจ้าไม่รู้อยู่อีกมากมาย” หลี่ชีย่
กล่าวเฉยเมยว่า “เส้นชีพจรใต้ดินนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะมาก อีกทั้ง
ในอดีตเส้นชีพจรสายนี้ไม่ได้เป็นของผามังกรหมอบของพวกเจ้า
ดังนั้น การอาศัยเส้นชีพจรใต้ดินสายนี้มาบ่มพักของวิเศษจึงไม่
เห็นต้องทำตกใจเหมือนกระต่ายตื่นตูมอะไร”

ไม่ถนัดนัก กว่าวอหลงเสวียนจะสงบสติอารมณ์ลงได้ นางสุด
ลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง การที่สามารถนำของวิเศษสักชิ้นหนึ่ง

ซ่อนเอาไว้ภายใต้ซีพอร์ใต้ดินแห่งนี้ ขณะที่พามังกรหมอบไม่สามารถตรวจพบสิ่งนี้ในทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา สิ่งนี้เป็นการบ่งบอกแล้วว่าคนผู้นี้ น่ากลัวมาก

“นี่มันคืออะไร?” หลังจากได้สติกลับมาแล้ว วอหลงเสวียนถึงกับล้องมองของวิเศษชิ้นนั้นที่อยู่ในมือของหลี่ชี่เย่ด้วยความแปลกใจ

เวลานี้ ของวิเศษที่มีอยู่ในมือซึ่งถูกล้อมรอบโดยกลิ่นอายที่ขมุกขมัวค่อยๆ จางหายไป พลังจากที่ความขมุกขมัวจางหายไปจนสิ้นแล้ว ในที่สุดก็สามารถเห็นโฉมหน้าที่แท้จริง

มันคือกระบอกทองแดงอันหนึ่ง กระบอกทองแดงนี้มีขนาดไม่ยาวนานนัก มีความยาวราวสามฟุต แต่ว่ามีขนาดใหญ่มาก ใหญ่พอๆ กับปากชามที่มีขนาดใหญ่เป็นพิเศษ

กระบอกทองแดงลักษณะเช่นนี้ปรากฏประกายแหววบ้าง ออกมา แต่ทว่า กระบอกทองแดงอันนี้หาใช่หลอมสร้างขึ้นมาจากทองแดงโบราณ โดยโครงสร้างกระบอกทองแดงนี้อาศัยเพียงที่มีความละเอียดยิ่งสร้างขึ้นมา เมื่อดูให้ละเอียดแล้วก็จะพบว่า มีเพียงจำนวนนับไม่ถ้วนมาก่อเกิดเป็นเพียงขนาดใหญ่จำนวนหกตัว โดยที่เพียงขนาดใหญ่ทั้งหกเชื่อมติดต่อกัน ด้วยวิธีการนี้เองก่อก่อให้เกิดเป็นกระบอกทองแดงที่สมบูรณ์ยิ่งนัก

ด้านหนึ่งของกระบอกทองแดงมีการเซาะร่องเอาไว้ลึกมาก โดยที่ไม่รู้เหมือนกันว่าร่องนี้มีเอาไว้เพื่ออะไร

“นี่คือของวิเศษอะไร?” วอหลงเสวียนที่มองดูกระบอກทองแดงที่แปลกประหลาดด้วยความประหลาดใจ แทนที่จะบอกว่าของชิ้นนี้เป็นของวิเศษ มิสู้บอกว่าเป็นงานศิลปะที่มีความซับซ้อนชิ้นหนึ่งจะเหมาะสมกว่า ของชิ้นนี้ช่างประหลาดเหลือเกิน

“กระบอກราชันอเวจีหกเฟือง” หลี่ชียเอ่ใช้มือลูบไล้กระบอກทองแดงนี้เบาๆ ดูจะมีความพึงพอใจยิ่งนัก เพื่ออาวุธชิ้นนี้แล้ว เขาได้หุ่มเทก้าลังกายใจนับไม่ถ้วนสร้างมันขึ้นมา ต้องอาศัยทรัพยากรจำนวนนับไม่ถ้วนจึงหลอมสร้างชิ้นได้สำเร็จ สุดท้ายนำไปซ่อนเอาไว้เส้นชีพจรใต้ดิน อาศัยพลังแก่นฟ้าดินของเส้นชีพจรใต้ดินทำการบ่มพิกมานานนับพันล้านปี เวลาคือ อาวุธชิ้นนี้จึงรอคอยเวลาที่จะปรากฏตัวออกมาสักวันได้แล้วในที่สุด

“กระบอກราชันอเวจีหกเฟือง?” ซื่อนี้กล่าวสำหรับวอหลงเสวียนแล้วดูไม่คุ้นเอาเสียเลย นางไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน และนางก็ไม่เคยได้ยินชื่อของวิเศษชิ้นนี้มาก่อน

“ไม่ต้องคิดแล้ว โลกนี้ไม่เคยมีอาวุธชิ้นนี้ปรากฏมาก่อน” หลี่ชียเอ่ถึงกับยิ้มกล่าวเฉยเมย

นับแต่ของวิเศษชิ้นนี้ถูกจัดสร้างขึ้นมาแล้ว มันก็ไม่เคยปรากฏตัวมาก่อน ถูกเก็บซ่อนอยู่ภายใต้เส้นชีพจรใต้ดินมาโดยตลอด

“สิ่งของชิ้น ชิ้นนี้สามารถทำอะไรได้?” วอหลงเสวียนถึงกับเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“เช่นฆ่าเทพทำลายมาร” หลี่ชียเอ่ลูบกระบอກทองแดงเบาๆ ยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “การโจมตีของมันเพียงครั้งเดียว สามารถ

ทำลายแผ่นดินใหญ่ผามังกรหมอบกลายเป็นเก้าอี้ในพริบตาจน
จมหายไปทั้งแผ่นดิน! ”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1564 จุบล่า

ภายในใจของว่อหลงเสวียนถึงกับสะดุ้งกับคำพูดเช่นนี้ จมแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบภายใต้การโจมตีเพียงครั้งเดียวจนไม่เหลือซาก มันช่างเป็นการโจมตีที่น่ากลัวเหลือเกิน

ควรจะรู้ว่า แผ่นดินใหญ่มังกรหมอบนั้นหาใช่เป็นเพื่อผืนแผ่นดินผืนหนึ่งเท่านั้น แผ่นดินใหญ่ผืนนี้ถูกสร้างขึ้นโดยพามังกรหมอบที่ห่มเทกำลังกายใจไปมากมาย โดยเฉพาะในส่วนของตัวพามังกรหมอบเองนั้น นับได้ว่าได้ผ่านการปกป้องคุ้มครองโดยปรัชญาเมธีมารุ่นแล้วรุ่นเล่า

กล่าวสำหรับ พามังกรหมอบของพวกเขาแล้ว อย่าว่าแต่จมทั้งแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบของพวกเขาเลย ลำพังแค่พื้นที่บรรพชนของพามังกรหมอบพวกเขา ก็สามารถรองรับการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรของราชันเซียนได้

เวลานี้ หลี่ชีย่กลับบอกว่า “กระบอกราชันอเวจีหกเฟือง” ที่อยู่ตรงหน้านี้ สามารถโจมตีแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบจนแหลกลาญภายใต้การโจมตีเพียงครั้งเดียว ด้วยพลาณภาพเช่นนี้ แค่นี้ก็ทำให้ต้องหวาดกลัวจนตัวสั่นตั้งลูกนกเสียแล้ว

ว่อหลงเสวียนรู้ว่าหลี่ชีย่ไม่มีความจำเป็นต้องอวดอ้าง ในเมื่อเขาบอกว่าสามารถทำลายแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบจนแหลกลาญ

ภายใต้การโจมตีครั้งเดียว ย่อมจะต้องทำลายแผ่นดินใหญ่มังกร
หมอบได้ในครั้งเดียวอย่างแน่นอน

จากการเข้าใจในตัวหีชีเยของวอหลงเสวียน หีชีเยไม่มีความจำเป็นต้องอวดอ้างเกินจริงอย่างสิ้นเชิง อีกทั้ง อาศัยความ
แข็งแกร่งของหีชีเย เขาไม่จำเป็นต้องอวดอ้างเกินจริงอยู่แล้ว

“นี่ นี่ นี่คืออะไรกันแน่?” วอหลงเสวียนสุดลมหายใจเข้า
ลึกๆ ทีหนึ่ง มองดูกระบอกราชนอเวลีหกเฟื่องที่อยู่ในมือของหี
ชีเยแล้ว ถึงกับต้องเอ่ยถามขึ้นมา

“กระบอกราชนอเวลีหกเฟื่อง” หีชีเยใช้มือลูบคลำกระบอก
ทองแดงที่อยู่ในมือ และยิ้มกล่าวว่า “ในอีกนัยยะแล้ว มันไม่ใช่
อาวุธปกติ หรือก็คือมันไม่ใช่ของวิเศษ และก็ไม่ใช่อาวุธวิเศษ ยิ่ง
ไม่ใช่อาวุธประหลาดนอกลัทธิเต๋า ในอีกนัยยะแล้ว มันจัดอยู่ใน
อาวุธต้องห้าม”

“อาวุธต้องห้าม?” วอหลงเสวียนกล่าวว่า “คืออาวุธต้องห้ามที่
มีอำนาจเพียงครั้งเดียวหรือ?” นางย่อมรู้ว่าอาวุธต้องห้ามคืออะไร
ว่ากันในระดับหนึ่งแล้ว อาวุธต้องห้ามคือของที่ใช้ได้เพียงครั้งเดียว
อาวุธต้องห้ามจำนวนมากล้วนแล้วแต่ใช้ครั้งเดียวก็กลายเป็นของ
ไร้ค่าหรือถูกทำลายไป แต่ก็มีอาวุธต้องห้ามบางชนิดสามารถใช้ได้
หลายครั้ง แต่ ล้วนแล้วแต่มีการจำกัดจำนวนครั้งเอาไว้

แม้ว่าอาวุธต้องห้ามจะถูกจำกัดจำนวนครั้งการใช้เอาไว้ แต่
ทว่า อำนาจของมันมักจะรุนแรงกว่าอาวุธปกติทั่วไป อีกทั้งยัง
ง่ายต่อการใช้ เป็นต้นว่า หากต้องการสำแดงอำนาจของสัจ
อาวุธราชันเซียน จำเป็นต้องอาศัยพลังลมปราณที่กล้าแข็งมา

สนับสนุน ต้องสูญเสียพลังลมปราณจำนวนมหาศาล หากบุคคลผู้นั้นไม่มีพลังที่แข็งแกร่ง ย่อมไม่สามารถสำแดงอำนาจภาพที่ปราศจากผู้ต่อกรของสัจอาวุธราชันเขียนออกมาได้

อย่างไรก็ตาม อาวุธต้องห้ามจะแตกต่างกัน เป็นต้นว่าอาวุธต้องห้ามราชันเขียน ไม่ว่าจะผู้นั้นจะเป็นระดับจักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่ง หรือมนุษย์ปุถุชนที่ไม่เคยผ่านการฝึกมาเลยก็มีความเป็นไปได้ที่จะใช้อาวุธต้องห้ามนั้นได้ เพียงเขาสามารถเสกเอาอาวุธต้องห้ามนั้นออกมาได้ ก็สามารถระเบิดพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมา

“กระบอกราชันอเวฬุหกเฟืองไม่จัดอยู่ในอาวุธต้องห้ามประเภทใช้ได้เพียงครั้งเดียว” หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า “มันสามารถใช้ได้ถึงหกครั้งด้วยกัน อีกทั้งอำนาจภาพแต่ละครั้งจะทรงพลังเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมทุกครั้งอย่างก้าวกระโดด อำนาจภาพในการใช้ครั้งที่สองจะสูงกว่าอำนาจภาพในครั้งแรกหลายเท่าตัวกระทั่งหลายสิบเท่าตัว”

ครั้นว่อหลงเสวียนได้ยินคำพูดนี้ถึงกับหวั่นไหวในใจ ก่อนหน้านั้นหลี่ชียะเคยบอกว่า กระบอกราชันอเวฬุหกเฟืองสามารถโจมตีแผ่นดินใหญ่มังกรหมอบให้แหลกลาญได้ในครั้งเดียว ถ้าหากว่า “กระบอกราชันอเวฬุหกเฟือง” ที่อยู่ตรงหน้าสามารถเพิ่มอำนาจภาพในการโจมตีแต่ละครั้งให้สูงขึ้น ทั้งยังเป็นการเพิ่มแบบก้าวกระโดดละก็ ลองคิดดู อำนาจภาพลักษณะเช่นนี้มันน่ากลัวเพียงใด

“อำนาจภาพการโจมตีของกระบอกราชันอเวฬุหกเฟืองท่านทรงอำนาจภาพเพิ่มขึ้นทุกครั้ง เช่นนั้นแล้ว การโจมตีครั้งที่หกจะมีอำนาจภาพแค่ไหนกันเล่า?” ว่อหลงเสวียนอดที่จะถามไม่ได้

“ไม่รู้” หลีซีย่เผยรอยยิ้มออกมาและกล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ข้ายังไม่เคยทดลอง ข้าต้องการพบกับราชันเซียนสักคนเพื่อทดสอบอำนาจของมัน มิเช่นนั้นล่ะก็ คนทุกๆ ไปยังไม่คุ้มกับการที่ให้ข้าได้ใช้มันเป็นครั้งแรก มันสิ้นเปลืองเกินไป”

“ราชันเซียน...” ว่อหลงเสวียนรู้สึกเหมือนหายใจอึดอัด อดไม่ได้ที่จะกล่าวว่า “ความหมายของท่านคือ สามารถท้าดวลกับราชันเซียนนะสิ?”

“ไม่ เจ้าเข้าใจความหมายของข้าผิดแล้ว” หลีซีย่เผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมาให้เห็น กล่าวว่่า “ท้าดวลราชันเซียนริ่ไม่ ข้าคาดหวังว่าสามารถสังหารราชันเซียนสักคนได้ จะอย่างไรเสีย ‘กระบอกราชันอเวจีหกเฟื่อง’ ชิ้นนี้เรียกได้ว่ามีเพียงหนึ่งเดียวในโลก การที่จะสร้างอาวุธชิ้นนี้ขึ้นมาั้นมันไม่ง่ายเลย” กล่าวพลางใช้มือตบๆ บนกระบอกราชันอเวจีหกเฟื่องเบาๆ

กระบอกราชันอเวจีหกเฟื่องถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยเลือดคั่งที่นำกล้วที่สุดในโลก ด้วยชีวิตจำนวนมากไม่ถ้วน ด้วยศพจำนวนมากไม่ถ้วน กระทั่งชะตาฟ้า มันผ่านการบ่มพักจากเส้นชีพจรใต้ดินมานานนับพันล้านปี ทรงอำนาจจนไม่สามารถจินตนาการได้

ความจริงแล้ว เรื่องอำนาจของ “กระบอกราชันอเวจีหกเฟื่อง” นั้น เป็นการคาดเดาส่วนตัวของหลีซีย่เท่านั้นเอง ยังไม่เคยได้มีการทดสอบประสิทธิภาพที่แท้จริงของมันสักที

พลันที่ว่อหลงเสวียนได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วนางไข่จะรู้สึกเพียงแค่อึดอัดจนหายใจไม่ออกเท่านั้น นางยังรู้สึกเหมือนมีมือขนาดยักษ์มาบีบคอของนางเอาไว้ จนหายใจไม่ออกอย่างสิ้นเชิง

“สังหารราชันเซียน!” ไม่ถ่างน้กกว่าว่อหลงเสวียนจะได้อสติค้ณกลับมำ นางรู้สึกใจหำยใจคว่ำ และกล่ำวว่ำ “ทำได้อจริงหรือ?”

ในส่ำยตำของว่อหลงเสวียนมองว่ำสิ่งนี้เป็นเรื่งที่ไปไม่ได้ควำมจริงแล้ว จะไปโทษว่อหลงเสวียนที่มีควำมคิเช่นนี้ไม่ได้ เกรงว่ำเรื่งนี้ไม่ว่ำกับผู้ใดบนโลกนี้ก็ตำม ก็ต้องรู้สึกว่ำเป็นเรื่งที่ไปไม่ได้

รำนเซียนนั้นดำรงอยู่ในสถำนะเช่นใด ปรำศจำกผู้ต้อกรท้วหล่ำ การเป็นศ้ตรูก็รำนเซียนก็ว่ำยำกแล้ว ยี้งไม่ต้องพูดถึงจะไปสังหารรำนเซียน พ้นล่ำนปีทีฝำนมำ ในส่ำยตำของยอดฝีมือผู้บ่ำเพ็ญต่นจำนวนนับไม่ถ้วนมองว่ำ การที่จจะสังหารรำนเซียนนั้นมันคือเทพนิย่ำย เป็นเรื่งของค่นเพ้อฝั้น

ถำมโลกหล่ำ มีใครบ้ำงที่ส่ำมารถสังหารรำนเซียนได้? ถำมโลกหล่ำ มีของวิเศษใดส่ำมารถสังหารรำนเซียนได้? ค่ำตอบคือไม่มี ผู้บ่ำเพ็ญต่นจำนวนนับไม่ถ้วนล้วนแล้วแต่มีค่ำตอบอยู่ในใจอยู่แล้ว

เวลำนี กล่ำวว่ำ “กระบอกรำนอเวจ้หกเพื่ง” ส่ำมารถสังหารรำนเซียนได้ บำงทีอำจมีควำมเป็นไปได้อ ต้อให้ค้ำมีควำมเป็นไปได้อ มันก็เป็นควำมจริงที่น่ำตกใจอย่ำงยี้งแล้ว!

“โลกนี้ไม่มีอะเรื่งที่ไปไม่ได้” หลี่ซีเยยี้มกล่ำวว่ำ “ค่นอื่นทำไม่ได้ ไม่ได้หำยควำมว่ำช่ำทำไม่ได้ บนโลกนี้มีสิ่งมหัศจรรย์อยู่มำกมำย ล้วนแล้วแต่ต้อให้ค่นไปสรรสร้ำงมันขึ้นมำ บนโลกนี้มีควำมรู้มำกมำยต้องการผู้ทีไปทำล่ำยมัน”

วอหลงเสวียนถึงกับนิ่งเงียบกับคำพูดเช่นนี้ คนอื่นอาจจะไม่มีสิทธิ์พูดเช่นนี้ได้ แต่ทว่า หลี่ชียเอมีสิทธิ์! เป็นสิทธิ์เฉพาะตัวสำหรับเขาเท่านั้น

ก่อนหน้านี้ ความรู้ของผู้คนบนโลกนี้ล้นแล้วแต่เชื่อว่า สิบสองลัคนาคือที่สุดของผู้บำเพ็ญตนแล้วเป็นไปไม่ได้ที่จะมีใครสามารถทำลายชั้นสิบสองลัคนาไปได้ แต่ทว่า หลี่ชียเอกลับสามารถทำได้แล้ว เขามีสิบสามลัคนาอยู่ในความครอบครอง ทำลายความรู้ที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

คำว่าสังหารราชันเซียนได้ หากออกจากปากของบุคคลอื่นละก็ วอหลงเสวียนจะไม่เชื่ออย่างเด็ดขาด แต่ทว่า เมื่อออกจากปากของหลี่ชียเอแล้ว แม้ว่าในสายตาของนางมองว่าราชันเซียนนั้นเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร ภายในใจของวอหลงเสวียนก็อดที่จะหวั่นไหวไม่ได้

หรือว่าบนโลกนี้มีของวิเศษใดสามารถสังหารราชันเซียนได้จริง? มันเป็นเรื่องที่สุดจะจินตนาการได้

จะอย่างไรเสีย ไซ้ว่าทุกคนบนโลกนี้สามารถกลายเป็นราชามังกรดำได้ ราชามังกรดำนั้นคือผู้ยิ่งใหญ่ที่ได้รับการเคารพสูงสุดถึงสามยุค ซึ่งหาไซ้ผู้คนในหล้าสามารถเทียบเคียงได้

“ใครเป็นผู้สร้างเจ้า ‘กระบอกราชันอเวจีหกเฟื่อง’ ขึ้นมา?” วอหลงเสวียนรู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง ถ้าหากว่า “กระบอกราชันอเวจีหกเฟื่อง” สามารถสังหารราชันเซียนได้จริง เช่นนั้นแล้วผู้สร้าง “กระบอกราชันอเวจีหกเฟื่อง” คือใครมาจากไหนกันแน่?

“คนที่เก่าแก่โบราณมากคนหนึ่ง คนผู้หนึ่งที่ไม่เป็นที่รู้จักของ
ผู้คน” หลีซีย่ถึงกับหัวเราะและเอ่ยขึ้นมา

ว่อหลงเสวียนไม่รู้หรือกว่าผู้สร้าง “กระบอกราชันอเวจีหก
เฟือง” ยืนอยู่ตรงหน้าของนางนี่เอง แน่นอน หลีซีย่ก็จะไม่บอกเล่า
ความจริงแก่นางอยู่แล้ว จะอย่างไรเสีย เขาไม่ต้องการให้ใครมา
รับรู้เรื่องนี้

ว่อหลงเสวียนทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อหลีซีย่ไม่ยอม
บอกนางก็จะไม่ซักไซ้ต่อไป เพียงชั่วครู่ว่อหลงเสวียนได้สติกลับมา
จึงยิ้มกล่าวกับหลีซีย่ว่า “ในเมื่อพี่หลีได้เสร็จสิ้นสิ่งที่ตั้งใจเอาไว้
แล้ว พี่หลีไปเป็นแขกที่ผามังกรหมอบดีไหม?”

“เสียดาย ข้ายังมีเรื่องอื่นๆ อีก” หลีซีย่ส่ายหน้าเบาๆ และ
กล่าวว่า “ข้ายังต้องไปที่อื่นๆ อีก หากว่าเรื่องราวเสร็จสิ้นแล้วและมี
โอกาส ค่อยไปเยือนเจ้าก็ยังไม่สาย”

“เกรงว่าจากกันคราวนี้ จะเป็นการจากกันชั่วฟ้าดินสลาย” ว่อ
หลงเสวียน ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความกัลดกลุ้ม และยิ้ม
เล็กน้อย ออกมา

“น้องเสวียนคนสวย ทำไม่ต้องพูดจนเศร้ารันทดขนาดนั้น ไซ้
ว่าจะเป็นการตายจากเสียเมื่อไหร่” หลีซีย่ถึงกับยิ้มกล่าว

ว่อหลงเสวียนมองหน้าหลีซีย่จริงจัง จากนั้นเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า
“ข้ารู้ ข้ารู้ว่านี่หาใช่เป็นการจากลาด้วยการตายจาก แต่ มันก็
ใกล้เคียงกับการจากกันชั่วนิรันดร์แล้ว”

หลี่ชียเอถึงกับต้องเงยบขรึมไป เมื่อว่อหลงเสวียนพูดคำๆ นี้ ออกมา

ว่อหลงเสวียนถึงกับกุมมือของหลี่ชียเอเอาไว้ นิ้วทั้งสิบสอดประสานเข้าด้วยกัน จ้องมองดวงตาทั้งสองของหลี่ชียเอ เอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า “ข้าไม่ทราบว่สิ่งทีพี่หลี่มุ่งมาดปรารถนาคืออะไรร ข้าไม่รู้ว่ปณิธานอันยิ่งใหญ่ในชีวิตของพี่หลี่คืออะไร แต่ ข้ารู้ว่พี่หลี่นั้นไม่ใช่บุคคลในรุ่นเดียวกับพวกเรา ข้ามองว่ สักวันพี่หลี่ก็ต้อจากไป อย่างน้อยอีกสามถึงห้าปี อย่างมากก็ราวแปดถึงสิบปี...”

“...ข้าเชื่อว่าพี่หลี่จะต้อโบยบินอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า และจะต้อหายลับไปจากสายตาของพวกเราที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น ข้าเชื่อว่า ยามทีพี่หลี่โฉบบินนั้น เก้าแดนไม่คู่ควรทีพี่หลี่ต้อไปอาลัยอาวรณ์อีกต้อไป ขณะที่จากกันกับพี่หลี่ในครั้งนี เกรงว่คงไม่ได้พบกับพี่หลี่อีกแล้ว จากนั้นไปห่างกันระหว่างสวรรค์กับโลกมนุษย์” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนีแล้ว นางถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“หนทางยาวไกล เจ้าพูดถูกคงมีสักวันข้าจะต้อจากไป” หลี่ชียเอถึงกับพยักหน้าเงิบๆ

“คาดหวังว่สักวันหนึ่ง สามารถเคียงข้างพี่หลี่เพื่อชื่นชมความสง่างามของฟ้าดิน” ว่อหลงเสวียนถึงกับยิ้มอย่างชมชื่น กล่าวว่ “แต่ว่ ข้ารู้ว่ โชคชะตาอย่างพวกเราหากจะต้อเดินเคียงข้างพี่หลี่ละก็ มันก็แค่เป็นการสร้างภาระให้เท่านั้นเอง ข้าเพียงหวังว่ พี่หลี่จะก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างราบรื่น ไม่ลืม

ปณิธานเดิม ในอนาคตจะต้องประสบความสำเร็จกับความมุ่งมั่น
ปรารถนาของตน

“แน่นอนแน่นอน ข้าเป็นเช่นนี้มาตลอด” หลีซีเยถึงกับทอด
ถอนใจออกมา และลูบไล้เส้นผมของนางอย่างแผ่วเบา

ว่อหลงเสวียนเอนกายอิงแอบอยู่บนหน้าอกของเขา ใบหน้า
แนบชิดอยู่กับหน้าอกที่แข็งแรงของเขา ฟังเสียงหัวใจเต้นที่แข็งแรง
ทรงพลังและเป็นจังหวะของเขา เหมือนว่าเสียงหัวใจเต้นนี้ก็คือ
จังหวะของฟ้าดินอย่างนั้น

หลีซีเยถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ ยื่นมือไปโอบกอดเอว
บางของนางเอาไว้ โดยไม่มีคำพูดใดๆ

ว่อหลงเสวียนเองก็อิงแอบอยู่อย่างนั้นเงียบๆ และโอบเอวหนา
ของนางเอาไว้ ฟังเสียงการเต้นของหัวใจ ไม่พูดอะไรทั้งนั้น

ดูเหมือนว่านาฬิกา ฟาตินกลับกลายเป็นเงียบสงบยิ่งนัก แม้แต่
สายลมก็หยุดนิ่ง นาฬิกาเหมือนว่าหยุดนิ่งแม้กระทั่งกาลเวลา

“ปราชญ์ไร้ซึ่งความผูกพัน...” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก
หลีซีเยถึงกับพูดขึ้นมาเบาๆ รู้สึกถึงภายในใจที่เต็มไปด้วยความจน
ด้วยเกล้า

ว่อหลงเสวียน โอบกอดเอาไว้แน่น ใบหน้าแนบชิดกับอกที่
แข็งแรง เอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “ท่านไม่จำเป็นต้องมีความผูกพัน เพราะ
ท่านก็คือปราชญ์”

หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ วิธีทางอันยาวไกล ชั่วชีวิตของผู้คนจำนวนเท่าไรบนโลกนี้ที่ได้ทิ้งร่องรอยเอาไว้ มีพี่น้องที่พร้อมจะตายด้วยกัน มีผู้รู้ใจที่มีความรักลึกซึ้งตั้งทะเล แต่ เขากลับไม่สามารถหยุดอยู่กับที่ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ไม่สามารถหยุดการก้าวเดินเพื่อใครคนหนึ่งคนใด!

หลังจากผ่านไปเนิ่นนานมากๆ แขนทั้งสองที่โอบกอดจนแน่นของว่อหลงเสวียน ได้คลายออก แล้วไปโอบที่คอของหลี่ซีเยและจูบกับหลี่ซีเยในทันที

หลี่ซีเยเองก็ประคองใบหน้าของนางเอาไว้ และจูบตอปลงบนริมฝีปากที่อ่อนนุ่มของนาง

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ทั้งสองจึงได้แยกออกจากกันอย่างช้าๆ ใบหน้าของว่อหลงเสวียนแดงเรื่อเหมือนเมฆาสุราอย่างนั้น

“ไปเถอะ มีเพียงฟ้าดินที่กว้างใหญ่จึงสามารถรองรับกับความกล้าหาญชาญชัยของท่าน มีเพียงหนทางที่ไม่มีสิ้นสุดจึงเป็นที่พักพิงสุดท้ายของท่าน” ในที่สุดว่อหลงเสวียนได้เอ่ยขึ้นมาแผ่วเบาพร้อมกับคลายมือทั้งสองออก

“ลาก่อน รักษาตัวด้วย” หลี่ซีเย จูบคลำใบหน้าของนางเบาๆ สุดท้ายยิ้มท่าทีเรียบเฉย หันหลังล่องลอยจากไปทันที โดยไม่สะอึกหยุดลงแม้แต่น้อย

บนโลกใบนี้เขาจะไม่หยุดลงเพื่อใครทั้งสิ้น ไม่หยุดอยู่กับที่เพื่อใคร ทว่าทั้งโลกาไม่มีผู้ใดสามารถรั้งตัวเขาเอาไว้ได้ ไม่ว่าใครก็ทำไม่ได้!

มองดูเงาหลังที่ไกลออกไปของหลี่ซีเย วอหลงเสวียนได้แต่
พึมพำเบาๆ และกล่าวว่า “ลาก่อน ผู้ที่ซำรัก ชายผู้ทำให้ไฟฝันถึง
มีเพียงท่านเท่านั้นที่สามารถเข้าไปในความฝันของข้า มีเพียงท่าน
เท่านั้นที่สามารถเปิดประตูใจของข้าได้!”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1565 หมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุน

เสี้ยวไห่ซุนเป็นเพียงหมู่บ้านประมงที่มีขนาดเล็กมากแห่งหนึ่ง
อย่างน้อยที่สุดเมื่อมองจากผืนแผ่นดินออกไปแล้วมันเป็นเช่นนั้น

เสี้ยวไห่ซุนตั้งอยู่ในทะเลที่อยู่ห่างไกลจากชุมชนของ
มหาสมุทรอุดร ณ ที่ตรงนี้อยู่ห่างไกลจากความเจริญ ห่างไกลจาก
เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแฉะ กระทั่งเหมือนว่าห่างไกลจากโลกของผู้
บ้ำาเพ็ญตน

ที่ตั้งของหมู่บ้านประมงเล็กๆ แห่งนี้ดูจะลับตาคนยิ่งนัก แม้กระ
นั้นก็ตาม ที่ตรงนี้ยังคงอยู่ในการปกครองของเมืองสมุทรสยบฟ้า

หมู่บ้านประมงเล็กๆ เช่นนี้ ดูเหมือนไม่มีอะไรโดดเด่นเป็น
พิเศษ อีกทั้ง ลักษณะของหมู่บ้านประมงเช่นนี้ จำนวนผู้คนที่อาศัย
อยู่บนเกาะก็มีอยู่ไม่มากนัก

เกาะขนาดเล็กที่มีชื่อว่าหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนซึ่งตั้งอยู่ในทะเลที่
ห่างไกลจากความเจริญ มันเหมือนเป็นเรือลำน้อยๆ ที่ลอยล่องอยู่
บนทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล ช่างโดดเดี่ยว ช่างเงียบสงบอะไรอย่าง
นั้น

ภายในหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนนั้น ผู้คนที่อาศัยอยู่ล้วนแล้วแต่เป็น
ชาวประมงและหาเลี้ยงชีพด้วยการประมง ด้วยหมู่บ้านประมง
ลักษณะเช่นนี้แหละ ดูเหมือนมันจะห่างไกลจากโลกของผู้บ้ำาเพ็ญ
ตนไกลมาก นับเป็นคนละโลกอย่างสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม ความจริงกลับหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพียงแต่ผู้คนบนโลกไม่รู้จักหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนเท่านั้น และผู้คนบนโลกไม่ได้รับรู้ถึงความลับของหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุน กระทั่งแม้แต่ชาวประมงที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนก็ไม่ได้รับรู้ถึงความลับของเกาะเล็ก ๆ ที่ตนอาศัยอยู่

หลังจากที่หลี่ชียเอ้อออกจากทุ่งมังกรยุทธแล้วก็มุ่งหน้าตรงมายังหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุน เนื่องจากเขาต้องการมาเอาสิ่งของสิ่งหนึ่งที่หมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนแห่งนี้ มีเพียงได้ของชิ้นนี้มาแล้ว จึงจะทำให้ "กระบอกราชันอเวจีหกเฟือง" ที่อยู่ในมือของเขาสมบูรณ์ มีเพียง "กระบอกราชันอเวจีหกเฟือง" ที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์เท่านั้น จึงสามารถสำแดงอำนาจของมันออกมาได้

ครานั้น หลังจากที่เขาได้สร้าง "กระบอกราชันอเวจีหกเฟือง" ชิ้นมาได้แล้ว เนื่องจากของวิเศษชิ้นนี้มีอำนาจมากมายเหลือเกิน อีกทั้งมันยังเป็นอาวุธต้องห้ามซึ่งง่ายต่อการใช้เพื่อความปลอดภัย หลี่ชียเอ้อจึงได้วางทางหนีที่ไหลเอวไว้ด้วยการแยกชิ้นจาก "กระบอกราชันอเวจีหกเฟือง" ที่สมบูรณ์ให้กลายเป็นสองส่วน โดยส่วนที่สำคัญที่สุดนำไปเก็บซ่อนเพื่อบ่มพักมันที่เส้นชีพจรใต้ดิน ขณะที่อีกส่วนหนึ่งถูกนำมาซ่อนเอาไว้ที่หมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุน

แน่นอน หมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนหาใช่เป็นเพียงสถานที่ซึ่งหลี่ชียเอ้นำของมาซ่อนเอาไว้เท่านั้น สำหรับหลี่ชียเอ้อแล้ว ไม่ว่าจะหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนกระทั่งเมืองสมุทรสยบฟ้า ล้วนแล้วแต่มีความหมายที่ไม่ธรรมดาสำหรับเขา

แน่นอนที่สุด ความลับที่ซ่อนอยู่ภายในนั้น หาใช่เป็นสิ่งที่บุคคลภายนอกสามารถรับรู้ได้ โดยเฉพาะคนอย่างกัจฉ์ไม่มีสิทธิ์รับรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว ราชามังกรดำก็ไม่ไว้ใจเขา!

ครั้นหลี่ซียเอ๋เหี้ยบลงบนหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนแล้ว ได้บังเกิดความหดหู่ขึ้นภายในใจมากมาย เขาได้มาเยือนหมู่บ้านประมงเล็ก ๆ แห่งนี้อีกครั้งหนึ่งหลังจากไปนานขนาดนี้ แม้ว่าจะผ่านไปหลายปี ผู้คนในหมู่บ้านประมงเล็ก ๆ แห่งนี้ไม่รู้ว่าจะได้เปลี่ยนไปกี่รุ่นแล้ว แต่ทว่า หมู่บ้านประมงเล็ก ๆ แห่งนี้ยังคงอยู่

หมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนมีขนาดไม่ใหญ่ จากหัวหมู่บ้านจรดท้ายหมู่บ้านก็ยาวแค่พันจ้าวเศษเท่านั้นเอง มีบ้านไม้แต่ละหลังที่ปลูกอยู่บนสองฟากฝั่งถนนของหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุน โดยที่บ้านไม้แต่ละหลังมีลักษณะที่เก๋แก่โบราณมาก เหมือนว่าบ้านไม้เหล่านี้ได้มีการสร้างเอาไว้เป็นเวลานานมากมาแล้ว

บริเวณหน้าบ้านของบ้านไม้เหล่านี้ บ้างก็ตากแหเอาไว้ บ้างก็ตากเรือหาปลาเอาไว้ และมีบ้างที่ตากปลาที่เสียบเป็นไม้เอาไว้...

เมื่อคนแปลกหน้าอย่างหลี่ซียเอ๋ก้าวเดินเข้ามาภายในหมู่บ้านแล้ว พลันมีเสียงสุนัขเห่าดังขึ้น

ในเวลานี้ ชาวบ้านจำนวนไม่น้อยต่างทยอยกันออกมายืนดูอยู่หน้าบ้าน มีทั้งคนแก่ ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วและเด็ก... ในขณะนี้ บริเวณประตูบ้านไม้จำนวนไม่น้อยที่มีคนออกมามองดูแขกผู้ไม่ได้รับเชิญอย่างหลี่ซียเอ๋

กล่าวสำหรับหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนแล้ว ผู้ที่ผ่านเข้าออกภายในหมู่บ้านล้วนแล้วแต่คุ้นหน้าคุ้นตากันทั้งสิ้น น้อยครั้งที่จะมีแขกมาเยือน วันนี้เกิดมีคนแปลกหน้าเช่นหลี่ชีย่มาปรากฏตัวอย่างกะทันหัน พลันเป็นที่สนใจของชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุน ผู้เฒ่า ผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว กระทั่งเด็กที่ยืนอยู่หน้าประตู ล้วนแล้วแต่จ้องมองไปบนตัวของหลี่ชีย่ ในสายตาของพวกเขาบ่งบอกถึงความระแวงและไม่เป็นมิตรอยู่หลายส่วน

หลี่ชีย่มองดูบรรดาผู้เฒ่า ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วเพียงเผยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมาให้เห็น ท่าทีสบายๆ ก้าวเดินไปตามทางเล็กๆ ภายในหมู่บ้าน ถนนเล็กๆ สายนี้มุ่งหน้าตรงไปยังศาลบรรพชนของหมู่บ้าน

แต่ว่า หลี่ชีย่เดินไปได้ไม่ไกลนัก ในที่สุดก็มีคนผู้หนึ่งเดินเข้ามาทักทายกับหลี่ชีย่ เป็นชายวัยกลางคนผู้หนึ่ง ร่างกายดูแข็งแรง กำยำมาก ดวงตาคู่นั้นของเขาเปล่งประกายออกมา พลันที่มองเห็นก็รู้ได้ทันทีว่าเขาเคยฝึกยุทธมาก่อน หากใช่เป็นชาวประมงธรรมดาทั่วไป แต่เป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง

“ไม่ทราบว่าคุณผู้มาเยือนท่านนี้มาจากที่ใด และกำลังจะไปทีใด?” ชายวัยกลางคนผู้นี้กล่าวทักทายกับหลี่ชีย่ นับว่าถ้อยวาจามีความสุภาพยิ่งนัก

“มาจากที่ที่ไกลโพ้น จะไปทางโน้น” หลี่ชีย่กล่าวพลาง ยิ้มและชี้ไปยังศาลบรรพชนที่อยู่ข้างหน้า

พลันที่หลี่ชีย่ชี้ไปที่ศาลบรรพชนข้างหน้า ทำให้สีหน้าของชายวัยกลางคนเปลี่ยนไปทันที แม้ว่าจะคงแฝงรอยยิ้มบนใบหน้า

แต่ทว่า เห็นได้ชัดว่าเป็นการฝืน เขาสายหน้าและกล่าวว่า "ต้องขอ
อภัยอย่างยิ่ง นั่นมันศาลบรรพชนของหมู่บ้านไม่เปิดให้กับ
บุคคลภายนอก ไม่ให้บุคคลภายนอกเข้าชม"

"ข้ารู้ แต่ข้าไม่นับเป็นบุคคลภายนอก" หลี่ชียี๋มกล่าว
เฉยเมยว่า "ข้าต้องการพบผู้เฒ่าของหมู่บ้านเป็นผู้เฒ่าที่แท้จริง!"

เห็นประกายตาของชายวัยกลางคนผู้นี้เด่นกระตักทีหนึ่ง เมื่อ
ได้ยินคำพูดของหลี่ชียี๋ม ไบหน้าที่มีรอยยิ้มก่อนหน้าพลันมีท่าที
จริงจังขึ้นมาทันที

"ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่าอะไร?" ชายวัยกลางคนถึงกับเอ่ย
ขึ้นซ้ำๆ ในเวลานี้ ดวงตาทั้งสองของเขาจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียี๋ม

"หลี่ชียี๋ม" หลี่ชียี๋มเอ่ยเรียบเฉยออกมา

"หลี่ชียี๋ม..." เมื่อชายวัยกลางคนผู้นี้ได้ยินชื่อหลี่ชียี๋มแล้ว ทั้ง
ตกใจและรู้สึกเหนือความคาดคิด ถึงกับพิจารณาหลี่ชียี๋มที่อยู่
ตรงหน้า

"เห็นทีเจ้าคงเคยได้ยินชื่อของข้าแล้ว" หลี่ชียี๋มเผยรอยยิ้ม
ออกมาเต็มใบหน้า กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า "ข้าต้องการพบผู้เฒ่าของ
หมู่บ้าน ผู้เฒ่าที่แท้จริง!"

เวลานี้ ชายวัยกลางคนถึงกับทำท่าล้งเลนิดหนึ่ง อ้าปากจะพูด
แต่ ก็ไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรออกมาดี

"ทำไมไม่รี มีปัญหาอะไรหรือ?" หลี่ชียี๋มมองดูชายวัยกลางคนที่
กำลังล้งเลไม่อาจตัดสินใจได้

“เรื่อง เรื่องนี้ บรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านไม่อยู่” ในที่สุด ชายวัยกลางคนที่มีท่าทีลังเลได้พูดขึ้นมาอย่างฉะฉานด้วยเกล้า

หลี่ซียเอถึงกับเพ่งสายตาไปข้างหน้า ล้องมองชายวัยกลางคน “แล้วชื่อชู่หนิง ละ? เทพธิดาสยบฟ้าของพวกเขาแล้ว”

“เทพธิดาก็ไม่อยู่” ชายวัยกลางคนทำท่าผายมือออกทั้งสองข้าง สายหน้าไปมา

“อย่าบอกนะว่าพวกมันไปที่เมืองสมุทรสยบฟ้ากันหมดแล้ว?” หลี่ซียเอถึงกับเพ่งสายตาไปข้างหน้า เขาสามารถคาดเดาเรื่องราวได้ ลางๆ เสียแล้วว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

“ท่านเดาได้ถูกต้อง” ชายวัยกลางคนถึงกับยิ้มเล็กน้อย ได้แต่พูดว่า “พวกของเทพธิดาได้ไปที่เมืองสมุทรสยบฟ้าจริง ยังไม่ได้กลับมา” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาก็หันหน้าออกมามาเบาๆ

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?” หลี่ซียเอเอ่ยถามขึ้นซ้ำๆ

ชายวัยกลางคนยิ้มเล็กน้อย และกล่าวว่า “ข้าเองก็ 모르 ฟังว่าเป็นเรื่องภายในของสำนัก ได้ยินว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นภายในสำนัก รายละเอียดนั้น บรรดาบรรพบุรุษไม่ได้บอกต่อข้า”

“ไม่ฉลาดเลย” หลี่ซียเอส่ายหัวและกล่าวว่า “อาศัยตาเฒ่ากลุ่มหนึ่งสามารถต่อกรกับกู่จุนได้รึ กู่จุนนั้นฉลาดเป็นกรด เขาได้เก็บตัวมานานเป็นยุค หากเขาลงมือจะต้องเป็นฝ่ายชนะ บรรดาตาเฒ่าที่สมองเลอะเลือนกลุ่มหนึ่งของหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนถึงกับยกโขยงไปที่เมืองสมุทรสยบฟ้า เท่ากับเป็นการสงเคราะห์ให้กับกู่จุน ช่วยให้เราสามารถจับตัวทั้งหมดได้ในคราวเดียว”

“เห็นบรรพบุรุษบอกว่า การไปครั้งนี้ต้องได้รับชัยชนะแน่นอน”
ชายวัยกลางคนผู้นี้กล่าว

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “ตาเฒ่ากลุ่มหนึ่งเอ๊ย ‘ไม่รู้’ว่า
ผู้อาวุโสพวกเขาสั่งสอนกันมาอย่างไร หรือคิดว่าหลายปีที่ผ่านมา
กู่จุนไม่ปรากฏตัวออกมา เลยเข้าใจว่าสามารถรังแกกันได้ง่าย ๆ
อย่างนั้นสิ? เมื่อเทียบกับกู่จุนแล้ว ตาเฒ่ากลุ่มนี้ของหมู่บ้านยัง
อ่อนน้อม กู่จุนคือจิ้งจอกเฒ่าผู้มีชีวิตอยู่มาแล้วถึงสามชาติ! ตา
เฒ่ากลุ่มนี้ของหมู่บ้านเอาชนะเขาได้รึ?”

“ท่าน ท่าน ท่านรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร?” ชายวัยกลางคนผู้นี้
ถึงกับตกใจยิ่ง ดวงตาคู่นั้นของเขาเบิกกว้าง

“แค่นับนิ้วเท่านั้นมืออะไรยาก” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

ชายวัยกลางคนยอมไม่เชื่อคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยอยู่แล้ว แต่
ว่า ภายในใจของเขาก็อธิษฐานเป็นกังวลไม่น้อย เนื่องจากผู้เฒ่าของ
หมู่บ้านได้เดินจากไปมาได้ระยะหนึ่งแล้ว แต่ว่า กลับไม่มีข่าวคราว
อะไรเลย แม้แต่สื่อชู้ยหนิงก็ไม่มีข่าวเช่นกัน

“เอาเถอะ ในเมื่อเจ้าก็รู้แล้วว่าข้าเป็นใคร พาข้าเข้าไปภายใน
ศาลบรรพชนเถอะ” หลี่ซีเยสั่งการกับชายวัยกลางคนนั้น

ชายวัยกลางคนทำท่าลังเลนิดหนึ่ง สุดท้ายเขาหันหลังเดิน
จากไปทันที เพียงครู่เดียวเขาก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับกุญแจที่อยู่ใน
มือ ซึ่งก็คือลูกกุญแจที่ใช้สำหรับเปิดประตูศาลบรรพชนนั่นเอง

“เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด...” หลังจากที่เปิดกุญแจใหญ่บริเวณหน้าประตูแล้ว ผลักประตูไม้เข้าไป เสียงประตูไม้ที่หนักอึ้งส่งเสียงดังเอี้ยด เอี้ยด เอี้ยดออกมา

หลี่ชีย่ก้าวเข้าไปภายในศาลบรรพชนพร้อมกับชายวัยกลางคน หลังจากที่พวกเขาก้าวเท้าเข้าไปภายในศาลบรรพชนแล้ว ปรากฏกลิ่นธูปที่โชยเข้ามาปะทะใบหน้า ดูจากกระถางธูปขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางศาลบรรพชนก็รู้ได้ว่า ศาลบรรพชนไม่เคยว่างเว้นจากการจุดธูป

แม้ว่าหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุนเป็นเพียงหมู่บ้านประมงเล็กๆ เท่านั้น แต่ ศาลบรรพชนของหมู่บ้านประมงขนาดเล็กกลับมีขนาดใหญ่มาก หากผู้ที่ไม่ทราบความมาก่อน อาจเข้าใจว่าศาลบรรพชนแห่งนี้เป็นศาลบรรพชนของตระกูลใหญ่ด้วยซ้ำ

บนแท่นศาลบรรพชนปรากฏป้ายวิญญาณถูกจัดวางเป็นแถวเป็นแนว จำนวนป้ายวิญญาณที่อยู่ตรงหน้าสร้างความหวั่นไหวให้กับผู้คนยิ่งนัก เนื่องจากป้ายวิญญาณมีจำนวนมากถึงกว่าหมื่นป้าย ซึ่งเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ ทั้งที่เป็นเพียงศาลบรรพชนของหมู่บ้านประมงเล็กๆ เท่านั้นเอง

ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ ดูจากอายุของแผ่นป้ายวิญญาณแล้ว ป้ายวิญญาณใหม่ดูจะมีอยู่น้อยมาก ใหม่ที่สุดก็คงถูกนำมาตั้งวางราวสองถึงสามปีก่อน ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นป้ายวิญญาณที่เก่าแก่มาก เก่าจนไม่สามารถดูรู้ว่าถูกนำมาตั้งวางเอาไว้ตั้งแต่เมื่อไรกัน อีกทั้งป้ายวิญญาณที่วางอยู่ด้านหน้าสุดนั้น ยิ่งเก่าแก่จนมองเห็นตัวอักษรที่อยู่บนป้ายวิญญาณได้ไม่ชัดเจน เหมือนว่า

ป้ายวิญญาณเหล่านี้ถูกตั้งวางเอาไว้ตรงนี้ตลอด ผ่านกาลเวลายาวนานมากๆ ทำให้สีของตัวอักษรบนป้ายวิญญาณจางหายไปตามกาลเวลาเสียแล้ว

หลี่ซีเยถึงกับตกอยู่ในอาการนิ่งเฉยเมื่อมองเห็นป้ายวิญญาณที่เป็นแถวเป็นแนวตรงหน้า มองดูแผ่นป้ายวิญญาณหลายแผ่นที่อยู่ด้านบนสุด หลี่ซีเยถึงกับหอดถอนใจภายในใจเบาๆ

“เจ้าเคยไปที่เมืองสมุทรสยบฟ้าหรือไม่?” หลี่ซีเยที่ล้องมองดูป้ายวิญญาณอยู่ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ได้ถามชายวัยกลางคนที่อยู่ข้างกายว่า “เวลานี้ เมืองสมุทรสยบฟ้ายังมีตาเต๋าก็คนที่กุมอำนาจอยู่?”

“เรื่องนี้ เรื่องนี้” ชายวัยกลางคน ถึงกับเกาศีรษะ แล้วกล่าวว่า “ข้า ข้าเข้าร่วมสำนักได้ไม่นาน รายละเอียดข้าก็ไม่ชัดเจนนัก ข้ารู้ว่าแต่เพียงว่า เวลานี้เทพธิดาเป็นผู้ปกครอง ในเมืองสมุทรสยบฟ้า คำพูดของเทพธิดาถือเป็นที่สุด”

เทพธิดาที่ชายวัยกลางคนพูดถึงก็คือชื่อชู่หนิง เทพธิดาสยบฟ้านั่นเอง

“นั่นเป็นเพียงการวางหมากกลของกู่จุนเท่านั้น เขาตั้งใจทำให้ตาเต๋ากลุ่มหนึ่งของพวกเจ้าเดินเล่น หลงเข้าใจผิดว่าอำนาจอยู่ในมือของตน เข้าใจว่าตัวเองเป็นผู้คุมสถานการณ์ทั้งหมด” หลี่ซีเยหัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่า “กู่จุนคือใคร ลึกลับแต่ตัวหนึ่งเท่านั้น!”

ตอนที่ 1566 ของวิเศษในศาลบรรพชน

ชายวัยกลางคนถึงกับเกาหัวแกร็กๆ เมื่อได้ยินหลี่ชี่เย่พูดออกมาเช่นนี้ อ้าปากจะพูด สุดท้ายก็หยุดชะงัก เพราะว่าเขาเองก็ไม่ว่าจะพูดอะไรดี

กล่าวสำหรับ ชายวัยกลางคนแล้ว แม้ว่าเขาเองเคยได้ยินผู้เฒ่าในหมู่บ้านเอ่ยถึงชื่อของกู่จุนบ่อยครั้ง ได้ฟังพวกเขาพูดถึงกู่จุน แต่ทว่า เขารู้อะไรเกี่ยวกับกู่จุนน้อยมาก รู้แต่เพียงกู่จุนคือบุคคลที่ยอดเยี่ยมมากของเมืองสมุทรสยบฟ้า ผู้เฒ่าในหมู่บ้านระวางในตัวเขาอย่างยิ่งตลอดมา

“ไปจุดธูปเถอะ” ขณะที่ชายวัยกลางคนไม่รู้ว่าควรจะทำอะไร นั้น หลี่ชี่เย่ได้สั่งการออกไป

เมื่อชายวัยกลางคนได้สติกลับมา จึงรีบเร่งไปหยิบเอาก้านธูปมาจุด จากนั้นยื่นส่งให้ถึงมือของหลี่ชี่เย่ หลังจากรับเอาธูปมาแล้ว หลี่ชี่เย่ใช้สองมือถือก้านธูปเอาไว้ ทำการคารวะต่อป้ายวิญญาณจำนวนมากมายที่อยู่ตรงหน้า มองดูป้ายวิญญาณที่ตัวหนังสือได้เลื่อนรางแล้ว ถึงกับทอดถอนใจภายในใจเบาๆ ไม่ง่ายเลยกับกาลเวลาที่ผ่านไป

สุดท้าย หลี่ชี่เย่ได้ปักธูปทั้งหมดลงในกระถางธูป ก้านธูปแต่ละดอกที่ปักลงไปนั้น จะเห็นควันธูปที่ลอยวนขึ้นไป มันลอยขึ้นไปอย่างช้าๆ เสมือนหนึ่งเป็นภาพของภูเขาลอยขึ้นอย่าง

นั่น ดูเลือนราง และห่างไกลเหลือเกิน เหมือนว่าเป็นการแรเงาด้วยหมึกที่เลือนจางอย่างนั้น

แม้แต่ชายวัยกลางคนเมื่อได้เห็นภาพของควนรูปที่ลอยวนขึ้นไปแล้วกลับกลายเป็นภาพของภูเขาและแม่น้ำแล้วให้รู้สึกอัศจรรย์ยิ่งนัก ทุกครั้งที่ตรงกับวันสารท ชาวประมงภายในหมู่บ้านก็จะต้องมาทำการเซ่นไหว้บรรพบุรุษที่ศาลบรรพชนแห่งนี้ อีกหนึ่ง พวกเขาจะมีการปักธูปลงไปใ้ในกระถางธูปตลอดมา แต่ว่า พวกเขาไม่เคยจุดธูปแล้วได้เป็นภาพที่เป็นภูเขาแลแม่น้ำจากควนรูปที่ม้วนตัวลอยขึ้นไปเช่นนี้

ชายวัยกลางคนมองดูภาพของภูเขาและแม่น้ำที่ดูเลือนรางตรงหน้าจนเหม่อลอย เขารู้สึกได้ว่าภาพภูเขาและแม่น้ำที่เลือนรางเหมือนมีชีวิตขึ้นมา น้ำคลองที่อยู่ในภาพมีการไหลเอื่อยๆ กิ่งไม้ที่อยู่ในภาพหวั่นไหวลู่ไปตามลม วัชและเกาะที่อยู่ในภาพกำลังเดินไปช้าๆ...ทันใดนั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างในภาพเหมือนมีชีวิตขึ้นมาแล้วอย่างนั้น

เสียงดัง “ฟู...” เวลานี้ หลี่ชียเป่าลมออกจากปากไปยังควนรูปนั้น ทันใดนั้นควนรูปที่ลอยม้วนตัวขึ้นไปได้ลอยเคลื่อนตัวไป เพียงพริบตาเดียวก็เข้าปกคลุมป้ายวิญญาณที่จัดเรียงเป็นแถวเป็นแนวที่อยู่ตรงหน้าเหล่านั้น

“แว้งค์” เมื่อควนรูปลอยเข้าปกคลุมป้ายวิญญาณที่เรียงกันเป็นแถวๆ แล้วนั้น ป้ายวิญญาณถึงกับเปล่งประกายขึ้นมา และปรากฏเป็นตัวอักษรยันต์แต่ละตัวที่ลอยขึ้นมา โดยที่อักษรยันต์เหล่านี้ดูดังมีชีวิต มันค่อยๆ ลอยออกมาจากแผ่นป้ายวิญญาณ

เพียงแค่พริบตาเดียวเท่านั้นบรรดาอักษระยันต์ทั้งหมดที่ลอยออกมาได้รวมตัวกันและลอยอยู่บนอากาศ ครั้นชายวัยกลางคนได้เห็นภาพของตัวอักษระยันต์ที่เคลื่อนไหวไปมาคล้ายดั่งมีชีวิตเหล่านั้นรวมตัวกันจนกลายเป็นลูกบอลกลมๆ ลูกหนึ่ง และลอยอยู่กลางอากาศ ทำให้เขารู้สึกอัศจรรย์ยิ่งนัก

ตัวเขาเติบโตมากับหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุน ตั้งแต่เด็ก แต่ทว่าไม่เคยรับรู้มาก่อนเลยว่าภายในศาลบรรพชนจะมีความลึกลับเช่นนี้ มันเป็นภาพที่เหลือเชื่อเหลือเกินสำหรับภาพที่ได้เห็น

เสียง "แกร๊งค์..." ดังขึ้น ในขณะที่ตัวอักษระยันต์ทั้งหมดกำลังรวมตัวกันจนกลายเป็นลูกบอลกลมๆ นั้น ลักณาของหลี่ชียเอ่ได้เปิดออก หลักกฎเกณฑ์สายหนึ่งได้ยิ่งออกมาราวกับเกาทัณฑ์ ได้ยินเสียงดัง "ปุก" หลักกฎเกณฑ์สายนี้พลันยิงทะลุลูกบอลที่ประกอบขึ้นมาจากตัวอักษระยันต์จำนวนมากลูกนั้น

ได้ยินเสียงดัง "ซ่าา..." ลูกบอลที่ถูกยิงจนทะลุคล้ายดั่งเป็นลูกบอลที่บรรจุน้ำเอาไว้ภายในจนเต็ม เมื่อถูกยิงจนทะลุโดยพลันทำให้เหล่าอักษระยันต์เหล่านั้นแตกกระจายตกลงสู่พื้นดินเหมือนน้ำที่กระเด็นไปทั่วทั้งบริเวณ

ชายวัยกลางคนมองดูด้วยความมึนงง เขารู้สึกว่าอยู่ดีๆ ทำไมถึงต้องยิงลูกบอลลูกนี้จนทะลุ

"ซ่าา ซ่าา ซ่าา..." ระหว่างที่ชายวัยกลางคนกำลังตกตะลึงอยู่นั้น เสียงน้ำดังขึ้นเป็นระลอก บนพื้นดินปรากฏน้ำสีทองสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมาจากใต้พื้นดิน

ภาพของน้ำพุทองคำที่พวยพุ่งขึ้นมาจากใต้พื้นดินทำให้ชายวัยกลางคนผู้นี้ต้องงันอย่างสิ้นเชิง เขาถึงกับต้องสังเกตดูว่าพื้นดินบริเวณนั้นมีรอยแยกหรือไม่อย่างไร

พื้นของศาลบรรพชนถูกปูทับด้วยก้อนอิฐ แต่ทว่า ในเวลานี้บนพื้นไม่ปรากฏร่องรอยของรอยปริแยก แต่น้ำพุทองคำกลับพวยพุ่งขึ้นมาเช่นนี้แหละ เหมือนว่าไหลขึ้นมากลางอากาศอย่างนั้น

ในเวลานี้เอง น้ำพุทองคำที่พวยพุ่งขึ้นมา นั้นเหมือนมีสิ่งของสิ่งหนึ่งลอยอยู่บนนั้น สิ่งของดังกล่าวถูกสร้างขึ้นมาจากทองแดงโบราณ รูปร่างหน้าตาของสิ่งของดังกล่าวดูประหลาดมาก มันเหมือนพันท้ายปีน และสิ่งที่ดูเหมือนเป็นพันท้ายปีนนี้แหละมีด้ามจับ และโกป็น ดูไปแล้วเจ้าสิ่งนี้ประหลาดยิ่งนัก

อย่างน้อยที่สุด ชายวัยกลางคนผู้นี้ก็ไม่เคยเห็นสิ่งของที่มีลักษณะเช่นนี้มาก่อน

หลี่ซีเยถึงกับเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น เอื้อมมือไปคว้าเอาเจ้าสิ่งของสิ่งนี้มา เสียงดัง "ซ่าา" น้ำพุทองร่วงกระจายลงบนพื้นและหายวาบไปทันทีโดยไม่ทิ้งร่องรอยเอาไว้แม้แต่หยดน้ำสักหยด หลังจากที่หลี่ซีเยได้หยิบเอาสิ่งของสิ่งนั้นมา เหมือนว่าไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาก่อน ทำให้ชายวัยกลางคนผู้นี้รู้สึกว่ามันไม่น่าเป็นไปได้

ในเวลานี้ หลี่ซีเยได้หยิบเอากระบอกราชนอเวลีหกเฟืองออกมา แล้วนำเอาสิ่งที่ดูเหมือนเป็นพันท้ายปีนประกอบเข้าไปกับร่องที่มีการเจาะเอาไว้ นั่น ได้ยินเสียงดัง "คร้ากก" เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างถูกล็อกเข้าด้วยกันอย่างนั้น

เวลานี้ มือของหลี่ซีเย่ได้กำกระบอกราชนอเวจีหกเฟืองเอาไว้ และยกมันชี้ขึ้นอย่างช้าๆ ในเวลานี้เอง กระบอกราชนอเวจีหกเฟือง ที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย่ จึงได้กลายเป็นกระบอกราชนอเวจีหกเฟือง ที่สมบูรณ์อย่างแท้จริง

กระบอกราชนอเวจีหกเฟืองที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย่ดูไปแล้วก็ เหมือนปืนกระบอกหนึ่ง เป็นปืนพกที่แปลกประหลาดยิ่งนัก กระบอกปืนมีขนาดใหญ่จนไร้เหตุผล ขนาดของมันไม่ได้สัมพันธ์ กันอย่างสิ้นเชิง

“คร้ากก คร้ากก คร้ากก...” ในเวลานี้เอง เฟืองที่อยู่บนตัวของ กระบอกราชนอเวจีหกเฟืองทั้งหมดที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย่ได้มีการ หมุนตัวขึ้นมา เมื่อเฟืองทั้งหมดหมุนไปได้ในระดับหนึ่งแล้ว เฟือง ขนาดใหญ่ทั้งหกที่ประกอบขึ้นมาจากเฟืองจำนวนนับไม่ถ้วนจึง ค่อยๆ หมุนอย่างช้าๆ จากการหมุนของเฟืองขนาดใหญ่ทั้งหก ได้ บังเกิดเป็นเสียงที่ดังเป็นลှหวะขึ้นมา เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างที่ กำลังขึ้นนกออย่างนั้น ฟังดูน่าประหลาดยิ่งนัก

“วิชาการสร้างที่สุดุมหัศจรรย์ ยุคสมัยเช่นนี้ไม่ได้มีวิชาการ สร้างในลักษณะเช่นนี้อยู่แล้ว” หลี่ซีเย่ถึงกับกล่าวทอดถอนใจ ออกมา ขณะที่ในมือกำกระบอกราชนอเวจีหกเฟืองเอาไว้

ความน่ากลัวของกระบอกราชนอเวจีหกเฟืองที่อยู่ในมือของ หลี่ซีเย่ ไม่เพียงแต่วัตถุดิบที่นำมาสร้างนั้นสะท้อนฟ้าอย่างยิ่งเท่านั้น ขั้นตอนในการจัดสร้างนั้นน่ากลัวมาก ขณะเดียวกัน วิชาที่ใช้ใน การสร้างกระบอกราชนอเวจีหกเฟืองหาใช่เป็นวิชาการสร้างอาวุธ ทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกใบนี้

อาจกล่าวได้ว่า วิชาการหลอมสร้างลักษณะเช่นนี้ไม่ได้มีอยู่ในยุคสมัยเช่นนี้ หากจะไล่เรียงถึงวิชาการหลอมสร้างเช่นนี้ละก็ มันคงเอามาจากวิชาการสร้างที่สุดยอดที่สุดของแดนจักรกลในยุคนั้น

กล่าวได้ว่า วิชาการหลอมสร้างเช่นนี้มีเพียงหลี่ชีย่เท่านั้นที่เชี่ยวชาญ มันคือวิชาการสร้างที่หลี่ชีย่อาศัยระยะเวลาที่ยาวนานมากสั่งสมกันมาจนสามารถเข้าใจและยึดกุมวิชาการสร้างลักษณะเช่นนี้เอาไว้ได้

ขณะที่กระบอกราชนอเวจี้หกเฟืองที่อยู่ตรงหน้าชั้นนี้ก็คือ ผลงานที่ประสบความสำเร็จสูงสุด อย่างน้อยที่สุดสำหรับหลี่ชีย่ผู้ซึ่งยึดกุมวิชาการสร้างลักษณะเช่นนี้ว่ามันเป็นเช่นนี้

ชายวัยกลางคนรู้อีกรคนใจระคนกับความแปลกใจ เมื่อได้ยินเสียงที่เกิดจากการหมุนของวงล้อเฟือง กล่าวว่า “นี่ นี่ นี่มันคือของวิเศษอะไร?”

“กระบอกราชนอเวจี้หกเฟือง สุดยอดของวิเศษที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร” หลี่ชีย่ถึงกับเผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า ก็ปีที่ผ่านมาไป ในที่สุดกระบอกราชนอเวจี้หกเฟืองก็ได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว

ชายวัยกลางคนไม่นึกไม่ฝันเลยว่า ภายในศาลบรรพชนของพวกเขาจะมีของสิ่งนี้ซ่อนอยู่ เวลาผ่านไปแล้ว ของสิ่งนี้คงรอคอยให้หลี่ชีย่มาเอามันไป

“ไม่เคยมีผู้ใดบนโลกนี้เคยพบเห็นอานุภาพของอาวุธสุดพิสดารเช่นนี้มาก่อน” หลี่ซีเยลูบกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองเบาๆ ถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมา

ในเวลานี้ หลี่ซีเย ถึงกับเปี่ยมด้วยความสนใจ เขาอยากจะทดสอบอานุภาพของกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองเสียจริงๆ แน่نونที่สุด คิดจะทดสอบอานุภาพของกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองก็ต้องพานพบกับศัตรูที่คู่ควรแก่การใช้ มิฉะนั้นมันก็คือการสิ้นเปลืองที่มากมายเหลือเกิน

จะอย่างไรเสีย กระบอกราชันอเวจีหกเฟืองสามารถใช้ได้เพียงหกครั้งเท่านั้น หลังจากครั้งที่หกไปแล้วกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองก็จะกลายเป็นของไร้ค่า ดังนั้น หากไม่ได้พบเจอศัตรูที่คู่ควร หลี่ซีเยจะไม่ยอมนำกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองออกมาใช้อย่างเด็ดขาด เพราะมันมีค่ามากมายเกินไป

“หวังว่าวันที่เข้าไปจากวันนั้น ในเก้าแदनยังคงมีผู้ที่คู่ควรให้ข้าได้ใช้ เพื่อทดสอบดูอานุภาพของมัน” หลี่ซีเยถึงกับแผยรอยยิ้มเต็มใบหน้า และลูบกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองเบาๆ

เวลานี้ หลี่ซีเยอยากเห็นเหลือเกินว่า คนที่ถูกยิงด้วยกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองแล้วจะมีจุดจบเช่นใด

แม้ว่าชายวัยกลางคนจะไม่รู้จักกับหลี่ซีเย แต่ว่า ยามที่เขามองเห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้าของหลี่ซีเยแล้ว เขาถึงกับขนลุกซู่

สุดท้าย หลี่ซีเยได้เก็บกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองที่อยู่ในมือขึ้น หันหลังเดินจากไปทันที

ชายวัยกลางคนเมื่อได้สติกลับมา ปิดประตูศาลบรรพชน เรียบร้อยแล้วรีบวิ่งตามหลี่ชีย่ไป กล่าวกับหลี่ชีย่ว่า “ท่าน ท่าน กับเทพธิดาเป็นสหายที่ดีต่อกันใช่หรือไม่? ข้า ข้าเคยได้ยิน เทพธิดาพูดถึงท่าน”

“ถูกต้อง” หลี่ชีย่พยักหน้ายิ้มกล่าว

ชายวัยกลางคนถึงกับถูมือไปมา ท่าที่เหมือนเคอะเขินอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี

หลี่ชีย่จ้องมองเขาที่หนึ่ง พูดเฉยเมยว่า “วางใจเถอะ ณ เวลา นี้ บรรดาผู้เฒ่าของหมู่บ้านพวกเจ้าจะไม่ตาย ลือช่ยหนึ่งก็จะไม่ เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่นอน ก่อนที่กู่จุนจะมั่นใจว่าสามารถควบคุม สถานการณ์ได้อย่างเด็ดขาด เขาจะต้องเว้นทางหนีทีไล่เอาไว้ เสมอ เขาไม่เป็นเพียงจิ้งจอกเต๋มาตัวหนึ่งเท่านั้น ยังเป็นจิ้งจอกเต๋มา ที่ระมัดระวังตัวยิ่ง ทุกๆ ก้าวที่เขาก้าวเดินไปแล้วแต่เหลือทาง หนีให้กับตนเอาไว้เสมอ”

“คือข้า ข้าคิดจะไปดูที่เมืองสมุทรสยบฟ้าสักหน่อย อยากจะรู้ว่าพวกบรรพบุรุษเป็นอย่างไรกันบ้าง แต่ ข้าก็ต้องปกป้องหมู่บ้าน” สีหน้าของชายวัยกลางคนแดงกล้า เขาไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร

บรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านไปเป็นเวลานานเช่นนี้ ต่อให้เขา เป็นคนไม่รู้เรื่องอะไรก็ต้องรู้ว่าเกิดเรื่องขึ้นมาแล้ว แต่ทว่า เขาไม่สามารถไปจากที่นี่ได้ ได้แต่เฝ้าอยู่ที่หมู่บ้าน ขณะที่รู้สึกร้อนรนใน ใจลับๆ

“ถึงเจ้าไปก็ไร้ประโยชน์” หลีชีเยสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “คนอย่างกู่จุน ไหนเลยที่ผู้เยาว์อย่างเจ้าสามารถรับมือได้ วางใจเถอะ ในเมื่อเข้ามาแล้ว ย่อมจะต้องจัดการแก้ไขเรื่องนี้ได้”

เมื่อชายวัยกลางคนได้รับการรับรองจากหลีชีเยเช่นนี้แล้ว ถึงกับโล่งอก แม้ว่าเขาไม่รู้จักกับหลีชีเย แต่ว่า เคยได้ยินเทพธิดาพูดถึงหลีชีเย ดังนั้น เขาจึงเชื่อในตัวหลีชีเย

หลังจากที่ชายวัยกลางคนรู้สึกโล่งอกแล้ว จึงได้เอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัยว่า “กู่จุนเขามีความแข็งแกร่งขนาดไหนนะ?”

ชายวัยกลางคนเคยได้ยินบรรพบุรุษของหมู่บ้านพูดถึงกู่จุนมากกว่าหนึ่งครั้งทุกครั้งทีพูดถึงกู่จุนนั้น เห็นบรรดาบรรพบุรุษล้วนแล้วแต่มีความระมัดระวังยิ่ง ดังนั้น จึงสร้างภาพแห่งความทรงจำลึกๆ ให้กับเขา

“ใช่เพียงแค่แข็งแกร่ง” หลีชีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น มองไปยังที่ที่ห่างไกล ยิ้มกล่าวว่า “พรสวรรค์ของเขาสูงมาก กระทั่งกล่าวได้ว่า เมื่อเปรียบเทียบกับราชามังกรดำแล้ว พรสวรรค์ของเขามีแต่ดีกว่า ไม่มีด้อยไปกว่า มาวันนี้ อาศัยพรสวรรค์ของเขาแล้ว เกรงว่าน้อยคนนักที่สามารถเป็นคู่ต่อสู้กับเขาได้”

ตอนที่ 1567 เกิดเหตุไม่คาดฝัน

“นี่ นี่มันเป็นไปได้ไม่ได้” พลันที่หลีชีเย่พูดคำๆ นี้ออกมา ชายวัยกลางคนก็หลุดปากพูดออกมาทันที ไม่เชื่อในสิ่งที่หลีชีเย่พูด

กล่าวสำหรับชายวัยกลางคนแล้ว ราชามังกรดำรงอยู่ในสถานะสูงสุด ภายในใจของผู้คนทุกคนในเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว ฐานะของราชามังกรดำไม่มีผู้ใดสามารถเทียบเทียมได้

เวลานี้หลีชีเย่ถึงกับบอกว่า พรสวรรค์ของกู่จุนสูงกว่าราชามังกรดำเสียอีก แล้วจะให้ชายวัยกลางคนผู้นี้ยอมรับได้อย่างไรกัน

หลีชีเย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “พรสวรรค์สูงส่งไม่ได้แทนทุกสิ่งทุกอย่าง นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน คนที่มีพรสวรรค์สูงส่งมีมากมายเหลือเกิน กระทั่งมีบางคนที่ถูกกำเนิดมาด้วยกระดูกเซียนทั้งร่าง สุดท้ายแล้วไง ใ้ว่าคนมีพรสวรรค์สูงส่งปราศจากผู้เทียบเทียม ก็จะต้องเป็นผู้ประสบความสำเร็จที่สุดในหล้าเสมอไป”

เมื่อหลีชีเย่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เขาหยุดนิดหนึ่งแล้วกล่าวต่อว่า “ความสำเร็จชั่วชีวิตของราชามังกรดำหาใช่เป็นเพราะเขามีพรสวรรค์ที่สูงส่งเพียงใด แต่อยู่ที่จิตบำเพ็ญเพียรของเขามีความแข็งแกร่งมั่นคงเท่าไร หลังจากผ่านการขัดเกลามา นับจำนวนยุคไม่ถ้วนแล้ว จึงก้าวเดินจากยุคหนึ่งสู่อีกยุคหนึ่ง สามารถก่อกำเนิดยุคที่เป็นยุคใหม่ทั้งหมด สิ่งซึ่งเป็นที่น่าภาคภูมิใจของราชามังกร

ดำหาใช่พรสวรรค์ของเขานั้นสูงส่งเพียงใด สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องภาคภูมิใจคือความมุ่งมั่นปรารถนาในวิถีแห่งการบำเพ็ญเพียรอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของเขา”

ครั้นชายวัยกลางคนได้ฟังคำของหลี่ซีย่แล้ว ดูเหมือนเข้าใจ แต่แท้จริงแล้วไม่เข้าใจ แต่ก็พยักหน้าตาม

ขณะที่ชายวัยกลางคนกำลังฟังคำเช่นนี้ของหลี่ซีย่อย่างเหม่อลอยอยู่นั้น หลี่ซีย่ยิ้มเฉยเมยแล้วกล่าวว่า “กลับไปเถอะ ผู้เฒ่าในหมู่บ้านจะต้องกลับมา เพียงแต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น” ขาดคำ เห็นร่างเงาของเขาแวบหนึ่ง จากนั้นก็ได้หายไป

เมื่อชายวัยกลางคนได้สติกลับมาแล้ว ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ในเวลานี้ เขาได้แต่ภาวนาเจีบบๆ หวังว่าบรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านจะกลับมาอย่างปลอดภัย

แม้ว่าหลี่ซีย่เพียงแวบเดียวก็หายตัวไปและออกไปจากหมู่บ้านเสียวให้ชุน แต่ว่า เขาไม่ได้ไปจากเกาะแห่งนี้

ในขณะนี้ หลี่ซีย่นั่งขัดสมาธิอยู่บนหินโสโครกอย่างเจีบบๆ มองดูน้ำทะเลที่ซัดเข้าหาหินโสโครก ปล่อยให้ น้ำทะเลกระเด็นใส่ตัวไปตามอารมณ์

ที่นี่คือสถานที่แห่งหนึ่งที่อยู่ในหมู่บ้านเสียวให้ชุน เป็นหินโสโครกแห่งหนึ่ง แต่ว่า สถานที่แห่งนี้ หินโสโครกลักษณะเช่นนี้ใช้ว่าใครก็สามารถเข้าถึงได้

หลี่ชียเอ่ย์นั่งเหม่อมองน้ำทะเลที่สาดซัดเข้าหาหินโสโครก มองดูน้ำทะเลที่ขึ้นๆ ลงๆ ภายใต้หน้าผาที่สูงชันมักจะกรอกน้ำทะเลจนเต็มถ้ำหินปูนนั้นเสมอ

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ชียเอ่ย์จึงได้ละสายตากลับมา เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เจ้าดำเอ๋ย เจ้าอย่าหาว่าข้าใจดำอำมหิตเลยนะ ได้เวลาที่ข้าต้องเลือดล้างเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว สิ่งเดียวที่ข้าสามารถทำได้ในเวลานี้ก็คือ ลดการสูญเสียให้น้อยที่สุด อย่างน้อยเมืองสมุทรสยบฟ้าก็จะไม่ล่มสลายภายใต้เงื้อมมือของข้า ที่ข้าสามารถรับปากเจ้าก็คงมีเพียงเท่านี้”

เมื่อหลี่ชียเอ่ย์กล่าวมาถึงตรงนี้ได้หยุดนิดหนึ่ง จากนั้นหัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “เมืองสมุทรสยบฟ้าคือสิ่งที่เกิดจากแรงกายแรงใจชั่วชีวิตของเจ้า แต่ ไช้ว่าจะไม่มีแรงกายแรงใจของข้าด้วย ครั้งนั้นตอนที่เจ้าก่อตั้งเมืองสมุทรสยบฟ้าขึ้นมา นั้น ข้าก็ได้วางรากฐานให้กับมัน”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ย์มองดูน้ำขึ้นน้ำลง ผ่านไปชั่วครู่แล้วกล่าวว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา เจ้าไม่อาจลงมือได้เสียที เจ้าไม่สามารถตัดสินใจขังกู่จุนเอาไว้ชั่วชีวิต ยิ่งตัดสินใจสังหารกู่จุนไม่ได้ ข้ารู้ เจ้าเคยรับปากผู้อื่นเอาไว้ว่าจะต้องดูแลเขาอย่างดี”

“เสียชีวิต กู่จุนกลับไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ” หลี่ชียเอ่ย์ถึงกับสายหน้าและยิ้ม* “เดิมทีเขามีอนาคตที่ดีมาก กระทั่งสามารถเป็นราชันเขียนได้ น่าเสียดาย เขาโลภมากเหลือเกิน”

“ครั้งนั้น ข้าจับเขายัดตาน้ำ แต่เห็นแก่ที่เจ้าขอร้องจึงละเว้นโทษตายให้กับเขา ปลอ่ยให้เขาได้มีชีวิตอยู่ต่อไป” หลี่ชียเอ่ย์กล่าว

ต่อไปซ้ำๆ ว่า “แต่ เวลานี้ต่างกันแล้ว ถ้าคิดจะคงเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้ให้ได้ กูจุนจะต้องตาย ง่ายๆ เท่านั้นแหละ”

“ชาตินี้ เจ้าสามารถออกมาได้ก็ดี ไม่ออกมาก็ช่าง วันนี้เข้ามาเพื่อบอกเจ้าว่า กูจุนจะต้องตาย แม้ว่าเจ้าจะเคยรับปากว่าให้เขาได้มีชีวิตอยู่ เขาก็ต้องตาย” หลี่ชีย่สายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “เจ้าควรจะรู้ว่า ครั้งนั้น ข้าได้ไว้ชีวิตให้เขามาแล้วครั้งหนึ่ง นับว่าเพียงพอแล้ว”

หลี่ชีย่เพียงพอรำบ่นอยู่อย่างนี้ เหมือนว่าเขาพูดของเขาอยู่คนเดียว เป็นการพูดเองเออเองเท่านั้น

หลังจากที่หลี่ชีย่นั่งเงียบไปชั่วครู่ หัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “เจ้าดำเฮ้ย ผลงานชั่วชีวิตของเจ้าคู่ควรให้ผู้คนภาคภูมิใจ น่าเสียดาย ภายในใจของเจ้าสุดท้ายแล้วก็ยังมีสิ่งกั้นขวางอยู่ที่เจ้าไม่สามารถก้าวข้ามมันไปได้ มิฉะนั้นละก็ บนเก้าชั้นฟ้าจะต้องมีค่าเล่าลืออันน่าตื่นเต้นของเจ้า มีเงาที่เจิดจรัสของเจ้า บางทีความสำเร็จก็คือสิ่งนี้ ความล้มเหลวก็สิ่งนี้เช่นกัน”

ณ ที่ตรงนี้ มีเพียงเสียงของคลื่นทะเล มีเสียงของน้ำทะเลที่โหมสาดซัดหินโสโครก นอกเหนือจากนี้แล้วก็ไม่มีเสียงอื่นใดอีกเลย

“เรื่องบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเมืองสมุทรสยบฟ้าสมควรจบสิ้นลงได้แล้ว” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “เรื่องอื่นๆ ข้ารับประกันให้เจ้าไม่ได้ แต่ว่าสิ่งเดียวที่ข้ารับประกันให้เจ้าได้ก็คือ หลังจากที่ถูกจุนตายไปแล้ว จะมีผู้ที่เหมาะสมยิ่งกว่ามาปกครองดูแลเมืองสมุทรสยบฟ้า สำนักของเจ้าจะสืบทอดยืนยาวต่อไปเรื่อยๆ อย่างน้อย สิ่งที่เจ้าทุ่มเททั้งกายใจมาชั่วชีวิตจะไม่สลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป”

หลังจากกล่าวจบคำ หลีซีเยได้ลุกขึ้นยืนและไม่ร้องอยู่อีกต่อไป หันหลังเดินจากไปทันที เพียงพริบตาเดียวเท่านั้นก็หายไป ท่ามกลางทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลนั้น

เดิมทีในช่วงระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา มหาสมุทรอุดรสงบเงียบมาก แต่ว่า หลังจากการปรากฏตัวของพรรคเซียนเหินแล้ว ทำให้ทั่วทั้งมหาสมุทรไม่ได้สงบอีกต่อไป

ทุกคนในแดนมนุษย์กษัตราต่างก็รู้ว่า ครานั้น หลังจากที่พรรคเซียนเหินถูกหลีซีเยเนรเทศไปแล้ว ทำให้เงียบหายไปหลายปีสุดท้าย พรรคเซียนเหินก็ได้หวนคืนกลับมาได้อีกครั้ง แต่ทว่า ดูเหมือนพรรคเซียนเหินไม่กล้าเลือกดินแดนภาคกลางเป็นจุดลง แต่เลือกลงที่มหาสมุทรอุดร

จากการที่พรรคเซียนเหินเลือกลงมาปรากฏตัวที่มหาสมุทรอุดร ทำให้บรรยากาศแตกต่างกันทันที กระทั่งกล่าวได้ว่า บรรดาสำนักเจ้าลัทธิจำนวนนับไม่ถ้วนในมหาสมุทรอุดร ล้วนแล้วแต่รู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ค่อยสะดวก

ลองนึกภาพดู เหนือศีรษะขึ้นไปมีสำนักหนึ่งที่เป็นหนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียนครอบอยู่ ไม่ว่าจะเป็ใครก็ตาม ไม่ว่าจะเป็สำนักเช่นใด ย่อมต้องรู้สึกไม่สบายใจอยู่แล้ว ไม่แน่ว่า หากไม่ทันระวังก็จะนำมาซึ่งสำนักถูกทำลายก็เป็นได้

ในมหาสมุทรอุดรเอง ไม่รู้ว่ามีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนเท่าไรที่แอบคาดหวังอยู่เงียบๆ ต้องการให้พรรคเซียนเหินไปจาก เพียงแต่ไม่มีใครกล้าปริปากพูดออกมาเท่านั้น

แต่ว่า ลากการที่ระยะหลังพรรคเขียนเหินมีการเคลื่อนไหวค่อนข้างถี่ โดยเฉพาะการไปมาหาสู่กับเมืองสมุทรสยบฟ้าเพิ่มมากขึ้นๆ สำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ของมหาสมุทรอุดร ต่างก็เข้าใจ คิดจะให้พรรคเขียนเหินไปจากมหาสมุทรอุดรนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ในขณะที่ภายในใจสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ของมหาสมุทรอุดรจำนวนมาก ต่างคาดหวังกันเจียบๆ ให้พรรคเขียนเหินไปจากมหาสมุทรอุดรนั่นเอง ปราบกฏขาวที่สะท้อนฟ้าเกิดขึ้นในมหาสมุทรอุดร

“หลงอ้าวเทียน ผู้สืบทอดของพรรคเขียนเหินได้ทาบตามสุขขอต่อเมืองสมุทรสยบฟ้า ต้องการแต่งงานกับเทพธิดาสยบฟ้า” ขาวที่สะท้อนฟ้าเช่นนี้ได้แพร่สะพัดไปทั่วมหาสมุทรอุดร

“ว่าไงนะ หลงอ้าวเทียนสุขขอต่อเมืองสมุทรสยบฟ้า” สำนักเจ้าลัทธิจำนวนนับไม่ถ้วนพลันรู้สึกตกใจยิ่งเมื่อได้ยินข่าวเรื่องนี้

ระหว่างที่ผู้คนจำนวนมากยังไม่ทันได้สติกลับมา ปราบกฏขาวสะท้อนฟ้าขาวที่สองดังต่อเนื่องขึ้นมา “เมืองสมุทรสยบฟ้าตอบรับการสุขขอแต่งงานของพรรคเขียนเหิน วันที่หลงอ้าวเทียนแต่งงานกับเทพธิดาสยบฟ้า ก็คือวันที่พรรคเขียนเหิน กับเมืองสมุทรสยบฟ้าจับมือเป็นพันธมิตรต่อกัน”

“นี่ นี่ไม่ใช่เรื่องจริงกระมัง” “ไม่รู้ว่ามีคนจำนวนเท่าไรที่ถูกทำให้หวั่นไหวเมื่อได้ยินข่าวนี้นี้ ไม่รู้ว่ามึระดับบรรพบุรุษจำนวนเท่าไรที่ต้องใจหายใจคว่ำ ไม่อาจเรียกสติกลับมาได้เป็นเวลานาน

กล่าวสำหรับผู้คนทั่วหล้าแล้ว เรื่องนี้หาใช่เป็นเพราะหลงอ้าว
เถียน ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินไม่คู่ควรกับเทพธิดาสยบฟ้า
แต่หากว่าหลงอ้าวเถียนสมรสกับเทพธิดาสยบฟ้า นั้นหมายความว่า
พรรคเซียนเหินเป็นพันธมิตรกับเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว

นี่เป็นพันธมิตรระหว่างสำนักที่แข็งแกร่งกับสำนักที่แข็งแกร่ง
ด้วยกัน ซึ่งไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการเห็น ไม่เพียงสำนักเจ้าลัทธิ
ทั้งหมดของมหาสมุทรอุดร แม้แต่ทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตริย์ก็ไม่มี
ใครต้องการเห็นพรรคเซียนเหิน เกี้ยวตองสมรสระหว่างกันระหว่าง
พรรคเซียนเหินกับเมืองสมุทรสยบฟ้า

ลำพังพรรคเซียนเหินก็น่ากลัวอยู่แล้ว หนึ่งในสำนักห้าราชัน
เซียน มีธาตุแท้ภายในที่แข็งแกร่งยิ่ง ขณะที่เมืองสมุทรสยบฟ้าคือ
ผู้ได้รับการเคารพสูงสุดมาสามยุค เรียกได้ว่าปราศจากผู้ต่อกร
เมื่อผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองเกี้ยวตองสมรสระหว่างกัน มันจะบ่งบอกถึงสิ่ง
ใด

ลำพังแค่พรรคเซียนเหินก็นับว่าแข็งแกร่งมากพอแล้ว หากไป
เกี้ยวตองสมรสระหว่างกันกับเมืองสมุทรสยบฟ้าอีก ย่อมบ่งบอกว่า
ทั่วหล้ายังมีใครสามารถเป็นศัตรูหรือต่อต้านพวกเขาได้อีก

กระทั่งสามารถกล่าวได้ว่า เกรงว่าในโลกนี้คงไม่มีใครกล้า
ขวางทางของพรรคเซียนเหิน และเมืองสมุทรสยบฟ้าอีก ไม่ว่าใคร
ก็ตามหากขวางทางของพวกเขาแล้วต้องถูกบดขยี้ทำลายไปทันที
แม้กระทั่งสายสำนักราชันเซียนเมื่อต้องอยู่ต่อหน้าพรรคเซียนเหิน
และเมืองสมุทรสยบฟ้าที่เป็นยักษ์ใหญ่เช่นนี้เกรงว่าคงต้องถูกบด
ขยี้จนกลายเป็นเถ้าธุลีไปเป็นแน่แท้

“ยุคนี้ยังมีใครสามารถขวางทางของพรรคเซียนเหิน และเมืองสมุทรสยบฟ้าได้อีก” ทุกคนที่ทราบข่าวหลังจากได้สติกลับมาแล้วต่างก็ทอดถอนใจออกมา

ในระหว่างที่ทอดถอนใจกันออกมาอยู่นั้น ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสหลายคนต่างนึกถึงคนโหดอันดับหนึ่งโดยไม่ได้นัดหมาย

หลายปีที่ผ่านมา มีเพียงคนผู้หนึ่งที่ปราศจากผู้ต่อกร หมายเมินต่อเก้าชั้นฟ้าสยบแดนดิน ไม่เคยหวาดหวั่นต่อศัตรูกล้าแข็งใดๆ ทั้งสิ้น ซ่าไม่มีละเว้นแม้แต่พรรคเซียนเหิน คนผู้นี้ก็คือนักโหดอันดับหนึ่ง

“ไม่ทราบว่าคุณโหดอันดับหนึ่งเป็นอย่างไรบ้าง ผ่านไปตั้งหลายปีถึงกับไม่มีข่าวคราวใดๆ เลย หรือจะเป็นไปตามที่มีการลือกันอย่างนั้น เขาไปจากแดนมนุษย์กษัตราแล้วจริงรึ” แน่นอนที่สุดเมื่อผู้ยิ่งใหญ่ถึงกับกล่าวพร้อมกับทอดถอนใจออกมา เมื่อนึกถึงคนโหดอันดับหนึ่ง

หลายปีมานี้ แดนมนุษย์กษัตราดูเจียบสงบเป็นพิเศษ ยิ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้วยิ่งเจียบสงบใหญ่ เนื่องจากสืบสามลัคนาของคนโหดอันดับหนึ่งได้สยบดาวรุ่งทั้งหมดที่มีปณิธานต้องการช่วงชิงชะตาฟ้าเอาไว้

แต่ว่า จะว่าไปแล้วก็เป็นเรื่องแปลก หลังจากการศึกษาที่สะท้อนฟ้าแล้ว คนโหดอันดับหนึ่งก็ได้อันตรายหายไป อย่างไร่องรอยในแดนมนุษย์กษัตราไม่ได้รับข่าวคราวเกี่ยวกับคนโหดอันดับหนึ่งอีกเลย

เสมือนหนึ่งว่าคนโหดอันดับหนึ่งได้ระเหยไปภายในคำคืนเดียวอย่างนั้น ไม่มีใครรู้ข่าวของเขาอีกเลย

หลายปีมานี้ เคยมีผู้คนไปสืบหาร่องรอยของคนโหดอันดับหนึ่งจากสำนักโบราณสี่เหยียน แต่ว่าสำนักโบราณสี่เหยียนกลับปิดปากแน่นไม่เคยพูดคุยกึ่งร่องรอยของคนโหดอันดับหนึ่งเลย

เมื่อเป็นเช่นนี้ บุคคลภายนอกจึงได้มีการคาดเดาต่างๆ นานา กันไป บางคนเดาว่าคนโหดอันดับหนึ่งกักตนฝึกวิชา เพื่อให้สัจธรรมของเขามีความสมบูรณ์และปราศจากผู้ต่อกร วันที่เขาได้ออกจากการกักตน ก็คือวันที่เขาสำเร็จเป็นราชันเซียน

แต่ก็มีผู้ที่ทายว่า การที่คนโหดอันดับหนึ่งไปจากแดนมนุษย์กษัตรา เป็นเพราะกล่าวสำหรับคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว ในแดนมนุษย์กษัตรา ไม่มีใครกล้าเป็นศัตรูกับเขาอีกแล้ว ดังนั้น เขาจึงจำเป็นต้องหาสมรภูมিরบแห่งใหม่ เขาต้องการไปสถานที่แห่งอื่นๆ เพื่ออาศัยการชนฆ่ามาขัดเกลาตนเอง

ตอนที่ 1568 เมืองหมิงจู

อิทธิพลของเมืองสมุทรสยบฟ้าในมหาสมุทรอุดรยิ่งใหญ่และ
ส่งผลกระทบมากมาย กระทั่งมีคำกล่าวที่ว่า หากเมืองสมุทรสยบ
ฟ้า ริเริ่ม เสนอ ความ เห็น ทัว หล้า จะ ปฏิบัติ
ตาม

บางทีอาจมีคำโต้แย้งกันอยู่ว่า สำนักใดคือสำนักเจ้าลัทธิ
อันดับหนึ่งในแดนมนุษย์กษัตรา แต่ว่า หากจะกล่าวว่าใครคือ
สำนักเจ้าลัทธิอันดับหนึ่งในมหาสมุทรอุดรละก็ คำตอบย่อมเป็น
เมืองสมุทรสยบฟ้าอย่างแน่นอน

ยุคที่เมืองสมุทรสยบฟ้าอยู่ภายใต้การกำกับของราชามังกรดำ
นั้น ได้รับการเคารพสูงสุดถึงสามยุค กระทั่งเล้าลือกกันว่า เมือง
สมุทรสยบฟ้าเคยมีกองทัพมังกรดำที่เกรียงไกรไปทั่วหล้า แม้แต่
กองทัพราชันเซียนยังต้องอ่อนข้อให้

แม้ว่ามาในยุคนี้ราชามังกรดำจะไม่อยู่แล้ว เจ้าเมืองเมืองสมุทร
สยบฟ้าได้หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนมายุคแล้วยุคเล่า แต่ว่า อิทธิพล
ของเมืองสมุทรสยบฟ้ายังคงอยู่ อำนาจบารมีของเมืองสมุทรสยบ
ฟ้าก็ยังคงอยู่

แม้ว่าราชามังกรดำไม่ได้ดำรงอยู่มาแล้วเกือบหนึ่งยุค แต่ทว่าดินแดนของเมืองสมุทรสยบฟ้ายังคงกว้างขวางยิ่งนักจนยากที่จะประเมินขนาดของมันได้

ที่มหาสมุทรอุดรเคยมีคำกล่าวว่า ถ้าหากนำเอาพื้นที่ทั้งหมดของมหาสมุทรมาแบ่งออกเป็นหกส่วน อาณาเขตของเมืองสมุทรสยบฟ้าจะครอบครองพื้นที่ไปหนึ่งในหก

ภายใต้พื้นที่ที่เป็นผืนแผ่นดินและผืนน้ำ ไม่รู้ว่ามีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนเท่าไรที่อยู่ภายใต้อาณัติของเมืองสมุทรสยบฟ้า ไม่รู้ว่าจะได้ปกครองแคว้นเจ้าลัทธิดินแดนศักดิ์สิทธิ์อยู่จำนวนเท่าไร

เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งจุคือดินแดนส่วนหนึ่งในการปกครองของเมืองสมุทรสยบฟ้า อย่างไรก็ตาม เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งจุไม่เพียงอยู่ภายใต้การปกครองของเมืองสมุทรสยบฟ้าเท่านั้น เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งจวยังเป็นสายตรงของเมืองสมุทรสยบฟ้าอีกด้วย

ท่ามกลางพื้นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลของเมืองสมุทรสยบฟ้า มีสำนักเจ้าลัทธิอยู่เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน มีแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนนับไม่ถ้วน สำนักและแคว้นเจ้าลัทธิเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับเมืองสมุทรสยบฟ้า บรรดาสำนักและแคว้นเจ้าลัทธิเหล่านี้หากไม่ได้ก่อตั้งขึ้นมาจากศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้า ก็จะก่อตั้งโดยทายาทรุ่นหลังของกองทัพมังกรดำ

อย่างไรก็ตาม บรรดาสำนักเจ้าลัทธิที่ตั้งอยู่บนผืนแผ่นดินของเมืองสมุทรสยบฟ้า ล้วนแล้วแต่ขึ้นตรงต่อเมืองสมุทรสยบฟ้าทั้งสิ้น

แต่ เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุจะแตกต่างจากบรรดา
สำนักเจ้าลัทธิเหล่านั้น เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุไม่เพียง
เป็นส่วนหนึ่งของเมืองสมุทรสยบฟ้าเท่านั้น อีกทั้งมันยังเป็นส่วนที่
สำคัญยิ่งของเมืองสมุทรสยบฟ้าอีกด้วย

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุล้วน
แล้วแต่ปกครองโดยสายที่มีความสำคัญยิ่งของเมืองสมุทรสยบ
ฟ้า กระทั่งเรียกได้ว่าในบางครั้งเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุไม่
จำเป็นต้องฟังคำสั่งของเมืองสมุทรสยบฟ้า มันมีฐานะที่พิเศษ
อย่างยิ่ง

เฉกเช่นชื่อของมันอย่างนั้น เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุ
เรียกได้ว่าเป็นไข่มุกเม็ดหนึ่งของมหาสมุทรอุดร ณ ที่ตรงนี้กระจัด
กระจายไปด้วยเกาะน้อยใหญ่มากมาย ท่ามกลางป่าเขาธรรมชาติ
อันงดงามตระการตาคือแหล่งให้กำเนิดอัจฉริยะบุคคล ทว่าทั้งเกาะ
กลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุแห่งนี้ดุดั่งเป็นสถานที่ที่เร้นกายของ
อัจฉริยะบุคคล ดั่งเป็นแดนมังกรเร้นกายพยัคฆ์หมอบ เป็นดินแดน
อันवासุกของหงส์

เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุมีพื้นที่ที่เป็นพื้นน้ำกว้างใหญ่
นับล้านลี้ ที่ตรงนี้มีเกาะจำนวนนับไม่ถ้วนตั้งอยู่กระจัดกระจาย โดย
ที่เกาะทั้งหมดต่างเชื่อมติดต่อกันและกัน เกาะทั้งหมดล้วนและ
แต่อยู่ท่ามกลางมหาสมุทรอุดร เมื่อมองจากด้านบนลงมา ทว่าทั้ง
บริเวณของเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุคล้ายดั่งเป็นค่ายกล
ที่สุดสลบซับซ้อนยากที่จะจินตนาการได้ กระทั่งยากที่จะประเมิน

ผู้คนจำนวนมากเมื่อแรกมองเห็นเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งจากบนท้องฟ้า นั้น ล้วนแล้วแต่ไม่ยากเชื่อว่าเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งนั้นจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่หากว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง ต้องนับว่าเป็นฝีมือที่มีความประณีตละเอียดอ่อนยิ่งนัก แต่หากไม่ใช่ สามารถสร้างได้อย่างชาญฉลาดและล้ำเลิศขนาดนี้ จนสำเร็จเป็นเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งอย่างที่เห็น นับว่าบุคคลผู้นั้นดำรงอยู่ในสถานะที่น่ากลัวยิ่งนัก

หลังจากที่หลี่ซีเยออกจากหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุนแล้ว เหาะเหินเดินอากาศ ข้ามน้ำข้ามทะเล เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ถึงยังเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งแล้ว การเดินทางมาครั้งนี้สำหรับหลี่ซีเยแล้วถือว่าเป็นมีความสำคัญยิ่ง

ความจริง กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว การมาที่มหาสมุทรอุดรในครั้งนี้ ไปเมืองสมุทรสยบฟ้าหรือไม่ สंहารกัจจนหรือไม่ ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องไม่สำคัญทั้งสิ้น กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว เรื่องลักษณะเช่นนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น สามารถกระทำได้ตามอารมณ์อยู่แล้ว

แต่ทว่า การมาที่เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งมีข้อแตกต่างเป็นอันมาก เป็นการมาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เนื่องจากเขาต้องการมาเอาสิ่งของชิ้นหนึ่ง เป็นสิ่งของที่มีเพียงหนึ่งเดียวในโลกเท่านั้น

แม้ว่า สิ่งของดังกล่าวจะไม่ได้เก็บซ่อนเอาไว้ในเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่ง แต่ทว่า เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหึ่งเป็นหนึ่งในจุดเชื่อมต่อเท่านั้น เป็นจุดเชื่อมต่อที่มีความสำคัญมาก

ด้วยเหตุนี้เอง หลี่ชียเอจึงต้องเดินทางมาที่เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กลมิงจู เพื่อผ่านจุดเชื่อมต่อสำคัญจุดนี้ เปิดตัวพนักที่มีความเข้มงวดที่สุด ซึ่งได้มีการวางเอาไว้ตั้งแต่ครั้งครานั้น และนำเอาสิ่งที่มีอยู่เพียงหนึ่งเดียวในโลกชิ้นนี้ออกมา

เมื่อกล่าวถึงสิ่งของสิ่งนี้สำหรับหลี่ชียเอแล้ว เกรงว่าคงไม่มีสิ่งใดมีค่ามากไปกว่ามันอีกแล้ว ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้สามารถประเมินความล้ำค่าของมันได้อีกแล้ว

เพื่อสิ่งของสิ่งนี้ หลี่ชียเอ ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนที่เสียหายอย่างยับเยิน กระทั่งกล่าวได้ว่า เป็นค่าตอบแทนที่ยับเยินที่สุดของหลี่ชียเอในรอบพันล้านปีที่ผ่านมา

เพื่อสิ่งของสิ่งนี้ กระทั่งมีราชันเซียนและเซียนอ่องต้องแลกด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ว่า มันคุ้มค่างับค่าตอบแทนทุกอย่างที่ต้องเสียไป สิ่งนี้ไม่เพียงกล่าวสำหรับหลี่ชียเอเท่านั้น กล่าวสำหรับ บรรดาราชันเซียนแล้วก็เป็นเช่นนี้

อานุภาพของเจ้าสิ่งของสิ่งนี้มีมากจนสุดจะจินตนาการ มันสามารถทำลายสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครสามารถต้านทานอานุภาพการทำลายของมันได้

สิ่งของสิ่งนี้ไม่จัดว่าเป็นของเก้าแดน ไม่ถูกจัดให้เป็นสิ่งของๆ สถานที่แห่งหนึ่งแห่งใดของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งของสิ่งนี้ หลี่ชียเอได้อาศัยกำลังกายใจนับไม่ถ้วน เรียกได้ว่าจัดเอาทุกสิ่งทุกอย่างออกมาใช้ สุดท้าย จึงค้นพบเจ้าสิ่งนี้และครอบครองมันได้ในที่สุด

หลังจากที่หลี่ชียเอได้มันมาแล้ว ได้นำมันออกไปเก็บซ่อนเอาไว้
ในเก้าแदनอย่างลับๆ ซ่อนเอาไว้ในสถานที่ที่ไม่ใครสามารถพบ
เห็นมันได้

สิ่งของบางสิ่งของของหลี่ชียเอ เป็นต้นว่ากระบอกราชนอเวจี้หก
เฟือง ราชามังกรดำรู้ว่ามันถูกซ่อนเอาไว้ที่ใด หรือเป็นต้นว่าของ
วิเศษชั้นใดชั้นหนึ่ง บางทีหลี่ชียเออาจบอกที่ซ่อนของมันให้กับ
ราชันเซียนองค์ใดองค์หนึ่งเป็นต้น

แต่ทว่า มีเพียงสิ่งนี้สิ่งเดียวที่มีหลี่ชียเอคนเดียวที่รู้ ความลับ
เกี่ยวกับสิ่งของชั้นนี้ หลี่ชียเอปกปิดเป็นความลับตลอดไป และถูก
เก็บซ่อนเอาไว้ในที่ที่มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้

การมาเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหมิงจูในครั้งนี้ของหลี่ชียเอก็
เพื่อต้องการนำเอาสิ่งของสิ่งนี้ติดตัวไป เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา
หลี่ชียเอได้ทำการซ่อนเจ้าสิ่งนี้เอาไว้อย่างลึกลับ

เนื่องจากในใจของหลี่ชียเอ เข้าใจเป็นอย่างดีว่า ของสิ่งนี้ไม่
สามารถนำมาใช้ได้ หากแม้มีการนำสิ่งของสิ่งนี้มาใช้ ย่อมบ่ง
บอกว่าทุกอย่างจบสิ้น ทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลายเป็นเถ้าธุลีไป

หลี่ชียเอมองว่า สิ่งของสิ่งนี้ล้ำค่ายิ่งนัก มันไม่ได้อยู่ที่ว่ามี
อำนาจที่สามารถทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างได้ แต่อยู่ที่การสยบ
ของมัน กระทั่งตัวของหลี่ชียเอเองก็จะไม่ยอมใช้มันโดยง่ายตาย
อย่างเด็ดขาด

หลี่ชียเอถึงกับเพยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมาให้เห็น เมื่อหยุดอยู่
บนห้องฟ้าของเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กหมิงจู ก็มองดูทั่วทั้งเกาะ

กลางแม่น้ำขนาดเล็กลมิงจู เพื่อมองดูภาพของภูเขาและแม่น้ำของสถานที่แห่งนี้ โดยเฉพาะเมื่อมองเห็นเจดีย์สูงที่อยู่ในเมืองหมิงจูนั้นแล้ว ยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมาว่า “เมืองหมิงจูช่างเป็นเมืองที่มีกำแพงเมืองที่แข็งแกร่งเหลือเกิน” กล่าวจบได้ร่อนลงสู่พื้นดิน

เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กลมิงจูมีหมู่เกาะอยู่นับหมื่น แต่ว่าเกาะที่สำคัญมากที่สุดยังคงเป็นเกาะหมิงจู โดยที่หมู่เกาะทั้งหมดของเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กลมิงจูล้วนแล้วแต่ ล้อมรอบเกาะหมิงจูเอาไว้ เรียกได้ว่าเกาะหมิงจูคือศูนย์กลางของเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กลมิงจูทั้งหมด

ยิ่งเมืองหมิงจูด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง มันคือแกนหลักของเกาะหมิงจูทั้งหมด โดยที่กำแพงเมืองหมิงจูนั้นสร้างขึ้นโดยอาศัยศิลาศักดิ์สิทธิ์ เมื่อมองเห็นกำแพงเมืองที่สูงตระหง่าน ต่อให้คนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเมื่อมองเห็นเมืองหมิงจูแล้ว ก็รับรู้ได้ว่ามันคือกำแพงเมืองที่แข็งแกร่งที่สุดปราศจากผู้เทียบเทียม

ขณะที่หลี่ซีเยมาถึงด้านนอกกำแพงเมืองหมิงจู ปราบกฏว่าเมืองหมิงจูมีการวางเวรยามที่เข้มงวดมาก ไม่ว่าจะใครก็ตามหากต้องการผ่านเข้าออกก็ต้องได้รับการตรวจสอบและสอบถามอย่างเข้มงวด ผู้ที่นำส่งส่วยไม่สามารถเข้าไปในเมืองหมิงจูได้

ความจริงแล้ว ในยามปรกติจะไม่เป็นเช่นนี้ ผู้คนสามารถผ่านเข้าออกเมืองหมิงจูอย่างอิสระเสรี แต่ว่า ยามนี้ก็กลับแตกต่างกันเร็วๆ นี้เมืองหมิงจูกลับกลายเป็นเข้มงวดยิ่งนัก ไม่ว่าจะใครก็ตามหากจะผ่านเข้าออกก็ต้องถูกไต่สวนอย่างเข้มข้น กระทั่งบางครั้งเจ้าเมืองยังมาสอบถามด้วยตนเอง

ขณะที่หลี่ซีเย มาถึงเมืองหมิงจูนัน ด้านนอกประตูเมืองมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่เข้าแถวรอเข้าเมืองอยู่ เมื่อหลี่ซีเยมองเห็นภาพนี้แล้วถึงกับยิ้มนิดหนึ่ง เมื่อเมืองสมุทรสยบฟ้าเกิดเรื่องขึ้น เมืองหมิงจูนกลายเป็นเข้มงวดเช่นนี้ก็หาใช่เป็นสิ่งที่อยู่เหนือความคาดคิดแต่อย่างใด

หลังจากที่ถึงคิวของหลี่ซีเยแล้ว ทหารที่เฝ้าประตูเมืองไม่เพียงขวางหลี่ซีเยเอาไว้เท่านั้น ด้านหน้าและด้านหลังก็จะมีด้านละสองคนเฝ้าคุมเชิงเอาไว้ เหมือนเกรงว่าหลี่ซีเยอาจก่อการจลาจลขึ้นกะทันหันอย่างนั้น

“มาจากไหน จะไปที่ไหนของเมืองหมิงจูน” หลังจากคุมหลี่ซีเยเอาไว้แล้ว จึงมีทหารกล่าวถามด้วยเสียงห่มต่ำขึ้นมา

“มาจากที่ที่ควรมา ไปยังที่ที่ควรไป” สำหรับการสอบถามของทหารยาม หลี่ซีเยเพียงยิ้มเฉยเมยและกล่าวตอบซ้ำๆ

ท่าทีของหลี่ซีเย ทำให้สีหน้าของทหารผู้นั้นดูไม่จืดในทันที โดยเฉพาะผู้ที่เห็นหัวหน้าถึงกับมีสีหน้าที่ไม่สู้ดีและกล่าวว่า “อย่าได้ทำเป็นตีฝีปาก เจ้ามีชื่อว่าอะไร”

หลี่ซีเยยิ้มไปตามอารมณ์ มองดูบรรดาทหารรักษาการณ์เหล่านี้โดยไม่ได้ตอบคำถาม กลับถามด้วยท่าทียิ้มแย้มว่า “เวลานี้ใครเป็นเจ้าของหมิงจูนี?”

“เจ้าเป็นใคร” พลันที่หลี่ซีเยถามเช่นนี้ บรรดาทหารรักษาการณ์ที่อยู่ในเหตุการณ์ก็มีสีหน้าที่ไม่ดีและมีท่าทีที่ไม่เป็นมิตร กระทั่งมีทหารที่ถือทวนยาวชี้ไปที่หลี่ซีเย

หลี่ชียเยยังคงไม่ได้แสดงความโกรธออกมากับสิ่งที่เกิดขึ้น เพียงยิ้มแต่และกล่าวว่า “ข้าต้องการพบเจ้าเมืองของพวกเจ้า”

“บอกมา เจ้าเป็นใครกันแน่ มาจากสำนักใด” ผู้ที่เป็นหัวหน้าร้องตวาดใส่หลี่ชียเยทันที ในเวลานี้ มือของเขาจับอยู่ที่ด้ามกระบี่ หากหลี่ชียเยกล้ากระทำการบ่มป่ามเกรงว่าเขาคงจะลงมือเพื่อสังหารหลี่ชียเยอย่างแน่นอน

หลี่ชียเยถึงกับเลิกคิ้วขึ้น เผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า เมื่อเห็นทหารรักษาการณ์ผู้เป็นหัวหน้ามือจับอยู่ที่ด้ามกระบี่

“อย่าได้เสียมารยาท” ในขณะที่กำลังเข้าด้ายเข้าเข็มอยู่นั้น เสียงหนึ่งดังขึ้น เป็นเสียงที่คมชัดและใสมาก มีกลิ่นอายของความสวยหยาดเยิ้ม แต่ว่า ด้วยน้ำเสียงที่ไพเราะน่าฟังเช่นนี้ กลับเผยให้เห็นถึงลักษณะอันน่าเกรงขามที่ไม่อาจปฏิเสธได้ออกมา

ในขณะนี้ ผู้หญิงคนหนึ่งก้าวเดินเข้ามาอย่างช้าๆ นางสวมชุดกระโปรงยาวห้าสี โดยทิ้งชายกระโปรงยาวลากพื้น ทำให้นางแลดูงดงามยิ่งนัก คิ้วของผู้หญิงคนนี้ตั้งกระบี่ นัยน์ตาดั่งดวงดาว แม้จะสวมชุดกระโปรงยาว แต่ว่า กลับมีท่าทีของผู้มากด้วยบารมี

ผู้หญิงคนนี้มีรูปโฉมที่งดงามมาก และดูสูงส่งยิ่งนัก บนตัวเปล่งประกายห้าสีฉ่างๆ ออกมาโดยที่ประกายห้าสีนี้เคลื่อนไหวโอนเอนไปมาดังหางนกอย่างนั้น

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ดูไปแล้วเสมือนดังเป็นนกยูงที่งดงามยิ่งนัก เหมือนว่ายามที่นางรำแพนออกมา สามารถดึงดูดสายตาผู้คนได้ทุกคน

“เจ้าเมือง” บรรดาทหารรักษาการณ์ทั้งหมดต่างแสดงคารวะก
ลະกล่าวด้วยความเคารพเมื่อได้เห็นผู้หญิงคนนี้

“ไม่ต้องมากพิธี” ผู้หญิงหงายฝ่ามือยื่นไปข้างหน้าเบาๆ
ท้วงท่าสูงส่งยิ่ง ทุกๆ ความเคลื่อนไหวเผยให้เห็นถึงกลิ่นอายของ
ความเป็นกษัตริย์ออกมา

บรรดาทหารรักษาการณ์ต่างทยอยกันลุกขึ้น เวลาที่ สายตา
ของผู้หญิงคนนี้ตกอยู่บนตัวของหลี่ชีย่ ปรกาศตาของนางแหลม
คมยิ่งนัก เสมือนหนึ่งเป็นกระบี่คมกริบเล่มหนึ่งอย่างนั้น

ตอนที่ 1569 เรือนหลังเล็ก

หลีชีเย่ไม่ใส่ใจแม้แต่น้อยกับประกายตาที่แหลมคมของผู้หญิงคนนั้น ตรงกันข้าม เขากลับจ้องมองผู้หญิงคนนั้นอย่างละเอียดตั้งแต่หัวจรดเท้า โดยที่สายตาของเขาทำไปตามอำเภอใจโดยไม่ได้หวั่นเกรงเลย เหมือนว่าต้องการมองดูเนื้อหนังมังสาทุกตารางนิ้วของผู้หญิงคนนี้ให้หน้าใจอย่างนั้น

ท่าทีที่ทำตามอำเภอใจเช่นนี้ ทำให้ทหารรักษาการณ์ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนไม่น้อยรู้สึกโกรธเคืองอย่างยิ่ง ถึงกับจ้องมองหลีชีเย่ด้วยความโกรธ กล่าวสำหรับศิษย์ของเมืองหมิงจูแล้ว เจ้าเมืองของพวกเขาสูงส่งปราศจากผู้เทียบเทียม ยอมให้ผู้ใดมาสบประมาทไม่ได้

“ข้าก็คือเจ้าเมืองของเมืองหมิงจู ไม่ทราบที่ท่านต้องการพบข้าด้วยเรื่องอันใด?” ผู้หญิงเอ่ยขึ้นมาช้าๆ น้ำเสียงที่น่าฟังเผยให้ความน่าเกรงขามออกมา เหมือนว่าความน่าเกรงขามเช่นนี้ไม่ยอมให้ใครมาท้าทายอย่างนั้น

หลังจากที่หลีชีเย่จ้องมองดูผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าตามอำเภอใจแล้ว สายหน้าเบาๆ พร้อมกับยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “เสียดาย คนที่ข้าต้องการพบไม่ใช่เจ้า ถ้าหากหลูฉางซุนยังอยู่ ข้ากลับต้องพบกับเขาสักครั้ง”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียะพลันทำให้สีหน้าของผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเปลี่ยนไปทันที นางเอ๋อขึ้นซ้ำๆ ว่า “ถ้าหากท่านมีธุระอันใด สามารถบอกกล่าวต่อข้าก็ได้ไม่มีปัญหา”

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าก็คือเจ้าเมืองหมิงจูนามช่งเซี่ยะหมิงหวาง (อ๋องนกยูง) นางคือหนึ่งในศิษย์ที่แข็งแกร่งที่สุดของเมืองสมุทรสยบฟ้า นางมีฐานะที่ไม่ธรรมดาในเมืองสมุทรสยบฟ้าเลยทีเดียว

หลี่ชียะเพียงยิ้มๆ นิดหนึ่ง ไม่ได้ตอบคำถามของนาง กล่าวเฉยเมยออกมาว่า “ตอนนี้ข้าเข้าไปได้แล้วยัง?”

หลังจากช่งเซี่ยะดหมิงหวางล้องมองดูหลี่ชียะอยู่ครู่หนึ่ง เอ๋อขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ยอมได้ ประตูของเมืองหมิงจูเปิดกว้างสำหรับท่านเสมอ ท่านสามารถเข้าออกได้ตลอดเวลาตามปรารถนา”

หลี่ชียะเพียงยิ้มนิดหนึ่ง โดยไม่ได้กล่าวมาความ เดินทางเข้าไปยังเมืองหมิงจูทันที ทั้งยังไม่ได้มองดูช่งเซี่ยะดหมิงหวางอีกเลย

ดวงตาของช่งเซี่ยะดหมิงหวางกลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่ง มองดูเงาหลังที่ห่างไกลออกไปของหลี่ชียะ นางเอียงศีรษะนิดหนึ่ง เหมือนนึกอะไรได้บางอย่าง

แม้จะกล่าวว่าเมืองหมิงจูมีการมาตรการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวดมาก แต่ว่า ภายในเมืองหมิงจูกลับมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งนัก บนถนนใหญ่ของเมืองหมิงจูเรียกได้ว่ามีผู้คนเดินกันขวักไขว่ เบียดเสียดอัดเยียด จนเหงื่อไหลซีก ท่ามกลางการเดินทางกับแบบเบียดเสียดเช่นนี้ดูเหมือนจะไม่ได้รับผลกระทบอย่างนั้น

จะอย่างไรเสีย เมืองหมิงจูคือเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในบริเวณทะเลแห่งนี้ ผู้บำเพ็ญตนและมนุษย์ปฤชชนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างมาอาศัยอยู่ที่นี้ ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีผู้บำเพ็ญตนจากทั่วทุกสารทิศจำนวนมากที่มาทำการค้าขายกันที่นี้ บ้างก็จำหน่ายสินค้าของตน บ้างก็หาซื้อสิ่งของที่ตนต้องการ

หลี่ซีเยเดินอยู่ท่ามกลางถนนที่กว้างใหญ่ผ่านจากสายหนึ่งไปยังอีกสายหนึ่ง การได้มาก้าวเดินอยู่บนถนนที่คุ้นเคยเช่นนี้ เหมือนเป็นการเดินอยู่ในสวนหลังบ้านอย่างนั้น

หลี่ซีเยเดินตัดจากถนนสายหนึ่งไปยังถนนอีสายหนึ่ง ในที่สุดเขาได้มาถึงทุ่งรกร้างที่อยู่ห่างไกลความเจริญแห่งหนึ่ง ที่ตรงนี้มีบ้านตั้งอยู่เพียงสามถึงห้าหลังเท่านั้น ส่วนมากก็จะเป็นบ้านที่อยู่ในสภาพของซากปรักหักพัง ดูเหมือนที่ตรงนี้ครั้งหนึ่งเคยเจริญรุ่งเรืองอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ภายหลังได้เสื่อมลง ตึกรามบ้านช่องจำนวนมากพังทลายลง เหลือเพียงบ้านเก่าแก่สามถึงห้าหลังที่ยังคงอยู่ ท่ามกลางซากปรักหักพังและหญ้าที่ขึ้นรกร้างเต็มไปหมด

ในที่สุด หลี่ซีเยได้เดินมาหยุดอยู่ด้านหน้าเรือนเล็ก ๆ หลังหนึ่ง เรือนหลังนี้มีขนาดที่ไม่ใหญ่นัก ดูไปแล้วมีอาคารเล็ก ๆ อยู่เพียงสองสามหลังเท่านั้น ลักษณะของเรือนบ้านดูเก่าแก่ยิ่งนัก

ด้านหน้าของเรือนบริเวณซ้ายขวาได้ปลูกต้นสนเอาไว้สองต้น แม้ว่าต้นสนทั้งสองต้นจะไม่ได้สูงใหญ่เป็นพิเศษ แต่ว่าพวกมันมีลำต้นที่ตั้งตรงมาก เปลือกไม้ดูเก่าแก่ดั่งเกล็ดมังกร เหมือนว่าต้นสนทั้งสองก็คือต้นมังกรสองต้นอย่างนั้น

หลี่ซีเยมองดูต้นสนทั้งสองที่อยู่ตรงหน้าแล้ว ต้องทอดถอนใจ ภายในใจเบาๆ กาลเวลาช่างผ่านไปรวดเร็ว พริบตาเดียวก็ไม่ว่าผ่านไปแล้วก็ปี ครั้นนั้นเป็นตัวเขาที่ย้ายต้นสนสองต้นนี้มาจากดินแดนอาณานิคมมาปลูกเอาไว้ที่ตรงนี้ เพียงชั่วพริบตาเดียว พวกมันได้เจริญเติบโตขึ้นมาจากต้นกล้าเล็กๆ สองต้น อีกทั้งยังบรรลุสัมฤทธิ์ธรรมในระดับที่เหนือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแล้ว

หลี่ซีเย ใช้มือสัมผัสต้นสนทั้งสองเบาๆ จากนั้น ปรากฏว่ากิ่งไม้ของต้นสนทั้งสองต้นถึงกับสั่นไหวและใบและกิ่งที่เสียดสีกันส่งเสียงซ่าา ซ่าาออกมา เหมือนว่าเป็นการตอบรับกับหลี่ซีเยอย่างนั้น

หลี่ซีเยถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา แม้ว่าทั้งคนและสิ่งของล้วนเปลี่ยนแปลงไป แต่ว่า ผ่านไปก็ปีแล้ว ยังคงมีคนบางคน ของบางสิ่งที่ยังคงอยู่

หลี่ซีเยมาถึงหน้าประตู บานประตูไม้ทั้งสองบานดูเก่าแก่มาก กระทั่งมีร่องรอยจากหนอนเกาะเป็นรูอยู่ไม่น้อย เหมือนว่าประตูไม้ทั้งสองบานไม่ว่าได้เคยถูกหนอนจำนวนมากน้อยเท่าไรเกาะมาก่อน ท่ามกลางกาลเวลาอันยาวนานที่ผ่านไป

ประตูไม้ทั้งสองบานไม่ได้ใส่กลอน หลี่ซีเยแค่ผลักเบาๆ เสียงดัง "เอ๊ยด" ประตูไม้ทั้งสองบานได้เปิดออกซ่าๆ

หลี่ซีเยเดินเข้าไปในเรือนเล็กหลังนี้ "ลี้ด" บานประตูไม้สองบานได้ปิดลงซ่าๆ

เรือนหลังนี้มีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่ทว่า ภายในเรือนหลังนี้ได้ปลูกต้นไม้ใบหญ้าอยู่ไม่น้อย หลังจากที่กำลังเข้ามาภายในเรือนเล็กแห่งนี้แล้ว รู้สึกได้ถึงพลังหลังซีที่เข้ามาปะทะ รู้สึกได้ถึงความสะดวกสบายอย่างบอกไม่ถูก

ในเวลาตัวเอง ได้ยินเสียง “ซ่าา ซ่าา ซ่าา” เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง เห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งกำลังกวาดใบไม้แห้งที่ร่วงลงพื้นนั้น

ผู้เฒ่าผู้นี้สวมชุดธรรมดาทั่วไป หลังค่อม ในมือถือไม้กวาดทางมะพร้าวที่เก่าจนผืนไม้กวาดหายไปครึ่งหนึ่ง กำลังกวาดใบไม้ที่ร่วงโรยลงมา แม้ว่าผู้เฒ่าหลังค่อมดูเหมือนมีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรง ดังเทียบที่ใหม่ละลายจนใกล้หมดเหลือเพียงเปลวเทียนริบหรี่ท่ามกลางพายุอย่างนั้น แต่ทว่า ท่าทางนั้นพิถีพิถันมาก ภายใต้การกวาดด้วยไม้กวาดที่เหลือผืนไม้กวาดราวครึ่งหนึ่งนั้นไม่มีใบไม้สักใบที่ตกถึงพื้น

ภายในเรือนแห่งนี้มีน้ำพุอยู่หนึ่ง แต่ทว่า เวลาที่น้ำพุดังกล่าวได้แห้งขอดไปแล้ว ไม่มีน้ำพุที่พวยพุ่งขึ้นมาอีกเลย

หลี่ซีเยเดินเข้าไปยืนอยู่หน้าน้ำพุนั้น มองดูน้ำพุที่แห้งขอดไปแล้วนั้น บ่อน้ำพุถูกก่อกำขึ้นมาจากหินธรรมดา ภายในบ่อมีหินที่มีขนาดและรูปร่างคล้ายไข่มุกประดับประดาอยู่ไม่น้อย แม้ว่าดูจะกระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบ เหมือนว่ามีใครไปเก็บมาจากแม่น้ำแล้วโยนลงไปสุ่มๆ อย่างนั้น

หลี่ซีเยที่มองดูหินที่มีขนาดและรูปร่างคล้ายไข่มุกเหล่านั้นแล้วยิ้มนิดหนึ่ง จากนั้นย่อตัวลงไปจัดแจงนำเอาหินที่มีขนาดและรูปร่างคล้ายไข่มุกเหล่านั้นมาจัดเรียงทีละก้อนๆ หลี่ซีเยในเวลา

ก็คล้ายเด็กน้อยที่ชอบเล่นชนคนหนึ่ง นำเอาหินที่มีขนาดและรูปร่างคล้ายไข่ห่านแต่ละก้อนมาเรียงอย่างเป็นระเบียบ

จังหวะที่หลี่ชีย่กำลังจัดเรียงหินที่มีขนาดและรูปร่างคล้ายไข่ห่านแต่ละก้อนอย่างเป็นระเบียบอยู่ ขณะที่ผู้เฒ่ากวาดใบไม้ร่วงต่อไป ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาแม้แต่ครั้งเดียว เหมือนว่าเขาเป็นคนหูหนวก ไม่ได้ยินเสียงของหลี่ชีย่ที่เดินเข้ามาด้วยซ้ำ

หลี่ชีย่ยังคงจัดวางหินที่มีขนาดและรูปร่างคล้ายไข่ห่านอย่างเป็นระเบียบต่อไป ขณะที่ผู้เฒ่าก็ทำการกวาดใบไม้แต่ละใบที่ร่วงหล่นลงมา ทว่าทั้งเรือนดูเงียบสงบเป็นพิเศษ นาที่นี้คล้ายกับไม่ว่าฟ้าดินจะกว้างไกลเท่าไร ไม่ว่าโลกภายนอกจะมีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไป ก็ไม่สามารถรบกวนความสงบของสถานที่แห่งนี้ เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างภายนอกเรือนหลังนี้ล้วนแล้วแต่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรือนแห่งนี้ เหมือนว่ามันได้หลุดพ้นจากโลกแห่งนี้ไปแล้วอย่างนั้น

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ในที่สุด หลี่ชีย่ก็ได้จัดเรียงหินที่มีขนาดและรูปร่างคล้ายไข่ห่านทั้งหมดจนเป็นระเบียบเรียบร้อย มองดูคล้ายเป็นภาพวาดโบราณภาพหนึ่ง ดูไปแล้วเหมือนน้ำใสแจ๋วที่กระเพื่อมเป็นวงเปล่งประกายออกมายามต้องแสงอาทิตย์ เหมือนว่าบ่อน้ำพุบ่อนี้ได้จุน้ำจนเต็มบ่อแล้วอย่างนั้น

“ซ่าา ซ่าา ซ่าา...” ในเวลานี้เอง เดิมบ่อน้ำพุที่แห่งขอดกลับมีน้ำพุพวยพุ่งออกมา ยามที่น้ำพุพวยพุ่งออกมานั้น พลันรู้สึกได้ถึงความชื้นและกลิ่นอายที่สดชื่นลอยเข้ามาปะทะใบหน้า ทำให้รู้สึกถึงพลังชีวิตที่กระฉับกระเฉงขึ้นมา

หลี่ชียเอถึงกับเพยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมา เมื่อเห็นบ่อน้ำพุที่พวยพุ่งน้ำพุขึ้นมา เพียงชั่วครู่เท่านั้น บ่อน้ำพุทั้งบ่อก็เต็มไปด้วยน้ำพุ เห็นน้ำที่กระเพื่อมเป็นระลอกทั่วบ่อ

หลังจากที่น้ำในบ่อถูกรองจนเต็มแล้ว หลี่ชียเอยื่นมือออกไปทั้งสองข้าง ใช้น้ำที่อยู่ในบ่อมาล้างมือ ลักษณะการล้างมือของหลี่ชียเอ นั้นดูละเอียดพิถีพิถันมาก เหมือนต้องการล้างทุกอณูของผิวหนังจนสะอาดหมดจดอย่างนั้น

ขณะที่หลี่ชียเอใช้น้ำจากน้ำพุล้างมืออยู่นั่นเอง ปรากฎการเปลี่ยนแปลงที่เหลือเชื่อกับน้ำพุนั้น น้ำพุที่เดิมใสแจ๋วเริ่มกลับกลายเป็นน้ำพุทองคำขึ้นมา จนสุดท้าย น้ำพุทั้งบ่อก็กลายเป็นเหมือนทองคำที่อยู่ในสภาพเป็นของเหลวอย่างนั้น แม้แต่น้ำพุที่พวยพุ่งออกมาก็เป็นน้ำทองคำ

เกรงว่าใครก็ตามหากได้มาเห็นภาพนี้แล้ว ก็ต้องนึกถึงคำๆ หนึ่งว่า ปฐพีพวยพุ่งเป็นน้ำพุทองคำ

หลังจากที่บ่อน้ำพุพวยพุ่งเป็นน้ำพุทองคำแล้วนั้น ผู้เฒ่าที่เดิมกวาดใบไม้ที่ร่วงหล่นลงมาปล้นขงักตัวแข็งที่อโนทันที เวลาตัวเองเขาลังได้เงยหน้าขึ้นมาจ้องมองหลี่ชียเอที่หนึ่ง ดวงตาคนแก่ที่ดูสลับและขุ่นมัวคู่นั้นถึงกับมีประกายที่เจิดจ้ามากแต่ระริกขึ้นมา แต่ว่ามันเกิดขึ้นแล้วก็หายไปอย่างรวดเร็ว

เวลานี้ ผู้เฒ่าได้วางไม้กวาดที่อยู่ในมือลง หันหลังเดินจากไปตรงเข้าไปยังบ้านหลังหนึ่งทันที เพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น ผู้เฒ่าคนนี้ได้ก้าวเดินออกมาพร้อมกับกุญแจที่อยู่ในมือ

ผู้เฒ่าที่ในมือถือกุญแจได้เดินไปอีกด้านหนึ่ง หลีชีเย่เพียง ยิ้มๆ และติดตามผู้เฒ่านั้นไป

ผู้เฒ่าเดินเข้าไปในตรอกเล็กๆ ของเรือนไม้แห่งนี้ สุดปลายทางของตรอกนี้มีบ้านหลังหนึ่งที่หึ่งเล็กและเตี้ย โดยที่บ้านหลังเล็กดังกล่าวมีกุญแจที่มีสนิมเขรอะลือคเอาไว้ ดูเหมือนกุญแจลักษณะเช่นนี้แค่ใช้มือดึงเอาก็สามารถดึงให้ขาดได้

เสียงคร่ำกกที่ดังขึ้น ดูเหมือนผู้เฒ่าได้ใช้แรงเต็มที่จึงสามารถไขเปิดมันออกมาได้ หลังจากที่ใช้กุญแจเปิดออกมาได้แล้ว ผู้เฒ่าได้หันหลังเดินจากไปทันที ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้พูดอะไรกับหลีชีเย่สักคำ ทั้งยังไม่ได้มองหน้าหลีชีเย่สักครั้งอีกด้วย

หลีชีเย่เองก็ไม่ได้พูดอะไรกับผู้เฒ่าคนนี้ หลังจากผู้เฒ่าได้เดินจากไปแล้ว เขาได้ผลักประตูไม้ออก และเดินเข้าไปด้านใน

ครั้นเดินเข้าไปภายในบ้านที่หึ่งเล็กและเตี้ยหลังนี้แล้ว ปราบกฏด้านในดำมืด หลีชีเย่เดินตรงเข้าไปเพียงชั่วพริบตาเดียวก็เดินไปพบกับผนังด้านหนึ่ง แต่ว่า หลีชีเย่ไม่ได้หยุดเดินเข้าไปชนกับผนังนั้น

ว่าไปแล้วก็แปลก เมื่อหลีชีเย่เดินชนเข้ากับผนังด้านนั้น ปราบกฏว่าตัวของเขากลับทะลุผ่านผนังนี้ไป เวลาที่ปราบกฏอยู่ตรงหน้าของหลีชีเย่ไม่ใช่บ้านหลังหนึ่งที่เล็กและเตี้ยอีกต่อไป แต่เป็นตำหนักขนาดใหญ่ ตำหนักขนาดใหญ่นี้แลดูทรงกำลังอำนาจมาก เหมือนเป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับสังการเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอย่างนั้น

ภายในตำหนักขนาดใหญ่นี้มีบัลลังก์มังกรที่ทรงพลังอำนาจมากตัวหนึ่ง เหมือนว่า บัลลังก์มังกรตัวนี้มีเพียงจักรพรรดิเท่านั้นที่สามารถประทับนั่งได้

หลี่ชีย่ นั่งลงบนบัลลังก์มังกรอย่างไม่ลังเล ขณะที่หลี่ชีย่ได้หมุนเท้าแขนของบัลลังก์มังกรนั้น ได้ยินเสียง “แว้งค์” แล้วร่างของหลี่ชีย่ก็ได้หายไป

นาที่ต่อมา หลี่ชีย่ได้ปรากฏตัวขึ้น ณ สถานที่แห่งหนึ่ง เป็นภูเขาที่อยู่ลึกเข้าไปห่างไกลจากผู้คน ที่ตรงนี้มียอดเขาโดดเดี่ยวอยู่แห่งหนึ่ง เวลานี้ หลี่ชีย่ได้ยืนอยู่บนก้อนหินบนยอดเขาโดดเดี่ยวแห่งนั้น

ที่มองเห็นตรงหน้าคือภาพของเกาะวัลย์ที่ขึ้นระเกะระกะสามารถได้ยินเสียงร้องของวานรและเหยี่ยว หลี่ชีย่มองดูสถานที่ที่อยู่ตรงหน้า ถึงกับต้องหอดถอนใจออกมา พึมพำว่า “หนึ่งในรังเก่านั้นเนี่ย ได้หลับไหลอยู่ที่นี้ไม่รู้กี่ครั้งต่อก็ครั้งแล้ว”

กล่าวพลาง “แกว้งค์” ลัคนาเปิดออก ปรากฏประตุมิติออกมา ได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” ประตุมิติสองประกายไปยังบริเวณกึ่งกลางของภูเขา ได้ยินเสียงวัตถุเคลื่อนที่ดัง “ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” ภูเขาที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวลูกนี้เปิดออกครึ่งหนึ่ง เมื่อเปิดออกมาแล้วปรากฏเป็นถ้ำๆ หนึ่งขึ้นมา

หน้าถ้ำสลักคำสามคำว่า...ถ้ำเหล่าสวรรค์!

ตอนที่ 1570 ถ้าเหล่าสวรรค์

ถ้าเหล่าสวรรค์คือหนึ่งในรังที่มีประวัติอันยาวนานที่สุดของหลี่ชียเอ เรียกว่าเป็นรังเก่าของหลี่ชียเอก็ว่าได้ ซึ่งหลี่ชียเอได้เคยมาหลับใหลอยู่ที่ตรงนี้มากกว่าหนึ่งครั้งมาแล้ว

อย่างไรก็ตาม ตำแหน่งที่ตั้งของถ้าเหล่าสวรรค์นั้นลึกลับมาก คนที่รู้เรื่องนี้มีน้อยถึงน้อยที่สุด ขณะที่ผู้เผ่านิลสรวงเคยเป็นหนูตัวหนึ่งที่อยู่ภายในถ้าเหล่าสวรรค์ ภายหลังถูกหลี่ชียเอจับโยนออกไปนอกถ้า สุดท้ายบรรลุสัจธรรมกลายเป็นปีศาจ

ด้วยสาเหตุนี้เอง ภายหลังผู้เผ่านิลสรวงรู้สึกให้ความสนใจในเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับหลี่ชียเอ พยายามทำการศึกษาค้นคว้า เรื่องราวที่เกี่ยวกับหลี่ชียเอมาโดยตลอด และเฝ้าติดตามอยู่ด้านหลังของหลี่ชียเอจนสามารถเก็บเกี่ยวของดีได้ไม่น้อยทีเดียว

หลี่ชียเอก้าวไปถึงหน้าถ้า เวลาตัวเอง เสียง "แว้งค์" ดังขึ้นมา อักษรคำว่า "ถ้าเหล่าสวรรค์" พลันปรากฏเป็นประกายขึ้น ประกายแต่ละสายพลันเข้าไปพันวนการบริเวณศีรษะของหลี่ชียเอเอาไว้ อีกทั้งในขณะเดียวกัน ภูเขาลูกนี้ได้ปรากฏเป็นค่ายกลยักษ์ที่น่ากลัวขึ้นมา ภายในค่ายกลจะเห็นกระบี่สวรรค์แต่ละเล่มที่เหมือนดั่งหลอมสร้างขึ้นมาจากสายฟ้าอย่างนั้น กระบี่แต่ละเล่มที่ฟาดพันลงมานั้น สามารถทำให้จักรพรรดิเทพต้องมลายกลายเป็นเถ้าธุลีไปโดยพลัน

ในเวลาตัวเอง ภายในลัคนาของหลีชีเย ปรากฏเป็นคาถาขึ้นมา เมื่อคาถาดังขึ้น ประกายที่พันธนาการศีรษะของหลีชีเยได้หายไป ขณะเดียวกัน ค่ายกลใหญ่นั้นก็หายไปเช่นกัน ทุกอย่างกลับคืนสู่ปรกติเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

ความจริงแล้ว ภาพเมื่อครู่นี้มีความอันตรายยิ่งนัก อย่างน้อยเป็นเช่นนี้กับบุคคลภายนอก ถ้าหากไม่มีคาถาของหลีชีเยแล้ว เมื่อมีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้น ก็จะถูกค่ายกลใหญ่ที่อยู่ตรงนี้สังหารจนกลายเป็นเถ้าธุลีไป

“เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด...” ในขณะที่ ประตูที่หนักอึ้งของถ้ำเหล่าสวรรค์เปิดออกอย่างเชื่องช้า หลีชีเยก้าวเดินเข้าในนั้น หลังจากที่เขาได้เข้าไปแล้ว ประตูที่หนักอึ้งดังกล่าวก็ได้ปิดลง ขณะเดียวกัน บริเวณกึ่งกลางของเขาที่เปิดออกก็ได้ปิดกลับไปเหมือนเดิมซ้ำๆ ในเวลานี้ มองดูแล้ว ภูเขาลูกนี้ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด เกรงว่าหากยืนอยู่ด้านนอกของภูเขาลูกนี้ คงไม่มีใครรู้ว่าในนั้นมีถ้ำที่สะท้อนฟ้าซ้อนอยู่

ถ้ำเหล่าสวรรค์กว้างขวางใหญ่โตมาก ทั้งบริเวณของถ้ำเหล่าสวรรค์ล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การครอบคลุมของประกายที่นุ่มนวล เมื่อเดินเข้าไปภายในถ้ำเหล่าสวรรค์ผ่านประกายที่นุ่มนวล จะพบว่า มีชั้นวางถูกจัดเป็นแถวเป็นแนว ชั้นไม้ทุกตัวในแต่ละแถว ล้วนแล้วแต่ทำขึ้นมาจากไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ล้ำค่ายิ่งนัก ชั้นไม้ลักษณะเช่นนี้ยากจะผูกเรือนได้ง่าย

บนชั้นวางไม้ที่จัดวางเป็นแถวเป็นแนว แต่ละแถวจะมีกล่องและตำราจำนวนมากนับไม่ถ้วนวางอยู่ มีทั้งกล่องเล็กกล่องใหญ่ บ้างเป็น

กล่องทองแดง บ้างเป็นกล่องทอง บ้างก็เป็นกล่องไม้ บางกล่องถูกลิ
อกเอาไว้ด้วยกุญแจ แต่บางกล่องก็ไม่ได้ล็อก บางกล่องแม้จะถูกลี
อกด้วยกุญแจ แต่ยังคงเปล่งประกายจางๆ ออกมา โดยประกาย
เหล่านี้ไม่ได้มาจากตัวของกล่อง แต่มาจากของล้ำค่าที่เก็บซ่อนอยู่
ในกล่องใบนั้น

แม้ว่ากล่องบางกล่องจะไม่ได้เปล่งประกายออกมา แต่ว่า ยาม
ที่เดินเข้าไปใกล้สามารถรับรู้ได้ถึงอานุภาพที่สงบจิตใจผู้คนได้
สายหนึ่ง ทำให้รู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมา ต่อให้ไม่เปิดกล่องออกมา
ก็รู้ว่าภายในกล่องนั้นได้เก็บอาวุธร้ายแรงเอาไว้

ย่อมไม่ต้องสงสัย ภายในกล่องแต่ละใบล้วนแล้วแต่บรรจุอาวุธ
ล้ำค่า และของวิเศษเซียนที่สะท้อนปฐพีอยู่ภายใน

ตำราที่จัดเรียงอยู่บนชั้นวางไม้ชั้นนั้นถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ
เรียบร้อย บนปกตำราถูกปกคลุมเต็มไปด้วยฝุ่น แต่ว่า ยังคง
สามารถมองเห็นคำว่า "เคล็ดวิชาลับ" สุดยอดพลัง "เคล็ดวิชา
ฟ้า" ต่างๆ เป็นต้น ล้วนแล้วแต่เป็นตัวหนังสือที่ก่อให้เกิดความกลัว
ด้วยความหวาดระแวง

สำหรับของล้ำค่าแต่ละกล่อง เคล็ดวิชาลับแต่ละม้วน หลี่ซีเย
ไม่ได้สนใจที่จะมองด้วยซ้ำ ของล้ำค่าและเคล็ดวิชาลับต่างๆ ล้วน
แล้วแต่มาจากการสะสมของเขา ในนี้มีของล้ำค่าหรือเคล็ดวิชาลับ
อะไรนั้น เขาจึงรู้ดีมากกว่าใครๆ

อย่างไรก็ตาม สำหรับหลี่ซีเยแล้ว เขาไม่คิดจะนำเอาของที่อยู่ใน
ในคลังสมบัติถ้าเหล่าสวรรค์มาใช้ ของล้ำค่า และเคล็ดวิชาที่เขา
อยู่ในเวลานี้ก็มากพอแล้ว

ความจริงแล้ว หลี่ชียเอ่ไม่เพียงแต่ไม่ได้นำเอาของล้ำค่า และเคล็ดวิชาลับจากที่ตรงนี้ไป เขายังได้นำเอาของล้ำค่าและเคล็ดวิชาลับบางส่วนมาเก็บเอาไว้ที่นี่ เมื่อเร็วๆ นี้เขาได้ทำลายจู่ๆ สำนักแตรสังข์ ทำให้ของล้ำค่าและเคล็ดวิชาลับที่มีอยู่ในมือมีมากจนนับไม่ถ้วน ซึ่งมาจากการส่งสมมายุคแล้วยุคเล่าของจู่ลู่

แน่นอนที่สุด กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ของล้ำค่าก็ดี เคล็ดวิชา ก็ช่าง ถึงจะมีจำนวนมากมายเท่าไรก็คงมีสักวันที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการ จะอย่างไรเสีย การจะบ่มพีภราชั้นเซียนขึ้นมาสักคนหาใช่เป็นเรื่องง่ายตาย จำเป็นต้องอาศัยทรัพยากรเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการสร้างกองทัพขึ้นมาสักกองทัพหนึ่งยิ่งยากใหญ่ ต้องการการสนับสนุนจากทรัพยากรจำนวนมากมหาศาล

สมัยที่เขายังคงเป็นอีกาหมิพอยู่นั้น ถ้าหากเขาไม่ได้มีทรัพยากรจำนวนมากมหาศาลล่ะก็ เขาก็ไม่สามารถสรรสร้างกองทัพมังกรเขียว กองทัพลิ่งจอกเงินที่เกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ขึ้นมาได้!

สุดท้ายแล้ว หลี่ชียเอ่ได้เดินเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของถ้ำเหล่าสวรรค์ ที่ตรงนั้นมีแท่นบูชาตั้งอยู่ แท่นบูชาที่มีความพิเศษเป็นอันมาก มันไม่มีประตุมิติอยู่ ขณะที่ด้านบนของแท่นบูชาปรากฏตัวอักขระยันต์ลอยอยู่เป็นจำนวนมาก ตัวอักขระยันต์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่สลดอับแสง เหมือนหยุดนิ่งอยู่กับที่อย่างนั้น

หลี่ชียเอ่ก้าวขึ้นไปอยู่บนแท่นบูชา กางมือสองข้างออก พลังลมปราณพลุ่งพล่าน หันใต้นั้น พลังลมปราณของหลี่ชียเอ่ถูกฉีดเข้าไปภายในแท่นบูชานั้น นาที่นี้เอง พลังลมปราณของหลี่ชียเอ่ไหลวน

เวียนอยู่ภายในแทนบูชาโดยมีหีชีเย่คอยควบคุมเอาไว้ ทำให้เพลิงลมปราณ คล้ายดั่งมังกรแท้จริงที่เคลื่อนที่อยู่ภายในแทนบูชาอย่างนั้น อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวของเพลิงลมปราณหีชีเย่มีร่องรอยวงโคจรที่ลึกซึ้งของสัจธรรม ใช่ว่าเพียงแค่ฉีดเพลิงลมปราณเข้าไปในแทนบูชาก็สามารถทำให้แทนบูชาเปิดออกมาได้เลย

มีเพียงอาศัยวิธีผ่านทางหลักสัจธรรมที่ลึกซึ้งเท่านั้น จึงสามารถทำให้แทนบูชานี้ฟื้นขึ้นมาได้ แต่หากว่าไม่สามารถเชื่อมเข้ากับสัจธรรมที่ลึกซึ้งของแทนบูชาได้ ก็จะไม่มีการเปิดแทนบูชานี้ได้ตลอดไป

จากการที่เพลิงลมปราณของหีชีเย่หมุนเคลื่อนที่รวดเร็วมากขึ้นเรื่อยๆ สุดท้าย เสียงดัง "ตูม" พเพลิงลมปราณทั้งหมดที่ถูกอัดเข้าไปในแทนบูชาพลันพุ่งขึ้นไปบนอากาศอย่างรุนแรง ภายใต้อันเสี้ยววินาทีนี้เอง พเพลิงลมปราณของหีชีเย่พลันล้อมตัวอักขระยันต์ทั้งหมดที่ลอยอยู่ด้านบนจนกลายเป็นสีแดง

จากนั้น เสียงแวงค์ แวงค์ แวงค์ที่คล้ายเป็นเสียงที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของโลหะดังขึ้นเป็นระลอก นาทีนี้เอง ตัวอักขระยันต์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เปล่งเป็นประกายขึ้นมา ตัวอักขระยันต์ทั้งหมดเสมือนหนึ่งได้ฟื้นชีพขึ้นมาโดยพลันแล้วอย่างนั้น ฉับพลันนั้นตัวอักขระยันต์แต่ละตัวที่ลอยอยู่ได้อยู่ในลักษณะของการลอยล่องเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ เพียงแต่ การเคลื่อนไหวแบบลอยล่องของพวกมันนั้นดูสับสนไม่เป็นระเบียบ เป็นการเคลื่อนไหวไปตามปรารถนาทั้งสิ้น

เวลานี้ มือทั้งสองข้างของหลี่ชียี๋ยื่นไปข้างหน้า และหมุนเคลื่อนไหวทำการจัดเรียงตัวอักษรยันต์แต่ละตัว ความเร็วของหลี่ชียี๋เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สุดท้าย หลี่ชียี๋ได้ทำการจัดเรียงจนเสร็จสิ้นทันใดนั้น บทคัมภีร์บทหนึ่งก็ได้ถูกหลี่ชียี๋จัดเรียงออกมา

หลังจากที่บทคัมภีร์นี้ถูกจัดเรียงเสร็จแล้ว บังเกิดเสียงดัง "ตูม" พลั้งที่หน้าเกรงขามยิ่งได้พวยพุ่งออกมาจากแท่นบูชา จากนั้นได้ยินเสียงดัง "ซ่าา" บทคัมภีร์ที่มีการจัดเรียงเสร็จสมบูรณ์นั้นพลันสลายตัวโดยฉับพลัน อักษรยันต์ทั้งหมดร่วงกระจัดกระจายลงบนพื้นดิน

แต่ทว่า จังหวะที่บทคัมภีร์บทนี้พังทลายลงมานั้น เห็นเงาของหลี่ชียี๋แวบหนึ่ง ร่างของเขาได้หายไปโดยพลัน ถูกส่งออกไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง

บนห้องฟ้าที่ไม่มีใครล่วงรู้แห่งหนึ่ง มีแท่นบูชาที่โบราณและเรียบง่ายตัวหนึ่ง ทันใดนั้น แท่นบูชาตัวนี้พลันสว่างขึ้นกะทันหัน จากนั้นได้ยินเสียงดัง "แว้งค์" บนแท่นบูชาพลันปรากฏร่างของคนๆ หนึ่งขึ้นมา หลี่ชียี๋พลันถูกส่งมายังที่ตรงนี้

"ตึง" ในเวลานี้เอง ในทะเลแห่งความรู้ของหลี่ชียี๋ปรากฏคั่นช่องทรงกลมใสแจ๋วผุดขึ้นมาบานหนึ่ง แน่นอน มันไม่ใช่ของวิเศษอะไร แต่เป็นแท่นจิตวิญญาณ เมื่อประกายจากแท่นจิตวิญญาณสาดส่องลงบนแท่นบูชานั้น ปรากฏเป็นบทคัมภีร์บทหนึ่งลอยขึ้นมาจากแท่นบูชานั้น และบทคัมภีร์บทนี้พลันสอดคล้องกับบทคัมภีร์ที่อยู่ในแท่นจิตวิญญาณของหลี่ชียี๋

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” จากเสียงที่ดังขึ้นเป็นระลอก ทันใดนั้น แทนบุขาเหมือนได้เปิดประตูลั่นออกมาอย่างนั้น ปรางค์เป็นสายทางสีทองสายหนึ่งปูลาดออกไปอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น มันก็เชื่อมไปยังทุกทิศทุกทาง

ท่ามกลางห้องฟ้าที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เมื่อทอดสายตามองออกไปในขณะนี้ มองเห็นสายทางสีทองเหมือนหนึ่งได้ตัดทะลุผ่านเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอย่างนั้น เส้นทางสีทองสายนี้หาใช่เป็นทางที่แท้จริง มันเกิดจากจุดแต่ละจุดที่เชื่อมประกอบเข้าด้วยกัน นั่นหมายความว่า ทุกๆ จุดก็คือเป้าหมายแห่งหนึ่ง

เมื่อเป็นเช่นนั้น เส้นทางที่ทะลุผ่านทั่วทั้งช่องว่างอากาศทั้งหมดย่อมสามารถเชื่อมไปยังทุกหนทุกแห่งบนโลกที่ต้องการจะไป ขอเพียงเลือกจุดเชื่อมให้ถูกต้อง ก็สามารถเชื่อมไปยังทุกๆ ที่ที่ต้องการ

ซึ่งไม่ผิด เพราะนี่คือทางสัญจรลับของหลี่ซีเย โดยที่ทางสัญจรลับนี้สามารถเชื่อมไปยังทุกหนทุกแห่งในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ขอเพียงมีเป้าหมาย ทางสัญจรลับนี้ก็สามารถส่งตัวบุคคลนั้นไปที่นั่นได้

หลี่ซีเยใช้เวลาในการสร้างทางสัญจรลับสายนี้มายุคแล้วยุคเล่า แรกเริ่มเดิมทีนั้น หลี่ซีเยสร้างทางสัญจรลับสายนี้ขึ้นมาก็เพื่อใช้สำหรับถอนทัพ ครั้งนั้น ขณะต่อต้านกับอเวจี หลี่ซีเยได้ทุ่มเทสมบัติจำนวนนับไม่ถ้วนจึงสร้างทางสัญจรลับนี้ได้สำเร็จ เพื่ออาศัยมันหลบหนีการค้นหาของเผ่าอเวจี

ต่อมา ภายหลังจากอเวจีถูกทำลายแล้ว หลี่ชีย่ได้ทำการปรับปรุงทางสัญจรลับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ในอดีต ทางสัญจรลับนี้สามารถเดินทางไปยังบางจุดที่ลึกลับและปลอดภัยมากเท่านั้น ต่อมา หลังจากผ่านการปรับปรุงมายุคแล้วยุคเล่า จนในที่สุดทางสัญจรลับนี้สามารถเดินทางไปยังสถานที่ใดก็ได้ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

ทางสัญจรลับนี้สร้างขึ้นโดยอาศัยทรัพยากรจำนวนมหาศาล มันอาศัยวิธีที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งหลบเลี่ยงเก้าแดน อาศัยสุดยอดจุดเชื่อมระหว่างช่องว่างที่มีเพียงหนึ่งเดียวสร้างขึ้นที่ด้านนอกของช่องว่าง สิ่งนี้บ่งบอกว่า ต่อให้เก้าแดนถูกปิดกั้น ทางสัญจรลับสายนี้ยังคงไม่ได้รับผลกระทบแต่อย่างใด ครั้งนั้น หลี่ชีย่ก็อาศัยทางสัญจรลับนี้แหละในการหลบหลีกการตรวจจับและไล่ล่าสังหารของอเวจี

แต่ว่า กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว หากไม่ถึงคราวคับขันจริงๆ ละก็ เขาจะไม่ใช้มันโดยง่ายตายอย่างเด็ดขาด อย่างไรก็ตาม คนที่รู้ถึงความลับเรื่องนี้ก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น แม้ว่าหลี่ชีย่จะเปิดเผยความลับนี้กับคนที่เขาไว้วางใจ แต่ ก็แค่เปิดเผยบางส่วนเท่านั้น ผู้ที่รู้ถึงทุกจุดของทางสัญจรลับนี้มีเพียงหลี่ชีย่เพียงคนเดียวเท่านั้น

ทางสัญจรลับสายนี้ ไม่เพียงแต่สามารถเชื่อมหรือเดินทางไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เท่านั้น ความจริงแล้ว ในทางสัญจรลับนี้ ยังได้ซ่อนความลับที่สะท้อนฟ้าอยู่อีกเรื่องหนึ่ง

หลี่ชีย่ถึงกับเผยรอยยิ้มออกมาขณะมองดูทางสัญจรสีทองที่ทะลุผ่านช่องว่างทั้งหมดที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาสายนี้

เวลานี้ หลีซียะพลันลือกจุดเชื่อมเอาไว้จุดหนึ่ง ชับเคลื่อน เป้าหมาย ได้ยินเสียงดัง "แว้งค์" หลีซียะได้หายตัวไปอีกครั้ง คราวนี้ หลีซียะถูกส่งตัวไปยังเก้าแดน

ณ สถานที่แห่งหนึ่งในเก้าแดน เป็นโลกที่ไร้ซึ่งอารยธรรมยิ่ง ที่ตรงนี้มีแต่ดินเสียนับหมื่นลี้ พื้นดินแตกกระแหง มีแต่ความเงียบ สงัด มีแต่ความแห้งแล้ง เหมือนว่าที่ตรงนี้ไม่มีอะไรเลย ไม่มีชีวิต ไม่มีเสียง

จากเสียงดัง "ซ่าา ซ่าา ซ่าา" ที่เกิดขึ้น หลีซียะได้ขุดดินที่อยู่ใต้เท้าขึ้นมา หลังจากขุดเอาหน้าดินออกไปแล้ว ปรากฏมี อักขระยันต์ถูกฝังเอาไว้ โดยที่ตัวอักขระยันต์นี้มีลักษณะคล้ายเป็น เขาของมังกรที่มีขนาดใหญ่มาก โดยที่ตัวอักขระยันต์เขามังกรนี้ เหมือนว่าได้ถูกประทับลงบนพื้นดินเอาไว้อย่างนั้น ไม่ว่าจะเลี้ยว หรือขัดอย่างไรก็ไม่สามารถทำให้มันเลื่อนหายไปได้

ตอนที่ 1571 ข่งเซี่ยะหมิงหวาง

หลี่ซีเย่ถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมย เมื่อได้เห็นสัญลักษณ์ที่คล้ายกับเขาของมังกร

ในเวลานี้ ปรากฏพลังเวทมนต์เล็กๆ สายหนึ่งออกมาจากปลายนิ้วของหลี่ซีเย่ พลังเวทมนต์เล็กมากแต่ทรงพลังดั่งใยไหม และมันเปล่งประกายแสงจางๆ ออกมา

ในเวลาตัวเอง พลังเวทมนต์ขนาดเล็กเท่าใยไหมคล้ายดั่งงูที่คล่องแคล่วพลันแทรกตัวเข้าไปในสัญลักษณ์ที่คล้ายเขาของมังกร หลังจากที่แทรกตัวเข้าไปแล้วก็ได้เปล่งประกายสีทองจางๆ ออกมา ทำให้เขาของมังกรนั้นดูเหมือนเป็นเขาของมังกรที่มีสีทองอย่างนั้น

หลี่ซีเย่พยักหน้าอย่างพึงพอใจ เมื่อเห็นเขาของมังกรปรากฏประกายสีทองขึ้นมา จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” เขาหายตัวไปอีกครั้ง ทางสัญจรลับได้พาเขากระโดดไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง

นาที่ต่อมา หลี่ซีเย่ไปปรากฏตัวอยู่ในสถานที่ที่เต็มไปด้วยลาวา ที่ซึ่งมีลาวาสีแดงและอุณหภูมิที่สูงมาก ด้วยอุณหภูมิลาว่าที่สูงเช่นนี้ เหมือนจะสามารถหลอมละลายทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างนั้น

เวลานี้ หลี่ซีเย่อาศัยมือที่มีความชำนาญแหวกเอาลาวาให้แยกออก เผยให้เห็นถึงสัญลักษณ์ที่อยู่ภายใต้ลาวานั้น และสัญลักษณ์อันนี้ก็เป็สัญลักษณ์ที่คล้ายเขาของมังกรเช่นเดียวกัน ซึ่งมีรูปลักษณ์ที่เหมือนกันกับที่พบก่อนหน้านี้

หลีชีเยอาศัยวิธีการเดียวกัน ปล่อยพลังเวทมนต์เส้นเล็กๆ ออกมาจากปลายนิ้ว และมันแทรกตัวเข้าไปในสัญลักษณ์ ทำให้สัญลักษณ์ที่คล้ายตั้งเขาของมังกรเปล่งประกายขึ้นมา...

หลีชีเยได้รับการส่งตัวยังสถานที่ต่างๆ ครึ่งแล้วครึ่งเล่าจากทางสัญจรลับนั้น สถานที่บางแห่งอยู่ท่ามกลางป่าเขา บางแห่งอยู่ใต้ทะเลลึก กระทั่งบางครั้งได้ส่งตัวหลีชีเยไปอยู่ที่ดวงดาวขนาดยักษ์...

สถานที่ทุกแห่งที่หลีชีเยถูกส่งไปก็จะปรากฏเป็นสัญลักษณ์อักขระยันต์ที่คล้ายเป็นเขาของมังกรทุกที และสัญลักษณ์ดังกล่าวเมื่อได้รับพลังเวทมนต์ของหลีชีเยแล้ว ก็จะเปล่งประกายที่ฉางๆ ออกมา

เรียกได้ว่า อักขระยันต์ที่คล้ายเขาของมังกรนี้มีอยู่กระจัดกระจายไปในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เหมือนว่าทุกหนทุกแห่งของเก้าแดนล้วนแล้วแต่มีอักขระยันต์ลักษณะเช่นนี้อยู่

ท้ายสุด หลังจากที่หลีชีเยได้จุดติดตัวอักขระยันต์ทั้งหมดแล้ว ได้กลับไปยังทางสัญจรลับอีกครั้ง มาตรการนี้ เขาถูกส่งตัวไปยังดวงดาวที่มีขนาดใหญ่มากดวงหนึ่ง

ดวงดาวที่มีขนาดใหญ่มากดวงนี้ ดูไปแล้วก็เหมือนกับเป็นมังกรยักษ์ตัวหนึ่งที่ขดตัวอยู่ตรงนั้น ในเวลานี้ หลีชีเยยืนอยู่บนแท่นสูงที่อยู่ในดวงดาวดวงนี้ โดยที่แท่นสูงนี้ได้แขวนเขาของมังกรที่มีขนาดใหญ่และยาวอันหนึ่ง

นี่คือเขาของมังกรที่แท้จริงไม่ใช่ของปลอม เขาของมังกรแท้จริงนี้แหละคือของล้ำค่าที่ประเมินค่าไม่ได้ หากนำมันไปสร้าง

เป็นอาวุธสะกั ความล้ำค่าของมันนั้นไม่ด้อยไปกว่าสัจอาวุธราชัน
เซียนใดๆ !

“ว...” ในเวลานี้เอง หลี่ชีย่ได้เป่าเขาของมังกรแท้จริงให้ดังขึ้น
เสียงสัญญาณจากเขาของมังกรที่ดังเป็นจังหวะสูงต่ำสลับเปี่ยม
ด้วยพลัง เหมือนว่ามันสามารถดังก้องไปเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน
อย่างนั้น ท่ามกลางเสียงมังกรคำรามเช่นนี้ เกรงว่าแม้แต่ระดับ
จักรพรรดิเทพยังต้องตกใจจนปัสสาวะราด

จากการที่แต่ละจุดขานรับกับเสียงสัญญาณเขามังกร ทำให้
บรรดาสัญลักษณ์ที่คล้ายกับเขาของมังกรก็ดังตามขึ้นมาด้วย
เช่นกัน เพียงแต่ เสียงเหล่านั้นมีโทนเสียงที่ต่ำมาก แค่ส่งเสียงดัง
ขึ้นมาเบาๆ เท่านั้น

ในเวลานี้พื้นที่จำนวนมากในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนแล้วแต่
ปรากฏเสียงจากเขามังกรที่ดังออกมาเบาๆ และเสียงดังกล่าวดัง
ต่อเนื่องอยู่เป็นเวลานานมาก เสียหาย ไม่มีใครได้ยินเสียงของเขา
มังกรเช่นนี้ได้

หลี่ชีย่เป่าเขาของมังกรออกมาเป็นสัญญาณเขามังกรอยู่
นานมากๆ เหมือนว่าหลี่ชีย่ต้องการให้เสียงดังกล่าวนี้นี้ดังก้องไปทั่ว
เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

สุดท้าย หลี่ชีย่ได้วางเขาของมังกรลง มองดูทางสัญญาณลับนั้น
ถึงกับหอดถอนใจออกมาเบาๆ เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “หวังว่าชนรุ่นหลัง
จะไม่ต้องใช้ทางสัญญาณนี้อีกต่อไป”

บนโลกนี้ยังคงมีผู้ที่รับรู้ถึงทางสัญจรลับเส้นนี้อยู่ อีกทั้งผู้ที่รับรู้ถึงเรื่องทางสัญจรลับนี้ล้วนแล้วแต่เป็นคนสนิทของเขาในครั้งนั้นทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม มีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ถ้าหากวันหนึ่งข้างหน้ามีคนใช้ทางสัญจรลับนี้จริงล่ะก็ นั่นย่อมหมายถึงคนสนิทในครั้งนั้นและหรือทายาทของพวกเขาได้พบกับภัยพิบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเข้าให้แล้ว เป็นภัยพิบัติที่ปกคลุมทั้งเก้าแดน ทำให้พวกเขาต้องอาศัยทางสัญจรลับนี้เพื่อหลบหนี

หากถึงวันนั้นจริงๆ ย่อมบ่งบอกว่าความมืดมิดได้ปกคลุมเก้าแดนเอาไว้ คล้ายดั่งอเวจีในครานั้นที่ได้ปกครองเก้าแดนเอาไว้ อย่างนั้น

สุดท้าย หลี่ชียเอ่ได้กลับมายังเมืองหมิงจูอีกครั้งหนึ่ง เมื่อหลี่ชียเอ่กลับมาถึงเรือนเล็กนั้น ผู้เฒ่าที่หลังค่อมได้กวาดใบไม้ที่ร่วงหล่นลงมาเสร็จสิ้นแล้ว เวลานี้เขานอนอาบแดด และอมควันอยู่บนเก้าอี้ไม้ท่าที่ดูเหนื่อยหน่ายและมีความสุขยิ่งนักอย่างบอกไม่ถูก

ยามที่ผู้เฒ่ากำลังมีท่าที่ที่เหนื่อยหน่ายอยู่กับการนอนอาบแดดนั้น เหมือนว่าเขากำลังเสพสุขอยู่กับวันเวลาที่เหลืออยู่ไม่มากหรับชีวิตคนๆ หนึ่ง เสด็จสุขอยู่กับบั้นปลายของชีวิตตนเอง

ภายในใจของหลี่ชียเอ่ ถึงกับทอดถอนใจออกมา ขณะมองดูท่าที่ที่สบายใจยิ่งนักของผู้เฒ่า บางทีอาจมีสักวันยามเขาแก่เฒ่าแล้ว ไม่รู้ว่าจะมีจิตใจที่ปราศจากความกังวล สามารถอาบแดดเสพสุขอยู่กับชีวิตบั้นปลายที่ยังเหลืออยู่ได้หรือไม่!

หลีชีเย่ไม่ได้ไปรบกวนผู้เฒ่า เดินจากไปอย่างเงียบๆ เขาปิดประตูใหญ่เอาไว้ตามเดิม ห้ายสุด ก่อนจากอดที่จะมองดูต้นสนทั้งสองต้นที่ขึ้นอยู่ข้างประตูทางเข้า สุดห้ายจึงได้ล่องลอยจากไป

หลังจากที่หลีชีเย่ออกจากเรือนแห่งนั้นแล้ว ไม่ได้รั้งอยู่ในเมืองหมีงจุกอีกต่อไป แต่ได้ไปจากเมืองหมีงจุก

เกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุกประกอบด้วยหมู่เกาะเป็นหมื่นเกาะเหล่านี้ส่วนใหญ่มีผู้อาศัยอยู่ทั้งสิ้น แต่ก็มีเกาะบางเกาะที่ไม่มีผู้คนพักอาศัยอยู่เลย

ด้านทิศใต้ของเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็หมีงจุกมีเกาะร้างอยู่จำนวนไม่น้อย เวลานั้น หลีชีเย่ได้มาถึงเกาะแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางทิศใต้ โดยที่เกาะนี้ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เลย

หลีชีเย่ยืนอยู่บนหินโสโครก ปล่อยให้คลื่นทะเลที่สาดซัดเข้าหาหินโสโครกนั้นตามอารมณ์ หลีชีเย่ที่เวลานี้ล่องมองดูคลื่นทะเลที่โหมสาดซัดรุนแรง เขาได้ทอดสายตาออกไปไกลมากๆ

หลีชีเย่กำลังรอคอย รอคอยการก้าวข้ามมิติ รอคอยของสิ่งนั้นที่จะบรรทุกมาให้เขาที่ตรงนี้

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลีชีเย่จึงได้ละสายตากลับมากล่าวหาที่เรียบเฉยว่า "ออกมาได้แล้ว เจ้าติดตามข้ามมานานมาก ตั้งแต่เมืองหมีงจุกกระทั่งถึงตรงนี้"

พลันที่หลีชีเย่พูดขาดคำ ปรางค์ร่างเงาสายหนึ่งขึ้นที่บริเวณหินโสโครกที่ไม่ไกลกันนัก เป็นเงาคคนที่งดงามประทับใจ นางก็คือเจ้าเมืองหมีงจุกนามข่งเซี่ยะหมีงหวางนั่นเอง!

แม้ว่าขงเซี่ยะหมิงหวางจะถูกจับได้ แต่ก็ไม่ได้แสดงอาการลนลาน นางโค้งคำนับต่อหลี่ซีเย่ ท่วงท่างดงามสุภาพเรียบร้อยและสูงส่ง แต่ก็ไม่ขาดซึ่งลักษณะอันน่าเกรงขาม กล่าวว่า "ข้ารู้สึกแปลกใจในตัวของท่าน อดที่จะติดตามตัวท่านเพื่อต้องการทราบแน่ชัด หากเสียมารยาทหวังว่าท่านจะอภัย"

ฐานะของขงเซี่ยะหมิงหวางในเมืองสมุทรสยบฟ้า กระจ่างทั่วมหาสมุทรอุดรนับว่ามีตำแหน่งและอำนาจที่สูงส่ง สามารถกล่าวได้ว่านางคือบุคคลที่ทรงอิทธิพลแห่งยุค การที่นางพูดออกมาในลักษณะเช่นนี้ เรียกได้ว่ามีความเหมาะสมยิ่งแล้ว

"ถ้าหากข้าถือโทษละก็ เวลานี้เจ้าคงไม่ได้มีชีวิตยืนอยู่ตรงนี้" หลี่ซีเย่เพียงมองหน้าขงเซี่ยะหมิงหวางที่หนึ่ง ยิ้มเฉยเมยและมองไปที่ทะเลซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป

ภายในใจของขงเซี่ยะหมิงหวางถึงกับสะท้านนิดหนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย่ ผู้ชายที่ดูธรรมดาตรงหน้ากลับไม่ธรรมดาเลยแม้แต่น้อย แต่ทว่า กระจ่างตอนนี้ นางยังไม่สามารถมองทะลุผู้ชายคนนี้ได้ ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ก็ลึกล้ำยากจะหยั่งถึง นางเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขามีความแข็งแกร่งเพียงใดกันแน่

"มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ข้ารู้สึกแปลกใจยิ่งนัก" หลี่ซีเย่มองดูทะเลและพูดออกมาว่า "ในฐานะเป็นเจ้าเมืองหมิงจู่ เจ้ายืนอยู่ข้างฝ่ายของหลู่ฉางซุน หรือยืนอยู่ข้างกู่จุน? แน่อน ข้ารู้ว่าหลู่ฉางซุนไม่ได้อยู่บนโลกนี้อีกแล้ว"

พลันที่หลี่ซีเย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา ในใจของขงเซี่ยะหมิงหวางถึงกับสะท้านขึ้นมา นัยน์ตาของนางถึงกับเพ่งตรงไปข้างหน้า และ

ปรากฏเป็นระกายประหลาดที่แววับอยู่ในตาทั้งสอง ถึงกับล้อง
เขม็งไปที่หลี่ชียเอ่

“แน่นอน ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ใช่ทายาทของหลู่ฉางซุน และก็ไม่ใช่
ศิษย์ของหลู่ฉางซุน มิฉะนั้นล่ะก็ เจ้าคงไม่เลือกที่จะฝึกสุดยอดวิชา
อีกสายหนึ่งของเมืองสมุทรสยบฟ้า” สายตาของหลี่ชียเอ่ยังคงมอง
ไปที่ทะเล และกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับระมัดระวังตัวมากขึ้น นางถึงกับล้อง
มองไปที่หลี่ชียเอ่ และเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ไม่ทราบว่าคุณชายมาเพื่อ
จุดประสงค์ใด? มาเพราะว่าเมืองหมิงจุของข้า หรือมาเพราะเมือง
สมุทรสยบฟ้า?”

“ทั้งสองอย่าง” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวด้วยท่าที
เอ้อระเหยว่า “ข้ามาเพื่อเมืองหมิงจุ ขณะเดียวกันก็มาด้วยเรื่องของ
เมืองสมุทรสยบฟ้า ถ้าหากจำเป็น ข้าจะหวงคืนทั้งเมืองหมิงจุและ
เมืองสมุทรสยบฟ้า!”

“คุณชายเป็นใครกันแน่!” ภายในใจของช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึก
ไม่สู้ดีนัก ล้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ และกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “ใครส่ง
คุณชายมาที่นี่? พรรคเซี่ยนเหินรี?”

“พรรคเซี่ยนเหินรี?” เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำพูดของช่งเซี่ยะหมิง
หวางถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าและกล่าวว่า “พรรคเซี่ยนเหิน
พรรคเซี่ยนเหินนับเป็นตัวอะไร! พรรคเซี่ยนเหินมีสิทธิ์สั่งข้าได้
อย่างนั้นรี? ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินยังไม่มีใครสามารถสั่งข้าได้!”

ขงเซี่ยะหมิงหวางที่มีความระมัดระวังยิ่งถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย่ ในแดนมนุษย์กษัตรามีใครบ้างที่กล้าพูดเช่นนี้ออกมา? พรรคเซี่ยนเหินเป็นตัวแอะอะไร? เป็นคำพูดที่พาลเหลือเกิน ถ้าหากเข้าหูพรรคเซี่ยนเหินล่ะก็ ไม่แน่มันอาจนำมาซึ่งภัยสำนัก ถูกทำลายได้

ดูเหมือนในเก้าแดนไม่มีใครกล้าพูดคำพูดลักษณะเช่นนี้ ไม่ ดูเหมือนมีคนผู้หนึ่งกล้าหยามหมิ่นพรรคเซี่ยนเหิน แต่ว่า นางก็แค่ได้ยินมาเท่านั้น ไม่ได้เห็นกับตาตนเอง

หลี่ซีเย่มองดูทะเลตรงหน้า ยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมาว่า “พวกเรามาพูดถึงเรื่องของกู่จุนก็แล้วกัน ในฐานะที่เป็นเจ้าเมืองหมิงจู่ เจ้าเคยพบกับกู่จุนหรือไม่?”

หลังจากที่ขงเซี่ยะหมิงหวางได้สติกลับมาแล้ว นางยังคงระวังตัวยิ่ง เมื่อมีการพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับเมืองสมุทรสยบฟ้าอีกครั้ง ขงเซี่ยะหมิงหวางถึงกับลังเลขึ้นมา

“ดูท่า เจ้าก็ไม่ค่อยมั่นใจนัก” หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “งั้นเจ้าบอกมาสิ กู่จุนเวลานี้ดูทุเรศแค่ไหนแล้ว เป็นตาเฒ่าที่ผมเฝ้าชาวโพลน หรือว่าเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลายิ่งนัก และหรือแปลงร่างเป็นมนุษย์เทพที่มีประกายศักดิ์สิทธิ์ทั่วกายรุนแรง มีปรากฏการณ์ประหลาดเคียดขวาง!”

ขงเซี่ยะหมิงหวางทำท่าลังเลนิดหนึ่ง จากนั้นควบคุมจิตให้มันสายหัวซ้าๆ กล่าววว่า “คุณชายท่านนี้ นี่เป็นเรื่องภายในของเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเรา ไม่สามารถบอกได้”

ในเวลาี่ นางประเมินไม่ถูกว่าหลี่ชียเอ มีประวัติความเป็นมา เช่นใด และมองไม่ออกว่าหลี่ชียเอมีวัตถุประสงค์อะไร แต่ว่า ดูจาก คำพูดของหลี่ชียเอแล้ว เขามาด้วยเรื่องขงเมืองหมิงจู และเมือง สมุทรสยบฟ้า แต่ทว่า ข่งเซี่ยะหมิงหวางไม่รู้ว่ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้า คือมิตรหรือศัตรู!

“เช่นนั้นไม่พูดถึงกู่จุนก็ได้ พูดถึงเทพธิดาสยบฟ้าพวกเจ้า” หลี่ชียเอหัวเราะและกล่าวว่ “เวลานี้นางอยู่ที่ใด? อยู่ในเมืองสมุทร สยบฟ้า รึ? และหรือถูกกู่จุนส่งตัวไปยังสถานที่ลับ?”

ตอนที่ 1572 เกาะลึกลับ

ขงเขียะหมิงหวางถึงกับมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป เมื่อหลี่ชียเอ่ถามถึงเรื่องนี้ขึ้นมา นางล้องเขมิงไปที่หลี่ชียเอ่ กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เรื่องของเมืองสมุทรสยบฟ้าไม่อาจบอกกล่าวต่อบุคคลภายนอก”

เมื่อขงเขียะหมิงหวางไม่ยอมพูดถึง หลี่ชียเอ่ก็ไม่ได้ถามต่อ เขาเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง สายตาล้องมองไปที่ที่อยู่ห่างไกลออกไปของทะเล หน้าที่นี้เหมือนว่ามีบางสิ่งที่ดึงดูดสายตาของเขาเอาไว้บริเวณเส้นขอบฟ้า โดยล้องเขมิงอย่างชนิดตาไม่กระพริบ

ขงเขียะหมิงหวางถึงกับมองตามสายตาของหลี่ชียเอ่ไป นางเองก็พบว่ามิอะไรบริเวณเส้นขอบฟ้าเหมือนกัน เห็นเส้นขอบฟ้าที่อยู่ไกลโพ้นนั้นปรากฏเป็นประกายขึ้นมาคล้ายดั่งเป็นรัศมีของแสง มองจากระยะห่างไกลแล้วคล้ายดั่งเป็นดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นมาจากเส้นขอบฟ้า

แต่ว่า นี่มันไม่ใช่ดวงอาทิตย์ที่ลอยขึ้นมาจากเส้นขอบฟ้า เนื่องจากดวงอาทิตย์กำลังลอยอยู่เหนือศีรษะในเวลานี้ ยิ่งไปกว่านั้น รัศมีที่ปรากฏอยู่เหนือเส้นขอบฟ้าดวงนี้ดูอ่อนมาก ไม่เหมือนกับประกายที่เจิดจ้าขณะดวงอาทิตย์ลอยขึ้นเหนือเส้นขอบฟ้า ที่เปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวา

รัศมีวงนั้นลอยขึ้นมาช้าๆ จากการที่ลอยสูงขึ้นๆ ของวงรัศมี
ทุกครั้ง แสงที่เปล่งออกมา ก็จะลดลงทุกทีๆ เหมือนว่าทุกครั้งที่สูง
ได้ระดับหนึ่ง แสงของวงรัศมีนั้นก็ลดลงตามลำดับ

สุดท้าย เมื่อวงรัศมีนั้นลอยขึ้นสูงจนถึงระดับหนึ่งแล้ว รัศมีวง
นั้นก็พลันหายไป จากนั้น ปรากฏเงาดำเข้ามาอยู่ในสายตา โดยที่
เงาดำนี้โผล่ขึ้นมาจากเส้นขอบฟ้า จากนั้นเคลื่อนตัวเข้ามาหา

มองดูจากระยะห่างไกล เงาดำที่เคลื่อนที่คล้ายเป็นเกาะๆ หนึ่ง
เกาะนี้วิ่งฝ่าเกลียวคลื่นเข้ามา มองจากระยะห่างไกลแล้ว ดูเหมือน
มันมีการเคลื่อนที่ที่ช้ามาก ความจริงแล้ว มันมีความเร็วที่เหลือเชื่อ
เหมือนว่ามันได้ก้าวข้ามช่องว่างแล้วช่องว่างเล่าในพริบตาเดียว

ภายในระยะเวลาสั้นๆ เกาะที่เคลื่อนที่ได้นี้ก็ปรากฏแก่สายตา
ของพวกหลี่ซีย่แล้ว พริบตาเดียวก็มาหยุดอยู่ตรงบริเวณไม้ไกล
จากหินโสโครกที่หลี่ซีย่ยืนอยู่นั้น

เวลานี้เอง ช่งเซี่ยะหมิงหวางจึงมีโอกาสดูได้เห็นโฉมหน้า
ของเกาะเคลื่อนที่ได้อย่างชัดเจน เกาะแห่งนี้กลับถูกปกคลุมไป
ด้วยไอหมอก ไม่สามารถมองเห็นหน้าตาที่แท้จริงของเกาะนี้ได้
อย่างชัดเจน ได้แต่มองผ่านม่านหมอกและเห็นลางๆ ได้ว่าบนเกาะ
แห่งนี้มีภูเขาอยู่ลูกหนึ่ง

ช่งเซี่ยะหมิงหวางนับเป็นยอดฝีมือที่เยี่ยมยอดมาก หันใด
นั่นเอง นางก็สามารถรับรู้ได้ถึงความผิดปกติของเกาะๆ นี้ นางจึง
เปิดเนตรสวรรค์ขึ้นและมองดูอย่างละเอียด และรู้ว่าเกาะที่ถูกปก
คลุมด้วยไอหมอกแห่งนี้หาใช่เป็นการปกคลุมด้วยไอหมอกจริงๆ

ที่ปกคลุมเกาะแห่งนี้คือช่องว่าง เนิ่องเจ้าเกาะแห่งนี้ไม่ได้อยู่ที่ช่องว่างช่องนี้ แม้ดูเหมือนว่าเกาะนี้อยู่แค่ตรงหน้านี้เอง แต่ความจริงแล้วมันอยู่ห่างจากช่องว่างที่พวกกหลีชีเยียมันอยู่หลายช่องเลยทีเดียว จากการทำมันถูกคั่นด้วยช่องว่างอยู่หลายๆ ช่องนี้เอง จึงทำให้มันดูเหมือนถูกปกคลุมด้วยไอหมอกอย่างนั้น

แม้ว่าช่องเขียะหมิงหวางสามารถมองออกว่าเกาะแห่งนี้ไม่ได้ตั้งอยู่บนช่องว่างหลัก แต่นางไม่สามารถมองออกว่าจริงๆ แล้วมันอยู่ห่างกันกี่ช่องจากที่ตรงนี้กันแน่

“นี่มันคือช่องว่างประหลาด” ช่องเขียะหมิงหวางถึงกับตกใจยิ่งนัก เมื่อได้เห็นภาพนี้ รู้ว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด คิดจะขึ้นไปยังเกาะแห่งนี้ จะต้องก้าวข้ามช่องว่างแล้วช่องว่างเล่า ซึ่งหาใช่เป็นเรื่องง่ายตายนัก

ทันใดนั้น ช่องเขียะหมิงหวางเข้าใจแล้วว่า ก่อนหน้านั้นที่มองเห็นเป็นรัศมีหาใช่มีสิ่งใดจะลอยขึ้นมาอะไรนั้น และก็ไม่ใช่ดวงอาทิตย์ที่ลอยขึ้นมาอย่างช้าๆ แต่เป็นเกาะแห่งนี้ที่ก้าวข้ามกาลเวลาที่ดึกดำบรรพ์มา จากนั้นทะลุผ่านช่องว่างแต่ละช่อง จนมาปรากฏอยู่ตรงหน้าของพวกเขา

“สามารถมองออกถึงความลึกกลับนี้ได้ แสดงว่าความสามารถของเจ้าไม่เลวนัก” หลี่ชีเยียมันิดหนึ่งและกล่าวท่าที่เฉยเมยออกมา

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ในเวลานี้เอง บนเกาะปรากฏมีประตูเปิดออกมา โดยที่ประตูบานดังกล่าวเห็นเป็นประกายของน้ำที่กระเพื่อม คล้ายคลื่นน้ำที่หมุนวนอยู่อย่างนั้น

หลี่ซีเย หัวเราะที่หนึ่ง ก้าวเท้าเข้าไปในประตูนั้นโดยไม่ลังเล
ลั้งหว่าที่หลี่ซีเยก้าวเท้าเข้าไปในฉับพลันนั้นได้อาศัยหลัก
กฎเกณฑ์ตริ่งเข้าไป และตัวของเขาก็ได้หายเข้าไปภายในประตู
บานนั้น หลี่ซีเยในขณะนี้ก็เหมือนดั่งจมหายเข้าไปท่ามกลาง
หมอกที่หนาทึบ และขึ้นไปอยู่บนเกาะ

เมื่อขงเซี่ยะหมิงหวางเห็นหลี่ซีเยเข้าไปภายในประตูนั้น นางจึง
ไม่ต้องการพลาดโอกาสนี้ไป รีบเร่งหมายเดินเข้าประตูนั้นไป แต่
ทว่า นางกลับไม่สามารถทำได้เหมือนหลี่ซีเย พลันที่นางเข้าไป
ใกล้ประตู "ปัง" ถูกพลังกระแทกจนลอยออกไปทันที

ขงเซี่ยะหมิงหวางไม่เชื่อว่าจะทำไม่ได้ ร้องเสียงดังออกมา พลัง
ลมปราณพลุ่งพล่าน สำแดงหลักสัจธรรมออกมา เสมือนดั่งนกยูง
รำแพน หลักสัจธรรมแต่ละสายที่กางออกพร้อมกับหอบเอาพลัง
อำนาจของหลักสัจธรรมเข้าบดขยี้ต่อประตูนั้น หมายจะหักหาญ
บุกเข้าไป

"ปัง" ผลที่ออกมายังคงเหมือนเดิม ไม่ว่าขงเซี่ยะหมิงหวางจะ
สำแดงพลังลมปราณรุนแรงเช่นใดก็ตาม ยังคงถูกติดกระเด็น
ออกมา นางไม่สามารถก้าวข้ามประตูนั้นเข้าไปได้เลย อีกทั้งยังถูก
พลังกระแทกจนลมปราณพลุ่งพล่าน ตาตายจนเห็นเป็นดาวลอย
อยู่ตรงหน้า

ขงเซี่ยะหมิงหวางทดลองดูรวดเดียวหลายครั้ง แต่ผลก็ยังคง
เหมือนเดิม ทุกครั้งก็จะถูกติดกลับออกมาโดยที่นางไม่มีโอกาส

ตอบโต้ได้เลย นางไม่สามารถต้านทานกับแรงดึงดูดสะท้อนกลับของ
ประตุนั้นได้อยู่แล้ว

ท้ายที่สุด ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับหมดอารมณ์โดยสิ้นเชิง นาง
รู้อยู่แก่ใจว่าไม่สามารถขึ้นไปบนเกาะแห่งนี้ได้แล้ว ได้แต่รออยู่ที่
ตรงนี้อย่างว่าง่าย

ช่งเซี่ยะหมิงหวางยอมไม่อาจรู้ได้ว่า ประตูบานนี้เป็นประตู
ระดับราชันเซียน ต่อให้นางแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ก็ไม่สามารถใช้
วิธีหักหาญบุกกรุกเข้าไปได้

ความลึกลับของเกาะนี้ได้ทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึก
ประหลาดใจยิ่งนัก บนเกาะที่มีความลึกลับเช่นนี้มันมีอะไรอยู่บน
นั่นกันแน่? เกาะที่ก้าวข้ามกาลเวลา ก้าวข้ามช่องว่างนี้มาเพื่อ
อะไรกันแน่?

แน่นอน ช่งเซี่ยะหมิงหวางเองก็เข้าใจ เกาะที่ลึกลับยิ่งนี้
ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับผู้ชายที่ดูสุดแสนจะธรรมดาผู้นั้น หรือบาง
ที เกาะๆ นี้ที่มาก็เพื่อผู้ชายคนนี้นี่เอง

เมื่อหลี่ชี่เย่ก้าวขึ้นไปอยู่บนเกาะแห่งนี้แล้ว เขาได้ขึ้นไปอยู่บน
แท่นสูงแห่งหนึ่ง แท่นสูงนี้มีความสูงที่สูงมาก เหมือนว่าแท่นสูงนี้
สามารถเชื่อมต่อไปถึงเก้าชั้นฟ้า ยามที่ยืนอยู่บนแท่นสูงนี้แล้ว
เหมือนว่าแค่เอื้อมมือออกไปก็สามารถคว้าดวงดาวมาได้แล้ว

แท่นสูงนี้หาใช่แท่นสูงธรรมดาทั่วไป มันเป็นแท่นบูชาแท่น
หนึ่ง ท่ามกลางแท่นบูชาที่สูงจนสุดเอื้อมนี้ได้มีการสลักอักขระยันต์
จำนวนนับไม่ถ้วนเอาไว้ มันคืออักขระยันต์ของราชันเซียน เป็น

อักขระยันต์ที่ผ่านการทำพิธีปกป้องรักษาที่นาถล้วยิ่งจากราชชั้น
เขียนมาก่อน!

บนแท่นบูชาลักษณะเช่นนี้ นอกเหนือจากอักขระยันต์ที่ผ่าน
พิธีการปกป้องรักษาจากราชชั้นเขียนแล้ว ดูเหมือนไม่มีสิ่งอื่นได้อีก
เลย ไม่สิ บริเวณกึ่งกลางของแท่นบูชายังมีห่วงทองแดงอยู่ห่วงหนึ่ง
โดยห่วงทองแดงนี้ติดอยู่กับฝาทองแดง ฝาทองแดงนี้ไม่มีการสลัก
ลวดลายใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนว่ามันถูกสร้างขึ้นมาจนเสร็จสิ้นในครา
เดียว โดยไม่ได้มีการสลักลวดลายอีก

หลี่ชีย่ที่มองเห็นห่วงทองแดงที่คล้องอยู่กับฝาทองแดงแล้ว
พลันสายตาของเขาเหมือนถูกดึงดูดเอาไว้ในทันที เหมือนมองเห็น
สุดยอดสาวงามอันดับหนึ่งในโลกอย่างนั้น โดยที่ไม่สามารถละ
สายตากลับมาเป็นเวลานาน

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่ชีย่จึงได้ละสายตากลับมา ถึงกับ
กล่าวทอดถอนใจออกมาว่า "ที่สุดของอาวูธนะเนีย ข้าไม่เคยคาดหวัง
ว่าจะต้องมีวันที่ต้องได้ใช้มัน แต่ทว่า ชาตินี้ข้าจำเป็นต้องมีอะไรที่
ใช้ในการสยบ สามารถสยบอาวูธทุกอย่างได้ ไม่ว่าจะดำรงไว้ซึ่ง
สถานะเช่นใดก็ต้องหลีกทางให้กับข้า! ต่อให้สวรรค์โจรมาด้วย
ตนเองก็ต้องอยู่ภายใต้การสยบของข้า! หวังว่าวันที่จำต้องใช้ที่สุด
ของอาวูธนี้จะมาไม่ถึง มิฉะนั้นแล้ว แก้วแดนจะต้องกลายเป็นแก้วธุลี
ไป! ไม่คงอยู่อีกต่อไปนิรันดรกาล!"

ครั้นหลี่ชีย่เอ่ยมาถึงตรงนี้ ได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง
เสียงดัง "ตุ้ม" ในเวลานี้ทะเลแห่งความรู้ของหลี่ชีย่ถูกปล่อย
ออกมา ภายในทะเลแห่งความรู้ได้ได้ปรากฏอาณาภาพที่น่าเกรง

ขามปราศจากผู้ต่อกรขึ้นมา อานุภาพที่น่าเกรงขามสายหนึ่ง
อาละวาดกับทุกสิ่งทุกอย่าง ยังดีที่มาถูกคั่นเอาไว้ด้วยช่องว่าง
หลายช่อง มิฉะนั้นล่ำก็ อาศัยอานุภาพที่น่าเกรงขามแต่ละสาย
เหล่านี้ เพียงพอทำให้ทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราต้องสิ้นเทา

ในเวลานี้เอง ปราบภูราชันเซียนที่ก้าวออกมาจากทะเลแห่ง
ความรู้ที่ละองค์ๆ แน่นอน นี่หาใช่ราชันเซียนองค์จริงที่เสด็จมา แต่
เป็นร่างเงาของราชันเซียน ทุกๆ ร่างเงาของราชันเซียนได้รวมเอา
ปณิธานขององค์ราชันเซียน ปณิธานการต่อสู้ สุดยอดสัจธรรม
ของราชันเซียน สุดยอดหลักกฎเกณฑ์ของราชันเซียนต่างๆ เป็น
ต้น! ดังนั้น ร่างเงาของราชันเซียนทุกองค์จึงมีความแข็งแกร่งเป็น
อันมาก อานุภาพของมันไม่ด้อยไปกว่าร่างที่เป็นตัวแทนของราชัน
เซียน

ร่างเงาของราชันเซียนเสวียสี่ ราชันเซียนหมิงเหริน ราชัน
เซียนทุนเย่อ ราชันเซียนหญิงหงเทียน ราชันเซียนเซียนหลี่เป็นต้น
ที่ทยอยก้าวออกมาจากทะเลแห่งความรู้

ในขณะนี้ ราชันเซียนทุกองค์ได้ยืนกันคนละตำแหน่ง จาก
ตำแหน่งที่พวกเขายืนนั้น ได้ประกอบเป็นสุดยอดค่ายกลที่เป็นหนึ่ง
ไม่เป็นสองรองใครขึ้นมา โดยแต่ละตำแหน่งที่พวกเขายึดครอง
เอาไว้ นั่นก็คือแก่นของค่ายกลดังกล่าวนั่นเอง

ท่ามกลางร่างเงาราชันเซียนที่ยืนประจำตำแหน่งกันมากมาย
การเผชิญหน้ากับสุดยอดค่ายกลของเหล่าราชันเซียนเช่นนี้ เกรง
ว่าแม้แต่จักรพรรดิเทพมหัศจรรย์หากต้องมาอยู่ท่ามกลางค่ายกลนี้

แล้วก็ต้องสิ้นเทา สุดยอดค่ายกลที่จัดตั้งโดยเหล่าราชันเซียนที่อยู่ตรงหน้าสามารถสยบทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ได้!

เวลานี้ มือทั้งสองของหลี่ชีย่กำห้วงทองแดงเอาไว้แน่น สุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “พวกเราเริ่มกันเถอะ หวังว่าชาตินี้ทุกอย่างล้วนแล้วแต่สิ้นสุดลง สำเร็จก็ดี ล้มเหลวก็ช่าง พวกเราจะไม่หลบเลี่ยงโชคชะตา! นี่เป็นสิ่งที่พวกเราได้เลือกเอาไว้!”

เสียงดัง “ตูม” พลันที่หลี่ชีย่พูดขาดคำ ราชันเซียนทั้งหมด พลันปะทุอานุภาพราชันเซียนที่ไม่มีสิ้นสุดออกมา อานุภาพราชันเซียนคล้ายดังพายุร้ายที่โหมพัดอาละวาดจากมิติหนึ่งไปยังอีกมิติหนึ่ง ทันใดนั้น ก็ได้กวาดไปยังช่องว่างหนึ่งและข้ามไปอีกช่องว่างหนึ่ง!

สุดท้ายแล้ว ราชันเซียนทุกองค์ล้วนแล้วแต่สำแดงเวทเพื่อวิวัฒนาการแทนบูชานั้น จากการวิวัฒนาการของเหล่าราชันเซียน บรรดาอักขระยันต์ที่มีการสลักเอาไว้บนแทนบูชาล้วนแล้วแต่ส่งประกายสว่างไสวขึ้นมา

“เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด” เสียงการเคลื่อนที่ของสิ่งที่มีน้ำหนักมากดังขึ้น จากการสำแดงเพื่อวิวัฒนาการของเหล่าราชันเซียน หลี่ชีย่ที่อาศัยมือทั้งสองกำห้วงทองแดงเอาไว้ได้ดังขึ้น ในเวลานี้เอง สิ่งของที่ลุกพันธนาการเอาไว้ภายในแทนบูชาถูกหลี่ชีย่ดึงขึ้นมาอย่างซ้ำๆ

สุดท้าย ได้ยินเสียง “ปุ” ในที่สุด หลี่ชีย่ก็สามารถดึงเอาสิ่งของสิ่งนี้ออกมาจากแทนบูชา!

มันคือของที่ดูเหมือนเป็นเสาโคมไฟ โดยส่วนบนจะมีฟาทองแดงที่ปิดหัวปิดท้ายเอาไว้ ตรงกลางคล้ายเป็นเสาผลึก

แต่ว่า เสาผลึกนี้ไม่ได้โปร่งใส ตรงกันข้ามดูจะขาวขุ่นมาก เหมือนแกะสลักขึ้นมาจากหินขาว แต่ว่า เสาผลึกนี้หาใช่เกิดจากการแกะสลัก มันเป็นไปตามธรรมชาติ ดูเหมือนไม่ได้ผ่านการเสริมแต่งใดๆ มันเกิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติ

แม้ว่าเสาผลึกนี้ไม่มีความโปร่งใสเอาเสียเลย แต่ทว่า เมื่อมองดูเสาผลึกที่ขาวขุ่นนี้แล้ว กลับให้ความรู้สึกเหมือนภายในเสาผลึกมีเชื้อไฟที่โชนเอนไปมา เหมือนว่าเชื้อไฟนี้อ่อนมาก หากมีลมพัดมาเพียงแผ่วเบา ก็จะดับลงได้อย่างนั้น

หลี่ชีย่ถึงกับเพยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมาให้เห็น มองดูเชื้อไฟที่โชนเอนไปมาซึ่งอยู่ภายในเสาผลึก สิ่งนี้หาใช่เชื้อไฟ สิ่งที่อยู่ภายในสามารถทำลายสิ่งทุกอย่างทุกอย่างบนโลกใบนี้ได้!

ตอนที่ 1573 ตรวจสอบสถานะ

ลักษณะของเสาพลีที่แลดูมีประกายพลั่วไหว่นี้ มันเป็นสิ่ง
ที่มความน่ากลัวเป็นที่สุด หลีชีเย่ไม่ได้รับผลกระทบจากการมองดู
มัน เนื่องจากเขาได้ผ่านการขัดเกลาที่น่ากลัวที่สุดมาแล้วตั้งแต่
ครั้งครานั้น และเขาต้องทุ่มเทกำลังกายใจนับไม่ถ้วน ต้องเสียสละ
สิ่งต่างๆ มากมาย จึงสามารถได้มันมาไว้ในครอบครอง

ดังนั้น มาวันนี้ การล่องมองดูประกายที่พลั่วไหวโชนเอนไปมา
ที่อยู่ภายในเสาพลี จึงไม่ส่งผลกระทบอะไรต่อหลีชีเย่ แต่หาก
เปลี่ยนเป็นคนอื่นละก็จะเป็นเช่นนั้น

มือของหลีชีเย่ข้างหนึ่งกุมห่วงทองแดงเอาไว้ มืออีกข้างถือเสา
พลี มองดูร่างเงาของบรรดาเหล่าราชันเซียนแล้วถึงกับทอดถอน
ใจออกมาเบาๆ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ บรรดาร่างเงาของเหล่า
ราชันเซียนได้หายไป และกลับคืนไปยังทะเลแห่งความรู้ของหลีชีเย่
ตามเดิม

ขงเฉียะหมิงหวางรออยู่ด้านนอกประตูอย่างเงียบๆ นางรอให้
หลีชีเย่กลับออกมา นางอยากจะรู้แน่กว่าหลีชีเย่ไปได้ทำอะไรมาจากด้าน
ในนั้น นางต้องการรู้ว่าเกาะลี้กลับนี้มีประวัติความเป็นมาอย่างไร
กันแน่ จะอย่างไรเสียที่นี้ก็เป็นถิ่นของนาง นางไม่ปรารถนาให้เกิด
เรื่องราวที่อยู่เหนือการควบคุมของนางขึ้นมาได้

ในเวลาตัวเอง หลี่ชียเอ่ได้ก้าวเดินออกมาจากประตูบานนั้น ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับก้าวเดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่งถามว่า “ข้างในนั้นมีสิ่งอันใด...”

“นี่ไง...” หลี่ชียเอ่เผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า ค่อยๆ ชูเสาสลิกที่อยู่ใต้มือขึ้นมา จับพลันที่เสาสลิกนั้นถูกชูขึ้นมา ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับร่างแข็งทื่อในทันที

ทันใดนั้น ช่งเซี่ยะหมิงหวางเหมือนถูกสะกดเอาไว้ กระทั่งพูดไม่จบคำเสียด้วยซ้ำ ทันใดนั้น ทำเอาช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับขวัญหนีดีฝ่อ นี่หาใช้วิชามารสะกดร่าง แต่เป็นการสยบ เป็นการสยบที่เด็ดขาด!

ทันใดนั้น ช่งเซี่ยะหมิงหวางถูกสยบเอาไว้อย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะ เป็นกายเนื้อของนาง หรือทักษะยุทธ และหรือปณิธานกระทั่งจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ล้วนแล้วแต่ถูกสยบจนสิ้น

ภายใต้การสยบขั้นสุดยอดอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเช่นนี้ ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่สามารถขัดขืนได้เลย ช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกได้ว่า ตัวเองนั้นเล็กจิ๋วเหมือนดั่งมดปลวก ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง!

สิ่งที่น่ากลัวมากที่สุดก็คือ ภายใต้การสยบลักษณะเช่นนี้ไม่เหลือเอาไว้แม้กระทั่งใจที่คิดจะขัดขืน แม้แต่ปณิธานที่ต้องการขัดขืนสักนิดก็ยังไม่

ราชันเซียนสามารถสยบใครก็ได้ แต่ว่า ต่อให้ถูกสยบโดยราชันเซียน บุคคลนั้นอาจจะมีใจคิดอยากจะทำขืน มีปณิธานที่ต้องการขัดขืน แต่ว่า ภายใต้การสยบลักษณะเช่นนี้กลับไม่

อนุญาตให้มีความคิดหรือจิตที่ต้องการชัดเจนใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นจุดที่น่ากลัวมากที่สุด

สิ่งนี้ไม่ได้เป็นการบ่งบอกว่าช่งเซี่ยะหมิงหวางนั้นอ่อนเกินไป แต่เป็นเพราะประกายที่แลดูบางเบาพลั่วไหว โอนเอนไปมานั้นน่ากลัวเกินไป แม้ว่าช่งเซี่ยะหมิงหวางจะล้องมองเพียงครั้งเดียวก็ถูกสยบเอาไว้โดยพลัน

วิญญาณช่งเซี่ยะหมิงหวางแหบออกจากร่างเมื่อถูกสยบโดยฉับพลัน นางรู้แล้วว่าสิ่งนี้บ่งบอกว่าอย่างไร ชะตากรรมของนางตกอยู่ในเงื้อมมือของหลี่ซีเย่ ในเวลานี้ นางเปรียบเสมือนเนื้อบนเขียงสุดแล้วแต่หลี่ซีเย่จะเชือดเนื้อ

“ความอยากรู้อยากเห็นจนเกินเหตุ อาจนำภัยอันตรายมาสู่ตนได้ ซึ่งมันก็หุนเวลาเข้าไปได้มากเลยทีเดียว จะได้ไม่ต้องเปลืองน้ำลายค่อยๆ ตะล่อมออกมาจากปากของเจ้า” หลี่ซีเย่ที่ถือเสาผลึกในมือยิ้มกล่าวเรียบเฉยกับช่งเซี่ยะหมิงหวาง

“เจ้า เจ้า เจ้าจะทำอะไร?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางเวลานี้ตกใจแทบตาย แต่ว่า นางกระดิกตัวไม่ได้ จะชัดเจนก็ไม่ได้ ทุกอย่างล้วนไม่มีประโยชน์

“ข้าอยากจะดูว่าเจ้าเป็นเจ้าเมืองของเมืองหมิงจุจริงหรือไม่” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าว

“ข้าก็คือเจ้าเมืองของเมืองหมิงจุ หากคุณชายไม่เชื่อสามารถไปพิสูจน์ที่เมืองหมิงจุ” ช่งเซี่ยะหมิงหวางรีบตอบ

“ไม่จำเป็น” หลีชีเย่สายหน้ายิ้มกล่าวว่า “อีกอย่าง เจ้าเมืองหมิงจูไม่ได้แต่งตั้งโดยเมืองสมุทรสยบฟ้า ใช่ว่าเมืองสมุทรสยบฟ้าต้องการให้ใครเป็นเจ้าเมืองหมิงจู คนนั้นก็สามารเป็นได้”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่ยื่นมือไปปลดกระดุมบริเวณคอเสื้อของช่งเซี่ยะหมิงหวาง โดยแกะเพียงสองเม็ดบนสุดเท่านั้น

เมื่อหลีชีเย่ปลดกระดุมออกสองเม็ด ความลับใต้ร่มผ้าพลันปรากฏแก่สายตา เผยให้เห็นผิวที่ขาวดั่งหิมะ และเกลี้ยงเกลานุ่มมือเหลือเกิน

หลังจากปลดกระดุมออกสองเม็ดแล้ว ปทุมถันที่ชูชั้นกลมกลิ้งโพล่มาครึ่งหนึ่ง ออกนั้นอวบอิมมาก หากประคองเอาไว้ในมือต้องหนักมากแน่นอน อีกทั้งอกที่กลมกลิ้งและอวบอัดนั้นขาวดั่งหิมะสองประกายออกมาจนวนัยน์ตาทั้งสองของผู้คนดูเป็นประกาย

ด้วยความงดงาม และดึงเร้าจิตใจผู้คนเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ต้องใจเต้นตุ้มตาม ทำให้บุรุษถึงกับเลือดระดุดในกายเดือดพล่านขึ้นมา

“เจ้า เจ้า เจ้าจะทำอะไร...” ช่งเซี่ยะหมิงหวางเวลานี้ตกใจวิญญานแทบออกจากร่าง ถึงแม้ว่านางจะมีกำลังอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพ ยังไม่แคล้วต้องตกใจจนใบหน้าขาวซีด

ควรจะรู้ว่า แม้ช่งเซี่ยะหมิงหวางจะเป็นยอดฝีมือแห่งยุค แต่นางยังคงเป็นสาวที่ยังไม่ได้ผ่านมือชายมาก่อน เวลานี้หลีชีเย่ถึงกับแกะกระดุมของนาง จึงทำให้นางต้องตกใจแทบตาย

ที่น่ากลัวมากกว่านั้นก็คือ เวลาที่นางถูกสยบเอาไว้ หากหลี่ชีย่คิดมิดิมีร้ายกับนางละก็ นางไม่สามารถขัดขืนได้อยู่แล้ว ต้องปล่อยให้หลี่ชีย่ทำตามอำเภอใจ!

ในเวลานี้ สายตาของหลี่ชีย่ถูกบางสิ่งดึงดูดออกไป แนนอนที่สุด สายตาของหลี่ชีย่ไม่ได้ตกอยู่ที่ปทุมถันที่กลมกลิ้งนั้นของช่งเซี่ยะหมิงหวาง แต่หยุดอยู่ที่จี้ที่ห้อยอยู่บนอกนั้น

บริเวณหน้าอกของช่งเซี่ยะหมิงหวางมีจี้ห้อยอยู่อันหนึ่ง ซึ่งเป็นจี้ที่มีลักษณะเหมือนคริสตัลทรงกลม โดยที่ภายในตัวคริสตัลปรากฏมีประกายที่ไหลรินอยู่ และดูงดงามดังดอกไม้ไฟ ซึ่งสามารถเปลี่ยนรูปร่างได้หลากหลายรูปแบบ

จี้อันนี้ถูกคล้องด้วยเวทมนต์คาถาที่เส้นเล็กเท่าใยไหม หากไม่สังเกตก็จะไม่สามารถมองเห็นได้

กุญแจของเจดีย์หิมิงจูอยู่กับเจ้าจริง ๆ” หลี่ชีย่ถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาเมื่อมองเห็นจี้อันนี้แล้ว

ช่งเซี่ยะหมิงหวางตกใจไม่เบาเลยทีเดียว เมื่อได้ยินคำนี้แล้ว ถึงกับรู้สึกโล่งอก และนางเข้าใจแล้วว่าเข้าใจความหมายของหลี่ชีย่ผิดไป จึงรีบกล่าวว่า “ข้าเป็นเจ้าเมืองหิมิงจู ย่อมต้องมีกุญแจของเจดีย์หิมิงจูอยู่ในครอบครอง

“ไม่ ต่อให้เจ้ามีกุญแจของเจดีย์หิมิงจู ก็ไม่แน่ว่าจะต้องเป็นเจ้าเมืองหิมิงจูที่ถูกต้องตามกฎเสมอไป กุญแจสามารถแย่งชิงเอามาได้” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “แต่ถ้า ถ้าจะยืนยันมันก็ไม่ยาก”

กล่าวพลาง หลีชีเย่ให้ฝ่ามือกดทับลงบนลึ่งของนาง เมื่อถูกชายคนหนึ่งอาศัยมือที่หยาบกร้านกดลงบนอกของตน อีกทั้งในขณะนี้นางเองเผยให้เห็นอกของตนอยู่ ทำให้ข่งเซี่ยะหมิงหวางทั้งโกรธทั้งเคือง แต่ก็จนด้วยเกล้า

“จืด จืด จืด” เวลานี้ปรากฏเสียงดังขึ้นมาแผ่วเบา ประกายที่เด่นระริกอยู่ภายในจันนั้นเหมือนถูกนาบสลักลงไปบนอกที่ขาวดั่งหิมะนั้น แต่ว่า กลับไม่เหลือร่องรอยใดๆ ทั้งเอาไว้

ในเวลานี้เอง ข่งเซี่ยะหมิงหวางเหมือนควบคุมตัวเองไม่ได้ ร่างกายของนางสั่นไหวทีหนึ่ง ได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” นาที่นี้เองเหมือนว่าหลีชีเย่ ได้ทำการชิงเอาสิทธิในการควบคุมร่างกายของตนไปอย่างนั้น

ได้ยินเสียงดัง “คร้ากก” ในเวลานี้เอง บริเวณหว่างคิ้วของข่งเซี่ยะหมิงหวางถูกเปิดออก ควรจะทราบว่ สำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว หว่างคิ้วนั้นเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญยิ่ง มันคือจุดตาย ซึ่งผู้บำเพ็ญตนจะไม่ยอมเปิดหว่างคิ้วของตนออกมางายตาย

แต่ว่า เวลานี้ข่งเซี่ยะหมิงหวางไม่เป็นตัวของตัวเอง *ไม่สามารถควบคุมร่างกายของนางโดยสิ้นเชิง ขณะที่พื้นที่หว่างคิ้วของนางถูกเปิดออก ปรากฏว่ากลับมีเจดีย์เล็กๆ ลอยออกมา โดยที่เจดีย์เล็กนี้มีขนาดใหญ่เท่านี้วมือเท่านั้น แต่มันกลับเปล่งประกายที่เจิดจ้าออกมา ประกายเจิดจ้าดังกล่าวทรงไว้ซึ่งพลัง เหมือนว่ประกายลักษณะเช่นนี้สามารถกลบล้างความมืดมิดทุกอย่างบนโลกนี้ได้ อย่างนั้น

“ดูท่าฐานะของเจ้านั้นถูกต้องตามกฎหมายแล้วละ” เมื่อหลี่ซีเย่มองเห็นเจดีย์ขนาดเล็กที่โผล่ขึ้นมาจากหว่างคิ้วของช่งเซี่ยะหมิงหวาง แล้วจึงพยักหน้า และกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “เจ้าเมืองสามารถรับการแต่งตั้งได้ กุญแจก็สามารถแย่งชิงได้ แต่ว่า เจดีย์หมิงจู่ไม่สามารถฝืนบังคับได้ จะต้องได้รับการยอมรับจากเจดีย์หมิงจู่เท่านั้น

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่ชักมือที่ดูชำนาญยิ่งกลับไป แล้วจัดแจงติดกระดุมให้กับช่งเซี่ยะหมิงหวางตามเดิม เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “แม้ว่าเจ้าจะไม่ใช่ศิษย์ที่อยู่ในสายเดียวกับหลู่ฉางซุน แต่ว่าได้รับการยอมรับจากเจดีย์หมิงจู่ ดังนั้น หลู่ฉางซุนจึงได้ถ่ายทอดกุญแจให้กับเจ้า”

“เจ้า เจ้า เจ้ารู้ได้อย่างไรกัน!” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับตกใจจนหน้าถอดสีและร้องเสียงดังออกมา นี่เป็นความลับสุดยอดของเมืองสมุทรสยบฟ้า ต่อให้มีผู้รู้ว่าเจดีย์หมิงจู่เลือกเจ้าของได้ แต่ก็จะไม่รู้ว่าวิธีการยืนยันฐานะตัวตนนั้นทำอย่างไร

อย่างไรก็ตาม หลี่ซีเย่กลับรู้วิธีการยืนยันฐานะอย่างคล่องแคล่ว แล้วจะไม่ให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางต้องตกใจยิ่งได้อย่างไร

ช่งเซี่ยะหมิงหวางยอมไม่รู้ว่าเขาเป็นผู้สร้างเจดีย์หมิงจู่ ถ้าหากเขาไม่รู้เรื่องนี้ โลกนี้จะมีใครรู้อีก?

“โลกนี้ยังมีสิ่งที่ข้าหลี่ซีเย่ไม่รู้อีกหรือ? หลี่ซีเย่หัวเราะและเก็บเส้าพลีกลงมือเรียบร้อย ตบมือและยิ้มกล่าวว่า “เอาละ เวลานี้เจ้าเป็นอิสระแล้ว”

ร่างกายของช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับสั่นเทาที่หนึ่ง ทันใดนั้น นางเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว พลังสยบได้หายไปในพื้นที่

หลังจากที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้รับอิสระแล้ว ถึงกับผวาดผวา ยิ่งนัก คล้ายดังพบเจอกับผีอย่างนั้น ก้าวถอยหลังต่อเนื่องจนอยู่ใน ระยะที่คิดว่าห่างไกลกับหลี่ชี่เย่ เพียงพอแล้ว

“เจ้าทำให้ข้าเสียใจยิ่งนัก” หลี่ชี่เย่ถึงกับยิ้มและสายหน้าเมื่อ มองเห็นใบหน้าที่ขาวดั่งหิมะ และท่าที่เหมือนเห็นผีของช่งเซี่ยะหมิง หวาง กล่าวว่ “ข้าंनाกลัวถึงขนาดนี้เชียวรึ? ข้าไม่ไ้มารร้ายที่มี เขาพิชงอกอยู่บนหัวสักหน้อย ข้าเป็นคนทีรักใคร่ฉนมิตรคนหนึ่ง เป็นคนทีมีจิตเมตตากรุณาคนหนึ่ง ”

ช่งเซี่ยะหมิงหวางกลับไม่คิดเช่นนั้น ถูกควบคุมสยบเอาไว้โดย พลัง เป็นใครก็ต้งตกใจฉนต้งหันหลังวิ่งหนี การทีนางไม่ไ้วิ่ง หนีไป นับว่านางมีความกล้ามากพอดู

ครันช่งเซี่ยะหมิงหวางนึกถึงเมื่อครูทีหลี่ชี่เย่ปลดกระดุมของ ตน ทำให้หน้าอกของตนปรากฏต่อสายตาของหลี่ชี่เย่ ซึ่งทำให้ช่ง เซี่ยะหมิงหวางทั้งโมโหทั้งอับอาย ในเวลานี้ถึงกับมีสีหน้าทีแดงกล้า รู้สึกถึงใบหน้าทีแสบร้อน แต่ว่ ก็ต้งฉนด้วยเกล้า

เมื่อช่งเซี่ยะหมิงหวางสามารถควบคุมอารมณ์ทีทั้งโกรธทั้งอับ อายนันให้กลับคืนมาได้ อย่งไรเสียนางก็คือผู้ยิ่งใหญ่ทีปกครอง ถิ่นๆ หนึ่ง นางถึงกับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อทำให้จิตใจของตน สงบนิ่ง เมื่อนึกถึงคำพูดของหลี่ชี่เย่เมื่อครูนี้ ถึงกับร้องออกมาด้วย ความตกใจ “ท่าน ท่าน ท่านก็คือหลี่ชี่เย่ คุณชายหลี่?”

“รับประกันตัวจริงเสียงจริง” หลี่ชีย่ย์มกล่าวเรียบเฉยออกมา

ขงเซี่ยะหมิงหวางไม่นึกเลยว่า ผู้ชายที่ดูธรรมดาตรงหน้าคนนี้ก็คือหลี่ชีย่ย์มีชื่อเสียงโด่งดังด้านความโหด นางเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับหลี่ชีย่ย์มานานแล้ว แต่ทว่า ยังไม่เคยได้พบหลี่ชีย่ย์เสียที ไม่นึกเลยว่าวันนี้จะตกอยู่ในมือของหลี่ชีย่ย์ การเสียที่ให้กับคนโหดอันดับหนึ่งไม่นับว่าเป็นเรื่องน่าอาย จะอย่างไรเสียคนโหดอันดับหนึ่งดำรงอยู่ในฐานะเช่นฆ่าเทพทำลายมาร ผู้ชายที่ฆ่าได้กระทั่งพรรคเซียนเหิน แล้วยังมีเรื่องอะไรที่เขาทำไม่ได้

ตอนที่ 1574 สายสามสายของเมืองสมุทรสยบฟ้า

เมื่อขงเซี่ยะหมิงหวางได้สติ จึงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ คารวะด้วยการโค้งคำนับ กล่าวว่า “ได้ยินชื่อคุณชายหลี่มานานแล้ว วันนี้มีโอกาสได้พบนับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง หากเสียมารยาทหวังคุณชายหลี่จะอภัย”

หลี่ซีเยี่ยมเฉยเมย พยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ข้าเสียมารยาทอยู่ก่อน ไม่โทษเจ้า บอกได้แต่เพียงเจ้าไม่ใช่สายของกลุ่มนางซุน แต่กลับได้เป็นเจ้าเมืองหมิงจู่ ดังนั้นข้าจึงมีความสงสัยในใจเท่านั้นเอง”

เมื่อขงเซี่ยะหมิงหวางนึกถึงภาพเมื่อครู่ ตนเองเป็นสาวเป็นนาง กลับถูกหลี่ซีเยี่ยมจับแก้ผ้า แม้ว่าหลี่ซีเยี่ยมไม่ได้มีท่าทีที่ดูหมิ่น แต่ก็นางก็อดที่จะรู้สึกไบหน้าที่แสบร้อนไม่ได้

ขงเซี่ยะหมิงหวางถึงกับคำนับและปล่อยให้เรื่องนี้จบลงเพียงเท่านี้ กล่าวว่า “เจ้าสำนักเคยบอกข้าว่า คุณชายเชื่อถือได้ การมาของคุณชายในวันนี้ เพื่อคลี่คลายสถานการณ์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าในระยะนี้ใช่หรือไม่?”

เจ้าสำนักที่ขงเซี่ยะหมิงหวางเอ่ยถึงก็คือเจ้าสำนักของเมืองสมุทรสยบฟ้า เทพธิดาสยบฟ้า ลือชู่หนิง

“เอาเถอะ ไหนๆ ก็มาแล้ว ข้าก็จะทำให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน” หลี่ซีเยี่ยมหัวเราะและกล่าวเรียบเฉยออกมา

ขงเซี่ยหมิงหวางถึงกับโง่งอกเมื่อได้ฟังหลี่ซีเยพูดเช่นนี้ เร็วๆ นี้ สายของกู่จุนได้เข้าควบคุมอำนาจ นางเองไม่สามารถประสาน กับลือชู่หนิงได้ ดังนั้น จึงมีความรู้สึกว่าตนเองนั้นโดดเดี่ยวไม่ได้ รับความช่วยเหลือ

การมาของหลี่ซีเยนับว่าทำให้ขงเซี่ยหมิงหวางรู้สึกโง่งอก โดยแท้ ยังไม่ต้องพูดถึงว่าหลี่ซีเยจะจัดการกับกู่จุนหรือไม่ แต่ว่า อย่างน้อยที่สุดก็ต้องจัดการกับพรรคเซี่ยนเหิน จะอย่างไรเสีย การ มาที่มหาสมุทรอุดรของพรรคเซี่ยนเหิน ได้สร้างแรงกดดันให้กับ เมืองหมิงจูของนางไม่น้อยทีเดียว

แม้จะกล่าวว่าพรรคเซี่ยนเหินกับเมืองสมุทรสยบฟ้าเป็น พันธมิตรต่อกัน แต่ความจริงแล้ว กล่าวให้ถูกต้องมากกว่านั้น พรรคเซี่ยนเหินเป็นพันธมิตรกับสายของกู่จุนจะเหมาะสมกว่า

ในอดีต ลือชู่หนิงเคยสั่งการกับนางเอาไว้ว่า ถ้าหากเกิดเรื่อง อะไรขึ้นที่เมืองสมุทรสยบฟ้า นางจะต้องรักษาเมืองหมิงจูเอาไว้ให้ มั่น หากเกิดเรื่องขึ้นจริงๆ เมืองหมิงจูจะต้องกลายเป็นด่านสุดท้าย

ลือชู่หนิงยังเคยสั่งการกับขงเซี่ยหมิงหวางหนักแน่นจริงจั่ง หากเกิดเรื่องขึ้นเมื่อไร และตกอยู่ในฐานะโดดเดี่ยวปราศจากความ ช่วยเหลือ ถ้าหากจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจาก บุคคลภายนอก คนอื่นๆ ไว้ใจไม่ได้ มีเพียงหลี่ซีเยแห่งสำนัก โบราณสี่เหยียนเท่านั้นที่เชื่อถือได้

แม้ว่าขงเซี่ยหมิงหวางจะไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเจ้าสำนักถึง ได้ไว้ใจหลี่ซีเยถึงเพียงนี้ แต่ทว่า เวลานี้หลังจากผ่านประสบการณ์ มาแล้ว นับว่านางได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้ว

นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลยสำหรับขงเซียะหมิงหวางภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ทางด้านของเมืองสมุทรสยบฟ้าเรียกได้ว่าใกล้เข้ามาทุกขณะ ขณะที่ด้านนอกยังมีพรรคเซียนเหินที่ล้อมตาเป็นมันอยู่ อีกทั้งผู้ที่สามารถแบกรับภาระหนักในเมืองหมิงจูก็มีเพียงนางผู้เดียวเท่านั้น ซึ่งสร้างความร้อนรนภายในใจให้กับนางยิ่งนัก การมาของหลี่ซีเย ในเวลานี้เป็นการนำพาความหวังอันน้อยนิดมาให้กับนาง

“ชาตินี้นับว่าสร้างความประหลาดใจให้บ้างอยู่เหมือนกัน เจดีย์หมิงจูไม่ได้เลือกศิษย์ของกลุ่มนางซุน มาเป็นผู้สืบทอด กลับเลือกเจ้าที่เป็นเพียงบุคคลภายนอก นับว่าเหนือความคาดคิดนัก ดูท่าแล้วจะต้องมีอะไรที่พิเศษกว่าคนอื่นแน่ มิฉะนั้นล่ะก็ เจดีย์หมิงจูคงไม่เลือกเจ้า” หลี่ซีเยกล่าวขณะล่องมองไปที่ขงเซียะหมิงหวาง

ครั้งนั้นที่เขาสร้างเจดีย์หมิงจูขึ้นมา ได้วางทางหนีทีไล่เอาไว้ที่เขาต้องทำเช่นนี้ก็เพื่อป้องกันก๊วซุน อาจมีการยึดอำนาจสักวัน แล้วทายาทของราชามังกรดำไม่สามารถโต้กลับ ขณะที่เขาทิ้งเจดีย์หมิงจูเอาไว้ก็เป็นวิธีการคานอำนาจอย่างหนึ่ง

ครั้งนั้น ในบรรดาศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้า กลุ่มนางซุน เป็นผู้ได้รับการไว้วางใจจากหลี่ซีเยอย่างยิ่ง และด้วยเหตุนี้เอง จึงมีการมอบหมายให้กลุ่มนางซุน เป็นผู้ดูแลรักษาเจดีย์หมิงจู

มาชาตินี้ หลี่ซีเยยังเข้าใจว่าเจดีย์หมิงจูจะต้องเป็นศิษย์ของกลุ่มนางซุนเป็นผู้สืบทอด ไม่นึกเลยว่ากลับเป็นบุคคลภายนอกที่มาเป็นผู้สืบทอด ซึ่งอยู่เหนือความคาดคิดของหลี่ซีเยโดยแท้จริง

การที่ขงเซี่ยหมิงหวางสามารถได้รับการยอมรับจากเจดีย์ห
มิงจู ย่อมเป็นการบ่งบอกว่านางมีสิ่งที่เหนือกว่าคนอื่น

ขงเซี่ยหมิงหวางอ้าปากจะพูด แต่ นางล้งเลนิตหนึ่ง จากนั้น
จึงได้กล่าวว่า “เป็นความจริงที่ข้าไม่ได้มาจากสายของปฐุมบรรพ
บุรุษ เพียงแต่ภายหลังปฐุมบรรพบุรุษรับข้าเป็นหลานศิษย์เท่า
นั่นเอง

ปฐุมบรรพบุรุษที่ออกจากปากของขงเซี่ยหมิงหวางก็คือหลู่
ฉางซุนนั่นเอง เขาเป็นศิษย์เอกของราชามังกรดำ เคยได้รับการ
ไว้วางใจจากราชามังกรดำ แม้แต่หลี่ซิเยที่อยู่ในฐานะอิกาทมิพก็
เคยประเมินค่าสำหรับตัวของเขาว่า “โอบอ้อมอารี มีความคิดอัน
ประเสริฐ สิ่งเดียวที่ขาดไปก็คือ มีคุณธรรมและเมตตาธรรมเกินไป”

ด้วยเหตุนี้เอง หลี่ซิเยที่อยู่ในฐานะอิกาทมิพก็เคยฝากฝังเมือง
สมุทรสยบฟ้าให้กับเขา

สำหรับตัวของหลู่ฉางซุนเองนั้นก็ไม่ได้ทำให้หลี่ซิเยต้อง
ผิดหวัง แม้ว่าราชามังกรดำจะไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้อีกแล้ว ชื่อเสียง
ของเมืองสมุทรสยบฟ้าที่อยู่ในมือของเขาไม่ได้เสื่อมลง ยังคงเจริญ
รุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ

เสียดาย หลู่ฉางซุนทำผิดมหันต์ที่ส่งผลถึงตายได้อยู่สองเรื่อง
ข้อแรก หลู่ฉางซุนมีชีวิตอยู่ไม่นานเท่ากู่จุน กู่จุนมีชีวิตอยู่มา
ยาวนานมากยังไม่ตายเสียที กลับกันหลู่ฉางซุนที่มีอายุอ่อนกว่า
มากกลับไม่สามารถมีชีวิตยืนยาวกว่ากู่จุน ข้อสอง ดังที่หลี่ซิเยได้
พูดเอาไว้เช่นนั้น หลู่ฉางซุนนั้นมีคุณธรรมและเมตตาธรรมเกินไป
ไม่ได้สังหารกู่จุนเสีย หรือไล่กู่จุนให้พ้นจากเมืองสมุทรสยบฟ้า

เนื่องจากหลู่ฉางตนเองก็เห็นแก่ไมตรีจิตของราชามังกรดำซึ่งเป็นอาจารย์ของตน ทำให้กู่ฉุนมีโอกาสเป็นใหญ่ได้!

“จริงอยู่ แม้ว่าเจ้าจะไม่ได้มีชาติกำเนิดมาจากสายของหลู่ฉางซุน แต่ว่า เจ้าสามารถได้รับการยอมรับจากเจดีย์หมีงู ดังนั้น ขณะที่หลู่ฉางซุนยังคงมีชีวิตอยู่ก็ไม่ได้เคร่งครัดอยู่แต่ในกรอบ ให้เจ้าเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมือง มอบอำนาจให้กับเจ้า ขณะที่เจ้าไม่ได้เป็นศิษย์ที่เขาถ่ายทอดมากับมือ เรื่องนี้นับว่าเป็นความฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตากว้างไกลของหลู่ฉางซุน” หลี่ซิเยพ ยักหน้ากล่าว

ช่งเซี่ยหมีหวางพยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ความจริงเป็นเช่นนั้น ดังที่คุณชายได้พูดเอาไว้ ข้าหาใช่มีชาติกำเนิดมาจากสามสายของเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่มาจากสำนักขนาดเล็กภายใต้เมืองสมุทรสยบฟ้า เข้าเป็นศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าตั้งแต่เยาว์วัย ได้รับการอบรมสั่งสอนจากระดับเจ้าหอของสำนัก จนฝึกสุดยอดวิชาของเมืองสมุทรสยบฟ้าได้ ภายหลังได้รับการยอมรับจากเจดีย์หมีงู ดังนั้น ปฐมบรรพบุรุษจึงรับข้าเป็นหลานศิษย์ ได้ครองตำแหน่งสำคัญ”

เมืองหมีงูเป็นสถานที่ที่มีความพิเศษมากในเมืองสมุทรสยบฟ้า ตลอดเวลาที่ผ่านไป ตำแหน่งเจ้าเมืองหมีงูไม่ได้แต่งตั้งโดยเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่แต่งตั้งโดยตรงจากเมืองหมีงูเอง

ดังที่ช่งเซี่ยหมีหวางได้พูดเอาไว้เช่นนั้น ตัวของช่งเซี่ยหมีหวางเองไม่ได้มีชาติกำเนิดมาจากทั้งสามสายของเมือง

สมุทรสยบฟ้า แต่มาจากสำนักเล็กๆ ภายใต้การกำกับของเมือง
สมุทรสยบฟ้า

เมืองสมุทรสยบฟ้าแบ่งออกเป็นสามสายใหญ่ ได้แก่สายของ
หลู่ฉางซุน สายของกู่จุน และสายของกองทัพมังกรดำ สำหรับ
เสี่ยวไห่ซุนนั้นมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับกองทัพมังกรดำ แต่ว่า
ฐานะของเสี่ยวไห่ซุนในเมืองสมุทรสยบฟ้าก็มีความพิเศษยิ่ง
เหมือนกัน

ในอดีต ขณะที่สายของหลู่ฉางซุนกุมอำนาจในเมืองสมุทร
สยบฟ้าอยู่นั้น ในขณะที่สถานะของกู่จุนในเวลานั้นเรียกได้ว่าอยู่
ในสภาพกึ่งถอนตัว แม้ว่ากู่จุนเองก็มีลูกศิษย์หลานศิษย์ แต่ด้วย
เหตุผลต่างๆ นานา เขาไม่สามารถครอบครองอำนาจในเมืองสมุทร
สยบฟ้าได้อยู่แล้ว

สำหรับกองทัพมังกรดำนั้นไม่ต้องพูดถึง ต่อให้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ
กิจการภายในของเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่ปณิธานของกองทัพ
มังกรดำสามารถทำงานใหญ่ให้กับเมืองสมุทรสยบฟ้าบรรลุตาม
วัตถุประสงค์ได้

เสียดาย ภายหลังจากกองทัพมังกรดำได้ติดตามราชามังกรดำออก
รบ หลังการศึกผ่านไป กองทัพมังกรดำคงเหลือไว้เพียงชื่อเท่านั้น
ขณะที่ในความเป็นจริงได้สิ้นสลายแล้ว ศิษย์ที่เป็นสายของกองทัพ
มังกรดำที่อยู่ในเมืองสมุทรสยบฟ้าล้วนแล้วแต่เป็นประเภทอ่อนแอ
ทั้งสิ้น หลังจากนั้น อิทธิพลที่กองทัพมังกรดำมีต่อเมืองสมุทรสยบ
ฟ้าได้ลดต่ำลงไปอย่างมากทีเดียว

หลังจากนั้นในช่วงระยะเวลาที่ยาวนานมาก เมืองสมุทรสยบฟ้าอยู่ในการปกครองของกลุ่มนางซุน ซึ่งในความเป็นจริง เรื่องนี้ใช้ว่าจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ กลุ่มนางซุนมีฐานะเป็นศิษย์เอกของราชามังกรดำ ไม่ว่าจะป็นด้านชาติกำเนิดหรือการสืบทอด กลุ่มนางซุนนับว่าเป็นสายตรง การปกครองเมืองสมุทรสยบฟ้าเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลอยู่แล้ว อีกทั้ง เมืองสมุทรสยบฟ้าช่วงที่อยู่ในมือของเขานั้นมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป

แต่ว่า กู้จุนไม่เคยคิดที่จะไม่ครอบครองเมืองสมุทรสยบฟ้า โดยที่กู้จุนมองว่าเมืองสมุทรสยบฟ้าเป็นของเขา! ดังนั้น กู้จุนจึงได้ช่องสุ่มกำลัง บ่มพื้กำลังของตนอย่างเงียบๆ

ขณะที่กลุ่มนางซุนที่มีคุณธรรมและเมตตาธรรม และเห็นแก่หน้าของราชามังกรดำที่เป็นอาจารย์ของเขา จึงเป็นการสร้างโอกาสให้กับกู้จุน ทำให้กู้จุนค่อยๆ ผงาดขึ้นมาในเมืองสมุทรสยบฟ้า

กระทั่งก่อนที่กลุ่มนางซุนจะเสียชีวิต กู้จุนก็อยู่ในฐานะมีบทบาทมากในเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้ภายในเมืองสมุทรสยบฟ้า มีสายของกลุ่มนางซุนและสายของกู้จุนกลายเป็นดูลกำลังสามเส้าขึ้นมา

ขณะที่ข่งเซี่ยะหมิงหวางนั้นมีชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็กภายใต้การกำกับของเมืองสมุทรสยบฟ้า ข่งเซี่ยะหมิงหวางนั้นมีพรสวรรค์ที่ดีมาก อีกทั้งยังเป็นคนที่เปี่ยมด้วยสติปัญญา แม้จะอยู่ในฐานะศิษย์ธรรมดาทั่วไป แต่ก็ได้รับการให้ความสำคัญจากผู้อาวุโสเป็นอันมาก

ดังนั้น ในขณะที่ช่งเซี่ยหมิงหวางยังเป็นหญิงสาวอยู่นั้น ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้ที่มีสติปัญญาโดดเด่นในหมู่ของกลุ่มคนรุ่นใหม่ นางเคยนำทัพออกปราบปรามหลายครั้ง สร้างผลงานเอาไว้ไม่น้อยเลยทีเดียว

ตามหลักแล้ว ด้วยพรสวรรค์และกำลังความสามารถของช่งเซี่ยหมิงหวาง อนาคตของนางจะต้องโชติช่วงชัชวาลแน่นอน เสียดย สิ่งที่เป็นข้อด้อยของนางก็คือ นางไม่ได้สังกัดอยู่ในสายหนึ่งสายใดในสามสายของเมืองสมุทรสยบฟ้า ไม่ได้เป็นผู้เยาว์ของหลู่ฉางซุน ยิ่งไม่ใช่สายของกู่จุน กับกองทัพมังกรดำก็ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับแต่อย่างใด

ดังนั้น ความสำเร็จชั่วชีวิตของช่งเซี่ยหมิงหวางเกรางว่าคงต้องหยุดลงแค่ระดับผู้อาวุโส จะอย่างไรเสีย การที่บุคคลภายนอกคนหนึ่งคิดจะครอบครองศูนย์อำนาจของเมืองสมุทรสยบฟ้าหาใช่เป็นเรื่องง่ายตาย

แต่แล้วไม่นึกไม่ฝันว่า ครั้งหนึ่ง ช่งเซี่ยหมิงหวางที่อายุน้อยได้เดินทางไปที่เมืองหมิงจู จับพลัดจับพลูได้รับการยอมรับจากเจดีย์หมิงจู สร้างความตื่นตระหนกแก่บรรพบุรุษหลู่ฉางซุน

ต่อมา หลู่ฉางซุนได้รับนางไว้ในฐานะหลานศิษย์ และกำหนดให้นางเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองของเมืองหมิงจู เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงเป็นการยืนยันฐานะของช่งเซี่ยหมิงหวางในเมืองสมุทรสยบฟ้า นับแต่นั้นเป็นต้นมา

จะอย่างไรเสีย ตำแหน่งเจ้าเมืองหมิงจูนั้นใช่จะระดับผู้อาวุโสสามารถเทียบเคียงได้ เจ้าเมืองหมิงจูไม่ต้องฟังคำสั่งจากเมือง

สมุทรสยบฟ้า มีอำนาจตัดสินใจในกิจการงานต่างๆ ภายในเมือง
สมุทรสยบฟ้าอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

เรียกได้ว่า ตำแหน่งเจ้าเมืองหมิงจุมิฐานะอยู่ในระดับบรรพบุรุษ
ของสำนัก

“ลือชู่หนึ่งเป็นอะไรไปรี?” หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ฟังคำจากขง
เชียะหมิงหวางแล้วจึงเอ่ยถามขึ้น

“ข้าก็ไม่ได้รับข่าวจากท่านเจ้าสำนัก แต่ว่า ได้ข่าวว่านางยัง
ปลอดภัยและอาศัยอยู่ในเมืองสมุทรสยบฟ้าเป็นการชั่วคราว” ขง
เชียะหมิงหวางทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ตามการคาด
เดาของข้า ท่านเจ้าสำนักต้องมีแผนการอะไรบางอย่างแน่นอน”

หลี่ชียเอ่พยักหน้า ยิ้มนิดหนึ่งและกล่าวว่า “พวกเจ้านี้แปลกคน
จริง ถูกก๊ว๋จุนแย่งชิงอำนาจไปง่ายๆ อย่างนี้นี่นะ ช่างเถอะ ไม่โทษ
พวกเจ้า ต่อกรกับก๊ว๋จุนพวกเจ้ายังอ่อนน้อม”

ขงเชียะหมิงหวางทำท่าลังเลนิดหนึ่ง สุดท้าย นางได้แต่กล่าว
ว่า “ความจริงแล้ว ความจริงบรรพบุรุษก๊ว๋จุนไม่ได้ปรากฏตัวมาโดย
ตลอด เวลานี้ผู้ที่ดำเนินการทุกอย่างคือบรรพบุรุษเอ่”

“เอ่ฉิวโจวนะสิ” หลี่ชียเอ่เอ่ยขึ้นซ้ำๆ

“ถูกต้อง” เมื่อขงเชียะหมิงหวางเห็นว่าปลอดภัยจึงเปิดเผย
ความจริงออกมาว่า “พวกเราไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเป็นความคิด
ของบรรพบุรุษก๊ว๋จุน เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาแล้วแต่บรรพ
บุรุษเอ่เป็นผู้ดำเนินการ

“พวกเจ้ายอมไม่เข้าใจอยู่แล้ว เย่ฉิวโจวติดตามก๊วงมาตั้งแต่เด็ก เขามีความซื่อสัตย์ต่อก๊วงเป็นอันมาก ถ้าหากก๊วงให้เขาไปตาย เขาจะไม่ลังเลเลย เย่ฉิวโจวก็คือปณิธานของก๊วง เขาดำรงอยู่เพื่อก๊วง” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยออกมา

เย่ฉิวโจวคือศิษย์เอกของก๊วง เขาติดตามก๊วงมานานมาก กล่าวได้ว่า เขามีฐานะที่สูงเด่นยิ่งนักในเมืองสมุทรสยบฟ้า

ตอนที่ 1575 การแก่งแย่งภายในเมืองสมุทรสยบฟ้า

ช่งเซี่ยะหมิงหวางทำท่าจะพูด แต่ว่า นางไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร ออกมา กล่าวสำหรับนางแล้ว คนอย่างกู่จุนสวนใหญ่แล้วก็เป็นเพียงในนามเท่านั้น น้อยคนนักในเมืองสมุทรสยบฟ้าจะได้พบเห็นหน้าของกู่จุน ที่ทุกคนจะได้เห็นคือเยลิวโจว!

“คนอื่น ๆ ละ?” หลี่ซีเย่เพียงยิ้มไปตามอารมณ์ คนอื่นอาจไม่เข้าใจในตัวของกู่จุน แต่เขาจะไม่รู้ว่ากู่จุน เป็นคนแบบไหน? เขาไม่รู้ว่ากู่จุนกำลังคิดอะไรอยู่?

“อยู่ในห้องประชุมมังกรดำ” ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้แต่พูดออกมา

“พวกเศษสวะกลุ่มหนึ่ง ถึงกับขังตัวเองเอาไว้เอง” หลี่ซีเย่ได้แต่ส่ายหน้าและยิ้มกล่าวออกมา

“คุณชายรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกตกใจยิ่งนัก นางนึกไม่ถึงว่าหลี่ซีเย่รู้กระทั่งเรื่องเช่นนี้

“ทำไมจะไม่รู้ คนอย่างกู่จุนเป็นอย่างไร ก่อนที่เขาจะมั่นใจว่าสามารถควบคุมสถานการณ์ได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เขาจะไม่สังหารคนอื่น ๆ อยู่แล้ว จะอย่างไรเสีย สายของหลู่ฉางซุนก็คือสายตรง สายกองทัพมังกรดำก็ไม่ต้องพูดถึง สำหรับหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุนนั้น พวกเขามีอำนาจในการควบคุม ถ้าหากกู่จุนจัดการสังหารสิ้น พวกเขาในคราวเดียว ก็จะไม่สมเหตุสมผล...”

“...อย่างน้อยที่สุด นี่เป็นการโค่นล้มฐานะของราชามังกรดำในเมืองสมุทรสยบฟ้า ในเมื่อสายของกองทัพมังกรดำไม่น่าเป็นห่วงอะไร เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาก็ต้องกลืนกินสายของหลู่ฉางซุนเสีย ดีที่สุดคือสายของหลู่ฉางซุนและหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุนต่างฝ่ายต่างให้ร้ายซึ่งกันและกัน! อาศัยวิธีการที่บุคคลผู้นั้นใช้กับผู้อื่นมาใช้กับบุคคลนั่นเอง มันเป็นเพียงวิธีการหนึ่งของกู่จุนเท่านั้น เขากำลังหยิ่งเชิงดูเท่านั้นเอง เขาต้องการรู้ว่าเมืองสมุทรสยบฟ้ายังมีทางหนีที่ไล่อะไรอีก ยังมีท่าไม้ตายอะไรที่ไม่ได้นำออกมาใช้” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ หลี่ชียเอ่ อุดที่ชะหัวเราะออกมาไม่ได้

แทนที่จะบอกว่ากู่จุนหยิ่งเชิงต่อเมืองสมุทรสยบฟ้า บอกว่ากำลังหยิ่งเชิงราชามังกรดำ บอกว่าหยิ่งเชิงเขาที่เป็นอิกาทมิพัตว์นั้นจะเหมาะกว่า! เขาเองก็ 모르แน่ชัดว่าราชามังกรดำกับอิกาทมิพัตว์ยังคงมีชีวิตอยู่หรือไม่!

“ถูกต้อง” ช่งเซี่ยะหมิงหวางเองนึกไม่ถึงเหมือนกันว่าหลี่ชียเอ่สามารถวิเคราะห์ได้ชัดเจนถึงเพียงนี้ พยักหน้าและกล่าวว่า “ในอดีต สายของบรรพบุรุษและสายของบรรพบุรุษกู่จุนมีกำลังพอพืดพอเหวี่ยงกันมาโดยตลอด ก่อนหน้านี้ไม่นาน ระดับบรรพบุรุษหลายคนในสายของบรรพบุรุษกู่จุนได้ทำผิดกฎของสำนัก ถูกขับออกจากสำนักไปที่ละคนๆ ในขณะที่บรรพบุรุษซันเข้าใจว่าโอกาสสุกงอมแล้ว จึงเริ่มรุกกลับสายของกู่จุน เพื่อควบคุมสถานการณ์...”

“...ภายในคำคืนเดียว พวกของบรรพบุรุษซันได้ร่วมมือกันเนรเทศระดับบรรพบุรุษไปเป็นจำนวนไม่น้อย เพื่อช่วงชิงอำนาจ

ท่านเจ้าสำนักเห็นว่าไม่ควรรีบเร่งเกินไป ขณะที่บรรพบุรุษชาวมองว่าได้ที่ควรจะซื้อแพะไ้ ในขณะที่กำลังยากจะตัดสินใจนั้น มีระดับบรรพบุรุษและยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยของสำนักทยอยกันไปขอความช่วยเหลือจากหมู่บ้านเสี้ยวไห้ซุน เนื่องจากมองว่าเป็นการกำจัดฝ่ายตรงข้ามของพวกบรรพบุรุษชาวมอง จึงเชิญบรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านเสี้ยวไห้ซุนมาตัดสิน” เมื่อพูดถึงตรงนี้แล้ว นางถึงกับทอดถอนใจเบาๆ ออกมา

หมู่บ้านเสี้ยวไห้ซุนไม่ได้มีอำนาจที่แท้จริงในเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่ทว่า พวกเขามีอำนาจควบคุมตรวจสอบ ความเห็นของหมู่บ้านเสี้ยวไห้ซุนมักถูกนำมาเป็นเป็นตัวอ้างอิง ในอีกความหมายก็คือ หากต้องการให้ฐานะของตนเองนั้นถูกต้องเป็นไปตามกฎ การกระทำของตนเองไม่ได้ฝ่าฝืนกฎของสำนัก ก็ต้องให้ได้รับความเห็นชอบจากหมู่บ้านเสี้ยวไห้ซุนด้วย

“หมู่บ้านเสี้ยวไห้ซุนเองก็เข้าใจว่าสามารถจัดการกับกู่จุน และกำจัดอิทธิพลของกู่จุนในเมืองสมุทรสยบฟ้าได้” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา สายหน้าและกล่าวว่า “เลยเขาทางกู่จุนพอดี ดีเลย ไม่เพียงจับได้หมดทั้งแก๊ง แถมเป็นการเข้ามาติดกับเอง เป็นการรันทาที่ตายเอง! เป็นการก่อเตาแล้วเอาตัวเองไปปิ้งย่างบนนั้น!”

“ถูกต้อง” ช่งเชี่ยะหมิงหวางได้แต่กล่าวว่า “หลังจากเช่นไหว้บรรพชนแล้ว ภายในสำนักได้จัดการประชุมแบบปิด เพื่อความปลอดภัยด้านการรักษาความลับ โดยจัดประชุมขึ้นที่ห้องประชุมมังกรดำ แต่ทว่า หลังจากจัดการประชุมแล้ว ห้องประชุมมังกรดำก็ไม่เคยเปิดออกได้อีกเลย ไม่มีใครรู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นด้านใน

บรรดาศิษย์ของสำนักต่างหวาดผวาเป็นอันมาก ได้แต่เชิญให้บรรพบุรุษเฒ่าเป็นผู้ดำเนินการ”

ห้องประชุมมังกรดำเป็นพื้นที่สำคัญของเมืองสมุทรสยบฟ้า แข็งแกร่งจนไม่สามารถตีแตกได้ หากมีการปิดตัวลง ด้านนอกจะไม่สามารถฝ่าเข้าไปได้อีกเลย อีกทั้งหากมีการปิดห้องประชุมมังกรดำแล้วจะไม่สามารถแพร่พรายข่าวใดๆ ออกสู่ภายนอกได้เลย ไม่มีใครสามารถเปิดเผยความลับได้ ดังนั้นนโยบายสำคัญของเมืองสมุทรสยบฟ้าล้วนแล้วแต่จัดขึ้นที่ห้องประชุมมังกรดำทั้งสิ้น!

“ช่างเป็นเรื่องตืออะไรอย่างนั้น ยิ่งกระสุนนัดเดียวได้นกหลายตัว” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “สมความตั้งใจของกู่จุนพอดิเลย! จับพวกเขาได้ทั้งหมดเลย! แต่ว่า ถูกขังเอาไว้ในห้องประชุมมังกรดำ อย่างน้อยยังปลอดภัยเป็นการชั่วคราว”

“ท่านเจ้าสำนักก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน มีความเป็นไปได้ว่าด้านในของห้องประชุมมังกรดำก็เปิดออกไม่ได้” ช่งเซี่ยะหมิงหวางกล่าว “โชคดีที่ท่านเจ้าสำนักไม่ได้เข้าไปในห้องประชุมมังกรดำ แต่ทว่า พวกของบรรพบุรุษชานล้วนแล้วแต่ถูกขังเอาไว้ในห้องประชุมมังกรดำ ระดับบรรพบุรุษภายในเมืองสมุทรสยบฟ้าถูกพวกของบรรพบุรุษเฒ่าทำให้ตำแหน่งว่างลง บรรดาบรรพบุรุษที่ถูกเนรเทศไปล้วนแล้วแต่กลับมาทั้งหมด

ช่งเซี่ยะหมิงหวางก็เข้าใจ นี่คือปฏิบัติการแย่งชิงอำนาจ ความจริงแล้ว ก่อนที่จะมีการประชุมแบบปิด ทั้งช่งเซี่ยะหมิงหวางและจื่อ

ช่่วยหนึ่งต่างกังวลถึงเรื่องนี้ และเคยเตือนบรรพบุรุษซ่านที่เป็นศิษย์เอกของหลู่ฉางซุ่น

แต่ทว่า พวกของบรรพบุรุษซ่านที่จัดว่าเป็นสายกำลัง กลับมองว่านี่เป็น โอกาสที่ดีที่สุดในการจับกุมพวกของกู่จุนเอาไว้ทั้งหมด ขอเพียงหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุ่นลงนามในกฎของสำนัก พวกของบรรพบุรุษซ่านก็สามารถจับกุมตัวพวกของเย่จิวโจว จับไล่กู่จุนออกไปจากเมืองสมุทรสยบฟ้า

ไม่นึกเลยว่า ความร่วมมือระหว่างสายของหลู่ฉางซุ่นกับหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุ่นยังไม่ทันสำเร็จลุล่วง กลับกลายเป็นว่าทุกคนถูกขังเอาไว้ภายในห้องประชุมมังกรดำไม่สามารถออกมาได้ในขณะนี้ จึงทำให้เย่จิวโจวมีโอกาสยึดเอาเมืองสมุทรสยบฟ้าไว้ทั้งหมด

ในเวลานี้ แม้ชื่อช่่วยหนึ่งคิดจะตอบโต้ก็ไม่มีโอกาส ในมือไม่มีกำลังทหารที่จะสั่งการได้ หนึ่งเดียวที่สามารถใช้ได้ก็คือกำลังจากเมืองหมิงจู แต่ทว่า เมืองหมิงจูคือด้านสุดท้ายของเมืองสมุทรสยบฟ้า หากไม่ถึงคราวจำเป็นจริงๆ จะไปแตะต้องเมืองหมิงจูไม่ได้

“เป็นความจริงที่พรสวรรค์ของกู่จุนนั้นเป็นหนึ่งในไม่มีสองสามารถเบียดเข้าไปอยู่ในสิบยอดอัจฉริยะได้” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “เขาได้ศึกษาหลักการปิดล็อกห้องประชุมมังกรดำมาแล้ว และล็อกตายห้องประชุมมังกรดำ คนที่อยู่ข้างในหากออกมาได้ล่ะก็นับเป็นเรื่องแปลก”

ภายในใจของหลี่ชีย่เองย่อมเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่ากู่จุนต้องการทำอะไร

ขงเซี่ยหมิงหวางเองก็พูดอะไรไม่ออก แม้ว่าเจ้าสำนักยังคงอยู่ แต่ ทุกอย่างถูกยึดไปหมดสิ้น เวลานี้มีเยลิวโจวเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์ไว้ทั้งหมด พวกเขาคิดจะโตะกลับก็ไม่สามารถทำได้

“เจ้าเคยพบกู่จุนมาก่อนหรือไม่?” ระหว่างที่ขงเซี่ยหมิงหวางกำลังนั่งเงียบ หลี่ซีเย่ได้เอ่ยขึ้น

“ถือว่าเคยเห็น” ขงเซี่ยหมิงหวางลังเลนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เป็นเรื่องที่นานมาแล้ว ครั้งหนึ่ง พวกของบรรพบุรุษชานหารือกันเรื่องสำคัญ บรรพบุรุษกู่จุนก็ได้เข้าร่วมด้วย นี่ นี่เท่าที่ข้ารู้เหมือนว่าจะเป็นครั้งเดียวที่เข้าร่วม ได้ยินบรรพบุรุษจำนวนมากบอกว่า บรรพบุรุษกู่จุนไม่สบาย ปัญหาเกิดจากการฝึก จึงต้องพักรักษาตัว ไม่เคยก้าวออกจากสำนักเลย”

“ป่วยรี?” หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า หลักสัจธรรมของกู่จุนคืออะไรหรือไม่? พูดหยาบๆ เลยนะ ต่อให้เขาต้องกลายเป็นปัญญาอ่อน ยังคงสามารถฝึกได้จนสำเร็จได้อย่างรื่นไหล เขาหรือจะเกิดปัญหาด้านการฝึกได้ การฝึกของพวกเขาเจ้าก็คือเจ้าโง่กลุ่มหนึ่งที่ได้แต่แหงนมอง! พรสวรรค์ของกู่จุนนั้น เกรงว่าคงไม่มีใครในเมืองสมุทรสยบฟ้าสามารถเทียบเคียงได้ ต่อให้เป็นเก้าแดนก็คงมีไม่กี่คนที่สามารถแข่งด้านพรสวรรค์กับเขาได้!”

ขงเซี่ยหมิงหวางทำท่าจะพูด แต่ ไม่ได้พูดอะไรออกมา ความจริงแล้วนางไม่เข้าใจในตัวของกู่จุนเลย คนที่นางพบเห็นบ่อยที่สุดกลับเป็นเยลิวโจว ไม่ใช่กู่จุนผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง

เนกเช่นข่าวที่ลือมาจากเมืองสมุทรสยบฟ้าอย่างนั้น กู้จุนป่วยและไม่ออกจากห้องของตนเลย แม้แต่ศิษย์ภายในสำนักก็ไม่เคยพบเห็นเขา ศิษย์ภายในสำนักเคยได้ยินแต่ชื่อของเขาเท่านั้น ขณะที่สายของกู้จุนมีเยฉิวโจวเป็นผู้ส่งการมาโดยตลอด

“ในใจของเจ้ามีเรื่องต้องการจะพูด” หลี่ชีย่ยิ้มและมองดูข่งเซี่ยะหมิงหวางที่อ้าปากจะพูดแล้วหยุด

ข่งเซี่ยะหมิงหวางได้แต่ยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่า “ข้าไม่ชัดเจนนักเนื่องจากตอนนั้นข้าแค่มองดูบรรพบุรุษกู้จุนในระยะไกลครั้งหนึ่งเท่านั้น ไม่ชัดเจน นอกจากพวกของบรรพบุรุษชานแล้ว สามารถสัมผัสบรรพบุรุษกู้จุนได้ก็มีเพียงเจ้าสำนักเท่านั้น เจ้าสำนักดูจะสงสัยในตัวของกู้จุนยิ่งนัก”

“สงสัยฐานะของกู้จุน” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “จื่อชู่หนึ่งเป็นคนฉลาด นางรู้ว่าที่ตนเผชิญอยู่นั้นคืออะไร”

“ถูกต้อง” ข่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับพยักหน้าเงิบๆ และกล่าวว่า “รายละเอียดท่านเจ้าสำนักไม่ได้บอก บอกแต่เพียงบรรพบุรุษกู้จุนแปลกมาก น่าสงสัย”

“ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นบนตัวของกู้จุนล้วนแล้วแต่ไม่น่าสงสัย” หลี่ชีย่กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “เขากบดานอยู่ในเมืองสมุทรสยบฟ้า นับว่านานมากพอแล้ว เขาต้องการโอกาสที่จะพลิกกลับเท่านั้นเอง ภายในใจของเขารู้ดีว่า ไม่ก็คือกระทำการสำเร็จเลย ไม่ก็ตัวตายสูญสิ้นทุกสิ่ง นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเขา”

แม้ว่าครั้งครานั้น ราชามังกรดำเคยร้องขอชีวิตให้กับกัจฉน แต่
ทว่า หลี่ชียเอ่ที่อยู่ในฐานะอิกาทมิพิก็เคยพูดเอาไว้ว่า นี่เป็นกรณี
พิเศษเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ครั้งต่อไปหากกัจฉนยังคงไม่สำนึก ฆ่า
ไม่มีละเว้น ความจริงก็คือกัจฉนไม่เคยสำนึกเลย

ครั้งนั้น ราชามังกรดำก็ได้เคยรับปากด้วยตนเองว่า หากกัจฉน
ยังคงคิดทำเรื่องเช่นนี้อีก ไม่จำเป็นต้องให้หลี่ชียเอ่สั่ง เขาจะสังหาร
กัจฉนด้วยมือของตนเอง!

ดังนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านไป กัจฉนคบดานเจียบตลอด เขารอ
คอยโอกาส และเขามีโอกาสเพียงครั้งเดียวเท่านั้น หากทำได้
สำเร็จ เขาจะเสพสุขไม่สิ้นไปชั่วชีวิต เขาจะได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด
เรียกลมเรียกฝนได้ตามความปรารถนา!

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้กัจฉนระวังตัวแล้วระวังตัวอีก ตัวเขาเองจะ
ไม่ลงมือโดยง่ายตาย ขณะที่เยลิวโจวก็คือกระบี่ในมือของเขา และ
เป็นแพะรับบาปของเขา!

ขงเชี่ยะหมิงหวางทำท่าจะพูด แต่ขยับปากนิดหนึ่งแล้วก็ไม่รู้ว่
ควรจะทำอะไรดี

“มีอะไรก็พูดออกมาเถอะ” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวด้วยท่าที
เฉยเมย

ขงเชี่ยะหมิงหวางลังเลนิดหนึ่ง ได้แต่พูดขึ้นมาว่า “ไม่ทราบว่
คุณชายคือศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าไชหรือไม?”

แม้ว่าขงเชี่ยะหมิงหวางเองก็รู้มานานแล้วว่า หลี่ชียเอ่คือศิษย์
ของสำนักโบราณสี่เหยียน แต่ทว่า หลี่ชียเอ่ล่วงรู้ความลับของเมือง

สมุทรสยบฟ้าตั้งมากมาย อีกทั้ง ล้วนแล้วแต่เป็นความลับที่มีเพียงระดับบรรพบุรุษเท่านั้นที่มีสิทธิ์รู้ กระทั่งบางอย่างแม้แต่ตนเองยังไม่รู้เลย

แน่นอน ช่งเซี่ยะหมิงหวางเชื่อว่าเจ้าสำนักจะไม่แบ่งปันความลับของสำนักให้กับบุคคลภายนอกอย่างง่ายดาย จึงทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางต้องคาดเดาว่า หลี่ซีเย่คือศิษย์ที่ได้รับการบ่มฝึกอย่างลับๆ ของเมืองสมุทรสยบฟ้าใช่หรือไม่ จัดอยู่ในศิษย์ที่มีอำนาจสูงมาก เช่นเดียวกับกองทัพมังกรดำสมัยนั้น

“เจ้าจะคิดเช่นนี้ก็ใช่ว่าจะไม่ได้” หลี่ซีเย่เพียงยิ้มกล่าวโดยไม่ได้ตอบตรงๆ กับการคาดเดาเช่นนี้ของช่งเซี่ยะหมิงหวาง

เมื่อช่งเซี่ยะหมิงหวางเห็นว่าหลี่ซีเย่ไม่ต้องการเปิดเผยจึงไม่ได้ถามต่อ นางละสายตากลับมา ในเวลานี้เอง ช่งเซี่ยะหมิงหวางเพิ่งจะสังเกตเห็นเกาะลึกลับที่เดิมหยุดอยู่ตรงบริเวณหินโสโครกตรงนั้น ไม่ทราบว่าย้ายไปตั้งแต่เมื่อไร

“คุณชาย สถานที่แห่งนั้นคือที่ใด?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางอดถามขึ้นมาไม่ได้ สิ่งนี้หาใช่เป็นเพราะช่งเซี่ยะหมิงหวางอยากรู้อยากเห็นแต่นางถึงกับหวาดกลัวขึ้นมาเมื่อนึกถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้

ย่อมไม่ต้องสงสัย เสาคริสตัลในมือของหลี่ซีเย่ก็ได้มาจากเกาะลึกลับนั้น

ตอนที่ 1576 ยิวฉั่น

“เกาะนั้นนะหรือ” หลี่ชียเอ๋อยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวท่าที่เอื่อระเหยว่า “นั่นเป็นเกาะที่ท่านเขียนอาศัยอยู่ ดังนั้น ข้าขึ้นไปบนเกาะโดยไม่ตั้งใจ ได้พบกับท่านเซียน เป็นการพบกันโดยโชคแท้ๆ ท่านเซียนมอบตะเกียงเขียนให้กับข้า ดังนั้น พอตะเกียงเขียนสว่างขึ้น ไม่ว่าใครก็ต้องถูกสยบเอาไว้”

“คุณชายพูดเล่นแล้ว” ข่งเซี่ยะหมิงหวางยอมไม่เชื่อคำพูดลักษณะเช่นนี้ กล่าวว่า “โลกนี้มีเซียนที่ไหนกัน?”

ข่งเซี่ยะหมิงหวางหาใช่ผู้หญิงธรรมดาทั่วไป และไม่ใช่นักบำเพ็ญตนทั่วไปยอมไม่เชื่อคำพูดเช่นนี้อยู่แล้ว อย่างไรก็ตามโลกนี้ไม่มีเซียนอยู่แล้ว

หากเป็นคนอื่น และประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้ เมื่อเจอกับเหล่าเหลื่อมของหลี่ชียเอ๋อเข้าให้ เกรงว่าคงเชื่อในสิ่งที่พูด ไม่นั่นก็อาจมีการปากต่อปากพูดกันไปว่าบนโลกนี้มีเซียนอยู่จริง มีผู้ที่ได้รับการชี้แนะจากเซียน... เป็นต้น

“เรื่องราวบนโลกนี้ยากจะคาดคะเนนะ” หลี่ชียเอ๋อถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวด้วยท่าทีลึกลับว่า “โลกนี้มีเรื่องราวมากมาย ใครเล่าสามารถกล่าวได้ชัดเจน ไม่นั่นก็โลกนี้อาจมีเซียนอยู่จริงก็เป็นได้ เพียงแต่ไม่ต้องการให้มนุษย์ปุถุชนธรรมดาพบเห็นเท่านั้น มิฉะนั้นล่ะก็ บนโลกนี้ยังมีสิ่งใดสามารถสยบเจ้าโดยพลันได้?”

ช่งเซี่ยหมิงหวาง ถึงกับยิ้มเฉือนๆ รู้ว่าหลี่ซีเยไม่ต้องการบอก แต่ว่า เมื่อนึกถึงการถูกเสาะผลึกสยบโดยทันทีทันใด ทำให้ยางรู้สึกหวาดหวั่นในใจยิ่งนัก ต่อให้นางแข็งแรงแรงมากกว่านี้ เมื่ออยู่ต่อหน้าเสาะผลึกก็สุดที่จะรับมือได้ ถูกสยบในชั่วพริบตาเดียว เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าเสาะผลึกเช่นนี้ นางดูช่างอ่อนแอ และปราศจากเรี่ยวแรงเหลือเกิน

แต่ว่า โชคดีตรงที่หลี่ซีเยไม่ได้คิดทำอะไรนาง มิฉะนั้นล่ะก็ สุดจะคาดเดาถึงผลที่เกิดขึ้น เมื่อนึกถึงจุดนี้แล้ว ช่งเซี่ยหมิงหวาง ถึงกับมีจิตที่คล้อยตาม หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เกรงว่าคงไม่ปล่อยให้โอกาสเช่นนี้หลุดลอยไปง่ายๆ

“คุณชายหลี่ไปพักที่เมืองหมิงจู่สักกระยะหนึ่งดีไหม?” ช่งเซี่ยหมิงหวาง ไม่อยากถามให้มากความ จึงเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเสีย เมื่อเห็นว่าหลี่ซีเยคงไม่ยอมบอกกล่าวเรื่องนี้แก่นาง

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ได้ ข้าเองกำลังคิดจะไปที่เมืองสมุทรสยบฟ้าพบกับกู่จุนสักครั้งเหมือนกัน” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้ เผยให้เห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

เขาอยากรู้เหมือนกันว่ากู่จุนจะมีวิธีการอย่างไร อยากรู้มากกว่ากู่จุนพยายามอยู่ตั้งนาน สามารถมีท่าไม้ตายที่สะเทือนฟ้าดินอย่างไรบ้าง

ขณะที่หลี่ซีเยกับช่งเซี่ยหมิงหวางกำลังจะเดินทางกลับไปยังฉวนที่พักนั้น ทันใดนั้น เสียงดังตูมตามดังขึ้นเป็นระลอก เรือขนาดยักษ์ลำหนึ่งแล่นฝ่าเกลียวคลื่นเข้ามาด้วยความเร็วที่สูงมาก รวดเร็วดั่งลมกรดและสายฟ้าแลบ

เรือลำยักษ์ลำนี้นับว่าเป็นของวิเศษที่ไม่เลวชิ้นหนึ่ง บนเรือ
แขวนธงขนาดใหญ่เอาไว้ มีอักษรขนาดใหญ่คำว่า "ยวี" ปรากฏ
อยู่บนผืนธง ตัวอักษรคำว่า "ยวี" นี้ไม่เพียงมีขนาดใหญ่แล้ว ทั้งยัง
เป็นการปักด้วยไหมทองอีกด้วย เมื่ออยู่ภายใต้แสงอาทิตย์แล้ว จะ
เห็นได้ว่า ตัวอักษรคำว่า "ยวี" เปล่งเป็นประกายสีทองระยิบระยับ ดู
สลับตายิ่งนัก ดังนั้น ขณะที่เรือลำนี้ยังอยู่ในระยะที่ห่างไกลมากก็
สามารถมองเห็นตัวอักษรคำว่า "ยวี" ที่ระยิบระยับได้แล้ว

"คนของตระกูลยวี" แม้แต่ขงเขียะหมิงหวางก็รู้สึกเหนือความ
คาดคิด กล่าวเสียงห่มต่ำออกมา เมื่อเห็นตัวอักษรคำว่ายวีที่อยู่บน
ธงของเรือยักษ์ลำนั้น

"ตระกูลยวี" หลี่ชี่เย่ถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาเมื่อเห็นคำว่ายวี
นั้น กล่าวว่า "ตระกูลยวีแห่งเมืองฟงเหวิน" ในเวลานี้เอง เขาถึงกับ
นึกถึงเรื่องบางเรื่องขึ้นมา

ในเวลานี้เอง เสียงดัง "ตูม" เรือยักษ์ลำนี้ได้แล่นเข้ามาถึง
บริเวณหัวเรือปรากฏชายหนุ่มผู้หนึ่งอยู่ในชุดทะมัดทะแมง
ด้านหลังของชายหนุ่มมีชายฉกรรจ์ที่อยู่ในชุดแบบเดียวกันยืนอยู่
บริเวณดาตฟ้าเรือ ทักษะยุทธของชายฉกรรจ์เหล่านี้ไม่เบาทีเดียว

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่บนหัวเรือดูเหมือนราวสึบเจ็ดสึบแปดเท่า
นั่นเอง ท่วงท่าสง่าผ่าเผย ลักษณะท่าทางโอหังอวดดี มีท่าทีที่
ลำพองใจ ดูจากดวงตาแล้วมีที่ท่าที่ไม่เห็นใครอยู่ในสายตา

"นี่ เจ้าอยู่ตรงนี้เห็นอะไรบางอย่างที่ส่งเป็นประกายออกมาบ้าง
หรือไม่?" พลันที่เรือยักษ์เทียบเข้ามาใกล้ ชายหนุ่มผู้นี้ก็ตะโกน
ใส่หลี่ชี่เย่ด้วยเสียงดัง

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มๆ ก็กับการตะโกนไล่ของชายหนุ่มผู้นั้น โดยไม่ได้ตอบคำถามของเขา และซีคร้านจะตอบ

“ไอ้หนู ข้าเรียกเจ้า ได้ยินหรือเปล่า!” ชายหนุ่มผู้นี้อวดดีจนเคยตัว ในมหาสมุทรอุดรนั้นนับได้ว่ามีฐานะสูงส่ง ไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตา ดังนั้น จึงตะโกนโหวกเหวกต่อหลี่ชียเอ่!

หลี่ชียเอ่ซีคร้านจะไปสนใจเขา ขณะที่ข่งเชียะหมิงหวางได้ตอบคำถามของเขาซ้ำๆ “ที่นี่ไม่มีสิ่งที่ส่งประกายอะไรได้ทั้งนั้น”

เวลานี้ สีหน้าของชายหนุ่มดูจะดีขึ้นมานิดหนึ่ง เมื่อมองเห็นสุดยอดหญิงงามเช่นข่งเชียะหมิงหวางเข้า แต่ว่า ท่าทีของเขายังคงหยิ่งยโส เนื่องจากในสายตาของเขามองว่า ในมหาสมุทรอุดรมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ไม่ให้เกียรติแก่ตระกูลยวีของพวกเขา แม้แต่เมืองสมุทรสยบฟ้ายังต้องให้เกียรติแก่ตระกูลยวีของพวกเขาเลย

“ได้ยินมาว่าที่นี่มีของวิเศษปรากฏ ที่ตรงนี้ข้าจงเอาไว้แล้ว หากมีของวิเศษละก็มันจะต้องเป็นของข้า” ชายหนุ่มพูดออกมาอย่างเยิ่นชา

ครั้นหลี่ชียเอ่ได้เห็นท่าทีที่หยิ่งยโสของชายหนุ่มผู้นี้แล้ว อยากจะหัวเราะออกมา เขาก็กับยิ้มกล่าวว่า “ที่นี่คือเกาะกลางแม่น้ำหมิงจู ไม่ใช่เมืองฟงเหวินของเจ้า! ทางที่ดีหัดเสียมตัวเสียบ้างก็ดี”

อาจกล่าวได้ว่า น้อยครั้งนักที่หลี่ชียเอ่จะมีท่าทีที่เป็นมิตรเช่นนี้ แต่ว่า ชายหนุ่มผู้นี้กลับดูไม่ออก คำพูดของหลี่ชียเอ่ทำให้เขาไม่สบายอารมณ์ขึ้นทันที พลันมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป กล่าวท่าทีเยิ่นชาว่า

“เกาะกลางแม่น้ำหมีงูแล้วไง คุณชายอย่างข้าจะค้นหาสมบัติที่นี้ เสียอย่างใครจะกล้าพูดอะไร!”

ความตั้งใจในการออกมาครั้งนี้ของชายหนุ่มก็เพื่อต้องการหาของวิเศษสักชิ้นหนึ่งเพื่อแสดงความยินดีกับการออกจากการกักตุนของบรรพบุรุษ ขณะที่เขาผ่านมาที่เกาะกลางแม่น้ำหมีงู ได้ยินคนเขาลือกันว่าพบวัตถุที่ส่งประกายวาววับกลางแม่น้ำขึ้นมากะทันหัน ดังนั้น เขาจึงได้สืบเสาะจนมาถึงที่ตรงนี้

หลี่ซีเยเพียงมองหน้าเขาแวบหนึ่ง ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ถือโอกาสที่ข้ายังมีอารมณ์ไม่เลวนัก ไส้หัวไปให้พ้นเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าจะหักคอเจ้าเสีย”

สีหน้าของชายหนุ่มดูไม่ฉืดทันทีที่ได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าหลี่ซีเยเป็นใคร แต่ขงเซี่ยะหมีงูหวางรู้ว่า ในมหาสมุทรอุดรคนอื่นอาจหวั่นเกรงต่อตระกูลวีของเขา แต่คนโหดอันดับหนึ่งอย่างหลี่ซีเยไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตา เขาอยากจะฆ่าใครก็ฆ่าเลย

“คุณชายวีเชิญกลับไปเถอะ ที่นี่ไม่มีของวิเศษอะไร” นับเป็นความหวังดีของขงเซี่ยะหมีงูหวาง นางไม่ต้องการให้เรื่องบานปลาย ถ้าหากคุณชายตระกูลวีต้องมาตายอนาถในเกาะกลางแม่น้ำหมีงู ก็จะสร้างความยุ่งยากให้กับเมืองหมีงูของพวกเขา

เดิมทีสีหน้าของชายหนุ่มก็ดูไม่ฉืดอยู่แล้ว เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย ยิ่งไปกว่านั้น เวลานี้ยังมีสุดยอดสาวงามอย่างขงเซี่ยะหมีงูหวางอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

เดิมทีเขาก็ต้องการอวดบารมีแสดงอำนาจอันน่าเกรงขามของตระกูลยิวอยู่แล้ว เมื่อมีหญิงงามอยู่ในเหตุการณ์ เวลานี้ กลับถูกหลีชีเย่ตำหนิเช่นนี้เขายังรู้สึกถอยไม่ได้ เพราะไม่เพียงทำให้เขาต้องเสียหน้าต่อหน้าหญิงงามเท่านั้น ยังเป็นการเสื่อมเสียลักษณะอันน่าเกรงขามของตระกูลยิวพวกเขาอีกด้วย

“ไอ้หนู วาจาโอ้อวดไม่มีอายเลย เจ้ารู้หรือไม่ว่าคุณชายอย่างข้าเป็นใคร!” ชายหนุ่มลงใจอวดบารมีต่อหน้าหญิงงามอยู่แล้ว ดังนั้น ยิ่งแสดงความอวดดีทวาดเสียงดังใส่หลีชีเย่

“หลีชีเย่ถึงกับย้มนิดหนึ่ง สายหน้าและกล่าวว่า “สวะเท่านั้นเอง หน้าตาของตระกูลยิวถูกเจ้าทำลายจนสิ้น”

ใบหน้าของชายหนุ่มแดงก่ำเมื่อถูกหลีชีเย่ชี้หน้าตำหนิ ถึงกับโกรธจนตัวสั่น เดิมเขาเป็นหนุ่มเจ้าอารมณ์อยู่แล้ว ไหนเลยจะรับได้กับการหยามเหยียดจากหลีชีเย่เช่นนี้ได้

“สั่งสอนมัน! หักขาทั้งสองข้างของเขาเสีย ให้รู้เสียว่านี่คือจุดจบของการเหยียดหยามยิวจั่นอย่างข้า!” ชายหนุ่มสั่งการกับชายฉกรรจ์ที่อยู่ด้านหลังทันที

“เจ้าหนู เจ้าไม่รู้จักกาลเทศะเอาเสียเลย ถึงกับกล้าเหยียดหยามคุณชายของข้า” สิ้นเสียงของชายหนุ่ม บรรดาชายฉกรรจ์ที่อยู่ด้านหลังกระโดดลงจากเรือทันที กรูเข้าหาหลีชีเย่ดั่งจิ้งจอกแลพยนต์

ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับสายหน้าเมื่อได้เห็นภาพนี้ รู้ว่าสวะพวกนี้ตายแน่ ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่อยากพูดอะไรออกไป คนโหดอันดับ

หนึ่งขึ้นชื่อเรื่องความโหดอยู่แล้ว ใครกล้าขวางคนโหดฆ่าคน เกรงว่าคนโหดก็จะสังหารคนนั้น!

“ไอ้หนู คุณเขาลง” เวลานี้ชายฉกรรจ์เหล่านั้นพุ่งเข้าหาและยื่นมือไปคว้าตัวหลี่ชียเอ

“ปัง” หลี่ชียเอไม่ได้มองพวกเขาด้วยซ้ำ กวาดมือออกไปตามอารมณ์ ทำเอาพวกเขาต้องกระอักเลือดและตัวลอยออกไปตกลงไปในทะเล

ยวีจั้นพลันมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อเห็นลูกน้องของตนถูกกวาดลงทะเลทั้งหมด เขารู้ว่าได้เจอกับศัตรูที่กล้าแข็งเข้าให้แล้ว

“เวลานี้ เป็นข้าที่หักขาทั้งสองของเจ้า หรือเจ้าหักขาทั้งสองของข้าล่ะ?” หลี่ชียเอถึงกับเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น เดินเข้าหาชายหนุ่มอย่างช้าๆ

ยวีจั้นถึงกับตกใจจนก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว เมื่อเห็นหลี่ชียเอเดินเข้ามาหา แต่ทว่า เขาได้จัดเอาความกล้าออกมาอีกครั้ง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ยึดตัวตรง ร้องเสียงดังออกไปว่า “ไอ้หนู เจ้า เจ้าแน่นมาก เจ้าแข็งแรงแรงมาก แต่ว่า ในมหาสมุทรอุดรเจ้าจะทำอวดดีไม่ได้ หากตระกูลยวีของข้าให้เจ้าตาย เจ้าก็อยู่ไม่ถึงยามสาม!”

“สวะโดยแท้” หลี่ชียเอพลันไปปรากฏอยู่ตรงหน้ายวีจั้น สายหน้าและกล่าวว่า “ทำขายหน้าตระกูลยวีของเจ้าจนสิ้น”

ยวีจั่นตกใจจนต้องก้าวถอยหลังไปทันที เมื่อหลี่ชียเอ่ปราคฏตัว อยู่ตรงหน้าตนอย่างกะทันหัน แต่ไม่ทันการเสียแล้ว “ปัง” เขาถูกหลี่ชียเอ่เหยียบจนนอนอยู่บนดาษฟ้าเรือไม่สามารถกระดิกตัวได้!

เมื่อยวีจั่นถูกเท้าของหลี่ชียเอ่เหยียบอยู่บนอก พลันมีใบหน้าที่แดงกำ แม้ว่าเขาพยายามดิ้นรนขัดขืน แต่ไม่สามารถกระดิกตัวได้ แม้แต่น้อย เท้าของหลี่ชียเอ่เสมือนหนึ่งเป็นภูเขาไท่ซัวเป็นแสนลูกที่กดทับอยู่บนอกของเขา เขาจึงไม่สามารถขยับตัวได้อีกเลย

“แค่มดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้นเอง หาญกล้าทำอวดดีต่อหน้าข้า” หลี่ชียเอ่มองหน้าเขาด้วยท่าทีเย็นชา กล่าวว่า “ไม่รู้จักปัสสาวะแล้ว ส่องดูตัวเอง อาศัยสวะอย่างเจ้ามีสิทธิ์เรียกตัวเองว่าเป็นลูกหลานตระกูลยวี่อย่างนั้นรี? ตระกูลยวี่มีลูกหลานอย่างเจ้า นับว่าชายหน้าบรรพบุรุษสิ้นโดยแท้”

“ข้าก็คือลูกหลานของตระกูลยวี่!” เดิมยวีจั่นที่ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อพอเอ่ยถึงบรรพบุรุษของเขาพลันฮึดขึ้นมาทันที เขาร้องกล่าวเสียงดังกับหลี่ชียเอ่ว่า “ไอ้หนู เจ้าแน่จริงก็ตะต๋องข้า ดูว่าเจ้าจะตายอย่างไร! ไม่ว่าเจ้าจะแข็งแรงแรงปานใด ไม่ว่าผู้หนุหลังเจ้าแข็งแรงแรงเช่นใด แต่ว่า เจ้ากล้าตะต๋องข้า ตระกูลยวี่ของเขาก็ต้องล้างแค้น ต่อให้อาจารย์เจ้าเป็นระดับจักรพรรดิเทพ ท่านย่าของข้าก็สามารถอาศัยนิ้วเดียวบดขยี้เจ้า!”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หยี่จั่น ดูจะฮึกเหิมมากขึ้น เนื่องจากในใจของเขามองว่าท่านย่าของเขาดำรงอยู่ในฐานะเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ไม่มีใครต่อกรได้!

“ยวีไต่จวินออกจากการกักตมมรณะแล้วรี?”ข่งเซี่ยะหมิงหวาง
รู้สึกระหนักเมื่อได้ยินคำพูดของหยี่จั้น แม้ว่านางไม่เคยพบเห็นยวี
ไต่จวินคนนี่มาก่อน แต่ว่่า ท่านานเกี่ยวกับยวีไต่จวินนั้นนางเคยได้
ยินมา ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรต่างก็เคย
ได้ยินมา

“ถูกต้อง” เวลานี้ ยวีจั้นดูเหมือนจะมีความล่ำพองใจขึ้นหลาย
ส่วน กล่าวว่่า “ท่านย่าของข้าได้มีชีวิตอยู่อีกเป็นชาติที่สอง ชาตินี้
ท่านย่าจะต้องเกรียงไกรไปทั่วหล่ำ เคยกล่ำแต่จะต้องลูกหลานของ
ตระกูลยวี ท่านบรรพบุรุษก็จะทำลายล้างคนผู้นั้นทั้งตระกูล!”

ตอนที่ 1577 ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ

ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ยวีจั่นถึงกับรู้สึกภาคภูมิใจ ความจริงแล้ว ยวีจั่นเองก็ไม่เคยได้พบเห็นท่านย่าของเขามาก่อน แต่ว่าตั้งแต่เขายังเด็กมาก เขาก็ได้เติบโตขึ้นมากับการฟังเรื่องราวของผู้เป็นย่า และยึดถือเอาผู้เป็นย่าเป็นความภาคภูมิใจมาตั้งแต่เล็ก

ต่อเมื่อเขาเติบโตใหญ่แล้ว ต่อให้ต้องไปที่เมืองสมุทรสยบฟ้าที่ได้ชื่อว่าเป็นสำนักที่ใหญ่และแข็งแกร่งที่สุดอันดับหนึ่งของมหาสมุทรอุดร เมื่อมีการเอ่ยถึงชื่อท่านย่าของเขา ยวีไท่จวินแห่งตระกูลยวีแล้ว ต่อให้เป็นบุคคลระดับผู้อาวุโสของเมืองสมุทรสยบฟ้า ยังต้องแสดงความนอบน้อมยิ่งนัก กระทั่งต้องจัดเสื่อผ้าให้เรียบร้อยด้วยความเคารพยิ่ง จึงกล้าที่จะคุยถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับท่านย่าของพวกเขาต่อไป

ด้วยสาเหตุนี้จึงส่งผลต่อจิตใจของยวีจั่นมองว่า ท่านย่าของเขาคือผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรนิรันดรกาล ในมหาสมุทรอุดรเมื่อมีการพูดถึงยวีไท่จวินแห่งบ้านตระกูลยวีแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ตนเองให้เกียรติอยู่สามส่วน

ดังนั้น ในความคิดของยวีจั่นจึงเข้าใจว่า ขอเพียงยกเอาชื่อท่านย่าของเขาออกมา ไม่ว่าจะใครก็ต้องให้เกียรติ ไม่ว่าจะใครก็ไม่กล้ายุ่งกับบ้านตระกูลยวีของพวกเขา

ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้น เมื่อขงเชียะหมิงหวางได้ยืนยันว่ายวีไต้
จวินสามารถอยู่ได้อีกหนึ่งชาติก็รู้สึกตกใจยิ่งนัก เนื่องจากชื่อเสียง
ของยวีไต้จวินโด่งดังเหลือเกิน เคยมีจักรพรรดิเทพธิดาอาวุโสบอก
เอาไว้ว่า ในมหาสมุทรอุดรหาคจะเลือกสองผู้ปราศจากผู้ต่อกรและ
ได้รับการเคารพสูงสุดละก็ ย่อมจะต้องเป็นกู่จุนแห่งเมืองสมุทรสยบ
ฟ้า และยวีไต้จวินแล้ว!

ก่อนหน้านี้ ขงเชียะหมิงหวางเคยได้ยืนยันมาว่า อายุขัยของยวี
ไต้จวินกำลังจะหมดลง ได้กักตนเพื่อบำเพ็ญเพียร หากไม่เป็น
ผลสำเร็จก็จะไม่ออกมาอีกเลยชั่วนิรันดร์ ทุกคนต่างเข้าใจว่ายวีไต้
จวินคงจะละสังขารในท่านั่งกรรมฐานไปแล้ว ไม่นึกเลยว่า ยวีไต้
จวินถึงกับก้าวข้ามมรณะมาได้ นับว่าสร้างความตระหนกแก่ผู้คน
ยิ่งนัก

“ยวีไต้จวิน” หลี่ซิเยกกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย เมื่อเอ่ยถึงชื่อนี้แล้ว
ในใจของเขาอดที่จะทอดถอนใจไม่ได้

“ถูกต้อง คือท่านย่าของข้า” ยวีจั้นพูดเสียงดังออกมาว่า “แน่
จริงเจ้าก็ลองดู เมื่อท่านย่าของข้าออกจากการกักตน ต่อให้เจ้าหนี
ไปสุดล้าฟ้าเขียวก็จะฆ่าเจ้า”

ขงเชียะหมิงหวางอ้าปากจะพูด แต่ ยังคงหุบปากลง เดิมขง
เชียะหมิงหวางคิดจะร้องขอให้กับยวีจั้น จะอย่างไรเสีย การที่ต้อง
เผชิญหน้ากับสายของกู่จุนก็ยากที่จะต้านทานไหวอยู่แล้ว หากไป
ก่อเรื่องกับบ้านตระกูลยวีอีกย่อมไม่เป็นผลดีต่อเมืองหมิงจู่

แต่ว่า ขงเชียะหมิงหวางก็เข้าใจ เมื่อยวีจั้นไม่รู้จักกาลเทศะ
เช่นนี้ หากหลี่ซิเยต้องการสังหารเขาจริงละก็ ใครขอร้องก็ไม่มี

ประโยชน์ คนโหดอันดับหนึ่งเคยกลัวใครมาก่อนรึ? แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพพรรคเซียนเหินยังถูกฆ่าไปตามระเบียบ เสมือนหนึ่งฆ่าสุนัขตัวหนึ่ง คนอื่นๆ ยังจะอยู่ในสายตาของเขาหรือ?”

“คร้ากก...” ยวีจั่นพูดยังไม่ทันขาดคำ เสียงกระดุกแตกหักดังขึ้นเป็นระลอก “อ้ากก...” เสียงร้องที่น่าเวทนาพลันดังก้องทั่วฟ้า เลือดสดๆ ไหลนองเต็มดาตฟ้าเรือ

หลี่ซีเยอาศัยเท้าเพียงข้างเดียวที่เหยียบลงไป ก็ทำให้ขาทั้งสองข้างถูกเหยียบจนหัก สร้างความเจ็บปวดจนยวีจั่นต้องร้องออกมาอย่างน่าเวทนา

“เจ้า...” หลังจากที่ยวีจั่นเจ็บปวดจนได้สติกลับมาแล้ว ด้วยความโกรธระคนกับตระหนกตกใจ จึงร้องเสียงดังออกมา ประทิดแล้ว เมื่อเขายกเอาชื่อท่านยาของเขาออกมาเมื่อไร ไม่รู้ว่าได้สร้างความตระหนกแก่ผู้คนจำนวนเท่าไรจนใบหน้าขาวซีด เขาเลยเข้าใจว่าชื่อของท่านยาตนจะทำให้หลี่ซีเยต้องตกใจแล้วปล่อยตนเองเสีย แต่แล้ว นอกจากหลี่ซีเยจะไม่ได้ปล่อยตัวเขา ตรงกันข้ามกลับเหยียบขาทั้งสองข้างของเขาจนหัก

“คร้ากก คร้ากก คร้ากก...” ขณะที่ยวีจั่นกำลังโกรธระคนกับตกใจอยู่นั้น ปรากฏเสียงกระดุกแตกหักดังขึ้นมาเป็นระลอกอีกครั้ง หลี่ซีเยไม่เพียงเหยียบขาทั้งสองข้างจนหักเท่านั้น เวลานี้ ขาของเขาได้บดขยี้ลงไปอย่างชำนาญ จัดการเหยียบกระดุกขาทั้งสองข้างของยวีจั่นจนแหลกละเอียด

“อ้ากก...” ร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดจนสิ้นเทาไปทั้งร่าง ไบหน้าขาวซีด เขาถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจมาตลอดชีวิต เคยได้รับความลำบากเช่นนี้เมื่อ“ไรกัน!

“เจ้า...”ไม่ถ่ายนัก กว่ายวีจันจะได้สติกลับมาจากความเจ็บปวด อย่างแสนสาหัส ถึงกับร้องเสียงดังออกมา

“คร้ากก...” เสียงกระดูกแตกหักดังขึ้นอีกครั้ง ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้เหยียบข้อมือข้างหนึ่งของยวีจันจนแหลก

“ไม่...” เสียงร้องที่เศร้ายันหดและน่าเวทนาทำให้ผู้ที่ค่นที่ได้ยิน ถึงกับขนลุก ภาชิตกล่าวไว้ว่านิ้วทั้งสิบกับใจผูกพันกัน เมื่อฝ่ามือ ถูกเหยียบจนและ ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นยอมสามารถประเมินได้ หน้าตาของยวีจันพลันบิดเบี้ยวเหงื่อเย็นไหลออกมาด้วยความ เจ็บปวด

“เจ้าเดรัจฉานน้อย ข้า ข้า ข้าจะฆ่าเจ้า...”ไม่ถ่ายนักกว่ายวีจัน จะได้สติกลับมาจากความเจ็บปวด ร้องเสียงแหลมออกมา

“คร้ากก...” เสียงกระดูกแตกหักดังขึ้นอีกครั้ง หลี่ชียเอ่อาศัยเท้า ข้างหนึ่งเหยียบเอาข้อมืออีกข้างจนแหลก ส่งผลให้ยวีจันเจ็บปวด จนร่างซึกกระดูกเป็นระลอก เหงื่อเย็นไหล ไทรมกายจนเสื่อเปียกไป หมด

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ยวีจันที่ร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดจึง ค่อยสงบลง นาที่นี้ ยวีจันรู้สึกกลัวแล้วจริงจั้งไม่กล้าส่งเสียงร้องอีก ไม่กล้าอวดดีอีกต่อไป

ขงเขียะหมิงหวางที่ได้มองเห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับยิ้มเฉือนๆ คนช่วยยอมมีคนที่เข้ามาปราบ คนอื่นไม่อยากจะมามีเรื่องกับตระกูลยวี แต่เมื่อเจอเจอเจอกับคนโหดอันดับหนึ่ง ลูกหลานตระกูลขุนนางที่อวดดีใช้อำนาจบาตรใหญ่เช่นยวีจันนับว่าโชคร้ายเสียแล้ว

หลี่ชียემองดูยวีจันที่เวลานี้เจ็บปวดจนร่างกายแทบจะทรุดโทรมอยู่แล้วด้วยท่าทีเย็นชา กล่าวอย่างเฉยเมยว่า "ยังจะเล่นกันต่ออีกหรือไม่? ข้านะไม่มีปัญหาหรอกนะ เจ้าสามารถทำอวดดีต่อไปได้อีก ทำกำเริบเสิบสานต่อไป สามารถยกเอาบารมีของตระกูลยวีเจ้าออกมาต่อไป เอาชื่อท่านย่าของเจ้ามาชมชู้คนอื่น..."

"...เวลานี้ ข้ามีเวลาเหลือเฟือ ข้ากลับต้องการฟังว่าเจ้ายังมีลูกไม้อะไรในการเอาชื่อท่านย่าของเจ้ามาชมคนอื่นได้อีก แนนอนทุกครั้งที่ยกเอาชื่อท่านย่าของเจ้ามาชมชู้ครั้งหนึ่ง ข้าก็จะเหยียบกระดูกส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายเจ้าให้มันแหลก วางใจเถอะ คนอย่างข้านั้นมีฝีมือที่ดีมาก ต่อให้ข้าจัดการเหยียบกระดูกทีละชิ้นๆ ของเจ้าจนแหลกไปทั่วร่าง เจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ข้อนี้เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง เจ้านะไม่ตายหรอกนะ"

เมื่อหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว ทำท่าพิลารณายวีจันไปทั่วตัว เหมือนว่ากำลังคิดว่าจะลงมือจากบริเวณกระดูกส่วนไหนเป็นอันดับต่อไป

ยวีจันถึงกับหวาดกลัวจนขนลุกซู่อดที่จะร่างสั่นเทาไม่ได้ เมื่อถูกหลี่ชียემองเช่นนี้ ในเวลานี้ ภายใต้อายตาของหลี่ชียเอ เขารู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาจริงๆ รู้สึกเย็นยะเยือกเหมือนตกลงไปอยู่ในหลุมน้ำแข็งอย่างนั้น มีความรู้สึกที่สิ้นหวัง ยามที่หลี่ชียเอจ้องมองดูตัว

เขาอย่างละเอียดนั้น มันคล้ายตั้งเป็นมารร้ายกำลังจ้องมองดูเขา
อย่างนั้น

“เจ้า เจ้า เจ้าแน่จริงก็ฆ่าข้าเสียสิ” เวลานี้วีจันเองก็ทำ
ปากแข็ง พูดด้วยเสียงอันดังออกมา ความจริงแล้ว ที่เขาพูด
ออกมาในเวลานี้ไม่ได้มีความมั่นใจเลยแม้แต่น้อย ภายนอกดู
เข้มแข็ง แต่ภายในนั้นอ่อนแอมาก ไม่ได้อวดดีเหมือนก่อนหน้านี้อีก
ต่อไปที่คิดว่าตัวเองนั้นยโสโอหังยิ่ง

“ฆ่าเจ้า?” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “เจ้าเปรียบเสมือน
มดที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าของข้าเท่านั้น ต้องการฆ่าเจ้ามันง่ายยิ่งกว่า
เหยียบมดให้ตายสักตัวยังง่ายกว่าเสียอีก เจ้าคิดว่าข้าจะถือสากับ
การที่มีศพของมดสักตัวติดอยู่ใต้ฝ่าเท้าของข้ารี? อย่างมากข้าก็
แค่ค่อยๆ ไปถูกับสนามหญ้าเท่านั้นเอง”

วีจันถึงกับร่างสั่นเทิ้ม รู้สึกหนาวไปทั่วร่างเมื่อได้ยินหลี่ชีย่
พูดเช่นนี้ เวลานี้ เขาอยากจะทำปากแข็งแต่ก็ทำไม่ได้เสียแล้ว คำพูด
ของหลี่ชีย่สร้างความหวาดกลัวให้กับเขาได้จริงๆ ขาดแค่ไม่ได้
ปัสสาวะรดกางเกงเท่านั้นเอง

“แต่ว่า ข้าจะไม่ฆ่าเจ้าหรอกนะ” หลี่ชีย่ยิ้มเรียบเฉย มองดูวี
จันด้วยท่าที่ที่เย็นชา

วีจันรู้สึกโล่งอก ความรู้สึกนั้นเหมือนรอดตายได้อย่าง
หวุดหวิดอย่างนั้น เมื่อได้ยินคำพูดคำนี้ หันไปนั้น รู้สึกได้ว่าการมี
ชีวิตอยู่มันช่างวิเศษเหลือเกิน

“ที่ข้าไม่ฆ่าเจ้าไม่ใช่เพราะอะไร แต่ต้องการให้เจ้ารู้ ให้คนของตระกูลยวีได้รู้เอาไว้” หลี่ชียเอ่กล่าวเฉยเมยออกมาว่า “ต่อไปนี้ศิษย์ของตระกูลยวีหากพบเจอกับข้า ทางที่ดีให้คุกเข่าพุดกับข้า เพราะเป็นเกียรติของพวกเขาเจ้า”

“เจ้า...” ยวีจั่นทั้งตระหนกทั้งโกรธ เมื่อถูกหลี่ชียเอ่เหยียดหยามถึงเพียงนี้ แต่ เขาก็หวาดกลัวเมื่อต้องอยู่ภายใต้สายตาของหลี่ชียเอ่ จึงไม่กล้าเถียง

เวลานี้ หลี่ชียเอ่จึงได้ชักเท้าข้างที่เหยียบบนตัวของยวีจั่นกลับมา และเตะตัวเขาไปอยู่อีกข้างหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ใส่หัวกลับไปตระกูลยวีเสีย หากรู้จักกาลเทศะละก็ ต่อไปนี้รู้จักเลียมเนื้อเลียมตัวเสีย ไม่อย่างนั้น ข้าเร็วข้าจะเหยียบหัวสุนัขของเจ้าจนแหลก!” กล่าวจบหันหลังจากไปทันที

“เจ้า เจ้า เจ้าจ๋าเอาไว้ให้ดี ข้า ข้า ข้าต้องแก้แค้นแน่...” เมื่อหลี่ชียเอ่หันหลังเดินจากไปแล้ว ยวีจั่นที่ถูกเหยียดหยามเช่นนี้ไม่สามารถอดกลั้นความคับแค้นนี้เอาไว้ อดที่จะกล่าวออกมาไม่ได้

แต่ว่า เมื่อหลี่ชียเอ่ หันหลังกลับมา ยวีจั่นร่างสั่นเต็มริบหุบปากลงทันที ไม่กล้าพุดต่อให้จบ กล่าวจต้องขยับตัวถอยหนี แสบอยากจะหลบไปซ่อนตัวเอาไว้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

“ไอ้สวะ!” สำหรับคนที่หมดทางเยียวยาเช่นนี้ หลี่ชียเอ่ได้แต่ส่ายหน้า ชี้อร้านจะไปสนใจหันหลังเดินจากไปทันที

ยวีจั่นทำได้แค่มองตามจนหลี่ชียเอ่เดินจากไป ในเวลานี้ เขาไม่หลงเหลือความกล้าที่จะพุดคำพุดที่ขัดใจออกมา เขาถูกหลี่ชียเอ่ทำ

ให้ตกใจกลัวจริงจัง ไม่แน่มันหากหลี่ชียเย่อยู่อีกครั้งอาจถึงขั้น
ปีศาจระวาดก็เป็นได้

สำหรับขงเซี่ยะหมิงหวางนั้นนางไม่มีอะไรจะพูด บุคคลเฉก
เช่นยวีจั้นไม่เข้าตาหลี่ชียเย่อยู่แล้ว ถ้าหากหลี่ชียเย่ต้องการสังหาร
เขาละก็ ต่อให้มียวีจั้นสักร้อยคนยังไม่พอเลย

หลี่ชียเย่ไม่ให้ความสนใจในยวีจั้นอีกต่อไป เดินทางกลับเข้า
เมืองหมิงจูไป

ขงเซี่ยะหมิงหวางอาศัยอยู่บริเวณใจกลางมากที่สุดของเมืองหมิง
จู และเป็นสถานที่พักอาศัยของเจ้าเมืองเมืองหมิงจูแต่ละรุ่นที่
ผ่านมา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สะดุดตามากที่สุดบริเวณใจกลางเมือง
ของเมืองหมิงจูหาใช่เป็นฉนวนที่พำสำหรับเจ้าเมืองหมิงจู แต่เป็น
เจดีย์หมิงจู

เจดีย์หมิงจูถูกสร้างเอาไว้บนส่วนที่เป็นใจกลางมากที่สุดของ
เมืองหมิงจู และอยู่บริเวณที่เป็นจุดศูนย์กลางของเมืองหมิงจู ตัว
ของเจดีย์สูงตระหง่านทะลุเมฆา กระทบกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งปลูกสร้าง
ที่สูงที่สุดของเมืองหมิงจู

ลักษณะของเจดีย์หมิงจูมีความโบราณและเรียบง่าย ไม่มีการ
ตกแต่งอะไรมากมาย ก็แค่อาศัยอิฐสีเขียวยาวแต่ละก้อนก่อขึ้นไป
ส่วนบนสุดของเจดีย์หมิงจูมีลูกบอลกลมขนาดยักษ์ลูกหนึ่ง โดยลูก
บอลนี้มีสีเทาดำ คล้ายดังสร้างขึ้นมาจากหินผา

พูดจากใจ หลายคนที่เวลามองเห็นเจดีย์หมิงจูต่างไม่เข้าใจว่า
เหตุใดถึงได้ตั้งชื่อว่าเจดีย์หมิงจู ความคิดและมุมมองของคนส่วน

ใหญ่มองว่า ชื่อเจดีย์หิมิงจุควรเป็นเจดีย์วิเศษที่เปล่งประกายแวววับจึงจะถูก อย่างไรก็ตาม เจดีย์หิมิงจุแห่งนี้กลับสลดและอับแสง ไม่สมกับชื่อของมันเลยแม้แต่น้อย

อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่เคยมีใครรู้ถึงประวัติความเป็นมาของเจดีย์หิมิงจุ ต่อให้เป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองหิมิงจุนานที่สุดก็ไม่รู้ว่าเจดีย์หิมิงจุมีประวัติความเป็นมาอย่างไร

ในความทรงจำของผู้อาศัยอยู่ในเมืองหิมิงจุ ดูเหมือนว่านับจากวันแรกก็มีเจดีย์หิมิงจุตั้งอยู่ที่ตรงนั้นแล้ว เหมือนว่ามีเจดีย์หิมิงจุพร้อมๆ กับเมืองหิมิงจุแล้ว

กระทั่งมีผู้เฒ่าได้กล่าวว่า เจดีย์หิมิงจุถูกสร้างขึ้นก่อนสร้างเมืองหิมิงจุเสียอีก เจดีย์หิมิงจุตั้งตระหง่านอยู่ที่ตรงนั้นก่อนที่จะมีเมืองหิมิงจุเสียด้วยซ้ำ

คำพูดลักษณะเช่นนี้ไม่มีใครรู้ว่าจริงเท็จเป็นอย่างไร

หลี่ซีเยยืนอยู่หน้าเจดีย์หิมิงจุ มองดูเจดีย์หิมิงจุที่สูงตระหง่านทะลุเมฆาหลังนี้ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่จึงได้ละสายตากลับมาเอ่ยถามข่งเซี่ยะหิมิงหวางว่า “เจ้าเคยขึ้นไปบนเจดีย์หิมิงจุหรือไม่?”

“เคยขึ้นไปหลายครั้ง” ข่งเซี่ยะหิมิงหวางกล่าวว่า “บรรพบุรุษเคยพูดไว้ว่า เจดีย์หิมิงจุมีความลึกลับอยู่มาก”

“แต่ เจ้าไม่สามารถบรรลุถึง” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมย

ตอนที่ 1578 ทูตจากเมืองสมุทรสยบฟ้า

ขงเชี่ยะหมิงหวางถึงแขนหน้ามองดูเจดีย์หมิงจู หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ นางจึงสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า "เจดีย์หมิงจูมีความหมายลึกซึ้งดังทะเล ยืนอยู่บนนั้นก็คล้ายดังเป็นน้ำหยดหนึ่งท่ามกลางทะเลกว้างใหญ่เท่านั้นเอง ไม่มีคำคู่ควรจะกล่าวถึง ร้อยแปดพันเก้าวิธีก็จับต้นชนปลายไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรจะเริ่มต้นอย่างไร"

หลี่ซีเยเพียงยิ้มกล่าวเฉยเมยขึ้นว่า "ทุกอย่างเริ่มต้นยากเท่านั้นเอง ต่อให้เป็นทะเลที่กว้างใหญ่มากไปกว่านี้ ต่อให้ความหมายลึกซึ้งกว้างไกลมากไปกว่านี้ก็ต้องมีแหล่งที่เป็นต้นกำเนิดของมัน ก้าวไปที่ละก้าวๆ หากไม่สะสมไปที่ละก้าวไหนเลยจะได้ถึงพื้นลิ่ก้าวเดินตั้งแต่ชั้นล่างสุดของเจดีย์ขึ้นไปทีละก้าวๆ ด้วยท่วงท่าที่เลื่อมใสศรัทธามากที่สุดก้าวขึ้นไป กระทั่งถึงบนสุดของเจดีย์ ครั้งหนึ่งไม่สำเร็จ ลองใหม่ครั้งที่สอง ครั้งสองไม่สำเร็จ ครั้งที่สาม...ขอเพียงเจ้ายืนหยัดก็ต้องได้ผล"

"ก้าวขึ้นไปบนยอดเจดีย์ทีละก้าวๆ ?" ขงเชี่ยะหมิงหวางรู้สึกเหนือความคาดคิดยิ่งนัก นางถึงกับมองไปที่ยอดเจดีย์ เนื่องจากบรรพบุรุษเคยบอกเอาไว้ว่า ส่วนที่ล้ำค่าที่สุดของเจดีย์หมิงจูอยู่ที่ยอดเจดีย์

"โลกนี้ไหนเลยมีหอคอยลอยฟ้า" ท่าทางของขงเชี่ยะหมิงหวางทำให้หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า "ถูกต้อง อำนาคของเจดีย์หมิงจูอยู่บนยอดเจดีย์ แต่ว่า หากไม่ได้รับการสนับสนุน

จากเจดีย์หมีงูทั้งหลาย บนยอดเจดีย์ก็เพียงแค่ลูกบอลกลมๆ ลูกหนึ่งเท่านั้นเอง”

“คุณชายหลี่รู้เรื่องนี้ได้อย่างไรกัน?” ดูเหมือนเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวกับเมืองสมุทรสยบฟ้าหลี่ชีย่ล้วนแล้วแต่สามารถพูดเลื่อยแล้วได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่ลือชู่หนิงจะเป็นคนบอกเล่าให้กับเขา แม้ว่าลือชู่หนิงจะเป็นถึงเจ้าสำนักของเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่ทว่า นางไม่ได้เป็นผู้ดูแลเมืองหมีงู เกรงว่าลือชู่หนิงเองก็ไม่ได้รู้เรื่องความลับเกี่ยวกับเจดีย์หมีงู

หลี่ชีย่เพียงยิ้มไปตามอารมณ์ กล่าวว่า “เรื่องราวในโลกถ้าหากเข้าไปไม่รู้ นั่นคือเรื่องแปลก เรื่องที่เข้าไปไม่รู้ไม่เห็นว่ามันจะแปลกตรงไหน ไปทำความบรรลุมันให้ได้เถอะ หากเจ้าสามารถบรรลุเจดีย์หมีงูได้อย่างถ่องแท้ เจ้าจะได้รับประโยชน์ไม่สิ้นสุดไปชั่วชีวิต”

“ขอบคุณคุณชายที่ชี้แนะ” ช่งเซี่ยะหมีงูหวางโค้งคารวะเบาๆ ความจริงแล้ว นางรู้สึกสงสัยเป็นอย่างยิ่งกับการที่หลี่ชีย่สามารถล่วงรู้ความลับมากมายเกี่ยวกับเมืองสมุทรสยบฟ้า ในเมื่อหลี่ชีย่ไม่ต้องการพูดออกมา ช่งเซี่ยะหมีงูหวางจึงไม่ซักไซ้ต่อไป

ช่งเซี่ยะหมีงูหวาง และหลี่ชีย่เข้าไปยังจวนนกยูง พวกเขาเพิ่งจะเข้าไปภายในจวนก็มีคนสนิทเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นหลี่ชีย่ที่อยู่ข้างกายช่งเซี่ยะหมีงูหวาง เขาก็รีบมองไปหลายครั้งแต่ก็ไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก กล่าวเสียงแผ่วเบา กับช่งเซี่ยะหมีงูหวางว่า “ท่านเจ้าเมือง ทางสำนักได้ส่งคนมาที่นี่”

“ใครมา?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับเพ่งมองไปข้างหน้ากล่าวเสียงทุ้มต่ำขึ้นมา เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

ศิษย์ผู้นี้พูดเสียงแผ่วเบาว่า “ผู้อาวุโสซุน” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับมองหน้าหลี่ชียเอ่ที่หนึ่ง แล้วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “เป็นคนของบรรพบุรุษเย่”

บรรพบุรุษเย่ที่ศิษย์ผู้นี้พูดถึงก็คือ ศิษย์เอกของกู่จุนเย่จิวโจว!

“เข้าไปพบเขา” ช่งเซี่ยะหมิงหวางสั่งการด้วยท่าทีดูหนักแน่น จากนั้นเดินเข้าด้านในไป

“ท่านเจ้าเมือง ดูท่าไม่ได้มาดี ต้องเตรียมการเอาไว้หรือไม่?” ศิษย์ผู้นี้แสดงท่าทางงำคนออกมา กล่าวสำหรับเมืองหมิงจู่แล้ว พวกเขามีความระมัดระวังคนของเย่จิวโจวเสมอ

“ไปเถอะ” ช่งเซี่ยะหมิงหวางสั่งการแล้วก็สาวเท้าเข้าไปด้านใน คำพูดเหล่านี้ หลี่ชียเอ่ได้ยินทั้งหมด เขาเพียงแค่อึ้งๆ เท่านั้น และเดินเข้าไปด้านในพร้อมกับช่งเซี่ยะหมิงหวาง

ณ ห้องโถงใหญ่มีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนั่งรออยู่ก่อนแล้ว ผู้เฒ่าผู้นี้สวมชุดคลุมยาว นัยน์ตาคู่นั้นของเขาแหลมคมมาก ดูจากกลิ่นอายที่ออกมาจากตัวของเขาแล้ว เพียงพอที่จะบ่งบอกว่าผู้เฒ่าผู้นี้มีความแข็งแกร่งเพียงใด

ด้านข้างของผู้เฒ่ามีศิษย์ที่รูปร่างผอมบางผู้หนึ่งยืนอยู่คอยบริการเสิร์ฟน้ำชาให้ผู้เฒ่า ขณะที่ด้านข้างห้องโถงใหญ่ซ้ายขวา ยืนเรียงรายด้วยชายฉกรรจ์ โดยชายฉกรรจ์เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็น

ยอดฝีมือของเมืองสมุทรสยบฟ้าทั้งสิ้น พวกเขาสวมชุด
หมัดทะแม่ง บนตัวแฝกลิ่นอายที่น่ากลัวออกมา

พวกนี้ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่ศิษย์ของเมืองหมิงจู เป็นศิษย์ที่ผู้
อาวุโสชั้นแห่งเมืองสมุทรสยบฟ้า นำพามาด้วย ลองคิดดู ภายใน
เมืองหมิงจู และอยู่ในจวนของเจ้าเมืองหมิงจู ผู้อาวุโสชั้นแห่งเมือง
สมุทรสยบฟ้าถึงกับต้องพ่ายยอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้ เป็น
ความจริงที่การมาของเขาในครั้งนี้ดูจะไม่ได้มาดีเสียแล้ว

หลังจากที่ขงเชี่ยะหมิงหวางได้เข้ามาแล้ว ผู้อาวุโสชั้นได้ลุก
ขึ้นยืนและกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หมิงหวาง ไม่พบกันเสียนาน”

แม้ว่าผู้อาวุโสชั้นจะมาจากเมืองสมุทรสยบฟ้า และมีตำแหน่ง
เป็นถึงระดับผู้อาวุโส แต่ว่า หากเทียบตำแหน่งฐานะแล้วขง
เชี่ยะหมิงหวางมีฐานะสูงกว่า แม้ว่าขงเชี่ยะหมิงหวางอายุน้อย แต่
ว่า นางที่อยู่ในฐานะเจ้าเมืองหมิงจู นางมีฐานะอยู่ในระดับบรรพ
บุรุษ

“ผู้อาวุโสชั้น ให้”รอนานแล้ว” หลังจากขงเชี่ยะหมิงหวางนั่ง
ลงเรียบร้อยแล้วจึงพยักหน้าและกล่าวทักทาย

หลี่ชียเอเองก็ได้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งที่อยู่ด้านข้างด้วยท่าที่เมิน
เฉย เขากวาดตามองไปพิจารณาคนที่ผู้อาวุโสชั้นพามาอย่าง
ละเอียด

ยอดฝีมือที่ติดตามผู้อาวุโสชั้นมาและยืนอยู่สองข้างซ้ายขวา
ของห้องโถง ทุกคนต่างมีท่าทีที่ดูดีเหมือนธนูที่นำสายเอาไว้แล้ว
พวกเขาพร้อมที่จะบุกเข้ามาหากได้รับสัญญาณจากผู้อาวุโสชั้น

ยกเว้นเพียงศิษย์ตัวน้อยที่ยืนอยู่ข้างกายผู้อาวุโสซุนดูจะมีท่าทีกลัวอยู่บ้าง เขายกชุดน้ำชาด้วยมือทั้งสอง มักจะมองมาที่ช่งเชียะหมิงหวาง และหลี่ชียเอ๋อยู่เสมอ

ผู้อาวุโสซุนรู้สึกเห็นใจความคาดคิดอยู่เหมือนกัน เมื่อเห็นหลี่ชียเอ๋นั่งลงบนเก้าอี้ด้วยท่าทางที่ไม่เกรงใจใคร แรกทีเดียวเขายังเข้าใจว่าหลี่ชียเอ๋เป็นเพียงผู้ติดตามที่อยู่ข้างกายช่งเชียะหมิงหวางเท่านั้น

แต่ทว่า ผู้อาวุโสซุนก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เขายืนอยู่กลางห้องโถงโดยมียอดฝีมือยื่นเรียงรายซ้ายขวาสองข้าง เขาแสดงความคารวะแบบจีนต่อช่งเชียะหมิงหวาง กล่าวว่า "หมิงหวาง ครั้งนี้ข้าได้รับการไหว้วานจากเจ้าสำนักมาแสดงความยินดีต่อหมิงหวาง"

"เรื่องนายยินดีจากไหนกัน?" ช่งเชียะหมิงหวางไม่ได้หวั่นไหวเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

"หมิงหวางปกครองเกาะกลางทะเลหมิงจูด้วยธรรมาภิบาลสร้างสุขแก่มวลอาณาประชาราษฎร์ ในเกาะกลางทะเลหมิงจู ไม่เพียงแต่ประชาชนอาศัยอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข แม้แต่บรรดาสำนักร่างต่างๆ ก็ยอมศิโรราบให้กับเกาะกลางทะเลหมิงจู ผลงานยิ่งใหญ่ของหมิงหวางนับเป็นอันดับหนึ่งในสำนัก..." คำกล่าวชื่นชมที่เกินเลยล้นออกมาจากปากของผู้อาวุโสซุน

หากเป็นคนอื่น เมื่อได้ฟังคำพูดที่น่าฟังเช่นนี้แล้วคงรู้สึกตัวลอย เหมือนมองเห็นตนเองที่กำลังก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ เบียดเข้าสู่ระดับสูงสุด ยิ้มเยาะเย้ยต่อได้หล้า

มีเพียงช่องเขียะหมิงหวางที่มีท่าที่เรียบเฉย นั่งอยู่ตรงนั้นไม่มีท่าที่ที่ห้วนไหว กล่าวเรียบเฉยว่า “แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ไหนเลยน่ายินดีได้”

“ไม่ ไม่ ไม่ หมิงหวางถ่อมตนเกินไปแล้ว” ผู้อาวุโสซุนรีบส่ายหน้าและกล่าวว่า “บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายล้วนแล้วแต่เห็นว่าผลงานของหมิงหวางนั้นยิ่งใหญ่มาก เจ้าสำนักเองก็รู้สึกว่าการที่ให้หมิงหวางเฝ้ารักษาสถานที่ใดที่หนึ่งดูจะไม่เป็นธรรมดาต่อผู้มีฝีมือดังนั้น เจ้าสำนักและบรรดาบรรพบุรุษจึงตัดสินใจเลื่อนตำแหน่งหมิงหวางขึ้นเป็นผู้อาวุโสเอกรุ่นบุกเบิก ประจำอยู่ที่เมืองสมุทรสยบฟ้า คอยช่วยเหลือเจ้าสำนักปกครองบ้านเมือง

แม้ว่าช่องเขียะหมิงหวางเวลานี้อยู่ในระดับของบรรพบุรุษแน่นอนที่สุด หากเลื่อนตำแหน่งให้เป็นผู้อาวุโสเอกรุ่นบุกเบิก ถ้าดูจากตำแหน่งแล้วนับว่าสูงขึ้น อีกทั้งยังได้เป็นมือซ้ายมือขวาของเจ้าสำนัก สำหรับช่องเขียะหมิงหวางแล้ว นับว่าอำนาจและเวทีให้เล่นก็จะมากขึ้น ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่เมืองหมิงจูเท่านั้น แต่เป็นการทอดสายตามองไปทั่วเมืองสมุทรสยบฟ้าตลอดจนทั่วมหาสมุทรอุดร

“อย่างนั้นรี?” สำหรับการเลื่อนตำแหน่งในลักษณะเช่นนี้ ช่องเขียะหมิงหวางไม่ได้มีท่าที่ที่ยินดี ตรงกันข้ามกลับเรียบเฉยมาก

“เรื่องจริงแท้แน่นอน นี่คือคำบัญชาของสำนัก” เวลานี้ ผู้อาวุโสซุนได้หยิบเอาม้วนคำสั่งออกมาวางอยู่ตรงหน้าของช่องเขียะหมิงหวางแล้วคลี่ออก กล่าวว่า “คำบัญชานี้มีการลงนามโดยบรรดาบรรพบุรุษและเจ้าสำนัก”

ขงเซี่ยหมิงหวางมองดูทีหนึ่ง เพียงยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ผู้
อาวุโสซุน ในฐานะเป็นผู้อาวุโสสมควรจะทราบว่า ข้าคือเจ้าเมืองห
มิงจูไม่ต้องปฏิบัติตามคำบัญชาประเภทนี้อยู่แล้ว หากจะต้องเป็น
คำบัญชา ที่ข้าต้องการคือโองการ โองการของเจ้าสำนัก ไม่ใช่คำ
บัญชาที่ลงนามกันมาเช่นนี้!

“หากไม่มีโองการ คำบัญชาที่มีการลงนามกันมาแล้วแต่
ไม่มีผลในเมืองหมิงจู” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ขงเซี่ยหมิงหวาง
เก็บงำสีหน้าที่มีรอยยิ้ม กลายเป็นท่าทีที่เคร่งขรึมขึ้นมา

ที่ขงเซี่ยหมิงหวางพูดมาก็ถูก โองการมีฐานะสูงกว่าคำบัญชา
เนื่องจาก โองการใช่เป็นเพียงการลงนามเท่านั้น ยังมีสุดยอด
ปณิธานของเจ้าสำนักอีกด้วย!

ผู้อาวุโสซุนหัวเราะเล็กน้อย ทีหนึ่ง กล่าวว่า “หมิงหวาง ท่าน
สมควรรู้ว่า เวลาที่สำนักอยู่ในเวลาที่ไม่ปกติ ถ้าหากหมิงหวางไม่
เชื่อ สามารถเดินทางยังเมืองสมุทรสยบฟ้าด้วยตนเอง เมื่อพบกับ
เจ้าสำนักเองแล้วทุกอย่างก็จะเข้าใจ ต่อให้หมิงหวางไม่เชื่อข้า แต่
เจ้าสำนักคงเชื่อได้สินะ”

ขงเซี่ยหมิงหวางสายหน้า กล่าวว่า “ผู้อาวุโส ความสัมพันธ์
ส่วนตัวก็เป็นส่วนของความสัมพันธ์ส่วนตัว แต่กฎของสำนักไม่
สามารถทำลายได้ เพราะนอกจากจะต้องมีโองการของเจ้าสำนัก
แล้ว ยังจะต้องมีสายของกองทัพมังกรดำ สายของบรรพบุรุษ และ
บรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุนลงนามร่วมกันในโองการ
จึงจะมีผล มิฉะนั้นล่ะก็ ใครก็ไม่สามารถโยกย้ายเมืองหมิงจูได้”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ช่งเซี่ยหะหมิงหวางมองดูผู้อาวุโสซุน และกล่าวว่า “ผู้อาวุโสซุนในฐานะผู้อาวุโสไม่น่าจะ 모르เรื่องนี้ กระจ่าง? หากไม่มีสองสิ่งนี้ ข้าจะไม่เข้าไปยังเมืองสมุทรสยบฟ้า อยู่ แล้ว และจะไม่มี การเคลื่อนย้ายกำลังพลของเมืองหมิงจู้แม้แต่คน เดียว!”

ผู้อาวุโสซุนหัวเราะเฉือนๆ ทำท่าถูมือไปมา กล่าวว่า “หมิง หวาง สภาพการณ์ภายในของเมืองสมุทรสยบฟ้าในเวลานี้ใช้ว่า ท่านจะไม่รู้ บรรดาบรรพบุรุษจำนวนมากถูกขังเอาไว้ในห้องประชุม มังกรดำ รวมทั้งบรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุน ในเวลานี้ บรรดาบรรพบุรุษจึงไม่สามารถลงนามในโองการให้หมิงหวางได้...”

“...แน่นอน หมิงหวางโปรดวางใจ รอให้เปิดประตูห้องประชุม มังกรดำได้แล้ว บรรดาบรรพบุรุษจะต้องลงนามในโองการให้กับหมิงหวางแน่นอน ข้าเชื่อว่าการแต่งตั้งหมิงหวางยังคงมีผลบังคับใช้ การที่หมิงหวางมีผลงานดีเด่นได้รับการเลื่อนตำแหน่งนับว่าเป็น เรื่องที่สมเหตุสมผลอยู่แล้ว”

ช่งเซี่ยหะหมิงหวางถึงกับหัวเราะขื่นมากกับคำพูดเช่นนี้ การ หัวเราะของนางนับได้ว่างามหยาดเยิ้มเหลือเกิน

ที่ว่าเป็นการเลื่อนตำแหน่งนั้นเป็นเพียงการล่อลือออกจากถ้ำ เท่านั้นเอง เวลานี้ กล่าวสำหรับสายของเยลิวโจวแล้ว ที่พวกเขาไม่สามารถควบคุมได้ก็คือเกาะกลางทะเลหมิงจู้ เพราะบุคคลภายนอก ไม่สามารถเข้าครอบครองเมืองหมิงจู้ได้อยู่แล้ว

ขณะที่ฐานะของช่งเซี่ยหะหมิงหวางนั้นถูกต้องตามกฎหมายอยู่แล้ว ตำแหน่งเจ้าเมืองของนางใช้ว่าคิดจะปลดก็สามารถปลดได้ ต่อให้

เยลิวโจวสามารถควบคุมเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้ทั้งหมด ก็ไม่สามารถปลดตำแหน่งเจ้าเมืองของช่องเขียะหมิงหวางออกได้ตามใจปรารถนา

ดังนั้น เวลานี้ พวกของเยลิวโจวจึงคิดใช้วิธีเลื่อนตำแหน่งมาโยกให้ช่องเขียะหมิงหวางออกไปจากเมืองหมิงจู ขอเพียงช่องเขียะหมิงหวางออกไปจากเมืองหมิงจู ต่อให้พวกของเยลิวโจวไม่สามารถตั้งตำแหน่งเจ้าสำนักใหม่ได้ แต่ว่า เมื่อไม่มีเจ้าเมืองที่ถูกต้องตามกฎหมายเช่นช่องเขียะหมิงหวางแล้ว พวกของเยลิวโจวก็มีโอกาสสูงที่จะควบคุมเมืองหมิงจูได้

แน่นอนที่สุด เรื่องของการเลื่อนตำแหน่งนั้น เป็นเรื่องนานาจิตตัง คิดจะประสบความสำเร็จกับตำแหน่งที่สูงขึ้นในเมืองสมุทรสยบฟ้า หรือมีผลงานมากกว่า การเลื่อนตำแหน่งก็นับเป็นทางออกที่ไม่เลวนัก

แต่ว่า กล่าวสำหรับช่องเขียะหมิงหวางแล้วมันต่างกัน เวลาในเมืองสมุทรสยบฟ้ากำลังอยู่ในภาวะคับขัน เช่นที่ลือซู่หึงเคยฝากฝังนางเอาไว้ในอดีต เมืองหมิงจูจะต้องกลายเป็นปรាកการด้านสุดท้ายของเมืองสมุทรสยบฟ้า

ตอนที่ 1579 สยบ

ช่งเซี่ยะหมิงหวางมองดูผู้อาวุโสชุน เอ๋ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ผู้อาวุโสชุน ใ้ว่าข้าจะไปรับตำแหน่งไม่ได้ ข้าต้องการพบเจ้าสำนัก ถ้าหากเจ้าสำนักมาพบข้าที่เมืองหมิงจู ข้าก็จะพิจารณาไปรับตำแหน่ง!”

พวกของเย่ฉิวโจวต้องการโยกช่งเซี่ยะหมิงหวางออกไป ขณะที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางในเวลานี้ก็ได้มอบโจทย์ยากให้กับพวกของเย่ฉิวโจว เวลานี้แม้ว่าช่งเซี่ยะหมิงหวางติดต่อกับลือชู่หนิงไม่ได้ แต่นางเชื่อว่าลือชู่หนิงได้ถูกพวกของเย่ฉิวโจวกักบริเวณเอาไว้แล้ว

ถ้าหากลือชู่หนิงมาที่เมืองหมิงจูจริงล่ะก็ นับว่าเป็นโอกาสสำหรับช่งเซี่ยะหมิงหวาง เพราะว่าไม่เพียงมีโอกาสช่วยเหลือลือชู่หนิงเอาไว้ ขณะเดียวกันยังสามารถร่วมมือกับลือชู่หนิง รุกกลับพวกของเย่ฉิวโจว

“หมิงหวาง เรื่องนี้ทำให้ข้าลำบากใจเสียแล้ว” ผู้อาวุโสชุน ถึงกับหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า “เวลานี้เจ้าสำนักยากที่จะปลื้มตัว พวกของบรรพบุรุษชานล้วนแล้วแต่ถูกขังเอาไว้ในห้องประชุมมังกรดำ ทำให้เจ้าสำนักร้อนใจเป็นยิ่งนัก เวลานี้ เจ้าสำนักกำลังกักตนเพื่อศึกษาความลึกลับมหัศจรรย์ของห้องประชุมมังกรดำ ไม่สามารถปลื้มตัวได้ หากหมิงหวางไม่ขัดข้องล่ะก็ สามารถไปที่สำนักเพื่อพบกับเจ้าสำนัก...”

ขงเซี่ยะหมิงหวางสายห้วกล่าวตัดบทผู้อาวุโสซุน "ผู้อาวุโส ข้าได้ให้คำตอบแล้ว ไม่ก็ให้เจ้าสำนักมาพบข้า ไม่ก็เอาโองการที่ ถูกต้องตามกฎของสำนักมา มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าจะไม่ไปจากเมืองหมิง จูอย่างเด็ดขาด!"

ผู้อาวุโสซุนรีบกล่าวขึ้นว่า "หมิงหวาง ไฉนจะต้องเคร่งครัดกับ กฎเก่าๆ เล่า หมิงหวางไม่ลองปรับเปลี่ยนสัณนิท บางทีสิ่งนี้อาจมี ประโยชน์ยิ่งต่อหมิงหวางในอนาคต การไปที่สำนักของหมิงหวาง ในครั้งนี้เป็นอนาคตที่ไม่อาจประเมินได้ การก้าวสู่จุดสูงสุด..."

"ผู้อาวุโส ไม่จำเป็นต้องกล่าวมากความ พวกเรายังคงปฏิบัติ ตามกฎเถอะ ไร้กฎระเบียบงานไม่สำเร็จ" ขงเซี่ยะหมิงหวางกล่าว ตัดบทผู้อาวุโสซุน

"หมิงหวางทำให้ข้าต้องลำบากแล้ว" ผู้อาวุโสซุนถึงกับพูดว่า "ข้าต้องกลับบ้านมือเปล่า แล้วจะให้คำตอบเจ้าสำนักอย่างไร ให้ คำตอบบรรดาผู้อาวุโสได้อย่างไร?"

"เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ก็ต้องอาศัยวิธีการที่อ้อมค้อม กู้จุนก็ตี เยลิวโจวกี่ช่าง ออกจะขาดลักษณะอันน่าเกรงขามไป ชาตินี้กู้จุนดู จะระมัดระวังตัวมากไปแล้วกรรมัง" ในเวลานี้เอง หลี่ซีเยถึงกับ หัวเราะขึ้นมา สายหน้าและกล่าวว่า "กู้จุนในครั้งนั้นนับว่าเปี่ยม ด้วยลักษณะความเป็นอันธพาล ครั้งนั้นมีเรื่องอะไรที่เขาไม่กล้า ทำ? หากเปลี่ยนเป็นตัวเขาในครั้งนั้น เมื่อต้องการเมืองหมิงจูก็จะ สงกองทัพมาโจมตีเอาตรงๆ เวลานี้ ทำไมถึงเปลี่ยนเป็นใช้วิธีการ เด็กลงๆ เช่นนี้ เรียกว่าดูไม่ได้เลย"

เดิมหลี่ชียเอ่ย์นั่งสงบเงียบอยู่ตรงนั้น โดยตลอดไม่ได้พูดอะไร ออกมา ผู้อาวุโสซุนก็ไม่ได้ให้ความสนใจเขามากนัก น่าเสียดาย พลันที่เขาปรึปากก็คุยโวโอ้อวดอย่างไรร่างอาย ทำให้สีหน้าของผู้อาวุโสซุนเปลี่ยนไปมากทีเดียว

“ไอ้หนู เจ้าเป็นใคร!” ผู้อาวุโสซุนตวาดเสียงดังออกมาทันที

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ่ย์ไม่ได้มองไปที่ผู้อาวุโสซุน เขาเพียงมองไปที่คนๆ หนึ่งเท่านั้น เผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา และกล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “เป็นเพียงบุคคลภายนอกคนหนึ่งเท่านั้น บุคคลภายนอกที่ชอบแสร้งเรื่องชาวบ้านคนหนึ่ง”

“หมิงหวาง นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?” สีหน้าของผู้อาวุโสซุนพลันเปลี่ยนไป กล่าวเสียงทุ้มต่ำกับขงเชีเยะหมิงหวางว่า “นี่มันเป็นเรื่องความลับภายในสำนักของเรา ให้คนนอกมาอยู่ด้วย เท่ากับเป็นโทษหนักฐานขโมยความลับ ขณะที่หมิงหวางรู้ทั้งรู้ว่าเขาไม่ใช่คนของสำนัก ยิ่งคงพาเขาเข้ามาอยู่ตรงนี้ หมิงหวาง นี่เป็นการเห็นแก่ความสัมพันธ์ส่วนตัว...”

“เออละ ไม่ต้องพูดเสียเลิศหรูก็ได้” ขงเชีเยะหมิงหวางยังไม่หันไปตอบ หลี่ชียเอ่ย์โบกมือตัดบทผู้อาวุโสซุน ยิ้มกล่าวว่า “ไปๆ มาๆ พวกเจ้ายังคงต้องการแย่งชิงเมืองหมิงจู่ เฮ้อ เย่จิวโจวนะแก่แล้ว กูจุนก็ใจเสาะเสียแล้ว ด้วยอารมณ์ของพวกเขาในอดีต หากต้องการก็จะมาแย่งชิงเอาตรงๆ ! เออละ กลับไปเสีย ไปบอกกูจุนก็ดี เย่จิวโจวก็ช่าง “ไสหัวไปเสีย”

“ผู้เยาว์ อย่านำได้ลบหลู่บรรพบุรุษของข้า!” สีหน้าของผู้อาวุโสซุนเปลี่ยนไปมาก ร้องเสียงดังออกมาว่า “เด็กๆ จับมันเอาไว้!”

เวลานี้ ชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่สองข้างซ้ายขวาของห้องโถงได้ก้าวออกมาทันที เข้าล้อมหลี่ชียเอเอาไว้! พวกเขามีท่าทีที่ดุดันและกลืนอายสังหาร ไม่ได้คิดจะจับเป็นหลี่ชียเอ

“หมิงหวาง เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา จะต้องมีการอธิบายกับทางสำนัก...” ผู้อาวุโสคนหนึ่งกล่าวเสียงทุ้มต่ำต่อขงเฉียะหมิงหวาง

กล่าวสำหรับพวกของผู้อาวุโสคนอื่นๆ พวกเขาต้องการให้เรื่องนี้ลุลุลามใหญ่โตให้มันรู้แล้วรู้รอดไป เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พวกเขาก็จะมีเหตุผลในการส่งกำลังทหารเข้ามาประจำการในเมืองหมิงจู่

เสียง “ปัง ปัง ปัง...” ดังขึ้น ทันใดนั้นเอง ยอดฝีมือทั้งหมดที่เข้าไปรายล้อมหลี่ชียเอเอาไว้ล้วนแล้วแต่ตัวลอยออกไป กระจกเลือดออกมาอย่างแรง จากนั้นได้ยินเสียงดังปุกปุก ทั้งหมดถูกกระแทกไปตกอยู่ด้านนอกห้องโถง ไม่สามารถลุกขึ้นมาได้ในขณะนี้

หลี่ชียเอนั่งอยู่ตรงนั้นไม่ได้ขยับตัวด้วยซ้ำ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนว่าเขาลงมือได้อย่างไร

“ให้คำตอบ? ข้าจะให้คำตอบกับเจ้า” ผู้อาวุโสคนหนึ่งพูดยังไม่ทันขาดคำ มือของหลี่ชียเอกางออก ตั้งเป็นภูเขาขนาดใหญ่ลูกหนึ่งที่ซัดเข้าหาผู้อาวุโสคนหนึ่ง

สีหน้าของผู้อาวุโสคนอื่นๆ เปลี่ยนไป เมื่อเห็นมือขนาดใหญ่ที่เสมือนตั้งภูเขาขนาดยักษ์ซัดเข้ามา จึงร้องเสียงดังออกไป พร้อมกับเสกเอาอาวุธวิเศษของตนออกมา

“ปัง” แต่ว่า ผลที่ออกมายังคงเหมือนเดิม ต่อให้อาวุธวิเศษของ
ผู้อาวุธโสซุนทรงพลังเป็นอันมากก็จริง ยังคงไม่สามารถคุมครองเขา
ได้ ตัวเขาลอยไปตามแรง กระอักเลือดออกมาอย่างรุนแรง

“อาจารย์...” ศิษย์ที่ทำหน้าที่ยกถาดน้ำชาให้กับผู้อาวุธโสซุน
ถึงกับพวา เมื่อเห็นผู้อาวุธโสซุนถูกระแทกจนตัวลอยออกไป ชาย
หนุ่มผู้นี้ถึงกับวิ่งออกไปอย่างรวดเร็วด้วยใบหน้าที่ขาวซีด รีบเร่ง
พยุงตัวผู้อาวุธโสซุนขึ้นมา

“เจ้า เจ้า เจ้าเป็นใคร!” สีหน้าของผู้อาวุธโสซุนในเวลานี้ถึงกับ
ขาวซีด ในฐานะที่เป็นถึงระดับผู้อาวุธโสของเมืองสมุทรสยบฟ้า เขา
ย่อมไม่ใช่มีเพียงชื่อเสียงลอมปอมเท่านั้น แต่ว่า มาวันนี้กลับไม่
สามารถรับได้กระหังฝ่ามือเดียวของผู้อื่น ย่อมสามารถจินตนาการ
ได้ว่าฝ่ายตรงข้ามน่ากลัวเพียงใด ลักษณะเช่นนี้ต้องเป็นระดับ
จักรพรรดิเทพอย่างแน่นอน ผู้ที่น่ากลัวและมีกำลังเช่นนี้ ต้องไม่ใช่
ผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามแน่นอน

“หลี่ชียเอ” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมย “บางที เจ้าอาจเคยได้
ยินชื่อของข้ามาแล้ว”

“คนโหดอันดับหนึ่ง...” ต่อให้เป็นคนอย่างผู้อาวุธโสซุนเมื่อได้
ยินชื่อนี้แล้ว ถึงกับถอยหลังไปหลายก้าว สีหน้าแปรเปลี่ยนไปมาก
ทีเดียว

เวลานี้ ต่อให้เป็นถึงระดับผู้อาวุธโสของเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้วก็
ตาม แต่ว่า เขาต้องตกใจเป็นอันมาก เนื่องจากชื่อของคนโหด
อันดับหนึ่งดังเหลือเกิน ดังจนสามารถทำให้ผู้คนจำนวนมากต้อง
ตกใจยิ่งนัก

ครานั้น ได้ทำลายเขาท่าคง นครเทศพรรคเซียนเหิน ด้วยผลงานเช่นนี้เป็นที่สะเทือนขวัญแดนมนุษย์กษัตรามากเหลือเกิน เมื่อมีการเอ่ยถึงชื่อของ "คนโหดอันดับหนึ่ง"แล้ว ไม่ว่าใครก็ต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วน

ในปัจจุบัน ชื่อของ "คนโหดอันดับหนึ่ง" เป็นที่รู้จักกันทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตรา ตรงกันข้าม ชื่อ "หลี่ชียเอ" กลับค่อยๆ ไม่มีใครพูดถึงอีก เมื่อมีการพูดถึงผลงานของเขา สิ่งแรกที่สะท้อนออกมาคือ "คนโหดอันดับหนึ่ง" ไม่ใช่ชื่อของเขา

เมืองสมุทรสยบฟ้ามีชื่อเสียงโด่งดังในมหาสมุทรอุดร แต่ทว่าผู้อาวุโสซุนเองก็รู้ดี คนโหดอันดับหนึ่งฆ่าได้แม้กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพของพรรคเซียนเหิน ไม่กลัวแม้แต่พรรคเซียนเหินแล้วเขาจะกลัวเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขาหรือ? ย่อมไม่กลัวแน่นอน! ถ้าหากเวลานี้คนโหดอันดับหนึ่งคิดสังหารเขาละก็ จะไม่ไปคำนึงถึงว่าเขาจะเป็นระดับผู้อาวุโสของเมืองสมุทรสยบฟ้าหรือไม่อย่างแน่นอน

"ดีมาก" ท่าทีของผู้อาวุโสซุนล้วนอยู่ในสายตาของหลี่ชียเอ จึงยิ้มกล่าวอย่างนัยนัยว่า "ในฐานะศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้ารู้จักค่ากว่ากลัวนับเป็นเรื่องดี หากไม่รู้จักค่าว่าตายละก็ ข้าจะได้ลงมือสังหารเจ้าเสีย"

สีหน้าของผู้อาวุโสซุนเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ ถึงกับก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว

"เมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขา พวก พวกเขา ไม่ ไม่ ไม่กลัวใครทั้งนั้น" จังหวะที่ผู้อาวุโสซุนถูกทำให้ตกใจจนต้องก้าวถอยหลังไป

หนึ่งก้าวนั้น ศิษย์คนนั้นที่ประคองผู้อาวุโสซุนเอาไว้ได้รวบรวมความกล้าและพูดขึ้น แม้ว่าเขาได้รวบรวมความกล้าแล้วก็ตาม แต่ทว่า คำพูดก็ยังไม่สิ้นไหล

ผู้อาวุโสถึงกับตกใจยิ่ง รีบดึงตัวชายหนุ่มผู้นี้ไปอยู่ด้านหลังของตน ชายหนุ่มผู้นี้เป็นศิษย์ของตน ประกटิเชื่อฟังเขามาก เขาพึงพอใจกับศิษย์ที่เฉลียวฉลาดคนนี้มาก เขาไม่ต้องการให้ศิษย์ของตนต้องตายด้วยน้ำมือของคนโหดอันดับหนึ่ง

“เจ้ามีชื่อว่าอะไร?” หลี่ชียเอเผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า ขณะจ้องมองไปที่ชายหนุ่มผู้นี้

ผู้อาวุโสซุนถอยหลังหนึ่งก้าว ให้ศิษย์ของตนแอบอยู่ด้านหลังของตน และกล่าวว่า หลี่ชียเอ เมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเราไม่เคยมีความแค้นกับเจ้า ทำไมจะต้องมาหาเรื่องเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเรา!”

หลี่ชียเอไม่สนใจผู้อาวุโสซุน มองดูชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลังผู้อาวุโสซุน ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าชื่ออะไร?”

ชายหนุ่มลั่นเลนิดหนึ่ง สุดท้าย รวบรวมความกล้าไม่ยากให้เมืองสมุทรสยบฟ้าเสียหน้า เงยหน้าและพูดออกไปว่า “ข้า ข้า ข้า ชื่อว่าหลินฉี”

หลี่ชียเอถึงกับเผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมาให้เห็นขณะมองดูชายหนุ่มผู้นี้ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่จึงได้ละสายตากลับมา โบกมือเบาๆ ว่า “พวกเจ้าใส่หัวไปให้หมด ข้าไม่ต้องการเห็นหน้าพวก

เจ้า จะเป็นกัจฉนก็ดี เยลิวโฉวกก็ช่าง กลับไปบอกพวกเขาว่า ข้า หลี
ชีเยมาแล้ว!”

สีหน้าของผู้อาวุโสซุนดูไม่จริงจังนัก แต่ว่า เวลานี้เขาไม่หา
เรื่องกับขงเชี่ยะหมิงหวางอีกต่อไป เมื่อต้องพบเจอกับบุคคลเช่นคน
โหดอันดับหนึ่งแล้ว วิธีที่ฉลาดที่สุดก็คือรีบหนีไปเสีย มิฉะนั้นล่ะก็
ไม่ว่าผู้้นั้นจะมีความแข็งแกร่งแค่ไหนก็ตาม ไม่ว่ามีผู้ให้การ
สนับสนุนที่แข็งแกร่งเพียงใด ล้วนแล้วแต่ใช้การไม่ได้ สิ่งเดียวที่ทำให้
ให้มีชีวิตอยู่ต่อไปก็คือรีบหนีไปเสีย

ผู้อาวุโสซุนไม่พูดให้มากความ รีบเร่งนำพาศิษย์ของตนและ
คนอื่น ๆ หนีหลังจากไป เพียงชั่วพริบตาเดียวก็หนีหายไปแล้ว

“คุณชาย เมื่อทำเช่นนี้แล้ว จะทำให้พวกบรรพบุรุษเยมีข้ออ้าง
มากขึ้นไปอีกแล้ว” ขงเชี่ยะหมิงหวางถึงกับยิ้มเฉือนๆ และพูด
ออกมาเมื่อเห็นผู้อาวุโสซุนหลบหนีไปแล้ว

หลีชีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ข้ออ้างไม่ข้ออ้างอะไร พวก
เยลิวโฉวหากคิดครอบครองเมืองหมิงฉู จะมีข้ออ้างหรือไม่มีข้ออ้าง
พวกเขาก็จะทำ”

ขงเชี่ยะหมิงหวางได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ เหตุผลข้อนี้เขาก็
เข้าใจ สิ่งที่นางสามารถทำได้ก็คือตั้งเวลาออกไปเท่านั้น

“ไม่รู้ว่าจะเจ้าสำนักเป็นอย่างไรบ้าง” ขงเชี่ยะหมิงหวางถึงกับ
กล่าวด้วยความกังวล พวกบรรพบุรุษซันที่ถูกขังเอาไว้ในห้อง
ประชุมมังกรดำกลับจะปลอดภัยกว่า ขณะนี้ลือซุ่ยหนึ่งซึ่ง

ปราศจากอำนาจกลับจะไม่ปลอดภัย ไม่แน่นัก ชีวิตอาจตกอยู่ใน
กำมือของพวกเขาเย่ฉิวโจว

“เรื่องนี้เจ้ากังวลมากเกินไปแล้ว” หลี่ซีเย่หัวเราะและสายหน้า
เบาๆ กล่าว “เจ้าดูถูกนางมากเกินไปแล้ว อีกอย่าง แม้ว่าเย่ฉิวโจว
จะแข็งแรงแรงมาก แต่ว่า ลือชู่หนิงมีทวนมังกรดำในมือ หากนาง
คิดจะหนีจริงๆ เย่ฉิวโจวก็ขวางนางเอาไว้ไม่ได้! การที่นางรั้งอยู่ที่
นั้นย่อมต้องมีเหตุผล”

“หวังว่าเป็นเช่นนั้น” ช่งเซี่ยะหมิงหวางกล่าวอย่างจนปัญญา
นางเองก็เข้าใจดีว่าเจ้าสำนักเป็นคนที่ฉลาดเฉียบแหลมและมี
สายตาที่ยาวไกล ไม่ตกอยู่ในมือของศัตรูง่ายตาย แต่ การอยู่ในถ้ำ
เสือแดนมังกร ทำให้นางยังคงรู้สึกเป็นกังวล

“เรื่องหยุมหยิมเช่นนี้วางเอาไว้ข้างๆ เถอะ” หลี่ซีเย่พูดเฉยเมย
ว่า “ตามเข้าไปที่เมืองฟงเหวินสักครั้ง ข้าพาเจ้าไปพบกับคนๆ
หนึ่ง”

ตอนที่ 1580 เมืองพงเหวิน

“ไปเมืองพงเหวิน?” คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ช่งเชียะหมิงหวางตะลึงนิดหนึ่ง “ไปพบใครที่เมืองพงเหวิน?”

“คนที่มีประโยชน์ต่อเจ้า คนที่มีประโยชน์ต่อเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเจ้า คนที่สามารถเป็นผู้หนุนหลังให้กับเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเจ้า” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวท่าทีเฉยเมย

“เป็นผู้หนุนหลังให้กับเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเรา?” คำพูดเช่นนี้ยิ่งทำให้ช่งเชียะหมิงหวางตะลึงมากขึ้นกว่าเดิมอีก ถ้าหากเปลี่ยนเป็นคนอื่นแล้วพูดออกมาเช่นนี้ ไม่น่าแน่ช่งเชียะหมิงหวางอาจจะหัวเราะขึ้นมากก็ได้

ใครเป็นหนึ่งในมหาสมุทรอุดร เมืองสมุทรสยบฟ้า! ต่อให้ทอดสายตามองออกไปทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตรา เมืองสมุทรสยบฟ้าก็เป็นสำนักที่สามารถติดอันดับกับเขาได้ กล่าวสำหรับเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขาก็แล้ว ยอดฝีมือมีอยู่มากมาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขายังมีระดับจักรพรรดิเทพปราศจากผู้ต่อกรเช่นเยจิวโจว สำหรับกู่จุนที่อยู่ในตำนาน ยิ่งลึกล้ำยากจะหยั่งถึง

ที่มหาสมุทรอุดรมีเพียงเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขาก็เป็นผู้หนุนหลังให้กับคนอื่น ไหนเลยต้องให้คนอื่นมาหนุนหลังให้กับเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขา

เวลานี้ หลีซีเยกลับบอกว่าหาคนๆ หนึ่งมาเป็นผู้หนุนหลังให้กับเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเขา แล้วจะไม่ให้ขงเชีเยหมิงหวางต้องตะลึงได้อย่างไร แต่ว่า หลีซีเยในฐานะที่เป็นคนโหดอันดับหนึ่งที่มีชื่อโหดอันโด่งดัง ย่อมไม่พูดล้อเล่นอย่างเด็ดขาด

“ที่คุณชายพูดถึงคือยวีไต้จวินรึ?” ขงเชีเยหมิงหวางคิดไปคิดมา หนึ่งเดียวที่นางคิดได้ก็มีเพียงคนเดียวเท่านั้น

หากจะบอกว่าใครบ้างในมหาสมุทรอุดรสามารถทำให้เมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขาต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วนล่ะก็ คงมีแต่ยวีไต้จวินเท่านั้น นางคือคนๆ เดียวที่สามารถเคียดป่าเคียดไห่ไล่กับกู่จุนได้

“ไม่ใช่” หลีซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “ในเมืองฟงเหวิน นอกจากยวีไต้จวินแล้วยังมีคนอื่นๆ อีก”

“เช่นนั้นต้องอภัยที่น้องมีความรู้ตื่นเขินแล้ว” ขงเชีเยหมิงหวางถึงกับพูดว่า “น้องไม่เคยได้ยินว่ายังมีระดับสะเทือนฟ้าเช่นนี้มาก่อน” เรื่องนี้หาใช่เป็นการทะนงตนของนาง

ผู้ที่สามารถเป็นผู้หนุนหลังให้กับเมืองสมุทรสยบฟ้าได้อย่างแท้จริงในมหาสมุทรอุดร ย่อมต้องเป็นประเภทสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ มิฉะนั้นแล้ว กับคนอื่นๆ ใครจะเป็นผู้หนุนหลังให้กับใครยังไม่รู้เลย

“เจ้าไม่รู้ ไม่ได้หมายความว่าต้องไม่มี” หลีซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ยอดฝีมือในโลกมีจำนวนนับไม่ถ้วน หาไม่แล้วเฉกเช่นยอดฝีมืออย่างกู่จุน คงไม่อยู่อย่างเฉียมตัวมายุคหนึ่งเต็มๆ”

สำหรับคำพูดลักษณะเช่นนี้ ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่อยู่ในฐานะที่จะไปวิจารณ์ได้ จะอย่างไรเสียกล่าวสำหรับนางแล้ว สิ่งนี้เป็นเพียงการแย่งชิงอำนาจภายในของเมืองสมุทรสยบฟ้าเท่านั้น แม้ว่านางจะอยู่ในตำแหน่งที่เป็นปฏิปักษ์กับสายของเย่จิวโจว แต่นางจะไม่ไปกล่าววาจาอันเป็นการลดค่าบรรพบุรุษของสำนักตน

“คุณชาย เรื่องของเมืองหมิงจูมีความสำคัญยิ่ง หากเข้าไปจากเช่นนี้เกรงจะไม่เหมาะ มันจะไม่ไปเข้าทางของพวกบรรพบุรุษเย่พอดีรี” ช่งเซี่ยะหมิงหวางทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “หากคุณชายไม่รังเกียจละก็ ข้าจะให้ผู้อาวุโสเอกของเมืองหมิงจูติดตามคุณชายไปดีไหม?”

“ข้ารังเกียจหรือไม่รังเกียจ? หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะออกมา และยิ้มกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าคำพูดเช่นนี้ต้องถามข้าอย่างนั้นรี? สำหรับผู้ที่ยืนอยู่จุดสูงสุดคนนั้น หากสามารถได้รับการเฝ้าดูจากเขาถือเป็นโชควาสนาใหญ่ เจ้าคิดว่าเรื่องเช่นนี้ฝากนายหมานายแมวใครก็ได้สักคนก็สามารถได้รับสิ่งนี้อย่างนั้นรี?”

“เจ้าคิดว่าให้ใครก็ได้สักคนก็สามารถได้รับการยอมรับจากผู้ที่ยืนอยู่จุดสูงสุดอย่างนั้นรี?” หลี่ซีเย่หัวเราะออกมาและกล่าวว่า “ที่ข้าเลือกเจ้าให้กับเขา เป็นเพราะว่าเจ้าได้รับการยอมรับจากเจดีย์หมิงจูเท่านั้น ในอนาคตเจ้าสามารถให้การสนับสนุนเมืองสมุทรสยบฟ้า มิฉะนั้นแล้วหากเปลี่ยนเป็นคนอื่นไม่มีคุณสมบัติพอเสียด้วยซ้ำ”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ทำเอาช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับเหม่อลอยไปนิดหนึ่ง แต่ว่า เมื่อนึกดูให้ละเอียดมันเป็นเช่นนั้นจริง ในฐานะที่

สามารถเป็นผู้หนุนหลังให้กับเมืองสมุทรสยบฟ้าได้ ช่างมีความ
แข็งแกร่งเพียงใด บุคคลเช่นนี้ย่อมไม่ใช่ใครก็สามารถพบได้ และ
ไม่ใช่ใครก็สามารถได้รับการเอ็นดูจากเขาได้

“สำหรับเมืองหมิงจุนั้นปล่อยมันไปเถอะ กูจุนอยากจะมาชิงเอา
ไปก็ปล่อยให้เขามาชิง เล้าคิดว่าเจดีย์หมิงจุนเป็นเพียงของประดับ
อย่างนั้นรึ? หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากพวกกูจุนมากก็นับเป็นเรื่องดี
ถือโอกาสกำจัดให้หมดในคราวเดียวต่อหน้าเจดีย์หมิงจุน”

“ก็ดี” ช่งเซี่ยะหมิงหวางทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวขึ้นมา
ซ่าๆ ว่า “ไปเมืองฟงเหวินครั้งนี้ดูว่าสามารถพบกับยวีไต้จวินสัก
ครั้งหรือไม่ หากยวีไต้จวินยอมออกหน้า บางทีอาจสามารถพลิก
สถานการณ์ ฟังว่ายวีไต้จวินนั้นมีชาติกำเนิดมาจากกองทัพมังกร
ดำ”

“ใช่เพียงแค่งานกำเนิดมาจากกองทัพมังกรดำเท่านั้น” หลี่ซีเย
กล่าวเฉยเมยออกมา เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว สายตาของเขา
ถึงกับมองไปไกลมาก

“ไปเตรียมตัวเถอะ พวกเราไปเมืองฟงเหวินกัน” หลี่ซีเยสั่งการ
กับช่งเซี่ยะหมิงหวาง

หลังจากที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางตัดสินใจแล้วจึงได้ลุกขึ้นยืน นาง
เองอดสงสัยไม่ได้ หลังจากที่หลี่ซีเยมาถึงแล้วก็กลายเป็นคนที่คอย
ออกคำสั่ง อีกทั้งยังดูเป็นธรรมชาติ เหมือนว่าเรื่องเช่นนี้เมื่อเกิดขึ้น
บนตัวของเขาแล้ว ไม่รู้สึกเหนื่อความคาดคิด แม้แต่น้อย ทำให้
ยากต่อการขัดขืน ซึ่งทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่เข้าใจเหมือนกันว่า
เป็นเพราะอะไร

ช่งเซี่ยะหมิงหวางเดินไปได้ไม่กี่ก้าว อดที่จะหยุดและหันกลับมาถามหลี่ซีเยว่า “คุณชายหลี่ เพราะอะไรท่านถึงรู้เรื่องราวเกี่ยวกับเมืองสมุทรสยบฟ้าได้ละเอียดขนาดนี้?”

ปัญหาข้อนี้ได้วนเวียนอยู่ในใจของนาง หลี่ซีเยล่วงรู้ความลับที่กระทั่งระดับบรรพบุรุษก็ไม่รู้ เป็นต้นว่านางได้รับการยอมรับจากเจดีย์หมิงจูแล้ว หน้าผากของนางจะมีเจดีย์ขนาดเล็กอยู่ ซึ่งเป็นความลับที่น้อยคนจะรู้ ผู้ที่สามารถสัมผัสถึงความลับนี้ได้ในเมืองสมุทรสยบฟ้ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

“ปัญหาลักษณะเช่นนี้ เจ้าควรถามเอาจากราชามังกรดำ ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้า” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น เป็นรอยยิ้มที่ลึกลับ

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยปล้นทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับอึดอัดหายใจไม่ออก จากนั้นนางก็ไม่ได้ถามต่อ หันหลังเดินออกจากห้องโถงไป

หลังจากที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางจัดการมอบหมายงานต่างๆ ภายในเมืองหมิงจูเสร็จสิ้น ได้เดินทางออกจากเมืองหมิงจู แต่ว่าการเดินทางครั้งนี้ของช่งเซี่ยะหมิงหวางเจ็บเขิบมาก นางไม่ต้องการให้มีใครรู้ว่านางได้ไปจากเมืองหมิงจู ดังนั้น นางจึงได้ปลอมตัวเป็นเด็กรับใช้ติดตามอยู่ข้างกายของหลี่ซีเย

เมืองฟงเหวินเป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งของมหาสมุทรอุดร ตามตำนานเล่าว่า เมืองโบราณแห่งนี้มีประวัติที่ยาวนานมาก ในมหาสมุทรอุดรมีเมืองน้อยแห่งที่มีประวัติยาวนานกว่ามัน

เมื่อพูดถึงเมืองพงเหวิน ไม่พูดถึงไม่ได้ก็คือบ้านตระกูลยวี บ้านตระกูลยวีหาใช่เป็นสำนักสุดยอดแต่อย่างใด กระทั่งเรียกได้ว่า ดูจากขนาดของสิ่งปลูกสร้างแล้ว บ้านตระกูลยวีมีขนาดไม่ต่างอะไรกับสำนักต่างๆ ไปเท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ศิษย์ของบ้านตระกูลยวีมีจำนวนไม่มาก ต่างจากพวกสายสำนักราชันเซียนที่มีศิษย์จำนวนมากตั้งแต่หลายหมื่นคนถึงหลายแสนคน ขณะที่ศิษย์บ้านตระกูลยวีแค่หลายพันคนเท่านั้น ภาพรวมสำหรับขนาดของบ้านตระกูลยวีเกรงว่าคงอยู่ในสำนักที่อยู่ในระดับสามระดับสองเท่านั้น

แต่ทว่า บ้านตระกูลยวีกลับมีชื่อเสียงโด่งดังในเมืองพงเหวิน กระทั่งทั่วทั้งมหาสมุทรอุดร เรียกได้ว่าบ้านตระกูลยวีมีอัจฉริยะบุคคลและยอดฝีมือจำนวนมากนับไม่ถ้วน

ภายในบ้านตระกูลยวีประกอบด้วยยอดฝีมือจำนวนมาก ในกลุ่มคนรุ่นใหม่มีดาวรุ่งเช่นยวีวีเหลียน ขณะที่วัยหนุ่มแน่นมียอดฝีมือเช่นเจ้าบ้านตระกูลยวี หากไล่เรียงขึ้นไปก็จะมีวิजूบุคคลที่ยโสโอหังยิ่ง

ในมหาสมุทรอุดร ไม่ว่าจะเป็่็นสำนักเช่นใดก็ตาม หากพูดถึงบ้านตระกูลยวีแล้วก็ต้องให้เกียรติสามส่วน แม้แต่เมืองสมุทรสยบฟ้ายังคงต้องให้เกียรติบ้านตระกูลยวีสามส่วนเช่นกัน

ระยะนี้ เมืองพงเหวินดูจะคึกครื้นเป็นพิเศษ สำนักเจ้าลัทธิ และสายสำนักราชันเซียนจำนวนมากต่างมาเยี่ยมคารวะบ้านตระกูลยวี อีกทั้งผู้ที่เดินทางมาเยี่ยมคารวะล้วนแล้วแต่ เป็นผู้

ยิ่งใหญ่ระดับอาวุโสมากกว่า กระทั่งมีระดับจักรพรรดิเทพที่มาด้วยตนเองเพื่อเยี่ยมคารวะต่อบ้านตระกูลยวี

เร็วๆ นี้ มีข่าวที่สะท้อนฟ้าปรากฏออกมา ยวีไท่จวินสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกเป็นชาติที่สอง พลันที่ข่าวนี้ถูกแพร่ออกมาสร้างความตระหนกตกใจไปทั่วมหาสมุทรอุดร ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนนับไม่ถ้วนเมื่อได้สติกลับมาแล้ว ต่างทยอยกันเดินทางไปที่บ้านตระกูลยวี เพื่ออวยพรต่อยวีไท่จวิน!

เมื่อมีการเอ่ยถึงชื่อยวีไท่จวิน ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างลุกขึ้นแสดงความเคารพเลื่อมใสศรัทธาอย่างสุดซึ้ง ต่อให้ผู้แข็งแกร่งมากกว่านี้ เมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วก็ต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วน

ต่อให้เป็นระดับบรรพบุรุษของเมืองสมุทรสยบฟ้า เมื่อเอ่ยถึงยวีไท่จวินแล้วต้องลุกขึ้นแสดงความเคารพเลื่อมใสศรัทธาอย่างสุดซึ้ง และเรียกขานเป็นผู้อาวุโสด้วยความเคารพ

ยวีไท่จวินคือขุนพลอันดับหนึ่งของกองทัพมังกรดำ เล่าลือกันว่านางปราศจากผู้ต่อกรชั่วชีวิต ไม่เคยพ่ายแพ้มาชั่วชีวิต นางเข้าร่วมกองทัพมังกรดำในยุคของราชันเซียนหยินเทียน ถวายความจงรักภักดีต่อราชามังกรดำ ชั่วชีวิตของนางนำทัพปราศจากผู้ต่อกร รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง สุดท้าย ได้เป็นยอดขุนพลอันดับหนึ่งของกองทัพมังกรดำ

อย่างไรก็ตาม ผลงานการสู้รบของยวีไท่จวินไม่ได้มีเพียงเท่านั้น เล่าลือกันว่า หลังจากที่ราชันเซียนหยินเทียนได้เป็นราชันเซียนแล้ว นางเคยต่อสู้กับราชันเซียนหยินเทียนมาครั้งหนึ่ง ผลและ

รายละเอียดการต่อสู้เป็นอย่างไรนั้น ไม่มีบุคคลภายนอกที่มีสิทธิ์
เข้าชมการต่อสู้

แต่ว่า มีคำเล่าลือเล่ากันว่า หลังจากศึกครั้งนี้สิ้นสุดลง มีศิษย์
ของราชันเซียนหยินเทียนถามถึงความแข็งแกร่งของยวีไต่จวิน
ราชันเซียนหยินเทียนกล่าวว่า "สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชัน
เซียนได้!"

พลันที่คำพูดนี้ถูกพูดออกมา ทำให้เป็นที่ฮือฮาไปทั่วหล้า คำ
ว่าสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ เมื่อออกจากปากของ
ราชันเซียนหยินเทียนย่อมแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

แม้จะกล่าวว่า ในเก้าแดนเคยมีผู้คนจำนวนมากมายที่ยกย่อง
ตัวเองว่าสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ แต่ทว่า ส่วน
ใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็นการยกย่องตัวเองเสียมากกว่า แม้แต่
จักรพรรดิชั้นเก้าแดนก็ยกย่องตัวเองว่าเป็นผู้ที่สามารถต่อกรซึ่ง
หน้ากับราชันเซียนได้

บางคนยิ่งไร้เหตุผลมากไปกว่านั้น เพื่อต้องการยกฐานะตัวเอง
ให้สูงขึ้น ระดับผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสบางคนต่อให้แค่เคยปะมือกับ
ราชันเซียนมาสวมถึงห้ากระบวนท่า เมื่อมาถึงยุคหลังก็จะยกย่อง
ตัวเองว่าเป็นผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้

ความจริงแล้ว บรรดาผู้ที่ยกย่องตัวเองว่าเป็นผู้ที่สามารถ
ต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้เหล่านั้น เพียงแค่สำคัญตัวเอง
เท่านั้น ไม่ได้มีความสามารถจริงในการต่อกรซึ่งหน้ากับราชัน
เซียนได้

แต่ทว่า กรณีของหยี่ไถ่จวินนั้นต่างกัน นางเคยทำดวลกับราชันเซียนหยินเทียนด้วยตัวของนางเอง อีกทั้งผลงานการต่อสู้หาใช่นางเป็นผู้คุยโวเอง เกียรติยศด้านการเป็นผู้ที่สามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ก็หาใช่นางเป็นผู้บอกกล่าวให้กับบุคคลภายนอก แต่เป็นสิ่งที่ออกมาจากปากของราชันเซียนหยินเทียนเองโดยตรง

เมื่อเป็นคำพูดที่ออกมาจากปากของราชันเซียนหยินเทียนเอง ย่อมแตกต่างกัน ผลงานเช่นนี้ย่อมมีความน่าเชื่อถือที่สูงมาก เป็นผลงานที่ไม่จำเป็นต้องตั้งข้อสงสัย

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง หยี่ไถ่จวินจึงเป็นผู้ที่ผู้คนในมหาสมุทรอุดรรับรู้กันอย่างกว้างขวางว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ ทั้งยังเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากปากของราชันเซียนเอง ผลงานเช่นนี้นับว่ามีอยู่ไม่มากในมหาสมุทรอุดร

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง ชื่อเสียงของหยี่ไถ่จวินจึงโด่งดังยากที่จะมีผู้ทัดเทียมในมหาสมุทรอุดร ไม่ว่าใครก็ตาม หากมีการเอ่ยถึงหยี่ไถ่จวินล้วนแล้วแต่ต้องลุกขึ้นแสดงความเคารพเลื่อมใสศรัทธาอย่างสุดซึ้ง

น่าเสียดาย ต่อให้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรซึ่งหน้ากับราชันเซียนได้ ก็ไม่สามารถทนต่อกาลเวลาที่ล่วงเลยไปอายุขัยของหยี่ไถ่จวินได้หมดลงในยุคของราชันเซียนท่าคง นางจึงเลือกที่จะกักตนมรณะ

ทุกคนต่างเข้าใจว่า หลังจากนี้ไปหยี่ไถ่จวินคงจะละสังขารใน
ท่านั่งกรรมฐาน ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า มาวันนี้กลับมีข่าวออกมาจาก
บ้านตระกูลยวี่ว่า หยี่ไถ่จวินจะออกจากการกักตนมรณะแล้ว

เมื่อข่าวนี้แพร่ออกมา ปราบกฐี้อฮาไปทั่วหล้า ทุกคนล้วน
แล้วแต่เข้าใจว่าหยี่ไถ่จวินได้มีชีวิตต่อไปอีกเป็นชาติที่สอง

เรื่องของการมีชีวิตอยู่ต่อไปเป็นชาติที่สองนะเนี่ย เป็นเรื่องที่คุณ
ไม่กล้าแม้แต่จะคิด แต่หากว่าหยี่ไถ่จวินสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไป
เป็นชาติที่สองจริง ย่อมสิ้นสะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจของคุณ
เหลือเกิน!

ตอนที่ 1581 ร้านเหล้าเล็ก ๆ

หลี่ซีเยพาขงเซี่ยะหมิงหวางเข้าไปในเมืองฟงเหวิน รับรู้ถึงกลิ่นอายความโบราณและเรียบง่ายของเมืองฟงเหวินที่โซซัดมาปะทะกับใบหน้า เขาถึงกับต้องสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ทีหนึ่ง

กลิ่นอายที่โบราณของเมืองฟงเหวินคล้ายดั่งก่อตัวขึ้นมา นับพันล้านปีแล้วอย่างนั้น ยามที่ สุดลมหายใจลึก ๆ กับกลิ่นอายของเมืองฟงเหวินเข้าไปลึก ๆ นั้น กลิ่นอายดังกล่าวเหมือนว่าได้นำมาซึ่งกาลเวลาอันยาวไกลนับพันล้านปี ท่ามกลางกลิ่นอายที่โบราณและเรียบง่ายแฝงไว้ซึ่งความสุขและเสรีารันทดของเมืองโบราณแห่งนี้

“เมืองฟงเหวินนะ” หลี่ซีเยถึงกับจุปากออกมาเบา ๆ พิมพ์ว่า “รสชาติแบบนี้แน่ใจว่าจะลืมเลือนจริง ๆ”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเยหันกลับไปยิ้มนิดหนึ่ง พุดกับขงเซี่ยะหมิงหวางที่ปลอมตัวเป็นเด็กรับใช้ว่า “เจ้ารู้หรือไม่? ในเมืองฟงเหวินมีอาหารว่างที่เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่ง เรียกได้ว่ากินไม่รู้จักเบื่อ”

“อาหารว่างที่เป็นเอกลักษณ์?” ขงเซี่ยะหมิงหวางถึงกับตะลึงนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดนี้ของหลี่ซีเย โดยสวนใหญ่แล้วผู้บำเพ็ญตนจะไม่ใช่ประเภทที่ตะกละ โดยเฉพาะผู้ที่ก้าวถึงระดับเช่นพวกเขาแล้ว เรียกได้ว่าสามารถไม่แตะต้องกับอาหารปรุงสุกเยี่ยงมนุษย์

ปุณฺณชนธรรมาดา กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ธีญพิชและพีชรวมอื่นๆ ในโลกมนุษย์ พวกเขาสามารถไม่ทานสิ่งเหล่านี้ได้เป็นหมื่นปี

เวลานี้ ลู่ๆ หลี่ชียเอกลับพูดถึงเรื่องหยุมหยิมของมนุษย์ปุณฺณชน ขึ้นมากะทันหัน ซึ่งสร้างความตกตะลึงให้กับช่งเซี่ยะหมิงหวางเป็นอันมาก

“ไปเถอะ ข้าพาเจ้าไปชิมดู หากให้เจ้าไปหาเองละก็ เจ้ายังหาไม่เจอด้วยซ้ำ” หลี่ชียเอพูดแล้วหัวเราะออกมา กล่าวจบคำเดินไปยังถนนสายหนึ่งและเดินไปข้างหน้าต่อไป

เดิมเมืองฟงเหวินก็คือเมืองโบราณแห่งหนึ่งอยู่แล้ว ในเมืองฟงเหวินมีประชาชนอาศัยอยู่จำนวนนับล้านคน ซึ่งปรกติกก็จะมี ความคึกคักเป็นพิเศษ และเดินเบียดเสียดกันอยู่แล้ว

ขณะที่เมืองฟงเหวินในเวลานี้ดูจะคึกคักมากไปกว่าเดิมอีก เมื่อผู้ยิ่งใหญ่จากทุกสารทิศทั่วหล้าต่างทยอยกันมาเพื่อไปอวยพร ณ บ้านตระกูลยวี แม้ว่า การออกจากการกักตุนมรณะของยวีไท่จวิน ไม่ได้สังเกตเห็นเชียวผู้คนไ้หล้า แต่ว่า เมื่อข่าวถูกแพร่ออกมาแล้ว ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีระดับทั่วหล้าต่างเดินทางมาอวยพร และต้องการคารวะต่อยวีไท่จวิน

สำหรับคลื่นมนุษย์ที่เดินเบียดเสียดภายในเมืองนั้น ท่าทีของ หลี่ชียเอเหมือนมองไม่เห็น นำพาช่งเซี่ยะหมิงหวางเดินทะลุผ่านไปยัง ถนนสายแล้วสายเล่า

ช่องเขียะหมิงหวางเคยมาที่เมืองฟงเหวินเช่นกัน แต่ว่า เมื่อเทียบกับหลี่ซีเย่แล้วนับว่าห่างชั้นกันมากทีเดียว ดูเหมือนหลี่ซีเย่จะคุ้นเคยกับถนนทุกสายที่อยู่ในเมืองฟงเหวินมากเป็นพิเศษอย่างนั้น

ช่องเขียะหมิงหวางติดตามหลี่ซีเย่เดินเลาะเลียวซ้ายเลียวขวาไปเรื่อย กระทั่งนางเริ่มรู้สึกเวียนหัว หากยังคงเดินต่อไปในลักษณะเช่นนี้ นางเกือบจะแยกแยะทิศออกตกเหนือใต้ไม่ออกเสียแล้ว และไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ ณ สถานที่แห่งใดของเมืองฟงเหวิน รู้เพียงว่าตัวเองอยู่ในเมืองฟงเหวินเท่านั้น

หลังจากก้าวเดินทะลุผ่านถนนสายแล้วสายเล่าไปแล้ว ในที่สุดหลี่ซีเย่ก็พาช่องเขียะหมิงหวางมาถึงตรอกขนาดยาวตรอกหนึ่ง โดยที่ตรอกนี้มีขนาดยาวและคับแคบ เห็นเพียงแสงรำไร เป็นตนอกที่สงบเงียบมาก มีผู้คนเดินผ่านไปมาน้อย

เหมือนว่าสถานที่แห่งนี้คือแหล่งสลัมของเมืองฟงเหวินอย่างนั้น สิ่งปลูกสร้างบริเวณนี้ดูทรุดโทรมมาก และมีคนอาศัยอยู่น้อยมาก บ้านที่เก่าแก่หลายหลังได้กลายเป็นซากปรักหักพังไปแล้ว ผู้ที่อาศัยอยู่บริเวณนี้ส่วนมากจะเป็นคนชรา เด็ก และผู้ป่วยอ่อนแอ

ในขณะนี้ หลี่ซีเย่ได้พาช่องเขียะหมิงหวางมาถึงด้านหน้าร้านเหล้าเล็กๆ แห่งหนึ่ง ร้านเหล้าขนาดเล็กนี้เล็กมาก ประตูร้านมีขนาดพอให้คนเข้าออกได้เพียงคนเดียวเท่านั้น หน้าร้านแขวนธงผืนหนึ่งเขียนอักษรคำว่า "ฟง" ธงผืนนี้ทั้งเก่าและขาด ตัวอักษรคำว่า "ฟง" ดูเลือนรางจนแทบจะอ่านไม่ออกแล้ว

ร้านเหล้าขนาดเล็กที่เก่าชอมซ่อเช่นนี้ เกรงว่าแม้แต่มนุษย์
ปุกฤษณธรรมดาก็ไม่อยากจะรั้งอยู่นาน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้บำเพ็ญตน
ว่ายากจะหยุดแหวะอยู่ที่นี่

หลี่ซิเย่มองดูตัวอักษรคำว่า “ฟง” ที่อยู่บนธงผืนนั้น ถึงกับเผย
ใบหน้าที่ยิ้มฉางๆ ก้าวเท้าเข้าไปในร้านเหล้าเล็กๆ

ช่งเซี่ยะหมิงหวางยังเข้าใจว่าหลี่ซิเย่จะต้องพานางไปร้าน
ประเภทร้านโบราณอายุร้อยปีอะไรทำนองนั้นไปทานอาหารว่างที่มี
กลิ่นอายของห้องถิ่น ไม่นึกว่าจะพามายังร้านที่เก่าชอมซ่อเช่นนี้

หลังจากเข้าไปภายในร้านแล้ว จึงพบว่าร้านเหล้าร้านนี้มันเล็ก
จริงๆ ภายในร้านมีโต๊ะขนาดเล็กอยู่สองถึงสามตัวเท่านั้นเอง และมี
เก้าอี้อยู่สามถึงห้าตัวที่ถูกวางเอาไว้ไว้อย่างนั้น

บริเวณมุมหนึ่งของร้านที่ไม่สะดวกตามีโต๊ะสำหรับเก้าอี้เก้าอี้ที่
โค้งงอตั้งไม้บรรทัดโค้งตั้งอยู่ตัวหนึ่ง บนโต๊ะจุดตะเกียงน้ำมันที่มี
แสงสลัวออกมา แลดูไปแล้วแสงจากตะเกียงนี้ให้ความรู้สึกเหมือน
เหลือลมหายใจเฮือกสุดท้าย เหมือนว่าเพียงลมพัดมาแผ่วเบา
ก็สามารถทำให้มันดับลงได้อย่างนั้น

ด้วยแสงสว่างที่มาจากเปลวไฟขนาดเล็กเท่าเมล็ดถั่วเหลืองนี้เอง
ทำให้ร้านเหล้าที่มีเพียงแสงสลัวๆ ดูสว่างขึ้นมานิดหนึ่ง มิฉะนั้นละ
ก็ร้านเหล้าเล็กๆ แห่งนี้ก็จะมืดไปกว่านี้อีก

ด้านหลังโต๊ะเก้าอี้เก้าอี้มีผู้เฒ่าคนหนึ่งนอนขดตัวอยู่ ผู้เฒ่าผู้
นี้สวมเสื้อสีเขียวอ่อน ชุดที่เขาสวมใส่ดูเรียบง่ายยิ่งนัก ไม่มีสิ่ง
ประดับใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งเสื้อของเขาไม่รู้ว่าสวมใส่มานานเท่าไร

แล้ว ถูกชักล้างจนออกสีขาว สีเขียวบนเสื้อเกือบถูกชักออกไปจนหมดแล้ว

ถึงแม้ว่าเสื้อที่ผู้เฒ่าผู้นี้สวมใส่จะดูเก่ามาก แต่ กลับสะอาด สะอาดมาก กระทั่งเรียกได้ว่าปราศจากฝุ่นแม้แต่น้อย เหมือนว่าเขาจะเป็นคนขยันซักเสื้อผ้าเหลือเกิน

ท่าทางของผู้เฒ่าผู้นี้ดูมีชีวิตชีวามาก แม้ว่าใบหน้าของเขาจะเต็มไปด้วยรอยย่น แต่เส้นโครงหน้ากลับดูมีพลังยิ่ง เหมือนว่าเส้นโครงหน้าของเขาเกิดจากการสลักขึ้นมา

ผู้เฒ่าคนนี้ขดตัวอยู่ด้านในโต๊ะเก้าอี้ร้าน เหมือนว่านอนหลับไปแล้วอย่างนั้น เขาหลับได้สงบมาก เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างภายนอกล้วนแล้วแต่ไม่เกี่ยวข้องกับเขา

ขงเขียะหมิงหวางไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกมาดี เมื่อได้เห็นร้านเหล้าเล็กๆ ลักษณะเช่นนี้ ขณะที่ยังไม่ได้เดินเข้าไปภายในร้านนั้น นางยังเข้าใจว่าข้างในจะต้องเป็นเหมือนโลกอีกโลกหนึ่ง เวลาไปดูไปแล้วนางคิดผิด

เวลานี้ หลี่ชีย่ยืนอยู่ด้านหน้าโต๊ะเก้าอี้ เคาะหน้าโต๊ะเบาๆ กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า "มีแขกมาแล้ว"

ผู้เฒ่าที่กำลังหลับอยู่ถูกปลุกให้ตื่น เมื่อได้ยินเสียงเคาะโต๊ะของหลี่ชีย่ เขาค่อยๆ ลืมตาทั้งสองขึ้นมาอย่างช้าๆ ยามที่ดวงตาฝ้าฟางคู่นั้นของเขาลืมขึ้นมา นั้น ถึงกับล้องมองไปที่หลี่ชีย่ เหมือนว่าต้องการมองดูหลี่ชีย่อย่างละเอียดอย่างนั้น ขณะที่

ดวงตาพร่ามัวคุณนั้นไม่ว่าจะเบิกกว้างอย่างไรก็ตาม เหมือนว่ายังมองหลิชิเย่ได้ไม่ชัดเจน ดังนั้น เขาถึงกับต้องขยี้ตา

“ทำไมรี หน้าของข้ามีดอกไม้ขึ้นรี?” หลิชิเย่ถึงกับหัวเราะกับท่าทางขยี้ตาของผู้เฒ่า ยิ้มกล่าวเอ้อระเหยว่า “หรือว่าข้ารูปร่างยิ่งกว่าสาวงามเสียอีก”

ผู้เฒ่าถึงกับนิ่งเสียบนิตหนึ่ง จากนั้น จึงกล่าวด้วยท่าทางที่มีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรงว่า “นายท่าน ต้องการสิ่งอะไร?”

“เฮ้อ เอาเหล้าเก่ามากาหนึ่ง ถั่วปากอ้าปรุจรสที่หนึ่ง” หลิชิเย่ส่งเสร็จแล้วก็หาเก้าอี้นั่งลง

“ได้เลย” ผู้เฒ่าตอบรับด้วยท่าทางมีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรง จากนั้นเดินเข้าไปด้านหลังของร้าน และมีเสียงดังเป็นระลอกขึ้นมา

ชงเซี่ยะหมิงหวางไม่เข้าใจว่าหลิชิเย่มาที่นี่เพื่อทำอะไร นางอดพิเคราะห์พิจารณาร้านเหล้าเล็กๆ แห่งนี้ไม่ได้

หลิชิเย่เอามือตบที่เก้าอี้ที่อยู่ข้างๆ ยิ้มกล่าวกับชงเซี่ยะหมิงหวางว่า “เอาละ ไม่ต้องไปมองแล้ว นั่งลงดื่มเหล้ากันเถอะ”

ชงเซี่ยะหมิงหวางไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ได้แต่นั่งลงเป็นเพื่อนหลิชิเย่อยู่ข้างๆ

หลังจากผ่านไปครู่เดียว ผู้เฒ่าได้ยกเหล้ากาหนึ่งมาวาง พร้อมกับถั่วปากอ้าปรุจรสจานหนึ่งวางบนโต๊ะ กล่าวว่า “เชิญตามสบาย” จากนั้นเดินกลับไปนั่งยังด้านหลังโต๊ะเก้าอี้ตามเดิม

เขานอนคว่ำโดยมีคางเชยอยู่บนโต๊ะ ล้องมองดูหลี่ชีย่กับช่ง
เซี่ยะหมิงหวาง ที่ถูกต้องควรจะพูดว่าล้องมองหลี่ชีย่มากกว่า

หลี่ชีย่ไม่ใส่ใจกับการล้องมองของผู้เฒ่าแม่แต่น้อย เขาริน
เหล้าถ้วยหนึ่งให้ตัวเอง จากนั้นได้รินให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางถ้วยหนึ่ง
กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “เหล้าเป็นสิ่งที่หาได้ยาก ดื่มเถอะ” กล่าว
พลางเขายกถ้วยเหล้าค่อยๆ จิบอย่างช้าๆ

ช่งเซี่ยะหมิงหวางมองเห็นท่าทางลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชีย่แล้ว
เข้าใจว่าเหล้านี้ต้องมีรสชาติที่ดีเลิศ จึงยกถ้วยเหล้าขึ้นมาดื่ม

“เอกก...” พลันที่เหล้าลงคอ ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับชะงัก
แทบจะสำลักเหล้าที่อยู่ในคอกพ่นออกมา เกรงว่านี่คงเป็นเหล้าที่มี
รสชาติแย่ที่สุดที่นางเคยดื่มมาชั่วชีวิต และคงเป็นเหล้าชั้นเลวราคา
ถูกๆ ที่นางเคยได้ดื่มมาชั่วชีวิตนี้ของนาง

ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับประหม่นเหล้าชั้นเลวนี้ว่า เกรงว่าคงเป็น
เหล้าสำหรับมนุษย์ปุกุชนที่มีฐานะต่ำชั้นยากจนที่สุด เหล้าขวด
หนึ่งคงมีค่าไม่ถึงหนึ่งอี่แปะเสียด้วยซ้ำ คุณภาพต่ำจนสุดพรรณนา
ดื่มยากเสียยิ่งกว่านมม้าเสียอีก

ปัญหาก็คือ หลี่ชีย่กลับมีท่าที่เหมือนไม่ได้ดื่มยากตรงไหน
เขาค่อยๆ จิบอย่างช้าๆ ท่าที่เอ้อระเหยเหมือนว่านี่คือเหล้าชั้นเลิศ
ที่สุดในปฐพี เหมือนว่าเหล้าเลิศรสนี้ดื่มแล้วสามารถบรรลู่เป็น
เซียนได้อย่างนั้น

ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่รู้ว่าควรจะพูดอย่างไรดี ได้แต่กลืนเอา
เหล้าที่คุณภาพต่ำและดื่มยากที่สุดคำนี้ลงท้องไป นางถึงกับรู้สึก

ชนหัวลูก หลังจากดื่มเหล้านี้ไปคำหนึ่ง นางจึงไม่ต้องการดื่มมันอีก และวางถ้วยเหล้าลง

หลี่ซีเยกลับดื่มกินอย่างออกรสออกชาติ หลังจากดื่มไปสักพัก จึงกล่าวกับช่งเซี่ยะหมิงหวางว่า “อยากจะลิ้มลองถ้วยปากอ้าปรุงรส สักสองสามเม็ดไหม?”

“เออ...” ช่งเซี่ยะหมิงหวางสายหัวเมื่อมองดูถ้วยปากอ้าปรุงรส ฉานนั้น นางรู้สึกหมดอารมณ์อย่างสิ้นเชิง จึงไม่อยากพูดอะไรอีก

หลี่ซีเยหัวเราะก๊าก โดยไม่ได้ฝืนใจช่งเซี่ยะหมิงหวาง เขาจับ เหล้าไปคำหนึ่งอย่างออกรส ฉากนั้นหยิบเอาถ้วยปากอ้ามากะเทาะ ให้เปลือกหลุดออกแล้วใส่ปากเคี้ยวกรอบแกรอบเพลิดเพลินอารมณ์ ยิ่ง เหมือนว่ามันมีรสชาติหอมกรอบเป็นพิเศษอย่างนั้น

หลี่ซีเยจับเหล้าไปคำหนึ่งสลับกับถ้วยเม็ดหนึ่งอย่างเพลิดเพลิน เหมือนดั่งนี่คือสิ่งที่มีรสชาติดีที่สุดในหล้าอย่างนั้น

สิ่งนี้ทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางมองดูด้วยความอึ้ง หรือว่านี่ก็คือ อาหารว่างที่มีเอกลักษณ์พิเศษที่หลี่ซีเยพูดถึงอย่างนั้นรึ? ซึ่งทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่สามารถเข้าใจในตัวขงหลี่ซีเยได้ หรือว่านี่ คือคนโหดอันดับหนึ่งกระมัง ย่อมมีความชอบส่วนตัวที่ไม่เหมือนใคร

หลี่ซีเยจับเหล้าไปคำหนึ่งแล้วหยิบถ้วยปากอ้าเม็ดหนึ่งกะเทาะ เปลือกออกแล้วโยนเข้าปากเคี้ยวเสียงดังกรอบแกรอบ ท่าทาง เอ้อระเหยสบายๆ เหมือนเป็นเทวดาที่เสียดเวลามาพักผ่อนสักครึ่ง วันอย่างนั้น

ขณะที่หลี่ชีย่กำลังดื่มเหล้าแกล้มถั่วปากอ้าอยู่นั้น ผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ด้านหลังโตะเก้าอี้ได้จ้องมองหลี่ชีย่ตลอดเวลา เขาไม่ได้สนใจจะมองดูขงเซี่ยะหมิงหวางแม้แต่แวบเดียว มองแต่หลี่ชีย่เหมือนว่าบนตัวของหลี่ชีย่มีของอะไรบางอย่างดึงดูดเขาเป็นพิเศษ

ขณะที่หลี่ชีย่เพลิดเพลินอยู่กับการดื่มเหล้าแกล้มถั่ว ไม่ได้มองดูผู้เฒ่าสักครั้งด้วยซ้ำ

ในเวลานี้เอง ปราบกฐเสียงดังอีกทีที่กชั้นที่ด้านนอก จากนั้นปราบกฐคนกลุ่มหนึ่งเดินเรียงหนึ่งเข้ามาภายในร้านเหล้าเล็กๆ แห่งนี้

คนเหล่านี้เข้ามารวดเดียวสิบกว่าคน ทำให้ร้านเหล้าที่มีขนาดเล็กอยู่แล้วแออัดไปด้วยผู้คนจนแน่นร้าน เงาดำทมีนพลันครอบคลุมตัวของหลี่ชีย่และขงเซี่ยะหมิงหวางเอาไว้

ขงเซี่ยะหมิงหวางมองดูผู้ที่เข้ามาแออัดอัดเยียดในร้าน จากเสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่ทำให้รู้สึกตกใจ นี่มันคนของตระกูลยวี

“อาสี่ ไ้ไหนคนนี่แหละ” เวลานี้ ชายหนุ่มผู้หนึ่งชี้หน้าหลี่ชีย่และร้องกล่าวเสียงดังออกมา

ตอนที่ 1582 ผู้เฒ่าร้านเหล้า

ชายหนุ่มผู้นี้ก็คือยวีจันที่ถูกหลี่ชียเอ้อัดจนโน้มตอนอยู่เกาะกลางแม่น้ำหมิงจู เมื่อเทียบกับครั้งก่อน ยวีจันดูจะมีความกล้ามากขึ้น อย่างน้อยกล้ายืนอยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ้อ ไม่เหมือนคราวก่อนที่กลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ

เวลานี้ หลี่ชียเอ้อจึงได้วางถ้วยเหล้าลง มองดูยวีจันด้วยสายตาหน้าเกรงขาม เมื่อหิวจันถูกกวาดมองด้วยสายตาที่หน้าเกรงขามของหลี่ชียเอ้อแล้วถึงกับขนลุกซู่ในใจ ก้าวถอยหลังไปหลายก้าว และไปยืนแอบอยู่ด้านหลังของชายวัยกลางคนผู้นั้น

จะไปโทษว่ายวีจันปอดแหกก็ไม่ถูก คราวก่อนเขาถูกหลี่ชียเอ้อเหยียบจนกระดูกแหลกละเอียดไป จนเขาไม่สามารถลิ้มความเจ็บปวดเช่นนั้นได้ หากไม่เป็นเพราะตระกูลยวีของเขามียาวิเศษเกรงว่าเขาคงต้องนอนติดเตียงอย่างน้อยครึ่งปีหรือปีหนึ่ง

ผู้ที่ติดตามยวีจันมาด้วยนอกจากยอดฝีมือตระกูลยวีสิบกว่าคนแล้ว ยังมีชายวัยกลางคนอีกคนหนึ่ง ชายวัยกลางคนผู้นี้ก็คืออาสี่ของยวีจันนั่นเอง รูปร่างของเขาสูงใหญ่ ดวงตาคู่นั้นราวกับสายฟ้าแลบ

ชายวัยกลางคนผู้นี้อยู่ในลำดับที่สี่ของตระกูลยวี ทักษะของเขาเป็นรองแค่เจ้าบ้านตระกูลยวีเท่านั้น เป็นระดับปราชญ์ที่แข็งแกร่งมาก

การที่ยิวี่จั้นถูกซ่อมในครั้งนี ทางตระกูลยิวี่ยอมไม่สามารถ
กล้ากลืนความอัปยศนี้ได้ ดังนั้น พลันที่หลี่ชีย่มาถึงเมืองพงเหวิน
ก็ถูกศิษย์ของตระกูลยิวี่พบเข้า ยิวี่จั้นจึงเร่งรีบเชิญอาสี่ของเขามา
แก้แค้นให้กับตน

“เจ้าก็คือคนที่ทำร้ายศิษย์ตระกูลยิวี่ของเรา” นัยน์ตาของอาสี่
ที่เสมือนดังสายฟ้าแลบจ้องเขม็งไปที่หลี่ชีย่พร้อมเอ่ยขึ้นมา

เวลานี้ หลี่ชีย่จึงค่อยๆ หันหน้ากลับมา มองดูอาสี่ที่หนึ่ง เอ่ย
ด้วยความเหนื่อยหน่ายว่า “ใช่แล้วจะทำไม”

“ปัง” มือของอาสี่ตบลงบนโต๊ะ จนถ้วยชาบนโต๊ะลอยขึ้นมา
ตวาดเสียงห่มต่ำว่า “ดีมาก เมื่อกล้ารับก็ดีแล้ว วันนี้เจ้าคิดว่าจะ
จัดการกับเรื่องนี้อย่างไร?”

“จัดการ? ทำไมต้องจัดการ?” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา และ
กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหย

“อย่าทำเป็นปากดีนัก” อาสี่ร้องเสียงดังว่า “ตระกูลยิวี่ของพวก
เราก็จะไม่อาศัยคนมารังเกอผู่ออนแกว่า เวลานี้ให้เจ้าสอง
ทางเลือก ไม่ก็คุกเข่าขอขมาต่อศิษย์ตระกูลยิวี่ ไม่ก็ทำเหมือนกับที่
เจ้าทำกับศิษย์ของตระกูลยิวี่อย่างนั้น ข้าจะปนมมือเท้าของเจ้าให้
แหลกด้วยมือข้าเอง!”

“ถ้าข้าไม่เลือกทั้งสองทางละ?” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา

“ปัง” อาสี่ได้เอามือตบใส้โต๊ะอีกครั้ง จนถ้วยเหล้าจานชา
ลอยขึ้นมา และร้องเสียงดังออกมาว่า “นั่นคือการรณหาที่ตายของ
เจ้า”

“นายท่าน ต้องการดื่มกินข้ายินดีต้อนรับ ต้องการต่อยติขอเชิญไปข้างนอก” เมื่อผู้เฒ่าเห็นถ้วยเหล้าจานขามจะตกแตกกริบเข้ามาคว้าเก็บเอาไว้อย่างรวดเร็ว และกล่าวกับอาสี่ไป

อาสี่มองดูผู้เฒ่าแวบหนึ่ง โยนทองคำไปก้อนหนึ่งตามอารมณ์ กล่าวว่า “ตาแก่ เอานี้ไป ของที่เสียหายคิดกับตระกูลยวีของข้า”

ผู้เฒ่ามองดูอาสี่แวบหนึ่ง มือกองถ้วยขามเอาไว้ไม่พูดอะไร ขณะที่อาสี่เข้าใจว่าเขาคงคิดว่าน้อยไป จึงโยนทองคำออกไปอีกก้อนหนึ่ง สั่งว่า “เอาเงินก้อนนี้ไปเลี้ยงตัวยามแก่ชราแล้วก็แล้วกัน มันเพียงพอให้เจ้าสำหรับครึ่งชีวิตที่เหลือ ร้านเหล้านี้ไม่จำเป็นต้องเปิดกิจการอีก”

ผู้เฒ่าเก็บทองคำชิ้นและไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ออกมา กลับไปที่ด้านหลังโต๊ะเก้าอี้ นั่งอยู่ตรงนั้น คล้ายตั้งต้องการหลบภัยอย่างนั้น

“ผู้เยาว์ เวลานี้สมควรคิดบัญชีได้แล้ว” อาสี่ร้องเสียงดังต่อหลี่ชี่เย่ หลังจากเห็นผู้เฒ่าได้หลบไปอยู่ด้านหลัง

“ก็ดี สมควรคิดกันได้แล้ว” หลี่ชี่เย่เผยรอยยิ้มเต็มใบหน้า ออกมา จัดการดื่มเหล้าแก้วสุดท้ายจนหมด

“อาสี่กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เจ้ายอมรับผิดชอบเสียเวลานี้ยังทัน หากไม่แล้ว ข้านี้แหละจะจัดการหักแขนขาของเจ้าออกมา!”

“น่าสนใจ เอาเถอะ เจ้าลงมือเลย ข้าจะดูว่าเจ้าเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตระกูลยวีได้มากี่ส่วน” หลี่ชี่เย่ถึงกับยิ้มกล่าวออกมา

หลี่ซีเยนั่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่ได้เคลื่อนไหวแต่อย่างใด เมื่ออาสีถูกผู้เฒ่าวิ้วดูแคลนถึงเพียงนี้ พลันรู้สึกโกรธยิ่งนัก สีหน้าแดงกล้า

ใครบ้างในมหาสมุทรอุดรที่ไม่หวั่นเกรงต่อตระกูลยวีของพวกเขาสามส่วน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงในเมืองพงเหวิน เวลานี้ ผู้เฒ่าวิ้วที่อยู่ตรงหน้ากลับหาญกล้าดูแคลนเขาเช่นนี้ ย่อมทำให้อาสีไม่สามารถกล้ากลืนฝืนทนต่อไปได้

“ผู้เฒ่าวิ้ว ข้าจะสั่งสอนแทนผู้อาวุโสของเจ้าเอง!” อาสีโกรธจัด ร้องเสียงดังออกมาและยื่นมือไปคว้าตัวหลี่ซีเย

เสียงดัง “คร้ากก” อาสีพูดยังไม่ทันขาดคำ ก็ปรากฏเสียงกระตุกแตกหักดังขึ้น

“อ้ากก” เสียงน่าเวทนาดังขึ้น เลือดสดๆ แตกกระจาย ท่อนแขนทั้งแขนของอาสีถูกหลี่ซีเยดึงติดมือออกมา

“เจ้า” อาสีหวาดผวายังคิดฉากหนี แต่สายเกินไปแล้ว เท้าของหลี่ซีเยรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ “ปัง” ถีบเข้ากลางอกของอาสี ได้ยินเสียงกระตุกแตกหักดัง “คร้ากก” ร่างของอาสีปลิวออกนอกบ้านเหล่าและกระดูกเลือดออกมาอย่างแรง

อาสีที่อยู่ในฐานะระดับปราชญ์ถูกหลี่ซีเยฉีกเอาแขนหลุดติดมือออกไปข้างหนึ่ง แล้วยังถูกเท้าหลี่ซีเยถีบจนกระเด็นออกไปในครั้งเดียว พลันทำให้ยวีจั่นและศิษย์อีกสิบกว่าคนที่อยู่ในเหตุการณ์ตกใจจนใบหน้าซีดเผือด

วันนี้ เห็นแก่หน้าของยวีไท่จวินละเว้นชีวิตสุนัขของพวกเจ้าไสหัวไป” หลี่ซีเยจัดการโยนแขนที่เลือดหยดต้งๆ ไปให้กับยวีจั่น

ยวีจั่นตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง ไม่นึกเลยว่าการลงมือของอาสี่ก็สุดที่จะรับมือได้ พอได้สติกลับมาตกใจจนหันหลังวิ่งออกจากร้านเหล้าทันที

ในเวลานี้ บรรดาศิษย์ของตระกูลยวีล้วนแล้วแต่ตื่นตระหนกไปหมด หลังจากวิ่งออกจากร้านเหล้าแล้วพุงอาสี่ที่กำลังสลบไสลวิ่งหนีไปทันทีตั้งพายุ

ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับสายหน้าเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ นี่เป็นการรณหาที่ตายของพวกยวีจั่น คนโหดอันดับหนึ่งนั้นเป็นประเภทพานพบเทพสังหารเทพอยู่แล้ว

“เอาละ สมควรเผยโฉมหน้าที่แท้จริงได้แล้ว” หลังจากทีหลี่ชี่เย่ นั่งลงแล้ว เป่าใส่เปลือกแก้วที่เคลื่อนไหวเต็มโต๊ะออกไป เปลือกแก้วทั้งหมดทยอยกันปลิวลงพื้น

เมื่อเปลือกแก้วทั้งหมดปลิวตกลงบนพื้นแล้ว ถึงกับกลายเป็นภาพๆ หนึ่ง และภาพๆ นี้พลันมีชีวิตขึ้นมา ได้ยินเสียงร้อง “กา” ซึ่งเป็นเสียงของอีกา ภาพดังกล่าวได้กลายเป็นอีกาตัวหนึ่ง บินจากพื้นดินไปเกาะอยู่บนโต๊ะเก้าอี้ร้านและจ้องมองดูผู้เฒ่าคนนั้น

ผู้เฒ่าพลันลุกขึ้นยืนทันทีด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไปมาก เมื่อเห็นอีกาตัวนี้

ภาพนี้ทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับตะลึง มันเป็นเพียงอีกาตัวหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่เห็นมีอะไรน่าตกใจ แต่ นาที่ต่อมาทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกหวั่นไหวมากขึ้นกว่าเดิมอีก ดวงตาทั้งสองของ

ผู้เฒ่าเบิกกว้างขึ้น ปรางค์ประกายเหวະที่หน้ากลัวออกมา ซึ่ง
ประกายเหวະดังกล่าวเหมือนได้ก้าวข้ามจากอดีตสู่ปัจจุบันอย่างนั้น

ยามที่ประกายเหวະจากนัยน์ตาของเขา सदสองเข้ามา ช่ง
เซี่ยะหมิงหวางรู้สึกเหมือนถูกสุดยอดเทพแท้จริงลงมือสยบนาง
เอาไว้ ทำให้หายใจแทบไม่ออก นางนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม่อาจลุกขึ้นยืน
ได้ ประกายตาเช่นนี้ช่างน่ากลัวเหลือเกิน

ในเวลานี้ ภายในใจของช่งเซี่ยะหมิงหวางบังเกิดเป็นเหมือน
คลื่นยักษ์ที่โหมกระหน่ำ นางไม่นึกไม่ฝันเลยว่าผู้เฒ่าผู้นี้จะดำรง
อยู่ในฐานะสูงส่งที่หน้ากลัวเช่นนี้

“เออละ เจิ้งฟง เหล้าชั้นเลวของเจ้าข้าก็ได้ดื่มมาแล้ว ควรเอา
เหล้าดีมาได้แล้ว” หลี่ชี่เย่ทำท่าบิดขี้เกียจ และกล่าวด้วยท่าที่เรียบ
เฉย

ในเวลานี้ ผู้เฒ่าได้ละสายตาที่หน้ากลัวนั้นกลับไป ทันใดนั้น
ดวงตาทั้งสองได้กลายเป็นดวงตาที่ปราศจากประกายและสลด
ยังคงเป็นดวงตาที่พร่ามัวคู่นั้น

ผู้เฒ่าสุดลมหายใจเข้าลึกๆ รีบเดินไปข้างหน้าและคุกเข่าลง
กราบ “ไม่ดีกว่าร่างแท้จริงของใต้เท้าจะมาด้วยตนเอง เจิ้งฟงไม่ทัน
ได้ต้อนรับแล้ว”

“ไม่โทษเจ้า เจ้าก็ได้หมกตัวอยู่ตรงนี้มาชั่วชีวิตแล้วนี่” หลี่ชี่เย่
สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “บนโลกใบนี้ยังมีสิ่งใดทำให้เจ้าต้อง
สนใจได้อีก ลุกขึ้นเถอะ”

ผู้เฒ่ายังคงกราบอีกครั้ง แล้วจึงค่อยลุกขึ้นยืน

“กาลเวลาผ่านไปอย่างยาวนาน เจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลงสักเท่าไร” หลีซีย่ถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “แต่ว่า ที่ทำให้ข้ารู้สึกเหนือความคาดคิดก็คือ สำหรับลูกหลานของเจ้า เจ้าไม่สนใจแม้แต่น้อยนิด หรือว่าเจ้าไม่กลัวข้าสังหารพวกเขารึ?”

“ใต้เท้าจะฆ่าก็ฆ่าเถอะ พวกสวะกลุ่มหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ” ผู้เฒ่าพูดเรียบเฉยไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย

เมื่อขงเซี่ยะหมิงหวางได้ยินคำพูดเช่นนี้ถึงกับตกใจ ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าถึงกับเป็นคนของตระกูลยวี!

“ดูท่าเจ้าได้ฝึกก้าวเดินบนเส้นทางนี้ไปได้ไกลมาก เรียกว่าทะลุขีดสูงสุดไปแล้ว เกรงวาราชันเซียนมู่จ้าวที่เป็นผู้คิดค้นเคล็ดวิชานี้ก็ไม่สามารถฝึกได้ถึงระดับนี้” หลีซีย่ถึงกับสายหัวและทอดถอนใจออกมา

“ใต้เท้าชมเกินไปแล้ว ข้าเป็นเพียงตาเฒ่าที่ใกล้ตายคนหนึ่งเท่านั้น รู้สึกแข็งๆ ใต้แต่นั่งรอความตายเท่านั้นเอง” ผู้เฒ่ายิ้มหนึ่ง ท่าที่ยังคงเรียบเฉย

หลีซีย่ยิ้มกล่าวว่า “การที่คนๆ หนึ่งสามารถรอความตายได้ก็เป็นเรื่องที่มีความสุขเหมือนกัน อย่างน้อยยังพอจะฆ่าเวลาได้ แล้วยังจะมีสิ่งใดที่มีความสุขมากไปกว่านี้อีก”

ผู้เฒ่าได้แต่หัวเราะเจื่อนๆ และไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกมา

“เออละ เมื่อครู่ตีมหลับเฮงช่วยของเจ้าไปกาใหญ่ ไปเอาเหล้าดีๆ ของเจ้ามาเถอะ” หลีซีย่ ยิ้มและสั่งการออกไป

ผู้เฒ่าไม่พูดให้มากความเดินเขาภายในห้องทันที เพียงครู่เดียวได้ยกเอาเหล่าชั้นเลิศมาภาหนึ่ง และถั่วปากอ้าปรงรสจานหนึ่ง รินเหล้าจนเต็มถ้วยให้กับหลี่ชีย่ด้วยตัวเอง

ยามที่เหล่าเลิศรสนี้ถูกรินออกมานั้น พลันกลิ่นหอมของเหล้าตลบอบอวลไปทั่วทั้งร้านเหล่าเล็กๆ แห่งนี้ แค่ได้กลิ่นหอมของเหล้าก็รู้ได้ทันทีว่าต้องเป็นสุดยอดสุราอย่างแน่นอน

แน่นอนเวลานี้ ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้แต่ยืนอยู่ข้างๆ ด้วยฐานะของผู้เฒ่านี้แล้ว ต่อให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางก็ไม่มีวาสนาได้ดื่มเหล้าของเขาสักถ้วยได้

หลี่ชีย่ กระจกรวดเดียวจนหมด แล้วเอาถั่วปากอ้าใส่ปากเคี้ยวอย่างช้าๆ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จึงได้กล่าวว่า “ผ่านไปหลายปี ฝีมือของเจ้ายังคงยอดเยี่ยมเหมือนเดิม”

ผู้เฒ่าไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงช่วยรินเหล้าให้กับหลี่ชีย่จนเต็มถ้วยเท่านั้น

หลี่ชีย่ดื่มไปอีกถ้วยหนึ่ง จากนั้นจึงสั่งการต่อช่งเซี่ยะหมิงหวางว่า “หมิงหวาง คารวะดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดสมัยราชันเซียนเซียนหลี่เถอะ เขาเป็นพี่ชายของยวีไต้จวิน”

เมื่อช่งเซี่ยะหมิงหวางได้ยินคำพูดนี้แล้วไม่กล้าชักช้า ก้มหน้าแสดงคารวะ กล่าวว่า “ผู้น้อยคือศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้า รับตำแหน่งอยู่ในเมืองหมิงจู คารวะผู้อาวุโส”

เวลานี้ ผู้เฒ่าถึงกับมองดูขงเฉียะหมิงหวาง แล้วก็มองดูหลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ ว่า “ไต้เท้า ข้าเป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนบนโลกนี้เท่านั้นเอง...”

“ข้ารู้” หลี่ซีเย่โบกมือเบาๆ และกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “เจ้าไม่สนใจเรื่องราวบนโลกมานานมากแล้ว แต่ว่า อนาคตกู่จุนจะต้องตายแน่นอน เมืองสมุทรสยบฟ้าไม่มีคนคอยดูแล ข้าคิดไปคิดมาเกรงว่า ในมหาสมุทรอุดรคนที่ไม่ตายเร็วก็คือเจ้า ดังนั้น จึงมอบหมายให้กับเจ้า”

“เอาเถอะ สิ่งนี้ก็เป็นสิ่งที่ตระกูลยวีติดค่างไต้เท้า” ผู้เฒ่าถึงกับยิ้มเจื่อนๆ และรับปากทันที

“ตระกูลยวีของเจ้าชดใช้หมดแล้ว” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าว

ผู้เฒ่าพยักหน้า จากนั้นหันไปบอกขงเฉียะหมิงหวางว่า “วันหลังมาหาข้าได้เลย”

“เจิ้งฟงคือผู้ที่มีชีวิตอยู่มาแล้วสามชาติ ต่อไปเรื่องเล็กๆ ก็ไม่ต้องมารบกวนเขา แต่หากว่าวันหนึ่งเมืองสมุทรสยบฟ้าเกิดประสบกับสำนักจะถูการทำลาย เจ้าสามารถมาขอความช่วยเหลือจากเขา” หลี่ซีเย่ยิ้มและสั่งการออกไป

ตอนที่ 1583 กาลเวลาที่แปรเปลี่ยน

“ผู้ที่มีชีวิตอยู่มาแล้วสามชาติ!” เมื่อขงเชี่ยะหมิงหวางได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว ถึงกับใจหายใจคว่ำ หนาวสะท้านไปทั่วตัว นางสามารถประเมินได้ว่าผู้ที่ดำรงอยู่ในจุดสูงสุดนั้นเป็นเช่นใดได้เสมอ แต่ เมื่อได้ยินคำพูดนี้แล้ว นางถูกทำให้สะเทือนหัวนไหวโดยสิ้นเชิง ระดับสูงสุดเช่นนี้อยู่เหนือการจินตนาการของนางโดยสิ้นเชิง

แม้ว่าในแดนมนุษย์กษัตริย์ ระดับบรรพบุรุษและจักรพรรดิเทพจำนวนมากจะมีชีวิตอยู่ได้ยืนยาวมาก แต่ว่า การมีชีวิตอยู่ของพวกเขาเป็นการอาศัยการผนึกร่างเอาไว้ แต่ไม่ใช่การมีชีวิตอยู่ไปเรื่อยๆ ลักษณะของการปิดกั้นลมปราณ หยุดอายุขัย และผนึกร่างเอาไว้ไม่ถือว่ามีชีวิตอยู่ แต่มันคือการหลับใหล

ไม่ว่าจะเป็นจักรพรรดิเทพก็ดี รัชทายาทก็ช่าง หากจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปเรื่อยๆ อย่างมากก็สามารถมีชีวิตอยู่ได้เพียงชาติเดียวเท่านั้น เมื่อเลยชาติหนึ่งแล้วอายุขัยก็สิ้นสุดลง และจะต้องละสังขารไปในท่านั่งกรรมฐาน

อย่างไรก็ตาม การมีชีวิตอยู่มาแล้วสามชาติมันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน เรื่องราวอันมหัศจรรย์ที่ขงเชี่ยะหมิงหวางเคยได้ฟังมา หนึ่งเดียวที่สามารถมีชีวิตอยู่เกินสามชาติก็คือปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา.....ราชามังกรดำ!

ผู้เฒ่าย่อมมองออกถึงท่าทีของช่งเซี่ยะหมิงหวาง เขาไม่ได้หยิ่งยโส เพียงกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “ข้าเป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนที่สวรรค์ทอดทิ้งศิรังเกี้ยวเท่านั้นเอง เทียบไม่ได้กับผู้ที่มีความเป็นจ้าวที่ยอดเยี่ยมเช่นราชามังกรดำ ข้าเพียงอยู่ไปวันๆ เท่านั้น เทียบไม่ได้กับราชามังกรดำ”

“เออละ เล็งฟัง ไม่จำเป็นต้องถ่อมตนก็ได้ แม้ว่าเจ้าเทียบไม่ได้กับราชามังกรดำ แต่ว่า ในเก้าแดนนับว่านับนิ้วได้ การประลองกับราชันเซียนเซียนหลี่ในครั้งนั้น ยังคงมีชีวิตอยู่ได้ภายใต้ราชันสังหารแท้จริงของราชันเซียนเซียนหลี่ ด้วยผลงานเช่นนี้นับว่ามีน้อยคนในโลกแล้ว” หลี่ซิเย่ยิ้มกล่าว

เมื่อหลี่ซิเย่พูดคำๆ นี้ออกมา ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับสลดจนหน้าถอดสี เวลานี้ นางถึงกับหวั่นไหวจนร่างสั่นเทิ้ม ในเวลาตัวเองนางจึงได้เข้าใจแล้วว่า ผู้ที่หลี่ซิเย่แนะนำให้เป็นผู้หนุนหลังมีความแข็งแกร่งเช่นใด และน่ากลัวเพียงใด

ราชันสังหารแท้จริง เป็นการบ่งบอกว่ามีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่สามารถสำแดงท่าโถมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ได้ ราชันสังหารแท้จริงเป็นการอาศัยพลังจากชะตาฟ้าของราชันเซียนแล้วให้อาวุธราชันเซียนสำแดงสุดยอดกระบวนท่าโถมตีออกมา นี่แหละคือราชันสังหารที่แท้จริง

สมควรทราบว่่า พันล้านปีที่ผ่านมา นั้น ผู้คนจำนวนมากยกย่องตนว่าเคยทำดวลกับราชันเซียน แม้ว่าจะพ่ายแพ้ต่อราชันเซียน แต่ ถึงจะพ่ายแพ้ก็นับเป็นเกียรติ

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากที่พูดว่าทำดวงกับราชันเซียนมานั้น ขณะที่พวกเขาต่อสู้กับราชันเซียน ราชันเซียนเพียงอาศัยวิธีการทั่วไปเท่านั้นเอง ไม่ได้สำแดงท่าการโจมตีด้วยพลังของชะตาฟ้า หากมีการสำแดงพลังจากชะตาฟ้าล่ะก็ มันน่ากลัวจนยากจะจินตนาการได้

อย่างไรก็ตาม ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าขณะที่ราชันเซียนสำแดงพลังจากชะตาฟ้าออกมา ภายใต้พลังชะตาฟ้าของราชันเซียน ภายใต้การสำแดงท่าโจมตีราชันสังหารที่แท้จริงของราชันเซียนเซียนหลี่แล้ว ยังคงมีชีวิตอยู่ได้อีก มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน

“แค่ราชันเซียนเซียนหลี่ไม่อยากจะสังหารข้าเท่านั้นเอง” ผู้เฒ่าทอดถอนใจออกมาเบาๆ

แม้ว่าผู้เฒ่าจะพูดเช่นนี้ก็ตาม แต่ ด้วยผลงานเช่นนี้นับว่าน่ากลัวยิ่งนัก ต่อให้เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้ก็ต้องตายอย่างแน่นอน ภายใต้ราชันสังหารที่แท้จริง!

ไม่ถ่างนักกว่าช่งเซี่ยะหมิงหวาง จะได้สติกลับมาจากการถูกทำให้สะเทือนหัวไหล่ จึงทำความเคารพต่อผู้เฒ่าอย่างจริงจังอีกครั้ง ในเวลานี้คำพูดมากมายเท่าไรก็ดูจะไร้ประโยชน์

หลี่ซิเย่โบกมือเบาๆ ต่อช่งเซี่ยะหมิงหวาง กล่าวว่า “เจ้าออกไปเดินเล่นก็แล้วกัน ข้ากับเจิ้งฟงจะคุยเรื่องสัพเพเหระภายในครอบครัว”

ช่องเขียะหมิงหวางพยักหน้าเงียบๆ และเดินจากไปเงียบๆ ภายในใจของนางรู้สึกสะเทือนหัวน้ไหวอย่างบอกไม่ถูก ผู้เฒ่าผู้นี้ นับว่าน่ากลัวมากแล้ว อย่างไรก็ตาม เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชีย่เขายังคงให้ความเคารพยิ่ง หลี่ชีย่คนนี้ก็มีประวัติความเป็นมาอย่างไรก็แน่ ถึงกับทำให้ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดเช่นนี้ให้ความเคารพถึงเพียงนี้ มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน

หลังจากที่ช่องเขียะหมิงหวางเดินจากไปแล้ว หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าไม่ต้องเกรงใจข้าขนาดนี้ นั่งลงเถอะ ผ่านมาหลายปีแล้ว คนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ก็มีอยู่ไม่มาก มาอยู่ตรงนี้สามารถทำให้ข้านึกถึงเรื่องเก่าๆ ก็มีเพียงพวกเจ้าสองพี่น้องแล้ว”

ผู้เฒ่าโค้งคำนับต่อหลี่ชีย่ก่อนแล้วจึงนั่งลง แม้ว่าเขาจะมีกำลังความสามารถที่หมางเมินเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้ แต่ว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ดำรงอยู่ในฐานะอิเกาทมิพแล้ว เขายังคงเป็นได้แค่ผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น

หลังจากนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้เฒ่าจึงกล่าวว่า “ใต้เท้ามาคราวนี้เป็นเพราะเรื่องของกู่จุนรี?”

“ถือว่าอย่างนั้นก็ได้อ ข้าตัดสินใจเอาเมืองสมุทรสยบฟ้าคืนมา” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่าเฉยเมยว่า “ถ้าหากเห็นแก่ราชามังกรดำ ข้าไม่ฆ่าเขาก็ได้ แต่ การลงทัณฑ์จะต้องมี ถ้าหากเขายอมอ่อนข้อให้ก็ให้เอาตัวเขาไปอุดตาน้ำ แต่หากว่าเขายังคงรั้นไม่สำนึก ข้าก็จะไม่เห็นแก่ราชามังกรดำด้วยการสังหารมันเสีย”

“ชั่วชีวิตของกู่จุนประสบความสำเร็จสูงสุดยอด เมื่ออยู่ต่อหน้าใต้เท้าก็เป็นได้แค่มดปลวกเท่านั้นเอง หากใต้เท้าต้องการ แค่สั่ง

การคำเดียว ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน จะต้องมีคนอย่างน้อยสามถึงห้าคนยินดีทำงานให้กับใต้เท้า จับเอาตัวกัจฉินไปอุดตาน้ำ”

“ข้ารู้” หลี่ชียเอ่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เมืองสมุทรสยบฟ้าไซ่จะเป็นเพียงแรงกายแรงใจของเจ้าดำเท่านั้น มันเป็นของข้าด้วย พรสวรรค์ของกัจฉินสูงลิ่ว เสียตาย เป็นพวกทรยศแต่กำเนิด ครั้งนั้นนับว่าไม่ถ้ายนักสำหรับเจ้าดำ ข้าต้องการให้โอกาสแก่เขา เสียตาย เขากลับหลงมงายไม่สำนึก ดูเหตุการณ์ก็แล้วกัน หากเขายอมอ่อนข้อ ก็ให้เขาไปจงจำไว้ในตาน้ำที่ลึกที่สุดในทะเล ไม่ยอมก็ฆ่าทิ้งเสีย”

ผู้เฒ่าก็ไม่พูดอะไรออกมาอีก กล่าวสำหรับคนผี กัจฉินได้รับการยกย่องว่าดำรงอยู่ในฐานะปราศจากผู้ต่อกร แต่ทว่า กล่าวสำหรับผู้ดำรงอยู่ในฐานะอิกาหิมิพีแล้ว ฐานะอย่างกัจฉินก็แค่มดปลวกเท่านั้น กระทั่งไม่ต้องให้เขาลงมือเองก็สามารถสังหารกัจฉินได้ คิดจะสังหารกัจฉิน กล่าวสำหรับอิกาหิมิพีแล้วมันไม่ต่างอะไรสักเท่าไรกับการเหยียบมดปลวกตัวหนึ่งให้ตาย หัวข้อสนทนาเช่นนี้ จึงไม่คุ้มค่าที่จะไปพูดถึงให้มาก

“น้องสาวของเจ้าออกจากการกักตมมรณะแล้วไ หลี่ชียเอ่กล่าว ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“ไซ่แล้ว” ผู้เฒ่าพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เวลานี้นางยังไม่คงที่นัก ต้องใช้เวลาในการปรับสภาพของลมปราณ

“เช่นนั้นแล้ว ข้าจะไม่รีบร้อนไปเยี่ยมนางแล้ว” หลี่ชียเอ่พยักหน้าเบาๆ จากนั้นจ้องมองดูผู้เฒ่า แล้วกล่าวว่า “น้องสาวเจ้าก็ไม่

ง่ายเลยนะ แต่ว่า นางก็อดทนมาได้ ต่างกับเจ้า เส้นทางสายนี้คือ ก้าวเดินไปให้สุด เรียกได้ว่าทำเอาสวรรค์ทอดทิ้งผีสังเกียลเลยนะ”

“ก็ดีแล้วนี่ แม้แต่สวรรค์ยังไม่ต้องการข้า แค่เห็นหน้าข้าก็ เอียนแล้ว ที่ข้ามีชีวิตอยู่ก็รอความตายอยู่มิใช่รี?” ผู้เฒ่ากล่าว พร้อมกับหัวเราะออกมา ถึงแม้เขาจะหัวเราะ แต่ทว่า ท่าทีของเขา แฝงไว้ซึ่งสลด

“ชีวิตบนโลกมนุษย์เพื่อความรักเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่สายหน้า เบาๆ กล่าวว่า “เซียนหลี่มีเส้นทางชีวิตขอนาง เจ้าก็มีเส้นทางของ เจ้า พุดตามตรงเลยนะ ข้าไม่สามารถไปวิจารณ์เนเจ้าว่ามันคุ้ม หรือไม่คุ้มค่า จะอย่างไรเสีย เจ้าเป็นคนเลือกเส้นทางของตนเอง”

ผู้เฒ่าทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ราชันเซียนเซียนหลี่ ดูแคลนข้า ข้าเข้าใจได้ บนเส้นทางสายนี้นางสามารถยืนหยัดได้ แต่ข้ากลับทำไม่ได้ นางยอดเยี่ยมมากกว่าข้า นางถูกลิขิตเอาไว้ แล้วว่าจะต้องไปได้ไกลกว่าข้า!”

“พรสวรรค์ของเจ้าไม่รู้ว่าสูงกว่าเซียนหลี่ตั้งเท่าไร สิ่งนี้ไม่ เพียงแต่ปัญหาเจ้าจะยืนหยัดได้หรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้นคือจิตใจของ เจ้า” หลี่ชีย่ชี้ไปที่บริเวณหัวใจของเขา กล่าวว่า “เจ้าไม่เคย ออกไปจากเส้นทางสายนี้ของราชันเซียนมู่จ้าวตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ทั้ง ยังถล่ำลึกลงไปเรื่อยๆ”

เมื่อหลี่ชีย่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้หยุดนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าเส้นทางสายนี้ของราชันเซียนมู่จ้าวทำ ร้ายเจ้า อาศัยพรสวรรค์ของเจ้าแล้วสามารถออกจากเส้นทางสาย นี้อย่างสิ้นเชิง แต่ทว่า เจ้าเลือกที่จะไม่กระโดดออกมา ดังนั้น

ราชันเซียนเซียนหลีกกลายเป็นราชันเซียน ในขณะที่เจ้าละ ข้าเอง
ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรกับเจ้าดี เจ้าทำได้แค่นั่งฆ่าเวลารอความตาย
อยู่ตรงนี้”

“ครั้งนั้น ไต่เท้าเคยให้การแนะนำแก่ข้า” ผู้เฒ่าหัวเราะและ
กล่าวว่า “เพียงแต่ มันคือความโง่เขลาส่วนตัวของข้าเอง ทำให้ได้
เท้าต้องผิดหวัง ไม่สามารถเปล่งประกายเจิดจ้าออกมา”

“คนเราต่างมีเส้นทางของตนเอง” หลี่ซีเยหัวเราะและสายหน้า
กล่าวว่า “พูดถึงเรื่องเปล่งประกายเจิดจ้า ผลงานของเจ้าในวันนี้
นับว่าสูงมากแล้ว ระดับเช่นนี้ยากที่จะมีคนสามารถแข่งได้ อย่าง
น้อยที่สุด เฉพาะบนเส้นทางสายนี้เจ้าได้ก้าวเดินบนเส้นทางของ
คนอื่นไปจนถึงที่สุดแล้ว เพียงแต่ เดิมทีเจ้ามีทางเลือกที่น่าตื่นเต้น
กว่านี้ เจ้ามีทางเลือกที่กว้างไกลมากกว่านี้ สุดท้าย เจ้ากลับ
เลือกร้านเหล้าเล็กๆ เช่นนี้”

“ข้าบอกได้เพียงว่า ต่างมีอุดมการณ์เป็นของตนเอง” หลี่ซีเย
หัวเราะ และกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ข้าไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้า
ต้องการเลือกอะไร”

“เลือกรอความตายมั่ง” ผู้เฒ่าหัวเราะ โดยไม่ได้มีการการเสรำ
เสียใจและสลด กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

หลี่ซีเยก็ได้แต่หัวเราะ กล่าวว่า “ทุกคนต่างมีทางเลือกเป็นของ
ตน ข้าก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เส้นทางของตนยังคงต้องอาศัยการ
ก้าวเดินด้วยตนเอง”

“ใต้เท้าเป็นเช่นนี้ตลอดมา” ผู้เฒ่ากล่าวทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ “เสียดาย ศึกเพียงครั้งที่สะเทือนฟ้าของราชามังกรดำข้าไม่สามารถไปให้กำลังใจได้”

“เจ้าดำเขาไม่ถือสาอยู่แล้ว เส้นทางที่พวกเจ้าทั้งสองเดินมันเป็นเส้นทางที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง ถ้าหากจะต้องจับพวกเจ้าทั้งสองมารวมกันให้ได้สักก็ ข้าไม่เห็นด้วย เจ้าดำเป็นประเภทลุยไปทั่วหล้า หากเขาเห็นท่าทางที่ดูชอบเซาทั้งวันของเจ้าเช่นนี้ ไม่แน่มันเขาอาจถือเจ้าจนกระเด็นไปสุดขอบฟ้าก็เป็นได้”

“ที่ใต้เท้าพูดมากก็ถูก ดังนั้น เขาไม่เคยคิดจะมาเยี่ยมข้าเลย ต่อให้เขามาที่บ้านตระกูลยวีและเดินทางมาทางนี้ เขาก็ไม่เคยมาให้เห็นหน้าสักแวบเดียว” ผู้เฒ่าก็หัวเราะและกล่าวว่า “เฮ้อ ข้าเองก็ไม่อยากไปเยี่ยมเขา จะได้ไม่ไปเกะกะเขา”

“ช่างเถอะ พวกเจ้าพบเจอกันเมื่อไรจะต้องตีกันแน่นอน” หลี่ชียเอ่หัวเราะพลาบสายหน้าและกล่าวว่า “นิสัยเจ้าเป็นอย่างไร นิสัยเจ้าดำเป็นอย่างไร แน่แน่นอนพวกเจ้าต่างก็เป็นหนุ่มที่มีจิตใจอีกเหิมดูมีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันอะไรอย่างนั้น เลือดในกายที่ร้อนระอุเดือดพล่านอย่างนั้น”

“ครั้งนั้นบอกตามตรงเลยนะ สามารถมองเห็นเจ้า เจ้าดำเขียนหลี่ พวกเจ้าสามคนที่มีสติปัญญาโดดเด่นเป็นที่ชื่นใจยิ่งนัก แม้ว่าเจ้าไม่ได้กำเนิดจากสำนักของข้า แต่ ผู้คนล้วนแล้วแต่ ยกย่องพวกเจ้าว่าเป็น ‘สามอัจฉริยะ’ ข้าก็ดีใจแทนพวกเจ้าด้วย” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ หลี่ชียเอ่ถึงกับต้องทอดถอนใจออกมา

“นั่นนะสิ เป็นวันเวลาที่ทำให้รำลึกถึงเหลือเกิน” ผู้เฒ่าถึงกับ
เพยรอยยิ้มออกมาให้เห็นเปี่ยมด้วยความรำลึกถึง “แม้ว่าครั้งนั้นข้า
เข้าสู่ยุทธภพเร็วไปก้าวหนึ่ง ไม่ได้เข้าไปเป็นศิษย์สำนักของไต้เท้า
แต่ ชั่วชีวิตข้าไม่เคยลืมคำสั่งสอนของไต้เท้า ในใจของข้า ไต้เท้ามี
ฐานะเสมือนเป็นอาจารย์เสมอมา และไต้เท้าได้ฝากความหวังกับ
ข้า เสียตาย ข้าทำให้ไต้เท้าต้องผิดหวังแล้ว ไม่สามารถเป็นราชัน
เขียนได้เหมือนดังเขียนหลี่เซา และไม่สามารถเหมือนดังราชา
มังกรดำที่เป็นที่เคารพยกย่องถึงสามชาติ ชั่วชีวิตของข้าก็แค่อยู่
เจียบๆ ปราศจากชื่อเสียงเท่านั้น” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เขา
ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา โดยไม่ได้รู้สึกอ้างว้างแต่อย่างใด

ตอนที่ 1584 หวนนึกถึงในอดีต

หลี่ชียემองดูท่าทีที่ปราศจากความปรารถนาของผู้เฒ่าหัวเราะแล้วกล่าวว่า "ทางเดินนั้น ทุกคนเป็นผู้เลือก ความคิดเพียงแบบเดียวเท่ากับเป็นการตัดสินใจทางเดินของเจ้าในอนาคต และเป็นการตัดสินใจชีวิตในอนาคตของเจ้า เจ้าก็ดี เจ้าดำก็ช่าง แม้แต่เขียนหลี่ก็เป็นเช่นนี้"

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ อุดทอดถอนใจออกมาว่า "แม้ว่าเขียนหลี่ออกตัวเข้าไปนิด เงื่อนไขก็แย่กว่าหน่อยหนึ่ง แต่ความมุ่งมั่นและศรัทธาของนางไม่เคยหวั่นไหว นางยืนยันยึดเชื่อมั่นว่าคงมีสักวันที่สามารถโจนทะยานขึ้นฟ้าและกลับกลายเป็นมังกร สืบทอดชะตาฟ้า ดังนั้น นางกลายเป็นราชันเขียน สำหรับเจ้าดำ เขาชื่นชอบความท้าทาย เขาเป็นคนบ้าระห่ำคนหนึ่ง สู้งนถึงที่สุด ดังนั้น เขาได้รับการเคารพสูงสุดมาสามชาติ เขาทะลุขีดสูงสุดของตนในทุกๆ ชาติ และก้าวเดินไปในเส้นทางที่แตกต่างกันในทุกชาติ"

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ หลี่ชียเอถึงกับจ้องมองไปที่ผู้เฒ่า กล่าวว่า "สำหรับเจิ้งฟงเจ้า สุดท้ายแล้วเจ้าหลบหนี บางทีเจ้าอาจเบื่อหน่ายแล้ว ดังนั้น ตัวเองไม่ต้องการออกจากวังของตน ท้ายที่สุดเจ้าจึงมาถึงที่นี่ มีตะเกียงเป็นเพื่อน เป็นเก้าอี้เก้าอี้คนหนึ่ง"

"ถูกต้อง เส้นทางเดินของทุกคน ล้วนแล้วแต่เกิดจากการก้าวเดินของตน ราชันเขียนเขียนหลี่มีเส้นทางราชันเขียนของนาง

ราชามังกรดำก็มีเส้นทางความเป็นเจ้าของเขา” ยวีเจี๋ยฟง หรือก็คือผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า เขาถึงกับทอถอนใจออกมาว่า “เป็นเพราะข้าไม่ได้ก้าวเดินออกจากใจมารของตนกระมัง”

“ใจมาร?” หลี่ซีเย ถึงกับหัวเราะขึ้นมา สายหน้าแล้วกล่าวว่า “คนอื่นอาจจะมีใจมาร แต่ เจ้าไม่มี เส้นทางสายนี้ก้าวเดินไปจนสวรรค์ทอดทิ้งนรกครั้งเกียจ ยังจะมีใจมารได้อย่างไร ยังมีอะไรน่ากลัวยิ่งกว่าสวรรค์ทอดทิ้งนรกครั้งเกียจเสียอีก?”

“ที่ได้เท่าพุดมาก็ถูก” ยวีเจี๋ยฟงเองก็หัวเราะขึ้นมา เขาไม่ได้มีจิตหดหู่ และไม่สะทกสะท้านยิ่งนัก

หลี่ซีเยสายหัวเบาๆ จิบเหล้าเลิศรสช้าๆ กล่าวสำหรับเขาแล้ว เขาไม่มีอะไรต้องไปวิจารณ์ตัวของยวีเจี๋ยฟงอีกแล้ว เพียงแต่ เขาได้ก้าวเดินไปบนเส้นทางของตนจนถึงที่สุดเท่านั้นเอง

ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้ามีชื่อว่ายวีเจี๋ยฟง เขาเป็นพี่ชายของยวีไท่จวิน เขาอยู่ร่วมสมัยเดียวกันกับราชันเซียนเซียนหลี่ และราชามังกรดำ ในขณะที่ยวีเจี๋ยฟงยังอยู่ในวัยหนุ่มนั้น ตระกูลยวีเป็นเพียงตระกูลขุนนางเล็กๆ เท่านั้นเอง อีกทั้งขณะที่เขายังอยู่ในวัยเยาว์มาก น้องสาวของเขายวีไท่จวินป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่หาย หมอที่มีชื่อเสียงทั้งหลายล้วนแล้วแต่จนปัญญา

เพื่อช่วยเหลือน้องสาวของตน ยวีเจี๋ยฟงได้พยายามบำเพ็ญเพียร คาดหวังให้ตัวเองกลายเป็นผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร จะได้รับการรักษาโรคของน้องสาวให้หาย

ในคราวหนึ่ง ด้วยความมหัศจรรย์แท้ๆ ยวีเจ็องฟงจับพลัดจับผลู ไปได้สุดยอดหลักสัจธรรมของราชันเซียนมู่จั่วมา หลังจากเห็นปู่ ยวีเจ็องฟงก็ได้ก้าวเดินบนเส้นทางที่สุดยอดเป็นหนึ่งไม่มีสองนี้นับแต่นั้นเป็นต้นมา

ยุคนั้นเรียกได้ว่าบุคคลประเภทดาวรุ่งเกิดขึ้นมากมาย เขาเคยต่างฝ่ายต่างเห็นอกเห็นใจด้วยกันกับราชามังกรดำ และราชันเซียนเซียนหลี่ ภายหลัง เป็นเพราะหลี่ซิเย่ทำให้พวกเขาทั้งสามได้รู้จักกัน ในยุคนั้น พวกเขาเคยได้รับการยกย่องจากผู้คนว่าเป็น สามอัจฉริยะบุคคล

ต่อมา ยวีเจ็องฟงเกิดรักชอบพอในราชันเซียนเซียนหลี่เข้า ขณะที่ราชันเซียนเซียนหลี่กลับมุ่งก้าวเดินบนเส้นทางเพื่อเป็นราชันเซียนให้ได้ จะไม่หันหลังกลับอย่างเด็ดขาด ไม่ได้รู้สึกอะไรกับยวีเจ็องฟง กระทั่งบนเส้นทางแห่งการช่วงชิงความเป็นราชันเซียนนั้น ยวีเจ็องฟงพ่ายแพ้ให้กับราชันเซียนเซียนหลี่

สิ่งนี้ได้ส่งผลให้ยวีเจ็องฟงหมดกำลังใจ แม้ว่ายวีเจ็องฟงได้ก้าวขึ้นสู่ระดับสูงสุดแล้ว มีกำลังความสามารถที่จะท้าดวลกับราชันเซียนได้ แต่ทว่า เขาไม่รู้สึกยินดียินดีกับเรื่องราวบนโลกเสียแล้ว ดังนั้น จึงได้มาถึงเมืองฟงเหวินและเปิดร้านเหล้าเล็กๆ ขึ้นมา อยู่แบบเอ้อระเหยไปวันๆ

ในขณะที่ยวีเจ็องฟงยังอยู่ในวัยหนุ่ม ได้พบเจอกับหลี่ซิเย่ที่อยู่ในฐานะอิกาทมิพ์ หลี่ซิเย่ได้บอกวิธีการรักษาให้กับยวีเจ็องฟง แต่ว่าสมุนไพรที่จะนำมารักษาโรคที่ไม่มีทางรักษาให้หายได้นั้นหายากมาก

ดังนั้น ยวีเจี๋ยฟงจึงได้แต่ให้น้องสาวพนิกร่างเอาไว้ กระทั่งถึงยุคของราชันเซียนหยินเทียน จึงค้นพบสมุนไพรดั่งกล่าวที่อยู่ในตำนานได้ในที่สุด ยวีเจี๋ยฟงได้ขอความช่วยเหลือต่อหลี่ซีเยสุดท้าย ภายใต้การช่วยเหลือของหลี่ซีเยสามารถช่วยยวีไท่จวินเอาไว้ได้ในที่สุด

จึงได้ปรากฏเรื่องราวของยวีไท่จวินที่เข้าร่วมกองทัพราชามังกรดำขึ้นในภายหลัง นับแต่นั้นเป็นต้นมา ยวีเจี๋ยฟงไม่สนใจต่อเรื่องราวบนโลกมนุษย์อีกต่อไป เขาเปิดร้านเหล้าเล็กๆ ขึ้นมาเหมือนว่าได้ลืมเรื่องราวบนโลกไปแล้วอย่างนั้น ขณะที่ผู้คนบนโลกก็ได้ลืมเลือนตัวเขาไปเช่นกัน

บนโลกนี้ไม่มีใครรู้ว่า ท่ามกลางร้านเหล้าเล็กๆ เช่นนี้กลับซ่อนยอดฝีมือที่สะเทือนฟ้าเอาไว้คนหนึ่ง

“ชั่วชีวิตของข้า คนที่ข้านับถือที่สุดยังคงเป็นไต้เท้า” ในขณะที่หลี่ซีเยได้รินเหล้าให้กับยวีเจี๋ยฟงแล้ว เขาอดที่จะจิบไปคำหนึ่งและกล่าวทอดถอนใจออกมาว่า “ข้าไม่รู้ว่าไต้เท้าเดินมาได้ยังไงกัน หากเป็นข้า ข้าคงทำไม่ได้”

“เดินไปเรื่อยๆ ก็อย่างที่เห็นแล้ว” หลี่ซีเย จิบเหล้าเลิศรสไปคำหนึ่งและยิ้มกล่าว

ยวีเจี๋ยฟงถึงกับยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่า “เดินไปเรื่อยๆ มันง่ายเสียที่ไหน ไต้เท้าก้าวเดินที่เป็นพันล้านปี พันล้านปีเลยนะ ช่วงเป็นวันเวลาที่เนิ่นนานเหลือเกิน ท่ามกลางวันเวลาอันยาวไกลเช่นนี้ ไต้เท้าต้องพบอะไรมามากมาย พานพบความทุกข์ยากมาเท่าไร จากลาผู้ใกล้ชิดมาเท่าไร ผังกลมผู้คนมาเท่าไร”

“หลังจากผ่านความทุกข์ยากมานับไม่ถ้วน ไต่เท้าไม่ได้เป็นบ้า และไม่ได้กลายเป็นมารร้าย และไม่ได้กลายเป็นปราชญ์ ยิ่งไม่ได้กลายเป็นผู้ปลื้มใจออกจากสังคม ก็ปีที่ผ่านมาไป ไต่เท้ายังคงเป็นไต่เท้า ไม่แปรเปลี่ยนความตั้งใจเดิมตลอดกาล ไม่ว่าจะเป็ความยากลำบากเช่นใด ไม่ว่าจะเป็ภัยอันตรายอย่างไร ก็ไม่สามารถล้มไต่เท้าลงได้”

“ไต่เท้ายังคงก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไป เร่งเดินทางให้เร็วขึ้น เป็นทวีคูณท่ามกลางพายุฝน เคียงข้างด้วยลมหนาวฝนเลือด แม้แต่ราชามังกรดำยังพูดว่า หากเขาจะต้องพานพบอุปสรรคมากมาย เช่นไต่เท้าสะก๊ี่ ไม่นานเขาก็อาจจะกลายเป็นผู้ที่ลงเกลียดลงซังสังคมที่ฟอนแพะ และธาตุไฟเข้าแทรกจนบ้า! ไต่เท้ายอมเป็นไต่เท้า จิตที่แน่วแน่ในความตั้งใจแรกเริ่ม เป็นสิ่งที่ผู้เยาว์อย่างพวกข้าไม่อาจเทียบเคียงได้เลย”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ยวีเจ็องฟงได้ดื่มเหล้าในถ้วยจนหมดถึงกับทอดถอนใจยาวๆ ออกมา

หลี่ซีเย่เน็งเงียบกับคำกล่าวเช่นนี้ ดื่มเหล้าที่อยู่ในถ้วยซ้าๆ ไม่ได้พูดอะไรออกมา กระทั่งไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

เป็นดั่งที่ยวีเจ็องฟงได้พูดเอาไว้ ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวไกล เขาได้ลาจากคนสนิทไปแล้วเท่าไร ลงมือฝังกลบพวกเขาไปจำนวนเท่าไร ตลอดระยะทางที่ก้าวเดินผ่านมาเป็นพันล้านปี มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่เคียงข้างตน มีผู้ที่ห่มเทให้เขาสุดจิตสุดใจ มีผู้ที่มีจิตใจที่ซื่อสัตย์และจงรักภักดี แต่ทว่า เมื่อก้าวเดินไปเรื่อยๆ สุดท้ายแล้วเหลือเพียงตัวเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น ท่ามกลาง

กาลเวลาที่ยาวนานเช่นนี้ ผู้คนจำนวนมากมายเท่าไรที่แก่ตายไป ขณะที่ตัวเขายังคงมีชีวิตอยู่!

ความเจ็บปวดที่สุดของชีวิตคนหาใช่ความตาย แต่เป็นผู้คนที่อยู่ข้างกายตนต้องตายไปทีละคนๆ ขณะที่ตนเองนั้นยังคงมีชีวิตอยู่ในเวลาเช่นนี้ การมีชีวิตอยู่มักจะเป็นเรื่องที่เจ็บปวด ความตายกลับจะเป็นการหลุดพ้นอย่างหนึ่ง

“โลกนี้ คนที่มีชีวิตอยู่ยังมีอีกมาก ยังมีคนจำนวนมากที่มีชีวิตอยู่มานานมากๆ” สุดท้าย หลี่ชีย่กล่าวท่าที่เรียบเฉยขึ้นมา

ยวีเจิ้งฟงสายหน้าและกล่าวว่า “ข้ารู้ เรื่องที่เกี่ยวกับข้างบนนั้น ใต้เท้าเคยพูดถึง แต่ว่า พวกเขาไม่ได้มีชีวิตอยู่ พวกเขาแค่ฝึก ร่างของตนเอาไว้ เป็นเพียงคนที่หลับไหลคนหนึ่ง เรื่องราวบนโลก ไหนเลยจะข้องเกี่ยวกับเขา ขณะที่ใต้เท้าแตกต่างกัน ก้าวเดินผ่าน มายุคแล้วยุคเล่า เรื่องราวบนโลกมนุษย์ปุถุชนและกาลเวลาไหล หลังอยู่บนตัวใต้เท้าตลอดมา แต่ มันกลับไม่สามารถทำลาย ความมุ่มมั่นในการต่อสู้ ไม่สามารถทำลายความตั้งใจแรกเริ่มของ ใต้เท้าไปได้!”

“มีชีวิตอยู่ก็ดีแล้ว” สุดท้าย หลี่ชีย่ได้แต่ตอบเช่นนั้น นอกเหนือจากคำๆ นี้แล้ว เขาก็ไม่รู้ว่าควรจะตอบอย่างไร เขาไม่สามารถช่วยยวีเจิ้งฟงได้

มาถึงวันนี้ ไม่ว่าจะป็นสัจธรรมใดๆ ก็ตาม ยวีเจิ้งฟงย่อมรู้ดีอยู่แล้ว หากเขาต้องการก้าวออกจากจุดนั้น สุดท้ายยังคงต้องอาศัย ตัวเขาเอง ปัญหาก็คือยวีเจิ้งฟงปลงตกเสียแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่อย่างไรก็ได้ ดังนั้น หลี่ชีย่จึงไม่อาจช่วยอะไรเขาได้!

ยวีเจี๋ยฟงก็พยักหน้าเงิบๆ ตี๋มเหล่าเลิศรสต่อไปโดยไม่ได้พูดอะไรเช่นกัน

พวกเขาทั้งสองคนนั่งตี๋มเหล่าต่อไปเรื่อยๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ยวีเจี๋ยฟงจึงได้เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ข้ามองเห็นราชันเซียนมู่จ้าวแล้ว อยู่บนเส้นทางสายนั้น!”

คำพูดเช่นนี้ของยวีเจี๋ยฟงทำให้หลี่ซีเยชะงักนิดหนึ่งและนั่งเงิบไปพักหนึ่ง สุดท้าย เขาได้แต่ยิ้มเฉือนๆ และกล่าวว่า “เฮ้อ เส้นทางเส้นนี้ส่งผลกระทบต่อราชันเซียนมู่จ้าวมากเหลือเกิน เกรงว่าเวลานี้เข้าก้าวเดินไปได้ไกลกว่า ลึกซึ้งกว่าเจ้าเสียอีก ดังนั้นเส้นทางสายนี้ของเขาจึงได้ครอบคลุมอาณาบริเวณนี้เอาไว้ ทำให้เจ้าสามารถมองเห็นตัวเขาได้”

“ในอาณาจักรแห่งนี้ของเขา ไม่สามารถก้าวล้ำไปได้อีกแล้ว เขาเดินเข้าไปอยู่ในวังวนไม่สามารถออกมาได้อีก ถ้าหากเจ้าก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ ก็จะเป็นเช่นนี้เหมือนกัน จุดจบมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นคือ นั่งรอความตาย เจ้าไม่ต่างอะไรจากกุ่มู่ หวานซื่อ” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเย สายหวั่นเบาๆ

“เขาเป็นราชันเซียนอยู่แล้ว เหตุใดยังต้องก้าวเดินบนเส้นทางเส้นนี้อีก?” ยวีเจี๋ยฟงถึงกับถามด้วยความสงสัย

หลี่ซีเยสายหน้า กล่าวว่า “ใครจะไปรู้ เกรงว่าคงมีตัวเขาเองที่รู้ ราชันเซียนมู่จ้าวคือราชันเซียนที่มีข้อโต้แย้งกันมากที่สุด ความมีหน้ามีตานั้นแตกต่างกัน แม้ว่าเขาจะได้เป็นราชันเซียนแต่ก็เงิบเหงามาก อย่างน้อย ในใจของเขาก็คือใจของเขา เขาห่างจากโลกมนุษย์มากมายเหลือเกิน”

“บางที นี่แหละคือพรหมลิขิต ข้ากับราชันเซียนมู่จ้าวอย่างไรเสียก็เหมือนกันอยู่บ้าง”

หลี่ซีเยกล่าวจริงจังว่า “ราชันเซียนมู่จ้าวเคยมีหน้ามีตามา เจ้าเองก็เคยมีหน้ามีตามาเช่นกัน เป็นความจริงที่ราชันเซียนมู่จ้าวเคยผิดหวังเรื่องความรัก เจ้าเองก็นับว่าเคยผิดหวังมาเช่นกัน” หลี่ซีเยหัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่า “แต่ นี่ไม่ใช่เหตุผล และไม่ใช่ว่าจุดจบเส้นทางสุดท้ายแล้วก็ยังคงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเจ้า เส้นทางเส้นนี้เป็นเส้นทางที่ราชันเซียนมู่จ้าวสร้างขึ้นหลังจากได้เป็นราชันเซียนแล้ว ขณะที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม ไม่ได้ก้าวเดินไปบนเส้นทางเส้นนี้”

“อย่างไรก็ตาม แม้ว่าราชันเซียนมู่จ้าวจะผิดหวังในความรัก และผ่านอุปสรรคมากมาย แต่ เขาไม่เปลี่ยนความตั้งใจเดิม ดังนั้น เขาได้เป็นราชันเซียน ส่วนที่ว่าต่อมาภายหลัง เขาได้ก้าวเดินบนเส้นทางเส้นนี้อีก บางทีอาจไม่ได้เป็นเพราะเรื่องราวในโลกมนุษย์จะอย่างไรเสีย เขาก็คือผู้ที่ได้เป็นราชันเซียน” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเยล้องมองดูยวีเจิ้งฟง แล้วกล่าวว่า “เจ้ากับราชันเซียนมู่จ้าวไม่ได้เหมือนกันเสียทีเดียว”

ราชันเซียนมู่จ้าวเป็นคนที่ทำตัวค่อนข้างต่ำมาก และเป็นราชันเซียนที่มีความลึกลับมาก ในบรรดाराชันเซียนจำนวนมาก หลังจากที่ได้เป็นราชันเซียนแล้วต่างมีหน้ามีตามากมาย

อย่างไรก็ตาม ราชันเซียนจำนวนมากในระหว่างเส้นทางมุ่งสู่ราชันเซียน ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังเป็นราชันเซียน ไม่ว่าจะเป็นสหายข้างกาย หรือผู้ที่ยินดีติดตามเขาล้วนมีอยู่เป็นจำนวนมาก

ข้างกายของราชันเซียนทุกคนล้วนแล้วแต่มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ยินดีสู้รบเพื่อเขา

แต่ว่า ราชันเซียนมู่จ้าวกลับเป็นช้อยกเว้น ก่อนที่เขาได้เป็นราชันเซียน เขาต่อสู้เพียงลำพังคนเดียว หลังจากได้เป็นราชันเซียนแล้ว เขายังคงต่อสู้โดยลำพังคนเดียว เหมือนว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ราชันเซียนมู่จ้าวก็จะโดดเดี่ยวเช่นนี้

“บางทีอาจเป็นเพราะเป็นผู้โดดเดี่ยวเดียวดายกระมัง” ยวีเจิ้งฟังกล่าวว่า “หรือบางทีเพราะว่าเป็นผู้โดดเดี่ยวเดียวดาย ราชันเซียนมู่จ้าวจึงได้ก้าวเดินบนเส้นทางเส้นนี้อีกครั้ง”

“ไม่เห็นราชันเซียนมู่จ้าวจะเดียวดายตรงไหน” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “เขาเคยแต่งงานมาแล้วสองครั้ง เคยมีสาวๆ อยู่ไม่น้อย หญิงสาวที่มีความสัมพันธ์ครั้งคราวก็มีอยู่ไม่น้อย ภายในใจของเขาไม่เห็นจะเดียวดายตรงไหน”

ราชันเซียนมู่จ้าวเกิดในตระกูลที่ตกต่ำ เนื่องจากความตกต่ำของตระกูล ทำให้คู่มั่นที่เล่นกันมาตั้งแต่เด็กเปลี่ยนไปแต่งงานกับตระกูลที่มีฐานะ

ซึ่งสิ่งนี้ส่งผลให้ราชันเซียนมู่จ้าวพยายามมุมานะอย่างหนักเพื่อความเจริญรุ่งเรือง จากนั้น ยามที่เขาอยู่ในวัยหนุ่มได้ผงาดขึ้นมากลายเป็นเจ้าถิ่น เป็นที่ฮือฮาและมีกำลังในระดับหนึ่ง ทำให้เขาสามารถแต่งงานกับสาวงามอันดับหนึ่งในถิ่นนั้นๆ

แต่แล้ว ภายหลังเกิดโชคร้ายขึ้นมา ภรรยาของเขาอกใจเป็นคู่กับดาวรุ่งที่โด่งดังเป็นหนึ่งในสองรองใครในเก้าแดน ทำให้ราชันเซียนมู่จ้าวได้รับความกระทบกระเทือนใจอย่างหนัก

ทำให้ราชันเซียนมู่จ้าวละทิ้งทรัพย์สินจนหมดสิ้น ล้มเลิกสำนักแล้วเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในป่าเขา เข้าสู่การหลับไหล และไม่ยุ่งเกี่ยวกับสังคมภายนอกอีกเลยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

หลังจากราชันเซียนมู่จ้าวได้ผิตยุคไป สุดท้ายเขาหวนกลับมาอีกครั้ง สร้างชื่อกระฉ่อนในคราวเดียว ปราศจากผู้ต่อกร สุดท้ายได้สืบทอดชะตาฟ้ากลายเป็นราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกร

หลังจากที่ได้เป็นราชันเซียนแล้ว ราชันเซียนมู่จ้าวเคยมีคนรู้ใจอยู่จำนวนไม่น้อย เคยมีความสัมพันธ์เป็นครั้งคราวกับมารฟ้าเทพธิดาที่เป็นสุดยอดหญิงงามอยู่จำนวนไม่น้อย ภายหลังเขาได้แต่งงานกับหญิงงามอันดับหนึ่งของแดนๆ หนึ่ง

ในฐานะที่เป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง ความสำเร็จเช่นนี้นับว่าสร้างความอิจฉาให้ผู้คนไม่รู้จำนวนเท่าไร

แต่ว่า ภายหลังราชันเซียนมู่จ้าวกลับรู้สึกว่ามันน่าเบื่อ ล่องลอยจากไป นับจากนั้นเป็นต้นมาก็ไม่มีข่าวคราวของราชันเซียนมู่จ้าวอีกเลย

ขณะที่ราชันเซียนมู่จ้าวตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้จัดตั้งสำนักขึ้นมา ไม่ได้ถ่ายทอดสัจธรรม แม้ว่าชนรุ่นหลังก็มีผู้ที่เคยฝึกเคล็ดวิชาของราชันเซียนมู่จ้าว แต่ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ไม่ได้ถ่ายทอดโดยราชันเซียนมู่จ้าว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1585 หลักสัจธรรมเดียวตาย

ยวีเจี๋ยฟงยังคงดื่มเหล้าต่อไป หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดจึงได้พูดขึ้นมาว่า “ข้าอยากรู้จัก เพราะเหตุใดราชันเซียนมู่จิวจึงต้องกลับมาก้าวเดินบนเส้นทางเส้นนี้อีก”

หลักสัจธรรมที่ยวีเจี๋ยฟงฝึกนั้น เป็นหลักสัจธรรมที่มาจากราชันเซียนมู่จิว แต่มันไม่ใช่หลักสัจธรรมที่ราชันเซียนมู่จิวใช้ในการบรรลุเป็นราชันเซียน

หลักสัจธรรมของยวีเจี๋ยฟงได้รับการขนานนามว่าหลักสัจธรรมเปื่อโลก เป็นหลักสัจธรรมที่ราชันเซียนมู่จิวคิดค้นขึ้นหลังจากได้เป็นราชันเซียนแล้ว เขาเองก็ไม่ได้ไปฝึกมัน แต่ได้หึงเอาไว้

ภายหลังยวีเจี๋ยฟงได้พบโดยโชคนาพา ได้รับความลับที่ราชันเซียนมู่จิวหึงเอาไว้ในครั้งนั้น

“เจ้าสามารถไปถามเขาได้” หลี่ชียเยียมกล่าวว่า “บางที แก้วแดนอาจไม่มีแรงดึงดูดสำหรับเจ้าแล้ว แต่เจ้าสามารถก้าวออกจากร้านเหล้าเล็กๆ นี้ของเจ้า ไปมองดูแผ่นดินที่กว้างใหญ่มากกว่านี้ บางที เจ้าอาจจะไปถามราชันเซียนมู่จิวด้วยตัวของเจ้าเองว่า ตัวเขาที่ปราศจากผู้ต่อกรแล้วทำไมถึงต้องก้าวเดินไปบนเส้นทางสายนี้”

ตามหลักแล้ว ราชนิเชียนมูจั่วนับว่าอยู่ในระดับปราศจากผู้ต่อกร และชีวิตของเขาก็คือสมบูรณั ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่เขาจะต้องกลับไปเดินบนเส้นทางของหลักสัจธรรมเพื่อโลกอีก เรื่องเช่นนี้เกรงว่าไม่ว่าใครก็ตามก็คิดไม่ตก

ยวีเจิ่งฟงถึงกับนั่งเงียบพักหนึ่ง สุดท้ายเขาสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ข้าไม่ต้องการรู้แล้ว ราชนิเชียนมูจั่วก็คือราชนิเชียนมูจั่ว ข้าก็คือข้า”

หลี่ชียเอ่ได้แต่นั่งเงียบ เขาตี้มเหล้าเลิศรสอย่างเงียบๆ และไม่สามารถพูดอะไรได้อีก หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ชียเอ่จึงได้พูดว่า “นอกจากรอความตายแล้ว ยังมีความปรารถนาสิ่งใดหรือไม่?”

“มี” ยวีเจิ่งฟงหัวเราะและกล่าวว่า “ให้ข้าได้ตายอยู่ที่นี้ก็แล้วกัน สามารถตายในสถานที่ที่ข้าเกิดข้าก็พึงพอใจแล้ว และไม่เรียกร้องสิ่งใดอีก ดังนั้น ข้าจะรอความตายอยู่ที่นี้”

“เอาเถอะ” หลี่ชียเอ่ถึงกับยิ้มเฉือนๆ สายหน้าและกล่าวว่า “เจ้าชนะแล้ว ข้าเองก็จนปัญญาแล้ว มันเป็นการเลือกของเจ้าเอง”

“ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ข้าสำนึกบุญคุณในใต้เท้าชั่วชีวิต การที่ข้ารั้งอยู่ที่ตรงนี้ ข้าเองก็รู้ว่าใต้เท้าใต้คิดจะช่วยเหลือข้ามาหลายครั้ง ต้องการให้ข้าได้ก้าวออกจากร้านเหล้าเล็กๆ แห่งนี้ แต่ว่า ข้าบอกได้แต่เพียงข้าทำให้ใต้เท้าต้องผิดหวัง ข้าต้องการแค่หมกอยู่แต่ร้านเหล้าเล็กๆ แห่งนี้”

หลี่ชียเอ่ตี้มเหล้าไปคำหนึ่ง สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ไม่ บางทีความคิดของเจ้าก็ถูก จะอย่างไรเสีย ทุกคนย่อมมีการเลือกที่

แตกต่างกัน การได้ตายในที่ที่เกิดก็ไซ้ว่าจะไม่ดี ได้กลับบ้านเกิดในวัยชรา”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเยถึงกับนั่งเงิบขึ้นมา หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาได้พูดออกมาเบาๆ ว่า “การได้กลับบ้านเกิดในวัยชรานับเป็นเรื่องที่ดีมากเรื่องหนึ่ง การได้ตายในสถานที่ที่เกิดก็เป็นเรื่องที่ดีมาก แต่ว่า กล่าวสำหรับข้า กล่าวสำหรับราชันเซียนจำนวนมากแล้ว มันเป็นเรื่องที่ฟุ่มเฟือยมาก มีราชันเซียนจำนวนมากเท่าไรที่เคยคิดว่าสักวันจะสามารถกลับไป เพื่อตายอยู่ในสถานที่ที่ซึ่งตัวเองถือกำเนิดขึ้น แต่ทว่า พวกเขาทำไม่ได้ ข้าก็ไม่สามารถทำได้”

“ดังนั้น ข้าว่าละนะนี้เป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง สามารถตายในสถานที่ที่ตัวเองเกิด กล่าวสำหรับพวกเราแล้วเป็นเรื่องที่ฟุ่มเฟือยมาก แต่เจ้ากลับทำให้เป็นจริงได้ นับเป็นเรื่องที่ดีมาก” สุดท้าย หลีชีเยถึงกับกระดกเหล้าที่อยู่ในถ้วยรวดเดียวจนหมด

“นี่แหละคือความยิ่งใหญ่ของใต้เท้า และเป็นความยอดเยี่ยมของราชันเซียน ใต้เท้าคิดจะตายให้ได้ดังที่ปรารถนา ราชันเซียนคิดจะตายให้คุ้มค่า ราชันเซียนต้องการตายในสถานที่ที่สมควรให้พวกเขาตาย ดังนั้น พวกเขายืนหยัดต่อสู้ ใต้เท้าเองก็ไม่เคยผ่อนคลายตลอดมา...”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ยวีเจิ้งฟงดูจะมีท่าที่สบายๆ ยิงนักหัวเราะและกล่าวอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “...การที่ราชันเซียนสามารถกลายเป็นราชันเซียน ใต้เท้าสามารถกลายเป็นมือมีดนิรันดร์กาล สิ่งนี้แหละคือสิ่งที่เยี่ยมยอดที่สุดของพวกเขา นี่แหละ

คือเสน่ห์ที่เป็นบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวที่พวกท่านได้เปล่งเป็น
ประกายออกมาตลอดกาล ขณะที่ข้ากลับไม่สามารถทำได้ ดังนั้น
สิ่งที่ข้าทำได้ก็คือ ข้าจะตายในสถานที่ที่ข้าได้ถือกำเนิดขึ้นมา”

“บางทีอาจเป็นเช่นนั้น ข้าหวังว่าสามารถตายดังที่ปรารถนา
เอาไว้!” หลี่ซียเอถึงกับหัวเราะขึ้นมา

ยวีเจิ้งฟงรินเกล้าให้หลี่ซียเอจนเต็ม หลี่ซียเอกระดกรวดเดียวจน
หมด สุดท้าย ยิ้มกล่าวว่า “ช่างเถอะเรื่องภายในครอบครัวอย่าไป
พูดถึงมันอีกเลย ที่ข้ามาวันนี้มีเรื่องที่สองก็คือ จะยิ้มเชื้อไฟจากเจ้า
สักหน่อย ข้ามีเตาอยู่เตาหนึ่ง ข้าต้องการใช้มันหลอมสร้างอาวุธ
แต่ยังขาดเชื้อไฟอยู่ ดังนั้น ข้าจึงต้องการยิ้มกับเจ้าสักหน่อย”

“ที่ใต้เท้าต้องการคือไฟเพื่อโลกนะสิ”

หลี่ซียเอพยักหน้า และกล่าวว่า “หากโลกนี้สามารถหาไฟเพื่อ
โลกที่บริสุทธิ์ที่สุดสักที จะเป็นที่ยื่นไปไม่ได้นอกจากที่ตรงนี้ของเจ้า
แล้ว”

ยวีเจิ้งฟงไม่พูดอะไรให้มากความ ไปหยิบเชื้อไฟมาให้กับหลี่
ซียเอทันที

สุดท้าย การมาครั้งนี้ของหลี่ซียเอก็ได้บรรลุวัตถุประสงค์แล้ว ได้
เวลาสมควรที่เขาต้องจากไปแล้ว

ก่อนจาก หลี่ซียเอถึงกับล้องมองดูยวีเจิ้งฟง สุดท้ายได้แต่
หัวเราะและกล่าวว่า “ไอ้หนู วันเวลายังอีกยาวไกล เจ้ารอความตาย
ให้ดีๆ ก็แล้วกัน ไม่แน่ว่าอนาคตข้าอาจตายก่อนเจ้าก็เป็นได้”

“ใต้เท้าอายุมันขวัญยืน” ยวีเจ็งฟงก็หัวเราะและกล่าวว่า “ข้าจะต้องตายก่อนใต้เท้าแน่นอน”

ก่อนลาจาก พวกเขามีพันคำหมิ่นวลีที่จะเอ่ย กล่าวสำหรับการดำรงอยู่ในสถานะดังพวกเขา และสามารถมีชีวิตอยู่มาจนถึงวันนี้ เหลือผู้ที่สามารถพูดคุยกันได้อยู่เพียงไม่กี่คนแล้ว ก่อนจากกัน พวกเขาก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกมา ได้แต่พูดคำพูดที่มีลักษณะเช่นนี้

หลังจากที่หฺลื่อซีย่ใต้จากไปแล้ว ยวีเจ็งฟงได้กลับไปนั่งอยู่ด้านหลังโต๊ะเก้าอี้ร้านตามเดิม เขาขดตัวเอาไว้ ค่อยๆ หลับตาลงเหมือนว่านอนหลับไปแล้วอย่างนั้น เวลาที่ ตะเกียงน้ำมันที่อยู่บนโต๊ะเก้าอี้ยังคงเห็นเป็นแสงขนาดเท่าหัวเหลือง แสงที่รำไรสอดส่องลงบนใบหน้าของเขาดูเลือนลางเหลือเกิน

คนแก่คนหนึ่ง ร้านเหล้าเล็กๆ ร้านหนึ่งที่เงียบสงัดเช่นนี้แหละ มันตั้งอยู่ท่ามกลางตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่ง เหมือนว่ามีใครให้ความใส่ใจมันตลอดเวลา ไม่มีใครให้ความสนใจมันตลอดเวลา มันดำรงอยู่เช่นนี้ตลอดไป จนกว่าจะถึงวันที่ตายจากไป!

ขงเซี่ยหมิงหวางไม่อาจจินตนาการได้ว่า เพราะเหตุใดยอดฝีมือที่ปราศจากผู้ต่อกรถึงได้ปลื้มตัวมาอยู่ในร้านเหล้าเล็กๆ เช่นนี้ แม้ว่า ในโลกจะมียอดฝีมือที่ปลื้มตัวจากสังคมอยู่ไม่น้อย แต่ทว่า ยอดฝีมือจำนวนมากล้วนแล้วแต่อาศัยอยู่ในสถานที่ที่ทิวทัศน์งดงาม กระทั่งเรียกได้ว่าเป็นดินแดนในอุดมคติ

อย่างไรก็ตาม สุดยอดยอดฝีมือในหล้าผู้นี้กลับปลื้มตัวมาอยู่ในร้านเหล้าซอมซ่อเล็กๆ แห่งนี้ เรื่องเช่นนี้หากพูดออกไปก็คงไม่มีใครเชื่อ

“ไม่ต้องหันไปดูแล้ว” หลี่ซีย่เดินไปพลาสายหน้าไป และกล่าวว่า “เขาจะพักอยู่ที่ร้านเหล้าเล็กๆ นี้ตลอดไป คิดจะให้เขาก้าวออกจากร้านเหล้าเล็กๆ แห่งนี้เป็นเรื่องที่ยากมาก” ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ

ขงเซี่ยะหมิงหวาง ถึงกับนั่งเงิบเช่นกัน อะไรที่ทำให้สุดยอดฝีมือแห่งยุคคนหนึ่งต้องปลื้มตัวออกจากสังคมมาอยู่ ณ ร้านเหล้าเล็กๆ แห่งนี้

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ขงเซี่ยะหมิงหวางยังคงอดสงสัยไม่ได้ ต้องเอ๋ยเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า “คุณชาย ผู้อาวุโสท่านนี้กับยวีไต้จวิน ใครแข็งแกร่งกว่าใคร?”

ชื่อเสียงของยวีไต้จวินนั้นไม่ต้องพูดถึง นางเคยต่อสู้กับราชันเซียนหยินเทียน และราชันเซียนหยินเทียนยอมรับว่า นางมีกำลังความสามารถในการต่อสู้กับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ขณะที่ผู้เฒ่าผู้นี้คือพี่ชายของยวีไต้จวิน และเป็นคนที่มีชีวิตอยู่มาแล้วสามชาติแล้วจะไม่ให้ขงเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกแปลกใจได้อย่างไรกัน

“เจ้าคงคิดว่าเขาไม่ค่อยมีชื่อเสียงอะไรนะสิ” หลี่ซีย่ยิ้มกล่าวว่า “ของพรรคนี้ไม่สามารถวัดกันด้วยชื่อเสียง ยวีไต้จวินมีความสามารถในการต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ เป็นการต่อกรซึ่งหน้าได้จริงๆ ไม่ใช่การคุยโตโอ้อวด ขณะที่ยวีเจิ้งฟงนั้น เขาแข็งแกร่งกว่ากันมากทีเดียว”

“แข็งแกร่งกว่ายวีไต่ลวิน?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับสะเทือน
หวั่นไหวภายในใจ “ไม่ถ้านักกว่านางจะได้สติกลับมา และกล่าวว่า
“ลือกันว่า ผู้ที่สามารถรับมือกับราชันเซียนได้หนึ่งร้อยกระบวนท่า
ก็จะได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้า
ได้!”

“รับมือหนึ่งร้อยกระบวนท่าได้ก็ยกย่องเป็นผู้สามารถต่อกรกับ
ราชันเซียนซึ่งหน้าได้?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “นี่มัน
มดปลวกมาจากไหนกัน แค่หนึ่งร้อยกระบวนท่าก็ยกย่องเป็นผู้
สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ เช่นนั้นแล้วไต่ลล้ามีผู้
สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้มากมายเหลือเกิน ใ้ชื่อว่า
ราชันเซียนทุกคนจะชมชอบฆ่าคน สำหรับชนรุ่นหลังนั้น ราชัน
เซียนยังคงเสียดายในความสามารถของเขา หรือราชันเซียนลงมือ
ไปตามอารมณ์ แล้วจักรพรรดิเทพคนหนึ่งสามารถรับมือได้หนึ่ง
ร้อยกระบวนท่า เขาก็คือผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้
หรือ?”

เมื่อหลี่ซีเยกล่าวถึงตรงนี้แล้ว สายหน้าและกล่าวว่า “วิธีการ
พูดแบบนี้ เป็นเพียงวิธีการพูดของพวกเขาสะท้อนตัวเองเท่านั้น
เป็นการโก่งค่าตัวของตนเองเท่านั้น”

แล้วผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ต้องเป็น
อย่างไร?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับถามด้วยใจความสงสัยยิ่ง

เรื่องราวเกี่ยวกับผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้นั้น
ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้ยินได้ฟังมาหลากหลาย ที่มีการพูดถึงกันมาก
ที่สุดก็คือ ผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้หนึ่งร้อย

กระบวนท่าได้ ก็ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้สามารถต่อกรกับราชัน
เซียนซึ่งหน้าได้

“สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ไม่ได้ราคาถูกขนาด
นั้น” หลี่ชียเอ กล่าวว่ “ตามมาตรฐานที่ปรกติแล้ว ภายใต้เงื่อนไข
ราชันเซียนอาศัยพลังที่ปรกติ ภายใต้หลักสัจธรรมของราชันเซียน
ภายใต้ราชันเซียนไม่ได้ยอมมือ สามารถรับมือได้เกินกว่าหนึ่งพัน
กระบวนท่า ก็มีสิทธิ์ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้สามารถต่อกรกับ
ราชันเซียนซึ่งหน้าได้”

“พลังปรกติ?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับตะลึง

“หมายถึงภายใต้สถานการณ์ที่ไม่ได้ใช้ชะตาฟ้า” หลี่ชียเอ
กล่าวว่า “การประเมินว่าเป็นผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้า
ได้นั้นมีความเข้มงวดมาก ใ้ว่าแค่ราชันเซียนลงมือไปตาม
อารมณ์ก็ได้แล้ว เมื่อราชันเซียนเผชิญหน้ากับผู้ที่มีกำลัง
ความสามารถเป็นผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่าง
แท้จริงแล้ว ราชันเซียนก็จะสำแดงอย่างเต็มที่ เฉกเช่นประเภทที่
สามารถรับมือราชันเซียนได้หนึ่งหรือสองร้อยกระบวนท่านั้น เป็น
เพราะราชันเซียนเสียดายในความสามารถและไม่ได้สำแดงพลัง
เต็มที่เท่านั้นเอง”

เมื่อช่งเซี่ยะหมิงหวางได้รับการชี้แนะจากหลี่ชียเอแล้วจึงได้เห็น
ภาพชัดเจนขึ้น ภายใต้เงื่อนไขราชันเซียนอาศัยพลังปรกติและลง
มือโดยไม่ยอมมือ สามารถรับมือได้หนึ่งพันกระบวนท่า จึงถือว่าเป็น
ผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้โดยแท้จริง

“ครั้งนั้น ยวีไต้จวินต่อสู้กับราชันเซียนหยินเทียน โดยราชันเซียนหยินเทียนมีอาวุธราชันเซียนอยู่ในมือ สู้รบกันจนฟ้าถล่มดินทลาย ยวีไต้จวินอาศัยพลังที่นำทิ้งของตนรับมือได้พ้นกว่ากระบวนท่า ดังนั้น ราชันเซียนหยินเทียนจึงให้การยอมรับในกำลังความสามารถของนาง ประทานให้นางเป็นผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ เรียกได้ว่า ความเป็น “ผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้” ของยวีไต้จวินนั้นมีความแท้จริงที่สูงมาก ซึ่งหาใช่ผู้ที่อ้างตัวเองว่าเป็นผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้เหล่านั้นสามารถเทียบเคียงได้” หลี่ซิเย่เอ๋ยขึ้นมาซ้ำๆ

ภายในใจของช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกหวั่นไหว เรื่องราวเกี่ยวกับตำนานของยวีไต้จวินนั้นนางเคยได้ยินมาก่อน แต่ทว่ารายละเอียดการต่อสู้ในครั้งนั้นไม่มีใครรู้ ไม่มีใครรู้ว่าสุดท้ายแล้วยวีไต้จวินสามารถรับมือกับราชันเซียนหยินเทียนได้ก็กระบวนท่ากันแน่

เวลานี้ เมื่อหลี่ซิเย่พูดออกมา จึงสร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับช่งเซี่ยะหมิงหวาง การที่ราชันเซียนองค์หนึ่งที่มีอาวุธราชันเซียนในมือมันคือความปราศจากผู้ต่อกรเพียงใด ต่อให้ไม่อาศัยพลังจากชะตาฟ้า ภายใต้หนึ่งกระบวนท่าก็สามารถทำลายฟ้าดินได้

แต่ว่า ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ยวีไต้จวินยังคงยืนหยัดได้ถึงพ้นกว่ากระบวนท่าได้ ความแข็งแกร่งของยวีไต้จวินย่อมสามารถจินตนาการได้

ตอนที่ 1586 จุดสูงสุดสามระดับ

ขงเขียะหมิงหวางถูกทำให้สะเทือนหัวนไหวจนพูดอะไรไม่ออก มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวเพียงใดกับการที่ยวีไท่จวินสามารถยืนหยัดได้ พ้นกว่ากระบวนท่าภายใต้การลงมือของราชันเซียนหยินเทียน

ราชันเซียนได้รับการยกย่องว่าปราศจากผู้ต่อกร แม้ว่าขงเขียะหมิงหวางจะไม่เคยพบกับราชันเซียนมาก่อน แต่ว่า สามารถจินตนาการได้ถึงความแข็งแกร่งของราชันเซียน จากการสู้รบอย่างดุเดือดในเก้าแดนจนเป็นผู้ชนะ ในที่สุดกลายเป็นผู้ที่ยังคงอยู่ จากการสู้รบไปเก้าชั้นฟ้า ราชันเซียนในลักษณะเช่นนี้ นับได้ว่าปราศจากผู้ต่อกรในหล้าๆ ไม่มีใครสามารถเทียบเทียมได้

ภายใต้สุดยอดหลักสี่ธรรมของราชันเซียน ภายใต้สถานการณ์ที่ราชันเซียนไม่ยอมมือให้ และภายใต้สถานการณ์ที่ราชันเซียนมีอาวุธราชันอยู่ในมือ ยวีไท่จวินยังคงยืนหยัดรับมือได้ถึงพ้นกว่ากระบวนท่า ด้วยกำลังความสามารถเช่นนี้ เพียงพอที่จะเย้ยหยันต่อเก้าแดนได้อยู่แล้ว

ไม่ถนัดนัก กว่าขงเขียะหมิงหวางจะได้สติกลับมา อดที่จะถามไม่ได้ว่า "แล้วผู้อาวุโสยวีละ?" เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว นางอดที่จะหันหลังกลับไปมองร้านเหล้าเล็กๆ นั้นไม่ได้

หลี่ซีเยเคยบอกว่ายวีเจิ้งฟงมีชีวิตอยู่มาถึงสามชาติ แข็งแกร่งกว่ายวีไท่จวินเสียอีก ในเมื่อยวีไท่จวินสามารถยืนหยัดรับมือราชัน

เขียนได้กว่าพันกระบวนท่า เช่นนั้นแล้ววีเจิ้งฟงย่อมน่ากลัวยิ่งกว่าเสียอีก

“เจิ้งฟงนะ” หลี่ชียเอากล่าวว่า “ถ้าหากจะแบ่งเป็นลำดับชั้นล่ะก็ เขาสามารถจัดให้อยู่ในระดับที่สามารถต้านรับกับราชันเขียนได้”

“ต้านรับกับราชันเขียนได้?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางตะลึงนิดหนึ่ง กล่าวหาว่า “นี่มันจัดแบ่งอย่างไรกันแน่นะ?”

“เจ้าเข้าใจว่าโลกนี้มีเพียงต่อกรเท่านั้นเองรี?” หลี่ชียเอ หัวเราะ และกล่าวว่า “นั่นเป็นเพียงระดับที่บุคคลทั่วไปสามารถสัมผัสได้เท่านั้นเอง ความจริงแล้ว ในระดับสูงสุดยอดนี้ กล่าวสำหรับผู้ที่กำลังความสามารถโดยแท้จริงแล้ว สามารถแบ่งออกได้เป็นสามระดับ ซึ่งทั้งสามระดับนี้ได้รวมเอาจักรพรรดิเทพและรัชทายาทที่อยู่ในระดับสูงสุดเข้าด้วยแล้ว ซึ่งทั้งสามระดับนี้แบ่งออกเป็นต่อกรซึ่งหน้า ต้านรับราชันเขียน และเทียบเคียง!”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอเพียงยิ้มๆ เท่านั้นเอง

ที่ผู้คนบนโลกพูดถึงล้วนแล้วแต่ต่อกรซึ่งหน้า ในโลกของผู้บำเพ็ญตนมองว่า ผู้ดำรงอยู่ในฐานะต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้า ได้ก็นับว่าปราศจากผู้ต่อกรแล้ว รองจากราชันเขียนแล้ว ผู้สามารถต่อกรกับราชันเขียนได้คือผู้ที่แข็งแกร่งมากที่สุด

ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ ผู้ที่ก้าวมาถึงระดับนี้ล้วนแล้วแต่เข้าใจ ระดับเช่นนี้แม้ต่างกันเพียงน้อยนิด แต่มันต่างกันเป็นหมื่นลิ้นเลยทีเดียว

ด้วยเพราะเหตุนี้เอง พวกเขาเหล่านั้นที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดจึงได้ทำการจัดแบ่งออกมาเป็นต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้า ต้านรับราชันเซียนได้ และเทียบเคียงราชันเซียน รวมสามระดับ

“ต้านรับหมายความว่าอย่างไร?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

ต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าเป็นหัวข้อสนทนาที่นางได้ยินคนเขาพูดถึงมากที่สุด หลายคนถึงกับลุกขึ้นแสดงความเคารพเลื่อมใสศรัทธาอย่างสุดซึ้ง ความจริงแล้ว สำหรับผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้าแล้วเป็นเช่นนี้ หากสามารถได้สัมผัสกับผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ถือว่าสุดยอดมากแล้ว และเป็นเกียรติอย่างหนึ่ง

สำหรับการต้านรับราชันเซียนนั้น ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่ค่อยจะไต่ยิน เพียงแต่มีคนเอ่ยถึงเป็นครั้งคราวเท่านั้น สำหรับแนวคิดเรื่องต้านรับราชันเซียนนั้น ช่งเซี่ยะหมิงหวางยังคลุมเครือมาก

ต้านรับราชันเซียนนั้นง่ายมาก ในขณะที่ราชันเซียนสำแดงพลังจากชะตาไฟนั้น หากเจ้ายังคงสามารถรับมือได้หนึ่งพันกระบวนท่าภายใต้ชะตาไฟของราชันเซียน ถือว่าสามารถต้านรับราชันเซียนได้ แน่นอน ยังมีมาตรฐานอีกหนึ่ง นั่นก็คือหากเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ภายใต้การสำแดงราชันสังหารที่แท้จริงโดยราชันเซียน ไม่ว่าจะเป็นการอาศัยกำลังความสามารถของตนหรือของวิเศษ ก็สามารถยกย่องว่าต้านรับราชันเซียนได้” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

ภายในใจของช่งเซี่ยหมิงหวางรู้สึกหวั่นไหวที่หนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ การลงมือของราชันเซียนนับว่าปราศจากผู้ต่อกรแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น ราชันเซียนจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดภายใต้พลังของชะตาฟ้า?

ช่งเซี่ยหมิงหวาง ไม่สามารถรู้ได้ว่าพลังของชะตาฟ้านั้นทรงพลังแค่ไหน แต่ว่า สามารถจินตนาการได้ว่า ภายใต้พลังชะตาฟ้าแล้วยังคงสามารถยืนหยัดได้กว่าพันกระบวนท่า นับว่าน่ากลัวเหลือเกิน

“อาศัยของวิเศษมาตั้งรับกับราชันสังหารก็นับด้วยรี?” หลังจากช่งเซี่ยหมิงหวางได้สติกลับมาถึงกับเอ๋อถาม

หลังจากช่งเซี่ยหมิงหวางได้สติกลับมาแล้วถึงกับเอ๋อถามขึ้นว่า “อาศัยของวิเศษมารับมือกับราชันสังหารแท้จริงก็ได้ด้วยรี?”

ราชันสังหารแท้จริงคือการโจมตีขั้นสูงสุดที่ราชันเซียนสำแดงโดยอาศัยอาวุธราชันเซียน พลังการโจมตีนี้ยอดเยี่ยมและน่ากลัวที่สุด

“โลกนี้ไหนเลยมีเรื่องที่ยายตายปานนั้น เจ้าคิดว่าอาศัยของวิเศษแล้วก็ไม่ต้องมีความสามารถอย่างนั้นรี?” หลี่ชี่เย่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าพลังชะตาฟ้าเป็นของเด็กเล่นอย่างนั้นรี? ภายใต้ราชันสังหารที่แท้จริง หากเจ้าไม่แข็งแกร่งพอ ไม่ว่าจะป็นของวิเศษใดๆ ก็ต้านไม่ไหว ต่อให้ของวิเศษของเจ้ายังคงสามารถรักษาสภาพของมันได้อย่างสมบูรณ์โดยไม่ถูกทำลายภายใต้การโจมตีเช่นนี้ แต่ว่า จากการโจมตีเช่นนี้ ลำพังแค่พลังสะท้อนก็เพียงพอที่จะทำให้เจ้ากลายเป็นหมอกเลือดไปในพริบตาเดียว

สามารถรองรับพลังนี้เอาไว้ได้ ก็สามารถก้าวไปยืนอยู่ตำแหน่งสูงสุดได้เช่นกัน”

“เป็นเพราะประสบการณ์ความรู้ข้าต่ำต้อย” ช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกว่าตนเองนั้นดูถูกพลังของชะตาฟ้าเกินไป เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ซีเย่

“สิ่งนี้ใช่เป็นเรื่องแปลก เนื่องจากเจ้าไม่เคยพบเห็นชะตาฟ้ามาก่อน หรือต่อให้เจ้าเคยเห็นชะตาฟ้ามาแล้ว อาจไม่รู้สิกว่ามันไม่ได้ทรงพลังมาก แต่ว่า ยามที่มันระเบิดพลังออกมาจริงๆ เจ้าจึงจะเข้าใจถึงพลังที่แท้จริงของพลังชะตาฟ้าว่ามันน่ากลัวเพียงใด” หลี่ซีเย่ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “อย่างไรเสียมันได้รวบรวมพลังมาตั้งหนึ่งยุค มันได้รวบรวมพลังแก่นฟ้าดินมาถึงหนึ่งยุค!”

ในที่สุด ช่งเซี่ยะหมิงหวางก็มีแนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับระดับด้านรับราชันเซียนได้แล้ว

“เช่นนั้นแล้วผู้อาวุโสยวีในครานั้นสามารถยืนหยัดต่อราชันเซียนเซียนหลี่ได้นานแค่ไหน?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่สามารถระงับความอยากรู้อยากเห็นที่อยู่ใใจ อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

“เจิ้งฟงนะ เขาแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนเซียนหลี่มาชั่วชีวิต พวกเขาแย่งชิงกันอยู่นานมาก ภายหลังเขาได้พ่ายแพ้ให้กับราชันเซียนเซียนหลี่” หลี่ซีเย่หัวเราะ แล้วกล่าวว่า “หลังจากที่ราชันเซียนเซียนหลี่ได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว ก่อนที่ราชันเซียนเซียนหลี่จะไปจาก เจิ้งฟงคิดจะต่อสู้อีกเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิต...”

“...การศึกษาในครั้งนี้ ห้ายที่สุดเขายังคงพ่ายแพ้ เพื่อศึกครั้งนี้ เขาได้ก้าวเดินบนหลักศีลธรรมนี้จนสุด” เมื่อหลี่ชียเยกล่าวมาถึงตรง นี้แล้วรู้สึกปลงอนิจจังเหลือเกิน กล่าวว่า “เดิมที่เขาได้คิดค้นสุด ยอดหลักศีลธรรมขึ้นมาแล้ว เสียตาย ห้ายที่สุดเขายังคงหวน กลับไปบนเส้นทางเดิมต่อไป”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ภายในใจของหลี่ชียเยรู้สึกสะอื้นยิ่งนัก ตรังนั้น ยวีเจิ้งฟงก็นับได้ว่าเป็นผู้อยู่ระดับสูงสุดแห่งยุค เสียตาย สุดห้ายแล้วเขายังคงก้าวเดินไปบนศีลธรรมเพื่อโลกของราชัน เซียนมู่จ้าว เขาละทิ้งสุดยอดหลักศีลธรรมของตนเอง

ในยุคสมัยนั้น เดิมยวีเจิ้งฟงสามารถก้าวเดินออกมาได้ ยัง ไม่ได้เป็นดังปัจจุบันที่ปลีกตัวแอบซ่อนอยู่ในร้านเหล้าเล็กๆ เช่นนี้ เสียตาย เขา ไม่ ย อ ม ก้าว ออก มา เอง

ขงเซี่ยะหมิงหวางถึงกับนั่งฟังคำพูดนี้อย่างเงิบๆ แม้วานางไม่ รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นในครานั้น แต่ว่า นางพอจะเดาออกกลางๆ ว่า ครั้งนั้นจะต้องเกิดเรื่องราวที่ผู้คนไม่รู้แน่นอน

แม้แต่หลี่ชียเยเองก็นิ่งเงิบไปพักหนึ่ง เมื่อเขาได้สติกลับมาแล้ว สุดห้ายยิ้มเฉือนๆ และกล่าวว่า “การศึกระหว่างเจิ้งฟงกับราชัน เซียนเซียนหลี่ ซึ่งราชันเซียนเซียนหลี่ได้ตั้งมั่นพร้อมรับมือเต็มที่ เนื่องจากเจิ้งฟงคือคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในชีวิตของนาง เมื่อเริ่ม

การต่อสู้ ราชันเซียนเซียนหลี่ก็สำแดงพลังชะตาฟ้าโดยตรงทันที การต่อสู้ของพวกเขาเรียกได้ว่าทำลายฟ้าดินเลยทีเดียว หลังจากผ่านไปสองพันกว่ากระบวนท่า เล็งฟงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้”

“สองพันกว่ากระบวนท่า!” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับร้องเสียงหลงออกมาดังมาก เพราะคำพูดนี้สร้างความหวั่นไหวแก่นางจนไม่อาจบรรยายด้วยตัวอักษร

ยวีไต่จวินยืนหยัดรับมือกับราชันเซียนหยินเทียนมาพันกว่ากระบวนท่าก็นับว่าน่ากลัวมากแล้ว อย่างไรก็ตาม ภายใต้พลังชะตาฟ้า ยวีเล็งฟงยังคงยืนหยัดรับมือได้ถึงสองพันกว่ากระบวนท่านี้มันน่ากลัวเกินไปแล้วกระมัง ความสามารถเช่นนี้ สามารถเปรียบเทียบเปรยด้วยคำว่า ปราศจากผู้ต่อกร!

“สิ่งนี้ไม่ได้เหนือความคาดคิด” หลี่ซีเย่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “เขาได้ก้าวเดินไปบนเส้นทางนี้จนถึงที่สุดแล้ว เจ้าไม่เห็นลักษณะของเขาในเวลานี้รึ? สวรรค์ทอดทิ้งนรกจึงเกี้ยว แม้แต่สวรรค์ยังไม่ต้องการจ้องมองเขามากกว่าครั้งหนึ่ง ดังนั้น การมีชีวิตอยู่ของเขาได้แต่รอความตายอย่างเดียว”

“มีผลประโยชน์เช่นใด ก็มีค่าตอบแทนเช่นนั้น บางที การรอความตายเจ็บปวดมากกว่าตายเสียอีก” หลี่ซีเย่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“รอความตายรึ?” ช่งเซี่ยะหมิงหวาง ถึงกับหันหลังกลับไปมองร้านเหล้าเล็กๆ นั้น

“เจ้าอาจจะไม่เข้าใจความหมายของคำว่ารอความตายกรรมัง” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ข้าจะยกตัวอย่างให้เจ้าฟังก็แล้วกัน เป็นต้นว่าเจ้าเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ต่อให้สิ่งนั้นเลิศรส เช่นใดก็ตาม แต่เวลาเข้าปากแล้วมันก็เหมือนไม่มีรสชาติใดๆ เลย ขณะที่หัวใจของเจ้าคล้ายตั้งเป็นตอไม้แห้ง ไม่มีรัก ไม่มีเกลียด จะรักใคร่สักคนก็ไม่สามารถรักได้ ไม่มีความรู้สึก จะเกลียดใครสักคนเจ้าก็เกลียดไม่ลง เจ้าปราศจากอารมณ์เคียดแค้น เจ้าก็คล้ายตั้งเป็นตอไม้แห้งๆ ต้นหนึ่ง เป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง และอยู่ไปวันๆ เช่นนี้ เจ้าเข้าใจความหมายของการรอความตายแล้วยัง?”

ขงเซี่ยะหมิงหวางถึงกับเหม่อลอย ถึงกับงงงัน การที่คนๆ หนึ่ง มีชีวิตอยู่บนโลก ไม่มีรัก ไม่มีโกรธ ไม่มีความรู้สึกใดๆ นี้ไม่ใช่ปราชญ์ แต่เป็นคนตายที่มีชีวิต!

ดังนั้น การรอความตายเป็นเรื่องที่เจ็บปวดมาก” หลี่ชีย่กล่าวเรียบเฉยว่า “เขาคาดหวังว่าราชันเซียนเซียนหลี่สามารถสังหารเขาได้ กล่าวสำหรับเขาแล้ว ตายด้วยน้ำมือราชันเซียนเซียนหลี่นับว่าตายอย่างสมปรารถนา ดังนั้น เขาขอให้ราชันเซียนเซียนหลี่สำแดงราชันสังหารที่แท้จริงออกมา แล้วเขาฝืนรับกับกระบวนท่าการโจมตีทำนี้ โดยนำเอาสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชีวิตทุ่มให้กับการโจมตีในครั้งนี้ ถือเป็นกระบวนท่าที่เป็นเกียรติยศชั่วชีวิตนี้ของเขา เขาต้องการตายอย่างมีเกียรติจากกระบวนท่านี้ ต้องการตายอย่างสูงส่งจากกระบวนท่านี้...”

ภายใต้กระบวนท่าเดียว กายเนื้อของเขาพลันถูกทำลายจนกลายเป็นเถ้าธุลีไป น่าเสียดาย เขาก็ก้าวมาถึงขั้นที่สวรรค์ทอดทิ้ง

นรกรังเกียจ ภายใต้กระบวนท่านี้เขายังคงไม่ตาย ต่อมา ราชน เชียนเขียนหลี่ก็ไม่ต้องการลงมืออีกต่อไป ใช้ว่าราชนเขียนเขียนหลี่ไม่สามารถฆ่าเขาให้ตายได้ เพียงแต่ทำไม่ลงเท่านั้นเอง”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอถึงกับหดถอนใจออกมาเบาๆ มันเป็นเรื่องที่เขาไม่ต้องการเห็นกับการที่ยิวเจิ้งฟงก้าวมาถึงจุดนี้ หลี่กส์จธรรมเปือโลกเป็นเส้นทางที่ทำให้กระทั่งคนเป็นยังต้องรู้สึกสิ้นหวัง

กล่าวสำหรับยิวเจิ้งฟงแล้ว หากตนเองจะต้องตายเพราะน้ำมือของคนที่ตนรักจากการศึกในครั้งนั้น ตายด้วยราชันสังหารแท้จริงจากคนที่ตนรัก เช่นนั้นกล่าวสำหรับเขาแล้วถือว่าตายได้สมปรารถนา และจะเป็นจุดจบที่สมบูรณ์ที่สุด เป็นจุดจบที่สมบูรณ์สวยงามที่สุดในสายตาของเขา

แต่ทว่า หลังจากอาศัยกำลังที่สุดเจิดจ้าของตนรับกับการโจมตีเช่นนี้ ยิวเจิ้งฟงกลับยังคงไม่ตาย แต่ว่า กล่าวสำหรับราชนเขียนเขียนหลี่คู่ต่อสู้ของเขา หากจะลงมืออีกครั้งมันไม่มีความหมายอีกแล้ว เนื่องจากยิวเจิ้งฟงเพียงต้องการตายสถานเดียวเท่านั้น

เมื่อช่งชียะหมิงหวางได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วถึงกับถึงทำให้หัวนไหวอย่างยิ่ง ภายใต้ราชันสังหารที่แท้จริงแล้วยังคงไม่ตาย ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเสียเหลือเกิน

“เขาได้เปื้อหนายต่อโลกแล้ว เขาซื้อคร้านจะลงมือกับผู้คนในโลกนี้ และรังเกียจที่จะลงมือ” หลี่ชียเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “ไม่เช่นนั้น

ละก็ ต่อให้เทพเจ้าแห่งทะเลถือทวนสามง่ามมา เขาก็สามารถต่อสู้จนสุดท้าย

นาที่นี้เวลานี้ ในที่สุดของเซี่ยะหมิงหวางจึงเข้าใจแล้วว่า เพราะเหตุใดหลี่ชียเอจึงได้ฝากนางไว้กับยวีเจี๋ยฟง เพราะอะไรถึงได้ดึงเอาตัวยวีเจี๋ยฟงมาเป็นผู้หนุนหลังของเมืองสมุทรสยบฟ้า ด้วยความสามารถของเขา นับว่ามีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเป็นผู้ให้การหนุนหลังของเมืองสมุทรสยบฟ้าโดยแท้

ตอนที่ 1587 หลักสัจธรรมปราศจากผู้ต่อกร

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้สติกลับมา ถามว่า “แล้วเทียบเคียงราชันเซียนล่ะ? แบ่งแยกกันอย่างไร?”

“อันนี้ แยกกันยาก” หลี่ชีย่ย์มพลาง สายหน้าและกล่าวว่ “นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมา การปรากฏบุคคลลักษณะเช่นนี้ เรียกได้ว่ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น หากจะต้องแยกให้ได้ละก็ เมื่อต่อสู้กับราชันเซียนแล้ว ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะก็คือเทียบเคียงราชันเซียน”

เมื่อช่งเซี่ยะหมิงหวางได้ยินคำว่า ต่อสู้กับราชันเซียนแล้ว ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะก็คือเทียบเคียงราชันเซียนแล้ว นางนึกถึงคนๆ หนึ่งขึ้นมาทันที นั่นก็คือปฐมบรรพบุรุษเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขา...ราชามังกรดำ นั่นเอง

ราชามังกรดำได้รับการยกย่องว่าเป็นที่เคารพสูงสุดมาสามชาติ สุดท้ายได้ต่อสู้กับราชันเซียนท่าคง! กล่าวสำหรับบรรดาศิษย์ทั้งหมดของเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว ราชามังกรดำคือต้นแบบในใจของพวกเขา ศิษย์ทุกคนล้วนแล้วแต่ชินหูชินตาเกี่ยวกับเรื่องนี้

อาจกล่าวได้ว่า ในในมหาสมุทรอุดรนี้ ผู้คนจำนวนเท่าไรที่เติบโตขึ้นมาพร้อมๆ กับได้ยินได้ฟังเรื่องราวที่เกี่ยวกับราชามังกรดำ ช่งเซี่ยะหมิงหวางก็เป็นเช่นนี้ นางเติบโตขึ้นมาพร้อมกับ

เรื่องราวของราชามังกรดำ นางภาคภูมิใจในเมืองสมุทรสยบฟ้า นางรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้เป็นศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้า !

“ถูกต้อง หากจะนับตั้งแต่โบราณกาลเป็นต้นมา เป็นความจริงว่า ผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากที่สุดก็คือราชามังกรดำ” หลี่ชีย่พยักหน้า และกล่าวว่า “เขามีความแข็งแกร่งยิ่งนัก เขาเป็นคนที่เทียบเคียงกับราชันเซียนโดยแท้จริง”

ช่งเชี่ยะหมิงหวางอดที่จะพูดออกมาไม่ได้ว่า “แต่ว่า เล่าลือกันว่า ราชันเซียนท่าคงตายไปแล้ว ปฐมบรรพบุรุษเป็นผู้สังหารราชันเซียนท่าคง” นางเคยได้ยินเรื่องการสู้รบที่เขาท่าคงมา ศพของราชันเซียนท่าคงถูกหลี่ชีย่ทำลายจนสิ้นซากไป

“ราชันเซียนก็มีการแบ่งออกเป็นแข็งแกร่ง และอ่อนแอ ซึ่งก็เป็นสาเหตุที่ขำจัดให้ราชามังกรดำอยู่ในระดับเทียบเคียงกับราชันเซียน” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากราชามังกรดำต่อสู้ขัดกับราชันเซียนเลี้ยวเหิง ราชันเซียนหญิงหงเทียน หรือราชันเซียนเพย ราชันเซียนเฮ่าไห่ละก็คงพูดยาก ในบรรดाराชันเซียนทั้งหมด ราชันเซียนท่าคงหาใช่เป็นราชันเซียนที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มสุดยอดราชันเซียน”

“ถ้าเช่นนั้น ในบรรดाराชันเซียนทั้งหลาย ราชันเซียนท่าคงถูกจัดวางอันดับเช่นใด?” ช่งเชี่ยะหมิงหวางถึงกับเอ่ยถามขึ้นมา ภายในใจของนางเต็มไปด้วยความสงสัย จะอย่างไรเสีย ราชันเซียนท่าคงเป็นราชันเซียนที่ทุกคนรู้จักกันดี ทั้งยังเป็นราชันเซียนเพียงหนึ่งเดียวที่ถูกผู้อื่นสังหารได้หลังจากสืบทอดชะตาฟ้าแล้ว

“พุดยาก” หลีชีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ราชันเซียนท่าคงยังมีช่องว่างที่จะก้าวต่อไปได้อีกมาก ไม่สามารถดูแคลนเขาได้เพียงเพราะเขาถูกสังหารโดยราชามังกรดำ บอกได้เพียงเขาใจร้อนไปนิดหนึ่ง ถ้าหากเขายังคงก้าวเดินบนเส้นทางของราชันเซียนต่อไป เป็นเรื่องที่ไม่สามารถบอกได้อย่างชัดเจนว่า เขาจะประสบความสำเร็จเช่นใดบนเก้าชั้นฟ้านั้น”

“การที่คนๆ หนึ่งสามารถกลายเป็นราชันเซียนได้นั้น หาใช่เป็นเรื่องประหลาดเหมาะ และไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญ เขาคือผู้ที่รวบรวมยอดครอบคลุมทุกสิ่งบนเส้นทางสายนี้ เขาคือผู้ที่โดดเด่นที่สุดบนเส้นทางสายนี้” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “ใช่แล้วเจ้ามีพรสวรรค์ที่ปราศจากผู้เทียบเทียม มีชาติกำเนิดที่สุดยอด ได้ฝึกสุดยอดเคล็ดวิชาที่ปราศจากผู้ต่อกร มีอาวุธที่ทรงพลังไว้ในครอบครอง มีผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดคอยให้ความคุ้มครอง เจ้าก็สามารถกลายเป็นราชันเซียนได้...”

“...บนเส้นทางสายนี้ยังต้องอาศัยจิตใจที่ไม่หวั่นไหว ขอเพียงไม่มีคำว่าละทิ้งตลอดกาล จึงมีโอกาสได้พิสูจน์หลักสัจธรรม ถ้าหากแม้ความกล้าที่จะยืนหยัดต่อไปยังไม่มี ต่อให้เจ้ามีพรสวรรค์ที่ยอดเยียมกว่านี้ มีของวิเศษและเคล็ดวิชาสุดยอดกว่านี้แล้วจะมีประโยชน์อะไร? การเป็นราชันเซียนคนหนึ่ง ไม่เพียงต้องสามารถทนต่ออุปสรรคได้ ยังต้องทนต่อสิ่งเขี้ยวอนได้ มีเพียงการก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ จึงสามารถก้าวขึ้นเหนือเก้าชั้นฟ้าได้ในที่สุด ก่อเกิดคลื่นที่โหมสาดซัดและขยายเป็นวงกว้างออกไปในโลกอีกโลกหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ไพศาลยิ่งกว่า”

เมื่อหลี่ซิเย่เอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับมองไปยังที่ที่ห่างไกล เอ๋อขึ้นซ้ำๆ ว่า “ไม่มีความจำเป็นที่ศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าจะต้องไปดูแคลนราชันเซียนท่าคง การที่เขาสามารถกลายเป็นราชันเซียนได้ย่อมบ่งบอกว่าเขานั้นมีสิ่งที่เหนือกว่าคนอื่น มีสิ่งที่คนอื่นไม่สามารถเทียบเคียงได้ หากจะพูดถึงยุคของราชันเซียนท่าคงแล้ว ราชันเซียนท่าคงหาใช่เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์สูงที่สุด และก็ไม่ใช่ว่าผู้ที่มีชาติกำเนิดดีที่สุด...”

“...ในยุคนั้น มีหลายคนที่มีคุณสมบัติดีกว่าราชันเซียนท่าคง แต่ว่า เพราะอะไรท้ายที่สุดแล้วราชันเซียนท่าคงสามารถกลายเป็นราชันเซียนได้ล่ะ? หรือว่าเป็นเพราะเขาเป็นผู้โชคดียังไง?” หลี่ซิเย่เอ๋อส่ายหน้าและกล่าวว่า “ราชันเซียนไม่เคยเป็นผู้โชคดีแห่งยุคตลอดมา”

“หากว่าเจ้ามีกิจการงานอะไรบางอย่าง และประสบความสำเร็จในระดับที่ไม่เลวนัก บางทีอาจเป็นเพราะเจ้าโชคดี หรืออาจเป็นเพราะชาติกำเนิดของเจ้า ทำให้เจ้ามีกิจการงานเช่นนี้ได้” หลี่ซิเย่เอ๋อกล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า “แต่ ราชันเซียนไม่เคยมีคำว่าโชคดีเลย นับตั้งแต่วันที่เจ้าก้าวเดินเข้าสู่สวรรค์วิถิ มันบ่งบอกว่าเจ้าได้เป็นศัตรูกับทั่วหล้า เจ้าจะมีคู่ต่อสู้จำนวนนับไม่ถ้วนที่กบดานอยู่ หลายคนต้องการให้เจ้าตายจึงจะสาแก่ใจ นับแต่นั้นเป็นต้นมา เจ้าจะต้องเผชิญหน้ากับการทำดวลจากบุคคลรุ่นเดียวกันจำนวนนับไม่ถ้วน เจ้าต้องเผชิญหน้ากับผู้คนจำนวนมากที่คอยลอบสังหาร เจ้ายังต้องเผชิญกับอันตรายในการบำเพ็ญเพียร...”

“อาจกล่าวได้ว่า ราชันเซียนทุกคนล้วนแล้วแต่ผ่านศึกเหนือ
เสือใต้มาทั้งสิ้น ราชันเซียนทุกคนล้วนแล้วแต่ก้าวเดินบนโครง
กระดูกจำนวนนับไม่ถ้วน ราชันเซียนทุกคนล้วนแล้วแต่ ต่อสู้อย่าง
ดุเดือดจนถึงที่สุด ต่อให้เจ้ามีผู้ที่ปราศจากผู้ที่ต่อกรที่สุดคอย
คุ้มครองให้เจ้า แต่ สิ่งที่จะต้องผ่านไปได้ด้วยตนเองก็ต้องผ่านไป
ได้ มิฉะนั้นล่ะก็ เจ้าก็จะเป็นเพียงดอกไม้ที่อ่อนแอดอกหนึ่งที่ต้องมี
คนคอยประคับประหม่อม เจ้าไม่สามารถบุกเบิกสุดยอดสัจธรรมของ
ตนเองได้อย่างแน่นอน และเจ้าก็จะไม่ได้รับการยอมรับจากชะตา
ฟ้า มีเพียงสู้ถึงที่สุดตลอดชีวิต และไม่มีคำว่าท้อถอยตลอดกาล
นั่นแหละคือราชันเซียน!”

ท่าทีของหลี่ชีย่กล่าวได้หนักแน่นจริงจังมาก แม้ว่าราชัน
เซียนท่าคงจะเป็นศัตรูกับเขา แต่ว่า การที่เขาสามารถเป็นราชัน
เซียนได้ หลี่ชีย่เองก็ให้ความชื่นชมในคุณสมบัติของเขา ส่วน
ราชันเซียนท่าคงจะเป็นคนเช่นใดนั่นมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

“ราชันเซียนทุกคนล้วนแล้วแต่มีสิ่งที่ยอดเยี่ยม มีสิ่งที่คู่ควรให้
ชนรุ่นหลังไปศึกษา” หลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีที่หนักแน่นจริงจังมาก
“ราชันเซียนท่าคงเป็นศัตรูกับปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้า และถูก
สังหารโดยปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้า แต่ว่า ไม่สามารถเหยียด
หยามเขาเพราะเรื่องนี้ และคิดว่าเขาเป็นเพียงผู้โชครัดคนหนึ่ง
เท่านั้น คิดว่าเขาเป็นราชันเซียนได้เพราะโชคเข้าข้าง ราชันเซียน
ไม่เคยได้มาด้วยโชคเข้าข้าง ราชันเซียนไม่เคยเป็นผู้โชครัด!”

หลังจากที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้ฟังคำเตือนจากหลี่ชีย่ เช่นนี้
แล้ว ถึงกับสะเทือนหัวน้ไหลภายในใจ นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ

โค้งคำนับอย่างนอบน้อม กล่าวว่า “คำพูดของคุณชาย นี้องจะ
จดจำไว้ให้มันในใจ ไม่กล้าลืมคำเตือนในวันนี้ของคุณชาย”

ความจริงแล้ว หลีซียะกล่าวได้สมเหตุสมผลมาก เนื่อง
เหตุการณ์การณ์การต่อสู้ระหว่างราชามังกรดำกับราชันเซียนท่า
คองนั้น โดยเฉพาะหลายปีที่ผ่านมา หลังจากทีทุกคนต่างก็รู้แล้ว
ว่า ราชันเซียนท่าคองได้มีการทิ้งศพรราชันเอาไว้ ทำให้ผู้คนทั่วหล้า
ต่างรู้ว่าในครานั้นราชามังกรดำสังหารราชันเซียนท่าคองได้ ราชา
มังกรดำจะเป็นหรือตาย ชนรุ่นหลังไม่มีใครรู้ แต่ทว่า สามารถ
สังหารราชันเซียนได้มันเพียงพอให้ผู้คนภาคภูมิใจได้ ผลงาน
เช่นนี้ไม่มีใครสามารถก้าวล้ำได้ชั่วชีวิต!

ด้วยสาเหตุนี้เอง ทำให้ศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าจำนวนไม่
น้อยที่บังเกิดความรู้สึกที่ไม่ให้เกียรติ ศิษย์จำนวนไม่น้อยมองข้าม
คิดว่าราชันเซียนท่าคองก็จั้นๆ ได้เป็นราชันเซียน ได้สืบทอดชะตา
ฟ้า สุดท้ายแล้วก็ต้องถูกปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาสังหาร!

แนวคิดเช่นนี้ อารมณ์เช่นนี้ในเมืองสมุทรสยบฟ้า ใ้ใช้ว่าจะมี
ศิษย์เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ศิษย์จำนวนมากล้วนแล้วแต่มีอารมณ์
เช่นนี้

คำพูดเช่นนี้ของหลีซียะสร้างความหวั่นไหวให้กับขงเซี่ยะหมิง
หวาง และเป็นการส่งสัญญาณเตือนขงเซี่ยะหมิงหวาง ผู้เยาว์เช่น
พวกเขาเหล่านี้ไม่มีสิทธิ์ไปดูถูกเหยียดหยามราชันเซียนท่าคอง
แม้ว่าราชันเซียนท่าคองจะเคยเป็นศัตรูกับปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา
เขา

ถ้าหากจะกล่าวว่า ราชนัชนีเยนท่าคองนั้นไม่นับเป็นอะไร เช่นนั้นแล้ว พวกเขาที่ไม่สามารถเป็นราชนัชนีเยนได้ นับเป็นตัวอะไร? คนที่แม้แต่ตัวอะไรยังเป็นไม่ได้ มีสิทธิ์อะไรไปดูแคลนคนที่ผ่านการสู้รบมาอย่างดุเดือดนับครั้งไม่ถ้วน ผ่านความยากลำบากมานับไม่ถ้วน จนชนะในเก้าแดนกลายเป็นราชนัชนีเยนที่มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น!

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยทำให้จิตใจของช่งเซี่ยะหมิงหวางยิ่งมีความชัดเจนมากขึ้น สัจธรรมหาใช่เป็นดังที่พวกเขาได้จินตนาการเอาไว้ เพียงมุ่งที่จะเสาะแสวงหาเคล็ดวิชาที่แข็งแกร่งมากที่สุด ของวิเศษที่ทรงพลังมากที่สุด ท่ามกลางวิถีทางที่ยาวไกล ยังมีสิ่งที่ล้ำค่ายิ่งกว่าเคล็ดวิชาและของวิเศษ นั่นก็คือจิตใจ!

หนทางอันยาวไกล เจ้ายังคงมีเส้นทางที่ต้องก้าวเดินอีกไกล อนาคตของเมืองสมุทรสยบฟ้าจำเป็นต้องอาศัยบุคคลเช่นเจ้ามาแบกรับ ดังนั้น ที่เจ้าจะต้องมีใจเพียงแค่พรสวรรค์ และไม่ใช่ว่าเพียงการตัดสินใจและสติปัญญา ยังต้องมีจิตดวงหนึ่ง จิตที่มีความตื่นตัว จิตที่แกร่งดังหินผา” หลี่ซีเยเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “มีเพียงสติปัญญาของเจ้า พรสวรรค์ของเจ้าบวกกับจิตใจของเจ้า ข้าเชื่อว่า เมืองสมุทรสยบฟ้าจะต้องเจริญรุ่งเรืองด้วยมือของเจ้าในอนาคตอย่างแน่นอน”

“คุณชายยกย่องข้ามากเกินไปแล้ว” ช่งเซี่ยะหมิงหวางยิ้มและส่ายหน้า กล่าวว่า “เจ้าสำนักมีสติปัญญา มีพรสวรรค์มากกว่าข้า จิตของนางแข็งแกร่งมากกว่าข้าเสียอีก ที่นางขาดไปก็แค่

ประสบการณ์เท่านั้นเอง นางอ่อนเยาว์กว่าข้า ในอนาคตนางต้องทำได้ดีกว่าข้า และโดดเด่นกว่าข้า”

“ไม่ ชุ่ยหนิงมีภารกิจของนางเอง นางมีวิถีทางของนางเอง”
หลี่ซีเยหัวเราะและส่ายหน้าเบาๆ

ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับตะลึงนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ นางไม่เข้าใจเลยว่าระหว่างหลี่ซีเยกับเจ้าสำนักมีความสัมพันธ์อะไรกัน

แน่นอน ช่งเซี่ยะหมิงหวางย่อมไม่รู้หรอกว่า ลือชุ่ยหนิงจะไม่อยู่กับเมืองสมุทรสยบฟ้า ต้องมีสักวันที่ลือชุ่ยหนิงจะต้องไปจากเมืองสมุทรสยบฟ้า ไปจากแดนมนุษย์กษัตรา ไปจากเก้าแดน

สิ่งนี้ก็คือเหตุผลว่าเพราะอะไรหลี่ซีเยจึงได้นำเอาความลับของ “หอกโลหิตเซียน” บอกต่อลือชุ่ยหนิง ต้องมีสักวันที่ลือชุ่ยหนิงจะยืนอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า สืบสานเทพนิยายของหอกโลหิตเซียนต่อไป

หลี่ซีเย พาช่งเซี่ยะหมิงหวางก้าวเดินอยู่ในเมืองฟงเหวินอย่างช้าๆ เขาไม่ได้มุ่งตรงไปยังบ้านตระกูลยวี แต่เดินสะเปะสะปะตามอารมณ์ไปทั่วเมืองฟงเหวิน

“คุณชาย พวกเราจะไปบ้านตระกูลยวีหรือไม่?” เมื่อช่งเซี่ยะหมิงหวางเห็นหลี่ซีเยเดินสะเปะสะปะไปเรื่อย จึงได้เอ่ยถามขึ้นมา

“ไปแน่นอน” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “แต่อย่ารีบ ยวีไท่จวินเพิ่งออกจากการกักมรณะ ยังต้องอาศัยเวลาในการปรับสภาพ พวกเราจะยังไม่ไปรบกวนนางชั่วคราว”

“ตระกูลยวียอมให้พวกเราได้พบยวีไต่จวินรี?” ช่งเซี่ยะหมิง หวางถึงกับหลุดปากพูดออกมา แต่ เมื่อพูดออกมาแล้วกลับรู้สึกว่ามันเปล่าประโยชน์

แม้ว่าหลี่ซีเย่จะทำให้ศิษย์ของตระกูลยวีต้องบาดเจ็บ แต่ ว่า แม้แต่คนอย่างยวีเจิ้งฟงยังต้องเคารพนอบน้อมต่อหลี่ซีเย่ถึงเพียงนี้ มันจะไปยากอะไรกับการพบกับยวีไต่จวิน

“พวกสวะเหล่านั้น” หลี่ซีเย่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “การ ฆ่าพวกมันสักคนสองคนก็เป็น好事สำหรับพวกเขา ตัวเองไร้ฝีมือ อย่างไม่ได้เข้าใจว่าอาศัยชื่อของบรรพบุรุษของตนก็สามารถใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญอย่างนั้นรี ให้พวกเขาได้รู้ว่า โลกอันกว้างใหญ่ไพศาลยังคงมีผู้ที่ไม่เห็นบ้านตระกูลยวีของพวกเขา อยู่ในสายตา!”

ช่งเซี่ยะหมิง หวางรู้สึกว่าการพูดนี้มีเหตุผล เมื่อได้ยินคำพูด ลักษณะเช่นนี้ หากหลี่ซีเย่คิดร้ายต่อบ้านตระกูลยวีจริงละก็ ด้วย นิสัยของเขาหากโกรธขึ้นมาละก็ จะทำลายบ้านตระกูลยวีเสีย เขา เพียงแต่สั่งสอนพวกยวีจั้นเท่านั้น นับว่านี่เป็นการรักและทะนุถนอม อย่างหนึ่งแล้ว

ตอนที่ 1588 จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร

หลี่ชีย่พาขงเชียะหมิงหวางเดินทอดน่องอยู่ในเมืองฟงเหวิน เนื่องจากยวี่ไท่จวินยังคงต้องปรับสภาพลมปราณ ดังนั้น หลี่ชีย่จึงไม่รีบร้อนที่จะไปยังบ้านตระกูลยวี่

“คุณชาย พวกเราไปที่ไหนกันล่ะ?” ขงเชียะหมิงหวางถึงกับเอ่ยถาม เมื่อเดินเอ้อระเหยไปกับหลี่ชีย่ตามสถานที่ต่างๆ

หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “ในเมืองฟงเหวินไม่มีสถานที่ท่องเที่ยวอะไรเป็นพิเศษ ถ้าหากจะมี บันไดเสียงสิบสองชั้นนับเป็นแห่งหนึ่ง จั๊นพาเจ้าไปที่นั่นก็แล้วกัน”

ขงเชียะหมิงหวางกล่าวว่า “บันไดเสียงสิบสองชั้นข้าเคยได้ยินมาเหมือนกัน แต่ไม่เคยไป เล่าลือกันว่า การขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นสามารถตัดสินอนาคตของคนๆ หนึ่งได้ ยิ่งขึ้นสูงได้มากเท่าใด อนาคตก็ยิ่งปราศจากขีดจำกัด”

“มันเป็นเพียงตัวอ้างอิงหนึ่งเท่านั้น” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “โซ่วว่าจะถูกต้องทั้งหมด แน่นอน บันไดเสียงสิบสองชั้นนั้นมีคุณค่าในการศึกษาค้นคว้าที่สูงมาก เนื่องจากบันไดเสียงทุกๆ ชั้นที่ก้าวขึ้นไป เป็นการบ่งบอกที่กำลังทดสอบความสามารถในการเข้าใจ ทดสอบจิตใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ทดสอบจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเจ้า

“แน่นอน ชีวิตคนเราย่อมมีสิ่งที่ไม่เห็นความคาดคิดอยู่เสมอ ใช่ หากเจ้าสามารถขึ้นบันไดเสียงสิบสองขั้นแล้ว อนาคตของเจ้าจะได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงโดยไม่ต้องเปลืองแรง” หลี่ชียะยิ้มและสายหน้า จากนั้นกล่าวว่า “หากว่าเจ้าคิดจะลองสักครั้ง ก็สามารถไปขึ้นบันไดเสียงสิบสองขั้นได้”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียะมองดูขงเชียะหมิงหวางที่หนึ่งกล่าวว่า “อาศัยสติปัญญาและจิตของเจ้า การก้าวขึ้นขั้นที่สิบไม่ใช่ว่าเป็นปัญหาแต่อย่างใด ขั้นที่สิบเอ็ดจะยาก ขั้นที่สิบสองเกรงว่าคงไม่มีหวัง”

ขงเชียะหมิงหวางไม่ได้ตกใจระคนกับดีใจ และไม่รู้สึกเห็นถึงความคาดคิด สงบนิ่งมาก นางหัวเราะและสายหัวเบาๆ ว่า “ข้าเป็นเพียงคนที่ไร้ชื่อเสียงคนหนึ่งเท่านั้น เทียบไม่ได้กับยอดฝีมือได้หล้า ยิ่งเทียบไม่ได้กับผู้อาวุโสและปรีชาญาณเมธี”

การที่ขงเชียะหมิงหวางพูดเช่นนี้ นางไม่ได้คิดน้อยเนื้อต่ำใจ และไม่ได้หยิ่งยโส เพียงแต่นางสงบนิ่งมากเท่านั้นเอง

“ขึ้นหรือไม่ขึ้นก็ไม่ใช่ว่าปัญหา ไปดูสักหน่อยก็ไม่เป็นไร” หลี่ชียะยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย เดินนำอยู่ข้างหน้า

แต่ ขงเชียะหมิงหวางกลับให้ความสนใจ กล่าวหาว่า “หากว่าคุณชายขึ้นบันไดเสียง สามารถขึ้นไปได้กี่ขั้น? ตามความเห็นของข้า คุณชายขึ้นบันไดสิบสองขั้นคงไม่เป็นปัญหา”

ขงเชียะหมิงหวางเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับบันไดเสียงสิบสองขั้นเมืองฟงเหวินมานานแล้ว แม้ว่าไม่เคยขึ้นไปด้วยตนเอง แต่ว่า

เคยได้ยินหลายคนพูดว่า ผู้ที่สามารถขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นจนถึงชั้นที่สิบสองแล้วแต่เป็นอัจฉริยะบุคคลที่ปราศจากผู้เทียบเทียมนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันทั้งสิ้น

หลี่ซีเยหัวเราะไปตามอารมณ์ และกล่าวว่า “บันไดเสียงสิบสองชั้น? หากเข้าชั้นรับรองถึงจุดสูงสุด!”

“ขึ้นไปถึงจุดสูงสุด!” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับเบิกตากว้างกล่าวว่า “เรื่อง เรื่องนี้ เรื่องนี้ ได้ยินมาว่าบันไดเสียงสิบสองชั้นได้รับการจำกัดจากอิทธิพลของสัจธรรม เล่าลือกันว่า เว้นแต่ราชันเซียนเท่านั้นที่มีชะตาฟ้าในครอบครอง สามารถทำลายทุกพันธนาการของหลักสัจธรรม จึงสามารถก้าวขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นได้อย่างง่ายดาย มิฉะนั้นล่ะก็ คนอื่นๆ ต่อให้แข็งแกร่งปานใดก็ทำไม่ได้ ลือกันว่าบรรพบุรุษกู่จุนพวกเราก็ได้แค่สิบสองชั้นเท่านั้นเอง”

เรื่องนี้หาใช่ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่เชื่อในตัวของหลี่ซีเย สมควรทราบว่ บรรพบุรุษกู่จุนของพวกเขา นับว่าเป็นสุดยอดอัจฉริยะบุคคลที่หาได้ยากนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ก็ยังขึ้นไปได้แค่สิบสองชั้นเท่านั้นเอง

หากจะว่ากันในอีกแง่หนึ่ง การก้าวขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับทักษะยุทธเชิงแกร่งหรือด้อย แต่เกี่ยวข้องความสามารถในการเข้าใจ จิตใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ และจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร การก้าวขึ้นไปหนึ่งก้าว ถ้าหากความสามารถในการเข้าใจของเจ้าตี ก็สามารถบรรลุจังหวะของดนตรีนั้น ทำให้การแบกรับแรงกดดันต่ำลงมาก แน่นอน หาก

ความสามารถในการเข้าใจไม่ดีก็ไม่ใช่ปัญหา หากเจ้ามีจิตใจที่
เด็ดเดี่ยวแน่วแน่แข็งแรงแรงมากและมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่
มั่นคงไม่หวั่นไหว เช่นนั้นแล้ว หากยืนหยัดก้าวเดินต่อไป ก็ยังคง
ไปได้เช่นกัน.....”

หลี่ชีย่หัวเราะและสายหน้า กล่าวว่า “บันไดเสียงนั้นจะโจมตี
ต่อจิตที่อยู่ภายในของเจ้า ไม่ได้สยบหักกะของเจ้า ซึ่งสิ่งนี้คือ
จุดสำคัญ กล่าวสำหรับข้าแล้วไม่จำเป็นต้องไปบรรลุมัน ขอเพียง
จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่แปรเปลี่ยนตลอดกาลดวงหนึ่งของข้า
ก็สามารถทำให้ข้าบุกทะลวงเข้าไปโดยไม่สามารถขัดขวางข้าได้”

“จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร...” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับพึมพำ
ออกมาเบาๆ นับตั้งแต่เคียงข้างหลี่ชีย่มา เขาไม่ได้เอ่ยถึงจิตแห่ง
การบำเพ็ญเพียรแค่ครั้งเดียว ในฐานะที่เป็นยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่น
ใหม่แห่งยุค ช่งเซี่ยะหมิงหวางก็รับรู้ถึงความสำคัญของจิตแห่งการ
บำเพ็ญเพียร แต่ว่า ดูเหมือนหลี่ชีย่จะให้ความสำคัญมากกว่าคน
อื่น

“สิ่งนี้ก็คือสิ่งที่แตกต่างจากผู้อื่น” เมื่อหลี่ชีย่มองเห็นท่าที
ของช่งเซี่ยะหมิงหวางแล้วถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “เจ้า
คิดว่าข้าพูดเกินจริงไปกรรมัง คิดว่าข้าให้ความสำคัญกับจิตแห่ง
การบำเพ็ญเพียรมากเกินไปนะสิ”

“เรื่องนี้...” เมื่อช่งเซี่ยะหมิงหวางถูกหลี่ชีย่ถามขึ้นมาเช่นนี้
นางเองก็ไม่ว่าจะตอบอย่างไรดี แน่นอน นางไม่ได้คิดว่าหลี่
ชีย่เช่นนั้นไม่มีเหตุผล แต่ เหมือนว่าหลี่ชีย่จะชื่นชอบในจิตแห่งการ
บำเพ็ญเพียรเพียงฝ่ายเดียว

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา สำนักและยอดฝีมือจำนวนมากเวลาคัดเลือกผู้ที่จะมาเป็นศิษย์ อันดับแรกจะมองไปที่พรสวรรค์ จากนั้นเป็นความสามารถในการเข้าใจต่างๆ เป็นต้น สุดท้ายจึงเป็นจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ความจริงแล้ว การกระทำเช่นนี้ได้ปิดกั้นผู้คนไปเป็นจำนวนมาก”

หลี่ซีเยพูดท่าที่เรียบเฉยว่า “เจ้าดูสิ นับตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน สุดยอดอัจฉริยะบุคคลที่ปราศจากผู้เทียบเทียมมีมากมายดั่งดอกเห็ด แต่ทว่า สุดยอดอัจฉริยะบุคคลที่สามารถเป็นราชันเซียนได้กลับมีอยู่ไม่มาก ยกตัวอย่างสิบยอดอัจฉริยะบุคคลในอดีตจนถึงปัจจุบัน เจ้าลองพิจารณาดูว่า ท้ายที่สุดแล้วผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นสุดยอดอัจฉริยะบุคคลที่สุดได้เป็นราชันเซียนมีกี่คน? มีไม่กี่คน แค่นับสามนิ้วก็นับได้ครบแล้ว”

“ลองคิดดู กระทั่งสิบยอดอัจฉริยะบุคคลยังไม่สามารถเป็นราชันเซียนได้ ส่วนคนอื่นๆ ที่เรียกว่าเป็นดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งนับจากอดีตถึงปัจจุบันมากยิ่งขึ้นกว่าดอกเห็ดเสียอีก คนเหล่านี้มักจะเป็นดาวดับบนเส้นทางที่ก้าวสู่ราชันเซียน มันเป็นเพราะอะไร? หลี่ซีเยหัวเราะและชี้นิ้วไปที่หัวใจ และกล่าวว่า “ที่สุดของปัญหาก็ยังอยู่ที่จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร กล่าวสำหรับดาวรุ่งแล้ว พวกเขามีเส้นทางที่ราบเรียบเกินไป หากไม่เป็นเพราะไม่สามารถแบกรับความล้มเหลวได้ ก็คือถูกเขี่ยวนได้ง่าย จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรสั้นไหวง่ายเกินไป”

ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับถามว่า “เป็นเช่นนี้จริงหรือ?”

“ไม่ต้องพูดถึงอื่นไกล เอาเป็นราชันเซียนท่าคงก็แล้วกัน หลังจากทีราชันเซียนท่าคงได้เป็นราชันเซียนแล้ว ได้รับคำชื่นชมมาเท่าไร หลายคนต่างชื่นชมเขาว่าสุดยอดในหล้าหนึ่งไม่มีสอง แต่นั่นเป็นเพียงคำพูดที่เียนยอเท่านั้นเอง ความจริงแล้ว ยามที่เขา ยังอยู่ในวัยหนุ่ม ความจริงแล้วพรสวรรค์ของราชันเซียนท่าคงเรียก ได้ว่าแค่กลางสูงเท่านั้นเอง บอกได้แต่เพียงเป็นผู้โดดเด่นเท่านั้นเอง...”

“...แจกเช่นมู่เส้าตี้แห่งสำนักโบราณสี่เหยียน สื่อหลงเส้นแห่งแดนสมุนไพรร่ำธาตุ กระทั่งเซียวชิงเทียนที่ได้ชื่อว่าเป็นขุนพลอันดับหนึ่ง เมื่อพูดถึงด้านพรสวรรค์แล้ว พรสวรรค์ของราชันเซียนท่าคงห่างชั้นกับพวกเขามาก แต่ว่า สุดท้ายแล้ว คนที่หัวเราะจนถึงสุดท้ายกลับเป็นราชันเซียนท่าคง มีเพียงเขาเท่านั้นที่ได้สืบทอดชะตาฟ้า เจ้ารู้ไหมว่าเพราะอะไร?” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ล้องมองขงเซี่ยะหมิงหวางอย่างจริงจัง

“จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร...”

“ถูกต้อง มันก็คือจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมยว่า “บางทีเจ้าอาจรู้แค่คำตอบ ไม่รู้เหตุผลของมัน พูดอย่างนี้ก็แล้วกัน อย่างกรณีมู่เส้าตี้ พรสวรรค์ของเขาส ต่อสู้กับราชันเซียนท่าคงชนะสามแพ้สาม แต่ทว่า เขากลับต้องเสียทีเพราะความฉลาดของตัวเอง คิดว่าการฝึกสามารถอาศัยทางลัดได้ หลังจากทีพ่ายแพ้ให้กับราชันเซียนท่าคง อดทนต่อความเขี้ยววนไม่ได้ ดังนั้น เขาจึงเลือกเดินทางลัด หวังอาศัยกำลังภายนอกมาสร้างความ

แข็งแรงแรงให้กับตน แต่ว่า สุดท้ายแล้วเกือบทำให้สำนักโบราณสี่เหยียนต้องล่มสลาย...”

“...ดั่งเช่นสื่อหลงเส้น ขณะที่เขาอยู่ในวัยหนุ่มเรียกได้ว่าเก่งมาก ไส้พาราชั้นเขียนท่าคงจนต้องหนีออกจากแดนสมุนไพรรักษาธาตุ ราชันเขียนท่าคงถูกตามฆ่าจนวิ่งหนีตั้งสุนัขตัวหนึ่ง นับว่าน่าเกรงขาม ยโสโอหังยิ่งนัก แต่ว่า ภายหลังเขาได้แพ้ให้กับราชันเขียนท่าคงถึงสามครั้งติดต่อกัน ถึงกับกลัวจนหัวหดไม่กล้าโผล่ออกมาจากที่ซ่อนอีกเลย นี่คือการหวาดกลัวในจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ถ้าหากจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขาไม่หวาดหวั่น ก็จะไม่ตกใจจนไม่กล้าออกมาอีกเลย”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “สำหรับเซียวชิงเทียนนั้นไม่ต้องพูดถึง เขามีความตระหนักรู้และเข้าใจในเพลงดาบยิ่งนัก เขาคือผู้ชำนาญเรื่องดาบมาแต่กำเนิด เมื่อดาบอยู่ในมือเขาก็ดูเหมือนดาบนั้นมีชีวิต เสียตาย เกาหมิพีของราชันเขียนท่าคงกลับครอบงำตัวเขาเอาไว้ ทำให้เข้าก้าวไม่พ้นเครื่องพันธนาการของตน เขาขาดเพียงแค้ก้าวเดียว จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่แข็งแกร่งพอ”

“แล้วราชันเขียนท่าคงล่ะ?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางเอ่ยถาม

ความจริงแล้ว ช่งเซี่ยะหมิงหวางให้ความสนใจเกี่ยวกับอดีตของราชันเขียนท่าคง จะอย่างไรเสีย ราชันเขียนท่าคงคือศัตรูของราชามังกรดำ ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา

“ชั่วชีวิตของราชันเขียนท่าคงผ่านเส้นทางที่ขรุขระมามากน้อยเพียงใด? ก็คนที่เคยเอาชนะเขามาก่อน? มู่เส้าตี้ สื่อหลงเส้น

เมิ่งเจิ้นเทียนที่เป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่มาแล้วแต่เคยเอาชนะเขามาก่อน แม้ว่าต้องเผชิญหน้ากับความล้มเหลวมาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ ราชนัเซียนท่าคงไม่เคยสิ้นหวัง และไม่เคยย่อท้อ เขาผงาดขึ้นมาจากความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า

ท่ามกลางความล้มเหลวได้หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาหลังจากจิตสงบลง และนำมาเป็นประสบการณ์เพื่อแก้ไข ดังนั้นเขาล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ผงาดขึ้นอีกครั้งแล้วครั้งเล่าจากความล้มเหลว เขาสามารถหัวเราะเป็นคนสุดท้าย เขามีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่แข็งแกร่งยิ่งนัก ดังนั้น เขาได้สืบทอดชะตาฟ้ากลายเป็นราชันเซียน”

“ดังนั้น กล่าวได้ว่า ราชันเซียนทุกองค์ล้วนแล้วแต่มีสิ่งทีเหนือกว่าคนอื่น ราชันเซียนทุกองค์ล้วนแล้วแต่มีจุดที่ยอดเยี่ยมของเขา” เมื่อหลี่ชียู่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เป็นการกล่าวกับช่งเซี่ยะหมิงหวางที่มีความหมายลึกซึ้งมาก

คำพูดลักษณะเช่นนี้ ทำให้ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับนึกถึงคำพูดก่อนหน้าของหลี่ชียู่ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขาไม่มีสิทธิ์ใดๆ ไปดูแคลนต่อราชันเซียนท่าคง

ดังนั้น จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรมาเป็นอันดับหนึ่ง จากนั้นเป็นพรสวรรค์อะไรเหล่านั้น” ในขณะที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางกำลังไตร่ตรองอยู่นั้น หลี่ชียู่ได้กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “นับแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบันมีอัจฉริยะบุคคลจำนวนเท่าไร เจ้าลองไปสอบถามดูว่า มีอัจฉริยะบุคคลคนไหนบ้างที่ฝึกกายอายุวัฒนะได้สำเร็จ คำตอบคือไม่มี มีเพียงหนึ่งเดียวก็คือเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง! เนื่องจากจิตแห่งการ

บำเพ็ญเพียรของนางไม่เคยสั้นคลอน พันล้านปีมานี้ นางมีแต่จิตใจที่บริสุทธิ์ดวงหนึ่ง ดังนั้น นางจึงได้สร้างปาฏิหาริย์ที่มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น!”

“จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรสำคัญที่สุด” ข่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับพึมพำออกมา

“ท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลา อัศจรรย์บุคคลมีมากมายดั่งดอกเห็ด แต่ทว่า ผู้ที่มีจิตมั่นคงไม่เปลี่ยนความตั้งใจเดิมมีอยู่ไม่มากนักท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลา ดังนั้น คิดจะบ่มพีภราชั้นเซียนขึ้นมาสักคน จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรจึงสำคัญกว่าพรสวรรค์

เมื่อหลี่ซีเย่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ได้จ้องมองข่งเซี่ยะหมิงหวางที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “สิ่งนี้ก็คือนิ่งในเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดกู่จุนของเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเจ้าจึงไม่ได้เป็นราชันเซียน พรสวรรค์ของกู่จุนนั้นยอดเยี่ยมมากโขมัย ถูกจัดให้อยู่หนึ่งในสิบอัศจรรย์บุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน แต่ เขากลับไม่ได้กลายเป็นราชันเซียน!”

“เพราะอะไร?” ข่งเซี่ยะหมิงหวางอดถามขึ้นมาไม่ได้ เนื่องจากนางเคยได้ยินมานานแล้วว่า บรรพบุรุษกู่จุนของเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเขาคือหนึ่งในผู้ที่มีพรสวรรค์ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก กระทั่งศิษย์ภายในสำนักคิดว่ากู่จุนนั้นมีพรสวรรค์เป็นอันดับหนึ่ง และเคยมีผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสได้กล่าวเอาไว้ว่า พรสวรรค์ของกู่จุนนั้นสามารถติดอันดับหนึ่งในสิบ

แต่ว่า ด้วยคนที่มีพรสวรรค์ยอดเยี่ยมเช่นนี้ ท้ายที่สุดกลับ
ไม่ได้เป็นราชันเซียน ซึ่งสร้างความแปลกใจให้กับขงเฉียะหมิง
หวางเป็นอันมาก!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1589 เงื่อนไขอของการเป็นราชันเซียน

สำหรับปัญหาข้อนี้ของขงเชี่ยะหมิงหวาง หลี่ซีเย่ได้ล่องมองไป ระยะห่างไกลออกไป หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาจึงได้เอ่ยขึ้นมา ซ้ำๆ ว่า “จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่ มั่นคง”

“จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่มั่นคง?” ขงเชี่ยะหมิงหวางกล่าว ด้วยท่าทีไม่อยากจะเชื่อว่า “มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ข้าเคยได้ ยินบรรพบุรุษชานพูดว่า บรรพบุรุษกู่จุนคือผู้ที่ยืนหยัดและทรหด ที่สุด”

“มันเป็นคนละเรื่องกัน” หลี่ซีเย่หัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่่า “เจ้าคิดว่าจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่มั่นคงจำเพาะพูดถึงเฉพาะจิต ไม่หวั่นไหวต่อความยากลำบากเท่านั้นเองรึ? ความยั่วยวนก็เป็น โจทย์ข้อใหญ่ของการทดสอบถึงความมั่นคงของจิตแห่งการ บำเพ็ญเพียร”

กู่จุนเป็นผู้ที่ยืนหยัดและทรหดมาก เพื่อบรรลุเป้าหมายของ ตนเองแล้ว เขาสามารถทนต่อทุกสิ่งทุกอย่างได้! แต่ว่า จิตแห่งการ บำเพ็ญเพียรของเขามีข้อห้ามใหญ่สองข้อ หนึ่งในละโมภโลภมาก สอง ทรยศ” กล่าวพลาง สายตาของหลี่ซีเย่กลับกลายเป็นลึกล้ำ มาก

“ละโมบโลภมาก และทรยศ?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับพึมพำออกมา

“โลภเป็นเรื่องดี แสดงว่าเจ้ามีความคิดแสวงหาความก้าวหน้า แต่ว่า ละโมบโลภมากก็ไม่ใช่เรื่องดีแล้วละ หลี่ซีเยพูดท่าที่เรียบเฉยว่า” กู้จุนั้นมีสันดานที่ละโมบโลภมาก เขาต้องการทุกสิ่งทุกอย่าง เขาต้องการแย่งชิงสิ่งที่เขาต้องการ เหมือนดั่งมดตัวหนึ่ง ลู่ๆ อยากจะกลืนกินขนมเค้กชิ้นใหญ่ขึ้นมา โดยไม่ได้เป็นไปที่ละชั้น ด้วยการกินส่วนที่เป็นเศษก่อน แล้วกินชิ้นใหญ่มากขึ้นๆ สุดท้ายแล้วจึงกลืนกินขนมเค้กชิ้นนี้ไปเมื่อตัวเองมีความแข็งแกร่งแล้ว โลกนี้ไหนเลยจะมีเรื่องที่ย้ายตายเช่นนี้” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้

“แล้วทรยศล่ะ?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้ จะอย่างไรเสียกู้จุนก็คือบรรพบุรุษของพวกเขา คำว่า “ทรยศ” ฟังแล้วขัดหูมากยิ่งนัก

“เพื่อบรรลุเป้าหมายของตนเอง กล่าวสำหรับกู้จุนแล้วสามารถขายได้ทุกอย่าง! สามารถนำมาประเมินค่าได้ทุกอย่าง กระทั่งยอมทรยศทุกอย่าง แม้แต่กับราชามังกรดำ!” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูช่งเซี่ยะหมิงหวางด้วยท่าที่เฉยเมย

“มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับร้องเสียงดังออกมา ราชามังกรดำคือปฐมบรรพบุรุษของเมืองสมุทรสยบฟ้า เป็นความภาคภูมิใจของศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าทุกรุ่น กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ต่อให้กู้จุนชั่วร้ายเพียงใดก็ตาม ก็เป็นไปได้ที่จะทรยศราชามังกรดำ

“อย่างนั้นรี?” หลีชีเย่ถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “เช่นนั้นแล้ว เจ้าคิดว่ากัจจนเป็นใคร? เขาไม่ใช่ศิษย์ของราชามังกรดำ ทั้งยังไม่ใช่ลูกชายของราชามังกรดำ เขามีสถานะเป็นรุ่นเดียวกับหลูฉางซุน เสมอด้วยฐานะทุกประการ ขณะที่กัจจนนั้นมีพรสวรรค์ที่ยอดเยี่ยมไม่มีใครเทียบเทียม ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคล ทั้งยังมีทักษะยุทธที่สูงส่งถึงเพียงนี้ เหตุใดราชามังกรดำจึงไม่มอบหมายภาระสำคัญให้กับเขา? เหตุใดจึงลิดรอนทุกๆ ตำแหน่งที่เขามีในเมืองสมุทรสยบฟ้า ให้เขาเป็นเพียงคนว่างงานคนหนึ่ง?”

คำพูดของหลีชีเย่ทำให้ภายในใจของช่งเซี่ยะหมิงหวางต้องสะท้านทีหนึ่ง ปัญหาข้อนี้ ในอดีตนางเองก็เคยคิดเหมือนกัน แต่ไม่กล้าลงลึกไปศึกษา แม้แต่พวกของบรรพบุรุษชานก็ไม่ต้องการเอ่ยถึงมันมากนัก

ลองคิดดูให้ดี เฉกเช่นบรรพบุรุษอย่างกัจจน หากจะพูดถึงกำลังความสามารถเขามีสิ่งนั้น หากจะพูดถึงฐานะเขาก็มีฐานะ เพราะอะไรถึงไม่ได้รับมอบหมายตำแหน่งสำคัญ ต้องรองจนกว่าบรรพบุรุษหลูฉางซุนตายไปแล้ว กัจจนจึงทำการแย่งชิงตำแหน่งกันเล่า? เป็นไปไม่ได้ที่ราชามังกรดำผู้มีความฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตาที่ยาวไกลจะปิดกั้นคนมีฝีมือ เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ใช้งานผู้เป็นดาวรุ่ง!

เฉกเช่นกัจจนที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้ ไม่ว่าจะไปอยู่สำนักใดก็ตาม ต้องได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งสำคัญแน่นอน แต่ราชามังกรดำกลับไม่มอบหมายตำแหน่งสำคัญให้เขา กระทั่งยัง

ปลดออกจากทุกตำแหน่ง แม้แต่หลู่ฉางซุนยังได้รับการกำชับจากราชามังกรดำให้คอยระวังกู่จุนโดยตลอด!

สิ่งนี้ย่อมบ่งบอกว่า ครั้งนั้นกู่จุนได้กระทำความผิดที่ใหญ่หลวงเอาไว้มาก เป็นความผิดที่ไม่สามารถให้อภัยได้! กล่าวสำหรับราชามังกรดำที่มีจิตใจกว้างขวางเช่นนี้ ยังจะมีความผิดใดที่ไม่สามารถให้อภัยได้กันเล่า?

ขงเชี่ยะหมิงหวางนึกถึงคำพูดของหลี่ซีเย่ เป็นคำตอบที่ทำให้หายใจไม่ออก... ทรยศ เป็นการทรยศที่น่ากลัว!

เมื่อขงเชี่ยะหมิงหวางนึกถึงคำตอบเช่นนี้แล้วต้องรู้สึกหายใจไม่ออกไปชั่วขณะ แม้ว่าการแย่งชิงอำนาจภายในเมืองสมุทรสยบฟ้า นั้น กู่จุนนับเป็นคู่ต่อสู้กับผู้ที่อยู่ในสายของหลู่ฉางซุน แต่ว่า จะอย่างไรเสียก็เป็นระดับบรรพบุรุษของพวกเขา เรื่องการแย่งชิงอำนาจยากที่จะบอกว่าใครผิดใครถูก แต่ว่า การทรยศต่อราชามังกรดำมันคือเรื่องที่ทำให้ผู้คนรู้สึกน่ากลัว

ในมุมมองของบรรดาศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้า หากให้ผู้คนรับรู้ได้ว่ากู่จุนนั้นเคยทรยศต่อราชามังกรดำละก็ เป็นเรื่องที่ไม่สามารถให้อภัยให้ได้อย่างเด็ดขาด!

“ราชันเซียนก็มีมาตรฐานของราชันเซียน” หลี่ซีเย่กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “การได้เป็นราชันเซียนไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างแน่นอน ไม่เพียงแต่พรสวรรค์ ไม่เพียงแค่จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร

ขณะเดียวกัน ยังมีมาตรฐานเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือคุณธรรมของราชัน
เซียน”

“คุณธรรมของราชันเซียน?” ขงเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกน่าสนใจ
เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ เป็นครั้งแรกที่นางได้ยินการพูดถึงคุณธรรม
ของราชันเซียน

“เรื่องคุณธรรมของราชันเซียนนั้นมีความคลุมเครือมาก ไม่
สามารถระบุได้อย่างชัดเจน หากจะว่ากันให้ละเอียดสักนิดก็คือ
ทรยศ หลี่ซีเยกกล่าวว่าเฉกเช่นราชันเซียนองค์หนึ่ง สามารถเช่นฆ่า
คนเป็นล้านคน สามารถเช่นฆ่าศัตรูจนสิ้น กระทั่งทำลายล้างร้อย
เผ่าพันธุ์ แต่ เรื่องทรยศเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากเรื่องหนึ่ง”

“น่ากลัวอย่างไร?”

หลี่ซีเยมองไปที่ที่ห่างไกลมาก กล่าวว่า “ราชันเซียนทาร์ณ
โหดร้ายได้ แต่ว่า ไม่อาจไม่มีมาตรฐานของตนเอง เช่นราชันเซียน
ของเผ่าอเวจี พวกเขาทาร์ณ โหดร้ายเพียงพอไหมล่ะ เช่นฆ่า
เผ่าพันธุ์ไปมากน้อยเท่าไร? ความมิดมิดของพวกเขาปกคลุมไป
ทั่วทั้งเก้าแดน พวกเขาไม่เพียงสังหารต่างเผ่า แม้แต่เผ่าเดียวกันก็
ไม่เว้น แต่ว่า ราชันเซียนของเผ่าอเวจีจะไม่ทรยศเผ่าอเวจีของพวกเขา!
เขา! ไม่ทรยศต่อหัวใจที่เป็นอเวจีของตน!”

“ถ้าหากราชันเซียนทรยศ เกาหมิพีที่น่ากลัวก็จะครอบคลุมเจ้า
ไปตลอดชีวิต ถ้าหากเจ้าทรยศขณะยังไม่ได้เป็นราชันเซียน มันจะ
กลายเป็นใจมารของเจ้า ซึ่งใจมารที่น่ากลัวนี้จะกลืนกินเจ้าเสีย”
หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีที่จริงจัง

“ข้า ข้าได้ยืนยันว่าราชันเซียนเยเถีเคยฆ่าคนมามากมาย กระทั่ง ลือกันว่า กระบี่เทวะของเขาเต็มไปด้วยเลือดของคนที่อยู่ข้างกาย ของเขา” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับชงักนิตหนึ่ง อดที่จะเอ่ยขึ้นมาเมื่อ ได้ยินคำพูดเช่นนี้

“ราชันเซียนเยเถี” หลี่ซีเยถึงกับเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่่า “เป็นความจริง ขณะยังไม่ได้เป็นราชันเซียนนั้นเขาได้ฆ่า คนมามากมาย กระทั่งคนที่อยู่ข้างกาย แต่ เขาไม่ได้ทรยศ บอกได้ แต่เพียงว่าเขานั้นทารุณโหดร้ายมาก หลังจากได้เป็นราชันเซียน แล้ว เขาได้ทำอะไรบางอย่าง แต่ ว่ากันตามมาตรฐานแล้วไม่ถือเป็นการทรยศ เขาไม่ได้ทรยศต่อใจของตนเอง แต่เป็นการตัดขาด จิตใจของเขาเอง”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูช่งเซี่ยะหมิงหวาง และ กล่าวว่่า “เจ้ากลับไม่รู้ว่่า ต่อมาภายหลัง ราชันเซียนเยเถีต้องจ่าย ค่าตอบแทนที่สูงมาก เป็นค่าตอบแทนที่หนักหนาสาหัสมากกับสิ่ง ที่ตัวเขาได้กระทำลงไป! บางที ราชันเซียนเยเถีอาจเป็นราชันเซียน ที่ตายอย่างน่าอนาถที่สุดก็ได้!”

“ราชันเซียนที่ตายอย่างอนาถที่สุด...” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับ ตกใจยิ่งนัก กล่าวว่่า “ราชันเซียนตายอนาถได้ด้วยรี?” ควรจะ ทราบว่่า ราชันเซียนนั้นปราศจากผู้ต่อกร ต่อให้ราชันเซียนท่าคง ถูกสังหาร แต่ ก็ไม่ถือว่่าเป็นการตายอย่างอนาถ

“ราชันเซียนไม่แน่เสมอไปว่่าจะตายอย่างอนาถ” หลี่ซีเยกล่าว ท้าที่เมินเฉยว่่า “แต่ว่่า ราชันเซียนเยเถีนั้นกลับตายอนาถมาก ตาย

เสียดีกว่าอยู่! สิ่งนี้กล่าวสำหรับราชันเซียนคนหนึ่งแล้ว ไม่มีจุดจบ ไดอนาถยิ่งกว่านี้อีกแล้ว!”

“ตายเสียดีกว่าอยู่!” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับสิ้นเทาเมื่อได้ยิน คำพูดเช่นนี้ หากจะพูดถึงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาสักคน หรือผู้ บำเพ็ญตนทั่วไป บอกว่าตายเสียดีกว่าอยู่ยังพอจะนึกภาพออก จะ อย่างไรเสีย โลกนี้มีสิ่งที่ไม่เป็นไปตามปรารถนาอยู่มากมาย แต่ หากพูดถึงราชันเซียนสักคน ราชันเซียนที่ตายเสียดีกว่าอยู่ มัน ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน

ช่งเซี่ยะหมิงหวางนึกภาพไม่ออกว่า อย่งไรกันแน่ที่เรียกว่า ตายเสียดีกว่าอยู่สำหรับราชันเซียน!

“ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ราชันเซียนก็มีมาตรฐานของราชัน เซียน หากปราศจากมาตรฐานแล้ว คงมีสักวันจะต้องจ่าย ค่าตอบแทนให้กับสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป เป็นค่าตอบแทนที่ เจ็บปวดแสนสาหัส” หลี่ซีเย่กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “บางที สวรรค์ โจรอาจไม่ไปฆ่าใคร แต่ว่า ความรู้สึกละเอียดแฉะใจไม่เคยปราณี ใคร!”

หลังจากที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้แล้ว ถึงกับนั่งเงิบบออยู่เป็นเวลานาน กล่าวสำหรับนางแล้ว คำพูด ลักษณะเช่นนี้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับนางมากมาย เหลือเกิน หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก นางจึงพิมพ์ออกมาว่า “ต่อให้เป็นราชันเซียน ก็ไม่สามารถทำอะไรตามอำเภอใจได้”

“บนโลกนี้ไม่มีใครสามารถทำอะไรตามอำเภอใจได้ แม้แต่ สวรรค์โจรก็ไม่สามารถทำอะไรตามอำเภอใจได้” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าว

ว่า “เรื่องบางเรื่อง สวรรค์โจรก็ทำไม่ได้ นี่แหละคือมาตรฐาน! ต่อให้เจ้าก้าวข้ามอยู่เหนือสวรรค์เจ้าก็ต้องมีมาตรฐาน หากไม่มีมาตรฐานแล้วเจ้าจะก้าวไปไม่ถึงระดับความสูงนั้นตลอดกาล!”

กัจจนมีพรสวรรค์ที่สูงมาก และเขาก็มีจิตใจที่ยืนหยัดอย่างทรหด แต่ว่า เขาไม่มีมาตรฐานของการเป็นราชันเซียน” สุดท้ายหลี่ชีย่กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “แม้ว่าราชามังกรดำจะโปรดปรานเขาอย่างยิ่ง แต่ เขายังคงไม่สามารถเป็นราชันเซียนได้! ท้ายที่สุดราชามังกรดำก็เป็นคนที่ทำลายโชคชะตาของเขาด้วยมือตนเอง”

หลังจากที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้ฟังความลับเช่นนี้แล้ว ไม่สามารถได้สติกลับมาในระยะเวลาอันสั้น นางไม่รู้หรือว่าครั้งนั้นกัจจนได้ก่อเรื่องอะไรเอาไว้ แต่ว่า สามารถทำให้ราชามังกรดำ ซึ่งเป็นปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาไม่ไว้วางใจถึงเพียงนี้ได้ กระทั่งเป็นดังที่หลี่ชีย่ได้กล่าวเอาไว้ว่าทำลายโชคชะตาของเขา ย่อมบ่งบอกว่าครานั้นกัจจนได้กระทำความผิดที่ใหญ่มาก!

“เออละ เรื่องเก่าแก่อ่าไปพูดถึงมันเลย ไปที่บ้านไต่เสียงสิบสองชั้นกันเถอะ” หลี่ชีย่หัวเราะ กล่าวพลางก้าวเดินไปข้างหน้า

เมื่อช่งเซี่ยะหมิงหวางได้สติกลับมาแล้ว จึงรีบก้าวตามให้ทัน แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม แต่นางยากจะสะกดอารมณ์ภายในใจให้สงบ คำพูดของหลี่ชีย่คราวนี้ได้เปิดเผยสิ่งต่างๆ ให้กับนางมากมายเหลือเกิน

บ้านไต่เสียงสิบสองชั้น ไซ้เป็นเพียงบ้านไต่สิบสองชั้นเท่านั้น ที่ถูกต้อง บ้านไต่เสียงสิบสองชั้นคือภูเขาลูกหนึ่ง

เป็นภูเขาที่ไม่ได้สูงมากนัก ตั้งอยู่ภายในเมืองพงเหวิน แม้ว่าภูเขาลูกนี้จะไม่สูงนัก แต่ว่า มันกลับมีเมฆหมอกปกคลุม มีน้ำพุที่ปรากฏออกมาจากข้างๆ ภูเขา ไหลเอื่อยๆ วนไปรอบภูเขา สุดท้ายไหลไปรวมกันเป็นบึงน้ำ เป็นบึงน้ำขนาดใหญ่

บริเวณดินเขาที่เป็นที่ตั้งของบันไดเสียงสิบสองชั้นมีเนินเขาล้อมรอบอยู่จำนวนไม่น้อย ระหว่างบึงน้ำและเนินเขาถูกสร้างให้เป็นศาลาที่พักและระเบียงทางเดินที่ทอดยาวออกไป

กล่าวได้ว่า บันไดเสียงสิบสองชั้นที่เป็นที่เป็นสถานที่ลักษณะเช่นนี้แหละ เป็นสถานที่ที่ผู้บำเพ็ญตบในเมืองพงเหวินมากันบ่อยมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้บำเพ็ญตบจำนวนมากเมื่อมาถึงเมืองพงเหวินล้วนแล้วแต่ต้องการไปทดลองบันไดเสียงสิบสองชั้น ดูว่าตัวเองจะเป็นผู้ที่มีอนาคตเจริญรุ่งเรืองหรือไม่

บันไดเสียงสิบสองชั้นหาใช่เป็นภูเขาที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ความจริงแล้วมีตำนานเล่าว่า ภูเขาลูกนี้เพิ่งจะมาปรากฏขึ้นที่เมืองพงเหวินในยุคของราชันเซียนหยินเทียน

ลือกันว่า บันไดเสียงสิบสองชั้นเกิดจากยวี่ไท่จวินและบ้านตระกูลยวี่ร่วมกับกองทัพมังกรดำอาศัยสุดยอดอภินิหารยกเอาบันไดเสียงสิบสองชั้นมาไว้ยังเมืองพงเหวิน

ลือกันว่า ก่อนที่บันไดเสียงสิบสองชั้นจะกลายเป็นทรัพย์สินของเมืองพงเหวิน มันคือภูเขาเทพของเผ่าเหวะที่ดึกดำบรรพ์ยิ่ง เป็นสิ่งกำบังของเผ่าเหวะดึกดำบรรพ์เผ่านั้น!

ตอนที่ 1590 บันไดเสียงสิบสองชั้น

ภายหลัง เรื่องราวตำนานเกี่ยวกับการได้มาซึ่งภูเขาลูกนี้จากเผ่าเหวหะของยวีไท่จวินว่า นางไปได้มาได้อย่างไรนั้นบุคคลภายนอกไม่สามารถรู้ได้อีกเลย

สรุปคือ หลังจากที่ยวีไท่จวินได้ภูเขาลูกนี้มาแล้ว ได้นำไปตั้งเอาไว้ในเมืองพงเหวิน นับจากนั้นเป็นต้นมา ภูเขาลูกนี้ซึ่งได้รับการขนานนามว่า "บันไดเสียงสิบสองชั้น" ก็ได้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดงามของเมืองพงเหวินแห่งหนึ่ง

สิบเนื่องจากตระกูลยวีไม่ได้มีการจำกัดหรือมีข้อห้ามใดๆ ดังนั้น ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ใครต้องการปีนบันไดเสียงสิบสองชั้นของเมืองพงเหวิน ล้วนแล้วแต่สามารถทดลองได้

บันไดเสียงสิบสองชั้นเป็นสถานที่ที่ทดสอบความสามารถในการเข้าใจ ความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ของจิตใจ และจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากเมื่อมาถึงเมืองพงเหวินแล้วต่างยินดีไปทดลองปีนบันไดเสียงสิบสองชั้น โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ หากพวกเขาสามารถปีนขึ้นไปได้สูงมากเท่าไร ชื่อเสียงที่พวกเขาได้รับก็จะสูงมากขึ้นเท่านั้น

กระทั่งมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยที่ถือเอาบันไดเสียงสิบสองชั้นเป็นสิ่งยืนยัน ในฐานะที่เป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง หากสามารถ

ปีนบันไดเสียงสิบสองชั้นได้สูงมากเท่าไร อนาคตของพวกเขาจะ
ไร้ขีดจำกัดมากขึ้นเท่านั้น

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง นับตั้งแต่ยุคของราชันเซียนหยินเทียน
เป็นต้นมา เคยมีदारุ่นจำนวนไม่น้อยที่เดินทางมาทดสอบ แนนอน
ที่สุด ก็มีจำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้ใส่ใจกับวิธีการทดสอบเช่นนี้

ด้านล่างของบันไดเสียงสิบสองชั้นจะมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมากที่เดินทางมาขึ้นชมและทดสอบการปีนอยู่เป็นจำนวน
มากในทุกๆ วัน โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ ยิ่งมีความ
ต้องการอย่างแรงกล้าที่จะได้ปีนบันไดเสียงสิบสองชั้นนี้ กล่าว
สำหรับพวกเขาแล้ว การปีนบันไดเสียงสิบสองชั้นเป็นวิธีการ
ทดสอบหนทางของตนได้ตรงจุดที่สุด!

มาวันนี้ ด้านหน้าของบันไดเสียงสิบสองชั้นมีผู้บำเพ็ญตนอยู่ที่
นั้นมากกว่าเดิม อีกทั้งยังเป็นผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ทั้งสิ้น
ที่มารวมตัวกันอยู่ที่ตรงนี้ เป็นที่คึกครื้นยิ่งนัก

การที่วันนี้มีผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่มารวมตัวกันมากมาย
เช่นนี้นั้น หนึ่งในสาเหตุมาจากยิวี่เหลียน คุณหนูแห่งบ้าน
ตระกูลยิวี่จะมาทดลองปีนบันไดเสียงสิบสองชั้นในวันนี้

เมื่อยิวี่เหลียนต้องการมาปีนบันไดเสียงสิบสองชั้น บรรดาผู้
บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ย่อมต้องมาช่วยกันบ้าง ยิ่งไปกว่านั้น
การออกจากภารกิจตนมรณะของยิวี่ไท่จวิน บรรดารุ่นอาวุโสของ
แคว้นเจ้าลัทธิย่อมต้องมาคารวะที่บ้านตระกูลยิวี่ ขณะที่กลุ่มคนรุ่นใหม่
จำนวนมากไม่น้อยล้วนแล้วแต่ ติดตามผู้อาวุโสของตนมาด้วย

มาวันนี้ ยรวีวีเหลิยนต้องการทดสอบตัวเอง กลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากยอมยินดีที่จะมายกยอปอบั้นนาง กล่าวสำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากแล้ว หากสามารถคบหากับยรวีวีเหลิยนได้ มันคือโอกาสที่ไม่เลวเลยทีเดียว

กลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากที่รวมตัวกันอยู่ด้านหน้าบันไดเสียงสิบสองชั้น มองดูชั้นที่แปดของบันไดเสียง เห็นเป็นร่างงามมากมาย ทำให้ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ต่างวิพากวิจารณ์กันขึ้นมา

บันไดเสียงสิบสองชั้นนั้นประกอบด้วยชั้นบันไดที่มีขนาดสูงและใหญ่จำนวนสิบสองชั้น แต่ละชั้นจะมีความสูงห่างกันอย่างน้อยสามเมตร ดังนั้น การที่จะก้าวข้ามชั้นบันไดแต่ละชั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ท่ามกลางบันไดเสียงสิบสองชั้นนี้ ไม่ว่าเจ้าจะมีทักษะสูงมากน้อยเท่าไรก็หาใช่เป็นเรื่องสำคัญ เนื่องจากภูเขาทะหงส์ลูกนี้ถูกสร้างขึ้นมาจากพันธนาการของหลักศีลธรรม เว้นแต่เป็นราชันเซียน สามารถทะลุทะลวงพันธนาการของหลักศีลธรรมทุกอย่างและไม่ถูกจำกัดโดยสิ่งใดๆ มิฉะนั้นล่ะก็ การก้าวขึ้นสู่บันไดเสียงสิบสองชั้น ไม่ว่าเจ้าจะมีทักษะสูงหรือต่ำก็ไม่แตกต่างกัน

ต่อให้ทักษะของเจ้าสูงจนเหลือเชื่อ สามารถรองรับกับพันธนาการของหลักศีลธรรม ความจริงแล้ว ถึงทักษะจะสูงมากไปกว่านี้ก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก เนื่องจากอาศัยเพียงทักษะสูงมาเป็นตัวต้านล่ะก็ การพันธนาการเพื่อจำกัดของบันไดเสียงสิบสองชั้นที่มีต่อเจ้าก็จะทรงพลังมากยิ่งขึ้น กลับจะไร้ประโยชน์ต่อการปีนบันไดของเจ้า

ในบันไดเสียงสิบสองขั้นนี้ ทุกครั้งที่มีการก้าวขึ้นไปได้ขั้นหนึ่ง มัน ก็จะมีเสียงดนตรีดังขึ้น เป็นจังหวะ อย่างไรก็ตาม บุคคลภายนอกจะฟังไม่ออกว่ามีความลึกซึ้งและมหัศจรรย์เช่นใด มีเพียงผู้ที่กำลังปีนสามารถฟังรู้

เสียงที่สัมผัสได้ขณะที่ปีนบันไดขึ้นไปนั้นเป็นเสียงของหลักสี่ จรรย์ ทุกครั้งที่ปีนขึ้นไปได้ขั้นหนึ่งก็จะมีเสียงหลักสี่จรรย์บทหนึ่ง ดังขึ้นมา

ถ้าหากเจ้ามีพรสวรรค์ที่สูงมากพอ บรรลุเสียงหลักสี่จรรย์นี้ ได้ ก็จะได้รู้ถึงความลึกซึ้งและมหัศจรรย์นั้นอยู่ที่ตรงไหน ถ้าหากเจ้า สามารถผ่านการบรรลุหลักสี่จรรย์ที่ลึกซึ้งและมหัศจรรย์เพื่อก้าว ขึ้นบันไดเสียงสิบสองขั้นละก็ สำหรับผู้ที่ปีนขึ้นแล้วถือว่าเป็น ประโยชน์เป็นอันมาก และจะทำให้ความยากลำบากในการปีนขึ้นไปนั้นลดลงมากทีเดียว

แน่นอนที่สุด หากว่าเจ้าไม่ได้มีพรสวรรค์ที่สูงมากพอก็ไม่มี ปัญหา ขอเพียงเจ้ามีจิตใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ที่แข็งแกร่งเพียงพอ โดยมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่เปลี่ยนแปลง เจ้าก็สามารถ ครอบงำกับเสียงของหลักสี่จรรย์นี้ได้เช่นกัน

ยิ่งก้าวสูงขึ้นเท่าไร เสียงของหลักสี่จรรย์ก็จะทรงพลังมาก ยิ่งขึ้น มันจะส่งผลให้หลักสี่จรรย์ของเจ้าขานรับกับมัน จากนั้น การปิดกั้นของภูเขาทันทีที่มีต่อเจ้าก็จะแกร่งมากขึ้นๆ ดังนั้น ทุก ครั้งที่ก้าวขึ้นไปขั้นหนึ่ง ล้วนแล้วแต่ส่งผลทดสอบต่อ ความสามารถในการเข้าใจ ความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ของจิตใจ จิต แห่งการบำเพ็ญเพียรอย่างยิ่ง

บันไดเสียงสิบสองชั้นจะมีชั้นบันไดอยู่สิบสองชั้น ถ้าหากเจ้าสามารถขึ้นไปถึงตั้งแต่ชั้นที่แปดเป็นต้นไป เป็นการบ่งบอกว่าเจ้าคือหงส์หรือมังกรในหมู่คน และนับตั้งแต่บันไดชั้นที่แปดเป็นต้นไป มันสามารถครองร่างเงาของคนผู้นั้นเอาไว้ เป็นการบันทึกความสำเร็จของคนผู้นั้น บันทึกเกียรติประวัติของคนผู้นั้นเอาไว้

ดังนั้น เมื่อยืนอยู่ด้านล่างของบันไดเสียงสิบสองชั้นแล้วแหงนมองขึ้นไป จะเห็นร่างเงาแต่ละร่างเงาที่คงไว้ตั้งแต่ชั้นที่แปดเป็นต้นไป ผู้ที่สามารถหึงร่างเงาเอาไว้ในชั้นที่แปดล้วนแล้วแต่ เป็นผู้มีชื่อเสียงแห่งยุคทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้เอง บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมาก ที่มารับการทดสอบจากบันไดเสียงสิบสองชั้นนั้น พวกเขาจะมองว่า บันไดชั้นที่แปดนั้นเปรียบประดุจเป็นสันปันน้ำ และมองบันไดชั้นที่แปดเป็นความท้าทายของตนเอง

กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว หากมันขึ้นไปได้ถึงชั้นที่แปด ย่อมเป็นการบ่งบอกถึงชื่อเสียงและเกียรติยศ และมีชื่อแทรกเข้าไปอยู่ในชั้นดาวรุ่ง

ภาชิตกล่าวเอาไว้ว่า คนจากไปคงไว้แต่ชื่อ นกห่านฟ้าจากไปคงไว้แต่เสียง โดยเฉพาะกล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว ไม่รู้ว่ามีจำนวนเท่าไรที่ต้องการครองร่างเงาของตนเอาไว้กับบันไดชั้นที่แปด เพื่อให้ตนเองนั้นมีชื่อเสียงดังไปทั่วหล้า

นับตั้งแต่ชั้นที่แปดเป็นต้นไปเรียกได้ว่าเต็มไปด้วยร่างเงาของคน โดยเฉพาะในชั้นที่แปด ร่างเงาเหล่านี้มีทั้งชายและหญิง มีทั้งแก่และเด็ก หลังจากชั้นที่เก้าแล้ว แม้จะมีร่างเงาอยู่บ้าง แต่ว่า เมื่อ

เทียบกับชั้นที่แปดแล้ว สามารถคงร่างเงาเอาไว้ชั้นที่เก้ามีจำนวนน้อยกว่ามาก

หลังจากชั้นที่สิบแล้ว ร่างเงาที่คงอยู่มีจำนวนน้อยลงไปอีก เรียกว่าอยู่ในจำนวนต่ำสิบ

เมื่อถึงชั้นที่สิบเอ็ดยังไม่ต้องพูดถึง มีเพียงร่างเงาเดียวเท่านั้น เป็นร่างเงาที่สูงใหญ่มากปราศจากผู้เทียบเทียบ ดูจากร่างเงาแล้ว คนผู้นี้ดูจะหน่อมแน้มมาก อีกทั้งยังมีท่าทีที่หมางเมินต่อเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดิน เสมือนหนึ่งเป็นราชาโรมงกฤษแห่งยุค

ครั้นถึงชั้นที่สิบสองก็มีร่างเงาเพียงร่างเดียวเท่านั้น เป็นร่างเงาที่สวมเสื้อสีเทา ร่างเงานี้แลดูไม่ค่อยจะชัดเจนนัก แต่ว่า ด้วยร่างเงาที่สวมเสื้อสีเทานี้แหละ กลับเหมือนนกทูแคนาบสลักเอาไว้บนบันได้ เสียงชั้นที่สิบสองเอาไว้

ในเวลานี้ ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากยืนอยู่ด้าน ล่าวบันได้เสียงสิบสองชั้น มองดูร่างเงาที่มีอยู่ตั้งแต่ชั้นที่แปดเป็น ต้นไป ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรต้องรู้สึกอิจฉา

มองเห็นร่างเงาที่สามารถคงอยู่ในชั้นที่เก้าซึ่งมีจำนวนอยู่น้อยมาก ขณะที่ระหว่างชั้นที่เก้าและชั้นที่สิบกลับมีผู้ที่คงร่างเงาของตนเอาไว้

สร้างความแปลกใจให้กับคนส่วนหนึ่ง กล่าวว่า “หยุดอยู่ระหว่างชั้นที่เก้าและชั้นที่สิบ แล้วนับว่าเป็นชั้นที่เท่าไรกัน?”

“เก้าชั้นครึ่ง...” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่เมืองฟงเหวินได้เอ่ยขึ้น

ปรากฏมีผู้บ่าเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ตาแหลม สามารถจดจำผู้บ่าเพ็ญตนหลายคนที่ฝากร่างเงาไว้ระหว่างชั้นที่เก้ากับชั้นที่สิบ ถึงกับร้องเสียงดังออกมาว่า “นั่นไม่ใช่จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า โอรสสวรรค์มังกรทอง และให้หลินรี?”

ร่างเงาทั้งสามคนล้วนแล้วแต่หยุดอยู่ตรงระหว่างชั้นที่เก้ากับชั้นที่สิบ พวกเขาได้ทิ้งร่างเงาที่เลื่อนลางปราศจากผู้เทียบเทียบเอาไว้ เหมือนหนึ่งพวกเขามาด้วยตนเองอย่างนั้น

“ถูกต้อง เป็นพวกเขาเอง พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นดาวรุ่งยุคก่อนหน้าที่ยอดเยี่ยมที่สุดของมหาสมุทรอุดร ทั้งสิ้น” มีผู้บ่าเพ็ญตนของมหาสมุทรอุดรถึงกับกล่าวด้วยความภาคภูมิใจ

“ถูกต้อง จักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าในวันนี้ได้ปกครองผามังกรหมอบแล้ว นางเป็นผู้ที่สามารถทำดวลสุดยอดดาวรุ่งยุคก่อนของแดนมนุษย์กษัตราในครั้งนั้น” และมีผู้บ่าเพ็ญตนที่กล่าวด้วยความอิจฉาว่า “โอรสสวรรค์มังกรทองก็ปกครองเมืองปีศาจมูจั่ว และมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ มีอำนาจบารมีโด่งดังมาก เมื่อเทียบกับจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้าและโอรสสวรรค์มังกรทองแล้ว ให้หลินดูจะเข้าสู่ยุทธภพช้ากว่านิดหนึ่ง”

“แม้ว่าให้หลินจะเข้าสู่ยุทธภพช้ากว่า แต่ เขาเป็นคนดุร้าย ก่อเรื่องก่อราวไปทั่ว ถูกคนเขาตามฆ่ามาครั้งแล้วครั้งเล่ากลับยังคงมีชีวิตอยู่มาได้” เผ่าปีศาจของมหาสมุทรอุดรพูดขึ้นมา

“คนที่สามารถคงอยู่ที่เก้าชั้นครึ่งนับว่าเป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมมากแห่งยุคแล้ว แต่ทว่า สามารถคงร่างเงาเอาไว้ชั้นที่สิบ ยิ่งยอดเยี่ยมกว่า” สายตาของผู้บ่าเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มี

ความสามารถสูงคนหนึ่งได้ไปตกอยู่ที่ชั้นที่สิบ กล่าวว่า “หากสามารถฝากร่างเงาไว้ที่ชั้นสิบ ชีวิตนี้ก็ไม่มีอะไรต้องเสียใจอีกแล้ว”

ชั้นที่สิบของบันไดเสียงสิบสองชั้นมีร่างเงาคงอยู่ที่นั่นสามคนสองในสามของร่างเงามีอายุมากสักหน่อย ขณะที่อีกคนอายุน้อยมาก

“คนนั้นคือตั้งหยวนโหวของเผ่าปีศาจพวกเรา เป็นจักรพรรดิเทพที่ยอดเยี่ยมที่สุดของมหาสมุทรอุดรยุคนี้ เล่าลือกันว่าเขาสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้แล้ว” เผ่าปีศาจผู้หนึ่งที่ยืนมองดูร่างเงาทั้งสามที่อยู่บนบันไดชั้นที่สิบ และเข้าไปที่ร่างเงาร่างหนึ่งกล่าวด้วยความภาคภูมิใจออกมา

เมื่อเอ่ยถึงชื่อของตั้งหยวนโหวแล้ว หลายคนถึงกับชมเปาะด้วยความตื่นตะลึง แม้แต่กลุ่มคนรุ่นใหม่นี้

บางที่ตั้งหยวนโหวอาจมีผลงานการสู้รบไม่สะเทือนฟ้าเท่ายวีไท่จวิน แต่ว่า เขากลับสามารถก้าวขึ้นสู่ระดับจักรพรรดิเทพได้ด้วยการแบกรับกับความยากลำบากในยุควิบากแห่งเต๋าได้ สร้างผลงานเป็นที่ตกใจในเวลานั้น กระทั่งได้รับการยกย่องว่าเป็นยอดดาวรุ่งอันดับหนึ่งของมหาสมุทรอุดร หลังจากสิ้นยุคของราชามังกรดำ

ดังนั้น เมื่อเอ่ยถึงชื่อของตั้งหยวนโหว หลายคนต่างชมเปาะด้วยความตื่นตะลึง ยิ่งเผ่าปีศาจจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรด้วยแล้ว ถึงกับภูมิใจในตัวของตัวเอง

“คนนั้นคือบรรพบุรุษของเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเรา!” มิศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าที่อยู่ในเหตุการณ์คนหนึ่งพูดขึ้นมา แน่นอนเขาเป็นศิษย์ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

ถึงกระนั้นก็ตาม ศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าคนนี้ได้ชี้ไปที่หนึ่งในสามร่างเงา และพูดขึ้นมาด้วยความภาคภูมิใจว่า “คนนี่คือผู้อาวุโสเย่ของพวกเรา!”

“เย่จิวโจว...” มีผู้หลุดปากพูดขึ้นมา แต่ได้รับหุบปากลง เพราะรู้สึกว่ามันดูไม่ค่อยจะให้ความเคารพนัก

ผู้ที่หึงร่างเงาเอาไว้ก็คือบรรพบุรุษปราศจากผู้ต่อกรนามเย่จิวโจว แห่งเมืองสมุทรสยบฟ้านั่นเอง

ชื่อเสียงของเย่จิวโจวดังมากในมหาสมุทรอุดร เรียกได้ว่ามีอำนาจบารมีมาก หลายคนรู้สึกหวั่นเกรงต่อเขาอยู่สามส่วนเมื่อเอ่ยถึงชื่อของเขา

“เสียดายว่อหลงจื่อจริงๆ ถ้าหากเขาสามารถมีชีวิตอยู่ถึงวันนี้เกรงว่าผลงานของเขาคงสะเทือนฟ้าดินยิ่งนัก ไม่ต้องไปกว่าตั้งหย่วนโหวและบรรพบุรุษเย่” ผู้บำเพ็ญตนที่มีสายเลือดปีศาจทะเลคนหนึ่งถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมา

“ชาตินี้ผ้ามังกรหมอบนับว่ายอดเยี่ยมมาก หนึ่งในสำนักสองดาวรุ่งนะเนี่ย ว่อหลงจื่อ และว่อหลงเสวียนสองศรีพี่น้องเรียกได้ว่าปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งในหล้า มีผู้ที่เห็นเป็นการส่วนตัวว่าพรสวรรค์ของว่อหลงจื่อสูงกว่าว่อหลงเสวียนเสียอีก เสียดาย สวรรค์ริษยาผู้

มีฝีมือ ว่องหลงลือต้องตายเพราะสูญวิมณะ” ผู้บำเพ็ญตนผู้หนึ่ง ถึงกับสะอื้นเบาๆ ออกมา

เมื่อเอ่ยถึงว่องหลงลือ ผู้ที่เคยรู้จักกับเขาต่างถึงกับสะอื้นเบาๆ ออกมา ต่อให้เป็นผู้ที่ไม่รู้จักกับเขามาก่อนก็ยิ่งรู้สึกเสียดาย

ครั้งนั้น ชื่อของว่องหลงลือในมหาสมุทรอุดรดังมาก เคยมีชื่อ ขึ้นเสมอด้วยเทพธิดาสยบฟ้า น่าเสียดายที่เขาไม่สามารถก้าวข้าม สูญวิมณะไปได้ ส่งผลให้สุดยอดดาวรุ่งคนหนึ่งต้องร่วงหล่นลงมา เช่นนี้

ตอนที่ 1591 ยวีวีเหลิยน

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต่างรู้สึกเสียดายในตัวของวอหลงจื่อ ผู้ที่สามารถหึงร่างเงาเอาไว้บนชั้นที่สิบมีเพียงสามคนเท่านั้น ได้แก่ตั้งหยวนโหว เยลิวโจว และวอหลงจื่อ!

ในจำนวนคนทั้งสามมีวอหลงจื่อที่มีอายุน้อยที่สุด ขณะเดียวกัน ทั้งตั้งหยวนโหวและเยลิวโจวต่างก็เป็นระดับจักรพรรดิเทพที่ปราศจากผู้ต่อกรผู้เปี่ยมด้วยอำนาจมากมาย ขณะที่วอหลงจื่อกลับร่วงหล่นจากฟ้าตั้งแต่อายุน้อย

เคยมีผู้กล่าวเอาไว้ว่า ถ้าหากวอหลงจื่อยังคงมีชีวิตอยู่ เกรงว่าผลงานของเขาจะไม่ด้อยไปกว่าตั้งหยวนโหวและเยลิวโจวอย่างแน่นอน

เวลานี้ สายตาของผู้คนจำนวนมากตกอยู่ที่ชั้นสิบเอ็ด ซึ่งชั้นที่สิบเอ็ดนี้มีร่างเงาหึงเอาไว้เพียงแค่หนึ่งเดียวเท่านั้น และเป็นการบ่งบอกว่า ผู้ที่เคยมาปีนบันไดเสียงสิบสองชั้นมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถหึงร่างเงาเอาไว้บนชั้นที่สิบเอ็ด

“องค์หญิงยวีมาแล้ว” ในขณะที่สายตาของผู้คนจำนวนมากกำลังจับจ้องอยู่ที่ชั้นสิบเอ็ดนั้น ไม่รู้ว่าใครที่เอ่ยเสียงแผ่วเบาออกมา

ผู้คนต่างทยอยกันละสายตากลับมา และรีบมองออกไป เวลาเห็นหญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามา นางสาวมชุดขาวทั้งชุด เสมือนดัง

ดอกบัวที่โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ หญิงสาวผู้นี้มีรูปโฉมงดงามยิ่งนัก สวยประทับใจผู้คน ดวงตาคู่นั้นที่เหมือนดั่งน้ำที่กระเพื่อม แสดงออกถึงความงามหยาดเยิ้มของนาง

“คุณหนูยวี...” ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยทยอยเดินเข้าไปทักทาย อย่างอบอุ่น เมื่อเห็นหญิงสาวผู้นี้ หลายคนกล่าวคำเยินยอออกมา แนนอน มีชายหนุ่มจำนวนมากไม่น้อยที่หลงรักในตัวนาง

ยวียวีเหลียนคือคุณหนูแห่งบ้านตระกูลยวี ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ของมหาสมุทรอุดรนางนับได้ว่ามีชื่อเสียงที่โด่งดังมาก เป็นที่รักใคร่และได้รับการยกยอปอับันจากบุรุษที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่มากมายไม่น้อย

“วันนี้น้องเดินทางมาเพื่อทดสอบ ไม่นึกเลยว่าจะได้รับกำลังใจจากผู้ที่อยู่ในรุ่นเดียวกันมากมายถึงเพียงนี้ น้องขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้” ยวียวีเหลียนที่มีความสำรวมอยู่เจ็ดส่วน เอ่ยขึ้นมาช้าๆ

“ใครว่าละ การที่พวกเรามีโอกาสเห็นองค์หญิงก๊าวเดียวถึงฟ้า ด้วยสายตาของตนเอง นับว่าเป็นเกียรติของพวกเรา” ผู้บำเพ็ญตนหนุ่มคนหนึ่งรีบกล่าวว่า “ฝ่าบาทของพวกเราเคยชื่นชมว่า องค์หญิงคือธิดาสวรรค์แห่งยุค เทียบเคียงเทพธิดาสยบฟ้า และจักรพรรดิมังกรผงาดฟ้า ถือเป็นหนึ่งในสามสาวงามมหาสมุทรอุดรของพวกเรา”

ชายหนุ่มผู้นี้มีชาติกำเนิดมาจากเมืองปีศาจมู่จ้าว เป็นหลานศิษย์ของโอรสสวรรค์มังกรทอง เรียกตัวเองว่าองค์ชายนกยูง การที่เขาประจบยวียวีเหลียนเช่นนี้ แนนอน ไม่ได้ทำเพื่อตนเอง แต่ทำเพื่อโอรสสวรรค์มังกรทอง ซึ่งเป็นฝ่าบาทของพวกเขา

สืบเนื่องจากโอรสสวรรค์มังกรทองแห่งเมืองปีศาจมู่จ้าวเคยมีความคิดที่จะเกี่ยวดองสมรสกับตระกูลยวี ต้องการแต่งงานกับยวีวีเหวียน เพียงแต่ถูกพักเอาไว้จากการที่ยวีไท่จวินจะออกจากภารกิจตน

ดังนั้น องค์ชายนกยูงจึงถือโอกาสนี้พูดให้กับอาจารย์อาของตน

“มิได้ โอรสสวรรค์มังกรทองชมเกินไปแล้ว” ยวีวีเหวียนอมยิ้มและกล่าวตอบ คำพูดลักษณะเช่นนี้ทำให้นางรู้สึกเป็นสุขยิ่งนัก

ทุกคนต่างรู้ว่า ว่อหลงเสวียนและลือชู่หนิง คือกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคนี้ของมหาสมุทรอุดร อีกทั้งรูปโฉมของนางทั้งสองนับว่าสุดยอดในหล้า เมื่อเปรียบเทียบกับว่อหลงเสวียนและลือชู่หนิงแล้ว แน่نون ยวีวีเหวียนย่อมไม่อาจเทียบเทียมได้ ยิ่งห่างชั้นอยู่ในระดับหนึ่ง

แต่ทว่า หลายคนลงใจประหลบยวีวีเหวียนและบ้านตระกูลยวี ดังนั้น จึงนำยวีวีเหวียนมาเรียงเอาไว้ด้วยกันกับว่อหลงเสวียนและลือชู่หนิง ยวีวีเหวียนเองก็ดูจะยินดีอย่างยิ่ง และรู้สึกสุขใจยิ่ง กับคำยืนยันลักษณะเช่นนี้

ภายใต้ดาวล้อมเดือน ยวีวีเหวียนได้มาถึงด้านหน้าบันไดเสียงสิบสองชั้น ในเวลานี้ สายตาของยวีวีเหวียนมองขึ้นไปด้านบน และสายตาสุดท้ายไปตกอยู่ที่ผู้ชายที่อยู่บนบันไดชั้นที่สิบเอ็ดคนนั้น

ผู้ชายคนนี้มีลักษณะท่าทางโอหังอวดดี หมางเมินไต่หล้า รูปงามไร้ผู้เทียบเทียม มีบุคลิกลักษณะที่ยอดเยี่ยม คล้ายดั่งเป็นราชาที่มีความสามารถล้ำเลิศ ท่วงท่าดั่งมังกรแลพยัคฆ์ ไม่รู้ว่าได้ทำให้หญิงสาวจำนวนเท่าไรต้องหลงรักเมื่อได้พบเห็น

ลักษณะท่าทางของพี่หลงปราศจากผู้เทียบเทียม ยากที่จะหาใครมาต่อกรได้นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ราชนิเชียนในยุคนี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากพี่หลง” นัยน์ตาของยวียวีเหลียนเปล่งประกายประหลาดขึ้นมาขณะมองดูร่างเงาร่างนี้ ไม่ได้ปิดบังความรักใคร่ชื่นชอบของตน ดุมิจิตใจที่โน้มเอียงเขาหาอึ้งนั๊ก

สายตาของบรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองไปที่ร่างเงาของชายหนุ่มที่ปรากฏอยู่บนชั้นที่สิบเอ็ด เมื่อได้ยินยวียวีเหลียนพูดเช่นนี้ และคนที่ยืนอยู่อย่างตระหง่านบนชั้นที่สิบเอ็ดก็มีเพียงเขาผู้เดียวเท่านั้น

ทุกคนต่างมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง เมื่อได้ยินท่วงท่าของชายหนุ่มผู้นั้น แม้แต่ผู้บำเพ็ญตน กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่รักใคร่ชื่นชอบในตัวของยวียวีเหลียนถึงกับต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ และรู้สึกสลด แม้ว่าในใจของพวกเขาจะไม่สบายใจนั๊ก แต่ใช้ว่าจะไม่ยอมรับว่าชายหนุ่มผู้นี้สุดยอดปราศจากผู้เทียบเทียมโดยแท้

“โอรสราชันหลงเป็นผู้ที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในโลก โดยแท้ขณะที่เขาสาบานเป็นพี่น้องกับฝ่าบาทของข้าฉัน ฝ่าบาทเคยตรัสว่า ยุคนี้ราชันเชียนจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขา” องค์ชายนกยูงที่สำเร็จมรรคผลมาจากไก่อป้าตัวหนึ่งก็ต้องชมเปาะด้วยความเลื่อมใส

“ถูกต้อง ยุคนี้จะมีใครเล่าที่สามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับพีหลง
ได้! ราชนันเซียนในยุคนี้จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากพีหลงเท่านั้น!”
นัยน์ตาทั้งสองของยวียวีเหลียนเปล่งประกายแวววับออกมาอย่าง
ต่อเนื่อง มองดูร่างเงาที่ด้วยประกายตาที่ดั่งน้ำที่กระเพื่อมเป็นวง
แหบอยากจะได้เข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของเธอให้รู้แล้วรู้รอดไป
กล่าวว่า “พีหลงได้สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ ปราศจากผู้ต่อกร
ในโลกแล้ว ” ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้ นางอดที่จะเพยรอยยิ้มที่ชวนให้
หลงใหลออกมาไม่ได้

“นั่นสิ นั่นสิ หากโอรสราชันลงมือ แม้แต่จักรพรรดิเก้าแดนก็
สังหารได้ แล้วยังมีใครคิดเป็นศัตรูกับเขา” ไม่ว่าผู้บำเพ็ญตน
กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์จะเป็นดาวรุ่งหรือไม่ เมื่อเอ๋ยถึง
ชายหนุ่มผู้นี้แล้วได้แต่ยอมศิโรราบโดยสิ้นเชิง

“หลงอ้าวเทียน...” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่รักชอบในตัว
ของยวียวีเหลียนรู้สึกไม่สบายอารมณ์ยิ่งนัก ได้พูดถึงชื่อนี้ออกมา
แผ่วเบา ต่อให้ไม่สบายอารมณ์เช่นใด แต่ว่า ได้แต่โกรธแต่ไม่กล้า
แสดงออกมา ทำได้แค่แสดงออกถึงความไม่พอใจของตนเบาๆ

หลายคนรู้สึกหวั่นไหวในใจ เมื่อได้ยินชื่อของหลงอ้าวเทียน
ชื่อนี้ เนื่องจากชื่อนี้เปี่ยมด้วยมนต์ขลังอย่างแท้จริง ชื่อนี้มีพลังที่
แข็งแกร่งยิ่งนัก ผู้คนจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรต่างรู้สึกสั่นเทา
เมื่อได้ยินชื่อของหลงอ้าวเทียน

โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่
เลื่อมใสในตัวของหลงอ้าวเทียน ในมหาสมุทรอุดรมีคุณหนู องค์

หญิง ธิดาศักดิ์สิทธิ์จำนวนเท่าไรที่มีใจรักใคร่ชอบพอในตัวของ
หลงอ่าวเทียน

หลงอ่าวเทียนคือผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน ด้วยชาติ
กำเนิดของเขาถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องไม่ธรรมดา ในฐานะที่
เป็นผู้สืบทอดเพียงหนึ่งเดียวของพรรคเซียนเหินในยุคนี้ ก็เป็นการ
ลิขิตแล้วว่าจะต้องเปล่งประกายที่แวววับอย่างแน่นอน!

ในฐานะที่หลงอ่าวเทียนเป็นผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน การ
บำเพ็ญเพียรของเขาก็ไม่ได้ทำให้ชาติกำเนิดของเขาต้องเสื่อมเสีย
ในฐานะที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ หลงอ่าวเทียนสำเร็จกายเซียนชั้น
สมบูรณ์ตั้งแต่อายุยังน้อย เล่าลือกันว่าการบำเพ็ญเพียรของเขา
นั้นได้บรรลุถึงระดับรัชทายาทแล้ว รอเพียงให้ได้รับการยอมรับของ
ชะตาฟ้าเท่านั้น

ช่างเป็นข่าวที่สร้างความสะเทือนหวั่นไหวต่อเก้าชั้นฟ้าสิบ
แดนดิน เหลือเกิน พลันที่เข้าสู่ยุทธภพก็มาพร้อมกับกายเซียนชั้น
สมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้นยังมีกำลังความสามารถระดับรัชทายาทอีกด้วย

สิ่งนี้ได้ส่งผลให้หลงอ่าวเทียนที่มีชาติกำเนิดมาจากพรรค
เซียนเหิน ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องเปล่งประกายอันแวววับ ถูก
ลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องเป็นบุรุษผู้สูงศักดิ์ ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้อง
เปล่งประกายที่เจิดจ้าละลานตา พลันที่เขาปรากฏตัวในยุทธภพ
ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าเขามาได้เวลาเหมาะสมพอดี ได้รับคำชื่นชม
จำนวนนับไม่ถ้วน ได้รับการเลื่อมใสศรัทธาจากผู้คนนับไม่ถ้วน
ได้รับการหลงใหลชอบพอจากหญิงสาวนับไม่ถ้วน

กล่าวได้ว่า หลงอ้าวเทียนก็คือบุรุษผู้สูงศักดิ์ เขาถูกลิขิตเอาไว้ว่าจะต้องเป็นราชาที่ปราศจากผู้ต่อกรในยุคปัจจุบัน แล้วจะไม่ใช่ที่สะดุดตาของผู้คนได้อย่างไร?

ยวียวีเหลียนมีบุคลิกลักษณะท่าทางที่กระฉับกระเฉง นัยน์ตาเปล่งประกายที่แวววับ เมื่อเอ่ยถึงหลงอ้าวเทียน นางกล่าวว่า “แม้ว่าพี่หลงยังไม่ได้เป็นราชันเซียน แต่ว่า เขามีท่วงท่าของความเป็นราชันเซียนแล้ว ได้รู้จักพบเจอกับพี่หลงครั้งแรก ท่วงทีที่สง่างามของเขานั้นนับว่าเป็นหนึ่งไม่มีสองในโลก จากการสนทนาแล้วทำให้ทราบว่ เขามีท่วงท่าที่สามารถเกรียงไกรไปทั่วหล้าโดยลำพังคนเดียว ไม่พ่ายแพ้สিবวันสิบคืนติดต่อกัน ปราศจากผู้เทียบเทียมในหล้า”

เวลานี้ ยวียวีเหลียนส่งสายตาที่หวานหยาดเยิ้มออกมาโบหน้าบ่งบอกถึงคนที่กำลังมีความรัก เมื่อนึกถึงครั้งแรกที่ได้รู้จักกับหลงอ้าวเทียน หัวใจของนางพลันรู้สึกเต้นตุ้มตาม เรียกได้ว่าเป็นรักแรกพบของนาง แทบอยากจะกลายเป็นผู้หญิงของเขาในทันทีให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ต่อให้ไม่มีสิทธิ์และไม่ได้รับการยกย่องก็ตาม!

ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนไม่น้อยที่มีใจหลงรักชอบพอในตัวของยวียวีเหลียน รู้สึกไม่สบายใจนัก เมื่อมองเห็นลักษณะท่าทีของยวียวีเหลียน แต่ว่ ไม่กล้าที่จะพูดอะไรออกมา

ขณะที่ยวียวีเหลียนพูดถึงผลงานการสู้รบของหลงอ้าวเทียนหลายคนรู้สึกสะท้านภายในใจ แม้แต่องค์ชายนกงุ๊งก็ได้แก่ขมเปาะว่า “โอรสราชันหลงสู้รบกับยอดฝีมือทั่วหล้าสিবวันไม่มีพ่ายแพ้ ท้า

ดวลผู้กล้าหัวกล้า สंहารจักรพรรดิเทพห้าคนติดต่อกัน หนึ่งในจำนวนนั้นคือจักรพรรดิเทพระดับเก้าแดนที่แข็งแกร่งที่สุดของปีศาจทะเลก็ถูกโอรสราชันสังหาร ในโลกนี้มีเพียงโอรสราชันหลงที่มีผลงานการสู้รบเช่นนี้”

“นั่นสิ โอรสราชันหลงเรียกได้ว่าเป็นเจ้าแห่งผู้ชนะเลิศสิบรายการ ต่อสู้กับยอดฝีมือหัวกล้า สิบวันสิบคืนโดยไม่พ่ายแพ้ เป็นความจริงที่ผลงานการสู้รบเช่นนี้ไม่มีผู้ใดเทียบเทียม!” คนอื่นๆ ต่างทยอยกันสนับสนุนคล้อยตาม

หลายคนรู้สึกเลื่อมใสศรัทธาเมื่อเอ่ยถึงฉายาเจ้าแห่งผู้ชนะเลิศสิบรายการ แต่ก็มีคนจำนวนมากที่ไม่ค่อยจะสบายใจนัก สงสัยฮิแสดงความไม่พอใจอยู่ภายในใจ

พรรคเซียนเหินปรากฏตัวยุทธภพ พวกเขาได้ยึดครองผืนน้ำแห่งหนึ่งมาเป็นฐานชั่วคราว ขณะที่บรรดาสำหนักและผู้บำเพ็ญตนต่างๆ บริเวณนั้นยอมไม่ยินยอมอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม บรรดาสำหนักและผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ระแวกนี้ก็หาใช่เป็นคนดีอะไรหน้าหนา แม้ว่าพวกเขาจะสยบต่อชื่อของพรรคเซียนเหิน แต่เขาก็คงไม่ยอมยกผืนแผ่นดินของตนให้ใครง่าย ๆ

ยิ่งไปกว่านั้น ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่บริเวณทะเลแห่งนี้คือทายาทรุ่นหลังของเผ่าปีศาจและปีศาจทะเล เดิมทีพวกเขาก็เป็นพวกที่เชี่ยวชาญในการสู้รบอยู่แล้ว และไปมาอย่างอิสระอยู่ใต้ทะเลลึก

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับพรรคเซียนเหินที่ยึดครองพื้นที่ของพวกเขา ทำให้สำนักเจ้าลัทธิของเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลจับมือกันเข้า

โถมตีต่อพรรคเซียนเหิน สงครามเต็มรูปแบบจึงระเบิดขึ้น ณ เวลา
นี้

แม้ว่า การร่วมมือกันระหว่างเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลจะมีไพร
พลจำนวนมาก แต่ทว่า ผลที่ตามมาเป็นสิ่งที่สามารถประเมินได้
กองทัพพันธมิตรระหว่างเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลถูกพรรคเซียน
เหินกวาดจนเรียบ

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ เผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลทั้งหมดที่
อยู่ในมหาสมุทรอุดรยอมไม่ได้แล้ว เนื่องจากมันเป็นการยึดครอง
พื้นที่ของผู้อื่นโดยใช้กำลัง เป็นการรุกรานที่โจ่งครึม ขณะที่พรรค
เซียนเหินเองเรียกตัวเองว่าเป็นธรรมะ เป็นผู้ที่ปกครองโดย
ทศพิธราชธรรม การกระทำเช่นนี้ย่อมได้รับการตำหนิติเตียนจาก
ผู้คน

ดังนั้น ในเวลานี้เอง หลงฮ้าวเทียน ผู้สืบทอดของพรรคเซียน
เหินได้ปรากฏตัวออกมา ประกาศต่อหัวหล้าว่า พรรคเซียนเหินแค่
ยืมผืนน้ำบริเวณนั้นชั่วคราวเท่านั้น ถ้าหากมีสำนักใดไม่พอใจ
สามารถทำดวลกับเขา ถ้าหากเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ไม่เพียงพรรค
เซียนเหินล่าถอยออกไปจากมหาสมุทรอุดรทันที ทั้งยังจะชดใช้
ค่าเสียหายให้กับทุกๆ สำนักที่ได้รับความเสียหายด้วยเคล็ดวิชาลับ
ราชันเซียน และอาวุธราชันเซียน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกคนต่างเพิ่งความสนใจไปที่เคล็ดวิชาลับ
ราชันเซียน และอาวุธราชันเซียน ไม่ไปหาหรือหรือพูดถึงเรื่องการ
รุกรานของพรรคเซียนเหินนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่อีกต่อไป

ทุกคนล้วนแล้วแต่ ถูกดึงดูดโดยเคล็ดวิชาลับราชันเซียน และ
อาวุธราชันเซียน ควรจะทราบว่า พรรคเซียนเหินนั้นคือหนึ่งสำนัก
ห้าราชันเซียน เคล็ดวิชาลับราชันเซียน และอาวุธราชันเซียนที่
พวกเขาหยิบยกมานั้นจะสะท้อนฟ้าเพียงใด และยอดเยี่ยมเช่นใด

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างกรู
กันเข้าไปทำดวลกับหลงอ่าวเทียน

หลงอ่าวเทียนได้ตั้งเวทีประลองขึ้นกลางทะเล ไม่มีข้อห้ามใดๆ
ไม่ว่าใครก็สามารถทำดวลกับเขาได้ ไม่สนใจว่าจำนวนคนมาก
มากหรือน้อย

ในเวลานี้ เผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลจำนวนนับไม่ถ้วน กระทั่ง
ยอดฝีมือที่มีชื่อเสียงต่างเข้าโจมตีต่อหลงอ่าวเทียน มีจำนวนนับไม่
ถ้วนที่อาศัยวิธีล่อมโจมตี กระทั่งวิธีลอบสังหารก็ถูกนำออกมาใช้

การต่อสู้ในครั้งนี้นับว่าสะท้อนฟ้ายิ่งนัก ทั้งทั้งมหาสมุทรอุดร
ล้วนแล้วแต่หวั่นไหว สำหรับเผ่าปีศาจและเผ่าปีศาจทะเลยิ่งไม่ต้อง
พูดถึง แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพที่ผนึกร่างก็ยังคงลงมือ

ตอนที่ 1592 ผู้สืบทอดพรรคเซียนเหิน

แม้ว่ายอดฝีมือทั่วหล้าจะทำการลอบสังหารหลงอ่าวเทียนอย่าง บ้าคลั่ง แต่ทว่า ทักษะยุทธของหลงอ่าวเทียนในฐานะผู้สืบทอดของ พรรคเซียนเหิน เรียกได้ว่าแข็งแกร่งอย่างเหลือเชื่อ ความเป็น กายเซียนชั้นสมบูรณ์ นับว่าปราศจากผู้ต่อกร เขาจึงได้สังหาร ศัตรูผู้แข็งแกร่งคนแล้วคนเล่า

หลังจากผ่านการต่อสู้อย่างดุเดือด ปราภกษากศพที่กองสุขม อยู่บนเวทีประลองดังภูเขา เทบไม่มีที่ให้ยืนได้ เลือดสดๆ ไหลย้อม น้ำทะเลบริเวณนั้นจนแดงฉาน การศึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุค สะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน

การต่อสู้ในครั้งนี้ได้ยืนหยัดต่อเนื่องสิบวันสิบคืนเต็มๆ สุดท้าย เป็นหลงอ่าวเทียนที่สังหารยอดฝีมือไปเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน ยอด ฝีมือที่อยู่ในระดับปราชญ์ไม่ต้องไปนับ ลำพังแค่ระดับจักรพรรดิ เทพอย่างเดียวมถึงห้าคน หนึ่งในนั้นยังมีระดับจักรพรรดิเทพชั้น เก้าแดนของปีศาจทะเลที่แข็งแกร่งที่สุดคนหนึ่ง!

แม้ว่าจะดำรงอยู่ในฐานะที่นำกลัวเช่นนี้ แต่ว่า เมื่ออยู่ต่อหน้า หลงอ่าวเทียนแล้วยังคงสู้ไม่ได้ ถูกหลงอ่าวเทียนสังหารจนได้!

สิ่งนี้ช่างเป็นเรื่องที่สร้างความหวั่นไหวต่อจิตใจผู้คนมากมาย เหลือเกิน ในมุมมองของผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วน จักรพรรดิ เทพชั้นเก้าแดนคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงส่ง อาศัยนิ้วเดียวก็

สามารถทำลายล้างสำนักใดสำนักหนึ่งได้ อย่างไรก็ตาม ยังคงสู้
หลงอ้าวเทียนไม่ได้ ยังคงต้องตายอย่างอนาถภายใต้เงื้อมมือของ
หลงอ้าวเทียน!

หลังจากศึกสงครามในครั้งนี้ยืนหยัดต่อเนืองไปแล้วสิบวันสิบ
คืน ปรากฏว่าไม่มีใครลงมือลอบสังหารต่อหลงอ้าวเทียนอีก ส่วน
ศัตรูที่ยังไม่ทันได้ลงมือแล้วถูกหลงอ้าวเทียนทำให้หวาดกลัว
เป็นอันมาก!

สิบเนื่องจากการศึกครั้งนี้เอง ทำให้หลงอ้าวเทียนที่มีวงแหวน
จำนวนนับไม่ถ้วนยิ่งโด่งดังจากการศึกในครั้งนี้ ทำให้ตัวเขาดูเจิด
จรัสละลานตายิ่งขึ้นกว่าเดิม และด้วยเหตุนี้เอง หลงอ้าวเทียนที่สู้รบ
กับผู้คนทั่วหล้าโดยลำพังตนเอง และยืนหยัดถึงสิบวันสิบคืน ทำให้
หลงอ้าวเทียนถูกยกย่องว่าเป็นเจ้าแห่งผู้ชนะเลิศสิบรายการ!

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกสั่นเทาภายในใจ เมื่อเอ่ยถึงการศึกใน
ครั้งนั้น สำหรับยวียวีเหลียนที่รักแรกพบต่อหลงอ้าวเทียนนั้นยิ่งไม่
ต้องพูดถึง นางภูมิใจในตัวของหลงอ้าวเทียนมาก ยิ่งภาคภูมิใจยิ่ง
ต่อการศึกของหลงอ้าวเทียนในครั้งนี้

นางสงส่ายตาที่หวานหยาดเยิ้ม และกล่าวว่า "สุดยอดท่วงท่า
ของพี่หลงนั้นหนึ่งไม่มีสองในหล้า เขาไม่เพียงคือเจ้าแห่งผู้ชนะเลิศ
สิบรายการเท่านั้น อีกทั้งยังก้าวขึ้นสู่บันไดเสียงสิบสองชั้นได้เพียง
คนเดียว ในยุคปัจจุบันยังมีใครสามารถสร้างผลงานได้เช่นนี้"

กลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนไม่น้อยที่มีใจรักใคร่ชอบพอต่อนางรู้สึก
ไม่สบอารมณ์ในใจนัก เมื่อมองเห็นยวียวีเหลียนที่แสดงออกถึง
ความรักที่หวานหยาดเยิ้มออกมา แต่ว่า พวกเขาต้องจงด้วยเกล้า

เมื่อเปรียบเทียบกับบุรุษผู้สูงส่งอย่างหลงอ้าวเทียนแล้ว พวกเขา
รู้สึกสลดและอับแสงเหลือเกิน

“แม้ว่าหลงอ้าวเทียนจะได้ขึ้นไปถึงชั้นที่สิบเอ็ด แต่ว่า หาใช่ผู้
ที่แข็งแกร่งมากที่สุด บนชั้นที่สิบสองยังมีคนอื่นอีกผู้หนึ่งนะ” กลุ่มคน
รุ่นใหม่ที่ไม่ค่อยจะพอใจ สงเสียงฮีนาเกรงขามภายในใจ แม้จะ
โกรธแต่ไม่กล้าแสดงออก ได้แต่ทำบ่นไปอย่างนั้น

เมื่อมีคนพูดออกมาเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากต่างทยอยกัน
มองขึ้นไปยังบันไดชั้นที่สิบสอง บนบันไดชั้นที่สิบสองเห็นมีคนผู้
หนึ่งยืนอยู่ คนผู้นี้สวมชุดสีเทาทั้งตัว ร่างเงาของเขาดูเลือนลาง
มาก ทำให้ยากแก่การมองให้หน้าตาที่แท้จริงของเขาได้อย่าง
ชัดเจน

ด้วยร่างเงาลักษณะเช่นนี้แหละ เขายืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่ได้มี
ท่าทีหมองเหม็นท้อห้ำเช่นหลงอ้าวเทียน และไม่มีท่าทีความสง่างาม
ของคนรูปงาม แต่ว่าร่างเงาลักษณะเช่นนี้ของเขาเสมือนหนึ่งถูก
ประทับสลักเอาไว้บนบันไดชั้นที่สิบสอง เหมือนว่าต่อให้กาลเวลา
ก็ไม่สามารถลบเลือนมันทิ้งไป

“นั่นคือบรรพบุรุษกู่จุน กระทั่งยวียวีเหลียนที่หลงไหลในตัว
ของหลงอ้าวเทียนยิ่งต้องทอดถอนใจเบาๆ ออกมา เมื่อเอ่ยถึงคน
ชุดเทาผู้นี้

“บรรพบุรุษกู่จุน?” ลือกันว่า เป็นบรรพบุรุษของเมืองสมุทรสยบ
ฟ้าไซหรือไม? มีคนบอกว่าเขาคืออาจารย์ของเยลิวโจว” แม้ว่า
กลุ่มคนรุ่นใหม่ในมหาสมุทรอุดรเคยได้ยินชื่อของกู่จุนมาก่อน แต่
ว่า กลุ่มคนรุ่นใหม่มีความเข้าใจในตัวของกู่จุนไม่มาก เนื่องจากกู่

จนทำตัวค่อนข้างน่ากลัวในเกือบหนึ่งยุคที่ผ่านมา กลับกลายเป็นว่าเยลิ่งโจวที่เป็นศิษย์ของเขากลับมีชื่อเสียงโด่งดังมากกว่าเขาเสียอีก

มีเพียงรุ่นอาวุโสที่มีความเข้าใจในตัวของกู่จุนมากกว่า และรู้ถึงความน่ากลัวของกู่จุน

“ถูกต้อง ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของเมืองสมุทรสยบฟ้า หนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นผู้มีพรสวรรค์สูงที่สุดที่ยังคงมีชีวิตอยู่ และคือผู้เดียวที่สามารถต่อกรกับท่านย่าของเรา” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ยวียวีเหลียนถึงกับกล่าวด้วยท่าทีที่หยิ่งยโส

แม้ว่ายวียวีเหลียนจะเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ แต่ว่า บ้านตระกูลยวีมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเมืองสมุทรสยบฟ้า ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา ยวีไท่จวินคือขุนพลอันดับหนึ่งของกองทัพมังกรดำ แม้ว่าตระกูลยวีของพวกเขาไม่ได้อยู่ในความปกครองของเมืองสมุทรสยบฟ้าอีกแล้ว แต่ ผู้คนจำนวนมากของเมืองสมุทรสยบฟ้ายังคงคิดว่าบ้านตระกูลยวีคือสายของกองทัพมังกรดำ

ด้วยเหตุนี้เอง ยวียวีเหลียนจึงได้ยินผู้อาวุโสพูดถึงเมืองสมุทรสยบฟามาตั้งแต่เด็ก ทำให้ยวียวีเหลียนรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับกู่จุนมากกว่ากลุ่มคนรุ่นใหม่คนอื่นๆ

“หนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน!” หลายคนรู้สึกหวั่นไหว ยิ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ถึงกับตกใจยิ่งนัก เมื่อได้ยินฉาเยาเช่นนี้

ชื่อของสิบยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันย่อมสามารถทำให้ผู้คนต้องรู้สึกตกใจได้ แม้แต่บุคคลเฉกเช่นหลงอ้าว เทียนยังไม่กล้าเรียกตัวเองว่าเป็นหนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม การที่กัจจนสามารถครองร่างเงาของตนเองไว้ที่บ้านใต้ชั้นที่สิบสอง ย่อมเพียงพอที่จะบ่งบอกว่า เขามีความยอดเยี่ยมมาก

เวลานี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากจินตนาการไปไกล สิบยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ช่างเป็นพรสวรรค์ที่น่ากลัวเหลือเกิน!

ในเวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่อยู่ในอาการนิ่งเสียบ หนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเป็นคนที่มึลักษณะเช่นใดกันนะ เขามีอะไรตรงไหนที่ยอดเยี่ยมเหนือกว่ากันแน่

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ไม่มีใครกล้าสงสัย และไม่มีใครกล้าถามในมหาสมุทรอุดร เมืองสมุทรสยบฟ้าดำรงอยู่ในฐานะผู้มีอำนาจอยู่แล้ว ไม่ค่อยมีใครไปตั้งข้อสงสัยอยู่แล้ว

ขณะที่ยวิยวิเหลียนได้พูดชัดเจนว่า กัจจนสามารถเคียงป่าเคียงไหล่กับยวิไต้ลวินได้ แค่นี้ก็เพียงพอที่จะยืนยันในความสามารถของกัจจนได้แล้ว

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น บางทีอาจมีบางคนตั้งข้อสงสัย หรือสงสัยว่านางอาจไม่สมดังคำเล่าลือ แต่ทว่า ไม่มีใครสงสัยในผลงานของยวิไต้ลวิน ในฐานะที่เป็นขุนพลอันดับหนึ่งแห่งกองทัพมังกรดำมันเพียงพอที่จะยืนยันกำลังความสามารถของนางได้แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น สมญา "สามารถต่อกรกับราชชั้นเซียนซึ่งหน้า
ได้" ของนางนั้นหาใช่เป็นการคุยโตโอ้อวดของนาง แต่พูดออกมา
จากปากของราชชั้นเซียนหยินเทียนโดยตรง ย่อมไม่มีปัญหาในแง่
ของความน่าเชื่อถืออย่างสิ้นเชิง

การที่กู่จุนสามารถเคียงป่าเคียงไห่ล่กับยวีไต้จวิน ย่อมเพียงพอที่จะยืนยันในความสามารถของขาได้แล้ว

แน่นอน มีบางคนที่สงสัยว่า ด้วยกู่จุนที่อยู่ในระดับสุดยอด
เพียงนี้ กลับไม่มีชื่อเสียงอะไรในยุคปัจจุบัน ทำให้หลายคนสงสัย
อยู่ในใจ เพียงแต่ไม่มีใครกล้าถามเท่านั้นเอง

สำหรับศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าที่อยู่ในเหตุการณ์ ภายในใจ
ของพวกเขาก็เปี่ยมด้วยความภูมิใจ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว บน
บันไดเสียงสิบสองชั้นก็มีร่างเงาบรรพบุรุษของเมืองสมุทรสยบฟ้า
ของพวกเขายืนอยู่ด้วย อีกทั้งกู่จุนยังขึ้นไปถึงชั้นที่สิบสองอีกด้วย ซึ่ง
ควรค่าแก่การภาคภูมิใจสำหรับศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าทุกคน

"หลินเฮามาแล้ว" ขณะที่ทุกคนกำลังอยู่ระหว่างนั่งเสียบนั้น ไม่
รู้ว่าใครได้พูดเสียงแผ่วเบาขึ้นมา ผู้คนจำนวนมากต่างทยอยกัน
มองออกไป

เวลานี้ เห็นเพียงผู้ชายคนหนึ่งก้าวเดินมาเพียงลำพัง ผู้ชาย
คนนี้ได้รูปงามและเปิดเผย ใส่ชุดคลุมยาว มีกิริยาท่าทางเหมือน
คุณชายสูงศักดิ์ในกลียุค ดูจากน้ำใจของเขาแล้ว เรียกได้ว่าเป็น
ชายหนุ่มที่มีจิตใจตระหนักรู้หาญและมากความสามารถคนหนึ่ง

บรรดาผู้บำเพ็ญตบะกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ ครั้นเห็นชายหนุ่มที่มีนามว่าหลินเฮ่าแล้ว ต่างทยอยกันเข้าไปทักทายและถามไถ่ทุกซอกทุกที ท่าทีประจบประแจงด้วยวิธีการที่ต่ำช้าถูกเผยให้เห็นอย่างหมดเปลือก

จะไปโทษบรรดาผู้บำเพ็ญตบะกลุ่มคนรุ่นใหม่เหล่านี้ที่ไปประจบสอปรอหลินเฮ่าก็ไม่ถูก เพราะว่าหลินเฮ่านั้นมีชาติกำเนิดมาจากพรรคเซียนเหิน เป็นศิษย์ของระดับผู้อาวุโสคนหนึ่ง ในพรรคเซียนเหินมีฐานะเป็นผู้นำสาร

แม้ว่าหลินเฮ่าเมื่อเทียบกับหลงอ้าวเทียนแล้วจะห่างชั้นกันมาก กระทั่งเรียกได้ว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน แต่ทว่า การที่เขามีชาติกำเนิดมาจากพรรคเซียนเหิน ทั้งยังเป็นศิษย์ของระดับผู้อาวุโสคนหนึ่ง อาศัยฐานะและทักษะยุทธไม้มือสูงกว่าผู้สืบทอดของสำนักและแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนเท่าไร

ในฐานะที่เป็นศิษย์ของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินคนหนึ่ง หลินเฮ่าตีค่าตนเองสูงมาก และค่อนข้างวางตัวในฐานะของตน ดังนั้นยามที่บรรดาผู้บำเพ็ญตบะกลุ่มคนรุ่นใหม่เข้ามาใกล้ทักทาย เขาเพียงพยักหน้าอย่างวางตัว

เมื่อหลินเฮ่าเห็นยวี่เห่เหลียนแล้ว จึงได้ปล่อยวางท่าทีวางตัวของตนลง กล่าวอย่างเป็นมิตรว่า “ได้ยินว่าวันนี้องค์หญิงจะก้าวขึ้นสู่บันไดเสียงสิบสองชั้น ข้าน้อยจึงเดินทางมาให้กำลังใจโดยเฉพาะ”

เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่นหลินเฮ่าสามารถวางตัว แต่ทว่า เมื่ออยู่ต่อหน้ายวี่เห่เหลียนแล้วเขาก็ต้องวางท่าทีของตนลง จริงอยู่พรรค

เขียนเหินนั้นยอดเยี่ยมมาก แต่ว่า กล่าวสำหรับพรรคเขียนเหินแล้ว ต่อให้ไม่ให้เกียรติแก่บ้านตระกูลวิสามส่วน ก็ต้องให้เกียรติยวีไต่จวินสามส่วน

ยวีไต่จวินเขียนเองเมื่อเห็นหลินเฮ่าแล้วก็มีท่าทีที่เป็นมิตรยิ่งนัก กล่าวว่ “การที่พี่หลินมาได้ นับเป็นเกียรติของพวกเรา ไม่ทราบว่ พี่หลงวันนี้อยู่ ณ ที่ใด?”

“ไม่ขอปิดบังองค์หญิง ศิษย์พี่ใหญ่ นำพากองทัพออกปราบโจรที่ยังหลงเหลืออยู่ ไต่ล่าลงไปใต้ทะเลลึก เกรงว่คงมาไม่ได้แล้ว” หลินเฮ่ารีบเร่งกล่าวตอบ

“โอรสราชันมังกรนับว่ปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้ ทำเอากองทัพปีศาจทะเลจนแตกพ่ายยับเยิน หนีกลับไปยังรังของตนตั้งสุขันขไม่มีเจ้าของ แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพของปีศาจทะเลก็ต้องขวัญหนีดีฝ่อเมื่อได้ยินชื่อของโอรสราชันมังกร” มีผู้ที่พูดประจบประแจงขึ้นมำทันที เมื่อได้ยินคำพูดนี้แล้ว

กล่าวสำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อย หากสามารถประจบพรรคเขียนเหิน ได้สำเร็จละก็ นับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้วหากสามารถเชื่อมสัมพันธ์กับพรรคเขียนเหินได้ กระทั่งสามารถก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูง โดยไม่ต้องเปลืองแรง และได้รับการให้ความสำคัญจากสำนักของตน

“นั่นสิ ใช่เลย โอรสราชันมังกรก็คือราชันเขียนในยุคปัจจุบัน” คนอื่นๆ ถึงกับกล่าวคล้อยตามขึ้นมา

เมื่อหลินเฮ่าได้ยื่นค้ายกยอปอปั่นเช่นนี้แล้วก็รับด้วยความยินดียิ่ง ถึงกับเผยท่าทีที่ล่ำพองใจออกมาให้เห็น เขารู้สึกภูมิใจในศิษย์พี่ใหญ่ของตน ในสายตาของเขามองว่า ศิษย์พี่ใหญ่ต้องเป็นราชันเซียน

สำหรับยวียวีเหฺลียนเองก็เปี่ยมด้วยความสุข ท่วงท่าที่สวยงามหยาดเยิ้มน่าประทับใจ นางภูมิใจในตัวของตัวเองในดวงใจ เมื่อได้ยืนผู้อื่นชื่นชมหลงอ่าวเทียนนางเองก็พลอยรู้สึกมีหน้ามีตาไปกับเขาด้วย และรู้สึกภูมิใจอยู่ในใจ

“พี่หลงคือบุตรแห่งสวรรค์ การที่จะกวาดล้างพวกทหารที่แตกพ่ายเป็นเรื่องที่ง่ายตายยิ่ง” ยวียวีเหฺลียนที่ใบหน้าเปี่ยมด้วยความสุขล้น อมยิ้มและกล่าวว่า “จะอย่างไรก็ตาม ขอเพียงมีสิ่งใดที่พี่หลงต้องการให้ตระกูลยวีเราช่วยเหลือโปรดส่งการมาได้เลย ขอเพียงพี่หลงมีคำสั่ง ข้าและตระกูลยวีของข้ายินดีรับใช้อย่างเต็มที่ บุคน้ำลุยไฟก็ไม่เกี่ยง”

“น้ำใจขององค์หญิงข้าจะต้องบอกกล่าวต่อศิษย์พี่ใหญ่อย่างแน่นอน” หลินเฮ่าเร่งรีบกล่าวตอบ

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่รักใคร่ชอบพอในตัวของยวียวีเหฺลียนแม้จะไม่สบอารมณ์ แต่ว่า หลงอ่าวเทียนนั้นยอดเยี่ยมเป็นหนึ่งไม่มีสอง พวกเขาจึงนด้วยเกล้า

“เรื่องที่เกี่ยวข้องถึงการดำรงอยู่ เกียรติยศและเสื่อมเสียของตระกูลยวี จะมาให้คำมั่นสัญญาต่างๆ ได้อย่างไร” จังหวะที่ยวียวีเหฺลียนแสดงออกถึงความภักดีต่อชายในดวงใจนั้น เสียงหนึ่งที่ยืนยันเรียงเคียงดังขึ้น

เวลานี้ ชายหนุ่มผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างช้าๆ ชายหนุ่มผู้นี้ ธรรมดาไม่มีความโดดเด่นแต่อย่างใด เป็นเพียงปุถุชนธรรมดา ไม่ ว่าจะก้าวเดินไปที่ใดก็ไม่มีใครสนใจ ช่างกายของชายหนุ่มผู้นี้ยังมี เต็มรับใช้ติดตามมาด้วยคนหนึ่ง

คำพูดนี้ได้ออกมาจากปากของชายหนุ่มที่ดูธรรมดาไม่สะดุด ตาคอนนี้เอง แน่นอน ชายหนุ่มและเด็กรับใช้ที่เห็นไม่ใช่ใคร คือห ลีชีเย่และข่งเซี่ยะหมิงหวางนั่นเอง

แน่นอน กล่าวสำหรับหลี่ชีเย่แล้ว เขาซื้อคร้านจะไปสนใจเรื่อง เล็กๆ น้อยๆ ของบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่เหล่านี้ แต่ การที่ยิววี เหลี่ยนคิดจะเป็นตัวแทนตระกูลยวี่ภักดีต่อพรรคเซี่ยนเหินมันไม่ใช่ เรื่องเล็กเสียแล้ว

ตอนที่ 1593 ชื่อเสียงอันโด่งดังของคนโหด

ผู้บำเพ็ญตบะกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ สบตากันและกัน เมื่อเห็นหลี่ชีย่เดินเข้ามา พวกเขาล้วนแล้วแต่ รู้สึกแปลกใจว่า ชายหนุ่มผู้นี้เป็นใครกันแน่ ถึงกับหาญกล้าพูดคำ เช่นนี้ออกมา

ความจริงแล้ว ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนไม่น้อยต่างเฝ้าจ้องมอง ข้า ข้าจ้องมองเจ้า ไม่มีใครรู้จักหลี่ชีย่แม้แต่คนเดียว ยิ่งไม่มีใครรู้ว่าชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้ามีประวัติความเป็นมาอย่างไร

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่ได้มองคนเช่นนี้ อยู่ในสายตา เมื่อมองเห็นท่าทางที่ธรรมดาไม่มีอะไรสะดุดตาแต่อย่างใด

เดิมทียวี่เหวียนต้องการอาศัยหลินเฮ่าช่วยนำพาความรัก ขอดนผ่านไปยังชายในดวงใจ เวลานี้กลับถูกผู้เยาว์ที่ไม่มีหัวนอน ปลายเท้าทำลาย พลันมีสีหน้าที่ดูไม่ดี ถึงกับกล่าวนาเกรงขาม ออกมาว่า “เรื่องของตระกูลยวี่ ไม่ต้องให้คนนอกมายุ่ง”

หลังจากที่หลี่ชีย่เดินเข้ามาแล้ว เพียงมองหน้ายวี่เหวียน แวบหนึ่ง สายหัวเบาๆ กล่าวว่ “ชื่อเสียงของบรรพบุรุษล้วนถูก ทำลายด้วยน้ำมือสวะอย่างพวกเจ้า!”

สีหน้าของยวียวีเปลี่ยนแปลงไปทันที ถึงกับล้องมอหงส์ชียเย ด้วยความโกรธ นางกล่าวน้ำเสียงเย็นชาว่า “เจ้าเป็นใครกันแน่ ถึงกับกล่าววาจาโธ่อดไธ่ย่างอาย!”

“องค์หญิง ไม่จำเป็นต้องถามว่าเขาเป็นใคร เมื่อบังอาจกล่าว วาจาโธ่อดไธ่ย่างอาย ลงมือสั่งสอนมันก็สิ้นเรื่อง ให้ชำระบาย ความแค้นในใจให้องค์หญิงเอง สั่งสอนเจ้าผู้เยาว์ที่โง่เขลาคนนี้” หลินเฮ่ารีบกล่าวต่อยวียวีเปลี่ยน

นี่แหละคือความมั่นใจของผู้เป็นศิษย์พรรคเซียนเหิน ไม่เคย เกรงกลัวที่จะเป็นศัตรูกับผู้ใดไธ่ห้ำหั่น!

“ไธ่ต้องให้องค์หญิงและคุณชายหลินลงมือ ผู้เยาว์ประเภทไม่มี หัวนอนปลายเท้าไม่คู่ควรให้ท่านทั้งสองลงมือ เป็นการทำให้มือ ของท่านทั้งสองเปื้อนเปลา่ๆ” เวลานี้ องค์ชายนกงุงจากเมืองปีศาจ มู่จ้าวไธ่กระโดดออกมา ลงใจประจบยวียวีเปลี่ยนและหลินเฮ่า ชี้ หน้าหงส์ชียเยตวาดเสียงดังว่า “ไธ่หนู กล้าลบหลู่ต่อองค์หญิง โทษ สมควรตายหมื่นครั้ง ลงมือเถอะ ภายในหนึ่งกระบวนท่าจะต้อง จัดการเจ้าจนหมอบ และหักแขนหักขาเจ้าเสีย!”

การกระโดดออกมาชี้หน้าตวาดต่อหงส์ชียเยขององค์ชายนกงุง ทำให้ข่งชียะหมิงหวางที่ปลอมตัวเป็นเด็กรับใช้ถึงกับแอบหัวเราะ และส่ายหน้า คนประเภทนี้ไธ่ไธ่รู้เลยว่ากำลังเป็นศัตรูกับใครอยู่ โดยไม่รู้เลยว่าตัวเองจะต้องตายอย่างไร

หงส์ชียเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็นขณะที่องค์ชายนกงุงกระโดด ออกมา เขาไธ่ไธ่รีบร้อนอะไร ยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมาว่า “เจ้ามีชื่อ ว่าอะไร?”

“คุณชายอย่างข้าคือองค์ชายนกกยุงแห่งเมืองปีศาจมูจ้าว!” องค์ชายนกกยุงหัวเราะเยาะทีหนึ่ง แล้งชื่อของตนออกไป ดูลำพองใจเหลือเกิน จะอย่างไรเสีย เขาก็เป็นผู้ที่พอมีชื่อเสียงอยู่บ้างในมหาสมุทรอุดร

“องค์ชายนกกยุง?” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา จากนั้นกล่าวกับช่งเชี่ยะหมิงหวางที่อยู่ข้างๆ ว่า “แค่ปีศาจไก่อ่าตัวหนึ่งกล้าเรียกตัวเองว่าเป็นนกกยุง เป็นการทำให้คำว่า ‘นกกยุง’ ต้องเสื่อมเสียแล้วกระมัง”

เมื่อองค์ชายนกกยุงถูกหลี่ชีย่พูดเช่นนี้ พลันทำให้สีหน้าแดงก่ำ เขาไม่ต้องการให้ใครพูดถึงชาติกำเนิดของเขามากที่สุดกล่าวสำหรับเขาที่เป็นไก่อ่าตัวหนึ่งสำเร็จมรรคผลแล้ว ภายในใจของเขามีความน้อยเนื้อต่ำใจอยู่ เวลานี้ เมื่อหลี่ชีย่พูดเช่นนี้ออกมา พลันทำให้เขาพาลโกรธขึ้นมา ร้องเสียงดังว่า “เจ้าเดรัจฉานน้อยเข้ามารับความตาย ข้าจะสังหารเจ้าในหนึ่งกระบวนท่า”

บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ก็ยืนอยู่ข้างเดียวกัน มองดูด้วยท่าท้อมยิ้ม สำหรับยวี่วีเหลียนและหลินเฮ่านั้น เห็นว่าผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามนี้ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง

“ตบปาก” หลี่ชีย่ชี้คร้านจะไปมองดูองค์ชายนกกยุงเสียด้วยซ้ำ สั่งการกับช่งเชี่ยะหมิงหวางที่อยู่ข้างกาย

“เพียะ เพียะ เพียะ...” พลันที่หลี่ชีย่พูดขาดคำ ช่งเชี่ยะหมิงหวางลงมือทันที แม้ว่าทักษะยุทธขององค์ชายนกกยุงในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่นับว่าไม่เลวนัก แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าช่งเชี่ยะหมิงหวางแล้ว

นับว่าห่างชั้นกันมาก เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ถูกขงเขียะหมิงหวาง สลับหน้ามือหลังมือตบไปสับกว่าฉาด

เวลานี้ หน้าขององค์ชายนกยูงถูกตบจนแดงไปหมด ปากถูกเลือดซึมออกทางมุมปาก เขาถูกตบจนเห็นดาวเห็นเดือนเต็มไปหมด เมื่อได้สติกลับมาบ้วนเอาเลือดออก แม้แต่ฟันก็หลุดออกมาด้วย

พลันที่ขงเขียะหมิงหวางลงมือก็ได้เลาะเอาฟันของเขาออกมา นี่นับว่าขงเขียะหมิงหวางยังมือแล้ว มิฉะนั้นล่ะก็ พลันที่ขงเขียะหมิงหวางลงมือก็คงสังหารเขาไปแล้ว

“เจ้าเดรัจฉานน้อย ข้าจะฆ่าเจ้า!” เวลานี้ องค์ชายนกยูงโกรธจนแทบคลั่ง คำรามเสียงดังออกมา ประกายพุ่งขึ้นมารุนแรง ด้านหลังของเขาพลันปรากฏมีดที่คมกริบหลายร้อยเล่ม มีดที่คมกริบเหล่านี้เสมือนหนึ่งเป็นลูกธนู มีความรวดเร็วมาก และเปี่ยมด้วยพลังเข้าครอบคลุมขงเขียะหมิงหวางเอาไว้ทันที

เสียง “ปัง” ดังขึ้น พลันที่ขงเขียะหมิงหวางลงมือก็จัดการทำลายมีดทุกเล่มจนกระจุย “ป” มือที่ชำนาญของขงเขียะหมิงหวางพลันคว้าตัวองค์ชายนกยูงเอาไว้ได้

“ฮ่าก” ขงเขียะหมิงหวางออกแรงบีบเข้าไป พลันทำลายร่างแปลงขององค์ชายนกยูงเสีย เผยให้เห็นถึงร่างแท้จริงออกมา ปรากฏเป็นไก่ป่าต่อหน้าคนทุกคน โดยที่ไก่ป่าตัวนี้มีขนที่ดงามมาก เวลานี้ ถูกขงเขียะหมิงหวางจับตัวเอาไว้ ทำเอามันตกใจจนส่งเสียงร้องกรู กรูออกมา

“คุณชาย จัดการกับมันอย่างไรดี?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางมองดูหลี่ซีเย่และเอ๋อซิ่นมา

เวลานี้ ความเป็นความตายขององค์ชายนกยูงขึ้นอยู่กับคำๆ เดียวของหลี่ซีเย่เท่านั้นเอง

ผู้เยาว์เท่านั้นเอง ข้าชี้คร้านไปฆ่ามัน” หลี่ซีเย่กล่าวเฉยเมย ออกมาโดยชี้คร้านจะมองดูองค์ชายนกยูงแม้แต่แวบเดียว

“ปัง” ช่งเซี่ยะหมิงหวางจัดการโยนองค์ชายนกยูงลงบนพื้นไปตามอารมณ์ ทำเอาร่างของมันกระแทกจนเลือดกระฉูด ไม่ถ่วงนักกว่าที่องค์ชายนกยูงจะกลับคืนร่างแปลงและเผยเป็นร่างมนุษย์ขึ้นมา

เวลานี้ องค์ชายนกยูงตกใจจนหมอบอยู่กับพื้นตรงนั้น ไม่กล้าแม้กระทั่งจะลุกขึ้นยืน

ทันใดนั้น สีหน้าของทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแปรเปลี่ยนไป รวมทั้งยวียวีเหลียนและหลินเฮ่าด้วย ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว ถือว่าทักษะขององค์ชายนกยูงไม่เลวนัก แต่ว่า กลับพ่ายแพ้ภายในหนึ่งกระบวนท่า หากคิดจะฆ่าเขามันง่ายเสียยิ่งกว่าบดขยี้มดตัวหนึ่งด้วยซ้ำ

ที่น่ากลัวมากไปกว่านั้นก็คือ คนที่ลงมือเป็นเพียงเด็กรับใช้เท่านั้นเอง ชายหนุ่มที่แลดูแสนจะธรรมดาตรงหน้าในฐานะนาย มันจะน่ากลัวเพียงใด

เวลานี้ แม้แต่ยวียวีเหลียนและหลินเฮ่ายังถึงกับต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปมากทีเดียว พวกเขาก็เป็นคนที่รู้ดี รู้ว่าได้เจอะเจอเข้ากับ

ยอดฝีมือที่ไม่เปิดเผยตัวเสียแล้ว แค่เด็กรับใช้คนหนึ่งเท่านั้นยัง
แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ ผู้เป็นนายยอมประเมินได้

“เจ้าเป็นใครกันแน่?” ต่อให้ทั้งวีย์เหวียนและหลินเฮ่าจะถูก
ทำให้ตกใจยิ่งนัก แต่ว่า จะอย่างไรเสียก็มีชาติกำเนิดเป็นสำนักเจ้า
ลัทธิที่ปราศจากผู้ต่อกร ยังคงสามารถสงบอารมณ์เอาไว้ได้ โดยย
วีย์เหวียนได้เอ่ยถามจริงจังขึ้นมา

“หลี่ชียเอ ” หลี่ชียเอมองดูวีย์เหวียนแวบหนึ่ง กล่าวท่าที่เรียบ
เฉยออกมา

“คนโหดอันดับหนึ่ง...” “ไม่รู้ใครคนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์ได้
ร้องเสียงแหลมออกมา ทันใดนั้น บรรดาผู้อยู่ในเหตุการณ์ต่างมีสี
หน้าขาวซีด หลายคนก้าวถอยหลังไปหลายก้าวติดต่อกัน ในเวลา
นี้ ตำแหน่งที่หลี่ชียเอยืนอยู่ได้เว้นเป็นพื้นที่ว่างขนาดใหญ่ขึ้นมา ผู้
บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างออกห่างจากตัว
เขาไปไกลมาก

แม้แต่วีย์เหวียนและหลินเฮ่าที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักเจ้า
ลัทธิที่ปราศจากผู้ต่อกร ยังคงตกใจจนถอยหลังไปหลายก้าว

ชื่อคนโหดอันดับหนึ่งเป็นชื่อที่รับรู้กันทั่วหล้า บางทีชื่อหลี่ชียเอ
อาจยังมีคนที่ไม่รู้จัก แต่ทว่า ชื่อคนโหดอันดับหนึ่ง มีใครที่ไม่รู้
บ้าง?

ท่าลายเขาท่าคง เช่นฝ่าแคว้นโบราณชิงเสียน เนรเทศพรรค
เซียนเหิน ผลงานการสู้รบไร้ผู้เทียบเทียม เพลงแห่งความโหดที่ตั้ง
คลื่นยักษ์ ชื่อเสียงโด่งดัง กล่าวได้ว่า ผู้คนจำนวนมากเท่าไรใน

แดนมนุษย์กษัตราที่ได้ยินชื่อคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว ล้วนแล้วแต่ต้องตกใจจนก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ ล้องมองดูหลีชีเย่ด้วยสีหน้าที่ขาวซีด ขาทั้งสองข้างของพวกเขาต่างไม่เอาการเสียเลยสิ้นเหาอยู่ตลอดเวลา

สิ่งที่คนโหดอันดับหนึ่งได้ทำเอาไว้ทุกคนต่างก็รู้ดี การเป็นศัตรูกับเขา รังแต่จะมีจุดจบด้วยการถูกสังหาร ไม่เว้นกระทั่งสายสำนักราชันเซียน กระทั่งพรรคเซียนเหินยังถูกเนรเทศ ผู้เยาว์เช่นพวกเขาเมื่ออยู่ต่อหน้าคนโหดอันดับหนึ่งแล้วนับเป็นตัวละครใดต้องการสังหารพวกเขามันก็แค่หมดปลวกที่ถูกบีบให้ตายเท่านั้น

ทุกคนต่างรู้ว่า กระทั่งถึงเวลานี้ การปรากฏตัวของพรรคเซียนเหินที่ได้รับการยกย่องว่าปราศจากผู้ต่อกร ต้องเสียเปรียบอยู่เพียงครั้งเดียว และเป็นครั้งเดียวที่ถูกคนโหดอันดับหนึ่งเนรเทศ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถทำได้ แต่ คนโหดอันดับหนึ่งกลับทำได้แล้ว

ดังนั้น แม้แต่หลินเฮ่าที่มองว่าตัวเองสูงส่งนัก เมื่อได้ยินชื่อของคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว ก็ต้องตกใจจนก้าวถอยหลังไปหลายก้าว คนโหดอันดับหนึ่งย่อมน่าตกใจในชื่อของพรรคเซียนเหินพวกเขาอยู่แล้ว

“ดูท่ายังมีคนที่เคยได้ยินชื่อของข้ามาก่อน” หลีชีเย่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

ในเวลานี้ ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน แม้แต่ยวีวีเหเลียนและหลินเฮ่าเองก็รู้สึกหวาดผวายุบ้าง แม้ว่าทักษะยุทธของพวกเขา นับว่าแข็งแกร่งอยู่เหมือนกัน แต่เมื่อเปรียบกับหลี่ชีย่ที่สามารถสังหารระดับจักรพรรดิเทพ นครเทศพรรคเซียนเหินได้ละก็ ห่างชั้นมากเหลือเกิน

“เทียบกับไท่จวินของพวกเขาแล้ว ผู้เยาว์ของตระกูลยวีวีนับว่าน่าผิดหวังโดยแท้” หลี่ชีย่มองดูยวีวีเหเลียนที่หนึ่ง สายหัวและหอดถอนใจออกมาเบาๆ

สิ่งนี้ใช่ว่าเป็นเพราะหลี่ชีย่ดูถูกยวีวีเหเลียน แต่แค่นั้นที่เหล็กไม่สามารถกลายเป็นเหล็กกล้าได้ ยวีวีไท่จวินในครั้งนั้นคือคนสนิทของเขา เป็นขุนนางคนสำคัญ เป็นขุนพลที่ห้าวหาญ แต่แล้ว เมื่อยวีวีเหเลียนเปรียบเทียบกับยวีวีไท่จวินที่ยังคงมีอายุน้อยแล้วนั้น ไม่ได้หนึ่งในสิบเสียด้วยซ้ำ คนของตระกูลยวีวีไม่มีผู้ที่จะมาสืบทอดต่อไป ทำให้หลี่ชีย่ต้องสายหัวก็เรื่องนี้

ยวีวีเหเลียนเข้าใจว่าตนเองนั้นคือสตรีผู้สูงศักดิ์ เข้าใจว่าตนเองนั้นสามารถเทียบเคียงกับว่อหลงเสวียน หรือลือชู่ยี่หนึ่งได้ มาวันนี้กลับถูกหลี่ชีย่ว่าเสียไม่มีชั้นดี ทำให้ยวีวีเหเลียนรู้สึกเสียหน้ามาก

“หลี่ชีย่ แม้ว่าชื่อเสียงของเจ้าจะสยบไปทั่วดินแดนภาคกลาง แต่ว่า ในมหาสมุทรอุดรยังไม่ใช่ที่ที่เจ้าจะมาออกคำสั่งได้” ยวีวีเหเลียนกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ในมหาสมุทรอุดร ในเมืองฟงเหวินก็ไม่ใช่ที่ที่เจ้าจะทำอะไรตามอำเภอใจได้”

“ที่ไหนที่ข้าไม่สามารถทำตามอำเภอใจได้?” หลีซีเยมองดูยวียวีเหลียนแล้วถึงกับหัวเราะออกมาว่า “อาศัยเจ้า หรือว่าอาศัยตระกูลยวี และหรืออาศัยพรรคเซียนเหิน? สามารถทำตามอำเภอใจได้หรือไม่นั่นหาใช่สิ่งที่เจ้าสามารถมองเห็นได้ และไม่ใช่วะดับอย่างเจ้าสามารถเข้าใจได้”

“ที่มหาสมุทรอุดร ยกเว้นพรรคเซียนเหิน ยังมีเมืองสมุทรสยบฟ้า” ยวียวีเหลียนพูดน่าเกรงขามออกมาว่า “ยังมีกองทัพมังกรดำ!”

คนอื่นๆ ที่อยู่เหตุการณ์ถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้ ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา ชื่อของคนโหดอันดับหนึ่งทำให้หลายคนต้องหวาดผวา

“ความกล้าพอมืออยู่ข้าง” หลีซีเยหัวเราะ และสายหน้าเบาๆ กล่าว “เสียดาย เน้นฟังปาชื่อเสียงของบรรพบุรุษมากเกินไป กลับไปเสีย อย่าได้มาทำขายหน้าผู้คนตรงนี้ กลับไปปิดห้องทบทวนความผิดให้ดีๆ หากสามารถเข้าใจชีวิตและตระหนักในหลักศีลธรรม ยังคงมีอนาคตที่ดีอยู่”

ในสายตาของหลีซีเยมองว่า ไม่ว่าจะเป็ดยวียวีเหลียนหรือหลินเฮ่าก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นประเภทไร้อันดับ การที่เขากล่าวเตือนยวียวีเหลียนเช่นนี้ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เห็นแก่หน้าของยวีไท่จวินทั้งสิ้น หากเป็นคนอื่นเขาซื้อคร้านจะมองหน้าพวกเขาสักครั้งด้วยซ้ำ

ใบหน้าของยวียวีเหลียนแดงกำเมื่อถูกหลีซีเยว่ากล่าวเช่นนี้ เพลิงแห่งความโกรธภายในใจลุกโชน นางเคยถูกใครที่ไหนพูดจาดูถูกเช่นนี้มาก่อน

“หลี่ซีเย เจ้าไม่สามารถปราศจากผู้ต่อกรได้ตลอดกาล!” ไม่ง่ายนักกว่าที่หลินเฮ่าจะสะกดอารมณ์เอาไว้ได้ เขากล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ยุคนี้ ยังคงมีคนที่สามารถเอาชนะเจ้าได้ ยังมีคนที่สามารถเหยียบบเจ้าให้จมบาดาได้ เจ้าหาใช้ดาบรุ่มเพียงหนึ่งเดียวที่แข็งแกร่งที่สุดของยุคนี้!”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1594 ข้ามีสิบสามลัคนา

บรรดาผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ เมื่อหลินเฮ่าพูดออกมาเช่นนี้ ทุกคนถึงกับจ้องมองไปที่หลี่ชี่เย่ ทุกคนยอมเข้าใจได้ว่าคำพูดของหลินเฮ่านั้นหมายถึงใคร

หลี่ชี่เย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมากับคำพูดเช่นนี้ของหลินเฮ่า กล่าว
ว่า “งั้นหรือ? ข้าอยากรู้ว่าใครต้องการเป็นศัตรูกับข้า”

“ศิษย์พี่ใหญ่ของข้า หลงอ้าวเทียน...” หลินเฮ่ากล่าวด้วยท่าทางทะนงตัวว่า “ชาตินี้ ศิษย์พี่ใหญ่ข้าจะต้องได้เป็นราชันเซียน เขาจึงเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน!” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับเผยให้เห็นถึงความลำพองบนใบหน้า

พลันที่หลินเฮ่าพูดออกมาเช่นนี้ ไม่ว่าจะคนใดอยู่ในเหตุการณ์จะมองหลงอ้าวเทียนอย่างไร แต่ทว่า ภายในใจของพวกเขาล้วนคล้อยตาม ผู้คนจำนวนมากมองว่า ชาตินี้ก็คงมีหลงอ้าวเทียนเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่จะต่อกรกับคนโหดอันดับหนึ่งได้ หากจะกล่าว
ว่า หอดสายตามองไปทั่วหล้ายังมีผู้ใดมีคุณสมบัติแย่งชิงชะตาฟ้ากับคนโหดอันดับหนึ่งได้ละก็ ย่อมเป็นใครไปไม่ได้นอกจากหลงอ้าวเทียน

“หลงอ้าวเทียน? ไม่เคยได้ยิน” หลี่ชี่เย่ยิ้มเฉยเมยและกล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหย

บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อหลี่ซีเยพูดคำๆ นี้ออกมา โดยเฉพาะผู้บ่าเพ็ญตลกกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีใจต่อยวียวีเหลียนถึงกับสงเสียงเขียร์อยู่ในใจ คงมีเพียงคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่สามารถส่งผลกระทบต่อความฮึกเหิมของหลงอ้าวเทียนได้ ส่วนภายในใจของผู้บ่าเพ็ญตลกคนอื่นๆ ได้แต่หัวเราะเสี้อนๆ

หากเป็นคนอื่นที่พูดคำๆ นี้ออกมา จะถูกมองว่าเป็นความโง่เขลา เป็นความอวดดี แต่ว่า เมื่อออกจากปากของคนโหดอันดับหนึ่ง ผู้คนจำนวนมากฟังแล้วล้วนแล้วแต่ คิดว่ามันสมเหตุสมผล

หลินเฮ่าที่เดิมอาศัยศิษย์พีใหญ่ของตนเป็นความภาคภูมิใจของตนพลันพูดอะไรไม่ออก ในเวลานี้เขาไม่สามารถหาคำพูดอื่นใดมาลบล้างได้ สีหน้าแดงก่ำดูอึดอัดลำบากใจยิ่งนัก ถึงกับจ้องมองหลี่ซีเยด้วยความโกรธ

“พีหลงคือกลุ่มคนรุ่นใหม่ในยุคปัจจุบันที่สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณเป็นคนแรก ไม่เพียงต่อสู้กับหัวหล้าโดยลำพังคนเดียวสังหารห้าจักรพรรดิเทพ แม้แต่จักรพรรดิเทพชั้นเก้าแดนก็สู้เคล็ดวิชาที่ปราศจากผู้ต่อกรของพีหลงไม่ได้” ฉงหะที่หลินเฮ่ากำลังอยู่ระหว่างลำบากใจ ยวียวีเหลียนรีบเอ่ยขึ้นมาทันที เพื่อแก้ต่างและปกป้องให้กับหลงอ้าวเทียน ขณะที่นางพูดถึงผลงานการสู้รบอันลือลั่นของหลงอ้าวเทียนอยู่นั้น นางถึงกับหน้าแดงระเรื่อ สายตาหวานฉ่ำหยาดเยิ้ม ดูไบหน้ามีน้ำมีนวล เมื่อพูดถึงหลงอ้าวเทียนแล้ว นางถึงกับภาคภูมิใจยิ่งนัก

ท่าทางลักษณะเช่นนี้ของยวียวีเหลียน ทำให้บรรดาผู้บ่าเพ็ญ
ตลกกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักใคร่ในตัวนางรู้สึกไม่สู้จะสบอารมณ์นัก
แต่ทว่า หลงอ้าวเทียนนั้นมีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง และยอด
เยี่ยมมาก เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วพวกเขา รู้สึกแตกต่างกันมาก

หลี่ซีเย่มองเห็นท่าทีของยวียวีเหลียนแล้ว ถึงกับเพยรอยยิ้ม
ออกมาให้เห็น กล่าวว่า “เจ้าชอบหลงอ้าวเทียนคนนี้”

“เกี่ยวอะไรกับเจ้า...” ยวียวีเหลียนทั้งโกรธทั้งอาย ล้องเขม็งไป
ที่หลี่ซีเย่ด้วยความโกรธเคือง กล่าวด้วยน้ำเสียงที่โกรธเคือง แม้ว่า
สิ่งนี้จะเป็นการรักข้างเดียวของนาง แต่ทว่า เมื่อถูกหลี่ซีเย่เปิดเผย
ต่อหน้าทุกคน ทำให้นางอายจนแทบแทบแผ่นดินหนี

หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะทีหนึ่ง สายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “ไม่รู้ว่
เขาจะชอบเจ้าหรือไม่ แต่ทว่า ต่อให้เขาชอบเจ้า เกรงว่าพวกเจ้าสอง
คนคงไม่มีจุดจบที่ดี พรรคเซียนเหินไม่ควรปรากฏออกมา ไม่ควร
ประโคมเรื่องราวใหญ่โตเช่นนี้ ยิ่งไม่ควรให้ศิษย์ภายในสำนักมา
แย่งชิงชะตาฟ้า อย่างน้อยหลายยุคนี้ก็ทำเช่นนี้ไม่ได้”

“พรรคเซียนเหินของข้าปรากฏตัวต่อยุทธภพหรือไม่มันเกี่ยว
อะไรกับเจ้า! พรรคเซียนเหินของข้าอยากจะทำปรากฏตัวต่อยุทธภพ
ก็ปรากฏตัว ขอเพียงพรรคเซียนเหินของข้าตั้งใจครอบครองชะตา
ฟ้า ผู้สืบทอดพรรคเซียนเหินของข้าต้องเป็นราชันเซียน!” หลิน
เฮ่ากล่าวด้วยน้ำเสียงที่โกรธ แก้วต่างปกป้องให้กับสำนักของตน

หลี่ซีเย่หัวเราะออกมาและกล่าวท่าทีเรียบเฉยว่า “ข้าไม่สนว่า
เรื่องนี้เป็นความคิดของบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหิน หรือว่าเป็น

การตัดสินใจของผู้สืบทอดพรรคเซียนเหิน เรื่องบางเรื่องรู้แล้วว่า มันทำไม่ได้แต่ก็จะทำ จุดจบก็เพียงหนึ่งเดียว...ความตาย!”

“เจ้า เจ้ามั่นใจตัวเองมากเกินไปแล้ว!” ยวียวีเหลียนแสดงท่าที่ไม่พอใจและพูดน่าเกรงขามออกมาว่า “พี่หลงสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ เชี่ยวชาญเคล็ดวิชาห้าราชัน มีสุดยอดอาวุธราชันในครอบครอง ยุคนี้ไม่มีผู้ใดสามารถต่อกรได้ ขอเพียงเขาลงมือ ไม่มีใครสามารถต้านทาน เขาได้!”

ความรักสามารถทำให้คนตาบอด ในสายตาของยวียวีเหลียน มองว่า หลงอ้าวเทียนที่เป็นชายในดวงใจของนางนั้นปราศจากผู้ต่อกรในหล้า เขาจะต้องได้เป็นราชันเซียน เมื่อหลี่ชีย่ลดค่าของหลงอ้าวเทียนลงเช่นนี้ นางยอมไม่พอใจอยู่แล้ว

หลี่ชีย่ยอมมองออกว่าท่าทีเช่นนี้ของยวียวีเหลียนนั่งบ่งบอกถึงสิ่งใด เขาก็รีบหันเหาะขึ้นมา สายหน้าเบาๆ ยิ้มกล่าวเรียบเฉยออกมาว่า “กายเซียนชั้นสมบูรณ์ไหนเลยจะมาอวดอ้างต่อหน้าข้าได้”

“เจ้า...” ยวียวีเหลียนโกรธเคืองอย่างยิ่ง ถึงกับจ้องหน้าหลี่ชีย่ด้วยความโกรธและกล่าวว่า “อย่างน้อยที่สุดพี่หลงคือกายเซียนชั้นสมบูรณ์ เจ้าไม่ใช่!”

ท่าทางที่โกรธเคืองของยวียวีเหลียนทำให้หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมา ลงใจระทบความเพ้อฝันภายในใจของยวียวีเหลียน กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ข้า สืบสามลัคนา”

สีหน้าของยวีวีเหวี่ยนเปลี่ยนแปลงไปมาก คำพูดคำเดียวได้กดดันจนนางแทบหายใจไม่ออก นางถือเอาชายในดวงใจเป็นความภาคภูมิใจของตน ในสายตาของนางมองว่าทุกสิ่งทุกอย่างของหลงอ้าวเหียนล้วนแล้วแต่ดีเลิศอะไรเช่นนั้น ทุกอย่างล้วนเป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ทุกอย่างล้วนแล้วแต่หาผู้ใดเทียบเทียมไม่ได้ทั้งสิ้น

แต่ว่า สิบสามลัคนาทำให้ยวีวีเหวี่ยนแทบหายใจไม่ออกอย่างน้อยหลงอ้าวเหียนที่เป็นชายในดวงใจไม่มีสิ่งนี้

บรรดาผู้บำเพ็ญตนคนอื่นๆ ที่อยู่เหตุการณ์ถึงกับมองหน้ากันและกัน หลายคนรู้สึกเสียวสันหลังแสบ สำหรับใครก็ตามหากมีสิบสามลัคนาล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งน่าภูมิใจทั้งสิ้น

“พี่หลงเซี่ยวชาญเคล็ดวิชาห้าราชัน คิดค้นสุดยอดสัจธรรมที่ไม่เคยมีในอดีตถึงปัจจุบัน” ยวีวีเหวี่ยนกล่าวด้วยท่าที่ไม่ยอมแพ้และไม่พอใจ

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมาเมื่อเห็นยวีวีเหวี่ยนเป็นเดือดเป็นแค้นเช่นนี้ ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เจ้าเล่ห์ว่า “ข้า สิบสามลัคนา”

“พี่หลงมีลักษณะเป็นไตรอริยะ เจ้าแห่งผู้ชนะเลิศสิบรายการ!” ยวีวีเหวี่ยนยังคงไม่ยอมแพ้ ภายในใจของนางหลงอ้าวเหียนคือผู้ที่สมบูรณ์แบบ ไม่ยอมให้ใครมาชมชายในดวงใจของนางได้อยู่แล้ว

“ข้า สิบสามลัคนา” หลี่ซีเยยังคงกล่าวด้วยท่าที่เอือระเหย

“เจ้า...” ยวีวีเหวี่ยนถึงกับพูดอะไรไม่ออกอยู่นานสองนาน ได้แต่จ้องมองหลี่ซีเยด้วยความโกรธเคือง แม้ว่าชายในดวงใจของ

นางจะมีเงื่อนไขที่สมบูรณ์แบบยิ่งนัก แต่กลับเทียบหลิขีเยไม่ได้ก็
ตรงที่สิบสามลัคนานี้แหละ

ช่งเซี่ยะหมิงหวางที่ติดตามหลิขีเยมาด้วยไม่รู้จะทำอย่างไรดี
เมื่อเห็นภาพเช่นนี้ นางเข้าใจว่าเป็นความลงใจของหลิขีเยที่
ต้องการแก่งแย่งวีเหฺลียน ขณะที่แย่งวีเหฺลียนก็แสดงออกให้เห็น
ว่ารักในตัวของหลงอ้าวเทียนแทบคลั่ง

“สิบสามลัคนาของคุณชายข้าสามารถหมางเมินทั่วหล้านับแต่
อดีตถึงปัจจุบัน” ช่งเซี่ยะหมิงหวางตั้งใจจะกล่าวเตือนสติวีเหฺลียน
นางเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ผู้สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์นับแต่
อดีตถึงปัจจุบันมีไม่ต่ำกว่าร้อย แต่ว่า นับแต่อดีตถึงปัจจุบันสิบสาม
ลัคนามีเพียงคุณชายของข้าเท่านั้นเอง”

เดิมคำพูดลักษณะเช่นนี้ของช่งเซี่ยะหมิงหวางตั้งใจจะ
เตือนสติวีเหฺลียน แต่ว่า เมื่อยวีเหฺลียนได้ยินแล้ว กลับมีสี
หน้าที่ดูไม่ฉืดมากกว่าเดิมอีก ในความรู้สึกของนางมองว่า หลิ
ขีเยลงใจทำให้นางต้องอับอายขายหน้า แม้แต่ได้กรับใช้ก็คิดเช่นนี้
ทำให้นางเสียหน้ายิ่งนัก

หลิขีเยยิ้มๆ ได้แต่สายหน้าโดยไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่านี้

“ที่พูดมากก็มีเหตุผล” หลังจากที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้กล่าวคำ
เช่นนี้ออกมาแล้ว บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนไม่
น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกว่คำพูดนี้มีเหตุผล โดยเฉพาะผู้
บำเพ็ญตนที่มีใจให้กับวีเหฺลียนยังมีความรู้สึกว่คำพูดนี้กล่าว
ได้ถูกต้องเหลือเกิน

แต่ทว่า สิ่งนี้นับว่าเป็นความจริง ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากเมื่อได้ไตร่ตรองอย่างละเอียดแล้ว จริ่งอยู่ แม้ว่าหลงอ้าวเทียนจะได้รับการโปรดปรานจากสวรรค์เป็นพิเศษ เป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดในยุคปัจจุบันแต่ว่า นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ชายหนุ่มที่มีผลงานเช่นหลงอ้าวเทียนใช้ว่าจะไม่มี

อย่างไรก็ตาม กรณีของหลี่ซีเยมันแตกต่าง สิบสามลัคนามีเพียงหนึ่งเดียวนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่คิดค้นขึ้นโดยหลี่ซีเยเท่านั้น ลำพังแค่ผลงานเช่นนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้อื่อเสียงของหลี่ซีเยเลื่องลือไปตลอดกาล ในแง่ความสำเร็จทางประวัติศาสตร์เรียกได้ว่าสามารถเทียบเคียงราชันเซียนได้แล้ว

ยวียวีเหฺลียนที่แต่เดิมคิดจะเพิ่มความสง่างามให้กับชายในดวงใจของตน เวลานี้นางถึงกับพูดอะไรไม่ออก ใบหน้าแดงก่ำ เหลี้ยวซ้ายแลขวา ไม่รู้ว่าจะเพิ่มชื่อเสียงให้กับชายในดวงใจของตนได้อย่างไร

ระหว่างที่ยวียวีเหฺลียนเหลี้ยวซ้ายแลขวาอยู่นั้นเอง นางมองเห็นร่างเงาที่ยืนอยู่บนบันไดชั้นที่สิบเอ็ดนั้น มองเห็นเงาของชายในดวงใจ ทำให้ยวียวีเหฺลียนถึงกับลุกวาวขึ้นมาทันที นางขึ้นไปที่บ้านไต่เสียงสิบสองชั้นนั้นแล้วกล่าวว่า "หลี่ซีเย เป็นความจริงที่แจ๋ยยอดเยี่ยมมาก ถ้าเป็นเช่นนั้น เจ้าก็ลองปีนขึ้นบันไดสิบสองชั้นดู พี่หลงสามารถขึ้นไปถึงชั้นที่สิบเอ็ดรวดเดียวอย่างง่ายดาย และทิ้งร่างเงาเอาไว้..."

"...งั้นเจ้าก็ลองปีนดูสิ ถ้าหากเจ้าขึ้นไปไม่ถึงชั้นที่สิบเอ็ด อาศัยอะไรมาเทียบกับพี่หลง พี่หลงสามารถขึ้นไปรวดเดียวถึงชั้นที่

สิบเอ็ด เป็นการบ่งบอกว่า ความสามารถในการเข้าใจของเขา จิตแห่งการบำเพ็ญเพียร จิตใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ของเขาปราศจากผู้เทียบเทียม ถ้าหากเจ้าขึ้นไปไม่ได้ เจ้าอาศัยอะไรมาแย่งชิงชะตาฟ้ากับฟ้าหลวง เจ้าไม่มีคุณสมบัติจะเป็นราชันเซียน!”

ครั้นยวียวีเหลียนเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว มองไปที่หลี่ชียเอ่ด้วยท่าที่ลำพองใจอยู่หลายส่วน นางคาดว่าหลี่ชียเอ่ต้องไม่สามารถขึ้นไปชั้นที่สิบเอ็ดแน่นอน เนื่องจากนับจากราชันเซียนหยินเทียนเป็นต้นมา มีผู้ปีนบันไดเสียงสิบสองชั้นมาเท่าไร แต่ว่า ท้ายที่สุดแล้ว ผู้ที่สามารถขึ้นไปถึงชั้นที่สิบเอ็ดได้มีเพียงหลงอ้าวเทียนคนเดียวเท่านั้น

“ถูกต้อง ศิษย์ฟ้าใหญ่ของข้าก้าวไปถึงชั้นที่สิบเอ็ดอย่างง่ายดาย” หลินเฮ่าพูดขึ้นมาด้วยเสียงอันดังว่า “มีปัญญาก็ลองแข่งกับศิษย์ฟ้าใหญ่ของข้า หากเจ้าขึ้นไปไม่ถึงชั้นที่สิบเอ็ด อาศัยอะไรมาแข่งกับศิษย์ฟ้าใหญ่ของข้า? อาศัยอะไรมาแย่งชิงชะตาฟ้ากับศิษย์ฟ้าใหญ่ของข้า?”

ทั้งยวียวีเหลียน และหลินเฮ่าต่างก็ถูกคำพูดเพียงคำเดียวของหลี่ชียเอ่ทำเอาพูดอะไรไม่ออก แน่แน่นอน ทั้งยวียวีเหลียน และหลินเฮ่ายอมไม่ยอมแพ้อยู่แล้ว โดยเฉพาะยวียวีเหลียน ในใจของนางหลงอ้าวเทียนคือผู้ที่ปราศจากผู้เทียบเทียมในหล้าอยู่แล้ว ในสายตาของนางมองว่า ไม่ว่าหลี่ชียเอ่จะมีผลงานเช่นใดก็ตาม ก็ไม่อาจเทียบได้กับหลงอ้าวเทียน

เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำพูดเช่นนี้ถึงกับหัวเราะ มองดูยวียวีเหลียน ยิ้มและส่ายหน้า แล้วกล่าวว่า “ความรักสามารถทำให้คนสติเลอะ

เลื่อน แค่นั้นได้เสียงสิบสองชั้นเท่านั้นเอง ไซจะเป็นการทดสอบที่สุดยอดในหล้าอะไร ผู้ที่สามารถขึ้นไปถึงชั้นที่สิบเอ็ดไซว่าจะมีเพียงชายในดวงใจเจ้าเท่านั้น เพียงแต่ บางคนเขาไม่ชอบชื่อเสียงที่ลอมปลอม ชีคร้านจะมาปิ่นแข่งด้วย”

“ฮึ อย่างนั้นรี?” หลินเฮ่ากล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “กลัวเสียหน้าละสิ ชื่อเสียงลอมปลอมไม่ลอมปลอมอะไร เกรงว่าดาวรุ่งบางคนแม้แต่ชั้นที่แปดยังขึ้นไปไม่ได้ ดังนั้น จึงไม่กล้ามาปิ่นบันไดเสียงสิบสองชั้น เพื่อให้ให้ตัวเองต้องเสียชื่อ”

ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม หลินเฮ่าจะต้องหนุนศิษย์พี่ใหญ่ของตนอย่างเต็มที่ ในสายตาของเขามองว่า หลงฮ่าวเทียนต้องเป็นผู้ที่ได้เป็นราชันเซียน

“นี่คือข้ออ้างของเจ้ารี?” เมื่อยวีเหฺลียนเห็นว่าหลี่ชี่เย่ไม่ต้องการขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้น พลันบังเกิดความมั่นใจขึ้น มองหลี่ชี่เย่อย่างเหยียดหยัน กล่าวด้วยท่าทีน่าเกรงขามว่า “ถ้าหากเจ้าไม่กล้าขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้น พวกเราก็จะไม่ฝืนใจเจ้า แต่ว่าต่อแต่นี้อย่าได้เที่ยวบอกไปทั่วว่ามีเพียงเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นราชันเซียน ฮึ เมื่อเปรียบเทียบกับพี่หลงแล้ว เจ้ายังมีวิถีทางที่ต้องก้าวเดินอีกยาวไกลนัก!”

ไม่ถ่างนักกว่าที่จะเอาชนะให้กับชายในดวงใจได้ ยวีเหฺลียนเองรู้สึกได้ว่าสบายใจเป็นพิเศษ ถ้าหากชายในดวงใจทราบเรื่องเช่นนี้เข้า ไม่นั่นก็อาจมองนางอีกแบบหนึ่ง และโปรดปรานนางเป็นพิเศษก็เป็นได้

ตอนที่ 1595 ขึ้นบันไดเสียง

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา เมื่อมองเห็นท่าทางของยวียวี เหลียน ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าคนที่ชื่อหลงอ้าวเทียนนั้นรู้หรือไม่ว่าเจ้าชอบเขา?”

ยวียวีเหลียนพลันมีใบหน้าสีแดงกำ เมื่อถูกหลี่ซีเยเปิดเผย เรื่องที่ตนแอบรักเขาข้างเดียวต่อหน้าธารกำนัลเช่นนี้ นางถึงกับ ล้องมองหลี่ซีเยด้วยความโกรธ กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เกี่ยวอะไรกับเจ้า”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “แม้ว่า ข้าจะไม่ได้สนับสนุนความรักระหว่างเจ้ากับหลงอ้าวเทียน จะอย่างไรเสียมันไม่มีจุดจบที่ดีอยู่แล้ว แต่จะว่าไปนะ การเป็นคน ที่ กล้ารักกล้าเกลียดคนหนึ่งก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องไม่ดี...”

“ในเมื่อชอบก็ไปบอกเขาสิ ไปเปิดเผยเสีย มัวแต่แอบชอบอยู่ คนเดียวเงียบๆ นับเป็นอะไร? ต่อให้เจ้าทำอะไรให้เขามากมาย เขาก็ไม่รู้ กระทั่งอาจมีความเป็นไปได้ที่ในใจของเขานั้นเจ้าไม่ได้เป็น บุคคลที่มีความสำคัญอะไรเลย”

เชื่อว่าหลี่ซีเยจะมีอคติต่อคนที่ชื่อหลงอ้าวเทียนแต่อย่างไร เพียงแต่ การที่พรรคเซียนเหินตั้งต้นที่ต้องการเข้าสู่ยุทธภพ ใน ชาตินี้ให้ได้ ย่อมเท่ากับได้ลิขิตจุดจบของพรรคเซียนเหินเอาไว้

แล้ว พรรคเซียนเหินได้ฉีกคำมั่นสัญญาที่ให้เอาไว้ในครั้งนั้นเพียงฝ่ายเดียว เป็นเรื่องที่ไม่ต้องพูดถึงอีกต่อไป

คำพูดเช่นนี้ทำเอายวียวีเหียนอายแทบแทรกแผ่นดินหนี ทั้งอับอายทั้งโกรธแค้นยิ่งนัก สำหรับบรรดาผู้บำเพ็ญตบะกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีใจต่อยวียวีเหียน ยิ่งรู้สึกไม่สบอารมณ์ยิ่งนัก

ขนาดยวียวีเหียนยังเป็นเช่นนี้ แล้วบรรดาผู้ที่หลงรักยวียวีเหียนอย่างเงียบๆ จะไม่เป็นเช่นนี้รึ

หลี่ซียเย เจ้าไม่ต้องทำเป็นเล่นลั่น..." ยวียวีเหียนร้องกล่าวเสียงดังออกมาทันที "ถ้าหากเจ้าไม่มีปัญญาขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นก็ยอมแพ้เสียแต่โดยดี ไม่ต้องทำเป็นเฉไฉ!"

หลี่ซียเยมองดูยวียวีเหียนยิ้มและสายหน้า ยวียวีเหียนหลงรักเจ้าคนที่ชื่อหลงอ้าวเทียนเข้าแล้วจริงๆ เสียตาย นางไม่กล้าแม้แต่จะเปิดเผย ได้แต่หลบอยู่ภายใต้เงามืดแอบรักเขาอยู่เงียบๆ

"เจ้ายืนยันต้องการให้ข้าขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นเพื่อชี้ขาดกับคนในดวงใจเจ้ารึ?" หลี่ซียเยยิ้มแต่กล่าวว่าพร้อมกับจ้องมองดูยวียวีเหียน

"หลี่ซียเย เจ้าแน่จริงก็ขึ้นไปที่ชั้นสิบเอ็ดให้ได้ก่อนค่อยมาตีฝีปาก" หลินเฮ่าเห็นว่าหลี่ซียเยไม่มองศิษย์พี่ใหญ่ของตนอยู่ในสายตาถึงเพียงนี้ ถึงกับร้องตะโกนออกมาเช่นกัน

ยวียวีเหียนซ้กสีหน้า กล่าวจริงจังออกมาว่า "ถ้าหากเจ้าไม่กล้าขึ้นไปยังบันไดเสียงสิบสองชั้น ยอมแพ้เสียตั้งแต่ตอนนี้ยังทัน"

“เอาเถอะ งั้นก็ให้ข้าเป็นคนทำลายความฝันของเจ้าก็แล้วกัน” หลี่ชียเอ๋ิมกล่าวว่า “เพื่อไม่ให้เจ้าต้องถล่ำถลึงไปมากกว่านี้ กลับใจเวลานี้ยังทัน”

เดิมการมาที่นี้ของหลี่ชียเอ๋ิมต้องการพาขงเชี่ยะหมิงหวางมาดู ไม่นึกเลยว่ากลับจะต้องมาอะเจอะเรื่องของยวี่วี่เหฺลี่ยน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ให้นางได้ตื่นขึ้นบ้างก็ดี อยากรอให้ถึงวันที่กลายเป็นเก้าธูลีถึงนางจะเสียใจจนน้ำตากลายเป็นสายเลือดก็สายเกินไปเสียแล้ว

เวลานี้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่กลั่นลมหายใจเอาไว้ เมื่อได้ยินว่าหลี่ชียเอ๋ิมจะขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้น ทุกคนมองไปที่หลี่ชียเอ๋ิม ฝ้าดูทุกอิริยาบถของหลี่ชียเอ๋ิม

ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการรู้ว่าหลี่ชียเอ๋ิมสามารถขึ้นไปได้กี่ชั้น ก่อนหน้านั้นมีหลงอ้าวเทียนที่ขึ้นไปได้ถึงชั้นที่สิบเอ็ด ผลงานลักษณะเช่นนี้ของหลงอ้าวเทียนได้กดทับบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนนับไม่ถ้วนจนหายใจไม่ออก

เรียกได้ว่าไม่มีกลุ่มคนรุ่นใหม่คนใดกล้าท้าทายผลงานของหลงอ้าวเทียน แต่ว่า เวลานี้ การมาของคนโหดอันดับหนึ่ง ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

ผู้คนจำนวนมากต่างคาดเดาว่าหลี่ชียเอ๋ิมสามารถขึ้นบันไดเสียงไปได้กี่ชั้น ภายในใจของผู้คนจำนวนมากมองว่า หากหลี่ชียเอ๋ิมสามารถก้าวขึ้นไปถึงชั้นที่สิบเอ็ด จะส่งผลให้หลี่ชียเอ๋ิมต้องสลัดและอัปสางภายใต้ชื่อเสียงและเกียรติยศของหลงอ้าวเทียน

ถ้าหากว่า หลี่ชียเอสามารถขึ้นไปบนบันไดเสียงชั้นที่สิบเอ็ดได้ บอกได้เพียงหลี่ชียเอเป็นคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งของหลี่ชียเออย่างแท้จริง

ภายในใจของผู้คนจำนวนมากต่างเข้าใจได้ว่า การที่หลี่ชียเอก้าวขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นหลังหลงอ้าวเทียนเป็นการเสียเปรียบอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากหลงอ้าวเทียนขึ้นไปแล้วก่อนหน้านี้ หลงอ้าวเทียนจึงแย่งเอาความโดดเด่นไปครอบครอง เวลานี้ต่อให้หลี่ชียเอปีนขึ้นไปได้ถึงชั้นที่สิบเอ็ด ก็ตาม แต่ปฏิกิริยาตอบรับก็จะไม่เร่าร้อนเหมือนเช่นคราวที่หลงอ้าวเทียนก้าวขึ้นสู่ชั้นที่สิบเอ็ดได้ในตอนนั้น

เวลานี้ มีเพียงทางเดียวหลี่ชียเอต้องขึ้นไปชั้นที่สิบสองให้ได้ เมื่อสามารถเคียงคู่กับคู่จูนที่เป็นสุดยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบันเท่านั้น จึงสามารถทำให้หลี่ชียเอคว้าชัยมาได้อย่างมีเกียรติ และทำให้ความโดดเด่นของหลี่ชียเอสยบหลงอ้าวเทียนเอาไว้ได้

มิฉะนั้นละก็ ต่อให้ได้ผลงานเท่ากัน ความโดดเด่นของหลี่ชียเอก็สู้หลงอ้าวเทียนไม่ได้

ในขณะที่ผู้คนต่างกลั่นลมหายใจอยู่นั้น ระหว่างที่หลายคนคาดเดาว่าหลี่ชียเอสามารถขึ้นบันไดเสียงไปได้กี่ชั้น ขณะเดียวกันก็มีผู้บำเพ็ญตบะกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีใจชอบพอต่อยวี่เหวียน ถึงกับคาดหวังในลึกลับๆ ให้หลี่ชียเอสามารถทำลายสถิติที่หลงอ้าวเทียนทำเอาไว้ ก้าวขึ้นบันไดเสียงชั้นที่สิบสอง

สำหรับบรรดาผู้บำเพ็ญตบะกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีใจชอบพอเหล่านั้น พวกเขาต้องการให้มีผู้ที่สามารถปราบหลงอ้าวเทียนได้

จริง ๆ เพื่อให้หลงอ่าวเทียนเสียหน้า มีเพียงวิธีนี้จึงสามารถทำให้
วิยวีเหลียนได้เข้าใจว่า หลงอ่าวเทียนที่นางชื่นชอบไม่ได้ดีเลิศ
เช่นนั้น

ความจริงแล้ว เวลาที่ ข่งเซี่ยะหมิงหวางเองก็รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา
บ้าง ที่นางตื่นเต้นนั้นหาใช่หลี่ยีเยสามารถเทียบได้กับผลงานของ
หลงอ่าวเทียน ที่นางตื่นเต้นคือ หลี่ยีเยสามารถขึ้นไปถึงยอดสูงสุด
จริงหรือไม่

ก่อนหน้านี้ หลี่ยีเยเคยบอกว่าเขาสามารถขึ้นไปถึงยอด
สูงสุดได้ ถ้าหากว่าหลี่ยีเย สามารถขึ้นไปได้ถึงยอดสูงสุดจริงละก็
มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน เนื่องจากมีคนเคยบอกว่า มีเพียงราชัน
เซียนที่สามารถทำลายพันธนาการของสวรรค์ได้จึงสามารถขึ้น
ไปได้ ถ้าหากวันนี้หลี่ยีเยสามารถขึ้นไปถึงยอดสูงสุดได้ก็เป็นเรื่อง
ที่น่ากลัวยิ่งนัก

ในเวลานี้ หลี่ยีเยได้ก้าวเท้าของเขาออกไปแล้ว เริ่มต้นก้าว
ขึ้นสู่บันไดเสียงชั้นที่หนึ่ง เมื่อหลี่ยีเยเหยียบลงบนบันไดเสียงชั้นที่
หนึ่งนั้น บันไดเสียงได้ส่งเสียงดัง "ตึง" เป็นจังหวะดนตรีขึ้นมา

ขณะที่เสียงดนตรีดังขึ้นมานั้น คนที่อยู่ด้านนอกบันไดเสียง
เมื่อได้ยินแล้วจะไม่รู้สึกอะไร แต่ว่า คนที่ก้าวขึ้นบันไดเสียงจะ
แตกต่างกัน เสียง "ตึง" เสียงนี้คือเสียงสวรรค์ เสมือนเป็นเสียง
จากระฆังที่หนักแน่นยิ่งใหญ่มาก มันท่วงใจมติดีต่อจิตแห่งการบำเพ็ญ
เพียรในทันที มันมีอำนาจที่น่ากลัวยิ่ง เสมือนหนึ่งสามารถทำลาย
ร่างกายของคนๆ หนึ่งได้ในฉับพลันทันที ซึ่งสร้างความหวาดหวั่น

ต่อจิตใจของผู้คน หากจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรอ่อนแอเพียงน้อย
นิด ก็จะถูกจ้าวหะดงตรีนี้สยบจนต้องคุกเข่าลงตรงนั้นในทันที

การก้าวขึ้นสู่บันไดเสียงสิบสองชั้นอาศัยความสามารถใน
การเข้าใจ จิตใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ และจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร
แต่ว่ามีสองสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องใช้ เขาไม่มีความจำเป็นต้อง
ไปบรรลุเสียงสวรรค์ของที่นี่ ยิ่งไม่ต้องอาศัยจิตใจที่เด็ดเดี่ยวแน่ว
แน่มายืนหยัด เขาอาศัยจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรดวงเดียวก็
เพียงพอแล้ว!

หลี่ชีย่มีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ผ่านการขัดเกลามานาน
นับพันล้านปี ความแข็งแกร่งของจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรหาใช่แค่
บันไดเสียงสิบสองชั้นสามารถสั่นคลอนได้ มิฉะนั้นละก็ เขาคงไม่
ยืนหยัดมานานนับพันล้านปี

ในขณะที่ผู้คนจำนวนมากกลั่นลมหายใจอยู่นั้น “ติง ติง ติง...”
หลี่ชีย่ได้เริ่มต้นก้าวขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นทีละขั้นๆ

“หนึ่ง สอง สาม...” บางคนถึงกับพึมพำออกมา ขณะมองดูหลี่
ชีย่ที่ก้าวขึ้นบันไดเสียงสิบสองชั้นทีละขั้นๆ คอยนับทุกฝีก้าว
ของหลี่ชีย่

“เก้า สิบ...” ในเวลานี้ หลี่ชีย่ได้ก้าวขึ้นไปถึงขั้นที่สิบแล้วใน
ที่สุด ยามที่เขาอยู่นอยู่ ณ บันไดเสียงขั้นที่สิบนั้น ยวียวีเหลียน
พลันรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันที แม้แต่เสียงหายใจก็ดูจะหนักแน่น นาง
ถึงกับพนมมืออธิฐานเบาๆ หวังว่าหลี่ชีย่จะไม่สามารถก้าวขึ้น
บันไดเสียงขั้นที่สิบเอ็ดได้

ในเวลาตัวเอง หลี่ชียเยยกเท้าก้าวขึ้นไปยังบันไดเสียงชั้นที่สิบเอ็ด และเวลานี้ หลี่ชียเยลงใจหยุดนิดหนึ่งมองดูพวกของยวียวี เหลียนทีหนึ่ง

“ไม่ไหวแล้วใช่ไหม?” ในขณะที่หลี่ชียเยหยุดอยู่ระหว่างชั้นที่สิบและชั้นที่สิบเอ็ดของบันไดเสียงนั้น มีคนที่พูดด้วยเสียงแผ่วเบาออกมา

ยวียวีเหลียนทีมองเห็นหลี่ชียเยหยุดอยู่ที่บันไดเสียงระหว่างชั้นที่สิบกับสิบเอ็ดอยู่นั้น นางถึงกับหายใจด้วยความโล่งอกทีหนึ่ง

“ข้ายังจะต้องเดินหน้าต่อหรือไม่?” หลี่ชียเยยืนอยู่ตรงนั้น กล่าวด้วยท่าที่ยิ้มแต่

ในเวลานี้ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อหลี่ชียเยพูดออกมาเช่นนี้ ทำให้หลายคนไม่มีความมั่นใจทันที ไม่รู้ว่าหลี่ชียเย ขึ้นไปได้ต่อหรือไม่กันแน่ ที่หลี่ชียเยทำเช่นนี้เป็นการหาทางลงให้กับตัวเองหรือจงใจท้าทายกันแน่?

ยวียวีเหลียนทีรู้สึกไม่สบายใจนัก กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “การแข่งขันนั้น มิตรภาพมาเป็นอันดับหนึ่ง ถ้าหากขึ้นไม่ได้ก็อย่าฝืนการพ่ายแพ้ให้กับพีหลงหาไซเป็นเรื่องน่าอาย เขาคือโอรสแห่งสวรรค์!”

“นั่นสิ” หลินเฮ่าเมื่อได้ยินหลี่ชียเยพูดเช่นนี้ เข้าใจว่าหลี่ชียเยต้องการหาทางลงให้กับตัวเอง จึงกล่าวเยาะเย้ยถากถางว่า “พ่ายให้กับราชันเซียนในอนาคตเป็นเรื่องที่เห็นใจกันได้ เมื่อขึ้นไปได้ก็อย่าได้อวดเก่ง รีบๆ ลงมาเถอะ”

บางคนที่ไม่เห็นหลี่ชียเยยืนอยู่ตรงนั้นไม่มีการเคลื่อนไหว คิดว่าหลี่ชียเยกำลังหาทางลงเช่นกัน ภายในใจของคนเหล่านี้รู้สึกผิดหวัง พวกเขายังเข้าใจว่าหลี่ชียเยสามารถบั่นทอนความอึกเหิมของหลงอ้าวเทียนได้

“เห็นทีข้ายังคงต้องพยายามต่อไปอีก” ในเวลานี้เอง หลี่ชียเยเพยรอยยิ้มออกมา จากนั้นก้าวเท้าออกไป

“สิบเอ็ด...” ไม่รู้ว่าผู้บ่าเพ็ญตนคนไหนร้องด้วยเสียงอันดังออกมา เมื่อเห็นหลี่ชียเยก้าวเท้าขึ้นไปยังบันไดเสียงชั้นที่สิบเอ็ด จากนั้น มีเสียงคนปรบมือดังขึ้นมา

ขณะยืนอยู่บนบันไดเสียงชั้นที่สิบเอ็ด หลี่ชียเยมองดูร่างเงาของหลงอ้าวเทียนแวบหนึ่ง ยิ้มเฉยเมยออกมา เพียงนิ้วเดียวที่ปิดขวางออกไปที่หนึ่ง เสียงดัง “ปัง” ร่างเงาของหลงอ้าวเทียนที่ยืนอยู่ตรงนั้นพลันถูกทำลาย ไม่เหลือร่องรอยอะไรเอาไว้เลย

“ไม่...” ยวียวีเหลียนถึงกับร้องเสียงดังออกมา พลันมีสีหน้าที่ซีดเผือดเมื่อเห็นภาพเช่นนี้

“นี่มันโหดเกินไปแล้วกระมัง” หลายคนต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปมาก เมื่อเห็นหลี่ชียเยแค่อาศัยนิ้วเดียวชี้ไปตามอารมณ์ก็สามารถทำลายร่างเงาของหลงอ้าวเทียนได้แล้ว

สมควรทราบว่า การที่ยืนอยู่บนบันไดเสียงชั้นที่สิบเอ็ดด้วยกันนั้น พลังสยบที่หลี่ชียเยได้รับจะเช่นเดียวกันกับหลงอ้าวเทียน ขณะที่สุดท้ายแล้วร่างเงาของหลงอ้าวเทียน สามารถคงอยู่ ณ ที่

ตรงนี้ได้ นั่นมาจากเสียงของสัตว์ธรรมทำให้ก่อเกิดขึ้นมา ใ้ว่าคิด
จะทำลายก็สามารถทำลายได้โดยง่าย

“เจ้าทำอะไร...” หลินเฮ่าก็ร้องเสียงดังออกมาเช่นกัน เมื่อเห็น/
หลี่ชียเอออาศัยนิ้วเพียงนิ้วเดียวทำลายร่างเงาของหลงอ้าวเทียนทิ้งไป

“นี่ไม่มีความท้าทายเอาเสียเลย” หลี่ชียเออชี้คร้านจะเป็นสนใจ
หลินเฮ่า ยิ้มเฉยเมยก้าวเท้าออกไปอีกครั้ง มุ่งสู่บันไดชั้นที่สิบสอง

“บันไดชั้นที่สิบสอง!” ไม่รู้ว่าใครร้องเสียงแหลมออกมา ขณะห
ลี่ยีเยยืนอยู่บันไดเสียงชั้นที่สิบสอง

“ร้ายกาจเหลือเกิน” บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่
ในเหตุการณ์ต่างอดที่จะปรบมือออกมาไม่ได้

“นี่นับว่ายอดเยี่ยมเหลือเกิน จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเช่นนี้
พรสวรรค์สามารถเทียบเคียงสิบสุดยอดอัจฉริยะตั้งแต่อดีตถึง
ปัจจุบันนะเนี่ย” หลายคนต้องชมเปาะด้วยความตื่นตะลึง เมื่อเห็นห
ลี่ยีเยยืนอยู่ตรงนั้น

หลี่ชียเออถึงกับยิ้มๆ และสายหน้าเมื่อมองเห็นร่างเงาของกู่จุนที่
ยืนอยู่บันไดชั้นที่สิบสองด้วยกันดีดนิ้วเบาๆ ได้ยินเสียงดัง “ปัง”
ร่างเงาของกู่จุนก็มลายหายไปทันที!

“เจ้า...” สีหน้าบรรดาศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าที่อยู่ใน
เหตุการณ์ดูไม่เจ็ดยั้งนัก จ้องมองหลี่ชียเออด้วยความโกรธ!

ตอนที่ 1596 ชั้นจุดสูงสุด

สีหน้าของทุกคนที่อยู่เหตุการณ์ถึงกับเปลี่ยนไป ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ ถึงกับมองหน้ากันและกัน เมื่อเห็นหลี่ชียเอ๋ ทำลายร่างเงาของกู่จุนด้วยนิ้วเพียงนิ้วเดียว

“คนโหดอันดับหนึ่ง ความแรงของเพลิงความโหดไม่มีใครเทียบ ไม่เคยเกรงกลัวที่จะเป็นศัตรูกับทุกคนในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน” มีผู้ที่พึมพำออกมาเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้

ทุกคนต่างรู้ดีว่า เมืองสมุทรสยบฟ้าสามารถเป็นผู้นำในมหาสมุทรอุดรได้ แม้ว่าเมืองสมุทรสยบฟ้าไม่ได้เป็นหนึ่งในสำนักห้าราชันเซียนเช่นพรรคเซียนเหิน แต่ในมหาสมุทรอุดรอิทธิพลของเมืองสมุทรสยบฟ้าไม่ได้ด้อยไปกว่าพรรคเซียนเหิน เวลานี้ หลี่ชียเอ๋ไม่ลังเลที่จะทำลายร่างเงาของกู่จุนเสีย เท่ากับเป็นการประกาศศึกกับเมืองสมุทรสยบฟ้า

ทอดสายตาไปในปัจจุบัน จะมีสักกี่คนที่หาญกล้าประกาศศึกกับพรรคเซียนเหิน และเมืองสมุทรสยบฟ้าในเวลาเดียวกัน เว้นแต่ราชันเซียน!

ศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าที่อยู่ในเหตุการณ์โกรธแค้นยิ่งนัก ที่นี่คือมหาสมุทรอุดร ขณะที่หลี่ชียเอ๋กลับทำลายร่างเงาของผู้อาวุโสเมืองสมุทรสยบฟ้าต่อหน้าต่อตาของทุกๆ คน เป็นการทำให้เมือง

สมุทรสยบฟ้าของพวกเขาต้องเสียเกียรติ เป็นการประกาศสงครามกับเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขา!

แต่ทว่า ศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าผู้นี้ก็ต้องฉนด้วยเกล้า ความดุร้ายของคนโหดอันดับหนึ่งไซ้ว่าจะเพ็งเป็นมาวันสองวัน มีเรื่องอะไรที่เขาไม่กล้าทำ? ถึงเขาจะโกรธแค้นแล้วยังไงล่ะ? คนดุร้ายอย่างคนโหดอันดับหนึ่งไม่มองศิษย์ที่ไร้อันดับอย่างเขาอยู่ในสายตาดูแล้ว อีกทั้งยังไม่ไซ้คู่ต่อสู้ของคนโหดอันดับหนึ่งอีกด้วย คนโหดอันดับหนึ่งอาศัยนิ้วเพียงนิ้วเดียวก็สามารถบดขยี้เขาจนตายได้อยู่แล้ว

ต่อให้เป็นขงเขียะหมิงหวางก็ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ ต่อให้เป็นนางยังทำได้เพียงแค่นี้เหมือนกัน คนดุร้ายเฉกเช่นคนโหดอันดับหนึ่งคนนี้ เขาคิดจะทำอะไรไม่มีใครสามารถขวางเขาได้อยู่แล้ว

ในเวลานี้ ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับมองไปยังหลี่ชียเอ่ที่ก้าวขึ้นไปอยู่ชั้นที่สิบสองของบันไดเสียงแล้ว ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่พูดอะไรไม่ออก

ไม่ต้องสงสัย เวลานี้คนโหดอันดับหนึ่งได้แขงหน้าอยู่เหนือหลงอ้าวเทียนไปแล้ว หลงอ้าวเทียนขึ้นไปถึงชั้นที่สิบเอ็ดก็ทำให้เขามีชื่อเสียงโด่งดังมาก และเป็นความจริงที่เขาที่สมกับชื่อของเขา

อย่างไรก็ตาม เวลานี้คนโหดอันดับหนึ่งกลับขึ้นไปถึงชั้นที่สิบสอง ย่อมไม่ต้องสงสัยคนโหดอันดับหนึ่งได้อยู่เหนือหลงอ้าวเทียนไปแล้ว การแย่งชิงความเป็นราชันเซียนในอนาคต หลงอ้าวเทียนคงไม่ไซ้คู่ต่อสู้ของคนโหดอันดับหนึ่งเช่นกัน

ขณะที่ทุกคนต่างเข้าใจว่าหลิชีเยคงจะสุดอยู่แค่บันไดเสียงชั้นที่สิบสองอยู่นั่นเอง หลิชีเยกลับเริ่มต้นการก้าวต่อไปอีกครั้ง

“ไม่ละมั้ง...” ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยถึงกับสะดุ้ง เมื่อเห็นหลิชีเยที่ยืนอยู่บนบันไดเสียงชั้นที่สิบสองแล้วยังคงจะก้าวเดินต่อไปอีกถึงกับเบิกตากว้าง

“นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ บันไดเสียงชั้นที่สิบสองก็คือชั้นสูงสุดแล้ว” มีผู้ที่อดพึมพำออกมาไม่ได้

ความจริงแล้ว นัยน์ตาของยวียวีเหลียนเองก็เบิกจนกว้าง นางไม่เชื่อในเรื่องเช่นนี้อยู่แล้ว นางเคยได้ฟังผู้อาวุโสของตระกูลพูดว่าในโลกนี้ยกเว้นราชันเซียนแล้วไม่มีใครสามารถขึ้นไปถึงยอดสูงสุดได้

บันไดเสียงสิบสองชั้นนั้นมีที่มาที่ไม่ธรรมดา มันคือสุดยอดของวิเศษประจำเผ่าเหาะเผ่าหนึ่ง หลังจากที่ได้จวินเต๋าของพวกเขาซึ่งเป็นผู้ที่เคลื่อนย้ายมันมาไว้ที่เมืองฟงเหวินแล้ว ก็ไม่เคยพูดถึงมันอีกเลย แต่ว่า ผู้อาวุโสของตระกูลเคยพูดเอาไว้ว่า บันไดเสียงสิบสองชั้นไม่เพียงแต่ใช้สำหรับทดสอบผู้บำเพ็ญตนเท่านั้น มันอาจจะเป็นอาวุธเล่มหนึ่ง สามารถปกป้องคุ้มครองเมืองฟงเหวินและปกป้องบ้านตระกูลยวีของพวกเขา

ผู้อาวุโสบ้านตระกูลยวีเคยบอกเอาไว้ว่า ที่บันไดเสียงสิบสองชั้นแห่งนี้เว้นแต่ราชันเซียนแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่คนอื่น ๆ จะขึ้นไปถึงยอดสูงสุดได้ เนื่องจากมันเป็นการสยบของหลักสัจธรรม ยกเว้นสามารถทะลุพันธนาการของสัจธรรม ขณะที่ผู้ที่สามารถทำสิ่งนี้ได้บังเอิญมีเพียงราชันเซียนเท่านั้น

เคยมีบรรพบุรุษบ้านตระกูลยวีกเล่าเอาไว้ว่า ตามตำนานเล่าว่า ครั้งนั้นกัจฉกัณฐะคิดว่าตนเองนั้นมีพรสวรรค์ที่ปราศจากผู้เทียบเทียม หลังจากขึ้นไปถึงชั้นที่สิบสองแล้วได้ทดลองขึ้นไปให้ถึงยอดสูงสุด แต่ทว่า ในที่สุดแล้วก็ทำไม่สำเร็จ ได้แต่หยุดอยู่แค่นั้นได้เสียงชั้นที่สิบสองเท่านั้น

เวลานี้หลี่ชียะพลันก้าวเดินต่อไปยังยอดสูงสุดอย่างกะทันหัน ทำให้หน้าตาของยวียวี่เปลี่ยนถึงกับเบิกกว้าง นางเกือบจะร้องออกมาด้วยความตกใจ อดที่จะอ้าปากกว้างค้างอยู่อย่างนั้น การขึ้นไปถึงชั้นที่สิบเอ็ดของชายในดวงใจของนางนับว่ายอดเยี่ยมมากแล้ว ความโดดเด่นได้กลบชื่อเสียงของดาวรุ่งทุกคนในยุคนั้น

เวลานี้ หลี่ชียะได้ขึ้นไปถึงชั้นที่สิบสองแล้วยังไม่พอใจอีก ถึงกับต้องการขึ้นไปยอดสูงสุด คนเช่นนี้ยังจะเป็นคนอยู่อีกหรือ?

ขณะที่ดวงตาของทุกคนกำลังเบิกกว้างอยู่นั้น เสียง "ตั้ง..." ดังขึ้น หลี่ชียะถึงกับขึ้นไปถึงยอดสูงสุดแล้ว ปรากฏเสียงดนตรีดังขึ้น แม้ว่าเสียงนี้ไม่ได้ดังกังวานเป็นพิเศษ แต่ว่า ยามที่เสียงดนตรีนี้ดังขึ้น มันเสมือนหนึ่งเป็นคลื่นขนาดยักษ์ที่ทุบลงไปภายในใจของคนทุกคนอย่างแรง

"เป็นไปได้ไม่ได้..." ยวียวี่เหลียนร้องเสียงแหลมดังออกมาเป็นคนแรก ใบหน้าขาวซีดร้องเสียงดังออกมา ไม่อยากเชื่อสายตาของตนเอง นางอดอ้าปากค้างไม่ได้ หลังจากร้องเสียงแหลมออกมาแล้ว นางทำปากขมขมเหมือนปลาที่ขาดน้ำ หลายครั้งที่นางต้องการพูดอะไรออกมา แต่กลับติดอยู่ที่ลำคอไม่สามารถพูดออกมาได้ เขาถูกทำให้ตระหนกตกใจอย่างสิ้นเชิง

“นี่ นี่ นี่มันเหลือเชื่อเกินไปแล้วกรรมัง” ทุกคนล้วนแล้วแต่ มองดูภาพนี้จนนัยน์ตาเบิกกว้าง ทุกคนล้วนแล้วแต่ถูกทำให้ หัวใจไหวจนพูดอะไรไม่ออกอยู่นาน

การขึ้นไปถึงบันไดเสียงชั้นที่สิบสองของกู่จุนก็คือหนึ่งในสิบ สุดยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน แต่แล้วคนโหดอันดับ หนึ่งในเวลานี้กลับขึ้นไปถึงยอดสูงสุดแล้ว หากบอกว่ากู่จุนคือหนึ่งใน สิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เช่นนั้นแล้วคน โหดอันดับหนึ่งคืออะไร? ราชนัชนี?

ช่งเซี่ยหมิงหวางที่ปลอมตัวเป็นเด็กรับใช้ก็อ้าปากกว้างใน ขณะนี้ ก่อนหน้านี้หลี่ซีเยเคยบอกว่าเขาสามารถขึ้นไปถึงยอด สูงสุดได้ ซึ่งนางไม่ค่อยจะมั่นใจในคำพูดเช่นนี้ แต่ทว่า เวลานี้หลี่ ซีเยได้ขึ้นไปถึงยอดสูงสุดแล้วจริงๆ ต่อให้เป็นบุคคลระดับช่ง เซี่ยหมิงหวางก็รู้สึกว่ามันเหลือเชื่อ

ในเวลานี้เอง ช่งเซี่ยหมิงหวางถึงกับหวาดกลัวอย่างจริงจัง การขึ้นไปบนยอดสูงสุดของหลี่ซีเยเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งใด? ทำ ให้ช่งเซี่ยหมิงหวางถึงกับนึกถึงยิวเจิ้งฟงขึ้นมา แม้แต่ระดับยิว เจิ้งฟงที่สามารถต้านรับราชันเซียนได้ยังต้องให้ความเคารพต่อหลี่ ซีเยอย่างนอบน้อม

สมควรทราบว่า เฉกเช่นยิวเจิ้งฟงที่ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดคง ไม่ใช่ผู้ที่ให้ความเคารพนอบน้อมกับใครง่าย ๆ ต่อให้ผู้นั้นจะเป็น ราชันเซียนก็ตาม ก็ไม่เห็นว่าเขาจะให้ความเคารพเช่นนี้ แต่ เขา กลับให้ความเคารพต่อหลี่ซีเยยิ่งนัก

เมื่อขงเซี่ยหมิงหวางไตร่ตรองอย่างละเอียดแล้ว ทำให้นางรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก หลี่ซีเยคือคนที่น่ากลัวเช่นใดกันแน่? หลี่ซีเยดำรงอยู่ในฐานะน่ากลัวเพียงใดกันแน่นะ?

เมื่อขงเซี่ยหมิงหวางนึกถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับรู้สึกหนาวเย็นไปทั้งกาย ขณะเดียวกัน ในเวลานี้เอง ขงเซี่ยหมิงหวางตระหนักถึงเรื่องราวที่น่ากลัวเรื่องหนึ่ง เกรงว่าในอนาคตไม่ว่าใครเป็นศัตรูกับหลี่ซีเยก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่มีจุดจบที่ดี ต่อให้เป็นพรรคเซียนเหิน หรือเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขา!

ดังนั้น เมื่อขงเซี่ยหมิงหวางตระหนักถึงตรงนี้แล้ว ถึงกับเสียวสันหลังวาบ

“ตึง ตึง ตึง...” ในขณะที่หลี่ซีเยยืนอยู่บนยอดสูงสุดของบันไดเสียงสิบสองขั้นนั้น บันไดเสียงสิบสองขั้นถึงกับส่งเสียงออกมาเป็นจังหวะ ทุกขั้นบันไดเสียงจะมีเสียงเพียงเสียงเดียว เมื่อเสียงดนตรีนี้ดังขึ้นและประสานเข้าด้วยกัน เสมือนหนึ่งเป็นเสียงจังหวะดนตรีแห่งฟ้าดินอย่างนั้น

“ปัง ปัง ปัง...” เสียงคนคุกเข่าลงกับพื้นดังขึ้น ยามที่จังหวะเสียงดนตรีค่อยๆ ดังขึ้นมานั้น บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ทยอยกันคุกเข่าลงกับพื้น

มันหาใช่เป็นการคุกเข่าลงโดยสมัครใจของพวกเขา ภายใต้จังหวะเสียงดนตรีนี้ พวกเขาต้องคุกเข่าลงทั้งที่ไม่ยินยอมก็ตาม แต่พวกเขาไม่สามารถควบคุมตนเองภายใต้เสียงดนตรีเสียงนี้

ทุกๆ เสียงสัมผัสประดุจดังราชโองการที่มีอำนาจสูงสุด เหมือนว่าเป็นราชโองการของสวรรค์แห่งฟ้าดิน เสียงทุกเสียงที่ดังขึ้นก็คือปณิธานของฟ้าดิน ไม่อาจปฏิเสธการคุกเขาได้

ภายใต้เสียงดนตรีที่สัมผัสได้ เสียงปังปังปังดังขึ้นเป็นระลอก บางคนก็ฟันฟันเพื่อต่อต้านกับเสียงแห่งสวรรค์เสียงนี้ แต่ ยิ่งต่อต้านมากเท่าไร พลังของเสียงก็จะทรงพลังมากยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงมีคนที่ต้องคุกเขาลงอย่างแรง กระทั่งหัวเขาแตกเลือดไหลออกมา

ผู้คนทั้งหมดทยอยกันคุกเขาลง ผู้ที่มีทักษะยุทธเชิงแกร่งสามารถทนต่อเสียงดนตรีนี้ได้มากน้อย ส่วนผู้ที่ทักษะอ่อนแอได้ยินเสียงดนตรีที่เข้ามาสัมผัสเพียงหนึ่งหรือสองครั้งก็ต้องคุกเขาลงโดยตรง

หลังจากที่หลินเฮ่าคุกเขาลงแล้ว ยวียวีเหลียนก็ทนต่อพลังอำนาจของเสียงดนตรีนี้ไม่ได้ เสียง "ปัง" ดังขึ้น ต้องคุกเขาลงกับพื้นอยู่ตรงนั้น สร้างความตระหนกระคนกับความโกรธให้กับยวียวีเหลียนยิ่งนัก แต่ทว่า ปราศจากพลังที่จะขัดขึ้น เนื่องจากเสียงดนตรีที่เข้ามาสัมผัสนั้นทรงพลังมากเหลือเกิน

ผู้ที่คุกเขาลงเป็นคนสุดท้ายก็คือขงเชี่ยะหมิงหวาง ทักษะของขงเชี่ยะหมิงหวางสูงกว่าพวกของยวียวีเหลียนไม่รู้เท่าไร แต่ว่าท้ายที่สุด ภายใต้เสียงดนตรีที่เข้ามาสัมผัสนางก็ไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้ ไม่อาจไม่คุกเขาลง

เวลานี้ หลินเฮ่าไม่ยอมรับ เขาเป็นศิษย์ของพรรคเซียนเหิน นอกจากอาจารย์แล้วไหนเลยเคยคุกเขาให้กับใครมาก่อน ดังนั้น เขาจึงดิ้นรนเงยหน้าเพื่อลุกขึ้นยืน แต่ "ปัง" เขาเพิ่งจะขยับตัว พลัง

ที่นำกล้วก็สยบต่อร่างของเขาในทันที หัวเข่าแตกจนเลือดไหลเป็นทาง

“ลุกขึ้นเถอะ...” หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่เหนือเสียงสัมผัสแห่งดนตรี กล่าวเฉยเมยออกมาว่า “อภัยโทษให้พวกเจ้า” พลันที่กล่าวขาดคำ หลี่ชียเอ่ล้องมองผู้คนที่คุกเข่าอยู่เต็มไปหมดด้วยท่าที่เรียบเฉย

สิ่งนี้หาใช่หลี่ชียเอ่ลงใจสยบพวกเขา แต่ บันไดเสียงสิบสองชั้นหาใช่แค่ภูเขาลูกหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือที่นำมาทดสอบผู้คนเท่านั้น มันเคยเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่เทพแท้จริงใช้ประกอบพิธีเช่นไหว้บูชาสวรรค์และแผ่นดิน ขณะเดียวกัน มันยังเป็นอาวุธที่เล่มหนึ่งเพียงกระตุ้นให้พลังของมันตื่นขึ้น พลันสามารถสยบผู้คนได้ เจกเช่นทักษะของพวกยิววีเหลียนยอมไม่อาจต่อต้านกับบันไดเสียงสิบสองชั้นได้อยู่แล้ว!

หลังจากที่หลี่ชียเอ่กล่าวจบคำ ทุกคนจึงรู้สึกหายใจโล่งอก พลังที่สยบอยู่บนตัวของพวกเขาพลันหายไปอย่างไร้ร่องรอย เวลานี้ สีหน้าของทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ขาวซีด ต่างมองหน้ากันและกัน

ผู้คนจำนวนมากแอบชำเลื่องมองดูหลี่ชียเอ่ที่หนึ่ง ท่าที่หวาดกลัวยิ่งนัก ไม่กล้ามองอีกเป็นครั้งที่สอง

ก่อนหน้านี้ พวกเขาต่างได้ยินชื่อเสียงของคนโหดอันดับหนึ่งมาก่อน รู้ว่าคนโหดอันดับหนึ่งมีความดุร้ายเป็นพิเศษ แต่ว่าหลังจากที่พวกเขาได้ลิ้มลองถึงความโหดน่ากลัวของคนโหดอันดับหนึ่งอย่างแท้จริงแล้ว ต่างบังเกิดความหวาดกลัวขึ้นภายในใจ ทางที่ดีที่สุดอย่าได้เป็นศัตรูกับคนโหดเช่นนี้

เวลานี้ หน้าของยวีวีเหวียนซีตเหือด อ้าปากเหมือนจะพูด แต่ไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้อยู่ยาวนานสองนาน คำพูดที่นาง ต้องการพูดติดอยู่ที่ลำคอ

ชายในดวงใจของนางนับว่าสุดยอดปราศจากผู้เปรียบเปรยใน หล้า และสมบูรณ์แบบไร้ที่ติในใจของนาง แต่ว่า มาวันนี้ผลงาน ของหลี่ซีเย กลับทำให้ผู้ชายที่สมบูรณ์แบบที่สุดของนางดูช่างสลด และอับแสงเหลือเกิน ไม่สามารถเทียบเทียมได้เลย ทำให้ยวีวี เหวียนที่ต้องการพูดกลับไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกมาดี

ก่อนหน้านี้นางเคยคิดว่า บนโลกใบนี้ไม่มีใครสามารถ เทียบเทียมกับหลงอ้าวเทียนได้อีกแล้ว อย่างไรก็ตาม มาวันนี้ คน โหดอันดับหนึ่งได้ทำลายเกียรติยศของหลงอ้าวเทียนจนป้ป่น

“นี่ นี่ นี่ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่...” ไม่ถ่างปากกว่าหลิน เชาจะได้สติคืนกลับมา และร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง

ตอนที่ 1597 เหตุวุ่นวาย

หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่บนบันไดเสียงสิบสองชั้นจ้องมองดูหลินเฮ่า แล้วกล่าวว่า “ทำไมรี แพ้ไม่เป็นรี?”

“นี่ นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด” ใบหน้าของหลินเฮ่าแดงกำ แต่ว่ากลับปากแข็ง กล่าวว่า “ทุกคนต่างรู้ดีกันว่า บันไดเสียงสิบสองชั้นเป็นการสยบโดยพันธนาการของสวรรค์ ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถขึ้นถึงยอดสูงสุดได้ ในนี้ต้องมีเล่ห์กล เขาต้องเล่นโกงแน่นอน ไม่ก็บันไดเสียงสิบสองชั้นมีปัญหา!”

ร่างเงาศิษย์พีใหญ่ของเขาถูกหลี่ชียเอ่ทำลายในทันที กล่าวสำหรับหลินเฮ่าที่เลื่อมใสศรัทธาในตัวของศิษย์พีใหญ่มาตั้งแต่เด็ก มันคือสิ่งที่ยากแก่การยอมรับของเขา ยิ่งไปกว่านั้น การขึ้นไปยังยอดสูงสุดของหลี่ชียเอ่ยังเป็นเรื่องที่ยากต่อการยอมรับได้ เนื่องจากแม้แต่กัจฉาที่เป็นหนึ่งในสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลก็ขึ้นไปยอดสูงสุดไม่ได้ แต่ที่เวลานี้หลี่ชียเอ่กลับขึ้นไปได้แล้ว มันจึงเป็นการยากสำหรับหลินเฮ่าที่จะยอมรับ

ดังนั้น หลินเฮ่าจึงพยายามหาข้อตำหนิตีเดียกันทั้งๆ ที่มันไม่มีข้อให้ตำหนิได้เลย กระทั่งถือโอกาสสอดโคลนใส่หลี่ชียเอ่ เพื่อให้ทุกคนสงสัยในความเป็นจริงของการขึ้นสู่ยอดสูงสุดของหลี่ชียเอ่

เมื่อหลินเฮ่าพูดลักษณะเช่นนี้ บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างจ้องมองไปที่ตัวของเขาโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา ต่อให้มีคนที่ไม่

พอใจกับคำพูดของหลินเฮ่า แต่ หลินเฮ่านั้นมีชาติกำเนิดเป็น
พรรคเซียนเหิน ไม่มีใครต้องการไปล่วงเกินต่อเขา

ยวียวีเหลียนรู้สึกไม่พอใจในคำพูดของหลินเฮ่าอย่างยิ่ง เพียง
ล่องมองหลินเฮ่าด้วยสายตาน่าเกรงขาม การที่หลินเฮ่าตั้งข้อสงสัย
ในบ้าน ไตเสียงสิบสองชั้นเช่นนี้ เท่ากับเป็นการสงสัยในบ้าน
ตระกูลยวีของพวกเขา

บ้านไตเสียงสิบสองชั้นถูกวางเอาไว้ ณ ที่ตรงนี้มาตั้งแต่ยุคของ
ราชันเซียนหยินเทียน ไม่รู้ว่ามีจำนวนผู้ที่เคยปีนมาอย่างน้อยเท่าไร
และไม่เคยมีปัญหาใดๆ มาก่อน อาจกล่าวได้ว่า บ้านไตเสียงสิบ
สองชั้นเป็นเหมือนสัญลักษณ์อีกอย่างของตระกูลยวีของพวกเขา
เวลานี้หลินเฮ่าถึงกับตั้งข้อสงสัยในบ้านไตเสียงสิบสองชั้น มิเท่ากับ
เป็นการสงสัยในชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของบ้านตระกูลยวี
เรื่องนี้กระทั่งยวียวีเหลียนที่มีใจต่อหลงอ้าวเทียนก็ไม่พอใจในตัว
หลินเฮ่า

หลี่ซิเยมองดูหลินเฮ่าแล้วกล่าวด้วยท่าที่เฉยเมยว่า “แพ้ไม่เป็น
แล้วใส่ร้ายผู้อื่น อาศัยคำพูดเช่นนี้ของเจ้าก็สมควรตาย”

“เจ้า...” หน้าของหลินเฮ่าแดงก่ำ กล่าวตอบทันทีว่า “หลี่ซิเย
คิดจะฆ่าคนปิดปากกรี? กลัวคนอื่นพบเห็นวิธีการโกงของเจ้า ดังนั้น
จึงฆ่าข้าเพื่อปิดปาก ไม่เปิดโอกาสให้ใครได้ตั้งข้อสงสัย หลี่ซิเย
ต่อให้ฆ่าข้าคนหนึ่ง แต่ว่า เจ้าสามารถฆ่าทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์
ได้หรือ? ต่อให้เจ้าสามารถฆ่าทุกคนที่อยู่ที่นี่ เจ้าสามารถฆ่าทุกคน
ทั่วหล้ารี? ต่อให้เจ้าฆ่าคนมากกว่านี้ ก็ไม่สามารถปิดปากทุกคน
ในโลก!”

เวลานี้ หลินเฮ่าคิดจะทำให้ชื่อเสียงของหลี่ซีเยเสียหาย ดังนั้น ไม่เพียงสาตโคลนเข้าใส่หลี่ซีเย ยังต้องการลากทุกคนที่อยู่ที่นี่ลง น้ำด้วยกันทั้งหมด ผลักทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ให้ยืนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับหลี่ซีเย

ในเวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตน กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ใน เหตุการณ์ต่างล้อมองไปที่หลินเฮ่า กระทั่งมีผู้บำเพ็ญตนจำนวน ไม่น้อยถึงกับถอยหลังไปก้าวหนึ่ง พวกเขาไม่ต้องการยืนอยู่ใกล้ หลินเฮ่ามากเกินไป

ต่อให้เป็นคนที่โงเขลามากกว่านี้ก็พึงรู้ว่าหลินเฮ่าต้องการลาก พวกเขาลงน้ำด้วยกัน กล่าวสำหรับ ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ ที่ อยู่ในเหตุการณ์ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นบางที่พวกเขาเพื่อต้องการ ประจบสอพลอพรรคเซียนเหิน อาจช่วยเหลือหลินเฮ่าอีกแรง

แต่ว่า เมื่อยามต้องเผชิญหน้ากับคนโหดอันดับหนึ่ง ล้อเล่นรี นี้มันคนโหดอันดับหนึ่งเลยนะ เขาฆ่าคนโดยไม่กระพริบตา ถ้า หากพวกเขาถูกหลินเฮ่าลากลงน้ำจริง เกรงว่าคนโหดอันดับหนึ่ง คงไม่ลังเลที่จะสังหารพวกเขาเสีย พวกเขาไม่ต้องการถูกฝังไป พร้อมๆ กับหลินเฮ่า!

“มองว่าตัวเองสำคัญ ก็แค่ตัวตลกเท่านั้นเอง ตบปาก” หลี่ซีเย เพียงมองหน้าหลินเฮ่าเย็นชา ฟาดออกไปตามอารมณ์ทันที

“เพียะ” หลินเฮ่าคิดจะหลบแต่ไม่ทัน และป้องกันไม่ได้ ภายใต้ หนึ่งฝ่ามือเขาถูกฟาดจนตัวลอยออกไป กระอักเลือดออกมาอย่าง แรง ขณะที่เลือดพุ่งออกจากปากนั้นฟันในปากก็หลุดตามไปด้วย

ฝ่ามือนี้ของหลี่ชียเอ่ไม่เพียงตบจนหลินเฮ่ากระอักเลือดออกมาอย่างแรง ยังทำให้พื้นร่วงอีกด้วย

หลินเฮ่าลอยไปกระแทกกับพื้นเข้าให้อย่างแรง แต่ยังคงปากแข็ง ร้องเสียงดังว่า “หลี่ชียเอ่ ต่อให้เจ้าฆ่าข้าได้ก็ไม่สามารถปิดปากคนทั่วหล้าได้ แน่จริงก็ฆ่าข้าเสียสิ ศิษย์ของพรรคเซี่ยนเห็นไม่เคยกลัวตายอยู่แล้ว!”

“มดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น ข้ากลัวคนอื่นจะว่าอะไรข้างนี้?” หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่บนบันไดสูงจ้องมองหลินเฮ่าเฉยเมย กล่าวหาว่า “ในเมื่อเจ้ารันทาที่ตายเอง ข้าก็จะสงเคราะห์เจ้า” ขาดคำ หนึ่งนิ้วที่ชี้ตรงเข้าหาหลินเฮ่าทันที

นิ้วของหลี่ชียเอ่ที่ชี้ออกไปตามอารมณ์ยิ่ง แต่ว่า ด้วยนิ้วที่ชี้ไปตามอารมณ์นี้แหละ หลินเฮ่ายังคงหลบไม่พ้น และไม่สามารถรับมือได้ ทักษะทั้งสองฝ่ายห่างกันมากมายเหลือเกิน

ดูท่าจะต้องตายด้วยนิ้วเพียงนิ้วเดียวนี้อยู่แล้ว หลินเฮ่าเองได้แต่หลับตารอคอยความตาย

“ยังมีเออ...” ขณะที่หลินเฮ่านั่งรอความตายอยู่นั้น จับพลันเสียงหนึ่งดังขึ้น จากนั้นได้ยินเสียง “ตึง” แล้วตามด้วยเสียงดัง “ปัง” เสียงสิ่งของแตกหัก เศษชิ้นส่วนปลิวกระจัดกระจาย

ในเสี้ยวเวลาความเป็นความตาย ปราบกฏโล่ขนาดยักษ์ลอยเข้ามาขวางนิ้วของหลี่ชียเอ่เอาไว้ แม้ว่าโล่ยักษ์สามารถขวางนิ้วของหลี่ชียเอ่ไว้ได้ แต่ว่า ยังคงถูกนิ้วนี้ของหลี่ชียเอ่ที่มจนแตกละเอียด ชิ้นส่วนของโล่ปลิวกระจาย

ถึงแม้ว่าโล่ขนาดยักษ์จะแตกละเอียดไปภายใต้นิ้วนี้ของหลี่ชีย่ แต่ นับว่าหลินเฮ่าได้รอดพ้นจากเคราะห์กรรมนี้ไป รักษาชีวิตเอาไว้ได้

ในเวลาตัวเอง ร่างเงาสายหนึ่งได้เห็นลงมาจากฟากฟ้า เป็นร่างกำยำของผู้เฒ่าคนหนึ่ง ยามที่เขาร่อนลงขวางอยู่ด้านหน้าของหลินเฮ่า พลันบังเกิดเสียง “แว้งค์” รอบๆ กายของเขาปรากฏเป็นโล่แต่ละอันขึ้นมา มือของเขาถือดาบยาว ตั้งมั่นพร้อมรับมือกับศัตรู โดยไม่กล้าประมาทแม้แต่น้อย

“อาจารย์...” หลินเฮ่าที่ลุกขึ้นมารู้สึกตกใจระคนกับดีใจเมื่อเห็นผู้ที่ช่วยชีวิตตนเอาไว้ ร้องเสียงดังออกมา

“วางใจเถอะ เรือรบของสำนักตามมาทันที” ผู้เฒ่าพยักหน้าโดยที่ดวงตาคู่นั้นของเขาไม่เคยละจากหลี่ชีย่เลย คำพูดของเขาไม่เพียงปลอบศิษย์ของตน ขณะเดียวกันเป็นการบอกกล่าวต่อทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ ที่สำคัญมากไปกว่านั้นคือบอกกล่าวต่อหลี่ชีย่

“ผู้อาวุโสของพรรคเซียนเหิน” บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับสีหน้าเปลี่ยนไป พึมพำออกมาเมื่อเห็นผู้เฒ่าผู้นี้แล้ว

คนส่วนใหญ่ที่ได้ยินคำพูดของผู้เฒ่าผู้นี้แล้วมีสีหน้าที่ซีดเผือด หลายคนทยอยถอยหลังออกไป พวกเขารู้ว่าเรือรบของพรรคเซียนเหินมาที่นี้บ่งบอกถึงสิ่งใด

ผู้เฒ่าที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือผู้อาวุโสของพรรคเซียนเหินนั่นเอง และก็คืออาจารย์ของหลินเฮ่า แม้ว่า ผู้อาวุโสของพรรคเซียนเหินผู้นี้หาใช่ผู้ที่มีตำแหน่งและอำนาจมากในพรรคเซียนเหิน แต่ว่า กลิ่นอายที่แผ่กระจายออกมาจากตัวของเขานั้นทำให้ผู้คนต้องสั่นเทา ความกล้าแข็งของเขาทำให้ยอดฝีมือจำนวนเท่าไรต้องหวาดกลัวเกรงว่าผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าคือระดับเซียนอ่องคนหนึ่ง!

แค่ระดับผู้อาวุโสธรรมดาคนหนึ่งก็มีกำลังความสามารถ แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ เพียงพอที่จะดูออกว่าพรรคเซียนเหินนั้นมีความแข็งแกร่งเพียงใด

เวลานี้ ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินจ้องมองไปที่หลี่ซีเย เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า "สหาย ศิษย์ของข้าอายุน้อยและโง่เขลา ให้เกียรติพรรคเซียนเหินของข้า ละเว้นชีวิตของเขาได้ไหม?"

เวลานี้ ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินตั้งมั่นพร้อมรับมือกับศัตรู ไม่กล้าประมาทแม้แต่น้อย ชื่อเสียงของคนโหดอันดับหนึ่งเขาได้ยินมานานแล้ว เมื่อต้องเผชิญกับคนโหดประเภทฆ่าได้กระทั่งจักรพรรดิเทพ กล้าเนรเทศพรรคเซียนเหินของพวกเขาได้ แม้ว่าเขาจะเป็นถึงระดับผู้อาวุโสของพรรคเซียนเหิน ก็ไม่กล้าประมาทแม้แต่น้อย

หลายคนรู้สึกประหวั่นใจเมื่อได้ยินคำพูดของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหิน หลังจากที่พรรคเซียนเหินปรากฏตัวที่มหาสมุทรอุดรแล้ว พวกเขาทำตัวสูงเด่นเสมอมา ใครกล้าเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน จะต้องถูกกวาดให้ราบคาบ! แต่ทว่า ต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก ในเวลานี้ ต่อให้เป็นระดับผู้อาวุโสของพรรคเซียนเหินก็ต้องยอมอ่อนข้อให้

แต่ว่า หลายคนลองไตร่ตรองให้ละเอียดแล้วรู้สึกว่าการที่ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินยอมอ่อนข้อก็ใช่จะเป็นเรื่องที่น่าอัปอายจะอย่างไรเสีย ผู้ที่พวกเขาเผชิญหน้าคือคนโหดอันดับหนึ่ง ลองคิดดู นับแต่คนโหดอันดับหนึ่งเข้าสู่ยุทธภพเป็นต้นมา เขาเคยเกรงกลัวใครมาก่อน? เป็นเทพหรือมารก็สังหารไปตามระเบียบ หรือเขาจะกลัวพรรคเซียนเหินอย่างนั้นรี!

หลี่ชีย่ล้องมองผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินแล้วเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ให้เกียรติพรรคเซียนเหินของเจ้า? พรรคเซียนเหินของเจ้ายังจะมีเกียรติอะไรอีกรี!”

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินปล้นมีสีหน้าที่ดูไม่ดีเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ น้อยครั้งนักที่ชื่อของพรรคเซียนเหินพวกเขาถูกเมินขอเพียงพรรคเซียนเหินพวกเขาออกหน้าสำนักจำนวนมาก แม้แต่สายสำนักราชันเซียนที่แข็งแกร่งมากก็ต้องให้เกียรติพรรคเซียนเหินพวกเขา

เวลานี้ ไม่เพียงหลี่ชีย่จะไม่ให้เกียรติพรรคเซียนเหินพวกเขา ยังกล่าวหาหาหยามอีกด้วย ซึ่งทำให้ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินเกือบจะอดกลั้นไม่ได้อีกแล้ว

“สหายหลี่ หนทางอันยาวไกล พวกเราจะต้องพบกันบ่อย” ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวว่า “หนทางนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน การมีศัตรูเพิ่มขึ้นคนหนึ่ง มิสู้มีสหายเพิ่มขึ้นคนหนึ่ง พรรคเซียนเหินพวกเราไม่ได้ป็นขึ้นจากดินและจะไม่ปล่อยให้ใครรังแกได้ตามใจชอบ!”

“ไม่ได้ปั่นมาจากดินแล้วไง หรือคิดเอาเองว่าหนึ่งสำนักห้า
ราชันเขียนแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ตามต้องให้เกียรติพวกเจ้าอย่างนั้นรี?”
ในเวลานี้เอง หลี่ชียะยังไม้ทันพูดอะไรออกมา เสียงเขี่ยหยันเสียง
หนึ่งดั่งขึ้น เห็นคนผู้หนึ่งเห็นฟ้าลงมา

เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ขณะที่ชายหนุ่มผู้นี้มาถึง ภายใต้
แสงอาทิตย์นั้น ทิวทัศน์ของเขาปรากฏเป็นประกายเหมือน
เกล็ดปลา ซึ่งประกายที่เป็นเกล็ดปลานี้ดูจดังประกายสีทองที่เปล่ง
ออกมาจากทองคำอย่างนั้น

ร่างกายของชายหนุ่มผู้นี้เต็มไปด้วยเกล็ดสีทอง บนศีรษะมีเขา
มังกรสีฟ้าครามคู่หนึ่ง ยามที่ชายหนุ่มผู้นี้ปรากฏตัว ปรากฏเสียง
คลื่นดั่งขึ้นเป็นระลอก เหมือนว่าเขาได้นำพาเอาคลื่นทะเลที่โหม
สาดซัดติดตัวมาด้วย

“ให้หลิน...” บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ได้เห็นชายหนุ่มผู้นี้ต่างรู้สึก
ตกใจและร้องออกมา

“ให้หลิน!” แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ไม่เคยพบเห็น
คนชื่อนี้มาก่อนยังต้องตื่นตระหนกเมื่อได้ยินชื่อนี้ และกล่าวว่า
“ผู้นำหนุ่มของปีศาจทะเล!”

สีหน้าของผู้อาวุโสพรรคเขียนเห็นผู้นี้พลันดูไม่สู้จะดีนักเมื่อ
ได้เห็นชายหนุ่มผู้นี้ กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “ให้หลิน ที่แท้เจ้า
มาหลบอยู่ที่นี่เอง แต่ว่า เจ้าหลบได้ไม่นานหรอกนะ นายน้อยของ
พวกเราจะต้องฆ่าเจ้าให้ได้”

“ข้ารู้ว่าหลงอ้าวเทียนพาสุนัขรับใช้ฝูงใหญ่ตามหาข้า” ชายหนุ่มที่ชื่อไห่หลินหัวเราะเยาะว่า “การไปไต่ทะเลลึกครั้งนี้ของเขา ก็ได้แค่กินมูลสุนัขเท่านั้นเอง”

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา กล่าวว่า “เจ้าหลบได้ครั้งหนึ่ง ไม่สามารถหลบได้ทั้งชาติ นายน้อยของข้า จะต้องสังหารพวกเจ้าได้ทั้งหมดแน่นอน!”

“รอให้หลงอ้าวเทียนหัวเราจนได้เป็นราชันเซียนเสียก่อนค่อยมากุยมไ้ม้ก็แล้วกัน” ไห่หลินเยาะเย้ย

บรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างนั่งเสียบ มองดูการปะทะคารมระหว่างไห่หลินกับผู้อาวุโสพรรคเซียนเหิน ทุกคนล้วนแล้วแต่มีความคิดที่แตกต่างกันอย่างออกไป

การปรากฏตัวที่มหาสมุทรอุดรของพรรคเซียนเหิน ได้เข้ายึดครองพื้นที่ทะเลไปผืนใหญ่ ส่งผลให้เผ่าปีศาจและปีศาจทะเลในฐานะเจ้าถิ่นต่อต้านอย่างหนัก

ปีศาจทะเลไม่ใช่เผ่าพันธุ์ พวกมันเป็นสัตว์ขนาดยักษ์ประเภทต่างๆ ที่อาศัยอยู่ไต่ทะเลลึก เช่นปลาขนาดยักษ์ งูยักษ์ เต่ายักษ์ และอื่นๆ เป็นต้น ซึ่งมีชีวิตมาแล้วเป็นพันล้านปี

ตอนที่ 1598 ไห่หลิน

ปีศาจทะเลอาศัยอยู่ใต้ทะเลลึกมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์แรกเริ่มเต็มทีนั่น ปีศาจทะเลไม่ได้มีสติปัญญา แต่ว่า จากการสั่งสมมาเป็นเวลานาน ทำให้ปีศาจทะเลเกิดการเปลี่ยนแปลงไม่น้อยทีเดียว

โดยเฉพาะในภายหลัง ปรากฏเผ่าปีศาจได้สมรสกับปีศาจทะเล ห้ายที่สุดได้ส่งผลให้ปีศาจทะเลจำนวนมากมีการพัฒนาขึ้น พวกเขาเริ่มมีสติปัญญา พวกเขาเริ่มก่อตั้งเป็นแคว้นของตนเองขึ้นมา

ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อมีการเอ่ยถึงปีศาจทะเลในมหาสมุทรอุดร มักจะหมายถึงทายาทรุ่นหลังที่เกิดจากการสมรสระหว่างเผ่าปีศาจกับปีศาจทะเล

แม้ว่าปีศาจทะเลจะสมรสกับเผ่าปีศาจก็ตาม พวกเขายังคงรักษาความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของปีศาจทะเลเอาไว้ ต่อให้เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็ตาม ความเป็นเอกลักษณ์ของพวกเขาก็ไม่มีวันหายไป

เนื่องจากในแง่มุมหนึ่งปีศาจทะเลคือทายาทรุ่นหลังของเผ่าปีศาจกับปีศาจทะเล ดังนั้น ผู้คนจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรจึงได้จัดให้ปีศาจทะเลเป็นเผ่าพันธุ์ปีศาจ แต่ทว่า เมื่อออกจากพื้นที่ของมหาสมุทรอุดรแล้ว เผ่าปีศาจจำนวนมากไม่น้อยกลับไม่ยอมรับว่า

ปีศาจทะเลคือเผ่าปีศาจเดียวกันกับพวกตน เมื่อเป็นเช่นนี้ ปีศาจทะเลกลับกลายเป็นชื่อเรียกที่เฉพาะ พวกเขาไม่นับเป็นเผ่าพันธุ์

เผ่าปีศาจและปีศาจทะเลในมหาสมุทรอุตรมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมากพวกเขากระทั้งร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน ด้วยเพราะเหตุนี้เอง การมาของพรรคเซียนเหินในครั้งนี้ เผ่าปีศาจและปีศาจทะเลจึงได้สามัคคีเป็นหนึ่งเดียว ต่อด้านพรรคเซียนเหินร่วมกัน

ไห้หลินที่อยู่ตรงหน้าก็คือผู้ที่มีชาติกำเนิดเป็นปีศาจทะเล ลือกันว่า บรรพบุรุษของเขาคือมังกรยักษ์ที่หลับใหลอยู่ใต้ทะเลลึก ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไรจนรุ่นหลังไม่มีใครรู้ แต่ว่า ตั้งแต่แรกเกิดไห้หลินก็มีเกล็ดสีมังกรทองทั้งตัว และมีเขาสีฟ้าครามคู่หนึ่ง

บางทีอาจเป็นเพราะไห้หลินมีชาติกำเนิดที่สูงส่ง มีสายเลือดที่สูงส่งยิ่งนัก ดังนั้น ไ้หลินจึงมีความแข็งแกร่งมาตั้งแต่เยาว์วัย ปราศจากผู้เทียบเทียม สามารถอาศัยมือเปล่าฉีกสังหารสัตว์และวิหคดุร้ายได้

ครั้นไห้หลินเติบโตใหญ่ขึ้นทุกวัน ทักษะยุทธของเขาก็แก่กล้าขึ้นทุกวันเช่นกัน เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่ม เขาจึงได้กลายเป็นผู้นำหนุ่มของปีศาจทะเลโดยปราศจากการคัดค้าน

ขณะที่พรรคเซียนเหินเข้ายึดครองพื้นที่ทะเลเอาไว้แต่เพียงผู้เดียวนั้น ไ้หลินเป็นผู้นำทัพอยู่ด้านหน้าจับทวนสามง่ามต่อด้านพรรคเซียนเหิน ไ้หลินเคยทำสู้กับหลงอ้าวเทียน เสียตายเขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลงอ้าวเทียน เกือบต้องตายด้วยน้ำมือของหลงอ้าวเทียน ภายหลังถูกผู้อาวุโสช่วยเอาไว้ได้ จึงรอดพ้นเคราะห์กรรมไปได้

ต่อมา พรรคเซียนเหินที่บุกตีทะเลวงใต้ราวกับฝ่ากระบอไม้ไฟ ไม่มีใครสามารถต้านทานเอาไว้ได้ ให้หลินจิงพาปีศาจทะเลจำนวนมากสู่พลาถ์ถอยไปพลาถ์ หนีลงไปอยู่ใต้ทะเลลึก ขณะที่หลงอ้าวเหียนไม่ยอมละเว้นให้หลินจิงไล่ติดตามลงไปยังใต้ทะเลลึก แต่ทว่าหลงอ้าวเหียนตามล่าลงไปใต้ทะเลลึก แต่ให้หลินกลับมาปรากฏตัวที่นี่

เวลานี้ ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหิน กล่าวเยาะเย้ยว่า “ผู้ที่พ่ายแพ้ให้กับนายน้อยข้าคนหนึ่งเท่านั้น จะฆ่าเจ้าโยต้องรอให้นายน้อยกลายเป็นราชันเซียนเสียก่อน!”

“อย่างนั้นรี?” ให้หลินหัวเราะก๊ากออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า “หลงอ้าวเหียนสามารถฆ่าข้าได้หรือไม่ข้าไม่รู้ แต่ว่า วันนี้ข้ากลับสามารถสังหารสุนัขรับใช้ตัวนี้เช่นเจ้า!”

พลันที่ให้หลินพูดคำๆ นี้ออกมา ผู้คนจำนวนมากต่างหันไปสบตากันและกัน นี่ระดับผู้อาวุโสของพรรคเซียนเหินนะเนี่ย ณ วันนี้มีสักกี่คนที่หาญกล้าดำเขาวัวเป็นสุนัขรับใช้

สีหน้าของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินแดงกำ เขาตะโกนเสียงดังออกไปทันทีว่า “ให้หลิน เจ้าอย่าอวดดีให้มากนัก กล้าประจานพรรคเซียนเหินของข้า วันนี้ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย!”

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินไหนเลยจะกล้ากลืนได้ เมื่อถูกผู้เยาว์ดำว่าเป็นสุนัขรับใช้ ตำแหน่งเขาคือระดับผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินไม่ว่าจะอย่างไรที่ใดบรรดาผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากล้วนแล้วแต่ให้ความเคารพเขายิ่งนัก

เวลานี้ถูกคนเขาทำให้ต้องอับอายขายหน้าเพียงนี้ ในฐานะเป็นระดับผู้อาวุโสของพรรคเขียนเหินจะกล้ากลืนความอับยศนี้ได้อย่างไร ต่อให้รู้ว่าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของไห่หลินเขาก็ต้องสู้ เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีคืนมา

“ดี ข้าคิดเช่นนี้อยู่พอดี รับทวนสามง่ามจากข้า!” ไ่หลินนับเป็นคนดูร้ายคนหนึ่ง ไม่เปลืองน้ำลายมากนัก คำรามเสียงดังขณะที่ทวนสามง่ามในมือพุ่งตรงเข้าหาผู้อาวุโสพรรคเขียนเหิน

“เปิด...” ผู้อาวุโสพรรคเขียนเหินร้องคำรามออกมา สำแดงเคล็ดราชันออกมา เสมือนหนึ่งเงาราชันเขียนที่ผงาดฟ้าอย่างนั้น โไล่ยักษ์ของเขาสูงตระหง่านตั้งภูเขายักษ์ บนโไล่ยักษ์มีการสลักอักษรราชันเขียนเอาไว้เป็นจำนวนมาก เสียงราชันเขียนดังก้องด้วยท่าทีที่สยบผู้คน

กล่าวได้ว่า ผู้อาวุโสพรรคเขียนเหินนับเป็นยอดฝีมือระดับหัวแถวเหมือนกัน พลันที่เขาลงมือก็สามารถทำให้ขาทั้งสองข้างของกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องอ่อนแรง ภายใต้อายราชันเขียนลักษณะเช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนเท่าไรที่ถูกสยบโดยพลัน

แต่ทว่า มาวันนี้ผู้อาวุโสพรรคเขียนเหินกลับโชคร้ายต้องมาพบกับคนดูร้ายเช่นไห่หลินเข้า จากการทำไห่หลินร้องคำรามเสียงยาวออกมา ท่าที่องอาจกล้าหาญเสมือนมังกรแท้จริงบนท้องฟ้า ทวนสามง่ามในมือคล้ายกลับกลายเป็นกรงเล็บมังกร ตะปบใส่โไล่ขนาดยักษ์อย่างดูดน

“ปัง” จากทรงเล็บมังกรที่ตะปบเข้าไปเช่นนี้ ทำให้โล่ยักษ์ แหกสะเกวียด ร่างของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินถูกพลังกระแทกจน ตัวลอยออกไป หลินเฮ่าตกใจยิ่งนัก รีบเร่งวิ่งเข้าไปพยุงให้เขาลุก ขึ้นมา

หลายคนรู้สึกสะดุ้ง เมื่อเห็นผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินหันตัวให้ หลินไม่ได้แม้กระบวนท่าเดียว ไม่นึกเลยว่าให้หลินจะมีความ แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ มิน่าละ เขาถึงได้มีชีวิตรอดจากหลงอ้าวเทียน มาได้

“เสียดาย เจ้าไม่ได้มีอาวุธราชันอยู่ในมือ ไม่เช่นนั้นล่ะก็เจ้า อาจพอดิ้นรนไปได้” เวลานี้ ให้หลินได้กล่าวนำเกรงขามออกมา พร้อมกับทวนสามง่ามในมือได้ชี้ไปที่ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหิน

ให้หลินไม่เพียงมีความแข็งแกร่งในตัวของเขาเองอยู่แล้ว ต่อ ให้ไม่เท่าหลงอ้าวเทียน แต่ก็ยากจะมีผู้ต่อกรในกลุ่มคนรุ่นใหม่ของ เดียวกัน เขายังมีสายเลือดที่สูงส่งล้ำค่ายิ่งนัก เป็นเครื่องลือขิต ว่าเขามีพลังการต่อสู้ที่แข็งแกร่งกว่ากับผู้ที่อยู่ในระดับเดียวกัน ยิ่ง ไปกว่านั้น ทวนสามง่ามในมือของเขานับเป็นสมบัติประจำเผ่ามา แต่ยุคดึกดำบรรพ์!

กำเนิดมาจากใต้ทะเลลึกเหมือนกัน เฉกเช่นให้หลินที่มีชาติ พันธุ์สูงส่งเช่นนี้ แม้ว่าจะไม่เหมือนดั่งบรรพบุรุษของว่อหลงเสวียน ที่เป็นเผ่าพันธุ์ดึกดำบรรพ์ที่หลงเหลือมา แต่ชาตพันธุ์ของให้ หลิน ความสูงส่งของสายเลือด ก็นับว่าเป็นหนึ่งไม่มีสองเหมือนกัน

“จะฆ่าจะแกงสุดแล้วแต่เจ้า” ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินนับว่ามีจิตใจที่ยิ่งในศักดิ์ศรียิ่งนัก แม้รู้ดีว่าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของไห่หลินแต่ไม่รังหนี กล่าวด้วยท่าทีที่ยิ่งพระนาง

“ดี วันนี้ข้าจะตัดหัวสุนัขของเจ้า แก้วแค้นให้กับเผ่าของข้า” ดวงตาทั้งสองของไห่หลินดูน่ากลัว ทวนสามง่ามล่อที่คอหอยของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหิน

“คุณชายไห่ โปรตยังมีอยู่ด้วย” ในเวลานี้เอง ปราบกฏคนกลุ่มหนึ่งวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว นำหน้าโดยผู้เฒ่าผู้หนึ่ง โดยที่ผู้เฒ่าได้ร้องเสียงอันดังออกมาแต่ไกล

“เจ้าบ้านยวีมาแล้ว ” มีผู้ร้องเสียงดังออกมา เมื่อเห็นผู้เฒ่าที่วิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ผู้เฒ่าผู้นี้ก็วิ่งมาถึงที่เกิดเหตุ เขารีบเร่งพูดออกมาว่า “คุณชายไห่ เมืองฟงเหวินคือดินแดนแห่งความสงบสุขและมงคล โฉนจึงต้องก่อเกิดสงครามให้เลือดนองแผ่นดินกันเล่า”

ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าก็คือเจ้าบ้านยวีนั่นเอง ทุกคนล้วนแล้วแต่เรียกเขาว่าเจ้าบ้านยวี

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากต่างล่องมองไปที่ไห่หลิน แม้ว่าทักษะยุทธของเจ้าบ้านยวีหาใช่อยู่ในอันดับต้นๆ แต่ทว่า เขามีสายสัมพันธ์ที่กว้างมากในมหาสมุทรอุดร อาศัยฐานะของบ้านตระกูลยวี กล่าวได้ว่า พ่อบ้านตระกูลยวีมีฐานะที่สูงส่งมาก

“ทำสงครามรี?” ไหล่หลินหัวเราะเยาะที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เรื่องนี้หาใช่ข้าไม่ให้เกียรติกับท่าน และไม่ใช่ข้าไม่ให้เกียรติบ้านตระกูลยวี นี่เป็นบุญคุณความแค้นระหว่างข้ากับพรรคเซียนเหิน พรรคเซียนเหินสังหารพี่น้องของข้า ข้าสังหารศิษย์ของพรรคเซียนเหิน ถือว่าหนี้เลือดล้างด้วยเลือด”

“คุณชายไผ่ ศัตรูผู้ง่ายดายคลายยาก วันนี้ ตระกูลยวีของข้าขอเป็นเจ้าภาพดีมั๊ย? คุณชายไผ่ปล่อยผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินเงื่อนไขของคุณชายไผ่เสนอมาได้” เจ้าบ้านยวีเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

เจ้าบ้านยวีไม่ต้องการให้ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินต้องมาตายอยู่ที่เมืองฟงเหวิน จะอย่างไรเสีย คราวนี้พรรคเซียนเหินมาเพื่ออวยพรให้กับตระกูลยวี ในฐานะเจ้าบ้าน หากปล่อยให้ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินตายอยู่ที่นี้ล่ะก็ ทำให้ตระกูลยวีของพวกเขาต้องเสียหน้า

“เจ้าบ้านยวี ขณะอยู่ที่สนามรบไม่ปรากฏเงาของตระกูลยวี ขณะที่พรรคเซียนเหินยึดครองพื้นที่ของพวกเรา ไม่เห็นท่านก้าวออกมาให้ความเป็นธรรม ช่วยพูดให้กับปีศาจทะเลพวกเรา” คุณชายไผ่พูดน้ำเสียงจริงจังว่า “เวลานี้ คนของพรรคเซียนเหินตกอยู่ในมือของข้า เจ้าบ้านยวีกลับก้าวออกมาพูดให้กับพรรคเซียนเหิน”

คำพูดของไหล่หลินทำให้เจ้าบ้านยวีมีท่าทีกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ได้แต่พูดว่า “สนามรบส่วนสนามรบ เมืองฟงเหวินคือเมืองฟงเหวิน ไม่สามารถนำมารวมกันได้”

“เจ้าบ้านยวี เกรงว่าคงไม่อาจทำตามได้ วันนี้ คนของพรรค เชียงเหินเข้าสังหารแน่” ไ้เหลลินพูดน่าเกรงขามออกมา โดยไม่ให้เกิดการโต้ตอบบ้านตระกูลยวี

คำพูดของไ้เหลลินทำให้เจ้าบ้านตระกูลยวีดูพะอืดพะอมยิ่งนัก เวลานี้เขาเหมือนขี่หลังเสือ ขึ้นก็ไม่ได้ลงก็ไม่ได้ ไม่ก็ต้องเป็นศัตรูกับไ้เหลลิน หุ่่มสุดกำลังช่วยเหลือผู้อาวุโสพรรคเชียงเหินเอาไว้ ไม่ก็มองดูผู้อาวุโสพรรคเชียงเหินถูกสังหาร

“ขอเพียงท่านปล่อยผู้อาวุโสพรรคเชียงเหิน เผ่าพันธุ์ของเจ้า จะได้รับการดูแลระดับเดียวกันขณะอยู่ที่เมืองฟงเหวิน” ในเวลาตัวเอง เสียงหนึ่งดังขึ้น ปราบกฏคนผู้หนึ่งอยู่หน้าเจ้าบ้านตระกูลยวี คำพูดของเขาทรงพลังและมีน้ำหนัก!

หลังจากที่คนผู้นี้ได้ปราบกฏตัว เขากล่าวเสียงหุ่่มต่ำออกมาว่า “เผ่าของท่านขอเพียงอยู่นเมืองฟงเหวิน จะไม่มีใครแตะต้องพวก เขา แม้แต่พรรคเชียงเหิน !”

“ท่านพ่อ...” เจ้าบ้านตระกูลยวีรีบเร่งโค้งคำนับ เมื่อเห็นผู้ที่ปราบกฏตัวออกมาอย่างกะทันหัน

ผู้ที่ปราบกฏตัวต่อหน้าผู้คนทุกคนเป็นชายวัยกลางคนๆ หนึ่ง ดูไปแล้วอ่อนกว่าเจ้าบ้านตระกูลยวีมาก แต่ เวลานี้เจ้าบ้านตระกูลยวี กลับเรียกเขาว่า “ท่านพ่อ” ซึ่งทำให้ผู้คนจำนวนมากตกใจอย่างยิ่ง

“ยวีลู่ (บรรพบุรุษยวี).....” ผู้ที่รู้ประวัติความเป็นมาของชายวัยกลางคน กล่าวด้วยความตระหนกกว่า “หนึ่งในสามจักรพรรดิเทพ บ้านตระกูลยวี”

สามจักรพรรดิเทพบ้านตระกูลยวี ยกเว้นยวีไท่จวินแล้ว ก็คือยวีจู่ชายวัยกลางคนที่อยู่ตรงหน้า ยังมีอีกคนคือยวีจู่ฉง (ทวดบรรพบุรุษยวี) หรือปู่ของยวีจู่ แต่ว่า น้อยคนนักที่เคยพบเห็นยวีจู่ฉง

ยวีจู่ที่อยู่ตรงหน้าคือระดับจักรพรรดิเทพเอก มีชื่อเสียงมานาน เป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดังมาตั้งแต่ยุคราชันเซียนท่าคง

บ้านตระกูลยวีมีขนาดใหญ่โตนัก แต่ว่า กลับมีระดับจักรพรรดิเทพถึงสามคน ด้วยกำลังเช่นนี้ แม้แต่สายสำนักราชันเซียนจำนวนไม่น้อยยังต้องสลดและอับแสง และสิ่งนี้ก็คือเหตุผลที่ตระกูลยวีมีชื่อเสียงโด่งดังในมหาสมุทรอุดร

ฟังว่า ในอดีตบ้านตระกูลยวีมีจักรพรรดิเทพถึงห้าคน เสียตายภายหลังได้ตายไปถึงสองคน ไม่เช่นนั้นล่ะก็ บ้านตระกูลยวีในวันนี้ยังเจริญรุ่งเรืองสุดขีดตั้งดวงตะวันที่อยู่กลางฟ้า!

“ยวีจู่ คำพูดนี้ท่านพูดเองนะ” ดวงตาทั้งสองของไห่หลินถึงกับเพ่งไปข้างหน้าและเอ่ยขึ้นช้าๆ เมื่อได้ยินคำพูดของยวีจู่

“ข้าพูดคำไหนคำนั้น” ยวีจู่กล่าวว่า “ขอเพียงตระกูลยวีข้ายังอยู่ คนในเผ่าของเจ้าหากปรากฏตัวที่เมืองฟงเหวิน ให้วางใจได้”

“ดี เมื่อยวีจู่รับรองเช่นนี้ ข้าเองก็พูดได้ทำได้เช่นกัน” ไห่หลินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ชักทวนสามง่ามกลับมา มองดูผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินทีหนึ่ง กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “วันนี้ นับว่าดวงชะตาสุนัขของเจ้าแข็ง”

การกระทำของให้หลินนับว่าฉลาด บางทีสักวันเผ่าของพวกเขา
เขาอาจจะไม่มีที่ไป เมื่อถึงเวลานั้น เมืองฟงเหวินอาจเป็นที่หลบภัย
ของพวกเขา

แน่นอน ให้หลินก็ไม่กลัวว่าวีจู่จะไม่รักษาคำพูด จะอย่างไร
เสีย คำพูดของคนในระดับนี้นับว่ามีน้ำหนักมากอยู่

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินทั้งโมโหทั้งโกรธ เมื่อถูกผู้เยาว์คน
หนึ่งทำให้อับอายขายหน้าถึงเพียงนี้ ทำให้เขาโกรธจนแทบคลั่ง

ตอนที่ 1599 เรือรบเพลิงสวรรค์

บรรยากาศเป็นไปด้วยความกดดัน ในฐานะที่เป็นระดับผู้อาวุโสของพรรคเซียนเหิน กลับถูกผู้เยาว์คนหนึ่งข่มขู่เช่นนี้ กล่าวสำหรับเขาแล้วมันคือความอับยศอย่างใหญ่หลวง

ขณะเดียวกัน บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ก็หัวงันไหวกับลักษณะที่เป็นอำนาจยิ่งของไห่หลิน แม้ว่าไห่หลินจะเคยพ่ายแพ้ให้กับหลงอ้าวเทียน แต่ว่า หาญกล้า ร้องเอะอะเอ็ดตะโรกับพรรคเซียนเหินอย่างเปิดเผย และทำทนายพรรคเซียนเหินเช่นนี้ นับว่ามีอยู่ไม่มากในยุคปัจจุบัน

ไห่หลินเองก็ไม่ต้องการรั้งอยู่นาน หันหลังจากไปทันที ก่อนจាកอดที่จะหยุดและหันไปคารวะต่อหลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่เหนือบันไดเสียง ชั้นที่สิบสอง พยักหน้าและกล่าวว่า "ชื่อเสียงของพี่หลี่ดังก้องในรัฐผู้น้องเลื่อมใสมาโดยตลอด เสียตาย วันนี้มีภาระติดตัวไม่สามารถร่วมดื่มกับพี่หลี่ให้สะใจ วันหน้ามีโอกาสต้องร่วมดื่มกับพี่หลี่แน่นอน!"

สำหรับคำพูดของไห่หลินนั้น หลี่ชียเอ่เพียงอมยิ้มและพยักหน้า โดยไม่ได้กล่าวอะไรมาความ

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกอึ้งฉวยิ่งนัก เมื่อมองเห็นท่าทีของไห่หลินกับหลี่ชียเอ่ที่ต่างเข้าใจกันและเห็นอกเห็นใจกัน เนื่องจากมีอะไรบางอย่างที่เหมือนกัน คนหนึ่งคือคนดูร้าย อีกคนคือคนโหด

อันดับหนึ่ง คนดูร้ายเจอคนโหด มิน่าเล่าถึงได้เข้าใจและเห็นอกเห็นใจกันและกัน

ทุกคนต่างรู้สึกโล่งอก หลังจากที่ได้หนีไปได้จากไปแล้ว ยวีลู่ได้กล่าวกับผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินว่า “ผู้อาวุโส ขออภัยที่ไม่ได้ให้การต้อนรับ ขอเชิญไปเป็นแขกที่บ้านข้า”

“ข้าก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน” ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินรีบกล่าวตอบ การมาเมืองฟงเหวินครั้งนี้ของเขาก็เพื่ออวยพรการออกจากการกักตุนของยวีไต้จวิน

“รอให้เรื่องของข้าจบสิ้นแล้วค่อยไปก็ยังไม่สาย” จังหวะที่ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินกำลังจะจากไปพร้อมกับบรรพบุรุษของบ้านตระกูลยวีนั้น หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่เหนือบันไดเสียงสิบสองชั้นได้เอ่ยขึ้นด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย

สีหน้าของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินเปลี่ยนไป และสีหน้าของยวีลู่ดูไม่ดีเอาเสียเลยเมื่อเสียงที่เหนื่อยหน่ายของหลี่ชียเอ่ดังขึ้น

สีหน้าของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินดูไม่ฉืดถึงขีดสุด ในใจครุ่นด้วยเพลิงแห่งความแค้น ฐานะของเขาคือผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินเลยนะ ด้วยฐานะเช่นนี้ของเขาเคยต้องได้รับความอัปยศที่อึดอัดใจเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ด้วยฐานะของเขาไม่ว่าจะปรากฏที่ตรงไหน ต่อหน้าสำนักเจ้าลัทธิหัวหล้า มีเวลาไหนที่ไม่ได้รับการปฏิบัติด้วยมาตรฐานสูงสุด

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้กลับต้องถูกทำให้ต้องอับอายขายหน้ามาครั้งแล้วครั้งเล่า เริ่มจากหนีหนี เวลานี้ก็เป็นหลี่ชียเอ่

แต่ทว่า ไม่ว่าภายในใจของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินจะอัดอั้นตันใจแค่ไหนก็เป็นเรื่องที่จนด้วยเกล้า และต้องกล้ากลืนความโกรธลงท้องไป

คนโหดอันดับหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าโหดเหี้ยมยิ่งกว่าไห่หลินเสียวอีก ดุร้ายยิ่งกว่าไห่หลินเสียวอีก เกรงว่าไม่ว่าใครก็ตาม เมื่ออยู่ต่อหน้าคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว ต้องยอมเสียเปรียบแต่โดยดีเท่านั้น

เมื่อยวีจู้ได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้แล้วถึงกับขมวดคิ้ว เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า "คุณชายหลี่ ศัตรูควรสลายไม่ควรผูก ศิษย์ของพรรคเซียนเหินได้ล่วงเกินท่าน คุณชายหลี่เป็นผู้มีใจกว้างขวาง ไฉนไม่....."

ยวีจู้เองรู้สึกสะเทือนหวั่นไหวเช่นกันที่หลี่ซีเยสามารถขึ้นไปถึงยอดสูงสุดได้ ชื่อของคนโหดอันดับหนึ่งเขาเคยได้ยินมานานแล้ว แต่ทว่า ในวันนี้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามเขาไม่ต้องการให้ศิษย์อาจารย์ของพรรคเซียนเหินต้องเกิดเรื่องขึ้นในถิ่นของบ้านตระกูลยวี

"เรื่องนี้ไม่ต้องให้ตระกูลยวีของเจ้ามายุ่ง" ในขณะที่ยวีจู้พูดยังไม่ทันจบ หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กล่าวตัดบทคำพูดของยวีจู้ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า "มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นก็แล้วกัน บุญคุณความแค้นของข้า หาใช่เจ้ามีสิทธิ์ที่จะมาสลายได้"

สีหน้าของยวีจู้พลันดูไม่จี๊ดจนถึงขีดสุดกับคำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ซีเย ชั่วดีอย่างไรเขาก็เป็นระดับจักรพรรดิเทพคนหนึ่ง ไม่เพียงแต่จักรพรรดิเทพเท่านั้น เขายังนับเป็นผู้มากบารมีคนหนึ่งในแดนมนุษย์กษัตรา ยิ่งไปกว่านั้น อาศัยฐานะของบ้าน

ตระกูลยวีเพียงพอที่จะทำให้เขามีสิทธิ์ใกล้เคียงเรื่องราวบุญคุณ ความแค้นทั่วหล้าอยู่แล้ว ในเวลานี้ หลี่ซีเยเปรียบเขาจนไม่เหลือ คุณค่าอีกเลยแม้แต่น้อย ทำให้เขาไม่สามารถอดกลั้นได้อีกต่อไป

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินถึงกับขมสีหน้าเอาไว้ พุดน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “หลี่ซีเย พรรคเซียนเหินพวกเราไซ้ว่าจะให้ใครมาบีบก็ได้ พรรคเซียนเหินพวกเราไซ้จะกลัวมีเรื่อง...”

“ข้ารู้แล้ว” หลี่ซีเยพุดตัดบทผู้อาวุโสพรรคเซียนเหิน ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ไม่จำเป็นต้องให้เจ้ามาสาธยายว่าพรรคเซียนเหินของพวกเจ้าแข็งแรงแรงเพียงใด ข้ารู้ว่าพรรคเซียนเหินของพวกเจ้าแข็งแรงแรงเช่นใด แต่ว่า ต่อให้พรรคเซียนเหินแข็งแรงแรงมากกว่านี้ ข้าก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา...”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยหัวเราะทีหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “แต่ว่า คนอย่างข้าเป็นคนที่ว่ากันด้วยเหตุผล เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า เพียงแต่ศิษย์ของเจ้าสาดโคลนใส่ข้าเท่านั้นเอง ข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบาก ขอเพียงมอบศิษย์ของเจ้าออกมา ข้าอนุญาตให้เจ้าไปได้!”

ใบหน้าของหลินเฮ่าซิดเผือดเมื่อได้ยินคำพุดเช่นนี้ ถ้าหากอาจารย์ของเขาส่งมอบตัวเขาให้กับคนโหดอันดับหนึ่งจริงละก็ เกรงว่าเขาคงต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

“มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!” ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินกล่าวปฏิเสธข้อเสนอของหลี่ซีเยทันควัน กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ข้าไม่สามารถทนดูศิษย์ภายในสำนักถูกทำร้ายได้!”

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินเป็นคนที่ป้องผู้เยาว์ เขาจะไม่ส่งมอบ ศิษย์ของตนให้กับคนโหดอันดับหนึ่งอย่างเด็ดขาด ภายในใจของเขาเข้าใจเป็นอย่างดี ถ้าหากเขาส่งมอบศิษย์ของตนให้กับคนโหดอันดับหนึ่ง เกรงว่าคงมีเพียงตายสถานเดียว

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็จัดการเจ้าไปพร้อมกันทีเดียว” หลี่ซีเย ยิ้มตามอารมณ์และเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

“เมื่อเจ้าต้องการลงมือ ข้าพร้อมรับก็แล้วกัน!” ท่าทีของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินก็แข็งมาก รู้ทั้งรู้ว่าไม่ใช่คู่ต่อสู้แต่ก็ต้องปกป้องศิษย์ของตนเอาไว้ เขาไม่ยอมให้ศิษย์ของตนต้องถูกหลี่ซีเยสังหารไปต่อหน้าต่อตาเด็ดขาด

“มีจิตใจที่เข้มแข็ง นับว่าไม่ทำให้พรรคเซียนเหินต้องขายหน้า” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวสำหรับความแข็งแกร่งก้าวของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหิน

ยวีลู่ก้าวออกมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “คุณชายหลี่ เรื่องนี้ให้มันแล้วกันไปดีมั๊ย เมืองฟงเหวินยินดีเปิดประตูให้กับทั้งสองฝ่าย...”

“พูดมากเหลือเกิน...” หลี่ซีเยเพียงมองหน้ายวีลู่ที่หนึ่ง กล่าวท่าทีเรียบเฉยว่า “ไสหัวกลับไปบ้านตระกูลยวีเสีย!” พลันพูดขาดคำพร้อมกับมือที่กางออกไป

สีหน้าของยวีลู่ก็ดูไม่ฉืดถึงขีดสุด เมื่อถูกหลี่ซีเยกล่าวตำหนิต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ เมื่อหลี่ซีเยลงมือในฉับพลัน ยวีลู่เองก็คำรามเสียงยาวออกมา “ตูม” บังเกิดเสียงดังสนั่น ทั้งตัวของเขา

พวยพุ่งเป็นประกายออกมา เหมือนดังเป็นมนุษย์ยักษ์คนหนึ่ง กลิ่นอายของจักรพรรดิเอกพลันตกลงบอบอวลไปทั่วเมืองฟงเหวิน เหมือนต้องการระเบิดเมืองฟงเหวินให้เป็นเสียงๆ อย่างนั้น

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าขอรับคำสั่งนะจากสุดยอดเคล็ดวิชาของคุณชายหลี่ก็แล้วกัน!” ยิวี่จู่เอ่อก็ดก๊นั้บเป็นผูู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังคนหนึ่ง วันนี้เขาถูกหลี่ซีย่กกล่าวตำหนิเช่นนี้ ทำให้ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน ดั่งนั้น จึงระเบิดพลังลมปราณทั่วร่างออกมาจนหมด

“ตึง...” จังหวะเสียงที่ยาวและกระซบเสียงหนึ่งดังขึ้นมา มือหลี่ซีย่ที่กางออกอย่างคล่องแคล่วพลันปรากฏเป็นบทคัมภีร์ล้อมรอบจากนั้น เสียงดัง “ตุ้ม...” เห็นฝ่ามือขนาดยักษ์ปรากฏขึ้นมา ฝ่ามือยักษ์นี้เสมือนหนึ่งเป็นมือขนาดใหญ่ของหลี่ซีย่ ซึ่งเกิดจากหลักกฎเกณฑ์เทพแท้จริงที่หนาใหญ่ประสานเข้าด้วยกัน กลายเป็นฝ่ามือยักษ์ของเทพแท้จริง เหมือนว่ามันได้ซ่อนพลังของเผ่าเหวะเผ่าหนึ่งเอาไว้

“ตึง ตึง ตึง...” เสียงดนตรีสุดยอดสัจธรรมดังขึ้นเป็นพรวน เป็นเสียงที่มีจังหวะเร็วและเร้าร้อนมาก เสมือนว่ามีใครสักคนที่ดีดสายพิณอย่างรวดเร็วอย่างนั้น

“บั้ง...” ขณะที่ฝ่ามือยักษ์เทพแท้จริงตกลงมานั้น การโจมตีที่สะท้อนฟ้าของยิวี่จู่พลันแตกสลายไปทันที ตัวของเขาถูกพลังกระแทกจนก้าวถอยหลังตึงตึงตึง

“พลังของบันไดเสียงสิบสองชั้น...” ยิวี่จู่ถึงกับร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง เรื่องที่เกี่ยวกับบันไดเสียงสิบสองชั้นเขารู้ดีมากกว่าบุคคลภายนอก แม้แต่ลูกหลานของตระกูลยิวี่ก็ไม่สามารถบังคับ

ควบคุมพลังของบันไดเสียงสิบสองขั้นได้ มาวันนี้กลับถูกบุคคลภายนอกคนหนึ่งควบคุม เป็นเรื่องที่อัศจรรย์ยิ่งนัก

“ไสหัวไป...” หลี่ชียเอ่ไม่ได้มองอะไรวิงวุ่นมากนัก สะบัดแขนเสื้อที่หนึ่ง เกิดเป็นลมพายุขึ้น เสมือนความแรงของมันสามารถหอบเอาเมืองฟงเหวินทั้งเมืองขึ้นไปบนท้องฟ้าได้อย่างนั้น

ยวีจู่และบรรดาศิษย์ของบ้านตระกูลยวีที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมด พลันถูกกวาดจนตัวลอยโดยไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ถูกกวาดให้ไปตกลงในบ้านตระกูลยวีทั้งหมด เมื่อพวกเขาได้สติกลับมา พลันมีสีหน้าที่ซีดเผือด!

แม้กระทั่งผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินก็มีสีหน้าที่ซีดเผือด เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ในเวลานี้เอง เสียงตุ้มตามดั่งขึ้นเป็นระลอกท้องฟ้าพลันมีดลลงกะทันหัน ในเวลานี้เอง บนท้องฟ้าปรากฏเรือรบขนาดใหญ่แต่ละลำขึ้นมา เรือรบแต่ละลำมีขนาดยาวเป็นร้อยจ้าว ขวางลำอยู่บนท้องฟ้าเหมือนเป็นสิ่งที่ใหญ่โตมหึมา

เรือรบแต่ละลำสร้างขึ้นมาจากทองคำบริสุทธิ์ ทาลำเรือเป็นสีแดงสด และมีภาพที่เขียนไว้บนตัวเรือเป็นภาพของไฟไหม้ทุ่ง

เรือรบลักษณะเช่นนี้มีทั้งสิ้นแปดลำ ขอบเรือรบซ้ายขวามีกระบอกทองแดงวางเรียงราย ขนาดของปากกระบอกล้วนแล้วแต่มีขนาดเท่าโองใส่ น้ำ คล้ายเป็นปืนใหญ่อย่างนั้น

“เรือรบเพลิงสวรรค์...” ผู้ที่เคยเห็นอานุภาพของเรือรบนี้มาก่อนถึงกับร้องเสียงแหลมออกมา เมื่อได้เห็นเรือรบแต่ละลำเหล่านี้

“ยิง...” ผู้อาวุธโสพรรคเซียนเหินรู้สึกดีใจยิ่งนัก เมื่อเห็นเรือรบ
ทั้งแปดลำปรากฏอยู่เหนือท้องฟ้า จึงสั่งการออกไปทันที

การปรากฏตัวของเรือรบพรรคเซียนเหินที่เมืองฟงเหวินเพื่อ
ร่วมอวยพรให้กับยวีไท่ฉวนที่ออกจากภารกิจตน ทั้งยังลงใจแสดง
แสนยานุภาพของพรรคเซียนเหินพวกเขา เวลานี้กลับถูกนำมาใช้
กับหลี่ซีเย

“แว้งค์...” นาทีนี้ ศิลาแกร่งจำนวนมากไม่ถ่วงที่ถูกฝังเลี่ยม
เอาไว้บนตัวเรือพลันส่งประกายออกมา พลังแก่นฟ้าดินที่นำเกรง
ขามพลันจุดติดเพลิงแก่นสุริยันที่อยู่ภายในกระบอกทองแดง

“ตูม ตูม ตูม...” ทันใดนั้น เปลวเพลิงที่ร้อนแรงได้อาละวาดไป
ทั่วฟ้าดิน กระบอกทองแดงหลายร้อยกระบอกจากเรือรบทั้งแปดลำ
ได้ระดมพ่นเพลิงแก่นสุริยันออกมาตั้งมังกรยักษ์ที่กำลังโกรธ
เสมือนตั้งเป็นปืนใหญ่ขนาดยักษ์ที่ยิงเข้าใส่หลี่ซีเยที่ยืนอยู่เหนือ
บันไดเสียงสิบสองชั้น

เรือรบเพลิงสวรรค์คือหนึ่งในบรรดาเครื่องมือการรบจำนวนมาก
มากของพรรคเซียนเหิน ตามตำนานเล่าว่า เรือรบลักษณะเช่นนี้
ปรากฏครั้งแรกสมัยราชันเซียนหุนเยอเป็นผู้สร้างขึ้น ต่อมา
ภายหลังพรรคเซียนเหินอาศัยแบบแปลนของราชันเซียนหุนเยอ
จัดสร้างเป็นเรือรบขึ้นมาชุดแล้วชุดเล่า

เรียกได้ว่า เรือรบเพลิงสวรรค์คืออาวุธอันแหลมคมของพรรค
เซียนเหิน ขณะเข้ายึดครองพื้นน้ำของมหาสมุทรอุดรนั้น เรือรบ
เพลิงสวรรค์ได้สร้างผลงานที่โด่งดังมากพลาคุณภาพของมันไม่อาจ
ดูแคลนได้

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ขณะที่เพ็ลิ่งแก่นสุริยันถูกยิงออกมา มี อานุภาพที่สูงมาก ทำให้เมืองพงเหวินสั่นไหวไปทั้งเมือง นี่แหละ คือพลาณภาพของเรือบเพลิงสวรรค์ ขับเคลื่อนโดยศิลาแกร่ง มี เพ็ลิ่งแก่นสุริยันเป็นอาวุธ สามารถทำลายศัตรูทั้งหมดได้ในพริบตา

บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากถึงกับมีสีหน้าขาวซีด เมื่อมองเห็นปากกระบอกแต่ละกระบอกที่ยิงออกไปโดยพลัน เสมือนหนึ่งเป็นมังกรไฟที่โกรธแค้นบ้าคลั่งแต่ละตัวที่พุ่งออกไป อย่างรวดเร็วอย่างนั้น ทุกคนรู้แล้วว่าเพราะเหตุใดพรรคเซียนเหิน จึงสามารถขับไล่เผ่าปีศาจจำนวนมากไปได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

การระดมยิงจากเรือบเพลิงสวรรค์เช่นนี้ เก่งกว่าคงมีสำนักเจ้า ลัทธิสักก็สำนักสามารถรับเอาไว้ได้

ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตาม ทำให้เมืองพงเหวินทั้งเมืองโอนแอ่น ไปมา เหมือนว่าเรือบเพลิงสวรรค์สามารถยิงถล่มเมืองพงเหวินจน กลายเป็นเถ้าธุลีได้โดยพลันอย่างนั้น

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่นดังก้อง ขณะที่กำลังทั้งหมดถูกระดมยิง เข้าใส่บันไดเสียงสิบสองชั้นนั้น ปราบกฏวันที่ตกลงบอบอวล ผู้คนไม่สามารถมองเห็นสภาพของด้านในได้อย่างชัดเจน

ตอนที่ 1600 อภินิหารของบันไดสิบสองชั้น

ครั้นเขมาควันจางหายไป เห็นหลี่ชีย่ยังคงยืนอยู่ตรงนั้นอย่างปลอดภัย เวลานี้เหนือศีรษะของเขามีฉากเหล็กลอยขึ้นมา ฉากเหล็กนี้ส่งประกายแวววาวและโปร่งแสง มีประกายแสงเคลื่อนที่ดุจดั่งจะลั่นเอ่อออกมาอย่างนั้น

ฉากเหล็กนี้ไม่ได้มาจากพลังของหลี่ชีย่เอง แต่มาจากบันไดเสียงสิบสองชั้น บันไดเสียงสิบสองชั้นที่เปล่งเป็นประกายออกมาเห็นสีสนที่ไหลริน สีสนที่ไหลรินนั้น ก็คือประกายที่เปล่งออกมาจากบันไดเสียงสิบสองชั้นนั้นแหละ พวกมันได้กลับกลายเป็นฉากเหล็กที่ใหญ่โตมโหฬาร ทำการครอบหลี่ชีย่เอาไว้ภายใน และด้วยฉากเหล็กนี้แหละที่ป้องกันการระดมยิงอย่างบ้าคลั่งของเรือรบเพลิงสวรรค์แปดลำนั้น

สีหน้าของผู้อาวุโสพรรคเซียนเห็นถึงกับเปลี่ยนไปมาก เมื่อเห็นหลี่ชีย่ที่อยู่ท่ามกลางฉากเหล็กไม่ได้รับบาดเจ็บแต่น้อยรวมทั้งยอดฝีมือจำนวนมากของพรรคเซียนเห็นที่อยู่บนเรือรบเพลิงสวรรค์แปดลำก็มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก พลันรู้สึกวาท่าจะไม่ดีเสียแล้ว

โดยเฉพาะภายในใจของผู้อาวุโสพรรคเซียนเห็นมีแนวคิดที่จะหลบหนีอยู่แล้ว แรกทีเดียวเขาคาดหวังว่าเรือรบเพลิงสวรรค์สามารถสัมฤทธิ์ผล ต่อให้สังหารหลี่ชีย่ไม่ได้ก็คาดหวังว่าสามารถ

สยบหนีชีเย่ได้ ดูไปแล้วเวลานี้เรือบเพลิงสวรรคต์ไม่ได้มีประโยชน์
แม้แต่นิดเดียว

ภายใต้ฉากเหล็กนี้ หลี่ชีย่มองดูเรือบเพลิงสวรรคต์แปลล่ำที่
อยู่บนห้องฟ้า เขายิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เรือบเพลิงสวรรคต์มาจาก
ฝีมือของราชันเซียนทุนยื่อ แต่ไม่ควรนำมาใช้กับข้า”

ขาดคำ หลี่ชีย่ยื่นมือออกไปอย่างคล่องแคล่ว จากการทำมือ
ของเขาโบกสะบัดไปมาอย่างคล่องแคล่ว “ตึง ตึง ตึง...” บังเกิดเป็น
เสียงดนตรีดังขึ้นโดยฉับพลัน จังหวะเสียงดูเร้าร้อนยิ่งนัก พลันดัง
ก้องไปทั่วเมืองฟงเหวินอย่างนั้น ขณะที่เสียงดนตรีนี้ดังขึ้นอย่างเร้า
ร้อนนั้น ปราบกภูบันไดเสียงสิบสองชั้นแต่ละชั้นมีการกระดกขึ้น
เหมือนหนึ่งได้เขียนแต่งเป็นสุดยอดดนตรีขึ้นมาบทหนึ่งอย่างนั้น

“แกร่ง...” เสียงสุดท้ายที่ดังขึ้น พลันบันไดเสียงสิบสองชั้นได้
สว่างไสวขึ้น ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เห็นประกายที่พุ่งขึ้นรุนแรง
กลายเป็นเปลวเพลิงร้อนแรงที่น่ากลัว หนี่ที่เปลวเพลิงพวยพุ่ง
ขึ้นมาจังหวะนั้น เสมือนหนึ่งภูเขาไฟสึบล้านลูกได้ปะทุขึ้นมาพร้อม
กัน เปลวเพลิงที่ร้อนแรงและรุนแรงพลันพุ่งขึ้นสู่เก้าชั้นฟ้าสิบแดน
ดิน ปะทุพวยพุ่งออกมาอย่างบ้าคลั่ง!

เสียง “ตูม...” ดังสนั่น สุดท้าย เมื่อเปลวเพลิงได้ปะทุออกมา
จนถึงระดับหนึ่งแล้ว บันไดเสียงสิบสองชั้นได้สั่นไหวที่หนึ่ง แม้แต่
เมืองฟงเหวินก็คล้ายมีการสั่นไหวตามไปด้วย

ในเวลานี้เอง บริเวณที่จะก้าวขึ้นไปยังบันไดเสียงสิบสองชั้น
กลับปราศจากร่างเงาแต่ละร่างที่ลุกยืนขึ้นมา หลังจากทีแต่ละร่างเงา

ได้ลุกขึ้นยืนแล้วได้บัดบังห้องฟ้าเอาไว้ ทำให้ทุกคนทยอยกันแหงนหน้าขึ้นมอง

นี่เป็นร่างเงาแต่ละร่างที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรย เมื่อร่างเงาสูงใหญ่แต่ละร่างที่ยืนอยู่ตรงบันไดเสียงสิบสองชั้น เรียกได้ว่าศึระษะยันสวรรค์ เท้าเหยียบพื้นดิน พวกมันเสมือนดังเป็นมนุษย์ยักษ์แต่ละคนที่ยืนอยู่ตรงนั้น

ร่างเงาสูงใหญ่สุดเปรียบเปรยแต่ละร่างได้พวยพุ่งเป็นประกายที่ไม่มีสิ้นสุดออกมาทั่วตัว ประกายที่พวยพุ่งออกจากตัวของพวกมันได้ก่อตัวเป็นเปลวเพลิง เปลวเพลิงลักษณะเช่นนี้ได้บัดบังห้องฟ้า บัดบังดวงตะวันเอาไว้ โดยที่ประกายจากตัวของมันเองได้ส่องประกายจนสว่างไสวไปทั่วเมืองพงเหวิน

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือ ร่างเงาที่สูงใหญ่แต่ละร่างได้แผ่กลิ่นอายที่ศักดิ์สิทธิ์ปราศจากผู้เทียบเทียมออกมา แม้ว่าพวกมันเป็นเพียงร่างเงาลวงตาเท่านั้น แต่ว่ากลิ่นอายที่ศักดิ์สิทธิ์และเป็นอมตะที่แผ่กระจายออกมา เหมือนว่าสามารถทำให้พลังของพวกมันคงความเป็นอมตะนิรันดร์กาลอย่างนั้น

“คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์รึ?” บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องขนลุกซู่ในใจ เมื่อมองเห็นจิตวิญญาณที่แผ่กระจายออกมาจากร่างเงาสูงใหญ่แต่ละร่าง จิตวิญญาณชนิดนี้ไม่ได้มีอยู่ในเฟ้าพันธุ์ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งจิตวิญญาณชนิดนี้แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับอานูภาพราชันเซียน เหมือนว่าจิตวิญญาณชนิดนี้เป็นมาแต่กำเนิด เหมือนว่ากำเนิดเกิดมาพร้อมกับความศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งเช่นนี้อยู่แล้ว

จิตวิญญาณลักษณะเช่นนี้ สามารถทำให้ภายในใจของผู้ใดก็ตามบังเกิดสัญชาตญาณของความหวาดกลัวขึ้นมา เหมือนว่าเป็นคือเผ่าพันธุ์ที่มีฐานะสูงกว่าหมื่นเผ่าพันธุ์ และมีสายเลือดที่สูงยิ่งกว่า

ไม่มีใครรู้ว่าร่างเงาที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยแต่ละร่างแทนสิ่งใดกันแน่ แต่ว่า ยามที่ร่างเงาสูงใหญ่แต่ละร่างปรากฏออกมา นั้นหลายคนรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก รู้สึกหวั่นเกรงอย่างบอกไม่ถูก

“สมควรประหาร...” เวลานี้ หลีชีเย่เพียงพูดเรียบเฉยออกมา พลันที่เขาพูดขาดคำ ได้ยินเสียงดัง “ตูม”

เห็นเพียงมนุษย์ยักษ์แต่ละคนได้ยื่นมือขนาดใหญ่ออกไป มือขนาดใหญ่ของพวกเขาพลันจับเอาเรือรบเพลิงสวรรค์แต่ละลำเอาไว้ เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เรือรบเพลิงสวรรค์ทั้งแปดลำก็ตกอยู่ในกำมือของมือขนาดใหญ่แต่ละมือ

ขณะที่มือใหญ่สองข้างบีบเข้าหากัน เสมือนดังฟ้าดินเคลื่อนตัวปิดเข้าหากัน “ไม่มีทางที่จะหลบหนี” ได้แต่นั่งรอความตายสถานเดียว

“ตูม ตูม ตูม...” เสียงจากการระดมยิงอย่างบ้าคลั่งดังขึ้นเป็นระลอก จังหวะที่เรือรบเพลิงสวรรค์แปดลำตกไปอยู่ในมือของมนุษย์ยักษ์นั้น เรือรบเพลิงสวรรค์แปดลำได้ระดมยิงเข้าใส่มือขนาดใหญ่ที่กำลังบีบเข้าหากันอย่างบ้าคลั่ง แม้ว่าพลังของเรือรบเพลิงสวรรค์ทั้งแปดจะระเบิดถึงขีดสูงสุดแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถยิงทะลุมือขนาดใหญ่แต่ละข้างไปได้

“คร้ากก คร้ากก คร้ากก...” จากการทำมือแต่ละข้างที่บีบ กระชับเข้าหากัน บรรดาเรือบเพลิงสวรรค์ที่อยู่ระหว่างมือทั้งสอง ข้างเริ่มแตกหักขึ้น ภายในระยะเวลาอันสั้น เรือบเพลิงสวรรค์แปด ลำถูกทำลายจนปนเปื้อนไม่มีชิ้นดี

“อ้ากก...” ในเวลานี้ เสียงร้องที่น่าเวหนาดังขึ้นไม่ขาดสาย บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินที่อยู่ภายในลำเรือและต้องการหลบหนี แต่ว่า เมื่ออยู่ท่ามกลางมือขนาดใหญ่มันก็คล้ายตั้งฟ้าดินถูกปิด กั้นเอาไว้ ไม่มีทางที่จะหนีออกมาได้เลย พวกเขาจึงต้องถูกบีบจน ร่างแหลกเหลวไปพร้อมกับเรือบเพลิงสวรรค์

“หลี่ซีเย หยุดนะ...” ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินถึงกับร้องเสียงดัง ออกมา เมื่อเห็นเรือบเพลิงสวรรค์ทั้งแปดลำถูกบีบจนแหลก เห็น ฟ้าขึ้นไปพร้อมกับหลินเฮ่าหวังเข้าขัดขวางเอาไว้ แม้ว่าพวกเขา รู้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่เลียมตน แต่ว่า พวกเขาไม่สามารถละทิ้งได้ ต้องการช่วยเหลือสำนักด้วยกำลังที่มีเพียงน้อยนิด

“ปัง” อย่างไม่รู้ตัว พวกเขาเพียงจะเห็นฟ้าขึ้นไป พลันก็ถูกดีด ให้ตกลงบนพื้น ได้ยินเสียงลั่นหวะดนตรีดัง “ตึง” พวกเขาสองศิษย์ อาจารย์ก็ถูกสยบอยู่กับพื้นโดยพลัน

“คร้ากก...” เสียงแตกหักสุดท้ายดังขึ้น เรือบเพลิงสวรรค์ทั้ง แปดลำถูกทำลายลงโดยสิ้นเชิง เรือบเพลิงสวรรค์ทั้งแปดลำถูก บีบให้กลายเป็นก้อนเหล็กขนาดยักษ์ บนก้อนเหล็กยักษ์ปรากฏสี แดงสดให้เห็น นอกจากจะเป็นสีของตัวเองแล้ว ยังมีเลือดสี แดงสดผสมอยู่ในนั้นด้วย

เสียง "ตึง..." ดังสนั่น ก้อนเหล็กขนาดยักษ์ทั้งแปดถูกโยนตกลงบนพื้นจนพื้นถูกกระแทกกลายเป็นหลุมที่มีขนาดใหญ่และลึกขึ้นมา

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินถึงกับนั่งอยู่ตรงนั้นขำขึงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อเห็นเรือรบเพลิงสวรรค์แปดลำกลายเป็นเศษเหล็ก อีกทั้งศิษย์ที่อยู่บนเรือรบเพลิงสวรรค์ทั้งแปดลำไม่มีใครรอดชีวิตได้แม้แต่คนเดียว

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินถึงกับเหม่อลอยไม่อาจเรียกสติกลับมาในเวลานี้ ภาพนี้ส่งผลกระทบต่อเขารุนแรงยิ่งนัก เสมือนหนึ่งเจ็บปวดตึงหัวใจถูกขยี้เช่นนั้น

พันล้านปีที่ผ่านมา พรรคเซียนเหินของพวกเขาปราศจากผู้ต่อกรเช่นใด มีหน้ามีตาแค่ไหน เรียกลมเรียกฝนได้อย่างไร ในมุมมองของศิษย์พรรคเซียนเหินมองว่า ขอเพียงพรรคเซียนเหินพวกเขาเข้าสู่ยุทธภพ ก็จะปราศจากผู้ต่อกรทั้งหลาย

มาคราวนี้ พรรคเซียนเหินของพวกเขาปรากฏตัวขึ้นที่มหาสมุทรอุดร พลันลงมือก็สามารถแย่งชิงเอาพื้นน้ำไปด้านหนึ่ง แม้ว่าจะได้รับการต่อต้าน แต่ว่า อาศัยกำลังของพรรคเซียนเหินลงมือโจมตีศัตรู เรียกได้ว่าสามารถทำลายล้างได้อย่างง่ายดาย

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้เรือรบทั้งแปดลำของพรรคเซียนเหินกลับถูกหีชีเย่บี้งนกลายเป็นเศษเหล็กได้อย่างง่ายดาย นี่ไม่เพียงทำลายเรือรบเพลิงสวรรค์ทั้งแปดลำของพวกเขาเท่านั้น แต่ดูเหมือนเป็นการทำลายล้างความมีหน้ามีตาของพรรคเซียนเหินพวกเขาจนหมดสิ้นในคราเดียวกันอีกด้วย

ไม่นานมานี้เอง พรรคเขียนเหินของพวกเขาไหนเลยเคยพ่าย
แพ้อย่างยับเยินเช่นนี้มาก่อน ไม่นานมานี้เอง พรรคเขียนเหินของ
พวกเขาไหนเลยเคยถูกคนอื่นดูถูกเช่นนี้มาก่อน

ในเวลานี้ ผู้อาวุโสพรรคเขียนเหินนั่งอยู่ตรงนั้น หมดสิ้น
เรียวแรง เมื่อเผชิญหน้ากับคนโหดอันดับหนึ่ง พวกเขาไม่มีคำพูด
ใดๆ ที่จะมาเปรียบเปรยได้อีกต่อไป

เสียง “บุ...” ดังขึ้น หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่เหนือบันไดเสียงสิบสองชั้น
ลงมือแล้ว นิ้วหนึ่งที่ยื่นเข้ามา หลินเฮ่ากลายเป็นหมอกเลือดไป
ทันที ไม่มีโอกาสแม้แต่จะร้องออกมา

ผู้อาวุโสพรรคเขียนเหินในฐานะเป็นอาจารย์ได้แต่นั่งเหม่อ
ลอยอยู่ตรงนั้น เขาไม่มีเรียวแรงที่จะไปขัดขึ้น ไม่มีเรียวแรงไปดั้น
รน ในเวลานี้เขาลังได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่สิ้นหวังอย่างลึกซึ้ง เมื่อ
ต้องอยู่ต่อหน้าคนโหดอันดับหนึ่ง เขาช่างอ่อนแอไร้เรียวแรง
เหลือเกิน เขาสุดที่จะรับมือได้เลย

“ที่ข้าไว้ชีวิตเจ้า เพียงต้องการให้เจ้านำคำพูดของข้าแจ้งต่อ
พรรคเขียนเหิน ไม่ว่าเวลานี้ใครเป็นผู้ดูแลพรรคเขียนเหิน หาก
รู้จักกาลเทศะล่ะก็ ไปให้พ้นจากสายตาของข้าเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นล่ะก็
ข้าเร็วข้าต้องทำลายพรรคเขียนเหินของพวกเขาเจ้า!” หลี่ชียเอ่เพียง
ล้องมองผู้อาวุโสพรรคเขียนเหินอย่างน่าเกรงขาม

เวลานี้ ผู้อาวุโสพรรคเขียนเหินวิญญานไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
หากเป็นก่อนหน้านั้น ไม่ว่าศัตรูจะกล้าแข็งเพียงใดก็ตาม ต่อให้
ตัวเองไม่สามารถต่อกรได้ เขาก็ต้องพูดคำพูดที่แข็งกร้าวออกมา
พรรคเขียนเหินของพวกเขาไม่เคยกลัวใครมาก่อน

แต่ว่า เวลาที่แม้แต่คำพูดที่พูดให้ดูดีก็พูดไม่ออก ในเวลานี้ เขารู้สึกว่าปราศจากเรี่ยวแรงที่จะดิ้นรน ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะขัดขึ้นได้เลย

สุดท้าย ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินลุกขึ้นยืนและจากไปอย่างเงียบๆ ไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียว นาทีนี้ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินเหมือนแก่ลงไปมากทีเดียว เหมือนว่าเขาพลันแก่ลงหลายสิบปีอย่างนั้น

เมื่อผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินจากไปแล้ว หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่บนบันไดเสียงสิบสองชั้นมองผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างน่าเกรงขาม ขณะที่สิ่งที่ดำรงอยู่ในฐานะเหมือนดั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยืนอยู่รอบกายเขา ตัวของหลี่ชียเอ่ก็คล้ายดั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุด เป็นเจ้าแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด ทำให้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดถึงกับสั่นเทา ลึกๆ อยู่ในใจ ภายใต้การมองอย่างน่าเกรงขามของหลี่ชียเอ่ต่างทยอยกันก้มหน้า ไม่กล้ามองหลี่ชียเอ่อีก

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง สายตาดตกอยู่ที่บ้านตระกูลยวีที่ตั้งอยู่ในเมืองฟงเหวิน สุดท้าย ได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ ออกมา

จากนั้น ปรกาศทั้งหมดที่อยู่บนบันไดเสียงสิบสองชั้นได้จางหายไป ร่างเงาที่สูงใหญ่ปราศจากผู้เปรียบเปรยก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย เวลาที่ บันไดเสียงสิบสองชั้นได้กลับคืนสู่ปรกตตามเดิม หลี่ชียเอ่ได้ก้าวลงจากบันไดเสียงที่ละชั้นๆ

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ก้าวเดินลงมาจากบันไดเสียงสิบสองชั้นแล้ว บรรดาผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ทยอยกันถอยหลัง หลีกเป็นทาง

กว้างให้กับหลี่ชียเอ่ ตั้งแต่ต้นจนจบไม่มีใครกล้าที่จะเงยหน้ามองดูคนโหดอันดับหนึ่งอีกสักครั้ง

หลี่ชียเอ่ก้าวเดินออกมาและพูดกับช่งเซี่ยะหมิงหวางว่า “ไปเถอะ ควรไปบ้านตระกูลยวีได้แล้ว” กล่าวจบเดินจากไปทันที

ไม่ถนัดนักกว่าช่งเซี่ยะหมิงหวางจะได้สติกลับมาจากการตระหนกตกใจ หลังจากได้สติกลับมาแล้วจึงรีบก้าวเท้าติดตามหลี่ชียเอ่ไป

ภายในบ้านตระกูลยวี พวกของยวีจู่ก็มีสีหน้าที่ขาวซีด เวลานี้ดูเงียบสงบไปทั่วทั้งบ้านตระกูลยวี เวลานี้บรรดายอดฝีมือต่างจ้องมองกันและกัน

เวลานี้ แม้แต่ระดับจักรพรรดิเอกอย่างยวีจู่ก็รู้สึกหนาวสะท้านในใจ ที่หนาวสะท้านไม่เพียงเพราะความแข็งแกร่งของหลี่ชียเอ่ ที่ทำให้ในใจของเขาต้องหวาดหวั่นมากกว่านี้ก็คือ หลี่ชียเอ่สามารถควบคุมพลังของบันไดเสียงสิบสองชั้น ซึ่งกล่าวสำหรับเขาแล้ว เป็นเรื่องที่หวาดหวั่นมากที่สุดของเขา

เนื่องจากเขารู้ว่าบันไดเสียงสิบสองชั้นหาใช่เป็นเพียงสถานที่ทดสอบเรื่องกำลังเท่านั้น มันยังเป็นอาวุธอย่างหนึ่ง กล่าวสำหรับบ้านตระกูลยวีของพวกเขาแล้วถือเป็นอาวุธที่มีความสำคัญมาก

ตอนที่ 1601 บรรพบุรุษยวี

หลังจากที่ยวีลู่ได้สติกลับมาแล้ว สั่งการบรรดาศิษย์ที่อยู่ใน
ฉนวนว่า “ห้ามทุกคนออกจากฉนวนเป็นการชั่วคราว ข้าจะไปพบท่าน
ปู่เดี๋ยวนี้”

บรรดาศิษย์ทั้งหมดถึงกับหัวนโหนวในใจ รู้ว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึง
อะไร

ยวีลู่เดินลึกเข้าไปด้านในบ้านตระกูลยวี มาถึงด้านหน้าห้องที่
แคบและทรุดโทรมหลังหนึ่ง เขาจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ไม่กล้าที่จะ
ไม่ให้ความเคารพแม้แต่น้อย เขายืนอยู่หน้าประตู แสดงคารวะแล้ว
กล่าวว่า “หลานคารวะท่านปู่”

“เข้ามา” เวลานี้ ภายในห้องที่แคบและทรุดโทรมปรากฏเสียงที่
ดังกังวานเสียงหนึ่ง

ยวีลู่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เดินเข้าไปภายในห้องที่แคบ
และทรุดโทรม ห้องที่แคบและทรุดโทรมมีความเรียบง่ายมาก
นอกจากหนึ่งเสื่อหนึ่งโต๊ะแล้วก็ไม่มีสิ่งอื่นใดอีก บนเสื่อผืนนั้นมีผู้
เฒ่าที่นั่งขัดสมาธิอยู่คนหนึ่ง

ผู้เฒ่าผู้นี้มีรูปร่างที่สูงใหญ่ สวมชุดปานที่เรียบง่าย บนตัวไม่มี
สิ่งอื่นใดประดับประดา มีผมสีเงินทั้งหัวสามารถมองเห็นเป็น
ประกายสีเงิน เขานั่งตัวตรงอยู่ตรงนั้น เสมือนเป็นหินก้อนใหญ่
ก้อนหนึ่ง

ผู้เฒ่าผู้นี่คือบรรพบุรุษยวีของบ้านตระกูลยวี ส่วนชื่อของเขา นั้น ชนรุ่นหลังไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้อีก ทุกคนรู้แต่เพียงว่าเขา คือบุตรของยวีไท่จวิน บุตรเพียงคนเดียวเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม บรรพบุรุษยวีก็คือระดับจักรพรรดิเทพคนที่สอง ที่ยังคงเหลืออยู่ของบ้านตระกูลยวี เป็นจักรพรรดิเทพชั้นเก้าแดนที่ แข็งแกร่งมากคนหนึ่ง

ความจริงแล้ว ในอดีตบ้านตระกูลยวีมีระดับจักรพรรดิเทพถึง ห้าคน นอกจากยวีไท่จวินที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ แล้ว ยังมีปฐมบรรพบุรุษของบ้านตระกูลยวี หรือก็คือสามีของยวีไท่จวิน เขาเป็นระดับจักรพรรดิเทพที่น่ากลัวยิ่งคนหนึ่ง

ระดับจักรพรรดิเทพอีกคนก็คือบิดาของยวีจู่ หรือก็คือ บุตรชายของบรรพบุรุษยวี เขาก็เป็นระดับจักรพรรดิเทพที่ แข็งแกร่งมากคนหนึ่งเช่นกัน

น่าเสียดาย ระดับจักรพรรดิเทพทั้งสองคนนี้ไม่ได้อยู่บนโลก อีกแล้ว เลือดวิวัฒนะแห่งเหือด เสียชีวิตท่ามกลางวิถีทางอันยาวไกล

ลองคิดดู ตระกูลขุนนางที่ไม่ใช่สายสำนักราชันเซียน กลับมี ระดับจักรพรรดิเทพถึงห้าคน อีกทั้งยังมีผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะ สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ตระกูลขุนนางเช่นนี้ แม้ว่า ขนาดของมันจะไม่ใหญ่มากนัก แต่ความแข็งแกร่ง ความมีชื่อเสียง กำลังความสามารถก็เป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่ง เนื่องเพราะการมีระดับ จักรพรรดิเทพเช่นนี้เอง เป็นการวางรากฐานให้บ้านตระกูลยวีมี ฐานะที่สูงส่งในมหาสมุทรอุดร

หลังจากที่ยิวูจู่พบกับผู้เป็นปู่แล้ว แสดงคารวะแล้วกล่าวว่า “ท่านปู่ เกรงว่าตระกูลยิวูพวกเราจะพบเจอกับศัตรูที่กล้าแข็งเสียแล้ว มีผู้ขึ้นไปบนบันไดเสียงสิบสองชั้นของพวกเรา คบคุมพลังบนบันไดสิบสองชั้นของพวกเรา”

“ซำรุ้แล้ว” บรรพบุรุษยิวูพยักหน้าและกล่าวซ้ำๆ ว่า “คนผู้นี้มีประวัติความเป็นมาเช่นใด?”

“คนผู้นี้เป็นผู้เยาว์คนหนึ่ง ชื่อหลี่ซีเย ชาตีกำเนิดมาจากสำนักโบราณสี่เหยียน มีผู้ยิ่งใหญ่มากมายคอยให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลังของเขา”

หลี่ซีเย สำนักโบราณสี่เหยียน “บรรพบุรุษยิวูพิมพ์่าชื่อทั้งสองนี้ เหมือนว่าได้ตกอยู่ในห้วงความคิดไป

“คนผู้นี้มีเจตนาไม่ดี เริ่มจากทำให้ลูกหลานพวกเราบาดเจ็บสาหัส และทรมาณเขา ขณะเดียวกันก็หักแขนหลานด้วยความโหดร้ายยิ่งนัก เวลานี้ เขาได้ขึ้นไปบนบันไดเสียงสิบสองชั้น ทำลายเรือรบเพลิงสวรรค์ของพรรคเซียนเหิน ท่าที่หน้าเกรงขาม เกรงว่าคงจะลงพุงเข้ามาที่บ้านตระกูลยิวูพวกเรา” ยิวูจู่กล่าวด้วยท่าที่เป็นกังวลมาก

เรื่องนี้จะโทษยิวูที่กังวลใจยิ่งก็ไม่ถูก การที่หลี่ซีเยมาด้วยท่าที่หน้าเกรงขาม ท่าทางไม่ได้มาดี เป็นการแสดงเจตนาพุงเข้ามาที่บ้านตระกูลยิวูของพวกเขา อีกทั้งชื่อคนโหดอันดับหนึ่งเขาเคยได้ยินมาแล้วก่อนหน้านี้ แล้วจะไม่ให้เขาต้องกังวลได้อย่างไร

“ไหนลองเล่าเรื่องนี้ให้ฟังหน่อย” บรรพบุรุษยวิกกล่าวขึ้นมา
ซ้ำๆ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

ยวิลูรีบเร่งรายงานเรื่องเกี่ยวกับยวิจน์ให้ฟัง สืบเนื่องจาก
หลังจากที่ยวิจน์และอาของเขาถูกหลีชีเย่สั่งสอนแล้ว พวกเขาได้
รายงานเรื่องนี้ต่อเจ้าบ้านยวิ และเจ้าบ้านยวิกก็ได้รายงานเรื่องนี้ต่อ
ยวิลู

หลังจากที่บรรพบุรุษยวิได้ฟังรายงานเรื่องนี้จบแล้ว เพียงโบก
มือเบาๆ กล่าวเรียบเฉยว่า “เรื่องของผู้เยาว์ให้ผู้เยาว์ไปแก้ไข การ
พ่ายแพ้ให้กับผู้อื่นต้องโทษตัวเขาเองที่ฝีมือไม่ดี พยายามฝึกฝน
ให้หนักต่อไปเถอะ สิ่งเดียวที่เป็นกังวลก็คือเรื่องของบันไดเสียงสิบ
สองขั้น” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เขาขมวดคิ้วที่หนึ่ง

“เรื่องนี้...” ยวิลูเองก็นิ่งเงียบไปพักหนึ่ง เขารู้สึกเห็นใจความ
คาดคิดอยู่บ้างที่หลานปู่ของเขาไม่ออกหน้าแทนผู้เยาว์ แต่ว่าเขา
ไม่กล้ากล่าวมากความ เนื่องจากความรู้ประสบการณ์ของปู่มี
มากกว่าเขา และมีวิสัยทัศน์มากกว่าเขา การที่ปู่ของเขาพูดเช่นนี้
ย่อมต้องมีเหตุผลของเขา

“หากว่าคนโหดอันดับหนึ่งสามารถควบคุมบันไดเสียงสิบสอง
ขั้นได้จริง นับว่าเป็นภัยต่อบ้านตระกูลยวิของเรายิ่งนัก หากเป็น
จริงดังว่า จำเป็นต้องกำจัดเพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นใน
ภายหลัง” ยวิลูกล่าวด้วยความกังวล

บรรพบุรุษยวิไตร่ตรองนิดหนึ่ง เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “เก้าชั้นฟ้าสิบ
แดนดินมีเรื่องแปลกมากมาย ผู้ประหลาดและผู้มีวรยุทธสูงส่งมีอยู่
มากมาย แต่ หากจะพูดถึงในเวลานี้ ในแดนมนุษย์กษัตรา ผู้ที่

สามารถบรรลุบันไดเสียงสิบสองขั้นได้ เกรงว่าคงมีเพียงสองคนเท่านั้น”

“สองคนไหน?”

“คนแรก กู้จุนแห่งเมืองสมุทรสยบฟ้า พรสวรรค์ของเขาสูงมาก ยากจะมีผู้ใดเทียบเทียม” บรรพบุรุษยวีกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “หากกู้จุนตั้งใจบรรลุจริงๆ เขาต้องสามารถบรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายในได้แน่ เพียงแต่ ท่านแม่ยังอยู่ ไม่เห็นว่ากู้จุนอยากจะทำศัตรูไปรอบทิศ”

“คนที่สองเป็นใคร?” ยวีลู่ไม่สงสัยในเรื่องพรสวรรค์ของกู้จุน จะอย่างไรเสียกู้จุนได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

“คนที่สอง...” สายตาของบรรพบุรุษยวีในเวลานี้กลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก เห็นประกายที่เด่นระริกที่หนึ่งภายในดวงตาทั้งสองที่ลึกล้ำนั้น สุดท้าย เขาเพียงโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “คนๆ นี้เจ้าไม่ควรรู้ และข้าเองก็ไม่ควรเอ่ยถึงให้มาก”

เรื่องนี้สร้างความประหลาดใจให้กับยวีลู่เป็นอันมาก เมื่อได้ยินคำพูดของผู้เป็นปู่ และรู้สึกตกใจยิ่ง คนที่สามารถทำให้ปู่ของเขาไม่ต้องการจะพูดถึง บ่งบอกว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่น่ากลัวเพียงใด

“หลี่ซีเยมาด้วยเจตนาไม่ดี เรียกได้ว่าทำที่น่าเกรงขามมาก เกรงว่าเขาคงไม่ใช่คนของกู้จุน” ยวีลู่รีบกล่าวว่า “ตระกูลยวีของพวกเรา กับเมืองสมุทรสยบฟ้านับเป็นสายเดียวกัน และมีการไปมา

หาอยู่กับพวกเยลิวโวยอยู่เสมอ กู้จุนไม่มีความจำเป็นต้องพุ่งเป้ามาที่บ้านตระกูลยิวพวกเรา อีกอย่าง หลังจากหลี่ชียเอ๋ขึ้นไปบนบันไดเสียงสิบสองชั้นแล้วก็ได้ทำลายร่องรอยของกู้จุนทิ้งไป”

“การกระทำของกู้จุนไหนเลยสามารถอาศัยความคิดของมนุษย์ปุถุชนไปศึกษาและคาดเดาได้” บรรพบุรุษยิวสายหน้า และกล่าวว่า “คนอย่างกู้จุน หากจะกล่าวว่าเขาคืออัจฉริยะบุคคลนั้นนับว่าไม่เกินเลย หากจะกล่าวว่าเขาเป็นคนบ้าที่ยึดติดก็ไม่เกินเลยเช่นกัน พวกเจ้าไหนเลยสามารถคาดเดาคิดของเขาได้”

ยิวลู่อ้าปากจะพูด แต่ สูดหายใจแล้วได้แต่หุบปากลงแต่โดยดี

“พ่ungsี้ท่านแม่จะออกจากการกักตุน ไปเถอะ เจ้าลองไปตัดเลือกลูกหลานให้พวกเขาได้กราบคารวะ เกรงว่าหลังจากนี้ไปท่านคงไม่ต้องการพบผู้เยาว์เช่นพวกเจ้าอีก สำหรับเรื่องของหลี่ชียเอ๋ หลังจากพบท่านแล้วย่อมมีการตัดสินใจ” สูดหายใจ บรรพบุรุษยิวเอ่ยกับยิวลู่อย่างช้าๆ

“ท่านบรรพบุรุษผู้เฒ่าจะออกจากการกักตุนแล้ว” ยิวลู่พลันรู้สึกยินดียิ่งนักเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แม้ว่าเรื่องยิวไท่จวินจะออกจากการกักตุนเป็นเรื่องที่รู้จักกันทั่วหล้า แต่ นางยังไม่เคยก้าวข้ามธรณีประตูนั้นมาเลย คนภายในจวนก็ไม่มีศิษย์ไปขอพบบรรพบุรุษผู้เฒ่า หนึ่งเดียวที่สามารถเข้าพบได้โดยตรงก็คือบรรพบุรุษยิวเท่านั้น

“ไปเถอะ” บรรพบุรุษยิวไม่ได้กล่าวอะไรมาความอีก เพียงโบกไม้โบกมือ

ยวีลู่รู้สึกดีใจยิ่งนัก สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ลุกขึ้นยืน แสดงการวะ ลากนั้นหันหลังจากไปทันที

“ยังมี คนของตระกูลยวีย่าได้ใกล้ชิดกับพรรคเซียนเหินให้ มากนัก บ้านตระกูลยวียของพวกเรากับพรรคเซียนเหินไม่ใช่พวก เดียวกัน” ขณะที่ยวีลู่กำลังจะไปจาก บรรพบุรุษยวียปล้นพูดออกมา

ยวีลู่ถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง เมื่อเขาได้สติกลับมา อดที่จะกล่าว ไม่ได้ว่า “พรรคเซียนเหินตั้งใจคบหากับบ้านตระกูลยวียพวกเรา หากว่าบ้านตระกูลยวียจะมีพันธมิตรเช่นพรรคเซียนเหิน นับว่ามี ประโยชน์ยิ่งนัก”

ความจริงแล้ว เรื่องที่ยวียวีเหลียนชอบพอในตัวของหลงอ้าว เทียน ผู้อาวุโสของบ้านตระกูลยวียก็รู้เรื่องดี และอาวุโสบ้านตระกูลย วียินดีที่จะได้เห็นเรื่องนี้สำเร็จด้วยดี แม้แต่ยวีลู่ก็ยินดีที่ได้เห็น ผู้เยาว์ของบ้านตระกูลยวียแต่งเข้าพรรคเซียนเหิน

“เจ้าจะไปรู้อะไร” บรรพบุรุษยวียกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “ในสายตา ของพรรคเซียนเหิน บ้านตระกูลยวียเป็นเพียงเครื่องมือที่สามารถ หลอกใช้เท่านั้นเอง อาศัยผู้เยาว์ที่ตื่นเขินเหล่านั้นของเจ้าก็มี คุณสมบัติเพียงพอที่จะคุยเรื่องพันธมิตรกับพรรคเซียนเหินได้ อย่างนั้นรึ? ฮี หากเป็นพันธมิตรกับพรรคเซียนเหินล่ะก็ ช้าเร็วต้อง นำมาซึ่งภัยคุกคามสักได้”

“เรื่องนี้...” ยวีลู่ทำท่าล้งเลนิดหนึ่งกับคำพูดของผู้เป็นปู่ “ไม่รู้ว่า ควรจะพูดอะไรออกมาดี ความจริงแล้ว ลึกๆ ในใจของเขาคาดหวัง ได้เป็นพันธมิตรกับพรรคเซียนเหิน

“เจ้าจำคำให้มันก็พอ ไม่จำเป็นต้องไปสืบสาว” บรรพบุรุษยวี กล่าวว่่า “วันหนึ่งในอนาคตข้างหน้าเจ้าจะเข้าใจเอง อาศัย ลูกหลานที่ไม่เอาไหนเหล่านั้นไม่สามารถทำการใหญ่ได้ เข้าใจ หรือยัง”

ยวีลู่แสดงคารวะอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่่า “หลานจะจดจำให้มัน” แม้ว่าเขาไม่เห็นด้วยอย่างยิงกับมุมมองลักษณะเช่นนี้ แต่ทว่า เขายังคงให้ความเคารพนับถือในท่านปู่ของตนยิง รู้ว่่าการที่ท่านปู่เลือกเช่นนี้ย่อมมีเหตุผลของท่าน

ในบริเวณลานหลังบ้านที่ลึกลงเข้าไปในบ้านตระกูลยวี ซึ่งเป็นสถานที่หวงห้าม ลูกหลานของบ้านตระกูลยวีไม่สามารถล่วงล้ำเข้าไปที่นั่นได้ เนื่องจากสถานที่แห่งนี้เป็นที่พักอาศัยของยวีไท่ลวจิน

ที่ตรงนี้มีวิหารเก่าแก่อยู่หลังหนึ่ง วิหารเก่าแก่หลังนี้โบราณ เรียบง่ายยิงนัก เหมือนว่่ามันได้ผ่านการกัดกร่อนจากกาลเวลามา นับไม่ถ้วน ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากมาย

“เอ๊ยด...” เวลานี้ ประตูไม้ของวิหารเก่าแก่ที่ปิดสนิทได้ถูกเปิดออก ยายเต๋มาผู้หนึ่งได้ก้าวออกมาจากภายในวิหารนั้น จอนทั้ง สองข้างของยายเต๋มาดังหิมะ แต่ว่่า อาศัยท่วงท่าที่มีความสง่างามของยายเต๋มาสามารถมองออกว่่า ยามที่นางยังสาวนั้นจะต้องเป็น สุดยอดสาวงามอย่างแน่นอน

ยายเต๋มาก้าวเดินออกจากวิหารเก่าแก่ ยืนอยู่ภายในสวน มองดูต้นไม้แก่ที่ออกดอกแล้ว ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความ กลัดกลุ้ม พึมพำออกมาว่่า “ตาเต๋มา ครั้งนั้นต้นปาล์มที่ท่านกับข้า

ร่วมกันปลูกเอาไว้ได้ออกดอกแล้ว แต่ ท่านไม่ได้อยู่บนโลกนี้อีกแล้ว ทิ้งให้ข้าต้องโดดเดี่ยวบนโลกนี้เพียงลำพัง”

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้ นางถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความสลด

“ใคร...” ขณะที่ยายเฒ่ากำลังทอดถอนใจด้วยความสลด สายตาของนางพลันแลดูเฉียบขาดมาก เหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคน พลันเปี่ยมด้วยอำนาจ เสือเหมือนหนึ่งขุนพลหญิงที่เกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน!

วิถีทางเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างอยู่แล้ว ไชมีเพียงเจ้าเท่านั้น” เวลา นี้ ชายหนุ่มผู้หนึ่งล่องลอยมาถึง เขาเอ๋ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “ชิงฟัง ไม่พบกันเสียนาน”

เมื่อยายเฒ่าได้ยินคำเรียกขานเช่นนี้ พลันรู้สึกสะดุ้งในใจ ดวงตาทั้งสองที่เดิมเปล่งประกายนำกล้วออกมานั้นเบิกกว้างอย่าง ไม่อยากจะเชื่อ มองดูชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า

“นี่ นี่เป็นท่านรี? ” ยายเฒ่ารู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก มองดูชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าชนิดไม่อยากจะเชื่อ แม้แต่เสียงก็ยังสั่นเครือ

“เว้นแต่ข้าแล้ว ยังจะมีใครสามารถควบคุมบันไดเสียงสิบสองชั้นได้? ” ชายหนุ่มผู้นี้ก็คือหลี่ชีย่นั่นเอง เขายิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “ครั้งนั้น ข้าชำระกายให้กับเจ้าท่าทางของเจ้าก็เป็นเช่นนี้ไม่ใช่รี? ไม่เชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์”

“ใต้เท้า เป็นท่านจริง ๆ...” เมื่อยายเฒ่าได้สติกลับมา ร้องออกมาด้วยความตื่นเต้นยิ่งนัก

“ถูกต้อง เป็นข้าเอง” หลี่ชียเอเองรู้สึกปลงอนิจจังยิ่ง มองดูยาย
เต๋มาที่อยู่ตรงหน้า กล่าวว่า “จากกันนานหมื่นปี กาลเวลาไร้ความ
ปราณีนะเนี่ย”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1602 ยวีไต้จวิน

ยายเฒ่า ยวีชิงฟงก็คือปฐมบรรพบุรุษของบ้านตระกูลยวี และก็คือขุนพลอันดับหนึ่งแห่งกองทัพมังกรดำในยุคสมัยของราชันเซียนหยินเทียน ชื่อเสียงเป็นที่โด่งดังมาก ในฐานะผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ นับว่าเป็นที่หวั่นเกรงของผู้คนยิ่งนัก.

“ชิงฟงคารวะไต้เท้า...” หลังจากที่ยายเฒ่าได้สติกลับมา รู้สึกตื่นตันใจจนควบคุมตนเองไม่ได้ รีบเร่งก็มกราบลงกับพื้นกล่าวด้วยความตื่นเต้น

หลี่ชีย่รีบประคองนางเอาไว้ กล่าวว่า “เจ้าไม่ได้อยู่ในกองทัพอีกต่อไป ไม่จำเป็นต้องมากพิธี”

หลังจากที่ยายเฒ่าถูกพยุงขึ้นมาแล้ว มองดูชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า ถึงกับกุมมือทั้งสองของหลี่ชีย่จนแน่นด้วยความตื่นตันใจยิ่งนัก ยากที่จะได้สติกลับมาในระยะเวลาอันสั้น หลังจากผ่านไปนานมาก นางจึงอดที่จะยื่นมือออกไปลูบคลำใบหน้าของหลี่ชีย่

“ไต้เท้าแย่งชิงร่างแท้จริงกลับคืนแล้วจริง ๆ ” ยวีไต้จวินกล่าวด้วยความตื่นเต้น

“ทั้งหมดล้วนเป็นผลงานของราชามังกรดำ” หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เขาพยายามต่อสู้ให้ถึงที่สุด หายสุด บูชา

ด้วยชะตาฟ้าของราชันเซียน จึงทำให้ร่างแท้จริงของข้าหลุดพ้นออกมา และวิญญาณกลับคืนสู่ร่างเดิมได้”

“ผู้น้อยละอายใจยิ่งนัก ไม่สามารถช่วยเหลือราชามังกรดำได้ ไม่สามารถช่วยเหลือใต้เท้าด้วยกำลังอันน้อยนิดของข้า” ยวีไท่จวินถึงกับทอดถอนใจออกมา

จังหวะที่ราชามังกรดำบุกโจมตีถ้าเซียนมารนั้น ยวีไท่จวินยังอยู่ระหว่างกักตนมรณะ ไม่สามารถช่วยเหลือราชามังกรดำอีกแรง มิฉะนั้นละก็นางต้องออกศึกเพื่อช่วยเหลือราชามังกรดำ

“เรื่องนี้ไม่โทษเจ้า” หลี่ชียเอ่ส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ครั้งนั้นเจ้าอายุชั้ยสิ้น การที่เจ้าสามารถต่ออายุมาจนถึงวันนี้ได้ นับว่ายอดเยียมมากแล้ว แม้ว่าเจ้าไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกหนึ่งชาติ แต่ การกักตนมรณะในครั้งนี้ได้ทำให้เจ้าสามารถชดเชยอายุชั้ยที่สูญเสียชีวิตไป”

ยวีไท่จวินถึงกับสลด อดรู้สึกเศร้าอาดูรไม่ได้ กล่าวว่า “การที่ข้าน้อยสามารถเพิ่มอายุชั้ยได้ ล้วนแล้วแต่ตาเต๋มาเขาส่งเสริม เขาเอาอายุชั้ยของตนเองมาชดเชยอายุชั้ยที่ข้าสูญเสียชีวิตไป แต่ ตาเต๋มาเขา...” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว นางทอดถอนใจออกมาด้วยความเศร้าอาดูร

“เขารักเจ้ามากตลอดมา อีกทั้งเขาก็ได้ตัดสินใจเลือกแล้ว การเลือกของเขาไซ้จะไม่มีเหตุผล” หลี่ชียเอ่กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

“ครั้งนั้น พวกเราสองคนนัดกันว่าจะอยู่ด้วยกันจนสิ้นอายุชั้ย ไม่สนใจเรื่องราวบนโลกมนุษย์ แต่ เมื่อถึงที่สุดแล้ว ชนรุ่นหลังไร้ความสามารถ ตาเต๋มาจึงเปลี่ยนใจ หวังว่าข้าจะต่ออายุชั้ยเพื่อ

สามารถปกป้องลูกหลานที่เป็นชนรุ่นหลัง เพียงแต่ เจ้าสวะเหล่านี้ ไม่ได้รับรู้ถึงความตั้งใจอย่างยิ่งของบรรพบุรุษ ไม่รู้ถึงการเสียสละของบรรพบุรุษ!" เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ยวีไต้จวิถึงกับรู้สึกสลดและผิดหวัง

ยวีไต้จวินและสามีของนางล้วนแล้วแต่เป็นขุนพลของกองทัพมังกรดำ สามีของยวีไต้จวินก็เป็นระดับจักรพรรดิเทพที่สุดยอดคนหนึ่ง แต่ ไม่แข็งแกร่งเท่ายวีไต้จวิน

ยวีไต้จวินสองสามีภรรยาครองรักกันมาชั่วชีวิต พวกเขาเคยตกลงกันในขณะที่ออกจากกองทัพมังกรดำว่าจะไม่ปลีกตัวจากโลกภายนอกและผนึกร่าง จะอยู่จนกว่าสิ้นอายุขัย แล้วจากโลกนี้ไปพร้อมๆ กัน

แต่ทว่า ลูกหลานรุ่นสู่รุ่นของตระกูลยวีไต้เสื่อมลง เมื่อมาถึงรุ่นของยวีลู่ เหลือเพียงยวีลู่เท่านั้นที่พอจะรับหน้าที่ได้ หลังจากยวีลู่ไปแล้ว ตระกูลยวีเรียกได้ว่าไม่ได้ตั้งใจ ไม่มีประเภทที่โดดเด่นอะไรเลย

เรื่องนี้ได้ทำให้ภายในใจของปฐมบรรพบุรุษตระกูลยวีเกิดความหวั่นไหว สามีของยวีไต้จวินตัดสินใจให้ยวีไต้จวินมีชีวิตอยู่ต่อไป คาดหวังว่าสามารถปกป้องลูกหลานได้อีกหนึ่งถึงสองชาติ ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อถึงเวลาอายุขัยของยวีไต้จวินสิ้นสุดลง จึงจำเป็นต้องกักตนมรณะ เพื่ออาศัยสิ่งนี้ต่ออายุขัยก้าวพันด้านอันยากลำบากนี้ไป

แม้ว่ายวีไท่จวินจะสามารถต่ออายุชัยได้เป็นผลสำเร็จ แต่ทว่า
สามีของยวีไท่จวินกลับไม่สามารถก้าวข้ามวิบากนี้ไปได้ ห้ายที่สุด
เขาเสียสละตนเองเพื่อให้ยวีไท่จวินสมหวัง

“โลกนี้จะมีใครสักกี่คนที่ละทิ้งได้โดยสิ้นเชิง แล้วมีกี่คนที่
สามารถปล่อยวางได้ทุกสิ่งโดยสิ้นเชิง” หลี่ชีย่ห้วเราะ และสาย
หน้าเบาๆ

ยวีไท่จวินถึงกับหอดถอนใจออกมาเบาๆ สุดท้ายได้เชื่อเชิญ
ให้หลี่ชีย่เข้าไปยังวิหารเก่าแก่ ภายในวิหารเก่าแก่ก็เรียบงายยิ่ง
นัก สองข้างของกายวิหารได้สลักภาพแต่ละภาพเอาไว้ เป็นการ
บันทึกเรื่องราวความรุ่งเรือง ความเสื่อมถอยของบรรพบุรุษแต่ละรุ่น

ขณะที่นั่งอยู่ภายในวิหารเก่าแก่ กล่าวว่า “ชาตินี้ไต่เท้าไต่ชิง
เอาร่างแท้จริงกลับมา ต้องสร้างผลงานที่ดีเด่นด้วยความรู้
ความสามารถแน่นอน หากไต่เท้ามีอะไรให้ข้าน้อยรับใช้ล่ะก็
ข้าน้อยจะไม่ปฏิเสธ ยินดีรับใช้ไต่เท้าอีกครั้งหนึ่ง”

หลี่ชีย่สายห้ว กล่าวว่า “ไม่ พวกเจ้าสองสามีภรรยาได้รับ
อิสรภาพมาตั้งแต่ครั้งกระนั้นแล้ว พวกเจ้าได้ขาดจากกองทัพ
มังกรดำแล้ว ข้าไม่สามารถไปทำลายความสงบสุขของพวกเจ้าได้
อีก เวลานี้ เป็นเวลาที่เจ้าเสพสุขในบ้านปลายของชีวิต ข้าไม่
สามารถให้เจ้ามาผูกติดอยู่กับรถศึกของข้าได้อีก

“สิ่งนี้คือสิ่งที่ข้าติดค้างไต่เท้า หากไม่มีไต่เท้าก็ไม่มี
ความสำเร็จในวันนี้ ยิ่งไม่มีชีวิตนี้ของข้า ยิ่งไม่มีความเจริญรุ่งเรือง
และชื่อเสียงเกียรติยศของตระกูลยวี!” ยวีไท่จวินกล่าวหนักแน่น
จริงจัง

“ไม่ เจ้าไม่ได้ติดค้างข้า” หลีชีเยหัวเราะสายหน้า และกล่าวว่า “ถูกต้อง ข้าได้แนะนำเจ้า และมอบโชคชะตาให้เจ้า การที่เจ้ามีผลสำเร็จในวันนี้ นั้นเป็นเพราะความพยายามของเจ้า เป็นความจริงที่ในครั้งนั้นเจ้าติดค้างข้า แต่ว่า เจ้ารับใช้กองทัพมังกรดำมานานมาก และชดใช้คืนให้หมดแล้ว สำหรับชีวิตของเจ้า ข้าแค่อาศัยกำลังอันน้อยนิดของข้าเท่านั้น ที่ถูกต้องคือเจิ้งฟงพี่ชายของเจ้าที่ช่วยเจ้า”

ครั้งนั้น ยวีเจิ้งฟงได้ทำการพินิจร่างยวีชิงฟงน้องสาวของเขา เอาไว้ ใช้เวลาในการสั่งสมมาหนึ่งยุคสมัยเต็มๆ จึงสามารถค้นพบสมุนไพรหายากที่สามารถใช้รักษา ยวีชิงฟงได้ สุดท้าย ได้เชิญหลีชีเยมาลงมือจนสามารถช่วยชีวิตนางได้ในที่สุด

เนื่องด้วยโอกาสและวาสนาเช่นนี้ ทำให้ยวีไท่จวินสวามีภักดีกับกองทัพมังกรดำ นางก้าวไปทีละก้าวๆ รอบทุกครั้งชนะทุกครั้ง สร้างผลงานการรบที่โด่งดังมาก สุดท้าย กลายเป็นขุนพลอันดับหนึ่งของกองทัพมังกรดำในยุคของราชันเซียนหยินเทียน

“เป็นเพราะไต่เท้าที่เห็นอกเห็นใจและเข้าใจข้าน้อย เห็นอกเห็นใจและเข้าใจตระกูลยวี” ยวีไท่จวินได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ เมื่อหลีชีเยพูดออกมาเช่นนี้

กล่าวสำหรับนางแล้ว ขอเพียงหลีชีเยมีคำสั่ง นางยินดีกลับสู่ยุทธภพอีกครั้ง เพื่อรับใช้หลีชีเย ตระกูลยวีของพวกเขาที่ยินดีบุกน้ำลุยไฟ เพียงแต่หลีชีเยกลับไม่ได้ทำเช่นนั้น เขาเป็นผู้ที่พูดแล้วไม่คืนคำเสมอ

“นี่เป็นสิ่งที่เจ้าสมควรได้รับ และเป็นสิ่งที่ตระกูลยวีควรได้รับ”

“เสียดาย ชนรุ่นหลังไร้ความสามารถ” ยวีไต้จวินกล่าวด้วยท่าทีฉุนเฉียวแล้วว่า “ไม่อย่างนั้นละก็ข้าไหนเลยต้องอยู่ในสภาพเช่นนี้ พี่ใหญ่ท่านยังไม่ต้องการมองดูบรรดาลูกหลานที่อกตัญญูพวกนี้เลย ยายเฒ่าอย่างข้าได้แต่อยู่อย่างชายผ้าเอาหน้ารอดไปวันๆ

“เป็นความจริงที่เจ้ิงฟงสามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกนาน” หลี่ซีเยพยกหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “แต่ว่า เส้นทางที่เขาก้าวเดินคือสวรรค์เบื้องโลก เขาไม่อยากมองดูลูกหลานก็ถือเป็นเรื่องปรกติ กล่าวสำหรับเขาแล้วตระกูลยวีไม่มีสิ่งใดทำให้เขาต้องเป็นห่วงอีกแล้ว”

“พี่ใหญ่เขา...” ยวีไต้จวินถึงกับหอดถอนใจออกมา เมื่อพูดถึงยวีเจ้ิงฟง

ในยุคปัจจุบัน เกรงว่าคงไม่มีใครจดจำบุคคลเฉกเช่นยวีเจ้ิงฟงได้อีกแล้ว และคงมีไม่กี่คนที่รู้ว่า ยังมีผู้ที่ต้านรับกับราชันเซียนได้คนหนึ่ง หลบซ่อนตัวอยู่ในเมืองฟงเหวิน

แต่ว่า ยวีไต้จวินกลับรู้เรื่องนี้ พวกเขาสองพี่น้องมีความผูกพันที่ลึกซึ้งมากมาตั้งแต่เด็ก และด้วยเหตุนี้เอง เพื่อช่วยน้องสาวของเขาคนนี้ ยวีเจ้ิงฟงจึงได้ก้าวเดินสู่เส้นทางปราศจากผู้ต่อกร

“ครั้งนั้น พี่ใหญ่ไม่ได้เป็นเช่นนี้” ยวีไต้จวินกล่าวปลงอนิจจังว่า “เขาเป็นผู้ที่ร่าเริงมองโลกในแง่ดี และเป็นคนที่สนุกสนาน แต่ทว่า เวลานี้เขากลับไม่สามารถก้าวพ้นวิบากนี้ไปได้ หลังจากผิดหวังในความรักแล้ว เขาคงเหนื่อยล้ามาก จึงไม่อยากจะสนใจเรื่องราวในโลกนี้อีก”

“ไม่ ” หลีชีเยยืมและสายหน้า กล่าวว่า “ครั้งนั้น ระหว่างเขากับราชันเซียนเซียนหลี่ พี่ใหญ่ของเจ้าก็ปลงได้แล้ว โฉมารของเขาหาใช่เรื่องผิดหวังในความรัก โฉมารของเขาก็คือตัวของเขาเอง หลังจากก้าวเดินบนเส้นทางสังฆกรรมเพื่อโลกแล้วก็ยากจะหันหลังกลับมา ยิ่งก้าวเดินไปได้ไกลเท่าไร ก็ยิ่งกลับมาได้ยาก ทักษะของเขา ยิ่งแก่กล้ามาก ก็จะมีสติจืดชืดกับเรื่องราวบนโลกใบนี้ท้ายสุด ถึงขั้นสวรรค์ทอดทิ้งนรกเพื่อหนาย กระทั่งสวรรค์โจรยังไม่อยากรับเอาตัวเขาไป! ”

“พี่ใหญ่สามารถเป็นได้เท่านั้นจริงๆ รึ? ” ยวีไท่จวินถึงกับเอ่ยถามขึ้นมา พวกเขาสองพี่น้องผูกพัน ยวีไท่จวินในฐานะน้องสาว ย่อมไม่ต้องการให้พี่ใหญ่ของนางเป็นเช่นนี้ ไม่ต้องการให้พี่ใหญ่ของตนมีชีวิตอยู่อย่างไร้รสชาติและสลดท่ามกลางกาลเวลาอันยาวไกลในอนาคต

“เขาไม่ยอมก้าวเดินออกมาเอง ใครก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้” หลีชีเยยืมหัวเบาๆ กล่าวว่า “ความจริงแล้ว ขณะที่พี่ใหญ่ของเจ้าก้าวเดินบนสังฆกรรมเพื่อโลกนั้น เขารู้แล้วว่าตัวเองจะต้องเผชิญกับสิ่งใด และรู้ว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงอะไร ด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงได้มีการต่อสู้กับราชันเซียนเซียนหลี่ แต่ว่า ราชันเซียนเซียนหลี่กลับไม่ต้องการสังหารเขา เนื่องจากมันไม่มีความหมายใดๆ กับการสังหารคนหนึ่ง ที่หัวใจหยุดเต้นไปแล้ว ”

ครั้งนั้นพี่ใหญ่ได้พบกับเรื่องมหัศจรรย์ ได้สุดยอดสังฆกรรมของราชันเซียนมู่จ้าว เพื่อช่วยซ้ำ เขาตัดสินใจก้าวเดินบนเส้นทางสาย

นี้” ยวีไท่ลวินถึงกับหัวเราะด้วยความขมขื่น พี่ใหญ่ของนางเพื่อนางแล้ว เรียกได้ว่าเสียสละมากมายเหลือเกิน

ครั้งนั้น เขาเองได้คิดค้นสุดยอดสัจธรรมที่เป็นของตนได้ความจริงแล้ว สุดยอดสัจธรรมของเขานับว่ายอดเยียมมากแล้ว ครานั้นถือว่าเขาได้ก้าวออกจากสัจธรรมเปือโลกได้แล้ว แต่ทว่าท้ายที่สุด เขายังคงกลับไปยังสัจธรรมเปือโลก” หลี่ชียเอากล่าวว่า “สุดท้ายแล้ว การเลือกของเขาเหมือนเช่นราชันเซียนมู่จ้าว...”

“...ราชันเซียนมู่จ้าวเขาได้เป็นราชันเซียนแล้ว โชคชะตาของเขา ทักษะของเขาสูงกว่าพี่ใหญ่ของเจ้าเสียอีก เขามีความยอดเยี่ยมมากกว่าพี่ใหญ่ของเจ้าเสียอีก แต่ สุดท้ายแล้วเขายังคงกลับไปเดินบนสัจธรรมเปือโลก ทำเอาตัวเองนั้นกลายเป็นสวรรค์ทอดทิ้งนรกเปือหนาย” เมื่อหลี่ชียเอากล่าวมาถึงตรงนี้ ได้แต่ส่ายหน้าและยิ้มเฉือนๆ กล่าวไว้ว่า “นี่คือการเลือกของพวกเขาเอง ใครก็แก้ไขเปลี่ยนแปลงไม่ได้”

“เหตุใดราชันเซียนมู่จ้าวจะต้องเลือกเดินบนเส้นทางสายนี้? ” เขาได้มีเส้นทางของราชันเซียนแล้วนี่” ยวีไท่ลวินเองก็ไม่เข้าใจ

สำหรับผู้ที่ป็นราชันเซียนคนหนึ่งนับว่าปราศจากผู้ต่อกรแล้ว สัจธรรมของเขาเพียงพอที่จะสืบทอดชะตาฟ้าได้อยู่แล้ว เมื่อมีชะตาฟ้าแล้วราชันเซียนจะมีความแข็งแกร่งเพียงใด เส้นทางเช่นนี้ของราชันเซียนช่างปราศจากผู้ต่อกรเพียงใด

แต่ทว่า ในฐานะที่เป็นราชันเซียน สุดท้ายแล้วกลับละทิ้งเส้นทางป็นราชันเซียนของตน ถึงกับก้าวไปบนสัจธรรมเปือ

โลกที่ตนเองคิดค้นเอาไว้ก่อนหน้านี้ เป็นเรื่องที่คุณคนสุดจะจินตนาการได้

“ไม่รู้เหมือนกัน เกรงว่าเหตุผลที่แท้จริงคงไม่มีใครรู้ มีแต่การคาดเดาเท่านั้น” หลี่ซีย่หัวเราะ สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “บางคนเข้าใจว่า การที่ราชันเซียนมู่จ้าวทำเช่นนี้คงต้องการมีชีวิตอยู่ได้ยืนยาวขึ้น และก็มีคนคิดว่า การที่ราชันเซียนมู่จ้าวทำเช่นนี้เป็นวิธีการหลบเลี่ยงอย่างหนึ่ง แต่ว่า ข้ากลับไม่คิดอย่างนั้น เกรงว่าการที่ราชันเซียนมู่จ้าวทำเช่นนี้ไม่ใช่เพราะต้องการมีชีวิตอยู่ให้ยืนยาวมากขึ้น และไม่ได้ต้องการหลบเลี่ยง”

“แล้วเพื่ออะไร?” ยวีไท่จวินเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีย่ถึงกับนิ่งเงียบพักหนึ่ง สุดท้าย สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าก็ไม่รู้ บางที คำตอบสุดท้ายยังคงต้องถามตัวของราชันเซียนมู่จ้าวเอง เขาจะบอกกับผู้อื่นหรือไม่คงไม่อาจรู้ได้แล้วละ”

ตอนที่ 1603 อดีตของกัจจน

ยวีไต่ลวิจนถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ นางเองต้องการช่วยเหลือพี่ชายของตนมาก นางหวังว่าพี่ชายของตนจะมีเส้นทางชีวิตที่แตกต่าง

แต่ทว่า ในเรื่องนี้นางกลับจนปัญญา นางรู้ซึ่งหนทางที่จะช่วยเหลือพี่ชายของนางได้แม้แต่น้อย เนื่องจากยวีเจี๋ยฟงมีทักษะสูงกว่านางเสียอีก เรียกได้ว่าในด้านการบำเพ็ญเพียรนั้น ยวีเจี๋ยฟงมีประสบการณ์และความคิดที่ดีกว่านาง

ตัวของยวีเจี๋ยฟงเองยังไม่ยอมก้าวออกจากเส้นทางของตน ยวีไต่ลวิก็รู้เส้นทางที่จะช่วยเหลือเขาได้ สิ่งเดียวที่ทำให้สบายใจได้ก็คือ อย่างน้อยที่สุดยวีเจี๋ยฟงสามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกนานมาก

เหมือนดั่งที่หลี่ชียเอ่ได้พูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ เวลานี้ยวีเจี๋ยฟงได้ฝึกสัจธรรมเบือโลกไปถึงขั้นที่สวรรค์ทอดทิ้ง นรกเบือหน่ายเสียแล้ว เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้วคิดจะตายก็เป็นเรื่องยาก กระทั่งกล่าวได้ว่า ในแง่มุมหนึ่งเขาได้ออกจากขอบเขตความเป็นผู้บำเพ็ญตนไปแล้ว

“สิ่งนี้ได้แต่อาศัยตัวเขาเองแล้ว” ในขณะที่ยวีไต่ลวิทอดถอนใจอยู่นั้น หลี่ชียเอ่กล่าวว่า “บุคคลภายนอกยากจะช่วยเขาในด้านนี้ได้ ถ้าหากตัวเขาเองอยากจะทำเดินออกมา ยังคงมีโอกาสอยู่ เกรงว่าโอกาสในการเปลี่ยนแปลงแบบหักมุมเป็นอย่างไรนั้น มีเพียงตัวเขาเองที่รู้”

ยวีไต้จวินไม่สามารถพูดอะไรต่อไปได้อีก หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง นางเอ่ยกับหลี่ชียะว่า “ไต้เท้ากลับมาคราวนี้ต้องการเอาเมืองสมุทรสยบฟ้ากลับคืนรึ?”

“เอาเมืองสมุทรสยบฟ้ากลับคืน?” หลี่ชียะหัวเราะพลาบคายหน้าเบๆ และกล่าวว่า “ความจริงแล้ว ข้าไม่เคยคิดจะนำเอาเมืองสมุทรสยบฟ้ามาเป็นของตนเอง เมืองสมุทรสยบฟ้าคือเมืองสมุทรสยบฟ้า ข้าก็คือข้า เพียงแต่ข้าไม่ต้องการให้กู่จุนมาเป็นผู้นำของเมืองสมุทรสยบฟ้าเท่านั้นเอง ความจริง ใครจะมาเป็นผู้ปกครองยกเว้นกู่จุนแล้วข้าไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก”

ดวงตาทั้งสองของยวีไต้จวินถึงกับเพ่งตรงไปข้างหน้า เมื่อเอ่ยถึงชื่อของ “กู่จุน...” นางกล่าวว่า “กู่จุนจะไม่เลิกล้มความตั้งใจเด็ดขาด ผ่านมาถึงสามยุคแล้ว เขายังคงไม่ยอมละทิ้ง”

“สิ่งนี้ก็คือความยอดเยี่ยมของกู่จุน” หลี่ชียะถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “พูดตามตรงเลยนะ บางครั้งข้ารู้สึกเลื่อมใสใ้หนูนี้อยู่บ้างเหมือนกัน รู้ทั้งรู้ว่าข้าคือใคร รู้ทั้งรู้ว่าการเป็นศัตรูกับข้านั้นเท่ากับเอาไข่ไปกระทบกับหิน แต่ว่า เขาไม่ยอมวางมือเลย เขาดีดร้อนเช่นนี้แหละ ยังคงต้องการได้ขุมทรัพย์เหล่านั้นไปจากมือของข้า! ความละโมภโลกมากไม่เคยลดน้อยลงแม้แต่น้อย...”

“...โชคชะตาถูกตัดทิ้ง ถูกจับยึดตันท้ำ แต่ กู่จุนยังคงหลงมกมายไม่สำนึก ยังคงก้าวเดินต่อไปให้ถึงที่สุด ยังคงต้องการแย่งชิงขึ้นเหนือจากปากเสือ จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเช่นนี้จะบอกว่าไม่แกร่งยอมไม่ได้ เสียตาย จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเช่นนี้ของเขา

กลับไม่ได้นำมาใช้ไปในทางที่ถูกต้อง มิฉะนั้นละก็อนาคตของเขา
จะไร้ขีดจำกัด ต้องได้เป็นสุดยอดราชันเซียนคนหนึ่งแน่นอน”

ยวีไต้จวินพยักหน้ากับคำพูดลักษณะเช่นนี้ พรสวรรค์ของกู่
จุนเป็นสิ่งที่ไม่ปราศจากข้อสงสัย เขาได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสิบสุดยอด
อัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบันไซ้จะเป็นชื่อเสียงลอมปลอม
เสียชีวิต เขากลับทำลายตัวเองไปตลอดชีวิต

“เขารู้ว่าไต้เท้าจะไม่สังหารเขา ถึงได้ทำกำเริบเสิบสานถึงเพียง
นี้ กล้าหลงมกมายโดยไม่สำนึกเช่นนี้ “ไม่มีการร้องขอชีวิตจาก
ราชามังกรดำ เขากลายเป็นกองกระดูกไปนานแล้ว” เบื้องหลังใน
ครั้งครานั้นบุคคลภายนอกไม่รู้ แต่ยวีไต้จวินรู้เรื่องนี้ดี

“ราชามังกรดำสามารถร้องขอชีวิตให้เขาครั้งหนึ่ง “ไม่ได้
หมายความว่าข้าจะไม่ฆ่าเขาตลอดไป” หลี่ชีย่ย์มกล่าวเฉยเมยว่า
“ความอดกลั้นอดทนของข้ามีจำกัด เป็นตัวเขาเองที่ไม่รู้จักทะนุ
ถนอม คราวนี้หากเขายังคงทำผิดภายใต้มือของข้าต้องถูกสังหาร
โดยไม่มียกเว้น ต่อให้ราชามังกรดำพินคินชีพมาร้องขอชีวิตให้กับ
เขาก็ไม่ได้!”

ยวีไต้จวินเองก็พยักหน้าเสียบๆ กับเรื่องนี้ เรื่องที่กู่จุนถูกจับยึด
ตาน้ำในครั้งนั้น บุคคลภายนอกที่รับรู้เรื่องนี้มีอยู่ไม่มาก แต่ทว่า
นางที่อยู่ในฐานะขุนพลอันดับหนึ่งแห่งกองทัพมังกรดำย่อมรู้เรื่องนี้
ดีกว่าบุคคลภายนอก สมควรทราบว่ นางคือหนึ่งในผู้ปฏิบัติกา
รของเรื่องนี้

ยวีไต้จวินกล่าวว่า “เกรงว่ากู่จุนคงไม่ยอมละทิ้งแน่นอน” เรื่อง
ในครั้งนั้นนางรู้อย่างทะลุปรุโปร่ง สุดท้าย อาศัยการร้องขอของ

ราชามังกรดำ จึงทำให้กัจฉามีโอกาสได้กลับมา แต่ ตามที่นาง
เข้าใจในตัวของกัจฉา รู้ว่ากัจฉาเป็นคนที่ไม่ยอมละทิ้งอะไรง่าย ๆ

“ถูกต้อง” หลี่ซีเย่ยิ้มแต่กล่าวว่า “มิใช่รี? เวลานี้ศิษย์ของเขาที่
ชื่อเย่ฉิวโจวได้ควบคุมอำนาจทั้งหมดของเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้
แล้ว แม้ว่าเขาจะไม่ออกหน้า แต่เป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลังทั้งหมด
เย่ฉิวโจวก็แค่หมากรักตัวหนึ่งของกัจฉาเท่านั้นเอง”

“แม้ว่ากัจฉาจะยอดเยี่ยม ขอเพียงใต้เท้ามีคำบัญชา ข้าน้อย
ยินดีร่วมกับเหล่าขุนพลทั้งหลายจับตัวกัจฉามาให้ใต้เท้าได้ลงโทษ”

แม้ว่าราชามังกรดำจะคงไว้เพียงชื่อเท่านั้น แต่ ว่า ขุนพลเดมา
ยุคของราชันเซียนเซียนหลี่ ราชันเซียนหยินเทียนยังคงมีหลงเหลือ
อยู่

“ไม่” หลี่ซีเย่สายหัว กล่าวว่า “บุญคุณความแค้นนี้เกิดเพราะ
ข้า ก็ให้มันจบลงที่มือข้าก็แล้วกัน หากว่ากัจฉายังคงหลงมกมายไม่
สำนึกอีก ข้าจะลงมือจัดการด้วยตนเอง ถือว่าเป็นคำอธิบายนให้กับ
ราชามังกรดำ! ”

ยวีไท่จวินถึงกับต้องปลงอนิจจังว่า “หนึ่งในสิบสุดยอดอัจฉริยะ
บุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ความคิดชั่วแค้นของกัจฉาทำลายชั่ว
ชีวิต การได้รับการชี้แนะจากใต้เท้า มีราชามังกรดำคอยให้ความ
คุ้มครอง เดิมที่เขาสามารถกลายเป็นราชันเซียนที่ปราดเปรื่องคน
หนึ่งนับแต่อดีตถึงปัจจุบันได้ เสียตาย เขากลับต้องมาตกอยู่ใน
สภาพเช่นนี้”

ละโทษยวีไต่จวินที่ต้องปลงอนิจล้งขนาดนี้ก็ไม่ถูก เงื่อนไขของ กู้จุนในครั้งนั้นไมม่ใครสามารถเทียบเคียงได้ เขาเคยได้รับการ ชี้แนะจากอิกาทมิฬ แล้วยังมีสุดยอดผู้ยิ่งใหญ่อย่างมังกรดำคอย คุ่มครอง ตัวเขาเองก็มีพรสวรรค์ที่ไมม่ใครเทียบเทียมได้ ได้รับการ ยกย่องว่าเป็นหนึ่งในสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึง ปัจจุบัน ด้วยเงื่อนไขเช่นนี้คิดจะไมม่เป็นราชันเซียนก็คงยาก

เสียดาย กู้จุนกลับทำลายอนาคตที่สดใสไร้ขีดจำกัดของ ตนเองเพียงเพราะละโมภโลกมาก โชควาสนาถูกตัดทิ้ง และถูกจับ ไปถอดตาน้ำ สุดท้ายแล้วหากไมม่เป็นเพราะราชามังกรดำที่ร้องขอ ชีวิตให้ เขาคงศิระหหลุดออกจากป่าไปแล้ว!

หากไมม่เป็นเพราะความคิดชั่ววูบของกู้จุน เกรงว่าหลังสิ้นสุด ยุคของราชันเซียนเซียนหลี่แล้ว ผู้ที่เป็นราชันเซียนต่อมาไมม่ใช่ ราชันเซียนหยินเทียน หรือราชันเซียนท่าคงในยุคต่อมา หนึ่งใน สองสมัยนี้จะต้องมียุคหนึ่งที่เป็นของกู้จุน

เสียดาย ท้ายที่สุดแล้วกู้จุนก็ได้ทำลายตัวเองไปชั่วชีวิต พรสวรรค์ที่ล้ำเลิศปราศจากผู้เทียบเทียมถูกกักขังเอาไว้จนไมม่ สามารถใช้ประโยชน์อะไรได้

หลังสิ้นสุดยุคของราชันเซียนหยินเทียนแล้ว บางทีกู้จุนอาจ เคยมีแนวความคิด เขาอาจเคยคิดที่จะเป็นราชันเซียน บางที เขา จะอาศัยความเป็นราชันเซียนรูกกลับไต่เท้า” ยวีไต่จวินพูดขึ้นมา ช้าๆ ว่า “บางที ชาตินี้เขาก็เคยมีแนวคิดเช่นนี้เหมือนกัน”

“ราชันเซียนแล้วไง ต้อให้เขาเป็นราชันเซียน หากกล้าเป็น ศัตรูกับข้า ข้าก็จะทำลายเขาเช่นกัน” หลี่ซิเย่ก่สาวเฉยเมยว่า

“ความผิดในอดีตได้ถูกลบทิ้งไป แต่ว่า ความผิดที่เขาก่อขึ้นในยุคของราชันเซียนท่าคง เพียงพอที่จะทำให้เขามีชีวิตตายเสียดีกว่าอยู่อีก!”

“รู้หรือไม่ว่าเพราะอะไรข้าจึงยังไม่ลงมือจัดการฆ่าเขาเสีย หรือให้เขามีชีวิตตายเสียดีกว่าอยู่หรือไม่?” หลี่ชียเอ่กกล่าวท่าที่เรียบเฉย

“เนื่องจากราชามังกรดำ” ยวีไท่ลวินนิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง เอ๋ยขึ้นมาแผ่วเบา

“ถูกต้อง ราชามังกรดำได้ชิงเอาร่างจริงของข้ากลับมา เขาได้จ่ายค่าตอบแทนไป เขาเองก็รู้ว่าข้าจะไม่ปล่อยก๊วจุนเอาไว้แน่ หากถึงวันนั้นแล้วจริงๆ เขาหวังว่าข้าจะให้ก๊วจุนได้ตายอย่างสบาย ไม่เป็นเหมือนเช่นก่อนหน้าที่ตายเสียดีกว่าอยู่” หลี่ชียเอ่กอดถอนใจออกมาเบาๆ

เพื่อช่วยเหลือให้เขาได้ออกมา ราชามังกรดำได้แลกมาด้วยค่าตอบแทนอย่างแสนสาหัส สิ่งนี้ออกจากราชามังกรดำต้องการทดแทนบุญคุณแล้ว การกระทำของเขายังมีส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากก๊วจุน!

นับว่าราชามังกรดำได้ทำตามคุณธรรมและสัจจะจนครบถ้วนแล้ว ทั้งยังมอบความรักให้ถึงที่สุด เพื่อก๊วจุนเขาได้เสียสละมากเกินไปแล้ว” ยวีไท่ลวินถึงกับเอ๋ยขึ้นมา

“ในสายตาของราชามังกรดำ ก๊วจุนนั้นไม่คุ้มค่ากับการที่เขาต้องทำเช่นนี้ แต่ว่า เขาเคยรับปากพี่สาวของก๊วจุนว่าต้องดูแลเขาให้ดี ราชามังกรดำเคยให้คำมั่นสัญญาว่า ขอเพียงเขายังคงมีชีวิต

อยู่ กู้จุนก็จะต้องปลอดภัย ราชามังกรดำคิดว่าตัวเองนั้นติดค้ำนาง ด้วยเหตุนี้เอง จึงได้ร้องขอชีวิตให้กับกู้จุน” เมื่อหลี่ชียเอ๋ยมมาถึงตรงนี้แล้วได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

กู้จุนมีฐานะเป็นน้ำของราชามังกรดำ และก็คือญาติเพียงคนเดียวของนางในดวงใจของราชามังกรดำ ครั้งนั้นการตายของนางทำให้ราชามังกรดำตำหนิตัวเอง คิดว่าตัวเองติดค้ำนาง

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง ราชามังกรดำเคยรับปากนางว่า จะดูแลกู้จุนอย่างดี ขอเพียงเขายังมีชีวิตอยู่ เขาจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องขึ้นกับกู้จุนอย่างเด็ดขาด จะประกันความปลอดภัยให้กับกู้จุน!

เพราะราชามังกรดำเคยรับปากนาง จึงทำให้มีการร้องขอชีวิตต่ออภิกาหมิพหลังจากที่กู้จุนได้กระทำความผิด หาไม่แล้ว ต่อให้กู้จุนมีร้อยชีวิตก็ไม่เพียงพอ!

“ราชามังกรดำเป็นคนทีลั่นวาจาแล้วจะต้องทำได้” ยวีไต้จวินถึงกับทอดถอนใจเบาๆ ราชามังกรดำคือผู้ที่ได้รับการเคารพนับถือไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม กลับมีหน้าเช่นนี้ ไม่เพียงไม่สร้างชื่อให้กับเขาแล้วยังเป็นตัวถ่วงอีกด้วย

รอไว้ให้ข้าสังหารกู้จุนเสียก่อน ถือว่าเป็นการให้คำตอบกับราชามังกรดำ” หลี่ชียเอ๋ยก้าวท่าที่เฉยเมยว่า “เห็นแก่ราชามังกรดำ ข้าจะให้เขาได้ตายอย่างสบายๆ”

ยวีไต้จวินไม่พูดอะไรมากอีก นางรับรู้ได้ถึงความรู้สึกของราชามังกรดำ เหมือนดั่งเช่นตระกูลยวีของพวกเขาในเวลานี้ ลูกหลานไม่เอาไหน นางที่อยู่ในฐานะบรรพบุรุษก็ต้องใจสลาย

“ตระกูลยวีของข้าไม่รู้ว่าจะต้องย่อยยับด้วยน้ำมือของพวกสวะเมื่อไหร่” เมื่อคุยถึงเรื่องเช่นนี้แล้ว ยวีไท่จวินอดพูดขึ้นมาด้วยความหดหู่ไม่ได้

“มีบันไดเสียงสิบสองชั้น มีปืนใหญ่ลึงหวู่สิบแปดกระบอกอยู่ ทายาทรุ่นหลังถึงจะไร้ความสามารถเช่นใดก็ตาม ต่อให้ตระกูลยวีเสื่อมลง บุคคลภายนอกคิดจะทำลายบ้านตระกูลยวีก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เว้นแต่พวกเขารนหาที่ตาย ไปแห่เอาผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าทีแท้จริงเข้า มิฉะนั้นล่ะก็ บ้านตระกูลยวียังคงสืบทอดต่อไปได้เรื่อยๆ” หลี่ซีเยหัวเราะกล่าว

“นี่แหละคือจุดที่ข้าเป็นห่วง” ยวีไท่จวินยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่ “สวะพวกนี้ไหนเลยรู้ว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนย่อมมีคน คิดแต่ว่ามีบรรพบุรุษคอยคุ้มครองอยู่ ไม่ว่าใครก็ต้องให้เกียรติพวกเขา สามส่วน และด้วยสาเหตุนี้เอง ข้าจะไม่มอบปืนใหญ่ลึงหวู่สิบแปดกระบอกให้กับพวกเขา เพราะมันจะเป็นการทำร้ายพวกเขา”

“ที่พูดมากก็มีเหตุผล” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ถ้าหากพวกเขาได้เห็นถึงอาณาภาพของสิ่งนี้แล้ว เป็นความจริงที่พวกเขาต้องเข้าใจว่าไม่ว่าใครก็ไม่กล้ายุ่งกับพวกเขาแล้ว”

“ยายแก่ออย่างข้าไม่รู้ว่ายังมีชีวิตอยู่ได้อีกนานเท่าไร” ยวีไท่จวินยิ้มด้วยความขมขื่นว่า “จงหยิงก็คงมีเวลาอีกไม่มาก ตระกูลยวีในมือของพวกสวะเหล่านี้ไม่รู้ว่าสามารถดำเนินการไปได้อีกนานเท่าไร”

จงหยิงคือบุตรชายของยวีไท่จวิน หรือก็คือบรรพบุรุษยวีนั่นเอง

“โลกนี้ หากไม่มีอะไรให้หวังใย การมีชีวิตอยู่คือความเจ็บปวด
ทรมานอย่างหนึ่ง ต่อให้ฉันกว้างเอาไว้มากแค่ไหน” หลี่ชีย่ทอดถอน
ใจออกมา เข้าใจความรู้สึกของยวีไต้ฉวิน

ยวีไต้ฉวินถึงกับสลด กล่าวสำหรับนางแล้ว หลังจากที่สามมี
เสียชีวิตไป นางเองยืนดิรอนจนแก่ตาย แต่ว่า เพื่อลูกหลานแล้ว นาง
ได้แต่มีชีวิตอยู่ต่อไป

สิ่งนี้กล่าวสำหรับนางแล้ว การมีชีวิตอยู่เป็นความเจ็บปวด
ทรมานอย่างหนึ่ง

ตอนที่ 1604 ลูกหลานตระกูลยวี

หลีชีเยถึงกับนั่งเงิบบอยู่พักหนึ่ง นับแต่อดีตกาลจนถึงปัจจุบันที่ผ่านมา มีบรรพบุรุษสักกี่คนที่สามารถปล่อยวางเรื่องลูกหลานของตนได้ เนื่องจากเหตุนี้เอง ระดับจักรพรรดิเทพที่มีชื่อเสียงโด่งดังจำนวนไม่น้อยจึงเลือกที่จะพเนจร่างของตนแล้วฝังตัวเองเอาไว้ใต้ดิน มีชีวิตอยู่อย่างชนิดที่ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน ที่พวกเขาทำไปก็เพื่อให้ตนเองยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป อาศัยชื่อเสียงและกำลังความสามารถของตนคอยปกป้องทายาทลูกหลานรุ่นหลัง

“ลูกหลานทุกคนล้วนมีบุญตามลิขิต สุดแล้วแต่พวกเขาเถอะ” สุดท้ายหลีชีเยได้แต่พูดออกมาเช่นนี้

“ก็แค่หนึ่งถึงสองยุคนี้เท่านั้น ต่อก็แล้วแต่พวกเขาแล้วละ อนาคตยายเฒ่าอย่างข้าก็สมควรถูกฝังเอาไว้ใต้ดิน กลับกลายเป็นดิน” ยวีไต่จวินก็ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

กล่าวสำหรับนางแล้ว ตายเสียยังดีกว่ามีชีวิตอยู่ สิ่งนั้นจึงเป็นที่พึงที่สุดท้ายที่ดีที่สุดของนาง

“กาลเวลาแปรเปลี่ยนอยู่เสมอ” หลีชีเยยิ้มกล่าวว่า “บนโลกนี้ไม่มีอะไรอยู่คงกระพัน กองทัพมังกรดำสยบถึงสามยุคสมัย สุดท้ายก็ต้องปิดฉากลง” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เขาก็ต้องสะอื้นออกมาเบาๆ

“นั่นสิ นอกจากผู้ที่ติดตามการสู้รบร่วมกับราชามังกรดำแล้ว
ขุนพลเต๋มาที่ยังคงเหลืออยู่ก็ได้ละสังขารไปแล้ว ขุนพลเต๋มาที่ยัง
หลงเหลืออยู่บนโลกก็มีอยู่ไม่มากแล้ว” ยวีไต้จวินก็อดที่จะสะอื้น
ออกมาไม่ได้

เมื่อหวนคิดไปถึงครั้งนั้น กองทัพมังกรดำโด่งดังเช่นใด
ปราศจากผู้ต่อกรเพียงใด ต่อให้เป็นกองทัพราชันเซียนยังต้องอ่อน
ข้อให้

เรียกได้ว่า กองทัพมังกรดำติดตามราชามังกรดำสยบทั่วหล้า
ไปสามยุค ท่ามกลางกาลเวลาอันยาวนานของสามยุคใช้ว่าทุกคน
สามารถมีชีวิตอยู่ได้ยืนยาวถึงเพียงนั้น กล่าวได้ว่า กำลังทหารของ
กองทัพมังกรดำมีการผลัดเปลี่ยนมายุคแล้วยุคเล่า ขณะที่ขุนพล
ของกองทัพมังกรดำก็ผลัดเปลี่ยนมายุคแล้วยุคเล่าเช่นกัน

นับตั้งแต่ยุคราชันเซียนเซียนหลี จนถึงยุคราชันเซียนหยิน
เทียน สดท้ายยุคของราชันเซียนท่าคง ท่ามกลางยุคสมัยทั้งสาม
ยุคนี้ กองทัพมังกรดำได้ผลัดเปลี่ยนทหารไปเป็นจำนวนเท่าไร
อ่ำลาขุนพลไปแล้วจำนวนเท่าไร!

ยวีไต้จวินนั่นคือขุนพลที่อยู่ในยุคของราชันเซียนหยินเทียน
และเป็นขุนพลอันดับหนึ่งของยุคนั้น ครั้นถึงช่วงที่กำลังจะสิ้นสุด
ยุคของราชันเซียนหยินเทียน นางและสามีได้รับอนุญาตจากหลี
ซิเย่ให้ออกจากกองทัพมังกรดำกลับไปยังบ้านเกิดที่ตระกูลยวี

ขุนพลเช่นยวีไต้จวินลักษณะนี้มีอยู่ไม่น้อยในยุคของราชัน
เซียนเซียนหลี ยุคของราชันเซียนหยินเทียน กระทั่งยุคของราชัน
เซียนท่าคง ตามอายุขัยที่ล่วงเลยของพวกเขาเหล่านั้น พวกเขา

ทยอยกันลาออกจากกองทัพกลับไปยังภูมิลำเนาและปลีกตัวออกจากสังคม

แต่ทว่า ต่อให้ผู้นั้นแก่กล้าปานใดก็ตาม ก็ไม่อาจทนต่อกาลเวลาที่ล่วงเลยไปได้ หากไม่มีการผนึกร่างเอาไว้ใต้ดิน ต่อให้แข็งแกร่งเพียงใดก็ยากที่จะมีชีวิตอยู่ได้เกินกว่าหนึ่งยุคสมัย ด้วยเหตุนี้เอง บรรดาขุนพลที่ลาออกจากกองทัพไปจึงทยอยกันละสังขารไปจำนวนไม่น้อย เหลือมีชีวิตอยู่ในโลกเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

“เสียงและหน้าตาของเหล่าขุนพลยังคงอยู่” หลี่ซีเยถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ รู้สึกกดดันกุ่มอยู่บ้าง กล่าวว่ “เหล่าขุนพลทั้งหลายคงยากจะได้พบหน้ากันอีกแล้วละ”

ยวีไต้จวินก็พยักหน้าเบาๆ และรู้สึกหดหู่เช่นนี้เหมือนกัน หลังจากผ่านไปชั่วครู่ นางได้กล่าวว่า “ครั้งนั้นขณะที่ลาออกจากกองทัพ ภาพร่อยขุนพลที่ไต้เท้าไต้หวาดมากับมือยังคงเก็บรักษาอยู่ที่บ้านตระกูลยวี รอข้าน้อยไปนำมาให้ไต้เท้าไต้ชม”

“ภาพร่อยขุนพลนี้เนี่ยนะ” หลี่ซีเยถึงกับเผยรอยยิ้มออกมา พยักหน้าและกล่าวว่า “ก็ดี อาศัยสิ่งนี้มาปลอบประโลมใจก็ดีเหมือนกัน”

ยวีไต้จวินรีบลุกขึ้นและเดินเข้าไปภายในบ้านเพื่อหยิบเอาภาพร่อยขุนพลออกมา ครั้งนั้นขณะพวกเขาสองสามีภรรยาไปจากกองทัพมังกรดำนั้น หลี่ซีเยเคยวาดภาพร่อยขุนพลกับมือแล้วมอบให้พวกเขาสองสามีภรรยาไว้เป็นที่ระลึก

หลังจากที่ยวีไท่จวินเข้าไปด้านในแล้ว หลี่ซีเย่ลุกขึ้นยืนมองดูภาพบนฝาผนังที่อยู่บนผนังซ้ายขวาทั้งสองด้าน เป็นภาพสลักแต่ละภาพที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองและเสื่อมถอยของตระกูลยวีพวกเขา

แน่นอน ยวีไท่จวินสองสามีภรรยาในฐานะบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดของตระกูลยวี ย่อมถูกบันทึกอยู่ในประวัติของตระกูลยวีอยู่แล้ว พวกเขาสองสามีภรรยาจึงมีภาพและเรื่องราวที่กินพื้นที่ไปมาก ขอเพียงเป็นการศึกษาที่พวกเขาสองสามีภรรยาเคยร่วมด้วย ก็จะมีการบันทึกเอาไว้ได้อย่างละเอียด

หลี่ซีเย่ในเวลานี้ถึงกับมองจนเคลิ้มกับภาพฝาผนังแต่ละภาพที่เกี่ยวกับการศึกษาสงครามแต่ละสมรภูมิของสองสามีภรรยา ยวีไท่จวินอย่างเพลิดเพลิดด้วยความสนใจอย่างยิ่ง หันไฉนั้น เหมือนว่าได้หวนกลับไปยังห้วงเวลานั้น ภารกิจด้านการทหารที่เร่งรีบและยุ่งวุ่นวาย ออกศึกเหนือศึกใต้เกรียงไกรทั่วเก้าแดน มันคือยุคสมัยที่เจ็ดจรัส อย่างน้อยสำหรับกองทัพมังกรดำแล้วเป็นเช่นนั้น

ท่ามกลางกาลเวลาลักษณะเช่นนี้ กองทัพมังกรดำได้ครองความเป็นเจ้ามาถึงสามยุคสามสมัยเต็มๆ กระทั่งอาจกล่าวได้ว่าในบางแง่มุม กองทัพมังกรดำได้กลายเป็นชื่อที่ใช้แทนราชามังกรดำไปแล้ว

น่าเสียดาย หลังจากการศึกษาที่สะท้อนภาพของราชามังกรดำไปแล้ว เก้าแดนตกอยู่ในยุควิบากแห่งเต๋า นับจากนั้นเป็นต้นมา กองทัพมังกรดำก็หายไปแบบไร้ร่องรอย ไม่มีใครได้พบเห็นธงมังกรดำอีกเลย!

หลี่ชียเอต้องสะอื้นอยู่ไม่น้อย เมื่อมองดูภาพๆ นั้นที่อยู่ตรงหน้า เป็นภาพที่ราชามังกรดำได้ช่วยเหลือเขาให้ออกมา แลกมาด้วย ค่าตอบแทนที่สูงมาก แน่นอน เขาเองก็เข้าใจได้ในระดับหนึ่งว่า ราชามังกรดำทำไปก็เพื่อไถ่โทษให้กับกู่จุน!

ขณะที่หลี่ชียเอกำลังมองดูภาพบนฝาผนังด้วยความสนใจอย่าง ยิ่งอยู่นั้น ด้านนอกตำหนักปรากฏเสียงความเคลื่อนไหวเป็นระลอก ในเวลานี้เอง ปรากฏกลุ่มคนเดินเรียงหนึ่งเข้ามาภายในตำหนัก กลุ่มคนที่เดินเรียงแถวเข้ามามีทั้งผู้เฒ่าและผู้เยาว์ พวกเขาเดิน เรียงแถวเข้ามาอย่างเป็นระเบียบ เดินเข้ามาด้วยความเคารพนอบ น้อม

ผู้ที่เดินนำแถวศิษย์ตระกูลยวีเข้ามาก็คือบรรพบุรุษยวีที่มีผมสี เงินทั้งหัว ตามมาด้วยยวีลู่ นอกจากนี้ยังมีระดับบรรพบุรุษสำคัญๆ หลายคนของตระกูลยวี หลังจากนั้นก็จะป็นเจ้าบ้านตระกูลยวีและ กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ค่อนข้างโดดเด่น สำหรับผู้เยาว์ที่อ่อนเยาว์มาก ที่สุดก็จะมียวีวีเหลียนและยวีจันร่วมอยู่ในขบวนด้วย

วันนี้เป็นวันที่ยวีไท่จวินออกจากการกักตุน บรรพบุรุษยวีจึงได้ นำพาศิษย์ตระกูลยวีมากราบคารวะ เพื่อให้ผู้เยาว์ได้พบกับหวด บรรพบุรุษ ความจริงแล้ว กลุ่มคนรุ่นใหม่ของตระกูลยวีก็ไม่เคยได้ พบเห็นหวดบรรพบุรุษมาก่อน พวกเขาู้เพียงว่ามีหวดบรรพบุรุษ เช่นนี้อยู่เท่านั้นเอง แต่ไม่เคยได้พบเห็นกับตา แม้แต่เจ้าบ้าน ตระกูลยวีก็ไม่เคยพบมาก่อน

ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพอย่างยวีลู่ แต่เล็กจนโตจำนวนครั้งที่เขาได้พบกับทวดบรรพบุรุษแค่มือข้างหนึ่งก็นับได้ คนที่ได้พบทวดบรรพบุรุษมากที่สุดในตระกูลยวี่ก็คือบรรพบุรุษยวีแล้ว

“ใคร...” ครั้นบรรดาศิษย์ของบ้านตระกูลยวีเข้ามายังตำหนักแล้ว มองเห็นหลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่ตรงนั้นกำลังดูชมภาพผนังอยู่ ทำให้ศิษย์ทั้งหมดของบ้านตระกูลยวีต่างตกใจยิ่งนัก ยิ่งบรรพบุรุษยวีที่เป็นผู้นำด้วยแล้ว สีหน้าดูไม่สู้ดีเอาเสียเลย

สถานที่ตรงนี้เป็นสถานที่สำคัญของตระกูลยวี บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้ามาได้อยู่แล้ว เวลานี้คนผู้หนึ่งกลับปรากฏอยู่ที่ตรงนี้แบบไร้สัมเสียง กล่าวสำหรับบรรพบุรุษยวีที่รับผิดชอบความปลอดภัยสถานที่แห่งนี้แล้ว จะไม่ให้ตกใจยิ่งนักได้อย่างไร ทันใดนั้น ดวงตาทั้งสองของเขาส่งประกายเยือกเย็นออกมา ล้องเหม็งไปที่หลี่ชียเอ่อย่างไร้ลดละ

“เป็นเขานั่นเอง...” พลันที่ยวีจั้นมองเห็นหลี่ชียเอ่ ก็คล้ายดั่งแมวที่ถูกเหยียบหางเอาไว้ไว้อย่างนั้น ใบหน้าขาวซีด ซีไปที่หลี่ชียเอ่และร้องเสียงแหลมออกมา

ยวีจั้นถูกหลี่ชียเอ่อัดจนกลัว พลันที่เห็นหลี่ชียเอ่ถึงกับก้าวถอยหลังไปหลายก้าว แต่ เมื่อนึกถึงบรรดาบรรพบุรุษล้วนแล้วแต่อยู่ที่นี้ เขาเรียกความกล้ากลับใสและยึดอกขึ้นมา

“คนโหดอันดับหนึ่ง...” ทั้งบรรพบุรุษยวี และเจ้าบ้านตระกูลยวีถึงกับมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปมากที่สุดทีเดียว พวกเขาไม่คิดว่าหลี่ชียเอ่จะปรากฏตัวยังสถานที่แห่งนี้ แม้ว่าพวกเขาต่างรู้ว่าหลี่ชียเอ่พุ่งเป้า

มาที่ตระกูลยวีของพวกเขา แต่ว่า นึกไม่ถึงคนโหดอันดับหนึ่ง ถึงกับมาปรากฏตัวที่นี่

หลี่ซีเย่ไม่สนใจคนอื่น หันหลังกลับมา สายตาของเขาตกอยู่บนตัวของบรรพบุรุษยวี ยิ้มเฉยเมยแล้วกล่าวว่า “จงหยิงไข่ม้อย”

“ท่านคือ...” นาทีนี้ถึงคิ้วสีหน้าของบรรพบุรุษยวีที่เปลี่ยนไปมาก เนื่องจากชื่อจงหยิงเป็นชื่อของเขาเอง ผู้ที่อยู่รุ่นเดียวกันกับเขาและรู้จักชื่อของเขามืออยู่ไม่กี่คนเท่านั้น เวลานี้คนแปลกหน้าคนหนึ่งกลับสามารถเรียกชื่อเล่นของเขาออกมาได้ แล้วจะไม่ให้เขาต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปได้ อย่างไรก็ตามแล้ว

“เป็นอะไรกันไป?” ในเวลานี้เอง ยวีไท่จวินได้กลับออกมาจากการเข้าไปหยิบภาพวาดออกมา เอ่ยขึ้นช้าๆ เมื่อเห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า

“บรรพบุรุษ” ยวีจู่ทั้งตื่นเต้นทั้งหัวไหล่เมื่อมองเห็นยวีไท่จวิน จึงคุกเข่าก้มกราบกับพื้นทันที ตื่นเต้นจนร้องเสียงดังออกมาว่า “เหลนขอกราบคารวะท่านบรรพบุรุษ”

“ท่านบรรพบุรุษ...” บรรดาศิษย์คนอื่นๆ ที่ไม่เคยพบเห็นยวีไท่จวินมาก่อนต่างทยอยกันคุกเข่าลงกราบอยู่ตรงนั้น

มีเพียงบรรพบุรุษยวี หรือก็คือยวีจงหยิงที่จ้องมองหลี่ซีเย่อย่างตกตะลึง เขารู้สึกหวาดผวาอยู่บ้าง หันไถ่นั้น เขานึกถึงเรื่องบางเรื่องขึ้นมา

“ลุกขึ้นเถอะ” ยวีไท่จวินพยักหน้ากล่าว

ยวีจูงนำเหล่าศิษย์ลุกขึ้น ทุกคนนั่งเงยบออยู่ครู่หนึ่ง ยวีจูงอดที่จะ ล้องมองหल्लीเยอีกครั้ง รายงานด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ท่านบรรพ บุรุษ คนผู้นี้คือคน โหดอันดับหนึ่งแห่งยุค เขาพุ่งเป้ามาที่บ้าน ตระกูลยวีของเรา เขาได้ควบคุมพลังของบันไดเสียงสิบสอง ชั้นได้แล้ว”

“ท่านบรรพบุรุษ เป็นคนผู้นี้ที่น่าความอัปยศอดสูมาให้กับ ชื่อเสียงของตระกูลยวีขณะเดียวกัน เพื่อกระทบต่อตระกูลยวีของเรา เขายังได้บดขยี้กระดูกทั้งตัวของศิษย์ เป็นศิษย์ที่ไม่เอา ไหน ไม่สามารถปกป้องชื่อเสียงของตระกูลยวีเอาไว้ได้ ถูกเขาทำ ให้อับอายขายหน้า” ยวีจันที่มีปฏิภาณมองเห็นยวีจูงมีความคิด ต้องการเป็นศัตรูกับल्लीเย จึงนำเสนอหลักฐานเพิ่มเติมให้กับ คำพูดของยวีจูง เพื่อเพิ่มน้ำหนักในการโน้มน้าวให้มากขึ้น

แม้แต่ยวียวีเหลิยนเองก็รู้สึกตกใจยิ่งนัก นางไม่นึกไม่ฝันเลย ว่า คนโหดอันดับหนึ่งจะกล้าหาญชาญขนาดนี้ ถึงกับกล้าบุก รุกเข้ามาถึงเขตหวงห้ามของบ้านตระกูลยวี กล้าท้าทายต่อบรรพ บุรุษของพวกเขาที่อยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้า ได้ ออกจะใจกล้ามากเกินไปเสียแล้ว เท่ากับกินใจเสือตีหมีมาชัดๆ

“คนโหดอันดับหนึ่งไม่เห็นใครอยู่ในสายตา เข้าใจว่าตัวเองนั้น ปราศจากผู้ต่อกร ขอให้ท่านบรรพบุรุษลงมือดับความฮึกเหิมของ เขาลงเสีย เพื่อลงโทษที่เขาที่สร้างความอัปยศให้ตระกูลยวีพวกเรา ...” ยวีจันได้พบหน้าบรรพบุรุษเป็นครั้งแรก ต้องการสร้างภาพพจน์ ให้อยู่ในความทรงจำของบรรพบุรุษ จึงก้าวออกมาข้างหน้าอย่าง กล้าหาญ เล่าถึงความชั่วร้ายของल्लीเย

“หุบปาก ตบปาก!” ท่าทีของยวีไต้จวินพลันดูน่าเกรงขาม กล่าวเสียงจริงจังออกมา

เมื่อยวีไต้จวินพูดออกมาเช่นนี้ ยวีจั่นถึงกับงุนงง ความจริงแล้ว บรรดาศิษย์ที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับงุนงงอยู่เหมือนกัน ไม่นึกเลยว่าวันนี้ท่านบรรพบุรุษกลับจะปกป้องคนนอกคนหนึ่ง

“เพี้ยะ เพี้ยะ” เวลานี้ ยวีจงหยิงได้สติกลับมา จึงตบยวีจั่นไปสองขาด ตบจนเลือดกบปาก ใช้มือกดลงและกล่าวว่า “คุณเข่า”

เวลานี้ ยวีจั่นต้องคุกเข่าลงตรงนั้น โดยที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้

“ท่านแม่...” หลังจากที่ลงโทษยวีจั่นไปแล้ว ยวีจงหยิงจึงได้คารวะต่อยวีไต้จวินอย่างลึกซึ้ง แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม แม้เป็นเช่นนี้ก็ตาม เรายังคงรู้สึกหว่นไหวอยู่สามส่วน มองหน้าหลี่ชีย่ด้วยความหวาดผวา เนื่องจากเขาเดาอะไรได้บางอย่าง

“จงหยิง ขณะที่เจ้ายังเด็ก เจ้ายังจำการนั่งปลาวาฬชมตะวันที่เมืองสมุทรได้หรือไม่?” ยวีไต้จวินเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

ยวีจงหยิงถึงกับสะเทือนหัวน้ไหวในใจอย่างแรง ทั้งตระหนก ระคนความดีใจ ล้องมองหลี่ชีย่อย่างเหลือเชื่อ เมื่อได้สติกลับมาแล้ว รีบเร่งก้าวไปข้างหน้า แล้วคุกเข่าลงก้มกราบอยู่ด้านหน้าหลี่ชีย่ กล่าวว่่า “ข้าพเจ้านึกเลยว่า ยังสามารถได้เห็นหน้าท่านอีกครั้งขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ได้ให้การต้องรับ ขอได้โปรดลงโทษ...”

“ลุกขึ้นเถอะ ไม่รู้ไม่ผิด” หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ และกล่าวต่อยวีจงหยิง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1605 ผู้รับการคัดเลือก

ยวีจงหญิงลุกขึ้นยืนแล้วรู้สึกตื่นเต้นหัวน้ ไหวจนไม่สามารถควบคุมตนเอง เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่จะได้พบกับจอมปราชาญ์ในครั้งครานั้นได้อีกครั้งหนึ่ง

ครั้งนั้นเขายังเยาว์วัยมาก แต่ว่า เขายังจำได้ว่าจอมปราชาญ์เคยพาเขานั่งปลาวาฬออกทะเลเพื่อไปชมพระอาทิตย์ตก สมควรทราบว่ ในยุคสมัยเช่นนั้นจอมปราชาญ์อยู่ในฐานะผู้บงการเก้าแดน มีฐานะสูงส่ง การที่เขาได้รับโปรดปรานจากจอมปราชาญ์สาเหตุสำคัญมาจากผลงานที่ยอดเยี่ยมของผู้เป็นบิดามารดานั่นเอง

มาวันนี้ เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่า เรื่องราวผ่านมานั้นนานถึงเพียงนี้ จอมปราชาญ์ที่อยู่ในฐานะผู้บงการเก้าแดนถึงกับมาที่บ้านตระกูลยวีด้วยตัวเอง สิ่งนี้กล่าวสำหรับบ้านตระกูลยวีแล้ว นับว่าเป็นเกียรติยศอย่างยิ่ง!

เวลานี้ ยวีจู่และบรรดาศิษย์ของตระกูลยวีทั้งหมดต่างรู้สึกตะลึงงงกันไปหมด บรรพบุรุษยวีมีฐานะสูงส่งในตระกูลยวี เป็นถึงระดับจักรพรรดิเทพเก้าแดน มาวันนี้กลับคุกเข่าก้มกราบต่อคนโหดอันด่บหนึ่ง สิ่งนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว สร้างความสะเทือนหัวน้ ไหวเหลือเกิน

“พวกสวะทั้งนั้น มองเห็นแต่เรื่องเล็กน้อยไม่เห็นภาพใหญ่!”
ยวีไต้จวินกล่าวน่าเกรงขามว่า “มีตาแต่ไร้แวว!”

“ช่างเถอะ เรื่องนี้ก็ไม่โทษพวกเขา” หลี่ซีเยกลับไปนั่งเก้าอี้
ตามเดิม สายหน้าเบาๆ

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นเขาคงลงมือไปนานแล้ว แต่เห็นแก่หน้า
ของยวีไต้จวินแม้ยากจะโกรธก็โกรธไม่ลง หาไม่แล้ว เจกเช่นยวี
จั้นที่เป็นตัวประกอบเช่นนี้จะมาทำอวดดีต่อหน้าเขาได้นานเช่นนี้
ได้อย่างไร

ในเวลานี้ พวกของยวีจู้ไม่กล้าแม้กระทั่งหายใจแรง พวกเขา
ไม่สามารถรู้ถึงประวัติความเป็นมาของคนโหดอันดับหนึ่งได้
อย่างไรก็ตาม กระทั่งบรรพบุรุษของพวกเขายังให้ความเคารพนอบ
น้อมถึงเพียงนี้ ต่อให้พวกเขาโง่เขลามากกว่านี้ก็ต้องรู้ว่าประวัติ
ความเป็นมาของคนโหดอันดับหนึ่งนั้นยิ่งใหญ่

สำหรับยวีจั้นที่คุกเข่าอยู่ตรงนั้น ยิ่งถูกทำให้ตกใจจนขวัญหนี
ดีฝ่อ ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา และไม่กล้าพูดอะไรแม้แต่แอะ

ยวีไต้จวินถึงกับผิดหวังอยู่บ้าง เมื่อมองเห็นบรรดาลูกหลานแต่
ละคนที่ต่างก้มหน้าก้มตาอยู่ตรงนั้น ผู้ที่สามารถรับผิดชอบงาน
โดยลำพังคนเดียวมีน้อยลงทุกทีๆ ลูกหลานอกตัญญู รุ่นหนึ่งแย่
กว่าอีกรุ่นหนึ่ง

ขณะยวีจิงหยิงยังมีชีวิตอยู่ ยังพอจะทำโอบอุ้มตระกูลยวีเอาไว้
ได้ แต่ว่า หากยวีจิงหยิงแก่ชราลง ผู้ที่สามารถรับภาระใหญ่ก็มี
เพียงยวีจู้คนเดียวเท่านั้น ตระกูลยวีขนาดใหญ่อาศัยผู้ที่จะดูแลอยู่

เพียงแค่นี้ถึงสองคนเท่านั้น ตระกูลในลักษณะเช่นนี้คิดจะไม่
เสื่อมถอยก็คงยาก

กล่าวสำหรับยวีไต่จวินแล้ว นางเองก็จนด้วยเกล้า ไข่ว่า
ตระกูลยวีจะขาดแคลนทรัพยากร เพียงแต่ขาดศิษย์ที่มีพลังแฝงใน
ตัว ซึ่งพลังแฝงที่ว่านั้นใช่เป็นเพียงพรสวรรค์เท่านั้น

“พวกไม่เอาไหนทั้งนั้น วาสนาชั่วชีวิตถูกพวกเจ้าทำลายไป
โดยเปล่าประโยชน์!” ยวีไต่จวินว่ากล่าวลูกหลานที่อยู่ตรงหน้า
อย่างน่าเกรงขาม

พวกของยวีถูกลูกต๋าจันกั่มหน้าต๋า ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมา ไม่
กล้าแม้แต่หายใจแรงด้วยซ้ำ

“ใต้เท้า ท่านว่าพวกไม่เอาไหนพวกนี้ยังพอจะมีหวังหรือไม่?”
เวลานี้ ยวีไต่จวินได้เอ่ยกับหลี่ชีย่ขึ้นมา

ในสายตาของยวีไต่จวินมองว่า พูดถึงเรื่องบ่มฝึกผู้มี
ความสามารถ พูดถึงเรื่องการแยกแยะผู้มีความสามารถแล้ว ไม่มี
ใครสามารถเทียบได้กับหลี่ชีย่ นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน สุดยอด
บุคคลในหล้าที่ผ่านการบ่มฝึกด้วยมือของเขานั้นมีจำนวนนับไม่
ถ้วน

พวกยวีจู่ถึงกับสะท้อนถึงในทรวงเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แม้แต่
บรรพบุรุษของพวกเขายังให้ความเคารพคนโหดอันดับหนึ่งถึง
เพียงนี้ แสดงว่าประวัติความเป็นมาของคนโหดอันดับหนึ่งนั้นน่า
กลัวเหลือเกิน

“ข้าแน่แก่แล้ว สายตาฝ้าฟางไปหมดแล้ว ไม่อยากทำให้ลูกหลานผู้อื่นต้องเสียการ” หลี่ชียเอ๋ สายหน้าเบาๆ

เมื่อยวีไต้จวินได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ๋แล้วถึงกับทอดถอนใจเบาๆ ออกมา นางรู้ว่าลูกหลานเอกตัญญูเหล่านี้ไม่เข้าตาหลี่ชียเอ๋ มิฉะนั้นล่ะก็ หากได้รับความโปรดปรานจากหลี่ชียเอ๋แล้วทำการบ่มฝึกขึ้นมา ต้องมีอนาคตที่ไร้ขีดจำกัดอย่างแน่นอน

“ขึ้นมาคารวะต่อใต้เท้าทั้งหมดก็แล้วกัน” ยวีไต้จวินสั่งการต่อลูกหลานตระกูลยวีด้วยท่าทีเย็นชา นี่คือทางลงสุดท้ายที่นางสามารถคิดหาให้กับบรรดาลูกหลานเอกตัญญูได้แล้ว

พวกยวีจู่ไม่กล้าขัดคำสั่ง ต่างทยอยกันก้าวเดินขึ้นมาและคุกเข่าอยู่ตรงนั้น หลี่ชียเอ๋เพียงพยักหน้าเบาๆ โดยไม่ได้พูดอะไรออกมา

แม้แต่ยวีจงหยิงที่ยืนห้อยมืออยู่ข้างๆ เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ก็เข้าใจได้ว่า ลูกหลานพวกนี้หมดหวังเสียแล้ว ไม่เข้าตาหลี่ชียเอ๋

ยวีไต้จวินได้แต่ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา ขณะมองดูบรรดาลูกหลานที่คุกเข่าอยู่ กล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “พวกเจ้ามีทรัพยากรที่ดีขนาดนี้แล้ว หันมาดูพวกเจ้าเองซิ ที่พวกเจ้าฝึกนั้น ล้วนแล้วแต่ไร้สาระทั้งนั้น เทียบไม่ได้กระทั่งผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัด เคยชินกับการอยู่อย่างสุขสบาย ลืมไปแล้วหรือว่าตัวเองคือผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่ง! นึกว่าตัวเองเป็นคุณชายคุณหนูนะสิ!”

พวกของยวีจู่ถูกบรรพบุรุษสั่งสอนจนก้มหน้าก้มตาเต็มที่ ไม่กล้าส่งเสียงสักคำ

ยวีไท่จวินมองดูพวกของยวีจู่แล้ว กล่าวน่าเกรงขามว่า “เสี่ยว ลือเออร์ หลายปีมานี้ นับว่าเจ้ามีความพยายาม แต่ เจ้าขาด วิสัยทัศน์ กับลูกหลานก็รักมากเกินไป ไม่เข้มงวดในการสั่งสอน ทำให้พวกเขากลายเป็นคนชายที่หลบอยู่แต่บนหอคอยงาช้าง!”

คนที่ดำเนินนโยบายของบ้านตระกูลยวียังคงเป็นยวีจู่ บรรพบุรุษเช่นยวีจงหยิงที่อายุปุนนี้แล้ว โดยปรกติจะไม่ก้าวทำกิจการงาน

เมื่อยวีจู่ถูกบรรพบุรุษกล่าวตำหนิเช่นนี้ ได้แต่ก้มหน้าและกล่าวว่า “เหลนไร้ความสามารถ สร้างความเสื่อมเสียให้กับลูกหลานตระกูลยวี ขอท่านบรรพบุรุษโปรดลงโทษ”

“ต่อไปนี่ลงโทษเจ้าให้เป็นผู้ควบคุมการฝึกด้วยตนเอง” ยวีไท่จวินกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ตระกูลยวี จะปิดสำนัก ให้ใช้กฎกองทัพในการปกครองและฝึกศิษย์ทุกคน อย่างหนัก ใครที่ไม่ถึงระดับตามเกณฑ์ที่กำหนด ห้ามออกจากสำนักแม้เพียงครึ่งก้าว เพื่อไม่ให้้อบอายขายหน้าผู้คน!”

การที่ยวีไท่จวินต้องทำเช่นนี้ก็เพราะจนด้วยเกล้า กล่าวสำหรับศิษย์ตระกูลยวีแล้ว ลูกหลานตระกูลยวีไม่ได้ขาดแคลนเรื่อง ของทรัพย์สิน แต่พวกเขาขาดจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ศิษย์ตระกูลยวีมีความเป็นอยู่สุขสบายมากเกินไป กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ไม่ว่าต้องการสิ่งใดก็สามารถได้มาโดยง่ายดาย ทำให้พวกเขาใช้ชีวิตที่เลิศหรู มีฐานะที่สูงส่งมาก

ด้วยสาเหตุนี้เอง ทำให้จิตของลูกหลานตระกูลยวีฟุ้งซ่าน ยากที่จะต้านกับความยั่วยวนภายนอกได้ ยากจะสงบจิตเพื่อฝึกฝน

อย่างหนัก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่
แข็งแรงแรงพอ!

ในมุมมองของยวีไต่จวินมองว่า สิ่งที่ศิษย์ตระกูลยวีวิชาดไปก็
คือจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่เข้มแข็ง เนื่องด้วยสาเหตุนี้เอง จึงทำ
ให้เรื่องแรกที่น่าจะทำก็คือปิดบ้านตระกูลยวี แล้วอาศัยกฎเหล็ก
มาทำการขัดเกลาศิษย์ภายในสำนัก

“ແหลນຮັບຄຳສັ່ງ” ຍວີລູ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າແລະຊຸກເຂົ້າກັມກຽບ

ยวีไต่จวินมองดูยวีจั้น กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “แม้ว่าเจ้า
จะอ่อนวัยโง่เขลา แต่ ฝึกวิชาได้งูๆ ปลาๆ เท่านั้น ได้แต่อาศัย
ชื่อเสียงของบรรพบุรุษไปอวดเบ่ง ลงโทษตัดเบี้ยหวัดเจ้าเป็นเวลา
สามสิบปี ไปรับการฝึกอย่างหนัก ณ หุบเขาจมน้ำเป็นเวลาหนึ่ง
ร้อยปี เพื่อขัดเกลาความลุ่มหลงของเจ้า!”

สีหน้าของยวีจั้นพลันขาวซีด การลงโทษในลักษณะเช่นนี้
สำหรับคุณชายอย่างเขานั้น เรียกได้ว่ารับไม่ได้จริงๆ แต่ทว่า เขาก็
ไม่กล้าขัดขืน ก้มกราบกับพื้นและกล่าวว่า “ศิษย์ยินดีรับโทษ”

ยวีไต่จวินส่งเสียงนำเกรงขามออกมาเมื่อมองเห็นลูกหลานที่
อยู่ตรงหน้า ต้องทอดถอนใจภายในใจเบาๆ ไม่ว่าผู้อาวุโสคนใดก็
ตาม ย่อมต้องรักในลูกหลานของตนเองอยู่แล้ว แต่ว่า ด้วยกระแส
ความลุ่มหลงเช่นนี้ของตระกูลยวี นางไม่อาจไม่เข้มงวด

“ໄຕ້ເຫ້ ໃນບຣຣດາສີຊີຍ໌ຂອງຕຣະກູລຍວີ ທ່ານເລືອກສັກຄນດີໄໝ?”
ในที่สุด ยวีไต่จวินจ้องมองหลี่ชีย่และเอ่ยขึ้นมา

การที่ยวีไท่จวินพูดลักษณะเช่นนี้ออกมาอีกครั้ง เท่ากับเป็นการบากหน้าขอความช่วยเหลือจากหลี่ชียเอ่แล้ว จะอย่างไรเสีย ศิษย์คตระกูลยวีของพวกเขาไม่เข้าตาหลี่ชียเอ่เลย มาครั้งนี้ยวีไท่จวินยอมเสียหน้า หวังเพียงหลี่ชียเอ่สามารถลงมือชี้แนะลูกหลานของตระกูลยวีสักคนหนึ่ง

ยวีไท่จวินเองก็เข้าใจดี นางจึงไม่คาดหวังว่าหลี่ชียเอ่จะชี้แนะศิษย์ของตระกูลยวีทุกคน แต่หากว่าสามารถชี้แนะให้กับศิษย์ของตระกูลยวีสักคน กล่าวสำหรับตระกูลยวีแล้วมันก็คือความหวังหนึ่งเหมือนกัน

ยวีไท่จวินรู้ว่า หากสามารถได้รับการบ่มพักจากหลี่ชียเอ่สักที ต่อให้คนๆ นั้นแย่เพียงใดก็ตามก็มีโอกาสก้าวหน้าได้เหมือนกัน

กล่าวสำหรับตระกูลยวีในเวลานี้ของพวกเขาแล้ว เรียกได้ว่าไร้ผู้สืบทอด ยวีจงหยิงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นานนัก ขณะที่ยวีลู่ก็มีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินหนึ่งยุค ดังนั้น อย่างน้อยที่สุด ตระกูลยวีของพวกเขาจำเป็นต้องได้กลุ่มคนรุ่นใหม่สักคนที่สามารถดำเนินกิจการภายในสำนักได้เพียงลำพังคนเดียว

สิ่งนี้ก็คือสาเหตุที่ยวีไท่จวินบากหน้าขอความช่วยเหลือจากหลี่ชียเอ่ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม กล่าวสำหรับตระกูลยวีของพวกเขาแล้ว นับเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนัก

หลี่ชียเอ่ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ กับคำร้องขอของยวีไท่จวิน หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นหลี่ชียเอ่ยอมชี้คร้านจะไปยุ่งกับเรื่องเช่นนี้อยู่แล้ว แต่นี้เป็นคำร้องขอของขุนพลเก่า เขาไม่อาจไม่ให้เกียรตินาง

หลี่ซีเยได้แต่มองดูบรรดาลูกหลานของตระกูลยวีที่อยู่ในเหตุการณ์ สุดท้าย เขาทอดถอนใจออกมาเบาๆ สายตาไปตกอยู่ที่ยวียวีเหลียน ซีไปทีนางแล้วกล่าวว่า “เลือกนางก็แล้วกัน”

ยวียวีเหลียนที่คุกเข่าอยู่ถึงกับตะลึงงันเมื่อได้รับการคัดเลือกโดยหลี่ซีเย นางไม่เคยคาดคิดเลยว่าตนเองจะได้รับการคัดเลือกจะอย่างไรเสียนางไม่ได้เป็นมิตรกับหลี่ซีเยเลย เวลานี้ถึงกับเหม่อลอยอยู่ตรงนั้น

“เจ้าเข้ามานี่” ยวีไท่จวินถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าหลี่ซีเยเห็นด้วยแล้ว จึงกวักมือเรียกยวียวีเหลียน

ยวียวีเหลียนรู้สึกงงๆ อยู่บ้าง แต่ยังคงเดินเข้าไปหาและคุกเข่าอยู่ตรงนั้น กล่าวว่า “ยวีเหลียนคารวะท่านบรรพบุรุษ”

“นี่คือบททดสอบที่มีต่อเจ้า เจ้าจะยินดีหรือไม่?” ยวีไท่จวินเอ่ยขึ้นมาช้าๆ “เจ้าจำเป็นจะต้องตัดสินใจเด็ดขาด จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่มั่นคงยังมีโอกาสทำให้มันหนักแน่นขึ้นมาใหม่ ที่สำคัญก็คือเจ้ามีปณิธานในสิ่งนี้หรือไม่”

ยวีไท่จวินจ้องมองดูยวียวีเหลียน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เส้นทางสายนี้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าไม่ราบเรียบ เจ้าจะต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมาย ต้องเผชิญหน้ากับการตัดสินใจมากมาย ต้องเผชิญกับความเจ็บปวด แต่ทว่า หากเจ้าสามารถก้าวเดินไปได้เรื่อยๆ ขอเพียงเจ้าสามารถทำให้จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรมั่นคง เจ้าต้องได้พบกับเส้นทางที่โชติช่วงชัชวาล”

“ข้า ข้า ข้า...” ยวียวีเหลียนถึงกับออกอาการล่งเลขึ้นมา
ปรารถนาจะได้มันมาอยู่บ้าง แต่ก็อยากถอยหนืออยู่บ้าง

เวลานี้ ยวีลู่ถึงกับร้อนรนแทนยวียวีเหลียนเมื่อมองเห็นสภาพ
เช่นนี้แล้ว นี่คือโอกาสที่หาได้ยากยิ่งมาก แม้แต่ระดับจักรพรรดิ
เทพเช่นเขายังไม่ได้รับโอกาสเช่นนี้ ขณะที่ยวียวีเหลียนสามารถ
ได้รับโอกาสเช่นนี้ นับว่าเป็นฟ้าประทานโอกาสมาให้แล้ว

ในเวลานี้ ยวีลู่ถึงกับร้อนรนขึ้นมา ไม่รู้ว่านางล่งเลด้วยเรื่อง
อะไร

“ลูกเอ๊ย เจ้ายังมีอะไรที่ปล่อยวางไม่ได้รึ?” ยวีไท่จวินคือ
ระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนชั้นหน้าได้ มีเรื่องอะไรที่นางไม่
เคยพบเจอมาก่อน นางเอ่ยขึ้นอย่างเชื่องช้า

“ข้า...” ยวียวีเหลียนอ้าปากทำท่าจะพูด แต่ กลับพูดไม่ออก

“เพราะหลงอ้าวเทียนแห่งพรรคเซียนเหินอย่างนั้นรึ?” ในใจ
ของยวีลู่พลันเข้าใจทันที จึงชี้หน้าเสียงแผ่วเบาออกมา

“ข้าไม่รู้” ยวียวีเหลียนหน้าแดง ถึงกับก้มหน้าลง

ยวีลู่ยอมเข้าใจในเรื่องนี้ เนื่องจากก่อนหน้านี้ ตระกูลยวีของ
พวกเขา ก็ยินดีให้มันเป็นไป แต่ สถานการณ์เวลานี้เปลี่ยนไป เขา
กลับต้องการให้ยวียวีเหลียนรั้งอยู่ที่นี้มากกว่า จะอย่างไรเสียมันมี
ความสำคัญอย่างยิ่ง หลังจากที่ยวียวีเหลียนได้รับการบ่มฝึกแล้ว

“ไอ้หนูของพรรคเซียนเหินไม่คู่ควรกับเจ้า ต่อให้เจ้าต้องการ
แต่งงานออกไป กล่าวสำหรับเจ้าแล้วจะไม่มีจุดจบที่ดี” ยวีไท่จวินกล่าว
ราดน้ำเย็นบนใบหน้ากำลังใจลูกหลานของตน

“ท่านบรรพบุรุษ...” ยวียวีเหินถึงกับร้องออกมาคำหนึ่ง แต่
ก็ไม่ว่าจะพูดอย่างไรดี

ตอนที่ 1606 ทางเลือกของยวีวีเหเลียน

ขณะที่ยวีวีเหเลียนอ้าปากกำลังจะพูด ยวีวูร์รีบกล่าวว่า “เรียนท่านบรรพบุรุษ ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินคือผู้สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณณ์ หนึ่งในตัวเลือกผู้จะเป็นราชันเซียนที่แข็งแกร่งที่สุดของยุคปัจจุบัณ รวมจุดเด่นของห้าราชันเซียนในตัว ยากจะหาผู้ใดเทียบเทียม” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว แอบชำเลืองดูหลี่ซิเย่ทีหนึ่ง ไม่กล้ากล่าวมากความอีก

“ตัวเลือกราชันเซียนที่แข็งแกร่งที่สุดอะไร ล้วนแล้วแต่เป็นการยลบุปผากลางสายหมอก ยลจันทรากลางสายชล” ยวีไต้จวินกล่าวจริงจังว่า “ต่อให้พรรคเซียนเหินสำเร็จกายเซียนเหินชั้นสมบูรณณ์ ก็ต้องเหลว”

ผู้เยาว์อาจไม่รู้ แต่ ยวีไต้จวินรู้เรื่องนี้อย่างทะลุปรุโปร่ง ผู้เป็นราชันเซียนได้มีการซึ่ขาดเป็นที่แน่นอนแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้สืบทอดพรรคเซียนเหินอะไรนั่น กายเซียนชั้นสมบูรณณ์ หรือหาได้ยากในยุคนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นความล้มเหลวทั้งสิ้น ท้ายที่สุดล้วนแล้วแต่เป็นความฝันที่ไม่อาจเป็นจริงได้เท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ยวีไต้จวินในฐานะขุนพลอันดับหนึ่งแห่งกองทัพมังกรดำยังมีความชัดเจนว่า ผู้ที่แย่งชิงชะตาฟ้ากับหลี่ซิเย่จะมีจุดจบเช่นใด ต่อให้มีชาติกำเนิดมาจากพรรคเซียนเหิน มันก็แค่โครงกระดูกโครงหนึ่งบนเส้นทางที่ปราศจากผู้ต่อกรของหลี่ซิเย่เท่านั้น

ยวิยวีเหเลียนกัมหน้าสนิท เรื่องที่นางชอบพอลงอ่าวเทียนเป็น เรื่องที่คนในตระกูลและผู้อาวุโสต่างรู้ดี เพียงแต่ทุกคนไม่พูด ออกมาเท่านั้น เวลานี้ถูกหีบยกขึ้นมาเอ๋ยถึง ย่อมทำให้ภายในใจ ของหญิงสาวรู้สึกเหนียมอายอยู่บ้าง

ยวีไต้จวินล้องมองดูยวิยวีเหเลียน กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “เรื่อง ความสัมพันธ์ของผู้เยาว์ ความจริงข้าไม่ควรก้าวก่าย แต่ที่เจ้า ชอบเขานั้น เป็นความรักที่เต็มไปด้วยความสุขของคนทั้งสอง หรือ ว่าเจ้าเองไปรักเขาข้างเดียวล่ะ?”

พลันที่ยวีไต้จวินกล่าวคำๆ นี้ออกมา ร่างกายของยวิยวีเหเลียน ถึงกับสั่นเทิ้มที่หนึ่ง แน่นอนเรื่องที่นางชื่นชอบลงอ่าวเทียนนั้น หลงอ่าวเทียนไม่รู้อยู่แล้ว เป็นเพียงการแอบหลงรักเงียบๆ ของนาง เองเท่านั้น ไม่เคยได้แสดงเปิดเผยออกไป

การเปลี่ยนแปลงของยวิยวีเหเลียนย่อมไม่สามารถรอดจาก สายตาของยวีไต้จวินไปได้ นางเอ๋ยขึ้นมาเชื่องช้าว่า “เช่นนี้แล้ว แสดงว่าเป็นการรักเขาข้างเดียวล่ะสิ”

ใบหน้าของยวิยวีเหเลียนออกจะขาวซีดอยู่บ้าง นางไม่กล้าพูด อะไรออกมา ได้แต่กัมหน้าสนิท

“ข้าจะวิเคราะห์เรื่องนี้ให้กับเจ้า” ยวีไต้จวินกล่าวอย่างเชื่องช้า ว่า “ในเมื่อเขาเป็นผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน รวมจุดเด่นห้า ราชนเซียนไว้บนตัว ทั้งยังเป็นผู้สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ มี คุณหนู องค์หญิงจำนวนเท่าไรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินที่พร้อมโผ เข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของเขา แม้ว่า ลูกหลานตระกูลยวีของข้าก็ ไช้จะเป็นผู้ที่มองตัวเองไร้ค่า แต่ที่ เจ้าสมควรรู้ตัวเองดีว่า พูดถึง

พรสวรรค์ รูปโฉมแล้ว เจ้าสามารถแข่งชิงกับบรรดาหญิงสาวสูงศักดิ์หรือองค์หญิงได้หรือไม่? เจ้าสามารถทำให้ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินโปรดปรานเจ้าได้หรือไม่?”

ยวียวีเหลียนก้มหน้าลงต่ำมากขึ้นกว่าเดิมอีก เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของยวี่ไต้ฉวิน ภายในใจของนางเองก็เข้าใจเป็นอย่างดี แม่นางจะมีเงื่อนไขที่ไม่เลวนัก แต่ทว่า ผู้หญิงในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินที่มีเงื่อนไขดีกว่านางก็มีอยู่มาก ไม่แน่ว่าจะไปหลงอ้วเทียนจะถูกใจนาง ด้วยเหตุนี้เองทำให้นางไม่กล้าเอ่ยความในใจต่อหลงอ้วเทียนตลอดมา

“ต่อให้เจ้ามีโอกาสได้แต่งเข้าพรรคเซียนเหิน ด้วยสติปัญญาของเจ้า ด้วยรูปโฉมของเจ้า เกรงว่าเป็นภรรยาบ่อยก็ยิ่งฝืนๆ ยิ่งนัก ศิษย์เช่นเจ้าในพรรคเซียนเหินมีมากจนนับกันไม่ถ้วนไม่ไหว” คำพูดของยวี่ไต้ฉวินเฉียบขาดยิ่งนัก “เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำไมพรรคเซียนเหินจะต้องแต่งงานกับเจ้า? อย่างดีที่สุดก็แค่ตระกูลยวีของพวกเราจะมีอิทธิพลอยู่บ้างในมหาสมุทรอุดร บรรพบุรุษของเจ้ายังพอมีคุณค่าที่จะหลอกล่อใช้ได้บ้าง นอกเหนือจากนี้แล้ว เกรงว่าพรรคเซียนเหินคงไม่เห็นคุณค่าของตระกูลยวี และไม่เห็นคุณค่าของเจ้าอย่างมากที่สุดก็แค่หลอกล่อใช้ตระกูลยวีเท่านั้นเอง”

ร่างกายของยวียวีเหลียนถึงกับสั่นเต็มขึ้นมา เมื่อได้ยินคำพูดที่เฉียบขาดของบรรพบุรุษที่ชี้ออกมาให้เห็น หญิงสาวทุกคนจะมากหรือน้อยย่อมต้องมีความฝืนอยู่บ้าง จะมากหรือน้อยก็ต้องมีความเพื่อฝืนอยู่บ้าง

เวลานี้ ถูกคำพูดที่เฉียบขาดของบรรพบุรุษชื้อออกมาให้เห็น มันเป็นเรื่องที่โหดร้ายยิ่งนัก ฉับพลันก็ได้ทำลายความเพื่อฝันเส้นสุดท้ายที่มีอยู่ในใจของหญิงสาวคนหนึ่งหมดสิ้นในทันที

เวลานี้ หน้าของยวียวีเปลี่ยนซีดเผือด ก้มหน้าลงสนิท นางถึงกับจับมือทั้งสองของตนไว้แน่น พยายามไม่ให้ร่างกายของตนต้องสั่นเทาอีก

“ความรักชายหญิงเป็นเรื่องปรกติของมนุษย์ ไม่มีอะไรควรคู่แก่การไปวิจารณ์และตัดสิน” ยวีไต่จวินเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “แต่ว่า เจ้าอายุยังน้อย ยังไม่เคยพบเห็นโลกที่แท้จริง ยังไม่เคยพบเห็นความเจิดจรัสของสวรรค์ที่แท้จริง”

บรรดาศิษย์ตระกูลยวีถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ ทั้งหมดตั้งใจฟังทุกๆ คำพูดของยวีไต่จวิน

ยวีไต่จวินจ้องมองดูยวียวีเปลี่ยน แล้วกล่าวว่า “พรสวรรค์ของเจ้านับว่าใช้ได้ แต่ เจ้ามีเงื่อนไข ขอเพียงเจ้าสามารถตัดสินใจเด็ดขาดเพื่อขัดเกลาลิขิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเจ้าให้มั่นคงแข็งแรง เจ้าจะมีชีวิตที่แตกต่างในอนาคต เมื่อเจ้าก้าวเดินไปถึงจุดนั้นแล้ว เจ้าสามารถมีชีวิตอยู่ได้กว่าหมื่นปี กระทั่งหลายหมื่นปี ขณะที่เจ้ามีอายุถึงหนึ่งพันปีนั้น เจ้ายังคงมีอายุน้อย...”

“...ขณะที่เมื่อถึงเวลานั้น ขณะที่เจ้ายืนอยู่บนจุดสูงสุดของหลักสวรรค์ วิสัยทัศน์ด้านชีวิตของเจ้าก็จะกว้างไกลมากยิ่งขึ้น หากถึงเวลานั้นจริง เจ้าจึงจะรู้ว่าบนโลกนี้ยังมีสิ่งที่น่าตื่นเต้นกว่าเจ็ดล้านมากกว่านี้ ในเวลานี้ เจ้าจึงสามารถรู้จักกับมังกรและหงส์ที่

เป็นอัจฉริยะบุคคลมากกว่า มีเพียงให้ถึงวันนั้นแล้ว เจ้าจึงรู้จักตัวเองได้อย่างแท้จริงว่าต้องการอะไร!”

คำพูดของยวีไต้ลวินหนักแน่นลึตรงใจ บรรดาศิษย์ของตระกูลยวีล้วนแล้วแต่ฟังจนนิ่งเงียบ

แม้แต่ยวีลูเองก็ทอดถอนกายในใจเบาๆ เขาที่อยู่ในฐานะจักรพรรดิเทพนั้นว่ามีประสบการณ์ เข้าใจถึงความหมายที่แตกต่างกันในคำพูดของบรรพบุรุษ ครั้งนั้นเพราะความไม่เข้าใจ จึงทำให้เขาประสบความสำเร็จช้า ล่วงเลยถึงปัจฉิมวัยจึงสำเร็จระดับจักรพรรดิเทพ อย่างไรก็ตาม การยืนอยู่ระดับจักรพรรดิเทพแล้วมองดูโลกใบนี้ จะเห็นได้ว่ามันแตกต่างโดยสิ้นเชิง

เกรงว่าหากยืนมองโลกนี้ขณะอยู่ที่ระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ คงเป็นอีกรูปแบบหนึ่ง ส่วนจะเป็นรูปแบบเช่นใดนั้น เขาไม่กล้าจะคิด

ภายในใจของยวีลูเข้าใจเป็นอย่างดีว่า ยวียวีเหลียนคือกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีความหวังมากที่สุดของตระกูลยวีพวกเขา ที่สำคัญมากไปกว่านี้ก็คือ หากว่านางได้รับการบ่มฝึกจริงๆ ละก็ ย่อมมีอนาคตที่ไร้ขีดจำกัด

“เวลานี้หากเจ้าตัดความสัมพันธ์ออกไป มันจะทำให้เจ้าได้เลือกเดินบนเส้นทางที่แตกต่างจากคนอื่นๆ!” ยวีไต้ลวินเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าต้องการเป็นผู้หญิงบุคลุชนธรรมดาคนหนึ่ง หรือเป็นยอดฝีมือที่หัวเราะมองดูเค้าแดน? อยู่ที่การเลือกของเจ้า!”

ยวีรวีเหลียนที่มีใบหน้าขาวซีด หลังจากผ่านการต่อสู้ภายในใจแล้ว สุดท้าย ยวีรวีเหลียนกัดฟันกำหมัดแน่น กล่าวด้วยท่าที่หนักแน่นมั่นคงว่า “เรียนท่านบรรพบุรุษ ศิษย์ยินดีรับการขัดเกลา! ยินดีรับการสอนสั่ง!”

“ดีมาก” ยวีไว่ไท่จวินมองดูยวีรวีเหลียน สุดท้ายจึงพยักหน้าอย่างวางใจ ท้ายสุด นางมองไปที่หลี่ชียเอ๋อถามว่า “ได้เท่าคิดว่าจะอย่างไร?”

“ข้าอยู่นานไม่ได้ ห่างจากวันที่ต้องไปจากคงไม่นานแล้ว” หลี่ชียเอ๋อสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “หากจะให้ข้าเป็นผู้ชี้แนะบ้างคงเป็นไปได้แล้วละ ลูกหลานของตระกูลยวีไว่ให้เจ้าเป็นผู้ถ่ายทอดคงเหมาะสมที่สุดแล้ว ตามความเห็นของข้า นางเหมาะที่จะฝึก ‘ตำราเห่า’ อนุญาตให้เจ้าถ่ายทอด ‘ตำราเห่า’ ให้กับนาง

การที่หลี่ชียเอ๋อไม่สามารถชี้แนะด้วยตนเองได้ ทำให้ยวีไว่จวินรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง แต่ทว่า เมื่อได้ฟังคำของหลี่ชียเอ๋อแล้ว นางรู้สึกดีใจอีกครั้ง

คนข้างกายของหลี่ชียเอ๋อล้วนมีข้อตกลงกันไว้ เคล็ดลับวิชาที่หลี่ชียเอ๋อถ่ายทอดให้ นั้น บางอย่างพวกเขาสามารถถ่ายทอดให้กับลูกหลานได้ บางอย่างไม่อนุญาตให้มีการถ่ายทอดต่อ

บุคคลอื่นอาจไม่รู้จักร “ตำราเห่า” คือเคล็ดลับวิชาประเภทไหนกัน ขณะที่นางซึ่งเคยฝึก “ตำราเห่า” มา นางย่อมรู้ดีกว่าใครๆ ถึงความแข็งแกร่งของเคล็ดลับวิชานี้ เวลาที่ หลี่ชียเอ๋ออนุญาตให้นางถ่ายทอดให้กับยวีรวีเหลียน ย่อมไม่ต้องสงสัยว่านี่คือเรื่องดีเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่ง

“ยังไม่รีบขอขอบคุณใต้เท้าอีก โชคชะตาเช่นนี้ คนอื่นอยากได้แต่ไม่ได้” ยวีไท่จวินสั่งการกับยวีวีเหฺลียนทันที

เมื่อยวีวีเหฺลียนได้สติกลับมา จึงรีบโค้งคารวะอย่างงามต่อหลี่ชียเอ อ้าปากจะพูด แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดว่าอย่างไร

“ไม่ต้องมากพิธี” หลี่ชียเอโบกมือเบาๆ เหยยขึ้นช้าๆ ว่า “วาสนาเช่นนี้มาจากความพยายามไขว่คว้าของบรรพบุรุษเจ้า อย่าทำให้บรรพบุรุษเจ้าต้องผิดหวังก็พอ”

“คะ...” สุดท้าย ยวีวีเหฺลียนได้แต่กล่าวคำแผ่วเบาออกมาคำหนึ่ง

“นับจากวันนี้เป็นต้นไป เจ้าอาศัยอยู่สวนหลังบ้านนี้ มีข้าเป็นผู้ชี้แนะการฝึกให้กับเจ้า” ยวีไท่จวินสั่งการกับยวีวีเหฺลียน

สิ่งนี้กล่าวสำหรับยวีไท่จวินแล้ว อย่างน้อยที่สุดคือความหวังด้วยอายุขนาดนี้ของนางไม่สามารถชี้แนะศิษย์ทั้งหมดของตระกูลยวีได้ นางทำได้แค่เน้นบ่มฝึกขึ้นมาสักคนหนึ่ง อย่างน้อยที่สุดไม่ทำให้ตระกูลยวีไร้ผู้สืบทอด

ยวีวีเหฺลียนโค้งคารวะอย่างงาม ไม่กล้าพูดอะไรอีกต่อไป สำหรับเจ้าบ้านยวีนั้นรู้สึกดีใจกับบุตรสาวของตน สามารถได้รับการบ่มฝึกจากบรรพบุรุษ เป็นการบ่งบอกว่าบุตรสาวของเขาจะได้เป็นผู้สืบทอดดูแลบ้านตระกูลยวีต่อไป ฐานะในอนาคตของบุตรสาวไม่ว่าผู้ใดก็ยากจะสั่นคลอนได้

“ทั้งหมดแยกย้ายกันไป” สุดท้าย ยวีไท่จวินได้สั่งการออกไป “จงหยิงอยู่ต่อ”

บรรดาศิษย์ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างล่าถอยกันไป เมื่อได้รับคำสั่งจากยวีไต่จวิน มีเพียงยวีจงหยิงเท่านั้นที่คงอยู่ที่ตรงนี้

หลังจากที่บรรดาศิษย์ตระกูลยวีได้ล่าถอยออกไปแล้ว อารมณ์ที่ตื่นเต้นของยวีจงหยิงยังคงยากที่จะสงบลง ศิษย์คนอื่นๆ ไม่รู้ว่าผู้ที่ตนเองเผชิญหน้าคือใคร แต่ทว่า ยวีจงหยิงกลับรู้ดี เขารู้ว่าที่ตนเองเผชิญหน้าอยู่นั้นคือผู้บงการแห่งเก้าแดน ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุด ผู้คนในโลกล้วนแล้วแต่ไม่มีสิทธิ์รับรู้ถึงฐานะของเขา

“ข้าน้อยไม่นึกไม่ฝันเลยว่า สามารถพบจอมปราชญ์อีกครั้ง...”
ยวีจงหยิงกล่าวด้วยความตื่นเต้นยิ่งต่อหลี่ชียเอ่อีกครั้งหนึ่ง

“ความจำเ้านับว่าดีนัก ตอนนั้นเจ้าเพิ่งจะเริ่มหัดพูดเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวขึ้นมา

ยวีจงหยิงหัวเราะแห้งๆ ทีหนึ่ง แม้ว่าเขาจะมีอายุมากแล้ว มีอายุอยู่มาอย่างยาวนาน เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่แล้ว ยังคงเหมือนเด็กคนหนึ่ง เขายิ้มแห้งๆ กล่าวว่า “จอมปราชญ์คือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะผู้ที่ข้าต้องแหงนหน้ามองมากที่สุดชั่วชีวิต”

“เด็กคนนี่ไม่เคยลืมนิดเดียวเลย ขณะยังอยู่ในวัยหนุ่มเคยร้องจะเข้าร่วมกองทัพมังกรดำ เป็นเพราะตาเฒ่าไม่อนุญาต” ยวีไต่จวินส่ายหน้าและยิ้มกล่าว

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีต ยวีจงหยิงถึงกับยิ้มเจื่อนๆ ทีหนึ่ง “กองทัพมังกรดำสยบมาสามยุค ราชามังกรดำคือผู้ได้รับการเคารพสูงสุดมาสามยุค ยิ่งจอมปราชญ์ปกครองอดีตถึงปัจจุบันแล้ว

ข้าเคยวาดฝันว่าวันหนึ่งสามารถไปอยู่ในกองทัพมังกรดำ นำทหารออกศึก”

“โชคดีที่บิดาเจ้าไม่อนุญาต หาไม่แล้ว ข้าไม่สามารถให้คำตอบกับบิดามารดาเจ้าได้ ตระกูลยวีมีต้นกล้าลักษณะเช่นเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น หากมีอะไรเกิดขึ้น ข้าจะมองหน้าขุนนางผู้สร้างคุณูปการเช่นบิดามารดาเจ้าได้อย่างไร” หลี่ชียิ้มกล่าว

“ลูกหลานไม่เอาไหน” ยวีไต่ลื่นได้แต่ทอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง กล่าวว่ “ไม่เช่นนั้นแล้วก็จะปล่อยให้ลงหญิงไปขัดเกลาที่กองทัพมังกรดำบ้าง”

แม้ว่ายวีไต่ลื่นสองสามีภรรยาไม่ได้มีเพียงยวีลงหญิงที่เป็นบุตรเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่ทว่า ที่เข้าทำจริง ๆ คงมีเพียงยวีลงหญิงเพียงคนเดียวเท่านั้น เนื่องเพราะเหตุนี้เอง บรรดาพี่สาวพี่ชายน้องสาวน้องชายของยวีลงหญิงจึงพากันทยอยตายจากไปก่อนเนื่องจากทักษะอ่อนด้อย

ตระกูลยวีจึงมีต้นกล้าลักษณะเช่นนี้เพียงหนึ่งเดียว ผู้สืบทอดที่สามารถดำเนินกิจการโดยลำพังคนเดียว ดังนั้น สามีของยวีไต่ลื่นจึงไม่อนุญาตให้ยวีลงหญิงเข้าร่วมในกองทัพมังกรดำ เพื่อป้องกันไม่ให้ตระกูลยวีไร้ผู้สืบสกุล

ตอนที่ 1607 เกี้ยวตองสมรสกัน

ระหว่างที่หลีชีเย่เป็นแขกอยู่ที่ตระกูลยวีนัน พลันมหาสมุทรอุดรมีข่าวออกมาว่า เมืองสมุทรสยบฟ้าจะมีการเกี้ยวตองสมรสกันขึ้น โดยลือชู้หญิงเจ้าเมืองเมืองสมุทรสยบฟ้าจะแต่งงานกับหลงอ้าวเทียน ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน! ลือชู้หญิงจะได้พบกับหลงอ้าวเทียน เพื่อหารือร่วมกันเรื่องการเกี้ยวตองสมรสกัน สถานที่พบอยู่ที่พื้นที่ของพรรคเซียนเหินในมหาสมุทรอุดร

พลันที่ข่าวนี้ถูกแพร่ออกมา ได้สร้างความฮือฮาไปทั่วหล้า ก่อนหน้านั้นเคยมีข่าวลือเรื่องเมืองสมุทรสยบฟ้าจะมีการเกี้ยวตองสมรสกันกับพรรคเซียนเหิน แต่ทว่า ข่าวลักษณะเช่นนี้ส่วนใหญ่มาจากแหล่งอื่นๆ ที่แพร่ออกมา ไม่ได้รับการประกาศอย่างเป็นทางการจากเมืองสมุทรสยบฟ้า และพรรคเซียนเหินแต่อย่างใด

ดังนั้น ก่อนหน้านี้แม้ว่าจะมีผู้คนจำนวนมากที่เชื่อในเรื่องนี้ แต่ก็มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่มีท่าทีเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เวลานี้ ข่าวดังกล่าวได้รับการประกาศและยืนยันอย่างเป็นทางการจากเมืองสมุทรสยบฟ้า และพรรคเซียนเหินทั้งสองฝ่าย

เมื่อเป็นเช่นนี้ การเกี้ยวตองสมรสระหว่างเมืองสมุทรสยบฟ้ากับพรรคเซียนเหินจึงไม่เป็นเพียงการคาดเดาที่เป็นข่าวลือเท่านั้น แต่เป็นเรื่องที่จริงแท้แน่นอนเสียแล้ว

เมื่อยามที่ข่าวเรื่องดังกล่าวถูกแพร่ออกมา จึงทำให้สะท้อน
หวั่นไหวไปทั่วหล้า และเป็นที่ยึดอาไปทั่ว

“ในที่สุด สองผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคก็ตัดสินใจเลือกที่จะร่วมมือกัน
แล้ว” แม้แต่ปฐมบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งเมื่อได้ข่าวนี้
แล้วยังคงต้องเหม่อลอย

ขอเพียงเป็นผู้ที่พอมีประสบการณ์บ้างก็รู้ได้ว่า เมื่อใดที่พรรค
เซียนเหินเกี้ยวตองสมรสกับเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้วจะเกิดผลอะไร
ขึ้นมา!

การร่วมมือกันระหว่างผู้ยิ่งใหญ่เป็นการบ่งบอกถึงปราศจากผู้
ต่อกร หนึ่งนั่นคือหนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียน อีกหนึ่งคือผู้ได้รับการ
เคารพสูงสุดมาสามยุค เมื่อไหร่ที่สองสำนักนี้ร่วมมือกัน ในโลกนี้
ยังมีสำนักใด บุคคลใดสามารถสั่นคลอนต่อพันธมิตรลักษณะ
เช่นนี้ได้?

เว้นแต่ราชชั้นเซียนยังคงมีชีวิตอยู่ มิฉะนั้นแล้ว ไม่ว่าจะใครลงมือ
ไม่ว่าสำนักใดลงมือก็ตาม ก็ไม่สามารถสั่นคลอนมันได้ ความเป็น
พันธมิตรลักษณะเช่นนี้หากสำเร็จลุล่วงเมื่อไร ย่อมครองความเป็น
เจ้าทั้งเก้าแดน!

พรรคเซียนเหินหลุดออกจากเก้าแดนนานถึงสามยุค เมื่อ
ปรากฏตัวอีกครั้งจึงเป็นความจริงที่พวกเขาต้องการพึ่งพาอาศัย
สำนักที่ได้รับการเคารพสูงสุดอย่างเมืองสมุทรสยบฟ้า การที่สำนัก
แข็งแกร่งร่วมมือกับสำนักแข็งแกร่งด้วยกัน ต่างฝ่ายต่างพึ่งพา
อาศัยกันและกัน บนโลกใบนี้ ไม่มีพันธมิตรร่วมที่แข็งแกร่งและ
สมบูรณ์แบบมากไปกว่านี้อีกแล้ว” ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพรุ่น

อ่าวโสเมื่อได้ยินข่าวนี้แล้ว ยังต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อไหร่ที่พันธมิตรลักษณะเช่นนี้ร่วมมือเป็นผลสำเร็จ ในเก้าแดนจะไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานพวกเขาได้ ไม่ว่าจะสำนักใดก็อย่าได้หวังไปต่อกรกับพวกเขาอีกเลย!

ที่แสดงปฏิกิริยาออกมามากที่สุดคงหนีไม่พ้นบรรดาสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากที่อยู่ในมหาสมุทรอุดร การปรากฏตัวของพรรคเซียนเหินในมหาสมุทรอุดรก็เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการเห็นอยู่แล้ว เวลานี้ ยังจับมือกับเมืองสมุทรสยบฟ้าอีก ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองดำรงอยู่ในมหาสมุทรอุดรเช่นนี้ มันเป็นการบีบอัดช่องว่างแห่งความอยู่รอดของบรรดาสำนักเจ้าลัทธิทั้งหมดที่ตั้งอยู่ในมหาสมุทรอุดรให้แคบลงไปอีก

การเป็นพันธมิตรของสองผู้ยิ่งใหญ่ เป็นการบ่งบอกว่าทุกอย่างในมหาสมุทรอุดรล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับพวกเขา สำนักเจ้าลัทธิทั้งหมดในมหาสมุทรอุดรจะต้องเชื่อฟังคำจากเมืองสมุทรสยบฟ้าและพรรคเซียนเหิน มิฉะนั้นละก็ พวกเขาสามารถทำให้สำนักใดสำนักหนึ่งกลายเป็นเถ้าธุลีไปภายในชั่วข้ามคืน

บรรดาสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรไม่ต้องการเห็นสถานการณ์เช่นนี้ แต่ที่ว่า ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้!

ยามที่ข่าวนี้ถูกแพร่สะพัดออกมาแล้วก็มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่คุ้ยกันอย่างออกรสออกชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ยังต้องการพูดคุยถึงเรื่องนี้ มุมมองที่พวกเขาพูดถึงไม่ได้พูดถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการจับมือเป็นพันธมิตรต่อกันของ

สองผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขาพูดคุยกันถึงแง่มุมของความสัมพันธ์ส่วนตัว
ของชายหญิง

“การเป็นพันธมิตรระหว่างกันของเทพธิดาสยบฟ้า กับหลงอ่าว
เทียน? มันคือคู่สร้างคู่สมกัน เป็นกึ่งทองใบหยก ไม่มีอะไร
เหมาะสมมากไปกว่านี้อีกแล้ว” กลุ่มคนรุ่นใหม่ยินดีที่ได้เห็นการ
เกี่ยวดองสมรสในลักษณะเช่นนี้ โดยเฉพาะผู้ที่เลื่อมใสต่อหลงอ่าว
เทียน ยิ่งมีความรู้สึกว่ามีอะไรเหมาะสมมากไปกว่าการเกี่ยวดอง
สมรสเช่นนี้อีกแล้ว

“ได้ข่าวว่า ขณะที่เทพธิดาสยบฟ้าอยู่ที่เมืองร้อยเมืองบูรพา
เคยใกล้ชิดอยู่กับคนโหดอันดับหนึ่งมากที่สุดทีเดียวระหว่างอยู่ที่หอวิ
ฟ้า เคยมีข่าวว่าเทพธิดาสยบฟ้ากับคนโหดอันดับหนึ่งมี
ความสัมพันธ์เป็นคู่รักกันนะเนี่ย” และมีคนสาระเนขึ้นมา

“ฮิ แม้ว่าคนโหดอันดับหนึ่งจะมีความฮึกเหิมที่รุนแรง และม
ีความแข็งแกร่งจริง แต่ว่า ยุคนี้เป็นยุคที่วากันด้วยชาติกำเนิด คน
โหดอันดับหนึ่งมีชาติกำเนิดมาจากสำนักโบราณสี่เหยียน มันก็แค่
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น ขณะที่หลงอ่าวเทียนนั้นต่างกัน หลง
อ่าวเทียนมีชาติกำเนิดเป็นพรรคเซียนเหิน มีสายเลือดของราชัน
เซียน ทั้งยังรวบรวมจุดเด่นห้าราชันเซียนเอาไว้ในตัว ชาติกำเนิด
สูงส่ง เรียกได้ว่าปราศจากผู้เทียบเทียม หาใช่มนุษย์ปุถุชนธรรมดา
เช่นหลี่ซีเยสามารถเทียบเคียงได้...” ผู้บำเพ็ญตบถอนุรักษนิยม
กล่าวด้วยท่าทีดูแคลน

“...ด้วยชาติกำเนิดอันสูงส่งของเทพธิดาสยบฟ้า แน่نون ย่อม
ต้องคู่กับหลงอ่าวเทียนที่มีความเป็นกษัตริย์หนึ่งไม่เป็นสองรองใคร

ที่เป็นบุรุษผู้สูงส่งอยู่แล้ว หลีซียะเป็นเพียงผู้ที่ร่ำรวยขึ้นมาในช่วง
ข้ามคืนเท่านั้น ต่อให้โชควาสนาสูงส่งมากกว่านี้ก็ไม่คู่ควรกับ
เทพธิดาสยบฟ้าที่มีชาติกำเนิดเช่นนี้”

มีผู้ที่ไม่สบอารมณ์กับผู้บำเพ็ญตนที่มีลักษณะมองตนเองว่า
สูงส่งกว่าคนอื่น โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เลื่อมใส
ในตัวของหลีซียะ จึงได้กล่าวว่า ชาติกำเนิดสูงส่งแล้วไง ฮี คนโหด
อันดับหนึ่งเหยียดหยามผู้ที่ถือว่ามีชาติกำเนิดอะไรนั่น กล้าเป็น
ศัตรูกับเขา ต่อให้เป็นบุตรราชันเซียน บุตรราชันเซียนเขาก็จับ
เชือดตั้งโกหรือสุนัข ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง”

“นั่นนะสิ” ผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัดจำนวนมากที่มีชาติกำเนิดเป็น
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาจึงมีศัตรูร่วมกัน กล่าวว่า “มีชาติกำเนิดสูงส่ง
แล้วเก่งนักริ ข้างกายของคนโหดอันดับหนึ่งไม่เคยขาดผู้หญิงอยู่
แล้ว ผู้หญิงสูงศักดิ์ องค์กรหญิงที่มีฐานะสูงส่งจำนวนเท่าไรที่ต่างยินดี
แต่งงานกับคนโหดอันดับหนึ่ง เช่น เทพธิดาเหมย ไปเลี่ยนเสิน
พวกนางใครบ้างที่ไม่ได้มีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียน
พวกนางล้วนแล้วแต่ยินดีติดตามคนโหดอันดับหนึ่งเหมือนกัน...”

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่มาจากสำนักขนาดเล็ก โดยเฉพาะ
ผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัด พวกเขาเกลียดที่สุดก็คือ การได้ยินคำพูด
ลักษณะวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องชาติกำเนิดสูงส่งจากผู้บำเพ็ญตนที่มี
ชาติกำเนิดจากสำนักเจ้าลัทธิเหล่านี้ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว
การวิพากษ์วิจารณ์เช่นนี้เป็นการทำให้พวกเขาต้องอับยศอดสู

ขณะที่สำนักโบราณสี่เหยียนเป็นสำนักที่เสื่อมลงแล้ว การที่หลี
ซียะมีชาติกำเนิดเป็นสำนักโบราณสี่เหยียน ผู้บำเพ็ญตนจาก

สำนักขนาดเล็กจำนวนมากมองว่า ความสำเร็จของหลี่ซีเยเป็นการตอบโต้กลับอย่างหนึ่งของบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยเหล่านี้ สิ่งนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขาถือเอาหลี่ซีเยเป็นความภาคภูมิใจ อาศัยหลี่ซีเยเป็นเกียรติ!

“ข้าก็รู้สึกเช่นนั้น อาศัยผลงานของคนโหดอันดับหนึ่ง ผู้หญิงมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง เทพธิดาหรือองค์หญิงอะไรนั้น เขาก็ก้มมือตามอารมณ์ออกไปก็ได้แล้ว” มีผู้บำเพ็ญตนที่กล่าวด้วยความไม่พอใจออกมาว่า การที่เทพธิดาสยบฟ้าแต่งงานกับหลงอ้าวเทียนก็แค่เป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างสำนักทั้งสองเท่านั้น ไม่แน่ว่านางอาจจะไม่ได้ชอบหลงอ้าวเทียนเลย เกรงว่าคนที่นางชอบยังคงเป็นคนโหดอันดับหนึ่งที่เรียนหนังสือด้วยกันสมัยอยู่ที่หอวิถิฟ้า จะอย่างไรเสีย คนโหดอันดับหนึ่งจึงจะเป็นความรักครั้งแรกของเทพธิดาสยบฟ้า...”

จากการถกเถียงกันเช่นนี้ที่เพิ่มความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายนำมาซึ่งข่าวชุบชิบต่างๆ นานาขึ้นที่มหาสมุทรอุดร เมื่อลือกันถึงที่สุดแล้ว หลายคนบอกว่าเทพธิดาสยบฟ้าและคนโหดอันดับหนึ่งได้มีการหมั้นหมายกันเองก่อนหน้านั้นแล้วตั้งแต่เมื่อครั้งอยู่ที่หอวิถิฟ้า เวลานี้ที่นางจะแต่งงานกับหลงอ้าวเทียนเป็นเพียงทำเพื่อผลประโยชน์ของสำนักเท่านั้น และถูกบรรพบุรุษของสำนักบีบบังคับ นางจึงยอมแต่งงานกับหลงอ้าวเทียน

“ฮึ ข้าได้ยินมาว่า คนโหดอันดับหนึ่งจะไปชิงตัวเจ้าสาวที่พรรคเซียนเหิน เขาจะต้องแย่งเอาเทพธิดาสยบฟ้ากลับคืนมาแน่นอน” ไม่รู้ว่าเป็นการปล่อยข่าวอย่างลับๆ จากผู้บำเพ็ญตนคน

ไหน และไม่รู้ว่ามีจุดประสงค์อะไร หรือต้องการแก่งทำให้มันดู
ลึกลับ สรุปก็คือ ขาวนี้ถูกแพร์ออกไปอย่างรวดเร็ว

“ซิงตัวเจ้าสาว เรื่องจริงรึ?” หลายคนรู้สึกตะลึงเมื่อได้ยินขาว
เช่นนี้

“จริงแท้แน่นอน ลองคิดดูนะ คนโหดอันดับหนึ่งเป็นใคร? เขา
เคยกลัวใครมาก่อนรึ? กล่าวสำหรับเขาแล้วพรรคเซียนเหินนับเป็น
ตัวอะไร หลงอ้าวเทียบนับเป็นตัวอะไร เมืองสมุทรสยบฟ้า นับเป็นตัว
อะไร! หลงอ้าวเทียบถึงกับหาญกล้าแย่งชิงผู้หญิงของเขา เขาไม่
ทำลายพรรคเซียนเหิน ไม่ได้แล้วละ ทำให้คนโหดอันดับหนึ่งต้อง
โกรธ ไม่แน่มันแค่เมืองสมุทรสยบฟ้าก็ถูกทำลายไปในครา
เดียวกันนี้แหละ!” คนที่ได้ยินขาวนี้พูดยืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะ
พรรคพวกที่อยู่ข้างๆ

มีคนทีแก่งปล่อยขาวเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากที่ได้ขาวนี้
ต่างรู้สึกว่ามันมีเหตุผล ทุกคนต่างรู้ดีถึงอารมณ์ของคนโหดอันดับ
หนึ่ง ใครกล้าขวางทางของเขา ซ่าไม่มีละเว้น ใครกล้าเป็นศัตรูกับ
เขา ซ่าไม่มีละเว้น!”

นับตั้งแต่คนโหดอันดับหนึ่งเข้าสู่ยุทธภพเป็นต้นมา เขาเคย
กลัวใครอย่างนั้นรึ? โลกนี้ไม่มีเรื่องใดที่เขาไม่กล้าทำ เวลา
นี้ หลงอ้าวเทียบบังอาจแย่งชิงผู้หญิงของเขา หากเขาไม่พลิกพรรคเซียน
เหินจนคว้านับเป็นเรื่องแปลก

“คนโหดอันดับหนึ่งจะต้องจัดการพลิกพรรคเซียนเหินจนคว้านับ
แน่นอน!” บรรดาบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากใน
มหาสมุทรอุดรล้วนแล้วแต่ยินดีที่ได้เห็นเรื่องราวพัฒนาไปใน

ทิศทางเช่นนี้ ทุกคนล้วนแล้วแต่จนวนด้วยเกล้ากับเรื่องการเกี่ยวดอง
สมรสระหว่างกันของพรรคเซียนเหิน กับเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่
หากว่าในเวลานี้คนโหดอันดับหนึ่งกระโดดเข้ามาทำเรื่องให้ปวน
มันคือสิ่งที่ทุกคนอยากจะได้เห็น

เมื่อข่าวนี้ถูกลือกันจนเดือดปุดๆ ในมหาสมุทรอุดรนั้น ช่ง
เซี่ยะหมิงหวางพลันได้ข่าวนี้ก็นำข่าวนี้ไปรายงานต่อหลี่ซีเย่

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มๆ นิดหนึ่งเท่านั้น เมื่อได้ยินข่าวการเกี่ยวดอง
สมรสของเมืองสมุทรสยบฟ้าและพรรคเซียนเหิน

“เกรงว่าคงเป็นการบีบบังคับท่านเจ้าเมืองให้ตอบตกลงเรื่อง
การแต่งงานครั้งนี้ เพราะอำนาจของเจ้าเมืองถูกล่อยแพไปแล้ว” ช่ง
เซี่ยะหมิงหวางกล่าวด้วยความกังวล

“มีข้าอยู่ทั้งคน เล่ห้กลเล็กๆ ของกู่จุนใช้การอะไรไม่ได้” หลี่
ซีเย่ยิ้มกล่าวท่าทีเรียบเฉยออกมา

ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้แต่พยักหน้าเงิบๆ อาศัยกำลังของนาง
เองไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ หากจะเปลี่ยนแปลงคงต้องหวัง
พึ่งหลี่ซีเย่เสียแล้ว

เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้ว ช่งเซี่ยะหมิงหวางล่องมองดูหลี่ซีเย่อัปปาก
เหมือนจะพูด แต่ สุดท้ายแล้วก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

“มีเรื่องอะไรก็พูดออกมาเถอะ” หลี่ซีเย่ยิ้มเฉยเมยเมื่อมองเห็น
ช่งเซี่ยะหมิงหวางที่ทำท่าจะพูดแต่ไม่พูด

ข่งเซี่ยหมิงหวางได้แต่หัวเราะเฉือนๆ ท่าที่ดูประหลาด มองดูหल्लीชียเอ่แล้วสุดท้ายจึงกล่าวว่า “ข้างนอกเขาลือกันว่า คุณชายกับท่านเจ้าเมืองเคยหมั้นหมายกันเองตั้งแต่ครั้งอยู่ที่หอวิถีฟ้ามาแล้วหลายคนจึงคาดเดาว่า คราวนี้คุณชายจะต้องไปชิงตัวเจ้าสาวที่พรรคเซี่ยนเหินแน่อน”

“มันเป็นการลงใจปล่อยข่าวของสำนักเจ้าลัทธิบางแห่ง” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “งั้นก็ดี ในเมื่อทุกคนอยากจะได้เห็นความครึกครื้น งั้นทำไมข้าจะไปชิงตัวเจ้าสาวไม่ได้ จะอย่างไรเสีย ครึกครื้นเสียดี”

หลี่ชียเอ่ยอมเข้าใจ เรื่องนี้เป็นผู้ที่อยู่ในมหาสมุทรอุดรต้องการให้คนโหดอันดับหนึ่งมาทำป่วน แน่อน กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว อย่างไรก็ตามก็ได้ไม่มีปัญหา ในเมื่อกู่จุนฟ่งเข้ามาที่ตัวของเขา เขาก็ยินดีที่จะทำลายความเป็นพันธมิตรเช่นนี้เสีย

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้รับรายงานจากข่งเซี่ยหมิงหวางแล้ว ก็ได้ไปพบกับยวีไต่จวิน

ยวีไต่จวินเองก็ได้ทราบข่าวนี้แล้วเช่นกัน เมื่อนางพบกับหลี่ชียเอ่แล้วจึงกล่าวว่า “นี่เป็นการลงใจทำของกู่จุนกระมัง เขาต้องการลากเอาพรรคเซี่ยนเหินลงน้ำด้วย ต้องการอาศัยกำลังของพรรคเซี่ยนเหินมาต่อต้านกับไต่เท้า”

“ซำรู้” หลี่ชียเอ่หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า “ในใจของกู่จุนยอมเข้าใจเป็นอย่างดี อาศัยตัวเขาลำพังคนเดียวไม่สามารถรับมือกับข้าได้ เขาลำเป็นต้องดึงพันธมิตรมาร่วม พันธมิตรที่ดีที่สุดยอมไม่

มีใครดีไปกว่าพรรคเซียนเหิน ในเก้าแดนยังมีสำนักใด
แข็งแกร่งไปกว่าพรรคเซียนเหิน รึ?”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1608 อดีตลับสุดยอด

ยวีไต่จวินสายหน้าเบาๆ เมื่อไต่ยีนคำพูดเช่นนี้ กล่าวว่า "ต่อให้ภูจุนลากลงน้ำ หากไต่เท้าต้องการเป็นเซียน พรรคเซียนเหินจะทำอะไรไต่เท้าได้ ต่อให้พรรคเซียนเหินยกพลออกมาทั้งหมดก็ขวางการก้าวเดินของไต่เท้าไม่ได้"

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวไปตามอารมณ์ว่า "เช่นนั้นแล้ว พรรคเซียนเหินต้องขอให้ตัวเองนั้นโชคดีแล้วละ ถ้าหากพวกเขามีตา ยังคงสามารถอยู่รอดต่อไปได้ แต่หากตาของพวกเขาไปอยู่ด้านหลังเสียหมด จัดการทำลายพวกเขาเสียให้หมดก็เท่านั้น"

ยวีไต่จวินชินเสียแล้วกับคำพูดลักษณะเช่นนี้ กล่าวสำหรับผู้คนทั่วไปแล้ว พรรคเซียนเหินคือสถานที่ที่พิภคฆ์หมอบมั่งกรรเ็นกาย เต็มไปด้วยยอดฝีมือจำนวนมาก เรียกได้ว่าได้รับความเคารพสูงสุดในเก้าแดน แต่ว่า กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว พรรคเซียนเหินก็แค่เป็นสำนักขนาดใหญ่เท่านั้น หากต้องการทำลายเสียก็ทำได้เลย แน่จนที่สุด มิฉะนั้นแล้วพรรคเซียนเหินคงไม่ถึงกับไม่ปรากฏตัวออกมาถึงสามยุค!

"อันที่จริง พรรคเซียนเหินน่าจะรู้ความจริงเกี่ยวกับไต่เท้าจึงจะถูก"

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า "เจ้าเกิดมาในยุคของราชันเซียนหยินเทียน ยังไม่เข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับ

พรรคเซียนเหินตินัก โครงสร้างอำนาจของพรรคเซียนเหินไม่ได้
ง่ายอย่างที่คิด พรรคเซียนเหินมีอาณาเขตที่กว้างขวางสุดลูกหูลูก
ตาเหนือท้องฟ้าที่ไกลออกไป พวกเขามีประชากรจำนวนมากนับไม่
ถ้วน มีศิษย์นับล้าน กระทั่งถึงสิบล้านคน”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หยุดอยู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า
“โครงสร้างอำนาจของพรรคเซียนเหินนั้น หากพูดให้เข้าใจง่าย
ที่สุดก็คือ ปกครองรวมโดยใช้อำนาจห้าสาย แนนอน ทั้งห้าสายนี้
สลับสับเปลี่ยนกันไปมาซึ่งกันและกัน สับสนปนเป มีความแตกต่าง
กันในทุกยุคทุกสมัย สายไหนครองความได้เปรียบและสามารถยึด
กุมอำนาจเอาไว้ได้ นโยบายของยุคนั้นก็จะมีทิศทางไปทางสาย
นั้น”

“แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ไม่ว่าจะเป็สายไหนของพรรคเซียน
เหินได้กุมอำนาจก็ตาม พวกเขาต้องไม่กล้ากระตูกหนวดเสียได้
เท่าถึงจะถูกลงโทษ โดยเฉพาะสายของราชันเซียนทุนเยอ และสายของ
ราชันเซียนป้าเมียด ขุนพลที่ยังคงหลงเหลืออยู่ของพวกเขาถือว่า
ภักดีต่อได้เท่าอยู่” ยวีไต้จวินกล่าว

“ยุคสมัยเปลี่ยนไป” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “พรรค
เซียนเหินก็มีการเปลี่ยนแปลง ยิ่งไปกว่านั้น ราชันเซียนทุนเยอ
และราชันเซียนป้าเมียดไม่นับเป็นศิษย์ของข้า พวกเขาเพียงได้รับ
บุญคุณและรับการชี้แนะจากข้าเท่านั้นเอง”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ได้หยุดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า
“ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาเองก็มีสิ่งที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง จะอย่างไร
เสีย พรรคเซียนเหินก็มีกฎของพรรคเซียนเหิน แม้พวกเขาเคยให้

คำมั่นสัญญาเอาไว้ก็ตาม ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาล้วนแล้วแต่มีอายุมากแล้ว ไม่เห็นว่าพวกเขาจะสามารถควบคุมสถานการณ์ในพรรคเขียนเห็นเอาไว้ได้”

“หากพรรคเขียนเห็นเป็นศัตรูกับใต้เท้าจริง ได้แต่โทษพวกเขาที่ถูกใบไม้บังตา มองไม่เห็นภาพใหญ่ รนหาที่ตายเอง”

หลี่ซีเย่ยิ้มเฉยเมยแลกล่าว่า “แน่นอน ข้ามองว่าโอกาสที่พรรคเขียนเห็นจะรนหาที่ตายเองมีอัตราที่สูงมาก ผลกระทบจากราชันเขียนเหรินเสียนมีมากเหลือเกิน เกรงว่าสายของเขาคงเข้มแข็งมากแล้ว”

“ราชันเขียนเหรินเสียน!” ยวีไท่ลวินถึงกับขมวดคิ้ว กล่าวหาว่า “หรือว่าราชันเขียนเหรินเสียนในครานั้นยังคงแค้นเคืองใต้เท้าอยู่ ดังนั้น จึงลงใจทิ้งทางหนีทีไล่เอาไว้ เป็นศัตรูกับใต้เท้า”

“ตัวของราชันเขียนเหรินเสียนเองกลับควบคุมตนเองได้ดี ไม่ว่าจะจะมีชาติกำเนิดอย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเลือดที่ไหลรินอยู่บนตัวคือสายเลือดอะไร เขาก็คือราชันเขียนรู้เท่าทันว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ ดังนั้น หลังจากที่เขาได้เป็นราชันเขียนแล้ว และประสบความสำเร็จสูงมาก แต่เขายังคงควบคุมตนเองได้ดีมาก และนี่คืออีกหนึ่งเหตุผลที่เขาตั้งฉายาตัวเองว่า ราชันเขียนเหรินเสียน!”

“นี่ก็คือการตั้งใจแสดงท่าทีความเป็นมิตรต่อใต้เท้า และเป็น การบ่งบอกชัดเจนถึงชาติกำเนิดและเจตนารมณ์ที่แน่วแน่ของเขา เป็นการประกาศว่าเขามีชาติกำเนิดเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์” ยวีไท่ลวินที่รับรู้ถึงเบื้องหลังบางอย่างถึงกับเอ๋อขึ้นมา

ครั้งนั้น พรรคเซียนเหินได้คัดเลือกให้ราชันเซียนเหรินเสียนเข้าสู่ยุทธภพเพื่อครอบครองชะตาฟ้า แต่ว่า ครั้งนั้นสืบเนื่องจากเรื่องของสายเลือด หลี่ชียเอ่ไม่เห็นด้วยให้ราชันเซียนเหรินเสียนได้ครอบครองชะตาฟ้า ซึ่งในยุคนั้น พรรคเซียนเหินกลับตั้งปณิธานอันแน่วแน่ที่จะบ่มพื้กษัตริย์ราชันเซียนองค์ที่ห้าขึ้นมา

ดังนั้น เกี่ยวกับเรื่องนี้ ทำให้หลี่ชียเอ่และพรรคเซียนเหินทะเลาะกันจนจบลงด้วยการเลิกหากันไปแบบไม่สบอารมณ์ แต่ทว่า พรรคเซียนเหินในขณะนั้นยังได้ให้คำมั่นสัญญาต่างๆ นานาต่อหลี่ชียเอ่สาบานด้วยเลือด แม้แต่ราชันเซียนเหรินเสียนเองก็กล่าวคำสาบานเอาไว้!

สุดท้าย ภายใต้คำสาบานต่างๆ นานา และคำสาบานเลือด หลี่ชียเอ่จึงมีท่าทีนิ่งเงียบกับเรื่องนี้

ในยุคนั้น หลังจากราชันเซียนเหรินเสียนที่อยู่ในวัยหนุ่มได้เข้าสู่ยุทธภพแล้ว เขาไม่ทำให้พรรคเซียนเหินต้องผิดหวังเลยจริงๆ ท้ายที่สุด เขาเกรียงไกรไปทั่วเก้าแดน กลายเป็นราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกรแห่งยุค

แม้ว่า ราชันเซียนเหรินเสียนในยุคนั้นปราศจากผู้ต่อกรแล้ว แต่ เขายังคงรักษาคำมั่นสัญญาของตน ยังคงให้ความเคารพยิ่งนักต่อผู้ดำรงอยู่ในสถานะอิกาทิมิพี

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง หลังจากที่ราชันเซียนเหรินเสียนได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว จึงได้ตั้งฉายาของตนเองว่า "เหรินเสียน" เป็นการแสดงความเป็นมิตรต่อหลี่ชียเอ่ และก็ยกเอาชาติกำเนิดของตนมาบังหน้า เพื่อให้สายเลือดของตนดูดี

“แม้ว่าข้าไม่เห็นด้วยกับการครอบครองชะตาฟ้าของราชันเซียนเหรินเสียน แต่ทว่า หลังจากที่เขาได้เป็นราชันเซียนแล้วก็นับว่าทำได้ดีมาก ไม่ว่าจะมีความจริงใจ หรือจงใจ อย่างน้อยที่สุดเขาได้รักษาคำมั่นสัญญาของตนมาโดยตลอด ในหลายๆเรื่องเขาก็ควบคุมตนได้ดีมาก เขาไม่ได้ทำอะไรนอกกลุ่มนอกทางเพียงเพราะเขาคือราชันเซียน หรือพรรคเซียนเหินคือหนึ่งสำนักห้ำราชันเซียนแล้ว...”

หลี่ซีเย่กล่าวเรียบเฉยว่า “...จุดนี้เขาทำได้ไร้ที่ติ แต่ปัญหาเกิดจากชนรุ่นหลังที่เป็นทายาทรุ่นหลังของเขา พวกเขาเข้าใจเองว่าพรรคเซียนเหินคือผู้บงการเก้าแดนที่แท้จริง สายเลือดของพวกเขาคือสายเลือดที่ตรง แกร่งและล้ำค่ามากที่สุด ทำให้เกิดความบ้าระห่ำขึ้นในใจ”

ดังนั้น ในยุคของราชันเซียนเซียนหลี่ พรรคเซียนเหินจึงถูกบีบบังคับให้ต้องปิดสำนัก ห้ามเข้าสู่ยุทธภพ” ยวีไท่จวินเอ๋ยขึ้นมา

แม้ว่านางไม่ได้ประสบกับเหตุการณ์นี้โดยตรง แต่นางเคยได้ยินอะไรบางอย่าง ครั้งนั้นลือกันว่า เนื่องจากเรื่องของสายเลือดเคยมีคนของพรรคเซียนเหินแอบทำตุกติกลับๆ บางอย่าง ทำให้อิทธิทธิพ โจรธมาก จึงเข้าตรวจสอบพรรคเซียนเหินดื้อๆ ตรวจสอบพื้นที่ทุกตารางนิ้ว สร้างความแตกตื่นหวั่นไหวไปทั่วทั้งพรรคเซียนเหิน ลือกันว่า ในยุคนั้นมีผู้ยิ่งใหญ่ของพรรคเซียนเหินจำนวนมากตกใจจนต้องฆ่าตัวตาย! สูดหายใจแล้ว พรรคเซียนเหินได้แต่ปิดสำนักไม่กล้าโผล่หน้าออกมาอีก และด้วยเหตุนี้เอง ในยุค

ราชามังกรดำได้รับการเคารพสูงสุดสามยุคนั้น ศิษย์ของพรรค
เซียนเหิน ปราบกฏตัวออกมาน้อยมาก

“พวกสวะกลุ่มหนึ่งที่ถูกสายเลือดทรยศเอาเท่านั้น เข้าใจเอง
ว่าพวกเขานั้นแหละคือผู้บงการโลกใบนี้” หลี่ซีเยกล่าวท่าที่เฉย
เมย

“ถูกสายเลือดทรยศ?” ยวีไท่ลวินถึงกับตกใจ กล่าวว่า “สิ่งนี้
สามารถกลืนกินตัวของพวกเขาเองได้ด้วยรึ?”

“ไม่เป็น” หลี่ซีเยสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “แต่ว่า พวกเขาจะ
ออกห่างจากเผ่าพันธุ์ของตัวเองมากขึ้น และเข้าใกล้ธาตุแท้ของ
สายเลือดประเภทนี้ นี่แหละคือความน่ากลัวของสายเลือดชนิดนี้
แม้ว่ามันจะเจือจางมากแล้วก็ตาม มันก็มีสิทธิ์ทรยศได้ ทำให้
สายเลือดนี้หวนกลับไปสู่บรรพบุรุษดั้งเดิม! และเป็นสาเหตุว่าเพราะ
อะไรเผ่าพันธุ์นี้จึงได้แข็งแกร่งถึงเพียงนี้!”

“ครั้งนั้น ขณะที่ใต้เท้าเข้าสำรวจตรวจสอบพรรคเซียนเหินนั้น
สอบได้ร่องรอยอะไรบ้างหรือไม่?” ยวีไท่ลวินนั่งเงยบอยู่ครู่หนึ่ง จึง
ได้เอ่ยขึ้นเบาๆ

“พบร่องรอยบ้างเล็กน้อยเท่านั้นเอง นับว่าพวกเขาจงรักภักดี
ต่อพรรคเซียนเหินมาก เมื่อรู้ว่าข้าเข้าตรวจสอบดี๊ๆ จึงพากัน
ทยอยฆ่าตัวตายเพื่อทำลายหลักฐาน แต่ว่า ข้ารู้ว่าบางคนในพรรค
เซียนเหินได้ทำการทดลองเกี่ยวกับสายเลือดมา”

“ถึงกับปิดบังสายตาของใต้เท้าได้ ในนั้นมีเงื่อนงำมากนะเนี่ย”
ยวีไท่ลวินถึงกับกล่าวด้วยใบหน้าที่แสดงถึงความประทับใจ

“เกี่ยวข้องกับสิ่งของสุดยอดสิ่งหนึ่ง” ดวงตาทั้งสองของหลี่ซีเยพุ่งตรงไปข้างหน้า กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แม้ว่ามันไม่ได้อยู่ในพรรคเซียนเหิน แต่ อย่างน้อยที่สุดเคยปรากฏตัวที่พรรคเซียนเหินอย่างลับๆ มาก่อน และด้วยเรื่องนี้เอง ทำให้ข้ามันใจมากกว่า ของสิ่งนี้ยังคงอยู่ในมือของเผ่าพันธุ์นี้”

ยวีไท่จวินรู้สึกหวั่นไหวเมื่อได้ยินคำๆ นี้ นางพอจะรู้แล้วว่าเจ้าสิ่งของสุดยอดสิ่งนั้นคืออะไร เนื่องจากขณะที่หลี่ซีเยปกครองเก้าแดนเคยค้นหามันมาโดยตลอด

“ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม มันหนีไม่พ้นเงื้อมมือข้าไปได้แน่” หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง ท่าที่เฉยเมยและกล่าวว่า “สิ่งที่ข้าต้องการ ไม่ว่าจะผ่านมากี่ยุคก็สมัย ไม่ว่าเจ้าจะเก็บซ่อนเอาไว้มิดชิดเพียงใด ต้องมีสักวันที่มันต้องตกอยู่ในมือข้า”

ยวีไท่จวินรู้แล้วว่าหลี่ซีเยได้วางม่านฟ้าเหดินเอาไว้เรียบร้อยแล้ว รอให้ฝ่ายตรงข้ามตกลงไปในแหใหญ่แห่งนี้

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ยวีไท่จวินอดที่จะเอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ครานั้น เป็นเพราะอะไรได้เท่าถึงได้ใจอ่อน เพราะอะไรจึงนิ่งเงียบ ถ้าหากได้เท่าใจแข็งไม่ยอมให้พรรคเซียนเหิน ได้บ่มพิภพชั้นเซียนเหรินเสียนขึ้นมา พรรคเซียนเหินในครั้งนั้นต้องไม่กล้าทำแน่”

สำหรับปัญหาข้อนี้ของยวีไท่จวิน หลี่ซีเยถึงกับนิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง เวลาที่ เขาถึงกับหลับตาลงเอนกายอยู่กับเก้าอี้ เหมือนหลับสนิทไปแล้ว

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาลืมตาขึ้นมาและกล่าวว่า “ไม่มีหัวใจของใครทำด้วยเหล็กจริงๆ หรือบางทีอาจเป็นเพราะฆ่าคนมา มากเกินไป ใจอ่อนแล้วมั้ง”

ยวีไต้จวินไม่ได้พูดอะไรออกมา นั่งฟังल्लीชียะเงียบๆ

“บางครั้งบางคราว บางทีในขณะที่ดิ๊กตื่นเสียบส่งดข้าจะนั่งคิดว่า เป็นเพราะสังหารคนมามากใช่หรือไม่ หรือบางครั้ง ข้าก็คิดว่าเรื่องนี้ไม่ควรใจอ่อนอย่างเด็ดขาด จะเป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ก็ดี หรือหมื่นเผ่าพันธมิตรหัวหล้าก็ช่าง ขอเพียงมีส่วนเกี่ยวข้อง ล้วนแล้วแต่สมควรเช่นฆ่าเสีย” ล्लीชียะเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“เรื่องนี้ใต้เท้าทำถูก มีเพียงวิธีการล้างสายเลือดนี้ให้หมดไปอย่างสิ้นเชิง แก้วแดนจึงสงบสุขได้ มิฉะนั้นล่ะก็ ความมืดมิดยังคงมีโอกาสครอบคลุมแก้วแดนเอาไว้” ยวีไต้จวินกล่าวท่าที่จริงจัง

“ชิงฟงเอี้ย ข้ารู้ว่าเจ้านะให้การสนับสนุนข้าโดยตลอด ปฏิบัติตามคำสั่งของข้าอย่างเคร่งครัด” ล्लीชียะ ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “แต่ที่ว่า เจ้าไม่เคยเห็นเวลาที่ข้าเช่นฆ่าเลือดล้างแก้วแดนจริงๆ ไม่เคยเห็นเวลาที่ข้าทำให้เลือดนองเต็มแก้วแดนตอนนั้น! ในยุคสมัยเช่นนั้น ก็เคยมีขุนพลหัวหน้ไหวเหมือนกัน เจ้าบอกมาซิ ข้าควรทำอย่างไรก็คนเช่นนี้?”

“ฆ่า...” ยวีไต้จวินตอบโดยไม่ลังเล

“ถูกต้อง ฆ่าเสีย” ล्लीชียะถึงกับหลับตาลงอย่างซ้ำๆ รู้สึกขมขื่นและจนด้วยเกล้าอยู่บ้าง กล่าวว่่า “สังหารขุนพลคนหนึ่งที

ชื่อเสียงต่อเจ้าตลอดมา เป็นผู้สั่งให้มีการประหารขุนพลที่เคยสร้างผลงานการสู้รบที่โด่งดัง มันช่างเป็นเรื่องที่ทำให้เจ็บปวดใจเหลือเกิน”

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอถึงกับนั่งเงยบไปพักหนึ่ง ไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งแล้ว เขาลังได้ทอดถอนใจเบาๆ และกล่าวว่า “ดังนั้น ข้าคือคนฆ่าสัตว์คนหนึ่ง เป็นราชาที่โหดเหี้ยม เป็นมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง เป็นผู้ที่สามารถดำรงตนอยู่ในความมืดได้ ข้าไม่ใช่ราชันเซียน ไม่มียุคที่เจิดจรัส ไม่มีรัศมีที่ละลานตา ข้าเป็นเพียงคนฆ่าสัตว์เลือดเย็นที่สองมือเต็มไปด้วยเลือดจำนวนนับไม่ถ้วนเท่านั้นเอง เช่นฆ่าทั่วทั้งเก้าแดน!”

ตอนที่ 1609 ปืนชิงหุ่สืบแปดล่ากล้อง

ยวีไต่จวินนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “ไม่ว่าไต่เท้าคืออะไร มือมืดก็ดี คนฆาตวักรักข้าง ไต่เท้าก็ได้แบกรับในสิ่งที่คนอื่นไม่กล้าไปแบกรับ!”

“การเป็นราชันเซียนมีช่วงเวลาแห่งความเจิดจรัส มีรัศมีที่ละลานตา แต่ว่า ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาเพียงแค่แบกรับพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรเท่านั้น แต่ไม่ได้ไปแบกรับน้ำหนักของเก้าแดน” ยวีไต่จวินกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง

“ใครเป็นผู้แบกรับน้ำหนักของเก้าแดน? เป็นใครที่คอยแบกรับคำกร่นด่า แต่กลับปกป้องเก้าแดนเอาไว้? ไม่ใช่ราชันเซียน และไม่ใช่หมื่นเผ่าพันธุ์ทั่วหล้า ยิ่งไม่ใช่สำนักใหญ่ไต่หล้า แต่เป็นไต่เท้า มีเพียงไต่เท้าที่คอยเฝ้าปกป้องเก้าแดนเอาไว้ มองอนาคตจากเบื้องบน เป็นเพราะมีไต่เท้าที่เฝ้าคุ้มครองอยู่ มีไต่เท้าที่มองจากเบื้องบน ความมืดมิดจึงไม่ได้ปกคลุมเก้าแดนอีกครั้ง เก้าแดนจึงได้มียุคเหลาราชันที่เจิดจรัสละลานตา...”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ ยวีไต่จวินได้หยุดนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวต่อไปว่า “...หากปราศจากการเฝ้ารักษาจากไต่เท้า บางที ความมืดมิดคงกลับมาปกคลุมอีกครั้งแล้วก็เป็นได้ เป็นใครที่คอยขจัดเผ่าพันธุ์ให้หมดไปตลอดเวลาที่ผ่านมา เป็นใครที่คอยกวาดล้างความมืดมิดที่อาจจะหวนกลับคืนมาอีกครั้งตลอดเวลาที่ผ่านมา? ไม่ใช่ราชันเซียน แต่เป็นไต่เท้า!”

จริงอยู่ ราชันเซียนมีสิ่งที่ยอดเยี่ยมในตัว แต่ว่า ราชันเซียนในทุกยุคที่ผ่านมา แม้ว่าพวกเขาเคยเหยียบย่ำผ่านกองกระดูกจำนวนนับไม่ถ้วนมา แต่ว่า ใครบ้างที่เคยกระทำการเช่นฆ่าล้างบางครั้งยิ่งใหญ่มาบ้างล่ะ? ไม่มี ใช่ว่าพวกเขาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ แต่เป็นเพราะพวกเขาไม่ต้องการทำเช่นนั้น! พวกเขารู้รักษาตัวเอง ไม่ต้องการให้ถูกใครเขาในยุคหลังดำประณาม พวกเขาเพียงแค่ว่าไม่ต้องการให้ชนรุ่นหลังหาว่าเขาคือคนฆ่าสัตว์ที่เข่นฆ่าคนไม่มีความผิดคนหนึ่ง..."

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ยวีไท่จวินถึงกับหดถอนใจออกมา และกล่าวว่า "...พวกเขาคือราชันเซียน พวกเขาหวงแหนชื่อเสียงในภายหลังของตน แม้ว่าพวกเขาเคยทำเรื่องโหดร้ายมากมายมาก่อน แต่ว่า พวกเขาก็ไม่ต้องการให้ชนรุ่นหลังดำ่ว่าพวกเขาว่าหลังจากได้กลายเป็นราชันเซียนแล้วยังคงเข่นฆ่าประชาชนธรรมดา ยังไปเข่นฆ่าผู้บริสุทธิ์อีก! มีราชันเซียนจำนวนไม่น้อยที่ภายในใจของพวกเขาเข้าใจอย่างถ่องแท้ โดยเฉพาะช่วงเริ่มต้นศักราชยุคเหล่าราชัน สายเลือดเผ่าพันธุ์นี้ยังคงหลังรินอยู่ในแก้วแดน ยังคงมีสายเลือดที่ผสมข้ามสายพันธุ์คงอยู่ทั่วทุกแห่งในแก้วแดน..."

"...ในเมื่อราชันเซียนสามารถมองเห็นได้ พวกเขาก็ต้องเข้าใจได้ว่า มีความเป็นไปได้ว่าสักวันหนึ่งความมืดมิดอาจหวนคืนกลับมาอีกครั้ง แต่ทว่า เพราะอะไรพวกเขาจึงไม่ทำการกวาดล้างครั้งใหญ่ต่อแก้วแดนอีกครั้ง ทำการเข่นฆ่าอีกครั้ง เพื่อกวาดล้างเผ่าพันธุ์นี้ในแก้วแดนให้สิ้นซาก? เนื่องจากพวกเขาคือราชันเซียน เป็นที่เคารพศรัทธาของชนรุ่นหลัง เป็นที่เลื่อมใสของชนรุ่น

หลัง พวกเขาไม่ต้องการเป็นคนฆ่าสัตว์ ไม่ต้องการแบกรับชื่อเสียง!
ดังนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา คนที่แบกรับชื่อเสียงคือใต้เท้า จุดนี้ มี
เพียงใต้เท้าที่ไม่มีความเห็นแก่ตัว ใต้เท้าไม่สนว่าจะถูกชนรุ่นหลัง
ด่าประณาม ไม่สนใจว่าชนรุ่นหลังจะเคียดพ่น หรือว่าหวาดกลัว
ท่าน และเนื่องจากใต้เท้าไม่มีความเห็นแก่ตัวในเรื่องนี้ ดังนั้น ใต้
เท้าจึงยอมทำในสิ่งที่เสี่ยงต่อการถูกผู้คนทั่วหล้าตำหนิติเตียนว่า
ไม่ถูกต้อง เจื่อมดาบต่อเก้าแดนขึ้นมา ทำการกวาดล้างเผ่าพันธุ์นี้
ให้สิ้นซากครั้งแล้วครั้งเล่า!”

“บางที ใต้เท้าอาจเป็นคนฆ่าสัตว์ เป็นมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง” ยวี
ไต้จวินกล่าวด้วยท่าทีที่เข้มและจริงจังว่า “แต่หากว่าไม่มีใต้เท้าที่
คอยทำการกวาดล้างครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อเป็นเช่นนี้ เก้าแดนจะมี
สภาพเป็นอย่างไร? ก็เหมือนที่ใต้เท้าพูดเอาไว้ว่าอย่างนั้น สายเลือด
ทรยศ หากถึงวันนั้นจริง เบาหน้อย เก้าแดนจะไม่มีสารพัดเผ่าพันธุ์
อีกต่อไป เผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าวิญญาณเทพ เผ่าศิลาอะไรต่างๆ
ล้วนแล้วแต่ ไม่หลงเหลืออีกต่อไป บนโลกนี้จะมีอยู่เพียงเผ่าพันธุ์
เดียวเท่านั้น หากสาหัสกว่านี้ก็จะเป็นเหมือนเช่นครั้งครานั้น เก้า
แดนถูกปกคลุมด้วยความมืดอีกครั้ง เกรงว่าการปกคลุมในครั้งนี้จะ
ไม่ง่ายเหมือนเก้าแดนที่เป็นทาสเท่านั้น เกรงว่าสารพัดเผ่าพันธุ์
ล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นหนึ่งเผ่าพันธุ์เท่านั้น...”

“สิ่งมีชีวิตทั้งหมดของเก้าแดนที่มีความเป็นอยู่ในวันนี้ ยังคงมี
เผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าวิญญาณเทพ เผ่ามนุษย์ศิลาต่างๆ จำนวน
หลากหลายเผ่าพันธุ์เช่นนี้ สมควรขอบคุณใต้เท้า เนื่องจากการ
กวาดล้าง การชำระล้างของใต้เท้า จึงทำให้สารพัดเผ่าพันธุ์ยังคง
ดำรงอยู่ได้ตลอดมา” ยวีไต้จวินทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าว

ว่า “บางทีอาจเหมือนดั่งที่ไต้เท้าพูด เป็นความจริงที่ข้าไม่ได้ผ่านประสบการณ์การชนฆ่าครั้งยิ่งใหญ่ในครั้งครานั้น ไม่ได้เห็นไต้เท้าที่ทำให้เลือดนองทั่วเก้าแดน แต่ ข้าสามารถมองเห็นอนาคตของเก้าแดนที่ปราศจากไต้เท้า ดังนั้น หากต้องมีวันนั้นจริงๆ ข้ายังคงยืนหยัดสนับสนุนต่อไต้เท้า หากว่าไต้เท้าต้องการอาศัยเลือดมากกว่าล้างเก้าแดนสักครั้ง ขอเพียงไต้เท้ามีคำสั่ง ข้ายังคงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด จะไม่มีการสั่นคลอนอย่างเด็ดขาด!”

หลี่ซีเย่ นั่งหลับตาฟังคำพูดของยวีไต้จวินอยู่ตรงนั้น เหมือนนอนหลับไปแล้วอย่างนั้น หลังจากผ่านไปนานมาก เขาเพียงยิ้มเฉยเมย และกล่าวว่า “ผู้คนบนโลกย่อมมีความคิดของตนเอง แม้แต่ขุนพลแต่ละคนก็มีความคิดของพวกเขาเอง เรื่องบางเรื่องก็ไม่สามารถบังคับฝืนใจเช่นกัน”

“ดังนั้น คงมีเพียงไต้เท้าที่แบกรับชื่อเสียงอยู่เงียบๆ ตลอดมา ผู้คนไต้เท้าล้วนแล้วแต่ยกย่องสรรเสริญราชันเซียนมาทุกยุคทุกสมัย คนยุคหลังจำนวนมากต่างสรรเสริญในผลงานอันยอดเยี่ยมของราชันเซียน แต่พวกเขากลับดำประณามไต้เท้า พวกเขาไม่เคยคิดเข้าใจในตัวไต้เท้าเลย ต่อให้พวกเขารับรู้ถึงการดำรงอยู่ของไต้เท้าจริง ในสายตาของพวกเขา ก็มองว่า เป็นเพียงมือมืดที่อยู่เบื้องหลังทำให้พวกเขาต้องหวาดผวาต้องตกใจเท่านั้นเอง พวกเขาขาดการมองการณ์ไกลมาตั้งแต่ต้น!”

“ช่างพวกเขาเถอะ” หลี่ซีเย่ หัวเราะตามอารมณ์ และกล่าวว่า “ในเมื่อข้าก็ได้เป็นคนฆ่าสัตว์ไปแล้ว เจื่อมดาบฆ่าสัตว์ต่อเก้าแดน

ไปแล้ว คำพูดของผู้คนบนโลกก็ช่างเขาไปเถอะ” เมื่อกล่าวถึงตรง
นี้แล้ว เขาทอดถอนใจเบาๆ ทีหนึ่ง

สำหรับการพูดของผู้คนบนโลกนั้น หลีชีเย่ในฐานะอิกาทมิพ์
ไม่ใส่ใจอยู่แล้ว แต่ทว่า สำหรับขุนพลที่ซื่อสัตย์ภักดีต่อตน และ
สร้างผลงานการรบที่ลือลั่นเมื่อทำการต่อต้านตนในเรื่องนี้ เขาได้
สั่งประหารชีวิตด้วยตนเอง สิ่งนี้สำหรับตัวเขาที่ดำรงอยู่ในฐานะ
อิกาทมิพ์มันช่างเป็นเรื่องที่จนด้วยเกล้าจริงๆ เป็นทางเลือกที่
เจ็บปวดเหลือเกิน!

แต่ทว่า เจกเซนยวีไท่จวินได้กล่าวเอาไว้เช่นนั้น เรื่องนี้จะต้อง
มีคนไปทำ ครั้งนั้น สายเลือดที่ยังคงหลงเหลืออยู่จะต้องกำจัดเสีย
หาไม่แล้ว อาจเป็นไปได้ที่ความมืดมิดจะหวนกลับมาปกคลุมแก้ว
แดนอีกครั้ง!

ยวีไท่จวินในฐานะที่ติดตามเขาออกศึกปราบเหนือยันได้
มองดูหลีชีเย่ มองดูผู้ชายที่ดูธรรมดาผู้นี้แล้ว ภายในใจของนางรู้
ว่า แม้ว่าเขาได้ทำให้หัวใจของตนด้านชาไปแล้ว แม้ว่าเขาจะมีจิต
แห่งการบำเพ็ญเพียงที่แข็งแกร่งดั่งเหล็กเพชร แต่ทว่า ภายในส่วน
ลึกๆ ของจิตใจได้ซ่อนความเจ็บปวดเอาไว้มากมาย เป็นความ
เจ็บปวดจำนวนมากที่ตัวเขาเองยังไม่ต้องการไปรื้อฟื้น!

แต่ ยวีไท่จวินให้ความเคารพเลื่อมใสเขาจากใจ เขาแบกรับ
ความเจ็บปวดเอาไว้กับตัวเองอย่างเงียบๆ แบกรับการด่าประณาม
ทุกๆ อย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้กระทำลงไป ล้วนแล้วแต่เป็นการ
เฝ้ารักษาแก้วแดน มองดูแก้วแดนจากระยะห่างไกล ในเรื่องนี้ไม่มี

ใครยิ่งใหญ่ไปกว่าเขาอีกแล้ว ต่อให้เป็นราชันเซียนเมื่อเปรียบเทียบกับเขาแล้วก็ต้องสลดและอับแสง!

“ไหนๆ ก็กวาดล้างมาแล้ว ก็ทำอีกสักครั้งจะเป็นไรไป” หลังจากหลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ชียะซันตัวขึ้นนั่ง ยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อพรรคเซียนเหินจะมา งั้นก็ส่งเคราะห์พวกเขาก็แล้วกัน ข้ากลับอยากจะรู้ว่าชาตินี้พรรคเซียนเหินยังซ่อนอะไรเอาไว้!” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองของเขาดูน่ากลัว

ยวีไต่จวินที่ติดตามหลี่ชียะมาโดยตลอด เมื่อเห็นท่าที่เช่นนี้แล้วรู้ว่ามันหมายถึงอะไร พรรคเซียนเหินจะต้องรณหาที่ตายกับการกระทำของตน

“ฆ่าฟันกันไปมาทั้งวัน ชักเปื้อนบ้างเสียแล้ว” หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า “ปืนลึงหวู่สืบแปดล้ากล่องในมือเจ้าไม่ได้ใช้มานานแล้ว วันนี้ขอนำมาทดสอบอานุภาพของมันสักหน่อย การไข่มืดฆ่าวัวมาเชือดไก่ก็เป็นเรื่องสนุกเรื่องหนึ่งเหมือนกัน”

“ข้าจะหยิบมันมาให้ใต้เท้าเดี๋ยวนี้” ยวีไต่จวินลุกขึ้นยืนโดยไม่ลังเลอะไรเลย

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ ยวีไต่จวินได้ยกเอากล่องออกมาสองใบ ที่ถูกต้องบอกว่าเป็นลึงสองใบ ลึงหนึ่งทั้งใหญ่ทั้งยาว ส่วนอีกลึงหนึ่งดูแล้วเหมาะแก่การนำติดตัวอย่างยิ่ง

ลึงทั้งสองใบถูกพินึกเอาไว้เป็นอย่างดี ลำพังเห็นวิธีการพินึกก็รู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่อยู่ภายในต้องเป็นของล้ำค่ายิ่งนัก

หลังจากที่ยวีไต่จวินได้วางลั้งทั้งสองใบลงเรียบร้อยแล้ว เปิดฝักออก ทันทีที่เปิดลั้งใบใหญ่และยาวออกพลันเปล่งประกายแวววาวออกมา

ภายในลั้งได้วางปิ่นที่มีลำกล้องขนาดใหญ่มาก ลำกล้องปิ่นนี้สร้างขึ้นมาจากก้อนผลึก ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นวัสดุประเภทไหน มันได้เปล่งพลังที่ลึกลับมากออกมา โดยที่ลำกล้องนี้ได้สลักลวดลายเต๋าที่ทรงพลังยิ่งทั้งลำ อย่างไรก็ตาม ลำกล้องดังกล่าวเป็นมัดรวมกันไม่ใช่เป็นลำกล้องเพียงหนึ่งเดียว แต่ประกอบขึ้นมาจากลำกล้องแต่ละลำที่มีขนาดเล็กไม่เท่ากันมัดรวมกัน

“ปิ่นจิงหวู่สิบแปดลำกล้อง” หลี่ชีย่ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาเมื่อมองดูกระบอกปิ่นนี้ กล่าวว่า “ก้อนผลึกเหล่านี้นับว่าเป็นสุดยอดในหล้าเลยทีเดียวนะ ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินคงมีเพียงเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาลจึงสามารถให้กำเนิดแร่ที่เป็นก้อนผลึกเช่นนี้ได้เสียตาย ปีศาจเฒ่าเหล่านั้นซี้ตืดชะมัดเลย”

ปิ่นจิงหวู่สิบแปดลำกล้องคือสมบัติประจำตระกูลของตระกูลยวี และเป็นท่าไม้ตายของตระกูลยวี เจ้าสิ่งนี้มีอำนาจยิ่งใหญ่มาก ในตระกูลยวีต่อให้มีผู้รู้ว่ามีของสิ่งนี้อยู่ แต่ว่า คนที่เคยได้เห็นสิ่งนี้กับตาจริงๆ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

“เป็นความโปรดปรานยิ่งของไต่เท้าที่มีต่อตระกูลยวี อาศัยวัตถุดิบที่ล้ำค่ายิ่งเช่นนี้มาสร้างเป็นสุดยอดอาวุธปราศจากผู้เทียบเทียมในหล้ามาให้กับตระกูลยวีพวกเรา”

หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ข้าก็แค่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำ ลองทำซ้อมมือไปเท่านั้นเอง”

กรรมวิธีการจัดสร้างปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องหาใช่เป็นวิธีการผลิตที่มีอยู่ในศักราชนี้ มันเป็นกรรมวิธีการผลิตของยุคที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งล่มสลายไปแล้ว ทั้งปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องและกระบอกราชนอเวจีหกเฟืองต่างก็มีกรรมวิธีการสร้างแบบเดียวกัน

เพียงแต่วัตถุดิบที่ใช้สร้างปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องกับกระบอกราชนอเวจีหกเฟืองแตกต่างกันเท่านั้นเอง วัตถุดิบที่ใช้สร้างกระบอกราชนอเวจีหกเฟืองล้ำค่ายิ่งกว่าเสียอีก ขณะเดียวกันปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องถูกสร้างขึ้นหลังกระบอกราชนอเวจีหกเฟือง

หลังจากที่มีการสร้างกระบอกราชนอเวจีหกเฟืองแล้ว หลี่ซิเย่ น้อยครั้งที่จะสร้างโดยกรรมวิธีเช่นนั้นอีก แต่ว่า ภายหลัง หลี่ซิเย่ เห็นแก่ยวีไต้จวินสองสามีภรรยาที่มีผลงานอันโด่งดัง ดังนั้น หลี่ซิเย่จึงได้อาศัยวัตถุดิบที่มีอยู่ในมือสร้างเป็นอาวุธขึ้นมาชุดหนึ่ง ประทานให้กับพวกเขาสองสามีภรรยา

ลั้งอีกใบถูกเปิดออกมาเช่นกัน ภายในลั้งปรากฏเพชรที่ถูกจัดเรียงเป็นแถวๆ อย่างเป็นระเบียบ มันคือเพชรอัคคี เพชรอัคคีแต่ละเม็ดเปรียบประดุจเป็นดวงตะวันดวงหนึ่งที่มีเปลวเพลิงร้อนแรง แลบเข้าออกตลอด ประกายไฟของมันละลานตายิ่งนัก

เมื่อลั้งนี้ถูกเปิดออก ปรากฏกลิ่นความร้อนที่สุดทานทนได้พุ่งเข้ามาปะทะใบหน้า

“มังกรไฟ” หลี่ซิเย่มองดูเพชรอัคคีแต่ละเม็ดนั้น ยิ้มกล่าวว่า “เมื่อมันเข้าไปอยู่ในรังเพลิงแล้ว หากมีการยิงออกไป มันเป็นอะไรที่อลังการมากเลยล่ะ”

“เพื่อกลับเป็นมังกรไฟขึ้นมา ใต้เท้าเทพจะรีดเอาพลังของดวง
ตะวันจนแห้ง” ยวีไต่จวินถึงกับพูดทอดถอนใจออกมา นางเป็นผู้
เคยเห็นอำนาจของอาวุธชุดนี้มากับตาตนเอง มันสะท้อน
หวั่นไหวเหลือเกิน

ตอนที่ 1610 มาด้วยตนเอง

การมามหาสมุทรอุดรของพรรคเซียนเหินนั้น พวกเขาได้ทำการยึดเอาพื้นที่บนทะเลบริเวณหนึ่งไว้เป็นฐานที่มั่นสำหรับพรรคเซียนเหินในแดนมนุษย์กษัตรา

เดิมพื้นที่บริเวณนี้เป็นที่ตั้งแคว้นของเผ่าปีศาจจำนวนมาก หลังจากที่พวกมันถูกยึดครองโดยพรรคเซียนเหินแล้ว สำนักขนาดใหญ่ของเผ่าปีศาจก็เคยต่อต้านเหมือนกัน แต่น่าเสียดายพวกเขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพรรคเซียนเหิน สุดท้าย เผ่าปีศาจแตกพ่าย ถูกพรรคเซียนเหินไล่ตีจนต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ และหนีออกจากบริเวณพื้นที่แห่งนี้ไป

การกระทำของพรรคเซียนเหินได้นำมาซึ่งการวิพากษ์วิจารณ์กันเป็นจำนวนมาก ผู้บำเพ็ญตน และแคว้นขนาดใหญ่ต่างๆ แสดงความไม่พอใจต่อการกระทำของพรรคเซียนเหินเป็นอันมาก แต่ทว่า ด้วยความแข็งแกร่งของพรรคเซียนเหิน ต่อให้มีผู้คนจำนวนมากที่วิพากษ์วิจารณ์พวกเขา แต่ไม่สามารถส่งผลกระทบต่อพวกเขาได้แม้แต่น้อย

ความจริงแล้ว ก่อนยุคราชามังกรดำเป็นที่เคารพอย่างสูงสามยุค พรรคเซียนเหินมีอิทธิพลกระทบต่อเก้าแดนทั้งหมด จะอย่างไรเสีย พวกเขาเป็นหนึ่งในสำนักห้าราชันเซียน เนื่องเพราะสาเหตุนี้ในยุคเช่นนั้น ทั้งเก้าแดนล้วนแล้วแต่มีสาขาของพวกเขาตั้งอยู่

สิ่งนี้คือเหตุผลหนึ่งที่พรรคเซียนเหินมีตำแหน่งทูตเก้าแดน ซึ่งยอดฝีมือของพรรคเซียนเหิน ที่นั่งตำแหน่งนี้ในอดีตจะเป็นผู้ที่ปกครองพื้นที่ที่อยู่นอกอาณาจักรของพวกเขา

แต่ทว่า พุดไปก็แปลก ในยุคของราชันเซียนเซียนหลี่นั้น ลู่ๆ พรรคเซียนเหินก็ได้ถอนตัวออกจากดินแดนนอกอาณาจักรที่เคยปกครองอยู่ในเก้าแดนออกไปทั้งหมดอย่างกะทันหัน ไม่เหลือศิษย์ทิ้งเอาไว้แม้แต่คนเดียว และนับตั้งแต่ยุคนั้นเป็นต้นมา น้อยครั้งนักที่ศิษย์ของพรรคเซียนเหินจะปรากฏตัวในเก้าแดน

ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพรรคเซียนเหินในยุคนั้น แต่ว่า ยักษ์ใหญ่อย่างพรรคเซียนเหินหายไปอย่างกะทันหัน เช่นนี้ กล่าวสำหรับสำนักขนาดใหญ่ในเก้าแดนแล้วนับเป็นเรื่องดี มีใครบ้างที่ต้องการเห็นสำนักที่เป็นยักษ์ใหญ่มาอยู่ข้างกายของตนกันเล่า?

การปรากฏตัวอีกครั้งของพรรคเซียนเหินในเวลานี้ อาศัยทำที่อันธพาลยิ่งยึดครองพื้นที่ทะเลไปแถบหนึ่ง ทำให้ผู้บำเพ็ญตนของมหาสมุทรอุดรกระทั่งแดนมนุษย์กษัตราต่างเป็นกังวล โดยเฉพาะเมื่อพรรคเซียนเหินประกาศจะเป็นพันธมิตรกับเมืองสมุทรสยบฟ้า นั้น ยิ่งเป็นการกระชากหัวใจของคนทั่วหล้า

นับแต่นี้เป็นต้นไป คู่สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนได้จับตาความเคลื่อนไหวของพรรคเซียนเหินอย่างใกล้ชิด และมีผู้คนจำนวนมากให้ความสนใจความเคลื่อนไหวของคนโหดอันดับหนึ่ง เนื่องจากผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ต้องการยึดมือของคนโหดอันดับหนึ่ง

มาต่อต้านพรรคเซียนเหิน โดยเฉพาะแคว้นขนาดใหญ่จำนวนมาก
ของมหาสมุทรอุดร

เรื่องราวความรักระหว่างคนโหดอันดับหนึ่งกับเทพธิดาสยบ
ฟ้า นั้น ได้มีการลือกันจนเดือดพล่านมานานแล้ว ทั้งยังลือกันไปได้
สมจริงขนาดนั้น ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นการลงใจปล่อยข่าวของใครบางคน
หรือเป็นเพราะผู้ที่ชอบยุ้งเรื่องคนอื่น โหมกระพือข่าว สรุปลก็คือ
ได้รับรู้เรื่องนี้กันหมดทุกคน หลี่ซีเย่และเทพธิดาสยบฟ้ามีการหมั้น
หมายกันเองตั้งแต่ครั้งอยู่ที่หอวิถีฟ้ามาแล้ว

ขณะที่เวลานี้หลงอ่าวเทียนแห่งพรรคเซียนเหินถึงกับ
หาญกล้าแย้งชิงผู้หญิงกับคนโหดอันดับหนึ่ง ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตน
จำนวนมาก โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ยิ่งคุยกกันอย่างเอร็ดอร่อย
และเข้าร่วมความครึกครื้นด้วย อยากจะได้เห็นวีรกรรมการชิงตัว
เจ้าสาวของคนโหดอันดับหนึ่งด้วยตาของตนเองให้มันรู้แล้วรู้รอด
ไป

แน่นอน สำนักขนาดใหญ่จำนวนมากในมหาสมุทรอุดรก็
กระหายอยากเห็นคนโหดอันดับหนึ่งต่อต้านเรื่องนี้กับพรรคเซียน
เหิน ในความรู้สึกของผู้คนจำนวนมากมองว่า ในยุคปัจจุบันเว้นแต่
คนโหดอันดับหนึ่งแล้วไม่มีใครสามารถต่อต้านกับพรรคเซียนเหิน
ได้อีกแล้ว

“คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว” เมื่อหลี่ซีเย่พาขงเซี่ยะหมิงหวาง
ปรากฏตัวขึ้นที่บริเวณอาณาจักรทะเลที่ถูกล้อมโดยพรรค
เซียนเหิน มีผู้ที่พบเห็นและกระจายข่าวนี้ออกไปทันที อาศัยความ
รวดเร็วที่สุดเปรียบเปรยแพร่กระจายไปทั่วทั้งมหาสมุทรอุดร

“จะชิงตัวเจ้าสาวแล้วรึ?” ในเวลานี้ แคว้นขนาดใหญ่จำนวนมาก นับไม่ถ้วน และยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างให้ความสนใจทุกๆ ความเคลื่อนไหวของคนโหดอันดับหนึ่ง

กระทั่งมีแคว้นขนาดใหญ่ถึงกับตื่นเต็นยิ่งนัก เนื่องจากการกระทำเช่นนี้ของคนโหดอันดับหนึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขากระหายอยากจะได้เห็นมากที่สุด คนโหดอันดับหนึ่งได้มาแล้วจริงๆ

“ข้าก็บอกแล้วไง คนโหดอันดับหนึ่งเป็นคนอะไร? ปราศจากผู้ต่อกรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน หมางเมินอดีตถึงปัจจุบัณ คนโหดเช่นเขาเคยกลัวใครที่ไหน หลงอ้าวเทียบคือตัวอะไร ถึงกับกล้าแย่งผู้หญิงกับคนโหดอันดับหนึ่ง คนโหดอันดับหนึ่งต้องสังหารเขาแน่!” กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ล้อมใส่ในตัวคนโหดอันดับหนึ่งพลันมีเลือดในกายที่เดือดพล่านเหมือนถูกฉีดด้วยยากระตุ้นอย่างนั้น เมื่อเห็นหลี่ชีย่ปรากฏตัวขึ้นที่บริเวณอาณาจักรของพรรคเซียนเหิน

แต่ว่า แตกต่างกับผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีชาติกำเนิดสูงเด่นบางคน ยิ้มเยาะและกล่าวว่า “คนโหดอันดับหนึ่งแข็งแกร่งมากก็จริง แต่ไม่รู้จักดูเสียบ้างว่าโอรสราชันมังกรเป็นใคร เบื้องหลังของเขามีใครหนุนอยู่ พรรคเซียนเหินนั้นมีจักรพรรดิเทพจำนวนมากนับไม่ถ้วน และไม่ขาดแคลนผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ฮี นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัณใครบ้างละกล้าเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน? ผู้ที่เป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน ต้องไม่มีจุดจบที่ดีแน่นอน”

“แล้วไงล่ะ ต่อให้หลงอ้าวเทียบเก่งกาจขนาดไหนก็แค่อาศัยอิทธิพลบารมีของนายเทียวชมเหงรังแกคนอื่นเท่านั้น อาศัยทักษะ

ของเขา คนโหดอันดับหนึ่งต้องสังหารเขาแน่” ผู้สนับสนุนของหลี่ชีย่จึงกล่าวเยาะเย้ยออกมาทันที

“อย่าได้พูดให้มันเกินจริงนัก” ผู้บำเพ็ญตนที่เลื่อมใสในตัวหลงอ่าวเทียนไม่ยอมแพ้ จึงพูดเสียงดังออกมาทันทีว่า “โอรสราชันมังกรสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ กลุ่มคนรุ่นใหม่ใต้หล้าไม่มีผู้เทียบเทียม แม้แต่รุ่นอาวุโสก็ยากจะมีผู้สามารถต่อกร”

“คนโหดอันดับหนึ่งมีสิบสามลัคนา หนึ่งเดียวนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน กายเซียนชั้นสมบูรณ์นับเป็นอะไร นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ผู้ที่สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ไม่มีร้อยคนก็ต้องมีห้าสิบคน ! ” ผู้สนับสนุนหลี่ชีย่กล่าวอย่างดูแคลนออกมา

“โอรสราชันมังกรคือตรีอริยะสมบัติ รวมจุดเด่นห้าราชันเซียนกับตัว” ผู้เลื่อมใสในตัวหลงอ่าวเทียน ได้โต้กลับทันที

“คนโหดอันดับหนึ่งมีสิบสามลัคนา!” ผู้สนับสนุนของหลี่ชีย่อาศัยคำพูดเพียงคำเดียวมาสื่อถึงความปราศจากผู้ต่อกรของหลี่ชีย่ เพื่อสื่อว่าหลี่ชีย่นั้นเป็นหนึ่งในหล้า

“โอรสราชันมังกรคือผู้ชนะเลิศสิบรายการ ต่อสู้ผู้กล้าทั่วหล้า โดยลำพังผู้เดียว สิบวันสิบคืนไม่พ่ายแพ้ สังหารจักรพรรดิเทพ...” ผู้เลื่อมใสในตัวของหลงอ่าวเทียนยังคงไม่ยอมแพ้ พูดด้วยเสียงอันดังออกมา

คนโหดอันดับหนึ่งมีสิบสามลัคนา!” ผู้สนับสนุนหลี่ชีย่ยังคงเป็นคำๆ เดียวหนักแน่นมีพลัง

“เจ้า...” ผู้เลื่อมใสในตัวของหลงอ้างเทียบถูกคำพูดคำนี้ยั่ว
โมโหจนตัวสั่นเทา พุดอะไรไม่ออกเป็นเวลานาน

ผลงานสิบสามลัคนาของคนโหดอันดับหนึ่ง บดบังรัศมีของ
ดาวรุ่งใดๆ ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินจนสลดและอับแสง ไม่ว่าบุคคล
ผู้นั้นจะมีผลงานเช่นใด มีความโชติช่วงชัชวาลเพียงใดก็ตาม แต่
ว่า เมื่อเทียบกับสิบสามลัคนาแล้วเรียกว่าไม่คู่ควรจะกล่าวถึง ช่าง
สลดและอับแสงอะไรปานนั้น

นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีราชันเซียนจำนวนมากไม่น้อย และมี
ผู้สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ไม่น้อยเช่นกัน และมีบางคนที่ตลุด
เดี่ยวไปทั่วหล้า แต่ทว่า สิบสามลัคนามีลี้ชีเย่เพียงหนึ่งเดียวนับ
แต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ผลงานเช่นนี้นับว่าเพียงพอแล้ว

ในเวลานี้ ลี้ชีเย่ได้พาขงเซี่ยะหมิงหวางมาถึงอาณาจักรทะเล
ของพรรคเซียนเหิน มองเห็นอาณาจักรทะเลแถบนี้ปรากฏกลิ่น
อายเซียนที่ลอยตัวขึ้นมา ทิวทังบริเวณอาณาจักรทะเลถูกล้อมรอบ
ไปด้วยไอหมอกเซียน ท่ามกลางไอหมอกเซียนสามารถมองเห็นหอ
โบราณที่ลอยล่องอยู่บนท้องฟ้า และสามารถมองเห็นเรือยักษ์ที่
ลอดทอดสมอลอยอยู่กลางแม่น้ำ ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีสะพานหยก
ขาวที่เชื่อมต่อผืนแผ่นดินแต่ละแห่งของอาณาจักรทะเลบริเวณนี้...

ไม่ว่าจะเป็นการยึดครองอาณาจักรทะเลแห่งนี้เอาดีอะไรของ
พรรคเซียนเหินหรือไม่ก็ตาม แต่ไม่อาจไม่ยอมรับว่า พรรคเซียน
เหินสามารถเนรมิตอาณาจักรทะเลแห่งนี้ให้กลายเป็นดินแดน
เซียนได้ภายในระยะเวลาอันสั้น เพียงพอที่จะมองจากด้านข้างออก
ว่าพรรคเซียนเหินมีทรัพยากรที่น่ากลัวมากเพียงใด

สามารถพูดได้โดยไม่โอ้อวดว่า เพียงทรัพยากรน้อยนิดที่เล็ดลอดไหลออกมาจากร่องนิ้วของพรรคเซียนเหิน ก็สามารถทำให้แคว้นขนาดใหญ่ได้รับประโยชน์อย่างมหาศาล นี่แหละคือธาตุแท้ภายในของหนึ่งสำนักห้าราชันเซียน นี่แหละคือกำลังของพรรคเซียนเหิน

“ตึง ตึง ตึง...” ในเวลานี้เอง เสียงสัญญาณดังขึ้นเป็นระลอกเมื่อหลี่ชีย่มาถึงบริเวณอาณาจักรทะเลแห่งนี้ของพรรคเซียนเหิน ทำให้ศิษย์ทั้งหมดของพรรคเซียนเหินเหมือนดังได้ประจันหน้ากับศัตรูที่น่ากลัว ไม่ว่าจะเป็ศิษย์ระดับธรรมดาทั่วไปก็ดี หรือบุคคลระดับผู้อาวุโสก็ช่าง ต่างเตรียมพร้อมเข้าสู่การสู้รบ

แม้ว่าพรรคเซียนเหินจะได้ชื่อว่าปราศจากผู้ต่อกร ไม่เคยกลัวใครหน้าไหนในโลก แต่ว่า เมื่อคนโหดอันดับหนึ่งมาถึง แม้แต่ยักษ์ใหญ่เช่นพรรคเซียนเหินยังคงเหมือนเผชิญกับศัตรูที่ยิ่งใหญ่

ไม่มีใครรู้แล้งถึงผลงานการต่อสู้ของคนโหดอันดับหนึ่งมากกว่าพรรคเซียนเหินอีกแล้ว ล่าสุดได้ทำลายเรือรบเพลิงสวรรค์ของพวกเขา อดีตเคยสังหารระดับจักรพรรดิเทพของพวกเขา เนรเทศเส้นทางผ่านช่องว่างของพวกเขา ด้วยกำลังความสามารถเช่นนี้ ย่อมทำให้พรรคเซียนเหินเหมือนเผชิญกับศัตรูที่แข็งแกร่ง

ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนคนใด หรือสำนักใหญ่ใดก็ตามที่ติดตามสถานการณ์นี้อยู่ ต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้เมื่อเห็นพรรคเซียนเหิน และคนโหดอันดับหนึ่งมีแนวโน้มที่จะระเบิดศึกขึ้นได้ทุกเมื่อ แน่نونที่สุด มีผู้คนจำนวนมากอยากจะให้คนโหดอันดับหนึ่งเปิดศึกกับพรรคเซียนเหินเสียเดี๋ยวนี้อันให้มันรู้แล้วรู้รอดไป!

“ทำไมรี นี่เป็นการต้อนรับแขกของพรรคเซียนเหินพวกเจ้าอย่างนั้นรี?” หลี่ชีย่มองดูพรรคเซียนเหินที่คล้ายตั้งเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่ง ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เสมือนหนึ่งกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนหลังบ้านอย่างนั้น ท่าทางดูมีอิสระและสบายใจยิ่งนัก

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นศัตรูของหลี่ชีย่หรือไม่ ไม่ว่าจะมองเห็นหลี่ชีย่แล้วไม่สบอารมณ์ยิ่งนัก แต่ว่า เมื่อเห็นคนโหดอันดับหนึ่งยามที่เผชิญหน้ากับพรรคเซียนเหินแล้วยังคงสามารถพูดคุยได้อย่างสนุกสนาน ทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ได้เห็นภาพนี้แล้วถึงกับยอมนับถือ หากเปลี่ยนเป็นพวกเขาเองไปเผชิญหน้ากับพรรคเซียนเหิน เกรงว่าคงตกใจจนเข่าอ่อนไปแล้ว!

ท่าที่ที่เอ้อระเหยเช่นนี้ของหลี่ชีย่ ทำให้บรรดา ยอดฝีมือของพรรคเซียนเหินต่างมองหน้ากันและกัน ไม่รู้ว่าสมควรลงมือหรือไม่

“หลงอ้าวเทียนจะออกมาสู้หรือไม่?” มีผู้บำเพ็ญตนถึงกับพิมพ์้าออกมาเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

“หลงอ้าวเทียนไม่อยู่ เขาพาระดับบรรพบุรุษและยอดฝีมือพรรคเซียนเหินจำนวนไม่น้อยไล่ล่าปีศาจทะเลย์งใต้ทะเลลึกไปแล้ว” ผู้บำเพ็ญตนที่ได้รับข่าวสารรวดเร็วสายหน้าและพูดขึ้นมา

“หลี่ชีย่ เจ้าคิดจะทำอะไร?” สุดท้ายแล้ว ระดับผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินที่อยู่ในเหตุการณ์สุดลมหายใจเข้าลึกๆ และเอ่ยถามด้วยเสียงห่มต่ำ

กล่าวสำหรับพรรคเซียนเหินแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากจะยอมรับได้อยู่บ้างเหมือนกัน ตลอดเวลาที่ผ่านมา มีแต่พรรคเซียนเหินของพวกเขาที่หมางเมินต่อไต้หล้า เกรียงไกรไปทั่วหล้า เคยเสียที่ไหนที่พรรคเซียนเหินพวกเขาต้องมีลักษณะเหมือนเผชิญกับศัตรูที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้?

แม้ว่าสิ่งนี้กล่าวสำหรับพรรคเซียนเหินแล้วมันยากจะยอมรับได้อยู่บ้าง แต่ว่า เวลานี้พวกเขาไม่กล้าประมาทอีกต่อไป เนื่องจากพวกเขารู้ดีว่า เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนโหดอันดับหนึ่ง ระดับผู้อาวุโสของพรรคไม่สามารถต้านรับได้อยู่แล้ว การจะต่อกรซึ่งหน้ากับคนโหดอันดับหนึ่งต้องเริ่มต้นด้วยระดับจักรพรรดิเทพเป็นพื้นฐาน!

“ไม่มีอะไร? เกรงว่าเจ้าเมืองเมืองสมุทรสยบฟ้ากำลังเป็นแขกอยู่ที่พรรคเซียนเหินของพวกเจ้า ข้าต้องการพบสหายเก่าของข้าอยู่พอดี” หลี่ชียเอ๋อ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“อหังการ ว่ากันซื่อๆ เลย” เมื่อคนโหดอันดับหนึ่งพลันเปิดปากก็บอกว่าต้องการพบเทพธิดาสยบฟ้า ทำให้บรรดายอดฝีมือที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกลถึงกับชมเปาะในใจลับๆ คงมีเพียงคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่หาญกล้าโอหังต่อหน้าพรรคเซียนเหินเช่นนี้

แม้แต่ระดับผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินยังต้องนั่งเงียบไปพักหนึ่งกับข้อเรียกร้องของหลี่ชียเอ๋อ่ย หากเป็นผู้อื่นกล้ายื่นข้อเรียกร้องเช่นนี้พรรคเซียนเหินของพวกเขาใช้เพียงแต่ปฏิเสธเท่านั้น ไม่แน่ว่าอาจพาลโกรธขึ้นมาแล้วสังหารฝ่ายตรงข้ามเสีย

แต่ทว่า เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนโหดอันดับหนึ่งที่ยืนข้อ
เรียกร่องเช่นนี้ ทำให้ระดับผู้อาวุโสของพรรคเขียนเหินไม่อาจไม่
นิ่งเงียบไป

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1611 เมืองหลวง

เวลานี้ ชาวเมืองเกี่ยวกับคนโหดอันดับหนึ่งกับลือชู้หนึ่งนั้น มีการลือกันเด็ดพล่านในมหาสมุทรอุดรมานานแล้ว และพรรคเซียนเหินพวกเขาก็ได้ข่าวมาเช่นกัน

กล่าวสำหรับชาวลักษณะเช่นนี้แล้ว ไม่เป็นผลดีต่อพรรคเซียนเหินอย่างยิ่ง จะอย่างไรเสีย การเกี่ยวดองสมรสระหว่างเมืองสมุทรสยบฟ้ากับพรรคเซียนเหิน ในอนาคตลือชู้หนึ่งต้องได้เป็นนายหญิงของพรรคเซียนเหินกระทั่งราชินี ขณะที่ในจังหวะนี้กลับมีข่าวซุบซิบระหว่างคนโหดอันดับหนึ่งกับลือชู้หนึ่งออกมา ซึ่งหาใช่สิ่งที่พรรคเซียนเหินต้องการได้ยิบ

ไม่ว่าข่าวซุบซิบเหล่านี้จะเป็นจริงหรือเท็จ แต่วามันก็คือเรื่องไม่ดี จุดจบที่ดีที่สุดของเรื่องนี้สำหรับพรรคเซียนเหินพวกเขาก็คือคนโหดอันดับหนึ่งต้องตาย!

“ในเมื่อเป็นสหายเก่า จันเชียว” หลังจากทีระดับผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินนั่งเงียบไปพักหนึ่ง จึงได้เอ่ยขึ้นมาช้าๆ

หลี่ชี่เยถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ต้องอย่างนี้สิ ค่อยยังเหมือนสำนักที่มีถึงห้าราชันเซียนหน้อยอย่างน้อยที่สุดยังดูเข้าท่านิดหนึ่ง”

ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินได้แต่นั่งเงียบ ไม่ต้องการตอบโต้คำพูดของหลี่ชี่เย

“พรรคเซียนเหินถึงกับอ่อนข้อให้แล้ว!” ยอดฝีมือที่มองดูจากระยะห่างไกลถึงกับตกใจยิ่งนัก เมื่อเห็นพรรคเซียนเหินถึงกับตบตกลงให้คนโหดอันดับหนึ่งได้เข้าพบกับลือชู่หนิงได้

เป็นเหตุการณ์ที่ทุกคนคาดไม่ถึง ทุกคนล้วนแล้วแต่คิดว่าพรรคเซียนเหินจะต้องขัดขวางคนโหดอันดับหนึ่งไม่ให้เข้าพบกับลือชู่หนิงได้ ขณะที่คนโหดอันดับหนึ่งจะต้องทำการเช่นฆ่าสังหารหมู่อย่างแน่นอน

เวลานี้ พรรคเซียนเหินกลับยอมอ่อนข้อให้ กล่าวสำหรับใครก็ตามมันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ ขณะที่พรรคเซียนเหินมาถึงมหาสมุทรอุดรในตอนนั้นช่างอหังการเสียกระไร สั่งให้เผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลยกพื้นที่อาณาจักรทางทะเลที่พวกเขาครอบครองอยู่ให้ เมื่อปีศาจทะเลและเผ่าปีศาจไม่ยอม พวกมันได้อาศัยการทำลายล้างอย่างรุนแรงเข้ากวาดล้างและยึดครองอำนาจการครอบครองอาณาจักรทางทะเลแห่งนี้

เรียกได้ว่า การมายังโลกมนุษย์ในครั้งนี้ของพรรคเซียนเหินไม่ได้เห็นใครอยู่ในสายตาเลย และไม่กลัวที่ต้องเป็นศัตรูกับใคร แต่ต่อหน้าคนโหดอันดับหนึ่งในครั้งนี้กลับยอมอ่อนข้อให้ เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

เวลานี้ทุกคนต่างรู้ว่า คนโหดอันดับหนึ่งกับเทพธิดาสยบฟ้าได้แอบหมั่นหมายต่อกันที่หอวิถิฟ้ามามาก่อน ช่างนี่จะจริงเท็จประการใดนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป ที่สำคัญก็คือ เทพธิดาสยบฟ้าจะแต่งงานกับหลงอ้าวเทียน บังเอิญ ขณะที่พรรคเซียนเหิน

กำลังจะเกี่ยวดองสมรสกับเมืองสมุทรสยบฟ้า คนโหดอันดับหนึ่ง กลับเข้ามาสอดดื้อๆ

มันมากพอสำหรับเรื่องที่เกิดขึ้น ขอเพียงคนโหดอันดับหนึ่ง ยังคงมีชีวิตอยู่ ย่อมส่งผลเสียกระทบต่อชื่อเสียงของพรรคเซียนเหิน

“คนโหดอันดับหนึ่งนะเนี่ย ในโลกนี้คงมีแต่คนโหดอันดับหนึ่ง เท่านั้นที่สามารถทำให้พรรคเซียนเหินต้องอ่อนข้อให้” มีผู้พิมพ์ปากออกมา

เวลานี้ ศิษย์พรรคเซียนเหินคนหนึ่งได้นำทางให้กับหลี่ชียเอ หลี่ชียเอเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง พาช่างเขียนหมิงหวางเดินเข้าไปภายในอาณาจักรทะเลพรรคเซียนเหินด้วยท่าทีเอ้อระเหย

กล่าวสำหรับผู้ใดก็ตาม ฐานที่มั่นของพรรคเซียนเหินดุจถ้า เสือแดนมังกร ใครที่คิดเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน เมื่อก้าวเท้าเข้าไปยังฐานที่มั่นของพรรคเซียนเหินจะต้องได้รับการต้อนรับที่พร้อมรับมือเต็มที่ แต่ว่า ท่าทีของคนโหดอันดับหนึ่งกลับอย่างไรก็ได้ ความกล้าหาญเช่นนี้ ไม่ว่าจะใครก็ต้องเลื่อมใส

เทียบกับพรรคเซียนเหินที่ตั้งมั่นเตรียมรับมือเต็มที่ ขณะที่หลี่ชียเอที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ศิษย์ทุกคนของพรรคเซียนเหินล้วนแล้วแต่ไม่กล้าประมาท พวกเขาสวมเสื้อเกราะอาวุธครบมือ ประจำตำแหน่งของตนอย่างเคร่งครัด เตรียมพร้อมรับมือการต่อสู้ทุกขณะ

เรื่องนี้จะโทษศิษย์ของพรรคเซียนเหินที่คล้ายดั่งเผชิญกับศัตรูที่กล้าแข็งก็ไม่ถูก เพราะชื่อเสียงของคนโหดอันดับหนึ่งนั้น โด่งดังเหลือเกิน ทุกคนต่างรู้ว่าเขาฆ่าคนมามากมายเหลือเกิน มือทั้งสองเต็มไปด้วยเลือด

การเผชิญหน้ากับคนโหดที่สามารถฆ่าล้างทั้งเผ่าพันธุ์เพียงเพราะคำพูดที่ไม่เข้าหูเพียงคำเดียวเช่นนี้ ศิษย์พรรคเซียนเหินจะไม่ระวังตัวมากได้รึ? พวกเขาไม่ต้องการให้เหมือนเช่นศิษย์ที่อยู่บนเรือรบเพลิงสวรรค์อย่างนั้น ถูกเศษเหล็กบีบอัดจนกลายเป็นเนือบดไม่เหลือแม้แต่ซาก!

ไม่นานนัก ศิษย์พรรคเซียนเหินผู้นี้ได้นำหลี่ชีย่มาถึงยังด้านหน้าหอโบราณหลังหนึ่ง โดยที่หอโบราณหลังนี้ลอยอยู่เหนือท้องฟ้าและมีเมฆรองรับเอาไว้ ขณะเดียวกัน หอโบราณหลังนี้มีการวางกำลังเอาไว้อย่างแน่นหนาเป็นชั้นๆ กำลังที่เฝ้าอารักขาหอโบราณหลังนี้ไม่ใช่ศิษย์ของพรรคเซียนเหิน แต่เป็นยอดฝีมือของเมืองสมุทรสยบฟ้า

“คุณชายหลี่ ข้าสามารถพาท่านมาสุดได้เพียงเท่านี้แล้ว” เมื่อศิษย์ของพรรคเซียนเหินพาหลี่ชีย่มาถึงตรงนี้แล้วก็ได้ล่าถอยกลับไปเงียบๆ

นี่แหละคือความเหนือชั้นของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหิน เขาไม่ต้องการประจัญหน้ากับหลี่ชีย่ แต่กลับโยนเผือกร้อนนี้ไปให้กับเมืองสมุทรสยบฟ้า เวลานี้ หลี่ชีย่จะได้พบกับจื่อชู่หนิงหรือไม่ขึ้นอยู่กับท่าทีของเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว

ในสายตาของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินมองว่า เรื่องการแต่งงานระหว่างหลงอ้าวเทียนกับลือชู่หนิงเป็นข้อตกลงระหว่างบรรพบุรุษของสำนักทั้งสอง ทั้งยังเป็นข้อตกลงของบรรพบุรุษระดับสูงของทั้งสองฝ่าย ใครก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเรื่องนี้ได้

ดังนั้น ภายในใจของผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินจึงมั่นใจมากกว่าต่อให้คนโหดอันดับหนึ่งต้องการทำลายการเกี่ยวดองสมรสของทั้งสองสำนักคงไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

จึงทำให้ผู้อาวุโสพรรคเซียนเหินเกิดความมั่นใจที่จะให้คนโหดอันดับหนึ่งได้พบกับลือชู่หนิง เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่เพียงสามารถหลีกเลี่ยงการประจัญหน้า ขณะเดียวกันยังเป็นการลากเอาเมืองสมุทรสยบฟ้าลงน้ำด้วย

ในเมื่อพรรคเซียนเหินจะเกี่ยวดองสมรสกับเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ เมืองสมุทรสยบฟ้าก็สมควรร่วมมือกับพรรคเซียนเหินพวกเขาจัดการกับศัตรูอย่างคนโหดอันดับหนึ่งด้วยกัน

“หยุด! ผู้ที่มาเป็นใคร” ขณะที่หลี่ชียู่ก้าวเข้าหาหอโบราณแห่งนี้ บรรดาทหารที่เฝ้าล้อมรอบเป็นชั้นๆ ดุคาลัยตั้งเผชิญกับศัตรูสำคัญ พลันหันอาวูธไปที่หลี่ชียู่

ความจริงแล้ว ยอดฝีมือที่เฝ้ารักษาการณ์อยู่ที่นี่รู้มาก่อนแล้วว่า ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นและรู้ด้วยว่าผู้ที่ตนเผชิญคือผู้ใด แต่ว่า เมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขาไม่อนุญาตให้คนโหดอันดับหนึ่งได้พบกับลือชู่หนิงอย่างเด็ดขาด การที่พวกเขาว่างกำลังมากมายไว้ที่นี่ไม่ได้ต้องการปกป้องลือชู่หนิง แต่ต้องการขัดขวางบุคคลภายนอกติดต่อกับลือชู่หนิง

ความจริง อาศัยความสามารถของลือชู่หนิงแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นต้องให้ยอดฝีมือเหล่านี้มาคอยอารักขา ยอดฝีมือเหล่านี้เพียงทำตามคำสั่งของเย่ลิวโจว ก่อนวันเกี่ยวดองสมรสระหว่างพรรคเซียนเหิน และเมืองสมุทรสยบฟ้า จะให้เกิดเหตุการณ์ขึ้นมาไม่ได้เด็ดขาด ยิ่งไม่อนุญาตให้ใครติดต่อกับลือชู่หนิงได้

แน่นอน แรกทีเดียวเย่ลิวโจวไม่ได้ทำเพื่อจัดการกับคนโหดอันดับหนึ่ง ที่เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อป้องกันยอดฝีมือของเมืองสมุทรสยบฟ้าอื่นๆ ที่ไม่ยอมสยบลักลอบติดต่อกับลือชู่หนิง เพื่อแย่งชิงอำนาจ

ถ้าหากเย่ลิวโจวรู้ว่าคนโหดอันดับหนึ่งจะมา เกรงว่าเขาคงมารักษาการณ์ด้วยตนเองแล้ว

“สุนัขดีไม่ขวางทาง” หลี่ชีย่ย์มกล่าวและมองดูบรรดาศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าที่เตรียมพร้อมรับมือ

ในเวลาตัวเอง ชายหนุ่มผู้หนึ่งได้ก้าวเดินออกมาท่ามกลางทหารจำนวนมาก ชายหนุ่มผู้นี้สวมชุดที่หลวมกับหมวกทรงสูง เปล่งประกายออกมาทั่วตัว กลิ่นอายความเป็นอ่องรุนแรง ท่าทางแข็งแกร่งยิ่งนัก

“สหายหลี่ เจ้าเมืองพวกเราไม่พบแขก เชิญกลับไปได้” ชายหนุ่มผู้นี้ท่าทางแข็งแกร่งมาก แม้ว่าต้องเผชิญหน้ากับคนโหดอันดับหนึ่งเขาก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้

“เมืองหลวงหวาง ศิษย์สุดโปรดของเยลิวโจว” ขณะที่ชายหนุ่มผู้นี้ปรากฏตัวออกมา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ยืนดูอยู่ระยะห่างไกลต่างจดจำประวัติความเป็นมาของเขาได้

“เมืองหลวงหวางนะ มีความสามารถสูงมาก ด้วยอายุที่ยังน้อยก็สำเร็จกายเขียนขั้นกลางแล้ว ทั้งยังได้ฝึกเคล็ดวิชาที่ยอดเยี่ยมของเมืองสมุทรสยบฟ้า เสียตาย ภายใต้อายุสุดยอดดาวรุ่งเช่นเทพธิดาสยบฟ้า เขาถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องสลดและอัปแสง” ยอดฝีมือในมหาสมุทรอุดรที่รู้ประวัติเมืองหลวงหวางถึงกับปลงอนิจจังออกมา

ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้ามีชื่อว่าเมืองหลวงหวาง เป็นศิษย์โปรดของเยลิวโจว เขาประสบความสำเร็จสูงมาก เสียตาย เมื่อมีลือชู้หญิงอยู่เขาจึงถูกลิขิตเอาไว้ต้องเป็นละครเศร้า ไม่มีทางได้เป็นเจ้าของเมืองสมุทรสยบฟ้า

“พบหรือไม่พบไม่ได้อยู่ที่เจ้าเป็นคนพูด และไม่ใช่นางเป็นคนพูด” หลี่ซีเย มองดูเมืองหลวงหวางที่หนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “ข้าบอกว่าจะพบก็ต้องได้พบ”

“เจ้า...” สีหน้าของเมืองหลวงหวางพลันดูไม่จี๊ดถึงขีดสุด ในมหาสมุทรอุดร เมื่อเผชิญหน้ากับเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขาแล้ว ถึงกับยังมีคนที่หาญกล้าโอหังและอหังการเช่นนี้ ทำให้เมืองหลวงหวางกล้ากลืนความอัปยศนี้ไม่ไหว แม้ว่าเขารู้ว่าชื่อของคนโหดอันดับหนึ่งโด่งดังมาก จัดการไม่ได้ง่ายนัก แต่เมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเขาจะใช้ว่าจะแห่ได้ง่ายๆ ยิ่งไปกว่านั้น อาจารย์ของเขา คือเยลิวโจว อาจารย์ปู่ของเขา คือกู่จุน!

“หลี่ซีเย ทุกอย่างต้องมีขอบเขต อย่าได้บีบคั้นกันมากเกินไป แม้เก้าแดนจะกว้างใหญ่ แต่ อยากรู้เสียก็ต้องมีโอกาสพบกัน เป็นคนอย่าได้ปิดกั้นทางหนีทีไล่ให้ตนเอง!” สุดท้าย เมิ่งหลงหวางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง แม้เขาจะรู้ว่าคนโหดอันดับหนึ่งนั้น แข็งแกร่งมาก แต่ว่า เขาไม่ต้องการอ่อนข้อให้ กล่าวด้วยท่าทีที่ไม่หยิ่งยโสแต่ก็ไม่ทำให้ตนดูต่ำต้อย

“ไม่ต้องเอาเหตุผลมาพูดกับข้า” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “คนอย่างข้าไม่มีเหตุผลอยู่แล้ว ข้านับถึงห้า หากไม่หลีกทางให้ ข้าจะฆ่าทิ้งทั้งหมด”

คำพูดของหลี่ซีเยทำให้ศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าทั้งหมดดูไม่เจ็ดถึงขีดสุด พวกเขาถึงกับมองหลี่ซีเยด้วยความโกรธเคืองภายในใจของพวกเขาถึงกับลุกเป็นไฟ จะไม่ให้พวกเขาต้องโกรธได้อย่างไร ชั่วดีอย่างไรพวกเขาก็คือยอดฝีมือที่ไม่ธรรมดา กลับถูกผู้เยาว์คนหนึ่งมองพวกเขาเป็นดั่งมดปลวก ซึ่งทำให้พวกเขาต้องโกรธจนแทบคลั่ง

“ดี หลี่ซีเย ข้าต้องการรับการชี้แนะจากสุดยอดเคล็ดวิชาของเจ้า!” เมิ่งหลงหวางไม่มีทางจะถอยได้อีกแล้ว ไม่ก็คือหลีกทางให้ ไม่ก็ยอมตาย เขาได้รับการกิจจากอาจารย์ ไม่ว่าจะอย่างไร ก็ไม่ยอมให้บุคคลภายนอกพบกับเจ้าเมืองอย่างเด็ดขาด!

“เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา ถอยไป” เวลานี้ ลี้อชู่หนิงได้ปรากฏตัวขึ้นบนหอโบราณ

เมิ่งหลงหวางทำท่าลังเลเมื่อได้ยินคำพูดของลี้อชู่หนิง เขายืนอยู่ตรงนั้นไม่พูดอะไรออกมา ต่อหน้าผู้คนมากมายเขาไม่สะดวกที่

จะขัดคำสั่งของลือชู่หนิง อย่างไรก็ตาม ลือชู่หนิงก็คือเจ้าเมืองเมืองสมุทรสยบฟ้า

การปรากฏตัวของลือชู่หนิงได้เรียกความสนใจผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วน นางยังคงมีท่วงทีที่งดงาม บุคลิกและความสามารถที่ยอดเยี่ยม เหมือนเทพธิดาเกลียวคลื่น เทพธิดาแห่งทะเลที่กว้างใหญ่!

ลือชู่หนิงในเวลานี้ไม่มีรอยยิ้ม ท่าทางเย็นชา เวลาที่นางถูกพวกเยลิวโจวรึดรอนอำนาจไป หรือจะบอกว่าถูกกักบริเวณก็ได้ไม่เป็นตัวของตัวเอง

ในเวลานี้ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนที่ยืนดูอยู่บริเวณห่างไกลถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนอยากจะดูว่าเรื่องราวข่าวซุบซิบและบุญคุณความแค้นต่างๆ จะลงเองอย่างไร!

“นับว่าไม่เลวนัก” เมื่อหลี่ชียेमองเห็นลือชู่หนิงแล้วยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “นั่งหนู ไปเถอะ ข้าพาเจ้าไปจากที่นี่”

ลือชู่หนิงถึงกับยิ้มเฉือนๆ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “พี่หลี่ เรื่องบางเรื่องยังไม่สามารถแก้ไขเป็นการชั่วคราว ข้าเองก็มีความจำเป็นอยู่มาก หวังว่าพี่หลี่จะเห็นใจ”

“เรื่องนี้เชื่อว่าลือชู่หนิงไม่ยอมไปกับหลี่ชียเอแน่นอน นางไม่ยอมแต่งงานกับหลงอ้าวเทียนอยู่แล้ว แต่ทว่า เวลานี้บรรดาบรรพบุรุษสายของนางทั้งหมด และบรรพบุรุษรุ่นบุกเบิกทั้งหมดของหมู่บ้านเสี่ยวไห่ซุนล้วนแล้วแต่ถูกขังเอาไว้ในห้องประชุมมังกรดำ

และเมืองสมุทรสยบฟ้าก็อยู่ในกำมือของเยลิวโจว หากเขาไปจาก
จริงๆ เท่ากับสมปรารถนาของเยลิวโจวจริงๆ ให้แล้ว

ดังนั้น นางจะต้องร้องอยู่ที่นี้ต่อไป ขอเพียงมีโอกาสนางจะต้อง
โต้กลับพวกเยลิวโจวอย่างแน่นอน!

ตอนที่ 1612 หมิงหวางไม่หวั่นไหว

สำหรับคำพูดของลือชู่หนิงนั้น หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่งแล้ว กล่าวด้วยท่าทีที่แข็งกร้าวว่า “เจ้าจะต้องไปกับข้า”

“พี่หลี่ หวังว่าท่านจะเข้าใจ” ลือชู่หนิงยิ้มเข้าใจดี การที่หลี่ชีย่จะพานางไปนั้นไม่ได้เกี่ยวอะไรกับความรักหญิงชาย ยิ่งไม่ใช่เป็นดั่งที่ลือชู่หนิง เขาไม่ได้มาเพื่อแย่งเจ้าสาว เขาพุ่งเป้าที่กุ้ฉุน

ในเรื่องนี้ ลือชู่หนิงมีความเข้าใจเป็นอย่างดี นางเองก็ต้องการต่อต้านกุ้ฉุน แต่ว่า พร้อมกับการต่อต้านกุ้ฉุนในขณะเดียวกันของนาง ยังต้องมั่นใจในความปลอดภัยของเหล่าบรรพบุรุษของสำนัก และยังต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของศิษย์สำนักเมืองสมุทรสยบฟ้า

ที่สมควรได้รับการแก้ไข ข้าจะแก้ไขเอง” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เจ้าต้องการให้ข้าเช่นฆ่าพรรคเซียนเหิน หรือต้องการให้ข้าเช่นฆ่าเมืองสมุทรสยบฟ้าล่ะ?”

พลันที่คำพูดนี้ถูกพูดออกมา ไม่ว่าจะป็นศิษย์พรรคเซียนเหินหรือยอดฝีมือเมืองสมุทรสยบฟ้าที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความโกรธ พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นสำนักปราศจากผู้ต่อกรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เวลานี้เมื่อออกจากปากของคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว เสมือนหนึ่งกลายเป็นมดปลวกที่พร้อมถูกคนเขาบดขยี้ แล้วจะไม่ให้พวกเขาารู้สึกโกรธได้อย่างไร

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียเอทำให้ลื่อซู่หึงถึงกับนั่งเงิบไปครู่หนึ่ง คนอื่นไม่รู้จักหลี่ชียเอ แต่นางรู้จักนางเข้าใจ หลี่ชียเอหาใช่ประเภทคนบ้าที่พูดจาอวดดี หลี่ชียเอไม่ใช่ประเภทอวดดีและโง่เขลา เขาพูดได้ย่อมทำได้ เขาบอกว่าจะเลือดล้างก็ต้องเลือดล้างแน่นอน ถ้าเขาบอกว่าจะเขนฆ่าก็ต้องเขนฆ่าแน่นอน เพราะว่าเขาคือหลี่ชียเอ!

“ตกลง ในเมื่อพี่หลี่ร้องขอเช่นนี้ ข้าติดตามพี่หลี่ไปก็แล้วกัน” สุดท้าย ลื่อซู่หึงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวด้วยท่าที่หนักแน่นจริงจัง

ในเวลานี้ นางจำต้องปรับแผนการต่อต้านกู่จุน และเย่ฉิวโจวเมื่อหลี่ชียเอลงมือ บางทีอาจสามารถทำลายการครอบครองเมืองสมุทรสยบฟ้าของกู่จุน และเย่ฉิวโจวจากทิศทางอีกทางหนึ่ง!

“คนโหดอันดับหนึ่งมีความอหังการเช่นนี้แหละ ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงคนไหนก็ตาม ล้วนแล้วแต่ยินดีติดตามผู้ชายแบบนี้” สิ่งนี้ได้ทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ยืนอยู่ในระยะห่างไกลถึงกับทอดถอนใจออกมา เมื่อเห็นลื่อซู่หึงถึงกับยินดีไปกับคนโหดอันดับหนึ่ง

พลันที่ลื่อซู่หึงพูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้สีหน้าของเมิ่งหลงหวางเปลี่ยนไปทันที หน้าทีของเขาคือห้ามบุคคลภายนอกติดต่อกับลื่อซู่หึง เวลานี้หากลื่อซู่หึงไปจากที่นี่ล่ะก็ เขาใช่เพียงแค่ทำให้ผู้เป็นอาจารย์ต้องผิดหวังที่มอบหมายหน้าที่ให้กับเขาเท่านั้น

“ท่านเจ้าเมือง เมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเราจะไม่ก้มหัวให้กับใครเด็ดขาด!” เมิ่งหลงหวางพูดด้วยเสียงอันดังออกมาทันที

“ลือชู่หนึ่งเพียงมองดูเมิ่งหลงหวางمينเฉยทีหนึ่ง แน่นอน ย่อมรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ นางพูดเรียบเฉยออกมาว่า “ท่านไม่ใช่คู่ ต่อสู้ของคุณชายหลี!”

“ต่อให้ไม่ใช่คู่ต่อสู้ เมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเรายังคงจะสู้ ใน ฐานะศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้า จะไม่ยอมถอยหนีอย่างเด็ดขาด ...” เมิ่งหลงหวางกล่าวด้วยท่าทีหนักแน่น

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขาไม่สามารถปล่อยให้คนโหดอันดับ หนึ่งพาตัวลือชู่หนึ่งไปโดยไม่ขัดขืน มิฉะนั้นแล้ว เขาไม่สามารถ อธิบายต่อผู้เป็นอาจารย์ได้

“เช่นนั้นแล้วก็สงเคราะห์เจ้า ฆ่าพวกเขาเสีย” หลี่ชีย่พูดตัด บทคำพูดที่หนักแน่นของเมิ่งหลงหวาง ส่งการกับขงเซี่ยะหมิงหวาง ที่ปลอมตัวเป็นคนรับใช้อยู่ข้างกาย

“เตรียมต่อสู้...” เมิ่งหลงหวางรู้ว่าไม่สามารถจบได้ด้วยดี เขา ร้องเสียงดังออกไป ตัวเขาเองมีเพียงสู้ทางเดียวเท่านั้น เขาจะไม่ สามารถสู้หน้าอาจารย์ของตนได้หากหนีโดยไม่ทันได้ต่อสู้!

“ตั้ง ตั้ง ตั้ง...” หันไฉนนั้น บรรดายอดฝีมือที่เฝ้าอยู่ที่หอ โบราณทั้งหมดต่างชักดาบและกระบี่ออกจากฝัก ลมปราณตั้ง สายรุ้ง กลิ่นอายการฆ่าอบอวลไปทั่วบริเวณในทันที

“ฆ่า...” เวลานี้ ขงเซี่ยะหมิงหวางไม่มีท่าทีที่ลังเลแม้แต่น้อย ร้องเสียงดังออกมาพร้อมกับเหินฟ้าขึ้นไป เสมือนหนึ่งหงส์ฟ้าที่โฉบ บินเข้ากลีบเมฆ พลันลงมือด้วยกระบวนท่ามากมาย ทุกท่วงท่าที่

ฟาดฟันลงมานั้น ประหารสุริยาอัสดง ยิงจันทราสุกสกาวย ประกาย
เจิดจรัส อาณุภาพสะท้อนแปดทิศ องอาจห้าวหาญดุตันยี่งัก

“ปัง ปัง ปัง...” เสียงแตกหักดังขึ้นเป็นระลอก ตามมาด้วยเสียง
ร้องอันน่าเวทนา บรรดายอดฝีมือที่สวมเสื้อเกราะในมือถืออาวุธคม
กริบเหล่านั้นไม่สามารถต้านรับกับขงเฉียะหมิงหวางได้เลย ญูกนาง
สังหารจนแตกพ่ายภายในระยะเวลาอันสั้น

ขงเฉียะหมิงหวางมีฐานะเป็นเจ้าของเมืองหมิงจู ได้รับการ
ยอมรับจากเมืองหมิงจู ทั้งยังได้รับการชี้แนะจากเหล่าขุน ทักษะ
ของนางนับว่ามีอันดับในเมืองสมุทรสยบฟ้าอย่างแน่นอน

ภาพนี้ได้สร้างความตระหนกแก่ผู้คนจำนวนมาก เมื่อเห็น
ลำพังแค่คนรับใช้คนหนึ่งก็สามารถจัดการสังหารยอดฝีมือเมือง
สมุทรสยบฟ้าจนยับเยินตั้งใบไม้ร่วง แม้แต่คนรับใช้ยังแข็งแกร่ง
ขนาดนี้ คนข้างกายของคนโหดอันดับหนึ่งเรียกได้ว่าออกจะเป็น
พยัคฆ์หมอบมังกรเร้นกายเกินไปแล้วกระมัง ด้วยความสามารถ
เช่นนี้ไม่ว่าไปอยู่ ณ แห่งไหนใดก็ต้องเป็นบุคคลระดับเจ้าถิ่น
แน่นอน เวลานี้กลับมาอยู่ในฐานะคนรับใช้ข้างกายของคนโหด
อันดับหนึ่ง ดูจะอหังการเกินไปแล้ว!

“อย่าได้กำเริบเสิบसान!” เวลานี้ เมฆหลงหวางไม่อาจไม่ลงมือ
ด้วยตนเอง เขาตวาดเสียงดังและเห็นฟ้าขึ้นไป พลันปรากฏทั่วทั้ง
ร่างพวยพุ่งเป็นประกายออกมา ประกายที่เจิดจ้าละลานตาพลันจะ
เข้าครอบคลุมตัวของขงเฉียะหมิงหวางเอาไว้

ประกายทั้งหมดที่ถูกยิงเข้าไปสามารถยิงทะลุทุกอย่าง
สามารถทำให้ร่างของคนๆ หนึ่งกลายเป็นรูปรุนเหมือนดังตะแกรง

แต่ว่า ช่งเซี่ยหมิงหวางร้องเสียงดังออกมา ปรากฏวงแหวนทวาร
ครอบคลุมกาย ได้ยินเสียงดัง “ตูม” ต้านประกายที่ยิ่งเข้ามาโดย
เมิ่งหลงหวางเอาไว้ได้

แต่ทว่า ได้ยินเสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ประกายบนตัวของเมิ่งหลง
หวางกลับเจิดจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก ดุยี่งละลानตากว่าเดิม
พลันประกายที่ไม่มีสิ้นสุดไร้ขอบเขตได้เข้าปกคลุมตัวของช่ง
เซี่ยหมิงหวางเอาไว้ทั้งหมด ร่างของช่งเซี่ยหมิงหวางจมหายเข้า
ไปในทะเลแสงนี้ในทันที

ประกายที่เปล่งออกมาจากตัวของเมิ่งหลงหวางนับว่าเจิดจ้า
มากเหลือเกิน ยามที่ผู้คนจำนวนมากมองเห็นทะเลแสงนั้น พลัน
รู้สึกเหมือนวิญญานในตัวห้วนไหว โอนเอนไปมา เหมือนหนึ่ง
วิญญานจะออกไปจากร่างตนเองอย่างนั้น

“นี่คือเคล็ดวิชาจิตเคลิบเคลิ้มของเมืองสมุทรสยบฟ้า อย่าไป
ล่องประกายนั้น มิฉะนั้นละก็มันจะทำให้เจ้ามีนงได้” ผู้อาวุโสรีบ
กล่าวเตือนผู้เยาว์และคอยคุ้มกันให้กับผู้เยาว์ของตน

เมื่อบรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากไม่น้อยได้สติ
กลับมาถึงกับเหงื่อเย็นไหลท่วมตัว แค่มองแวบเดียวก็ทำให้เหม่อ
ลอยได้ หากถูกทะเลแสงนี้ยิงใส่ร่างโดยตรงมีต่องเหมือนดังคนไร้
วิญญานกลายเป็นคนบ้าคนหนึ่ง

ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังตื่นตระหนกกับเคล็ดวิชาจิต
เคลิบเคลิ้มของเมิ่งหลงหวางอยู่นั้น เสียง “ปัง...” ดังขึ้น ช่ง
เซี่ยหมิงหวางได้ฉีกทะเลแสงจนขาดกระฉุย โจมตีจนเมิ่งหลงหวา
งกระอักเลือดออกมา

ขงเซี่ยหมิงหวางได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ไม่หวั่นไหว แม้ว่าเคล็ดวิชา "จิตเคลิบเคลิ้ม" สามารถสะกดวิญญาณของผู้คนได้ แต่ว่า กลับไม่สามารถทำอะไรขงเซี่ยหมิงหวางได้แม้แต่หน่อย

"เปิด..." สีหน้าของเมิ่งหลงหวางเปลี่ยนไปเมื่อถูกซัดจนกระอักเลือด พลันปะทุเป็นกายสุริยันขึ้นมา ฐานะความเป็นผู้สำเร็จกายสุริยันชั้นกลาง เมื่อกายสุริยันปะทุออกมาพลันทำให้ทั่วทั้งบริเวณ พลันกลับกลายเป็นร้อนระอุขึ้นทันที ในเวลานี้เอง เห็นมือทั้งสองของเขายกขึ้น ปรากฏเป็นคั่นฉ่องเหาะบานหนึ่ง

"แว้งค์" เพลิงสุริยันของเมิ่งหลงหวางพลันไหลรวมเข้าไปอยู่ในคั่นฉ่องเหาะบานนั้น และคั่นฉ่องเหาะพลันปรากฏประกายสว่างไสวพุ่งออกมา โดยประกายสว่างไสวดังกล่าวตั้งน้ำที่เชียวกรากหอบเอาพลังทำลายล้างรุนแรงพุ่งโจมตีใส่ขงเซี่ยหมิงหวาง

ควรจะทราบว่า ลำพังกายเซี่ยนชั้นกลางนับว่าทรงพลังมากพอแล้ว การนำเอาพลังกายเซี่ยนหลอมรวมเข้าไปอยู่ในคั่นฉ่องเหาะที่ถูกสร้างขึ้นเฉพาะตัวให้กับเมิ่งหลงหวางบานนั้น พลังของประกายสว่างไสวที่พุ่งออกมาจะทรงพลังเพียงใดย่อมสามารถคาดเดาได้อยู่แล้ว

"ปัง" ภายใต้อันพลังทำลายล้างรุนแรงเช่นนี้ ขงเซี่ยหมิงหวางถูกพลังสว่างไสวโจมตีจนตัวลอยออกไป

แต่ว่า ในเสี้ยววินาทีนี้เอง จี๋รูปเจดีย์ขนาดเล็กที่ห้อยอยู่บริเวณอกของขงเซี่ยหมิงหวางพลันส่งประกายขึ้นมาแวบหนึ่งทันใดนั้น ขงเซี่ยหมิงหวางไม่เก็บอ้อมพลังความสามารถของตนอีกต่อไป

“อ้าว” เสียงนกยูงร้องเสียงยาวออกมา ด้านหลังของช่อง
เขี่ยะหมิงหวางพลันปรากฏสีสนละลานตาขึ้นมา ขณะที่สีสน
ละลานตาดังกล่าวปรากฏนั้น เสมือนดั่งนกยูงรำแพนอย่างนั้น

“”ชวบบบ”” ปรกาศละลานตาที่เหมือนดั่งนกยูงรำแพนพลัน
สกัดกั้นปรกาศสว่างไสวที่พุ่งเข้ามานั้นเอาไว้

“ช่องเขี่ยะหมิงหวาง...” พลันที่เมิ่งหลงหวางมองเห็นปรกาศ
ละลานตาเช่นนี้ก็รู้ได้ทันทีว่าผู้ที่ตนเผชิญอยู่คือใคร เขาร้องเสียง
ดังออกมากำหนึ่ง

“สายเกินไปแล้ว!” ช่องเขี่ยะหมิงหวางร้องเสียงแหลมออกมา
ภายใต้การสยบของปรกาศละลานตาที่ดั่งนกยูงรำแพน เสมือน
หนึ่งเป็นการสยบโดยสวรรค์ มันหอบเอาพลังที่ผู้คนไม่สามารถ
ต้านทานได้มาด้วย ภายใต้พลังเช่นนี้ เหมือนจะสามารถบดขยี้ทุก
สิ่งให้แหลกลาญไปได้

“ปัง” เมิ่งหลงหวางในเวลานี้ก็ไม่สามารถต้านทานพลัง
อานุภาพของนกยูงรำแพนได้ คันฉ่องทเวะแหลกละเอียด “พลัง”
ตัวของเขาถูกสยบจนร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้า

แต่ทว่า เขายังไม่ทันลุกขึ้นยืน เสียงดัง “ปัง” ฟ้าขนาดใหญ่
พุ่งตรงลงมาจากบนท้องฟ้า พลันเหยียบตัวของเขาเอาไว้ ทำให้
เขาไม่สามารถกระดิกตัวได้ เขารู้สึกเหมือนถูกภูเขาทะพลาจากนอก
โลกทับเอาไว้ แม้แต่พลิกตัวก็ทำไม่ได้

“เจ้า...” เมิ่งหลงหวางทั้งโกรธระคนกับความตระหนก ไบหน้า
แดงกำ เมื่อเห็นเท้าที่เหยียบอยู่บนตัวของตนนั้นเป็นของหลี่ซีเย่

การถูกคนเขาเหยียบบอยุ่ใต้เท้ากล่าวสำหรับเขาแล้ว คือความ
อัปยศอย่างใหญ่หลวง

ท่ามกลางความอับอายและความโกรธ เมิ่งหลงหวางถึงกับร้อง
เสียงดังออกมาว่า “หมิงหวาง เจ้าคือศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้า
สมคบคิดกับบุคคลภายนอก โทษถึงประหาร!”

ขงเซี่ยหมิงหวางเพียงมองหน้าเมิ่งหลงหวางอย่างเย้ยหยัน
ไม่ให้ความสนใจต่อเขาและไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ

ผู้คนจำนวนมากที่ได้เห็นภาพนี้ล้วนแล้วแต่รู้สึกประหลาดใจ
ขงเซี่ยหมิงหวางคือเจ้าผู้ครองเมืองฯ หนึ่งในของเมืองสมุทรสยบฟ้า
เหตุใดนางถึงได้มาอยู่กับหลี่ซีเย กระทั่งทำตัวเป็นศัตรูกับเมือง
สมุทรสยบฟ้า? ทำให้ผู้คนจำนวนมากคิดไปไกลในเวลาอัน

หลี่ซีเยมองดูเมิ่งหลงหวางที่อยู่ใต้ฝ่าเท้า ยิ้มกล่าวว่า “ให้ข้า
เหยียบเจ้าให้ตายคาเท้าดี หรือว่าไว้ชีวิตเจ้า ให้เจ้าคาบข้าวไป
บอกต่อเย่ฉิวโจวและกู่จุนดินนะ?”

“หลี่ซีเย จะฆ่าจะแกงสุดแต่เจ้า คนของเมืองสมุทรสยบฟ้าจะ
ไม่ร้องขอชีวิตอย่างเด็ดขาด หากข้าขมวดคิ้วแม้แต่บ่อย ก็ถือว่า
ไม่ใช่ผู้กล้า!” เมิ่งหลงหวางพูดขึ้นมาด้วยเสียงอันดัง ท่าที่แข็งกร้าว
ยิ่งนัก

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าว
ว่า “เรื่องนี้กลับทำให้ข้ารู้สึกสนใจ ข้าอยากจะทราบเจ้าดูสักครั้ง ดู
ว่าเจ้าจะแข็งกร้าวจริงหรือไม่”

“สหายหลี่ อภัยกันได้จงให้อภัย” ในเวลานี้เอง เสียงที่แห่ห้อมดังขึ้น ทางด้านพรรคเซียนเหิน ปราบกฏผู้เฒ่าผู้หนึ่งได้ออกหน้ามาแล้ว โดยที่ข้างกายของผู้เฒ่าผู้นี้มีระดับผู้อาวุโสหลายคนเคียงข้าง

แม้ว่าผู้เฒ่าจะดูผมเผ้าขาวโพลน แต่ทว่า ดวงตาคู่นั้นที่ประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวล่าง สรรพสัจธรรมกำเนิดขึ้นมา ยามที่เขาจ้องมองบนตัวของผู้ใด ต่อให้เป็นบุคคลระดับปราชญ์ยังรู้สึกหนาวสะท้านในใจ ทักษะของผู้เฒ่านี้แข็งแกร่งเหลือเกิน

“ระดับบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหิน บรรพบุรุษผู้รับผิดชอบบัญชาการสำหรับการปราบกฏตัวทมิฬมหาสมุทรอุดรของพรรคเซียนเหินในครั้งนี่ เป็นระดับจักรพรรดิเทพโลกา!” หัวหน้าพรรคฯหนึ่งถึงกับมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปเมื่อได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้

การปราบกฏตัวทมิฬมหาสมุทรอุดรของพรรคเซียนเหินในครั้งนี้นอกจากหลงอ้าวเทียนแล้ว ก็จะเป็นบรรพบุรุษผู้นี้เป็นผู้บัญชาการสั่งการ ขณะที่พรรคเซียนเหินเข้ายึดครองบริเวณน่านน้ำแห่งนี้ ไม่รู้ว่ามิระดับผู้ยิ่งใหญ่จำนวนเท่าไรของเผ่าปีศาจที่เข้าต่อต้านต้องตายอย่างอนาถด้วยเงื้อมมือของผู้เฒ่าผู้นี้ ดังนั้น ยอดฝีมือจำนวนมากของมหาสมุทรอุดร ยามที่ได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้แล้วต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป!

ตอนที่ 1613 ปีนสิงหุสิปแปดล่ากล้อง

การมาถึงของระดับบรรพบุรุษพรรคเซียนเหิน ได้ทำให้ผู้ชมจำนวนมากที่อยู่รอบข้างถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการรู้ว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้จะจบลงอย่างไร

ผู้คนใต้หล้าต่างรู้ว่า คนโหดอันดับหนึ่งไม่มีคำว่าถอยอย่างเด็ดขาด เขาไม่ใช่คนที่กลัวมีเรื่องแน่นอน แม้ต้องเผชิญหน้ากับพรรคเซียนเหินเขาก็ไม่หวั่นเหมือนเดิม ดังนั้น เวลานี้คิดจะให้คนโหดอันดับหนึ่งอ่อนข้อให้มันจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แน่นอน

ขณะที่พรรคเซียนเหินคิดจะอ่อนข้อให้ก็เป็นไปไม่ได้ หากนายหญิงในอนาคตของพวกเขาต้องถูกคนโหดอันดับหนึ่งชิงตัวไปในลักษณะเช่นนี้ แล้วพรรคเซียนเหินยอมอ่อนข้อให้ จะให้พรรคเซียนเหินเอาหน้าไปไว้ไหน ชื่อเสียงของพรรคเซียนเหินยังจะเหลืออีก

เมื่อเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ขึ้นมา พรรคเซียนเหินจะต้องรังตัวคนโหดอันดับหนึ่งเอาไว้ หรือไม่ก็คือสังหารคนโหดอันดับหนึ่งเสีย มิฉะนั้นล่ะก็ มันจะเป็นการสันคลอนต่อชื่อเสียงที่ปราศจากผู้ต่อกรของพรรคเซียนเหิน!

“อภัยรี เจ้านับเป็นตัวอะไร?” หลีซิเย่มองหน้าเขาที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “คนที่เข้าต้องการฆ่า ยังไม่ถึงกับต้องให้พรรคเซียนเหินพวกเจ้ามาชี้แจงการ!”

ทุกคนที่มองดูอยู่ในระยะห่างไกลล้วนแล้วแต่ยิ้มเลือนๆ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของคนโหดอันดับหนึ่ง คนโหดอันดับหนึ่งยอมเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง เว้นแต่เขาแล้ว ยังมีใครหาญกล้าพูดกับระดับจักรพรรดิเทพ โลกาของพรรคเซียนเหินเช่นนี้!

นี่มันระดับจักรพรรดิเทพ โลกาที่แท้จริงเลยนะ เป็นจักรพรรดิเทพ โลกาที่มีชาติกำเนิดมาจากพรรคเซียนเหิน ซึ่งหาใช่ระดับจักรพรรดิเทพ โลกาทั่วไปสามารถเทียบเคียงได้

ด้วยระดับจักรพรรดิเทพ โลกาเช่นนี้แหละ กลับต้องถูกคนโหดอันดับหนึ่งทำให้ต้องเสียเกียรติต่อหน้าผู้คนมากมายทั่วหล้าเช่นนี้ อย่างไรก็ตามแต่เป็นระดับจักรพรรดิเทพ โลกาของพรรคเซียนเหินเลย ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพ โลกาที่มีชาติกำเนิดมาจากมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ก็ไม่สามารถกล้ากลั่นความอับยศนี้เอาไว้ได้

ดังนั้น ทันทีที่หฺลื่อซีย่พูดคำๆ นี้ออกมา ดวงตาของบรรพบุรุษพรรคเซียนเหินพลันดูน่ากลัวขึ้น แม้ว่าเขาไม่ได้แสดงอาการโกรธจัด แต่ เขาก็ยากจะกล้ากลั่นความอับยศเช่นนี้ได้ ในมหาสมุทรอุดร เขาคือผู้ที่กระหึบเท้าที่หนึ่งก็สามารถทำให้มหาสมุทรอุดรต้องสั่นเทาได้ ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ขวัญหนีดีฝ่อเพียงแค่นี้ได้ยินชื่อของเขา มาวันนี้เขาต้องถูกหฺลื่อซีย่ทำให้อับอายเช่นนี้ เขาสามารถกล้ากลั่นความอับยศเช่นนี้ได้รึ?

แต่ว่า บรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินผู้นี้ยังคงรักษาเกียรติยศทางที่ดงามเอาไว้ได้ ไม่ได้ระบิดอารมณ์ขึ้นมาทันที เขากล่าวเสียงห่มต่ำว่า "สหายหฺลื่อ การเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินของข้า เป็นศัตรูกับเมืองสมุทรสยบฟ้า เป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดเลย หากเจ้า

ยังคงต้องจะทำเช่นนั้น แม้ฟ้าดินจะกว้างใหญ่ เกรงว่าจะไม่มีที่ให้ยืน”

“อืม ข้าเข้าใจแล้ว” หลี่ชียะยิ้มไปตามอารมณ์ และกล่าวว่า “เอาเถอะ พรรคเซียนเห็นพวกเจ้ามีฝีมืออะไรก็สำแดงออกมาให้หมดก็แล้วกัน หากพวกเจ้าขวางข้าเอาไว้ได้ วันนี้ข้าจะจัดการหรือฐานที่มั่นของพวกเจ้าทิ้งเสีย!”

ทุกคนต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำเมื่อหลี่ชียะพูดคำๆ นี้ออกมา คำพูดนี้ช่างอหังการเหลือเกินจนไม่สามารถสรรหาอะไรมาเปรียบเปรย พรรคเซียนเห็นต้องใช้กำลังไปไม่น้อยกว่าจะแย่งชิงเอาพื้นที่แห่งนี้จากเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลมาได้ เวลานี้ คนโหดอันดับหนึ่งพลันอ้าปากก็จะร้องตรงนี้ทิ้งเสีย หอดสายตาไปทั่วหล้า ยังจะมีใครที่สามารถทำได้? ต่อให้ให้หลินซึ่งเป็นดาวรุ่งของปีศาจทะเลที่มีท่าทีดุตันยังถูกไล่ฆ่าจนวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน!

“ดี ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พรรคเซียนเห็นของพวกเราจะขอรับคำสั่งแนะจากสุดยอดวิชาของเจ้า!” บรรพบุรุษพรรคเซียนเห็นคำรามเสียงดังออกมา ในเวลานี้ พรรคเซียนเห็นของพวกเขาไม่สามารถถอยได้อย่างเด็ดขาด มาถึงขั้นนี้แล้ว ไม่ใช่พวกเขาตายก็ต้องเป็นคนโหดอันดับหนึ่งม้วย หาไม่แล้ว พรรคเซียนเห็นของพวกเขาจะสยบเก้าแดนได้อย่างไรกัน!

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” พลันที่บรรพบุรุษพรรคเซียนเห็นกล่าวขาดคำ ปราบกฏเสียงดังตุ้มตามขึ้นเป็นระลอก ณ พื้นที่ทะเลบริเวณนี้ ปราบกฏศิลาแกร่งแต่ละชั้นลอยขึ้นมา เมื่อลอยขึ้นมาจนครบทั้งหมดก็กลายเป็นวงกลมล้อมรอบพื้นที่ทะเลบริเวณนี้เอาไว้ และ

เมื่อศิลาแกร่งเปล่งประกายขึ้นมา พลันทำการครอบคลุมพื้นที่ทะเลแถบนี้เอาไว้

เสียง “แว้งค์...” ดังขึ้น ศิลาแกร่งแต่ละชิ้นปรากฏรอยสลักของราชันเซียน และยันต์ราชันเซียนขึ้นมา ทันใดนั้น กลิ่นอายศักดิ์สิทธิ์ได้ตกลงบอบอวลไปทั่วบริเวณ เหมือนว่าศิลาแกร่งแต่ละชิ้นคือสุดยอดกำแพงศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น

ในเวลาตัวเอง ศิลาแกร่งแต่ละชิ้นได้ปรากฏเป็นลำแสงจำนวนนับไม่ถ้วน และยิ่งไปยังร่างศิษย์พรรคเซียนเห็นทั้งหมดที่อยู่บริเวณทะเลแห่งนี้

“แกร่งค์ แกร่งค์ แกร่งค์...” เสียงอาวูทเหาะดังขึ้นเป็นระลอก ในเวลาตัวเองเรื่องราวที่ไม่น่าเป็นไปได้ก็เกิดขึ้น บรรดาศิษย์พรรคเซียนเห็นทั้งหมดถึงกับสวมน้ำใจชูดเกราะศักดิ์สิทธิ์ อาวูทที่อยู่ในมือของพวกเขาเหมือนมีจิตวิญญาณและมีพลังเพิ่มขึ้นทวีคูณ ขณะที่ร่างกายของพวกเขาได้รับการสนับสนุนจากพลังที่แข็งแกร่งกลายเป็นมีรูปร่างที่สูงใหญ่ขึ้นมาทันที

ในเวลานี้ ศิษย์พรรคเซียนเห็นทั้งหมดล้วนแล้วแต่กลายเป็นมนุษย์ยักษ์ ขณะที่มนุษย์ยักษ์กลุ่มนี้ยืนอยู่ท่ามกลางพื้นที่ทะเลบริเวณนี้ เหมือนหนึ่งเป็นเหล่าทวยเทพลงมายังโลกมนุษย์สยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอย่างนั้น

สิ่งนี้ได้สร้างความหวาดกลัวจนสะท้อนภายในใจให้กับบรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่ยืนดูในระยะห่างไกล เมื่อเห็นศิษย์พรรคเซียนเห็นทั้งหมดได้กลายเป็นมนุษย์ยักษ์ใน

จับพลันทันที และศิษย์ทุกคนล้วนแล้วแต่แฝก齡นอายศกดีสิทธิ
ออกมา

ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น ที่ลู่ๆ ศิษย์พรรคเซียนเหิน
ได้กลับกลายเป็นสิ่งศกดีสิทธิที่ยืนเด่นเป็นสง่าแย้ฟ้าท้าดิน วิธีการ
เช่นนี้คงมีเพียงพรรคเซียนเหินเท่านั้นที่มี

“นี่มันคืออะไร!” แม้แต่บรรพบุรุษสำนักขนาดใหญ่เมื่อมองเห็น
ภาพนี้แล้วก็ต้องสะท้านภายในใจ เมื่อเห็นศิษย์ทั้งหมดของพรรค
เซียนเหินเสมือนหนึ่งสามารถสยบทั่วทั้งมหาสมุทรอุดรอย่างนั้น

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” เวลานี้ เสียงดังตุ้มตามดังไม่ขาดสาย ศิษย์
พรรคเซียนเหินทั้งหมดได้เข้ามาล้อมกรอบปิดตายทางหนีของหลี่
ชีย่เอาไว้ พวกเขาได้รายล้อมทุกด้านไม่อนุญาตให้หลี่ชีย่ได้หนี
รอดไปได้อย่างเด็ดขาด การศึกในครั้งนี้ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย!

บรรดายอดฝีมือทั้งหมดที่ยืนดูอยู่ระยะห่างไกลต่างรู้สึกสะท้าน
ภายในใจ เมื่อเห็นกลุ่มศิษย์พรรคเซียนเหินที่ดุจตั้งสิ่งศกดีสิทธิเข้า
มาปิดล้อมเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเอาไว้ เกรงว่าค่ายกลลักษณะ
เช่นนี้ยากจะมีผู้ใดสามารถตีฝ่าเป็นทางออกมาได้

“หลี่ชีย่ เว้นแต่เจ้าจะสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ หรือมีกำลัง
ความสามารถระดับจักรพรรดิเทพมหัศจรรย์ หาไม่แล้ว วันนี้เจ้า
อย่าหวังไปจากที่นี่ได้อย่างปลอดภัย!” เวลานี้ ในมือบรรพบุรุษ
พรรคเซียนเหินถืออาวุธราชันเซียนเอาไว้ กล่าวน่าเกรงขามขึ้นมา

บรรพบุรุษพรรคเซียนเหินจะบอกว่าสังหารคนโหดอันดับหนึ่ง ก็ดูจะไม่มั่นใจนัก แต่ทว่า เขาคิดอาศัยกำลังเช่นนี้บีบบังคับให้คนโหดอันดับหนึ่งต้องยอมอ่อนข้อให้

“อย่างนั้นรี?” หลี่ชีย่เพียงยิ้มออกมาตามอารมณ์ มองดูศิลาแกร่งแต่ละชั้นที่ลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำนั้น กล่าวว่่า “กำแพงศักดิ์สิทธิ์ป่าเมียด แม้ว่าเจ้าสิ่งนี้จะมาจากฝีมือของราชันเซียนป่าเมียด น่าเสียดาย มันผ่านกาลเวลายาวนานเหลือเกิน และพรรคเซียนเหินพวกเจ้าได้ใช้มันมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งต่อก็ครั้ง พวกเจ้าคิดว่ากำแพงศักดิ์สิทธิ์ป่าเมียดนี้ยังคงสามารถสำแดงอำนาจในครั้งครานั้นได้อีกก็ส่วนละ?”

“แค่สามารถรั้งตัวเจ้าเอาไว้ก็พอแล้ว” บรรพบุรุษพรรคเซียนเหินกล่าวเสียงทุ้มต่ำขึ้นมา “ถ้าหากสหายหลี่ทั้งสองไปจากที่นี่เวลานี้ยังทัน หาไม่แล้ว การเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินของข้า แม้จะอยู่ห่างไกลก็จะต้องถูกสังหาร!”

“เป็นศัตรูกับข้า แม้อยู่ห่างไกลก็ต้องถูกสังหาร!” ในเวลานี้ ศิษย์ทั้งหมดของพรรคเซียนเหินได้ร้องกล่าวออกมาพร้อมกัน เสียงนั้นดังก้องฟ้าดิน สยบสิบทิศ

เสียงร้องตะโกนออกมาในลักษณะเช่นนี้ได้ทำให้สั่นไหวไปทั่วมหาสมุทรอุดร ดุจดั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์จำนวนนับไม่ถ้วนที่ร้องตะโกนออกมาอย่างนั้น ภายใต้การร้องตะโกนของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ไม่มีผู้คนจำนวนเท่าไรต้องเวียนหัวตาลาย เข่าอ่อนทั้งสองข้าง

เมื่อต้องเผชิญกับการสยบเช่นนี้ ผู้ที่มีทักษะอ่อนถึงกับหวาดหวั่นก่อนที่จะต่อสู้ ไม่สามารถต้านทานได้อยู่แล้ว

“ดีเหมือนกัน ให้เข้าได้เช่นฆ่าครั้งยิ่งใหญ่สักทีก็แล้วกัน” หลีชีเย่เผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา มองดูศิษย์พรรคเซียนเห็นทั้งหมดที่เสมือนหนึ่งได้กลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สยบแปดทิศไปแล้ว เหล่านั้น

พลังที่พูดขาดคำ ในมือของหลีชีเย่ได้ถือปืนจิงหวู่สิบแปดลำกล้อง เสียงดัง “คลิก” หลีชีเย่ได้ทำการบรรจุมังกรไฟเข้าไปในปืนจิงหวู่สิบแปดลำกล้องลูกหนึ่ง และขึ้นนกเรียบร้อยทันที

เสียง “จืด” ดังขึ้นแผ่วเบา กระจบอกรปืนดาวกระจายทั้งหมดล้วนแล้วแต่ปรากฏเปลวเพลิงแลบออกมา ปืนจิงหวู่สิบแปดลำกล้องทั้งสิบแปดมัดพลังมีเพลิงแก่นมังกรอยู่เต็มพิกัด

“ฆ่า...” ศิษย์พรรคเซียนเห็นไม่รู้ว่านี่คืออาวุธอะไร แต่ว่า เมื่อเห็นหลีชีเย่มีอาวุธอยู่ในมือแล้ว พวกเขา也不需要เกรงใจกันอีกนต่อไป คำรามเสียงดังกันออกมา เสมือนดังเหล่าเทพร้องออกมาด้วยความโกรธ บุกดลยเข้าหาหลีชีเย่ทันที ทันใดนั้น อานุภาพศักดิ์สิทธิ์อาละวาดทั่วฟ้าดิน พลังที่น่ากลัวได้พุ่งตรงเข้าไปเหมือนต้องการบดขยี้หลีชีเย่ให้แหลกเป็นจุณ

ด้วยบารมีที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ ทำให้หลายคนถึงกับมีใบหน้าที่ขาวซีด หลายคนรู้สึกสะท้านภายในใจ การที่พรรคเซียนเห็นสามารถหมางเมินทั่วหล้าไซ้จะไม่มีเหตุผล

“มาได้จังหวะ” หลีชีเย่ถึงกับเผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมาให้เห็น เมื่อบรรดาศิษย์พรรคเซียนเห็นทั้งหมดต่างคำรามดังทวยเทพและบุกดลยเข้ามาหาด้วยความโกรธ

"ต๊บ ต๊บ ต๊บ..." ทันใดนั้น ปืนจิงหวู่สิบแปดลำกล้องได้ยิงออกไปแล้ว กระบอกปืนสิบแปดมัดพลันหมุนวนอย่างรวดเร็ว และกระบอกปืนแต่ละกระบอกพลันมีไฟแลบออกมา และอนุภาคลำแสงจำนวนนับไม่ถ้วนถูกยิงออกไป เม็ดอนุภาคลำแสงและละเมียดที่มีขนาดเท่านี้หัวแม่มือรวดเร็วจนสุดเปรียบเปรย ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีความเร็วเท่าไรก็ตาม ก็ไม่สามารถหลบพ้นจากการยิงของอนุภาคลำแสงนี้ไปได้ ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ อนุภาคที่ยิงออกมาจากปืนจิงหวู่สิบแปดลำกล้องสามารถยิงทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้ในทันที ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านทานเอาไว้ได้

"ฉีก ฉีก ฉีก..." ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เสียงฟุ้งทะลุวัตถุตั้งขึ้นเป็นระลอก เลือดสดๆ ที่ฟุ้งกระจาย ทันใดนั้น เห็นเลือดที่ฟุ้งออกมาเป็นสายขนาดเล็กววยฟุ้งออกมาเหมือนดั่งเป็นน้ำพุขนาดเล็กลมอกเลือดฟุ้งกระจายไปทั่วจนสามารถบดบังสายตาของผู้คนได้

"อ้ากก..." เสียงร่อนนำเวหนาดังขึ้น ภายใต้การกราดยิงของอนุภาคลำแสง ศิษย์พรรคเซียนเห็นแต่ละคนที่คล้ายดั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ถูกยิงจนร่างพรุณดั่งตะแกรงร่อน ภายในระยะเวลาอันสั้น ได้ยินเสียงกระดุกแตกหักที่ดังจนแทบแก้วหูยึงนั้ก ฉับพลันนั้น ศิษย์พรรคเซียนเห็นจำนวนมากไม่เพียงถูกยิงจนร่างพรุณดั่งตะแกรงเท่านั้น ยังถูกยิงจนกายเนื้อนั้นแหลกละเอียดอีกด้วย

ในเวลานี้ ศพแต่ละศพได้ร่วงหล่นลงมา เศษเนื้อเศษกระดูกปลิวว่อน เสียงร่อนนำเวหนายังดังก้องทั่วฟ้าดินแห่งนี้

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันทำให้ทุกคนตั้งตัวไม่
ทัน ก่อนหน้านี้ ศิษย์พรรคเซียนเหินทั้งหมดยังเสมือนหนึ่งเป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นที่อำนาจสยบฟ้าดิน สะเทือนหวั่นไหวไปทั่วหล้า

แต่ทว่า เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น บรรดาศิษย์พรรคเซียน
เหินที่เหมือนว่าได้กลับกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์กลับถูกคนโหด
อันดับหนึ่งยิงจนกลายเป็นเนือบด ภาพเช่นนี้ไม่สามารถนำเอาคำ
ว่าสยองมาเปรียบเปรยได้อีกแล้ว

ปืนจิงหวู่สิบแปดลำกล้องเป็นอาวุธที่สร้างขึ้นจากการรวบรวม
เอาเทคนิคสูงสุดของยุคโบราณยุคนั้น อีกทั้งอาวุธนี้ยังได้สร้างขึ้น
อาศัยวัตถุดิบที่ล้ำค่ามากที่สุด พลังของมันมาจากการสนับสนุน
ของมังกรไฟที่หลอมกลั่นมาจากดวงตะวันดวงหนึ่ง

อาวุธชิ้นนี้ได้รวบรวมเอากำลังกายใจนับไม่ถ้วนของอิกาทมิฬ
ที่ทำให้ทรงพลังมากกว่านั้นก็คือ ขณะที่มีการหลอมสร้างอาวุธชิ้น
นี้ ราชามังกรดำและราชันเซียนหยินเทียนได้ลงมือช่วยเหลืออยู่
ด้วย

ย่อมสามารถประเมินได้ว่า อานุภาพของอาวุธลักษณะเช่นนี้
จะเป็นเช่นใด การยิงออกมาอย่างหูดับตบใหม่ของมันคือการเช่น
ฆาอย่างมโหฬารดี ๆ นั่นเอง!

ตอนที่ 1614 ยิงถล่ม

เกรงว่านี่คือการเช่นฆ่าที่อหังการ โหดเหี้ยม แปลกประหลาดที่สุดที่เคยเห็นในชั่วชีวิตของคนๆ หนึ่ง ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า แปลกประหลาดจนไม่สามารถบรรยายได้อีกแล้ว

ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ชียเอ่ไม่ปรากฏพลังลมปราณ ไม่ได้สำแดงกระบวนท่าใดๆ แม้กระบวนท่าเดียว จากการยิงถล่มด้วยปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องไปรอบหนึ่ง บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินถูกยิงสังหารจนชิ้นส่วนมือเท้ากระจายเกลื่อนกลาดเต็มไปหมดทุกแห่งหน

ทุกคนต่างรู้สึกขนลุกขนพอง มองดูปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องที่อยู่ในมือหลี่ชียเอ่ด้วยความหวาดกลัว ขนาดศิษย์พรรคเซียนเหินที่กลับกลายเป็นเสมือนดังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังถูกยิงสังหารโดยพลัน หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นยังไม่สามารถต้านได้เลย

“ฆ่า...” บรรพบุรุษพรรคเซียนเหินอดที่จะคำรามออกมาอย่างบ้าคลั่งไม่ได้! เมื่อการเช่นฆ่าจากปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน กระทั่งชั่วชีวิตของจักรพรรดิเทพ โลกาอย่างเขายังไม่เคยพบเห็นเรื่องราวที่สยองมากถึงเพียงนี้มาก่อน

ครั้นเห็นศิษย์พรรคเซียนเหินถูกสังหารในลักษณะเช่นนี้ เขาจึงอดคำรามอย่างบ้าคลั่งออกมาไม่ได้ อาวุธราชันเซียนในมือคำรามก้องไปเก้าชั้นฟ้า อานุภาพราชันอันยิ่งใหญ่เกรียงไกร

ทันใดนั้น ปรากฏหลักกฏเกณฑ์แต่ละสายที่ลงมาจากฟ้าค้ำฟ้าตั้ง
น้ำตกสวรรค์ หลักกฏเกณฑ์ที่น่ากลัวบดขยี้ลงมา ดวงดาวถูก
ทำลาย น้ำทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลแห้งขอด ความน่ากลัวของ
อานุกาภาพเช่นนี้ ทำให้ผู้พบเห็นถึงกับหวาดกลัวจนขนลุกขนพอง

แม้จะกล่าวว่า อารุทธราชันเขียนที่อยู่ในมือของบรรพบุรุษพรรค
เขียนเห็นจะไม่ใช่สัจอารุทธราชันเขียน แต่ว่า ต่อให้เป็นแค่อารุ
ทธราชันเขียนเมื่อถูกสำแดงพลังของมันจากจักรพรรดิเทพโลกาแล้ว
ก็มีความน่ากลัวยิ่งนัก และสร้างความขนลุกขนพองให้กับผู้คนยิ่ง

“มาได้จังหวะ” หลี่ชีย่หัวเราะออกมา เมื่อต้องเผชิญกับ
กฏเกณฑ์ราชันเขียนที่โถมตีเข้ามา ปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้อง
พลันลือกเป้าหมายที่เป็นหลักกฏเกณฑ์ราชันเขียนเอาไว้ทั้งหมด

“ดับ ดับ ดับ...” ทันใดนั้น กระบอกปืนทั้งสิบแปดลำหมุน
อย่างรวดเร็ว และร้อนจนกระบอกทั้งสิบแปดกลายเป็นสีแดง อานุ
ภาพลำแสงถูกยิงสาดออกไปยังหลักกฏเกณฑ์ราชันเขียนทุกสาย
เหมือนดั่งพายุฝนที่โหมกระหน่ำอย่างรุนแรง

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงดัง “จี้ด จี้ด จี้ด” ต่อให้เป็นหลัก
กฏเกณฑ์ราชันเขียนก็ไม่สามารถต้านทานพลังทำลายที่รุนแรง
เอาไว้ได้ ถูกยิงจนทะลุในทันที!

แม้ว่าอารุทธราชันเขียนที่อยู่ในมือของบรรพบุรุษพรรคเขียน
เห็นจะมีความยอดเยี่ยมเป็นอันมาก แต่ทว่า ปืนลึงหวู่สิบแปดลำ
กล้องที่อยู่ในมือของหลี่ชีย่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่า ปืนลึงหวู่สิบแปดลำ
กล้องที่อยู่ในมือของเขาไม่เพียงเป็นการลงมือหลอมสร้างโดยราชา
มังกรดำ และราชันเขียนหยินเทียนแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ยังได้สูญเสีย

พลังกายใจของหลี่ซีเย่ ไปจำนวนนับไม่ถ้วน วัตถุดิบที่ใช้สร้างยังเป็นผลึกเซียนที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสองในหล้า ซึ่งมาจากเหมือนแร่เซียนปีศาจระกาอีกด้วย

สำหรับมังกรไฟที่ใช้เป็นพลังทำลายล้างนั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึงแต่ละลูกถูกหลอมกลั่นขึ้นมาจากดวงอาทิตย์ พลังภาพของมันไม่อาจจินตนาการได้อย่างสิ้นเชิง

“ติ่ง ติ่ง ติ่ง...” ทันใดนั่นเอง เสียงที่เกิดจากการยิงโคมติดังขึ้นเป็นระลอก ภายใต้การระดมยิงของปืนลึงหวู่สืบแปดลำกล้องไปแล้ว ต่อให้เป็นระดับบรรพบุรุษพรรคเซียนเหินก็ทำได้แค่เปลี่ยนจากการรุกเป็นรับ อาศัยอาวุธราชันเซียนปกป้องกายของตนเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ อนุภาคลำแสงที่ถูกระดมยิงเข้ามาอย่างรุนแรง จึงไม่ได้ยิงทะลุร่างของเขา แม้ว่าอาวุธราชันเซียนสามารถต้านการระดมยิงของปืนลึงหวู่สืบแปดลำกล้องเอาไว้ได้ แต่ทว่า บรรพบุรุษพรรคเซียนเหินในเวลานี้ก็ไม่สามารถโถมตีต่อหลี่ซีเย่ได้ เนื่องจากพลังโคมตีของปืนลึงหวู่สืบแปดลำกล้องรุนแรงเหลือเกิน

ผู้คนที่ยืนดูจากระยะห่างไกลถึงกับเสียวสันหลังวาบวบ เมื่อเห็นภาพของจักรพรรดิเทพโลกาซึ่งมีอาวุธราชันเซียนในมือยังคงตั้งรับอย่างเดียว อานุภาพของอาวุธนี้มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน

“เสียดาย อาวุธราชันเซียนชิ้นนี้ของเจ้าได้อยู่ไปนิดหนึ่ง ถ้าหากเจ้านำเอาสัจอาวุธราชันเซียนมาละก็ อาศัยความสามารถของเจ้ายังพอได้ เมื่อไม่ใช้สัจอาวุธราชันเซียนคงได้แต่ทนโดนเล่นงานอย่างเดียวแล้ว” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าว

สีหน้าของบรรพบุรุษพรรคเซียนเหินดูไม่ลึดถึงที่สุด เมื่อถูกหลีชีเย่เยาะเย้ยเช่นนี้ แม้ว่าพรรคเซียนเหินจะมีอาวุธราชันเซียนอยู่มากมาย แต่ว่า ยอดฝีมือของพรรคเซียนเหินก็มีอยู่จำนวนนับไม่ถ้วน พรรคเซียนเหินของพวกเขาที่อยู่ด้วยกันห้าสาย จำนวนผู้ที่อยู่ในระดับจักรพรรดิเทพมีมากจนบุคคลภายนอกไม่อาจจินตนาการได้

ขณะที่อาวุธราชันเซียนที่อยู่ในมือของเขานั้น ในบรรดาอาวุธราชันเซียนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็ด้านวัตถุหรือว่าการหลอมสร้างนับได้ว่าอยู่ในระดับกลางสูงแล้ว เวลานี้กลับถูกหลีชีเย่เปรียบจนย่าแยขนาดนั้น สร้างความอับอายและโกรธแค้นให้เขายิ่งนัก อย่างไรก็ตาม ภายใต้การสยบของปีนฉิงหฺวู่สืบแปดลำกล้องแล้ว เขาเองก็ต้องจนด้วยเกล้า

“คร้ากก...” ทันใดนั่นเอง หลีชีเย่ได้ทำการเปลี่ยนมังกรไฟลูกใหม่เข้าไปแทนที่ลูกเก่าด้วยท่วงท่าที่ต่อเนื่องและชำนาญ ด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ จับพลันนั้นก็ได้เปลี่ยนเอามังกรไฟลูกใหม่จนเรียบร้อย

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่บรรพบุรุษพรรคเซียนเหินได้สติก็พลาดโอกาสไปเสียแล้ว เขาเองนึกไม่ถึงว่าอาวุธชนิดนี้ต้องมีการเปลี่ยนมังกรไฟด้วย

“คร้ากก...” ในเวลานี้อเอง ปีนฉิงหฺวู่สืบแปดลำกล้องหาใช่เป็นการหมุนของหลอดลำแสงสืบแปดหลอดอีกต่อไป แต่กลับกลายเป็นหกหลอดรวมเป็นหนึ่ง หลอดลำแสงสืบแปดหลอดพลันกลายเป็นหลอดลำแสงขนาดเขื่องเรียงตามลำดับสามหลอด

“ฟ้าว...” หลอดลำแสงที่เรียงตามลำดับสามหลอดปล้นยิง กระจกบิที่มีขนาดเท่ากำปั้นออกมาสามอัน จากนั้น ได้ยินเสียง ดัง “ปัง” กระจกบิทั้งสามได้เข้าล็อกช่องว่างที่บรรพบุรุษพรรค เชียงเห็นยืนอยู่โดยพลัน

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ทันใดนั้นเอง กระจกบิทั้งสามได้ระเบิด ขึ้นมาพร้อมๆ กัน จัดการระเบิดช่องว่างที่บรรพบุรุษพรรค เชียง เห็นอยู่นั้นแหลกเป็นฉุน กลายเป็นหลุมดำขนาดเล็กหลุมหนึ่ง

มันเป็นการระเบิดทำลายช่องว่าง ต่อให้บรรพบุรุษพรรค เชียง เห็นคิดจะหลบหนีไปโดยอาศัยช่องว่างนี้ก็ทำไม่ได้แล้ว ได้ยินเสียง ดัง “ปัง” ร่างของบรรพบุรุษพรรค เชียง เห็นถูกแรงระเบิดจนตัวปลิว และกระดูกเลือดออกมากำหนึ่ง

อาวุธราชันเชียงที่คอยคุ้มกายของเขานั้นไม่ได้รับความเสียหายแต่อย่างใด แต่ว่า ภายใต้อพลังกระแทกที่น่ากลัวเช่นนี้ ต่อ ให้เป็นอาวุธราชันเชียงก็ไม่สามารถคุ้มครองให้เขาปลอดภัยจาก การบาดเจ็บ

พลังกระแทกนี้รุนแรงเหลือเกิน หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น ต่อให้มี อาวุธราชันเชียงคอยคุ้มครอง ก็ต้องถูกพลังกระแทกจนกระดูก แตกละเอียด หรือกระทั่งเสียชีวิต

“ฟ้าว ฟ้าว ฟ้าว...” ทันใดนั้นเอง ปืนจิงหวู่สิบแปดลำกล้อง ได้ทำการยิงโจมตีเป็นชุดอีกครั้ง ทุกครั้งจะยิงกระจกบิสามลูก ออกมา แล้วจัดการล็อกช่องว่างเอาไว้ทันที จากนั้นก็จะเกิดการ ระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” เสียงดังกังวานฟุ้งกระจายในทลาย หลังจากที
ระเปิดเป็นชุดแล้ว ช่องว่างนี้ถูกระเบิดจนแหวกกลายเป็นหลุมลึก
คงเหลือไว้ซึ่งร่องรอยที่น่ากลัว ด้วยอำนาจการระเบิดเช่นนี้ เกรง
ว่าช่องว่างแถบนี้คงยากที่จะฟื้นฟูกลับไปดังเดิมภายในระยะเวลา
อันสั้น

ภายใต้การคุ้มครองของอาวุธราชันเซียน บรรพบุรุษพรรค
เซียนเห็นถูกแรงระเบิดจนตัวลอยครึ่งแล้วครึ่งเล่าจนกระอัก
เลือดออกมาอย่างแรง หากไม่ใช่เพราะมีอาวุธราชันเซียนในมือคง
ถูกระเบิดจนเสียชีวิตไปนานแล้ว

บรรพบุรุษพรรคเซียนเห็นในเวลานี้ถูกทำให้ตกใจจนใบหน้า
ขาวซีด แม้ว่าเขาจะเป็นถึงระดับจักรพรรดิเทพโลกา แต่ก็ตกใจไม่
เบาเลย

ดังนั้น เขาจึงถือโอกาสที่หลี่ชีย่ลงมือฆ่าลงนิตหนึ่ง หันหลัง
หลบหนีไปทันที โดยก้าวข้ามช่องว่างในฉับพลันทันที เพื่อหนีไป
ให้พ้นจากพื้นที่ทะเลบริเวณนี้

“ข้ารอให้เจ้าหนีอยู่นี้แหละ” อย่างไรก็ตาม ขณะบรรพบุรุษ
พรรคเซียนเห็นกำลังจะก้าวข้ามช่องว่างไปนั้น หลี่ชีย่พลันลือค
ตำแหน่งเป้าหมายของเขาเอาไว้ “ฟ้าว” กระสวยบินสามลูกถูกยิง
ออกไป “ตุ้ม” เสียงระเบิดดังขึ้นพร้อมกับช่องว่างดังกล่าวถูก
ทำลาย

“อ้ากก...” เสียงร้องน่าเวทนาได้ดังขึ้น บรรพบุรุษพรรคเซียน
เห็นถูกระเบิดจนร่างแหวกเหลวไปโดยพลัน เลือดสดๆ ลอย

คละคลั่ง เขาคิดจะอาศัยอาวุธราชันเซียนมาคุ้มครองตนในเสี้ยว
วินาทีสุดท้าย แต่ ไม่ทันกาลเสียแล้ว

บรรพบุรุษพรรคเซียนเห็นถูกทำให้ตกใจจนลนลานไปหมด
แล้วหลี่ชีย่ก็แก้งเปิดโอกาสให้เขาได้หนี เมื่อเขาหนีจึงเข้าแผนห
ลี่ชีย่ ในทันที แต่ถ้าหากเขารอจนกว่าจังหวะที่หลี่ชีย่ต้องเปลี่ยน
มังกรไฟลูกใหม่แล้วหนีไปในจังหวะนั้น ไม่น่าแน่เขาอาจหลบหนี
ไปได้สำเร็จจริงๆ

ในเวลานี้ ปลายปากกระบอกรูปปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องยังคง
เปลวไฟที่ปะทุแลบออกมา หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ความ
ร้อนแรงตรงนั้นจึงค่อยจางหายไป หลี่ชีย่ใช้ปากเป่าลมเบาๆ เห็น
เป็นควันที่ลอยขึ้นมา

“เฮ้อ คำว่าไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ แม้แต่ระดับจักรพรรดิ
เทพโลกายังทำไม่ได้ ดูท่าคงผ่านประสบการณ์ความเป็นความตาย
น้อยเกินไป จังหวะระหว่างความเป็นความตายจึงยังไม่นิ่งพอ”
หลังจากที่หลี่ชีย่ได้เป่าให้ควันจากปลายกระบอกรูปปืนจางหายไป
แล้ว ได้พุดขึ้นด้วยท่าที่เอ้อระเหยออกมา

ในเวลานี้ บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดถึงกับนั่งเงิบ ทุก
คนที่ยืนดูเหตุการณ์จากระยะห่างไกลถึงกับขนลุกขนพอง
โดยเฉพาะเมื่อมองไปที่ปืนลึงหวู่สิบแปดลำกล้องที่อยู่ในมือของหลี่
ชีย่แล้ว ยิ่งทำให้ถึงกับต้องร่างสั่นหึ่มขึ้นมา

นี่มันคือพรรคเซียนเหินเหนียน เพียงชั่วพริบตาเดียว ฐานที่มั่น
ของพรรคเซียนเหินก็ถูกหลี่ชีย่ทำลายทิ้งไป แม้แต่ระดับจักรพรรดิ

เทพ โลกายังไม่สามารถหนีจากความตายไปได้ อาวุธลักษณะ
เช่นนี้ดูจะสยดสยองมากเหลือเกิน

เป็นความจริงที่ปีนชิงหุ่สืบแปดลำกล้องนั้นน่ากลัวมาก
จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของมันก็คือ หากมีสักรวันมังกรไฟถูกใช้จน
หมด มันก็จะไม่เหลือพลังอำนาจอะไรอีกเลย ใช้ได้เพียงชื่นชม
เท่านั้น

ในเวลานี้ บรรดายอดฝีมือที่ยืนดูอยู่ระยะห่างไกลต่างรู้สึก
หนาวสะท้านภายในใจ ก่อนหน้านั้นเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลเคย
รวบรวมกำลังเพื่อรุกกลับมาแล้วหลายครั้ง แต่ไม่สามารถตี
อาณาจักรแห่งนี้ให้แตกได้ ตรงกันข้าม กลับถูกพรรคเซียนเหินตี
จนแตกพ่ายตั้งไข่ม้วน

เป็นไงละตอนนี้ หลี่ชียเอกลับทำลายฐานที่มั่นของพรรคเซียน
เหินจนสิ้นอย่างง่ายดายเสียนี้ ช่างน่าสยดสยองเหลือเกิน ไม่ว่าใครที่
เห็นแล้วก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้ากันและกัน รู้สึก
หวาดกลัวยิ่งกับอาวุธที่อยู่ตรงหน้าขึ้นนี้

“อา อาวุธนี้มาจากที่ไหนกัน?” มีผู้เอ่ยถามขึ้นเบาๆ

หลายคนล้วนแล้วแต่ส่ายหัวไม่รู้ว่าอาวุธชิ้นนี้มาจากที่ไหน มี
เพียงระดับบรรพบุรุษที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งมากกับตระกูลยวี่จิ้ง
นึกถึงตำนานเรื่องหนึ่ง เป็นตำนานที่เกี่ยวกับตระกูลยวี่ นานี่นี้
พวกเขาพอจะรู้อย่างคร่าวๆ แล้วว่า อาวุธที่น่ากลัวชิ้นนี้มาจากที่ใดกันแน่
แล้ว

เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้ว ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งมาก ต่างรู้สึกหวาดกลัวต่อตระกูลยวี่ยั้งนัก เมื่อมีอาวุธนี้อยู่ในมือ ใครกล้าเป็นศัตรูกับตระกูลยวี่

“เวลานี้ควรถึงตาเจ้าแล้วสินะ” หลี่ชียู่กล่าว พร้อมกับมองยืมแต่กับเมิ่งหลงหวาง

ใบหน้าของเมิ่งหลงหวางปล้นซัดเผือด เขาถูกทำให้ตระหนกเช่นกัน อาวุธลักษณะเช่นนี้น่ากลัวเหลือเกิน ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขาไม่เคยได้เห็นอาวุธที่น่าสยดสยองเช่นนี้มาก่อน!

“ไม่ต้องให้เจ้าต้องลงมือ ข้าจัดการเองได้!” เมิ่งหลงหวางรู้ว่าตัวเองหนีไม่รอดอยู่แล้ว เขามีความแข็งแกร่งพอที่จะจัดการตนเองได้ ไม่จำเป็นต้องให้หลี่ชียู่ลงมือ

เสียงดัง “ปัง” เมิ่งหลงหวางหงายหลังตั้ง เลือดออกจากทวารทั้งเจ็ด เสียชีวิตไปในทันที

ลือซู่หนึ่งได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว แม้ว่าเมิ่งหลงหวางเป็นศิษย์ของเย่จิวโจว เป็นแนวหน้าที่ก่อการชิงอำนาจในครั้งนี้ แต่ทว่า ในฐานะที่เป็นศิษย์ของเมืองสมุทรสยบฟ้าคนหนึ่ง ถึงตายก็ไม่ยอมร้องขอชีวิต นับว่าไม่ทำให้ความหยิ่งในศักดิ์ศรีของเมืองสมุทรสยบฟ้าต้องเสียหาย! ไม่ทำให้เมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเขาต้องเสียหาย

“เอาละ ภารกิจของข้าได้เสร็จสิ้นลงแล้ว เสียตาย ไม่พบผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน” หลี่ชียู่เก็บปืนจิงหู่สืบแปดลำกล้องขึ้นกล่าวพร้อมกับทำท่าให้ฝ่ามือทั้งสองสัมผัสขึ้นลง

แน่นอนที่สุด ผู้บำเพ็ญตบที่ยืนดูอยู่ระยะห่างไกลยอมไม่กล้าพูดอะไรออกมา ทุกคนต่างนั่งเงียบ ผลงานการสู้รบเช่นนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว มันน่ากลัวมากเหลือเกิน

ผลงานการสู้รบเช่นนี้ทำให้พวกเขาอดที่จะตั้งคำถามขึ้นมาในใจไม่ได้ว่า หากหลงอ้าวเทียนได้พบกับคนโหดอันดับหนึ่งเข้าให้จริงๆ หลงอ้าวเทียนมีสิทธิ์เอาชนะได้จริงหรือ?

นับตั้งแต่พรรคเซียนเหินปรากฏตัวขึ้นที่มหาสมุทรอุดรแล้ว ความโดดเด่นของหลงอ้าวเทียนนั้นเรียกได้ว่าไม่มีใครเทียบได้ ทำสูไปทั่วหล้า ต่อสู้สิบวันสิบคืนโดยไม่พ่ายแพ้ ฉายาจ้าวแห่งชนะเลิศสิบรายการ

เวลานี้ คนโหดอันดับหนึ่งได้มีการลงมืออีกครั้ง จึงทำให้ผู้คนที่อดที่จะเริ่มสงสัยไม่ได้

ตอนที่ 1615 ความน่าสงสัยของกัจจน

สุดท้าย หลี่ซีเยได้พาขงเชี่ยะหมิงหวาง และลือชู่หนิงจากไปท่ามกลางความสงบนิ่งของทุกคน

หลังจากออกจากอาณาจักรทะเลแห่งนี้แล้ว ลือชู่หนิงได้กล่าวต่อขงเชี่ยะหมิงหวางว่า "ภัยที่เกิดขึ้นในครั้งนี้นี้ ดินะที่ได้หมิงหวาง หากไม่เป็นเพราะหมิงหวางยังคงรักษาความหวังของเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้ เกรงว่าบรรดาอ่องต่างๆ คงจะยอมศิโรราบต่อพวกของเย่ลิวโจวไปหมดแล้ว"

"ท่านเจ้าเมือง นี่เป็นหน้าที่ของข้า และการดำรงอยู่ของเมืองหมิงจู" ขงเชี่ยะหมิงหวางกล่าวตอบด้วยความเคารพ

หลี่ซีเยเพียงล้องมองดูลือชู่หนิงที่หนึ่ง แล้วกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า "นั่งหนู เจ้ามีดอกโลหิตเซียนอยู่ในมือ หากเจ้าต้องการไปจากมันก็ใช่จะเป็นเรื่องยาก การที่เจ้ารั้งอยู่ที่เมืองสมุทรสยบฟ้า เจ้าคิดทำอะไรกันแน่?"

"บรรดาบรรพบุรุษล้วนถูกขังเอาไว้ในหอประชุมมังกรดำ ข้าไม่สามารถนั่งดูตายได้"

หลี่ซีเยมองหน้านางที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า "หอประชุมมังกรดำ ถูกปิดตาย อาศัยเพียงเจ้ายังไม่อาจคลายออกได้ เกรงว่าแม้แต่กัจจนก็ต้องศึกษาชาติหนึ่งถึงจะเข้าใจได้ สิ่งนี้หาใช่เจ้าสามารถเปิด

มันได้ พวกเขาถูกขังอยู่ในนั้นยังไม่ถึงตายหรอกนะ การรั้งอยู่ที่เมืองสมุทรสยบฟ้าของเจ้าคงไม่เกิดประโยชน์อะไรมากนัก”

ลือชู่หนิงอ้าปากเหมือนจะพูด แต่ กลับนิ่งเงียบ

“นั่งหนู ทางที่ดีอย่าได้ปิดบังอะไรเมื่ออยู่ต่อหน้าข้า อีกอย่าง ไม่มีสิ่งใดสามารถรอดไปจากสายตาของข้าได้หรอกนะ” หลี่ซีเยยืมกล่าวเฉยเมย

“กู่จุนดูแปลกมาก” สุดท้าย ลือชู่หนิงได้แต่พูดออกมา

“แปลกยังไง?” หลี่ซีเยยืมหัวเราะและพูดขึ้นมา

“เรื่องนี้ ข้าเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน” ลือชู่หนิงทำท่าไตรตรองนิดหนึ่ง และกล่าวว่า “ข้าเองก็เพิ่งจะสังเกตเห็นเมื่อเร็วๆ นี้เอง บรรพบุรุษชานได้บอกต่อข้าว่า ในยุคก่อนวิบากแห่งเต้า กู่จุนเคยถูกราชามังกรดำทำลายทัชชะยุทธทั้งหมด แล้วนำไปขังเอาไว้ในร่องน้ำลึก สุดท้าย เหลือลมหายใจเฮือกสุดท้ายก่อนตาย จึงได้รับการปล่อยตัวจากปรมาจารย์หลู ให้เขาได้หายใจเฮือกสุดท้าย”

“หลูฉางซุนใจอ่อนเกินไป” หลี่ซีเยยืมกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “กู่จุนเป็นคนอะไร ต่อให้เขาเหลือลมหายใจเฮือกสุดท้าย เขาก็มีโอกาสรุกกลับได้! ทัชชะยุทธถูกทำลายแล้วไง เขายังคงมีโอกาสฝึกขึ้นมาได้ใหม่ เขาคือใคร หนึ่งในสิบสุดยอดดาวรุ่งนับจากอดีตถึงปัจจุบัน เขาเชื่อว่าเพิ่งเคยถูกทำลายทัชชะยุทธเป็นครั้งแรก เขายังคงกลับมายืนอยู่ตรงจุดสูงสุดมิใช่รี!”

ลือชู่หนิงได้แต่นิ่งเงียบกับคำพูดลักษณะเช่นนี้ เนื่องจากเป็นความจริงที่หลี่ซีเย่พูดได้ถูกต้อง ด้วยเหตุนี้เอง หลังจากที่หลู่ฉางซุนได้ตายไปแล้ว เย่ลิวโจวที่มีชาติกำเนิดมาจากสายของกู่จุนจึงได้กุมอำนาจในเมืองสมุทรสยบฟ้าเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

ยิ่งสำหรับข่งเซี่ยะหมิงหวางด้วยแล้ว นางรู้สึกตระหนกเป็นอันมาก เรื่องที่กู่จุนถูกทำลายทัชชะยุทธทั้งหมดนั้น นางไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน แม้แต่หลู่ฉางซุน และบรรพบุรุษชานก็ปิดปากเงียบในเรื่องนี้กับนาง ข้างในมันเกี่ยวพันถึงความสับสนสุดยอดอะไรกันแน่

ลือชู่หนิงกล่าวว่า “ซานลู่บอกว่า ก่อนที่กู่จุนจะตาย ต้องการขุดหลุมให้กับตัวเอง และฝังกลบตัวเองกับมือ”

“หลังจากนั้น กู่จุนได้หายตัวไป” หลี่ซีเย่ไม่ต้องคิดก็รู้ว่ากู่จุนจะใช้วิธีอะไร เขายิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ต่อให้หลู่ฉางซุนมองเห็นกับตาว่าเขาถูกฝังก็ไม่มีประโยชน์อะไร ต้องสืบเขาให้เป็นหมิ่น ๆ ขึ้นทำลายกระทั่งชะตาแท้ของเขา จึงมีความเป็นไปได้ที่จะทำให้เขาตายจริงๆ”

“ปรมาจารย์ท่าน ท่าน ท่าน...” ลือชู่หนิงไม่สะดวกที่จะไปวิจารณ์ปรมาจารย์ของพวกเขา

“ข้ารู้ หลู่ฉางซุนไม่อาจลงมือได้ กู่จุนคือน้ำของราชามังกรดำ” หลี่ซีเย่กล่าวเรียบเฉยว่า “หลู่ฉางซุนติดตามราชามังกรดำตั้งแต่เล็ก นับถือราชามังกรดำดุจดบิดา เขารู้ว่าราชามังกรดำเคยรับปากผู้อื่นว่าจะไม่สังหารกู่จุน ดังนั้น เจ้าเองก็ไม่อาจลงมือได้ หลู่ฉางซุนดีไปหมดทุกอย่าง เสียอย่างเดียวก็คือมีเมตตาและคุณธรรมมากเกินไป”

เรื่องที่เกิดขึ้นภายหลัง ไม่ต้องเอ่ยก็เดาออกได้ เมื่อกัจจนกลับมาอีกครั้งทุกอย่างก็แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เวลานี้ต่อให้หลูฉางซุนคิดจะจับเขาไปขังเอาไว้ในร่อนน้ำลึกอีกครั้งก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว

ลือชู่หนิงกล่าวว่า “แต่ว่า หลังจากที่ถูกจับมาแล้ว เขาได้ทำตัวค่อมต่ำมาโดยตลอด เก็บตัวอยู่แต่ในบ้านไม่ค่อยจะได้ปรากฏตัวออกมา และไม่สนใจเรื่องราวของเมืองสมุทรสยบฟ้า เพียงแต่ให้เยลิวโจวมาดำรงตำแหน่งเท่านั้น”

ส่วนเรื่องที่เยลิวโจวขึ้นดำรงตำแหน่งในเมืองสมุทรสยบฟ้า ต้องยอมรับว่าหลูฉางซุนไม่สามารถแย้งอะไรได้ เนื่องจากครั้งนั้นเยลิวโจวไม่ได้กระทำความผิด อีกทั้งราชามังกรดำก็ไม่ได้ลงโทษอะไรเขา เขาได้ทุ่มเทเหน็ดเหนื่อยและมีผลงานที่ใหญ่หลวง ดังนั้นไม่ว่าจะด้านความสัมพันธ์หรือด้านเหตุผล และหรือกฎของสำนักก็ไม่สามารถกล่าวหาเยลิวโจวจะต้องถูกพิพากษาเพราะเรื่องของกัจจนซึ่งเป็นอาจารย์ของเขา

กัจจนไม่ได้เกรงกลัวต่อหลูฉางซุน เพียงแต่เขากำลังอยู่ระหว่างช่องสุ่มกำลังเท่านั้นเอง หรือจะพูดแบบไม่น่าฟังก็คือ เขาซื้อคร้านจะสู้กับหลูฉางซุนและบรรพบุรุษชานของพวกเจ้ามิฉะนั้นล่ะก็ คนอย่างกัจจนคงแย่งชิงเอาเมืองสมุทรสยบฟ้ามานานแล้ว” หลี่ชีย่ส่ายหน้า

หลี่ชีย่ยอมเข้าใจ คนที่กัจจนต้องการเล่นงานคือเขา ที่กัจจนเตรียมการคือเล่นงานเขา แน่نون สิ่งที่กัจจนยังคงอยากได้มากที่สุดก็คือคลังสมบัติของเมืองสมุทรสยบฟ้านั้น ถ้าหากสามารถ

เปิดคลังสมบัติแห่งนั้นเข้าไปได้ เขาก็จะมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม กระทั่งคิดว่าตัวเองไม่กลัวแม้แต่ราชันเซียน!

“เช่นนั้นแล้ว เจ้าลองพูดถึงสิ่งที่เจ้าพบมาก็แล้วกัน” หลี่ซีเย กล่าวต่อลือชู่ยหนึ่ง

ลือชู่ยหนึ่งนั่งเสียบอยู่พักหนึ่ง สุดท้าย นางจ้องมองหลี่ซีเยแล้ว กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “ข้า ข้ารู้สึกว่าคุณนี่ไม่ใช่กู่จุน” ขณะที่ นางพูดคำๆ นี้ออกมา นางดูไม่ค่อยมั่นใจนัก

“น่าสนใจ ลองเข้ามาซิ” หลี่ซีเยเผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า

“ข้าไม่สามารถบอกถึงรายละเอียดได้ สรุปก็คือ ข้ารู้สึกว่ามัน แปลกๆ ทุกครั้งที่พบเจอเขาจะมีความรู้สึกว่ามันแตกต่าง อีกทั้งยังมีท่าทีที่อ่อนเปลี้ย ให้ความรู้สึกเหมือนคนเขาดูดจนแห้งอย่างนั้น หรือจะบอกว่า เขามีท่าทีเหมือนถูกใครเขายึดเอาร่างไปแล้ว รายละเอียดข้าเองก็บอกไม่ถูก สรุปก็คือมันแปลกมาก” ลือชู่ยหนึ่ง ไม่รู้ว่าควรจะนำเสนออย่างไรดี

“นี่ นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้กระมัง หากตัวกู่จุนไม่ใช่กู่จุนตัวจริง เย่ฉิวโจวต้องรู้แน่นอน” ช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“นี่แหละคือสิ่งที่เหลือเชื่อจริงๆ เย่ฉิวโจวกลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เหมือนว่าสิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาแล้วไม่มีปัญหาแต่อย่างใด” ลือชู่ยหนึ่งกล่าว

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยขมวดคิ้วแล้วกล่าวว่า “ข้าเกรงว่าจะมีผู้ยิ้มมือกู่จุน ลักลอบเข้ามาในเมืองสมุทรสยบฟ้าของ

พวกเรา เพื่อชิงอำนาจของเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเรา ที่ข้ากังวลมากที่สุดก็คือสมคบคิดกันระหว่างภายนอกและภายใน”

นี่แหละคือเหตุผลที่ลือซู่หนิงรั้งอยู่ที่นี่ นางไม่เพียงต้องการช่วยเหลือเหล่าบรรพบุรุษที่ถูกขัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการสืบให้แน่ชัดว่ามันเรื่องอะไรกันแน่

“นั่งหนู เจ้าไม่เข้าใจกู่จุน ยิ่งไม่เข้าใจเยลิวโจว เยลิวโจวจะเป็นคนดีก็ช่าง เป็นคนร้ายก็ช่าง แต่ว่ามีเรื่องสองเรื่องเขาจะไม่ทำอย่างเด็ดขาด หนึ่ง ทฤษฎีกู่จุน สอง ทฤษฎีเมืองสมุทรสยบฟ้า ยังมีอีกหนึ่งเรื่องที่เจ้าไม่เข้าใจแน่ กู่จุนจะไม่ปล่อยให้เมืองสมุทรสยบฟ้าตกไปอยู่ในมือของบุคคลภายนอกอย่างเด็ดขาด เขามองว่า เมืองสมุทรสยบฟ้าเป็นของๆ เขา...”

“...แน่นอน เจกเช่นเจ้าที่เป็นผู้ถูกต้องตามกฎหมายก็ยังยอมรับได้ จะอย่างไรเสีย เจ้าก็ดี หลู่ฉางซุนก็ดี บรรพบุรุษชานก็ช่าง ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีฐานะสูงส่ง มีสิทธิ์ที่จะสืบทอดเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่หากว่ามีบุคคลภายนอกคิดจะแย่งชิงเมืองสมุทรสยบฟ้าไป กู่จุนจะเป็นคนแรกที่ไม่เห็นด้วย!”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “แม้ว่ากู่จุนจะเป็นไอ้สารเลวคนหนึ่ง แต่ว่า เรื่องบางเรื่องเขาก็มีหลักการของเขาเอง! เขาใ้ใจว่าจะเป็นคนถ่อยที่หาดีอะไรไม่ได้เลยสักนิด!”

“หากว่ากู่จุนถูกเขายึดเอาร่างกายไปจริงๆ ละ?” ลือซู่หนิงยังคงเป็นกังวลอยู่

หลี่ซีเย่สายหน้า และกล่าวว่า “เจ้าไม่เข้าใจในตัวของคุณจุน
จริงๆ นะ ในโลกนี้ใครกันเล่าสามารถยึดเอาร่างกายของคุณไป
ได้? เจ้าดูถูกคุณจุนมากเกินไปแล้ว ถ้าหากแม้ว่าคุณจุนยังถูกคนอื่น
มายึดครองร่างกายได้ก็ไม่ใช่คุณจุนแล้วละ อีกทั้ง ความซื่อสัตย์ของ
เย่ฉิวโจวที่มีต่อคุณจุนนั้นไม่ต้องสงสัย ถ้าหากมีใครชิงร่างกายของคุณ
จุนจริง คนแรกที่พร้อมแลกชีวิตก็คือเขา!”

“เช่นนั้นแล้ว เรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่?” ลี้อชู่หนิงถึงกับ
กล่าวด้วยความสงสัย คุณจุน แตกต่างกันทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็
นสถานภาพหรือลักษณะท่าทางล้วนมีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นจุด
ที่ลือชู่หนิงสงสัยมากที่สุด

จะอย่างไรเสีย ในฐานะที่เป็นผู้บำเพ็ญตน ไม่ควรมีสถานภาพ
ที่ไม่คงที่ โดยเฉพาะระดับอย่างคุณจุน ยิ่งไม่ควรมีสถานภาพที่
แปรเปลี่ยนไม่คงที่ อย่างไรก็ตาม นางสามารถมั่นใจได้ว่าไม่ได้เป็น
การเสแสร้งแก่งท่าของคุณจุน

“เจ้าจะค่อยๆ เข้าใจเอง” หลี่ซีเย่ยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า
“เจ้าคอยดูอยู่ข้างๆ ก็พอแล้ว หนึ่งดีกำลังจะฉายแล้ว ปรศนาจะ
ได้รับการเฉลยในเร็ววัน”

ลือชู่หนิงถึงกับกล่าวด้วยความกังวลว่า “บรรดาเหล่าบรรพ
บุรุษที่ถูกขังเอาไว้จะทำอย่างไรดี?” แม้ว่าบรรดาบรรพบุรุษที่ถูกขัง
เอาไว้ในห้องประชุมมังกรดำถูกระบุว่าเป็นอุบัติเหตุ แต่ว่า ภายใน
ใจของนางรู้ดีว่าจะต้องเป็นฝีมือของคุณจุนแน่ เพียงแต่นางไม่มี
หลักฐานเท่านั้น

หลี่ซีเยเปิดลัคนาออกมา หยิบเอาหลักกฎเกณฑ์มาข้อหนึ่ง “แครงค์” มันได้ถักทอจนกลายเป็นกุญแจดอกหนึ่ง ยื่นให้กับลือชู่หนึ่งกล่าวเฉยเมยว่า “นำติดตัวไป สามารถเปิดห้องประชุม มังกรดำได้”

“จริงหรือ?” หลังจากที่ลือชู่หนึ่งรับเอากุญแจดอกนั้นมาแล้ว ถึงกับเอ๋อขึ้นด้วยความเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งห้องประชุมมังกรดำของเมืองสมุทรสยบฟ้า แม้แต่บรรพบุรุษของพวกเขาที่เปิดออกมาไม่ได้ คนนอกอย่างหลี่ซีเยกลับสามารถเปิดได้ นับว่าเป็นเรื่องที่ยากจะเชื่อจริง ๆ

“ไปเถอะ ข้าเคยหลอกเจ้าตั้งแต่เมื่อไหร่” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะ

“ตกลง ข้าจะไปเดี๋ยวนี้” ลือชู่หนึ่งสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ที่หนึ่งกล่าวด้วยความหนักแน่น

“ถ้าหากเยลิวโจวกับกู่จุนลงมือจะทำอย่างไร?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับกังวลขึ้นมา เมื่อเห็นลือชู่หนึ่งจะกลับไปเมืองสมุทรสยบฟ้า

“พวกเจ้าไม่เข้าใจตัวของกู่จุน” หลี่ซีเยส่ายหน้า และกล่าวว่า “ข้อแรก ฐานะของเจ้าถูกต้องตามกฎหมาย กู่จุนจะไม่ฆ่าเจ้า ถ้าหากเขาจะฆ่าคงลงมือนานแล้ว เขาต้องการชิงอำนาจ อย่างมากก็ริดรอนอำนาจของเจ้าเท่านั้น ข้อสอง เวลานี้ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว ก่อนหน้านั้นบางที่กู่จุนอาจจะอาศัยพวกเจ้าไว้ซ้อมมือ เวลานี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว พวกเจ้าเป็นเพียงตัวแสดงที่เป็นตัวประกอบตัวเล็ก ๆ เท่านั้น ไม่คุ้มค่าที่เขาต้องไปเสียเวลา ศัตรูที่แข็งแกร่งและเป็นที่หวาดหวั่นมากที่สุดชั่วชีวิตของเขามาแล้ว!”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ เขาก็กับเพยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา

“ไปเถอะ ไม่มีปัญหา” หลี่ชียเอ่สั่งการกับลื่อซู่หนิงว่า “ยวีไต้หวันจะคอยดูแลอยู่ ยังมีอีกเรื่อง บอกพวกของบรรพบุรุษซาน ทางที่ดีอย่าเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ เวลาที่ฆ่าคนไม่แนเสมอไปว่าจะไปคอยระวังว่าใครคือคนของสายไหน”

“ข้าเข้าใจ” ลื่อซู่หนิงพยักหน้าหนักแน่นจริงจัง รู้ว่าหลี่ชียเอ่พุ่งเป้าไปที่ตัวของกู่จุน

แต่ว่า ที่ลื่อซู่หนิงไม่เข้าใจก็คือ เหตุใดหลี่ชียเอ่จึงได้มีความแค้นกับกู่จุนได้ นางไม่เคยได้ยินบรรพบุรุษคนไหนเคยเอ่ยถึงว่ากู่จุนกับหลี่ชียเอ่มีความแค้นต่อกันมาก่อน

ลื่อซู่หนิงรู้สึกอยากรู้อยากเห็นถึงบุญคุณความแค้นระหว่างหลี่ชียเอ่กับกู่จุน นางอยากรู้ว่าในนั้นมันเป็นเพราะอะไรกันแน่

แต่ว่า ไม่มีใครยอมบอกนาง และนางก็ไม่สามารถสืบข่าวได้

ตอนที่ 1616 เหมือนแร่เขียนปีศาจระกา

หลังจากที่ลือชู่หนิงกลับไปเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว หลี่ชียเอ่ไม่ได้กลับไปตระกูลยวี เขาพาช่งเซี่ยะหมิงหวางไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง สถานที่ที่น้อยคนที่จะรู้จัก

หลี่ชียเอ่พาช่งเซี่ยะหมิงหวางขึ้นเขาลงห้วย ทะลุผ่านทะเลที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ก้าวข้ามดินแดนที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ พวกเขาก้าวไปไกลมากๆ พวกเขาดำดิ่งลงบริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของมหาสมุทรอุดร ก้าวข้ามบริเวณที่เป็นเขตขั้วโลกของมหาสมุทรอุดร และปีนขึ้นไปบนยอดเขาที่สูงที่สุด

สรุปก็คือ หลี่ชียเอ่ได้พาช่งเซี่ยะหมิงหวางก้าวเดินไปเป็นระยะทางที่ยาวเหยียดมาก

“พวกเราจะไปที่ไหนกันล่ะ?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางที่ติดตามหลี่ชียเอ่ขึ้นเขาลงห้วย ทะลุผ่านเขตขั้วโลก ก้าวข้ามธารน้ำแข็ง อดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้

“เป็นสถานที่ที่ไกลโพ้นยิ่งนัก ในเมื่อเจ้าสามารถเฝ้ารักษาเมืองหมิงจู่ ก็สามารถรับรู้ถึงสถานที่แห่งนี้ได้ แน่نون ในอนาคตเจ้าสามารถหาพบหรือไม่ นั่นขึ้นอยู่กับฝีมือของเจ้าเองแล้ว” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าว

ช่องเซี่ยะหมิงหวางถึงกับยืนเซ่อ ตลอดทางได้ผ่านสถานที่มากมาย ถ้าหากให้นางเดินใหม่อีกรอบหนึ่ง เกรงว่านางคงไม่แน่ว่าจะสามารถจดจำเส้นทางได้

“ทำไมพวกเราไม่ก้าวข้ามทางอากาศล่ะ?” ช่องเซี่ยะหมิงหวางถึงกับเอ่ยถามด้วยความสงสัย นางเชื่อว่าด้วยกำลังความสามารถของหลี่ซีเย่ต้องสามารถก้าวข้ามทางอากาศได้ และสามารถไปยังเป้าหมายทุกแห่งในเก้าแดนได้

“ถ้าหากก้าวข้ามโดยตรงจะไม่สามารถไปถึงสถานที่แห่งนั้นได้ นี่คือวิธีการหลบเลี่ยงอย่างชาญฉลาดล้ำเลิศทางช่องว่างอากาศอย่างหนึ่ง เจ้าต้องอาศัยวิธีเลี้ยวลดคดเคี้ยวอ้อมผ่านวิธีการหลบเลี่ยงอย่างชาญฉลาดล้ำเลิศทางช่องว่างอากาศนี้ไป จึงสามารถไปถึงสถานที่ที่ต้องการได้” หลี่ซีเย่กล่าวท่าที่เรียบเฉย

เมื่อช่องเซี่ยะหมิงหวางได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย่แล้ว พลันเข้าใจทันทีว่า สถานที่ที่พวกเขาต้องการไปจะต้องเป็นสถานที่ที่สำคัญและลึกลับมาก มิฉะนั้นคงไม่น่าเป็นไปได้ที่จะต้องมีการวางวิธีการหลบเลี่ยงทางช่องว่างอากาศให้ล้ำเลิศถึงเพียงนี้

หลี่ซีเย่ พาช่องเซี่ยะหมิงหวางก้าวข้ามภูเขาแม่น้ำจำนวนนับไม่ถ้วน หลังจากทะลุผ่านธารน้ำแข็งทะเลลึกแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็ได้มาถึงยังสถานที่แห่งหนึ่ง

แม้ว่าช่องเซี่ยะหมิงหวางตั้งใจจะจดจำเส้นทางเอาไว้เจียบๆ แต่ก้าวเดินด้วยระยะทางที่ยาวเหยียดถึงเพียงนี้ นางก็ไม่แน่ใจแล้วหละ หากจะให้นางเดินด้วยตัวเองอีกรอบหนึ่ง ก็ไม่แน่ว่าจะหาพบ

มันเป็นสถานที่ที่รกร้าง เป็นผืนป่าที่ต่อเนื่องไร้ขอบเขต ภูเขา
ประหลาดที่สูงตระหง่าน ยามที่ก้าวย่างเข้ามาบริเวณพื้นดินแห่งนี้
แล้ว ปรากฏกลิ่นอายที่รกร้างเก่าแก่โบราณ โขยเข้ามาปะทะ
ใบหน้า เหมือนว่าป่าที่รกร้างผืนนี้ไม่เคยมีผู้คนอาศัยอยู่มาตั้งแต่
อดีตจนถึงปัจจุบันอย่างนั้น

ท่ามกลางพื้นที่ที่มีความรกร้างและตึกดำบรรพ์ แม้ว่าจะ
ปราศจากผู้คน แต่มีเสียงร้องยาวของวานรตึกดำบรรพ์ เถาวัลย์
เก่าแก่ที่ปกคลุมแผ่นฟ้าเอาไว้ เป็นสภาพที่มีชีวิตชีวาและคึกคักยิ่ง
นัก

เมื่อเหยียบเข้าไปในดินแดนแห่งนี้ และสุดลมหายใจลึกๆ เอา
พลังแก่นฟ้าดินที่เข้มข้นมากเข้าไป “ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พื้นที่
บริเวณนี้ไม่มีใครได้เข้ามาก่อน อย่างน้อยที่ไม่เคยมีผู้บำเพ็ญตน
มาฝึกบำเพ็ญเพียรที่นี่

“เพราะอะไรสถานที่แห่งนี้จึงไม่มีใครมาก่อนตั้งสำนักขึ้นที่นี่ล่ะ?”
ต่อให้ขงเชี่ยะหมิงหวาง ไม่รู้เรื่องซีพจรมังกรหรือสภาพที่ตั้ง แต่
เมื่อยืนอยู่ในที่ที่พลังแก่นฟ้าดินเข้มข้นเช่นนี้แล้ว ต่อให้คนที่โง่
เขลากว่านี้ก็รู้ว่า หากจะก่อตั้งสำนักขึ้นที่นี่ล่ะก็ ไม่มีที่ไหน
เหมาะสมกว่านี้อีกแล้ว

“เนื่องจากที่นี่ไม่อนุญาตให้มีการก่อตั้งสำนักได้ พื้นที่แห่งนี้มี
เจ้าของอยู่แล้ว”

“ที่ ที่นี่เป็นสถานที่อะไรกันแน่?” ขงเชี่ยะหมิงหวางถึงกับกล่าว
ด้วยความตกใจ

“เหมืองแร่เชียนปีศาจระกา!” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “โดยปรกติแล้ว สถานที่แห่งนี้อนุญาตให้เฉพาะราชันเชียนเท่านั้น ห้ามบุคคลอื่นนอกเหนือจากนี้กล้ากรายเข้าไป”

“เหมืองแร่เชียนปีศาจระกา?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับงงงัน นางไม่เคยได้ยินชื่อสถานที่แห่งนี้มาก่อน หากสถานที่แห่งนี้มีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือสักก็ น่าจะมีการเล่าลือกันจึงจะถูก

“หนึ่งในหกสถานที่ที่เชียนเคยอยู่” หลี่ชียู่กล่าวเรียบเฉย

“หนึ่งในหกสถานที่ที่เชียนเคยอยู่!” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับ ตกใจยิ่งนัก นางเคยได้ยินตำนานเกี่ยวกับหกสถานที่ที่เชียนเคย อยู่มาบ้าง แต่ ไม่คิดว่าหนึ่งในนั้นจะมีชื่อว่าเหมืองแร่เชียนปีศาจ ระกา

“โลกนี้มีเชียนอยู่จริงรึ?” ช่งเซี่ยะหมิงหวาง ถึงกับกล่าวว่า “หรือบางที ในยุคดึกดำบรรพ์เคยมีเชียนมาก่อน?”

หลี่ชียู่ถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ใน โลกมีเชียนหรือไม่นั้น ข้ากลับไม่ชัดเจนนัก แต่ทว่า เป็นความจริง ที่มีสถานที่บางแห่งยังมีเจ้าแกที่เจ้านี้ไม่ถึงและยังคงมีชีวิตอยู่ เรียกได้ว่าเจ้าคิดไปได้ไกลแค่ไหน พวกเขา ก็ดำรงอยู่ในสถานะ ไกลเท่านั้น

ช่งเซี่ยะหมิงหวางแทบ หายใจไม่ออก คำพูดของหลี่ชียู่ลอบ คลุมความข้อมูลมากมายเหลือเกิน ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่า โลกนี้ ไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเขาเข้าใจอย่างนั้น อย่างน้อยก็ไม่เหมือนกับ ยุคที่พวกเขา รู้จัก

ยุคที่เป็นที่รู้จักกันในปัจจุบันยากที่จะศึกษาค้นคว้าถึงยุคของ
ไร่ซึ่งอารยธรรม ยุคที่แต่ละเผ่าพันธุ์บุกเบิกอารยธรรม ยุคมีด
ของเผ่าอเวลี ยังมียุคที่น่าตื่นเต้นและเจิดจรัสในยุคเหล่าราชัน

คำพูดที่หลี่ซีเยพูดออกมาเป็นการบ่งบอกว่า ก่อนยุคไร่ซึ่ง
อารยธรรมยังมียุคอื่นๆ อีก กระทั่งอาจเป็นไปได้ว่า ในยุคที่ดึกดำ
บรรพ์มากกว่านั้น เคยมีผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะที่น่ากลัวยิ่งยังคงมี
ชีวิตอยู่ต่อมา

เมื่อขงเซี่ยหมิงหวางนึกถึงความน่าจะเป็นเช่นนี้แล้ว ถึงกับ
ตกใจหวาดหวั่นพรึ่นพริ้ง อึดอัดจนหายใจไม่ออก ลองคิดดู มัน
ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเพียงใดหากสามารถมีชีวิตอยู่มาตั้งแต่ยุคดึก
ดำบรรพ์ หากผู้ดำรงอยู่ในสถานดึกดำบรรพ์เช่นนี้ปรากฏตัวบน
โลกสักก็ เกรงว่าคงทำให้เกิดเหตุการณ์ที่น่ากลัวขึ้นมาได้

ขณะที่ขงเซี่ยหมิงหวางกำลังอยู่ระหว่างอึดอัดจนหายใจไม่
ค่อยจะออก หลี่ซีเยได้เดินไปที่ตีนเขาลูกหนึ่ง มองแวบหนึ่งแล้วเผย
รอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา

“จัดการเก็บกวาดที่นี่สักหน่อย เคลื่อนย้ายกองหินระเกะระกะ
เหล่านี้ออกไปให้หมด” หลี่ซีเยสั่งการออกไป “ในเมื่อเข้ามาเยี่ยม
เยียนคนอื่นเขา ก็สมควรจะมีความเป็นแขกผู้มาเยือนสักหน่อย”

เมื่อขงเซี่ยหมิงหวางได้สติกลับมา มองดูสถานที่ที่อยู่ตรงหน้า
เห็นถาวรวัตถุแก่ซึ้นเต็มไปหมด ทุกที่มีแต่ก้อนหินและหญ้าที่ซึ้นอยู่
ทั่วไป

ช่งเซี่ยะหมิงหวางถือว่าเป็นบุคคลระดับแนวหน้าในมหาสมุทร
อุดรียู๋เหมือนกัน ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่นับว่ามีชื่อเสียงโด่งดังมี
ฐานะสูงส่ง หากนางจะต้องมาทำงานใช้แรงงานให้กับผู้อื่น มันคือ
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ในสายตาของผู้อื่น

แต่ว่า ช่งเซี่ยะหมิงหวางในเวลานี้กลับไม่มีการบ่นออกมา
แม้แต่คำเดียว พับแขนเสื้อขึ้นลงมือทำงานทันที พันเถาว์ลย์แก่ ยก
ก้อนหิน ทำงานอย่างขะมักเขม้นยิ่งนัก เพียงชั่วพริบตาเดียว มือ
ขาวๆ ของนางก็กลับกลายเป็นสกปรกเต็มไปด้วยดินโคลน

กล่าวสำหรับยอดฝีมือตั้งช่งเซี่ยะหมิงหวางแล้ว การเคลื่อน
ภูเขาย้ายแม่น้ำไม่ได้เป็นปัญหาแต่อย่างใด เพียงแต่ ในเมื่อหลี่ซีเย่
พูดออกมาเช่นนี้ ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่กล้า ทำอะไรแรงร้อนนัก ไม่รู้
ว่าที่ตนกำลังเผชิญอยู่คือผู้ดำรงอยู่ในสถานะอะไร ดังนั้น นาง
จึงได้แต่ยกหินวางไปที่ละก้อนๆ

สาวงามลักษณะเช่นนี้กลับต้องมาทำงานที่อาศัยแรงงาน
ท่ามกลางป่าเขาที่ปลอดผู้คน เกรงว่าหากเป็นผู้อื่นคงต้องทะนุ
ถนอมและอ่อนโยนต่อสตรี จะยอมปล่อยให้สาวงามเช่นนี้ต้อง
ลำบากเช่นนี้ได้อย่างไร

กล่าวสำหรับหลี่ซีเย่แล้ว มันเป็นเรื่องที่อย่างไรก็ได้ไม่มีปัญหา
เขาเพียงนั่งอยู่ตรงนั้นมองดูช่งเซี่ยะหมิงหวางที่ทำงานใช้แรงงาน
ด้วยท่าทีเฉยเมย

หลังจากความพยายามของช่งเซี่ยะหมิงหวางผ่านไป ในที่สุดก็
สามารถจัดการเก็บกวาดพื้นที่บริเวณนี้จนสะอาดเรียบร้อย เวลา
ปรากฏถ้าแห่งหนึ่งขึ้นมา ถ้าแห่งนี้ลึกลับมองไม่เห็นที่สุดของมัน

หลังจากที่ถ้ำแห่งนี้ได้ปรากฏออกมาแล้ว หลี่ชียะจึงได้ลุกขึ้นยืน หัวเราะและใช้มือเคาะที่ปากถ้ำ กล่าวเอ้อระเหยออกมาว่า “เอาล่ะ ห้องฟ้าสว่างแล้ว สมควรตื่นได้แล้ว”

การเคาะปากถ้ำของหลี่ชียะหาใช่เป็นการเคาะเพียงเบาๆ เท่านั้น แต่เป็นการเคาะหุบอย่างแรง ทำเอาปากถ้ำสั่นสะเทือนหวั่นไหว ได้ยินเสียงดังปังปังปัง

“ไฉ่เวรตัวไหนกล้ามารบกวนการนอนของข้า” ขณะที่หลี่ชียะเคาะหุบปากถ้ำอยู่นั้น ภายในถ้ำมืดปรากฏเสียงป่นดังออกมา

เวลานี้หลี่ชียะโบกมือต่อขงเซี่ยะหมิงหวาง ในใจของขงเซี่ยะหมิงหวางพลันสะดุ้ง นางรู้ว่าสิ่งดำรงค์อยู่บางอย่างนางไม่ควรจะได้เห็น และนางก็ไม่กล้ารีบร้อน ค่อยๆ หลบออกไปอย่างช้าๆ

เมื่อขงเซี่ยะหมิงหวางได้หลบฉากออกไปแล้ว ปากถ้ำที่ดำมืดปรากฏร่างเงาออกมา ท่าทางการเดินของร่างเงานี้เหมือนโซซัดโซเซ คล้ายกระหังยีนยังไม่มั่นคง ดูจากท่าทางการเดินของมันแล้ว คล้ายอดอาหารจนจะเป็นลมอยู่แล้ว

เมื่อร่างเงานี้ก้าวเดินออกมาอยู่ท่ามกลางแสงสว่างแล้ว ทำให้สามารถเห็นรูปร่างหน้าตาที่แท้จริงของมันได้อย่างชัดเจน มันกลับเป็นไก่อป้าตัวหนึ่ง เป็นไก่อป้าที่หิวโซจนเหลือแต่กระดูกตัวหนึ่งเท่านั้น

สภาพของไก่อป้าตัวนี้มีขนหลงเหลือติดร่างอยู่หรือมหม่อมเป็นกระหย่อมเท่านั้น เหมือนว่าอดอาหารมานานเท่าไรไม่รู้กระทั่งขนไก่อป้าตัวหลุดร่วงจนเกือบจะหมดแล้ว

“ไอ้เวรตัวไหนนะเนี่ยะ ถึงกับกล้าปลุกให้ข้าตื่น ถ้าหากเจ้าไม่ใช่ราชันเซียน ข้าจะบีบเจ้าให้ตายคามือ ถึงกับบังอาจมารบกวนการนอนของข้า!” แม้ว่าเจ้าไก่อ่ป่าตัวนี้หิวโซจนเกือบจะไม่ไหวอยู่แล้ว แต่ทว่า ปีกทั้งสองทำท่าเห่าสะเอวอยู่ กล่าวด้วยท่าทางที่อันธพาลยิ่งนัก

“เจ้าปีศาจไก่อ่ เจ้าเฝ้าประตูกุมนานเท่าไรแล้ว ถึงกับอดจนมีลักษณะเช่นนี้” หลี่ชียेमองดูเจ้าไก่อ่ป่าที่เปี่ยมด้วยอหังการตรงหน้าตัวนี้ กล่าวด้วยท่าที่ยิ้มแต่ว่า “นี่เป็นการกระทำที่โหดร้ายทารุณของพรรคพวกที่ทำกับเจ้านะเนี่ย พวกเขาหลบอยู่ในเหมืองแร่เซียนเสฟไอเซียนอย่างสบายใจ แต่กลับปล่อยให้เจ้าต้องหิวโซเกือบตาย”

“เจ้าเป็นใคร...” ดวงตาทั้งสองของไก่อ่ป่าตัวนี้ส่งประกายน่าเกรงขามทันที พลันที่หลี่ชียะพูดคำๆ นี้ออกมา เดิมดวงตาทั้งสองที่ยังไม่ตื่นนอนดีนักพลันดูน่าเกรงขามในทันใด ประกายตาสามารถทิ่มแทงใครให้ตายก็ได้

“เอาหละ เจ้าปีศาจไก่อ่ ที่ข้ามาก็เพื่อต้องการทวงหนี้ แม้ว่าข้าจะไม่ได้มาระยะหนึ่งแล้วก็ตาม แต่ คงไม่ถึงกับไม่รู้จักข้าแล้วกระมัง” หลี่ชียะกล่าวด้วยท่าที่ยิ้มแต่

“โอ้แม่เจ้า...” เมื่อเจ้าไก่อ่ป่าได้ยินคำพูดนี้แล้วถึงกับกระโดดเหยงขึ้นมาหลายครั้งและหายง่วงโดยพลิตทิ้งทันที ก้าวถอยหลังไปหลายก้าว ตาไก่อ่คู่นั้นของมันเบิกกว้างและล้องเหม็งไปที่หลี่ชียะ

“ต้องแสดงอะไรขนาดนี้ด้วยรี? ไซ่ว่าข้าเพิ่งจะเคยมาเป็นครั้งแรกเสียเมื่อไหร่” หลี่ชียเอ่เกือบจะคุ่นเคยเสียแล้วสำหรับปฏิกิริยาของเจ้าโก่ปานั่น กล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหยขึ้นมา

“เจ้าคือไอ้ฮีกาตัวนั้น...” เจ้าโก่ปาตัวนี้ก็คือปีศาจระกานั่นเอง มันร้องเสียงดังพร้อมกับล้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่

“ถูกต้องแล้ว เสียตายไม่มีรางวัลให้” หลี่ชียเอ่กล่าวพร้อมกับท่าทางที่ยิ้มแต่

เป็นคำตอบที่ปีศาจระกาไม่ยากได้ยินมากที่สุด แต่ทว่าความจริงเป็นเช่นนี้ มันมีลักษณะเหมือนโก่ชนที่ฟ่ายแพ้การต่อสู้ในทันที ทำคอตกและกล่าวว่า “เจ้าฮีกาเจ้ามาที่นี่ต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่นอนเลย”

“ไม่ใช่...” เวลานี้ ปีศาจระกาทำสุดลมหายใจที่หนึ่ง พลันชูคอขึ้นทันทีและล้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่ กล่าวว่า “เจ้าไม่เพียงแค่ว่าพานังหนุมาคคนหนึ่งเท่านั้น เจ้า เจ้ายังชิงเอารางวัลกลับมาได้ด้วย!”

“อืมม เจ้าหายได้ถูกต้อง เสียตาย ยังคงไม่มีรางวัลให้” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าว “อย่างน้อยนังหนุ่่นรี พานางมาเที่ยวเล่น ภายภาคหน้าจะมีวาสนาหรือไม่นั่นก็เป็นเรื่องของนางแล้ว”

“ฮี้ ไอ้ฮีกา เหมือนแร่เซียนปีศาจระกาไม่ได้มีความสัมพันธ์กับเจ้า” ปีศาจระกากล่าวด้วยความไม่พอใจว่า “เจ้ามาที่ตรงนี้ของพวกเราให้น้อยๆ หน้อย มาเที่ยวนี้ เหมือนแร่เซียนปีศาจระกาพวกเราอะไรก็ไม่มีให้!”

“อาศัยข้ากับเหมืองแร่เขียนปีศาจระการู้จักกันมานานขนาดนี้
จำเป็นด้วยหรือที่ยังไม่ทันพูดอะไรก็ขับไล่ไสส่งกันแบบนี้เลยรี?”
หลี่ชียเอ่ไม่รู้สึกร้อนรนอะไรแม้แต่น้อย และกล่าวว่า “บางที ผุงปีศาจ
ระกาเช่นพวกเจ้าน่าจะเชิญข้าเข้าไปนั่งเล่น ดื่มน้ำชา คุย
สัฟเฟหระกันบ้างนะ”

ตอนที่ 1617 หนึ่งร้อยขึ้น

ปีศาจระกามองดูหลี่ชียเอี๋ทึหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “แหะ แหะ แหะ ไอ้ อีกา เชิญเจ้าเข้าไปนั่งเล่น?”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ปีศาจระกาหยุดนิดหนึ่ง จากนั้นพูด ด้วยเสียงอันดังว่า “พวกเราป่วยนะสิ จึงได้เชิญเจ้าเข้าไปนั่ง ผลึก เชียนที่เจ้าขอยืมไปจากที่นี่ของพวกเรายังไม่มากพออีกหรือ? ผลึกเชียนที่เจ้าขอยืมไปเคยคืนให้รีเปล่า? อีกอย่าง ถ้าหากเชิญ เจ้าเข้าไป แหะ แหะ แหะ แล้วเจ้าดื้อแพ่งอยู่ตรงนั้นไม่ยอมไป พวก เรามิต้องขาดทุนย่อยยับรี!”

“ข้าเป็นคนแบบนี้รี?” หลี่ชียเอี๋มกล่าวว่า “คนอย่างข้าทำอะไร ก็จะยอดเยี่ยมเปิดเผยเสมอ ทำอะไรเด็ดขาดและยุติธรรมเสมอ...”

“เจ้าก็เป็นคนแบบนี้แหละ!” ปีศาจระกากล่าวจริงจังตัดบทหลี่ ชียเอี๋โดยไม่ไว้หน้าแม่แต่น้อย

หลี่ชียเอี๋หัวเราะทีหนึ่งและไม่ได้แสดงอาการโกรธ กล่าวด้วย ท่าที่เอ้อระเหยว่า “ของฟรีไม่มีในโลกเจ้าว่าอย่างนั้นมั๊ย แม้จะเป็น ความจริงว่าข้าเคยยืมผลึกเชียนไปจริง พวกเจ้าล้วนแล้วแต่พ่อไก่ ขนเหล็กทั้งนั้น เรียกได้ว่าขนสั๊กเส้นก็ไม่ยอมถอน งกจนสุด บรรยาย ผลึกเชียนรี เป็นความจริงข้าจะไม่คืนให้กับพวกเจ้าแล้ว ละ แต่ทว่า วันเวลาที่ผ่านไปเนิ่นนานขนาดนี้ พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ หรือ ว่าควรจะขอบคุณข้าให้มากเลยหรือ?”

“ขอบคุณ ขอบคุณอะไรของเจ้า!” ปีศาจระกาส่งเสียงฮึ่นาเกรง ขามออกมา กล่าวว่า “เจ้าขอยืมผลึกเขียนไปจากมือพวกเรายังไม่ มากพออีกเรอะ? ในยุคอเวจีเจ้าได้หยิบยืมทรัพยากรปริมาณ มหาศาลไปจากที่นี่ของพวกเรา ลำพังเฉพาะทรัพยากรรายการ เดียวนี้ก็มากพอจนสามารถสร้างโลกขึ้นมาได้โลกหนึ่งแล้ว!”

“มันต้องพูดเกินจริงขนาดนี้เลยเรอะ?” หลี่ซีเยหัวเราะและส่าย หน้า กล่าวว่า “ครั้งนั้น ในยุคของอเวจีข้าได้หยิบยืมทรัพยากรจาก พวกเจ้าไปจำนวนหนึ่งจริง แต่ว่า ผลึกเขียนจากเหมือนแร่เขียน ปีศาจระกาพวกเจ้าก็แค่สืบทอดขั้นเท่านั้นเอง สำหรับของอื่นๆ นั้นรี ล้วนแล้วแต่เป็นประเภทเศษวัตถุดิบเหลือใช้เท่านั้นเอง”

“เศษเหลือใช้...” ปีศาจระกามีปฏิกิริยารุนแรงขึ้นมาทันที เมื่อ ได้ยินคำพูดลักษณะนี้ของหลี่ซีเย มันกระโดดตัวลอยเสียสูงลิ่ว ลำคอพองโต พุดลากเสียงทั้งยาวและแหลมด้วยเสียงอันดังว่า “ไป ตายซะไอ้อีกา เจ้ากล้าพูดเลยเรอะว่าเป็นเศษวัตถุดิบเหลือใช้ ของ ชุดนี้มูลค่ามหาศาล มันเป็นวัตถุระดับราชันเขียนเลยนะ เจ้า กล้าบอกว่าเป็นเศษวัตถุดิบเหลือใช้ ไปตายซะ ไอ้อีกา!”

“ที่ข้าพูดเป็นความจริง เมื่อเทียบกับผลึกเขียนปีศาจระกาที่ เป็นผลิตผลเฉพาะที่นี่ของพวกเจ้าแล้ว ของอย่างอื่นนับว่าเป็นเศษ วัตถุดิบเหลือใช้จริงๆ” หลี่ซีเยไม่ได้ให้ความสนใจต่อปฏิกิริยาของ ปีศาจระกา ยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “กล่าวสำหรับข้าแล้ว ที่ตรงนี้ของ พวกเจ้ามีเพียงผลึกเขียนปีศาจระกาเท่านั้นที่นับเป็นของดี”

“ฮึ ฮึ ผลึกเขียนปีศาจระกาที่เจ้าเอาไปยังน้อยไปรีไร? ลำพัง แค่ยุคอเวจีเจ้าก็ได้ขอยืมไปแล้วถึงสืบทอดขั้น สืบทอดขั้นเลยนะ ไป

ตายซะไว้อีกา ยังไม่ต้องพูดถึงจำนวนครั้งที่ยิ้มไปก่อนหน้า แคนยิ้มไปสิบกว่าชิ้นในครั้งนั้น เจ้าไม่ได้คืนเลยแม้แต่ชิ้นเดียว!" เมื่อพูดมาถึงตรงนี้แล้วปีศาจระกาดูจะแค้นเคืองยิ่งนัก

"เป็นความจริงที่ข้าไม่ได้คืนให้" หลี่ชียเอ่ที่มีท่าทีเฉยเมย กล่าว "เป็นข้าที่จัดการจนยุคของอเวจีสิ้นสุดลง เป็นข้าที่กวาดล้างความมืดมิดออกไป ถ้าหากไม่เป็นเพราะข้าที่ทำให้ยุคอเวจีสิ้นสุดลง เหมือนแร่เขียนปีศาจระกาพวกเจ้าจะได้สงบสุขเช่นนี้อย่างนั้นรี? ปีศาจระกาเฒ่าอย่างพวกเจ้าสามารถนอนหลับอย่างสบายใจอย่างนั้นรี? ไม่มีทาง! ดังนั้น ทำไมข้าจะต้องคืนให้กับพวกเจ้า?"

"ฮึ ไปตายซะไว้อีกา พวกเราอยู่แล้วว่าเจ้าจะต้องบิดพลิ้ว ทุกครั้งที่เจ้ามายิ้มผลึกเขียนก็จะสรรหาข้ออ้างต่างๆ นานามาเพื่อบิดพลิ้วที่จะคืน! มีครั้งไหนที่เจ้าไม่เป็นเช่นนี้!" ปีศาจระกา รู้สึกว่าไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม แต่ว่า ก็จนด้วยเกล้า

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มๆ นิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า "พูดแบบนี้ก็ไม่ถูก ว่าไปแล้วพวกเจ้าต้องขบใจข้าถึงจะถูก จริงอยู่ ข้าเคยมาขอยิ้มผลึกเขียน แต่ว่า พวกเจ้าก็ควรถอยสักก้าวหนึ่งแล้วตรองดูให้ดี ถ้าหากว่ามักจะมีราชันเขียนมารบกวนพวกเจ้าอยู่เสมอๆ หรือว่าวันระยะสักนิดข้าก็จะรวบรวมกองทัพของเก้าแดนมาโจมตีพวกเจ้าสักครั้งหนึ่ง พวกเจ้าคิดว่าสามารถหนีไปได้สักกี่ยุคเชียว? พวกเจ้าต้องอาศัยผลึกเขียนจำนวนเท่าไรมาชดเชยกับความเสียหาย..."

"...เรื่องทุกอย่างล้วนแล้วแต่มีสองหน้าทั้งนั้น มีทั้งด้านที่ดีและด้านที่ไม่ดี พวกเจ้าไม่ควรยึดเอาแต่มองเห็นเฉพาะด้านที่ไม่ดีไม่ยอมปล่อยวางไขหรือเปล่า? ควรมองด้านที่ดีให้มากๆ เข้าไว้

พันล้านปีที่ผ่านมา เป็นเพราะมีข้าอยู่จึงทำให้พวกเจ้าได้อยู่อย่างสงบสุขยิ่งนัก ดังนั้น การที่พวกเจ้าให้ข้ายิ้มพลิกเขียนเพียงเล็กน้อยนับว่าไม่ขาดทุน พวกเจ้าว่าอย่างนั้นหรือไม่” เมื่อหลี่ซีเยเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ได้เผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา

“ไอ้อีกา เจ้ามั่นไอ้สารเลว เจ้ามั่นไอ้บัดซบ! เจ้ามั่นปีศาจร้ายที่กินคนไม่เหลือแม้แต่ซาก!” ปีศาจระกาสบถออกมาด้วยความรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม

“ข้ารู้ ข้ามันบัดซบ” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “แต่ว่า ที่ควรดำเจาก็ได้ดำแล้ว ได้ระบายอารมณ์แล้ว ถึงเวลาที่พวกเราควรจะมาคุยเรื่องเป็นงานเป็นการเสียที”

“ฮึ ฮึ ฮึ จะมาขอยิ้มพลิกเขียนอีกล่ะสิ ฮึ ยุคนี่พวกเราให้พลิกเขียนเจ้าได้แค่ห้าชิ้นเท่านั้น สองยุคก่อนหน้าเจ้าเพิ่งจะยิ้มไป เวลาจะมายิ้มอีก อย่างมากก็ได้แค่ห้าชิ้น!” ปีศาจระกาไม่จำเป็นต้องเดาก็รู้ได้ทันทีว่าหลี่ซีเยมาที่นี่ด้วยเรื่องอะไร แต่ว่า เขาจะไม่ให้เลยก็คงไม่ได้

เป็นความจริง ที่หลี่ซีเยเคยมาขอยิ้มพลิกเขียนปีศาจระกาในยุคของราชันเขียนหยินเทียน ทั้งยังขอสิ่งที่หลี่ซีเยเรียกว่าเป็น “เศษวัตถุดิบเหลือใช้” ไปบางส่วน! แน่อน สิ่งที่เรียกว่าเป็นเศษวัตถุดิบเหลือใช้นั้น หากไปอยู่ที่โลกมนุษย์ล่ะก็ มันมีมูลค่ามหาศาล

วัตถุดิบที่ใช้ในการสร้างปืนลิ่งหู่สิบแปดลำกล้องของตระกูลยวี่ก็ได้มาจากวัตถุดิบเหลือใช้ของเหมืองแร่เขียนปีศาจระกาตนเอง!

“ห้าชั้น ห้าชั้นมันไม่เพียงพอสำหรับข้าหละนะ” หลี่ชีย่สายหัว

ปีศาจระกาล้องเหม็งไปที่หลี่ชีย่ กล่าวว่า “ไอ้อิกา เจ้าอย่าได้เอาแต่ขอยืมผลึกเขียนปีศาจระกาลากพวกเราไปฟรีๆ สิ ครั้งก่อนเจ้ารับปากพวกเราว่า จะจับพวกหลายตัวที่หลบหนีออกไปกลับมาแล้วเจ้าก็ไม่เคยจับพวกมันกลับมาเลย ฮี ฮี เวลานี้ยังมีหน้ามาขยืมผลึกเขียนอีกหรือ”

“ข้ารู้” หลี่ชีย่ หัวเราะและกล่าวว่า “แต่ว่า นี่มันคนละเรื่องกันคราวก่อน ข้าเพียงรับปากว่าจะลองช่วยพวกเจ้าตามหาเจ้าพวกที่หลบหนีออกไปเหล่านั้น แต่ ข้าหาไม่พบ ข้าก็ทำอย่างไรได้แล้วจะจับได้อย่างไร?”

แน่นอน ที่ปีศาจระกาลมาเฝ้าปากถ้าเอาไว้อยอมไม่ได้เกรงว่าจะมีใครแอบลักลอบเข้าไปด้านใน หรือเฝ้าเพื่อกันไม่ให้ใครบุกโจมตีเข้าไปได้ ที่เขาเฝ้าอยู่ที่นี่ก็เพื่อป้องกันพวกที่อยู่ด้านในหลบหนีออกไปยังโลกภายนอก!

“ฮี ฮี ข้าไม่เชื่อคำพูดเพื่อเจ้อของเจ้า โลกนี้ยังมีสิ่งที่ไอ้อิกาอย่างเจ้าหาไม่เจออย่างนั้นรี? เพียงแต่เจ้าไม่ได้ตั้งใจหาเท่านั้น” ปีศาจระกาลส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา

หลี่ชีย่หัวเราะและสายหน้า กล่าวว่า “เรื่องผ่านไปแล้วอย่าไปพูดถึงมันอีกเลย พวกเรามาคุยเรื่องผลึกเขียนกันเถอะ คราวนี้ ข้าต้องการผลึกเขียนจำนวนหนึ่ง”

“ห้าชั้น ได้แค่ห้าชั้น” ปีศาจระกาลกล่าวว่า “ตามมาตรฐานที่พวกเราเคยปรึกษาหารือกันเอาไว้ในอดีต ต่อให้เป็นราชันเขียน

ที่มาขอต่อๆ ก็ให้ได้แค่ห้าชั้น ส่วนจะให้หรือไม่ยังต้องแล้วแต่เหตุการณ์ คราวก่อนเจ้าเพ็งจะมาเอาผลึกเขียนไป คราวนี้มาเอาอีก พวกเราให้ได้แค่ห้าชั้น”

กล่าวสำหรับ เหมือนแร่เขียนปีศาจระกาแล้ว ต่อให้ราชันเขียนมาขอผลึกเขียนปีศาจระกาด้วยตนเอง ก็ไม่แน่ม่อไปว่าพวกเขาจะยอมให้ แนนอนที่สุด หากจะให้ พวกเขาาก็จะมีมาตรฐานอยู่เหมือนกัน

“แค่ห้าชั้นคิดจะไล่เข้าไปรี? มันไม่ได้อยู่แล้ว อีกทั้ง ยุคนี้ข้าจะทำการใหญ่ สุดยอดค่ายกลแห่งยุคของข้าจำเป็นต้องอาศัยผลึกเขียนของเหมือนแร่เขียนปีศาจระกามาคอยยันหยัด!” หลี่ซิเย่เอ๋ย ขึ้นข้าๆ

ปีศาจระกาจ้องมองหลี่ซิเย่เอ๋ยพักหนึ่ง สุดท้าย พุดขึ้นข้าๆ ว่า “ตกลง ไอ้อีกา เจ้าบอกจำนวนมา พวกเราคุยกันได้ แต่ว่าเจ้าอย่าได้โลภมากอย่างเด็ดขาด พวกเราก็มีผลึกเขียนเหลืออยู่ไม่มากแล้ว”

“ไม่มาก ข้าต้องการแค่หนึ่งร้อยชั้นเท่านั้น หนึ่งร้อยชั้นพอแล้ว” หลี่ซิเย่เอ๋ยพุดออกมาข้าๆ

“หนึ่งร้อยชั้น...” หลังจากที่หลี่ซิเย่เอ๋ยพุดคำๆ นี้ออกมาแล้ว ปีศาจระการ้องเสียงแหลมออกมา เสียงของมันลากยาวและแหลม แสบแก้วหูยิ่งนัก

ปีศาจระกาถึงกับกระโดดตัวลอยสูงมาก เหมือนแมวที่ถูกเหยียบหางเข้าให้เป็นอย่างนั้น

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ ปีศาจระกาที่ร้องเสียงแหลมเริ่มผ่อนคลายลง มันพูดด้วยท่าทีจริงจังว่า “เจ้าอีกา ล้อเล่นแบบนี้ไม่สนุกเลยนะ เจ้าเปลี่ยนตัวเลขใหม่!”

“ข้าไม่ได้พูดล้อเล่น ข้าพูดเรื่องจริง” หลี่ชียเอ๋อขึ้นมาช้าๆ

ปีศาจระกาจ้องมองหลี่ชียเอ๋ออยู่ชั่วครู่ใหญ่ สุดท้าย เขาอาศัยท่าทีของหลี่ชียเอ๋อมองออกได้ว่า เป็นความจริงที่หลี่ชียเอ๋อไม่ได้ล้อเล่น

“หนึ่งร้อยขึ้นมันเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด!” ปีศาจระกาตอบปฏิเสธคำขอของหลี่ชียเอ๋อทันที กล่าวท่าทีจริงจังว่า “พวกเราให้เจ้าอย่างมากได้สิบห้าขึ้น มีแค่สิบห้าขึ้นเท่านั้น!”

“หนึ่งร้อยขึ้น ข้าต้องการหนึ่งร้อยขึ้น!” หลี่ชียเอ๋อกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“ยี่สิบขึ้น มากกว่านี้ไม่ได้แล้ว ให้อีกาจำนวนนี้คือขีดสูงสุด นี่เป็นเพราะเห็นแก่หน้าของเจ้า หากไม่แล้ว ราชันเซียนคนอื่นๆ ที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ไม่สามารถให้ตัวเลขจำนวนนี้ได้!” ปีศาจระกาถ่าว่นาเกรงขามออกมา ท่าทีของเขาแข็งกร้าวยิ่งนัก

“ข้าจะไม่ไปไหนทั้งนั้น หากไม่ได้หนึ่งร้อยขึ้น” หลี่ชียเอ๋อสายหน้าเบาๆ ท่าทีแข็งกร้าวเช่นกัน

“อีกาหมีพี เจ้าอย่าทำเป็นได้คืบเอาศอก! ปีศาจระกาถ่าว่นาถ่าว่นาที่จริงจังว่า “พันล้านปีที่ผ่านมา นับว่าพวกเราร่วมมือได้ราบรื่น ดังนั้น ทุกครั้งที่เจ้ามายืมผลึกเซียน พวกเรานับว่าสนองให้ตามคำขอตลอดมา และถือว่าเป็นไปตามต้องการระหว่างพวกเราทั้งสอง

ฝ่าย แต่ว่า หนึ่งร้อยชิ้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ มันเกินไปแล้ว นี่ไม่เพียงเป็นการปล้นเท่านั้น แต่มันคือการเอาชีวิตของพวกเขา!”

“ปีศาจระกา เรื่องราวต่างๆ ในโลกนี้หากคิดจะหลอกตาทั้งสองของข้าไซ้จะเป็นเรื่องง่ายดาย นั่นพวกเรามาคิดบัญชีนี้สักหน่อยก็แล้วกัน เราจะไม่พูดถึงยุคดึกดำบรรพ์ เพราะว่าพวกเจ้าก็เพิ่งจะหนีมาซักหน้าไม่ถึงหลัง เรื่องนี้ข้าสามารถเข้าใจได้ แต่ทว่า ต่อมาภายหลัง พวกเจ้าน่ะมีเหลือโดยเฉพาะในยุคของเหล่าราชันที่มีความสงบสุขทั่วหล้า พวกเจ้านับว่ามีรายได้งามทีเดียว และผลงานตรงนี้ควรเป็นของข้า...”

“...นั่นพวกเรามาคิดบัญชีนี้กัน” หลี่ชีย่จ้องเขม็งไปที่ปีศาจระกา และกล่าวว่า “ผลึกเซียนที่ได้จากเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาของพวกเจ้า ในแต่ละยุคอย่างน้อยต้องได้สิบชิ้น และอาจมากถึงยี่สิบชิ้นโดยประมาณ ขณะที่แต่ละยุคสมัย หักจำนวนที่ต้องใช้ไปสำหรับปีศาจระกาครึ่งหนึ่งของพวกเจ้าออกไป ในหนึ่งยุคอย่างน้อยที่สุดพวกเจ้าก็ต้องมีเหลือแปดชิ้น ซึ่งเป็นตัวเลขที่อนุรักษ์นิยมสุดๆ แน่นนอน บวกกับที่ข้ามาหยิบยืมไปอะไรทำนองนั้น อย่างน้อยที่สุดพวกเจ้ามีจำนวนผลึกเซียนคงเหลือห้าชิ้นอย่างไม่มีปัญหาแน่นอนอยู่แล้ว...”

“...บวกลบคูณหาร คิดไปคิดมา ข้าคิดคำนวณมาแล้วหลายยุคสมัย และมีการตรวจสอบอย่างละเอียดจนได้ข้อสรุปมา ยอดคงเหลือที่พวกเจ้ามี อยู่ที่ตัวเลขประมาณสองร้อยชิ้น แต่หากว่าฤดูเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์มีมากล่ะก็ เช่นนั้นแล้ว พวกเจ้าต้องมีจำนวนสต็อกคงเหลือราวสามร้อยชิ้น”

ครั้นหลีชีเยเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้วได้หยุดนิดหนึ่ง และกล่าวว่า
“ต่อให้พวกเจ้ามีจำนวนคงเหลือเพียงแค่สองร้อยขึ้น ข้าต้องการ
เพียงหนึ่งร้อยขึ้นเท่านั้น ถือว่าไม่เกินเลยอะไร ข้าได้ให้ทางหนีทีไล่
กับพวกเจ้าไว้แล้ว”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1618 สยบด้วยอำนาจ

ปีศาจระกาไม่พูดอะไรสักคำขณะฟังวิธีคำนวณของหลี่ชียเอ่เพียงจ้องมองหลี่ชียเอ่อย่างน่าเกรงขาม หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ปีศาจระกาลจึงได้กล่าวว่า "อิคาหมิพี ต่อให้เจ้าพูดได้ถูกต้อง ต่อให้พวกเราหนีเกือบในคลังถึงสองร้อยชั้น แล้วไงล่ะ?"

"มันเป็นผลึกเซียนที่มาจากพวกเราทั้งรังช่วยกันประหัดกินประหัดใช้มายุคแล้วยุคเล่า พวกเราเองยังเสียดายที่จะใช้มันสุรุ่ยสุร่ายเลย ประหัดได้เท่าไรก็เท่านั้น! การที่พวกเราหนีเกือบเอาไว้ถึงสองร้อยชั้น มันก็เกิดจากความเหนียวยากของพวกเรา"

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ปีศาจไก่อกล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า "สต็อกสองร้อยชั้นนี้คือชีวิตของพวกเรา เป็นสิ่งพึงพาสุดท้ายเพียงน้อยนิดสำหรับความอยู่รอดของพวกเราทั้งรัง ถ้าหากว่าแค่ชีวิตอันน้อยนิดเพียงเท่านี้เจ้ายังจะแย่งเอาไป พวกเราไม่เห็นด้วยอย่างเด็ดขาด พวกเราจะไม่ตกลงตามคำร้องขอของเจ้าอย่างเด็ดขาด"

ท่าทีของปีศาจระกากล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้กลับกลายเป็นแข็งกร้าวขึ้นมา ไม่ยินยอมมอบผลึกเซียนจำนวนหนึ่งร้อยชั้นให้กับหลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวว่า "ข้ารู้ว่ามันไม่ถ่านักกว่าพวกเจ้าจะสะสมผลึกเซียนได้เพียงเท่านี้ แต่ว่าข้าเองก็ไม่ถ่านักเหมือนกัน"

ดังนั้นทุกคนต่างก็ไม่ง่าย อย่างไรก็ตามก็ตามความจริงยังคงเป็นความจริง ข้าต้องการหนึ่งร้อยชิ้น!”

“อิคาทมิพ์ พวกเราให้ได้อย่างมากยี่สิบชิ้น นี่คือสูงสุดที่ให้ได้แล้ว” ปีศาจระภาคกล่าวด้วยท่าที่แข็งกร้าวว่า “ถ้าหากเจ้าไม่อยากจะทำ งั้นดี อย่างมากก็ตัวใครตัวมัน!”

“ข้ารู้ว่าอิคาทมิพ์เจ้าน่ะยอดเยี่ยม ใครก็ไม่สามารถยุ่งกับเจ้าได้ แต่ว่าเจ้าทำเกินไปแล้ว อย่างมากพวกเราได้แต่ตายไปด้วยกัน” ปีศาจระภาคกล่าวน่าเกรงขามว่า “สู้กันเดียวๆ พวกเราสู้เจ้าไม่ได้ แต่อย่าลืมนะ พวกเรามีเป็นรัง ถ้าหากเจ้าจะเล่นกันดีต่อๆ ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิต และสิ้นเปลืองสิ่งที่เก็บสต็อกนั้นทั้งหมด พวกเราก็ต้องสู้กับเจ้าให้ตายไปข้างหนึ่ง!”

“แม้ว่าพวกเราไม่สามารถฆ่าเจ้าให้ตายได้ แต่ อิคาทมิพ์ ขอเพียงพวกเราสู้เต็มที่เจ้าก็เอาชนะพวกเราไม่ได้ หากเจ้านับวันยิ่งโกล่มากขึ้นเรื่อยๆ พวกเราได้แต่ตายไปด้วยกัน เพื่อยืนยันท่าที่เหมือนแร่เซียนปีศาจระภาของพวกเรา! ไม่ว่าเจ้าจะแข็งแรงแเพียงใดก็ตาม เจ้ากับข้าก็ต้องปฏิบัติตามที่เคยตกลงกันในอดีตหาไม่แล้ว ทุกคนอยากคิดจะได้เล่นต่อไป!”

ครั้นกล่าวถึงตอนท้าย ปีศาจระภาอยู่ในอารมณ์ที่ฮึกเหิมยิ่ง และเต็มไปด้วยความโกรธแค้นและไม่ได้รับความเป็นธรรมในใจ!

“พวกเจ้าสามารถต่อสู้ให้ถึงที่สุด” หลี่ชียู่กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “แต่ที่ข้ามาที่นี่ในครั้งนี้ไม่คิดจะเจรจากับพวกเจ้า ข้าจะต้องได้ผลึกเซียนปีศาจระภาหนึ่งร้อยชิ้นให้ได้ ต่อให้พวกเจ้าไม่ให้ก็ต่อ

ให้ ไม่อย่างนั้นละก็ให้เข้าสู่ให้ถึงที่สุดพังแล้วไก่เจ้าให้ราบ แล้วเอา
ผลึกเขียนทั้งหมดไป!”

ปีศาจระกามีท่าทีที่แข็งกร้าว ขณะที่ท่าทีของหลี่ซิเย่ก็แข็ง
กร้าวยิ่งเช่นกัน

“อิกาทมิฬ ความหมายของเจ้าก็คือต้องการเปิดศึกกับเหมือง
แร่เขียนปีศาจระกาพวกเรานะสิ?” ปีศาจระกาถึงกับล้องมองหลี่ซิเย่
ด้วยความโกรธ

“เปิดศึกหรือไม่ ท่าทีนี้อยู่ที่การตัดสินใจของพวกเจ้า” หลี่ซิเย่
กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “สรุปก็คือ ยุคนี้พวกเจ้าจะต้องจ่ายค่าตอบแทน
ไม่มีของฟรีในโลกอยู่แล้ว ถือว่าเข้าได้ให้ความสงบสุขแก่เหมืองแร่
เขียนปีศาจระกาของพวกเจ้ามา เวลานี้หากพวกเจ้ายังคงต้องการ
ความสงบสุขต่อไป ก็ต้องจ่ายค่าใช้จ่ายมา มันเป็นเรื่องต้องทำอยู่
แล้ว!”

อิกาทมิฬ อย่าลืมนสิ เหมืองแร่เขียนปีศาจระกาของพวกเราจ่าย
ค่าใช้จ่ายให้ตลอดมา! เจ้าเองก็หยิบยืมผลึกเขียนของพวกเรามา
โดยตลอด แต่มาครั้งนี้เจ้ามันโลภมากเกินไปแล้ว” ปีศาจระกาเอ่ย
ขึ้นมา

“ยุคนี้ไม่เหมือนกันอีกแล้ว ดังนั้น ที่สมควรต้องจ่ายพวกเจ้า
ต้องยอมจ่าย” หลี่ซิเย่กล่าวเรียบเฉยว่า “ยุคนี้จะเป็นการโจมตีเต็ม
อัตราศึกของข้า สำเร็จก็อยู่ที่คราวนี้ ล้มเหลวก็อยู่ที่คราวนี้ แต่ว่า
ก่อนต่อสู้ชี้ขาดในขั้นสุดท้าย ข้าจำเป็นต้องกวาดล้างบรรดาเหล่า
ราชันเขียนและเหล่าเทพที่คอยหาเรื่องข้าตลอดให้ราบ ดังนั้น ข้า

จึงต้องอาศัยทรัพยากร เมื่อมีทรัพยากรและกวาดล้างสิ่งกีดขวางให้ราบแล้ว ข้าจึงจะสู้รบครั้งสุดท้ายได้อย่างเต็มที่!”

“นั่นมันเรื่องของเจ้า ไม่เกี่ยวอะไรกับพวกเรา” ปีศาจระกากล่าวเสียงเย็นชา

“ไม่เกี่ยวกับพวกเจ้า?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “ปีศาจระกา ใครเป็นผู้มอบความสงบสุขให้กับพวกเจ้า? ยุคนี้หากว่าข้าสู้รบเป็นครั้งสุดท้าย ไม่ว่าจะครั้งสุดท้ายแล้วจะชนะหรือพ่ายแพ้อย่างไร จึงสามารถทำให้พวกเจ้าสามารถหายใจลึกๆ ได้ หากข้าชนะยอมไม่ต้องพูดถึง พวกเจ้าทั้งแล้วคงไม่จำเป็นต้องหลบๆ ซ่อนๆ อยู่แต่ในสถานที่เฮงชวยอย่างนี้ ไม่เห็นเดือนเห็นตะวันตลอดไปเช่นนี้! ดังนั้น พวกเจ้าต้องการแสงสว่าง ไม่ต้องการให้สวรรค์โฉบ้องมองไปตลอดชาติ พวกเจ้าสมควรจ่ายค่าตอบแทนใช่หรือไม่? ควรจะสนับสนุนข้าใช่หรือไม่?”

“ดังนั้น กล่าวได้ว่า การที่ข้าขอผลึกเซียนหนึ่งร้อยชิ้น ถือว่าเห็นแก่พวกเราร่วมมือกันด้วยดีเสมอมา มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าอ้าปากก็ต้องการผลึกเซียนสองร้อยชิ้นแล้ว! หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีจริงจัง

ปีศาจเฝ้าถึงกับนิ่งเงียบที่หนึ่งกับคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยสุดท้าย มันยังคงส่ายหน้าเบาๆ กล่าวด้วยท่าทีแข็งกร้าวว่า “อิกาทมิฬ เจ้าจะต่อสู้ครั้งสุดท้าย พวกเราดีใจมาก และคาดหวังให้เจ้าทำสำเร็จ แต่ว่า พวกเราช่วยเหลือเจ้าในเรื่องนี้ไม่ได้...”

“...ไม่มีใครรู้ว่าสงครามครั้งนี้จะลงเอยอย่างไร พุดอย่างเห็นแก่ตัวเลย หากวันที่มีดมืดปราศจากสีน้สุดท้ายมาถึงจริง พวกเราจะต้องอาศัยอาหารเล็กน้อยนี้อดทนให้ผ่านพ้นวันเวลาอันยาวนานนี้ไป!

สต็อกแค่นี้ถือเป็นชีวิตของพวกเขา ถ้าหากเจ้าต้องการจริงๆ พวกเราให้เจ้าได้แค่นี้สิบชิ้น มากกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว พวกเราพูดได้แต่เพียงอยากช่วยแต่ช่วยไม่ได้!”

เมื่อปีศาจไก่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ท่าที่แข็งกร้าวยิ่งนัก ไม่เหลือช่องว่างที่จะเจรจาได้อีกต่อไป

หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ข้าบอกแล้วว่า การมาที่นี่ครั้งนี้ของข้า ไม่ได้มาปรึกษากับพวกเจ้า ข้าต้องการได้ จะให้หรือไม่นั้นแล้วแต่พวกเจ้าไม่ได้ พวกเจ้าจะต้องหยิบผลึกเขียนมาหนึ่งร้อยชิ้นให้ได้!”

ท่าทีของปีศาจระกาแข็งกร้าว ขณะที่ท่าทีหลี่ชีย่แข็งกร้าวยิ่งกว่า

“อิกาทมิฬ พูดอย่างนี้แสดงว่าเจ้าต้องการเล่นไม้แข็งกับพวกเราจนถึงที่สุดรี? เป็นการประกาศศึกของเจ้ากับพวกเรา!” ปีศาจระกาถอนหน้าเกรงขามออกมาว่า “เจ้าต้องคิดให้รอบคอบนะเหมืองแร่เขียนปีศาจระกาพวกเราไม่ใช่ศัตรูของเจ้า หากเจ้าดึงไฟสงครามมาถึงสถานที่ของพวกเรา เกรงว่าคงเป็นนโยบายที่ผิดพลาดที่สุดชั่วชีวิตของเจ้า!”

“ข้าไม่ปฏิเสธว่าเหมืองแร่เขียนปีศาจระกาพวกเจ้ามีความแข็งแกร่งจริง ในฐานะที่เป็นหนึ่งในหกสถานที่ที่เขียนเคยอาศัยอยู่ แม้แต่ราชันเขียนก็ไม่สามารถตีพื้นที่เหมืองแร่เขียนปีศาจระกาแห่งนี้ลงได้ มิฉะนั้นละก็ เหมืองแร่แห่งนี้ถูกเขาแย่งชิงเอาไปนานแล้ว แต่ว่า เรื่องที่ราชันเขียนทำไม่สำเร็จ ไม่ได้หมายความว่าข้าทำไม่สำเร็จ เพียงแต่ข้าไม่อยากทำเท่านั้นเอง และคัมภีร์ที่จะทำหรือไม่

เท่านั้น เหมือนดังที่เจ้าพูดเอาไว้ว่า พวกเราร่วมมือด้วยดีเสมอมา ...”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยล้องมองดูปีศาจระกา กล่าวต่อไปว่า “ก็เพราะมีความร่วมมือด้วยดีตลอดเวลาที่ผ่านมา มาคราวนี้ข้าจึงมาหักทลายกับพวกเจ้า ดังนั้น จึงมาคุยเรื่องนี้กับพวกเจ้าด้วยความสัตย์จริง มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าส่งกองทัพมานานแล้ว ไม่พูดสักคำ แค่อึดใจเดียวก็จัดการกับพวกเจ้าไปแล้ว!”

“อิกาทมิพ์ เจ้าจะดูถูกเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาของพวกเราเกินไปแล้วกรรมัง ไม่ปฏิเสธว่าเจ้ามีวิธีการมากมาย มีไพร่พลอยู่ทั่วหล้า แต่ไม่ได้หมายความว่าเจ้าก็สามารถตีเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาพวกเราได้!”

“ไม่ ที่ข้ามาวันนี้ ไม่ได้คิดนำกำลังทหารมาโจมตีเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาของพวกเจ้า ข้าเพียงต้องการให้พวกเจ้าได้เห็นของสิ่งหนึ่ง รอให้เจ้าได้เห็นสิ่งของสิ่งนี้แล้ว ค่อยตัดสินใจว่าสมควรมอบผลึกเซียนปีศาจระกาให้ข้าหนึ่งร้อยชิ้นหรือไม่” หลีซีเยหัวเราะกล่าว

ดวงตาทั้งสองของปีศาจระกาพลันน่ากลัว กล่าวเชื่องช้าขึ้นมาว่า “ของอะไร!”

“ของที่เก่าแก่ดีกดำบรรพ์มากขึ้นหนึ่ง ดีกดำบรรพ์ยิ่งกว่าสิ่งของใดๆ ในโลก เป็นสิ่งที่คงอยู่แต่ในตำนานตลอดมา!” หลีซีเยเผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า กล่าวพลางเขาได้หยิบเอาเสาคริสต์ล่อออกมา มันคือเสาคริสต์ล่ที่เคยสยบขงเขียะหมิงหวางเอาไว้ในทันที!

แวบแรกที่ปีศาจระกามองเห็นเสาศริสต์ลนี้ มันไม่ได้ใส่ใจกับมันมากมายนัก เมื่อมันมองดูเป็นครั้งที่สอง ท่าทางของมันก็คล้ายตั้งเห็นผีอย่างนั้น ใบหน้าขาวซีด ท่าทางหวาดหวั่นพรั่นพรึง ก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าวโดยพลัน ขนไก่บนตัวของมันที่เหลืออยู่ไม่มากพลันตั้งชันขึ้นมาทันที ขนไก่ที่มีอยู่หรือมแหริมลูกชูชันทันที

มาคราวนี้ ปีศาจระกาถูกทำให้ตกใจแล้วจริงๆ เวลานี้มันมองดูเสาศริสต์ลจนท่าทางเหมือนเซ่อไปเลย

สมควรทราบว่า ระดับปีศาจระกา นั้นเรียกได้ว่าเป็นระดับที่สามารถพูดคุยโต้ตอบกับราชันเซียนได้ แต่ว่า แม้ว่ามันจะอยู่ในฐานะสามารถพูดคุยกับราชันเซียนอย่างสันติได้ ยังถูกทำให้ต้องรู้สึกหวาดกลัวโดยพลัน

ความจริงแล้ว อย่างว่าแต่เป็นปีศาจระกาเลย ต่อให้เป็นราชันเซียนที่ทราบถึงประวัติความเป็นมาของเสาศริสต์ลก็ต้องหวาดกลัวเช่นกัน เจ้าของสิ่งนี้มันน่ากลัวเหลือเกิน มันคงอยู่แต่ในตำนานเท่านั้น

ในเวลานี้ ปีศาจระกาจ้องมองดูเสาศริสต์ลอย่างไม่คลาดสายตา แม้ว่าไม่เคยมีใครเคยพบเห็นสิ่งนี้มาก่อน แต่ว่า พลังที่ซ่อนอยู่ภายในเสาศริสต์ลนั้นจริงแท้แน่นอน จุดนี้ไม่สามารถหลอกระดับเช่นพวกเขาได้ ต่อให้มีผู้คิดจะทำเลียนแบบขึ้นมา แต่ว่า พลังลักษณะเช่นนี้ไม่สามารถทำปลอมขึ้นมาได้!

“นี่มันไม่น่าเป็นไปได้...” ปีศาจระกาที่ตกใจจนขนไก่ตั้งน่อง มองดูเสาศริสต์ล่อยุ่ยาวนานมาก สุดท้าย กล่าวอย่างไม่อยากจะเชื่อว่า “เป็นไปได้ไม่ได้ที่ของสิ่งนี้จะมียู่ในโลก มันไม่น่ามีสิ่งนี้อยู่ได้!”

“มันวางอยู่ตรงหน้าของเจ้า” หลีซีเยกล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ในใจของเจ้าย่อมรู้ดี แม้ว่าพวกเจ้าไม่เคยเห็นสิ่งนี้มาก่อน แต่ว่า เจ้ายอมรับถึงการดำรงอยู่ของมันในใจมานานแล้ว”

“ต่อให้มีสิ่งนี้ดำรงอยู่ในโลกนี้จริง แต่ ก็ไม่น่าจะถูกค้นพบได้ แต่ยุคที่ผ่านมาใช้ว่ามีเพียงเจ้าเท่านั้นที่เคยค้นหามัน เคยมีผู้ดำรงอยู่ในฐานะดีกดำบรรพมากกว่านี้ และมีความแข็งแกร่งมากกว่าเหล่าเทพและราชันเซียน พวกเขาที่เคยค้นหาท่ามกลางยุคสมัยที่ยาวนาน!” ปีศาจระกาพึมพำออกมา

“ความจริงแล้ว ตาเฒ่าของพวกเจ้าก็เคยสืบค้นมาก่อน เสียหายหาไม่พบ” หลีซีเยกล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหย

“แต่ว่า ข้าคือใคร? อย่าลืมสิเจ้าปีศาจระกา ข้าได้รีดเอาข่าวคราวมากมายที่ผู้อื่นไม่สามารถได้มาจากตัวของผู้คนจำนวนไม่น้อย เป็นต้นว่า ผุงไก่หึ่งแล้วอย่างพวกเจ้า ยังมีตาเฒ่าที่ยังมีชีวิตอยู่ ข้าได้เบาะแสที่สุดยอดมากจากตัวของพวกเจ้า จากตัวของพวกเขา...”

หลีซีเยกล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหยว่า “เบาะแสเหล่านี้หาใช่สิ่งที่คุณเจ้าสามารถรีดเอามาได้ เมื่อข้ารวบรวมเบาะแสเหล่านี้เข้าด้วยกัน ผ่านการวางแผนมาแต่ละยุคสมัยแล้ว ในที่สุดก็ได้มันมาอยู่ในมือ”

เมื่อหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้ ในใจของเขาต้องทอดถอนใจเบาๆ ในใจ เพื่อสิ่งที่สุดยอดขั้นนี้แล้ว เขาใช้เพียงหุ่่มเทกำล้งกายใจไป ลำนวนนับไม่ถ้วนเท่านั้น ยังได้แลกมาด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก!

“ต่อให้เจ้าสามารถหามันพบ แต่ แต่ก็ เป็นไปไม่ได้ที่เจ้า สามารถผนึกเก็บมันเอาไว้ได้ และพามันติดตัวมาได้ มันเป็นเรื่องที่ เป็นไปไม่ได้ สิ่งของสิ่งนี้หากจะสังหารเหล่าเทพและราชันเซียนก็ หาใช่เป็นเรื่องยาก เป็นไปไม่ได้ที่เจ้าสามารถนำมันติดตัวมาได้!” ปีศาจระกาไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อนัก และพึมพำออกมา

ตอนที่ 1619 การประนีประนอมของเหมืองแร่เชียน ปีศาจระกา

หลี่ชียู่กล่าวเฉยเมยว่า “คนอื่นทำไม่ได้ ไม่ได้หมายความว่า ข้าทำไม่ได้ อย่าลืมนสิ ข้าคืออีกาหิมพ์ ข้าคือหลี่ชียู่ ดังนั้น เมื่ออยู่ในมือข้ามันก็จะตายเช่นนี้แหละ!”

ปีศาจระกาพลันตกอยู่ท่ามกลางการนั่งเงียบเป็นเวลานาน แม้ว่ามันไม่อยากจะเชื่อ แต่ความจริงมันอยู่ตรงหน้า ถึงเขาไม่อยากจะเชื่อก็ยาก”

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ปีศาจระกาจึงได้สติกลับมา และกล่าวว่า “อีกาหิมพ์ เจ้าก็สมควรจะรู้ว่า ของสิ่งนี้มีเพียงชิ้นเดียวในโลกเท่านั้น ถ้าหากมันจบสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกก็ไม่เหลืออะไรอีกเลย!”

“ข้ารู้ ต่อให้นำมันไปสังหารเหล่าเทพและราชันเชียนทั้งหลาย ก็เป็นอะไรที่ฟุ่มเฟือยมากเหลือเกิน มิเพียงการสู้รบครั้งสุดท้ายเท่านั้นถึงจะคุ้มกับการใช้มัน แน่นอน หากไม่ถึงที่สุดแล้วข้าก็จะไม่นำมันออกมาใช้” หลี่ชียู่กล่าวเรียบเฉยว่า “ที่ข้าเอามันออกมา ข้าเพียงต้องการบอกข่าวปีศาจระกาเจ้าเรื่องหนึ่ง ข้าเพียงส่งสัญญาณให้กับเหมืองแร่เชียนปีศาจระกาอย่างหนึ่ง!”

“ในเมื่ออีกาหิมพ์อย่างข้าสามารถเอาของสิ่งนี้มาอยู่ในมือได้ เจ้าคิดว่ายังมีสิ่งใดบนโลกใบนี้ที่อีกาหิมพ์อย่างข้าเอามาไม่ได้

อย่างนั้นรี? หลีชีเย กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าเข้าใจว่าข้าสร้างสถานการณ์เพื่อชมขวัญบุตรตาอย่างนั้นรี? เจ้าคิดว่าข้ามีวิธีการเพียงแค่นี้เองรี เจ้าคิดว่าข้าทำได้แค่นำพาราชั้นเซียนออกรบเท่านั้นเองรี...”

“...พูดตรงไปตรงมาเลยนะ ต่อให้เวลานี้ไม่มีราชันเซียนคอยให้การสนับสนุนข้าอยู่เบื้องหลัง ถ้าหากข้าตั้งใจแน่วแน่ที่จะกวาดเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาให้ราบ เจ้าเชื่อข้าเถอะ ต่อให้ต้องอาศัยทรัพยากรจำนวนเท่าไร ข้าก็จะจัดการกับเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาพวกเจ้าให้ราบเป็นหน้ากลอง! สิ่งนี้อีกาหิมพ์อย่างข้าตัดสินใจเด็ดขาดไปทำแล้วไม่มีอะไรที่ทำได้ไม่สำเร็จ ข้าสามารถมีชีวิตอยู่ได้กระทั่งสุดปลายทางของโลกมาแล้ว เจ้าคิดว่าข้ายังจะเกรงกลัวใครอีกรี? กล่าวสำหรับข้าแล้ว ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะดำรงอยู่ในสถานะแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ขอเพียงข้าต้องการ ข้าก็จะทำลายล้างพวกมันเสีย เพียงแต่ต้องแลกด้วยค่าตอบแทนมากหรือน้อยเท่านั้นเอง”

ปีศาจระกาถึงกับนั่งเงิบ หลังจาก หลีชีเย ได้พูดคำข้างต้นออกมา มันไม่ต้องการส่งเสียงใดๆ ออกมา เป็นความจริงที่อีกาหิมพ์ใช้ว่าจะมีเพียงชื่อเสียงที่ลอมปloom เขาเป็นคนที่พูดได้ทำได้จริง สิ่งที่เขาตัดสินใจทำย่อมทำได้สำเร็จอย่างแน่นอน และนี่ก็คือสิ่งหนึ่งที่เพราะอะไรผู้คนจำนวนมากจึงให้ความเกรงกลัวต่อเขาตลอดเวลาที่ผ่านมา!

ในสายตาของพวกที่แก่นสมควรจะตายได้แล้วมองว่า อีกาหิมพ์คือประเภทที่ฆ่าไม่ตาย มีจิตใจที่แน่วแน่มั่นคงไม่หือถอย ต่อ

ให้พ่ายแพ้ในเวลานี้ สักวันหนึ่งเขาจะหวนคืนกลับมาอีกครั้ง แล้วกวาดล้างศัตรูจนสิ้นซาก! สิ่งนี้แหละคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุดของอิกาทิมิพี จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขาไม่มีสิ่งใดสามารถทำลายได้ เขาสามารถยอมรับได้กับทุกความพ่ายแพ้ หลังการพ่ายแพ้แล้ว เขายังคงกลับมาเริ่มต้นได้ใหม่

ในเวลานี้ หลี่ซีเยจ้องมองไปที่ปีศาจระกา กล่าวอย่างช้าๆ ว่า "ดังนั้น เวลานี้ขอให้เจ้ามองให้ชัดๆ มองให้ละเอียด มองดูสิ่งที่ยอดที่สุดในมือของข้า เจ้าคิดว่ามันมีค่าคู่ควรกับผลึกเซียนหนึ่งร้อยชิ้นหรือไม่ล่ะ?"

"ถือว่าเป็นการชู้กรรโชกของเจ้าอย่างนั้นรี?" ปีศาจระกาจ้องมองดูหลี่ซีเย และกล่าวด้วยท่าทีฉงนด้วยเกล้าอยู่บ้าง

"เจ้าจะคิดแบบนี้ก็ได้ พวกเจ้าคิดว่าใช่ก็ได้" หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า "แน่นอน ถ้าหากพวกเจ้าคิดว่าข้ายังคงเป็นสหายคนหนึ่ง หรือจะบอกว่าเป็นพรรคพวกที่ร่วมมือกัน เช่นนั้นแล้วจะไม่เรียกว่าเป็นการชู้กรรโชก"

"แบบนี้เรียกว่าเป็นการลงทุน เป็นสิ่งที่น่าลงทุนมากที่สุด" หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น และกล่าวว่า "ไม่ว่าจะพูดว่าอย่างไร จะอย่างไรเสีย การต่อสู้ครั้งสุดท้ายของข้าก็ต้องนำพาโอกาสที่หาได้ยากยิ่งมาให้กับพวกปีศาจระกาเช่นพวกเจ้า ทำให้พวกเจ้าสามารถหายใจได้"

"ฮึ แต่หากว่าเจ้าสู้แล้วแพ้ นั้นย่อมนหมายความว่าความมืดจะครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง! บางที ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกจะไม่

หลงเหลืออยู่อีกเลย!” ปีศาจระกาถึงกับกล่าวพร้อมกับส่งเสียงอึ แสดงความไม่พอใจออกมา

“แล้วมันจะเป็นอย่างไรกันเล่า?” หลี่ซีเยเพียงยิ้มๆ นิดหนึ่ง กล่าวว่ “นับตั้งแต่พวกเจ้าหลบซ่อนตัวอยู่ในนี้ก็ไม่เคยได้เห็น เดือนเห็นตะวันแล้วนี่ การที่ความมืดจะปกคลุมอีกครั้งแล้วจะไปทำอะไรพวกเจ้าได้? อย่างมากที่สุดก็อาจจะมีความเป็นอยู่ที่ลำบากมากขึ้นอีกนิดก็เท่านั้นเอง เมื่อความมืดมืดผ่านพ้นไปแล้ว ทุกสิ่งที ชำรุดทรุดโทรมจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาอีกครั้ง พวกเจ้าจะได้สุด ลมหายใจเข้าลึกๆ ไม่แน่มันเหมือนแร่เซียนปีศาจระกาพวกเจ้าอาจ มีโอกาสได้ต้อนรับฤดูกาลเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ก็เป็นได้!”

“อีกอย่าง สมควรที่พวกเจ้าต้องอวยพรให้กับข้า อวยพรให้ข้า รบชนะ ถ้าหากข้าชนะ เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็เท่ากับได้ต้อนรับแสง อรุโณทัย พวกเจ้าสามารถเห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้ง ช่างเป็นเรื่อง ทีดีอะไรปานนั้น” หลี่ซีเยหัวเราะพลาางและพูดออกมา

“สวรรค์เท่านั้นที่รู้ ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่เคยมีใครทำได้ สำเร็จ” ปีศาจระกาได้แต่พูดว่ “ทุกๆ ศักราชที่ผ่านมามีผู้คน จำนวนเท่าไรที่เคยทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน แต่ว่า ผลสุดท้ายที่ออกมา เป็นอย่างไรล่ะ? จุดจบน่าเวทนาแค่ไหนข้าคงไม่ต้องไปพูดถึง!”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น เจ้ารอดูก็แล้วกัน ข้าเชื่อว่าเจ้าสามารถมีชีวิต อยู่จนถึงวันนั้นได้แน่นอน” หลี่ซีเยกล่าวไปตามอารมณ์ว่ “เจ้ามี โอกาสได้เห็นว่ข้าตายหรือยังคงมีชีวิตอยู่ ขอแสดงความยินดีกับ เจ้า ไม่แน่มัน เจ้าอาจจะได้เป็นพยานให้กับสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่เคยมี มาก่อนก็เป็นได้!”

ปีศาจระกานิ่งเงียบอยู่นานมาก สุดท้ายสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เงยหน้าขึ้นมาแล้วมองดูหลี่ชียเอ่ กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า "อีกาหิมิฟ หนึ่งร้อยชิ้นข้ารับปากเจ้าได้ แต่เรื่องอย่างนี้ใช้ว่าข้าคนเดียวสามารถตัดสินใจได้ ข้าจำเป็นต้องปรึกษาหารือกับทุกคนก่อน!"

"ข้าเชื่อว่าเจ้าสามารถโน้มน้าวพวกเขาได้ คำพูดของเจ้ามีพลังโน้มน้าวเสมอมา หรือไม่ใช่?" หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า "เป็นเจ้าไม่ใช่หรือที่โน้มน้าวให้พวกเขาลงทุนในตัวข้ามาโดยตลอด? ทุกครั้งที่ข้ามาหยิบยืมผลึกเซียนก็เป็นไปอย่างราบรื่นมิใช่รี? ข้าเชื่อว่า ครั้งนี้ก็จะไม่เป็นปัญหาเหมือนกัน ข้าจะรอฟังข่าวดีจากเจ้า!"

ปีศาจระกาส่งเสียงฮือออกมาแต่ไม่ยอมพูดอะไร หันหลังจากไปทันที หายตัวเข้าไปในถ้ำมืดที่มองไม่เห็นด้านใน

ความจริงแล้ว เฉกเช่นหลี่ชียเอ่ได้พูดเอาไว้เช่นนั้น พวกเขาไม่มีทางเลือก ไม่ก็คือให้ผลึกเซียนจำนวนหนึ่งร้อยชิ้นกับหลี่ชียเอ่ ไม่ก็ทำสงครามกัน ก่อนหน้านั้น บางทีพวกเขาอาจยังพอมีความมั่นใจที่จะเปิดศึกกับอีกาหิมิฟอยู่บ้าง ต่อให้พวกเขาเอาชนะอีกาหิมิฟไม่ได้ แต่ว่า พวกเขามั่นใจว่าสามารถรักษาเหมืองแร่เซียนเอาไว้ได้

แต่ทว่า เวลานี้มันต่างกัน เมื่ออีกาหิมิฟได้หยิบเอาสุดยอดของสิ่งนั้นออกมาแล้ว ปีศาจระกาก็เข้าใจได้ว่า สิทธิการเป็นฝ่ายกระทำได้ตกไปอยู่ในมือของอีกาหิมิฟและไม่ได้อยู่ในมือข้างฝ่ายพวกเขาอีก

เหมือนดั่งที่อิกาทมิพ์ได้พูดเอาไว้เช่นนั้น ของที่สูญยอดเช่นนี้ เขายังสามารถได้มา บนโลกใบนี้ยังมีสิ่งใดที่เขาไม่สามารถได้มา? เวลาที่ กระทั่งพวกเขาที่มีข้อแลกเปลี่ยนกับอิกาทมิพ์มา โดยตลอดก็ไม่สามารถคาดเดาในตัวของอิกาทมิพ์ ไม่สามารถประเมินได้ว่าในมือของอิกาทมิพ์ได้ทำอะไรเอาไว้ มีวิธีการเช่นใด!

ทุกๆ นาฬิกาที่ผ่านไป หลุมดำมืดที่มองไม่เห็นกันหลุมเงียบสนิท ปราศจากเสียงใดๆ เหมือนว่าข้างในมีแต่ความเงียบสงัดอย่างนั้น

หลี่ซีเยเองไม่ได้รื้อนร่น เขารอคอยอย่างเงียบๆ ดูท่าเขามีความอดทนสูงมาก ความจริงแล้วเขาเองมีความเชื่อมั่นเต็มที่มีนใจเต็มเปี่ยม มิฉะนั้นล่ะก็เขาคงไม่มาที่นี่ และไม่ถึงกับออกปากขอผลึกเซียนหนึ่งร้อยชิ้นในทันที

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ในที่สุดปีศาจระกาได้ปรากฏต่อสายตาหลี่ซีเยอีกครั้งหนึ่ง ปีศาจระกาเวลานี้ได้หนีบเอาสิ่งไม้ที่เก่าแก่โบราณมากออกมาด้วย

หลังจากก้าวออกมาและยืนอยู่บริเวณปากถ้ำ ปีศาจระกามองหน้าหลี่ซีเยทีหนึ่งแล้วกล่าวว่า "อิกาทมิพ์ เจ้าชนะแล้ว พวกเราเห็นด้วยให้ผลึกเซียนจำนวนหนึ่งร้อยชิ้นกับเจ้า"

หลี่ซีเยไม่รู้สึกเหนือความคาดคิดแต่อย่างใด เขาเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น และกล่าวว่า "เจ้ามีความยอดเยียมเสมอมา ควบคุมภาพรวม มองสถานการณ์ออกได้อย่างชัดเจน ทั้งแล้วพวกเจ้ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่โดดเด่นมากไปกว่าเจ้าอีกแล้ว"

“ฮิ อีกาหมิพีไม่ต้องทำเป็นยกยอข้า คราวนี้ถือว่าเป็น
ข้อยกเว้น เป็นข้อยกเว้นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น หลังจากที่เจ้าได้
ผลึกเขียนไปในครั้งนี้แล้ว พวกเราหวังว่าเจ้าอย่าได้ปรากฏตัวที่นี้
อีกเลยก่อนครบสิบยุคสมัย” ปีศาจระภาคกล่าวด้วยท่าทีที่ไม่พอใจ
อย่างยิ่ง

แม้ว่าจะถูกหลีชีเย่ไขกเอาไปจำนวนมากดื้อๆ และเหมืองแร่
เขียนปีศาจระกาของพวกเขาไม่พอใจอย่างยิ่ง แต่ว่า พวกเขายังคง
อ่อนข้อให้ในที่สุด พวกเขายังคงเลือกที่จะประนีประนอม และผ่าน
มติเป็นเอกฉันท์ยินยอมมอบผลึกเขียนให้กับหลีชีเย่หนึ่งร้อยชิ้น

“เมื่อเป็นเช่นนี้แสดงว่า พวกเจ้ายังคงต้องการร่วมมือกับข้า
ต่อไปนะสิ? ข้อตกลงในครั้งครานี้ยังคงมีผลอยู่?” หลีชีเย่ยิ้ม
กล่าว

“อย่าลืมสิ ผลึกเขียนที่เจ้ายืมไปในอดีตยังไม่เคยคืนเลยแม้แต่
ครั้งเดียว!” ปีศาจระกาชักสีหน้าและกล่าวน่าเกรงขามออกมา

ไม่ต้องสงสัย คำพูดลักษณะเช่นนี้ของปีศาจระกาเท่ากับได้
ยอมรับคำพูดของหลีชีเย่แล้ว เหมืองแร่เขียนปีศาจระกายังคงเลือก
ที่จะร่วมมือกับหลีชีเย่ต่อไป ปฏิบัติตามข้อตกลงในอดีต แม้ว่า
เหมืองแร่เขียนปีศาจระกาของพวกเขาจะถูกรีดไถจากหลีชีเย่อย่าง
หนักในครั้งนี้ แต่ว่า พวกเขายังคงเลือกที่จะร่วมมือกัน

“ข้าไม่ได้ลืม” หลีชีเย่ก็หัวเราะและกล่าวว่า “พวกเจ้าก็อย่าลืม
เหมือนกัน เป็นข้าที่มอบให้พวกเจ้าสามารถมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข
ตลอดมา ข้าติดค้างผลึกเขียนของพวกเจ้า ขณะที่พวกเจ้าก็ไม่ได้

คืนความสงบสุขให้กับข้า พวกเราก็จะติดค้างกันไปอย่างนี้เรื่อยๆ
ก็แล้วกัน”

ปีศาจระกานิ่งเงียบไม่พูดตอบ สิ่งนี้แหละก็เป็นเหตุผลที่พวกเขาเลือกที่จะร่วมมือกับอิกาหมิฟต่อไป เนื่องจากไม่มีใครสามารถมอบความสงบสุขเช่นนี้ให้กับพวกเขาได้ แม้แต่ราชันเซียนก็ทำให้ไม่ได้ แต่ อิกาหมิฟทำได้! ข้อนี้ มีเพียงอิกาหมิฟเท่านั้นที่ทำได้ ส่วนคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ก็ทำให้ไม่ได้!

“เวลานี้ ผลึกเซียนเป็นของเจ้าแล้ว หวังว่าเจ้าสามารถกวาดล้างศัตรูทั้งหมดเหมือนเช่นที่ผ่านมา” ปีศาจระกานิ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายได้ยื่นลังเก่าแก่โบราณให้กับหลี่ชียเออย่างช้าๆ

หลี่ชียเอยื่นมือไปรับลังใบนี้ แต่ ยังไม่ทันถึงมือ ปีศาจระกาพลันชักมือกลับไป มันล่องเขม็งหลี่ชียเอโดยไม่พูดอะไรออกมา

“ทำไมรี?” หลี่ชียเอไม่ได้ร้อนรน ล้วงมองปีศาจระกา แล้วกล่าวว่า “ข้าเชื่อว่าพวกเจ้าต้องไม่เปลี่ยนใจภายหลังแน่”

“ไอ้อิกา เจ้าเคยรับปากข้านะ” ปีศาจระกาล้วงมองหลี่ชียเออยู่ครู่ใหญ่ เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “ครานั้นเจ้ารับปากข้าจะหาพวกนั้นให้เจอ! แต่ เจ้าไม่เคยทำหน้าที่ตามที่ได้ตกลงกัน!”

หลี่ชียอล้วงมองปีศาจระกาโดยไม่ได้รีบร้อนจะตอบ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาเผยรอยยิ้มออกมาและกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าไก่อปา เจ้าต้องการได้ยีนขาวแบบไหนกันล่ะ?”

คราวนี้ ถึงคราวที่ปีศาจระกานิ่งเงียบบ้าง เขาอ้าปากทำท่าจะพูด แต่ก็พูดไม่ออก

“เจ้าไม่ยากพูดออกมา ข้าพูดแทนให้ก็แล้วกัน” หลี่ชียี๋ม กล่าวเฉยเมยว่า “เจ้าไก่อปา เจ้าดำรงอยู่ในฐานะอย่างไร? เจ้าเฝ้า อยู่ตรงนี้ทั้งวัน ข้าสมมุติเอา ก็แล้วกัน ต่อให้เป็นเสือกก็มีโอกาสส่ง นอนกันได้ แต่ เจ้าไก่อปา เสือกอย่างเจ้าต่อให้ส่งนอนอย่างไรก็ตาม พวกมันสามารถหนีไปแบบเฉียดตัวเจ้าไปอย่างนั้นหรือ? ข้าไม่คิดว่า เป็นอย่างนั้นได้”

“เอาเถอะ ในเมื่อเจ้าอยากรู้ ข้าบอกขาวให้เจ้ารู้ได้เพียงสอง เรื่องเท่านั้น” หลี่ชียี๋พูดเรียบเฉยว่า “ข้อแรก พวกมันได้ทำการ เปลี่ยนแปลง ต่อให้สวรรค์โจรมิตาก็ไม่สามารถพัวพันมาถึงตรงนี้ได้ ข้อสอง ข้าบอกได้แต่เพียง พวกมันยังคงมีชีวิตอยู่ แค่นี้”

หลังจากปีศาจระกานิ่งเสียบไปพักหนึ่ง สุดท้าย ได้แต่ทอดถอน ใจออกมาเบาๆ ไม่อยากพูดอะไรอีกต่อไป

ตอนที่ 1620 กู้จน

ณ สถานที่ที่ไม่มีใครรู้จักแห่งหนึ่งของมหาสมุทรอุดร ถูกปกคลุมไปด้วยหมอกควัน ท่ามกลางเสียงใบไม้ที่เสียดสีกัน ปราภฏ ชายหนุ่มท่าทีที่อหังการปราศจากผู้เทียบเทียมเดินเข้ามาในเวลาเมื่อเขาก้าวเท้าเข้ามาบนผืนแผ่นดินนี้พลันทำให้หมอกควันที่ปกคลุมอยู่จางหายไป

ชายหนุ่มผู้นี้มีกลิ่นอายเซียนที่ลอยออกมาจากตัว และก่อเกิดปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ขึ้นมา เขามีบุคลิกลักษณะที่สุดยอดมาก ทำให้ผู้พบเห็นถึงกับต้องกราบไหว้ เหมือนดังเขาคือราชันเซียนในวัยหนุ่ม ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องหวั่นเกรงในตัวของเขา

ยามที่ชายหนุ่มผู้นี้เหยียบย่างเข้าไปในดินแดนแห่งนี้ พื้นพสุธาประสานเสียงให้กับเขา ท่วงทำนองสัจธรรมดั่งไม่ขาดสาย การปรากฏของเหตุการณ์ประหลาดเช่นนี้ขึ้นมา ย่อมบ่งบอกว่าชายหนุ่มผู้นี้มีความน่ากลัวเพียงใด และมีความแข็งแกร่งเช่นใด

หลงอ่าวเทียน เป็นชื่อที่อยู่ในตำนาน ดำรงอยู่ในฐานะที่สูงส่งยิ่งนัก ได้รับการยกย่องว่าเป็นโอรสราชันในยุคปัจจุบัน

หลงอ่าวเทียนได้หยุดลงเมื่อก้าวเท้าเข้ามายังสถานที่แห่งนี้ สายตาของเขาตกอยู่ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง ใต้ต้นไม้มีบุรุษนั่งอยู่คนหนึ่ง บุรุษผู้นี้แลดูมีอายุมาก แม้ว่าผมของเขาจะยังคงดำสนิท แต่ว่าให้

ความรู้สึกผู้คนที่เหมือนว่าเขากำลังใกล้จะตายอยู่แล้ว เหมือนว่าเขา คืออาทิตย์อัสดง พร้อมตกได้ทุกเมื่อ

บุรุษในวัยชราผู้นี้สวมชุดสีเทาทั้งชุด นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างตาม อารมณ์ ไม่ปรากฏบุคลิกลักษณะอะไรเป็นพิเศษ ท่าที่ดูธรรมดา ไม่น้อยทีเดียว

“ผู้อาวุโสกัจจน...” แม้ว่าบุรุษผู้นี้ดูจะปราศจากชื่อเสียง แต่ว่า หลงอ้าวเทียนยังคงเรียกเขาว่าผู้อาวุโสคำหนึ่ง ควรจะรู้ว่า หลงอ้าว เทียนนั่นคือโอรสราชันในยุคปัจจุบัน สามารถทำให้เขาเรียกว่า เป็นอาวุโสหาใช่เป็นเรื่องง่ายตาย

กัจจน หนึ่งในสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ผู้ ครองอำนาจอยู่เบื้องหลังของเมืองสมุทรสยบฟ้า ชื่อเสียงของเขา ไม่ได้โด่งดังเป็นพิเศษ แต่ทว่า คนที่รับรู้ถึงความน่ากลัวที่แท้จริง ของเขา ต้องให้ความยำเกรงตัวเขายิ่งนัก

“โอรสราชันเดินทางมาไกล ไม่ทันได้ต้อนรับ” กัจจนยังคงนั่ง ตามอารมณ์อยู่ตรงนั้น เพียงพูดออกมาเรียบเฉยโดยไม่มีทีท่าจะ ลุกขึ้นต้อนรับ

ดวงตาทั้งสองของหลงอ้าวเทียนล้องมองไปที่กัจจน พยายามทำ ทุกอย่างเพื่อให้สายตาสามารถมองเห็นทะลุผ่านหยินและหยาง เหมือน ต้องการมองกัจจนให้ขาดอย่างนั้น

กัจจนนั่งอยู่ตรงนั้นกลับไม่ตระหนกวิตกแต่อย่างใด ต่อให้ สายตาของหลงอ้าวเทียนน่ากลัวยิ่งกว่านี้ ก็ไม่ส่งผลกระทบอะไรต่อ

เขาแม้แต่น้อย เหมือนว่าทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่
ธรรมดาๆ อย่างนั้น

“การเกี่ยวดองสมรสครั้งนี้ ผู้อาวุโสรับปากด้วยตัวเอง และ
เมืองสมุทรสยบฟ้าก็จะให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่” หลงอ่าว
เทียนเอ๋ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “แต่ว่า ผู้อาวุโสกู่จุน เวลานี้เจ้าเมืองของ
ท่านกลับปิดพลั่วการแต่งงานในครั้งนี้ ขณะที่ผู้อาวุโสกลับนั่งดู
ตาย! นี่มันหาใช่เป็นข้อตกลงระหว่างผู้อาวุโสกับพรรคเซียนเหิน
ของพวกเรา!”

“เรื่องการเกี่ยวดองสมรสหาใช่เป็นการปิดพลั่วของพวกเรา
และหาใช่เมืองสมุทรสยบฟ้าของข้าไม่รักษาสัญญา” กู่จุนสายหน้า
เบาๆ กล่าวว่า “เหตุเกิดเพราะหลี่ชียเอ หลี่ชียเอตั้งใจจะครอบครอง
ชะตาฟ้า และลงใจเป็นศัตรูกับท่าน เขาหวังอาศัยเรื่องนี้มากระทบ
จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของท่าน ทำให้จิตของเจ้าสั่นคลอน เพื่อ
บรรลุการก้าวสู่ราชันเซียนของเขา”

“จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของข้าไซ้จะทำให้สั่นคลอนได้
ง่ายตายเช่นนั้น!” หลงอ่าวเทียนเอ๋ยกล่าวว่า “เพียงแต่ การนั่งดูตายใน
ครั้งนี้ของผู้อาวุโสทำให้ผู้คนอดคิดไม่ได้ ไม่ทราบว่ามีเมืองสมุทร
สยบฟ้าจะมีคำอธิบายอย่างไร”

การมาที่นี้ของหลงอ่าวเทียนเอ๋ยดูเหมือนต้องการจะมาเพื่อต่อว่า
ตำหนิ คนอื่นไม่กล้าทำเช่นนี้ต่อหน้ากู่จุน แต่หลงอ่าวเทียนเอ๋ยกล้าทำ
เขารวมความเด่นห้าราชันเซียนอยู่กับตัว และสำเร็จกายเซียนชั้น
สมบูรณ์ เคยเกรงกลัวใครตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? ยิ่งไปกว่านั้น

ด้านหลังของเขายังมีพรรคเขียนเห็นที่ปราศจากผู้ต่อกร เรียกได้ว่าเขาไม่เคยเกรงกลัวผู้ใดในหล้าทั้งสิ้น

การที่เขายอมเรียกกัจจนว่าผู้อาวุโสก็นับว่าได้ให้เกียรติอย่างเต็มที่แล้ว

สำหรับน้ำเสียงที่แสดงถึงการตำหนิติเตียนของหลงอ้าวเทียนนั้น กัจจนไม่ได้แสดงความโกรธออกมา เขายิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “หากข้าเป็นคนลงมือเองคงไม่มีความหมายอะไรสักเท่าไร โอกาสนี้สมควรเก็บไว้ให้โอรสราชันเช่นท่าน เวลานี้หลี่ชีย่ชื่อเสียงโด่งดังดังพระอาทิตย์กลางหาว คือผู้รับการคัดเลือกเป็นราชันเขียนที่มีความร้อนแรง หากโอรสราชันเอาชนะเขาได้และตัดศีรษะเขาเสีย ย่อมจะทำให้ไม่มีผู้ใดในแดนมนุษย์กษัตราหาญกล้าเทียบรัศมีของโอรสราชัน ทำให้โอรสราชันปราศจากผู้ต่อกร...”

“...กล่าวสำหรับเส้นทางที่ก้าวไปยังราชันเขียนของโอรสราชันนั้น หลี่ชีย่เป็นเพียงกองกระดูกใต้ฝ่าเท้าของโอรสราชันเท่านั้น เมื่อถึงเวลานั้น สาวงามยอมต้องเป็นของโอรสราชัน ได้รับการกราบไหว้จากผู้คนใต้หล้า ได้รับการยกย่องในเก้าแดน โอกาสดีๆ เช่นนี้หากข้าลงมือยอมเป็นการแย่งเอาความโดดเด่นของโอรสราชันไป ต่อให้ข้าเอาชนะหลี่ชีย่ได้ มันก็เป็นแค่ขี้ปากคนอื่นว่าผู้ใหญ่รังแกเด็กเท่านั้นเอง”

กัจจนพูดเฉื่อยแล้วไฟเราะน่าฟัง ถูกต้องตามจังหวะจะโคน และสมเหตุสมผลอย่างสิ้นเชิง

หลงอ้าวเทียนได้แต่ส่งเสียงฮือออกมาเบาๆ ที่กัจจนพูดออกมาก็มีเหตุผล และเขาไม่สามารถตอบโต้คำพูดลักษณะเช่นนี้ของกัจจนได้

“ในเมื่อผู้อาวุโส กุญแจคนพูดเช่นนี้ เป็นข้าที่บ่มบ่ามไปแล้วละ” หลงอ้าวเทียนกล่าวว่า “ไม่ทราบว่ามีนางชู้หญิงมีเหตุผลอะไร? ทำไมต้องติดตามหลี่ชียเอไป”

“เรื่องนี้ โอรสราชันไม่ต้องกังวล เจ้าเมืองได้กลับมาที่เมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว” กุญแจคนกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “การเกี่ยวดองสมรสระหว่างสองตระกูลเป็นเรื่องที่แน่นอนดังหินผา โอรสราชันไม่ต้องเป็นห่วง สิ่งที่โอรสราชันต้องทำก็คือเอาชนะหลี่ชียเอ และตัดศีรษะของเขากองออกมา สิบหอดชะตาฟ้าในเร็ววัน ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียนจึงเป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง”

“ขอยืมคำพูดของผู้อาวุโส เรื่องนี้ไม่ต้องกังวล” หลงอ้าวเทียนมั่นใจสุดๆ เชื่อมั่นในตนเองเต็มเปี่ยม กล่าวว่า “แม้ว่าชื่อเสียงเรื่องความโหดของหลี่ชียเอจะโด่งดัง มีความฮึกเหิมรุนแรง แต่ว่า ขอเพียงได้พบกับเขาก็จะตัดหัวสุนัขของเขาออกมา เพื่ออาศัยเลือดของเขามาเช่นไหวพิน้องพรรคเซียนเห็นที่ตายไป!”

ละโทษหลงอ้าวเทียนที่มั่นใจในตนเองเต็มเปี่ยม เชื่อมั่นในตนเองเต็มที่ก็ไม่ได้ สัจธรรมของเขามีความสมบูรณ์ รวมความโดดเด่นของห้าราชันเซียนกับตัว สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์เวลานี้ เหลือเพียงอย่างเดียวก็คือชะตาฟ้า กล่าวสำหรับเข้าแล้ว ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินยังมีกลุ่มคนรุ่นใหม่คนไหนเป็นคู่ต่อสู้กับเขาได้?

ในสายตาของหลงอ้าวเทียนมองว่า ต่อให้คนโหดอันดับหนึ่ง โอรสเพียงใดก็ตาม การสังหารเขาก็เป็นเพียงสิ่งที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น

“อย่าได้ประมาทศัตรู” กูจุนกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ด้วยความสามารถของโอรสราชัน การที่จะสังหารหลี่ชียเอ่ไขจะเป็นเรื่องยาก แต่ว่า เบื้องหลังของหลี่ชียเอ่ก็มีผู้ยิ่งใหญ่ให้การสนับสนุนอยู่ เบื้องหลังของเขามีกายเซียนชั้นสมบูรณ์ของหอวิถีฟ้า องค์หญิงราชวงศ์โบราณคอยให้ท้าย ความแข็งแกร่งของผู้ที่อยู่เบื้องหลังจะดูถูกไม่ได้เลย!”

“กายเซียนชั้นสมบูรณ์เท่านั้นเอง” หลงอ้าวเทียน กล่าวด้วยความมั่นใจในตนเองว่า “ไข่ว่าจะมีผู้สำเร็จกายเซียนในโลกเพียงคนเดียวเสียเมื่อไหร่ ผู้สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ของหอวิถีฟ้า หากไม่ออกหน้าก็แล้วกัน หากจะยุ่งเรื่องของหลี่ชียเอ่ให้ได้ ก็มาสู้กับข้าจะไปยากอะไร!”

ในยุคปัจจุบัน ผู้ที่กล้าดูถูกกายเซียนชั้นสมบูรณ์ถึงเพียงนี้คงมีอยู่ไม่มาก หลงอ้าวเทียนก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น ขณะเดียวกันตัวเขาเองที่สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์เหมือนกัน เขาเข้าใจเองว่าตัวเองได้รวบรวมจุดเด่นของห้าราชันเซียนมาอยู่กับตัว ด้วยบุคลิกลักษณะที่ไร้ผู้เทียบเทียม เพียงพอที่จะทำสู้กับผู้สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ทุกๆ คนในหล้า

ความจริงแล้ว การที่หลงอ้าวเทียน มีความมั่นใจในตัวเองก็ไข่ว่าจะอวดดี นับแต่เขาเข้าสู่ยุทธภพเป็นต้นมายังไม่เคยได้ลิ้มรสของความพ่ายแพ้ เคยสังหารจักรพรรดิเทพ หมางเมินต่อเหล่าผู้กล้า ไม่มีผู้ใดสามารถต่อกรได้!

“โอรสราชันอย่าได้ประมาท ความสำเร็จของโอรสราชันในวันนี้ นับได้ว่าเป็นหนึ่งไม่มีสอง” กูจุนกล่าวว่า “แต่ว่า คำโบราณว่า

ไว้ว่า สองกรผู้กล้ายากจะรับมือสี่กร โอรสราชันสมควรระวังตัว เอาไว้เป็นการดี สมควรที่โอรสราชันเชษฐบรรพบุรุษลงมือเป็นผู้คุ้มกันให้กับโอรสราชัน หากกวาดล้างพวกเสียดสังหารทิ้งแตรให้เรียบไยต้องกลัวว่าจะไม่ได้เป็นราชันเขียน ไหนเลยไม่ได้สาวงามไปครอบครองเล่า?”

“เรื่องเช่นนี้ผู้อาวุโสวางใจได้ บรรพบุรุษหลงจะต้องออกมาคุ้มครองให้กับข้าแน่นอน หากจำเป็น บรรพบุรุษหลงจะลงมือไถกลบหอวิถีฟ้าให้ราบเป็นหน้ากลองแน่!” หลงอ้าวเทียนกล่าวหนักแน่นว่า “ใครกล้าเป็นศัตรูกับข้า เป็นศัตรูกับพรรคเขียนเหิน ฆ่าไม่มีละเว้น!”

“แน่นอน” กู๋จุนก็พยักหน้า และกล่าวว่า “โอรสราชันหนึ่งไม่ เป็นสองรองใคร หากมีบรรพบุรุษหลงลงมือด้วย โลกนี้ยังมีใครกล้าขวางเส้นทางของโอรสราชันอีก ชาตินี้โอรสราชันต้องได้รับความไว้วางใจจากทุกคน ได้เป็นราชันเขียนอย่างแน่นอน และพรรคเขียนเหินก็จะได้เป็นสำนักที่ได้ชื่อว่าหนึ่งสำนักหกราชันเขียน!”

“เรื่องของหลี่ชีย่คงไม่ต้องให้ผู้อาวุโสเป็นกังวล” หลงอ้าวเทียนกล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “แต่มีเรื่องหนึ่งผู้อาวุโสอย่าได้นิ่งดูดา ยสำนักท่านกับข้าเป็นพันธมิตรต่อกัน ผลประโยชน์ร่วมกัน!”

“ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร?” กู๋จุนก็ตรงไปตรงมายิ่ง กล่าวว่า “ขอเพียงโอรสราชันต้องการอะไร ข้าและเมืองสมุทรสยบฟ้าไหนเลยกล้าปฏิเสธ จะต้องรับใช้โอรสราชันอย่างแน่นอน!”

“เมืองสมุทรสยบฟ้าคือเจ้าถิ่นในมหาสมุทรอุดร เวลานี้มีทหารบางส่วนของเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลที่ยังคงหลงเหลืออยู่ซ่อนตัวอยู่ใต้ทะเลลึก ดังนั้น ข้าต้องการให้ผู้อาวุโสผู้จุนส่งคนมาเป็นผู้นำทางให้ข้า จัดการไล่ต้อนพวกทหารที่ยังคงหลงเหลืออยู่ออกมาให้หมด ข้าจะสังหารพวกมันให้สิ้นซากด้วยมือของข้าเอง! ข้าจะต้องสร้างฐานจักรวรรดิที่ไม่มีใครสามารถสั่นคลอนได้ในมหาสมุทรอุดรขึ้นมาใหม่!” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองดูน่ากลัว มีลักษณะท่าทีที่ข่มขวัญผู้คน

“ที่แท้คือเรื่องนี้นี่เอง” กุ๊จุนหัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องเล็กน้อยแค่นี้โอรสราชันวางใจได้ ขอเพียงโอรสราชันมีปัญญา เมืองสมุทรสยบฟ้าจะต้องให้การรับใช้ต่อโอรสราชัน เผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลในเวลานี้ถูกโอรสราชันตีจนพ่ายไม่เป็นขบวนไม่คู่ควรจะกล่าวถึงอีกแล้ว พวกเขาได้ยินชื่อของของโอรสราชันก็หวาดกลัวจนหัวหดแล้ว พวกเขาเพียงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความหวาดกลัวต่ออำนาจของโอรสราชันเท่านั้น”

หลงอ้าวเทียนรู้สึกดีกับคำชื่นชมลักษณะเช่นนี้ของกุ๊จุนยิ่งนัก ไต้หล้าไม่รู้ว่าผู้คนจำนวนเท่าไรที่ชมเปาะต่อตัวเขา มิได้ขาด แต่เขาก็กลับไม่เคยเก็บคำชื่นชมเหล่านั้นมาใส่ใจ แต่ทว่า สำหรับผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นกุ๊จุนย่อมแตกต่างกัน

กุ๊จุนคือหนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน โชคชะตาของเขาในยุคปัจจุบันก็ไม่มีผู้ใดหาบได้ แม้แต่กุ๊จุนยังให้คำชื่นชมเขาถึงเพียงนี้ นับว่าเป็นเกียรติอย่างหนึ่งโดยแท้จริง

“จิ้งก็ดี ข้าจะรอข่าวจากผู้อาวุโสกัจจน” หลงอ้าวเทียนพยักหน้า และจากไปอย่างอึมอกอึมใจ จากเดิมที่ต้องการมาตำหนิติเตียน

เมื่อหลงอ้าวเทียนจากไปแล้ว บุรุษที่รูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งยืนอยู่ด้านหน้ากัจจน แม้ว่าบุรุษผู้นี้จะแลดูอายุไม่มากนัก แต่ว่า หนวดที่เป็นสีเงินนั้นดูสดุดตามาก คล้ายดั่งลวดสีเงินที่ทิ่มมือยิ่งนัก

บนตัวของเขาสวมเสื้อคลุมที่ยาวมาก เสื้อคลุมยาวสีแดงสด ตัดกับหนวดเคราสีเงินของเขาดูขัดกันยิ่งนัก กลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเขาไป

บุคคลผู้นี้ก็คือศิษย์ของกัจจน และเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ต่อกัจจนมาโดยตลอดที่ชื่อเย่ฉิวโจว

“ฉิวโจว เจ้าส่งผู้เฒ่าสักหลายคนไปนำทางให้กับเขา จัดการกวาดต้อนพวกปีศาจทะเลที่ซ่อนตัวอยู่ในร่องน้ำลึกใต้ทะเลออกมาให้หมด ให้เขาได้เช่นหมาให้หน้าใจ เขาจะได้พอใจกับเกียรติอันจอมปลอมนี้ของเขา” กัจจนสั่งการกับเย่ฉิวโจว

“อาจารย์โปรดวางใจ ข้าจะส่งผู้เฒ่าที่คุ้นเคยกับใต้ทะเลที่สุดไปนำทางให้กับโอรสราชันหลง” เย่ฉิวโจวตอบด้วยความเคารพนอบน้อม

กัจจนเพียงยิ้มนิดหนึ่ง กล่าวสำหรับ หมากอยู่ในมือของเขา หากพรรคเซียนเห็นคิดจะรอดตัวจากเหตุการณ์ครั้งนี้ไปละก็ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“อาจารย์ เจ้าเมืองได้กลับมาแล้ว นางได้เปิดหอประชุมมังกรดำและปล่อยบรรดาบรรพบุรุษออกมาแล้ว” เยลิวโจวได้รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองสมุทรสยบฟ้าต่อกู่จุน

“ซำรู้แล้ว” กู่จุนพยักหน้า เขาไม่ได้รู้สึกแปลกใจแม้แต่หน่อย กระทั่งกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งที่อยู่ในความคาดคิดของเขาอยู่แล้ว

ตอนที่ 1621 เมืองปีศาจมูจ้าว

เยลิวโจวสังเกตเห็นหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ควรจัดการกับพวกเขาอย่างไรดีล่ะ? รั้งตัวเอาไว้หรือว่าปล่อย?”

“สุดแล้วแต่พวกเขาเถอะ พวกเขาอยากอยู่ก็ให้อยู่ อยากไปก็ให้ไป” ท่าที่กู่จุนอย่าง“ไร้ก็ได้”ไม่มีปัญหา กล่าวว่า “พวกเขาก็แค่เป็นเหยื่อล่อเท่านั้นเอง ในเมื่อล่อเอาปลาตัวใหญ่ออกมาแล้ว เหยื่อล่อจะมีหรือไม่มีก็ได้แล้ว”

“ศิษย์เข้าใจ” เยลิวโจวพยักหน้าและกล่าวด้วยความหนักแน่น

“ต้องคึกครื้นมากแน่นอน” กู่จุนเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น และกล่าวว่า “เพียงแต่ ไม่รู้ว่าพรรคเซียนเหินในคราวนี้จะมีตาเต๋มาจำนวนเท่าไรที่สามารถปรากฏตัวออกมา มีตาเต๋มาจำนวนเท่าไรที่สามารถร่วมคึกครื้นกับงานนี้ได้บ้าง ข้ากลับคาดหวังให้พรรคเซียนเหินยกออกมาได้ทั้งหมด”

“พรรคเซียนเหินจะหลงกลหรือไม่?” เยลิวโจวถึงกับกล่าวด้วยความกังวลว่า “พรรคเซียนเหินยังคงมีขุนพลที่รู้ถึงการดำรงอยู่เช่นไต้เท้าอีกาหมีพอย!”

“แน่นอน” กู่จุนซึ่งมีแผนอยู่ในใจแล้ว กล่าวว่า “ถือโอกาสตาเต๋มาหลายคนนั้นยังนอนอยู่ กวนน้ำให้มันขุ่นมากขึ้นกว่าเดิมอีก เมื่อถึงขั้นนั้นแล้ว เกรงว่าพรรคเซียนเหินคิดจะเอาตัวรอดก็คงไม่เป็นตัวของตัวเองเสียแล้ว”

“เกรงว่าพรรคเซียนเหินจะเป็นเหมือนเช่นครั้งครานี้ที่ยอมอ่อนข้อ หากพรรคเซียนเหินยอมอ่อนข้อไม่แน่ว่าอาจสามารถรอดจากเคราะห์กรรมครั้งนี้ไปได้เหมือนกัน” เย่ฉิวโจวถึงกับพูดออกมาเช่นนี้

“ไม่ ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว” กุ่จุนสายหน้า และกล่าวว่า “บรรดาตาเต๋มาในครั้งนั้นต่างรู้ดีว่าที่ตัวเองเผชิญอยู่นั้นคือใคร ยิ่งไปกว่านั้น ที่พวกเขาเผชิญคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นใด? ราชนัเซียนเซียนหลี่ ราชามังกรดำ เมื่อมีผู้ยิ่งใหญ่ลักษณะเช่นนี้ยืนอยู่ตรงนั้น พรรคเซียนเหินคิดจะไม่อ่อนข้อให้ก็ไม่ได้แล้ว!”

“แต่ว่า เวลานี้มันต่างกัน ตาเต๋มาของพรรคเซียนเหินรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของเขา แต่กลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงยังไม่รู้หรือกว่าที่ตนเผชิญอยู่นั้นคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นใด ต่อให้พวกเขาเคยได้ยินตำนานมาบ้าง เกรงว่าภายในใจของพวกเขาคงไม่ไยดีกับเรื่องนี้”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว กุ่จุนถึงกับเผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา กล่าวว่า “โดยเฉพาะบรรพบุรุษหลง เขาแทบอยากจะเข้าสู่ยุทธภพ ให้มันรู้แล้วรู้รอดมานานแล้ว อยากแสดงฝีมือให้เป็นที่ประจักษ์มานานแล้ว ครั้งนั้น บรรพบุรุษหลงนับได้ว่าเป็นสุดยอดอัจฉริยะบุคคลคนหนึ่ง เขาบรรลุกายเซียนชั้นสมบูรณ์ตั้งแต่อายุยังน้อย ความจริงแล้วเขาควรได้เข้าสู่ยุทธภพขัดเกลาตัวเองเพื่อสืบทอดชะตาฟ้า และกลายเป็นราชันเซียน...”

“แต่ว่า เขาเกิดไม่ถูกจังหวะ พรรคเซียนเหินได้ปิดสำนัก ทำให้เข้าพลาดโอกาสที่จะได้เป็นราชันเซียน กล่าวสำหรับเขาแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทำให้เขาต้องจดจำอยู่ในใจเสมอไม่อาจลืมเลือน

พรรคเซียนเหินในเวลานี้อยู่ภายใต้ผู้นำที่มาจากสายของราชันเซียนเหินเสียน ยิ่งไปกว่านั้น บรรพบุรุษหลงในฐานะหัวหน้ากลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรง เขามีความทะเยอทะยานมานาน แทบอยากจะกราศึกหัวล้ารวบรวมเก้าแดนเอาไว้ทั้งหมด!”

“เจ้าคิดว่าแจกเช่นพวกบรรพบุรุษหลงที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงจะยอมประนีประนอมหรือ? พวกเขามีกำลังที่ปราศจากผู้ต่อกรอย่างเพียงพอ เจ้าคิดว่าพวกเขาจะถือเอาตำนานมาใส่ใจอย่างนั้นหรือ? พวกเขาต้องคิดว่าตำนานมีไว้ทำลาย มิเพียงทำลายตำนานเสีย พวกเขาจึงสามารถกลายเป็นตำนานได้!” เมื่อกล่าวถึงสุดท้ายแล้ว กุ้จุนถึงกับหัวเราะออกมา

ภายในใจของเยลิวโจวถึงกับหดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อได้ยินนคำพูดของผู้เป็นอาจารย์ เขาถึงกับเอ่ยขึ้นมาแผ่วเบาว่า “อาจารย์ พรรคเซียนเหินสามารถชนะได้หรือไม่?”

“ไม่ได้...” กุ้จุนสายหน้า และกล่าวว่า “ในบรรดาราชนเซียนห้องค์ของพรรคเซียนเหิน สองในห้าเป็นศิษย์ของเขา หากเขาต้องการตีพรรคเซียนเหินให้แตกละก็ เกรงว่าเขาคงมีแต้มต่อที่พรรคเซียนเหินไม่มีอยู่ในมือ”

“แล้วอาจารย์ล่ะ?” จากนั้น เยลิวโจวได้เอ่ยถามขึ้นมาเบาๆ

กุ้จุนนั่งเงิบไปพักหนึ่ง จากนั้นสายตาดูน่ากลัว ความแหลมคมของประกายตาเสมือนหนึ่งสามารถผ่าโลกออกมาได้อย่างนั้น หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เขาได้ละสายตากลับมา จ้องมองดูเยลิวโจว และกล่าวว่า “ลิวโจว ถ้าหากเจ้ากลัวละก็ถอนตัวออกไปเถอะ ข้าจะไม่โทษเจ้า คนที่เกรงกลัวต่อเขาในพันล้านปีที่ผ่านมาไซ้จะมีเจ้า

เพียงคนเดียวเท่านั้น แม้แต่ราชันเซียนยังหวั่นเกรงต่อเขา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนอื่นอีกเลย”

“ไม่...” เยลิวโจวสายหัวและกล่าวว่า “อาจารย์ ศิษย์รู้ว่าเป็นศัตรูอยู่กับใคร ขอเพียงอาจารย์ไม่เลิก ศิษย์ก็ไม่เลิกเช่นกัน ชีวิตของศิษย์ก็คือชีวิตของอาจารย์!”

“เสียดาย เจ้าเกิดผิดยุคเสียแล้ว มิฉะนั้นเจ้าก็มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนเหมือนกัน” กู๋จุนสายหน้ากล่าวพร้อมกับทอดถอนใจออกมา

เยลิวโจวไม่พูดอะไรออกมาอีกต่อไป เขารู้ว่าตัวเองกำลังเป็นศัตรูอยู่กับใคร แต่ ไม่ว่าจะเป็ศัตรูกับใครก็ช่าง เขาก็เลือกที่จะยืนอยู่ข้างอาจารย์ของเขา ต่อให้รู้อยู่แล้วว่ายากจะหนีพ้นความตายไปได้เขาก็ไม่เสียใจ!

เมืองปีศาจมู่จ้าวคือสำนักขนาดใหญ่ในมหาสมุทรอุดร เรียกได้ว่าเป็นสำนักที่มีอันดับอยู่ในมหาสมุทรอุดรเลยทีเดียว

เมืองปีศาจมู่จ้าวตั้งสูงตระหง่านยิ่งนัก กำแพงเมืองสูงนับพันล้านอาณาเขตของเมืองกว้างขวางเป็นหมื่นลี้ กำแพงเมืองมีความแข็งแกร่งมากจนไม่อาจตีให้แตกได้ เหมือนหนึ่งมันได้กลับกลายเป็นอาณาจักรที่อยู่เป็นเอกเทศของมันเอง ถือเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่มีความโบราณแห่งหนึ่งของมหาสมุทรอุดร และเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ในอุดมคติของเหล่าปีศาจจำนวนมาก

เมืองปีศาจมู่จ้าวมีประชากรอาศัยอยู่เป็นพันล้านคน โดยที่เมืองปีศาจเมืองนี้มีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งนัก เมืองปีศาจมู่จ้าวยังคง

เจริญรุ่งเรืองเช่นนี้แม้ผ่านยุคสมัยมายุคแล้วยุคเล่า ไม่อาจไม่กล่าว
ว่า สำนักนี้สามารถปกครองได้ดีทีเดียว

เมืองปีศาจมูจั่วได้ชื่อว่าเป็นสายสำนักราชันเซียน มีสัจอาวุธ
ราชันเซียนอยู่ในครอบครอง ธาตุแท้ภายในที่แข็งแกร่ง กำลังที่แก่
กล้า เพียงพอที่จะเทียบเคียงกับสายสำนักราชันเซียนอื่นๆ ในแดน
มนุษย์กษัตราได้

การที่เมืองปีศาจมูจั่วได้ชื่อว่าเป็นสายสำนักราชันเซียนนั้น
พวกมันมีหลักฐานอ้างอิงอยู่เหมือนกัน ความจริงแล้วอาศัยต้น
กำเนิดของพวกเขาแล้ว การที่เมืองปีศาจมูจั่วเรียกตัวเองเป็นสาย
สำนักราชันเซียนถือว่าไม่เกินเลยอะไร

เมืองปีศาจมูจั่วเรียกตัวเองว่าเป็นผู้สืบทอดระบบถ่ายทอด
ทางด้านลัทธิของราชันเซียนมูจั่ว มีสุดยอดวิชาของราชันเซียน
มูจั่วอยู่ในครอบครองไม่น้อย ดังนั้น พวกเขาลึกลับถือว่าตัวเองเป็น
สายตรงของราชันเซียนมูจั่ว ขณะที่ผู้สืบทอดแต่ละรุ่นของเมือง
ปีศาจมูจั่วก็ถือว่าตัวเองเป็นทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนมูจั่ว

ไม่ว่าจะมองทางด้านของการสืบทอดระบบถ่ายทอดทางด้าน
ลัทธิ หรือจะเป็นด้านของสายเลือดก็ตาม การที่เมืองปีศาจมูจั่วถือ
ว่าตนเองคือสำนักและเป็นทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนมูจั่วนับว่า
ไม่ได้มีปัญหาแต่อย่างใด

แต่หากจะกล่าวว่า พวกเขาคือสายตรงของราชันเซียนมูจั่วละ
ก็ วิธีการพูดเช่นนี้สมควรต้องมีการถกเถียงกันบ้างแล้ว กระทั่ง
กล่าวได้ว่า วิธีการพูดเช่นนี้มีส่วนคล้ายกับการบุกรุกและ
ครอบครองบ้านหรือที่ดินของผู้อื่นโดยพลการ

มีบันทึกเกี่ยวกับชีวประวัติของราชันเซียนมู่จ้าวอยู่น้อยมาก กระทั่งมีผู้ฟันธงว่าราชันเซียนมู่จ้าวไม่เคยถ่ายทอดระบบถ่ายทอดทางด้านลัทธิของตนเอาไว้ ถึงแม้ว่าเมืองปีศาจมู่จ้าวจะบอกว่าได้รับสุดยอดเคล็ดวิชาจากราชันเซียนมู่จ้าวมาไม่น้อยก็ตาม แต่ เคยมีผู้ที่ทำการศึกษาค้นคว้าแล้วพบว่า ราชันเซียนมู่จ้าวไม่เคยถ่ายทอดสัจธรรมสวรรค์ของตนให้กับใคร หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ราชันเซียนมู่จ้าวไม่เคยให้การยอมรับว่าเมืองปีศาจมู่จ้าวเป็นระบบถ่ายทอดทางด้านลัทธิของเขา

ส่วนเรื่องที่เมืองปีศาจมู่จ้วยกย่องตัวเองว่าเป็นผู้สืบทอดเคล็ดวิชาส่วนใหญ่ของราชันเซียนมู่จ้าวเอาไว้ นั้น บางคนที่เคยทำการศึกษาค้นคว้ากลับไม่คิดเช่นนั้น เนื่องจากไม่เคยมีผู้ใดรู้ว่าตลอดชั่วชีวิตของราชันเซียนมู่จ้าวได้คิดค้นเคล็ดวิชาขึ้นมาเท่าไร กระทั่งคนรุ่นหลังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสุดยอดหลักสัจธรรมของราชันเซียนมู่จ้าวคืออะไรด้วยซ้ำ

มีความเป็นไปได้สูงมากกับการที่เมืองปีศาจมู่จ้าวพูดว่าตนเองได้สืบทอดเคล็ดวิชาส่วนใหญ่ของราชันเซียนมู่จ้าว นั้น เป็นการพูดไปเองเท่านั้น

แน่นอน โลกนี้นอกจากเมืองปีศาจมู่จ้าวแล้ว ยังไม่เคยได้ยินว่ามีคนอื่น หรือสำนักอื่นที่บอกว่าตนนั้นเป็นผู้สืบทอดเคล็ดวิชาของราชันเซียนมู่จ้าว ดังนั้น การที่เมืองปีศาจมู่จ้าวจะยกย่องตนเองว่าเป็นผู้สืบทอดระบบถ่ายทอดทางด้านลัทธิของราชันเซียนมู่จ้าว ก็นับว่าพอรับกันได้

แต่ว่า เมืองปีศาจมูจั่วไม่ใช่สายตรงของราชันเซียนมูจั่วอยู่แล้ว ไม่ปฏิเสธว่าสายเลือดของเมืองปีศาจมูจั่วเป็นทายาทของราชันเซียนมูจั่ว และไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะต้องเป็นสายตรงของราชันเซียนมูจั่ว

บันทึกเกี่ยวกับชีวประวัติของราชันเซียนมูจั่วไม่ชัดเจน แต่ว่าหลังจากที่ราชันเซียนมูจั่วได้เป็นราชันเซียนแล้วนั้น เคยมีสตรีผู้รู้ใจอยู่จำนวนนับไม่ถ้วน เคยมีความสัมพันธ์ชั่วคราวกับสตรีผู้รู้ใจจำนวนไม่น้อย ในจำนวนนั้นมีเทพธิดา ปีศาจสวรรค์ หญิงสาวศักดิ์สิทธิ์เป็นต้น สุดท้าย ราชันเซียนมูจั่วได้แต่งงานกับสาวงามอันดับหนึ่งของแดนๆ หนึ่งในภรรยาในที่สุด

สำหรับเมืองปีศาจมูจั่วนั้นก่อตั้งขึ้นโดยบุตรชายที่กำเนิดจากราชันเซียนมูจั่วกับปีศาจสวรรค์ ภายหลังจากปีศาจสวรรค์ก็ได้พักอาศัยอยู่ที่ตรงนี้ อย่างไรก็ตาม ราชันเซียนมูจั่วในฐานะที่เป็นบิดา กลับไม่เคยได้พักอาศัยอยู่ที่เมืองปีศาจมูจั่วเลยแม้แต่วันเดียว

เรื่องนี้นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง หรือก็คือกำลังจะบอกว่าสายตรงของราชันเซียนมูจั่วไม่ใช่เมืองปีศาจมูจั่ว เมืองปีศาจมูจั่วเป็นได้อย่างมากแค่ลูกภรณยาน้อยเท่านั้น

สำหรับสายตรงของราชันเซียนมูจั่ว หรือก็คือราชินีของราชันเซียนมูจั่วที่หายตัวไปพร้อมกับราชันเซียนมูจั่วแล้วทำให้สายนี้กลับกลายเป็นไร้ซึ่งร่องรอย เพียงแต่มีคนบอกว่า สายนี้ก็มีทายาทเช่นกัน เพียงแต่ทายาทสายนี้ไปอยู่เสียที่ไหนจนรุ่นหลังไม่สามารถล่วงรู้ได้

จากการที่สายตรงนั้นได้หายสาบสูญไปไร้ร่องรอย ทำให้เมืองปีศาจมู่วี่ที่ยกย่องตนเองว่าเป็นสายตรงของราชันเซียนมู่วี่ โดยที่ชนรุ่นหลังก็ไม่เคยไปสงสัยในสายเลือดของเมืองปีศาจมู่วี่!

ไม่ว่าเมืองปีศาจมู่วี่จะเป็นสายตรงหรือไม่ แต่ทว่า เมืองปีศาจมู่วี่มีความเจริญรุ่งเรืองเสมอมา มันไม่ได้ทำให้ชื่อเสียงของราชันเซียนมู่วี่ต้องเสื่อมเสีย และไม่ได้ทำให้เกียรติของสายสำนักราชันเซียนต้องได้รับความอับยศ

เมืองปีศาจมู่วี่มีความเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเต็มเปี่ยม ผู้คนเดินกันขวักไขว่ไปมาแอดแปดเสียดยัดเยียด ขณะที่ผู้คนในเมืองปีศาจมู่วี่ทั้งหมดกำลังร่วนวายอยู่กับกิจการงานกันอยู่ นั่นทันใดนั้นปรากฏอำนาจศักดิ์สิทธิ์สายหนึ่งที่หังการยิ่งได้มาปกคลุมไปทั่วทั้งเมืองปีศาจมู่วี่ ทันใดนั้นเมืองปีศาจมู่วี่ทั้งเมืองก็ตกอยู่ในความครอบคลุมของกลิ่นอายที่สดอหังการสายนี้ไปทั่ว

ภายใต้อำนาจลักษณะเช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีมนุษย์ปุถุชนธรรมดาจำนวนเท่าไรที่ต้องก้มลงกราบ ไม่รู้ว่ามีผู้บำเพ็ญตนจำนวนเท่าไรที่ต้องสิ้นเทา

เสียง “ตูม...” ดังสนั่นหวั่นไหว ปรากฏสุดยอดเส้นทางสายหนึ่ง ที่ม้วนตัวจากฟ้าฟาดได้มาถึง ทันใดนั้น มันได้ปลาดอยู่บนท้องฟ้า ประกายเซียนไม่มีสิ้นสุดได้ตกลงบอบอวลไปทั่ว

ท่ามกลางประกายเซียน ปรากฏบุปผาสวรรค์ไปรยปราย มีต้นไม้เซียนที่เสียดสีกัน มีกวางที่วิ่งห้อยกัน ยามที่สดยอดทางสายนี้ ปลาดมานั้น เหมือนหนึ่งวิมานเซียนถูกเปิดออกมาอย่างนั้น

ในเวลาตัวเอง ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินมาอย่างช้าๆ จากขอบฟ้าด้านหนึ่ง มาพร้อมกับบุคลิกลักษณะของสุดยอดความเป็นเซียนยามที่เขาก้าวเดินมานั้น คล้ายตั้งเป็นเซียนองค์หนึ่งที่กำลังเดินออกมาจากวิมานเซียน!

เขาเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่งที่มีชุดปลิวไสว ขณะที่เขาก้าวเดินมาที่ละก้าวๆ ปรากฏเสียงสังฆธรรมสอดประสาน สรรพวิชาติดตาม บนตัวของเขาเปล่งรัศมีเซียนที่คล้ายตั้งได้บรรลุมรรคผลจนกลายเป็นเซียน ขณะที่เขาก้าวเดินมานั้น ดุจดั่งทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกล้วนได้รับความกรุณาจากเขาอย่างนั้น ทำให้สรรพสิ่งบนโลกล้วนแล้วแต่ต้องก้มกราบแทบเท้าของเขาเพื่อรอการประทานจากเขาอย่างนั้น

คนผู้นี้ก้าวเดินมาด้วยท่าทีที่หมางเมินทั่วหล้า มองดูสรรพดินแดนอย่างเย้ยหยัน ก็มมองดูสรรพชีวิตหมื่นเผ่าพันธุ์ เหมือนว่าตัวเขามาในฐานะราชันเซียน

ขณะที่สืบเอ็ดลัคนาของเขาลอยอยู่เหนือศีรษะนั้น กลิ่นอายแห่งความเป็นอมตะสายหนึ่งได้อบอวลไปทั่วฟ้าดิน ตัวของเขาเปี่ยมด้วยพลังที่ไม่มีใครสามารถสั่นคลอนได้

ขณะที่เขาก้าวเดินมาที่ละก้าวๆ บนท้องฟ้าปรากฏกลิ่นอายขมุกขมัวตกลงมา เหมือนว่าตัวเขามาจากแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดิน มาจากแรกเริ่มสังฆธรรม เหมือนตั้งว่าทั่วโลกามีเพียงเขาที่เป็นใหญ่!

“หลงอ้าวเทียน!” มีผู้ที่ร้องเสียงแหลมดังออกมา เมื่อเห็นชายหนุ่มที่ก้าวเดินบนสุดยอดเส้นทางที่ปราศจากผู้ต่อกรเข้ามา

ต่อให้ผู้ที่ไม่เคยพบเห็นเขามาก่อน เมื่อได้ยินชื่อหลงอ้าวเทียน
แล้วก็ต้องรู้สึกสั่นเทาภายในใจ และรู้สึกหวั่นไหว

ชื่อหลงอ้าวเทียนชื่อนี้เต็มไปด้วยเสน่ห์ที่ทำให้ผู้อื่นต้องลุ่มหลง
บูชา เขาเป็นตัวแทนความสูงส่ง ตัวแทนที่ปราศจากผู้ต่อกร
ตัวแทนรัศมีวงแหวนทุกอย่าง!

ตอนที่ 1622 พบคนเก่าอีกครั้ง

หลงอ้าวเทียนถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าถือกำเนิดขึ้นมาพร้อมกับประกายที่ละลานตา พลันที่เขาถือกำเนิดขึ้นมาก็ถูกลิขิตแล้วว่าไม่ธรรมดา เขาถูกลิขิตไว้แล้วว่าจะต้องเป็นที่จับจ้องของผู้คนทั่วหล้า

ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน ตรือริยะสมบัติ สิบเอ็ดลัคนารวมจุดเด่นห้าราชันเซียนกับตัว สำเร็จกายเซียนชั้นสมบุรณ์ยิ่งกว่านั้นยังต่อสู้กับทั่วหล้าติดต่อกันสิบวันโดยไม่พ่ายแพ้ ถูกยกย่องว่าเป็นเจ้าแห่งชนะเลิศสิบรายการ ไม่ว่าจะป็นด้านไหนก็สามารถหมางเมินดาวรุ่งทั่วหล้า สามารถทำให้กลุ่มคนรุ่นใหม่ต้องสลดและอับแสง

การมาเมืองปีศาจมู่จ้าวครั้งนี้ของหลงอ้าวเทียน เขาไม่เก็บงำลมปราณและกลิ่นอายของตนเลยแม้แต่หยด เปิดลัคนาทั้งสิบเอ็ดออกมา ปลดปล่อยพลังอำนาจโดยอิสระ สยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินสะเทือนหวั่นไหวต่อหมื่นเผ่าพันธุ์!

นี่ไม่เพียงแค่ต้องการให้รู้ไปทั่ว ไม่เพียงเป็นการโอหังขณะเดียวกันเป็นการแทนความปราศจากผู้ต่อกรอย่างหนึ่ง และให้เป็นที่ประจักษ์ในกำลังความสามารถของเขา

เมืองปีศาจมู่จ้าวมีความแข็งแกร่งเสมอมา มีไม่กี่คนที่หาญกล้าทำกำเริบเสิบสานเช่นนี้ และแสดงตนให้ทุกคนในเมืองปีศาจมู่จ้าวให้ได้รับรู้ ขณะที่การมาของหลงอ้าวเทียนกลับแสดงตนให้คนรับรู้

ไปทั่ว กระทำการบ่มป่ามตามอำเภอใจ ช่างอวดดีและหมางเมิน
อะไรอย่างนั้น และถือเป็นการแสดงออกถึงความสามารถของเขา

“เจ้าแห่งผู้ชนะเลิศสิบรายการ ด้วยผลงานเช่นนี้มีเพียงคนโหด
อันดับหนึ่งเท่านั้นที่สามารถเทียบเคียงกับเขาได้” ยอดฝีมือที่
มองเห็นการมาของหลงอ้าวเทียบถึงกับพึมพำออกมา

อำนาจของหลงอ้าวเทียบนั้นเรียกได้ว่าไม่มีใครเทียบได้
ขณะที่พรรคเซียนเหินมาถึงมหาสมุทรอุดรนั้น ผู้คนจำนวนมาก
ต่างเข้าใจว่าหลงอ้าวเทียบต้องได้เป็นราชันเซียนแน่นอน

แต่ว่า เมื่อคนโหดอันดับหนึ่งปรากฏตัวแก่สายตาของมนุษย์
โลกอีกครั้ง เปลวเพลิงแห่งความดุร้ายกลืนกินไปทั่วหล้า ส่งผล
กระทบอย่างหนักหน่วงต่อท่าทีที่ปราศจากผู้ต่อกรของหลงอ้าว
เทียบ และทำให้ผู้คนทั่วหล้าได้เห็นถึงศัตรูผู้แข็งแกร่งในชีวิตของ
หลงอ้าวเทียบว่าได้ปรากฏตัวออกมาแล้ว ทั่วโลกก็คงมีเพียงคน
โหดอันดับหนึ่งที่สามารถชิงชะตาฟ้ากับหลงอ้าวเทียบได้เท่านั้น

แม้ว่าหลงอ้าวเทียบอาศัยช่วงท่าทีล้ำเลิศมาถึงยังเมืองปีศาจ
มู่จ้าว ด้วยอำนาจที่ยิ่งใหญ่ กระทำการบ่มป่ามตามอำเภอใจ แต่
ว่าเมืองปีศาจมู่จ้าวกลับไม่ได้รู้สึกไม่พอใจแม้แต่น้อยนิด

ตรงกันข้าม จินหลงเทียบลือเจ้าเมืองปีศาจมู่จ้าวคนปัจจุบั
นกลับพาบรรดาบรรพบุรุษของเมืองปีศาจมู่จ้าวมาให้การต้อนรับด้วย
ตนเอง ด้วยท่าทางที่เคารพและคล้อยตามยิ่งนัก

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้ว่า จินหลงเทียบลือนั้นได้สาบานเป็นพี่
น้องกับหลงอ้าวเทียบ ขณะที่เมืองปีศาจมู่จ้าวก็เป็นพันธมิตรกับ

พรรคเซียนเหิน ดังนั้น การที่จินหลงเทียนล้อแสดงความเคารพ
นอบน้อมต่อหลงอ้าวเทียนถึงเพียงนี้ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากไม่คิดว่าการที่จินหลงเทียนล้อ
แสดงท่าทีที่เคารพต่อหลงอ้าวเทียนว่าเป็นเรื่องอัปยศ ในสายตา
ของผู้คนจำนวนมากมองว่า ถ้าหากสามารถถอดขาพรรคเซียน
เหินเอาไว้ได้ และมีพรรคเซียนเหินคอยหนุนหลัง ย่อมทำให้ได้รับ
ประโยชน์ไม่มีสิ้นสุดไปชั่วชีวิต ไม่รู้ว่ามีผู้คนมากมายเท่าไร
ต้องการสวามิภักดิ์ต่อพรรคเซียนเหินแต่ทำไม่ได้

“ที่เข้ามาเมืองปีศาจในวันนี้ ยินดีร่วมศึกษาแลกเปลี่ยนสัจ
ธรรมกับผู้มีความฉลาดเป็นเลิศทั้งหลาย ยินดีไขปริศนาและอธิบาย
ธรรมกับทุกคน” เมื่อหลงอ้าวเทียนมาถึงเมืองปีศาจมูจ้าวแล้ว ได้เอ่ย
ขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ใครก็ตามหากต้องการศึกษาแลกเปลี่ยนกับข้า ข้า
ยินดีน้อมรับทั้งสิ้น รวมทั้งคนโหดอันดับหนึ่งด้วย!”

น้ำเสียงที่ซื่อตรงและอ่อนโยนดังก้องไปทั่วเมืองปีศาจมูจ้าว
กระทั่งดังก้องไปทั่วทั้งผืนน้ำ น้ำเสียงของเขาฟังดูไม่ได้แฝงไว้ด้วย
ความโกรธ แต่กลับสร้างความหวั่นไหวต่อจิตใจของทุกๆ คน!

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกเสียวสันหลังวาบ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้
ของหลงอ้าวเทียน แม้ว่าหลงอ้าวเทียนปากจะบอกว่า เป็น
การศึกษาแลกเปลี่ยนกับผู้ที่มีความฉลาดเป็นเลิศทั้งหลาย แต่ที่
ทุกคนต่างรู้ดีว่า ในโลกนี้ยังมีใครกล้าศึกษาแลกเปลี่ยนวิชากับ
หลงอ้าวเทียนอีก? ในเมื่อเขาสังหารกระทั่งจักรพรรดิเทพ คนอื่นๆ
ย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาอีกแล้ว

ทุกคนต่างเข้าใจ การที่หลงอ้าวเทียนพูดออกมาในลักษณะเช่นนี้ มันเป็นการท้าทายต่อคนโหดอันดับหนึ่งของหลงอ้าวเทียน

“การต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่แห่งยุคกำลังจะมาถึงแล้วรึ?” ปฏิกริยาแรกเมื่อผู้คนจำนวนมากได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้แล้ว อดที่จะพูดออกมาว่า “หรือว่าชะตาฟ้ายังไม่หันปรากฎ คู่ชิงตำแหน่งราชันเซียนทั้งสองก็จะเริ่มการต่อสู้นัดชี้ชะตาแล้วรึ?”

การมายังเมืองปีศาจมั่วจั่วของหลงอ้าวเทียนได้ทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต่างรู้ดีว่านี่คือสัญญาณของพายุฝนกำลังจะมา

หลังจากที่หลี่ซีเยได้ออกจากเหมืองแร่เซียนปีศาจระกา และเพิ่งกลับไปถึงบ้านตระกูลยวี ก็มีบุคคลผู้หนึ่งมาเยี่ยมเยียน ทั้งยังเลาะจงต้องการพบหลี่ซีเย

หลี่ซีเยตอบตกลงให้พบโดยไม่ได้ใส่ใจ ครั้นได้เห็นหน้าผู้ที่มาเยือนแล้ว เขาถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา

“เวลาผ่านไปรวดเร็วมาก จากกันในครั้งครานั้น วันนี้ได้พบพี่หลี่อีกครั้ง ทวงท่าที่สง่างามของพี่หลี่ไม่มีใครสามารถเทียบเทียมได้อีกแล้ว น้องรู้สึกละอายที่ได้พบเห็น” หลังจากที่ยายหนุ่มผู้นี้ได้พบกับหลี่ซีเยแล้วได้ก้มกราบและกล่าวออกมาจากใจ ด้วยท่าทีที่เคารพนับถือยิ่งนัก

ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้เปี่ยมด้วยกลิ่นอายของตำรับตำรา หากผู้ที่ไม่เคยรู้จักเขามาก่อน ต้องเข้าใจว่าเขาคือบัณฑิตที่ไม่มีเรี่ยวแรงกระทั่งมัดไก่อ่ได้

หลี่ชียเอ๋อจ้องมองดูเขา เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เต็มใบหน้า กล่าว
ว่า “สามารถพบเจ้าอีกครั้งเป็นอะไรที่น่าสนใจมาก เจ้าคิดจะกลับสู่
ยุทธภพหรือ?”

“ไม่ ไม่ ไม่” ชายหนุ่มรีบเร่งคำนับ กล่าวว่่า “พี่หลี่เข้าใจผิด
แล้ว ครั้งนั้นพ่ายแพ้ให้กับพี่หลี่ ข้าสยบทั้งกายและใจ มีพี่หลี่ที่ตั้ง
จันทรายามสว่างไสว ข้าเป็นเพียงแสงหิ่งห้อยไหนเลยกล้าแข่งกับ
พี่หลี่ได้”

หลี่ชียเอ๋อกล่าวเรียบเฉยว่่า “คำพูดนี้หมายถึงข้าหรือว่่าศิษย์
พี่ของเจ้าละ? หรือจะพูดว่่า เจ้าคิดว่าข้าชนะศิษย์พี่ของเจ้า หรือ
ศิษย์พี่ของเจ้าชนะข้า”

ชายหนุ่มนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง จากนั้นคารวะต่อหลี่ชียเอ๋ออีกครั้ง
กล่าวว่่า “ศิษย์พี่ของข้าคืออัจฉริยะบุคคลแห่งยุค ขณะที่พี่หลี่ก็คือ
สัญลักษณ์ของยุคนี้เช่นกัน ต่างก็เป็นมังกรแท้จริงในโลกมนุษย์”

“เออละ ข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบากใจ” หลี่ชียเอ๋อกล่าวว่่า
“หลินเทียนตี้เจ้ามีชาติกำเนิดจากพรรคเซียนเหิน จะให้เจ้าพูด
เข้าข้างข้าออกจะฝืนบังคับอยู่บ้างเหมือนกัน”

“พี่หลี่เป็นผู้มีนิสัยเบิกบานใจกว้าง” ชายหนุ่มคารวะแล้วกล่าว
ว่่า “ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถหลอกคู่สายตาคู่นี้ของพี่หลี่ได้ ใ้
ว่่าข้าไม่ยอมบอก เพียงแต่ครานั้นข้ามีความจำเป็น”

“ช่างเถอะ ครั้งนั้นถึงเจ้าไม่พูดข้าก็รู้” หลี่ชียเอ๋อกล่าวท่าทีเฉย
เมยว่่า “กายเซียนที่เจ้าฝึกนั้นมิเพียงพรรคเซียนเหินเท่านั้นที่มี

หากหลินเทียนตี้ไม่ใช่ศิษย์พรรคเซียนเหิน ยังจะเป็นอื่นไปได้
อย่างไร?”

“ตาทิพย์พี่หลี่ปราศจากผู้เทียบเทียม” ชายหนุ่มกล่าวพร้อม
กับการวะอีกครั้ง ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่ใครที่ไหน คือผู้ที่เคย
เป็นศัตรูกับหลี่ซิเย่ แล้วถูกหลี่ซิเย่เอาชนะได้ที่ชื่อว่าหลินเทียนตี้

ครั้งนั้น หลินเทียนตี้มีชื่อเสียงโด่งดังในแดนชาดทักษิณ แต่ว่า
ชาติกำเนิดของเขามีความลึกลับตลอดมา ไม่มีใครรู้รายละเอียดว่า
เขามีชาติกำเนิดมาจากสำนักใด

“นั่งสิ” หลี่ซิเย่มองดูหลินเทียนตี้ที่นั่ง ยิ้มกล่าวเฉยเมยออก
มา

หลังจากที่หลินเทียนตี้นั่งลงแล้ว ได้แสดงความคารวะแบบจีน
แล้วกล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังพี่หลี่ ข้าถือกำเนิดในแดนชาดทักษิณ
ในตระกูลของบัณฑิต บรรพบุรุษล้วนแล้วแต่เป็นมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดา ต่อมา อาจารย์ได้ท่องไปยังแดนชาดทักษิณและได้พบกัน
โดยบังเอิญ จึงได้รับข้าเป็นศิษย์ ข้าได้รับการกำชับจากอาจารย์
ห้ามไม่ให้เปิดเผยฐานะกับใครง่ายๆ ดังนั้น ข้าจึงต้องปฏิบัติตาม
คำสั่งของอาจารย์ ไช้ลงใจประสงค์ร้ายต้องการปิดบังตัวตน”

แม้ว่าหลินเทียนตี้จะเป็นศิษย์ของพรรคเซียนเหิน แต่ว่า เขามี
ชาติกำเนิดเป็นตระกูลบัณฑิตโดยแท้จริง ทั้งยังมีชาติกำเนิดเป็น
มนุษย์ปุถุชนธรรมดา จุดนี้เองเกรงว่าสำนักและผู้บำเพ็ญตนใน
แดนชาดทักษิณล้วนแล้วแต่คาดไม่ถึง

“พรรคเซียนเหินพวกเจ้าฝ่าฝืนคำมั่นสัญญา ปล่อยให้มิศิษย์ แอบย่องมาแก้แค้น ดังนั้น อาจารย์ของเจ้าจึงไม่กล้าเปิดเผยต่อบุคคลภายนอก และไม่ต้องการให้เจ้าเปิดเผยต่อบุคคลภายนอก” หลี่ชียี่มกล่าวเฉยเมย

คำพูดของหลี่ชียี่มทำให้หลินเทียนตี้มีท่าทีกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง เขาไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี สุดท้ายได้แต่กล่าวว่า “เกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าเคยได้ยินผู้อาวุโสเอ่ยถึงเหมือนกัน ส่วนรายละเอียดจะเป็นอย่างไรนั้น ข้าเป็นเพียงผู้เยาว์คนหนึ่งจึงรู้ไม่มาก”

“เอาเถอะ ข้าไม่ถือโทษเจ้า” หลี่ชียี่มกล่าวพร้อมกับจ้องมองหลินเทียนตี้ที่หนึ่ง

“ขอบคุณพี่หลี่” หลินเทียนตี้รีบคำนับให้ที่หนึ่ง แม้ว่าเขาจะมีชาติกำเนิดมาจากพรรคเซียนเหิน แต่ว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียี่มาแล้วก็ไม่กล้าทำท่ากำเริบเสิบสาน ยังคงให้ความเคารพยิ่ง

หลี่ชียี่มกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “ยุคสองยุคนี้พรรคเซียนเหินพวกเจ้าแอบย่องออกมาใช้จะเป็นเรื่องแปลก แต่มาชาตินี้กลับหาญกล้ากลับสู้ยุทธภพอย่างโจ่งแจ้ง ดูท่ามีความมั่นใจไม่น้อยเลยทีเดียวนะ”

หลินเทียนตี้อ้าปากจะพูด เขาทำท่าไตรตรองนิดหนึ่ง ไม่รู้ว่าควรจะเริ่มต้นอย่างไรดี สุดท้ายได้แต่พูดเสียงอ่อยๆ ว่า “ไม่ขอปิดบังพี่หลี่ เรื่องกลับสู้ยุทธภพในชาตินี้หาใช่เป็นความคิดในสายของข้า”

“อย่างนั้นรี?” หลี่ชีย่ย์มิดหนึ่ง ล้วงมองดูหลินเทียนตี้แล้ว กล่าวว่่า “ข้าดูจากทักษะยุทธของเจ้าแล้ว เจ้าน่าจะมีชาติกำเนิดมาจากสายของราชันเซียนฉานหลง เท่าที่ข้ารู้ ครั้งนั้นสายของราชันเซียนฉานหลงนับว่าดุจพระอาทิตย์กลางหาว และเป็นสายราชันเซียนฉานหลงที่สนับสนุนราชันเซียนเหรินเสียนอย่างเต็มที่”

“เรื่องนี้...” หลินเทียนตี้ทำท่าจะพูด สุดท้ายได้แต่พูดเสียงแผ่วเบาออกมาว่่า “ไม่กล้าปิดบังพี่หลี่ สายของฉานหลงได้เสื่อมอำนาจลงแล้ว ห่างไกลจากเมื่อครั้งกระนั้นมากทีเดียว”

“งั้นหรือ? ครั้งนั้น สายฉานหลงของพวกเจ้ามีอสุราอยู่ เรียกได้ว่าหมางเมินต่อเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเลยทีเดียว” หลี่ชีย่ย์กล่าวเฉยเมยว่่า “พูดอย่างนี้แสดงว่่าอสุราไม่ได้มีชีวิตอยู่บนโลกอีกแล้วสิ!”

“ถูกต้อง” หลินเทียนตี้กล่าวว่่า “ฟังจากผู้อาวุโสมาว่่า หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นแล้ว อายุขัยของบรรพบุรุษอสุราได้สิ้นสุดลงแล้ว สุดท้ายต้องตายจากโลกนี้ไป”

“อย่างนั้นรี?” หลี่ชีย่ย์มิดกล่าวว่่า “เป็นเพราะทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนเหรินเสียนช่วงชิงอำนาจนะสิ การที่อสุราสามารถมีชีวิตอยู่มาตั้งแต่ยุคของราชันเซียนฉานหลงเป็นเพราะอาศัยทรัพยากรจำนวนมหาศาล หากไม่มีโอสถเซียนผลึกเทพมาช่วยต่อชีวิตให้กับเขาละก็ เขาจะมีชีวิตอยู่ได้ยืนยาวขนาดนี้รี? ครั้งนั้นพรรคเซียนเหินของพวกเจ้าถูกสยบ อสุราเลยสูญเสียนอำนาจถูกไล่ออกจากอำนาจไป เมื่อไม่มีอำนาจอยู่ในมือ แล้วจะไปเอาทรัพยากรจำนวนมหาศาลที่ไหนมาต่อชีวิต?”

หลินเทียนตี้้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง สุดท้ายได้แต่กลายเป็นเสียงทอดถอนใจเบาๆ แทน

พรรคเซียนเหินคือสำนักที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก แม้ว่าขณะรับมือกับศัตรูที่เป็นบุคคลภายนอกนั้น พรรคเซียนเหินมักจะมี ความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ว่า ไม่ว่าจะเป็่่นสำนักใดๆ ในโลกนี้ก็ตาม ยากจะหนีพ้นการแย่งชิงอำนาจ แม้กระทั่งพรรค เซียนเหินที่มีความแข็งแกร่งเช่นนี้ก็ไม่สามารถรอดจากประเพณี เก่าแก่คร่ำครึไปได้ กระทั่งเรียกได้ว่าการแย่งชิงอำนาจภายใน พรรคเซียนเหินนั้นอยู่เหนือความคาดคิดเป็นอันมาก เป็นการแย่งชิงอำนาจที่โหดร้ายทารุณยิ่งนัก

ความจริงแล้ว หากจะคิดให้ละเอียดมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกแต่ อย่างใด เฉกเช่นพรรคเซียนเหินที่เป็นยักษ์ใหญ่ถึงเพียงนี้ หากได้ ครองอำนาจในมือ นั่นเท่ากับว่าได้ครอบครองทรัพยากรที่ไม่มีวัน สิ้นสุด มีอำนาจที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก

เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งเข้่ายวนใจถึงเพียงนี้ ไม่ว่าจะเป็่่นสายไหน ก็ต้องหวั่นไหว ไม่ว่าจะใครก็ต้องการได้ครองอำนาจในมือ และนี่เป็น สาเหตุหนึ่งที่ไม่ว่าสายไหนของพรรคเซียนเหินก็ตาม ล้วนแล้วแต่ ไม่สามารถครองอำนาจได้ตลอดไป ทุกๆ สายชั่วอำนาจต้องมีการ ขึ้นๆ ลงๆ มีวันที่เจริญรุ่งเรืองและวันที่เสื่อมถอย

เหมือนดั่งเช่นสายของราชันเซียนฉานหลงอันเป็นชาติกำเนิด ของหลินเทียนตี้ ครั้งนั้นสายราชันเซียนฉานหลงของพวกเขาดูด ดวงตะวันกลางหาา โดยเฉพาะช่วงที่มีบรรพบุรุษอสุรายีนเป็นตัวชูโรงอยู่ ยิ่งทำให้สายราชันเซียนฉานหลงของพวกเขาได้กุมอำนาจ

ใหญ่เอาไว้ ทำให้สายราชันเซียนฉานหลงของพวกเขาเป็นผู้
กำหนดทิศทางของพรรคเซียนเหินในยุคนั้น!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1623 การแย่งชิงอำนาจของพรรคเซียนเหิน

ครั้งนั้น ขณะราชันเซียนเหินเสียนยังอยู่ในวัยหนุ่ม บรรพบุรุษอสุราที่เป็นสายของราชันเซียนฉานหลงได้ขจัดความเห็นต่างของทุกคน สนับสนุนการเข้าสู่ยุทธภพของราชันเซียนเหินเสียนอย่างเต็มที่เพื่อครอบครองชะตาฟ้า ต่อมาภายหลังราชันเซียนเหินเสียนได้ครอบครองชะตาฟ้าจริงๆ กลายเป็นสุดยอดราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกร เนื่องจากสาเหตุนี้เอง บรรพบุรุษอสุราจึงได้รับการเคารพที่สูงมากยิ่งขึ้น มีฐานะสูงส่งยากมีผู้เทียบเทียม และส่งผลให้เขาได้รับทรัพยากรจำนวนมหาศาล เพื่อใช้สำหรับต่ออายุขัยของเขา!

เสียดาย ไม่มีสิ่งใดที่เป็นนิรันดร์ตลอดไป ในที่สุด จากการเสื่อมลงของสายราชันเซียนฉานหลง แม้อสุราจะมีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม แต่น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ จึงถูกแย่งชิงอำนาจไปได้ในที่สุด และทำให้สายของราชันเซียนฉานหลงเสื่อมถอยเร็วยิ่งขึ้นกว่าเดิม และไม่สามารถฟื้นคืนขึ้นมาได้อีก ยากที่จะไปก้าวก้าวอำนาจการบริหารของพรรคเซียนเหินได้อีกต่อไป

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มเฉยเมยกับคำพูดของหลินเทียนตี้ และกล่าวว่า "การที่อสุราก้าวเดินมาถึงจุดนี้ไม่นับว่าอยู่เหนือความคาดคิดแต่อย่างใด แม้ว่าราชันเซียนเหินเสียนจะรักษาคำมั่นสัญญา แต่ไม่ได้หมายความว่าทายาทรุ่นหลังของเขาจะต้องรักษาสัญญา!"

หลินเทียนตี้ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เรื่องการแย่งชิงอำนาจภายในสำนัก เขาในฐานะผู้เยาว์ก็ไม่สามารถไปวิพากษ์วิจารณ์โดยพลการ

“ไหนๆ วันนี้เจ้าก็ได้มาแล้ว ข้าคิดว่าเจ้าคงไม่เพียงแค่อต้องการมาคุยเล่นกับข้าหรอกนะ” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวพร้อมกับล้องมองไปที่หลินเทียนตี้

หลินเทียนตี้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ที่ข้ามาครั้งนี้หวังเพียงพูดคุยถึงสถานการณ์ของพรรคเซียนเหินเท่านั้นเองเวลานี้ผู้ที่กุมอำนาจอยู่คือสายของราชันเซียนเหรินเสียน”

“ข้าเข้าใจความหมายของเจ้าแล้ว” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “สิ่งนี้ไม่ได้แทนปณิธานของพรรคเซียนเหินทั้งหมดนะสิ”

“ถูกต้อง” หลินเทียนตี้รีบกล่าวว่า “ต้องรบกวนพี่หลี่ช่วยถ่ายทอดคำพูดของพรรคเซียนเหิน และถือเป็นแสดงคารวะของพรรคเซียนเหินพวกเรา”

หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดของหลินเทียนตี้ครั้งนั้น หลี่ชีย่ได้นำเอาเสื้อเกราะหมิงเหรินออกมาใช้ ทำให้บรรดาตาเฒ่าของพรรคเซียนเหินคาดเดาอะไรบางอย่างได้เพียงแต่บรรดาตาเฒ่าของพรรคเซียนเหินนึกไม่ถึงว่าเขาจะปรากฏตัวออกมาด้วยตนเอง ยังเข้าใจว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังหลี่ชีย่ก็คืออีกาหมิพิ์

การที่ตาเฒ่าของพรรคเซียนเหินคิดเช่นนี้ก็ใช่จะเป็นเรื่องแปลก เนื่องจากพันล้านปีที่ผ่านมา อีกาหมิพิ์คือผู้ที่ให้การบ่มฝึก

ราชันเขียนขึ้นมาโดยตลอด โดยที่ตัวเขาไม่เคยปรากฏตัวออกมาด้วยตนเองเลย

ตาเฒ่าของพรรคเขียนเห็นจึงเข้าใจว่าหลี่ซีเยคือศิษย์ของอิกาทมิฬ เป็นตัวแทนของอิกาทมิฬ ดังนั้น พวกเขาจึงได้ส่งหลินเทียนตีมาคุยเรื่องนี้

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย และกล่าวว่า “นี่คือความต้องการของสายราชันเขียนฉานหลง และหรือเจ้าถ่ายทอดคำพูดให้กับทุนเยอและป้าเมียดสองสายนั้น?”

“บรรพบุรุษของทุนเยอและป้าเมียดทั้งสองสายก็มีความคิดเช่นนี้เหมือนกัน เพียงแต่ อายุขัยของพวกเขาแห้งเหือดแล้ว จึงไม่สามารถมาด้วยตนเอง”

หลี่ซีเยหัวเราะขึ้นมา สายหน้าและกล่าวว่า “ในเมื่อบรรดาตาเฒ่าพวกเจ้ารู้แล้วว่าที่ตนเองเผชิญหน้าอยู่คือผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด สมควรที่พวกเขาต้องรู้ว่าโอกาสนั้นจะต้องพยายามให้ได้มาด้วยตนเอง หาใช่หล่นลงมาจากฟ้าเอง”

“บรรดาบรรพบุรุษก็เข้าใจ” หลินเทียนตีรีบเร่งกล่าวว่า “บรรดาเหล่าบรรพบุรุษก็พยายามหาโอกาสอยู่ และเวลานี้พยายามเกลี้ยกล่อมบรรดาบรรพบุรุษคนอื่นๆ อยู่ หวังให้ทุกคนมายืนอยู่บนจุดยืนเดียวกันในเรื่องนี้ให้ได้”

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยหัวเราะ และกล่าวว่า “เสียดาย ข้าไม่เห็นความหวังนี้ พรรคเขียนเห็นของพวกเจ้ายังคงเข้าสู่ยุทธภพ ท่าทาง

ที่ข่มขวัญผู้คน สุดที่ใครจะต้านทานได้ ดูท่าพวกเจ้าไม่ได้มีผลในการห้ามปรามสักเท่าไร”

หลินเทียนตี้ถึงกับหอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “พี่หลี่ไม่รู้หรือว่า เวลานี้ สายของราชันเซียนเหรินเสียนในพรรคเซียนเหินพวกเรามีความแข็งแกร่งอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน! ต่อให้พวกเราสามสายมีปณิธานที่จะร่วมมือกัน ก็ไม่แนเสมอไปว่าสามารถสยบสายของราชันเซียนเหรินเสียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงมีใจคิดครอบครองเก้าแดน ดังนั้น ภายในระยะเวลาอันสั้นบรรดาเหล่าบรรพบุรุษก็ไม่สามารถเกลี้ยกล่อมพวกเขาได้”

“พวกสวะกลุ่มหนึ่งที่หลงตัวเองว่าเป็นบุตรที่โปรดปรานของสวรรค์” หลี่ซิเย่กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ผ่านมาก็ยุคก็สมัยมาแล้ว ยังเข้าใจว่าตัวเองนั้นมีสายเลือดที่สูงส่งกว่าทุกๆ เผ่าพันธุ์”

หลินเทียนตี้ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ เมื่อหลี่ซิเย่พูดออกมาเช่นนี้ เขาในฐานะที่เป็นเพียงผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น เรื่องราวเกี่ยวกับบรรพบุรุษของสำนักเขาไม่เหมาะที่จะไปวิพากวิจารณ์ได้

“พูดอย่างนี้แสดงว่าพวกเจ้าต้องการครอบครองตำแหน่งราชันเซียนในชาตินี้ให้ได้สินะ” หลี่ซิเย่เหลือบมองหลินเทียนตี้ และกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

“เรื่องนี้...” หลินเทียนตี้ยิ้มเฉือนๆ ลังเลนิดหนึ่ง และกล่าวว่า “อย่างน้อยที่สุด ความเห็นเหล่าบรรพบุรุษทั้งสามสายพวกเราไม่มีแนวความคิดที่จะครอบครองชะตาฟ้า แต่ การเข้าสู่ยุทธภพเพื่อสืบทอดชะตาฟ้าของศิษย์พี่ใหญ่เป็นการตัดสินใจเคาะออกมาของ

สายราชันเซียนเหรินเสียน และมีบรรพบุรุษหลงเป็นผู้คุ้มครองให้กับศิษย์พีใหญ่ด้วยตนเอง”

“บรรพบุรุษหลง?”

“ชื่อเสียงของบรรพบุรุษหลงไม่ปรากฏในโลกหล้า ชื่อของเขา คือหลงจ้านเทียน” หลินเทียนตี้รีบกล่าวว่า “บรรพบุรุษหลงถือกำเนิดขึ้นมาในปลายยุคสมัยของราชันเซียนเหินลี่ เคยมีความคิดที่จะครอบครองชะตาฟ้าในยุคของราชันเซียนเหินเทียน ในเวลานั้นเขาได้สำเร็จกายเซียนเหินชั้นสมบูรณ์แล้ว และทักษะยุทธของเขาก็อยู่ในชั้นสมบูรณ์ พลังอำนาจกายเซียนเหินเหนือกว่าศิษย์พีใหญ่เสียอีก”

“เวลานี้ ศิษย์พีใหญ่เข้าสู่ยุทธภพเพื่อครอบครองชะตาฟ้า จึงได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากบรรพบุรุษหลง บรรพบุรุษหลงในฐานะหัวหน้ากลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรง เขาได้ขจัดความเห็นต่างของฝ่ายต่างๆ อย่างเต็มที่ สนับสนุนการเข้าสู่ยุทธภพของศิษย์พีใหญ่ และเป็นผู้คุ้มครองด้วยตนเอง” ครั้นหลินเทียนตี้กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ได้ทอดถอนภายในใจที่หนึ่ง

ความจริงแล้ว เรื่องที่หลงอ้าวเทียนจะได้เป็นราชันเซียนนั้น เป็นเรื่องที่มีการเคาะกำหนดเป็นที่เรียบร้อยภายในพรรคเซียนเหินมานานแล้ว ดังนั้น ศิษย์พรรคเซียนเหินจะต้องสนับสนุนเต็มกำลังความสามารถเพื่อช่วยให้หลงอ้าวเทียนได้เป็นราชันเซียน

“ข้าเข้าใจ” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “พรรคเซียนเหินถูกบังคับให้คำมั่นปิดสำนักไม่เข้าสู่ยุทธภพ บรรพบุรุษหลงพวกเจ้าเข้าใจว่าตัวเองนั้นสามารถเป็นราชันเซียนได้แต่ไม่ได้รับอนุญาต

ให้เข้าสู่ยุทธภพ ดังนั้นจึงเต็มไปด้วยความแค้นเคืองภายในใจ และไม่พอใจในอิคาทมิพอย่างมาก ต้องการแก้แค้น!”

“ไม่ ไม่ ไม่...” สีหน้าของหลินเทียนตี้พลันแปรเปลี่ยนไป แม้ว่าหลินเทียนตี้จะรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของอิคาทมิพแล้ว แต่ว่า ผู้อาวุโสภายในสำนักเคยกล่าวเตือนเขาเอาไว้ว่า ชื่อ “อิคาทมิพ” เป็นสิ่งต้องห้ามอย่างยิ่ง ห้ามเอ่ยถึงโดยง่ายตายอย่างเด็ดขาด

เวลานี้ หลี่ชียเอ๋อชื่อนี้ขึ้นมา ทั้งยังจะลงโทษพรรคเซียนเหินของพวกเรา ต่อให้หลี่ชียเอ๋อที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่อิคาทมิพ เขาก็ต้องเป็นตัวแทนของอิคาทมิพ!

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง เมื่อหลี่ชียเอ๋อพูดคำพูดนี้ออกมา จึงทำให้หลินเทียนตี้ต้องตกใจไม่เบาทีเดียว

หลินเทียนตี้รีบกล่าวว่า “พี่หลี่โปรดอย่าได้เข้าใจผิด พรรคเซียนเหินของพวกเราไม่ได้มีความคิดเช่นนี้ อย่างมากบรรพบุรุษหลงแค่ต้องการสมหวังในเรื่องของราชันเซียนเท่านั้น ไม่ได้มีแนวความคิดที่จะไปแค้นเคืองอะไรใดๆ ทั้งสิ้น ยิ่งไม่กล้ามีใจคิดที่จะแก้แค้น”

“ยังงี้ก็ได้” หลี่ชียเอ๋อกล่าวว่า “พันล้านปีที่ผ่านมา คนที่โกรธแค้นมีมากมายเหลือเกิน คนที่แค้นจนไม่อาจอยู่ร่วมโลกได้ก็มากยิ่งขึ้นกว่าดอกเห็ด”

หลินเทียนตี้ถึงกับหายใจด้วยความโล่งอกกลับๆ เมื่อได้ยินหลี่ชียเอ๋อพูดออกมาเช่นนี้

“แต่ว่า บรรดาตาเฒ่าพวกเจ้าถึงกับไร้ความสามารถขนาดนี้เลยรี?” หลี่ซีเย่ล้องเหม็งไปที่หลินเทียนตี้ที่อยู่พักใหญ่ จากนั้นกล่าวว่า “ต่อให้สายของราชันเซียนเหรินเสียนแข็งแกร่งมากกว่านี้ อาศัยคนอย่างเช่นบรรพบุรุษหลงคนหรือสองคนสามารถกำราบบรรดาบรรพบุรุษเฒ่าได้อย่างนั้นรี? กายเซียนเหินชั้นสมบูรณ์สำหรับพรรคเซียนเหินพวกเจ้าแล้ว มันหาใช่เรื่องแปลกอะไร!”

“เรื่องนี้...” หลินเทียนตี้ทำท่าเหมือนจะพูด แต่ในเวลานี้เขาเองไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี

“ดูท่า บรรดาตาเฒ่าของพวกเจ้ายังพูดอะไรไม่ค่อยจะชัดเจนดีนัก” หลี่ซีเย่หัวเราะออกมา

หลินเทียนตี้รู้สึกลังเล สุดท้ายไม่กล้าปิดบัง และกล่าวว่า “บรรดาเหล่าบรรพบุรุษคาดว่า มีความเป็นไปได้ที่บรรดาโอรสราชันยังคงมีชีวิตอยู่ หรือบางทีอาจจะออกมาจากคุกเซียนแล้วก็เป็นได้”

“ข้าเข้าใจ หมายถึงบรรดาลูกๆ ของราชันเซียนเหรินเสียนนะสิ” หลี่ซีเย่หัวเราะออกมา และกล่าวว่า “ครั้งนั้นพวกเขาบอกว่าเป็นการขัดเกลาและฝึกวิชา หลบเข้าไปอยู่ในคุกเซียน ที่ถูกควรจะเรียกว่าเป็นการหลบหนีเข้าไปในคุกเซียนนะสิ”

หลินเทียนตี้ทำท่าจะพูด แต่ทว่า ไม่รู้ว่าควรจะพูดว่าอย่างไรดี เรื่องราวที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น เขาเคยได้ฟังจากบรรพบุรุษในสำนักว่า ครั้งนั้น หลังจากเกิดเรื่องดังกล่าวขึ้นแล้ว มีคนของพรรคเซียนเหินจำนวนไม่น้อยที่ฆ่าตัวตายเพราะเกรงกลัวความผิด แน่อน บางทีอาจถูกฆ่าปิดปากก็เป็นได้

ขณะที่บรรดาลูกๆ ของราชันเซียนเหรินเสียนบอกว่าเข้าไป
ขัดเกลาฝีมือวิชาในคุกเซียน ความจริงแล้วคือหลบหนี เพื่อต้องการ
หลบหนีอิทธิฤทธิ์แล้วพวกเขาถึงกับยอมเสี่ยงชีวิต หลบหนีเข้าไป
ในคุกเซียนที่ได้ชื่อว่ามีโอกาสรอดตายน้อยมาก

หลี่ชีย่หัวเราะ สายหน้าและกล่าวว่า “ไม่ว่าราชันเซียนเหริน
เสียนจะมีประวัติความเป็นมาอย่างไรก็ตาม แต่ว่า ชีวิตของเขา
นับว่าปฏิบัติตนได้น่าชมเชย และเป็นราชันเซียนที่หักห้ามใจ
ตนเองได้ดียิ่งคนหนึ่ง เสียตาย บรรดาลูกๆ ของเขากลับไม่ได้สืบ
ทอดจุดเด่นของผู้เป็นบิดา กลับผันเฟื่องเข้าใจว่าตนเองนั้นมี
สายเลือดที่ยอดเยี่ยมมาก ต้องการอาศัยพรรคเซียนเหินปกครอง
เก้าแดน ครองความเป็นราชันชั่วนิรันดร์!” หลินเทียนตี้ไม่กล้าพูด
อะไรออกมาเมื่อมีการเอ่ยถึงเรื่องนี้ เรื่องนี้มีความสำคัญยิ่งยวด
จนกระทั่งแม้แต่พรรคเซียนเหินของพวกเขาก็ยากที่จะแบกรับ
เอาไว้ได้!

“พรรคเซียนเหินพวกเจ้าเป็นอย่างไรเข้าไม่อยากจะไปยุ่งมาก
นัก เจกเช่นศิษย์พี่ใหญ่และบรรพบุรุษหลงอะไรของพวกเจ้าที่ฝ่า
ฝืนคำสาบานในครั้งครานั้น ต้องการครอบครองชะตาฟ้า สิ่งที่เข้า
จะทำก็คือทำลายพวกเขาเสีย ในเมื่อไม่รักษาคำมั่นก็ต้องแลกด้วย
ค่าตอบแทน”

หลี่ชีย่กล่าวหาที่เฉยเมยว่า “แต่หากว่าพรรคเซียนเหินพวก
เจ้ายังคงมีผู้ที่กระทำการเช่นครั้งครานั้นไปบ่มพื้กสายเลือดขึ้นมา
อีก เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ลองไปคิดกันเอาเองถึงผลที่จะตามมา
กัน”

“ไม่ ไม่ ไม่ ไม่มีเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด ไม่มีเด็ดขาด” หลินเทียนตี้ตกใจจนเหงื่อเย็นไหลท่วมตัว รีบกล่าวว่า “ข้อนี้วานพี่หลี่ช่วยเรียนไว้แล้วว่า เรื่องราวในครั้งครานั้นจะไม่เกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด!”

จะไม่ให้หลินเทียนตี้ต้องตกใจจนเหงื่อเย็นไหลท่วมตัวได้อย่างไร? ครั้งนั้น ในพรรคเซียนเหินของพวกเขามีผู้ลักลอบต้องการให้สายเลือดกลับคืนสู่บรรพบุรุษดั้งเดิม ทำให้อีกาทมิพฟ์โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ใช้กำลังบังคับให้มีการเข้าตรวจสอบภายในพรรคเซียนเหิน!

แม้ว่าพรรคเซียนเหินของพวกเขาจะเป็นถึงหนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียน ได้รับการยกย่องว่าสามารถหมางเมินเก้าแดน เป็นสำนักที่แข็งแกร่งมากที่สุดในโลก แต่ว่า เมื่อต้องเผชิญกับอีกาทมิพฟ์ที่โกรธเคืองแล้ว ทำให้พรรคเซียนเหินต้องสั่นเทาไปทั้งพรรค

ในเวลานั้น มิราชั้นเซียนเซียนหลี่เป็นผู้คุ้มกัน มิราชามังกรดำคอยควบคุมสถานการณ์ กองทัพของราชชั้นเซียนเซียนหลี่และกองทัพมังกรดำสองทัพใหญ่ทำการปิดล้อมทางเข้าออกของพรรคเซียนเหินเอาไว้หมดทุกด้าน!

ก่อนที่อีกาทมิพฟ์จะอาศัยกำลังบังคับเข้าไปตรวจสอบ ยอดฝีมือของพรรคเซียนเหินจำนวนไม่น้อยตกใจจนฆ่าตัวตายเพื่อหนีความผิด จำนวนนั้นมีระดับจักรพรรดิเทพรวมอยู่ด้วยไม่น้อยสุดท้าย แม้แต่บรรดาบุตรของราชชั้นเซียนเหินเสียก็ตองหนีเข้าไปในคุกเซียนที่ขึ้นชื่อว่ามีโอกาสรอดตายยากมาก

สุดท้ายแล้ว พรรคเซียนเหินได้ให้คำมั่นสัญญา อีกาทมิพจึง
ได้ถอนทัพออกไปจากพรรคเซียนเหิน

แม้ว่าพรรคเซียนเหินของพวกเขาจะมีความแข็งแกร่ง
ปราศจากผู้เทียบเทียม แต่ที่ เมื่ออยู่ต่อหน้ากองทัพของศัตรู
ภายใต้การควบคุมของราชันเซียนเซียนหลี่ และราชามังกรดำ
พรรคเซียนเหินของพวกเขาก็ไม่กล้าขยับตัวแม้แต่บ่อย

ถ้าหากในยุคนั้น พรรคเซียนเหินของพวกเขาหาญกล้าขัดขืน
สักก็ เกรงว่าพรรคเซียนเหินของพวกเขาคงสิ้นชื่อไปนานแล้ว ไม่มี
พรรคเซียนเหินในวันนี้อีกต่อไป

ตอนที่ 1624 ตัดสินใจ

“มีหรือไม่มี ตาเต๋มาพรรคเขียนเห็นพวกเจ้ารู้ที่อยู่แกล้ใจ” หลี่ชีย่มองดูหลินเทียนตี้ที่มีท่าทีหวาดผวา และกล่าวว่า “เพราะเหตุใด ครั้งนั้นพรรคเขียนเห็นพวกเจ้าจึงมีคนมากมายที่ปลิดชีพตนเอง ทำไมบรรดาลูกๆ ของราชันเขียนเหรินเสียนจึงได้หลบหนีเข้าไปอยู่ในคุกเขียน เรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องที่บรรดาตาเต๋มาพวกเจ้ารู้ที่อยู่แกล้ใจ”

“เรื่องนี้ เรื่องนี้ เรื่องนี้...” หลินเทียนตี้ไม่รู้ว่าควรจะพูดอย่างไรดี สุดท้าย เขารีบกล่าวว่า “เรื่องนี้หาใช่เป็นการกระทำของพวกเราสามสาย เป็นการกระทำของสายราชันเขียนเหรินเสียน”

ความจริงแล้ว หลินเทียนตี้เองก็เข้าใจดีว่าเรื่องนี้ถึงจะปฏิเสธอย่างไรก็ปฏิเสธเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมาไม่ได้ เนื่องจากมันได้เกิดขึ้นมาจริงๆ แม้ว่าเขาจะไม่ได้ประสบกับตนเอง แต่เขาก็รู้ว่าเรื่องราวในครานั้นส่งผลกระทบต่อพรรคเขียนเห็นของพวกเขา

“เรื่องนี้ข้ารู้” หลี่ชีย่เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ไม่อย่างนั้น เรื่องราวในครานั้นคงไม่จบลงเพียงเท่านั้น ครั้งนั้นหากต้องการทำลายพรรคเขียนเห็นพวกเจ้าจริง พรรคเขียนเห็นพวกเจ้าก็ยากจะพ้นจากเคราะห์กรรมไปได้!”

หลินเทียนตี้ถึงกับนั่งเงิบอยู่พักหนึ่ง แม้ว่าพรรคเซียนเหิน พวกเขาจะปราศจากผู้เทียบเทียมในหล้า แต่เหตุการณ์ในครั้งนั้นที่มีราชันเซียนเซียนหลี่คอยคุ้มกัน มีราชามังกรดำที่คุมเชิง โดยอิกาทมิฬอาศัยกำลังเข้าตรวจสอบ ภายใต้อาณัติที่ปราศจากผู้ต่อกร เช่นนี้ ต่อให้พรรคเซียนเหินของพวกเขามีธาตุแท้ภายในที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ไม่อาจขัดขึ้นได้ ถ้าหากขัดขึ้นรังแต่พบกับจุดจบถูกเข่นฆ่าทำลายล้างเท่านั้น!

“กลับไปบอกต่อตาเต๋มาที่เป็นขุนพลทั้งหลายของพวกเจ้า ครั้งนั้นพรรคเซียนเหินพวกเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาเอาไว้ และสาบานไว้แล้ว ขณะเดียวกัน เห็นแก่ราชันเซียนทุนเยอ และราชันเซียนป้าเมียด รวมทั้งบรรดาตาเต๋มาเหล่านั้น จึงได้อภัยให้กับพรรคเซียนเหินของพวกเจ้า!” หลี่ซิเย่กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “แต่ว่า การให้อภัยมีเพียงครั้งเดียว จะไม่มีเป็นครั้งที่สอง ถ้าหากยังคงเกิดเรื่องราวเช่นในครั้งนั้นขึ้นมาอีก และบรรดาพวกตาเต๋มาไม่สามารถจัดการกำจัดภัยพิบัตินี้ไปได้สักที คงไม่ต้องให้ข้าบอกว่าผลจะเป็นอย่างไร เมื่อถึงตอนนั้น ต่อให้บรรดาตาเต๋มาอย่างพวกเขาคิดจะเอาหน้าแก่ๆ มากี่ไม่มีประโยชน์ เพราะมันใช้การไม่ได้อีกต่อไปแล้ว!”

พลันที่หลี่ซิเย่พูดคำๆ นี้ออกมา ภายในใจของหลินเทียนตี้ถึงกับสั่นเทิ้มไปทีหนึ่ง หลี่ซิเย่คือตัวแทนของอิกาทมิฬ ท่าทีของหลี่ซิเย่ในเวลานี้ก็คือท่าทีของอิกาทมิฬแล้ว

“พี่หลี่โปรดวางใจ ข้าจะนำคำพูดนี้กลับไปแน่นอน อย่างไรก็ตาม เรื่องราวในครั้งครานั้นจะไม่เกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด บรรดาเหล่า

บรรพบุรุษต้องควบคุมสถานการณ์ได้แน่นอน” หลินเทียนตี้กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจัง

หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง แม้ว่าหลินเทียนตี้จะมีความคิดเช่นนี้ แต่ สถานการณ์ภายในพรรคเซียนเหินไซ่ว่าเป็นเรื่องที่ผู้เยาว์คนหนึ่งสามารถบงการได้

“ในเมื่อพรรคเซียนเหินพวกเจ้ามีความมั่นใจขนาดนี้ว่าสามารถบ่มพีภราชน์เซียนคนที่หกขึ้นมาได้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าคิดว่าข้ากับศิษย์พีใหญ่ของเจ้าใครอ่อนใครแข็งกว่าใคร?” หลี่ชีย่จ้องมองหลินเทียนตี้พร้อมกับยิ้มกล่าวออกมา

ปัญหาข้อนี้ของหลี่ชีย่ทำให้หลินเทียนตี้รู้สึกตอบได้ยาก ถ้าหากเป็นก่อนหน้านั้น เขาต้องเข้าใจว่าหลี่ชีย่กับศิษย์พีใหญ่ของเขาคงพอพืดพอเหวี่ยงกัน กระทั่งศิษย์พีใหญ่ของเขาดูจะได้เปรียบ แต่ เวลานี้เบื้องหลังหลี่ชีย่มีอิทธิฤทธิ์ที่เป็นมื้อมัดนับแต่อดีตถึงปัจจุบันคอยสนับสนุน ย่อมแตกต่างกันแล้ว

“พูดมาตามตรงเถอะ ข้าไม่ถือโทษเจ้า” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวออกมา

หลินเทียนตี้ทำท่าล้งเลินชนิดหนึ่ง สุดท้ายยังคงกล่าวด้วยความสัตย์จริงว่า “พีหลี่ ข้าไม่กล้าพืดปด ตามความเห็นส่วนตัวของข้า ศิษย์พีของข้ารวมเอาจุดเด่นของห้าราชันเซียนกับตัว และประสานรวมกันเป็นสุดยอดสัจธรรมของตน แล้วยังสำเร็จกายเซียนเหินชั้นสมบูรณ์ หลักสัจธรรมของเขานับว่าสมบูรณ์ไร้ที่ติ เรียกได้ว่าทักษะยุทธของศิษย์พีใหญ่มีพื้นฐานที่แน่นมาก ยากจะมีช่องโหว่ อีกทั้งศิษย์พีใหญ่ของข้ายังได้สืบทอดของวิเศษจำนวนมหาศาล

ของพรรคเซียนเหิน แนนอน สิบสามลัคนาของพีหลี่ก็มีเพียงหนึ่ง เดียวนับจากอดีตถึงปัจจุบัน”

“น่าสนใจ” หลี่ซียเอถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ความหมายของเจ้าก็คือ หากสู้กันตัวต่อตัวล่ะก็ เกรงว่าข้ายังด้อยกว่าศิษย์พีใหญ่ของเจ้าอยู่บ้าง เจ้ารู้ทั้งรู้ถึงประวัติความเป็นมาของข้า แต่ก็ไม่ได้ยกยอข้า นับว่าไม่เลวนัก”

หลินเทียนตี้ก็หัวเราะเล็กน้อย ทีหนึ่ง เขาเองไม่รู้ว่าคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซียเอคือคำชมหรือคำเสียดสีเขา แต่ สิ่งที่เขาสามารถทำได้ก็คือพูดไปตามความสัตย์จริง

เนื่องจากในสายตาของเขามองว่า แม้หลี่ซียเอจะมีถึงสิบสามลัคนา และนับเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ยิ่ง แต่ว่า พื้นฐานเต๋าของศิษย์พีใหญ่นั้นแน่นหนาเหลือเกินกระทั่งไม่สามารถหาจุดบกพร่องได้ ถ้าหากอีกาหมิพีไม่ยื่นมือเข้ามาสอด ลำพังสู้กันตัวต่อตัว หลินเทียนตี้คิดว่าศิษย์พีใหญ่ของเขายังคงมีโอกาที่สูงมาก

“เอาเถอะ ข้าไม่อยากทำให้เจ้าต้องลำบากใจ” หลี่ซียเอโบกมือเบาๆ กล่าวต่อหลินเทียนตี้ว่า “กลับไป กลับไปบอกต่อบรรดาตาเฒ่าของพวกเจ้า ชาตินี้พรรคเซียนเหินของพวกเจ้ามีโอกาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น จะอยู่หรือม้วยขึ้นอยู่กับความพยายามของพวกเขาเองแล้ว”

หลินเทียนตี้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง สุดท้ายคารวะต่อหลี่ซียเอแล้วก็จากไป

หลังจากที่หลินเทียนตี้ได้จากไปแล้ว หลี่ชีย่ นั่งนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้นอยู่เป็นเวลานานมาก ดวงตาทั้งสองของเขากลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก เสมือนหนึ่งมองทะลุอดีตปัจจุบันอย่างนั้น

หลังจากผ่านไปนานมาก ยวีไท่จวินได้เดินเข้ามานั่งเป็นเพื่อนของเขาเงียบๆ อยู่ข้างๆ หลังจากผ่านไปเนิ่นนาน นางจึงได้กล่าวว่า “ใต้เท้ามีเรื่องอยู่ในใจ”

“สงครามเริ่มต้นแล้ว” หลี่ชีย่ กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “บางทีนี้อาจเป็นการกวาดล้างให้สิ้นซากของข้าครั้งสุดท้ายในเก้าแดนแล้ว”

“ใต้เท้าจะใช้กำลังกับพรรคเซียนเหินหรือ?” ยวีไท่จวินเองก็รู้สึกผิดคาด มันนอกเหนือความคาดคิดของนางไปมากเหลือเกิน ครั้งนั้นพรรคเซียนเหินถูกใช้กำลังเข้าตรวจสอบและสามารถถอดพันเคราะห์กรรมมาได้ ไม่นึกเลยว่าท้ายที่สุดแล้วยังคงต้องจบลงด้วยกำลังทหาร

“ถูกต้อง” หลี่ชีย่เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ชาตินี้ก็เป็นเวลาที่ข้าสมควรต้องไปจากได้แล้ว แต่ยังคงมีผู้ที่ไม่ยอมเลิกรากับสายเลือดของอเวจี ครั้งนี้จะเป็นการกวาดล้างครั้งสุดท้ายของข้า มีเพียงทำลายพรรคเซียนเหินเสีย ผู้คนในโลกหล้าจึงได้เข้าใจว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ!”

ยวีไท่จวินถึงกับเอ่ยขึ้นมาว่า “บรรดาบรรพบุรุษหลายคนของพรรคเซียนเหินก็นับได้ว่าเป็นระดับปราศจากผู้ต่อกร พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นขุนพลที่แข็งแกร่งภายใต้บังคับบัญชาของราชันเซียน พวกเขาสมควรมีการป้องกันจึงถูก พวกเขาควรป้องกันเอาไว้ได้

ก่อนที่จะเกิดเรื่องขึ้นมา พวกเขาเองรู้อยู่แล้วว่าเรื่องนี้หนักหนายิ่งนัก หากพรรคเซียนเหินยังคงมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาอีก พวกเขาสมควรจัดการกำจัดไปตั้งแต่แรกเริ่ม”

“ไม่ไหวแล้วละ ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว” หลี่ชีย่ส่ายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “มันไม่ใช่ยุคสมัยของพวกเขาอีกต่อไปแล้ว พวกเขาแก่แล้วจริงๆ ขณะที่พรรคเซียนเหินกลับให้กำเนิดยอดฝีมือทุกยุคทุกสมัย แม้ว่าครั้งครานั้นพวกเขาจะมีความแข็งแกร่งมาก แต่กาลเวลาที่ผ่านไป พวกเขาอายุมากขึ้นร่างกายเสื่อมโทรมลมปราณเหือดแห้ง ไม่สามารถก้าวไปอยู่จุดสูงสุดในครั้งนั้นได้อีกต่อไปแล้ว”

“ถ้าหากบรรดาตาเต๋ามาเหล่านั้นสามารถควบคุมสถานการณ์เอาไว้ได้ล่ะก็ พรรคเซียนเหินก็จะไม่ปรากฏตัว การปรากฏตัวของพรรคเซียนเหินในเวลานี้ เป็นการบ่งบอกว่าพวกเขาไม่สามารถกำราบกลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงได้ พวกเขาได้สูญเสียว่านาไปแล้ว นี่ก็คือเหตุผลหนึ่งที่ว่า เพราะอะไรในครั้งครานั้นพวกเขาไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ขณะอสุราให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ต่อราชันเซียนเหินเสียในเวลานั้น”

ครั้นหลี่ชีย่กล่าวถึงตรงนี้แล้วต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เฉกเช่นครั้งนั้นที่อสุราพยายามขจัดความเห็นต่างของทุกคน ขณะที่บ่มพีภราชนเซียนเหินเสียในนั้น อสุราไม่เพียงต้องการบ่มพีภราชนเซียนขึ้นมาคนหนึ่งเท่านั้น ความจริงแล้วพรรคเซียนเหินเองมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทะลุข้อจำกัด

ของตัวเอง คาดหวังกลายเป็นนอมตะอย่างแท้จริง! กลายเป็นสาย
สำนักราชันเซียนที่แข็งแกร่งที่สุดนับจากอดีตถึงปัจจุบัน”

“มันก็จริง” ยวีไท่จวินถึงกับพยักหน้าเห็นด้วยเจียบๆ กล่าวว่า
“พรรคเซียนเหินเป็นสำนักที่มีทรัพยากรอยู่ในครอบครองมากที่สุด
ในโลกหล้า พื้นที่อันเป็นที่ตั้งบรรพชนของเขาเป็นเอกเทศ พวกเขา
ก็ยังเป็นสำนักที่มีเคล็ดวิชาอยู่ในครอบครองมากที่สุด และเป็น
สำนักที่มีสายเลือดที่แกร่งมากที่สุด พวกเขาให้กำเนิดราชันเซียน
มายุคแล้วยุคเล่า เป็นความจริงที่พวกเขาที่มีความทะเยอทะยาน
มาก”

คำพูดของยวีไท่จวินพูดมีเหตุผล ความจริงแล้วไม่ว่าจะเป็น
สำนักใดก็ตามหากมีธาตุแท้ภายในเช่นพรรคเซียนเหิน ก็ต้องมี
ความทะเยอทะยานที่พองโต ถ้าหากมีทรัพยากรอยู่ในครอบครอง
ถึงเพียงนี้แล้วแต่ไม่คิดจะครอบครองใต้หล้า กระทั่งกลายเป็นนอมตะ
ตลอดกาลสักก็ นับว่าเป็นผู้ที่ไม่มุ่งแสวงหาความก้าวหน้าเอา
เสียเลย”

นับตั้งแต่พรรคเซียนเหินได้ให้กำเนิดราชันเซียนองค์ที่ห้าแล้ว
กลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงภายในพรรคเซียนเหินเรียกได้ว่าความ
ทะเยอทะยานนั้นอีกเหิมมาก พวกเขากระทั่งเคยคิดครอบครองเก้า
แดนเอาไว้ทั้งหมด กลายเป็นสำนักที่ไม่มีวันล่มสลายตลอดกาล

ด้วยเพราะเหตุนี้เอง กลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงของพรรคเซียนเหิน
จึงได้ทำการศึกษาถึงสายเลือดของอเวจี พวกเขากระหายอยากจะมี
สายเลือดที่ดีไร้ผู้เทียบเทียมและแข็งแกร่งที่สุดในโลกหล้า เมื่อมี
สายเลือดนี้อยู่ในครอบครองแล้วก็จะทำให้พรรคเซียนเหินของพวกเขา

เขาปราศจากผู้ต่อกรได้ตลอดเวลา เก้าแดนก็จะอยู่ในกำมือของพวกเขา ทุกสิ่งทุกอย่างใต้หล้าล้วนแล้วแต่เอื้อมมือคว้าเอามาได้

“ครั้งนี้จะเป็นการกวาดล้างครั้งสุดท้ายของข้าแล้วละ อนาคตเก้าแดนจะเป็นเช่นใดคงต้องอาศัยตัวเองแล้ว” หลี่ชียู่กล่าวท่าที่เฉยเมย

การที่หลี่ชียู่ตัดสินใจเช่นนี้หาใช่เป็นการตัดสินใจอย่างปลุกปั่นหั่นด่วน เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้เขาเข้าใจแล้วว่า บรรดาบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินเหล่านั้นไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้อีกแล้ว การมาของหลินเทียนตี้ยิ่งเป็นการตอกย้ำแนวความคิดก่อนหน้าของเขา

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขาจะไม่อนุญาตให้สายเลือดประเภทนี้เกิดขึ้นอีก ดังนั้น การกวาดล้างอีกครั้งเป็นสิ่งจำเป็น มิฉะนั้นละก็ความมืดมิดในครั้งครานั้นอาจจะหวนคืนสู่เก้าแดนอีกครั้งก็เป็นได้

หลี่ชียู่หนึ่งเงียบไปพักหนึ่งแล้วกล่าวว่า “บางทีอาจเป็นเพราะครั้งนั้นเข้าใจอ่อนไปนิด หากข้าปราบปรามตั้งแต่ครั้งครานั้นอาจไม่มีวันนี้”

“เรื่องนี้จะโทษใต้เท้าก็ไม่ถูก” ยวีไท่จวินกล่าวว่า “มันเป็นการเลือกของพรรคเซียนเหินเอง ใต้เท้าเพียงมีเมตตาเท่านั้นเอง การที่สถานการณ์กลายเป็นอย่างที่เราเห็นในวันนี้ พรรคเซียนเหินต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ตนได้ทำเอาไว้”

หลี่ชียู่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ครั้งนั้นเขาเกิดใจอ่อนขึ้นมา จึงตอบตกลงให้พรรคเซียนเหินได้บ่มพีภราชน์เซียนเหรินเสียน

ขึ้นมา ซึ่งราชันเซียนเหรินเสียนในครั้งนั้นมีสายเลือดของอเวจีที่
เลือดบางเบามาก บางเบาจนสามารถมองข้ามไปได้

หลี่ซีเยในเวลานั้นไม่เห็นด้วยให้พรรคเซียนเหินบ่มฝึกราชัน
เซียนเหรินเสียน แต่พรรคเซียนเหินได้ให้คำมั่นอย่างหนักแน่น และ
ราชันเซียนเหรินเสียนเองก็ได้ให้คำสาบานเลือดเช่นกัน

บางทีอาจเป็นเพราะว่าได้ผ่านเหตุการณ์กวาดล้างมาครั้งแล้ว
ครั้งเล่า ผ่านการเช่นฆ่ามาครั้งแล้วครั้งเล่า ตัวเขาที่อยู่ในฐานะ
อิกาทมิฬก็มีเวลาที่ใจอ่อนอยู่บ้าง สุดท้าย ภายใต้การให้คำมั่นของ
พรรคเซียนเหินและสาบานเลือดของราชันเซียนเหรินเสียน ตัวเขา
ที่อยู่ในฐานะอิกาทมิฬจึงได้เห็นด้วยในท้ายที่สุด

แต่ทว่า ราชันเซียนเหรินเสียนก็ไม่ได้สร้างความผิดหวังอย่าง
แท้จริง การกระทำของเขาหลังจากที่ได้เป็นราชันเซียนแล้วนับว่า
น่าชมเชย ตัวเขาเองก็สามารถสะกดตัวเองได้ดีมาก ด้วยเหตุนี้เอง
เขาจึงได้ตั้งฉายาตัวเองว่า "ราชันเซียนเหรินเสียน" โดยถือว่า
ตัวเองนั้นคือเผ่าพันธุ์มนุษย์

ถูกต้อง ตัวราชันเซียนเหรินเสียนเองสามารถควบคุมตนเองได้
แต่ ทายาทรุ่นหลังของเขากลับไม่เป็นเช่นนั้น ในใจของทายาทรุ่น
หลังมีความทะเยอทะยาน จนในที่สุดนำมาซึ่งเหตุการณ์ที่อิกาทมิฬ
นำกำลังเข้าตรวจสอบพรรคเซียนเหิน!

"ได้เวลาที่พรรคเซียนเหินสมควรถูกทำลายแล้ว" หลี่ซีเยทอด
ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "หากไม่ทำลายล้างพรรคเซียนเหินเสีย กลุ่ม
คนรุ่นใหม่ไฟแรงของพวกเขาจะไม่มีวันเลิกราดเลือดไป พวกเขา
เข้าใจว่าตัวเองนั้นแหละคือสายตรงของเก้าแดน!"

พรรคเซียนเหินมีวาสนาที่ลึกลับกับเขามากเหลือเกิน โดยเฉพาะราชันเซียนทุนเย่และราชันเซียนป้าเมียดกับเขามีฐานะเป็นศิษย์อาจารย์ที่แท้จริง หากไม่ถึงคราวจำเป็นแล้ว เขาจะไม่ลงมือทำลายพรรคเซียนเหินเสีย!

ตอนที่ 1625 ผู้รับเกียรติยศ

สุดท้าย ยวีไท่จวินมองดูหลี่ชียเอ่แล้วกล่าวว่า “ไต้เท้าจะยกทัพไปปราบพรรคเซียนเหิน ช้าน้อยยินดีบุกตะลุยโจมตีข้าศึกให้กับไต้เท้า”

“ยังไม่รีบ” หลี่ชียเอ่หัวเราะ สายหน้าและกล่าวว่า “อีกอย่างชิงฟงเอี้ย เจ้าสมควรใช้ชีวิตบั้นปลายให้มีความสุขแล้ว ข้าไม่หวังให้เจ้าต้องถูกผูกติดเอาไว้กับรถศึกอีกแล้ว”

ยวีไท่จวินเข้าใจดีว่า การที่ไต้เท้าทำเช่นนี้เป็นเพราะเข้าใจและเห็นอกเห็นใจตน จะอย่างไรเสีย เมื่อนางมีอายุถึงปูนนี้แล้วใช้บอกว่าจะออกศึกก็สามารถทำได้ทันที การศึกที่ยิ่งใหญ่จำเป็นต้องอาศัยพลังลมปราณจำนวนมากมาสนับสนุน

แน่นอนที่สุด ถ้าหากว่าตระกูลยวีชองพวกเขา มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เวลาที่ตระกูลยวีชองพวกเขาไม่สามารถรับกับศึกยิ่งใหญ่แห่งยุคนี้ได้อีกแล้ว

ยวีไท่จวินเอ่ยถามขึ้นมาว่า “ไต้เท้าเตรียมการให้กองทัพใดมารับใช้กันเล่า?” กองทัพมังกรดำในครั้งนั้นหลังจากติดตามราชามังกรดำออกปราบแล้วก็คงเหลือไว้เพียงชื่อเท่านั้น กำลังพลทั้งกองทัพเหลืออยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น

แต่ว่า ยวีไท่จวินเองรู้ว่าหลี่ชียเอ่ยังคงมีกองทัพอื่นๆ อยู่ในเก้าแดนอีก

“เกียรติยศนี้มอบให้กับกองทัพมังกรเขียวก็แล้วกัน ครั้งนั้นเพื่อแก้แค้นแล้ว พวกเขาเสียสละมามากมายเหลือเกิน ไพร์พลจำนวนมากต้องพลีชีพในต่างแดน พวกเขาอยู่ระหว่างการพักผ่อนกำลังพลมาโดยตลอด ถึงเวลามอบสุดยอดเกียรติยศให้กับพวกเขาแล้ว” หลี่ซีเยเอ๋ยขึ้นมาช้าๆ

“กองทัพมังกรเขียวนี่เนียนะ” ในใจของยวีไต่จวินบังเกิดความเคารพขึ้นมา เรื่องราวเกี่ยวกับกองทัพมังกรเขียวนางเคยได้ยินมามาก แม้ว่ากองทัพมังกรเขียวได้หายไปอย่างไร้ร่องรอยในโลกใบนี้แล้ว แต่ว่า นางรู้ว่ากองทัพมังกรเขียวยังคงดำรงอยู่ตลอดมา

“ไม่มีการเสียสละของกองทัพมังกรเขียว การรบกันอย่างดุเดือดเป็นสิ่งที่ยากจะจินตนาการ พวกเขาได้เสียสละมากจนสุดบรรยาย กองทัพที่แข็งแกร่งปราศจากผู้เทียบเทียม ถึงคราวต้อนรับแสงอรุโณทัยทหารเก่าคงมีจำนวนเหลืออยู่ไม่มากแล้ว” หลี่ซีเยเอ๋ยถึงกับกล่าวด้วยความสลด

“ได้ยินมาว่ากองทัพมังกรเขียวซ่อนตัวอยู่ในพรรคปกฟ้า” ยวีไต่จวินเอ๋ยขึ้นมาเบาๆ

“ถูกต้อง” หลี่ซีเยเอ๋ยยกหน้าเบาๆ กล่าวว่า “กำลังพลของกองทัพมังกรเขียวมาจากแก้แค้น แต่ว่ากำลังหลักของกองทัพมังกรเขียวยังคงเป็นพรรคปกฟ้า ครั้งนั้น ฉวีเจินในฐานะผู้บัญชาการกองทัพได้วางรากฐานให้กับพรรคปกฟ้าเอาไว้อย่างมั่นคง ซึ่งเป็นการสร้างให้กองทัพมังกรเขียวเป็นต้นแบบในการต่อต้านอเวจีในภายหลัง”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่ได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า “หลังสงครามสิ้นสุดลงแล้ว กำลังพลที่ยังคงมีชีวิตได้เข้าสังกัดอยู่ในพรรคก๊กฟ้าเป็นจำนวนมาก พวกเขาได้มาพักผ่อนกำลังอยู่ที่ตรงนี้ และขยายประชากรสืบเนื่องต่อไป”

ยวีไต้จวินฟังเรื่องราวจนเคลิ้ม แม่ว่านางไม่ได้พบเห็นสงครามกับอเวจีด้วยตาตนเอง แต่ว่าอาศัยตำนานต่างๆ มากมาย ทำให้นางสามารถจินตนาการได้ถึงความโหดร้ายทารุณของสงครามในครั้งนั้น กองทัพมังกรเขียวได้เสียสละแลกด้วยค่าตอบแทนที่มากมายเหลือเกิน

“สงครามมาแล้วก็ไป แต่ทหารกล้าของข้ายังคงสัตย์ซื่อ” หลีชีเย่ทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ “แม้ว่าข้าไม่ต้องการให้พรรคก๊กฟ้าก้าวขึ้นรถศึกนี้อีกครั้ง การศึกแต่ละสมรภูมิที่ผ่านมากล่าวสำหรับพวกเขาแล้วมันช่างโหดร้ายทารุณเหลือเกิน เส้นทางที่ทอดไปยังแสงอรุโณทัยนั้นตัดขึ้นมาด้วยกองกระดูก”

“แต่ว่า พวกเขาสมควรได้รับเกียรติยศนี้ไป สมควรได้รับการจารึกชื่อเอาไว้” หลีชีเย่รู้สึกหดหู่ว่า “หากจะกล่าวว่า สงครามคือความโหดร้ายทารุณเหลือเกินสำหรับพวกเขา ถ้าเช่นนั้นยามที่พวกเขานำมาซึ่งแสงอรุโณทัยให้กับเก้าแดนนั้นกลับไม่ได้รับเกียรติอันนั้น ย่อมเป็นความทารุณโหดร้ายยิ่งกว่าเสียอีก”

เมื่อยุคอเวจีสิ้นสุดลง กองทัพมังกรเขียวที่เสียหายได้เริ่มพักผ่อนกำลังอีกครั้ง กาลเวลาที่ผ่านไป ทหารเก่าที่รอดชีวิตมาได้ นั้นค่อยๆ ฟื้นฟูกำลังกลับมา และทายาทรุ่นหลังของพวกเขาก็มีการสืบทอดขยายต่อไปไม่หยุดนิ่ง

ด้วยเหตุนี้เอง พรรคปกฟ้าจึงได้มีปณิธานอย่างแรงกล้าขอกลับเข้าไปอยู่ในบังคับบัญชาของเขาอีกครั้ง และกองทัพมังกรเขียวยินดีติดตามเขาออกศึก กระทั่งเคยขอติดตามเขาสู่รบไปถึงยังเก้าชั้นฟ้า เพื่อกวาดล้างสิ้นศัตรูที่แข็งแกร่งทั้งหมด

แต่ว่าหลี่ซิเย่เห็นว่าไม่ถนัดนักที่พวกเขาในวันนี้ จึงไม่ต้องการนำเอาคนหนุ่มของพรรคปกฟ้า และกองทัพมังกรเขียวเข้าสู่สมรภูมिरบอีก กระทั่งพลีชีพต่างแดน ดังนั้นจึงได้ปฏิเสธคำขอของพรรคปกฟ้าและกองทัพมังกรเขียว

ไม่ว่ายุคสมัยจะแปรเปลี่ยนไปอย่างไร ภายในใจของหลี่ซิเย่ยังคงจดจำเอาไว้ว่า เขาติดค้างเกียรติยศให้กับกองทัพมังกรเขียว พวกเขาสมควรได้รับเกียรติยศนี้ สมควรได้รับการจารึกจดจำจากเก้าแดน

ด้วยเหตุนี้เอง การศึกในครั้งนี้หลี่ซิเย่จึงตัดสินใจใช้กองทัพมังกรเขียว ให้ธงมังกรเขียวได้โบกสะบัดบนท้องฟ้าของเก้าแดนอีกครั้ง ให้ชื่อของกองทัพมังกรเขียวได้ดังก้องไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอีกครั้งหนึ่ง!

เวลานี้ ยวีไท่จวินไม่พูดอะไรอีกต่อไป นางเข้าใจแล้วว่าเรื่องพรรคเซียนเหินได้เป็นที่แน่นอนไปแล้ว ในอนาคตอีกไม่นาน จะมีชื่อของกองทัพหนึ่งดังก้องไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน มันจะส่องประกายเจิดจ้าไปทั่วเก้าแดน!

ท่ามกลางกาลเวลาที่ปราศจากซุ่มเสียง ไม่มีใครในโลกหล้ารู้ว่าชะตาของพรรคเซียนเหินได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ขณะที่พรรคเซียนเหินเองก็ไม่วู้ตัวเหมือนกัน

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ตัดสินใจเรื่องนี้ไปแล้ว เขาไม่ได้เร่งรีบที่จะลงมือ โดยพักอาศัยอยู่ในบ้านตระกูลยวี บำเพ็ญเพียรอย่างสบายใจ

ขณะที่หลี่ชียเอ่พักอาศัยอยู่ภายในบ้านตระกูลยวีได้ไม่กี่วัน ขงเซี่ยะหมิงหวางได้มาขอพบหลี่ชียเอ่ หลังจากพบกับหลี่ชียเอ่นางแสดงคารวะแล้วกล่าวว่า "คุณชาย ในสำนักมีเรื่องหยุ่มหิมินิดหนึ่ง ข้าจำเป็นต้องกลับไปยังเมืองหมิงจู้สักครั้ง"

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น?"

ขงเซี่ยะหมิงหวางรีบเร่งตอบว่า "มีเฝ้าปีศาจและปีศาจทะเลบางส่วนหนีเข้าไปอยู่ในเมืองหมิงจู้ บรรดาบรรพบุรุษในเมืองหมิงจู้จึงขอให้ข้ากลับไป เพื่อตัดสินใจว่าควรจะขับไล่พวกเขาให้ออกไปหรือไม่"

"เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเมืองสมุทรสยบฟ้าณะสิ" เมื่อได้ยินข่าวเช่นนี้แล้ว หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มนิดหนึ่งและเอ่ยขึ้นมา

ขงเซี่ยะหมิงหวางลังเลนิดหนึ่ง ได้แต่พยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า "หลังจากเฝ้าปีศาจและปีศาจทะเลถูกตีจนแตกพ่ายไปแล้ว พวกเขาได้ซ่อนตัวอยู่ในร่องน้ำทะเลลึก แม้ว่าพรรคเซี่ยนเหินจะตามไล่ล่าพวกเขามาแล้วหลายครั้ง แต่ผลที่ออกมาไม่ได้ตั้งใจ ได้รับข่าวแจ้งมาจากภายในสำนักว่า บรรพบุรุษเเย่เลยส่งผู้เฒ่าไปนำทางให้กับพรรคเซี่ยนเหิน จัดการไล่ฆ่าเฝ้าปีศาจและปีศาจทะเลที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ทะเลลึกจนหมดทางหนี"

“หมดทางหนีแล้วยังสามารถหนีเข้าไปยังเมืองหมิงจูของพวกเขา
เจ้าได้” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “นี่เป็นการลงใจ
ไว้ชีวิตพวกเขากระมัง เพื่อพวกเขาจะได้ส่งกองทัพเขาไปยังเมืองห
มิงจู”

ขงเชี่ยะหมิงหวาง หอดถอนใจออกมาเบาๆ เมืองหมิงจูของ
พวกเขาเป็นเมืองโบราณเปิดสำหรับการซื้อขายแลกเปลี่ยน เรียก
ได้ว่าผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้าสามารถเข้าออกไปมาหาสู่กันได้ เวลานี้
กำลังที่หลงเหลือของเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลบางส่วนได้หลบหนี
เข้ามายังเมืองหมิงจู ซึ่งทำให้เมืองหมิงจูรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่
ออกอยู่บ้างเหมือนกัน

ขงเชี่ยะหมิงหวางกล่าวว่า *บรรพบุรุษเมืองหมิงจูบางคนเสนอ
ที่จะไม่รับเผ่าปีศาจและปีศาจทะเล เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการรักษา
เมืองหมิงจูเอาไว้” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว นางถึงกับจ้องมองไป
ที่หลี่ชียเอ

“เจ้าต้องการฟังความเห็นของข้า?” หลี่ชียเอถึงกับยิ้มกล่าว
ขึ้นมาเมื่อมองเห็นท่าทีของขงเชี่ยะหมิงหวางแล้ว

ขงเชี่ยะหมิงหวางรีบพยักหน้าและกล่าวว่า “ขอบคุณชายได้
โปรดชี้แนะให้ด้วย” การมาของนางในครั้งนี้อาจต้องการอำนาจ
ต่อหลี่ชียเอ ขณะเดียวกันก็ต้องการขอคำชี้แนะจากหลี่ชียเอ เพื่อให้หล
ี่ชียเอได้ชี้ทางสว่างให้กับนาง

“ตามความเห็นของข้า” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อเมืองหมิงจู
มีอำนาจที่จะตัดสินใจด้วยตนเอง คงไม่ต้องพูดอะไรให้มากความ
เว้นแต่พวกเขาจะมีป้ายคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย อีกอย่าง เจ้ากับเยฉิว

โจวก็มองหน้ากันไม่ติดอยู่แล้ว หากจะให้ความร่วมมือต่อเยลิวโจวอีกดูจะไม่มี ความหมาย”

“ที่สำคัญมากไปกว่านั้น” หลี่ชียี๋มกล่าวว่า “หากพรรคเซียนเหินอยากจะทำอะไรก็ให้พวกเขา มาเลย ถึงเวลาที่จะเปิดศึกกันแล้ว หละ”

“เปิดศึกกับพรรคเซียนเหินรึ?” ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับเสียวสันหลังวาบ กล่าวด้วยความตื่นตระหนกออกมา ไขว่คว้าช่งเซี่ยะหมิงหวางเป็นผู้ดูถูกฝีมือตนเอง แต่ว่า ถ้าหากจะต้องเปิดศึกกับพรรคเซียนเหิน นางต้องคิดทบทวนให้รอบคอบก่อนดำเนินการ

“เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับมุมมองของเจ้าแล้วละ?” หลี่ชียี๋หัวเราะและกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าเป็นผู้ปกครองเมืองสมุทรสยบฟ้า เจ้าคิดว่าสมควรให้พรรคเซียนเหินยังคงอยู่ในมหาสมุทรอุดร ทั้งยังเป็นพันธมิตรกับพวกเขา หรือต้องการให้พรรคเซียนเหินถอนตัวออกไปจากมหาสมุทรอุดร และหรือทำลายพวกมันเสียหละ?”

ช่งเซี่ยะหมิงหวางถึงกับนิ่งเงียบกับคำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียี๋

เวลานี้เจ้าคือเจ้าเมืองของเมืองหมิงจู” หลี่ชียี๋มกล่าวว่า “จะตัดสินใจอย่างไรนั้น สิทธิขาดอยู่ที่เจ้า สำหรับความเห็นของข้า เป็นเพียงใช้เพื่อการศึกษาอ้างอิงเท่านั้น

“ข้าเข้าใจแล้ว” สุดท้าย ช่งเซี่ยะหมิงหวางพยักหน้าเบาๆ

“เจ้าเมืองของพวกเขาเจ้าเป็นอย่างไรบ้างแล้ว?” ขณะที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางกำลังจากไปจาก หลี่ชียี๋ได้เอ่ยถามไปตามอารมณ์

“เจ้าเมืองได้ส่งข่าวกลับมาแล้วว่า บรรพบุรุษชานและศิษย์ส่วนใหญ่เลือกที่จะถอนตัวกลับ แต่มีบรรพบุรุษบางคนและศิษย์เลือกที่จะอยู่ต่อ หวังต่อต้านพวกของบรรพบุรุษเย่”

“ปล่อยพวกเขาไป” หลี่ชียเอ่ไม่ได้ให้ความสนใจกับเรื่องเช่นนี้อีกแล้ว โบกมือเบาๆ และกล่าวว่า “มีกู่จุนอยู่ด้วย พวกเขาแค่เหนื่อยเปล่าเท่านั้นเอง”

สุดท้าย ช่งเซี่ยะหมิงหวางคารวะต่อหลี่ชียเอ่แล้วก็อำลาจากไป

หลังจากที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางจากไปแล้ว หลี่ชียเอ่ยังคงพักอาศัยอยู่ในบ้านตระกูลยวี เขาเริ่มทำการหลอมสร้างอาวุธขึ้น หลายวันมานี้หลี่ชียเอ่เองก็ได้ยินข่าวทำลู่ที่ปล่อยออกมาจากหลงอ้าวเทียน

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มๆ กับการทำดวลของหลงอ้าวเทียน เขาไม่ได้รีบเร่งที่จะลงมือ กล่าวสำหรับเขาแล้ว เขากลับอยากจะได้ดูว่าพรรคเซี่ยนเหินสามารถรวบรวมกำลังได้อีกเท่าไร

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว จะเป็นหลงอ้าวเทียนก็ดี บรรพบุรุษหลงก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่เป้าหมายสุดท้าย เป้าหมายสุดท้ายของเขาคือคนของพรรคเซี่ยนเหินที่เคยผ่านการเปลี่ยนแปลงสายเลือดในครั้งครานั้น นี่แหละจึงเป็นสิ่งที่เขาต้องการ

เรื่องนี้หลี่ชียเอ่เข้าใจเป็นอย่างดี แม้ว่าเหตุการณ์ในครั้งนั้นมีคนของพรรคเซี่ยนเหินจำนวนไม่น้อยได้ฆ่าตัวตายเพื่อหนีความผิดไปแล้ว แต่ ผู้ที่เป็นคนวางแผนแท้จริงของเรื่องนี้ไม่ได้ตาย และพวกเขาวางแผนที่จะหวนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

เกรงว่าสิ่งนี้คือเหตุผลหนึ่งที่กัจฉนต้องการเป็นพันธมิตรกับพรรคเซียนเหิน หากพรรคเซียนเหินคิดจะหวนคืนกลับมาอีกครั้ง พวกเขาจำเป็นต้องอาศัยคนที่จะมาเป็นพวกเช่นกัจฉน เนื่องจากในมือของกัจฉนได้กุมข่าวคราวเอาไว้มากมาย และรู้เบื้องหลังอะไรหลายอย่าง

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ นิดหนึ่งกับเรื่องลักษณะเช่นนี้ จะเป็นกัจฉนก็ดี พรรคเซียนเหินก็ช่าง ท้ายที่สุดแล้วก็ต้องมลายหายไปตั้งเมฆหมอก และนี่จะเป็นการกวาดล้างครั้งสุดท้ายของเขาก่อนไปจากเก้าแดน!

ระหว่างที่พักอยู่บ้านตระกูลยวี ถือโอกาสว่างๆ ไม่มีอะไรทำ เขาจึงเริ่มทำการหลอมสร้างอาวุธขึ้นมา วัตถุดิบที่นำมาสร้างเป็นอาวุธเหล่านี้เรียกได้ว่าล้ำค่าจนสุดจะเปรียบเทียบ

ครั้งนั้น ขณะอยู่ที่แดนวิญญานสวรรค์ เขาได้ทำลายลู่ลู่ ซึ่งครั้งนั้นเขาไม่เพียงได้ชิงเอาคลังสมบัติทั้งหมดของลู่ลู่มาเท่านั้น ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เขาได้ถอนรากถอนโคนต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามต้นขึ้นมาและยึดเอามาเป็นของตน

ต้นพฤกษาจารย์ทั้งสามเมื่อถูกถอนรากถอนโคนขึ้นมาแล้ว ทำให้พวกมันปราศจากการพึ่งพาของพื้นดิน พวกมันจึงไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

แต่ว่า การดำรงอยู่ในระดับพฤกษาจารย์ของมันนับว่าเป็นวัตถุดิบที่ล้ำค่ายิ่ง เรียกได้ว่าไม่สามารถประเมินค่าได้ หากมีวิธีการที่ยอดเยี่ยมเพียงพอทำการหลอมสร้างให้เป็นอาวุธขึ้นมาละก็ พลังอำนาจของมันจึงยากจะจินตนาการได้!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1626 ไม้บรรพจารย์สิบแปดพัน

เปลวไฟกำลังเต้นวูบวาบ ลมปราณกำลังไหลริน หลี่ชีย่ควบคุมไฟที่อยู่ในเตา เคลื่อนย้ายลมปราณ เพื่อให้มันหลอมสร้างสิ่งนี้ และอาศัยลมปราณหล่อเลี้ยงของวิเศษชิ้นนี้

อาศัยวิชาควบคุมไฟของหลี่ชีย่ ไฟที่อยู่ในเตามีการสลับสับเปลี่ยนรูปลักษณะต่างๆ ไปตามการควบคุมของหลี่ชีย่ ไฟในเตาบางครั้งดุจดั่งสายฝนในวสันตฤดู หล่อเลี้ยงของวิเศษชิ้นนี้อย่างแผ่วเบา บางครั้งไฟในเตาดุดันดั่งพายุฝนฟ้าคะนอง ทำการหลอมสร้างของวิเศษนี้อย่างบ้าคลั่งรุนแรง บางครั้งไฟในเตาได้กลับกลายเป็นไฟเย็น อาศัยความเย็นกัดกร่อนของวิเศษชิ้นนี้...

ไฟที่อยู่ในเตาเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง และทำการหลอมสร้างไม่หยุดหย่อน ของวิเศษชิ้นนี้ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งแล้วครั้งเล่า ขณะเดียวกันสีสน็กไหลรินตามไปด้วย เหมือนว่ามันก็ถูกหลอมกลั่นจนแปรสภาพไปด้วย

ขณะเดียวกัน พลังลมปราณของหลี่ชีย่ถูกส่งไปหล่อเลี้ยงของวิเศษชิ้นนี้ไม่มีขาดช่วง ภายใต้การหล่อเลี้ยงจากพลังลมปราณที่ไม่ขาดช่วงนี้ ทำให้ของวิเศษชิ้นนี้เหมือนถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางเปลวไฟ เหมือนมีชีวิตขึ้นมาแล้วอย่างนั้น กระทั่งบางครั้งอาจทำให้ผู้คนบังเกิดมโนภาพขึ้นดุจดั่งของวิเศษชิ้นนี้เสมือนเป็นหัวใจดวงหนึ่งที่กำลังเต้นตุบๆ อย่างนั้น

ของวิเศษชิ้นนี้ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นต่างๆ นานาระหว่างขั้นตอนการหลอมสร้าง เสียง "ปัง" ดังขึ้นมาครั้งหนึ่ง ของวิเศษชิ้นนี้พลันเปลี่ยนรูปเป็นลูกบอลขนาดใหญ่ โดยที่ลูกบอลขนาดใหญ่ดังกล่าวหมุนวนไม่หยุดนิ่ง "ปุ" ทันใดนั้น ของวิเศษชิ้นนี้ได้กลับกลายเป็นเข็มขนาดเล็กแต่ละเล่ม แล้วรวมตัวเข้าด้วยกัน แลดูคล้ายเป็นแมนตัวหนึ่ง "คร้าก คร้าก คร้าก" ของวิเศษดังกล่าวได้กลายเป็นแผ่นๆ แล้วเรียงต่อกันไป เหมือนต้องการก่อเป็นกำแพงยาวด้านหนึ่ง...

ของวิเศษชิ้นนี้มีการเปลี่ยนรูปลักษณะไปต่างๆ นานา และมีความพิสดารสารพัดอย่าง

วัตถุดิบที่ใช้ในการหลอมสร้างของวิเศษชิ้นนี้ล้ำค่ายิ่งนักและพบเห็นได้ยาก กระทั่งเรียกได้ว่ามีเพียงหนึ่งเดียวในโลกเท่านั้น โดยวัตถุดิบหลักของของวิเศษชิ้นนี้ก็คือนิวทริโนของรากแก้วที่แข็งแกร่งและล้ำค่าที่สุดของต้นพฤกษาศาสตร์สามต้นเสริมแต่งด้วยวัตถุดิบเหาะแร่เซียนอื่นๆ และอาศัยสุดยอดวิชาที่ปราศจากผู้เทียบเทียมในการหลอมสร้าง ผ่านการหลอมสร้างครั้งแล้วครั้งเล่าของหลี่ซีเย่ สุดท้าย หลี่ซีเย่สามารถสร้างของวิเศษที่มหัศจรรย์ยิ่งขึ้นมาได้เป็นผลสำเร็จ

เสียง "ปัง..." ดังขึ้นครั้งหนึ่ง ในที่สุดของวิเศษชิ้นนี้ก็ถูกหลอมสร้างจนสำเร็จ มันกระโดดออกจากเตาไฟและพุ่งตัวออกไปราวกับลูกกระสุน หมายถึงจะหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว แต่ว่า มันถูกหลี่ซีเย่คว้าจับเอาไว้ได้ในทันที

มันเป็นของวิเศษชิ้นหนึ่งที่ดูเหมือนลูกแก้ว มีขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือของผู้ใหญ่ มีสามสีสลับกันไปมา ลักษณะของมันดูไปแล้วจะว่าเป็นโลหะก็ไม่ใช่ว่าเป็นหยกก็ไม่เชิง จะเป็นไม้ก็ไม่เหมือนต่อให้ผู้มีประสบการณ์มากกว่านี้ก็ยากจะแยกแยะออกจากของวิเศษชิ้นนี้ถูกหลอมสร้างขึ้นมาด้วยวัตถุดิบประเภทใดกันแน่

ของวิเศษชิ้นนี้ถูกหลี่ชีย่คีบจับเอาไว้ด้วยนิ้วมือ มันพยายามเคลื่อนไหวเหมือนต้องการดิ้นหลุดจากนิ้วมือที่คีบจับมันเอาไว้เช่นนั้น

หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น มองดูเจ้าของวิเศษที่กำลังดิ้นรนอยู่และกล่าวว่า “ในเมื่อข้าเป็นผู้สร้างเจ้าขึ้นมา เจ้าสมควรจะสยบต่อข้า” ขาดคำ นิ้วมือของหลี่ชีย่ปรากฏเป็นสุดยอดหลักกฎเกณฑ์ที่พันล้อมรอบ และหลักกฎเกณฑ์แต่ละสายได้ประทับสลักลงบนของวิเศษดังกล่าว ไม่ให้ของวิเศษสามารถขยับขึ้นได้แม้เพียงน้อยนิด

หลังจากที่ถูกประทับสลักด้วยหลักกฎเกณฑ์แล้ว ของวิเศษที่ถูกคีบเอาไว้ระหว่างนิ้วก็สงบลงไม่มีการดิ้นรนและเคลื่อนไหวอีกต่อไป ได้สยบต่อหลี่ชีย่ในที่สุด

หลี่ชีย่หัวเราะทีหนึ่ง เมื่อมองดูลูกแก้ววิเศษที่มีสามสีสลับกันกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าสามารถเปลี่ยนรูปได้ถึงสิบแปดอย่าง เช่นนั้นแล้วข้าจะตั้งชื่อให้เจ้าว่า “ไม้บรรพจารย์สิบแปดพัน” ก็แล้วกัน

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ตั้งชื่อให้กับลูกแก้ววิเศษนี้แล้วก็จัดการเก็บเอาไว้เรียบร้อย โดยไม่ได้สนใจว่ามันจะเห็นด้วยหรือไม่ เมื่อ

เป็นเช่นนี้ หลี่ชียเอจึงมีลูกแก้ววิเศษลูกหนึ่งที่มีชื่อว่า “ไม้บรรพจารย์
สิบแปดพัน”

ลูกแก้ววิเศษลูกนี้ถือว่าเป็นอาวุธวิเศษนอกหลักธิดา มันไม่ได้
เหมือนดั่งสัจจอาวุธชะตาฟ้า หรืออาวุธวิเศษ มันไม่จำเป็นต้อง
อาศัยความแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยด้านทักษะของผู้บำเพ็ญตนใน
ระดับหนึ่ง

ความจริงแล้ว ลูกแก้ววิเศษลูกนี้มันจะทรงพลังเพียงใดนั้น
ขึ้นอยู่กับตัวของมันเอง เนื่องจากมันถูกสร้างขึ้นโดยวัตถุดิบเจก
เช่นต้นพฤกษาจารย์ที่เป็นสุดยอดวัตถุดิบพิเศษและปราศจากผู้
เทียบเทียมอยู่แล้ว ดังนั้น มันจึงมีความได้เปรียบมากในการ
กำหนดว่าจะทรงพลังแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยโดยตัวของมันเอง

หลังจากที่หลี่ชียเอได้เก็บ “ไม้บรรพจารย์สิบแปดพัน” เรียบร้อย
แล้ว ได้หยิบของสิ่งหนึ่งออกมา มันคือผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนนั้น
หลี่ชียเอกางมันออกและวางเอาไว้บนโต๊ะ

เวลานี้ ภายในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองได้ปรากฏร่างเงาของผู้หญิง
คนหนึ่งขึ้นมา หรือก็คือผู้ที่หลี่ชียเอเรียกว่า “นั่งหนูไร้เดียงสา”
ซึ่งนั่งหนูไร้เดียงสาผู้นี้มีประวัติความเป็นมาที่เก่าแก่โบราณมาก

“นี่ เจ้ามันคนตายหรือไง? เรียกตั้งนานก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไร
เลย” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองแสดงความไม่พอใจอย่าง
ยิ่งกับการที่หลี่ชียเอเพิ่งจะยอมให้นางได้ออกมา

“เจ้าอยู่ในนั้นไม่รู้เนิ่นนานมาเท่าไรแล้ว เจ้าเองก็ไม่ใช่คนที่ยังมีชีวิต กาลเวลาที่ผ่านไปก็เอาชีวิตเจ้าไปไม่ได้” หลี่ชียเอหัวเราะและกล่าวด้วยท่าทีที่เอือระเหยยิ่ง

หลายวันมานี้ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนนี้รู้สึกหงุดหงิดไม่เป็นสุขยิ่งนัก แต่หลี่ชียเอเอาแต่ทุ่มเทไปกับการหลอมสร้างลูกแก้ววิเศษ จึงไม่ได้สนใจนางแต่อย่างใด

“เจ้า...” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถูกท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชียเอยั่วโมโหจนแทบกระอักเลือดออกมา ถ้าหากนางสามารถออกมาจากผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองได้สักก็ นางจะต้องบีบคอหลี่ชียเอให้ตายคามืออย่างแน่นอน!

“เจ้าถูกขังเอาไว้ในนั้นมานานขนาดนี้แล้ว สมควรจะมีจิตใจที่นิ่งตั้งน้ำ ไม่ร้อนรน ไม่หวั่นไหวชั่วนิรันดร์” หลี่ชียเอหัวเราะและพูดยั่วเย้านาง

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองส่งเสียงฮึดแสดงความไม่พอใจออกมา แม้ว่านางจะรู้สึกไม่สบายอารมณ์ในตัวหลี่ชียเอเป็นพิเศษ แต่ทว่า นางสามารถมีชีวิตอยู่แต่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองเท่านั้น จึงต้องจนด้วยเกล้าไม่สามารถทำอะไรหลี่ชียเอได้

“ที่นี่คือที่ไหน?” สุดท้าย ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองได้แก่เก็บอารมณ์ และเอ่ยถามหลี่ชียเอ

“มหาสมุทรอุดร เป็นพื้นที่ที่มีแต่ผืนน้ำที่กว้างใหญ่ไพศาล พวกเรายังคงอยู่ที่แดนมนุษย์กษัตรา ” หลี่ชียเอยิ้มตอบ

“ไม่เคยได้ยิน” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองสายหน้า

หลี่ชีย่ย์มกล่าวเฉยเมยว่า “การที่เจ้าไม่รู้ลักก็ไม่แปลก ยุคที่เจ้าอยู่นั้นไม่ได้มีชื่อเรียกลักษณะเช่นนี้ อีกอย่าง ไซว่าเจ้าไม่มีเรื่องไหนที่ไม่รู้”

“เจ้าก็ไม่เห็นจะรู้ไปเสียทุกเรื่องนี่” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองรู้สึกไม่สบอารมณ์ กล่าวน้ำเสียงจริงจังออกมา

“เป็นความจริงที่ไม่มีอะไรที่ข้าไม่รู้” หลี่ชีย่ย์เผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่า “เรื่องบางเรื่องข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน อย่างเช่นยุคสมัยที่พวกเจ้าอาศัยอยู่ มีสิ่งของบางสิ่งอยู่ที่ไหนบ้างข้าก็ไม่ชัดเจนนัก ข้ารู้เพียงว่า แก้วชั้นฟ้าสิบแดนดินสามารถพินาศย่อยยับไปได้ แต่ว่า มีสิ่งของบางสิ่งยังคงสามารถคงอยู่มาได้”

“เจ้า...” เมื่อหลี่ชีย่ย์พูดคำๆ นี้ออกมา ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองปล้นออกอาการระมัดระวังตัวต่อเขาในทันที

หลี่ชีย่ย์หัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าไม่ต้องทำระแวงก็ได้ เดิมทีเรื่องเช่นนี้มันเดาได้ไม่ยากอยู่แล้ว อีกอย่าง การที่เจ้ายังคงสามารถมีชีวิตอยู่มาได้หลังจากยุคสมัยที่เก่าแก่โบราณขนาดนั้น สิ้นสุดลง จึงไม่ยากที่จะเดาฐานะของเจ้า”

“ฮิ เดาไม่ยากแล้วยังไง มันไม่ได้หมายความว่าเจ้ารู้” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกล่าวน้ำเสียงจริงจังออกมา

“ไม่อย่างไร” หลี่ชีย่ย์กล่าวว่า “เจ้าก็สมควรจะรู้ว่าผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นข้านั้น ข้าได้สืบเสาะค้นหาเป็นเวลานานมากท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลานับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ข้ารู้อะไรมากมายที่คนอื่นไม่รู้”

เมื่อหลี่ซีเยกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ได้มองผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองทีหนึ่ง เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “เป็นต้นว่าในยุคสมัยที่เจ้าอยู่นั้น อาวุธที่ยอดเยี่ยมที่สุดคืออะไรเล่า? มันถูกเก็บซ่อนเอาไว้ที่ไหน? หรือจะบอกว่าในยุคสมัยที่เจ้าอาศัยอยู่ ท้ายสุดแล้วยังคงมีสิ่งใดหลงเหลืออยู่บ้าง!”

“ข้าไม่รู้” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองปฏิเสธทันควัน กล่าวว่า “เป็นไปได้อย่างไรที่ข้าจะไปรู้ถึงสิ่งที่สุดยอดเช่นนี้ได้ อย่างไรก็ตาม ข้าเป็นเพียงบุคคลที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงในยุคสมัยที่เจ็ดจรัสคนหนึ่งเท่านั้น”

“บุคคลที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “จังหวะที่ฟ้าดินถล่มทลายพังพินาศ ไหนเจ้าบอกซิ ผู้ที่ยังคงมีชีวิตอยู่มาได้จะเป็นบุคคลที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงได้รึ? แม้ว่าเจ้าจะต้องคำสาปผู้อื่นเอาไว้และถูกขังเอาไว้ในนี้ แต่ เจ้าไม่ใช่บุคคลที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงแต่ไหนแต่ไรมาอยู่แล้ว”

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถึงกับนั่งเงยไปทันที นางไม่ต้องการพูดอะไรให้มากความอีกต่อไป เพราะนางรู้ว่ายิ่งนางพูดมากเท่าไร หลี่ซีเยก็จะรู้เรื่องมากขึ้นเท่านั้น

คนอื่นอาจไม่สามารถคาดเดาได้ แต่ เฉกเช่นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะอย่างหลี่ซีเยกลับแตกต่าง หลายสิ่งหลายอย่างเขาสามารถคาดเดาถึงความจริงจากร่องรอยเบาเสเพียงน้อยนิดเท่านั้น

“เออละ พวกเราจะไม่พูดเรื่องไร้สาระเหล่านี้ หลายวันที่ผ่านมา เจ้าร้อนรนต้องการพบข้า มันมีเรื่องอะไร?” หลี่ซีเยยิ้มกล่าว

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองทำท่าจะพูด แต่ เปลี่ยนใจไม่ยอมพูดออกมา

“วางใจเถอะ คนอย่างข้านะมีหลักการนะ ต่อให้พวกเจ้าได้ซ่อนสมบัติวิเศษอะไรเอาไว้ในมหาสมุทรอุดรข้าก็จะไม่อุบเอาไว้คนเดียวอยู่แล้ว อย่างมากก็แค่ทำการค้ากันสักครั้ง” ระหว่างที่ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกำลังนั่งเงิบ หลีซีย่ได้ยิ้มกล่าวขึ้นมา

“เจ้า เจ้ารู้ได้อย่างไร!” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองตกใจยิ่งนัก เนื่องจากเรื่องนี้เป็นความลับ เป็นความลับที่แม้แต่ผู้คนในยุคสมัยนั้นก็ล่วงรู้กันน้อยมาก ยิ่งเป็นไปไม่ได้ที่ผู้คนในยุคสมัยนี้สามารถรู้ได้

“แค่เดาเท่านั้น” หลีซีย่ยิ้มกล่าวว่า “เข้าไปสถานที่ต่างๆ มากมาย เจ้าไม่เคยมีปฏิกิริยาใดๆ เลย แต่ว่า เมื่อมาถึงสถานที่แห่งนี้แล้วเจ้ากลับกลายเป็นร้อนรน เป็นการบ่งบอกว่ามหาสมุทรอุดรมีอะไรแตกต่างสำหรับเจ้า มีสิ่งที่กำลังเรียกหาเจ้า”

“เจ้า...” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองรู้สึกตระหนก แต่จากนั้นนางกลับไปนั่งเงิบอีกครั้ง เนื่องจากเรื่องนี้มีความสำคัญต่อนางมากเหลือเกิน นางไม่อาจไม่รอบคอบ

“กาลเวลาอันสุดแสนจะยาวนานเนี่ยะนะ ท่ามกลางกาลเวลาที่ยาวนานขนาดนี้ สิ่งของเช่นนี้ยังคงรักษาเอาไว้ได้ นับว่าเป็นของยอดเยี่ยมโดยแท้ และเป็นที่ต้องการมากของผู้คนอย่างแท้จริง” หลีซีย่ยิ้มกล่าวท่าที่เอ้อระเหย

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนั่งเงยไปพักหนึ่ง สุดท้าย กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “พวกเราแลกเปลี่ยนกันดีมัย เจ้าพาเข้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เพื่อเอาของที่อยู่ในนั้นออกมา ของสิ่งนั้นเป็นของข้า ในอนาคตข้าจะชดเชยให้ด้วยมูลค่าที่ดีที่สุดแก่เจ้า”

“อย่างนั้นรี” หลีซีเยกล่าวเอ้อระเหยว่า “แต่ทว่า คนอย่างข้าเรียกราคาสุงมากนะ สุงจนผู้อื่นไม่อาจจินตนาการได้”

“เจ้าต้องการอะไร?” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ขอเพียงเจ้าเปิดราคามา ทุกอย่างคุยกันได้”

“ไม่ เจ้าพูดผิดแล้ว” หลีซีเย สายหน้าและกล่าวว่า “ที่ถูกต้องกว่าควรจะบอกว่าเจ้านะมีอะไร? เช่นนี้แล้วเจ้าจึงสามารถคุยกับข้าได้ คนอย่างข้าเป็นคนเลือกมาก ใ้ว่าสุดยอดของวิเศษแห่งยุคสามถึงห้าชิ้นก็สามารถทำให้ข้าห้วนไห้ได้”

“เจ้าอย่าทำเป็นเรียกร้องแบบไม่มีสิ้นสุด ทำโลกมาก” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองไม่พอใจในตัวหลีซีเยยิ่งนัก

“เจ้าว่าหละ? บางทีสำหรับเจ้าแล้วนี่เป็นการเรียกร้องไม่มีสิ้นสุด แต่ สำหรับข้าแล้วมันเป็นเพียงการซื้อขายแลกเปลี่ยนธรรมดาๆ เท่านั้นเอง ของวิเศษที่ข้ามีอยู่นั้นมากจนนับกันไม่ห้วนไม่ไห้ เจ้าคิดว่าของวิเศษทั่วๆ ไป หรือต่อให้เป็นของวิเศษระดับราชันเซียนสามารถทำให้ข้าห้วนไห้ได้อย่างนั้นรี? นำสิ่งทีสุดยอดที่สุดในยุคสมัยของเจ้ามาคุยจะดีกว่า” หลีซีเยพูดไปตามอารมณ์

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองต้องนั่งเงยอีกครั้ง เมื่อหลีซีเยพูดออกมาเช่นนี้ ว่ากันตามความสัตย์จริง นางไม่มีความ

ได้เปรียบใดๆ ที่จะเจรจาเงื่อนไขกับหลี่ชียเอ่ได้เลยภายใต้
สถานการณ์เช่นนี้ เนื่องจากนางต้องพึ่งพาอาศัยหลี่ชียเอ่โดยสิ้นเชิง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1627 ข้อแลกเปลี่ยนของผู้หญิงใน ผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองพูดขึ้นมาช้าๆ ว่า “เจ้าเองก็คิดจะสู้ไปให้ถึงที่สุดมิใช่รี? ต้องการบุกทะลุขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน กวาดล้างเหล่าเทพและราชันมิใช่รี? ถ้าหากเจ้าต้องการเป็นผู้ที่หัวเราะจนสุดท้าย เจ้าจำเป็นต้องมีทรัพยากรที่หาไม่ได้ในโลกนี้อีกแล้ว! มิฉะนั้นล่ะก็ เกรงว่าเจ้าคงยากจะยืนหยัดไปได้”

“คำพูดนี้ของเจ้าผิดแล้ว” หลีซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “การที่จะสู้จนถึงที่สุดนั้น อาศัยทรัพยากรไม่สามารถทำอะไรได้ ต่อให้เจ้ามีทรัพยากรมากมายเท่าไร เมื่ออยู่สุดปลายทางของโลกนั้น อย่างดีก็แค่ทำให้เจ้ามีความมั่นใจมากขึ้นมานิดหนึ่งเท่านั้น ความจริงแล้ว หากคิดจะเป็นผู้ชนะที่แท้จริงกับการสู้รบถึงที่สุดนั้น ท้ายที่สุดแล้วยังคงต้องพึ่งตัวเอง”

“ขอเพียงตัวเองมีความแข็งแกร่งพอ นั้นแหละคือความมั่นใจที่ทรงพลังมากที่สุดกับการสู้รบครั้งสุดท้าย” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยได้กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง

“ต่อให้การสู้รบสุดท้ายไม่จำเป็นต้องอาศัยทรัพยากรมาสนับสนุน แต่ว่าบนเส้นทางที่ยาวไกลอย่างไรเสียเจ้าก็ต้องอาศัยทรัพยากรจำนวนมหาศาลมาสนับสนุนกระมัง?” ผู้หญิงที่อยู่ใน

ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกล่าวว่า “หากเจ้าไม่มีทรัพยากรจำนวนมาก มหาศาลไหนเลยเจ้าจะต่อกรกับเหล่าเทพและราชันได้? หากเจ้าไม่มีทรัพยากรจำนวนมากแล้วจะไปสร้างกองทัพที่เป็นของตนเองได้ แล้วจะให้ใครเขามาอาศัยเจ้า สวามิภักดิ์ต่อเจ้า? ในเมื่อเจ้าสามารถมีชีวิตอยู่มาได้ยาวนานขนาดนี้ เหตุผลแค่นี้ข้าคงไม่ต้องกล่าวให้มากความแล้ว”

เมื่อผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “บนเก้าชั้นฟ้านั้น บางทีข้าอาจสามารถช่วยเจ้าได้อีกแรง ให้เจ้ามีในสิ่งที่คนอื่นไม่มี”

“ในเมื่อเจ้ารู้ว่าข้ามีชีวิตอยู่มานานมาก แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าไม่มีทรัพยากรจำนวนมากมหาศาลล่ะ? อีกอย่าง บนเก้าชั้นฟ้านั้น ไซ้ว่าข้าไม่เคยไปมาก่อน ข้าคุ้นเคยทุกๆ ต้นไม้ใบหญ้าที่มีอยู่ในนั้นมากกว่าเจ้าเสียอีก!” หลีซีเยี่ยมกล่าวว่า “หากเจ้าจะบอกว่าเจ้าสามารถให้ข้ามีในสิ่งที่คนอื่นไม่มีได้”

ครั้นหลีซีเยกกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้เผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา และกล่าวว่า “ได้เลย ขอเพียงเจ้าสามารถให้ในสิ่งที่ข้าไม่มี ข้าไม่เพียงช่วยเจ้า อีกทั้งข้ายังสามารถช่วยให้เจ้าหลุดพ้นจากทุกสิ่งทุกอย่าง ให้เจ้าได้กลับสู่โลกมนุษย์อีกครั้ง ให้เจ้าได้มีร่างกายของตนเอง”

“เจ้าต้องการอะไร!” ท่าทีผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถึงกับห้วนไหว เอ่ยถามหนักแน่นจริงจังออกมา

“สิ่งที่ข้าต้องการนั้นง่ายมาก” หลีซีเยี่ยมกล่าวว่า “เจ้าให้สิ่งของหนึ่งในเก้าสมบัติวิเศษนพเก้าชั้นหนึ่งให้ข้า ข้าก็จะทุ่มเท

ทรัพย์สินที่อยู่ในมือทั้งหมดช่วยให้เจ้าได้ออกมาจากผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนนี้ ให้เจ้าได้สร้างกายเนื้อชิ้นใหม่ เรื่องที่ข้าตัดสินใจทำแล้วจะต้องสำเร็จอย่างแน่นอน”

“แน่นอนที่สุดในบรรดาสมบัติวิเศษนพเก้า นั้น มีบางอย่างที่ข้าไม่ต้องการ เป็นต้นว่า กาสารพัดนึก ของชิ้นนี้ต่อให้เจ้าสามารถได้มันมาข้าก็ไม่ต้องการ” เมื่อหลี่ชียู่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้เผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมาให้เห็น กล่าวว่า “แน่นอน มีสมบัติวิเศษนพเก้าบางอย่างเป็นไปได้ที่เจ้าสามารถได้มันมา เป็นต้นว่า หล้าอายุวัฒนะ หรือประตุมิติ สมบัติวิเศษนพเก้าเช่นนี้ล้วนแล้วแต่เป็นไปได้ที่จะอยู่ในมือของเจ้า”

“ถ้าหากข้ามีสมบัติวิเศษนพเก้าในมือแล้วยังต้องแลกเปลี่ยนกับเจ้ารี” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถึงกับส่งเสียงออกมาอย่างน่าเกรงขาม และโมโหยิ่ง

“ฉะนั้น ข้าจึงบอกว่า ในโลกนี้สิ่งที่ข้าไม่มีนั้นมียุ่่น้อยมาก ต่อให้เป็นอาวุธแถวหน้าของยุคสมัยหนึ่ง ก็มีในมือของข้าหลายชิ้น” หลี่ชียู่กล่าวเฉยเมยว่า “สำหรับอาวุธชั้นราชันเซียนนั้น กล่าวสำหรับข้าแล้วมันก็เหมือนเช่นผักกาดขาวเท่านั้นเอง”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียู่ทำให้ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองต้องตกอยู่ในความนิ่งเงียบอีกครั้ง การที่นางต้องมาเจออะเจอกับหลี่ชียู่ นับว่าเป็นการเจอคู่ปรับเสียแล้ว เจกเช่นจึงจอกเฒ่าอย่างนางก็ไม่สามารถบงการอะไรได้เลย

“แน่นอน ไซว่าเจ้าจะไม่มีโอกาสเสียทีเดียว” หลี่ชีย่ย์มกล่าว
ว่า “ข้าสามารถช่วยเจ้าได้ กระทั่งช่วยให้เจ้าได้ออกมา เมื่อโอกาส
มาถึงข้าก็ช่วยสร้างกายเนื้อให้กับเจ้าได้ แต่ ข้ามีเงื่อนไข”

“เจ้ามีเงื่อนไขอะไร?” หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ผู้หญิงที่อยู่ใน
ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองจึงได้เอ่ยถามขึ้นช้าๆ นางเองยอมเข้าใจดีว่า
ของฟรีไม่มีในโลก เวลานี้สิทธิ์ขาดในการเจรจาอยู่ในกำมือของหล
ลี่ชีย่

“สิ่งที่ข้าต้องการนั้นง่ายมาก” หลี่ชีย่ยกกล่าวเชิงซ้ำออกมาว่า
“เมื่อถึงตอนนั้น ข้าสามารถช่วยให้เจ้าหลุดพ้นจากที่เป็นอยู่
ปัจจุบันให้เจ้าได้กลับมายังโลกนี้อีกครั้ง ขณะที่ข้าต้องการเพียงสิ่ง
เดียวเท่านั้น นั่นก็คือเจ้าต้องจงรักภักดีต่อข้า และรับใช้ข้าในชาติ
นี้!”

“มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสี
เหลืองกล่าวปฏิเสธเสนอของหลี่ชีย่จริงจัง

หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่า “โลกนี้ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ ในเก้าชั้น
ฟ้าสิบแดนดินเทพธิดานางฟ้าข้าเห็นมามากมาย ต่อให้เจ้ามีชาติ
กำเนิดสูงส่งมากกว่านี้ แต่ว่า วันนี้เจ้าก็เป็นเพียงหงส์ที่ตกยากเท่า
นั่นเอง กระทั่งแม้แต่หงส์ก็ไม่ใช่!”

“เจ้า...” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถูกยั่วโมโหแทบ
กระอักเลือดออกมา ถ้าหากนางทำได้ล่ะก็!

“เจ้าจะยอมหรือไม่ข้าไม่มีปัญหาอะไร” หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่า
“สุดท้ายแล้วยังต้องอยู่ที่เจ้าเอง กล่าวสำหรับข้าแล้วไม่ได้เสียหาย

อะไรมากมายนัก อย่างมากที่สุดข้าก็แค่ขาดคนที่จะมาจรรักษ์ภักดี น้อยไปคนหนึ่งก็เท่านั้น ข้าสามารถบ่มฝึกได้กระทั่งราชันเซียน ในมือข้ายังเกรงจะขาดแคลนบุคคลากรอย่างนั้นรึ?”

เมื่อหลี่ชียเอากล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ได้เผยรอยยิ้มออกมาเต็ม ใบหน้า กล่าวว่า “ขณะที่เจ้าต่างกัน เจ้าต้องอยู่แต่ในผ้าเช็ดหน้าสี เหลืองคงยากจะทำอะไรได้ ต่อให้ข้าเป็นคนที่มีความสามารถ ปลดปล่อยผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนนี้หลุดออกไปบนโลกมนุษย์ ต่อให้มีผู้ที่เก็บเอาผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนนี้ไปได้ เจ้าคิดว่าในโลกนี้มีสักกี่คนที่สามารถทำได้เหมือนข้า ให้เจ้าได้กลับมายังโลกนี้อีกครั้ง ให้เจ้าได้สร้างกายเนื้อขึ้นมาใหม่?”

“แน่นอน เจ้ามีเวลามาก หากว่าเจ้าสามารถทนต่อการเคี้ยว กรำของกาลเวลาได้ บางทีเจ้าอาจรอดจนถึงวันนั้นก็เป็นที่ บางที วันนั้นอาจมาถึงหลังจากพันล้านปีไปแล้ว หรือบางทีอาจละลาย สิบยุคสมัยไปแล้ว” หลี่ชียเอพูดถึงตรงนี้ ท่าทีนั้นดูเอ้อระเหยและ สบายใจยิ่งนัก

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถึงกับนั่งเสียว หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ นางพูดน่าเกรงขามว่า “ในเมื่อเจ้ามีบุคคลากรอยู่มากมาย แล้วทำไมจะต้องให้ข้าภักดีต่อเจ้าอีก”

“เพราะว่าข้ามีความสามารถ” หลี่ชียเอหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “แน่นอน สามารถให้ผู้หญิงที่เก่าแก่โบราณจนหาไม่ได้อีกแล้วมา ภักดีและรับใช้ข้า นับเป็นเรื่องที่ไม่เลวเรื่องหนึ่งเลย”

“เจ้า” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถูกยั่วโมโหจนตัวสั่นเทา ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะใดก็ตาม ไม่ว่าจะผู้หญิงผู้นั้นจะอายุเท่าไรก็ตาม ไม่อยากไต่ยีนมากที่สุดก็คือใครหาว่านางแก่

“แล้วแต่เจ้า” ท่าทางที่อย่างไรก็ได้ของหลี่ชียเอ กล่าวว่ “โอกาสอยู่ตรงหน้าเจ้าแล้ว ถ้าหากเจ้าไม่ฉวยโอกาสนี้เอาไว้ เกรงว่าคงยากจะพานพบโอกาสเช่นนี้อีกแล้ว”

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนั่งเงยบอยูนาน หลังจากผ่านไปนานมาก สุดท้าย นางกล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “ตกลง ข้ารับปากเจ้า! แต่ เจ้าอย่าให้มันมากเกินไป!” ท้ายที่สุด นางยังคงเลือกที่จะประนีประนอม

นางมีชาติกำเนิดที่สูงส่งยิ่งนัก กระทั่งเรียกได้ว่าสูงส่งจนสุดบรรยาย แต่ว่ มันเหมือนดั่งที่หลี่ชียเอได้พูดเอาไว้ว่อย่างนั้น เวลานี้ นางตกอับจนเทียบไม่ได้กระทั่งหงส์

ถ้าหากนางปฏิเสธข้อเรียกร้องของหลี่ชียเอ บางทีนางอาจจะถูกขังเอาไว้ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนนี้ไปตลอดกาล ไม่มีวันได้ออกมาอีกเลย ต่อให้นางสามารถรอคอยได้ รอให้ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนนี้ตกไปอยู่ในมือของคนอื่น แต่ เกรงว่คนอื่นอาจไม่มีความสามารถเช่นหลี่ชียเอ ให้นางได้กลับมายังโลกนี้ และสร้างกายเนื้อชิ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

หลังจากคิดรอบคอบแล้ว สุดท้าย ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองยังคงเลือกที่จะประนีประนอม แม้ว่าเรื่องการภักดีต่อหลี่ชียเอเป็นเรื่องที่นางไม่ยินดี แต่ว่ สิ่งนี้กล่าวสำหรับนางแล้วนับว่ในอนาคตยังมากด้วยความเป็นไปได้!

สุดท้าย ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองและल्लीชีเย่ได้บรรลุข้อตกลง และบรรลุข้อแลกเปลี่ยนร่วมกัน

“เวลานี้ สมควรที่เจ้าต้องช่วยข้าอีกแรงนำเอาของสิ่งหนึ่งคืนมาแล้ว” หลังจากทั้งสองฝ่ายบรรลุข้อตกลงแล้ว ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองได้กล่าวต่อल्लीชีเย่

“วางใจเถอะ คนอย่างข้าพูดแล้วก็ต้องทำได้ ในเมื่อเจ้ากับข้าก็คือครอบครัวเดียวกันแล้ว หลังจากนั้นข้าจะคุ้มครองเจ้าเอง” ลल्लीชีเย่หัวเราะ

“ใครเป็นคนในครอบครัวเดียวกับเจ้า!” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองไม่พอใจต่อल्लीชีเย่ยิ่งนัก ขณะที่ल्लीชีเย่หัวเราะออกมา

หลังจากที่ल्लीชีเย่ ได้ปรึกษาจนเป็นที่ตกลงกับผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองได้แล้ว จึงตัดสินใจออกเดินทาง

ก่อนจากไป ยวีไท่จวินได้กล่าวกับल्लीชีเย่ว่า “มีศิษย์พรรคเซียนเหินกลุ่มหนึ่งเข้ามาที่มหาสมุทรอุดรอีกครั้ง พรรคเซียนเหินได้ส่งบรรพบุรุษอาวุโสจำนวนไม่น้อยมาด้วย เกรงว่าแม้แต่บรรพบุรุษหลงก็มาด้วย”

“ให้เขามาเถอะ” ท่าที่ल्लीชีเย่ตามอารมณ์ยิ่งนัก กล่าวว่่า “ข้ากลับอยากจะได้เห็นพวกโอรสราชันเหล่านั้น อยากจะรู้ว่าการที่พวกเขาสามารถหนีออกมาจากคุกสวรรค์ได้จะมีความแข็งแกร่งถึงระดับไหน” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาก็ถึงกับเผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา

“แม้แต่คุณสวรรคของพรรคเซียนเหินยังหลบหนีออกมาได้!” ยวีไต้จวินรู้สึกตกใจยิ่งนัก กล่าวว่่า “ลือกัันว่่าคุณสวรรคข์ของพรรคเซียนเหินหากเข้าไปแล้วมีแต่ตายกับตาย ดาวรุ่งของพรรคเซียนเหินจ้ำนวนมากที่เคยเข้าไป สุดท้่ายแล้ว มีเพียงราชันเซียนฉานหลงที่รอดกลับออกมาได้!”

หลี่ซีเยี่ยมกล่าวว่่า “คุณเซียนเป็นของดีจริง ครั่งนั้น ราชันเซียนเพยได้ทุ่มเทพลังกายใจไปไม่น้อยจึงเอามันไปไว้ที่พรรคเซียนเหินได้ ผู้ที่สามารถมีชีวิตกลับออกมาจากในนั้นได้นับว่่าแข็งแกร่งมากอย่างแท้จริง”

แน่นอน กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว บรรดาโอรสราชันของพรรคเซียนเหินต่อให้แข็งแกร่งอย่างไรก็แค่อาหารถูกปากของเขาเท่านั้นเอง เมื่อนี้ก็ถึงตรงนี้แล้ว เขาเผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา!

“แต่ กู้จุนหายไปแล้ว” ยวีไต้จวินกล่าวท่าที่หนักแน่นว่่า “ข้าอาศัยพลังจิตทำการสำรวจตรวจสอบเมืองสมุทรสยบฟ้าไปรอบหนึ่ง เป็นไปได้เขาอาจไม่ได้อยู่ในเมืองสมุทรสยบฟ้า เขาหายสาบสูญไปแล้ว”

ยวีไต้จวินนับว่่ามีความแข็งแกร่งมากพอแล้ว แต่เมื่อเอ่ยถึงกู้จุนนางยังคงมีท่าที่ระมัดระวังอยู่สามส่วน กู้จุนเป็นผู้ที่รับมือได้ยากอย่างแน่นอน!

“เขากำลังหยั่งเชิง” สิ่งนี้ไม่ได้อยู่เหนือความคาดคิดของหลี่ซีเย “เขาแค่ปล่อยให้พรรคเซียนเหินไปตายแทนเท่านั้นเอง ตัวเขาเองแอบดูอยู่ด้านหลัง”

“แต่ว่า คนอย่างกัจฉนเขาจะไม่ยอมเลิกเราอย่างเด็ดขาด เมื่อถึงที่สุดแล้วเขาจะลงมือด้วยตนเองแน่นอน” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวว่า “ด้วยอุปนิสัยของเขาแล้ว หากเขาไม่สังหารข้าให้ตายกับมือ มันต้องเป็นสิ่งที่เขาต้องเสียใจมากที่สุดในชีวิต ดังนั้น เขาไม่ยอมพลาดโอกาสในการสังหารข้าด้วยมือของเขาเองเด็ดขาด”

“กลัวก็แต่แอบก่อกวนลับๆ ” ยวีไต้จวินเอ่ยขึ้นมา

“วางใจเถอะ” หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “ถ้าหากเขาแอบก่อกวนลับๆ เท่ากับเป็นการเปิดเผยตัวเขาเอง เขาเป็นคนที่รอบคอบจะไม่ลงมือง่ายตายแน่ อย่างมากก็แค่ล่อลือออกจากถ้ำเท่านั้นเอง”

“กัจฉน ข้าเข้าใจตัวเขามากเหลือเกิน” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ หลี่ซีเย่มองไปยังที่ที่ห่างไกล ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ข้ากลับรู้สึกสนใจรอคอยท่าไม้ตายของเขา เพื่อแก้แค้นแล้วเขาได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจไปไม่รู้เท่าไร ถ้าหากไม่มีท่าไม้ตายที่สะเทือนฟ้าดินล่ะก็ นับว่าน่าผิดหวังยิ่งนัก หนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบันมันก็งั้นๆ”

ตอนที่ 1628 ตามฆ่า

หลี่ซีเย่ออกจากบ้านตระกูลยวี เข้าไปยังบริเวณทะเลของมหาสมุทรอุดร ทำการสำรวจถึงแนวโน้มความน่าจะเป็นทั่วทั้งมหาสมุทรอุดร

ความจริงในอดีตนานมาแล้ว หลี่ซีเย่เคยทำการสำรวจแนวโน้มความน่าจะเป็นของมหาสมุทรอุดรมาก่อน ครั้งนั้นใช้ว่าเขาจะหาพื้นที่แห่งใดแห่งหนึ่งเพื่อเป็นที่ตั้งของเมืองสมุทรสยบฟ้าได้ง่ายๆ อย่างนั้น

เวลานี้ หลังจากที่บรรลุข้อตกลงกับผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองแล้ว หลี่ซีเย่ก็เข้าใจแล้วว่า แม้ว่าในอดีตเขาเคยทำการสำรวจแนวโน้มความน่าจะเป็นของมหาสมุทรอุดรมาจริง แต่ทว่าเขายังคงพลาดอะไรบางอย่าง ยังคงมีข้อปลีกย่อยเล็กๆ น้อยๆ ที่เขาไม่ทันได้ระมัดระวัง

ดังนั้น การสำรวจอีกครั้งของหลี่ซีเย่ในครั้งนี้ เขาจึงเพิ่มความระมัดระวังถึงข้อปลีกย่อยแนวโน้มความน่าจะเป็นของมหาสมุทรอุดรทั้งหมดให้ละเอียดและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

หลี่ซีเย่มีความเข้าใจเกี่ยวกับแนวโน้มความน่าจะเป็นของมหาสมุทรอุดรเป็นอย่างดีมาแล้วในอดีต การกลับมาสำรวจอีกครั้งของหลี่ซีเย่ในครั้งนี้เรียกได้ว่าชำนาญเส้นทางเป็นอย่างดี การ

สำรวจจึงเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทั้งยังครบถ้วนในข้อปลีกย่อยที่ก่อนหน้านี้มันไม่ทันระวังอีกด้วย

ขณะที่หลี่ซิเย่ทำการสำรวจอีกครั้ง เขาเองได้มองเห็นข้อปลีกย่อยของแนวโน้มความน่าจะเป็นของมหาสมุทรอุดรที่ก่อนหน้านี้เขาไม่ทันระวังเหมือนกัน เมื่อทำการประมวลเพิ่มเติมรายละเอียดเหล่านี้เข้าไปให้สมบูรณ์ หลี่ซิเย่พบว่ารายละเอียดปลีกย่อยท่ามกลางแนวโน้มความน่าจะเป็นของมหาสมุทรอุดรมันมีข้อแตกต่างจริงๆ

หากไม่เป็นเพราะคราวนี้ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองบอกว่าต้องการตามหาของวิเศษ หลี่ซิเย่คงไม่ได้ไประมัดระวังถึงข้อปลีกย่อยเหล่านี้ เมื่อมีการสำรวจและศึกษาถึงข้อปลีกย่อยนี้แล้ว หลี่ซิเย่จึงได้พบว่ามันมีสิ่งที่แตกต่างอยู่ในนั้นจริงๆ

ขณะที่หลี่ซิเย่กำลังสำรวจแนวโน้มความน่าจะเป็นในมหาสมุทรอุดรอยู่นั้น ปราบกฏ "ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม....." เสียงตุ้มตามดั่งขึ้นเป็นระลอก ทันใดนั้น เห็นมังกรยักษ์ที่เห็นบินอยู่บนท้องฟ้าด้วยความเร็วที่สูงมากปานสายฟ้าแลบ กระทั่งไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนด้วยสายตาของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา

มันเป็นมังกรทองตัวหนึ่ง แม้ว่าเกล็ดทั้งหมดที่อยู่บนตัวของมังกรทองไม่ถึงกับเป็นสีทองระยิบระยับ แต่ท่ามกลางสีเหลืองแผงไวซึ่งสีทองจางๆ เท่านั้นที่เพียงพอที่จะยกย่องให้เป็นมังกรทองได้แล้ว มังกรทองตัวนี้ไม่ได้มีห้าเล็บ มีเพียงสี่เล็บเท่านั้น

แม้จะกล่าวว่า มันเป็นเพียงมังกรทองสี่เล็บเท่านั้น แต่ว่า กลิ่นอายมังกรที่แผ่กระจายออกมากลับน่ากลัวยิ่งนัก กลิ่นอายมังกรที่

ไล่หลังตามกันมาคล้ายตั้งคลื่นทะเลที่โหมสาดซัดอย่างนั้น ด้วยกลิ่นอายมังกรลักษณะเช่นนี้เพียงพอที่จะพุงทำลายคนได้ ย่อมประเมินได้ถึงความทรงพลังของมันได้

ด้วยมังกรทองสี่เล็บตัวนี้แหละที่เห็นฟ้าผ่านไป บนตัวของมันปรากฏรอยเลือดเป็นแห่งๆ เกิดบนตัวมีร่องรอยฉีกขาดอยู่ไม่น้อย

มังกรทองสี่เล็บตัวนี้ได้แบกชายหนุ่มที่บนหัวมีเขามังกรอยู่คนหนึ่งอยู่บนหลัง ชายหนุ่มผู้นี้มีรอยเลือดและบาดแผลอยู่ทั่วตัว บาดแผลบางแห่งลึกจนเห็นกระดูก เป็นที่สยดสยองยิ่งนัก

เรียกได้ว่าชายหนุ่มผู้นี้เนื้อตัวท่วมไปด้วยเลือด มือทั้งสองข้างเกาะกุมเขาทั้งสองของมังกรทองเอาไว้แน่น ปล່อยให้มังกรทองแบกตัวเองหลบหนี

มังกรทองแบกชายหนุ่มวิ่งหนีไปอย่างสุดชีวิต ด้วยความเร็วสูงสุดของตนวิ่งหนีไปยังทิศทางที่ไกลออกไป เรียกได้ว่ามังกรทองตัวนี้ได้ทำจนเต็มความสามารถแล้ว!

หลี่ซีเยเองก็รู้สึกแปลกใจยิ่งนัก เมื่อได้เห็นชายหนุ่มที่มังกรทองตัวนั้นแบกหนีคนนั้น เนื่องจากเขารู้จักชายหนุ่มคนนั้น เขาก็คือให้หลินที่เคยพบกันที่บ้านไต่เสียงสิบสองชั้นก่อนหน้านั้น

ให้หลินในวันนั้นเรียกได้ว่าแข็งแกร่งดุต้นกล้าหาญ เวลาที่กลับกระเซอะกระเซิงถึงเพียงนี้ กระทั่งเรียกได้ว่าให้หลินในเวลาที่ถูกคนเขาตามไล่ฆ่าจนเหลือลมหายใจเฮือกสุดท้าย อาการบาดเจ็บนั้นหนักหนาสาหัสจนแทบจะพรากเอาชีวิตเขาไปได้เลยทีเดียว

"ตุ้ม..." ขณะที่หลี่ชียเอากำลังรู้สึกแปลกใจอยู่นั้น ห้องฟ้าสั้นไหว โครงแครงทีหนึ่ง คนผู้หนึ่งเห็นฟ้าเข้ามา ใต้เท้าของเขาถูกปูลาด ด้วยสุดยอดสัจธรรม คนผู้นี้มีลักษณะท่าทางที่โอหังอวดดี หมาง เมินต่อเก้าชั้นฟ้าสืบแดนดิน ยามที่เขาก้าวเท้าลงบนสุดยอดสัจธรรมของเขานั้นพลันสยบเหล่าชั้นฟ้า ทำให้หมื่นสัจธรรมต้องร้อง รงม ไม่สามารถต่อต้านกับเขาได้เลย

"หลงอ้าวเทียน!" หลี่ชียเอถึงกับเพยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา เมื่อมองเห็นชายหนุ่มที่หมางเมินทั่วหล้า มองเก้าชั้นฟ้าสืบแดนดิน อย่างเย้ยหยัน ต่อให้เขาไม่เห็นหลงอ้าวเทียน แค่เห็นกลิ่นอายบน ตัวของชายหนุ่มผู้นี้ก็รู้แล้วว่าคือใครแล้ว

ถูกต้อง ชายหนุ่มผู้นี้ก็คือหลงอ้าวเทียนนั่นเอง เวลานี้เขากำลังไล่ล่าสังหารให้หลินอยู่ ขณะที่ให้หลินเองก็โชคดีที่มีมังกร ทองยอมสละตนเองเข้าช่วยเหลือเขา จึงทำให้เขาสามารถหนีเตลิด ออกมาได้

"ให้หลิน ต่อให้เจ้าหนีไปสุดหล้าฟ้าเขียวข้าก็จะสังหารเจ้าให้ได้ ข้าจะถอนรากถอนโคนปีศาจทะเลพวกเจ้า ให้พวกเจ้าถูกลบ ชื่อออกไปจากมหาสมุทรอุดร โลกหล้านี้ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถ ปกป้องเจ้า!" หลงอ้าวเทียนเอ่ยขึ้นเชิงขำ เสียงของเขาดังก้องไป ทั่วมหาสมุทรอุดร สยบทั่วทั้งแปดทิศ!

ขณะที่ให้หลินไม่พูดอะไรสักคำ ปล่อยให้มังกรทองแบกตัวเขา หนีไปสุดฟากฟ้า คาดหวังสามารถสลัดรอดจากการตามล่าของ หลงอ้าวเทียนเร็วที่สุด

ที่แท้หลงอ่าวเทียนได้ผู้เฒ่าที่ชำนาญภูมิประเทศร่องน้ำลึก จากเมืองสมุทรสยบฟ้าช่วยนำทาง จึงสามารถนำยอดฝีมือเข้า กวาดล้างเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลที่โชคดีหนีรอดมาได้และหลบ อยู่ในร่องน้ำลึกใต้ทะเล แต่ให้หลินกลับสามารถหลบหนีไปได้

มาครั้งนี้ เดิมทีหลงอ่าวเทียนกำลังอยู่ระหว่างเป็นแขกไปเยือน เมืองปีศาจมูจ้าว ต้องการศึกษาแลกเปลี่ยนหลักสัจธรรมกับผู้คนทั่ว หล้า แต่ทว่า ไม่ทันได้สองวันก็มีข่าวของให้หลินเข้ามา หลงอ่าว เทียนอดรนทนไม่ไหว จึงออกตามไล่ล่าให้หลินในทันที

กล่าวสำหรับหลงอ่าวเทียนแล้ว หากไม่สังหารให้หลินให้ได้ อย่างน้อยที่สุดในใจของเขาจะรู้สึกไม่สะใจ แม้ว่าเขาสามารถ เอาชนะให้หลินมาได้ทุกครั้ง แต่ให้หลินก็สามารถหนีไปได้ทุกครั้ง ซึ่งทำให้หลงอ่าวเทียนรู้สึกไม่สบอารมณ์ในใจอยู่บ้าง กล่าวสำหรับ เขาแล้ว โครหาญกล้าเป็นศัตรูกับเขา ไม่มีใครสามารถมีชีวิตอยู่ ได้ ไม่ว่าใครก็ไม่มียกเว้น!

"กรรร..." เวลานี้ มังกรทองสี่เล็บที่แบกให้หลินอยู่ถึงกับคำราม เสียงดังออกมา ประกายสีทองบนตัวกระจายออกมา เหมือนว่ามันมี พลังไม่มีสิ้นสุดขึ้นมาทันใด เพิ่มความเร็วขึ้นไปจนถึงขีดสูงสุด หลบหนีไปไกลยังสุดขอบฟ้า

มังกรทองสี่เล็บทำการเผาผลาญเลือดวิฆเนศของตน หวังพา ให้หลินหนีเอาชีวิตรอดให้จงได้!

มาครั้งนี้ ให้หลินยังคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลงอ่าวเทียน หากไม่ เป็นเพราะผู้เฒ่าโสภาเช่นมังกรทองยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือละก็ เกรงว่า เขาคงตายอนาถภายใต้เงื้อมมือของหลงอ่าวเทียนเสียแล้ว แต่ว่า

ต่อให้มีมังกรทองสีเล็บเข้าช่วยก็ยังคงสู้หลงอ่าวเทียนไม่ได้อยู่ดี
ยังคงถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ มังกรทองสีเล็บได้แต่แบกให้หลิน
หนีเตลิดไป

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม มังกรทองสีเล็บก็จะพาให้หลินไปยัง
สถานที่ที่ปลอดภัยให้ได้โดยไม่คำนึงถึงชีวิต เนื่องจากให้หลินยัง
หนุ่มแน่น สำหรับปีศาจทะเลทั้งหมดแล้วเขามีความสำคัญมาก
หากให้หลินยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ปีศาจทะเลพวกเขาจะยังคงสืบ
ทอดต่อไปได้ หากแม้กระทั่งให้หลินต้องตาย เมื่อเป็นเช่นนั้น เกรง
ว่าปีศาจทะเลที่พอจะปกครองชีวิตให้อยู่รอดไปวันๆ เช่นพวกเขาคง
ต้องถูกทำลายจนสูญสิ้นเผ่าพันธุ์ ต่อให้ไม่ถูกทำลายพวกเขาก็จะ
กลายเป็นเผ่าพันธุ์เล็กๆ ที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงในมหาสมุทรอุดร!

“หนีรี ต่อให้หนีไปสุดหล้าฟ้าเขียวก็หนีจากเงื้อมมือของข้าไป
ได้” เมื่อหลงอ่าวเทียนเห็นมังกรทองเร่งความเร็วจนถึงขีดสุด เขา
ยังคงมีความมั่นใจ ปรักายเขียนบนตัวแผ่กระจายออกมา ตัวเขา
เหมือนดั่งเขียนที่หลุดพ้นจากกิเลสบนโลกมนุษย์ กลิ่นอาย
ปราศจากกิเลสเป็นพิเศษ ทันใดนั้น ร่างของเขาปรากฏประกาย
เขียนที่ลากทอดยาวออกไป เหลือไว้เพียงเงาจับไม่ถ่วง

ความเร็วของหลงอ่าวเทียนดูเหมือนไม่เร็วอะไรนัก กระทั่งออก
จะเอื่อยเฉื่อยด้วยซ้ำ ความจริงแล้ว ความเร็วของหลงอ่าวเทียนได้
ถึงขั้นที่สุดบรรยายแล้ว ความเร็วของเขานั้นขนาดลั้งหวะแห่ง
กาลเวลายังช้ากว่าเขาครึ่งลั้งหวะ

หากจะพูดถึงความเร็วแล้ว การสำเร็จกายเขียนเห็นชั้น
สมบูรณ์ นับว่าไม่มีสิ่งใดสามารถเร็วไปกว่ากายเขียนเห็นโดย

แท้จริง หากหลงอ้าวเทียนตั้งใจจะไล่กวาดมังกรทองสี่เล็บตัวนี้ให้ทัน
ไซ้จะเป็นเรื่องยากอะไรมากนัก

แต่ว่า การที่หลงอ้าวเทียนไล่ตามติดไปตลอดทาง โดยไม่รีบ
ร้อนที่จะสังหารให้หลินและมังกรทองสี่เล็บนั้น บางทีเขาต้องการให้
ให้หลินหนีไปยังฐานที่มั่นของปีศาจทะเลอื่นๆ เพื่อว่าเขาจะได้
จัดการถอนรากถอนโคนปีศาจทะเลในคราเดียว!

หลี่ชีย่ที่เดิมกำลังสำรวจแนวโน้มความน่าจะเป็นของ
มหาสมุทรอุดรอยู่ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา เมื่อเห็นให้หลินและหลง
อ้าวเทียนที่ฝ่ายหนึ่งหนีฝ่ายหนึ่งไล่ตาม จึงเห็นฟ้าขึ้นไปและ
ตามหลังไปด้วยท่าที่เอ้อระเหย

ขณะเมื่อหลี่ชีย่เห็นฟ้าขึ้นมา ดวงตาทั้งสองของหลงอ้าวเทียน
พลันหันมองไปยังทิศทางที่หลี่ชีย่อยู่ ส่งประกายตาออกมาแวบ
หนึ่งโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา และไม่ได้กระทำการใดๆ ยังคงมี
ความมั่นใจในตัวเองสูงมาก ไล่ตามให้หลินต่อไป

หลงอ้าวเทียนยังคงถือดีเหมือนเดิมแม้จะรู้ว่าหลี่ชีย่ติดตามมา
ยังคงไม่มีการระวังป้องกันตัวแม้แต่น้อย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่า
เตรียมพร้อมรับมือเต็มที่ ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าหลงอ้าวเทียนนั้น
มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงมาก ต่อให้ต้องเผชิญกับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่ง
เช่นคนโหดอันดับหนึ่ง ยังคงมีความมั่นใจอยู่เต็มเปี่ยม โดยไม่ได้
เกรงกลัวต่อคนโหดอันดับหนึ่งเลย!

ให้หลินหนีสุดชีวิตภายใต้การแบกของมังกรทอง ขณะที่หลง
อ้าวเทียนกลับไล่ติดตามไปแบบไม่ช้าและไม่รีบร้อน ส่วนหลี่ชีย่
เหมือนต้องการชมความคึกครื้นอยู่ข้างๆ

ความจริง เมื่อพวกเขาก้าวข้ามไปช่วงหนึ่งแล้วก็จะเห็นว่าด้านหลังของพวกเขายังมีกองทัพจำนวนมากอยู่ และกองทัพนี้ประกอบด้วยเผ่าปีศาจเสียส่วนใหญ่ โดยเป็นกองทัพของอ่องปีศาจจากเมืองปีศาจมู่จ้าว และผู้นำทัพก็คือจินหลงเทียนลือที่เป็นเจ้าเมืองเมืองปีศาจมู่จ้าวนั่นเอง

ที่แท้ การล้อมปราบพลพรรคที่ยังหลงเหลืออยู่ของปีศาจทะเลในครั้งนี้อาจไม่ได้ลงมือเพียงหลงอ้าวเทียนเท่านั้น ยังมีจินหลงเทียนลือแห่งเมืองปีศาจมู่จ้าวนำกำลังทหารจำนวนมากมาช่วยล้อมปราบพวกปีศาจทะเลอีกด้วย

แม้ว่าเมืองปีศาจมู่จ้าวจะประกอบด้วยเผ่าปีศาจเป็นหลัก ขณะเดียวกันปีศาจทะเลและเผ่าปีศาจมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง แต่จินหลงเทียนลือได้สาบานเป็นพี่น้องกับหลงอ้าวเทียน ดังนั้น จินหลงเทียนลือจึงตัดขาดความสัมพันธ์กับปีศาจทะเล ถึงกับนำกำลังทหารไปช่วยหลงอ้าวเทียนล้อมปราบกองกำลังที่ยังคงเหลืออยู่ของปีศาจทะเล!

การวิ่งหนีและไล่ล่าระหว่างไห่หลินและหลงอ้าวเทียน เป็นการกระทำที่อีกทีก็มาก อีกทั้งพวกเขายังก้าวข้ามอาณาจักรทางทะเลไปหลายแห่ง จึงเป็นที่สนใจของผู้คนในมหาสมุทรอุดรจำนวนมากภายในระยะเวลาอันสั้น

ในเวลาอันรวดเร็วและสำนักต่างๆ ในมหาสมุทรอุดรต่างถูกภาพของการวิ่งหนีและตามล่าดึงดูดสายตาเอาไว้ ผู้ยิ่งใหญ่และแคว้นเจ้าลัทธิต่างให้ความสนใจต่อการไล่ล่าและวิ่งหนีในครั้งนี้

“ให้หลินอีกแล้ว!” หลายคนต้องอุทานออกมาด้วยความชื่นชม เมื่อเห็นให้หลินที่กำลังวิ่งหนี และกล่าวว่า “ไอ้หนูคนนี้ นับว่าเป็น เจ้าตัวเล็กที่แข็งแกร่งฆ่าไม่ตาย นับว่าดีด้านจริงๆ รอดชีวิตไปได้ ครั้งแล้วครั้งเล่า ถือว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์แล้วล่ะ”

“ให้หลินมีพลังแฝงที่สูงมาก ทักษะยุทธก็สูง ทั้งยังมีสายเลือดที่สูงส่ง สำหรับปีศาจทะเลแล้วนับว่ามีความสำคัญมาก ดังนั้น ผู้ดำรงอยู่ในฐานะแข็งแกร่งยิ่งของปีศาจทะเลต่างยินดีคุ้มครองตัวเขา และด้วยเหตุนี้เอง ทำให้เขาสามารถหลุดรอดจากเงื้อมมือของ หลงอ้าวเทียน มาได้ทุกครั้ง” มีอองปีศาจที่พูดออกมาด้วยความหดหู่

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ต่อให้เป็นอองปีศาจยังถึงกับต้อง หอดถอนใจออกมาด้วยความสลด มาตรการนี้หลงอ้าวเทียนแทบจะ ถอนรากถอนโคนเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเล กระทั่งเวลานี้ ปีศาจทะเล และเผ่าปีศาจที่หาญกล้าลุกขึ้นมาต่อต้านหลงอ้าวเทียน และ พรรคเซียนเหินมาโดยตลอดคงมีแต่พวกของให้หลินเท่านั้น ส่วน เผ่าปีศาจอื่นๆ หากไม่ใช่รักษาตัวรอดก็ต้องหลบซ่อนตัวเอาไว้

ตอนที่ 1629 มังกรทองสีเล็บ

ผู้คนจำนวนมากเลือกที่จะนั่งเฉยๆ ไม่มีใครกล้ายื่นมือเข้ามาช่วยเหลือให้หลิน เมื่อเห็นหลงอ้าวเทียนไล่ล่าสังหารให้หลิน และไม่มีใครกล้าออกมาพูดแทนให้หลิน แม้แต่เผ่าปีศาจก็ไม่เว้น

ท่ามกลางสถานการณ์ที่พรรคเซียนเหินดูจดังพระอาทิตย์กลางหาในเวลาหนึ่ง หลงอ้าวเทียนได้รับการยกย่องว่าปราศจากผู้ต่อกร ใครหละต้องการเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน เป็นศัตรูกับหลงอ้าวเทียนเพื่อให้หลิน

“มังกรทองนะเนี่ย ในโลกนี้มีสัตว์เทพในตำนานจริงๆ นะเนี่ย” มีผู้เยาว์บางคนถึงกับชมเปาะด้วยความตื่นตะลึงและรู้สึกหวั่นไหว กระทั่งอิจฉา เมื่อเห็นมังกรทองสีเล็บแบกให้หลินหนีไป

หัวข้อสนทนาเกี่ยวกับมังกรและหงส์มีผู้กล่าวถึงตลอดเวลาที่ผ่านมา แต่ทุกคนต่างรู้ว่ามังกรและหงส์ที่แท้จริงไม่ได้มีอยู่ในโลกมนุษย์ อย่างน้อยที่สุดก็ไม่เคยมีผู้คนในโลกที่เคยเห็นการดำรงอยู่ของมังกรและหงส์ที่แท้จริงมาก่อน

ส่วนตัวที่ถูกเรียกว่าเป็นมังกรและหงส์ในโลกเหล่านั้น เป็นเพียงพวกที่มีสายเลือดสัตว์เทพเจือจางเบาบางอย่างงูเลี้ยวเสอ (งูยักษ์) และนกหลวนเนี้ยว (มีลักษณะคล้ายกับหงส์ในตำนาน) เท่านั้น หากใช้มังกรหรือหงส์ที่แท้จริง

เวลานี้เมื่อได้เห็นมังกรทองตัวนี้แล้ว ทำให้ผู้คนจำนวนมากต่างชมเปาะด้วยความตื่นตะลึง และทำให้ผู้คนจำนวนมากต่างเชื่อว่า โลกนี้มีมังกรและหงส์ในตำนานอยู่จริง

“นับว่าปีศาจทะเลมีความยอดเยี่ยมมาก มีกระทั่งมังกรทองมีนำเอาให้หลินจึงสามารถรอดจากเงื้อมมือของหลงอ้าวเทียนมาได้ มีสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังเช่นนี้คอยให้การคุ้มครอง หากไม่เป็นเพราะให้หลินต้องมาเจอกับหลงอ้าวเทียนล่ะก็ ไม่น่าแน่ที่เขาอาจได้เป็นราชันเซียน” ยอดฝีมือต่างกล่าวด้วยความอิจฉา

“มังกรทองตัวนี้คือระดับอาวุโสคนหนึ่งของปีศาจทะเล มีตำแหน่งที่สูงมาก และสายเลือดที่สูงส่งยิ่ง” บรรพบุรุษของเผ่าปีศาจผู้หนึ่งถึงกับทอดถอนใจออกมา “มังกรทองที่สำเร็จมรรคขั้นสมบูรณ์สามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้ เสียดาที่บรรพบุรุษผู้นี้ยังคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลงอ้าวเทียน”

หลี่ชียเอ่ที่กำลังเดินทอดน่องถึงกับยิ้มนิดหนึ่ง เมื่อได้ยินผู้คนจำนวนมากต่างชมเปาะด้วยความตื่นตะลึงต่อมังกรทองสี่เล็บตัวนี้

ผู้คนในโลกหล้ามีจินตนาการที่หลากหลาย มีการพูดถึงในหลายแง่มุม แต่ว่าผู้คนจำนวนมากในโลกหล้าเมื่อพูดถึงเผ่ามังกรแล้ว แค่เป็นการพูดถึงในลักษณะลือกันไปเท่านั้นเอง

เผ่ามังกรนับเป็นหัวข้อสนทนาที่กว้างมาก ขณะเดียวกันก็เป็นหัวข้อสนทนาที่แคบมากเช่นกัน เวลาที่ผู้คนในโลกหล้าพูดถึงเรื่องมังกร พวกเขาแทบเอากระทั่งงูเห่าเสอให้อยู่ในประเภทของมังกรด้วย กระทั่งพวกที่มีประสบการณ์ตื่นเขินถึงกับยกย่องงูเห่าลือมที่สำเร็จมรรคผลให้เป็นมังกร

ขณะที่กล่าวสำหรับเผ่ามังกรที่แท้จริงแล้ว มีเพียงเผ่ามังกรที่มีเลือดที่ไหลรินอยู่ภายในร่างกายเป็นสายเลือดมังกรแท้จริงซึ่งเป็นสัตว์เทพดึกดำบรรพ์ จึงถือว่าเป็นเผ่ามังกรที่แท้จริง อีกทั้งยังต้องเป็นสายเลือดมังกรบริสุทธิ์แท้จริง หาใช่ประเภทพันธุ์ผสมที่มีสายเลือดในกายเจือจางเบาบางมากแบบนั้น

ดังนั้น เผ่ามังกรที่แท้จริงจะดูถูกพวกกึ่งยักษ์ที่ยกย่องตัวเองว่าเป็นเผ่ามังกร ในสายตาของพวกเขา มองว่า พวกที่เรียกตัวเองว่าเป็นเผ่ามังกรเหล่านี้มันก็แค่อยู่ในสถานะที่เป็นเพียงงูหรือมดปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้น

แต่ว่า มังกรแท้จริงมีจำนวนอยู่ไม่มาก แม้แต่บนเก้าชั้นฟ้าชั้นพวกที่ดำรงอยู่ในฐานะมังกรแท้จริงนั้นมีจำนวนน้อยจนนับนิ้วได้ ส่วนประเภทที่มีสายเลือดอยู่ในชั้นสมบูรณ์มีเพียงสองสามตัวเท่านั้น

แน่นอนที่สุด หากยกเอาแนวความคิดของมังกรแท้จริงที่มองตัวเองออกไปก่อน แนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องของมังกรนั้นกว้างมากปรกติแล้ว หากมีเลือดมังกรแท้จริงในกายก็มีสิทธิ์ได้ชื่อว่าเป็นเผ่ามังกรแน่นอน การมีสายเลือดที่เจือจางมากแล้วก็ยกย่องตัวเองว่าเป็นเผ่ามังกรเหมือนกัน ซึ่งก็จะเป็นที่ขบขันของผู้คนยิ่งนัก

เฉกเช่นมังกรทองสีเล็บที่เห็นตรงหน้า ในตัวของมันมีสายเลือดมังกรแท้จริงอยู่ราวหนึ่งในสาม ด้วยเหตุนี้เอง มันจึงมีสีทองวาววับไปทั้งตัว และมีกลิ่นอายมังกรที่แข็งแกร่งสุดเปรียบเปรย

มังกรทองที่สำเร็จมรรคผลชั้นสมบูรณ์สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ คำๆ นี้ถือว่าไม่ผิด เพียงแต่มังกรทองที่สำเร็จมรรค

ผลชิ้นสมบูรณ์หาใช้มังกรที่แท้จริง มังกรทองเป็นเพียงสายแยกสายหนึ่งของเผ่ามังกรเท่านั้น สายเลือดของพวกมันหาบริสุทธิ์ไม่ยังมีสายเลือดอื่นๆ ปะปนอยู่ในนั้น เมื่อเป็นดังนี้ ตัวของมังกรทองจึงเทียบไม่ได้กับมังกรแท้จริงไม่ว่าจะเป็นด้านของสายเลือดหรือกำลังความสามารถ

สายเลือดของมังกรทองสีเล็บตรงหน้าตัวนี้ไม่ได้บริสุทธิ์ ทั้งยังก้าวไปไม่ถึงขั้นสมบูรณ์ และนี่ก็เป็นสาเหตุที่ว่าเกล็ดบนตัวของมันไม่ได้เป็นสีทอง แต่ออกเป็นสีเหลืองที่แฝงไว้ซึ่งประกายสีทองเท่านั้น ขณะเดียวกันมันไม่ได้มีห้าเล็บ มีเพียงสี่เล็บเท่านั้นเอง

ถ้าหากมังกรทองตัวนี้มีเกล็ดบนตัวเป็นสีทองทั้งตัว ทั้งยังมีเล็บห้าเล็บล่ะก็ สถานการณ์จะต่างกับที่เห็น เวลานี้จะไม่ใช่ตัวมันที่ถูกหลงอ้ววเทียบตามฆ่า เกรงว่าหลงอ้ววเทียบอาจจะถูกตะบตตายไปแล้วก็เป็นได้

“ดูนั่น คนโหดอันดับหนึ่ง” เมื่อหลงอ้ววเทียบและให้หลินได้ก้าวพ้นทะเลแถบนี้ไปแล้ว ยอดฝีมือที่เฝ้าติดตามการไล่ล่าในครั้งนี้ก็สังเกตเห็นหลี่ชียเอ่ที่อยู่บนห้องฟ้าสูง

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น” หลายคนต่างมองหน้ากันและกันเมื่อมองเห็นหลี่ชียเอ่ และกล่าวว่า “หรือว่าคนโหดอันดับหนึ่งเล็งหลงอ้ววเทียบ เอาไว้แล้วรึ?”

“มีความเป็นไปได้ สองวันก่อนหลงอ้ววเทียบยังปล่อยข่าวทำสัญญากับคนโหดอันดับหนึ่งอยู่เลย ด้วยอารมณ์ของคนโหดอันดับหนึ่งที่ไร้ชื่อแป่ หากไม่เล็งหลงอ้ววเทียบก็แปลกแล้วหละ”

“หลงอ้าวเทียนรู้ทั้งรู้ว่าถูกคนโหดอันดับหนึ่งเล็งเอาไว้แล้ว
ยังคงไม่หวาดหวั่น ขณะเดียวกันคนโหดอันดับหนึ่งก็เล็งหลงอ้าว
เทียนอย่างเปิดเผย ทั้งสองคนล้วนแล้วแต่อหังการยิ่งนัก ต่างเป็นผู้
ที่ปราศจากผู้ต่อกรแห่งยุค มีความมั่นใจในตัวเอง ไม่หวาดหวั่นต่อ
ผู้ใดทั้งสิ้น” แม้แต่ผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นรุ่นอาวุโสมองเห็นภาพนี้แล้วยัง
ต้องกล่าวทอดถอนใจออกมา

ยอดฝีมือจำนวนมากที่ได้เห็นภาพนี้แล้วถึงกับต้องกลั่นลม
หายใจเอาไว้ เวลานี้ทุกคนให้ความสนใจว่าคนโหดอันดับหนึ่งจะ
เปิดศึกกับหลงอ้าวเทียนแล้วหรือไม่ และไม่คอยจะใส่ใจว่าให้หลิน
สามารถหนีรอดจากการตามฆ่าของหลงอ้าวเทียนหรือไม่

หลังจากที่หลงอ้าวเทียนถูกคนโหดอันดับหนึ่งเล็งเอาไว้แล้ว
ยังคงติดตามไล่ฆ่าให้หลินต่อไปโดยไม่เกรงกลัวด้วยถือว่ามีผู้หนุน
หลังอยู่ ทุกคนต้องชื่นชมและสยบต่อความอหังการของเขา

“ไม่เสียทีที่เป็นโอรสราชัน ไม่เสียทีที่เป็นผู้สืบทอดของพรรค
เซียนเหิน กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่กำลังทำลายคนโหดอันดับหนึ่งเช่นนี้ก็มี
เพียงเขาเท่านั้น” แม้แต่ผู้ที่ไม่เป็นมิตรกับหลงอ้าวเทียนก็ต้องชื่น
ชมและสยบให้กับเขา

หลังจากที่มังกรทองสีเล็บแบกให้หลินหนีข้ามอาณาจักรบน
ทะเลไปหลายแห่ง พลังลมปราณก็เริ่มอ่อนล้า และความเร็วย่อม
ลดลง หลงอ้าวเทียนยังคงไล่ตามอยู่ด้านหลังพวกเขาไม่ช้าไม่เร็ว
เกินไป

“ให้หลิน เจ้าหนีไปไม่พ้นหรอกนะ ข้าเป็นผู้ชื่นชอบคนมีฝีมือ ยอมแพ้และสวามิภักดิ์ต่อข้าเวลานี้ยังทัน” หลงอ้าวเทียนเอ่ยขึ้น ช้าๆ มั่นใจตนเองเต็มเปี่ยม มีท่าทีที่ผาดโผน

ให้หลินไม่ส่งเสียงออกมาสักคำ แม้ว่าเขาจะได้รับบาดเจ็บ อย่างแสนสาหัส แต่ยังคงกัดฟันอดทนเอาไว้

ทุกคนต่างเต้นกระตุกภายในใจที่หนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดของ หลงอ้าวเทียน จุดจบของให้หลินจะเป็นเช่นไร ยอมแพ้ต่อหลงอ้าว เทียน หรือถึงตายก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้

“โหกกก” นาทีนี้ มังกรทองสีเล็บคำรามเสียงยาวออกมา ทุ่ม คำล้งสุดท้ายเพิ่มความเร็วขึ้นอีกครั้ง ฟุ่งตรงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ในเวลานี้เอง เหนือระดับน้ำทะเลด้านหน้าปรากฏเทือกเขาที่ ขึ้นลงสลับอยู่ข้างหน้า เป็นเทือกเขาที่งดงามสูงใหญ่ มียอดเขาที่สูงตระหง่านทะลุเมฆา ท่วมกลางภูเขาแม่น้ำแห่งนี้ปรากฏกลิ่นอาย ความฉลาดและงดงามสายหนึ่งพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง ทำให้รู้ได้ ทันทีว่าเป็นผืนแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ผืนหนึ่ง

“ถึงภูเขาชิงเงินซานแล้ว” มีผู้ที่ร้องเสียงดังออกมา เมื่อเห็น ยอดเขาที่สูงตระหง่านแต่ไกล

“ชิงเงินซาน” ยอดฝีมือถึงกับพูดออกมาว่า “หรือให้หลินจะ ขอความช่วยเหลือจากตั้งหย่วนโหว”

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนไม่น้อยต่างมองตากันและกัน มีออง ปี่ศาจถึงกับพูดออกมาว่า “ชิงเงินซานจะคุ้มครองให้กับให้หลินรี

เท่ากับเป็นการต่อต้านพรรคเซียนเหินนะเนี่ย” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้วให้รู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา

หากยื่นในมุมของบรรดาเผ่าปีศาจแล้ว เผ่าปีศาจจำนวนมากต่างคาดหวังว่าชิงเฉินซานสามารถให้ความคุ้มครองกับไห่หลินภายในใจของเผ่าปีศาจหวังให้เผ่าปีศาจทั้งหมดที่อยู่ในมหาสมุทรอุดรลุกขึ้นร่วมมือกันต่อต้านพรรคเซียนเหิน ต่อต้านหลงอ้าวเทียนหาไม่แล้วเผ่าปีศาจที่อยู่ในมหาสมุทรอุดรของพวกเขาอาจถูกหลงอ้าวเทียนทำลายจนสิ้นก็เป็นได้

แม้ว่าภายในใจของเผ่าปีศาจจำนวนมากจะคิดเช่นนี้ แต่ จะมีก็สำนักเซียวที่ยินดีก้าวออกมาเป็นคนแรก เพื่อร่วมมือเป็นพันธมิตรกับพวกไห่หลินที่เป็นปีศาจทะเลต่อต้านพรรคเซียนเหินจะอย่างไรเสียไม่ว่าใครก็ตามก็ไม่ต้องการเห็นสำนักของตนถูกพรรคเซียนเหินทำลายเป็นแห่งแรก

“ชิงเฉินซานนะเนี่ย” เผ่าปีศาจบางคนรู้สึกใจเต้นตุ้มตามกล่าวว่า “ไม่รู้ว่่าตั้งหยวนโหวมิกำลังพอที่จะต่อต้านหลงอ้าวเทียนได้หรือไม่”

“บางทีอาจมีกำลังเช่นนั้นกระมัง ตั้งหยวนโหวมคือระดับจักรพรรดิเทพที่ปราศจากผู้เทียบเทียม เป็นอัจฉริยะบุคคลที่โดดเด่นที่สุดในยุคก่อนหน้า เรียกได้ว่าสามารถเคียงคู่กับเย่ลี่โจวแห่งเมืองสมุทรสยบฟ้าได้” มีองปีศาจที่คาดหวังในใจให้เป็นเช่นนั้น

ตั้งหยวนโหวมคือดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดของเผ่าปีศาจในมหาสมุทรอุดรยุคก่อน บรรลุสัจธรรมตั้งแต่วัยหนุ่ม มีผลงานที่ยอดเยี่ยมไร้ผู้เทียบเทียม เขาเคยฝากร่างเงาเอาไว้บนบันไดชั้นที่สิบ

ของบันไดเสียงสิบสองขั้นคู่กับเยลิวโจวแห่งเมืองสมุทรสยบฟ้า เรียกได้ว่าตั้งหยวนโหวคือดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งคนหนึ่งโดยแท้

ภายหลัง ตั้งหยวนโหวไม่ค่อยได้ปรากฏตัว และยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวทางโลก แต่ทว่า เขายังคงเป็นอ่องปีศาจที่แข็งแกร่งที่สุดในใจของเผ่าปีศาจ ขณะที่ตัวชิงเงินชานเองก็มีความแข็งแกร่งมากอยู่แล้ว ซ้ำยังมีตั้งหยวนโหวนั่งบัญชาการอยู่ ตลอดเวลาที่ผ่านมาจึงไม่มียอดฝีมือ หรือสำนักใดกล้าดูแคลนต่อชิงเงินชาน

“กรร” ในเวลานี้เอง มังกรทองสีเล็บคำรามเสียงยาวออกมา และพุ่งตัวเข้าไปในชิงเงินชาน จากนั้น “ตึง ตึง ตึง” ในชิงเงินชาน ปรากฏเสียงเตือนภัยดังขึ้นมา ทว่าทั้งชิงเงินชานตกอยู่ท่ามกลางเสียงเตือนภัย ศิษย์ชิงเงินชานทุกคนพลันตื่นตื่นและทยอยกันเข้าประจำการตามจุดสำคัญ สวมเสื้อเกราะในมือถืออาวุธที่คมกริบ

“ชิงเงินชานต้องการคุ้มครองให้หลินจิงจิง รึ?” มีผู้ที่พูดออกมาเมื่อเห็นชิงเงินชานในเวลานี้ เสียงเตือนภัยดังขึ้นมา

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” เวลานี้ ภายในชิงเงินชานปรากฏแนวป้องกันขึ้นมา เห็นประกายที่ไหลวน หลักกฎเกณฑ์ที่ดั่งน้ำตกทำการปกป้องเขาชิงเงินเอาไว้

ในขณะนี้ ยอดฝีมือของชิงเงินชานรีบเร่งพุ่งตัวของให้หลินที่หายใจรวยรินลงมาจากตัวของมังกรทองสีเล็บนำไปทำการรักษา ขณะที่ศิษย์คนอื่นๆ ทั้งหมดเหมือนเผชิญกับศัตรูที่น่ากลัว

ในขณะที่ หลงอ้าวเทียนได้ติดตามมาถึงด้านนอกของชิงเฉินซานแล้ว เขามองดูแนวป้องกันแต่ละชั้นที่ตั้งขึ้นเพรียวย้อมออกมาให้เห็น โดยไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งนี้เลย

“ชิงเฉินซานจะเอาจริงกับหลงอ้าวเทียนรึ?” มีบางคนรู้สึกฉงนกล่าวว่า “เพื่อให้หลินคนเดียวมันคุ้มรึ?”

“ได้ยินมาว่า ชิงเฉินซานกับปีศาจทะเลมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมาก บางทีชิงเฉินซานอาจจะให้ความช่วยเหลือกับให้หลินจริงๆ” อ๋องปีศาจผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

ที่อ๋องปีศาจผู้นี้พูดมานั้นไม่ผิด เป็นความจริงที่ชิงเฉินซานกับให้หลินมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมาก แต่หากไม่ถึงที่สุดแล้ว ให้หลินก็จะไม่มาขอความช่วยเหลือจากชิงเฉินซาน เนื่องจากมันเป็นการนำไฟสงครามลามมาถึงชิงเฉินซาน และอาจนำมาซึ่งภัยให้ชิงเฉินซานต้องถูกทำลายได้

แต่ว่า ให้หลินในเวลานี้ไม่มีที่ที่จะไปได้อีกแล้ว สถานที่ที่พวกเขาหลบซ่อนตัวถูกพรรคเซียนเหินทำลาย เมื่อให้หลินเผชิญกับวิกฤติ จึงจำต้องหนีไปขอความช่วยเหลือจากชิงเฉินซาน

ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้เมื่อได้เห็นภาพนี้ ทุกคนต่างไม่รู้ว่าชิงเฉินซานจะมองหน้าไม่ติดกับหลงอ้าวเทียนเพื่อให้หลินหรือไม่

ตอนที่ 1630 ชิงเงินชาน

หลงอ้าวเทียนยืนอยู่ด้านนอกด้วยอำนาจที่ข่มขวัญผู้คน กลิ่นอายที่แผ่ออกมาจากตัวของเขาเสมือนหนึ่งสามารถกดทับชิงเงินชานจนฟ้าถล่มดินทลายได้อย่างนั้น เหมือนที่ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางการย่างก้าวของเขาได้

“เจ้าสำนักชิงเงินชาน พวกเจ้าตัดสินใจอย่างไร?” หลงอ้าวเทียนยืนอยู่บนห้องฟ้า กล่าวขึ้นมาช้าๆ แม้ว่าเสียงของเขาจะไม่ได้ดังกังวาน แต่เมื่อได้ยินแล้วเหมือนเสียงระฆังที่ถูกเคาะให้ดังขึ้นอยู่ในหู สยบจิตและวิญญาณผู้คน และทำให้ให้เกิดความหวาดกลัวขึ้นในใจ

เจ้าสำนักชิงเงินชาน “หวั่เสียงเทียนจน” “ไม่อาจไม่เสนอหน้าออกมาเมื่อต้องเผชิญกับยอดฝีมือเช่นหลงอ้าวเทียน เขาคำนับและกล่าวว่า “โอรสราชันหลง ได้ยินชื่อเสียงของท่านและเลื่อมใสมานาน ขอโอรสราชันหลงได้โปรดชี้แนะด้วย”

“ชี้แนะ?” หลงอ้าวเทียนกล่าวว่า “ข้าไม่มีอะไรจะชี้แนะ ที่ข้าต้องการนั้นง่ายมาก มอบให้หลินและมังกรทองสี่เล็บออกมา ข้าจะไปจากที่นี่ทันที และไม่ทำให้ชิงเงินชานพวกเจ้าต้องลำบาก”

คำพูดของหลงอ้าวเทียนมีลักษณะยกตนข่มท่าน แต่ว่า ไม่มีใครรู้สึกว่าการพูดนี้ไม่เหมาะสม ทุกคนต่างรู้สึกว่าการพูดที่ออกจากริมฝีปากของหลงอ้าวเทียนนั้นสมเหตุสมผลยิ่งกว่าอะไรเสียอีก

พลันที่หลงอ้าวเทียนกล่าวคำๆ นี้ออกมา ทุกคนล้วนแล้วแต่
กลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต่างรู้ว่าหากทำเพื่อให้หลินแล้วต้อง
เป็นศัตรูกับหลงอ้าวเทียนล่ะก็ ถือเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเลย
หากเปลี่ยนเป็นใครหรือสำนักใดก็ตาม ย่อมรู้ว่าจะต้องเลือก
อย่างไร!

เจ้าสำนักชิงเงินซานมองดูให้หลินที่กำลังรักษาตัวอยู่ เขา
กล่าวเสียงหุ้มตุ๋มว่า “โอรสราชันหลง คุณชายให้หลินมี
ความสัมพันธ์กับชิงเงินซานพวกเราอย่างลึกซึ้ง บุญคุณ
ความแค้นระหว่างโอรสราชันหลงกับเขา สำนักชิงเงินซานพวกเรา
ไม่กล้าไปก้าวก้าว แต่ ชิงเงินซานพวกเราก็คannotสามารถปล่อยให้
เขาตายไปต่อหน้าต่อตา โอรสราชันเป็นผู้ที่ใจกว้างและมีเมตตา
รอให้ให้หลินหายดีเสียก่อน โอรสราชันค่อยคิดบัญชีกับเขาได้
หรือไม่?”

คำพูดของเจ้าสำนักชิงเงินซานพูดได้เหมาะสมมาก แต่ว่า เมื่อ
ต้องเผชิญหน้ากับอำนาจที่เด็ดขาด ต่อให้คำพูดน่าฟังเช่นใด
เหมาะสมเท่าใดก็ไม่มีประโยชน์

“เกรงว่าไม่มีพื้นที่สำหรับชิงเงินซานของพวกเจ้าจะมาบงการ
ได้” หลงอ้าวเทียนยิ้มกล่าว คำพูดนี้พูดได้อหังการยิ่งนัก

ชิงเงินซานนับว่าเป็นสำนักที่แข็งแกร่งมากของมหาสมุทรอุดร
ในยุคปัจจุบันเช่นกัน แม้ว่าชิงเงินซานจะไม่ใช่สายสำนักราชัน
เซียน แต่ว่า มันมีจักรพรรดิเทพที่ปราศจากผู้ต่อกรอย่างตั้งหยวน
โหวน่งบัญชาการอยู่ มิใช่ก็คนเท่านั้นที่กล้าทำกำเริบเสิบสานกับ
ชิงเงินซาน

เวลานี้ คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลงอ่าวเทียนเท่ากับไม่เห็นชิงเฉินซานอยู่ในสายตาเสียเลย แต่ว่า ต่อให้หลงอ่าวเทียนพูดคำพูดที่อหังการเช่นนี้ออกมาก็ไม่มีใครรู้สึกว่ามันไม่เหมาะสม แม้แต่ศิษย์ของชิงเฉินซานก็โกรธไม่ลง พวกเขาเห็นว่าตนเองนั้นกำลังเผชิญอยู่กับศัตรูที่แข็งแกร่งเพียงใด รู้ว่าตนเองเผชิญกับสำนักที่นำกลัวอย่างไร

เจ้าสำนักชิงเฉินซาน "หวู่เลียงเทียนฉุน" โต้กลับ ก่อว่า "โอรสราชัน หวังว่าท่านสามารถถอยสักครั้ง รอให้ให้หลินหายจากอาการบาดเจ็บแล้วค่อยตัดสินใจขาดก็ยังไม่สาย"

"ไม่ได้" หลงอ่าวเทียนปฏิเสธคำร้องขอของเจ้าสำนักชิงเฉินซานทันควัน กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า "เจ้าสำนักชิงเฉินซาน ข้าจะให้ทางเลือกกับชิงเฉินซานพวกเจ้าสองทางเลือก หนึ่ง มอบให้หลินและมังกรทองสี่เล็บออกมา สอง ไม่ก็ชิงเฉินซานพวกเจ้ารอเวลาถูกทำลายสำนัก!"

ทันทีที่หลงอ่าวเทียนพูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้ศิษย์ของชิงเฉินซานรู้สึกโกรธ แต่ก็ฉงนด้วยเกล้า้ง เนื่องจากพวกเขาไม่รู้ถึงความแข็งแกร่งของหลงอ่าวเทียน และรู้ถึงความสยดสยองน่ากลัวของพรรคเซียนเหินผู้อยู่เบื้องหลังของหลงอ่าวเทียน

พลันปริปากก็คือทำลายสำนักชิงเฉินซาน ทำให้ผู้คนจำนวนมากถึงกับอืดอืดจนหายใจไม่ออก ทุกคนรู้ว่ามันหาใช่เป็นคำพูดที่หลงอ่าวเทียนพูดไปอย่างนั้นเอง และไม่ใช่ว่าคำพูดที่โอหัง อาศัยความสามารถของหลงอ่าวเทียน ด้วยความน่ากลัวของพรรคเซียนเหิน มันเป็นเรื่องที่สามารถทำได้อย่างแน่นอน

เวลานี้ ทุกคนที่ยืนดูในระยะห่างไกลต่างรู้ว่า เพื่อให้หลินแล้ว ต้องเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาด แต่ว่าภายในใจของผู้คนจำนวนมากยังคงมีความคาดหวัง หวังว่าจะมีใครสักคนสามารถต่อต้านพรรคเซียนเหิน สามารถสู้กับพรรคเซียนเหินได้ จะอย่างไรเสีย พรรคเซียนเหินเมื่อมาถึงมหาสมุทรอุดรแล้ว ก็มีท่าทีข่มผู้อื่นว่าตนนั้นเหนือกว่า หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป ไม่นานพรรคเซียนเหินอาจจะปกครองทั่วทั้งมหาสมุทรอุดร ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนจำนวนมากไม่อยากจะเห็น

เวลานี้ เจ้าสำนักชิงเงินซานมองดูให้หลินที่หนึ่ง ขณะที่ให้หลินนั่งรักษาอาการบาดเจ็บอยู่ตรงนั้น ไม่มีการเคลื่อนไหว

สุดท้าย เจ้าสำนักชิงเงินซานทอดถอนใจออกมาเบาๆ คำนับและกล่าวว่า "โอรสราชัน หากท่านยืนยันต้องการเอาชีวิตของให้หลินล่ะก็ ชิงเงินซานของข้าได้แต่สละชีวิตเล่นกับท่าน ให้หลินเป็นแขกสำนักชิงเงินซานพวกเรา ชิงเงินซานพวกเราต้องคุ้มครองความปลอดภัยให้เขา"

คำพูดของเจ้าสำนักชิงเงินซานทำให้ยอดฝีมือจำนวนมากที่ยืนดูในระยะห่างไกลถึงกับหวั่นไหวในใจ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยถึงกับมีกำลังวังชาขึ้นมา แม้ชิงเงินซานจะไม่ใช่สายสำนักราชันเซียนเหิน แต่ว่า พวกเขา กลับกลับย้ายขึ้นมาต่อต้านหลงอ้าวเทียน ต่อต้านพรรคเซียนเหิน !

หลงอ้าวเทียนหลุดหัวเราะออกมา และกล่าวว่า "ดี กล้าหาญ เต็ดเดียว งั้นข้าจะดูว่าชิงเงินซานพวกเจ้าจะยืนหยัดได้นานแค่ไหน"

“ไหน!” ขาดคำ เฝ้าขนาดใหญ่ของเขาได้เหยียบลงไปยังชิงเงิน
ชาน

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” เมื่อเท้าของหลงอ้าวเทียนเหยียบลงไปยังแนว
ป้องกันของชิงเงินชานนั้น ทำให้ทั่วทั้งชิงเงินชานสั่นไหวขึ้นมา
ภายใต้เท้าขนาดใหญ่ของหลงอ้าวเทียน ชิงเงินชานเปรียบดั่งเป็น
เรือลำน้อยๆ ที่อยู่ท่ามกลางคลื่นยักษ์ที่ถาโถม พร้อมจะพลิกคว่ำ
ลงได้ทุกเมื่อ!

ภายใต้การบดขยี้ของเท้าขนาดใหญ่ ดูเหมือนชิงเงินชาน
พร้อมจะพังทลายลงได้ทุกเวลา ส่งผลให้บรรดายอดฝีมือของชิง
เงินชานต่างรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา!

“เตรียมการต่อสู้ ทุกคนประจำตำแหน่ง!” สีหน้าของเจ้าสำนัก
ชิงเงินชานถึงกับดูไม่ดีเอาเสียเลยเมื่อได้เห็นภาพนี้ ร้องเสียงดังสั่ง
การออกไป

“ปัง” เจ้าสำนักชิงเงินชานเพิ่งพูดขาดคำ แนวป้องกันของชิง
เงินชานก็ได้พังทลายลงภายใต้เท้าขนาดใหญ่ของหลงอ้าวเทียน
เห็นเศษชิ้นส่วนที่แวววาวจำนวนนับไม่ถ้วนปลิวกระจายลงมา!

แนวป้องกันของชิงเงินชานผ่านการบริหารจัดการมาแล้วยุค
แล้วยุคเล่า อาศัยศิลาแกร่งปริมาณมหาศาลคอยสนับสนุน มีความ
แข็งแกร่งยิ่งนัก แต่ทว่า ในเวลานี้ มันกลับยับยั้งได้ไม่ถึงครึ่งชั่ว
ยามภายใต้เท้าของหลงอ้าวเทียน

“สู้” บรรดาศิษย์และยอดฝีมือทั้งหมดของชิงเงินชานถึงกับร้อง
เสียงดังออกมา เมื่อเห็นหลงอ้าวเทียนอาศัยเท้าขนาดใหญ่ ทำลาย

แนวป้องกันของชิงเงินซานลงได้อย่างง่ายดาย อาวุธทั้งหมดถูก
ชักออกจากฝัก พลังลมปราณพลุ่งพล่าน กระบี่ในมือพุ่งเป้าไปยัง
หลงอ้าวเทียน

เสียง “ปุ” ดังขึ้น หลงอ้าวเทียนบุกทะลุเข้าไปยังชิงเงินซาน
ในทันที ความเร็วของเขานั้นรวดเร็วมากจนไม่สามารถมองเห็นตัว
เขาได้อย่างชัดเจน เห็นเพียงเงาแวบๆ แล้วก็ผ่านไป

จากนั้น “ปุ” เห็นเลือดที่พวยพุ่งเป็นสายขึ้นไป เสมือนหนึ่งเป็น
น้ำพุอย่างนั้น ขณะที่พลังลมปราณที่พลุ่งพล่านของศิษย์ชิงเงิน
ซานทั้งหมดปล้นหยุดกึกในทันที!

“ตบ ตบ ตบ...” ในเวลานี้อเอง เสียงของหัวแต่ละหัวที่ร่วงหล่นลง
พื้นดินจึงถูกส่งผ่านเข้าไปในหูของผู้ที่ยืนดูในระยะห่างไกล

เวลานี้ ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าสร้างความหวั่นไหวต่อจิตใจของ
ผู้คนมากเหลือเกิน ยอดฝีมือของชิงเงินซานที่รักษาการตาม
จุดสำคัญอย่างแข็งขันล้วนแล้วแต่ ศีรษะทยอยหลุดจากบ่า โดยที่
บริเวณลำคอที่ไร้หัวมีเลือดที่พุ่งขึ้นอย่างรุนแรง เลือดแต่ละสายที่
พวยพุ่งขึ้นมาดูคล้ายเป็นน้ำพุ ฝนเลือดที่โปรยปรายลงมาคล้ายดั่ง
กลีบดอกที่ถูกโปรยลงมาอย่างนั้น

สุดท้าย จึงเป็นร่างของยอดฝีมือแต่ละคนที่ล้มลงกับพื้น
ขณะที่ร่างกายของพวกเขาล้มอยู่กับพื้นนั้น หัวที่กลิ้งตกลงบนพื้น
ก่อนหน้าถึงกับยังคงตระหนก สามารถมองเห็นร่างที่ปราศจาก
ศีรษะของตนเองได้!

ความเร็วของหลงอ้าวเทียบรวดเร็วเหลือเกิน เร็วจนผู้คนไม่สามารถมองเห็นการลงมือของเขาได้อย่างชัดเจน ทันใดนั้น ยอดฝีมือทั้งหมดที่ประจำอยู่ตามจุดสำคัญล้วนแล้วแต่ถูกหลงอ้าวเทียบตัดศีรษะไปจนสิ้น พวกเขาไม่มีโอกาสนำแม้แต่จะต่อต้าน!

“ฝีมือแค่นี้หาญกล้ามาต่อต้านข้ารี!” หลงอ้าวเทียบยิ้มเยาะที่หนึ่งและกล่าวออกมาอย่างทรงพลัง

ผู้คนจำนวนมากถึงกับขนลุกขนพองเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ ต่างรู้สึกหวาดกลัวอยู่บ้าง ด้วยความเร็วของหลงอ้าวเทียบ หากเขาต้องการเอาชีวิตคน เกรงว่าคงไม่มีใครต้านได้ แม้แต่ผู้ที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ เกรงว่าคงต้องถูกเขาตัดเอาศีรษะไปทันทีภายใต้ความเร็วเช่นนี้ของเขา

เมื่อยอดฝีมือที่ประจำการตามจุดสำคัญทั้งหมดถูกหลงอ้าวเทียบตัดศีรษะไปโดยพลัน ทำให้ชิงเงินซานกลายเป็นเมืองที่ปราศจากการป้องกันใดๆ ทั้งสิ้น ศิษย์ของชิงเงินซานคิดจะเข้าช่วยก็ไม่ทันการเสียแล้ว

เจ้าสำนักชิงเงินซานถึงกับมีสีหน้าที่ขาวซีด เมื่อเห็นศิษย์จำนวนมากถูกสังหารโดยพลัน ยอดฝีมือจำนวนมากมายของชิงเงินซานไม่สามารถรับมือหลงอ้าวเทียบได้แม้เพียงกระบวนท่าเดียว นับว่ายากจะต้านรับได้โดยแท้!

หลงอ้าวเทียบมองดูเจ้าสำนักชิงเงินซาน ยิ้มอย่างทะนงตัว กล่าวว่ “เจ้าสำนักชิงเงินซาน ชิงเงินซานพวกเจ้ามีฝีมืออยู่เพียงเท่านี้แหละหรือ? ถ้าหากมีฝีมือเพียงเท่านี้ นับว่าน่าผิดหวังเหลือเกิน

อาศัยฝีมือแค่นี้ถึงกับกล้าเป็นศัตรูกับข้า จะดูถูกข้ามากเกินไปแล้ว”

“ตั้งค่าย” สุดท้าย เจ้าสำนักชิงเงินซานร้องเสียงดังขึ้นมา ตัวเขาและยอดฝีมือที่อยู่ในรุ่นเดียวกันอีกสิบเจ็ดคนพลันตั้งเป็นค่ายกลขึ้นมา ทันใดที่ตั้งค่ายกลเสร็จสิ้น ทิวทัศน์ชิงเงินซานพลันสว่างไสวขึ้นมา ยอดเขาแต่ละแห่งในชิงเงินซานได้ยิงประกายแสงออกมา

“แว้งค์” ท้ายที่สุด ทิวทัศน์ชิงเงินซานก็ถูกปกคลุมอยู่ท่ามกลางประกายแสงของสุดยอดค่ายกล บนท้องฟ้าได้ยิงแสงขนาดยักษ์แต่ละสายลงมา เมื่อประกายแสงลักษณะเช่นนี้ทำการปกคลุมชิงเงินซานเอาไว้แล้ว ทิวทัศน์ชิงเงินซานดูเหมือนเป็นท้องฟ้าดั่งทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล ดวงดาวหม่นวน ทางช้างเผือกพาดผ่าน

หลังจากที่สุดยอดค่ายกลได้จัดตั้งเสร็จเรียบร้อยแล้ว คล้ายดังกลุ่มดาวไท่ขขนาดยักษ์ที่ยึดครองชิงเงินซานเอาไว้ทั้งหมด กลิ่นอายที่น่าเกรงขามปราศจากผู้เทียบเทียมกระจายออกมาจากภายในค่ายกลนี้ ทำให้ชิงเงินซานกลับกลายเป็นดั่งสูงตระหง่านยิ่งนัก!

ยอดฝีมือจำนวนมากที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกลรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมา เมื่อเห็นชิงเงินซานภายใต้การปกปักรักษาคุ้มครองของสุดยอดค่ายกล ได้กลับกลายเป็นดั่งสูงตระหง่านตั้งตรงขึ้นไป ก่อนหน้านั้นผู้คนจำนวนมากต้องสิ้นหวัง เมื่อหลงอ้าวเทียบได้สังหารศิษย์ของชิงเงินซานไปเป็นจำนวนมากอย่างรวดเร็ว เวลานี้ เมื่อได้เห็นสุดยอดค่ายกลลักษณะเช่นนี้แล้ว รู้สึกมองเห็นความหวังอยู่บ้าง!

“ค่ายกลสิบแปดขุนพลสวรรค์!” คือท่าไม้ตายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชิงเฉินซาน ยอดฝีมือที่มีความเข้าใจในสำนักชิงเฉินซานเมื่อมองเห็นสุดยอดค่ายกลตรงหน้าแล้ว กล่าวว่่า “พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นศิษย์ที่แข็งแกร่ง และโดดเด่นที่สุดของดั่งหย่วนโหว่ ทุกคนล้วนแล้วแต่ได้รับการถ่ายทอดวิชาจากดั่งหย่วนโหว่”

“ค่ายกลสิบแปดขุนพลสวรรค์!” หลงอ้าวเทียนดูจะไม่ใส่ใจเมื่อมองเห็นสุดยอดค่ายกลที่ดูสูงตระหง่านน่าเกรงขาม หัวเราะอย่างทะนงตน กล่าวว่่า “แม้ว่่าค่ายกลนี้จะถ่ายทอดมาจากค่ายกลศักดิ์สิทธิ์ที่ดื่กดำบรรพ์ เสียตาย ค่ายกลนี้ของชิงเฉินซานกลับมีจุดบกพร่อง ไม่อาจรับได้แม้กระบวนท่าเดียว”

คำพูดเช่นนี้ทำให้ยอดฝีมือที่ยืนดูอยู่ระยะห่างไกลถึงกับหนาว คนที่รู้จักค่ายกลนี้ในมหาสมุทรอุดร ต่างรู้ว่าค่ายกลนี้มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก โดยเฉพาะค่ายกลที่ตั้งขึ้นโดยอาศัยสิบแปดขุนพลสวรรค์ของชิงเฉินซานแล้ว ยิ่งยากที่จะทำลายได้ แต่เวลานี้หลงอ้าวเทียนกลับบอกว่าไม่สามารถต้านได้แม้กระบวนท่าเดียวแล้วจะไม่ให้ในใจของผู้คนต้องรู้สึกสะท้านได้อย่างไร หลงอ้าวเทียน มีความแข็งแกร่งระดับไหนกันแน่

สำหรับคำพูดที่ถือดีเช่นนี้ของหลงอ้าวเทียน ทางชิงเฉินซานตอบโต้ด้วยการนั่งเฉยบ ท้วทั้งบริเวณของชิงเฉินซานล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การปกปักรักษาของสุดยอดค่ายกลนี้ ปราศจากซุ่มเสียงใดๆ ทั้งสิ้น

ตอนที่ 1631 ดึงหยวนโหว

หลงอ้าวเทียนหัวเราะที่หนึ่ง เมื่อมองเห็นค่ายกลสืบแปดขุนพล สวรรค์ที่สูงตระหง่าน ก้าวเท้าเข้าไปในค่ายกลค่ายกลสืบแปด ขุนพลสวรรค์ด้วยท่าทีอวดดีกำแหงและทะนงตน ทั้งยังไม่มี การป้องกันแม้แต่บ่อย เหมือนหนึ่งกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนหลังบ้านของ ตนอย่างนั้น ไม่ได้มองค่ายกลสืบแปดขุนพลสวรรค์อยู่ในสายตา เลย!

“จืด...” ขณะที่หลงอ้าวเทียนก้าวเท้าเข้าไปภายในค่ายกลสืบ แปดขุนพลสวรรค์นั้น บนท้องฟ้าประกายแสงจากดวงดาวที่ยิงลงมา ยามที่แสงดวงดาวยิงลงมานั้น แม้แต่ท้องฟ้ายังเหมือนสิ้นเทาที่หนึ่ง เหมือนว่าแสงดวงดาวสายนี้สามารถยิงทะลุผืนแผ่นดินได้อย่างนั้น

หลงอ้าวเทียนเพียงมองแวบหนึ่ง เมื่อต้องเผชิญกับแสง ดวงดาวที่แหลมคมและอหังการยิ่ง ทันใดนั้น แสงจากดวงดาว ดังกล่าวได้พุ่งตรงไปยังศีรษะของหลงอ้าวเทียน หวังยิงทะลุศีรษะ ของเขาไป!

ต่อให้แสงจากดวงดาวยิงเข้ามาจนใกล้จะถึงศีรษะของหลงอ้าว เทียนแล้ว หลงอ้าวเทียนยังคงไม่ได้ขยับตัว เหมือนว่าเขาไม่ทันได้ เห็นแสงดวงดาวที่ยิงมาอย่างนั้น

ยอดฝีมือที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกลถึงกับต้องกลั่นลมหายใจ เอาไว้ เมื่อมองเห็นแสงของดวงดาวเข้าใกล้หลงอ้าวเทียนแค่เอื้อม

แล้ว แต่หลงอ้าวเทียนยังคงไม่มีการเคลื่อนไหว หลงอ้าวเทียน
นับว่าอวดดีเหลือเกิน แสงดวงดาวที่ยิ่งเข้ามามีความเร็วที่สูงมาก
แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพก็ไม่กล้าประมาท

ดูท่าแสงจากดวงดาวกำลังจะยิงทะลุศีรษะของหลงอ้าวเทียนอยู่
แล้ว หลงอ้าวเทียนยังคงไม่ขยับตัว ในเสี้ยววินาทีที่แสงจาก
ดวงดาวกำลังจะสัมผัสกับเส้นผมของเขาอยู่แล้ว หลงอ้าวเทียนจึง
ได้ขยับตัว

“ปุ...” แสงจากดวงดาวพลาดเป้าไปทันที ต่อให้มันมีความเร็ว
ที่สูงมากและอยู่ใกล้หลงอ้าวเทียนเพียงแค่อึดใจ หลงอ้าวเทียน
ยังคงหลบพ้นไปได้

อย่างไรก็ตาม ยอดฝีมือจำนวนมากที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกล
ต่างมองเห็นไม่ชัดเจนว่าหลงอ้าวเทียนหลบพ้นแสงจากดวงดาวไป
ได้อย่างไร เหมือนว่าหลงอ้าวเทียนยืนอยู่ตรงนั้นตลอดเวลาและไม่
เคยขยับตัวเลย!

“ฟิวว...” เมื่อแสงดวงดาวนี้ยิงพลาดเป้าไปแล้ว มันได้กลับลำ
ในฉับพลันและพุ่งเข้าตำแหน่งหน้าอกของหลงอ้าวเทียนด้วย
ความเร็วสูงอีกครั้ง

หลงอ้าวเทียนยังคงยืนนิ่งไม่มีการขยับตัวเมื่อเผชิญกับแสง
จากดวงดาวที่ยิ่งเข้ามา จากนั้น “ปุ” แสงดวงดาวยิงพลาดเป้า หลง
อ้าวเทียนยังคงหลบแสงจากดวงดาวที่ยิ่งเข้ามาได้อย่างง่ายดาย

“จืด จืด จืด...” ในที่สุด ค่ายกลลึบแปดขุนพลสวรรค์ได้สำแดง
เดชออกมาอย่างบ้าคลั่งพลันยิงแสงดวงดาวออกมาเป็นร้อยเป็นพัน

สายในเสี้ยววินาทีนี้เอง โดยที่แสงดวงดาวเป็นร้อยเป็นพันสายสลับสวนกันไปมาอย่างสับสนวุ่นวาย ดุจดั่งม่านฟ้าเหดินอย่างนั้น ไม่ว่าใครก็ตามหากยืนอยู่ท่ามกลางค่ายกลสืบแปดขุนพลสวรรค์ จะต้องร่างพรุนเหมือนตะแกรงอย่างแน่นอน

แต่ทว่า ต่อให้ค่ายกลสืบแปดขุนพลสวรรค์ได้สำแดงเดชออกมาอย่างบ้าคลั่งเพียงใดก็ตาม แสงจากดวงดาวนับไม่ถ้วนที่ยิงกราดไปครั้งแล้วครั้งเล่า หลงอ้าวเหียนยังคงยืนอยู่ตรงนั้น ดูไปแล้วเหมือนว่าเขาไม่ได้ขยับตัวแม้แต่น้อย แสงจากดวงดาวนับร้อยนับพันสายที่กราดยิงเข้าหาตัวเขาครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างบ้าคลั่ง กลับไม่สามารถแตะต้องแม้เพียงชายเสื้อของหลงอ้าวเหียน

สิ่งที่เห็นนี้ใช่ว่าเป็นเพราะค่ายกลสืบแปดขุนพลสวรรค์ไม่แข็งแรงแรงพอ และหาใช่แสงจากดวงดาวนับร้อยนับพันสายมีความเร็วที่ต่ำเกินไป แต่เป็นเพราะความเร็วของหลงอ้าวเหียนนั้นสูงเกินไป สูงจนแข่งล้ำหน้าทุกสิ่งทุกอย่าง!

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นล่ะก็ ท่ามกลางค่ายกลสืบแปดขุนพลสวรรค์เช่นนี้ เกรงว่าคงร่างพรุนจนกลายเป็นตะแกรงไปแล้ว อย่างไรก็ตาม หลงอ้าวเหียนที่ยืนอยู่ตรงนั้นกลับเหมือนไม่มีการเคลื่อนไหวขยับตัวใดๆ ปล່อยให้แสงจากดวงดาวยิงเข้ามาอย่างรุนแรง แต่ไม่สามารถยิงถูกตัวของเขาได้แม้แต่น้อย เมื่อเทียบกับทุกความเคลื่อนไหวของหลงอ้าวเหียนแล้ว ความเร็วของแสงจากดวงดาวก็คล้ายดั่งเป็นหอยทากอย่างนั้น!

ไม่รู้ว่าผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องรู้สึกเสียวสันหลังวาบเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ความเร็วของหลงอ้าวเหียนทำให้พวกเขาถึงกับต้อง

หวาดกลัวยิ่งนัก หลายคนกำลังคิดว่า หากตัวเองต้องเผชิญกับ หลงอ้าวเทียนล่ะก็ เกรงว่าตัวเองคงไม่มีโอกาสกระทั่งได้ลงมือก็ถูก เขาเด็ดเอาศีรษะออกไปแล้ว

“ข้าเหลือเกิน รับการโจมตีไม่ได้แม้เพียงครั้งเดียว” หลังจาก หลงอ้าวเทียนปล่อยให้แสงดวงดาวยิงอย่างบ้าคลั่งไปตามอำเภอใจ แล้ว สายหน้าและกล่าวด้วยความอวดดีว่า “ความเร็วเช่นนี้ตามไม่ทันกระทั่งหอยทาก”

สีหน้าของพวกเขาเจ้าสำนักชิงเงินซานดูไม่เจิดยิ่ง เมื่อถูกหลงอ้าวเทียนวิจารณ์เช่นนี้ แต่ว่าก็จนด้วยเกล้า พวกเขาได้สำแดงพลังของค่ายกลสืบแปดขุนพลสวรรค์จนถึงขีดสูงสุดแล้ว ยังคงทำอะไรมองหลงอ้าวเทียนไม่ได้แม้แต่น้อย กระทั่งชายเสื้อยังไม่มีโอกาสสัมผัสด้วยซ้ำ จะโทษหลงอ้าวเทียนที่เยาะเย้ยพวกเขาเช่นนี้ก็ไม่ได้ถูก

“ทำลายค่ายกล...” ทันใดนั้น หลงอ้าวเทียนพลันลงมือแล้ว โดยบุกทะลวงเข้าไปยังจุดที่อันตรายมากที่สุดของค่ายกลสืบแปดขุนพลสวรรค์

“ปัง...” ฉับพลันนั้น เหมือนเป็นช่องว่าง กาลเวลาถูกทำลายจนแหลกละเอียด ทุกสิ่งเหมือนถูกหยุดเวลาเอาไว้เช่นนั้น ทำให้สามารถมองเห็นทุกอย่างทุกชั้นตอนอย่างละเอียด

หลงอ้าวเทียนพลันลงมือทำลายค่ายกลสืบแปดขุนพลสวรรค์ ทุกๆ กระบวนท่าที่สำแดงออกไปพร้อมกับสืบแปดขุนพลสวรรค์ที่ถูกขัดจนกระเด็นออกไป

ทันใดนั้น ค่ายกลสิบแปดขุนพลสวรรค์ถูกทำลายลง เห็นเศษที่แตกละเอียดจำนวนนับไม่ถ้วนปลิวว่อน จับพลันนั้น ทุกคนล้วนแล้วแต่มองเห็นพวกของเจ้าสำนักชิงเงินซานพยายามหลบอย่างเต็มที่ แต่ ความเร็วของพวกเขาเมื่อเทียบกับหลงอ้าวเทียนแล้ว เรียกว่าช้ายิ่งกว่าหอยทากเสียอีก ไม่สามารถหลบเลี่ยงแต่ละกระบวนท่าของหลงอ้าวเทียนได้เลย

หลังจากที่ค่ายกลสิบแปดขุนพลสวรรค์ถูกทำลายแล้ว นิ้วของหลงอ้าวเทียนที่แหวกอากาศลึมเข้าหาพวกเจ้าสำนักชิงเงินซาน ดูไปแล้วความเร็วของนิ้วนี้ช้ามาก มากจนผู้คนสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน แต่ความจริงแล้ว นิ้วที่ลึมออกไปนี้ได้แข่งหน้ากาลเวลาไปแล้ว ดังนั้น จึงทำให้ดูเชื่องช้าเป็นพิเศษ!

ยอดฝีมือจำนวนมากที่ยืนดูในระยะห่างไกลต่างดวงตาเบิกกว้าง มองดูว่าพวกเจ้าสำนักชิงเงินซานที่เป็นสิบแปดขุนพลสวรรค์จะต้องเสียชีวิตภายใต้นิ้วนี้ของหลงอ้าวเทียนหรือไม่ ขณะที่สิบแปดขุนพลสวรรค์เอง ดวงตาของพวกเขาก็เบิกกว้างมองดูภัยที่กำลังเข้าหาพวกเขา พวกเขาสามารถมองเห็นนิ้วนี้จะเอาชีวิตพวกเขาด้วยการลึมแทงทะลุหน้าผากของพวกเขาไป

ต่อให้พวกของสิบแปดขุนพลสวรรค์ที่ได้แต่เบิ่งตามองแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถรับมือกับนิ้วนี้ของหลงอ้าวเทียนได้อยู่แล้ว

เสียงดัง “ปัง...” ทันใดนั้นเอง ทัวทั้งชิงเงินซานสิ้นไหวขึ้นมาที่หนึ่ง เหมือนว่าชิงเงินซานถูกอะไรกระแทกเข้าให้อย่างหนัก แต่ว่าชิงเงินซานยังคงสามารถรองรับเอาไว้ได้โดยไม่แตกสลาย

ทันใดนั้นเอง กาลเวลาเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว พลันกลับไปยังสภาพเช่นเดิม และกาลเวลาก็กลับมาเริ่มต้นเคลื่อนผ่านไปอย่างช้าๆ เฉกเช่นปรกติอย่างนั้น

ในเวลานี้ทุกคนเบิกตามอง และเห็นชัดเจนว่า สิบแปดขุนพลสวรรค์ยังคงมีชีวิตอยู่ พวกเขาถูกคนผู้หนึ่งช่วยเอาไว้ คนผู้นี้ได้ขวางนิ้วที่แหวกอากาศมาของหลงอ้าวเทียบเอาไว้

ผู้ที่ช่วยชีวิตสิบแปดขุนพลสวรรค์เอาไว้เป็นผู้เฒ่าผู้หนึ่ง ผู้เฒ่าผู้นี้แลดูเป็นผู้มีความรู้ลุ่มลึกและมีบุคลิกลักษณะที่สง่างาม สวมชุดสีดำ ให้ความรู้สึกถึงกลิ่นอายเทพที่เข้ามาปะทะ

สิบแปดขุนพลสวรรค์ที่รอดชีวิตมาอย่างหวุดหวิด และยังไม่หายจากอาการตื่นตระหนก เมื่อได้สติกลับมามองเห็นผู้เฒ่าผู้นั้นแล้ว พวกเขาต่างทยอยลุกขึ้นยืนคำนับและเรียก "อาจารย์..."

"ตั้งหยวนโหว สูดยอดจักรพรรดิเทพปราศจากผู้เทียบเทียมแห่งมหาสมุทรอุดร!" ระดับปราชาญ์รุ่นอาวุโสถึงกับร้องเสียงดังออกมา เมื่อเห็นผู้เฒ่าผู้นี้ที่อยู่ตรงหน้า

ตั้งหยวนโหวคือดาวรุ่งเผ่าปีศาจที่ยอดเยี่ยมที่สุดของมหาสมุทรอุดร ในยุควิบากแห่งเต๋า ต่อให้ผู้ที่ไม่เคยพบเห็นตั้งหยวนโหวมาก่อน เมื่อได้ยินชื่อของตั้งหยวนโหวแล้วก็เหมือนดังชื่อนั้นดังก้องอยู่ในหู

ตั้งหยวนโหวเป็นหนึ่งในอัจฉริยะบุคคลของมหาสมุทรอุดรในยุควิบากแห่งเต๋า เขาบรรลุนิรันดรธรรมตั้งแต่วัยหนุ่ม มีความสามารถ

ในการเข้าใจที่สูงมาก เคยขึ้นไปถึงบันไดชั้นที่สิบของบันไดเสียง สิบสองชั้นแห่งเมืองพงเหวิน และเสมอด้วยเย่ฉิวโจว!

“โอรสราชันหลงโปรดระงับโทสะ” หลังจากที่ตั้งหยวนโหว ปราบฏอกออกมาแล้วได้กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

ตั้งหยวนโหวไม่ได้มีกลิ่นอายที่สยบเก้าชั้นฟ้า และไม่มีพลัง อำนาจที่ขมและอหังการทั่วหล้า เวลานี้ เขาเก็บงำพลังลมปราณ เอาไว้ ด้วยท่าทีที่แลดูเป็นผู้มีความรู้ลุ่มลึกและมีบุคลิกลักษณะที่ สง่างามอย่างบอกไม่ถูก เหมือนว่าเขาคือบัณฑิตผู้หนึ่งอย่างนั้น

แม้ว่าตั้งหยวนโหวจะดูเหมือนเป็นบัณฑิต ไม่มีกลิ่นอายที่ทำให้ ผู้คนต้องรู้สึกหวาดกลัว แต่ว่า ยามที่เขาก้าวเดินออกมากลับทำให้ ผู้คนรู้สึกถึงจิตใจที่สงบและปลอดภัย เหมือนว่าเขาขอเพียงมีตัวเขา อยู่ต่อให้ฟ้าถล่มลงมาก็ไม่หวั่น

“ระงับความโกรธ?” หลงอ้าวเทียนยิ้มกล่าวว่า “ตั้งหยวนโหว จะให้ข้าหลงอ้าวเทียนหายโกรธก็ไม่ยาก มอบให้หลินและมังกร ทองสี่เล็บออกมา ข้าสามารถละเว้นชิงเงินชานของพวกเขาเจ้า ไม่ถือ โทษที่ชิงเงินชานล่วงเกินข้า!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้นับว่าประมาทและอหังการยิ่ง ไซ่เพียงแค่ ข่มผู้อื่นว่าตนเองเหนือกว่า แต่เป็นการมองว่าผู้กล้าไต่ห้ำไม่มี ตัวตน!

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกอึดอัดจนบอกไม่ถูก เมื่อได้ยินคำพูดของ หลงอ้าวเทียนแล้ว แต่ว่า ทุกคนสามารถเข้าใจได้ว่าหลงอ้าวเทียน มีสิทธิ์พูดเช่นนี้ได้แน่นอน

ตั้งหยวนโหวสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “โอรสราชันหลง เด็กคนนี้มีสายสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับชิงเฉินซานของเรา หวังว่าโอรสราชันหลงจะยังมีอภัยให้เขาสักครั้งได้ไหม?”

แม้แต่ตั้งหยวนโหวก็พูดเช่นนี้ ซึ่งทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องตกใจยิ่ง ให้หลินกับชิงเฉินซานเกี่ยวข้องอะไรกันแน่? กระทั่งตั้งหยวนโหวยังต้องปกป้องเขา ดูท่าความสัมพันธ์ระหว่างให้หลินกับชิงเฉินซานไม่ธรรมดาจริงๆ มิฉะนั้นแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่ชิงเฉินซานจะพาตัวเองเข้าไปเสี่ยงเพียงเพื่อให้หลินคนเดียวเท่านั้น!

“ตั้งหยวนโหว เรื่องนี้เกรงว่าข้าคงให้เกียรติท่านไม่ได้” หลงอ้าวเทียนสายหน้าและกล่าวว่า “หากเป็นคนอื่น เพื่อเห็นแก่ตั้งหยวนโหวท่านร้องขอ ข้าพอจะปล่อยเขาได้ แต่ให้หลินข้าละเว้นไม่ได้ เขาเป็นศัตรูกับข้าครั้งแล้วครั้งเล่า หากไว้ชีวิตเขาดูจะมีเมตตาเกินไปเสียแล้ว

ตั้งหยวนโหวไม่ได้แสดงความโกรธออกมา ยังคงแลดูเป็นผู้มีความรู้ลุ่มลึกและมีบุคลิกลักษณะที่สง่างาม กล่าวว่า “ในเมื่อโอรสราชันหลงหลงไม่ยอมอ่อนข้อให้ เช่นนั้นแล้ว ชิงเฉินซานได้แต่ล่วงเกินแล้ว หากมีสิ่งใดไม่เหมาะสมหวังว่าโอรสราชันหลงจะให้อภัย”

ตั้งแต่ต้นจนจบ ท่าทีของตั้งหยวนโหวก็จะเนิบๆ แบบนี้ และแลดูเป็นผู้มีความรู้ลุ่มลึกและมีบุคลิกลักษณะที่สง่างามยิ่งนัก เหมือนไม่มีอารมณ์โกรธเลยแม้แต่หน่อย

“ตั้งหยวนโหว นับว่าท่านมีฝีมืออยู่บ้าง” หลงอ้าวเทียน หัวเราะก๊ากออกมา และกล่าวว่า “แต่ว่า อาศัยท่านที่เพิ่งจะก้าวขึ้นสู่ระดับจักรพรรดิเทพมหัศจรรย์ ยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของข้า!”

ทุกคนต่างรู้สึกตกใจเมื่อได้ยินคำพูดของหลงอ้าวเทียน ผู้ที่มีทักษะอ่อนไม่รู้ว่าจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์คืออะไร มีเพียงผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสจึงรู้ว่าจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์คืออะไร

“ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเหลือเกิน ตั้งหยวนโหวถึงกับได้เป็นจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์แล้ว!” จักรพรรดิเทพรุ่นอาวุโสถึงกับตระหนก พิมพ์ออกมาว่า “ไม่เสียทีที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งอันดับหนึ่งเผ่าปีศาจของมหาสมุทรอุดรนะเนี่ย”

“โอรสราชันหลงหลงกล่าวชมเกินไปแล้ว ข้าพื้นฐานอ่อนด้อยสัจธรรมเต็มไปด้วยข้อบกพร่อง แค่ฝึกแต่ขอบประตู่ได้นิดหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่ถึงขั้นจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์อะไรนั่น!” ตั้งหยวนโหวไม่ได้ยโส ยังคงกล่าวด้วยท่าทีที่เป็นธรรมชาติว่า “เทียบกับพี่เยที่เป็นจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์จริงๆ แล้ว ข้ายังห่างชั้นอีกมาก!”

คำพูดของตั้งหยวนโหวก็ใช้ว่าจะถ่อมตน เขาเองก็เพิ่งจะได้เข้าถึงความลึกซึ้งพิสดารของจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ไม่กี่ปีมานี้เอง เหมือนดังที่เขาได้พูดเอาไว้ว่า เขาแค่คลำแตะแค่ขอบประตู่เท่านั้น

ความจริงแล้ว สิ่งนี้กล่าวสำหรับตั้งหยวนโหวนับว่าไม่ง่ายเลย ซิงเฉินซานที่เป็นชาติกำเนิดของเขาไม่ใช่สายสำนักราชันเซียน

หลักสัจธรรมของเขาไม่ดีพอ ดังนั้น เขาจึงให้ความหมายตนเองว่า ไม่ใช่จักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ที่แท้จริง

แม้ตั้งหยวนโหวจะพูดเช่นนี้ก็ตาม แต่ว่า ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึกใจหายใจคว่ำ เนื่องจากตั้งหยวนโหวนั้นกำเนิดในยุควิบากแห่งเต๋า อีกทั้งยังมีชาติกำเนิดเช่นชิงเฉินซาน แต่กลับประสบความสำเร็จได้ถึงเพียงนี้ นับว่าเยี่ยมยอดมากแล้ว ถ้าหากเขาเกิดในยุคที่เจริญรุ่งเรืองสะก๊ ก็ไม่แน่ว่าอาจดำรงอยู่นฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้มานานแล้ว

ตอนที่ 1632 ความมั่นใจของหลงอ้าวเทียน

“ไม่ว่าท่านจะเป็นจักรพรรดิเทพมหัศจรรย์ก็ดี ไม่ใช่จักรพรรดิเทพมหัศจรรย์ก็ช่าง” หลงอ้าวเทียนหัวเราะเสียงดังออกมาและกล่าวว่า “ในเมื่อชิงเฉินซานพวกเจ้ากล้าให้ความคุ้มครองให้หลินเซ่นนั้น ข้า หลงอ้าวเทียนก็จะทำลายชิงเฉินซานพวกเจ้าเสีย!”

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าไม่เลียมตัว ขอรับการชี้แนะเคล็ดวิชาราชันจากโอรสราชัน” ตั้งหยวนโหวไม่แสดงอาการโกรธ เอ่ยขึ้นซ้ำๆ

พลันที่ตั้งหยวนโหวพูดขาดคำเห็นฟ้าขึ้นตรงไปยังจักรวาล ยืนอยู่ตรงบริเวณที่รายล้อมด้วยดวงดาวท่ามกลางดวงดาวที่พร่าพร่าง ยืนมือออกไป พูดขึ้นซ้ำๆ ว่า “โอรสราชัน เชิญชี้แนะ!”

ระดับอย่างพวกเขาหากสู้กันเต็มที่ละก็ เกรงว่าสำนักเช่นชิงเฉินซานคงไม่สามารถรับกับพลังโจมตีของพวกเขาได้แน่นอน ภายใต้อพลังโจมตีของพวกเขา เพียงชั่วพริบตาเดียวชิงเฉินซานคงมลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป

หลงอ้าวเทียนมองหน้าตั้งหยวนโหวที่หนึ่ง เห็นฟ้าตามขึ้นไป อยู่บนจักรวาล หัวเราะเสียงดังและกล่าวว่า “ตั้งหยวนโหว มีอาวุธอะไรก็เอาออกมาได้เลย ข้าจะให้เจ้าได้ตายตาหลับแน่นอน”

“ข้าไม่มีอาวุธที่ดูแล้วเข้าท่า ข้าจะอาศัยมือเปล่าขอคำชี้แนะจากโอรสราชันหลง” ตั้งหยวนโหวเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

คำพูดของตั้งหยวนโหวพูดได้รอบคอบมาก ต่อให้เขาหยิบเอาอาวุธอะไรออกมาก็คงไม่ได้เปรียบอะไร เพราะคนที่เขาเผชิญคือ หลงอ้าวเทียน ซึ่งมีชาติกำเนิดมาจากพรรคเซียนเหินที่ไม่เคยขาดแคลนเรื่องสัจอาวุธราชันเซียนอยู่แล้ว หากหลงอ้าวเทียนหยิบเอาอาวุธชิ้นใดชิ้นหนึ่งออกมาอย่างตามอารมณ์ ก็เพียงพอที่จะสังหารเขาได้อย่างเหลือเฟือ

แต่หากตั้งหยวนโหวอาศัยมือเปล่ามาต่อสู้ช้ำขาดกับหลงอ้าวเทียนล่ะก็ กลับจะมีโอกาสอยู่บ้าง

“ถ้าหากข้าอาศัยอาวุธราชันเท่ากับแสดงว่าข้ารังแกสำนักขนาดเล็กพวกเจ้า” หลงอ้าวเทียนหัวเราะเสียงดังและกล่าวว่า “ดี ตั้งหยวนโหว ข้าจะอาศัยมือเปล่าสู้กับเจ้า ให้เจ้าแพ้ทั้งกายและใจ!”

“เชิญสอนสั่ง” ตั้งหยวนโหวก็ไม่เกรงใจ พลันที่พูดขาดคำ ดันดวงดาวคว่ำจันทร “ตูม” เสียงดังสนั่น นิ้วมือของเขาเพียงชี้ไปตามอารมณ์ ดวงดาวแต่ละดวงที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารพลันพุ่งชนเข้าหาหลงอ้าวเทียน และเป็นการพุ่งเข้าชนจากทุกทิศทุกทาง ก่อนที่พุ่งชนตัวของหลงอ้าวเทียนพลันระเบิดขึ้นมา

เสียงดัง “ตูม” ฟ้าถล่มดินทลาย ดวงดาวแต่ละดวงชนกันจนแหลกละเอียด ปราภฏประกายที่มีสีสังดงามยิ่งนัก แม้แต่ดวงอาทิตย์บนท้องฟ้าพลันสลดและดับแสง

หลังการแหลกละเอียดของดวงดาว และประกายที่มีสีสังดงามได้จางหายไปแล้ว เห็นหลงอ้าวเทียนยังคงยืนอยู่ที่ตรงนั้น รอบๆ ตัวของเขามีแปดพยุหะคอยคุ้มกัน การระเบิดของดวงดาวแต่ละดวงจึงไม่สามารถระคายผิวของเขาได้แม้แต่เนื้อ

“รับหมัดข้าสักหมัด” หลงอ้าวเทียนคำรามเสียงยาว ลงมือด้วยหมัดมังกร เสมือนตั้งมังกรแท้จริงเห็นฟ้า หงส์บินร่อนกลางเวหา พลันที่ออกหมัดสามารถทำให้ทางข้างเผือกแกว่งตาม กาลเวลา ถูกทำลาย

มังกรคำรามหัวหล้า หนึ่งในหมัดมังกรคำราม อหังการสุดเปรี้ยวเปรย เมื่อตั้งหยวนโหวต้องเผชิญกับพลังหมัดลักษณะเช่นนี้ สองมือพลันบัดป้องออกไป ควบคุมภูเขาแลแม่น้ำ แปรเปลี่ยนหยินหยาง มือทั้งสองที่เคลื่อนไหวต่อเนื่อง สัจธรรมตั้งทะเล หลังกฎเกณฑ์ที่ไม่มีสิ้นสุดแปรเป็นทะเลที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา หวังอาศัยทะเลท่วมสกัดพลังหมัดที่สูดอหังการหมัดนี้ของหลงอ้าวเทียน!

“ปัง” มัดมังกรหมัดนี้ซัดใส่ทะเลแห่งสัจธรรม ทำให้ทะเลเกิดระเบิดตูมตามขึ้นมา พลังที่ปราศจากผู้เทียบเทียมพุ่งทะลุทะเลขึ้นมา พลันกระจายตัวออก ทำให้อุกาบาตที่อยู่บริเวณนี้ถูกซัดใสจนแหลกเป็นจุณ

แม้ว่าหมัดมังกรจะทะลุทะเลขึ้นมาได้ แต่ทว่า ตั้งหยวนโหวยังคงสามารถสลายพลังหมัดที่ปราศจากผู้ต่อกรหมัดนี้ของหลงอ้าวเทียนได้ หลังจากทีหมัดนี้ทะลุออกจากทะเลแล้วก็ขาดกำลังหนุนเนื่องอีกต่อไป!

“รับอีกหนึ่งกระบวนท่า” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลงอ้าวเทียน ซัดฝ่ามือตันฟ้าออกไปอีกหนึ่งฝ่ามือ หกภพภูมิขาดสะบั้น วัฏสงสาร ถูกทำลาย จากหมัดมังกรถึงฝ่ามือตันฟ้า การเปลี่ยนกระบวนท่า

ของหลงอ้าวเทียนเป็นไปอย่างรวดเร็ว มองไม่เห็นช่องโหว่แม้แต่
น้อยนิด

จับพลันนั้นฝ่ามือดันฟ้าก็ซัดเข้ามาถึง ความเร็วของมันยาก
จะหลบหลีกได้ทัน แม้แต่ระดับตั้งหยวนโหว่ก็หลบฝ่ามือนี้ไปไม่พ้น
และมีความเร็วไม่เท่าฝ่ามือนี้

เมื่อตั้งหยวนโหว่ต้องเผชิญกับฝ่ามือดันฟ้าเช่นนี้ เขาคำราม
เสียงยาวออกมา กลายร่างเป็นวีสดำที่มีรูปร่างใหญ่มากตัวหนึ่ง
แค่เท้าข้างเดียวก็สามารถเหยียบทางข้างเผือกจนแหลก คำราม
เสียงยาวสามารถทำลายดวงดาวได้ เขาทั้งสองสามารถแหงทะเลฟ้า
ดินได้

เสียง "ตุ้ม" ดังสนั่น เขาทั้งสองของตั้งหยวนโหว่ปะทะกับฝ่ามือ
ดันฟ้าของหลงอ้าวเทียน ได้ยินเสียงดัง "ปัง ปัง ปัง" หลังจากที่ตั้ง
หยวนโหว่รับมือกับฝ่ามือนี้แล้ว ยังคงต้องก้าวถอยหลังไปหลาย
ก้าว เหยียบเอาดวงดาวแต่ละดวงและทางข้างเผือกแต่ละสายจน
แหลกกลายเป็นไปด้วย

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกตกใจเป็นอันมาก เมื่อหลงอ้าวเทียน
สามารถบีบให้ตั้งหยวนโหว่ต้องกลับกลายเป็นร่างจริงออกมาเพียง
แค่สองสามกระบวนท่าเท่านั้น ออกจะแข็งแกร่งมากเกินไปเสียแล้ว

"กรร" เสียงมังกรคำรามดังขึ้น มังกรทองสี่เล็บหลังจากได้พัก
ฟื้นมาแล้วได้คำรามเสียงยาวเมื่อเห็นตั้งหยวนโหว่รับมือไม่ไหว
พลันทะยานขึ้นไปยังจักรวาล และคุมตำแหน่งด้านหลังของหลง
อ้าวเทียนเอาไว้

ในเวลานี้ วัวสีดำตัวหนึ่ง มังกรทองตัวหนึ่งอยู่ในตำแหน่งหน้า
หนึ่งหลังหนึ่ง ทำการโถมตีชนาบต่อหลงอ้าวเทียน

แม้ตั้งหยวนโหวจะมีความแข็งแกร่ง แต่ว่า เขากลับไม่ใช่คู่ต่อสู้
ของหลงอ้าวเทียน หลงอ้าวเทียนนั้นอาศัยความหนุ่มแน่นกำลังฮึก
เหิม พลังลมปราณที่คึกคักมีชีวิตชีวา อีกทั้งหลงอ้าวเทียนยัง
เปรียบพร้อมด้วยจุดเด่นของห้าราชันเซียน ยังเป็นไตรอริยะสมบัติ
อีกด้วย ความได้เปรียบที่มีมาแต่กำเนิดของเขาหาใช่ตั้งหยวนโหว
สามารถเทียบเคียงได้

ถ้าหากตั้งหยวนโหวมีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชัน
เซียน บางทีการต่อสู้ชี้ขาดกับหลงอ้าวเทียนด้วยมือเปล่าอาจพอมี
โอกาสอยู่ แต่เวลานี้เขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลงอ้าวเทียน

“ดี เข้ามาพร้อมกันเลยทั้งสองคน ข้าจะได้จัดการพร้อมกัน
ทีเดียว” แม้หลงอ้าวเทียนจะถูกโถมตีชนาบข้างหน้าหลังยังคงไม่
หวั่น หัวเราะออกมาอย่างเต็มที่ ความมั่นใจตนเองล้นปรี่ อีกทั้งยัง
อาศัยมือเปล่าไม่ใช่อาวุธราชันเซียนเผชิญกับตั้งหยวนโหวและ
มังกรทองสี่เล็บ

ผู้ที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้มีใจเป็นศัตรูกับหลงอ้าว
เทียนยังต้องเลื่อมใส ด้วยความมั่นใจถึงขนาดนี้ เพียงพอที่จะบ่ง
บอกถึงความแข็งแกร่งของหลงอ้าวเทียนได้แล้ว

“กรรร โม” ทั้งมังกรสี่เล็บและวัวสีดำต่างคำรามเสียงยาว เข้า
โถมตีหลงอ้าวเทียน

“มาได้จังหวะ” หลงอ้าวเทียน หัวเราะเสียงยาว ฝ่ามือสีแดง
เคล็ดราชัน อานุกาพรราชันยิ่งใหญ่เหนือดินแดนทั้งปวง คล้ายดั่ง
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปราศจากผู้ต่อกร เคล็ดราชันกวาดล้างสิ้นเหล่าภูติผี
ปีศาจ!

เวลานี้ หลงอ้าวเทียนต่อสู้อยู่กับวัวสีดำและมังกรทองสี
เล็บ ทั้งสามทำลายดวงดาวและทางช้างเผือก ต่อสู้กันอย่างดุเดือด
บนจักรวาลจนสุริยันจันทร์ธาตุต้องอับแสง

การต่อสู้ในระดับนี้เชื่อว่าใครก็สามารถมองเห็นกับตาด้วย
ตนเอง มีเพียงยอดฝีมือระดับปราชญ์ขึ้นไปจึงสามารถมองเห็นการ
ต่อสู้ที่ลึกลับพิสดารเช่นนี้กับตาตนเองได้

แม้ว่าวัวสีดำและมังกรทองสีเล็บจะร่วมมือกัน แต่ก็ไม่ได้เปรียบ
อะไรมาก หลงอ้าวเทียนยังคงอาศัยมือเปล่าทั้งสองรับมือสองคนโดย
ลำพัง ยังคงไม่สะทกสะท้าน แต่ละท้วงท่าที่สีแดงออกไปต่อเนื่อง
ดั่งสายน้ำไหลและเมฆาที่ล่องลอย

การต่อสู้ในลักษณะเช่นนี้ แม้แต่จักรพรรดิเทพยังเฝ้าดูจนรู้สึก
จิตใจสั่นไหว ส่วนคนที่มีทักษะยุทธต่ำย่อมไม่มีสิทธิ์ได้เห็นการต่อสู้
เช่นนี้ได้อยู่แล้ว พวกเขาไม่สามารถทอดสายตามองขึ้นไปถึงยัง
จักรวาลได้ ต่อให้มีผู้อาวุโสพาพวกเขามาดูชมการต่อสู้ พวกเขา
ก็ไม่สามารถมองเห็นการต่อสู้ที่ลึกลับพิสดารในครั้งนี้ได้” ตูม ตูม
ตูม” ขณะที่หลงอ้าวเทียนกำลังต่อสู้กับวัวสีดำและมังกรทองสีเล็บ
โดยลำพังบนจักรวาลนั้น ปรากฏเสียงดังตูมตามดังขึ้นเป็นระลอก
กองทัพอาซาได้บุกมาจากฟากฟ้าอย่างรวดเร็วถึงยังด้านหน้าของ

ชิงเงินซาน พลันเข้าปิดล้อมประตูทางเข้าออกของชิงเงินซาน เอาไว้!

“เมืองปีศาจมั่วจ้าว!” บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เฝ้าดูชิงเงินซานโดยตลอดถึงกับตกใจยิ่ง เมื่อเห็นกองกำลังอาชญาที่เข้าปิดล้อมบริเวณประตูของชิงเงินซานเอาไว้!

“จินหลงเทียนลือนำทัพมาด้วยตนเองนะเนี่ย” ครั้นผู้บำเพ็ญตน มองเห็นแม่ทัพของกองทัพอาชญา ซึ่งได้ก้าวออกมาในขณะนี้ กวาดสายตามองด้วยท่าทีเย็นชา จินหลงเทียนลือนั่งอยู่บนหลังม้า ด้วยกลิ่นอายที่ดุตันรุนแรงยิ่ง พลังลมปราณของเขาแข็งแกร่งยิ่งนัก เสมือนหนึ่งมีมังกรยักษ์ตัวหนึ่งกำลังจะพุ่งออกมาจากตัวของเขา ท่าทางของเขาให้ความรู้สึกถึงกำลังมหาศาล เหมือนว่าเขามีพลังของมังกรทองอยู่ในครอบครองอย่างนั้น

ตัวของจินหลงเทียนลือมีความแข็งแกร่งเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ลือกันว่า เขาเลือกที่จะก้าวเดินไปบนเส้นทางสวรรค์วิถี และบรรลุถึงระดับเทพสวรรค์แล้ว จากการศึกษาที่มีกำลังความสามารถเช่นนี้เอง จึงมีสิทธิ์คบหาเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับหลงฮ่าวเทียนได้

ในอดีตจินหลงเทียนลือมีความมั่นใจในการครอบครองชะตาฟ้า แต่หลังจากที่หลงฮ่าวเทียนปรากฏตัวออกมา ทำให้จินหลงเทียนลือเลิกล้มความคิดที่จะครอบครองชะตาฟ้า หันมารับใช้ต่อหลงฮ่าวเทียน

หลังจากที่จินหลงเทียนลือได้มาถึง ดวงตาที่ดุตันน่ากลัวทั้งสองมองดูให้หลินที่กำลังรักษาตัวอยู่ที่หนึ่ง จากนั้นกล่าวนำเกรงขามต่อเจ้าสำนักชิงเงินซานว่า “เจ้าสำนักชิงเงินซาน ผู้รู้จัก

กาลเทศะเป็นยอดคน เวลานี้พวกเจ้ามอบตัวให้หลินออกมายังทัน มิฉะนั้นแล้วอย่าหาว่าไฟสงครามไร้ความปราณี เผาผลาญสิ้นเชิง เงินชานของพวกเจ้า!”

โซ่วจินหลงเทียนลือจะอวดอ้างเกินจริง ตัวเขาที่อยู่ในระดับ เทพสวรรค์ย่อมมีต้นทุนเพียงพอที่จะหมางเมินพวกเขาอยู่แล้ว

คำพูดของจินหลงเทียนลือทำให้เผ่าปีศาจจำนวนมากไม่น้อยที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกลรู้สึกโกรธแค้น กระทั่งมีองค์ปีศาจที่อดไม่ได้ ต้องส่งเสียงฮือออกมาอย่างไม่พอใจ

ทุกคนต่างรู้ว่า เมืองปีศาจมู่จ้าวคือหนึ่งในสำนักของเผ่าปีศาจที่ใหญ่ที่สุดในมหาสมุทรอุดร ขณะที่พรรคเซียนเหินต้องการเช่น ฆ่าเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลให้หมดนั้น เมืองปีศาจมู่จ้าวในฐานะ หนึ่งในสำนักที่ใหญ่ที่สุดของเผ่าปีศาจ ไม่เพียงไม่ให้ความช่วยเหลือต่อเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเล กลับเข้าร่วมในขบวนการของ พรรคเซียนเหิน ช่วยหลงอ้าวเทียนสังหารนเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเล

เรียกได้ว่า พฤติกรรมเช่นนี้ของจินหลงเทียนลือและเมืองปีศาจมู่จ้าวได้สร้างความโกรธแค้นในใจของเผ่าปีศาจจำนวนมาก

สำหรับคำพูดของจินหลงเทียนลือนั้น เจ้าสำนักชิงเงินชาน สายหน้าและกล่าววว่า “เจ้าเมืองจินหลง เกรงว่าคงทำตามไม่ได้ พวกเราต้องคุ้มครองหลานให้หลินแน่นอนอยู่แล้ว”

ผู้คนจำนวนไม่น้อยถึงกับยกนิ้วโป้งให้อย่างลับๆ เมื่อเห็นท่าที่
เช่นนี้ของเจ้าสำนักชิงเงินซาน เรียกได้ว่ามีคุณธรรมเหลือเกิน
เรื่องเช่นนี้เกรงว่าคงมีไม่กี่สำนักเท่านั้นที่ทำได้!

“เจ้าสำนักชิงเงินซานต้องคิดให้รอบคอบ” จินหลงเทียนลือส่ง
เสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา กล่าวว่า “การเป็นศัตรูกับโอรสราชัน
หลง เป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินจะไม่มีจุดจบที่ดีแน่! โอรสราชันยัง
ไม่ได้เป็นราชันเซียนก็ปราศจากผู้ต่อกรทั่วหล้า หากเป็นราชัน
เซียนเมื่อไรยิ่งต้องส่องประกายสว่างไสวไปนิรันดร์ ไม่ว่าชิงเงิน
ซานของพวกเจ้าจะมีผู้หนุนหลังเช่นใด ขอเพียงเป็นศัตรูกับโอรส
ราชันหลงก็คือไม่เลียมตัว การเป็นศัตรูกับราชันเซียนในอนาคต
คือการรณหาเรื่องให้ถูกทำลาย!”

การที่จินหลงเทียนลือพูดลักษณะเช่นนี้ออกมา ไม่เพียง
ต้องการข่มขู่ชิงเงินซานเท่านั้น ขณะเดียวกันก็จงใจสร้าง
สถานการณ์ให้กับหลงอ้าวเทียน ให้ผู้คนทั่วหล้าได้รู้ว่าหลงอ้าว
เทียนต้องได้เป็นราชันเซียนแน่นอน

สำหรับคำพูดลักษณะเช่นนี้ของจินหลงเทียนลือ บางคนไม่คิด
ว่าเป็นเช่นนั้น แต่ก็ไม่กล้าพูดอะไรออกมา

“เหอะ เหอะ เหอะ...” ขณะที่จินหลงเทียนลือพูดคำพูดที่ยกยอ
หลงอ้าวเทียนออกมานั้น ปรากฏเสียงหัวเราะดังเป็นระลอกขึ้นมา

เสียงหัวเราะลักษณะเช่นนี้ หากเป็นช่วงปรกติแล้วนับว่าไม่มี
อะไร แต่ว่า การที่ดังขึ้นมาขณะที่จินหลงเทียนลือกำลังยกยอโ้ว
อวดให้กับหลงอ้าวเทียนอย่างกะทันหัน เสียงหัวเราะเหอะ เหอะ

เหอะเช่นนี้พลันกลับกลายเป็นดูโดดเด่น และเสบแก้วหูไม่น่าฟังยิ่ง
นัก

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1633 จินหลงเทียนลือ

เสียงหัวเราะเหอะ เหอะ เหอะที่ดังแสบแก้วหูขึ้นมาเหนือความคาดคิดและกะทันหัน ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องตกใจ เวลาที่ชื่อของหลงอ้าวเทียนเด่นดังขนาดนี้ ได้รับการยกย่องว่าปราศจากผู้ต่อกร ใครกันที่หาญกล้าหัวเราะเยาะหลงอ้าวเทียน และจินหลงเทียนลือกันนะ

ผู้คนจำนวนมากต่างทยอยกันหันไปทางต้นเสียง ปราบกฏว่าผู้ที่ส่งเสียงหัวเราะเหอะ เหอะ เหอะออกมาใช้ใครที่ไหน คือคนโหดอันดับหนึ่งที่ยืนวางตัวเฉยอยู่ในระยะห่างไกลตลอดมานั่นเอง

“คนโหดอันดับหนึ่งนะเนี่ย” ทุกคนที่ดูชมอยู่ด้านข้างล้วนแล้วแต่เข้าใจทันที เมื่อมองเห็นคนโหดอันดับหนึ่งที่ยืนอยู่บนท้องฟ้า มองดูเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นด้วยท่าทีที่เมินเฉยยิ่งทันใดนั้น ผู้คนรู้สึกว่เสียงหัวเราะเหอะ เหอะ เหอะนี้ไม่ได้เหนือความคาดคิดแต่อย่างใด เสียงหัวเราะลักษณะเช่นนี้ดูจะสมเหตุสมผลโดยสิ้นเชิง

ทุกคนต่างมองว่าในยุคปัจจุบันคงมีเพียงคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่มีสิทธิ์ไปทำดวลกับหลงอ้าวเทียนเสียแล้ว และมีเพียงการดำรงอยู่ของคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่สร้างความกดดันให้กับหลงอ้าวเทียนได้ถึงเพียงนี้

จินหลงเทียนลือหันขวับไปมองทันที เมื่อเห็นเป็นคนโหดอันดับหนึ่งสีหน้าของเขาก็พลันเย็นชาไม่อ่อนโยนทันที ชื่อเสียงของคนโหดอันดับหนึ่งเขาก็ได้ยินมาเหมือนกัน และรู้ว่าคนโหดอันดับหนึ่งยากจะจัดการได้

ในเวลานี้ จินหลงเทียนลือส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา เพื่อแสดงออกถึงความไม่พอใจของตน แต่ก็ไม่ต้องการจะไปยุ่งอะไรกับคนโหดอันดับหนึ่ง แม้ว่าตัวเขาเองจะเป็นดาวรุ่งมีความยอดเยี่ยมเป็นอันมาก แต่หากจะต้องเผชิญกับคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว เขาเองก็ไม่มีความมั่นใจ

บรรดายอดฝีมือที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกลต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อเห็นจินหลงเทียนลือได้แต่ส่งเสียงฮึ่นเพื่อสื่อถึงความไม่พอใจของตนออกมาเท่านั้น คนโหดอันดับหนึ่งย่อมเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง ต่อให้จินหลงเทียนลือที่ถือดีอย่างยิ่งก็ไม่กล้ายุ่งกับเขา!

“แค่มดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้นหาญกล้ายกย่องตัวเองว่าเป็นมังกรทอง มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งกล้าถือว่าเป็นโอรสสวรรค์” สำหรับการส่งเสียงแสดงความไม่พอใจของจินหลงเทียนลือนั้น หลีชีเย่เพียงยิ้มๆ และกล่าวท่าที่เฉยเมยออกมา

หลีชีเย่ที่ตามมาตลอดทางนั้น เขาเพียงต้องการดูสายเลือดของหลงอ้าวเทียนเท่านั้น ดูว่าสายเลือดของเขามีการเปลี่ยนแปลงที่ผิดปกติไปหรือไม่ หลังจากที่เขาสังเกตมาอย่างละเอียดแล้ว หลีชีเย่สามารถยืนยันได้ว่าสายเลือดของหลงอ้าวเทียนนั้นไม่มีปัญหา

แน่นอน ท่าที่ที่หลีชีเย่มีต่อหลงอ้าวเทียนนั้นเป็นลักษณะของ อย่างไรก็ตามก็ได้ ละลงมือต่อหลงอ้าวเทียนหรือไม่ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่

ปัญหาแต่อย่างใด เนื่องจากในสายตาของหลี่ชียะนั้น หลงอ้าว
เทียนไม่ได้แตกต่างอะไรจากคนที่ตายไปแล้ว ต่างกันแค่เขาจะฆ่า
เขาช้าหรือเร็วเท่านั้น

“เจ้า...” จินหลงเทียนลือถึงกับจ้องมองหลี่ชีย่อย่างโกรธแค้น
เขาอดที่จะกล่าวขึ้นมาไม่ได้ว่า “หลี่ชียเอ เจ้าอวดดีเกินไปแล้ว!” เมื่อ
ถูกหลี่ชียเอกล่าวเยาะเย้ยเช่นนี้ต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า แน่นอน เขา
ยอมไม่สามารถกล้ากลืนความอับยศเช่นนี้ได้ ต่อให้รู้ดีอยู่แล้วว่า
ตนเองนั้นไปเหยียดคนโหดอันดับหนึ่งไม่ได้ แต่ว่า เขาอดที่จะระบาย
ความอัดอั้นนี้ออกมาไม่ได้!

“ข้าอวดดีเช่นนี้ตลอดมา วันนี้เจ้าเพิ่งจะรู้รึ?” หลี่ชียเอกล่าว
ด้วยท่าทีเอื้อระเหยออกมา มองดูจินหลงเทียนลือที่หนึ่งยิ้มกล่าว
เรียบเฉยว่า “แต่ว่า ก่อนที่เจ้าจะคุยไม้ควรตรวจสอบให้ดีเสียก่อน
ยุคนี้นอกจากข้าแล้ว ใครก็เป็นราชันเซียนไม่ได้!”

“อหังการยิ่ง!” ยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยที่เฝ้าดูอยู่ข้างๆ ต่างยก
นิ้วโป้งขึ้นมาลับๆ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ

จินหลงเทียนลือที่อยู่ในเหตุการณ์ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าหลงอ้าว
เทียนเองก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ทุกคนต่างรู้ว่าหลงอ้าวเทียนตั้ง
ปณิธานเอาไว้แล้วว่าต้องครอบครองชะตาฟ้าให้ได้ เวลานี้ การที่
คนโหดอันดับหนึ่งพูดออกมาเช่นนี้ ไซ้เพียงแค่มองไม่เห็นจินหลงเทียน
ลืออยู่ในสายตา แม้แต่หลงอ้าวเทียนก็ไม่อยู่ในสายตาอีกด้วย

“สหายหลี่ คำพูดนี้ออกจะประเมินค่าตัวเองสูงเกินไปแล้ว
กรรมัง” แม้แต่หลงอ้าวเทียนที่กำลังต่อสู้อย่างดุเดือดกับตั้งหยวน

โหว และมังกรทองสีเล็บอยู่บนจักรวาลก็ได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย และคำรามเสียงยาวเอ๋อขึ้นมา

หลี่ซีเยไม่มองด้วยซ้ำกับคำพูดของหลงอ้าวเทียน กล่าวหาที่เฉยเมยว่า “ซ้ำเพียงว่ากันไปตามความเป็นจริง และเป็นการพูดความจริงเท่านั้น”

ทุกคนล้วนแล้วแต่มองหน้ากันและกันเมื่อได้ยินคำพูดของคนโหดอันดับหนึ่ง เป็นความอหังการสุดบรรยายของคนโหดอันดับหนึ่งนะเนี่ย แม้จะอยู่ต่อหน้าหลงอ้าวเทียนก็ยังคงอหังการเช่นนี้ ยังคงโอหังเช่นนี้ ไม่เห็นใครอยู่ในสายตาเลย ไม่มองใครอยู่ในสายตาทั้งสิ้น ดูเหมือนในสายตาของเขาไม่ว่าใครก็ไม่ต่างอะไรกับนายหมานายแมวทั้งสิ้น

“คนโหดอันดับหนึ่งย่อมเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง ไม่ว่าเวลาใดสถานที่ใด เขาก็มีทะเลดุดันและโหดร้ายจนสุดบรรยายเช่นนี้แหละ” ไม่ว่าเป็นใคร เมื่อได้ยินคำพูดของคนโหดอันดับหนึ่งแล้วก็ต้องเลื่อมใสศรัทธา

เวลานี้ จินหลงเทียนลือเริ่มอดกลั้นเอาไว้ไม่อยู่เสียแล้ว เขาต้องการกู่หน้าคืนให้กับหลงอ้าวเทียนบ้าง สงเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “หลี่ซีเย ข้ารู้ว่าเจ้าแข็งแกร่างมาก แต่ว่า หากคิดแย่งชิงชะตาฟ้ากับโอรสราชันล่ะก็ เกรงว่าเจ้ายังมีช่วงห่างอยู่บ้าง!”

หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง ชี้อธิบายจะไปมองหน้าจินหลงเทียนลือด้วยซ้ำ สำหรับคำพูดที่แฝงด้วยการขู่เช่นนี้

ถ้าหากหल्लीชีย่อกปากเหย้าหยันเขา ยังทำให้จินหลงเทียน ลื่อสามารถต่อปากต่อคำกับหल्लीชีย่ได้ อย่างไรก็ตามเมื่อหल्लीชีย่ กระทั่งซี่คร้านจะมองหน้าเขาเสียด้วยซ้ำ สิ่งนี้กล่าวสำหรับจินหลง เทียนลื่อแล้วรู้สึกไม่สบายใจยิ่งกว่าสร้างความอับยศให้กับเขา เพราะเท่ากับไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเอาเสียเลย

“หल्लीชีย่ กล้ารับเกาทัณฑ์ข้าสักดอกหนึ่งหรือไม่?” จินหลง เทียนลื่อไม่อาจทนต่อการขู่ขู่ที่ถูกหल्लीชีย่มองว่าตนเองนั้นไม่มี ตัวตน พลันไม่ยังคิดก้าวออกมาต่อสู้กับหल्लीชีย่

หากเป็นเวลาปรกติ ด้วยความสุขุมของจินหลงเทียนลื่อจะไม่ ทำในสิ่งที่เสี่ยงเช่นนี้อย่างเด็ดขาด แต่เมื่อถูกคนโหดอันดับหนึ่ง กระตุ้นเข้า เขาก็อดที่จะทำบุ่มบ่ามไม่ได้ เขาไม่สามารถอดกลั้น เอาไว้ได้ จึงก้าวเดินออกมาต่อสู้กับคนโหดอันดับหนึ่งเช่นนี้

หल्लीชีย่ซี่คร้านจะไปสนใจเขา เพียงยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าที เงียบๆ เหมือนว่าเขาเป็นคนที่อยู่นอกเกม ประดุจใต้หล้าเป็นเพียง เกมหมากรุกเกมหนึ่งเท่านั้นในสายตาของเขา

ท่าทีของหल्लीชีย่ยิ่งทำให้จินหลงเทียนลื่อทนมไม่ไหวอีกต่อไป การที่หल्लीชีย่ยืนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ กล่าวสำหรับจินหลงเทียนลื่อแล้ว มันยิ่งกว่าการด่าว่าเขา หรือทำให้เขาต้องอับอายขายหน้าเสียอีก

เนื่องจากกท่าทีของหल्लीชีย่มันคล้ายกับมองว่าจินหลงเทียนลื่อ เป็นเพียงมดตัวหนึ่ง ขณะที่หल्लीชีย่เป็นช้าง การที่มดตัวหนึ่งร้อง เอ็ดตะโรต่อช้าง คิดว่าช้างจะให้ความสนใจกับมดรี?

ด้วยเหตุนี้เอง ท่าทีของหลี่ชียเอจึงทำให้จินหลงเทียนลือหนต้อเลือดในกายที่พลุ่งพล่านจนทะลักออกมาไม่ได้ ต้องก้าวออกมาพร้อมกับเกาทัณฑ์ในมือและร้องเสียงดังออกไปว่า “หลี่ชียเอ เจ้าคงไม่ใช่ไม่กล้าแม้แต่จะรับเกาทัณฑ์ข้าสักดอกกระมัง!”

เวลานี้ จินหลงเทียนลือมีเกาทัณฑ์อยู่ในมือ เกาทัณฑ์เล่มนี้มีสีเขียวดั่งหยก เสมือนหนึ่งเป็นการเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มีความงดงามอยู่สามส่วน สวยหยาดเยี่ยมอยู่เจ็ดส่วน เกาทัณฑ์ลักษณะเช่นนี้ ให้ความรู้สึกถึงความมีชีวิตชีวาที่ไม่สิ้นสุด เหมือนว่าเกาทัณฑ์หนึ่งดอกที่ยิงออกไปนั้น สามารถก้าวข้ามกาลเวลาอันสุดแสนจะยาวนานได้

“เกาทัณฑ์ปีศาจ...” ระดับบรรพบุรุษที่มองเห็นเกาทัณฑ์ในมือของจินหลงเทียนลือแล้ว ต้องร้องออกมาด้วยความตกใจ และกล่าวว่า “เกาทัณฑ์ปีศาจที่ปีศาจสวรรค์ทิ้งเอาไว้ให้!”

เกาทัณฑ์ที่อยู่ในมือของจินหลงเทียนลือก็คือสุดยอดเกาทัณฑ์ที่ปีศาจสวรรค์ ปฐมบรรพบุรุษของเมืองปีศาจมู่จ้าวทิ้งเอาไว้ให้ โดยที่เกาทัณฑ์ปีศาจเล่มนี้มีอานุภาพยิ่ง มันมีอานุภาพที่สามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างได้

ในเวลานี้เอง หลี่ชียเอจึงได้หันหน้ากลับมาอย่างช้าๆ มองดูจินหลงเทียนลือด้วยท่าทีเมินเฉย และกล่าวว่า “รับมือเกาทัณฑ์ของเจ้าจะไปยากอะไร? ลงมือเหอะ จะได้ไม่หาว่าช้าไม่ให้ออกาสเจ้า”

ท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชียเอทำเอาจินหลงเทียนลือโม โหจนแทบกระอักเลือดออกมา โดยเฉพาะท่าทีที่ไม่สนใจใยดีนั้น ยิ่งทำให้เขาโกรธจนแทบคลั่ง แม้ว่าจินหลงเทียนลือจะเทียบไม่ได้กับสุดยอด

ดาวรุ่งที่เป็นหนึ่งไม่มีสองเช่นหลงอ้าวเทียน แต่ว่า ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ในมหาสมุทรอุดรก็นับว่านับคนได้ ในมหาสมุทรอุดรอย่างว่าแต่กลุ่มคนรุ่นใหม่เลย แม้แต่รุ่นอาวุโสก็มีอยู่ไม่กี่คนที่กล้าดูแลคนต่อเขา เวลานี้ ท่าทีของคนโหดอันดับหนึ่งเหมือนไม่ได้ใส่ใจในตัวของเขาเลย สิ่งนี้กล่าวสำหรับจินหลงเทียนลือแล้ว ถือว่าเป็นเรื่องอัปยศยิ่งนัก

“ดี ข้าอยากรู้ว่าเจ้ามีฝีมือสักแค่ไหน!” จินหลงเทียนลือถูกความโกรธเข้าครอบงำจนแยกแยะอะไรไม่ได้อีก เขาร้องคำรามเสียงดังออกมา

“แว้งค์” ในเวลานี้จินหลงเทียนลือได้น้ำสายเกาทัณฑ์อย่างช้าๆ จนเต็มที ปรากฏว่าเกาทัณฑ์ปีศาจเวลานี้เหมือนเปี่ยมด้วยพลัง เหมือนว่าที่จินหลงเทียนลือไม่ได้น้ำสายเกาทัณฑ์ แต่เป็นฟ้าดิน เหมือนว่านาทีนี้จินหลงเทียนลือได้น้ำเอาฟ้าดินแยกออกจากกัน!

“กรรร...” ลังหวะที่จินหลงเทียนลือได้น้ำสายเกาทัณฑ์จนเต็มทีนั้น ทันใดนั้นได้ปรากฏเสียงร้องคำรามของมังกรขึ้นมา ด้านหลังของจินหลงเทียนลือถึงกลับปรากฏสัญลักษณ์ของมังกรทองขึ้นมาขณะที่สัญลักษณ์มังกรทองปรากฏ เสมือนหนึ่งทำให้จินหลงเทียนลือเหมือนถูกมังกรทองสิงร่างอย่างนั้น ทำให้ตัวเขาปรากฏกลิ่นอายมังกรที่พุ่งพล่าน เหมือนว่าตัวเขาเองก็คือมังกรทองตัวหนึ่ง

การที่จินหลงเทียนลือได้รับการยกย่องว่าเป็นจินหลงเทียนลือนั้นใช่ว่าเป็นการเรียกไปสุ่มๆ แต่เป็นเพราะว่าบนตัวของเขามีเลือด

ปีศาจที่ล้ำค่ายิ่งไหลรินอยู่ในตัวของเขา เลือดปีศาจของเขามี
สัญลักษณ์มังกรทองอยู่ เมื่อสัญลักษณ์มังกรทองปรากฏ สามารถ
ทำให้พลังของเขาเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย ด้วยเหตุนี้ เขาจึงได้รับ
การยกย่องว่าเป็นเงินหลงเทียนจื่อ

เมื่อสัญลักษณ์มังกรทองปรากฏ สีของเกาทัณฑ์ที่อยู่ในมือ
เงินหลงเทียนจื่อก็เปลี่ยนไป เวลาที่ เกาทัณฑ์ปีศาจส่งประกายสี
ทองเจิดจ้า และปรากฏเป็นลูกเกาทัณฑ์สีทองอยู่บนเกาทัณฑ์

“ฟิวส์...” ลูกเกาทัณฑ์สีทองถูกยิงออกไป ลูกเกาทัณฑ์สีทอง
ดอกนี้มีความรวดเร็วมาก เหมือนว่าสามารถยิงพระอาทิตย์ที่อยู่บน
ท้องฟ้าให้ตกลงมาได้เช่นนั้น

เมื่อลูกเกาทัณฑ์สีทองถูกยิงออกไป จับพลันได้ลือค
เป้าหมายเป็นหลี่ชียเออาไว้ ไม่ว่าหลี่ชียเออาจะหลบไปที่ใดก็หลบไม่พ้น
ที่ทำให้ผู้คนยิ่งหวาดกลัวมากกว่าก็คือ ขณะที่ลูกเกาทัณฑ์ลูกนี้ยิง
เข้ามานั้น ความแหลมคมของมันสามารถยิงทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้
โดยพลัน ไม่ว่าจะสวมใส่เสื้อเกราะศักดิ์สิทธิ์ หรือมีของวิเศษเขียน
คอยคุ้มครอง เกรงว่าคงยากจะต้านทานเกาทัณฑ์ที่คมกริบนี้ได้

เกาทัณฑ์ปีศาจที่ได้มาจากปีศาจสวรรค์ ทั้งยังถูกยิงออกมา
โดยยอดฝีมือที่อยู่ในระดับเทพสวรรค์ ย่อมสามารถประเมินถึง
อานุภาพของมันได้ เมื่อถูกลือคเป้าโดยเกาทัณฑ์เช่นนี้แล้ว เกรง
ว่าแม้แต่ระดับอ่องเทพก็ต้องจบชีวิตโดยพลันภายใต้คมเกาทัณฑ์
นี้!

“ปัง...” เวลานั้น ทุกคนต่างคิดว่าคนโหดอันดับหนึ่งจะต้องอาศัยความเร็วที่สุดยอดปราศจากผู้ต่อกรหลบหลุกเกาทัณฑ์ดอกนี้ไป แต่แล้ว คนโหดอันดับหนึ่งกลับไม่ได้ทำเช่นนี้

ทันใดนั้นเอง เหมือนว่าภาพนั้นถูกหยุดเวลาเอาไว้ อย่างนั้น เห็นเพียงคนโหดอันดับหนึ่งยืนนิ้วออกไปนิ้วหนึ่งตามอารมณ์ นิ้วนี้ได้จิ้มเอาลูกเกาทัณฑ์สีทองที่คมกริบนั้นเข้า

ครั้นนิ้วดังกล่าวได้จิ้มไปบนลูกเกาทัณฑ์สีทองดอกนั้น เสียงดัง “ปัง” ดังขึ้น เกาทัณฑ์สีทองที่คมกริบกลับแหลกละเอียดไปโดยพลัน เห็นฝุ่นผงสีทองจำนวนมากไม่ถ้วนที่ปลิวว่อนจนเคลื่อนไปทุกที่

ลูกเกาทัณฑ์ที่จุดันดอกนี้ของจินหลงเทียนจื่อถูกคนโหดอันดับหนึ่งทำลายอย่างง่ายดายในลักษณะเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากถึงกับใจเต้นกระตุกที่หนึ่ง

จินหลงเทียนจื่อเองก็มีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป และรู้สึกหวาดผวาในใจยิ่งนัก ทันใดนั้น เขาอดที่จะก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่งไม่ได้!

ตอนที่ 1634 ข้าจะฆ่าคน ใครก็ขวางไม่ได้

“เกาทัณฑ์หนึ่งดอกแล้วทำอะไรได้?” ขณะที่จินหลงเทียนลือกำลังหวาดผวายุ่นั้น เสียงของหลี่ชีย่ดั่งขึ้น ทันใดนั้น หลี่ชีย่ได้ยืนอยู่ตรงหน้าจินหลงเทียนลือแล้ว ไม่มีใครเห็นว่าหลี่ชีย่นั้นไปยืนอยู่ตรงหน้าจินหลงเทียนลือได้อย่างไร เหมือนว่าเขายืนอยู่ที่ตรงนั้นมาโดยตลอดอยู่แล้ว

สีหน้าของจินหลงเทียนลือขาวซีด เขาเป็นยอดฝีมือที่อยู่ในระดับเทพสวรรค์นะเนี่ย กลับไม่สามารถรับรู้ได้แม้แต่น้อยว่าหลี่ชีย่ยืนอยู่ด้านหน้าของตน ซึ่งนับว่าน่ากลัวยิ่งสำหรับเขาเหลือเกิน เท่ากับสามารถเอาชีวิตเขาได้ง่ายกว่าหยิบสิ่งของบนตัวของตนเองเสียอีก

ด้วยความตกใจจินหลงเทียนลือต้องการถอยห่างออกไปอย่างรวดเร็ว ต้องการรักษาระยะห่างอย่างเพียงพอกับหลี่ชีย่ แต่ทว่าขณะที่เขากำลังจะล่าถอยออกไปนั้น ได้ยินเสียงดั่ง “ป” ชองว่างที่เขายืนอยู่นั้นพลันกลับกลายเป็นเหมือนแอ่งน้ำในทันที ตัวของเขาพลันตกลงไปในชองว่างแห่งแอ่งน้ำ ทำให้การเคลื่อนไหวของเขาเชื่องช้าลงไม่รู้กี่เท่าตัว ทุกๆ การเคลื่อนไหวของเขาได้กลายเป็นการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าเหมือนหนึ่งหอยทากอย่างนั้น

เสียง “แครง แครง แครง” ดั่งขึ้น ขณะที่จินหลงเทียนลือที่อยู่ในแอ่งน้ำกำลังดิ้นรนอยู่นั้น พลันชองว่างได้กลายเป็นชองว่างแห่งพันธนาการ จัดการตรึงตัวเขาจนกระดิกตัวไม่ได้แม้แต่น้อย

“เจ้าประมาทเกินไปเสียแล้ว ไม่รอบคอบเอาเสียเลย” หลี่ชียเอ หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ต่อให้เจ้าเป็นถึงระดับเทพ สวรรค์ เมื่ออยู่ต่อหน้าข้าก็รับมือข้าไม่ได้ แล้วมันต่างอะไรกับมด ปลวกกันเล่า!”

เสียง “ตุ้ม” ดังขึ้น ทันใดนั้นเอง ดวงดาวในจักรวาลถูกบดขยี้ จนแหลกละเอียด หลงอ้าวเทียนพลับผละออกจากการถูกโจมตี ของตั้งหยวนโหวและมังกรทองสี่เล็บ บุคเข้ามาพร้อมกับคำราม เสียงยาวว่า “ข้ามาช่วยพี่แล้ว!”

ขาดคำ หลงอ้าวเทียนก็พุ่งตัวมาถึงหน้าหลี่ชียเอแล้ว อาศัยหนึ่ง กระบวนท่าที่สามารถสังหารสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ เขาหวังอาศัยกระบวน ท่าเดียวโจมตีจนหลี่ชียเอต้องล่าถอยออกไป

ความเร็วของหลงอ้าวเทียนนับว่ารวดเร็วจนน่าตกใจ บุคมาจากจักรวาลได้ทันเวลาพอดี และลงมือเข้าช่วยเหลือจินหลงเทียน ลือ ด้วยกำลังความสามารถเช่นนี้นับว่าสามารถก้าวเดินโดยลำพัง คนเดียวในยุคนี้ได้อย่างแท้จริง!

เสียง “ปัง” ดังขึ้นทีหนึ่ง ขณะที่หลงอ้าวเทียนบุคมาถึงโดย พลับ นิ้วของหลี่ชียเอที่ชี้ออกไปโดยเนรเทศผ่านช่องว่าง หลงอ้าว เทียนหายไปใต้นับพลับ ถูกเนรเทศไปยังอีกมิติหนึ่ง

“คนที่ข้าจะฆ่า ใครก็ขวางไม่ได้” หลี่ชียเอยิ้มเฉยเมย นิ้วที่ชี้ ออกไปพุ่งตรงไปยังหน้าผากของจินหลงเทียนลือ

“ไม่” ก่อนจินหลงเทียนลือจะตายได้ร้องเสียงดังออกมา น้ำเสียงนี้เต็มไปด้วยความไม่เต็มใจ แต่ว่า มันสายเกินไปเสียแล้ว

เลือดสดๆ ไหลออกมาจากหน้าผากของเขา เวลานี้ดวงตาคู่นั้นของจินหลงเทียนลือเบิกโพลง ภายในดวงตาทั้งสองเต็มไปด้วยความไม่เต็มใจ เขายังไม่ทันได้ประสบผลสำเร็จมีชื่อเสียงก็ต้องมาตายอนาถด้วยน้ำมือของคนอื่น แล้วจะให้เขาเต็มใจได้อย่างไรเล่า?”

“ปัง” ทันใดนั้น หลงอ้าวเทียนบุกตะลุยกลับมาจากอีกมิติหนึ่ง การที่เขาสามารถกลับมาจากอีกมิติหนึ่งได้ในชั่วพริบตาเดียว ย่อมบ่งบอกได้ว่าหลงอ้าวเทียนมีความเร็วที่รวดเร็วจนเหลือเชื่อ มีความแข็งแกร่งที่น่ากลัวยิ่งนัก!

“หลี่ซีเย” เวลานี้ หลงอ้าวเทียนไม่สามารถรักษาความเป็นผู้เยือกเย็นไม่สะทกสะท้านอีกต่อไป เมื่อเห็นจินหลงเทียนลือตายอนาถ ดวงตาทั้งสองแสดงความน่ากลัวออกมา ทันใดนั้น มันเต็มไปด้วยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวขึ้นมา

“หลงอ้าวเทียนแล้วไง” สำหรับอาการที่คลั่งของหลงอ้าวเทียนนั้น หลี่ซีเยเพียงมองตามอารมณ์นิดหนึ่ง ครั้นเห็นท่าที่เช่นนั้นแล้วรู้สึกว่หลงอ้าวเทียนไม่ได้แตกต่างจากนายหมานายแมวสักเท่าไร

ท่าทางของหลี่ซีเยทำให้ทุกคนถึงกับใจหายใจคว่า “ไม่ว่าใครก็ต้องลื่นจุกปากพูดไม่ออก นี่คือหลงอ้าวเทียนเลยนะ บุรุษผู้สูงศักดิ์ที่ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่สีหน้าต้องเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินชื่อของเขา โอโรสราชนแห่งพรรคเซียนเหิน

แต่แล้ว เวลานี้คนโหดอันดับหนึ่งกลับมองเขาเหมือนไม่มีตัวตน ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้แตกต่างอะไรจากนายหมานายแมวสัก

เท่าไร หอดสายตามองไปทั่วหล้าด้วยท่าทีที่อหังการเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถเทียบเคียงได้อีกแล้ว!

“ตุ้ม” ทันใดนั่นเอง หลงอ่าวเทียนได้ปลดปล่อยพลังมปราณของตนออกมาทั้งหมด ติดตามด้วยเสียงดังตุ้มตาม “ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” ที่ดังขึ้นเป็นระลอก หลงอ่าวเทียนได้ปลดปล่อยพลังมปราณของตนออกมาอย่างบ้าคลั่ง ภายในระยะเวลาอันสั้น พลังมปราณของหลงอ่าวเทียนได้ตกลงบอบอวลไปทั่วฟ้าดิน เหมือนว่าสามารถถมจนเต็มทั่วทั้งมหาสมุทรอุดรได้!

ในเวลานี้ พลังมปราณของหลงอ่าวเทียนได้กลับกลายเป็นพายุร้ายที่น่ากลัวยิ่ง พลังพายุลมปราณลักษณะเช่นนี้เสมือนว่าสามารถฉีกทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้จนกระจุย มันช่างโหดร้ายอะไรอย่างนั้น ช่างโหดเหี้ยมทารุณอะไรเช่นนั้น!

ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรต้องสิ้นเทาท่ามกลางพายุลมปราณที่น่ากลัวเช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ถูกพลังมปราณที่น่ากลัวสะกดจนหายใจแทบไม่ออก ภายใต้พลังมปราณที่รุนแรงเช่นนี้ ผู้คนจำนวนมากต้องก้มตัวลง!

เมื่อเห็นความบ้าคลั่งเช่นนี้ของหลงอ่าวเทียนแล้ว พลันทำให้ผู้คนจำนวนมากต่างมีสีหน้าที่ขาวซีด เวลานี้ ทุกคนจึงได้เข้าใจถึงกำลังความสามารถที่แท้จริงของหลงอ่าวเทียน ก่อนหน้านี้เขาต่อสู้ซัดกับตั้งหยวนโหวและมังกรทองสี่เล็บนั้นยังไม่ได้เผยกำลังความสามารถที่แท้จริงออกมา

เสียง “ตุ้ม” ดังสนั่นหวั่นไหว เสมือนว่าทั่วทั้งมหาสมุทรอุดรถูกระเบิดแตกออกเป็นเสียงๆ อย่างนั้น เวลานี้ รอบๆ ภายของหลงอ่าว

เทียน ปรากฏวงแหวนศักดิ์สิทธิ์ลอยขึ้นมาช้าๆ ทีละวงๆ วงแหวน
ทุกวงได้มีการสลักหลักกฏเกณฑ์ของราชันเขียนเอาไว้เป็นจำนวน
นับไม่ถ้วน ยามที่วงแหวนศักดิ์สิทธิ์ไหลวนนั้น เหมือนหนึ่งราชัน
เขียนแต่ละองค์เสด็จมาด้วยตนเองอย่างนั้น

ราชันเขียนออกตรวจตราทั่วหล้า ขณะที่ราชันเขียนแต่ละองค์
ปรากฏออกมานั้น อานุภาพราชันเขียนช่างน่ากลัวอะไรอย่างนั้น
ผู้บำเพ็ญตนที่มีทักษะอ่อนถึงกับก้มกราบกับพื้น ไม่สามารถ
ต้านทานกับอานุภาพลักษณะเช่นนี้ได้!

“ตั้ง” กระบี่คำรามก้องเก้าชั้นฟ้า ในเวลานี้เอง ปรากฏกระบี่ใน
มือหลงอ้าวเทียนเล่มหนึ่ง กระบี่เล่มนี้ปรากฏลำแสงสูงหมื่นจ้าว
สาดส่องประกายจนสว่างไสวไปทั่วแดน ประกายกระบี่ที่เปล่ง
ออกมานั้นแหลมคมแม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยังรู้สึกถึงความ
เจ็บปวดยิ่งนัก

หนึ่งกระบี่ในมือ ใต้หล้ามีเพียงช้า ท่าทางหลงอ้าวเทียนใน
ขณะนี้มิท้วงท่าที่ช้าเท่านั้นที่ปราศจากผู้ต่อกร ในเวลานี้อย่างแต่
คนที่มีทักษะอ่อนด้อยเลย แม้แต่ระดับปราชญ์ยังทยอยกันถอยห่าง
ออกไปให้ไกลจากสมรภูมिरบ ขณะที่ระดับอ่องเทพก็มีสีหน้าที่
เคร่งเครียดจริงจัง ฝ้าดูอยู่ในระยะที่ห่างไกลที่สุด

กระบี่เหรินเสียน เป็นอาวุธที่โปรดปรานที่สุดของราชันเขียนเห
รินเสียน ยามที่ลงมือด้วยกระบี่เล่มนี้ เกรียงไกรไปทั่วหล้า หลงอ้าว
เทียนเหมือนหนึ่งได้กลับกลายเป็นราชันเขียนแห่งเก้าชั้นฟ้าสับ
แดนดินไปแล้วอย่างนั้น พลันไกรธสามารถสร้างความสิ้นเทาไปทั่ว
หล้า!

“กระบี่เหรินเสียน” หลี่ชียเอ่เมื่อมองเห็นกระบี่ในมือของหลงอ้าว เทียนก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรแม้แต่น้อย ยิ้มออกมาตามอารมณ์ “ตั้ง” ปราบกฏดาบในมือเล่มหนึ่ง ดาบยาวส่งประกายวาววับจนผู้คนแทบ ลืมตาไม่ขึ้น

“ดาบหมิงเหริน” ระดับจักรพรรดิเทพที่ยืนดูในระยะห่างไกล ถึงกับร้องเสียงดังออกมา เมื่อมองเห็นดาบยาวที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่

เวลานี้ ดาบหมิงเหรินที่อยู่ในมือเหมือนดั่งฟื้นขึ้นมาแล้วอย่าง นั้น คล้ายดั่งมีชีวิตขึ้นมา มันช่างคึกคักมีชีวิตชีวาอะไรอย่างนั้น

“กระบี่เหรินเสียนปะทะดาบหมิงเหริน!” ผู้คนจำนวนมากต่าง มองหน้ากันและกัน เมื่อเห็นคนโหดอันดับหนึ่งและหลงอ้าวเทียน ทั้ง สองคนที่หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ในมือ ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพที่ผ่าน อุปสรรคมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนยังต้องรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา

การตัดสินใจขาดระหว่างดาบกับกระบี่! ระหว่างดาบและกระบี่ คืออาวุธที่เปี่ยมด้วยหัวข้อสนทนามากมาย กระบี่คือจอมราชาแห่ง อาวุธ ดาบคืออาวุธจอมอันธพาล หนึ่งนั้นคือจอมราชา หนึ่งคือ จอมอันธพาล เรียกได้ว่าเพียงพอที่จะเป็นสัญลักษณ์ตัวแทนของ สัจธรรมได้

ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ เจ้าของของมันก็เต็มไปด้วยความ เป็นสัญลักษณ์ตัวแทนเช่นกัน ราชนั้เซียนหมิงเหรินคือผู้บุกเบิก ยุคเหล่าราชัน คือผู้ที่มีชื่อเสียงด้านเมตตากรุณา ขณะที่ราชันเซียน เหรินเสียน ฉายาคำว่าเหรินเสียน ได้รับความยกย่องว่าเป็นผู้มี คุณธรรมของเผ่าพันธุ์มนุษย์

คนหนึ่งคือผู้บุกเบิก คนหนึ่งคือผู้มีคุณธรรม ราชันเซียนสององค์ อาวุธสองเล่ม ในที่สุดก็ถึงคราวที่ต้องตัดสินชีวิตหลังจากผ่านกาลเวลาที่เนิ่นนานยิ่งนัก!

ในเวลานี้ ผู้ที่สามารถดูชมการต่อสู้ในครั้งนี้ได้ต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ฟาดินเงียบกริบไร้เสียง เหมือนว่านอกเหนือจากเสียงหัวใจเต้นแล้ว ก็ไม่มีสิ่งอื่นใดใต้ฟ้าดินนี้อีกแล้ว

หลงอ้าวเทียนล้องเหม็งไปที่ดาบยาวในมือของหลี่ชียเอ ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน ในฐานะที่เป็นเจ้าของกระบี่เหรินเสียน เมื่อมองเห็นดาบหมิงเหรินที่พื้นคืนชีพแล้ว เขาก็รับรู้ได้ว่า สิ่งนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” ทันใดนั่นเอง หลงอ้าวเทียนได้สำแดงอาวุธออกมาทีละชั้นๆ ขณะที่อาวุธแต่ละชั้นลอยล่องอยู่เหนือศีรษะของหลงอ้าวเทียนนั้น อานุภาพราชันเซียนที่นำกลัวได้อาละวาดไปทั่วฟ้าดิน ภายใต้อานุภาพราชันเซียนเช่นนี้ ได้ทำให้สรรพชีวิตล้วนแล้วแต่ต้องสิ้นเทา และต้องแสดงความเคารพด้วยการกราบไหว้!

อาวุธแต่ละชั้นที่หลงอ้าวเทียนสำแดงออกมามีทั้งอาวุธวิเศษราชันเซียน ของโบราณเซียน ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีอาวุธสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดึกดำบรรพ์ อาวุธแต่ละชั้นล้วนแล้วแต่ปะทุพลังที่แข็งแกร่งปราศจากผู้เทียบเทียมออกมา เหมือนว่าอาวุธทุกชั้นล้วนแล้วแต่สามารถเกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนแทบอืดอัดจนหายใจไม่ออกเมื่อมองเห็นอาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรมากมายถึงเพียงนี้ บรรดาอาวุธ

แต่ละชั้นของหลงอ้าวเทียน ไม่ว่าจะชั้นไหนก็เพียงพอให้ผู้คนอยาก
ได้ไว้ในครอบครองเป็นอันมาก ทำให้ได้รับประโยชน์มหาศาล

อาวุธราชันเซียนและของวิเศษเซียนที่อยู่ตรงหน้า เกรงว่าสาย
สำนักราชันเซียนโดยทั่วไปคงไม่สามารถมีสุดยอดอาวุธและของ
วิเศษมากมายเช่นนี้ได้ ขณะที่หลงอ้าวเทียนเพียงคนเดียวก็มีได้
มากมายถึงเพียงนี้ เป็นที่อิจฉาริษยาของผู้คนโดยแท้ ช่างเป็นเรื่อง
ที่น่าโมโหนักสำหรับคนที่ชอบเปรียบเทียบกับใครต่อใคร

ธาตุแท้ภายในของพรรคเซียนเหินที่หนึ่งสำนักห้ำราชันเซียน
ไซ้จะเป็นชื่อเสียงจอมปลอม

“มีอาวุธมากก็จริง” หลี่ชีย่อมองดูหลงอ้าวเทียนตามอารมณ์ที่
หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “แต่ว่า ถึงมีมากก็เปล่าประโยชน์ ช่างเหอะ ข้าจะ
ไม่รังแกเจ้า เดียวจะหาว่าข้าลงมือครั้งเดียวก็ไม่เปิดโอกาสให้เจ้า
ได้โต้ตอบเลย”

“หลี่ชีย่ เจ้าวางใจเถอะ ข้าสำแดงสวรรค์ทำลายเจ้าก็รับมือไม่
ไหวแล้ว!” สีหน้าของหลงอ้าวเทียนเคร่งขรึมเย็นชา กล่าวออกมา
อย่างน่าเกรงขาม

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาถูกผู้อื่นดูแคลนนับจากเข้าสู่ยุทธภพเป็น
ต้นมา หลังจากที่เขามาถึงแดนมนุษย์กษัตรา เขาก็เกรียงไกรไปทั่ว
ปราศจากผู้ต่อกร ต่อสู้กับผู้คนทั่วหล้าโดยลำพังคนเดียว สู้สิบครั้ง
ชนะทั้งสิบครั้ง จึงได้รับสมญาผู้ชนะเลิศสิบรายการ

นับตั้งแต่เขาเข้าสู่ยุทธภพเป็นต้นมา ต่อสู้โดยลำพัง ไม่ว่าจะ
เป็นสุดยอดดาวรุ่งเช่นใดของกลุ่มคนรุ่นใหม่ หรือว่าเป็นระดับ

จักรพรรดิเทพรุ่นดีกดำบรรพ์ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเขาแล้วก็เหมือนเผชิญกับศัตรูผู้แข็งแกร่ง เวลานี้ หลี่ชีย่ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเอาเสียเลย แล้วจะไม่ให้เขาต้องมีสีหน้าที่เคร่งขรึมเย็นชาได้อย่างไร!

คำพูดของหลงอ้าวเทียนทำให้ภายในใจของผู้คนต้องตื่นตระตุกทีหนึ่ง สวรรค์ทำลาย มันช่างมีอำนาจที่น่ากลัวเพียงใด โดยเฉพาะสวรรค์ทำลายที่สำแดงโดยหลงอ้าวเทียนที่มีพลังลมปราณหนุ่มแน่นเช่นนี้ เกรงว่าความน่ากลัวของมันคงยากที่จะจินตนาการได้

แน่นอนที่สุด ทุกคนไม่ได้แปลกใจหากหลงอ้าวเทียนสามารถสำแดงสวรรค์ทำลายได้ จะอย่างไรเสียหลงอ้าวเทียนก็คือบุรุษผู้สูงศักดิ์ มีจุดเด่นห้าราชันเขียนอยู่บนตัว

“แค่สวรรค์ทำลายเท่านั้น หลี่ชีย่กล่าวไปตามอารมณ์ว่า “เทพ-สวรรค์ทำลายของข้า สวรรค์ทำลายของเจ้าก็ต้องคุกเข่าอยู่ตรงนั้น”

“เจ้า” หลงอ้าวเทียนถูกคำพูดของหลี่ชีย่ยั่วโมโหจนสีหน้าดูไม่ฉืดถึงขีดสุด ต่อให้เขาเป็นคนที่สามารถสะกดอารมณ์ได้ตลอดมาก็ถึงกับโกรธเคืองขึ้นมา

“เทพ-สวรรค์ทำลายคืออะไร?” ผู้เยาว์ไม่เคยได้ยินชื่อ “เทพ-สวรรค์ทำลาย” มาก่อน กระทั่งยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเทพ-สวรรค์ทำลายหน้าตาเป็นอย่างไร

“อาศัยสัจจอาวุธราชันเซียนสำแดงทำการโจมตีที่ทรงพลังยิ่งกว่าสวรรค์ทำลายออกมา!” ระดับจักรพรรดิเทพที่เคยติดตามราชันเซียนและรู้ถึงเบื้องหลังได้บอกต่อผู้เยาว์ของตนว่า “เทพ-สวรรค์ทำลายไม่เพียงต้องอาศัยเคล็ดลับชะตาฟ้าของราชันเซียนองค์นั้นๆ ในการสำแดง ยิ่งไปกว่านั้น ยังต้องได้รับการยอมรับจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของสัจจอาวุธราชันเซียนเล่มนั้นๆ อีกทั้งยังต้องมีพลังและลมปราณที่แข็งแกร่งในการสนับสนุนการฟื้นคืนขึ้นมาโดยสิ้นเชิงของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของสัจจอาวุธนั้นๆ มีเพียงอยู่ภายใต้สภาพเช่นนี้เท่านั้น จึงสามารถสำแดงเทพ-สวรรค์ทำลายที่อยู่ใต้นานออกมาได้!”

ตอนที่ 1635 ชี้อาตราชหว่างดาบและกระบี่

“หลี่ซีเย ต่อให้เจ้าเป็นโอรสราชันที่แท้จริงก็อย่าได้ประมาทนัก ต่อให้เจ้าสำแดงเทพ-สวรรค์ทำลายออกมาก็เอาชนะข้าหลงอ้าว เทียนไม่ได้!” คราวนี้หลงอ้าวเทียนดูจะโกรธขึ้นมาจริงๆ แล้ว กล่าว นำเกรงขามออกมา

ผู้คนจำนวนมากต่างจ้องมองตากันและกันกับคำพูดของหลี่ซีเย เรื่องที่มีการมองว่าคนโหดอันดับหนึ่งคือทนายทรมันหลังของราชันเซียนหมิงเหรินนั้น ได้มีการคาดเดากันมานานแล้ว เนื่องจาก การศึกษาราวสำนักโบราณสี่เหยียน คนโหดอันดับหนึ่งถึงกับนำเอา เลื่อเกราะหมิงเหรินออกมาใช้ จึงเป็นเหตุให้ผู้คนคิดว่ามีความ เป็นไปได้ที่คนโหดอันดับหนึ่งคือทนายทของราชันเซียนหมิงเหริน เพียงแต่ทุกคนไม่มีหลักฐานเท่านั้นเอง

เวลานี้ หลงอ้าวเทียนได้พูดเรื่องนี้ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ใน ใจของผู้คนจำนวนมากรู้สึกสะท้านนิดหนึ่ง บางทีอาจมีแต่โอรส ราชันที่แท้จริงเท่านั้น จึงมีความเป็นไปได้ที่จะมุกะลุตุตันและ โหดร้ายได้ถึงเพียงนี้ จะอย่างไรเสียเขาคือโอรสราชันที่แท้จริง!

หลี่ซีเยไม่ได้โต้แย้งกับคำพูดของหลงอ้าวเทียน เพียงยิ้มตาม อารมณ์และกล่าวว่า “อาศัยดาบหมิงเหรินที่ราชันเซียนหมิงเหริน ทิ้งเอาไว้ให้เอาชนะเจ้า เจ้าอาจจะไม่ยอมรับ เอาเถอะ ข้าก็จะอาศัย อาวุธของข้าเองเอาชนะเจ้า” กล่าวพลางเก็บเอาดาบหมิงเหรินขึ้น

ทุกคนถึงกับตะลึงงันเมื่อเห็นหลี่ซีเยเก็บเอาดาบหมิงเหรินขึ้น คนโหดอันดับหนึ่งออกจะดูถูกหลงอ้าวเหียนมากเกินไปแล้วกรรมง อาศัยอาวุธของตนไปต่อต้านกับสัจอาวุธราชันเซียน นี่เป็นการ ประมาทเพียงใด

“หลี่ซีเย เจ้าคิดว่าตัวเองปราศจากผู้ต่อกรแล้วจริงๆ อย่างนั้น ี่?” หลงอ้าวเหียน ต่อสู้กับศัตรูทุกครั้งสามารถเอาชนะได้ทุกครั้ง เดิมทีเขาเป็นคนที่มีความอดกลั้นได้ดี แต่ เมื่อถูกหลี่ซีเยดูแลขนาดนี้ เขาไม่สามารถกล้ากลืนความอับยศนี้ได้จริงๆ ต่อให้เป็น ใครก็ต้องมีขีดจำกัดของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบุรุษผู้สูงศักดิ์ อย่างหลงอ้าวเหียน

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง และกล่าวว่า “ในเก้าแดนนี้ข้านับว่า ปราศจากผู้ต่อกรจริงๆ” กล่าวจบ เปิดลัคนาออกมา トラประทับฟ้า ดินลอยล่องอยู่เหนือศีรษะ

“ดี งั้นวันนี้ข้าจะเอาคำว่าปราศจากผู้ต่อกรของเจ้าเหยียบ เอาไว้ใต้ฝ่าเท้าของข้า” หลงอ้าวเหียนร้องเสียงดังออกมา พลัน กระบี่เหรินเสียนกลับกลายเป็นเจดจรัสยิ่งนัก ทันใดนั้น ปรกาศ กระบี่เหรินเสียนส่องสว่างไสวไปทั่วทั้งจักรวาล ขณะที่ตัวของหลง อ้าวเหียนก็ปรากฏอยู่ท่ามกลางส่วนที่ลึกที่สุดของจักรวาล

หลงอ้าวเหียน ยืนอยู่ท่ามกลางส่วนที่ลึกที่สุดของจักรวาล สุริยันฉันทราผ่านเข้าออกอยู่ตรงนั้น ดวงดาราเคียงข้างซ้ายขวา ความเจดจรัสของกระบี่เหรินเสียนในมือทำให้ดวงดาราทั้งหมดและ ทางข้างเผือกพลันสลดและอับแสงลง ไม่เหลือประกายแสงแม้เพียง น้อยนิด!

หลงอ่าวเทียนที่ยืนอยู่ส่วนลึกที่สุดของจักรวาลในเวลานี้ ตัวเขาเสมือนหนึ่งได้กลับกลายเป็นศูนย์กลางของจักรวาล เขาเป็นผู้บงการทุกสิ่งทุกอย่างในที่นี้ เขาเป็นผู้ควบคุมสรรพสิ่งสรรพธรรม เป็นผู้ควบคุมและบัญชาหมีนยุค

โดยเฉพาะกระบี่เหรินเสียนในมือของหลงอ่าวเทียน เหมือนเป็นคทาที่มีอำนาจสูงสุด เมื่อมีคทาศักดิ์สิทธิ์ในมือก็เท่ากับได้กุมสรรพธรรมเอาไว้ และก็คือตัวแทนของผู้บงการเก้าแดน

ขณะที่กระบี่เหรินเสียนกลายเป็นเจดีย์รั้งยั้งนั้น ไม่ว่าใครก็ตามเมื่อได้เห็นก็ต้องรู้สึกเคารพยำเกรง ทุกอย่างเมื่ออยู่ในมือของหลงอ่าวเทียนล้วนแล้วแต่กลายเป็นไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว!

“เกรงว่าเจ้าจะไม่มีโอกาสนี้” หลี่ซีเยยิ้มและก้าวขึ้นไปบนจักรวาล “แคร์ริงค์” ตราประทับฟ้าดินของเขาพลันกลายเป็นดาบหมิงเหริน

ทุกคนต่างก็ไม่ว่ารู้ว่าอาวุธที่หลี่ซีเยโปรดปรานมากที่สุดคืออะไร แต่ว่า เมื่อเห็นตราประทับฟ้าดินกลับกลายเป็นดาบหมิงเหริน ทำให้พวกเขาารู้สึกเหนือความคาดคิดเป็นอันมาก

“รับเข้าดาบหนึ่ง” หลี่ซีเยหัวเราะไปตามอารมณ์ “แคร์ริง” ดาบคำรามก้องฟ้าดิน ดาบหมิงเหรินพลันวาววับดังหิมะ สองประกายสรรพวิชาสว่างไสว สรรพธรรมวาววับดังหิมะ

ทันใดนั้นเอง ดาบหมิงเหรินได้ลงมือแล้ว เป็นการลงมือที่ตามอารมณ์ยิ่งของหลี่ซีเย เหมือนหนึ่งว่ามันเป็นแค่กระบวนท่า

ธรรมดาๆ กระบวนท่าหนึ่งเท่านั้น ไม่ต้องมีการเตรียมตัว สำแดง ออกไปตามอารมณ์อย่างนั่นเอง

ทุกคนต่างรู้สึกงงงันกับกระบวนท่าธรรมดาที่หลี่ชี่เย่สำแดง ออกไป หลี่ชี่เย่โยโสเหลือเกิน ไม่มองหลงอ้าวเทียนอยู่ในสายตาเลย ลงมือตามอารมณ์ได้ถึงเพียงนี้ เหมือนหนึ่งว่าคนที่อยู่ตรงหน้าของ เขาไม่ใช่หลงอ้าวเทียนสุดยอดฝีมือแห่งยุค เป็นเพียงนายหมา นาย แมวเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ด้วยกระบวนท่าดาบที่ตามอารมณ์ที่สุดดาบนี้ กลับทำให้ฟ้าดินตั้งปราศจากดาบ หนึ่งดาบที่สำแดงออกไป สรรพ วิชาถูกทำลาย หนึ่งดาบที่สำแดงออกไป ฟ้าดินถูกทำลาย

ภายใต้ดาบๆ นี้ ทุกอย่างกลับคืนสู่สภาพเดิม ทุกอย่าง กลายเป็นขมุกขมัวในช่วงพริบตา ภายใต้หนึ่งดาบนี้ปราศจาก ความเจ็บปวด ปราศจากความสิ้นหวัง ทุกอย่างดูเป็นธรรมชาติ อะไรรู้อย่างนั้น ทุกอย่างช่างเรียบง่าย ท่ามกลางดาบๆ นี้ ต่อให้ต้อง ตายก็กลายเป็นว่าช่างเป็นสุขเหลือเกิน

หนึ่งดาบสมหวังในอุดมคติและความปรารถนา กระบวนท่า สวรรค์ทำลายของดาบหมิงเหริน! หนึ่งดาบสมหวังในอุดมคติและ ความปรารถนา เหมือนดั่งชื่อของมัน ต่อให้ต้องตายภายใต้หนึ่ง ดาบนี้ก็ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เจ็บปวด เหมือนว่ากลับจะได้รับการ ปลดปล่อยพ้นทุกข์ภายใต้ดาบนี้ เหมือนหนึ่งสามารถได้รับการ โปรดสัตว์

ดังนั้น ขณะที่เพลงดาบนี้ปรากฏ ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไร ถึงกับทยอยกันหลับตาลง ในเวลานี้ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้สึกถึงความ

ตายนั้นไม่น่ากลัวเลย กระทั่งกระหายต้องการให้ดาบนี้ฟันใส่คอ
ของตน เพื่อให้ตนเองนั้นได้รับการปลดทุกข์ ให้ตนก้าวไปสู่ความ
ตาย

ยอดฝีมือทั่วไปหลังจากหลับตาลงแล้วก็ยากจะเรียกสติ
กลับคืนมา แต่ทว่า ผู้ดำรงอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพนั้น ทันทีที่
หลับตาลงสิ่งเตือนใจในใจพลันดั่งขึ้น และอาศัยจิตแห่งการ
บำเพ็ญเพียรที่แข็งแกร่งดึงเอาสติของพวกเขากลับมาโดยพลัน

หลังจากที่จักรพรรดิเทพได้สติกลับมาแล้ว ถึงกับตกใจจน
เหงื่อไหลรินออกมา ภายใต้หนึ่งดาบนี้ แม้แต่พวกเขาที่มีจิตแห่ง
การบำเพ็ญเพียรที่แข็งแกร่งยังมีแนวโน้มที่จะฆ่าตัวตาย ถ้าหาก
ดาบนี้ถูกสำแดงออกมาโดยราชันเซียนหมิงเหรินมันจะมีความน่า
กลัวขนาดไหน เป็นเรื่องที่สุดจะคาดคิดแล้ว!

“ฆ่า...” แม้ว่าหลงอ้าวเทียนต้องเผชิญกับเพลงดาบ “หนึ่งดาบ
สมหวังในอุดมคติและความปรารถนา” ก็ไม่รู้สึกหวั่นเกรงแต่อย่าง
ใด คำรามเสียงยาวออกมา เสียงนั้นดั่งสะท้อนจนดวงดาวแหก
ละเอียด “เครื่อง” กระบี่เหรินเสียนที่กวาดขวางออกไป

สวรรค์ทำลายเป็นกระบวนท่าการโจมตีที่แข็งแกร่งที่สุดของ
กระบี่เหรินเสียน ภายใต้หนึ่งกระบี่นั้น ทำให้ทั่วจักรวาลพังทลาย
เห็นราชันเซียนเหรินเสียนเสด็จมา พร้อมกับนำทัพอาชาจำนวน
นับไม่ถ้วนทำการกวาดล้างทั่วแดน พวกเขาเสมือนหนึ่งคือผู้ดำรง
ไว้ซึ่งมั่นคงที่สุดในโลก สามารถต้านทานการโจมตีทุกสิ่งทุกอย่าง
ขณะเดียวกัน พลังของพวกเขาสามารถบดขยี้ทุกสิ่งทุกอย่าง พวกเขา

เขาสามารถกวาดล้างความมืดมิดของทุกแดน ปกป้องความสว่างไสวให้กับเก้าแดน!

ทันใดนั้นเอง ทุกคนต่างเกิดเป็นมโนภาพขึ้นมาว่า นาที่นี้ราชันเซียนเหรินเสียนและกองทัพอาซาปราศจากผู้ต่อกรของเขา คือแนวป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เหมือนหนึ่งว่ามีเพียงการดำรงอยู่ของพวกเขา ก็สามารถปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้นิรันดร์กาลอย่างนั้น

เพราะมีปณิธานเช่นนี้ของราชันเซียนนั่นเอง พลันทำให้เหล่าสรรพชีวิตเกิดจิตที่จะกราบไหว้ ภายใต้ปณิธานลักษณะเช่นนี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างทนต่อสิ่งนี้ไม่ได้ ทอยยกกันคุกเข่าลงกับพื้น ในเวลานี้เห็นผู้คนคุกเข่าอยู่เต็มไปหมด บังเกิดความเคารพขึ้นในใจ

“ปัง...” เสียงวินาที่นี้เอง ในที่สุดดาบและกระบี่ก็ได้ปะทะกันแล้ว นาที่นี้เนิ่นนานเหมือนดังอดีตถึงปัจจุบัน เหมือนว่ากาลเวลาช่างยาวนานยิ่งนัก

ต่างก็เป็นสวรรค์ทำลายเหมือนกัน เมื่อสวรรค์ทำลายทั้งสองปะทะซึ่งหน้า ทำให้ดวงดาวในจักรวาลถูกทำลายไปทั้งแถบ ดวงดาวขนาดยักษ์จำนวนนับไม่ถ้วนแหลกละเอียดกลายเป็นเถ้าธุลีไปในพริบตา ภาพนี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนหวั่นไหวจนหายใจไม่ออก

ถ้าหากศึกครั้งนี้เกิดขึ้นที่ชิงเฉินซาน ไม่เพียงทำลายชิงเฉินซานจนแหลก เกรงว่าอาณาจักรทะเลแถบนี้ก็ถูกทำลายจนกลายเป็นเถ้าธุลีไปด้วย

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” สวรรค์ทำลายทั้งสองต่างประจันหน้ากัน ไม่สามารถแยกแยะว่าใครเหนือกว่าใคร เมื่อสวรรค์ทำลายทั้งสองประจัญกันท่ามกลางจักรวาล พลันทำให้จักรวาลแถบนี้ถูกทำลายจนกลายเป็นสับสนวุ่นวายไปทั่ว กลายเป็นพายุร้ายแห่งมิติที่น่ากลัว พายุร้ายแห่งมิติลักษณะเช่นนี้ทำให้อาณาบริเวณแห่งนี้กลายเป็นที่ที่อันตรายยิ่ง เกรงว่าหลังจากนี้หลายร้อยปีก็คงไม่มีใครกล้ากล้ากรายเข้ามา เพราะหากตกลงไปในนั้นแล้วจะถูกฉีกร่างจนแหลกและในทันที!

ทุกคนที่มองดูการประจันหน้าในลักษณะเช่นนี้ต่างรู้สึกตัวสั่นงันงก นี่มันเป็นการต่อสู้ขีดระดับรัชทายาทชัดๆ เวลาที่ชะตาฟ้ายังไม่ทันปรากฏก็มีการต่อสู้ขีดที่น่ากลัวขนาดนี้แล้ว ทำให้ผู้คนในหล้าถึงกับตัวสั่นตั้งลูกนก

นาทีนี้ทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจแล้วว่า ราชันเซียนในยุคนี้คงจะถือกำเนิดขึ้นมาจากหนึ่งในสองพวกเขาแล้วละ ส่วนดาวรุ่งคนอื่นๆ ไม่ว่าจะเก่งแค่ไหนก็ตาม ไม่ว่าจะปราศจากผู้ต่อกรเช่นใดก็ตาม ไม่มีสิทธิ์ได้ครอบครองชะตาฟ้าเมื่อต้องอยู่ต่อหน้าพวกเขาทั้งสองคน

“ตุ้ม...” เวลาที่ ดาบหมิงเหรินสั่นไหวทีหนึ่ง และเริ่มติดๆ ดับๆ ไม่มั่นคง จะอย่างไรเสียสวรรค์ทำลายของหลี่ชีย่ก็ไม่ได้ถูกสำแดงออกมาโดยดาบหมิงเหรินที่แท้จริง แต่เป็นสำเนาที่มาจากตราประทับฟ้าดิน อานุภาพของมันจึงด้อยกว่าสวรรค์ทำลายที่แท้จริงอยู่บ้าง

เมื่อหลงอ้าวเทียนเห็นดาบหมิงเหรินที่มีที่ท่าเหมือนติดๆ ดับๆ จึงกล่าวเยาะเย้ยว่า “หลี่ชียเอ๋ นี่หรือคือความปราศจากผู้ต่อกรของเจ้านั้นรึ? วันนี้เจ้าจะต้องพ่ายแพ้โดยไม่ต้องสงสัย!”

บรรดายอดฝีมือที่สามารถมองเห็นการต่อสู้ในครั้งนี่ถึงกับกังวลขึ้นมา เมื่อเห็นดาบหมิงเหรินที่สว่างและหมองไม่คงที่ มียอดฝีมือที่พูดขึ้นมาว่า “คนโหดอันดับหนึ่งสู้หลงอ้าวเทียนไม่ได้จริงรึ?”

หลี่ชียเอ๋เพียงยิ้มให้นิดหนึ่งกับความประมาทของหลงอ้าวเทียน กล่าวด้วยท่าทีตามอารมณ์ไปว่า “แค่กระบวนท่าเดียวเท่านั้นเอง เจ้าก็คิดว่าชนะแล้ว”

“เจ้าแพ้แน่นอนแล้ว!” หลงอ้าวเทียนหัวเราะเสียงดัง ทันใดนั้นเสียง “แคว้งค์” ดังขึ้น ทันใดนั้น หลงอ้าวเทียนได้ชักกระบี่ออกมา

“นี่มันคืออะไร...” ทุกคนต่างตะลึงงัน สวรรค์ทำลายของหลงอ้าวเทียนยังคงอยู่ แต่ว่า กระบี่เหรินเสียนได้อยู่ในมืออีกแล้ว

“ตูม...” เสียงดังสนั่น ได้สำแดงสวรรค์ทำลายที่สองออกมา ยังคงเป็นกระบี่เหรินเสียน แต่ว่า ในกระบวนท่าสวรรค์ทำลายที่สองนี้ได้แฝงพลาณภาพที่สังหารเหล่าเทพเช่นฆ่าเหล่าราชันเอาไว้ด้วยโจมตีใส่หลี่ชียเอ๋

นาทีนี้ ทุกคนต่างเซ่อไปเลย กระบวนท่าสวรรค์ทำลายครั้งแรก ยังคงประจันกับสวรรค์ทำลายของหลี่ชียเอ๋อยู่ แม้ว่าสวรรค์ทำลายครั้งแรกจะได้เปรียบอยู่ แต่ก็ยังไม่ชนะ

แต่แล้ว ขณะที่สวรรคค์ทำลายแรกยังคาอยู่ หลงอ้าวเทียนกลับ
ซักระยะปีเหรินเสียนออกมา และสำแดงสวรรคค์ทำลายที่สองออกมา
มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ เป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน

“นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้...” ถึงกับมีผู้ร้องเสียงแหลมออกมา
ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพยังคงมีสีหน้าที่ขาวซีด เนื่องจากเป็นเรื่อง
ที่เป็นไปไม่ได้ แต่กลับปรากฏขึ้นด้วยมือของหลงอ้าวเทียนแล้ว

“นี่ นี่คือความสามารถที่แท้จริงของหลงอ้าวเทียนหรือนี่?” มี
ระดับจักรพรรดิเทพที่กล่าวด้วยความหวาดผวา “ถึงกับสามารถ
สำแดงสวรรคค์ทำลายได้สองครั้งในเวลาเดียวกัน มัน มันเป็นเรื่องที่
เป็นไปไม่ได้ ยังไม่ต้องพูดถึงว่าจะสร้างความเสียหายให้กับสัจ
อาณาจักรเซียน แม้แต่ตัวของผู้บำเพ็ญตนเองพลังมปราณก็ไม่สามารถ
รองรับได้แน่นอน!”

นี่แหละคือความมั่นใจของหลงอ้าวเทียน แม้ว่าเขาไม่สามารถ
สำแดงเทพ-สวรรคค์ทำลายได้ แต่ทว่า อาศัยไตรริยะสมบัติของเขา
อาศัยที่เขาเชี่ยวชาญจุดเด่นของห้าราชันเซียน อาศัยสิบเอ็ด
ลัคนาของเขา เขาสามารถสำแดงสวรรคค์ทำลายได้สองครั้งด้วย
กระปีเหรินเสียนภายในระยะเวลาอันสั้น นี่แหละคือสิ่งที่เขา
แข็งแกร่งและภูมิใจในตนเองมากที่สุด ดังนั้น เขาลังคิดว่าต่อให้
ต้องต่อสู้ขีดกับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ก็เอาชนะได้แน่นอน

“ไร้ความหมายจริงๆ” หลี่ชียู่รู้สึกเหมือนเปื้อนหน้ายั้งนัก
กล่าวว่า “แค่สวรรคค์ทำลายเท่านั้นเอง ไม่มีกำลังจะทำอะไรสักนิด”

พลันที่หลีชีเยพูดขาดคำ “ตูม” หนึ่งดาบสมหวังในอุดมคติและความปรารถนายังคงอยู่ แต่ทว่า ตราประทับฟ้าดินกลับสำแดงสวรค์ทำลายออกมาทีละครั้งๆ

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1636 เอาชนะศัตรูในกระบวนท่าเดียว

“จืด จืด จืด” เสียงเผาไหม้ดังขึ้น เพลงวิบากกรรมราชันแทรกไปทุกซอกทุกมุม เผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก เป็นเพลงวิบากกรรมราชันที่มาจากสวรรค์ทำลายของเตาราชันเพลิงผลาญ!

“โหกกก” เก้าผู้ได้รับการเคารพสูงสุดคำรามอย่างบ้าคลั่ง เงาของเก้าผู้ได้รับการเคารพสูงสุดที่ใหญ่โตมโหฬารปรากฏยังโลกมนุษย์ สวรรค์ทำลายของสัตว์เทพวิหคเซียนที่มีชื่อว่าเก้าผู้ได้รับการเคารพสูงสุด!

“ปัง” เสียงการทำลายดังขึ้น ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิด ทุกสิ่งถูกกลืนกิน ทุกอย่างถูกทำลาย เป็นการโจมตีขั้นสูงสุดที่ชื่อสูญสลาย!

“ตูม” เสียงดังสนั่น ต่างแยกกันคนละภาพ ดูแลกันและกันหมิ่นแค้น มัจฉาศึกดีสิทธิ์จำนวนหนึ่งล้านล้านตัวดำผุดดำว่าย ท่าโจมตีสุดท้ายของคั่นฉ่องหยินหยางหลอมเซียนที่ชื่อว่า เมืองมัจฉาหยินหยางสิบแดน!

.....

ฉับพลันนั่นเอง หลี่ชียเอ่ได้สำแดงปล่อยสวรรค์ทำลายออกเป็นชุด ท่าการโจมตีขั้นสุดท้ายแต่ละกระบวนท่าพุ่งเข้าใส่อย่างบ้าคลั่ง ภายใต้สวรรค์ทำลายแต่ละครั้ง ภายใต้การโจมตีขั้นสุดท้ายแต่ละกระบวนท่า กระทั่งเก้าแดนยังสิ้นไหวขึ้นมา เหมือนว่าการอาละวาด

อย่างรุนแรงเช่นนี้สามารถทำลายสิ่งทุกอย่างบนโลกได้อย่างนั้น

นี่แหละคือความน่ากลัวของตราประทับฟ้าดิน และเป็นความน่ากลัวของหลี่ซีเย เนื่องจากตราประทับฟ้าดินกับสิบสามลัคนาของเขาต่างเกี่ยวพันกันและกัน ไม่เพียงสามารถสำแดงสวรรค์ทำลายได้พร้อมกันทีเดียวหลายๆ สวรรค์ทำลาย ขณะเดียวกัน ยังสามารถสำแดงสวรรค์ทำลายได้โดยไม่มีขีดจำกัด ซึ่งสิ่งนี้แหละคือสิ่งที่น่ากลัวมากที่สุด

เวลานี้ กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้วมันก็แค่ซีข้างจับตักแทนเท่านั้น เป็นการทำเล่นๆ ไปเท่านั้นเอง กระทั่งไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการอ่อนเครื่องเสียด้วยซ้ำ

สิ่งนี้ก็คือผลจากการฝึกจนทะลุขีดสูงสุดของเขาเมื่อเร็วๆ นี้ เนื่องจากสิบสามลัคนาของเขาได้ถูกฝึกจนมีความชำนาญชนิดทะลุปรุโปร่งไปแล้ว

“นี่เป็นการทำลายฟ้าดินรี?” ภายใต้พลังทำลายเช่นนี้ แม้แต่ระดับอ่องเทพยังต้องคุกเข่าลงกับพื้น ไม่สามารถต้านทานกับพลังที่น่ากลัวเช่นนี้ได้!

สำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนคนอื่นๆ ล้วนแล้วแต่ตกใจจนนอนเป็นอัมพาตขยับตัวไม่ได้ ทุกคนรู้สึกเหมือนว่านี่คือการมาเยือนของวันสิ้นโลก

นาทีนี่ แม้แต่หลงฮ้าวเทียนที่ยโสอย่างยิ่งก็มีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปมากที่สุดทีเดียว แต่ปฏิกิริยาโต้ตอบของเขาไวมาก หันโดนนั้น

ไม่เพียงแต่ร่างกายของเขาพลันเจิดจรัสยิ่ง ไม่เพียงสำแดงกาย
เขียนเหินจนถึงขีดสูงสุด ขณะเดียวกัน สุดยอดอาวุธแต่ละชิ้นยัง
ได้พวยพุ่งประกายที่ไม่มีสิ้นสุดออกมาในทันที

เสียง “ปัง” ดังสนั่นขึ้นมา ต่อให้หลงอ้าวเทียนที่มีสองสวรรค์
ทำลายก็ไม่สามารถต้านทานกับสวรรค์ทำลายแต่ละครั้งที่ตรา
ประทับฟ้าดินได้สำแดงออกมา ดังนั้น ภายใต้วสวรรค์ทำลาย
มากมายเช่นนี้ สวรรค์ทำลายทั้งสองของหลงอ้าวเทียนพลันถูก
ทำลายจนแหลกไปในที่สุด

แต่ทว่า ในเสี้ยววินาทีนี้เอง สุดยอดอาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกร
แต่ละชิ้นของหลงอ้าวเทียนได้พวยพุ่งประกายศักดิ์สิทธิ์จำนวน
มหาศาลออกมา สุดยอดอาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรแต่ละชิ้นได้พุ่งไป
อยู่ด้านหน้าสุดของเขา และกลับกลายเป็นกำแพงศักดิ์สิทธิ์ที่
แข็งแกร่งที่สุด อาศัยพลังที่แข็งแกร่งที่สุดต้านรับพลังการโจมตี
จากแต่ละสวรรค์ทำลายที่โจมตีเข้ามา

ด้วยกำแพงศักดิ์สิทธิ์ลักษณะเช่นนี้ ต่อให้จักรพรรดิเทพชั้น
มหัศจรรย์ก็ทำลายมันไม่ได้ เพราะว่ามันแปลงมาจากสุดยอดอาวุธ
ที่ปราศจากผู้ต่อกรแต่ละชิ้น ย่อมสามารถประเมินได้ว่ามันมีความ
แข็งแกร่งเพียงใด

ในเวลาเดียวกันนี้ กายเขียนเหินของหลงอ้าวเทียนได้สำแดง
พลังถึงขั้นสูงสุด กระบี่เหินเสียนคอยคุ้มครองกาย “แคว้งค์
แคว้งค์ แคว้งค์” เสือเกราะเขียนพลันถูกสวมใส่อยู่บนร่างของเขา

เสียงดัง “ปัง” ต่อให้เป็นกำแพงศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่สามารถต้านทาน
การโจมตีของสวรรค์ทำลายที่ถาโถมเข้ามาอย่างรุนแรง ทำให้

กำแพงถูกทำลายพังพินาศไปภายใต้การโจมตีอย่างรุนแรงของ
สวรรค์ทำลายแต่ละครั้ง

แต่ว่า มันกลับสร้างโอกาสที่มีค่ายิ่งให้กับหลงอ่าว
เทียน อาศัยช่วงจังหวะนี้พุ่งตัวทะลุมิติออกไปอย่างรวดเร็วสุด
บรรยาย ด้วยกายเขียนเหินชั้นสมบูรณ์ของเขา ความเร็วนั้นไม่
สามารถประเมินได้อีกต่อไป ทำให้เขาสามารถทะลุทีเดียวยหลายมิติ
ไปจากสมรภูมิการต่อสู้ทันที

ถึงแม้ว่าหลงอ่าวเทียนสามารถก้าวข้ามมิติและละมิติไปใน
ฉับพลัน แต่ สวรรค์ทำลายที่บัคครั้งนั้นช่างน่ากลัวเหลือเกิน

เมื่อสวรรค์ทำลายมากมายเช่นนี้พุ่งโจมตีพร้อมกัน มันได้
ทำลายทะลุมิติเสมือนหนึ่งเป็นลูกอุกาบาตที่พุ่งตามไป พลาณภาพ
ของมันสามารถทะลุจักรวาล และก้าวข้ามช่องว่างจำนวนนับไม่
ถ้วน

ต่อให้หลงอ่าวเทียนหนีไปได้ไกลมากแล้วก็ตาม ยังคงถูกหางๆ
อนุภาพของสวรรค์ทำลายซัดใส่ร่างของเขา ได้ยินเสียงดัง “ปัง”
ร่างของหลงอ่าวเทียนปลิวไปตามแรงพุ่งทะลุมิติข้ามไปยังอีกมิติ
หนึ่ง

เมื่อหลงอ่าวเทียนถูกพลังกระแทกข้ามไปยังอีกมิตินั้น ต่อให้
เขาสวมใส่เสื้อเกราะเอาไว้ ทั้งยังมีกระบี่เหรินเสียนคอยคุ้มกายก็
ตาม ยังคงกระอักเลือดออกมาอย่างแรง มีคนจำนวนมากสามารถ
มองเห็นว่าร่างกายของเขาทะลุเป็นรู เสื้อเกราะที่สวมใส่แหลก
ละเอียด เศษของเสื้อเกราะจำนวนนับไม่ถ้วนปลิวกระเด็นออกจาก
ช่องว่างของอากาศ!

ท้ายที่สุดรอยแตกเป็นรูของมิติได้หายไปพร้อมๆ กับร่างของ หลงอ้าวเทียนที่หายไป ในมิตินั้นไม่รู้ว่า เป็นตายร้ายดีอย่างไร ต่อให้ ไม่ตายก็คงบาดเจ็บสาหัส

เวลานี้ เจียบส่งดไปทุกแดน ไม่ว่าบุคคลนั้นจะดำรงอยู่ใน สถานะเช่นใด จักรพรรดิเทพชั้นอัศจรรย์ก็ดี ผู้สามารถต่อกรซึ่ง หน้ากับราชันเซียนได้ก็ช่าง ต่างเกิดความหวาดกลัวขึ้นในใจ การ ดำรงอยู่ของคนโหดอันดับหนึ่งได้สร้างความหวาดกลัวให้กับผู้คน จนตัวสั่นเทาตลอดเวลา!

นาทีนี้ ต่อให้ เป็นจักรพรรดิเทพยังถึงกับเข่าอ่อนทั้งสองข้าง การสำแดงสวรรค์ทำลายพร้อมกันทีเดียวมากมายอย่างบ้าคลั่งถึง เพียงนี้ ทั้งยังมีลักษณะง่ายตายเหมือนนั่งทานข้าว โดยที่ไม่มี ผลกระทบต่อพลังลมปราณแต่อย่างใด การดำรงอยู่ในลักษณะ เช่นนี้ นอกจากราชันเซียนแล้วไม่มีใครสามารถขวางเขาได้อีก แล้ว ระดับจักรพรรดิเทพนับเป็นตัวอะไรเมื่ออยู่เบื้องหน้าเขา!

“สวรรค์ทำลาย ไร้ความหมายเหลือเกิน” เวลานี้ หลี่ชีย่เก็บ ตราประทับฟ้าดินกลับคืน กล่าวด้วยท่าทีเหมือนไม่สนุกเอาเสียเลย

ในเวลานี้ ทุกคนเจียบกริบเหมือนจกจันในหน้าหนาว ทุกคน ถึงกับเกิดความหวาดกลัวขึ้นในใจ ต่อให้ดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมปานใด ยังคงต้องสิ้นหวัง!

กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว ชั่วชีวิตของเขาที่ไม่ สามารถสำแดงสวรรค์ทำลายออกมาได้ เฉกเช่นหลงอ้าวเทียนที่ สามารถสำแดงสวรรค์ทำลายพร้อมกันทีเดียวถึงสองครั้ง นับว่า เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมากแล้ว กระทั่งกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์

อย่างไรก็ตาม เมื่อหลี่ซีเย่สีแดงสวรรค์ทำลายออกมางายตาย เหมือนดั่งโยนผักกาดขาวออกมาอย่างนั้น ทำให้ทุกคนในโลกหล้า ต้องสิ้นหวัง ไม่ว่าจะป็นสายสำนักราชันเซียนใดก็ตาม ขอเพียงคน โหดอันดับหนึ่งสีแดงสวรรค์ทำลายออกมาตามใจแปดหรือสิบ สวรรค์ทำลาย คงไม่อาจต้านทานได้ และถูกโจมตีทำลายจน กลายเป็นเถ้าธุลีไป!

ถ้าหากการที่หลงอ่าวเทียนสามารถสีแดงสวรรค์ทำลาย ออกมาพร้อมกันทีเดียวสองครั้ง สามารถยกย่องให้เป็นสุดยอด อัศจรรย์บุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันละก็ เมื่อเปรียบเทียบกับคน โหดอันดับหนึ่งสีแดงสวรรค์ทำลายออกมาอย่างไม่ขาดสายแล้ว ก็คือขยะดี ๆ นี่เอง!

“ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินอ่อนไปหน่อยนะ” หลี่ซีเย่สาย หน้า จากนั้นล่องลอยจากไป หายไปท่ามกลางทะเลอันกว้างกว้าง ใหญ่่นั้น

คำพูดลักษณะเช่นนี้ไม่รู้ว่าจะทำให้ผู้คนจำนวนเท่าไรต้อง คุกเข่าลงกับพื้น สุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคก็เช่นกัน เฉกเช่นชิงเฉิน ชานถึงกับงงงันไปสิ้น

สติปัญญาของตั้งหยวนโหวติมากเลยใช่ไหม สามารถไต่ระดับ จนเป็นจักรพรรดิเทพในยุควิบากแห่งเต้าได้ ช่างเป็นเรื่องที่ยอด เยี่ยมเพียงใด ได้รับสมญาว่าเป็นดาวรุ่งอันดับหนึ่งของเผ่าปีศาจใน มหาสมุทรอุดร

ให้หลินนั้นมีความยอดเยี่ยมใช่ไหม ต่อสู้ชี้ขาดกับหลงอ่าว เทียน สามารถหนีเอาชีวิตรอดมาได้ครั้งแล้วครั้งเล่า สามารถเอา

ชีวิตรอดจากการตามล่าเอาชีวิตจากหลงอ้าวเทียนมาครึ่งแล้วครึ่ง
เล่า

แต่ทว่า ในเวลานี้ดาวรุ่งรุ่นเก่ารุ่นใหม่อย่างพวกเขาก็ต้องสิ้น
หวัง ต้องยิ้มเฉือนๆ พรสวรรค์ที่พวกเขาถือดีเมื่อเปรียบกับคนโหด
อันดับหนึ่งในเวลานี้แล้ว ช่างไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

เวลานี้หากให้พวกเขาลองประเมินตนเองถึงความแตกต่าง
ระหว่างตนเองกับคนโหดอันดับหนึ่งแล้วล่ะก็ พวกเขาอยากจะทำ
ออกมาคำเดียว “ขยะ!”

พวกเขาที่ได้ชื่อว่าเป็นดาวรุ่ง เมื่อเทียบกับคนโหดอันดับหนึ่ง
แล้ว บอกได้แต่เพียงว่าคือขยะ สำหรับคนอื่นๆ นั้น แม้แต่ขยะยังไม่
มีสิทธิ์ได้เป็น

หลังจากที่คนโหดอันดับหนึ่งไปจากที่นี่นานแล้ว บรรดาดาวรุ่ง
จำนวนมากที่คุกเข่าอยู่กับพื้นจึงกล้าค่อยๆ ลุกขึ้นมาอย่างช้าๆ
เวลานี้พวกเขาถึงกับต้องสิ้นหทัย หลังจากนั้นไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม
ขอเพียงเอ่ยถึงชื่อคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว ก็ต้องตกใจจนตัวสั่นเทา!

“ท้ายที่สุดแล้ว หลงอ้าวเทียนก็ต้องพ่ายแพ้จนได้ ผู้สืบทอด
พรรคเซียนเหิน บุรุษผู้สูงศักดิ์ ลูกรักของสวรรค์ โอโรสราชั้นแห่ง
ยุค สุดท้ายแล้วก็สู้คนโหดอันดับหนึ่งไม่ได้” เวลานี้ มีผู้ที่พิมพ์
ออกมาด้วยสีหน้าที่ขาวซีด

ขณะที่หลงอ้าวเทียนปรากฏตัวยังแดนมนุษย์กษัตราณั้นดูช่าง
โดดเด่นเหลือเกิน เต็มไปด้วยสีสนละลานตา เป็นอะไรที่ผู้คนต้อง
แหงนมอง วงแหวนบนตัวของเขามีนับไม่ถ้วน

ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน เขามีเคล็ดวิชาห้า
ราชันในตัว เชี่ยวชาญความโดดเด่นของห้าราชันเซียน ตรีอริยะ
สมบัติ สิบเอ็ดลัคนา อีกทั้งยังต่อสู้กับผู้คนทั่วหล้าสิบวันสิบคืนไม่
พ่ายแพ้ต่อใคร ต่อสู้เหล่าผู้กล้า สंहารจักรพรรดิเทพ ได้รับฉายา
ว่า“เจ้าแห่งผู้ชนะเลิศสิบรายการ”

ภายใต้เกียรติยศอันสะดุดตาเช่นนี้ ผู้คนในหล้าต่างเชื่อว่าชั่ว
ชีวิตนี้ของหลงอ้าวเทียนคงไม่พบกับคำว่าพ่ายแพ้อีกแล้ว เขาต้อง
ได้เป็นราชันเซียน

แต่ว่า ทุกคนกลับรู้สึกว่าจะเป็นผู้สูงศักดิ์ก็ดี โอรสราชัน
แห่งยุคก็ช่าง หลังจากทีลงมือต่อสู้กับคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว เมื่อ
เปรียบเทียบกับคนโหดอันดับหนึ่งอะไรก็ไม่ใช่นั้น!

“สิบสามลัคนา ปราศจากผู้ต่อกรใต้หล้า” ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโส
ยิ้มเฉือนๆ และกล่าวว่า “เมื่อถึงคราวคนโหดอันดับหนึ่งกลายเป็น
ราชันเซียนแล้ว เกรงว่าเขาจะต้องกลายเป็นราชันเซียนที่โดดเด่น
ชั่วนิรันดร์ ความสำเร็จของเขาไม่ด้อยไปกว่าราชันเซียนเลี้ยวเหิง
หรือราชันเซียนหญิงหงเทียน กระทั่งสามารถแข่งล้ำหน้าพวกเขาไป
กลายเป็นราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล!”

“อ่อนไปนิดหนึ่ง” แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยังรู้สึกสิ้นหวัง เมื่อ
ได้ยินการประเมินค่าของคนโหดอันดับหนึ่งที่มีต่อหลงอ้าวเทียน
และกล่าวว่า “ถ้าหากแม้หลงอ้าวเทียนยังอ่อน เช่นนั้นแล้วในโลก
หล้าพวกเขาไม่มีสิทธิ์ได้เป็นแม้แต่ผู้อ่อนแอ”

ภายในใจของทุกคนเข้าใจเป็นอย่างดีว่า หลงอ้าวเทียนนั้น
ไม่ได้อ่อนด้อยแม้แต่หน่อย สามารถสำแดงสวรรค์ทำลายพร้อมกันที่

เดียวก็ถึงสองครั้ง ด้วยผลงานเช่นนี้ กระทบจักรพรรดิเทพชั้น มหัทศรรย์ก็ต้องเคารพยำเกรงอยู่สามส่วน และต้องยอมอ่อนข้อ ใ้กับเขา

อย่างไรก็ตาม ออกจากปากของคนโหดอันดับหนึ่ง เขากลับ ต้องกลายเป็นอ่อนไปนิดหนึ่ง แน่จนที่สุด คำพูดเช่นนี้คงมีเพียง คนโหดอันดับหนึ่งที่มีสิทธิ์พูดเช่นนี้ได้ เพราะว่าเขาได้อาศัย ความสามารถที่เด็ดขาดมายืนยันในเรื่องนี้แล้ว!

“ยกนี้ต่อให้มีราชันเซียน หากกล้าเป็นศัตรูกับใต้เท้าก็เท่ากับ รนหาที่ตายเอง” ยวีไท่จวินเมื่อได้เห็นการศึกครั้งนี้กับตาของ ตนเองแล้ว นางไม่รู้สึกรู้สึกเหินห่างความคาดคิดแต่อย่างใดกับจุดจบของ เรื่องนี้ และเอ่ยขึ้นพร้อมกับสายหน้า

กล่าวสำหรับยวีไท่จวินแล้ว เรื่องนี้ไม่เห็นมีอะไรต้องเห็นอ ความคาดคิด ความมหัทศรรย์ที่ใต้เท้าได้ทำเอาไว้ตลอดชั่วชีวิตมี มากจนนับกันไม่ถ้วนไม่ไหว แค่หลงอ้าวเทียบคนหนึ่งมาเปรียบกับ ผู้ดำรงอยู่เช่นอิกาทมิฬแล้วไม่สามารถนับเป็นอะไรได้ ต่อให้พรรค เซียนเห็นทั้งพรรคเมื่อเทียบกับอิกาทมิฬก็ไม่นับเป็นอะไรทั้งสิ้น

ณ สถานที่แห่งหนึ่งในมหาสมุทรอุดร กู๋จุนเมื่อได้เห็นภาพ เช่นนี้แล้ว สุดท้ายจึงได้กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “บนโลกใบนี้หากจะมีผู้ ที่สามารถทำได้เช่นนี้คงมีเพียงคนเดียวเท่านั้น!”

“ท่านอาจารย์ ท่านยังจะเป็นศัตรูกับเขาอีกหรือ?” หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เย่ฉิวโจวถึงกับเอ่ยขึ้นมาแผ่วเบา

ใช่ว่าเยลิวโจวจะหวาดกลัว แต่เขาทำเพื่ออาจารย์ของตน กล่าวสำหรับเยลิวโจวแล้ว เขายินดีสละชีวิตของตนเพื่ออาจารย์ของตนได้

“ทำไมถึงไม่เป็นศัตรูกับเขาล่ะ?” กุ๊จุนหัวเราะและกล่าวว่า “ฐานะผู้บำเพ็ญตน แม้จะรู้ว่าทำไม่ได้ก็ยังจะทำ นี่เป็นคำพูดที่เขาพูดเป็นประจำไม่ใช่รี? โลกหล้านี้ไม่มีใครสามารถเอาชนะเขาได้ ข้าก็จะลองดูสักครั้ง!”

เยลิวโจวได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ ออกมา ไม่อาจกล่าวอะไรได้อีก เขารู้ว่าอาจารย์ของตนไม่สามารถปล่อยวางตลอดมา เขารู้ว่าอาจารย์ของตนต้องการแก้แค้นครั้งนั้นตลอดมา

ที่สำคัญที่สุด อาจารย์ของเขาต้องการได้ของสิ่งนั้นที่อยู่ในคลังสมบัติ เล่าลือกันว่าในคลังสมบัตินั้นมีสิ่งๆ ที่แม้แต่ราชันเซียนยังอยากได้มันมาครอบครอง ของสิ่งนี้อาจเป็นสิ่งที่ล้ำค่ามากที่สุดของอิคาหมิฟ!

ตอนที่ 1637 หลงจ้านเทียน

ณ สถานที่แห่งหนึ่งที่ไม่เป็นที่รู้จักของมหาสมุทรอุดร กู้จุนั่งอยู่ที่ตรงนั้น ที่ตรงนั้นสงบเงียบและเป็นທີ່สบายใจยิ่งนัก

กู้จุนยังคงตามอารมณ์ยิ่งนัก ดูไปแล้วเขาไม่เหมือนเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ไม่เหมือนยอดฝีมือ เป็นเพียงผู้เฒ่าที่ธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น เพียงแต่กาลเวลาได้ฝากร่องรอยเอาไว้บนใบหน้าของเขาเท่านั้น

ขณะที่หลู่ฉางซุนยังคงมีชีวิตอยู่ กู้จุนทำตัวค่อมต่ำเป็นอันมาก กระทั่งเรียกได้ว่าเป็นคนว่างงานคนหนึ่ง ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในของเมืองสมุทรสยบฟ้า ด้วยเพราะเหตุนี้เอง ความระแວดระวังที่หลู่ฉางซุนมีต่อเขาจึงได้ผ่อนคลายลง

แต่ว่า ต่อให้เวลานี้กู้จุนก็ยังคงทำตัวค่อมต่ำเหมือนเดิม เขายังคงถามถึงเรื่องของเมืองสมุทรสยบฟ้าด้วยตนเองน้อยมาก กระทั่งกล่าวได้ว่า ศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าที่เคยเห็นหน้าเขาจริงๆ มีอยู่ไม่มาก ศิษย์จำนวนมากได้ยินแต่ชื่อของเขาเท่านั้นเอง

แม้ว่ากู้จุนน้อยครั้งนักที่จะถามถึงเรื่องราวภายในเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่ว่า หลังจากที่หลู่ฉางซุนได้เสียชีวิตลง กู้จุนกลับคว้าอำนาจของเมืองสมุทรสยบฟ้ามาอยู่ในมือ แม้ว่าบรรพบุรุษชานซึ่งเป็นศิษย์ของหลู่ฉางซุนจะสั่นคลอนต่อฐานะของกู้จุนในเมืองสมุทรสยบฟ้ามาหลายครั้งแต่ก็ไม่เป็นผล

การที่กัจจนสามารถเกาะกุมอำนาจของเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้ได้อย่างแน่นหนา นอกจากอาศัยสติปัญญาที่ผู้อื่นไม่สามารถทัดเทียมเขาได้อยู่แล้ว ขณะเดียวกันก็เป็นความพยายามของเยลิวโจวอีกด้วย

หลายปีมานี้ร่องรอยของกัจจนคือความลับ บุคคลอื่นในเมืองสมุทรสยบฟ้าไม่สามารถรู้ถึงร่องรอยของกัจจนได้ มีเพียงเยลิวโจวที่เป็นศิษย์ของเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้

อย่างไรก็ตาม กัจจนที่ทำตัวค่อมต่าในระยะหลายปีหลังจากที่ผ่านมาดูกลับยิ่งนัก กระทั่งมีศิษย์ที่เคยสัมผัสกับกัจจนมานั้นเห็นว่า กัจจนน้อยครั้งนักที่จะอยู่ที่เดียวมากกว่าปีหรือครึ่งปี เขาเปลี่ยนสถานที่อาศัยอยู่เรื่อยๆ ไม่มีใครรู้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่

กัจจนนั่งอยู่ตรงนั้นเงียบๆ เหมือนตาเด๋มธรรมดาๆ ที่นั่งอาบแดดแล้วแอบงีบหลับไปอย่างนั้น ท่าทางที่ดูเหนื่อยหน่ายเหมือนหลับลึกไปแล้ว

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ทันใดนั้นกัจจนได้ลืมตาขึ้นกะทันหัน เขาหัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า "ในเมื่อพี่จ้านเทียนมาถึงแล้ว เชิญนั่งสิ"

ในเวลาตัวเอง ช่องว่างสันสะท้อนนิตหนึ่ง พลันช่องว่างเปิดออก คนผู้หนึ่งได้ก้าวเดินออกมา เป็นบุรุษวัยกลางคนที่ดูทรงไว้ซึ่งพลังอำนาจและชีวิตชีวา ร่างของบุรุษวัยกลางคนผู้นี้เปล่งประกายสีทองแวววับทั้งร่าง เสมือนหนึ่งเป็นมังกรแท้จริงอย่างนั้น มีพลังอำนาจที่พร่างพรูต่อเก้าแดนได้

บุรุษวัยกลางคนเดินเข้ามา หลังจากนั่งลงแล้ว ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา และกล่าวว่า "ก๊วจุน คนเราไม่ใช่ทำกันแบบนี้ ท่านเห็นผู้อื่นเดือดร้อนไม่ยอมเข้าช่วยเหลือ! อ้าวเอื่อของข้าได้รับบาดเจ็บสาหัส ท่านกลับไม่สะทกสะท้าน ไม่ยื่นมือให้การช่วยเหลือเลย!"

บุรุษวัยกลางคนที่อยู่ตรงหน้าคือหลงจ้านเทียน หรือที่ผู้คนเรียกว่าบรรพบุรุษหลง ผู้คนในโลกที่รู้จักเขามีอยู่ไม่มาก แต่ที่รับรู้ถึงประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของเขาแล้วต้องตกใจจนช็อคตายอย่างแน่นอน

หลงจ้านเทียนที่อยู่ตรงหน้าคือผู้กุมอำนาจแท้จริงของพรรคเซียนเหินในปัจจุบัน เขาคือหัวหน้าของกลุ่มคนรุ่นใหม่ และกลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงในพรรคเซียนเหิน

มีตำแหน่งสูงส่งและมากด้วยอำนาจ กระทั่งเรียกได้ว่าเป็นผู้ที่สามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของเก้าแดนได้

แม้ว่าหลงจ้านเทียนกับหลงอ้าวเทียนไม่ใช่ศิษย์อาจารย์ แต่กลับมีความเป็นศิษย์อาจารย์โดยแท้จริง อีกทั้งกายเซียนเหินของหลงอ้าวเทียนก็เขานี้แหละเป็นผู้ถ่ายทอดมากับมือ

หลงจ้านเทียนมีความแข็งแกร่งมากกว่าหลงอ้าวเทียนเสียอีก ในด้านทักษะยุทธแล้วหลงจ้านเทียนไม่เพียงเหนือกว่าหลงอ้าวเทียนอยู่ชั้นหนึ่ง ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ กายเซียนเหินของเขาอยู่ในชั้นสมบูรณ์พร้อม ซึ่งจุดนี้หลงอ้าวเทียนไม่สามารถเทียบเคียงเขาได้

“พี่จ้านเทียนใจเย็นๆ อย่าได้ร้อนรนนัก” กุ๊จุนยังคงนั่งกับการมาทวงถามความผิดของหลงจ้านเทียน กล่าวด้วยท่าทีที่สงบเรียบว่า “โอรสราชันหลงก็ปลอดภัยอยู่มิใช่รี? เขาก็แค่ได้รับบาดเจ็บเท่านั้นเอง อาศัยสุดยอดวิชาการแพทย์ของพรรคเซียนเห็นอาการบาดเจ็บเล็กน้อยนับเป็นอะไรได้กันเล่า อีกอย่าง กล่าวสำหรับ โอรสราชันหลงแล้วถือเป็นการขัดเกลาอย่างหนึ่ง...”

“...กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนเช่นพวกเราแล้ว ความล้มเหลวไม่ได้น่ากลัวแต่อย่างใด ถ้าหากล้มเหลวเพียงครั้งแล้วทำให้สูญเสียความมั่นใจ นั่นแหละคือสิ่งที่น่ากลัวมากที่สุด ข้าเชื่อว่าความล้มเหลวลักษณะเช่นนี้สำหรับโอรสราชันหลงคงไม่นับว่าเป็นอะไร นับตั้งแต่โอรสราชันหลงเข้าสู่ยุทธภพมายังไม่เคยพบกับความล้มเหลว เวลานี้ฟ่ายแพ้ก็นับถือเป็นการล้มลงรสชาติของความฟ่ายแพ้ และนี่ก็เป็นขัดเกลาเพื่อโอรสราชันในอนาคต จะอย่างไรเสียในอนาคตเมื่อโอรสราชันได้เป็นราชันเซียนแล้วก็ต้องเผชิญกับการทดสอบนานัปการ เวลานี้ โอรสราชันหลงยังอ่อนเยาว์ การพานพบอุปสรรคบ้างทำไมจะไม่ได้เล่า?”

กุ๊จุนพูดไปเรื่อยๆ ซ้ำๆ แต่ก็เปี่ยมด้วยเหตุผล หลงจ้านเทียนได้แต่ส่งเสียงฮึเย็นซาออกมา

หลงจ้านเทียนจ้องมองดูกุ๊จุน แล้วพูดประชดออกมาว่า “เจ้าห ลีชีเย่คือโอรสของราชันเซียนหมิงเหรินจริงอย่างที่ท่านพูดอย่างนั้น รึ?”

“เกรงว่าไม่ใช่ก็ใกล้เคียง สามารถมีสายเลือดที่แข็งแกร่ง เช่นนี้อยู่ในครอบครอง มีพรสวรรค์ถึงเพียงนี้ แล้วยังมีชาติกำเนิด

จากสำนักโบราณสี่เหลี่ยม ยิ่งไปกว่านั้นยังมีดาบหมิงเหริน เสื้อเกราะหมิงเหรินอยู่ในครอบครอง หากไม่ใช่โอรสของราชันเซียนหมิงเหรินแล้วจะเป็นใครกันเล่า?” กุ๋จุนยิ้มกล่าว

“แต่ มีการเล่าลือกันว่าราชันเซียนหมิงเหรินไม่มีทายาทนี้” หลงจ้านเทียนกล่าวน่าเกรงขามออกมา

“มันก็แค่คำเล่าลือเท่านั้นเอง” กุ๋จุนยิ้มและสายหน้าเบาๆ กล่าว ว่า “ผู้คนบนโลกโง่เขลา แล้วจะไปรู้ได้อย่างไร เรื่องหลังจากที่ไม่เป็นที่รู้กันมีอยู่นับไม่ถ้วน ไหนเลยที่มนุษย์ปุถุชนพวกนั้นจะไปล่วงรู้ได้”

ครั้นกุ๋จุนเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เขาหยุดนิดหนึ่งแล้วกล่าวต่อว่า “ราชันเซียนหมิงเหรินแม้ไม่มีทายาท แต่ว่า ครั้งนั้นเขารักผู้หญิงคนนั้นมาก ต่อมาภายหลังพวกเขาได้ให้กำเนิดทายาทอย่างเงียบๆ และซ่อนตัวอยู่ในสำนักโบราณสี่เหลี่ยมตลอดมา เรื่องลับสุดยอด เช่นนี้ชนรุ่นหลังไม่รู้อยู่แล้ว

“พี่จ้านเทียนไม่ลองนึกดูให้ลึกซึ้งกว่านี้ ราชันเซียนหมิงเหริน เคยได้รับการโปรดปรานจากคนผู้นั้น ได้รับความไว้วางใจจากคนๆ นั้น เป็นราชันเซียนที่เขาให้ความสำคัญมากที่สุด หากท่านห ลีชีเย่คนนี้ไม่ใช่ทายาทของราชันเซียนหมิงเหริน แล้วจะเป็นไปได้ อย่างไม่ได้รับการโปรดปรานเช่นนี้จากคนๆ นั้น แล้วจะได้รับการ ถวายทอดวิชาอย่างเต็มที่เช่นนี้ได้ได้อย่างไร” เมื่อกุ๋จุนเอ่ยมาถึงตรงนี้ แล้ว ท่าทางของเขาดูจริงจังยิ่งนัก

“คนผู้นั้น...” เมื่อเอ่ยถึงคนๆ นั้น ดวงตาทั้งสองของหลงจ้านเทียนพลันส่งประกายเยือกเย็นออกมา เผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าที่นำกลัวขึ้นมา!

“หากสังหารหลี่ชียเอ่เสีย คนๆ นั้นจะปรากฏออกมาแน่รี?” สุดท้าย หลงจ้านเทียนกล่าวอย่างเยือกเย็น กระทั่งเรียกได้ว่า ขณะที่พูดคำๆ นี้ออกมานั้น เขาถึงกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเลยทีเดียว

“ออกมาแน่นอน!” กู๋จุนเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เขาเป็นคนที่เลื่องลือในการปกป้องคนของตน หากท่านแต่ต้องคนที่เขาบ่มฝึกมา เขาต้องปรากฏตัวแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้นแล้วก็เป็นโอกาสที่พรรคเซียนเหินท่านได้สร้างสิ่งมหัศจรรย์ตลอดกาลแล้ว ขอเพียงโค่นล้มคนนั้นไปได้ พรรคเซียนเหินพวกท่านต้องได้ปกครองเก้าแดน ไม่มีผู้ใดบนโลกสามารถสั่นคลอนพรรคเซียนเหินได้อีกต่อไป...”

“...เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว พรรคเซียนเหินพวกท่านก็จะไม่มีวันดับสูญตลอดกาล เก้าแดนก็เป็นสิ่งที่อยู่ในกำมือพรรคเซียนเหินของพวกท่านเท่านั้น พรรคเซียนเหินพวกท่านคือผู้บงการฟ้าดิน เก้าแดนก็เป็นเพียงสวนหลังบ้านของพรรคเซียนเหินพวกท่านเท่านั้นเอง”

กู๋จุนพูดน้ำเสียงเฉื่อยแล้วไพเราะน่าฟัง ทุกๆ คำพูดของเขาเปี่ยมด้วยความยั่วเย้า เต็มไปด้วยการยุยงปลุกปั่น

การที่กู๋จุนพูดออกมาซ้ำๆ เช่นนี้ ทำให้สายตาของหลงจ้านเทียนถึงกับเต้นกระตุกทีหนึ่ง เขาจ้องมองดูกู๋จุนพักหนึ่ง ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา หลังจากผ่านไปนานมาก เขาจึงได้เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า

“แต่อย่าลืมว่า เขาคือผู้บงการเก้าแดนนะ เป็นมือมืดที่อยู่เบื้องหลังมาก่อน!”

“เรื่องนี้ข้ารู้” กุ๋จุนหัวเราะและกล่าวว่า “แต่ว่าเขาไม่เหมือนครานั่นอีกแล้ว มิฉะนั้นล่ะก็ เขาคงไม่กบดานนานขนาดนี้จึงค่อยปรากฏตัวออกมา ศีกราชันเขียนท่าคงในครั้งนั้น เขาก็ได้ใช้ทรัพยากรทั้งหมดที่เขาอยู่จนหมดสิ้นไปแล้ว ซึ่งทำให้เขาไม่มีความมั่นใจเหมือนเช่นครานั่นอีกแล้ว”

“ครั้งนั้นที่เขายโสมาก นั้นเป็นเพราะมีผู้ดำรงอยู่เช่นราชันเขียนเขียนหลี่ และราชามังกรดำคอยถือหาง ราชันเขียนท่าคงเป็นศัตรูกับเขาลงกลับตาลปัตรโดยสิ้นเชิง ทุกอย่างแปรเปลี่ยนไปเวลานี้ เขาไม่มีราชามังกรดำแล้ว ไม่มีราชันเขียน กระทั่งกองทัพมังกรดำก็ไม่มี ลองคิดดู อาศัยเขาเพียงคนเดียว อาศัยกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เขาบ่มฟักขึ้นมาสามถึงห้าคน หายที่สุดแล้วสามารถต้านกับยักษ์ใหญ่อย่างพรรคเขียนเหิน ได้อย่างนั้นรึ?”

กุ๋จุนพูดด้วยท่าทีไม่รีบเร่งและไม่ซ้ำเกินไป เรียกได้ว่าทุกคำพูดคล่องจองและสมเหตุสมผลมาก

หลงจ้านเทียนจ้องมองไปที่กุ๋จุน ไม่ได้แสดงท่าทีออกมาทันที เหมือนว่าเขากำลังตกอยู่ในห้วงการใช้ความคิด

“พี่จ้านเทียนก็รู้ชาติกำเนิดของข้าดี พี่จ้านเทียนคิดว่า ข้าเข้าใจในตัวเขามากกว่า หรือว่าพรรคเขียนเหินของพวกเขาท่านเข้าใจเขามากกว่า? อย่าลืมสิ ข้าน่าจะอยู่ข้างราชามังกรดำมาสามชาติ เคยได้รับการชี้แนะจากเขา ถ้าหากข้าไม่มีความมั่นใจ กล้าเป็นศัตรูกับเขารึ?” กุ๋จุนยิ้มกล่าวว่า “เพราะว่าเวลานี้เป็นช่วง

จังหวะที่เขาอ่อนแอ ดังนั้น ข้าจึงกล้าที่จะเป็นศัตรูกับเขา! สิ่งนี้
กล่าวสำหรับพวกเราแล้ว เป็นโอกาสที่จะกำจัดเขาที่เหมาะสมที่สุด”

“มีเรื่องหนึ่งที่ข้าไม่ลืม” หลงจ้านเทียนกล่าวว่า “เขาเป็น
ผู้สร้างเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกท่าน ยิ่งกว่านั้น เขาเป็นผู้บ่มฝึก
ราชามังกรดำขึ้นมา ขณะเดียวกันก็เคยชี้แนะให้ท่าน นับว่าเป็น
อาจารย์ของท่านได้กระมัง นี่แหละสิ่งที่ข้าไม่เข้าใจ ในเมื่อเขามี
บุญคุณใหญ่หลวงต่อเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกท่าน มีบุญคุณที่เคย
ถ่ายทอดวิชาให้ท่าน เพราะอะไรท่านยังคงต้องเป็นศัตรูกับเขา
ล่ะ?”

“ข้าไม่ปฏิเสธเรื่องเหล่านี้” กู๋จุนกล่าวว่า “เป็นความจริงที่เขามี
บุญคุณถ่ายทอดวิชาให้ข้า แต่ว่า พี่จ้านเทียนก็อย่าลืมสิ เนื่องจาก
คำพูดของเขาเพียงคำเดียว ทำให้ข้าได้รับทุกขียากล้าเค็ญมา
ตลอดชีวิต”

“ข้ากู๋จุนเป็นคนอย่างไร? พรสวรรค์ปราศจากผู้เทียบเทียม
หนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ต่อให้เขาไม่
ชี้แนะข้า ในโลกหล้าก็มีอาจารย์จำนวนมากพร้อมชี้แนะข้า ด้วย
พรสวรรค์ข้ากู๋จุนต้องได้เป็นราชันเซียนแน่นอน” กู๋จุนกล่าวว่า
“แต่ว่า เนื่องจากคำพูดของเขาคำเดียว กลับทำให้ข้าต้องทนทุกข์
แสนสาหัส เขาเข้าใจว่าข้าเป็นผู้คิดคดทรยศแต่กำเนิด ดังนั้น จึง
ให้ขุนพลได้บังคับบัญชาของเขาจับข้าไปยึดตาน้ำ ยิ่งไปกว่านั้นยัง
ตัดวาสนาของข้าทิ้ง ทำลายทักษะยุทธของข้า ให้ข้าทนทุกข์
ทรมานมาถึงสามชาติ!”

“พี่จ้านเทียน ท่านคิดว่าทำให้ข้าต้องทุกข์ยากลำบากมาถึงสามชาติ แลกับถ่ายทอดวิชาเล็กน้อยให้ข้าเมื่อเทียบกันแล้ว บุญคุณเพียงเท่านี้ นับเป็นอะไรได้? ในเมื่อเขาทำให้ข้าต้องทุกข์ยากลำบากมาถึงสามชาติ แค้นนี้ข้าไม่ชำระไม่ได้ ต่อให้เขาเป็นผู้บงการเก้าแดน มีอมิตที่อยู่เบื้องหลังข้าก็ต้องแก้แค้นให้ได้เช่นกัน คนอย่างข้า กู้จนแม้แค้นเพียงน้อยนิดก็ต้องเอาคืน” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว กู้จนเองก็มีท่าทีที่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเช่นกัน

สิ่งที่กู้จนกล่าวมานั้นเขาได้หลีกเลี่ยงส่วนสำคัญไป คำกล่าวข้างต้นมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เขาไม่ได้พูดออกไป ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ เขาไม่เพียงต้องการแก้แค้นเท่านั้น กระทั่งเรียกได้ว่า เขาไม่ได้ทำเพื่อต้องการแก้แค้น!

คำพูดของกู้จนทำให้หลงจ้านเทียนต้องนั่งเงยไปพักหนึ่ง คำพูดของกู้จนที่พูดมาไซ้จะไม่มีเหตุผล

“หลังจากการศึกในครั้งนี้แล้ว พี่จ้านเทียนคงไม่คิดจะถอนตัวกระมัง?” กู้จนมองดูหลงจ้านเทียนแล้วเอ่ยขึ้นซ่าๆ ว่า “ช่างเถอะ หากเป็นเช่นนี้ข้าก็จะไม่ฝืนใจพี่จ้านเทียน จะอย่างไรเสียพี่จ้านเทียนก็ต้องรับผิดชอบต่อพรรคเซียนเหิน ยิ่งไปกว่านั้น พี่จ้านเทียนคงไม่ต้องการให้เหตุการณ์เช่นครั้งครานั้นเกิดขึ้นซ้ำรอยอีกครึ่งหนึ่ง!”

ตอนที่ 1638 บุญคุณความแค้น

สีหน้าของหลงจ้านเทียนพลันดูน่าเกรงขามถึงขีดสุด เมื่อกู่จุนเอ่ยถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งก่อน ดวงตาทั้งสองของเขาดูน่ากลัว เผยให้เห็นถึงความน่ากลัวยิ่งของกลิ่นอายการฆ่า แวตตาฆ่าคนของเขาเช่นนี้แม้แต่จักรพรรดิเทพยังต้องสั่นเทา

“อี...” สุดท้าย หลงจ้านเทียนอดส่งเสียงน่าเกรงขามออกมาที่หนึ่ง พุดเชิงเหน็บแนมว่า “พรรคเซียนเหินข้าเคยกลัวใครมาหละ! ครั้งนั้นหากไม่เป็นเพราะมีราชันเซียนเหินหนีเปิดทาง และราชามังกรดำระวังหลัง เกรงว่าพรรคเซียนเหินของข้าจะทำให้เขาไม่สามารถฟื้นตัวได้อีกเลย ต่อให้เป็นผู้บงการเก้าแดนแล้วไง มือมืดที่อยู่เบื้องหลังแล้วไง คงมีสักวันที่พรรคเซียนเหินพวกเราต้องให้เขาเข้าใจว่าใครจึงเป็นผู้บงการเก้าแดนที่แท้จริง!”

“นั่นนะสิ ถือเป็นโอกาสที่เขาป่วยเอาชีวิตเขาเสีย!” กู่จุนเอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “เวลานี้เป็นยุคที่เขาอ่อนแอที่สุด ในอดีตเขาล้วนแล้วแต่มีราชันเซียนคอยหนุนหลัง เวลานี้ไม่มีราชันเซียนคอยหนุนหลังให้เขาก็ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุด ถ้าหากปล่อยให้เขาปีกกล้าขาแข็งขึ้นมา ให้เขาได้บ่มพื้ภรรษเซียนขึ้นมาอีกคนหนึ่ง เช่นนั้นแล้วเขาจะต้องได้พลิกตัวอีกครั้ง เมื่อถึงเวลานั้นแล้วพรรคเซียนเหินพวกเจ้าคิดจะกำจัดเขาก็คงไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

สีหน้าของหลงจ้านเทียนดูน่ากลัว หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขาจ้องมองดูกู่จุน กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “กู่จุน พรรคเซียนเหิน

ของข้าต้องลงมือแน่ แต่เจ้าก็อย่าลืมนสิ ศึกครั้งนี้ท่านก็มีส่วนร่วม ในเมื่อพรรคเซียนเหินของข้าสามารถแก้แค้นให้กับท่าน ในการนี้ ท่านสามารถก่อเกิดประโยชน์เช่นใดได้บ้าง?”

“พี่จ้านเทียนอย่าลืมนสิ ข้ากู่จุนเป็นคนเช่นใด พูดคำพูดที่ไม่น่า ฟังสำหรับพี่จ้านเทียนคำหนึ่ง พี่จ้านเทียนยังมีสิ่งที่จะต้องฟังพาข้ากู่ จุนอยู่! กายเซียนเหินพี่จ้านเทียนปราศจากผู้ต่อกร แต่ ข้ากู่จุนมี แต่แกร่งกว่าไม่ได้ด้อยไปกว่าพี่จ้านเทียน!” สำหรับคำพูดหลงจ้าน เทียนที่ท่าเทียบถนนข่มท่านนั้น กู่จุนไม่แสดงความโกรธ เพียงยิ้ม กล่าวเฉยเมยออกมา

หลงจ้านเทียนส่งเสียงดูแคลนออกมาแต่ไม่ได้ตอบโต้คำพูด ของกู่จุน พรรคเซียนเหินของเขาจะไม่ร่วมมือกับผู้อ่อนแอ ตัวเขา หลงจ้านเทียนก็จะไม่ร่วมมือกับผู้ที่อ่อนแอเช่นกัน ถ้าหากกู่จุนไม่ แข็งแกร่งพอยอมไม่อาจทำให้เขาต้องเป็นพันธมิตรกับเมืองสมุทร สยบฟ้า

“ต่อให้ท่านแข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ตาม แต่ การร่วมมือในครั้งนี้ ท่านก็ควรแสดงความจริงใจออกมา” สุดท้าย หลงจ้านเทียนเอ่ยนำ เกรงขามออกมา

กู่จุนไม่แสดงอาการโกรธ หัวเราะและกล่าวว่า “ข้อนี้พี่จ้าน เทียนวางใจได้ คนอย่างกู่จุนเป็นคนอย่างไร? ข้ากู่จุนเป็นคนพูดได้ ก็ต้องทำได้ ในเมื่อเป็นพันธมิตร ก็เป็นเรื่องระหว่างท่านกับข้า ขอ เพียงท่านสามารถล่อให้คนๆ นั้นออกมา ไม่จำเป็นต้องให้พี่จ้าน เทียนท่านพูดให้มากความ ข้ากู่จุนรับรองว่าจะออกตัวเป็นคนแรก จับตัวเขาเอาไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน!”

“ดูท่าท่านจะมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมเลยนะ!” หลงจ้านเทียนล้องมองดูกู่จุนเอ๋ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “พูดเช่นนี้แสดงว่ากู่จุนท่านมีความมั่นใจละสิ?” คำพูดที่ออกจากปากในลักษณะนี้ให้ต้องขบคิด หรืออีกนัยหนึ่งก็คือมีท่าทีของการเย้ยหยัน

กู่จุนก็ยิ้มกล่าวว่า “ข้าเข้าใจความหมายของพี่จ้านเทียนถูกต้อง ครั้งนั้นข้าเคยถูกสยบเอาไว้จริงๆ และถูกจับเอาไปอุดตาน้ำ มันก็ใช่เป็นเรื่องน่าอาย แต่พี่จ้านเทียน ข้าขอพูดคำที่ล่วงเกินสักคำหนึ่ง ข้ากู่จุนซึ่งเป็นถึงหนึ่งในสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบันยังไม่ไหวละก็ เกรงว่าพี่จ้านเทียนจะไม่ไหวยิ่งกว่า ท่าไม้ตายของข้ากู่จุนใช่เป็นสิ่งที่พี่จ้านเทียนสามารถคาดการณืได้”

“ฮิ...” เป็นที่ชัดเจน หลงจ้านเทียนไม่พอใจในคำพูดลักษณะเช่นนี้ของกู่จุนอย่างยิ่ง สงเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา

“จ้านเทียนวางใจ รอให้ล่อคนๆ นั้นออกมาแล้ว ท่านต้องได้เห็นไฟตายของข้าแน่นอน ต้องได้เห็นท่าไม้ตายของข้า พี่จ้านเทียนอย่าลืมนสิ เวลานี้ท่านกับข้าอยู่เรือลำเดียวกันแล้ว เราท่านทั้งสองต่างร่วมชะตากรรมเดียวกันแล้ว พวกเราสมควรร่วมมือกันจึงจะถูก!” กู่จุนเอ๋ยขึ้นมาซ้ำๆ

หลงจ้านเทียนล้องมองกู่จุนอยู่พักใหญ่ สุดท้ายกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “กู่จุน ข้าเชื่อท่าน แต่ข้ามีเงื่อนไขข้อหนึ่ง คนผู้นั้นไม่ว่าเป็นหรือตาย ขอเพียงจับตัวเอาไว้ได้เขาต้องเป็นของพรรคเซียนเหินของพวกเรา!”

กัจจนมองดูหลงจ้านเทียนหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ข้า
เข้าใจแล้ว พี่จ้านเทียนคิดจะริดเอาสิ่งที่มีค่ายิ่งจากตัวของเขา
เช่นนี้แล้ว แสดงว่าพี่จ้านเทียนคิดจะจับเป็นนะสิ”

“หรือกัจจนท่านไม่เคยคิดเช่นนี้รึ?” หลงจ้านเทียนยิ้มเยาะ ท่าที่
อวดดียิ่งนัก

กัจจนมีท่าที่ดูอิสระเสรีหัวเราะและกล่าวว่า “พี่จ้านเทียนมันใจ
เต็มเปี่ยมนะเนี่ย สิ่งพี่จ้านเทียนต้องการไม่เพียงแค่ว่าห้ำหั่นห้ำหั่น
กับข้า ดูท่าพี่จ้านเทียนคิดจะฮุบเอาไว้คนเดียวนะเนี่ย”

“กัจจน ไม่ปฏิเสธว่าท่านนะมีความแข็งแกร่งยิ่งนัก” หลงจ้าน
เทียนหัวเราะอย่างตระหงาย กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “แต่ว่า อย่า
ลืมนะสิ พวกเราคือพรรคเซียนเหินทั้งพรรค เบื้องหลังของข้าคือยักษ์
ใหญ่ ไม่ได้มีเพียงข้าเพียงคนเดียวเท่านั้น ขออภัยคำพูดของท่าน
พรรคเซียนเหินของข้าก็เชื่อว่าท่านจะคาดการณืได้”

“ข้าเข้าใจแล้ว” กัจจนไม่แสดงอาการโกรธ ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่
สบายๆ ว่า “ข้าได้ข่าวมา ลือกันว่าโอรสของราชันเซียนเหินเสียน
ได้มีชีวิตออกมาจากคุกสวรรค์แล้ว ดูท่าสายของพี่จ้านเทียนคงได้
ครอบครองแต่ผู้เดียวไปชั่วกาลนาน!”

“ท่านเข้าใจก็ดีแล้ว” หลงจ้านเทียนก็ไม่ปิดบังแม้แต่ค่อย
กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เหล่าโอรสราชันกลับมา ท่านกัจจน
ย่อมรู้ว่ามันบ่งบอกถึงสิ่งใดกระมัง!”

“ข้าย่อมรู้” กัจจนยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า พี่จ้านเทียนอย่าลืมนะสิ
ตาเฒ่าเหล่านั่นของพรรคเซียนเหินท่านกับคนๆ นั้นคือคนรู้จักกัน

มาก่อน ข้าก็กลัวว่าสายของพีจ้านเทียนยากจะคุมอำนาจทั้งหมด แต่เพียงผู้เดียว หากว่าถูกคนเขาขัดขวางเอาไว้ พีจ้านเทียนจะเอาอะไรมาฮุบเอาผลของความสำเร็จไว้คนเดียวได้เล่า?”

“เรื่องนี้ไม่ต้องรบกวนท่านกู่จุนต้องกังวล พรรคเซียนเหินของพวกเรามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ชาตินี้จะไม่มีใครที่มาคอยถ่วงความเจริญหรือกนะ” หลงจ้านเทียนกล่าวน่าเกรงขามขึ้นมาว่า “กู่จุน ท่านเองก็ควรเข้าใจว่า เมื่อพรรคเซียนเหินสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทั้งห้าสาย เมื่อนั้นจะต้องปราศจากผู้ต่อกรในหล้า ท่านคิดว่าอาศัยเท่านั้น พรรคเซียนเหินพวกเราเพียงพอที่จะฮุบผลประโยชน์จากสงครามครั้งนี้ได้หรือไม่ล่ะ?”

“ดี ในเมื่อพีจ้านเทียนมีความมั่นใจเช่นนี้ ข้าก็ไม่มีอะไรจะพูด” กู่จุนยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อพีจ้านเทียนเรียกร้องเช่นนี้ข้าเห็นด้วย ขอเพียงสำเร็จ คนๆ นั้นก็จะเป็นของพรรคเซียนเหินพวกท่าน”

“ดีมาก งั้นตกลงตามนี้” หลงจ้านเทียนล้องมองกู่จุนอยู่พักหนึ่ง จากนั้นพูดขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เช่นนั้นแล้ว เวลานี้พวกเรามาปรึกษากันว่าจะล่อคนๆ นั้นออกมาได้อย่างไร”

“ล่อให้คนๆ นั้นออกมาก็ไม่ยาก” กู่จุนยิ้มกล่าวว่า “ลองเอาเมืองหมิงจู่มาเป็นจุดทะเลวงดูก็ได้ ขอเพียงแห่รังแตนเข้าไยต้องกลัวเขาจะไม่ออกมาหละ? เมื่อถึงเวลานั้น ขอเพียงพีจ้านเทียนทำอย่างนี้ก็ได้แล้ว...”

หลังจากที่หลงจ้านเทียนปรึกษาคณะเป็นที่ตกลงกันแล้ว จึงได้ล่องลอยจากไป หลังจากที่ถูกจุนมองตามจนหลงจ้านเทียนกลับสายตาไปแล้ว จึงเพยรอยยิ้มจางๆ ออกมา

หลังจากหลงจ้านเทียนไปจากแล้ว ปราบกฏร่างเงาเยลิวโจวขึ้น
แวนหนึ่ง เขาได้ปราบกฏตัวอยู่ข้างๆ กู้จุน

“อาจารย์ พรรคเซียนเหินจะห่มเต็มที่กับการศึกครั้งนี้หรือไม่?”
เยลิวโจวเอ่ยถามขึ้นซ้ำๆ หลังจากที่หลงจ้านเทียนจากไปแล้ว

“แน่นอน” กู้จุนเพยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “ครั้งนั้นถูกบังคับ
อาศัยกำลังเข้าตรวจสอบ พรรคเซียนเหินถือว่าเป็นเรื่องอัปยศ
เวลานี้ พรรคเซียนเหินอยู่ในมือของกลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงพรรค
เซียนเหิน กลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงของพรรคเซียนเหินมีใจ
ทะเยอทะยาน ท่าที่พวกเขามีใจต้องการครอบครองหัวหล้า ดังนั้น
พวกเขาถึงกับยอมฝ่าฝืนคำมั่นสัญญาปราบกฏตัวในยุทธภพ พวกเขา
พร้อมจะทำการใหญ่สักครั้ง กล่าวสำหรับพรรคเซียนเหินแล้ว
ใครก็ตามหากขวางทางพวกเขา พวกเขาจะฆ่าไม่มีละเว้น!”

“แต่ว่า รุ่นอาวุโสของพรรคเซียนเหินจึงนับว่าเป็นธาตุแท้
ภายในที่แข็งแกร่งที่สุดของพรรคเซียนเหิน ขุนพลของราชันเซียน
พรรคเซียนเหินคือไฟตายของพรรคเซียนเหิน เกรงว่าบรรดาบรรพ
บุรุษเหล่านี้จะไม่ยอมผัดใจกับผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นใต้เท้าอิกา
ทมิฬกระมัง” เยลิวโจวกล่าวด้วยความสงสัย

“บรรดาขุนพลเหล่านั้นรู้ว่าที่ตัวเองเผชิญอยู่นั้นคือผู้ที่ดำรงอยู่
ในสถานะเช่นใด” กู้จุนยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า พวกเขาล้วนแก่เฒ่ากัน
แล้ว เหล่าโอรสราชันของราชันเซียนเหินสิ้นแล้วแต่กลับมา
มาแล้ว การที่พวกเขาสามารถกลับออกมาจากคุกสวรรค์ ย่อมบ่ง
บอกว่าพวกเขาน่ากลัวจนสุดจะคาดคิด”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ กุ๋จุนเผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า และกล่าวว่า "หลงจ้านเทียนเป็นเพียงกองหน้าเท่านั้น มือมืดที่อยู่เบื้องหลังของพรรคเซียนเหินยังไม่ได้ปรากฏตัวออกมา นะ ครั้งนั้นการอาศัยกำลังเข้าตรวจสอบพรรคเซียนเหิน ผู้คนของพรรคเซียนเหินจำนวนเท่าไรที่ต้องขวัญหนีดีฝ่อ จำนวนเท่าไรที่ตกใจจนต้องฆ่าตัวตาย แม้แต่โอรสของราชันเซียนเหินเสียยังต้องหนีเข้าไปในคุกสวรรค์ แนนอนที่สุด เรื่องนี้โอรสของราชันเซียนเหินเสียยอมหนีไม่พ้นข้อครหา การกลับมาของโอรสราชันเซียนเหินเสียในครั้งนี้อาจแก้แค้นอย่างแนนอน"

"ถ้าหากบรรดาบรรพบุรุษเหล่านี้นั้นของพรรคเซียนเหินกล้าขัดขวางล่ะก็ ภายในพรรคเซียนเหินต้องเกิดเหตุการณ์เสียปะทะสิ่งขึ้นอย่างแนนอน ส่วนที่ว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะนั้นคงพูดยากแล้ว แต่ว่า พรรคเซียนเหินจะนำมาซึ่งภัยถูกทำลายอย่างแนนอน เขาต้องทำลายพรรคเซียนเหินทิ้งแน่!" กุ๋จุนหัวเราะและกล่าวว่า "มันก็คือเวลาที่ข้าจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์มิใช่รี? จับตัวเขาได้ ทิ้งยังทำลายพรรคเซียนเหินไป เก้าแดนก็อยู่ในกำมือของข้า"

เย่ฉิวโจวนิ่งเงียบกับคำพูดของกุ๋จุนอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายเขาได้เอ่ยขึ้นมาแผ่วเบาว่า "สิ่งที่อาจารย์ทำมาตลอดชีวิตหาใช่ต้องการเป็นใหญ่ในเก้าแดน"

"ใช่แล้วอย่างไร ไม่ใช่แล้วอย่างไร?" กุ๋จุนยิ้มกล่าวโดยไม่ได้ใส่ใจอะไร

เย่ฉิวโจวกล่าวจริงจังขึ้นว่า "หากอาจารย์ตั้งใจจะเป็นใหญ่ ครั้งนั้นหากติดตามใต้เท้าก็สามารถเป็นราชันเซียนได้ ไหนเลย

จำต้องเป็นศัตรูกับใต้เท้า? การที่อาจารย์ต้องทนลำบากเป็นศัตรู
ได้รับความทุกข์ทรมานมาสามชาติ หรือเพียงแค่ต้องการแก้แค้น
เท่านั้นเองรี? ถ้าหากอาจารย์เพียงต้องการแค่แก้แค้นเท่านั้น
นับว่าตาต่ำเหลือเกิน ขนาดราชันเซียนยังไม่อภัยอาวรณ์ในแก้
แค้นเลย อาจารย์ก็ต้องไม่ใช่เช่นมนุษย์ปุถุชนทั่วไป”

“ลิวโจว นี่เป็นการไม่ให้ความเคารพต่ออาจารย์ของเจ้าเลย
นะ” กุ๋จุนซึกสีหน้าขึ้นมา

เย่ลิวโจวไม่ได้ตกใจอะไร เขาคำนับครั้งหนึ่ง แล้วกล่าวว่า
“ศิษย์เพียงพูดไปตามความจริงเท่านั้น ถ้าหากอาจารย์คิดว่าสิ่งที่
ศิษย์พูดไปนั้นไม่ถูกต้อง ลงโทษศิษย์ก็แล้วกัน”

กุ๋จุนจ้องมองดูเย่ลิวโจว สุดท้ายพูดขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เจ้าติดตาม
ข้ามาชั่วชีวิต เจ้าไม่ได้ติดค้างข้า เป็นข้าที่ติดค้างเจ้า ชาตินี้ข้ามี
ศิษย์เช่นเจ้า ข้าไม่มีอะไรต้องเสียใจกับการถ่ายทอดวิชาอีกแล้ว”

“สิ่งเดียวที่ข้าเสียใจก็คือ ข้ายังไม่ได้เอาชนะอิกาหมิฟ! ข้า
เปรียบเหมือนมดตัวหนึ่งในสายตาของเขาเท่านั้น เขาไม่เคยเห็น
ข้าอยู่ในสายตาเลย!” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว สายตาของกุ๋จุน
พลันดูน่ากลัวขึ้นมา กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ในเมื่อข้าเป็น
แค่มดปลวกตัวหนึ่ง งั้นก็ดี ข้าจะให้เขาได้รู้ว่ามีมดปลวกตัวหนึ่งก็
สามารถทำให้เขื่อนขนาดใหญ่พังได้ ต่อให้เป็นเพียงมดปลวกตัว
หนึ่งก็ต้องกลายเป็นหนามยอกอกของเขาสักวัน...”

“...เขาก็แค่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง สามารถบงการแก้
ขั้นฟ้าสับแดนดิน สามารถอยู่เหนือราชันเซียน สามารถก้าวข้าม
อดีตปัจจุบัน ทำไมข้าจะทำไม่ได้! ข้าคือหนึ่งในสิบอัจฉริยะบุคคล

ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน สิ่งที่เขาทำได้ ขอเพียงให้เวลาช้าอย่างเพียงพอ ข้าก็สามารถทำได้เหมือนกัน! ความสำเร็จของเขา วันหนึ่งข้าก็ก้าวถึงได้เช่นกัน!”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ ท่าทีของกัจฉนดูแข็งกร้าวขึ้น สายตากลับกลายเป็นแหลมคมยิ่งกว่า ท่าทางของเขาแปรเปลี่ยนไปทั้งหมด

“พรสวรรค์ที่สูงส่งของอาจารย์ไม่มีใครเทียบเทียมได้จริง” เยลิวโจวเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “แต่ว่าการที่ใต้เท้าอิกาทมิพมีผลสำเร็จเช่นวันนี้ เขาสามารถก้าวข้ามอดีตถึงปัจจุบันหาใช่เป็นเพราะเขามีพรสวรรค์เช่นใด แต่เป็นเพราะเขามีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรดวงหนึ่งที่มั่นคงไม่หวั่นไหว จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขาแกร่งตั้งหินผา แข็งดั่งทอง ดังนั้น เขาจึงมีความสำเร็จในวันนี้”

“ลิวโจวอา พุดถึงจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร น้ำเสียงของเจ้าฟังดูคล้ายกับเขาแล้วละ” กัจฉนยิ้มกล่าวว่า “เรื่องจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร ขอเพียงให้เวลาช้าค่อยๆ สัมผัสอย่างเพียงพอ ข้าก็สามารถทำได้อยู่แล้ว!”

เยลิวโจวอ้าปากทำท่าจะพูด แต่ สุดท้ายได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“ทำไมรี?” กัจฉนมองดูศิษย์รักของตน กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ถ้าหากเจ้าต้องการถอนตัวออกไป อาจารย์ไม่ตำหนิเจ้า ชั่วชีวิตนี้เจ้าเสียสละเพื่ออาจารย์มามากมายแล้ว ถ้าหากเจ้าไม่อยากทำ ข้าก็ไม่ฝืนใจเจ้า!”

“อาจารย์ก็คือบิดาบังเกิดเกล้าของข้า” เยลิวโจวกกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เพียงแต่บางครั้งข้ารู้สึกว่าการที่อาจารย์ต่อต้านใต้เท้าอิกาทมิฬชั่วชีวิต มันเป็นการเสียเวลาโดยแท้จริง ใต้เท้าอิกาทมิฬใช้ว่า จะมีใจเป็นศัตรูกับอาจารย์ตั้งแต่แรก”

“ไม่ได้มีใจเป็นศัตรูกับข้าตั้งแต่แรก?” กู๋จุนยิ้มเยาะที่หนึ่ง กล่าวหาว่า “ถ้าหากเขาไม่คิดเป็นศัตรูกับข้าตั้งแต่แรก ก็คงไม่แอบๆ ซ่อนๆ เช่นนี้ ในมือของเขามีตำรากายอยู่ แล้วเคล็ดกายที่เขา ถ่ายทอดให้ข้ามันเป็นอย่างไรวะ? ฮี ถ้าหากเขาถ่ายทอดวิชาให้ข้า อย่างเต็มที่จริง แล้วเหตุใดลงใจให้หยินเทียนได้กลายเป็นราชันเซียน! เขารู้อยู่แล้วว่าข้ามีโอกาสเป็นราชันเซียนได้มากกว่าหยินเทียน แต่ เขากลับทำเหมือนมองไม่เห็น...”

“...แหะ เป็นเพราะเขารู้สึกว่าข้าเป็นคนทรยศแต่กำเนิด ดังนั้น จึงระวังข้าตลอดเวลา แม้แต่คลังสมบัติก็ไม่อนุญาตให้ข้าก้าวข้าม ไปแม้เพียงก้าวเดียว! ในเมื่อคิดว่าข้าคือคนทรยศแต่กำเนิด งั้นดี หละ ข้าก็จะทรยศให้เขาได้เห็น ให้เขาได้รู้ว่าใช่แค่เพียงคำพูดของ เขาคำเดียวก็สามารถตัดสินชีวิตของข้า! ข้าก็จะเป็นศัตรูกับเขา อย่างนี้แหละ ไม่ให้เขาได้สมหวัง ไม่ให้เขาสมปรารถนา!” ครั้นเอ่ย ถึงตรงนี้แล้ว กู๋จุนส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา!

ตอนที่ 1639 ศิษย์อาจารย์ที่แปลกประหลาด

เยลิวโจวทำท่าจะพูดเมื่อได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้ของอาจารย์ แต่ว่า ก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี สุดท้าย ได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ ออกมา

“ฮิ ในเมื่อชาตินี้เขาไม่สามารถเป็นอมตะได้อีก หากไม่ใช่ข้าตายก็คือเขาม้วย!” กู๋จุนส่งเสียงฮิและกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “และนี่ก็จะเป็นโอกาสเพียงครั้งเดียวในชีวิตข้าที่จะล้มเขาได้!”

“อาจารย์ ท่านต้องการสู้กับใต้เท้าอิกาทมิพจน์ถึงที่สุดนั้น ข้าไม่มีความเห็น” หลังจากที่ยेलิวโจวนั่งเงิบมาครู่ใหญ่ เขาพูดออกมาด้วยความลังเลว่า “แต่ว่า การนำพาให้พรรคเซียนเหินเขามายังเมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเรา หากผิดพลาดขึ้นมาเท่ากับเป็นการอยากแสดงฝีมือกลายเป็นปล่อยไก่ และจะเป็นการชกศึกเข้าบ้าน กระทั่งทำให้เมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเราไม่อาจฟื้นคืนได้อีกต่อไป”

“ข้อนี้เจ้าวางใจเหอะ อาศัยแค่หลงจ้านเทียนคิดจะลองดีกับข้า เขายังอ่อนไป ฮิ หากไม่เป็นเพราะว่าเบื้องหลังของเขามีมือมืดคอยให้การหนุนหลังอยู่ละก็ ข้าเร็วข้าต้องกำจัดมันเสีย!” กู๋จุนกล่าวน่าเกรงขามออกมา เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาของเขาเผยปณิธานการฆ่าที่นากลัวออกมา

เยลิวโจวออกปากพูดขึ้นมาว่า “แต่วิธีนี้จะส่งผลให้เมืองสมุทรสยบฟ้าของพวกเรากลายเป็นสมรภูมिरบไป ซึ่งส่งผลกระทบต่อเมืองสมุทรสยบฟ้าอย่างยิ่ง”

“โลกใบนี้ทุกหนแห่งล้วนเป็นสมรภูมिरบทั้งสิ้น” กู๋จุนกล่าวเฉยเมยว่า “ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ไม่มีใครสามารถคำนึงถึงแต่ตัวเอง ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่าง หากคิดจะเป็นเช่นนั้นก็ต้องเป็นเตาหดหัวตลอดไป อย่าได้เข้าสู่ยุทธภพเลย หากเป็นเช่นนั้นจริง โลกหล้านี้ยังมีเมืองสมุทรสยบฟ้า ของพวกเราอยู่อีกหรือ? ยังจะเป็นเมืองสมุทรสยบฟ้าที่ผู้คนต่างให้ความเคารพสามยุคอย่างนั้นหรือ?”

เยลิวโจวทำท่าจะพูด แต่ สุดท้ายแล้วไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรออกมาดี

“ต่อให้เจ้าคิดจะคำนึงถึงแต่ตัวเอง ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่าง มันก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” กู๋จุนมองดูศิษย์รักของตนแล้วกล่าวว่า “เวลานี้พวกเรากุมอำนาจของเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้ เจ้าคิดว่าเขาจะปล่อยพวกเราหรือ? เขาจะปล่อยให้พวกเรากุมอำนาจเด็ดขาด แต่เพียงผู้เดียวในเมืองสมุทรสยบฟ้าอย่างนั้นหรือ? ในสายตาของเขามองว่า เมืองสมุทรสยบฟ้าเป็นสมบัติส่วนตัวของเขาเท่านั้น ไหนเลยจะยอมให้พวกเราแตะต้องได้? ไม่ว่าพวกเราจะร่วมเป็นพันธมิตรกับพรรคเซียนเหิน หรือไม่ เขาก็ต้องถอนรากถอนโคนพวกเราอยู่แล้ว ทำให้พวกเราหายไปจากโลกนี้ไป!”

ในเมื่อพวกเราไม่สามารถคำนึงถึงแต่ตัวเอง ใครจะเป็นอย่างไรก็ไม่สน งั้นสู้ตายก็แล้วกัน ดูซิว่าใครจะได้หัวเราะเป็นคนสุดท้าย” กู๋จุนเผยรอยยิ้มออกมา กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “คนเราสุดท้ายก็ต้อง

ตาย ต่อให้เป็นราชันเซียนก็หนีชะตาไม่พ้น หากข้าทำการล้มเหลว ตายอนาถในมือของเขา ก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องอับอาย กระทั่งราชันเซียนยังตายอยู่ในน้ำมือของเขา อย่าว่าแต่ข้าเลย..."

"...แต่ทว่า หากข้าทำได้สำเร็จ เช่นนั้นแล้วข้าคือมดปลวกที่กัดมึงกรงกษัตริย์ตัวหนึ่งจนตาย ในอนาคตสมควรเป็นข้าที่ก้าวข้ามอดีตปัจจุบันแล้ว สมควรเป็นข้าที่มีชื่อเสียงไปตลอดกาลแล้ว" เมื่อ กู้จุนกล่าวมาถึงตรงนี้ เขายิ้มอย่างมีความสุข เหมือนหนึ่งว่ากล่าวสำหรับเขาแล้ว ได้มองความเป็นความตายจนทะเลลู่ปรุโปร่งไปแล้ว อย่างนั้น ทุกอย่างดูเป็นธรรมชาติยิ่งนัก

เยลิวโจวนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง สูดหายใจแล้วยังคงเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า "อาจารย์ ท่านฉลาดเฉลียวมาชั่วชีวิต แต่ว่า ชั่วชีวิตใต้เท้าอิคาทมิพิคาคาการณ์ไม่เคยพลาดยิ่งกว่า อภยันตรายล้นเกิน การศึกษาระหว่างอาจารย์กับใต้เท้าอิคาทมิพิ เกรงว่าโอกาสที่อาจารย์จะชนะคงมีไม่เท่าไร"

เยลิวโจวได้พูดความจริงของตนออกมา และเป็นคำพูดที่ซ่อนอยู่ภายในใจของเขาไม่เคยได้พูดออกมา ในที่สุดเขาได้พูดมันออกมาวันนี้

กู้จุนล้องมองดูเยลิวโจว และกล่าวว่า "ลิวโจว ในใจของเจ้ามีความหวาดหวั่นระแวง มันไม่เป็นการดีสำหรับจิตแห่งการบำเพ็ญเพียงของเจ้าเลย"

"ถูกต้อง" เยลิวโจวก็ไม่ปิดบัง กล่าวตามจริงไปว่า "เรียนอาจารย์ เป็นความจริงที่ในใจของข้ามีความหวาดกลัว ข้าไม่ได้หวาดกลัวต่อความตาย ต่อให้ใต้เท้าอิคาทมิพิคิดบัญชีกับตัวข้า ก็

แค่สังหารข้าเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตามเสียค่าใช้จ่ายจะเผชิญกับความตายเป็นครั้งแรก กล่าวสำหรับข้าแล้ว ความตายไม่น่ากลัวอะไร! ข้าเป็นห่วงคืออาจารย์ท่าน หากชาตินี้อาจารย์ลงมืออีก หากพ่ายแพ้จะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย เกรงว่าชาตินี้ใต้เท้าอิกาทิมพ์ไม่อภัยให้อาจารย์แน่นอน”

กัจฉุณนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เขายิ้มกล่าวว่า “ถูกต้อง ข้าเองก็รู้ว่าเขาต้องสังหารข้าแน่นอน สิ่งที่ข้าได้ทำไปเขาจะไม่อภัยให้กับข้า การเปิดเผยตำแหน่งที่ตั้งของถ้ำเซียนमार ล่อให้ท่านไปที่นั่น แม้แต่พี่เขยข้าก็ไม่ละเว้นให้ข้า นับประสาอะไรกับเขาเล่า”

เมื่อพูดมาถึงตรงนี้แล้ว เขาเพียงหัวเราะอย่างสง่างามไม่ได้ใส่ใจกับมันแม้แต่น้อย

ขณะเดียวกัน พี่เขยที่เขาเอ่ยถึงก็คือผู้ก่อตั้งเมืองสมุทรสยบฟ้า ราชามังกรดำนั่นเอง!

“แต่ว่า...” เยจิวโจวอ้าปากจะพูด

กัจฉุณโบกมือเบาๆ และกล่าวว่า “จิวโจว สำหรับอาจารย์แล้ว ความตายไม่ได้น่ากลัวอะไร ถ้าหากให้เลือก แทนที่จับข้าไปถอดตาน้ำ ช้ายอมให้เขาสังหารข้า การจับข้าไปถอดตาน้ำเป็นช่วงเวลาแห่งความอัปยศที่สุดในชีวิตของข้า! และมีเพียงพี่เขยข้าที่เห็นว่าข้ามีชีวิตอยู่ดีกว่าตาย! ความตายจะมีอะไร ข้ากล้าที่จะเป็นศัตรูกับอิกาทิมพ์อย่างนี้แหละ การตายด้วยน้ำมือของผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้หาใช่เป็นเรื่องน่าอัปอาย!”

“การที่พี่เขยฆ่าให้ข้ามีชีวิตอยู่ ก็เพียงเพราะว่าเขาได้รับปากกับพี่สาวของข้าเท่านั้นเอง ฮี เขาให้ข้ามีชีวิตอยู่ มันมิสู้ให้ข้าตายเสียดีกว่าอยู่!” กุญจนกล่าวท่าที่เย็นชาว่า “ชั่วชีวิตข้าความสามารถข้าไม่มีสิ่งใดกั้นขวางได้ พรสวรรค์ไร้ผู้เทียบเทียม กลับต้องมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเงามืดของอิคาทมิพที่ครอบเอาไว้ ต้องอาศัยหน้าของราชามังกรดำเพื่อมีชีวิตอยู่ สิ่งนี้กล่าวสำหรับข้าแล้ว การมีชีวิตอยู่แล้วมันต่างอะไรกับตาย!”

“ด้วยพรสวรรค์ ด้วยความสามารถ ด้วยสัจธรรมของข้า หากไม่ถูกอิคาทมิพสยบเอาไว้ ข้าเป็นราชันเซียนไปนานแล้ว โลดแล่นโจนทะยานอยู่บนเก้าชั้นฟ้ามานานแล้ว กลายเป็นบุคคลที่ยอดเยี่ยมเจิดจรัสที่สุดไปนานแล้ว!” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ กุญจนที่เรียบเฉยมาตลอดอดที่จะส่งเสียงฮือออกมาที่หนึ่ง

เมื่อเยลิวโจวได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้แล้ว อ้าปากทำท่าจะพูด แต่ท้ายที่สุดแล้วไม่รู้สมควรพูดอะไรออกมา ได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ

สำหรับเรื่องนี้ เขาไม่ต้องการไปวิจารณ์อาจารย์ของตน เรื่องนี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าจะอาจารย์ของเขาจะเป็นฝ่ายถูกก็ดี หรือเป็นฝ่ายผิดก็ช่าง ท้ายที่สุดแล้วเขายังคงยืนอยู่ข้างอาจารย์อยู่ดี

กล่าวสำหรับเยลิวโจวแล้ว อาจารย์ของเขาจุดตั้งเป็นบิดา บังเกิดเกล้าของเขา ให้กำเนิดเขา ให้ชีวิตเขา และเขาก็ได้ติดตามมาชั่วชีวิต

ดังนั้น กล่าวสำหรับเยลิวโจวแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด สถานการณ์เช่นใด เขาก็จะยืนอยู่ข้างอาจารย์ของเขาเสมอ ต่อให้

ต้องเป็นศัตรูกับหัวหล้า ต่อให้ต้องเป็นศัตรูกับผู้ปราศจากผู้ต่อกรตลอดกาลในตำนาน หรือเป็นศัตรูกับผู้ดำรงอยู่ในฐานะมีอึดที่อยู่อ้างอิง เขายังคงเลือกที่จะยืนอยู่ข้างฝ่ายผู้เป็นอาจารย์ของเขา

กล่าวสำหรับเยลิว โจวแล้ว เขาไม่ได้กลัวตาย แต่ เขากังวลว่าสักวันหนึ่งอาจารย์ของตนจะต้องชื่อเสียงป่นปี้ และตายในที่สุด!

หลังจากที่หลี่ชียเอ่เล่นงานหลงอ้าวเทียนจนกระเด็นกระดอนไปแล้ว ได้ทำการสำรวจมหาสมุทรอุดรต่อไป ในที่สุด เขาได้เข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับแนวโน้มความน่าจะเป็นของมหาสมุทรอุดรจนหมดสิ้น ทุกๆ ข้อปลีกย่อย ทุกๆ เส้นชีพจรแยก ล้วนแล้วแต่เข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง

ในที่สุด ภายใต้แนวโน้มความน่าจะเป็น ทำให้หลี่ชียเอ่สามารถร่างโครงสร้างทั่วทุกพื้นที่ขึ้นมา อาศัยฟ้าดินและการชี้นำของผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง หลี่ชียเอ่ก้าวออกไปที่ละก้าวๆ ท่ามกลางแนวโน้มความน่าจะเป็นนั้น

“น่าสนใจ” เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ก้าวไปข้างหน้าทีละก้าวได้พูดขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “มิน่าแหละแต่ก่อนข้าจึงไม่พบ ที่แท้ในยุคสมัยของพวกเจ้าได้มีการสลักเครื่องหมายเอาไว้แล้ว ผ่านการขัดเกลาของกาลเวลาโลกที่เกิดวิบัติกลับตาลปัตรไปหมด ทุกอย่างแปรเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว คนในรุ่นหลังไม่สามารถมองเห็นรายละเอียดปลีกย่อยเหล่านี้ได้”

“ฮึ ในยุคสมัยของข้าไซ้ว่าเจ้าสามารถจินตนาการได้ ในยุคสมัยของข้ามันฟ้าดินกว้างไกลสุดจะหยั่งถึง...” ผู้หญิงที่อยู่ใน

ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกล่าวด้วยความลำพองใจ เมื่อพูดถึงความรุ่งโรจน์ของยุคสมัยของพวกเขาแล้ว นางเองรู้สึกเป็นเกียรติยิ่งนัก

“เออละ อย่าสำคัญตัวเองมากไปหน่อยเลย” หลีชีเย่กล่าวตัดบทคำพูดของผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง และกล่าวว่า “ข้ารู้จักยุคสมัยของพวกเจ้า เป็นยุคสมัยที่ยอดเยียมมาก แต่ว่า สิ่งที่ยังคงสามารถสืบทอดต่อมาได้หาใช่เป็นเพราะยุคสมัยพวกเจ้ามีความแข็งแกร่งเพียงใด เหตุผลมากกว่านั้นเป็นเพราะพื้นที่แห่งนี้ได้รับเงื่อนไขและสิ่งแวดล้อมที่ดีมากเป็นพิเศษ พวกเจ้าแค่ทำการปรับปรุงเสริมแต่งเพิ่มเติมเท่านั้นเอง”

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถึงกับไม่ยอมรับ เมื่อถูกหลีชีเย่พูดเปรียบจนไม่เหลือราคาอีกเลย นางส่งเสียงไม่พอใจออกมา และกล่าวว่า “เจ้าเองไม่ได้มีชีวิตอยู่ในยุคสมัยของพวกเรา เจ้าไหนเลยจะรู้ว่ายุคสมัยของพวกเราน่าตื่นเต้น และเจิดจรัสแค่ไหน ฮึ หากว่าเจ้าเกิดในยุคสมัยของพวกเรา เจ้าจะต้องตกใจจนเซ่อไปเลยแน่นอน บางทีเจ้าอาจเป็นได้แค่ผู้มีบทบาทเล็กๆ ในยุคสมัยของพวกเราด้วยซ้ำ!”

“ถ้าหากยุคสมัยของพวกเจ้ามีความแข็งแกร่งเป็นเหมือนดังเช่นที่เจ้าว่า ควรจะอยู่รอดมาถึงปัจจุบันจึงจะถูก แทนที่จะเลือนหายไปในสายน้ำแห่งกาลเวลา” หลีชีเย่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีที่เหนียวหนายว่า “ยุคสมัยของพวกเจ้าก็ไม่ได้แตกต่างอะไรกับยุคสมัยอื่นๆ กับยุคสมัยนี้ของพวกเราก็คงไม่แตกต่างอะไรนัก หากจะแตกต่างก็คงเป็นเรื่องการฝึกฝนเท่านั้นเอง”

“ฮึ เจ้าจะไปรู้อะไร ยุคสมัยของพวกเราเรานับว่ายืนอยู่บนยอดสูงสุดของสายน้ำแห่งกาลเวลาแล้ว ยอดฝีมือที่ปรากฏอยู่ในยุคสมัยนั้นของพวกเราหาใช่เจ้าสามารถจินตนาการได้ การฝึกยุทธของยุคสมัยพวกเราก็คือหาใช่สิ่งที่คุณเจ้าสามารถจินตนาการได้...” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองไม่พอใจอย่างยิ่งสำหรับคำพูดหยาบคาย จึงมีการอวดอ้างยุคสมัยของตนขึ้นมาทันที

“อย่างนั้นรี?” หลีซีเย่กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริง นั่นเหตุใดยุคสมัยของพวกเจ้าจึงได้หายสาบสูญไป ยุคสมัยของพวกเจ้าไม่มีสำนักใดๆ หลงเหลือบ้างเลยรี เคล็ดวิชาที่ร้ายกาจเช่นนั้นทำไมถึงไม่มีร่องรอยเหลืออยู่แม้แต่น้อย”

“เจ้า...” ท่าทีเช่นนี้ของหลีซีเย่ทำให้ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองรู้สึกไม่สบายอารมณ์ยิ่งนัก นางถึงกับจ้องหน้าหลีซีเย่ด้วยความโกรธ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ นางจึงเอ่ยขึ้นด้วยความแค้นใจว่า “ฮึ เจ้าไม่รู้ว่าที่โลกหล้านี้เพชฌัญคืออะไร เจ้าไม่รู้ว่าโลกหล้านี้เมื่อก้าวไปถึงสุดท้ายแล้วมันช่างน่ากลัวเพียงใด เจ้าไม่รู้ว่าอนาคตจะต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่น่ากลัวเช่นใด...”

“ไม่ เจ้าพูดผิดแล้ว” หลีซีเย่ยิ้มกล่าวว่า “ข้ารู้ ทั้งยังรู้มากกว่าเจ้าอีกด้วย ข้ารู้ว่าที่เพชฌัญคือสิ่งใด และข้าก็รู้ว่าท้ายที่สุดแล้วโลกนี้ต้องเผชิญกับสิ่งใด”

“อย่าลืมนสิ ข้าคือผู้ที่รอดชีวิตกลับมาจากสุดปลายทางของโลกนี้” หลีซีเย่กล่าวว่า “ก็เพราะว่าข้ารู้ ดังนั้น ข้าจึงต้องต่อสู้ให้ถึงที่สุด ดังนั้น ข้าจึงต้องก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ ชาตินี้ข้าจะต้องให้มันมีชัยอยู่ดี”

เมื่อหลี่ชียเอ่ได้เอ่ยมาถึงตรงนี้และเหลือบมองผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองทีหนึ่ง กล่าวว่า "ข้าน่าจะกล้าที่จะต่อสู้อีกครั้ง กล้าที่จะก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ ข้าต้องการสู้รบให้ถึงที่สุดแหละ แต่ว่าเจ้าหละ ถ้าหากเจ้าได้คืนชีพอีกครั้ง เจ้ากล้าสู้อีกครั้งหรือไม่? หรือจะกล่าวว่า หากยุคสมัยของเจ้ามีโอกาสเผชิญหน้าอีกครั้ง เจ้ากล้าไปเผชิญกับมันหรือไม่?"

คำพูดของหลี่ชียเอ่ทำให้ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง ถึงกับนิ่งเงียบขึ้นมา แรกเริ่มทีเดียวนางเพียงต้องการต่อปากต่อคำกับหลี่ชียเอ่เท่านั้นเอง จะอย่างไรเสียนางที่ต้องอยู่แต่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองตลอด การได้ต่อปากต่อคำกับคนก็นับเป็นเรื่องที่สุขใจอย่างหนึ่ง

แต่ว่า เวลานี้หลี่ชียเอ่กลับหยิบยกเอาหัวข้อสนทนาที่หนักอึ้งยิ่งมาคุย ทำให้นางถึงกับต้องนิ่งเงียบขึ้นมา

ตอนที่ 1640 น้ำแก่นพลี

ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนั่งเงียบเป็นเวลานานมาก กับคำพูดของหลี่ชียเอ่ หลังจากผ่านไปแล้วนานมาก นางจึงค่อยๆ พูดขึ้นมาว่า “คนที่ล้มเหลวใช้ว่าจะมีเพียงพวกเรา”

“ข้ารู้” คราวนี้หลี่ชียเอ่ไม่ได้ยั่วเย้าผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง เขาพยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “เป็นความจริงที่คนที่ล้มเหลวใช้จะมีเพียงพวกเรา ตลอดเวลาที่ผ่านไปไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรได้ทดลองมาแล้ว ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่เคยพยายามมาแล้ว และไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต่อสู้กับมัน แต่สุดท้ายล้วนแล้วแต่จบลงด้วยความล้มเหลว”

“เส้นทางสายนี้ถูกปูลาดเต็มไปด้วยกระดูก คนที่ตายมีจำนวนนับไม่ถ้วน” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

“ต่อให้ไม่ก้าวไปบนเส้นทางสายนี้หรือว่าจะไม่ตายอย่างนั้นรี?” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “ นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมาคนที่ตายยังไม่มากพอรี? บางทีทุกคนเกิดไม่เหมือนกัน แต่ จุดจบของทุกคนล้วนแล้วแต่เหมือนกัน ท้ายที่สุดทุกคนต้องกลับกลายเป็นดินกองหนึ่งเท่านั้น ต่างก็เป็นกองกระดูกของฟ้าดินแห่งนี้เท่านั้นเอง! เมื่อก้าวเดินถึงที่สุดแล้ว ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่มีอะไรแตกต่างกัน”

“ราชันเซียนก็ดี ปราศจากผู้ต่อกรก็ช่าง ไม่ว่าเจ้าจะดำรงอยู่ในฐานะอย่างไรก็ตาม ท้ายที่สุดแล้วก็หนีความตายไปไม่พ้น ต่อให้เจ้าครอบครองมาหนึ่งยุคสมัยก็ยังหนีความตายไม่พ้น!” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ๋ถึงกับทอดถอนใจด้วยความหดหู่อยู่บ้าง

“แต่ว่า ต่อให้ชีวิตคนหนีความตายไม่พ้นแล้วไง โลกนี้ก็ต้องเจ็ดจรัสอยู่แล้ว” เวลานี้ หลี่ชียเอ๋ได้เพยร่อยยิ้มออกมาให้เห็นอีกเป็นอะไรที่เฉยเมย และมั่นคงอะไรอย่างนั้น กล่าวว่ “ต่อให้รู้อยู่แล้วว่าต้องตายก็จะสู้จนถึงที่สุด ชีวิตคนหากไม่สู้แล้วความตื่นเต้นจะไม่จากไหนกัน ทุกๆ ยุคสมัยจะเจ็ดจรัสได้อย่างไร ความเจ็ดจรัสของแต่ละยุคสมัยล้วนแล้วแต่ เป็นเส้นทางที่ผู้ก้าวเดินก่อนหน้าคนและคนเล่าได้ปูเอาไว้ทั้งสิ้น!”

แต่ว่า เจ้าคิดว่าอาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียวสามารถสู้จนถึงสุดท้ายอย่างนั้นรึ?” จังหวะที่หลี่ชียเอ๋กำลังเบิกบานและมั่นคงแนวแน้นนั้น ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองอดที่จะพูดให้เสียกำลังใจไม่ได้ “บางคนมีกำลังขนาดแบกโลกได้ สุดท้ายก็กลายเป็นเก้าอี้ไป ขณะที่เจ้าคิดจะอาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียวมาเสี่ยงกับการต่อสู้ขั้นสุดท้าย เจ้าคิดว่าเจ้าจะประสบความสำเร็จรึ?”

“แน่นอน” หลี่ชียเอ๋ยิ้มกล่าวว่า “เพราะว่าข้าคือหลี่ชียเอ๋! ดังนั้นข้าจะต้องสำเร็จ”

“ฮึ คนหลงตัวเอง” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถึงกับกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “ในยุคสมัยนั้นก็เคยมีผู้ที่เหมือนกับเจ้าวางแผนมายุคแล้วยุคเล่า แต่ว่า สุดท้ายก็ไม่สำเร็จ เจ้าคิดว่าเจ้าอาศัยอะไรสามารถทำได้สำเร็จ”

“อาศัยที่ข้าเป็นหลี่ชียเอ่” หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหย

คำพูดลักษณะเช่นนี้พลันทำให้ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองพูดอะไรไม่ออก แบบนี้ไม่สามารถใช้คำว่า “คนหลงตัวเอง” มาเปรียบเปรยได้อีกแล้ว

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ในขณะที่ สถานที่ที่หลี่ชียเอ่อยู่พลันถูกช่องว่างแห่งกาลเวลาปกคลุมจนจมมิด ทุกสิ่งทุกอย่างพลันยุบตัวลงไปในพื้นที่ ทันใดนั้น หลี่ชียเอ่เองก็หายไปพร้อมกับช่องว่างแห่งกาลเวลาและทุกสิ่งทุกอย่าง

เมื่อหลี่ชียเอ่สามารถมองเห็นสภาพโดยรอบได้อย่างชัดเจนนั้น ตัวของเขาได้ปรากฏอยู่ในสถานที่ที่มีประกายวาววับระยิบระยับแห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนี้ดูไปแล้วคล้ายตั้งเป็นห้องผลึกคริสตัล

สถานที่ลักษณะเช่นนี้ ทุกๆ ด้านล้วนแล้วแต่เป็นผนังคริสตัลที่ดูใสเป็นประกายสวยงาม บนผนังผลึกคริสตัลลักษณะเช่นนี้มีแท่งผลึกคริสตัลที่มีสีสน้ละลานตาไหลออกมาเป็นจำนวนมาก

ความจริงแล้ว สิ่งเหล่านี้มันไม่ใช่ผลึกคริสตัล มันเหมือนเป็นสิ่งมีชีวิตอย่างนั้น เหมือนว่ามันมีการหายใจเข้าออก อีกทั้งไม่ว่าจะเป็นผนังผลึกคริสตัล หรือว่าแท่งผลึกคริสตัลที่เกิดขึ้นที่ตรงนี้ แลดูเหมือนล้วนแล้วแต่มีหยดน้ำซึมออกมา

หยดน้ำที่ซึมออกมาเหล่านี้ดูแวววาวยิ่งนัก เหมือนเป็นเพชรแต่ละเม็ดอย่างนั้น มันส่งประกายระยิบระยับที่เข้ายวนใจยิ่งนัก

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หยดน้ำแต่ละหยดเหล่านี้ได้ไหลหยดลงบนพื้น มันค่อยๆ ไหลรวมตัวกันกลายเป็นสายน้ำเล็ก

มากๆ สายหนึ่ง สุดท้ายสายน้ำขนาดเล็กจมนมองข้ามไปได้ นั่นได้ไหลไปรวมตัวอยู่บริเวณพื้นที่ที่ยุบตัวลงไปกลายเป็นแอ่งน้ำ

เวลานี้ หลีซีย่ได้ยืนอยู่ข้างๆ แอ่งน้ำนั่นเอง น้ำที่ไหลไปรวมอยู่ในแอ่งน้ำที่อยู่ตรงหน้าได้สะสมจนกลายเป็นบ่อน้ำขึ้นมาแล้ว น้ำในบ่อที่อยู่ตรงหน้าดูแล้วไม่สมจริงสักเท่าไร เหมือนภาพในความฝันอย่างนั้น เนื่องจากน้ำในบ่อมันพร่างพราวแววาวเหลือเกินจนสุดจะจินตนาการ

ขณะที่ด้านข้างแอ่งน้ำมีขุดหยกวางตั้งอยู่ใบหนึ่ง ขุดหยกใบนี้เรียบง่ายโบราณ อ่อนโยนละมุนละไมตั้งหยก เหมือนว่าขุดหยกใบนี้แกะสลักขึ้นมาจากหยกวิเศษทั้งก้อน ภาพรวมของมันดูเหมือนเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ไม่มีรอยตำหนิแม้แต่น้อย!

ขุดหยกลักษณะเช่นนี้เมื่อวางอยู่บนน้ำมันกลับไม่จมนลง ที่แปลกประหลาดมากกว่านั้นก็คือน้ำในบ่อน้ำกลับค่อยๆ ไต่ย่อนขึ้นไปบนปากขุดหยกนั้น แล้วค่อยๆ ไต่ลงไปในขุดหยกใบนั้น

หรืออาจกล่าวได้ว่า นี่หาใช่เป็นการไต่ขึ้นไป แต่เป็นการไหลรินซำๆ ย่อนขึ้นไป สุดท้ายไหลเข้าไปอยู่ในขุดหยก

ภาพลักษณะเช่นนี้มองดูแล้วแปลกประหลาดยิ่งนัก แต่ทว่าเมื่อมันเกิดขึ้นที่ตรงนี้เหมือนว่ามันช่างดูเป็นธรรมชาติ ช่างสมจริงอะไรอย่างนั้น

หลีซีย่มองดูทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าแล้ว กล่าวเรียบเฉยว่า "ผลึกพิสุทธิ์กาลเวลา ที่แท้เจ้าไม่ได้มาค้นหาสิ่งที่เรียกว่าของวิเศษ แต่เพื่อชำระตัวเองให้บริสุทธิ์"

“เจ้ารู้จักผลึกพิสุทธิกาลเวลา” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถึงกับกล่าวด้วยความตกใจรู้สึกเหนือความคาดคิด

หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “สิ่งที่ข้าไม่รู้นับว่ามีไม่มากจริงๆ เจ้าผลึกพิสุทธิกาลเวลานี้นับได้ว่าดีกต่าบรรพ์มากเหลือเกิน ตามตำนานเล่าว่าผลึกลักษณะเช่นนี้ คือหินอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในยุคที่เพิงกำเนิดฟ้าดิน พบเห็นได้ยากมาก มันกำเนิดในบริเวณส่วนที่สูงที่สุดของเส้นชีพจรหลักของแดนๆ หนึ่ง ผู้คนในโลกหาพบมันได้ยาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการขุดค้นแล้วละ”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองดูผนังผลึกคริสตัลรอบๆ กล่าวว่่า “ห้องศิลาห้องที่อยู่ตรงหน้าเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ไม่ได้ผ่านการแกะสลักขึ้นมา ห้องทั้งห้องล้วนแล้วแต่ก่อขึ้นมาจากผลึกพิสุทธิกาลเวลา ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือมันอยู่เป็นเอกเทศของตัวมันเอง แยกตัวออกจากกาลเวลาและอยู่ในส่วนลึกของมิติ อยู่นอกกาลเวลาและช่องว่าง สถานที่ลักษณะเช่นนี้ เรียกว่าช่องว่างมิติพิสุทธิก็ไม่นับว่าเกินเลยไป”

หลังจากนั้น หลี่ซีเยมองดูผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองที่หนึ่ง กล่าวขึ้นมาเฉยเมยว่า “ที่แท้พวกเจ้าเคยทำอะไรกับที่นี่เอาไว้ แม้ว่าไม่ได้เปลี่ยนแปลงสถานที่แห่งนี้ แต่ได้ล็อกช่องว่างและกาลเวลาของมันเอาไว้ จึงทำให้มันอยู่ที่จุดเชื่อมต่อของมิติ ดังนั้นไม่ว่าโลกจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเกิดขึ้น ไม่ว่ายุคสมัยแปรเปลี่ยนไปแล้วก็ยุคสมัย สถานที่แห่งนี้ยังคงอยู่เหมือนเดิม”

“ฮิ เจ้ารู้อะไรมาไม่น้อยเลยนี่” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองส่งเสียงฮือออกมาเบาๆ เมื่อหลี่ชีย่สามารถสาธยายถึงความเร่งรีบที่ซ่อนอยู่ภายใน

“ที่แท้ก็คือก้าวแรกที่เจ้าต้องการหวนกลับคืนสู่โลกนี้อีกครั้ง แม้ว่าภัยพิบัติเจ้าจะผ่านพ้นไปแล้ว แต่ว่า หากคิดจะออกมาจากผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนั้น ยังต้องผ่านการชำระล้างให้บริสุทธิ์” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวกับผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง

“ถูกต้อง ข้าจำเป็นต้องออกมาจากผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง มันไม่เพียงต้องการอาศัยระยะเวลาที่ยาวนานมาก ยังต้องการการชำระล้างที่บริสุทธิ์ยิ่งเพื่อทำให้บริสุทธิ์ มิเพียงทำเช่นนี้จึงสามารถแยกตัวออกมาได้อย่างแท้จริง และทำลายล้างคำสาป” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกล่าวจริงจังขึ้นมา

หลี่ชีย่หัวเราะและมองดูขวดหยกที่ลอยอยู่แฉ่งน้ำนั้น เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “ขวดใบนี้เรียกได้ว่าเป็นสิ่งยอดเยี่ยม เก่งกว่าขวดหยกใบนี้จะต้องสร้างขึ้นมามีมือของผู้ที่มีทักษะอยู่ในฐานะสูงสุดในยุคสมัยของเจ้า การที่ขวดใบนี้ถูกนำมาวางไว้ตรงนี้ต้องการดูดซับพลังแก่น ขจัดสิ่งแปลกปลอมและให้คงไว้เฉพาะส่วนที่เป็นแก่นแท้ ทำให้สามารถได้รับน้ำแก่นผลึกที่ดีที่สุด”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ มองดูแฉ่งน้ำที่เต็มไปด้วยน้ำ และกล่าวว่า “มีบันทึกกล่าวไว้ว่า ทุกๆ หนึ่งในหมื่นปีผลึกพิสุทธิ์กาลเวลาถึงจะมีน้ำแก่นผลึกซึมออกมาได้เพียงหยดเดียว เวลาที่น้ำแก่นผลึกที่นี้ได้สะสมจนกลายเป็นแฉ่งน้ำขึ้นมาแล้ว จากนั้นใช้ขวดหยกที่สามารถขจัดสิ่งแปลกปลอมและให้คงไว้เฉพาะส่วนที่

เป็นแก่นแท้เอาไว้ ด้วยการดูเอาหน้าแก่นผลึกที่ดีที่สุดบริสุทธิ์ที่สุด
เข้าไปในขวด”

“นี่นับว่าเป็นของดีโดยแท้ ถ้าหากสามารถได้รับน้ำแก่นผลึกที่
แก่นแท้และบริสุทธิ์ที่สุดในโลกเช่นนี้ ย่อมสามารถชำระล้างทุกสิ่ง
ทุกอย่างได้จริง ไม่ว่าจะเป็ความมืดมิด เป็นพลังเช่นใด ไม่ว่าจะ
เป็นคำสาป หรือความชั่วร้ายอย่างไร เมื่อน้ำแก่นผลึกเช่นนี้แล้วก็
สามารถทำให้มันบริสุทธิ์” หลี่ซิเย่เอ๋ยขึ้นช้าๆ

“เมื่อล้างคำสาปของข้าออกไปได้แล้ว ข้าจะได้หลุดพ้นจาก
ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองได้เร็วขึ้น และหวนกลับมาโลกนี้เร็วขึ้น สิ่งนี้
กล่าวสำหรับเจ้าแล้วก็นับเป็นเรื่องดี”

“เรื่องนี้มันก็จริง เมื่อมีสิ่งนี้แล้วทำให้ข้าประหยัดเวลาข้าได้
เยอะมากจริงๆ” เมื่อหลี่ซิเย่พูดมาถึงตรงนี้แล้วได้เผยรอยยิ้มออกมา
ให้เห็น และกล่าวว่า “แต่ว่าข้ากลับรู้สึกแปลกใจ ครั้งนั้นเจ้าไปพาน
พบอะไรมากันนะ เป็นใครที่แค้นเจ้าถึงเพียงนี้ ใช้วิธีเช่นนี้ทำให้เจ้า
ไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวันไปตลอดกาล!”

“อาศัยความเข้าใจส่วนตัวของข้า การที่เจ้าตกอยู่ใน
สถานการณ์เช่นนี้ มันไม่ใช่การลงมือของสวรรค์โง่อย่างแน่นอน
สวรรค์โง่ต้องไม่วางขนาดนี้แน่” หลี่ซิเย่ยิ้มแต่กล่าวว่า “ในเมื่อ
ไม่ใช่สวรรค์โง่ มันก็เป็นบุคคลที่ฝืนลิขิตปราศจากผู้เทียบเทียมคน
ใดนะที่ทำให้เจ้าต้องกลายเป็นจุดดำจุดหนึ่งภายในผ้าเช็ดหน้าสี
เหลืองเท่านั้น”

“ฮึ มันไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า” ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง
ส่งเสียงออกมาท่าเกรงขาม เมื่อเอ่ยถึงเรื่องในอดีต

แต่ว่า เจกเช่นผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนางมาจาก ยุคสมัยที่ดึกดำบรรพ์มาก นางเคยเป็นผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรยิ่งนัก แต่ว่า ท้ายที่สุดแล้วกลับต้องคำสาปของผู้อื่น ถูกขังเอาไว้ใน ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองผืนหนึ่ง กลายเป็นจุดดำเล็กๆ จุดหนึ่งใน ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองตลอดไป

อย่างไรก็ตาม คำสาปลักษณะเช่นนี้แม้ผ่านกาลเวลามานานาน ต่อให้ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถึงผืนิกและชำระล้างให้บริสุทธิ์มา ไม่รู้ว่านานเท่าไร แต่ว่า พลังอำนาจของคำสาปยังคงสามารถ ปนเปื้อนผืนแผ่นดิน สุดท้าย ส่งผลให้พรรคเหวะยอดเขาสวรรค์ ต้องพินาศย่อยยับไป!

สามารถประเมินได้ว่า ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองใน ครั้งนั้นมีความน่ากลัวเช่นใด ขณะเดียวกันก็สามารถดูออกว่า ผู้ที่ ลงมือต่อผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนั้น ต้องมีความแค้นที่ ลึกล้าเช่นใดกับผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลือง

“เป็นความจริงที่ไม่เกี่ยวกับข้า” หลี่ชีย่ทำท่ายกไหล่ยังงี้ก็ได้ กล่าวว่ “แต่ว่า ทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลายเป็นเถ้าธุลีไปไม่คงอยู่ อีกต่อไปแล้ว ต่อให้เจ้ามีความแค้นมากแค่ไหน ในครั้งนั้นก็ไม่ สามารถแก้แค้นได้อีก”

คำพูดประโยคนี้ทำให้ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองต้อง ตกอยู่ในสภาวะนิ่งเงียบ ข้อนี้หลี่ชีย่พูดถูก ยุคสมัยของพวกเขา ไม่ได้คงอยู่อีกต่อไป ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่กลายเป็นเถ้าธุลี ทุกอย่างได้ กลายเป็นอดีตไปแล้ว ทุกอย่างได้สูญหายไป ในสายน้ำแห่ง กาลเวลา

ต่อให้ครั้งนั้นมีความแค้นที่ยิ่งใหญ่เพียงใด มาวันนี้ทุกอย่างได้สูญสลายไปแล้ว ผู้คนในครั้งนั้นได้ตายไปนานแล้ว ต่อให้นางคิดอยากจะแก้แค้นจริงก็ไม่สามารถทำได้อีก

“สุดท้าย ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองกล่าวจริงจังออกมาว่า “ใส่ข้าลงไปในช่วงหยกก็พอแล้ว”

หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “ตามที่เจ้าปรารถนา หวังว่าเจ้าสามารถออกมาได้ในเร็ววัน สามารถสร้างกายเนื้อขึ้นมาใหม่ และหวนคืนสู่โลกใบนี้”

“ฮึ จะได้ทำงานให้เจ้าเร็วขึ้นนะสิ”

“เรื่องนี้ข้าไม่ปฏิเสธ” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าบอกว่าเคล็ดวิชาที่เจ้าฝึกนั้นยอดเยี่ยมมากไม่ใช่รี? หลังจากที่ได้สร้างกายเนื้อขึ้นมาได้ใหม่แล้ว ข้าอยากจะได้เห็นเป็นบุญตาสักหน่อย”

ตอนที่ 1641 เมื่อผลสุกงอมยอมหลุดจากขั้ว

สำหรับคำพูดของหลี่ชียะนั้น ผู้หญิงที่อยู่ในผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองเพียงส่งเสียงฮือออกมาคำหนึ่ง

หลี่ชีย่ไม่ถือสา หยิบขวดหยกพิสุทธิ์ที่ลอยน้ำอยู่ในแอ่งน้ำจากนั้นเอาผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองม้วนแล้วค่อยๆ หย่อนลงไปในช่วงหยกพิสุทธิ์

ทันทีที่ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถูกหย่อนลงไปในช่วงหยกพิสุทธิ์ ได้ยินเสียงดัง "จืดจืดจืด" ขึ้นมา เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างกำลังถูกละลาย จากนั้น เห็นปากขวดหยกพิสุทธิ์มีควันลอยม้วนตัวขึ้นมา เหมือนว่าควันที่ลอยขึ้นมาเป็นควันพิษอย่างนั้น

หลี่ชีย่มองดูควันที่ม้วนตัวลอยขึ้นมา ยิ้มกล่าวว่า "ช่างเป็นคำสาปที่น่ากลัวเหลือเกิน กาลเวลาที่ผ่านไปอย่างยาวนาน เคยผนึกเพื่อชำระล้างมาช้านาน พิษที่หลงเหลืออยู่ยังคงน่ากลัวขนาดนี้"

ครั้งนั้น ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองนี้ถูกผนึกเอาไว้ในกระปุกดินเผาเคลือบโบราณ ผ่านการผนึกและชำระล้างมาอย่างยาวนาน แต่ว่ายังคงมีพลังคำสาปที่น่ากลัวเช่นนี้ ย่อมประเมินได้ว่าคำสาปลักษณะเช่นนี้ในครั้งนั้นมันน่ากลัวและน่าตกใจเพียงใด

หลังจากที่หลี่ชีย่ผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองถูกใส่เอาไว้ในช่วงหยกพิสุทธิ์แล้วได้เก็บมันเอาไว้ จากนั้นมองดูน้ำแก่นผลึกที่สะสมอยู่จน

เป็นแองนั้นถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “แม้ว่าจะเป็นของเสียแต่ก็อย่าให้พลาดโอกาส ควรใช้มันให้เกิดประโยชน์”

แม้ว่าสวนที่เป็นแก่นทั้งหมดของน้ำแก่นผลึกที่อยู่ในแองน้ำนั้น จะถูกขูดหยกพิสุทธ์ดูดเอาไปจนหมดสิ้น แต่ว่าผลึกพิสุทธ์ กาลเวลาเป็นของวิเศษเซียนที่พบได้ยากมาก ผู้คนในโลกไม่สามารถได้สิ่งของเช่นนี้อยู่แล้ว ที่ล้ำค่ามากไปกว่านั้นก็คือ ผลึกพิสุทธ์กาลเวลากว่าจะมีน้ำแก่นผลึกซึมออกมาได้หยดหนึ่งต้องใช้เวลานานถึงหนึ่งหมื่นปี ย่อมประเมินได้ว่าน้ำแก่นผลึกล้ำค่าเพียงใดแล้ว

แองน้ำที่อยู่ตรงหน้าถูกดูดเอาสวนที่เป็นแก่นไปจนหมดแล้ว ที่เหลืออยู่ซึ่งหลี่ซีเยเรียกมันว่าเป็นน้ำเสียนั้น ความจริงแล้ว กล่าวสำหรับ มนุษย์ปุถุชนต่อให้เป็นน้ำเสียยังคงเป็นน้ำทิพย์ที่ล้ำค่ายิ่งนัก!

“ข้ามิของสิ่งหนึ่งต้องการล้างเอาสิ่งเจือปนออกไปอยู่พอดี ต้องการทำให้มันบริสุทธิ์” หลี่ซีเย ยิ้มพร้อมกับเปิดลัคนาออก และปล่อยสิ่งหนึ่งออกจากแปลงสมุนไพรม

สิ่งที่หลี่ซีเยปล่อยออกมาจากแปลงสมุนไพรมเซียนในลัคนาก็คือเถาวัลย์สุริยัน มันถึงกับร้องออกมาด้วยความดีใจเมื่อถูกหลี่ซีเยปล่อยออกมา

เมื่อเถาวัลย์สุริยันมองเห็นน้ำแก่นผลึกที่สะสมจนกลายเป็นแองน้ำถึงกับตื่นเต้นยิ่งนัก อดที่จะร้องออกมาด้วยความดีใจจากนั้น “ตูม” กระโดดปักลงไปใแองน้ำนั้น

ความจริงแล้ว สิ่งทีหลี่ชียเอเรียกว่า "น้ำเสีย" ในแอ่งน้ำนั้น มันคือน้ำทิพย์ที่ล้ำค่ายิ่งนัก โดยเฉพาะในด้านการชำระล้างยากทีจะมีน้ำทิพย์ใดๆ สามารถเทียบเคียงกันมันได้

หลังจากทีเถาว์ลย์สุริยันได้หยั่งรากลงในแอ่งน้ำ ได้ทำการดูดซึมน้ำแก่นผลึกอย่างบ้าคลั่ง แทบอยากจะทำน้ำในแอ่งให้หมดในคำเดียว ดังนั้น เวลานี้จึงได้ยินเสียงดัง "จ๊าบ จ๊าบ จ๊าบ" คล้ายว่าดื่มน้ำ

เวลานี้ เถาว์ลย์สุริยันมีสีดั่งทองคำไปทั้งต้น ทั้งกิ่งและใบทั้งหมดล้วนแล้วแต่เหมือนหล่อขึ้นมาจากทองคำ ภายในกายของเถาว์ลย์สุริยันมีประกายสีแดงทีไหลริน เหมือนว่าในกายของเถาว์ลย์สุริยันมีไฟทีร้อนแรงหลังไหลอยู่ และดูเหมือนว่าไฟร้อนแรงทีหลังไหลอยู่ในกายของเถาว์ลย์สุริยันมีความรุนแรงยิ่งนัก สามารถเผาผลาญสิ่งทุกอย่างได้

เถาว์ลย์สุริยันคือเถาว์ลย์เซียนทีพบเห็นได้ยากมากชนิดหนึ่ง ภายในกายของมันได้เก็บเพลิงแก่นทีนำกล้วเอาไว้ ซึ่งเพลิงแก่นชนิดนี้มีชื่อว่าเพลิงแก่นสุริยันเขียว เพลิงแก่นชนิดนี้มีอานุภาพสูงมาก

เถาว์ลย์สุริยันได้ติดผลน้ำเต้ามาลูกหนึ่ง ผลน้ำเต้าลูกนี้นับว่าสุกงอมแล้ว ดูไปแล้วน่าจะได้เวลาทีต้องร่วงหล่นจากต้น แต่มันกลับห้อยอยู่บนต้นเถาว์ลย์สุริยัน ไม่ยอมร่วงหล่นลงมาสักที

ผลน้ำเต้าลูกนี้ของเถาว์ลย์สุริยันติดอยู่อย่างนั้นมานานมากแล้ว มันได้ผ่านการล้างกายาด้วยกาลเวลายาวนาน ด้วยเหตุนี้

เอง จึงทำให้สามารถได้ยินเสียงฟ้าร้องดังเป็นระลอกจากผลน้ำเต้า
ลูกนี้ เนื่องจากผลน้ำเต้าลูกนี้มีพลังที่ตึกดำบรรพ์แฝงอยู่ใน

ถ้าหากนับตามระยะเวลา มันสมควรหลุดออกจากขั้วของมัน
นานแล้ว แต่ มันกลับไม่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากมันยังไม่สมบูรณ์
แบบ

ความจริงแล้ว หลี่ชีย่ได้ทุ่มเทพลังกายใจเพื่อผลน้ำเต้าลูกนี้
ไปไม่น้อย เคยรดด้วยน้ำอมฤตและน้ำทิพย์จำนวนไม่น้อย แต่
จะเป็นหลี่ชีย่ก็ดี หรือเถาวัลย์สุริยันก็ช่าง ต่างก็ฝากความหวังกับ
ผลน้ำเต้านี้มากทีเดียว แต่จนแล้วจนรอดผลน้ำเต้าลูกนี้ยังคงขาด
อยู่แค่นั้น ดังนั้น มันจึงไม่ยอมหลุดออกจากขั้วเสียที

“จ๊าบ จ๊าบ จ๊าบ...” เถาวัลย์สุริยันดูดเอาน้ำแก่นผลึกเข้าไป
อย่างบ้าคลั่ง จนน้ำแก่นผลึกหมดเกลี้ยงภายในระยะเวลาอันสั้น
เวลานี้ เถาวัลย์สุริยันทำท่าเหมือนเรือออกมาอย่างนั้น

เวลานี้ เสียง “ปัง” ดังขึ้น ทุกๆ กิ่งก้านและใบของเถาวัลย์
สุริยันล้วนแล้วแต่ปรากฏเป็นควันและไอน้ำออกมา เวลานี้ปรากฏ
ไอน้ำที่ปกคลุมหนาที่บ

บนกิ่งไม้ทุกกิ่ง ใบไม้ทุกใบของเถาวัลย์สุริยันปรากฏเชื้อไฟที่
มีสีเขียวอ่อนๆ ริงไปมา ที่แท้เถาวัลย์สุริยันอาศัยเพลิงเขียวสุริยันที่
อยู่ในกายของตนมากลั่นน้ำแก่นผลึกที่ดูดซึมเข้าไป มันจะรีด
กลั่นเอาแก่นที่อยู่ในน้ำแก่นผลึกออกมา

สุดท้าย ได้ยินเสียง “จืด จืด จืด” ดังขึ้นมาแผ่วเบา เวลานี้
สามารถมองเห็นทางน้ำเล็กๆ ที่ไหลไปยังผลน้ำเต้า ในเวลานีเอง

ผลน้ำเต้าเหมือนถูกหุ้มด้วยฟิล์มบางๆ และฟิล์มบางๆ ดังกล่าว ค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในผลน้ำเต้า

จากเวลาที่เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น ผลน้ำเต้ากลับมีบางสิ่งที่ซึมออกมาเป็นหยด

สิ่งที่ซึมออกมาแต่ละหยดนั้นดูเป็นสีแดงชาด แต่มองดูให้ละเอียดมันเหมือนเป็นเศษทองมากกว่า เหมือนเป็นเศษทองที่เหลือจากการกลั่นทองคำ

สิ่งนี้ก็คือสาเหตุที่ผลน้ำเต้าลูกนี้ไม่สุกจนหลุดออกจากขั้วเสียที เนื่องจากน้ำเต้านี้ยังไม่บริสุทธิ์พอ ภายในผลน้ำเต้ายังมีสิ่งเจือปนอยู่ และส่งผลต่อคุณภาพโดยรวมของผลน้ำเต้าผลนี้

แม้ว่าสิ่งเจือปนที่มีอยู่ภายในผลน้ำเต้าเล็กน้อยมาก แต่ว่า มันส่งผลกระทบต่อผลน้ำเต้าทั้งลูก หากแม้มีสิ่งเจือปนเพียงน้อยนิดก็จะส่งผลให้คุณภาพผลน้ำเต้าลดลงหนึ่งระดับ ลดลงไปหนึ่งขั้น!

สุดท้าย ภายใต้การทำให้บริสุทธิ์โดยน้ำแก่นพลี ในที่สุด ผลน้ำเต้าลูกนี้จึงได้ขจัดเอาสิ่งเจือปนออกไปได้ทั้งหมด จากนั้น ได้ยินเสียง "ตุ้ม" เบาๆ และเสียงดัง "เปรียะเปรียะ" ในเวลานี้ เถาวัลย์สุรียันปรากฏมีฟ้าแลบขึ้นเป็นสายๆ วังพรวดออกมาขณะที่สายฟ้า วังพรวดออกมาผลน้ำเต้าทำท่าเหมือนจะบินอย่างนั้น ฟ้าแลบนั้นเหมือนกลับกลายเป็นปีกคู่

"ตุ้ม" เสมือนหนึ่งเป็นเสียงหัวใจเต้นที่ส่งมาจากใต้พื้นดิน นาที่นี้ ผลน้ำเต้าลูกนี้ก็ไต่เวลาที่สุกงอมและหลุดจากขั้วแล้ว มันร่วง

หล่นจากขั้วต้นเถาวัลย์ลงมา จากนั้นค่อยๆ ลอยตัวขึ้นทำท่าจะบินหนีไป

แต่ว่า เมื่อมีหีชีเยอยู่ไหนเลยจะปล่อยให้ผลน้ำเต้าบินหนีไปได้กันเล่า ในเสี้ยววินาทีหีชีเยพลันคว่าผลน้ำเต้าเอาไว้อยู่ในมือ

ผลน้ำเต้าเปล่งประกายระยิบระยับในมือของหีชีเย ดูไปแล้วคล้ายตั้งเป็นน้ำเต้าทองอย่างนั้น อีกทั้งยังได้ส่งเสียงฟ้าร้องดัง “เปรียะ เปรียะ เปรียะ” เป็นเสียงที่ดังยาวและใสกังวานมาก และดูมีพลังยิ่ง เหมือนว่าภายในผลน้ำเต้านี้แฝงไว้ซึ่งฟ้าดินที่ขมุกขมัวเอาไว้ภายใน เหมือนว่าข้างในมีฟ้าดินแห่งใหม่และคนถือกำเนิดขึ้นอย่างนั้น

เมื่อน้ำเต้าทองลูกนี้อยู่ในมือ ต่อให้ผู้ที่ไม่รู้อะไรเลยก็ดูออกว่า มันต้องเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมากชิ้นหนึ่ง

“ของยอดเยี่ยม” หีชีเยมองดูผลน้ำเต้าทองที่ส่งประกายระยิบระยับในมือแล้วถึงกับกล่าวว่า “นับว่าเป็นหยกที่ยังไม่ได้ผ่านการเจียรระโน ข้าจะทำการเจียรระโนอย่างดีที่สุด อนาคตจะต้องเป็นที่จับตามองอย่างแน่นอน

ผลน้ำเต้านี้นับเป็นสิ่งเดียวในโลก หากผ่านการหลอมกลั่นละก็ มันจะต้องกลายเป็นของวิเศษที่ทรงพลังและน่ากลัวยิ่งชิ้นหนึ่ง!

บริเวณมหาสมุทรอุดรเจียบสงบยิ่ง แต่ที่มันเป็นความเจียบสงบก่อนพายุฝนจะเกิด เป็นบรรยากาศความเจียบที่กดดันจนผู้คนจำนวนมากรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก โดยเฉพาะบรรดาผู้

ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโส พวกเขาไวต่อความรู้สึกเหมือนได้กลิ่นของพายุลูกฟ้าคะนองกำลังมาเยือนแล้ว

หลังจากที่หลี่ซีเย่จัดการซัดหลงอ่าวเทียนฉนกระเด็นไปแล้ว น้อยคนนักในมหาสมุทรอุดรกล้าพูดถึงเรื่องนี้ อย่างน้อยที่สุดน้อยคนนักที่จะพูดถึงเรื่องนี้อย่างเปิดเผย ส่วนมากได้แต่พูดถึงบ้างเป็นการส่วนตัว

แม้ว่าหลงอ่าวเทียนฉนจะถูกคนโหดอันดับหนึ่งซัดฉนกระเด็นกระดอนไป แต่ว่า ทุกคนต่างรู้ว่า ขอเพียงพรรคเซียนเหินยังคงอยู่ มันก็เหมือนดังก้อนหินขนาดยักษ์ที่กดทับอยู่บนอกของคนทุกคน

โดยเฉพาะหลายวันมานี้ มีศิษย์ และยอดฝีมือของพรรคเซียนเหินจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ถูกส่งมายังมหาสมุทรอุดร มองเห็นเรือขนาดยักษ์แต่ละลำที่ร่อนลงมาจากห้องฟ้า เห็นภูเขาศักดิ์สิทธิ์แต่ละลูก ตำนานวิหารโบราณที่ปรากฏเหนือห้องฟ้า ทำให้บรรยากาศทั่วทั้งมหาสมุทรอุดรดูตึงเครียดขึ้นมา

เวลานี้ ดูเหมือนพรรคเซียนเหินได้โยกกำลังจำนวนมากหนีแสนจากพื้นที่บรรพชนของตนเองมา สงกกองทัพแล้วกองทัพเล่าเข้ามาเหมือนต้องการเตรียมการทำการใหญ่

เมื่อยอดฝีมือจำนวนมากมายเช่นนี้ของพรรคเซียนเหินปรากฏตัวขึ้นที่มหาสมุทรอุดร ทุกคนต่างเข้าใจได้ว่า พายุฝนฟ้าคะนองที่แท้จริงกำลังจะมาถึงแล้ว

เมื่อนึกถึงหนึ่งสำนักห้ำร่าชั้นเซียนเช่นพรรคเซียนเหินที่จะประกาศศึกกับมหาสมุทรอุดรแล้ว ไม่ว่าจะเป็นสำนักเช่นใดก็ตามภายในใจของพวกเขาถึงกับต้องสั่นเทา ถ้าหากไฟแห่งสงครามเกิดขึ้นที่มหาสมุทรอุดร ผลที่จะตามมาย่อมสุดจะคาดคิด ไม่น่าจะอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นที่มหาสมุทรอุดร เป็นไปได้ว่าอาจมีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากต้องกลายเป็นเถ้าธุลีจากศึกสงครามในครั้งนี้

“หวังว่าคนโหดอันดับหนึ่งสามารถปราศจากผู้ต่อกร หวังว่าเขาสามารถกระทำให้ถึงที่สุด ให้ศัตรูไม่สามารถฟื้นคืนได้อีกในคราเดียว”บรรพบุรุษจำนวนมากไม่น้อยบรรดาสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ล้วนแล้วแต่ แอบอธิษฐานอยู่ในใจ

แม้ว่าคนโหดอันดับหนึ่งก็ไม่ใช่คนดีอะไรหนักหนา แต่ว่าทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจได้ว่า คนโหดอันดับหนึ่งไม่ได้ให้ความสนใจอะไรกับพื้นที่ของมหาสมุทรอุดรสักเท่าไร

แต่แตกต่างกับพรรคเซียนเหินโดยสิ้นเชิง พรรคเซียนเหินลงมาที่มหาสมุทรอุดร พวกเขาต้องการสร้างฐานที่มั่นที่เป็นของตนเอง ดังนั้น จึงมีความเป็นไปได้ที่พวกเขาพร้อมส่งกองทัพเข้าสยบมหาสมุทรอุดรทุกเมื่อ ขณะที่เฝ้าปีศาจ และปีศาจทะเลก็คือตัวอย่างให้ได้เห็นกัน!

แน่นอน แม้จะรู้ว่าพรรคเซียนเหินพร้อมเปิดศึกสงครามขึ้นที่มหาสมุทรอุดร แต่ว่า ไม่มีสำนักใด หรือแคว้นใดๆ ลุกขึ้นคัดค้านพรรคเซียนเหิน ลุกขึ้นต่อต้านพรรคเซียนเหิน

ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการลุกขึ้นมาเป็นคนแรก เนื่องจากคนแรกที่ลุกขึ้นมาต้องถูกพรรคเซียนเหินทำลายอย่างแน่นอน ดังนั้น แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากในมหาสมุทรอุตรจึงทยอยกันอยู่อย่างเฉียมเนื้อเฉียมตัว

ระดับบรรพบุรุษจำนวนมากที่คาดหวังให้คนโหดอันดับหนึ่งสามารถกวาดล้างพรรคเซียนเหินอย่างต่อเนื่อง แต่ว่า ภายในใจของพวกเขา ก็ไม่มีความมั่นใจ และรู้สึกว่าการนำจะเป็นข้อนี้ น่าจะต่ำมาก

แม้จะเป็นความจริงที่ว่า คนโหดอันดับหนึ่งนั้นมีความแข็งแกร่งที่สุดจะบรรยาย แต่ว่า การจะกวาดล้างพรรคเซียนเหินให้ถึงที่สุดใช่จะเป็นเรื่องง่ายดาย ความเป็นหนึ่งสำนักห้าราชันเซียนนั้นมีธาตุแท้ภายในที่แข็งแกร่งยิ่งนัก การที่มันสามารถยืนหยัดมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน นอกจากราชันเซียนแล้ว เกรงว่าในโลกนี้คงไม่มีใครสามารถสั่นคลอนพวกมันได้อีกแล้ว

ในขณะที่พรรคเซียนเหินได้ยกกำลังหมื่นแสนลงมา ยังมหาสมุทรอุตรอยู่นั้น ยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยของพรรคเซียนเหินเริ่มมีการรวมพลที่บริเวณเกาะกลางแม่น้ำขนาดเล็กของหมิงจู ลักษณะเป็นการปิดล้อมเมืองหมิงจูเอาไว้!

ตอนที่ 1642 เยลิวโจวที่สับสนในตัวเอง

ขณะที่พรรคเซียนเหินทำการระดมกำลังพลด้วยท่าทีต้องการปิดล้อมเมืองหมิงจูเอาไว้ นั่น ทำให้บรรยากาศทั่วทั้งมหาสมุทรอุดรพลันตึงเครียดขึ้นมา

ยอมไม่ต้องพูดถึงเมืองหมิงจู เพื่อป้องกันไม่ให้อันตรายตกถึงประชาชนจำนวนมาก ไม่ถ้าวานถูกอพยพออกไปจากเมืองหมิงจูเป็นลำดับแรก ส่วนบรรดาศิษย์ของเมืองหมิงจูทั้งหมดคงอยู่รักษาเมืองหมิงจู ต่อให้ถูกพรรคเซียนเหินปิดล้อม บรรดายอดฝีมือและศิษย์ของเมืองหมิงจูก็จะไม่ถอนตัวออกไปจากเมืองหมิงจู กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วเมืองหมิงจูก็คือบ้านของพวกเขา

แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรถึงกับตกใจจนตาค้างพูดอะไรไม่ออก ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยที่เห็นภาพนี้แล้วรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก

“พรรคเซียนเหินเป็นพันธมิตรกับเมืองสมุทรสยบฟ้าไม่ใช่หรือ? เพราะอะไรพรรคเซียนเหินจึงได้ปิดล้อมเมืองหมิงจูเอาไว้ล่ะ?” ผู้เยาว์ที่เห็นภาพนี้แล้วรู้สึกไม่เข้าใจอย่าง

ผู้อาวุโสได้ไขปริศนาให้พวกเขาว่า “เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงโครงสร้างอำนาจของพรรคเซียนเหิน แม้เมืองหมิงจูจะเป็นหนึ่งในเมืองที่อยู่ภายใต้การปกครองของเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่ว่า เมืองสมุทรสยบฟ้าไม่สามารถส่งการโดยตรงกับเมืองหมิงจู หาก

ต้องการสั่งการหรือโยกย้ายเมืองหมิงจูต้องมีขั้นตอนที่สลับซับซ้อนมาก เรียกได้ว่าเมืองหมิงจูคือเมืองหลักที่เป็นเอกเทศของเมืองสมุทรสยบฟ้า!”

“แต่ จะอย่างไรเสียมันก็คือส่วนหนึ่งของเมืองสมุทรสยบฟ้า นะเนี่ย เมืองสมุทรสยบฟ้าไม่มีความจำเป็นต้องให้พรรคเซียนเหิน มาตีคนบ้านเดียวกันกระมัง” ผู้เยาว์กลุ่มคนรุ่นใหม่ยังคงเอ่ยขึ้นมา ด้วยยังมีข้อฉงนอยู่ในใจ

“เรื่องนี้มันไม่เหมือนกัน” ผู้อาวุโสสายหน้าแล้วกล่าว “ได้ ยินมาว่าเมืองหมิงจูเป็นสายของบรรพบุรุษชาน ช่งเซี่ยะหมิงหวาง กับเย่ฉิวโจวไม่สามารถไปด้วยกันได้ เรื่องนี้กล่าวสำหรับเย่ฉิวโจว แล้วนับว่าเป็นโอกาสดี ยืมดาบฆ่าคน เขากำลังยืมมือของพรรค เซียนเหินตีเมืองหมิงจู หากพรรคเซียนเหินตีเมืองหมิงจูแตกแล้ว เขาค่อยเอาคืนเขาก็คือผู้มีผลงานมิใช่รี? ไม่เพียงสามารถเอา เมืองหมิงจูกลับคืนมาได้ ขณะเดียวกันยังทำให้ฐานะในเมืองสมุทร สยบฟ้าของเขามันคงยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก”

ความจริงแล้ว ข้ออ้างที่พรรคเซียนเหินล้อมเมืองหมิงจูนั้นง่าย มาก พรรคเซียนเหินประกาศให้เมืองหมิงจูส่งมอบกองกำลังที่ หลงเหลือของเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลออกมา

ไม่นานก่อนหน้านั้น พรรคเซียนเหินล้อมปราบพวกเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเล ทำการกวาดล้างร่องทะเลน้ำลึกจนราบคาบ เช่นฆ่า สั่งหารเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลที่หลบซ่อนตัวอยู่ใต้ทะเลลึกจนสิ้น เหลือเพียงกำลังส่วนน้อยของเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลที่หนีรอดมา ได้ พวกเขาได้หลบหนีเข้าไปยังเมืองหมิงจูที่อยู่ใกล้ที่สุด

ช่งเซี่ยะหมิงหวางในฐานะเจ้าเมืองหมิงจุปฎิเสธข้อเรียกร้องของพรรคเซี่ยนเหินอย่างทันควัน ช่งเซี่ยะหมิงหวางกล่าวด้วยเหตุผลที่ถูกต้องและเปี่ยมด้วยสัจธรรม “เมืองหมิงจุเป็นเมืองท่าหลักด้านการค้าเสรีของมหาสมุทรอุดร ขอเพียงไม่ฝ่าฝืนกฎของเมืองหมิงจุ ไม่ว่าผู้ใดก็มีสิทธิ์อาศัยอยู่ในเมืองหมิงจุได้ เมืองหมิงจุจะไม่ยอมมอบแขกที่พักอยู่ในเมืองหมิงจุให้กับผู้หนึ่งผู้ใด หรือสำนักหนึ่งสำนักใดอย่างเด็ดขาด!”

คำตอบที่มีเหตุผลถูกต้องและเปี่ยมด้วยสัจธรรมของช่งเซี่ยะหมิงหวางสร้างความสะเทือนหัวใจของยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วน ทำให้แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรถึงกับเหงื่อตกด้วยความอับอาย

ในมหาสมุทรอุดรจะมีใครที่กล้าปกป้องเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลกันเล่า? ยกเว้นชิงเฉินซานที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับไห่หลิน! เวลานี้ได้เพิ่มเมืองหมิงจูนี้อีกหนึ่ง

ขณะที่เมืองหมิงจุไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลอะไรมากนัก

การกระทำของช่งเซี่ยะหมิงหวางเป็นเพียงต้องการคุ้มครองความเป็นอิสระด้านการค้าของเมืองหมิงจุเท่านั้นเอง

เผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลของมหาสมุทรอุดรเกือบถูกพรรคเซี่ยนเหินล้างเผ่าพันธุ์จนสิ้นแล้ว ในมหาสมุทรอุดรหากเป็นสำนักใดๆ ก็ตาม ย่อมเป็นไปได้ที่จะปกป้องคุ้มครองเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลที่เหลืรอดชีวิตมาได้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น แล้วยอมเป็น

ศัตรูกับพรรคเซียนเหิน กระทบยอมทำสงคราม แต่ มาวันนี้เมืองหมิงจูกลับทำสิ่งนี้ได้แล้ว

“อิสรีย์ไม่ได้ด้อยไปกว่าบุรุษ” มีระดับบรรพบุรุษถึงกับกล่าวออกมาเหงื่อตกด้วยความอับอาย “ใช่ว่าทุกคนจะเกรงกลัวต่ออำนาจที่แข็งแกร่ง การที่ขงเซี่ยะหมิงหวางสามารถทำเช่นนี้ได้ นับเป็นสิ่งที่ทำให้บุรุษไม่รู้จำนวนเท่าไรต้องละอาย”

พรรคเซียนเหินทำการปิดล้อมเมืองหมิงจูเอาไว้ ขณะที่เมืองหมิงจูก็เตรียมพร้อมเพื่อรับมือกับศัตรู บรรดาศิษย์ของเมืองหมิงจูต่างประจำตำแหน่งของตนอย่างเคร่งครัด อีกทั้งระดับบรรพบุรุษของเมืองหมิงจูก็ก้าวสู่สมรรถุณิรบด้วยตนเอง ร่วมปกป้องเมืองหมิงจูพร้อมกับเหล่าศิษย์ของเมืองหมิงจู

ทัพใหญ่ทั้งสองฝ่ายประจันหน้ากัน บรรยากาศเป็นไปด้วยความตึงเครียดยิ่งนัก ทั้งสองฝ่ายต่างพร้อมเข้าห้ำหั่นกัน กลืนอายุการฆ่าอบอวลไปทั่วทั้งบริเวณเกาะกลางแม่น้ำหมิงจู

ขณะที่ทั้งสองฝ่ายอยู่ในบรรยากาศที่ตึงเครียดพร้อมเข้าห้ำหั่นกันที่ ปรากฏคนผู้หนึ่งที่ด้านหน้าของทั้งสองฝ่าย

เขาเป็นผู้เฒ่าที่รูปร่างสูงใหญ่กำยำ หนวดที่มีสีเงินตั้งเข็มเงินคลุมด้วยเสื้อคลุมที่สีแดงจุดฉาด ยามที่ลมพัดมาแรงดูคล้ายตั้งเมฆาเลือดบนท้องฟ้าอย่างนั้น

“เยลิวโจว” แม้แต่ผู้ที่ยืนดูอยู่บนฟากฟ้ายังต้องตกใจและส่งเสียงร้องออกมาเบาๆ เมื่อเห็นผู้เฒ่าคนนี้แล้ว

“หมิงหวาง พรรคเซียนเหินคือพันธมิตรของเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเรา พวกเราควรยืนอยู่ฝ่ายเดียวกัน” เย่ฉิวโจวที่ยืนอยู่ตรงนั้นได้พูดออกมา “หมิงหวางโยต้องนำเมืองหมิงจูเข้าไปพัวพันกับไฟสงครามเพียงเพราะทหารกบฏไม่กี่คนเท่านั้นเล่า”

“บรรพบุรุษเย่” เวลานี้ ช่งเซี่ยหมิงหวางปรากฏอยู่บนกำแพงเมือง ท่าทีของนางหนักแน่นจริงจัง กล่าวว่า “เมืองหมิงจูเป็นส่วนหนึ่งของเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่ว่าตามกฎของบรรพชน เมืองหมิงจูมีกฎของเมืองหมิงจู ถ้าหากคนที่อยู่ในเมืองหมิงจูมีความผิด เมืองหมิงจูย่อมยินดีมอบออกมา แต่หากไม่มีความผิด เมืองหมิงจูจะไม่อนุญาตให้ผู้ใดใช้กำลังกับเมืองหมิงจู และจะไม่ยอมประนีประนอมกับสำนักใดๆ!”

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่ให้ความสนใจต่อการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ครั้งนี้ ต่างรู้สึกละเอียดเมือได้ยินคำพูดของช่งเซี่ยหมิงหวาง คำพูดลักษณะเช่นนี้ทำให้บรรดาเจ้าสำนักและกษัตริย์ของสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากถึงกับนั่งเงิบ แม้ว่าทุกคนจะไม่พอใจในการกระทำของพรรคเซียนเหิน แต่กลับไม่มีใครยินดีลุกขึ้นมาต่อต้านพรรคเซียนเหินเป็นคนแรก!

“หมิงหวาง เปิดประตูเมืองชั่วคราว อนุญาตให้ข้าเข้าไปคุยด้วยเป็นไร?” เย่ฉิวโจวพูดกับช่งเซี่ยหมิงหวางด้วยเสียงอันดัง

“เย่ฉิวโจว เจ้ายินดีเป็นสุนัขรับใช้ของพรรคเซียนเหิน มันไม่ได้หมายความว่าเมืองหมิงจูก็ยินดีเป็นสุนัขรับใช้ของพรรคเซียนเหิน!” เวลานี้ มีระดับบรรพบุรุษของเมืองหมิงจูที่ไม่พอใจ

กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “สุนัขรับใช้อย่างเจ้าคิดจะเข้าเมืองห
มิงจุพวกเรา ไม่มีทาง!”

ระดับบรรพบุรุษของเมืองหมิงจุไม่พอใจในสายของเยลิวโจวมา
นานแล้ว สายของเยลิวโจวช่วงชิงอำนาจครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งสอง
ฝ่ายเรียกได้ว่าเข้ากันไม่ได้ตั้งน้ำกับไฟ!

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ล่วงเกินแล้ว” เยลิวโจวก็ไม่โกรธ ก้าวเท้า
ขึ้นไปและเข้าใกล้ประตูเมืองในบัดดล

“อย่าได้ทำกำเริบเสิบสาน” บรรดาระดับบรรพบุรุษของเมืองห
มิงจুর้องเสียงดังออกมาและทยอยกันลงมือ แต่ว่า “ตูม” เสียงดัง
สนั่น เยลิวโจวตัวหนึ่งที่หนึ่งกลายเป็นเสมือนพายุที่นำกลัว พลันพัด
เอาพวกบรรพบุรุษปลิวออกไป

“ปัง” เยลิวโจวยึดอกเข็ดหน้าอาศัยท่วงท่าที่พาลยิ่งนักเข้าสู่
เมืองหมิงจุ ฉับพลันก็ก้าวมาถึงจวนหลักของเมืองหมิงจุ

ตัวของเยลิวโจวอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัสจรรย์อยู่แล้ว
ความสามารถของเขาหาใช่ระดับบรรพบุรุษทั่วไปสามารถ
เทียบเคียงกับเขาได้

“บรรพบุรุษเย่ หยุดอยู่ตรงนั้น” ขณะที่เยลิวโจวกำลังจะก้าว
เข้าไปภายในจวนหลัก ช่งเซี่ยะหมิงหวางพลันปรากฏตัวขึ้นที่ด้าน
นอกของจวนหลัก ท่าทีของเขาหนักแน่น เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“หมิงหวาง ข้ามาด้วยความจริงใจ ต้องการร่วมหารือเรื่องนี้
กับหมิงหวาง” เยลิวโจวไม่ได้ลงมือ กล่าวด้วยท่าทีจริงใจว่า “ข้า
หวังว่าจะมีหนทางอื่นที่จะคลี่คลาย เมืองหมิงจุไม่มีความจำเป็นต้อง

แข็งกร้าวกับพรรคเซียนเหิน! ข้าไม่ต้องการให้ไฟสงครามลามมาถึงเมืองหมิงจู”

“บรรพบุรุษเย่คิดจะแก้ไขสถานการณ์ก็ไม่ยาก” ช่งเซี่ยะหมิงหวางกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ให้พรรคเซียนเหินถอนทัพไปเดี๋ยวนี้ เมื่อเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลไปจากเมืองหมิงจูแล้ว พรรคเซียนเหินคิดจะทำอะไรกับพวกเราก็ได้ แต่ว่า ขอเพียงพวกเขาอย่านั่งอยู่ในเมืองหมิงจู ใครก็ไม่สามารถบังคับให้เมืองหมิงจูต้องประนีประนอม!”

เย่ฉิวโจวกล่าวจริงใจว่า “หมิงหวาง ท่านเอาสมควรรู้ว่าเรื่องของพรรคเซียนเหิน ข้าตัดสินคนเดียวไม่ได้”

“เช่นนั้นข้าก็ช่วยอะไรไม่ได้แล้ว” ช่งเซี่ยะหมิงหวางสายหน้าและกล่าวว่า “ไม่ก็พรรคเซียนเหินถอนทัพ ไม่ก็ทำสงคราม ไม่มีอะไรต้องกล่าวมากความ”

เย่ฉิวโจวสุดลมหายใจลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังว่า “หมิงหวาง หากจำเป็น ข้าคงต้องเข้าควบคุมเมืองหมิงจูเสียแล้ว กล่าวโทษหมิงหวางและยุติอำนาจในฐานะเจ้าเมืองของหมิงหวางชั่วครา”

“บรรพบุรุษเย่คิดจะชิงอำนาจดี๊ๆ อย่างนั้นรี?” นัยน์ตาของช่งเซี่ยะหมิงหวางพลันดูน่ากลัว กล่าวน่าเกรงขามออกมา

“หากหมิงหวางจะเข้าใจเช่นนี้ข้าก็ช่วยไม่ได้ หากล่วงเกินขอหมิงหวางโปรดอภัย” ท่าทางเย่ฉิวโจวหนักแน่นจริงจัง ก้าวเท้าเข้าไปในลาน

แต่ทว่า เมื่อเยลิวโจวก้าวเข้าไปยังจวนหลักแล้วก็ต้องถอยออกมาอย่างช้าๆ ในเวลานี้เองภายในโถงของจวนหลักปรากฏผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังเดินออกมา ผู้หญิงคนนี้มีท่วงท่าที่ยอดเยียมมาก นางคือเจ้าเมืองเมืองสมุทรสยบฟ้าลือชู่หยิงนั่นเอง!

“ท่านเจ้าเมือง” เมื่อเยลิวโจวเห็นลือชู่หยิงแล้วได้โค้งคำนับให้อย่างงามท่าทีให้ความเคารพยิ่ง

“บรรพบุรุษเย่ ระเบียบคือระเบียบ กฎคือกฎ” ลือชู่หยิงกล่าวขึ้นช้าๆ ว่า “บรรพบุรุษเย่ควรเข้าใจ อำนาจของเมืองหมิงจู่ไช่ว่าขึ้นอยู่กับบรรพบุรุษเย่คนเดียว”

“ท่านเจ้าเมือง ข้าหวังดีต่อเมืองหมิงจู่ไช่” เยลิวโจวโค้งคำนับท่าทางไม่ได้หยิ่งยโส

ลือชู่หยิงส่ายหน้า และกล่าวว่า “บรรพบุรุษเย่ เวลานี้ท่านควบคุมอำนาจของเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้ สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรมากมาย แต่ว่า อย่าลืมนำคำสอนบรรพชน เมืองหมิงจู่ไช่คือเมืองหมิงจู่ไช่ เมืองสมุทรสยบฟ้าคือเมืองสมุทรสยบฟ้า! บรรพบุรุษเย่คิดจะแย่งชิงอำนาจของเมืองหมิงจู่ไช่ จักรพรรดิองค์การมา มีทุกฝ่ายที่ให้การเห็นชอบโดยมีข้าลงนาม หากบรรพบุรุษเย่ต้องการเปลี่ยนคนให้เปลี่ยนเอากฎระเบียบมา!”

“ท่านเจ้าเมือง ท่านสมควรเข้าใจข้าใช่ต้องการชิงอำนาจเมืองหมิงจู่ไช่ให้ได้ แต่ เรื่องนี้พรรคเซียนเหินต้องไม่ยอมเลิกราแน่นอน” เยลิวโจวทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง และกล่าวว่า “ที่ข้าทำไปก็เพื่อเป็นการถ่วงเวลา ข้าหวังให้เมืองหมิงจู่ไช่ปลอดภัย”

“การเปิดศึกสงครามกับพรรคเซียนเหินเป็นเรื่องที่ไม่ฉลาด”
สุดท้าย เย่ลิวโจวได้กล่าวเสริมคำหนึ่ง

ลือชู่หนิงล้องมองดูเย่ลิวโจว กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “งั้นบรรพบุรุษเย่คิดว่าต้องทำอะไรถึงเป็นการฉลาด? ซักศึกเข้าบ้านรึ? ในใจของบรรพบุรุษเย่มีความเข้าใจยิ่งกว่า การนำเอาพรรคเซียนเหินมาที่มหาสมุทรอุดร มันคือจุดเริ่มต้นของภัยพิบัติ เมื่อไหร่ที่พรรคเซียนเหินลงหลักปักฐานในมหาสมุทรอุดรพวกเราแล้ว ก็ต้องสั่นคลอนต่อเมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเรา!”

“เย่ลิวโจวทำท่าจะพูด แต่ สุดท้ายได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“ถ้าหากบรรพบุรุษเย่มีความจริงใจจะพูดคุย งั้นก็ได้ ให้กู่จุนมาด้วยตนเอง” สุดท้าย ลือชู่หนิง กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า “บรรพบุรุษเย่รู้อยู่แก่ใจ เรื่องนี้เกิดจากกู่จุน ก็สมควรให้กู่จุนเป็นผู้มาจัดการให้เรื่องสงบ! ข้าไม่สนว่าข้างในมีเรื่องบุญคุณความแค้นอะไร แต่ว่า กู่จุนชักนำไปพรรคเซียนเหินมา กู่จุนต้องรับผิดชอบเรื่องนี้!”

ตอนที่ 1643 สงครามเริ่มขึ้น

เยลิวโจวสายหวั่นเบาๆ และกล่าวว่า “ท่านเจ้าเมือง ข้าเองก็ไม่ต้องถึงร่องรอยของท่านอาจารย์ ท่านอยู่อย่างสมรรถนะ ล่องลอยไร้จุดหมาย ข้าก็ไม่สามารถตามหาท่านได้”

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่มีอะไรต้องพูดกัน!” ลือซู่หนิงกล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “พรรคเซียนเหินอยากมาก็ให้พวกเขาเข้ามาเมืองหมิงจูไซจะให้ใครรังแกได้ง่ายๆ”

เยลิวโจวทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ท่านเจ้าเมือง การมาครั้งนี้ของพรรคเซียนเหินไซ่ทำกันเล่นๆ พรรคเซียนเหินต้องการทำการใหญ่ อีกทั้งไม่เพียงมีผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นบรรพบุรุษหลงที่ลงมือ ยังมียอดฝีมือที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ลงมืออีก หากพรรคเซียนเหินยกกำลังออกมาทั้งหมด ต่อให้เมืองหมิงจูไซแข็งแกร่งมากกว่านี้เกรงว่ายังคงต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป”

“ที่จะมา อย่างไรเสียก็ต้องมา” ลือซู่หนิงกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ไม่ว่าจุดจบจะเป็นอย่างไร เมืองหมิงจูไซได้พร้อมเผชิญกับโชคชะตาของมันเอาไว้แล้ว!”

“เพื่อเผ่าปีศาจ ปีศาจทะเลเพียงไม่กี่คน ท่านเจ้าเมืองคิดว่าแลกกับเมืองหมิงจูไซทั้งเมืองมันคุ้มกันหรือ? จะต้องมีคนตายมากมาย” เยลิวโจวกล่าว

ลือชู่หนิงล้องมองดูเยลิวโจว จากนั้นพูดน่าเกรงขามออกมาว่า “บรรพบุรุษเย เล้ากับข้ารู้้อยู่แก่ใจ เรื่องนี้มันไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับเผ่าปีศาจ ปีศาจทะเลเพียงไม่กี่คนสักเท่าไร เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น ต่อให้ไม่มีพวกเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลเหล่านี้ ยังคงมีข้ออ้างอื่นๆ อีก...”

เมื่อลือชู่หนิงกล่าวมาถึงตรงนี้แล้วได้หยุดนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวต่อว่า “การกระทำของพรรคเซียนเหินในครั้งนี้นำไปหมายไม่ได้อยู่ที่ตรงนี้! เรื่องนี้ในใจของบรรพบุรุษเยเข้าใจมากกว่า ต่อให้ไม่มีพรรคเซียนเหิน หรือว่าบรรพบุรุษเยไม่ต้องการครอบครองเมืองหมิงจูรี ต่อให้บรรพบุรุษเยไม่คิดครอบครองเมืองหมิงจู แล้วอาจารย์ของท่านไม่คิดครอบครองเมืองหมิงจูรี?”

เยลิวโจวถึงกับนิ่งเงียบไปนิดหนึ่งกับการซักถามของลือชู่หนิง หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขากล่าวซ้ำๆ ว่า “ท่านเจ้าเมือง ไม่ว่าท่านกับข้าจะมองเรื่องอำนาจอย่างไร แต่ ความตั้งใจของข้าคือหวังให้ศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าได้รับอันตรายน้อยลง ความตั้งใจของข้าหวังให้เมืองสมุทรสยบฟ้า รุ่งเรืองแข็งแกร่งขึ้นทุกวัน เรื่องนี้ข้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง”

“บรรพบุรุษเย ท่านยินดีเสียสละให้กับสำนักตลอดมา การที่เมืองสมุทรสยบฟ้ามีวันนี้ท่านนับว่ามีผลงาน ผลงานของท่านนั้นท่านปรมาจารย์หลู่เคอเอ๋ยถึงบ่อยครั้ง” ลือชู่หนิงกล่าวหนักแน่นจริงจังว่า “แต่ถ้า ถ้าหากบรรพบุรุษเยหวังดีต่อเมืองสมุทรสยบฟ้าจริง ขอให้บรรพบุรุษเยโน้มน้าวกู่จุนให้ได้ให้เขาวางมือ บรรพบุรุษเยรู้ดีมากกว่าข้าว่าเขาควบคุมสั่งการเมืองสมุทรสยบฟ้าจาก

ระยะไกลตลอดมา ภายในเมืองสมุทรสยบฟ้ามีบรรพบุรุษรุ่นบุกเบิกจำนวนเท่าไร ระดับบรรพบุรุษจำนวนเท่าไรที่หวั่นเกรงเขา และเชื่อฟังเขา!”

เยลิวโจวทำท่าจะพูดอะไรออกมา แต่ เขาได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ อีกครั้ง แม้ว่าเขาจะเป็นผู้กุมอำนาจสูงสุดในเมืองสมุทรสยบฟ้า แต่ทว่า อาจารย์ของเขาคอยกำกับเมืองสมุทรสยบฟ้าทั้งหมดจากระยะไกล ต่อให้ไม่มีเขา อาจารย์ของเขาก็สามารถควบคุมเมืองสมุทรสยบฟ้าได้อยู่ดี

ไม่รู้ว่า มีบรรพบุรุษรุ่นบุกเบิกจำนวนเท่าไร ระดับบรรพบุรุษจำนวนเท่าไรภายในเมืองสมุทรสยบฟ้าที่หวั่นเกรงอาจารย์ของเขา ไม่รู้ว่า มีบรรพบุรุษจำนวนเท่าไรที่ต้องขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ของเขาอยู่เสมอๆ

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง กุ๊จุนสามารถควบคุมเมืองสมุทรสยบฟ้าเอาไว้ ยกเว้นระดับบรรพบุรุษส่วนน้อยที่ไม่ยอมฟังคำสั่งของกุ๊จุน บรรพบุรุษและบรรพบุรุษรุ่นบุกเบิกส่วนใหญ่ล้วนได้รับผลกระทบจากกุ๊จุน

สุดท้าย เยลิวโจวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เขาได้ตัดสินใจเด็ดขาด กัดฟันกล่าวหนักแน่นจริงจังว่า “ท่านเจ้าเมือง จั๊นให้ข้าได้พบคุณชายหลี่จะได้ไหม? ข้าต้องการปรึกษาบางอย่างกับคุณชายหลี่”

ลื่อซุ่ยหนึ่งสายหวั่นเบาๆ กล่าวว่า “บรรพบุรุษเย่ คุณชายหลี่ไม่อยู่ที่นี่ หากต้องการพบให้มาวันหลังก็แล้วกัน”

“ท่านเจ้าเมือง ที่เข้ามาพบคุณชายหลีเรียกว่ามีความเสี่ยงไม่น้อย รบกวณท่านเจ้าเมืองสามารถช่วยเรียนให้ที” เยลิวโจวรีบกล่าว

ลือซุ่ยหนึ่งสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “โซว่าข้าไม่ให้คุณได้พบกับคุณชายหลี คุณชายหลีไม่ได้อยู่ในเมือง ข้าเองก็ไม่ว่าเขาไปไหน”

คำพูดนี้ทำเอาสีหน้าของเยลิวโจวแปรเปลี่ยนไปมาก เขาถึงกับกล่าวด้วยความตระหนกว่า “ถ้าหากคุณชายหลีไม่ได้อยู่ในเมือง แล้วเมืองหมิงจูเอาอะไรมาต่อต้านพรรคเซียนเหิน !”

“บรรพบุรุษเย หากท่านหวังใยต่อเมืองหมิงจูจริงละก็ ให้พรรคเซียนเหินถอยทัพสิ ไม่ว่าเรื่องนี้ใครชักใยอยู่เบื้องหลัง แต่ว่า บรรพบุรุษเยอย่าลืมสิ ครั้งนั้นสัญญาเป็นพันธมิตรต่อกันระหว่างเมืองสมุทรสยบฟ้า กับพรรคเซียนเหิน บรรพบุรุษเยเป็นผู้ลงนามเอง หากบอกว่าใครเหมาะสมที่สุดที่จะให้พรรคเซียนเหินถอนทัพคงไม่มีใครเกินบรรพบุรุษเยแล้ว” ลือซุ่ยหนึ่งกล่าวท่าที่หนักแน่นจริงจัง

เยลิวโจวทำท่าจะพูด แต่ว่า เขาไม่สามารถพูดอะไรได้อีกแล้ว เหมือนดังที่ลือซุ่ยหนึ่งพูดเอาไว้เช่นนั้น ครั้งนี้ พรรคเซียนเหินส่งกำลังมาที่เมืองหมิงจูไม่ได้ต้องการกองกำลังที่ยังหลงเหลืออยู่ของเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลที่ว่า พรรคเซียนเหินพุ่งเป้าไปที่หลีซีเย

พรรคเซียนเหินต้องการบีบบังคับมือมืดที่อยู่เบื้องหลังออกมา พวกเขาต้องการลงมือต่อผู้ดำรงอยู่ในตำนาน

“บรรพบุรุษเยเชิญกลับไปได้” สุดท้าย ลือชู่หนิงได้ออกปากไล่แขก กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ศิษย์ของเมืองหมิงจู่ต้องต่อต้านผู้รุกราน เกรงว่าคงไม่มีเวลาต้อนรับท่านแล้ว”

เวลานี้ เยฉิวโจวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้อีกแล้ว เว้นแต่เขาต้องฝ่าฝืนปณิธานของอาจารย์เขา แต่ว่า กล่าวสำหรับเยฉิวโจวแล้วเขาจะทรยศใครก็ได้ แต่จะไม่ทรยศกุนซืออาจารย์ของเขาเด็ดขาด

สุดท้าย เยฉิวโจวทอดถอนใจออกมาเบาๆ คารวะแบบฉินกับลือชู่หนิง และขงเชี่ยะหมิงหวาง กล่าวว่า “ท่านเจ้าเมือง หมิงหวางรักษาตัวด้วย หวังว่าพวกท่านสามารถรักษาเมืองหมิงจู่เอาไว้” จากนั้น ล่องลอยจากไป

หลังจากที่เยฉิวโจวจากไปได้ไม่นาน เสียง “ตุ้ม” ดังขึ้นมาครั้งหนึ่ง พรรคเซียนเหินได้เตรียมพร้อมแล้ว ในเวลานี้ ศิษย์ของพรรคเซียนเหินล้วนแล้วแต่สวมเสื้อเกราะมือถืออาวุธแหลมคม เตรียมบุกโจมตีต่อเมืองหมิงจู่

ขณะที่ศิษย์ทั้งหมดของเมืองหมิงจู่ก็สวมเสื้อเกราะมือถืออาวุธแหลมคมเช่นกัน เตรียมพร้อมรับมือกับศัตรู เพื่อตัดสินชี้ขาดกับศัตรู!

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ในเวลานี้อีก เสียงตุ้มตามดังขึ้น เห็นทางสายหนึ่งพาดผ่านเข้ามา ขนานไปกับฟ้าดิน ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่บนทางสายนั้น บุคลิกลักษณะท่าทางโอหังอวดดี หมางเมินหัวหล้า

“หลงอ้าวเทียน เขายังมีชีวิตอยู่” บรรดายอดฝีมือจำนวนมาก ที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกลต่างรู้สึกตกใจและรู้สึกเหนือความคาดคิด เป็นอันมาก

วันนั้น หลงอ้าวเทียนถูกคนโหดอันดับหนึ่งอาศัยสวรรค์ ทำลายแต่ละครั้งซัดเข้าหาอย่างรุนแรงจนร่างของเขาปลิวไปยังอีก มิติหนึ่ง ทุกคนเข้าใจว่าหลงอ้าวเทียนคงตายแน่นอน ไม่นึกเลยว่า หลงอ้าวเทียนยังคงมีชีวิตอยู่ ทั้งยังกระโดดโลดเต้นได้เหมือนเดิม

“นับว่าฝืนลิขิตยิ่งนัก” เมื่อมองเห็นหลงอ้าวเทียนยังคงมี บุคลิกลักษณะท่าทางโอหังอวดดี ยังคงหมางเมินทั่วหล้า ผู้คน จำนวนมากต่างทอดถอนใจออกมา

ทุกคนต่างรู้ว่า ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม การที่ถูกสวรรค์ทำลายซัดใส่ร่างนั้นหากไม่ตายก็คงต้องพิการ เจก เช่นหลงอ้าวเทียนที่ถูกสวรรค์ทำลายมากมายซัดใส่ หากเป็นคน อื่นก็คงกลายเป็นเถ้าธุลีไปนานแล้ว แต่ว่า เวลานี้หลงอ้าวเทียน ยังคงกระโดดโลดเต้นได้ ไม่อาจไม่ยอมรับถึงความฝืนลิขิตของ หลงอ้าวเทียน แม้แต่สวรรค์ทำลายก็ไม่สามารถฆ่าเขาให้ตายได้

“จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรยังคงมั่นคงนะเนี่ย ดูท่าการศึกษา ระหว่างเขากับคนโหดอันดับหนึ่งไม่ได้มีร่องรอยความเจ็บปวดใน ใจมากมายนัก” เมื่อผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสที่เปี่ยมด้วยประสบการณ์ มองออกถึงร่องรอยอะไรบางอย่าง มองเห็นหลงอ้าวเทียนที่ยังคง บุคลิกลักษณะท่าทางโอหังอวดดี ยังคงหมางเมินทั่วหล้า ไม่ว่าพลัง ลมปราณหรือท่าที่ยังไม่แปรเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย

“การที่เขาสามารถกลายเป็นผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหินได้
ใช้จะไม่มีเหตุผล ถูกคนโหดอันดับหนึ่งทำร้ายจนสาหัส แต่จิตแห่ง
การบำเพ็ญเพียรยังคงไม่เลิกร่องรอยความเจ็บปวดเอาไว้ ยังคงมี
ความมั่นคงเสมือนดั่งหยดน้ำที่กลิ้งผ่านก้อนหินที่เรียบและรีนอย่าง
นั้น นับว่าเป็นที่เลื่อมใสโดยแท้จริง

คนโหดอันดับหนึ่งพลันลงมือก็สำแดงสวรรค์ทำลายออกมา
นับไม่ถ้วน ต่อให้กายเซียนชั้นสมบุรณ์ก็คงได้แต่ตั้งรับเพียงอย่าง
เดียว! หากเป็นผู้อื่นเมื่อเผชิญกับคนโหดอันดับหนึ่ง และหลังจาก
ถูกคนโหดอันดับหนึ่งอาศัยสวรรค์ทำลายมากมายเช่นนี้ถล่มใส่
แล้ว เกรงว่าคงเหลือความเจ็บปวดภายในใจตลอดชีวิต กระทั่งไม่
กล้าเข้าสู่ยุทธภพอีกเลย

แต่ทว่า นับแต่อดีตเป็นต้นมา ดาวรุ่งที่ยี่สิบโห้งจำนวนเท่าไร
เมื่อประสบความพ่ายแพ้แล้ว ก็ทรุดลงอย่างชนิดที่ไม่มีวันฟื้นตัว
ขึ้นมาได้อีก ทำตัวตกต่ำซึมเศร้า และหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยนับ
แต่นั้นเป็นต้นมา

แต่ว่า หลงอ้าวเทียบถูกสวรรค์ทำลายของคนโหดอันดับหนึ่ง
เล่นงานจนยับเยินขนาดนี้ เขาไม่เพียงยังคงกระโดดโลดเต้น
กลับมาได้อีก ทั้งยังคงมีบุคลิกลักษณะท่าทางโห้งอวดดี ยังคง
หมางเมินหัวหล้า เป็นการบ่งบอกชัดเจนว่า การพ่ายแพ้อย่าง
ยับเยินในครั้งนี้ไม่ได้สร้างความเจ็บปวดฝังอยู่ในใจของเขาได้
มากมายนัก

“คนที่สามารถเป็นราชันเซียนได้ล้วนแล้วแต่มีจิตแห่งการ
บำเพ็ญเพียรที่ไม่มีวันดับนะเนี่ย” แม้แต่ระดับอ่องเทพรุ่นอาวุโสก็

ต้องชื่นชมว่า "มีเพียงคนที่ไม่เกรงกลัวต่อความล้มเหลว มีเพียงจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่มีวันดับ จึงจะหวั่นระจนสุดท้าย แม้ว่าหลงอ้าวเทียนจะพ่ายไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่ว่า เขายังคงมีโอกาส"

เวลานี้ ไม่มีใครไปหวั่นระเเยะหลงอ้าวเทียน ต่อให้หลงอ้าวเทียนไม่ได้มีชาติกำเนิดมาจากพรรคเซียนเหิน ก็ไม่มีใครไปหวั่นระเเยะเขา

แม้ว่า หลงอ้าวเทียนพ่ายแพ้ให้กับคนโหดอันดับหนึ่ง ถูกคนโหดอันดับหนึ่งอัดเสียยับเยิน แต่ว่า เมื่อก้าวเดินมาถึงจุดนี้แล้ว ในสายตาของผู้คนใต้หล้ามองว่ามันไม่มีอะไรต้องอับอายอีก เป็นเรื่องปรกติอยู่แล้ว

จะอย่างไรเสีย พันล้านปีที่ผ่านมา ได้มีราชันเซียนถือกำเนิดขึ้นมาองค์แล้วองค์เล่า มีราชันเซียนองค์ไหนบ้างที่ไม่เคยพ่ายแพ้ในวัยหนุ่ม? ที่ไม่เคยพ่ายแพ้เลยชั่วชีวิตมีเพียงราชันเซียนเจียวเหิงเท่านั้น สำหรับราชันเซียนองค์อื่นๆ ไม่ว่าจะป็นราชันเซียนหญิงหญิงเหียนที่อำนาจสยบทั่วโลก หรือราชันเซียนเพยที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งปราศจากผู้เทียบเทียม ในขณะที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวก็เคยพ่ายแพ้มาก่อน! แม้แต่ราชันเซียนท่าคงที่โกลั้ที่สุดก็ผ่านการพ่ายแพ้มาครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้ายจึงได้กลายเป็นราชันเซียน!

การพ่ายแพ้ของหลงอ้าวเทียนในครั้งนี้ อย่างมากแค่ทำให้ผลงานการต่อสู้ชั่วชีวิตของเขาไม่สมบูรณ์แบบเท่านั้นเอง ความเป็นเจ้าแห่งผู้ชนะเลิศสิบรายการของเขา ท้ายที่สุดแล้วยังคงไม่สามารถยับยั้งได้ว่าไม่พ่ายแพ้ตลอดชีวิต สุดท้ายยังคงต้องพบกับความพ่ายแพ้

“ป้องกัน...” ขณะที่หลงอ้าวเทียนปรากฏตัวขึ้นมา ขงเชี่ยะหมิงหวางร้องออกมาคำหนึ่ง สั่งการให้ศิษย์ทั้งหมดของเมืองหมิงจูพร้อมรบ

ขณะเดียวกัน ลี้ที่อยู่บนหน้าอกของขงเชี่ยะหมิงหวางสว่างไสวขึ้นมา เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ทันใดนั้นเอง เจดีย์หมิงจูที่อยู่ภายในเมืองหมิงจูปล้นพวยพุ่งประกายที่ไม่มีสิ้นสุดออกมา

เดิมประกายที่ดั่งน้ำพุพวยพุ่งขึ้นไป จากนั้นก็ได้ตกลงมาดั่งน้ำตกจากสวรรค์อย่างนั้น เสียง “แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” ดังขึ้น ในเวลานี้เองภายในเมืองหมิงจูได้ปรากฏเป็นเส้นรุ้งเส้นแวงแต่ละเส้นขึ้นมา และเส้นรุ้งเส้นแวงเหล่านั้นปล้นเชื่อมต่อเข้าด้วยกันกับประกายที่ตกลงมา

เวลานี้ ประกายที่เปล่งออกมาจากเจดีย์หมิงจูกลับกลายเป็นม่านแสง ม่านแสงที่มีขนาดใหญ่โตมีอักขระยันต์ที่วิ้งวนอยู่ มันคล้ายดั่งเป็นกระดองของเต่ายักษ์ที่ครอบเมืองหมิงจูเอาไว้ทั้งเมือง ทำหน้าที่ป้องกันเมืองหมิงจูเอาไว้

บรรดาศิษย์ทั้งหมดภายในเมืองหมิงจูถึงกับหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อมองเห็นม่านแสงที่เหมือนเปลือกขนาดยักษ์ที่คุ้มครองเมืองหมิงจูทั้งเมืองเอาไว้ ศิษย์จำนวนมากไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจดีย์หมิงจูมีประโยชน์เช่นนี้

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ศิษย์จำนวนมากของเมืองหมิงจูและประชาชนที่อาศัยอยู่เข้าใจว่า เจดีย์หมิงจูเป็นเพียงสัญลักษณ์ของสถานที่แห่งนี้เท่านั้น เป็นจุดชมวิวแห่งหนึ่ง ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่เคยคิดว่าเจดีย์หมิงจูจะมีความมหัศจรรย์เช่นนี้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1644 ลงมืออีกครั้งของหลงอ้าวเทียน

เวลานี้ บรรดาผู้ชมที่อยู่ไกลถึงฟากฟ้าต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ มองดูแนวป้องกันของเมืองหมิงจูที่ปรากฏขึ้นมา ทุกคนต่างไม่รู้ว่าเมืองหมิงจูสามารถพ้นจากเคราะห์กรรมนี้ไปได้หรือไม่

ภายในใจลึกๆ ของกษัตริรเจ้าสำนักในมหาสมุทรอุดรแล้ว พวกเขากระหายอยากให้เมืองหมิงจูสามารถพ้นจากเคราะห์กรรมนี้ไป กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว หากเมืองหมิงจูสามารถพ้นจากเคราะห์กรรมนี้ได้สักที มันจะเป็นการสร้างขวัญกำลังใจให้กับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากของมหาสมุทรอุดร

เมื่อถึงเวลานั้น กล่าวสำหรับมหาสมุทรอุดรแล้ว อย่างน้อยที่สุดเชื่อว่าพรรคเซียนเหินจะแพ้ไม่เป็น ซึ่งส่งผลให้มีสำนักเจ้าลัทธิยินดีลุกขึ้นและก้าวออกมาต่อต้านพรรคเซียนเหินมากขึ้น

แน่นอนที่สุด ถ้าหากเมืองหมิงจูไม่สามารถยับยั้งเอาไว้ได้ และต้องกลายเป็นเป้าธนูในการศึกครั้งนี้สักที ย่อมส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจของผู้บำเพ็ญตนของสำนักทั้งหมดในมหาสมุทรอุดร เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว เก่งว่าคงไม่มีสำนักใดสำนักหนึ่งในมหาสมุทรอุดรกล้าไปต่อต้านพรรคเซียนเหินอีก

หลงอ้าวเทียนยืนอยู่บนสุดยอดทางสายนั้น ก็มมองดูเมืองหมิงจู กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ข่งเซี่ยหมิงหวาง มอบกำลังส่วน

ที่เหลือของเผ่าปีศาจ และปีศาจทะเลออกมาตอนนี้ยังทัน มิฉะนั้น
ละก็เมืองหมิงจูจะต้องรับกรรมนั่นเอง”

“โอรสราชันหลง เมืองหมิงจูจะไม่ประนีประนอมกับสำนักใด ๆ
ทั้งสิ้น” เวลาที่ ข่งเซี่ยะหมิงหวางปรากฏอยู่บนกำแพงเมือง นางที่มี
ความงดงามและประทับใจผู้คนเวลานี้กลับดูมีบุคลิกลักษณะที่
องอาจผึ่งผาย อีสตรีไม่ได้อยู่ไปกว่าบุรุษ นางก้าวสู่สมรภูมिरบด้วย
ตนเอง เสมือนหนึ่งเป็นจอมทัพ ของแคว้น ๆ หนึ่ง ด้วย
บุคลิกลักษณะที่ห้าวหาญของอาจงดงาม และดึงดูดใจผู้คนเป็น
พิเศษ

ข่งเซี่ยะหมิงหวางที่ยืนอยู่บนกำแพงเมือง กล่าวคำพูดที่หนัก
แน่นจริงจังว่า “ในมหาสมุทรอุดร ในแดนมนุษย์กษัตรา ขอเพียงไม่
ฝ่าฝืนกฎของเมืองหมิงจู ไม่ว่าจะพักอาศัยอยู่ในเมืองหมิงจูนานแค่ไหน
ไหน เมืองหมิงจูจะไม่มีการขับไล่อย่างเด็ดขาด และจะไม่ส่งมอบ
แขกของเมืองหมิงจูให้กับสำนักใด หรือกลุ่มอำนาจใด...”

“...ถ้าหากโอรสราชันหลงมีบุญคุณความแค้นกับพวกเขา รอ
ให้พวกเขาไปจากเมืองหมิงจูแล้วค่อยชำระบุญคุณความแค้นกันก็
ยังไม่สาย หากโอรสราชันหลงคิดใช้อำนาจบีบบังคับให้เมืองหมิงจู
ประนีประนอมยอมอ่อนข้อให้ เช่นนั้นแล้วคงต้องสู้กันเท่านั้น!”
ครั้นข่งเซี่ยะหมิงหวางเอ่ยมาถึงตรงนี้ บุคลิกลักษณะที่องอาจผึ่ง
ผาย ท่าทีเหมือนเป็นเจ้าของถิ่น ๆ หนึ่งอย่างนั้น

“พูดได้ดีมาก!” ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนไม่น้อยที่ดูอยู่ระยะห่างไกล
ต่างชมเปาะออกมา

“ดูท่าเหมิงหวางไม่เห็นโลงศพคงไม่หลั่งน้ำตาแล้ว” หลงอ้าวเทียนกล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา “อาศัยเมืองเหมิงจิวพวกเจ้าหาญกล้าขวางพรรคเซียนเหินของเรา เท่ากับเอาไม้ซีกไปงัดไม้ซุง ไม่เลียมตัวเอาเสียเลย! หากเวลานี้เหมิงหวางนำพาเมืองเหมิงจิววางอาวุธยอมจำนนเสียตอนนี้ พรรคเซียนเหินของข้าจะเห็นแก่ความเป็นพันธมิตรไม่ถือสาหาความ หาไม่แล้ว วันนี้ข้าจะทำลายเมืองเหมิงจิวให้กลายเป็นเถ้าธุลี สาบสูญจากมหาสมุทรอุดรนับแต่บัดนี้”

ก่อนหน้านั้น ท่าทีของขงเชี่ยะเหมิงหวางแข็งกร้าว เวลาที่หลงอ้าวเทียนก็ไม่เกรงใจแม้แต่น้อย ท่าทีเปี่ยมด้วยความอหังการ และชมผู้คนที่ตนนั้นเหนือกว่าด้วยวาจา

คำพูดของหลงอ้าวเทียนปล้นทำให้บรรดาศิษย์และยอดฝีมือของเมืองเหมิงจิวจ้องมองหลงอ้าวเทียนด้วยความโกรธ ความแข็งแรงแรงของพรรคเซียนเหินทุกคนย่อมรู้ดี แต่ว่าเมืองเหมิงจิวของพวกเขาไม่ใช่จะให้ใครมารังแกได้ตามอำเภอใจได้ คำพูดของหลงอ้าวเทียนเป็นการไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตา แล้วจะให้ศิษย์ของเมืองเหมิงจิวกล้ากลืนความอัปยศนี้ได้อย่างไร

“ในเมื่อโอรสราชันหลงต้องการรบ เมืองเหมิงจิวของข้าน้อมรับก็แล้วกัน” ท่าทีของขงเชี่ยะเหมิงหวางไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่น้อย กล่าวเยือกเย็นออกมาว่า “เป็นหรือตายสวรรค์กำหนด แพ้หรือชนะสวรรค์ลิขิต!”

ปล้นที่พูดคำพูดนี้ออกมา ปล้นทำให้ศิษย์ของเมืองเหมิงจิวต่างมีเลือดในกายที่เดือดพล่าน ศิษย์จำนวนไม่น้อยที่ร้องคำราม

ออกมาว่า “ถูกต้อง เป็นหรือตายสวรรค์กำหนด แพ้หรือชนะสวรรค์ลิขิต!”

เวลานี้ ศิษย์เมืองหมิงจุต่างมีจิตร่วมที่ฮึกเหิม ศิษย์ทุกคนต่างต้องการต่อสู้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป จะไม่ยอมแพ้ให้กับพรรคเซียนเหินอย่างเด็ดขาด จะไม่ยอมประนีประนอมกับพรรคเซียนเหินเด็ดขาด!

การสู้รบซึ่งเป็นชีวิตายกำลังจะเกิดขึ้น โดยมีขงเซี่ยหมิงหวางที่ยืนดำเนินการแต่เพียงผู้เดียวบนกำแพงเมือง ขณะที่ลือชู่ยหนึ่งไม่ได้ปรากฏตัว

กล่าวสำหรับลือชู่ยหนึ่งแล้ว นางไม่มีความจำเป็นต้องปรากฏตัวออกมา เนื่องจากขงเซี่ยหมิงหวางคือเจ้าเมืองของเมืองหมิงจู นางมีสิทธิ์ขาดในการที่จะจัดการเรื่องราวทุกเรื่องภายในเมืองหมิงจูได้อยู่แล้ว ส่วนนางผู้มีตำแหน่งเจ้าสำนักของเมืองสมุทรสยบฟ้าเพียงทำหน้าที่เป็นกองกำลังเสริมที่แข็งแกร่งที่สุดก็เพียงพอแล้ว

“ดี ในเมื่อเป็นเช่นนี้ งั้นวันนี้ข้าจะลงมือทำลายเมืองหมิงจูพวกเจ้ากับมือ!” หลงอ้าวเทียนกล่าวน่าเกรงขามออกมา

“วาจาโอหังเหลือเกิน หลงอ้าวเทียน เจ้าคิดว่าพรรคเซียนเหินจะทำลายใครในมหาสมุทรอุดรก็ทำได้อย่างนั้นรี?” เวลานี้ เสียงหนึ่งดังขึ้น “ข้าให้หลิน คนแรกที่ไม่ยอมเจ้า!”

เสียง “ตุ้ม” ดังขึ้นมาสนั่น เวลานี้ เสียงมังกรคำรามดังขึ้น มังกรทองสี่เล็บปล้นทำลายช่องว่างลุยมายังเบื้องบนท้องฟ้าของเมืองหมิงจู

บนหลังของมังกรทองสีเล็บมีคนยืนอยู่สองคน หนึ่งในนั้นคือชายหนุ่มที่ดูดี อีกคนเป็นผู้เฒ่า พวกเขาทั้งสองก็คือให้หลินและตั้งหย่วนโหวนั่นเอง

“ให้หลินและตั้งหย่วนโหวก็มาช่วยเหลือเมืองหมิงจูแล้ว” มีผู้ร้องเสียงดังออกมา เมื่อเห็นให้หลินและตั้งหย่วนโหวนั่งมังกรทองสีเล็บมาถึง

ทุกคนไม่ได้รู้สึกแปลกใจมากนักกับการปรากฏตัวของให้หลินและตั้งหย่วนโหว จะอย่างไรเสียให้หลินคือศัตรูคู่อาฆาตของหลงอ้าวเทียนอยู่แล้ว หลงอ้าวเทียนทำลายเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลทำลายบ้านของพวกเขาจนพังพินาศ เรียกได้ว่าให้หลินกับหลงอ้าวเทียนไม่อาจอยู่ร่วมโลกได้!

แต่ว่า การที่ตั้งหย่วนโหวให้การสนับสนุนให้หลินอย่างมั่นคงเช่นนี้ สร้างความแปลกใจกับผู้คนจำนวนมากไม่น้อยทีเดียว ดูท่าระหว่างตั้งหย่วนโหวและให้หลิน กระทั่งปีศาจทะเลต่างมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งยิ่งนัก

การที่ให้หลินและตั้งหย่วนโหวขี่มังกรทองสีเล็บมาช่วยเหลือเมืองหมิงจู ทำให้ยอดฝีมือและผู้ยิ่งใหญ่ที่ชมอยู่ถึงกับมีชีวิตชีวาขึ้นมา อย่างน้อยที่สุดเป็นการบ่งบอกว่าเมืองหมิงจูไม่ได้รับศึกเพียงลำพังคนเดียว ในมหาสมุทรอุดรไซว่าจะไม่มีใครกล้าต่อต้านพรรคเซียนเหิน

“ให้หลินนับเป็นเจ้าตัวเล็กที่แข็งแกร่งฆ่าไม่ตายนะเนี่ย ก็ครั้งแล้วก็ไม่ตาย หากเจ้าหมอนี้สามารถรอดชีวิตได้ นับว่าอนาคตไร้ขีดจำกัดโดยแท้” มียอดฝีมือถึงกับกล่าวพร้อมกับยิ้มเจื่อนๆ

ให้หลินเป็นศัตรูกับหลงอ่าวเทียนครึ่งแล้วครึ่งเล่า ถูกหลงอ่าวเทียนซัดจนพ่ายแพ้ยับเยิน ต้องหนีหัวซุกหัวซุน แต่ว่า ทุกครั้งที่ให้หลินหนีไปได้ไม่นานนัก ก็กลับมากระโดดโลดเต้นต่อหน้าผู้คนที่ได้หล้าอีกครั้ง และทำสู้กับหลงอ่าวเทียนต่อไป ทำตัวเป็นศัตรูกับหลงอ่าวเทียนต่อไป

“แค่คนชี้แพ้เท่านั้น ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง!” หลงอ่าวเทียนเพียงมองหน้าให้หลินแสบหนึ่งอย่างเย็นชา กล่าวด้วยท่าทีทรชนงและน่าเกรงขาม

หลงอ่าวเทียนไม่เคยมองไฟหลินอยู่ในสายตา เพียงแต่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกไม่สบายอารมณ์ก็คือ ทุกครั้งที่เขาซัดให้หลินจนเหลือลมหายใจเฮือกสุดท้าย ก็จะถูกผู้อาวุโสของปีศาจทะเลเสียงตายช่วยเขาให้รอดไปได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้หลงอ่าวเทียนรู้สึกคลั่งอยู่บ้าง

“ถูกต้อง หากพูดถึงเรื่องทักษะยุทธ ด้านกำลัง หลงอ่าวเทียนซ้ำให้หลินสู้เจ้าไม่ได้จริง” ให้หลินไม่รู้สึกเป็นเรื่องน่าอายกับการพ่ายแพ้ให้กับหลงอ่าวเทียน เขาหัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าเองก็ไซ้จะชนะได้โดยตลอด เจ้าเองก็ถูกพี่หลี่ซัดจนเหมือนสุนัขที่ไม่มีเจ้าของมิใช่รี”

หลงอ่าวเทียนรู้สึกไม่สบายอารมณ์นัก เมื่อถูกให้หลินหยิบยกเอาเรื่องนี้ขึ้นมา ส่งเสียงฮึดแสดงความไม่พอใจ ดวงตาทั้งสองเผยปณิธานการฆ่าออกมา กล่าวน่าเกรงขามขึ้นมาว่า “อาศัยตีฝีปากนับว่าเก่งกล้าอย่างนั้นรี ลงมือเลย ข้าจะสอนให้เจ้าเป็นผู้เป็นคนทุกเวลา!”

คำพูดของหลงอ้าวเทียนเผยความอหังการออกมา แต่ว่า เขาเองนับว่ามีความสามารถเช่นนี้อยู่จริง ต่อให้สุดยอดดาวรุ่งของมหาสมุทรอุดรเช่นไห่หลินก็ไม่อยู่ในสายตาของเขา

“วันนี้พวกเราต้องการสู้กับเจ้าอยู่แล้ว!” ไห่หลินไม่ได้แสดงอาการโกรธออกมา ร้องเสียงดังออกมา และกล่าวว่า “พวกเราลุย!” ขาดคำ ทวนสามง่ามปรากฏในมือ เห็นฟ้าขึ้นไปดั่งมังกรยักษ์ส่งเสียงคำรามออกมาอย่างนั้น

“โม...” ตึงหยวนโหวเผยร่างจริงออกมา กลายเป็นวัวสีดำตัวหนึ่ง ยามที่มันลงเท้าทำที่เหมือนสามารถจัดการทุกสิ่งเป็นไปตามที่ต้องการในคราเดียว

“กรรร...” มังกรทองสีเล็บก็คำรามเสียงยาวออกมา ทำให้บังเกิดฟ้าฝนและคลื่นยักษ์ขึ้นมา ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า

ในเวลานี้ พวกของไห่หลิน มังกรทองสีเล็บ และตึงหยวนโหว ทั้งสามคนต่างคุมเอาไว้สามด้าน กลายเป็นท่าที่ที่ทรงพลังที่สุดทั้งรุกและรับ ต้องการอาศัยสามต่อหนึ่งในการต่อสู้ครั้งนี้

“แค่มดปลวกเท่านั้นเอง!” หลงอ้าวเทียนไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวเมื่อต้องเผชิญหน้ากับพวกของไห่หลินทั้งสามคน คำรามเสียงยาวออกมา อารุธราชันเขียนอยู่ในมือ ก้าวขึ้นไปบนท้องฟ้าเข้าต่อสู้กับพวกเขาสามคนโดยลำพังผู้เดียว

“ปัง ปัง ปัง...” ในเวลานี้ พวกเขาทั้งสี่คนต่อสู้อยู่บนท้องฟ้าอย่างดุเดือด ทำลายดวงดาว และท้องนภา ต่างฝ่ายต่างลงมือโดยอาศัยชีวิตเป็นเดิมพัน พลังอำนาจที่รุนแรงยิ่งอาละวาดทั่วฟ้าดิน

“ชะตาฟ้าใกล้ปรากฏออกมาแล้ว การสู้รบแต่ละครั้งก็จะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น การทำลายห้องฟ้าจับดาวคว่าจันทรากลายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปกติ” ระดับผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสที่มีประสบการณ์ผ่านเหตุการณ์แย่งชิงชะตาฟ้ามาแล้ว เมื่อมองเห็นพวกของไห่หลินทั้งสี่คนที่ต่อสู้กันอย่างดุเดือด ถึงกับพึมพำออกมา

จากการต่อสู้ที่เลื่อนชั้นขึ้น และเพิ่มระดับความรุนแรงในการต่อสู้มากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ทุกคนเริ่มคุ้นชินกับฉากการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่มากขึ้น

มาถึงวันนี้ การต่อสู้ของพวกเขาหลงอ้าวเทียนได้ก้าวถึงขั้นทำลายดวงดาวจับดาวคว่าจันทรากันแล้วละ ทุกคนต่างรู้ดีว่าลักษณะการต่อสู้เช่นนี้จะมีปรากฏให้เห็นเป็นประจำในอนาคตแน่นอน

เนื่องจากทุกครั้งที่ต้องแย่งชิงชะตาฟ้าแล้ว การต่อสู้ระหว่างเหล่ารัชทายาท การต่อสู้ระหว่างผู้ที่คุ้มกันอยู่เบื้องหลัง การต่อสู้ระหว่างสำนักด้วยกัน ล้วนแล้วแต่มีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ อยู่แล้ว โดยเฉพาะนาทิสุดท้ายของการแย่งชิงชะตาฟ้ายิ่งเรียกว่าทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง สยบทุกสัจธรรม แม้แต่เก้าแดนยังต้องสิ้นเทา!

บนห้องฟ้า พวกของหลงอ้าวเทียนสี่คนต่อสู้พันตูอยู่ตรงนั้น คราวนี้หลงอ้าวเทียนมีอาวุธราชันเซียนอยู่ในมือ แม้ว่าอาวุธที่อยู่ในมือจะไม่ใช่กระบี่เหรินเสียน แต่ว่า ต่อให้อาวุธราชันเซียนเล่มใดก็ตาม เมื่ออยู่ในมือของหลงอ้าวเทียนแล้วก็กลับกลายเป็นพลัง

อำนาจไม่มีสิ้นสุด เหมือนว่าราชันเซียนเสด็จมาด้วยตนเองอย่างนั้น

แม้ว่าพวกของไ้หลินจะต่อสู้ด้วยสรรพกำลังกับหลงอ้าวเทียนอย่างเต็มที่แล้ว แต่ พวกเขายังคงสู้หลงอ้าวเทียนไม่ได้ ภายใต้ท่าทางการสังหารของหลงอ้าวเทียนแล้วต้องตกเป็นรอง และอยู่สถานการณ์ที่ถูกสยบ พวกเขาถูกหลงอ้าวเทียนบีบบังคับจนต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ

หลงอ้าวเทียนเวลานี้ที่มีอาวุธราชันเซียนในมือ ดุจดั่งเทพแห่งจักรวาลไปทั่ว เสมือนราชันเซียนสยบ เขาได้ปะทะพลังที่อหังการปราศจากผู้ต่อกรออกมา ทำให้ผู้ที่ยืนดูอยู่บนขอบฟ้าต้องสั่นเทา ท่าที่หลงอ้าวเทียนเวลานี้ เรียกได้ว่าเป็นมด้วยความอหังการ เป็นการทำให้ผู้อื่นต้องสยบโดยง่ายตาย!

“ผู้สืบทอดของพรรคเซียนเห็นปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้ นะเนี่ย” มีผู้ที่เฝ้าดูชมการต่อสู้ระหว่างหลงอ้าวเทียน และพวกของไ้หลินสามคนพิมพ์ออกมา

ทั้งมังกรทองสีเล็บและตั้งหยวนโหลวล้วนแล้วแต่ถูกมองว่าเป็นผู้มีความสามารถอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ แม้ไ้หลินจะด้อยกว่านิดหนึ่ง แต่เขายังหนุ่มแน่นและเปี่ยมด้วยพลังกำลังพลังลมปราณน่าเกรงขาม พลังการต่อสู้ของเขาฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก การร่วมมือกันของพวกเขาทั้งสามคนยังคงสู้หลงอ้าวเทียนไม่ได้ ย่อมสามารถประเมินได้ว่าหลงอ้าวเทียนนั้นมีความแข็งแกร่งเพียงใดแล้ว

"วู..." ในเวลานี้เอง กองกำลังอาชาของพรรคเซียนเหินได้เป่าเป็นสัญญาณขึ้น จากนั้น ได้ยินเสียงดัง "ตูม" ยอดฝีมือ และศิษย์ของพรรคเซียนเหินต่างเข้าสู่สมรภูมिरบ

"ฆ่า..." นาทีนี้กองทัพอาชาหลายหมื่นคนของพรรคเซียนเหินเสมือนดั่งน้ำที่เขี้ยวกรากพุ่งเข้าหาเมืองหมิงจู ภายในกองทัพอาชานี้เต็มไปด้วยยอดฝีมือจำนวนมากไม่ถ้วน นำทัพโดยระดับจักรพรรดิเทพ กองทัพที่นำโดยระดับจักรพรรดิเทพย่อมสามารถประเมินได้ว่ามันมีความแข็งแกร่งระดับใดแล้ว

"ตูม...ตูม...ตูม..." ในเวลานี้ เสียงฟ้าดินสั่นไหวโคลงเคลงไปมาดังก้องทั่วฟ้าดิน เสียงร้องตะโกนของกองทัพอาชาพรรคเซียนเหินยิ่งดังสยบเหล่าชั้นฟ้า!

ตอนที่ 1645 มห้ศวรรษย์เจตีย์หมิงจุ

กล่าวได้ว่า พรรคเซียนเหิน หนึ่งในสำนักห้าราชชั้นเซียน นับเป็นสำนักขนาดใหญ่ที่ผ่านศึกอย่างโชกโชนมาอย่างยาวนาน ไม่ว่าจะเป็นด้านกลยุทธ์การสู้รบหรือการวางค่ายกล และหรือยุทธวิธีการสู้รบ พวกเขามีประสบการณ์ที่สำนักอื่นๆ ไม่มี

ในเวลานี้ กองทัพอาชางำนวนหลายหมื่นที่นำทัพโดยระดับจักรพรรดิเทพ ความยิ่งใหญ่ขณะบุกทะลุลงมาด้วยท่าทีที่ปราศจากผู้ต่อกร พลังอำนาจที่สะท้อนฟ้า ทำให้ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากที่เฝ้าดูในระยะห่างไกลถึงกับมีสีหน้าที่ซีดเผือด

ถ้าหากกองทัพอาช่าในลักษณะเช่นนี้บุกโจมตีต่อสำนักของตนเองล่ะก็ เกรงว่าสำนักของตนคงไม่สามารถต้านทานกระแสเขี้ยวกรากที่น่ากลัวเช่นนี้ได้ สำนักของตนถูกทำลายพินาศได้ตลอดเวลา ท่ามกลางการโจมตีที่ดุจตั้งสายน้ำที่เขี้ยวกรากเช่นนี้ เกรงว่าสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากล้วนแล้วแต่ต้านทานการโจมตีเป็นระลอกเช่นนี้ไม่ไหว ภายใต้การโจมตีของกองทัพอาช่าเช่นนี้ แผ่นดินคงถูกทำลายย่อยยับภายในเวลาอันสั้น

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” อาวุธที่พาลและรุนแรงยิ่งแต่ละชั้นที่พุ่งโจมตีเข้าไป กองทัพอาช่าดุจสายน้ำเขี้ยวกรากบุกไปถึง เสมือนหนึ่งฟ้าดินล้วนแล้วแต่ถูกระเบิดออกเป็นเสียงๆ แผ่นดินถูกทำลายจนย่อยยับอย่างนั้น

ในเวลานี้ เกิดการสั่นไหวโคลงแคลงไปทั่วเมืองหมิงจู กระทั่งทั่วทั้งเกาะกลางแม่น้ำหมิงจูทั้งหมด บริเวณทะเลแห่งนี้ถูกทำให้สะท้อนหวั่นไหวจนกลายเป็นคลื่นยักษ์ที่ถาโถม เสมือนว่าทั่วทั้งแผ่นดินล้วนแล้วแต่ถูกพลิกตลบขึ้นมาอย่างนั้น

ด้วยพลังอำนาจที่นำกลัวถึงเพียงนี้ ไม่รู้ว่าผู้คนจำนวนเท่าไรที่ตกใจจนใบหน้าขาวซีด เวลานี้เองทุกคนจึงได้เข้าใจถึงความน่ากลัวของกองทัพพรรคเซียนเหินอย่างแท้จริง เข้าใจถึงความไร้ซึ่งผู้ต่อกรของกองทัพพรรคเซียนเหินที่แท้จริง กองทัพที่สามารถเกรียงไกรทั่วหล้าได้อยู่แล้ว!

“ตูม” ฟ้าดินสั่นไหว แต่ เมืองหมิงจูยังคงยืนหยัดไม่มีความเปลี่ยนแปลง เวลานี้ภาพที่เหลือเชื่อได้ปรากฏต่อสายตาของผู้คนแล้ว แม้ว่ากองทัพอาชาของพรรคเซียนเหินจะบุกโจมตีด้วยท่าทีฟ้าถล่มดินทลาย เพื่อตีเมืองหมิงจูให้แตก

แต่ว่าเจดีย์หมิงจูได้เปล่งประกายที่เจิดจ้าออกมา ทำให้หึ่งหึ่งเมืองหมิงจูอยู่ภายใต้การคุ้มครองของม่านแสง ภายใต้การคุ้มครองของม่านแสงนี้แม้ว่ากองทัพอาชาของพรรคเซียนเหินจะบุกโจมตีเช่นใดก็ตาม ยังคงไม่สามารถฝ่าแนวป้องกันของเจดีย์หมิงจูไปได้

“บุก” กองทัพอาชาพรรคเซียนเหินจะไม่ยอมเลิกราเด็ดขาด หากไม่สามารถทะลวงแนวป้องกันไปได้ ร้องเสียงดังออกมา ถอยห่างออกไป แล้วบุกเข้าหาเมืองหมิงจูโจมตีใหม่อีกระลอก ด้วยพลังการโจมตีที่อหังการและทรงพลังยิ่งกว่าเดิมต่อเมืองหมิงจู

เสียง “ตูม” ดังสนั่น เมืองหมิงจูเกิดการสั่นไหวขึ้น ก่อเกิดคลื่นยักษ์ขึ้นในทะเล แต่ ยังคงไม่สามารถตีเมืองหมิงจูให้แตกได้ ม่าน

ประกายแสงของเจดีย์หิมจุปรากฏอัศจรรย์อันที่เคลื่อนไหว หมุนเวียน เหมือนว่ามันได้ผ่านการปกปักรักษาคุ้มครองจากราชัน เชียงองค์แล้วองค์เล่าอย่างนั้น

สิ่งนี้ได้สร้างความตระหนกตกใจยิ่งนักกับระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่ยืน ดูอยู่ในระยะห่างไกล เมื่อมองเห็นแนวป้องกันของเจดีย์หิมจุถึงกับ ต้านการบุกของกองทัพอาชาพรรคเซียนเหิน เอาไว้ได้ ความจริง แล้ว แม้แต่ศิษย์ของเมืองหิมจุเองก็รู้สึกตกใจเช่นกัน พวกเขาเอง ก็นึกไม่ถึงว่าแนวป้องกันของเจดีย์หิมจุถึงกับทรงพลังได้ถึงเพียงนี้ ถึงกับสามารถต้านทานการโจมตีของพรรคเซียนเหินเอาไว้ได้!

“มิน่าเล่า เมืองหิมจุถึงกล้าท้าทายพรรคเซียนเหิน ที่แท้ก็มีความมั่นใจเช่นนี้เอง” แม้แต่ระดับผู้ยิ่งใหญ่ยังคงต้องกล่าวด้วยความรู้สึกเหนือความคาดคิดเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

“ตูม ตูม ตูม” พรรคเซียนเหินบุกเข้าโจมตีต่อเมืองหิมจुरวด เดียวถึงสามารถติดต่อกัน แต่ทว่า ยังคงไม่สามารถฝ่าแนวป้องกัน ของเจดีย์หิมจุไปได้

ในขณะที่พรรคเซียนเหินเข้าโจมตีต่อเมืองหิมจุเป็นระลอก นั้น ปรากฏเมืองหิมจุได้สั่นไหวขึ้นมา แต่ว่า ในเวลานี้ขงเซี่ยหิม หวางรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่า ลึที่ห้อยอยู่บริเวณนอกของนางสว่างไสว เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากการใช้พรรคเซียนเหินเข้าโจมตีรุนแรงมาก ขึ้นเท่าไร นางรู้สึกได้ถึงพลังของเจดีย์หิมจุก็เพิ่มสูงขึ้นตาม เช่นกัน

ด้วยสาเหตุนี้เอง ลึที่ห้อยอยู่ดูจะร้อนขึ้นทุกที และทำให้เจดีย์ ขนาดเล็กที่อยู่ภายในบริเวณหน้าผากของนางดูมีการสนองตอบ

ขึ้นมา และเจดีย์ขนาดเล็กภายในบริเวณหน้าผากก็เปล่งเป็นประกายขึ้นมา

ในขณะนี้ ช่งเซี่ยะหมิงหวางเกิดเป็นมโนภาพขึ้นมา เหมือนว่าตัวเองกับเจดีย์หมีงูกำลังจะหลอมรวมเป็นร่างเดียวกันอย่างนั้น นานาที่นี่ ช่งเซี่ยะหมิงหวางรู้สึกเหมือนเจดีย์หมีงูมีชีวิต ขณะที่มันพวยพุ่งพลังออกมา นั่นคล้ายดังได้ผ่านพลังลมปราณของนางเพื่อหยิบยืมพลังจากฟ้าดินอย่างนั้น

ทันใดนั้น ดูเหมือนเจดีย์หมีงูสุดยอดพลังวิเศษที่มาร่วมกับหลักสัจธรรมของนางกลายเป็นสะพานขึ้นมาสะพานหนึ่ง ทำให้พลังระหว่างนางกับเจดีย์หมีงูรวมกันเป็นหนึ่งเดียว เหมือนว่าหากตัวของนางยังมีความแข็งแกร่งเท่าไร ขณะที่พลังของเจดีย์หมีงูก็จะเพิ่มทวีขึ้นไปด้วย

มันเป็นความรู้สึกที่ช่งเซี่ยะหมิงหวางไม่เคยมีมาก่อน ทันใดนั้น นานาที่นี่ช่งเซี่ยะหมิงหวางเหมือนมองเห็นอะไรบางอย่าง เหมือนว่าภายในเจดีย์หมีงูสุดยอดหลักสัจธรรมสายหนึ่งรอให้นางไปบรรลุถึงอย่างนั้น

หลังจากโจมตีเป็นระลอกแล้ว กองทัพอาซาของพรรคเซี่ยนเห็นยังคงไม่สามารถตีแนวป้องกันของเจดีย์หมีงูให้แตกได้ เวลานี้พวกเขาได้หยุดการโจมตี

“กองทัพพรรคเซี่ยนเห็นเลิกล้มการโจมตีแล้วรึ?” มีผู้ที่พิมพ์ปากออกมา เมื่อมองเห็นกองทัพอาซาของพรรคเซี่ยนเห็นยุติการโจมตีแล้ว

แต่ว่า ในเวลาตัวเอง ศิษย์แต่ละคนภายในกองทัพอาชาของพรรคเซียนเหินต่างหยิบเอาชิ้นส่วนโลหะแปลกประหลาดออกมาชิ้นหนึ่ง ไม่รู้ว่าชิ้นส่วนโลหะประหลาดเหล่านี้สร้างขึ้นมาจากวัสดุเช่นใด ชิ้นส่วนทุกชิ้นล้วนแล้วแต่สร้างขึ้นโดยผ่านพิธีกรรม เปี่ยมด้วยพลังในตัว

“คร้ากก คร้ากก คร้ากก...” เสียงคล้ายโลหะประกบเข้าด้วยกันดังขึ้นเป็นระลอก เมื่อศิษย์ของพรรคเซียนเหินได้ก่อเป็นฐานขึ้นมาแล้ว ชิ้นส่วนโลหะทั้งหมดกลับสามารถประกบเข้าด้วยกันเอง อีกทั้งยังเพิ่มความเร็วในการประกบเข้าด้วยกันรวดเร็วขึ้นทุกที

“ติง” ภายในระยะเวลาอันสั้น ชิ้นส่วนโลหะทั้งหมดก็ประกบเสร็จสิ้น มนุษย์ยักษ์ที่มีขนาดใหญ่โตสุดเปรียบเปรยปรากฏต่อสายตาของผู้คนทุกคน

“คร้ากก คร้ากก คร้ากก...” ภายในระยะเวลาที่สั้นที่สุด กองทัพอาชาพรรคเซียนเหินได้มีการประกบเป็นมนุษย์ยักษ์ขึ้นมาถึงแปดตัวประจำทิศทั้งแปดรอบๆ เมืองหมิงจู

มนุษย์ยักษ์ทั้งแปดตัวล้วนแล้วแต่ ประกบขึ้นมาจากชิ้นส่วนโลหะแต่ละชิ้น พวกมันดูเหมือนเป็นมนุษย์เหล็กที่ใหญ่โตมโหฬาร อีกทั้งชิ้นส่วนทุกชิ้นบนตัวยังมีความงดงามละเอียดอ่อนยิ่งนัก

สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องตกใจยิ่งกว่าก็คือ มนุษย์เหล็กทั้งแปดตัวมีการฟังศิลาแกร่งระดับราชันเซียนที่สมบูรณ์ไร้ตำหนิแต่ละชิ้นเอาไว้! มันเป็นศิลาแกร่งราชันเซียนที่สมบูรณ์ปราศจากตำหนิทุกๆ ชิ้นล้วนแล้วแต่มีกลิ่นอายเซียนออกมา และส่งประกายเซียน

ระยิบระยับ แลดูงดงามยิ่งนัก ไม่ว่าจะใครพบเห็นก็อยากได้ไว้ในครอบครอง

“นี่มันคืออะไร!” มีผู้ที่กล่าวด้วยความตระหนก เมื่อมองเห็นมนุษย์เหล็กทั้งแปดที่ยืนตระหง่านอยู่ตำแหน่งทิศทั้งแปดด้านนอกเมืองหิมิงจู

“เกรงว่าคงเป็นเครื่องมือใช้สำหรับตีเมือง อาศัยศิลาแกร่งราชันเซียนเป็นตัวขับเคลื่อน” ระดับอ่องเทพคาดเดาว่า “เกรงว่าอาวุธตีเมืองเช่นนี้หากไม่ใช่มาจากฝีมือของราชันเซียน ก็ต้องมาจากฝีมือของผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรภายในพรรคเซียนเห็นสร้างขึ้นมากับมือเอง”

“ตูม ตูม ตูม” ฟาดดินสะเทือนหวั่นไหว จังหวะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังคาดเดากันว่ามนุษย์เหล็กทั้งแปดคือสิ่งใดอยู่ นั้นมนุษย์เหล็กทั้งแปดได้เริ่มต้นการโจมตีต่อเมืองหิมิงจูขึ้นมาแล้ว

แขนสองข้างของมนุษย์เหล็กทั้งแปดขนาดยักษ์กลับกลายเป็นสว่านศักดิ์สิทธิ์ที่หมุนได้อย่างรวดเร็ว พุ่งลงมาจากท้องฟ้าด้านบน หอบเอาพลังทำลายล้างที่รุนแรงพุ่งเข้าหาม่านแสง ทันใดนั้น มันได้กระแทกจนสิ้นสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วทั้งเกาะกลางแม่น้ำหิมิงจูเหมือนหนึ่งผืนแผ่นดินจะทรุดจมหายไปอย่างนั้น

เมื่อม่านแสงที่เป็นแนวป้องกันถูกมนุษย์เหล็กทั้งแปดขนาดยักษ์พุ่งชนด้วยสว่านแขนทั้งสองข้าง ด้วยพลังเช่นนี้ได้ทำให้ม่านแสงจากเจดีย์หิมิงจูที่คุ้มครองเมืองหิมิงจูถึงกับบวมลงไป ขนาดที่บวมลงไปในั้นรุนแรงมากเหมือนจะถูกเจาะจนทะลุอย่างนั้น

โชคดีที่มานแสงดังกล่าวทรงพลังยิ่งนัก ภายใต้การเจาะทะลวงจากมนุษย์เหล็กยักษ์ทั้งแปดยังคงไม่สามารถเจาะทะลุเข้าไปได้ แต่ว่าได้ยินเสียงดัง "คร้าก" ดังขึ้น บริเวณที่ถูกมนุษย์เหล็กพุ่งเข้าเจาะนั้นได้ปรากฏเป็นรอยปริร้าวขึ้นมา

บรรดาศิษย์ของเมืองหมิงจู่ที่เพิ่งโล่งอกพลันรู้สึกใจคอไม่สู้ดีเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้

โชคยังดีที่ขณะมานแสงปรากฏรอยร้าวขึ้นมา นั้น เจริญหมิงจู่ได้เปล่งประกายสว่างไสวขึ้นมา เป็นประกายที่เจิดจ้ามากกว่าเดิม กลับสามารถประสานรอยร้าวนั้นกลับไปดังเดิมภายในระยะเวลาอันสั้น

"ใครกันนะเป็นผู้สร้างเจริญหมิงจู่ขึ้นมา? สามารถต้านทานกระแทกการโจมตีของพรรคเซียนเหิน เอาไว้ได้" ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกตกใจ เมื่อเห็นเจริญหมิงจู่มีความแข็งแกร่งถึงเพียงนี้

หากเป็นแคว้นเจ้าลัทธิอื่นๆ คงต้านไม่อยู่นานแล้ว ต่อให้เป็นสายสำนักราชันเซียน ภายใต้เครื่องมือการโจมตีเมืองของพรรคเซียนเหิน แนวป้องกันคงพังยับเยินไปแล้ว แต่เจริญหมิงจู่กลับต้านเอาไว้ได้

"อย่าลืมนะ" มีผู้กล่าวเตือนสติว่า "ราชามังกรดำได้รับการยกย่องมาสามยุค ถ้าหากเขาไม่มีวิธีการที่ปราศจากผู้ต่อกรสามารถได้รับการยกย่องถึงสามยุคได้รึ? แม้แต่ราชันเซียนสามยุคยังต้องให้เกียรติเขาอย่างมาก ย่อมสามารถประเมินถึงความแข็งแกร่งของราชามังกรดำได้ ตามความเห็นของข้า เจริญหมิงจู่จำเป็นต้องเป็นเป็นฝีมือของราชามังกรดำ มีเพียงผู้ดำรงอยู่เช่นราชา

มังกรดำเท่านั้นที่สามารถสร้างแนวป้องกันที่ป้องกันการโจมตีของพรรคเซียนเหินได้!”

ทุกคนต่างรู้สึกว่าคุณพูดในลักษณะเช่นนี้มีเหตุผล แต่ ความจริงแล้วเจดีย์หิมฉัตรไม่ได้สร้างขึ้นโดยราชามังกรดำ เจดีย์หิมฉัตรทั้งหลายมาจากฝีมือของอิกาทมิฬ โดยที่ภายในเจดีย์หิมฉัตรได้ซ่อนความลับพิสดารยิ่งเอาไว้ ขณะเดียวกัน วัสดุบางส่วนที่ใช้สร้างเจดีย์หิมฉัตรนั้นได้มาจากเหมือนแร่เซียนปีศาจระกา!

แร่ที่ถูกหลีซีเยเรียกว่าเป็น “เศษวัสดุ” บางส่วนได้ถูกนำมาก่อสร้างเป็นเจดีย์หิมฉัตร แม้ว่าวัสดุที่หลีซีเยเรียกว่าเป็น “เศษวัสดุ” นั้น ในความเป็นจริงมันคือวัสดุเซียนที่ล้ำค่าและหาได้ยากยิ่งสำหรับโลกมนุษย์!

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” ในเวลานี้ มนุษย์เหล็กยักษ์ทั้งแปดได้ทำการพุ่งเขาเจาะแนวป้องกันของเจดีย์หิมฉัตรอย่างบ้าคลั่งดุจพายุฝนฟ้าคะนอง มุ่งมั่นจะเจาะทะลุทะลวงมานแสงของเจดีย์หิมฉัตรให้จงได้

มนุษย์เหล็กยักษ์ทั้งแปดได้รับการสนับสนุนจากศิลาแกร่งระดับราชันเซียนจำนวนมาก พวกมันจึงมีพลังขับเคลื่อนที่ไม่ขาดสาย ทำให้พวกเขาไม่จำเป็นต้องหยุดพัก สิ่งนี้แหละคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุดของอาวุธทำลายเมืองพรรคเซียนเหิน ถ้าหากอาศัยกองทัพอาชญาในการบุกตีเมืองย่อมต้องมีโอกาสพลังลมปราณหมดสิ้น แต่มนุษย์เหล็กยักษ์ทั้งแปดกลับไม่ต้องหยุดพักตลอดเวลา ขอเพียงมีศิลาแกร่งราชันเซียนให้การสนับสนุนอย่างเพียงพอ

กล่าวสำหรับแคว้นเจ้าลัทธิอื่นๆ แล้ว ศิลาเกรงราชันเซียนนั้น
ล้ำค่ายิ่งนัก แต่ว่ากล่าวสำหรับพรรคเซียนเหินแล้ว ศิลาเกรงราชัน
เซียนไม่นับเป็นอะไรเลย!

“ตึง ตึง ตึง” ในขณะที่มนุษย์เหล็กยักษ์ทั้งแปดทำการโจมตีต่อ
แนวป้องกันของเจดีย์หิมจุอย่างรุนแรงอยู่นั้น เห็นได้ชัดว่าขง
เซี่ยะหิมหวางได้รับผลกระทบ นางถึงกับก้าวถอยหลังไปหลายก้าว
ติดต่อกัน ลมปราณสับสน

การโจมตีของมนุษย์เหล็กยักษ์ทั้งแปดส่งผลกระทบโดยตรงต่อ
เจดีย์หิมจุ ขณะที่นางในฐานะผู้ควบคุมเจดีย์หิมจุ พลังลมปราณ
และสัจธรรมของนางเชื่อมต่อกับเจดีย์หิมจุ เมื่อเจดีย์หิมจุถูก
สั่นคลอนจึงทำให้นางได้รับความกดดันอย่างรุนแรงเช่นกัน

“ไม่มีเวลามาอยู่รูนวากับพวกเจ้า!” ในเวลานี้เอง หลงอ้าว
เทียนที่กำลังต่อสู้พันตูอยู่กับพวกของไห่หลินทั้งสามคนมองเห็น
เส้นสนกลในบางอย่าง เขาคำรามเสียงดัง พร้อมกับอาวุธราชัน
เซียนในมือสีแดงกระบวนท่าโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรออกไป
พลันทำให้จักรวาลถูกพลังโจมตีจนทะเล่ ตกอยู่ท่ามกลางความมืด
มืด ต่อให้พวกของไห่หลินสามคนมีความแข็งแกร่งมากกว่านี้ ก็ไม่
สามารถต้านทานพลังโจมตีลักษณะเช่นนี้ได้ พวกเขาทั้งสามพลัน
ถูกพลังโจมตีกระแทกจนลอยเข้าไปอยู่ในสวนที่ลึกของห้วง
จักรวาล ไม่รู้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ตอนที่ 1646 หอกโลหิตเซียน

หลังจากที่หลงอ่าวเทียนอาศัยกระบวนท่าเดี่ยวซัดจนพวกของให้หลินทั้งสามคนกระเด็นไปแล้ว ร่างกายของเขาพลันสว่างไสวขึ้นมา กลายเป็นเจิดจรัสยิ่งนัก เสมือนหนึ่งเป็นดวงอาทิตย์ที่เจิดจ้าจนแสงตาอย่างนั้น

ทันใดนั้นเอง หลงอ่าวเทียนได้สำแดงกายเซียนเหินของตนจนถึงขีดสูงสุด พลันพุ่งตัวเข้าหาเมืองหมิงจูในทันทีหวังอาศัยความเร็วที่ปราศจากผู้เทียบเทียมฝ่าแนวป้องกันของเจดีย์หมิงจูเข้าไปยังเมืองหมิงจู

"ปัง..." ความเร็วของหลงอ่าวเทียนนั้นรวดเร็วเหลือเกิน ผู้คนจำนวนมากยังมองไม่เห็นไม่ชัดเจน แต่นาทีนี้เขาได้พุ่งเขาชนกับม่านแสงของเจดีย์หมิงจูเข้าให้แล้ว ม่านแสงถูกเขาพุ่งชนจนบวมลงไปเล็กน้อย กลายเป็นหลุมลึกขนาดใหญ่มาก แต่ว่า เขายังคงไม่สามารถฝ่าแนวป้องกันนี้ไปได้ ม่านแสงของเจดีย์หมิงจูยังคงขวางเขาเอาไว้ได้

เสียงดัง "ปัง" นาที่ต่อมาร่างของหลงอ่าวเทียนถูกแนวป้องกันของเจดีย์หมิงจูตีจนปลิวออกไป

แนวป้องกันนี้แข็งแกร่งมากเกินไปแล้ว ขนาดหลงอ่าวเทียนที่มีความเร็วถึงเพียงนี้ยังฝ่าผ่านแนวป้องกันของเจดีย์หมิงจูเข้าไปไม่ได้ สร้างความตระหนกให้กับผู้คนจำนวนมาก

หลงอ้าวเทียนมองดูแนวป้องกันของเจดีย์หิมิงจุดหนึ่ง หันหลังจากไปทันที เพียงชั่วพริบตาเดียวก็หายตัวไปในส่วนที่ไกลที่สุดของจักรวาล ไม่สามารถมองเห็นเขาได้อีกต่อไป

“นี่เขาจะทำอะไร?” มีผู้บ่าเพ็ญตนแทบไม่ยากเชื่อ เมื่อเห็นหลงอ้าวเทียนหันหลังไปจากทันที และหายไปในส่วนที่ไกลที่สุดของจักรวาลเพียงชั่วพริบตาเดียว กล่าวว่ “หรือว่าหลงอ้าวเทียนยอมละทิ้งแล้ว?” หลังจากพูดคำๆ นี้ออกมาพลันรู้สึกว่ไม่ถูก หลงอ้าวเทียนไม่ใช่คนที่ยอมละทิ้งอะไรง่ายๆ ยิ่งไปกว่านั้นพรรคเซียนเห็นก็ใช่จะยอมแพ้ใครง่าย

“เพิ่มระยะทางวัง” ระดับจักรพรรดิเทพเฒ่าอาศัยเนตรสวรรค์สองตรงไปยังจักรวาล มีเพียงผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้จึงสามารถมองออกถึงเส้นสนกลในบางอย่าง

“เริ่มต้นแล้ว...” ระดับจักรพรรดิเทพเฒ่ามองดูที่ๆ ห่างไกลมากที่สุดได้พิมพ์ออกมา ระดับเช่นพวกเขามองออกแล้วว่าหลงอ้าวเทียนต้องการทำอะไร

สำหรับคนอื่นๆ นั้นมองไม่เห็นอะไรอยู่แล้ว ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่านาที่นี้ได้เกิดอะไรขึ้น

เฉกเช่นจักรพรรดิเทพเฒ่าพูดเอาไว้เช่นนั้น หลงอ้าวเทียนกำลังเพิ่ม เขาต้องการเพิ่มระยะทางที่ยาวมากๆ กล่าวสำหรับกายเซียนชั้นสมบูรณ์อย่างเขาแล้ว ระยะทางไม่ใช่ปัญหาสำหรับเขา ขอเพียงให้ระยะทางเขาอย่างเพียงพอ เขาสามารถเพิ่มความเร็วของตนจนถึงขีดสูงสุด เมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว อาศัยความเร็วนี้

สามารถก้าวข้ามทุกสิ่งทุกอย่าง สามารถก้าวข้ามช่องว่าง ก้าวข้ามแนวกันทางธรรมชาติ กระทั่งข้ามกาลเวลาได้

นอกจากจักรพรรดิเทพเฒ่าแล้ว ผู้บำเพ็ญตนคนอื่น ๆ ไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ เนื่องจากขณะที่หลงอ้าวเทียนตั้งต้นอยู่ในระยะห่างไกลมากแล้วเพิ่มความเร็วขึ้น เมื่อเขาปรากฏแก่สายตาอีกครั้งความเร็วของเขาถึงขั้นที่ไม่มีใครเทียบได้ สายตาของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาไม่สามารถมองเห็นได้อยู่แล้ว

แม้ว่าผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่อาจรู้ได้ว่าหลงอ้าวเทียนต้องการทำอะไร แต่ว่า หันใดนั่นเองผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากสามารถรับรู้ได้แล้ว เนื่องจากฉับพลันนั่นเอง ทุกคนต่างรู้สึกได้ว่าเหมือนเวลาจะช้ากว่าปรกติหนึ่งจังหวะ

ในเวลาตัวเองทุกสิ่งทุกอย่างบนฟ้าดินแห่งนี้เหมือนเป็นภาพเคลื่อนไหวช้า มีผู้คนจำนวนมากมองเห็นร่างเงาสายหนึ่ง แม้ว่าไม่สามารถมองเห็นร่างเงานี้ได้อย่างชัดเจน แต่ว่าทุกคนต่างก็รู้ว่านี่คือหลงอ้าวเทียน

ฉับพลันต่อจากนั้น การเคลื่อนไหวช้าได้หายไปโดยพลัน เวลากลับมาเดินเหมือนเดิม ทุกอย่างกลับคืนสู่สภาพเดิม แต่ว่าแค่ฉับพลันนั่นเองทุกอย่างล้วนแปรเปลี่ยนไป

เมื่อภาพกลับสู่สภาพเดิม ทุกคนเห็นมือข้างหนึ่งของหลงอ้าวเทียนบีบคอขงเซี่ยะหมิงหวางไว้ นิ้วทั้งห้าพลันลือคคอหอยของขงเซี่ยะหมิงหวางเอาไว้

ยอมไม่ต้องสงสัย ในฐานะที่หลงอ่าวเทียนเป็นสุดยอดดาวรุ่ง ได้มองออกถึงเส้นสนกลในว่า ระบบป้องกันของเจดีย์หิมจุสัมพันธ์กับช่องเขียะหมิงหวางเป็นอันมาก ขอเพียงจับตัวช่องเขียะหมิงหวางเอาไว้ก็สามารถทำลายระบบป้องกันของเจดีย์หิมจุได้

“ฉืด...ปัง...” เวลาตัวเอง เสียงที่หลงอ่าวเทียนก้าวข้ามช่องว่าง จึงดังขึ้น ปรากฏเห็นเป็นเงาสายหนึ่งขึ้นมา ในเวลานี้ผู้คนจำนวนมากจึงได้มองเห็นภาพของหลงอ่าวเทียนที่วิ่งทะลุผ่านม่านแสงของเจดีย์หิมจุ แต่ว่า มันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้แล้ว

หลงอ่าวเทียนพลังก้าวข้ามแนวป้องกันของเจดีย์หิมจุ แต่เนื่องจากความเร็วของเขาสูงมาก สูงจนสุดที่จะเปรียบเทียบ แม้ว่าจะช่องเขียะหมิงหวางจะมีทักษะยุทธที่สูงมาก แต่ยังคงหลบไม่พ้นพลังถูกหลงอ่าวเทียนบีบคอเอาไว้ได้ และนิ้วทั้งห้าของเขาก็ได้ล็อคคอหอยไว้จนหายใจไม่ออก พลังลมปราณพลุ่งพล่านปั่นป่วน

จังหวะที่นิ้วของหลงอ่าวเทียนล็อคคอหอยของช่องเขียะหมิงหวางเอาไว้ นั่น เจดีย์หิมจุพลังอันอับแสงลง จากได้ได้ยินเสียงดัง “ปัง” นาที่นี้ มนุษย์เหล็กยักษ์ทั้งแปดของพรรคเซียนเหินสามารถทำลายม่านแสงที่เป็นแนวป้องกันของเจดีย์หิมจุได้สำเร็จ ม่านแสงพลังถูกทำลายจนละเอียด เศษของม่านแสงจำนวนนับไม่ถ้วนปลิวว่อน

“ซ่า...” เมื่อพรรคเซียนเหินมองเห็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง จึงร้องคำรามออกมา กองทัพจำนวนมหาศาลจึงบุกเข้าไปยังเมืองหิมจุในทันที

“ฆ่า...” ยอดฝีมือ และศิษย์ทั้งหมดของเมืองหมิงจูก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้ ร้องเสียงดังออกมา พวกเขาตั้งมั่นในตำแหน่งของตน ด้านศัตรูเอาไว้ด้านนอก

“จบสิ้นแล้วเมืองหมิงจู” หลงอ่าวเทียนที่ลือคอหอยของขงเฉียะหมิงหวางเอาไว้พลันยิ้มเยาะที่หนึ่ง

แต่ว่า ในเสี้ยววินาทีนี้เอง จี๋ที่ห้อยอยู่บนอกของขงเฉียะหมิงหวางพลันพวยพุ่งเป็นประกายไม่สิ้นสุดออกมา เป็นประกายที่สว่างไสวจนแทบตา ทำให้ผู้คนยากจะลืมตาขึ้นมาได้

เสียง “ปัง” ดังขึ้น บริเวณหน้าผากของขงเฉียะหมิงหวางพลันส่องแสงเจิดจ้า ปรากฏรูปเจดีย์ขนาดเล็กรูปร่างเหมือนป้อมปืนพุ่งเข้าชนหน้าผากของเขาแล้ว ต่อให้เป็นระดับอย่างหลงอ่าวเทียนก็ไม่สามารถลือคอขงเฉียะหมิงหวางเอาไว้ได้ นิ้วทั้งห้าของเขาถูกพลังกระแทกเข้าจนเจ็บและต้องคลายออกจากคอหอยของขงเฉียะหมิงหวาง ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ขงเฉียะหมิงหวางอาศัยความเร็วถอยฉากไปอย่างรวดเร็ว

หลงอ่าวเทียนยิ้มเยาะที่หนึ่ง ส่าแดงกายเขียนเห็นออกมาและพุ่งตัวเข้าหาขงเฉียะหมิงหวางทันที กล่าวสำหรับเขาแล้ว ต่อให้ขงเฉียะหมิงหวางมีความเร็วมากกว่านี้ก็ไม่มีทางรวดเร็วเกินไปกว่าเขาได้

แต่ว่า หลงอ่าวเทียนเพิ่งจะก้าวเท้าออกไปก็ต้องถอยฉากกลับมาอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเวลานี้สัญญาณเตือนภายในใจเกิดขึ้น ทำให้เขารับรู้ได้ว่ามีอันตรายยิ่งนัก ขณะที่เขาถอยหลังไป

โดยฉับพลันทันทีนั้น บังเกิดเสียงดัง “ปัง” ฟ้าของเขาเหยียบพื้นแผ่นดินจนแหกกลาญ

หลงอ้าวเทียนล้องเขม็งไปข้างหน้า เวลานี้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนขวางอยู่หน้าช่องเขียะหมิงหวาง นางมีบุคลิกและความสามารถที่ยอดเยี่ยมม งดงามดังเทพธิดา เหมือนหนึ่งเป็นเทพธิดาแห่งทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล!

นางก็คือลือชู่หนิงนั่นเอง เวลานี้ในมือของลือชู่หนิงถือหอกยาวเอาไว้ เป็นหอกยาวที่สีแดงหม่นๆ ปลายแหลมของหอกปรากฏประกายแวบวับเป็นสีเลือด ด้วยประกายสีเลือดที่แวบวับนี้แหละ ทำให้ผู้ดำรงอยู่เช่นหลงอ้าวเทียนต้องรู้สึกหวาดกลัวด้วยความระแวง เหมือนว่าปลายแหลมของหอกพร้อมจะทิ่มแทงทะลุคอหอยของเขาได้ทุกเมื่ออย่างนั้น ทำให้เขาารู้สึกหวาดหวั่นภายในใจ

ควรจะรู้ว่า ผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นหลงอ้าวเทียนนั้น ยากนักที่จะมีเรื่องใดสามารถทำให้เขาบังเกิดความรู้สึกหวาดหวั่นได้ แต่หอกยาวที่อยู่ตรงหน้าเล่มนี้กลับทำให้บังเกิดอาการหนาวเหน็บขึ้นภายในใจ เสมือนหนึ่งไม่ว่าเขาจะแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ปลายแหลมของหอกที่แวบวับด้วยประกายสีเลือดนี้ก็สามารถแทงทะลุคอหอยของเขาได้อย่างง่ายดายอย่างนั้น

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ภายในใจของหลงอ้าวเทียนปรากฏเป็นมโนภาพขึ้นมา เหมือนว่าหอกยาวเล่มนี้ไม่เพียงสามารถแทงทะลุคอหอยของเขาเท่านั้น แม้แต่คอหอยของราชันเซียนก็แทงทะลุได้เช่นกัน

ไม่เพียงแต่หลงอ้าวเทียนเท่านั้นที่เกิดความหวาดหวั่นขึ้นภายในใจ แม้แต่ยอดฝีมือจำนวนมากที่ดูชมอยู่ในระยะห่างไกลก็บังเกิดความหนาวเหน็บขึ้นมาโดยพลัน รู้สึกเหมือนเย็นเยือกที่คอ แม้ว่าจะยืนอยู่ห่างไกลกันมากก็ตาม เมื่อพวกเขา มองเห็นปลายแหลมของหอกซึ่งแวบวับด้วยประกายโลหิตแล้วยังคงอัดอั้นจนหายใจไม่ออก ยังคงรู้สึกเข่าอ่อนทั้งสองข้าง

กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว หอกยาวเล่มนี้มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน โดยเฉพาะเวลานี้เมื่อลือชู่หนิงกำมันไว้ในมือ นั้นเหมือนว่าไม่มีสิ่งใดสามารถขวางมันเอาไว้ได้ มันเป็นการสังหารอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ชนิดที่ไม่ว่าใคร ไม่ว่าผู้ดำรงอยู่ในสถานะใดต้องถูกแทงทะลุคอหอยในฉับพลันทันที!

“นี่มันคืออาวุธอะไร” แม้แต่จักรพรรดิเทพเฒ่ามองเห็นหอกยาวลักษณะเช่นนี้แล้วยังต้องงงงัน บังเกิดความหนาวสะท้านขึ้นภายในใจและพึมพำออกมา

มันคือหอกโลหิตเซียน หอกเล่มยาวที่อยู่ในมือของลือชู่หนิงคือหอกโลหิตเซียนนั่นเอง หรือก็คือทวนมังกรดำในอดีต

จะไปโทษผู้ใดก็ตามที่เห็นหอกเล่มนี้แล้วบังเกิดความหนาวสะท้านในใจก็ไม่ถูก เพราะหอกโลหิตเซียนเคยแทงทะลุคอหอยของราชันเซียนมาแล้ว ปลายแหลมของหอกเคยอาบด้วยเลือดของราชันเซียนจนแดงฉานมาแล้ว ย่อมสามารถจินตนาการได้ถึงความน่ากลัวของมัน

หลังจากที่ลือชู่หนิงได้ขวางหลงอ้าวเทียนเอาไว้แล้ว จึงกล่าวกับช่งเซี่ยหมิงหวางว่า “เจ้าไปรักษาเมือง ที่นี้มอบเป็นหน้าที่ของข้า”

ช่งเซี่ยหมิงหวางรับคำแล้วหันหลังจากไป เวลานี้ เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น เจดีย์หมิงจู่ได้สว่างไสวขึ้นมาอีกครั้ง และเปล่งประกายที่ละลานตาขึ้นมาอีกครั้ง

“อ้ากก...” เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้นลงสลับ ศิษย์ของพรรคเซียนเหินและศิษย์ของเมืองหมิงจู่ต่อสู้พันตูด้วยกัน จะอย่างไรเสียพรรคเซียนเหินยอมเป็นพรรคเซียนเหิน ต่อให้ยอดฝีมือของเมืองหมิงจู่ที่จำนวนมากเท่าไรก็ตามพรรคเซียนเหินเอาไว้ไม่ได้ ในเวลานี้ ศิษย์ของเมืองหมิงจู่ต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ หลายๆ พื้นที่ของเมืองหมิงจู่ถูกข้าศึกตีแตก

เลือดสดๆ ไหลย้อมพื้นดินจนกลายเป็นสีแดง ภายในเมืองหมิงจู่ไม่รู้ว่ามีหอและวิหารจำนวนมากเท่าไรที่พังยับเยิน แม้แต่กำแพงเมืองก็ถูกทำลายเป็นรูโหว่ กลายเป็นช่องโหว่ขนาดใหญ่หลายแห่ง

“ฆ่า...” ในเวลานี้ พวกของไห่หลินสามคนที่ได้รับบาดเจ็บก็ได้เข้าร่วมการต่อสู้ด้วย ไห่หลินนั้นอาศัยทวนสามง่ามในมือเข้าต่อสู้กับจักรพรรดิเทพโดยลำพัง ขณะที่มังกรทองสี่เล็บร้องคำรามอย่างเกรี้ยวกราดเข้าฉีกร่างศัตรู ตั้งหยวนโหว่ที่กลับกลายเป็นวัวดำวิ่งตำซ่ายชนขวาขวิดอูตลุดจนล้มระเนระนาดเป็นขบวน

จากการที่พวกของไห่หลินสามคนเข้าร่วมการศึกนี้เอง จึงทำให้พลิกสถานการณ์ของเมืองหมิงจู่ให้ดีขึ้น ในขณะเดียวกัน ทั้งไห่หลินและเผ่าปีศาจและปีศาจทะเลที่หนีรอดมาด้วยความโชคดียัง

ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับศิษย์ของเมืองหมิงจู กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เมืองหมิงจูก็คือที่หลบภัยสุดท้ายของพวกเขา ถ้าหากแม้กระทั่งเมืองหมิงจูมีอันต้องล่มสลาย จากนี้ไป ก็จะไม่มีการให้พวกเขาได้ยืนในมหาสมุทรอุดรได้อีกแล้ว

“แว้งค์...” ในเวลานี้เสียหนึ่งได้ตั้งขึ้น ช่งเซี่ยหมิงหวางได้ทำการควบคุมเจดีย์หมิงจูอีกครั้ง เจดีย์หมิงจูได้เปล่งประกายไม่มีสิ้นสุดออกมา ประกายแต่ละสายได้สอดส่องลงบนตัวของศิษย์เมืองหมิงจูทุกคน เวลานี้ ศิษย์เมืองหมิงจูทุกคนที่อยู่ในสมรภูมিরบเหมือนสวมใส่ชุดเกราะที่สว่างไสวบนตัวเอาไว้ ได้รับการปกป้องคุ้มครองจากเจดีย์หมิงจู

“ฆ่า...” ความฮึกเหิมของศิษย์เมืองหมิงจูกลับมาอีกครั้งเมื่อได้สวมชุดเกราะลักษณะเช่นนี้อยู่บนตัว ปณิธานการต่อสู้ฮึกเหิม ร้องเสียงดังออกมา ต่อให้ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของศิษย์พรรคเซี่ยนเหินยังคงร้องเสียงดังและพุ่งเข้าหาศัตรู ต้องการตายพร้อมกับศัตรูด้วยกัน

ในขณะที่บนกำแพงเมืองนั้น ลือซู่หนึ่งได้ขวางหลงอ้าวเทียนเอาไว้ นางกับหอกโลหิตเซี่ยนที่อยู่ในมือ ปณิธานการฆ่าหน้าเกรงขาม นางยืนตัวตรงเหมือนหนึ่งเป็นขุนพลหญิงที่สังหารศัตรูในสมรภูมিরบมาแล้วนับไม่ถ้วน โดยเฉพาะปณิธานการฆ่าที่แวบไว้ออกมาจากหอกโลหิตเซี่ยนนั้น ทำให้ผู้คนต้องหนาวสะท้านขึ้นมา

“ตั้ง” เวลานี้บุรุษผู้สูงศักดิ์อย่างหลงอ้าวเทียนก็ไม่กล้าประมาทต่อศัตรู กระทบที่คำรามฟ้าดิน เขาชักกระบี่เหรินเสียนออกจากฝักซ้ายๆ ท่าทางหนักแน่นจริงจัง

ตอนที่ 1647 รับมืออาวุธราชันเซียนด้วยมือเปล่า

หลงอ้าวเทียนที่มีกระบี่เหรินเสียนอยู่ในมือปล้นมิลมปราณที่รุนแรง ปะทุอานุภาพราชันเซียนออกมา ร่างกายของเขาเหมือนถูกเคลือบด้วยอานุภาพราชันเซียนเอาไว้ชั้นหนึ่ง เหมือนเป็นผู้ที่ได้สวมใส่ชุดออรบของราชันเซียนเอาไว้ ปณิธานการสู้รบสูงยิ่งเหมือนว่าในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน มีเพียงเขาเท่านั้นที่ปราศจากผู้ต่อกร

แม้ว่าหลงอ้าวเทียนในเวลานี้จะมีท่าทีที่หมางเมินใต้หล้า ปณิธานการต่อสู้อุย่ง แต่เขายังคงเตรียมพร้อมรับมือเต็มที่ ล้วงมองหอกโลหิตเซียนที่อยู่ในมือของลือชู่ยหนึ่งชนิดไม่กระพริบตา

ก่อนหน้านี้ขณะต่อสู้ซัดกับพวกของไห่หลินสามคน แม้ว่าในมือของหลงอ้าวเทียนยังคงเป็นอาวุธราชันเซียน แต่ก็เพียงอาวุธราชันเซียนธรรมดาเท่านั้น

ในเวลานั้น แม้ว่าหลงอ้าวเทียนจะอาศัยลำพังคนเดียวสู้กับสามคน แต่เขาก็มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม เขามั่นใจว่าอาศัยอาวุธราชันย์ยังคงสามารถเอาชนะพวกของไห่หลินสามคนได้!

แต่ว่าเวลานี้ทำเช่นนั้นไม่ได้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับลือชู่ยหนึ่งเผชิญกับหอกโลหิตเซียน ทำให้หลงอ้าวเทียนไม่อาจไม่หยิบเอากระบี่เหรินเสียนขึ้นมา ถ้าหากเขาประมาทคู่ต่อสู้สักก็ เกรงว่าเขาจะต้องหาเรื่องใส่ตัวแน่นอน!

“เทพธิดาสยบฟ้า เจ้าเมืองเมืองสมุทรสยบฟ้า!” ยอดฝีมือผู้ บำเพ็ญตน จำนวนมากเมื่อได้สติคืนกลับมาแล้ว เมื่อมองเห็นลือ ชุ่ยหนึ่งแล้วล้วนแล้วแต่รู้สึกว่าเหือความคาดคิดยิ่งนัก

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากต่างมอหน้ากันและกัน ผู้ที่ไม่รู้ เบือหลังของเรื่องนี้มาก่อนต่างรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก กระทั่งรู้สึก แปลกประหลาด

เรื่องทีพรรคเซียนเหินเป็นพันธมิตรกับเมืองสมุทรสยบฟ้าเป็น เรื่องที่รู้จักันทั่วหล้า เมืองหมิงจุกลับเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน ถ้า หากจะกล่าวว่า ฐานะของเมืองหมิงจุมิฐานะความเป็นเอกเทศใน เมืองสมุทรสยบฟ้า เช่นนั้นแล้ว เทพธิดาสยบฟ้าในฐานะเจ้าเมือง เมืองสมุทรสยบฟ้าก็เป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินเช่นกัน

ทีสำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ ก่อนหน้านั้นหลงอ้าวเหียนกับ เทพธิดาสยบฟ้ายังมีการเกือวดองสมรสกันเลย เรื่องการแต่งงาน เป็นการตกลงระหว่างผู้อาวุโสระดับสูงของทั้งสองสำนักทีบรรลु ข้อตกลงกัน

เมื่อมอเห็นลือชุ่ยหนึ่งจะตัดสินใจขาดกับหลงอ้าวเหียน พลัน ทำให้ผู้คนจำนวนมากนึกถึงเรื่องทีก่อนหน้านี้คนโหดอันดับหนึ่ง แย่งชิงตัวเจ้าสาวขึ้นมา ทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ ถ้าวันทีล้วนแล้วแต่เป็นผู้ทีมีวิญญูณความเป็นผู้สอดเรื่องของผู้อื่น โหมลุกไหม้ขึ้นมาทันที

“เห็นท่าเทพธิดาสยบฟ้าคงจะติดตามคนโหดอันดับหนึ่งอย่าง สุดจิตสุดใจแล้วละ ดังนั้น แม้จะเป็นเรื่องการเกือวดองสมรสของ สำนักก็ไม่น่าพา สิ่งนี้ไม่โทษทีเทพธิดาสยบฟ้าเป็นศัตรูกับหลงอ้าว

เทียน และไม้โทษที่เมืองหมิงจุกล้ำทำสู้กับพรรคเซียนเหิน ที่แท้เบื้องหลังมีคนโหดอันดับหนึ่งคอยหนุนหลังอยู่นะเนี่ย” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่อดที่จะยุ่งกับเรื่องคนอื่นขึ้นมา

“คนโหดอันดับหนึ่งยอมเป็นคนโหดอันดับหนึ่ง การแย่งชิงเมียชาวบ้านเป็นเรื่องที่ง่ายยิ่งกว่าพลิกฝ่ามือ ระดับการเกี้ยวพาราสีของสำนักเจ้าลัทธิเป็นเรื่องที่สะเทือนฟ้า ไครหาญกล้าแย่งชิงตัวเจ้าสาว แต่คนโหดอันดับหนึ่งกลับทำได้อย่างสมเหตุสมผล ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ แม้แต่เทพธิดาสยบฟ้าก็หลงรักคนโหดอันดับหนึ่งอย่างสุดหัวใจ คนโหดอันดับหนึ่งเสน่ห์แรงไม่มีสิ้นสุดเลยนะ” กระทั่งมีผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่เริ่มศรัทธาในตัวคนโหดอันดับหนึ่งขึ้นมาแล้ว

มีผู้บำเพ็ญตนที่เคยเดินทางไปเมืองร้อยเมืองบูรพา และดินแดนภาคกลางก็พูดขึ้นมาด้วยความอิจฉาว่า “คนโหดอันดับหนึ่งไม่เพียงโหดเหี้ยมเท่านั้น ขณะเดียวกันก็เสน่ห์ไม่เบาทีเดียว ได้ยินว่าเทพธิดาเหมยแห่งเมืองร้อยเมืองบูรพา ไปเจียนเงินแห่งทุ่งรกร้างตะวันตกก็รักเขาอย่างสุดจิตสุดใจ กระทั่งธิดาศักดิ์สิทธิ์ องค์หญิง อื่นๆ ยิ่งพร้อมเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของคนโหดอันดับหนึ่ง

เวลานี้ แม้แต่เทพธิดาสยบฟ้าก็หลงรักสุดจิตสุดใจเช่นนี้ บุรุษที่อยู่บนโลกนี้หากสามารถเสพสุขวาสนาทางความรักเช่นนี้พอแล้วสำหรับชีวิตนี้!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้สร้างความอิจฉากระทั่งริษยาให้กับผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมาก กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว หากสามารถแต่งงานกับสุดยอดผู้หญิงอย่าง

เทพธิดาเหมย หรือไปเจียนเจินแล้ว นับว่าเป็นวาสนาที่ส่งสมกันมา สามชาติเลยทีเดียวนะ เวลานี้คนโหดอันดับหนึ่งกลับได้ครอบครอง สาวงามหลายคน แล้วจะไม่ให้ผู้คนอิจฉาริษยาและแค้นเคืองได้อย่างไรล่ะ!

“น้องหญิงอย่าลืมนะ เจ้ากับข้าทั้งสองสำนักต่างมีข้อตกลงร่วมกัน” หลงอ้าวเทียนเอ๋อขึ้นมาช้าๆ ขณะจ้องมองดูจื่อชู่หยิง

แม้ว่าครานั้นได้ถูกคนโหดอันดับหนึ่งชิงตัวเจ้าสาวไป แต่หลงอ้าวเทียนไม่ได้ถือเอาเรื่องนี้มาเป็นเรื่องโกรธแค้น และเขาไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องนี้ให้มากความ เนื่องจากการแต่งงานครั้งนี้เป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ของทั้งสองสำนัก ซึ่งหลงอ้าวเทียนมองว่าไม่มีอะไรที่ทำได้ และเรื่องนี้กล่าวสำหรับหลงอ้าวเทียนแล้วในนั้นไม่ได้เกี่ยวพันถึงความรักระหว่างชายหญิง

“โอรสราชันหลง นับแต่วินาทีที่บุกโจมตีเมืองหมิงจู่ ข้อตกลงระหว่างพวกเราที่ไม่มีผลอีกต่อไป อย่างน้อยที่สุดในมุมมองของฝ่ายข้า ข้อตกลงระหว่างเมืองสมุทรสยบฟ้าและพรรคเซียนเหินในวันนั้นก็ไม่มีผลอีกต่อไป!”

“แต่ เมืองสมุทรสยบฟ้ายังคงเป็นพันธมิตรพรรคเซียนเหินของพวกเรา” หลงอ้าวเทียนยังคงพูดจาแข็งกร้าว

“ท่าทีของกู่จุนไม่สามารถแทนท่าทีเมืองสมุทรสยบฟ้าของข้า” จื่อชู่หยิง กล่าวขึ้นช้าๆ ว่า “สิ่งนี้พูดได้เพียงเป็นการกระทำของกู่จุนเพียงคนเดียวเท่านั้น! ถ้าหากโอรสราชันหลงต้องการให้เมืองสมุทรสยบฟ้าพวกเรามีท่าทีออกมา งั้นโอรสราชันหลงต้องถอนทัพ

ทันที! มิฉะนั้นแล้ว เมืองสมุทรสยบฟ้า และพรรคเซียนเหินเป็นเพียงศัตรู ไม่ใช่พันธมิตรอย่างเด็ดขาด”

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ งั้นพวกเราที่ไม่มีอะไรต้องคุยกันอีก” หลงอ่าวเทียนสายหน้า กล่าวด้วยท่าทีที่มั่นคงว่า “ในเมื่อเรื่องนี้หาใช่น้องหญิงสามารถตัดสินใจได้ และก็หาใช่สิ่งที่ข้าจะบงการได้ แต่ว่า น้องหญิง เส้นทางที่มุ่งไปยังราชันเซียนนั้นปราศจากเมตตา หากน้องหญิงขวางทางของข้า ยังคงฆ่าไม่มีละเว้น!”

หลงอ่าวเทียนก็ใช่เป็นบุคคลธรรมดาทั่วไป กล่าวสำหรับเขาแล้วศีลธรรมเป็นอันดับหนึ่ง ความรักระหว่างชายหญิงไม่สำคัญ ไม่ว่าจะป็นสื่อชู้หนึ่งที่ตนชอบหรือไม่อย่างไร แต่ว่า ขอเพียงเป็นศัตรูกับเขาบนเส้นทางที่มุ่งไปยังราชันเซียน ไม่ว่าคนนั้นเป็นใคร เขาจะฆ่าไม่มีการละเว้น

สิ่งนี้ถือเป็นสภาพจิตใจที่ต้องมีของผู้ที่จะเป็นราชันเซียนในอนาคต จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรมั่นคง เส้นทางที่มุ่งไปยังราชันเซียนต้องก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างเดียว ไม่หันหลังอย่างเด็ดขาด

“ดี งั้นข้าขอคำชี้แนะเคล็ดหาราชันเซียนของโอรสราชัน และท่าโถมตีเซียนเหิน” กล่าวสำหรับสื่อชู้หนึ่งแล้ว คำพูดที่มีต่อสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคเช่นหลงอ่าวเทียนก็นั่นจริงจัง เปี่ยมด้วยความมั่นใจ ไม่หวาดกลัวแม้แต่น้อย ไม่หวั่นที่ต้องต่อสู้!

“ดี...” หลงอ่าวเทียนคำรามเสียงยาวออกมา เปี่ยมด้วยความอหังการและกล่าวว่า “วันนี้ ไม่ว่าใครก็ขวางข้าไม่ได้ ข้าจะทำลายเมืองหมิงจูพวกเจ้าแน่นอน!”

“แครงค์...” ทันใดนั้น กระบี่เหรินเสียนในมือของหลงอ้าวเทียน พวยพุ่งประกายกระบี่ที่จุดดั่งคลื่นยักษ์ออกมา เหมือนว่าต้องการ พลิกตกลงดวงดาวบนท้องฟ้าอย่างนั้น

เสียง “ตูม...” ดังสนั่น หลงอ้าวเทียนยังไม่ทันได้ลงมือ ทันใดนั้นปรากฏเท้าข้างหนึ่งที่พุ่งลงมาจากท้องฟ้า เท้านี้ได้หอบเอาพลัง ของตรีศหัสโลกธาตุมารด้วย ด้วยท่าทีที่สามารถสยบสรรพดินแดน พุ่งลงมาอย่างแรง

เท้าลักษณะเช่นนี้สามารถสยบ โลกทั้งใบได้ สีหน้าของหลง อ้าวเทียนดูไม่ตื่นกลัว ไหวเท่าความคิด หนึ่งกระบี่ที่ยกขึ้นขวางต้านกับ เท้าข้างหนึ่งที่พุ่งมาอย่างรุนแรง

“ปัง” เสียงดังสนั่น ต่อให้หนึ่งกระบี่ของหลงอ้าวเทียนที่ยกขึ้น ขวางต้านเอาไว้ ต่อให้หลงอ้าวเทียนที่มีพลังลมปราณที่พุ่งสูงขึ้น ไปบนท้องฟ้า ต่อให้หลงอ้าวเทียนที่มีท่วงท่าปราศจากผู้ต่อกร แต่ ว่า ภายใต้เท้าข้างนี้ตัวของเขายังคงถูกย่นจนจมลงสู่เบื้องล่าง เหยียบเอากำแพงเมืองจนพังเป็นแถบ และร่างของเขาก็จมลงสู่ใต้ ปรัชหักพังของก้อนหิน

“รับข้าหนึ่งกระบี่!” แต่ว่า ในเสี้ยววินาทีนั่นเอง ร่างของหลง อ้าวเทียนก็ได้ปรากฏอยู่บนจักรวาลอีกแล้ว เขามีความเร็วที่ไวมาก ไม่มีใครมองเห็นว่าเขาออกจากกองเศษหินขึ้นไปอยู่บนจักรวาลได้ อย่างไร และยิ่งไม่มีใครมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขาออกกระบี่ได้ อย่างไร

"แกร็งค์..." หนึ่งในกระป๋องที่ฟาดพื้นลงไป คมกระป๋องนั้นสุดจะ
ต้านทาน ภายใต้หนึ่งกระป๋องนี้ระดับจักรพรรดิเทพสิทธิ์หลุดจากป่า
เหล่าเทพเทวาหวาดผวา

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้น สิบ
สองหมัดผสมกันเป็นหนึ่ง หนึ่งหมัดที่ซัดออกมา ทำลายสังขาร
ทำลายสรรพวิชา หนึ่งหมัดที่พุ่งขึ้นไปปะทะกับกระป๋องที่ฟาดพื้นลง
มา

"ตุ้ม..." เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ภายใต้การปะทะซึ่งหน้าอย่าง
รุนแรงของทั้งสองสิ่ง ท้องฟ้าพลันถูกทำลายกลายเป็นหลุมดำที่น่า
กลัวยิ่ง ทิ้งร่องรอยที่ไม่สามารถลบเลือนได้อยู่บนท้องฟ้า!

ทันใดนั้น บนท้องฟ้าพลันดำมืด และกลับสู่ปกติหลังจากผ่านไป
ไปชั่วครู่ใหญ่ ทุกคนเบิกตามองดู เห็นบนท้องฟ้ามีคนยืนอยู่สอง
คน หนึ่งในนั้นก็คือหลงอ้าวเทียน

"คนโหดอันดับหนึ่ง!" มีคนถึงกับร้องเสียงหลงออกมาเมื่อได้
เห็นอีกคนหนึ่ง "คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว!"

บรรยากาศพลันร้อนระอุขึ้นมาทันที ทุกคนเสมือนดังคลังไคล้
สิงโลด การต่อสู้ในเมืองหมิงจูไม่สามารถดึงดูดสายตาของบรรดา
ผู้ชมได้อีกต่อไป ทุกคนต่างมองไปที่คนโหดอันดับหนึ่งและหลง
อ้าวเทียน ครั้งนี้จะเป็นการต่อสู้ชี้ขาดเป็นครั้งที่สองระหว่างคนโหด
อันดับหนึ่งกับหลงอ้าวเทียนแล้ว

"มือเปล่าปะทะอาวุธราชันเซียน ช่างทรงพลังเหลือเกิน" แม้แต่
รุ่นอาวุโสยังรู้สึกใจหายใจคว่ำและสลดจนหน้าถอดสี

เรื่องมือเปล่าปะทะอาวุธราชันเซียนเชื่อว่าไม่เคยเกิดขึ้น แต่
ว่า อาวุธราชันเซียนอยู่ในมือใครมันย่อมแตกต่างกัน การที่ในมือ
ของหลงอ้าวเทียนถือกระบี่เหรินเสียน แม้แต่จักรพรรดิเทพชั้น
มหัศจรรย์ยังต้องยอมอ่อนข้อให้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอาศัยมือเปล่า
ต่อสู้ชี้ขาดแล้ว

อย่างไรก็ตาม เวลานี้ คนโหดอันดับหนึ่งกลับอาศัยหมัดเดียว
ปะทะซึ่งหน้ากับกระบี่เหรินเสียน อีกทั้งยังรับมือเอาไว้ได้ ความ
แข็งแกร่งของหมัดนี้ช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน!

ขอเพียงคนที่สามารถนึกถึงจุดนี้ได้ก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพอง
ทุกคนต่างรู้สึกว้าหวาดของคนที่โหดอันดับหนึ่งถึงขั้นสามารถ
เทียบเคียงได้กับอาวุธใดๆ ในโลกหล้าได้แล้ว

“หลี่ชียเอ!” ดวงตาทั้งสองของหลงอ้าวเทียนจ้องตรงไป
ข้างหน้า พลันประกายน่าเกรงขามของดวงตาแวบวับ เผยปณิธาน
การฆ่าที่นำกลัวออกมา

พวกเขาสองคนไม่สามารถอยู่ร่วมโลกได้อีกแล้ว โดยเฉพาะ
กล่าวสำหรับหลงอ้าวเทียนแล้ว หากเขาต้องการเป็นราชันเซียน
จะต้องสังหารหลี่ชียเอให้ได้ มิฉะนั้นแล้ว เขาไม่มีวันจะได้เป็นราชัน
เซียน ต่อให้ได้เป็นราชันเซียนจริง โดยที่ไม่สามารถสังหารหลี่ชียเอ
ได้ เช่นนั้นแล้ว สิ่งนี้จะกลายเป็นความเจ็บปวดชั่วชีวิตของเขา และ
ก็จะเป็นหนามยอกอกในใจของเขา

ดังนั้น กล่าวสำหรับหลงอ้าวเทียนแล้วระหว่างพวกเขาทั้งสอง
ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย!

หลี่ซีเย มองดูหลงอ้าวเทียนแวนบหนึ่ง ยิ้มกล่าวตามอารมณ์ออกมาว่า “หายได้เร็วดีนี้ ไม่เจอกันแค่ไม่กี่วันก็สามารถออกมากระโดดโลดเต้นได้อีกแล้ว ดูท่าโอสถเขียนของพรรคเขียนเห็นพวกเจ้านับว่าไม่เลวนัก”

สำหรับคำกล่าวของหลี่ซีเยนั้น หลงอ้าวเทียนเพียงส่งเสียงออกมาอย่างเย็นชา เขาถูกหลี่ซีเยซัดเข้าไปอยู่ในอีกมิติหนึ่ง ทำให้เขาได้ลิ้มลองรสชาติของความพ่ายแพ้ครั้งแรกของชีวิต

แต่ว่า หลงอ้าวเทียนยอมเป็นหลงอ้าวเทียน แม้ว่าเขาพ่ายแพ้ต่อหลี่ซีเย แต่เขาไม่ได้พียงครืนลงมาเพราะสิ่งนี้และไม่ได้รู้สึกต้อยต่ำ ตรงกันข้าม หลังจากที่ถูกหลงอ้าวเทียนประสบความล้มเหลวครั้งนี้แล้ว ทำให้จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขาแข็งแกร่งยิ่งขึ้น เขายังมีความต้องการต่อสู้กับหลี่ซีเย ยิ่งมีความแน่วแน่ว่าขอเพียงให้หลี่ซีเยกลายเป็นหินที่ใช้ปูรองเท้าของเขาเพื่อก้าวไปสู่ราชันเขียนเส้นทางการก้าวสู่ราชันเขียนของเขาจึงจะยิ่งตื่นเต้น เส้นทางการสู่ราชันเขียนของเขาจะได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

“จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรไม่เลวนัก มีจิตใจแห่งการบำเพ็ญเพียรเช่นนี้ และสามารถมีผลงานเช่นนี้นับว่าไม่ได้เหนือความคาดคิด” หลี่ซีเยมองดูหลงอ้าวเทียนที่หนึ่งและยิ้มกล่าว

คำพูดของหลี่ซีเยนับว่าเป็นการชื่นชมต่อหลงอ้าวเทียน ผู้คนจำนวนมากหลังจากพ่ายแพ้ให้กับเขามาครั้งหนึ่งแล้วก็จะหวาดกลัว ไม่สามารถก้าวข้ามวิบากเต้านี้ไปได้ ขณะที่ส่งผลกระทบต่อหลงอ้าวเทียนน้อยมาก ย่อมบ่งบอกได้ว่าจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขาแกร่งมาก

อาจกล่าวได้ว่า การที่หลงอ้าวเทียนสามารถกลายเป็นผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน และมีผลงานในวันนี้ย่อมไม่ใช่เป็นความบังเอิญอย่างเด็ดขาด และไม่เพียงเพราะเขามีพรสวรรค์ที่เหนือกว่าผู้อื่น ขณะเดียวกัน เขายังมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่มั่นคงดวงหนึ่ง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1648 ยุทธวิธีของหลงอ้าวเทียน

หลงอ้าวเทียนยืนอยู่บนห้องฟ้า ดวงตาทั้งสองของหลงอ้าวเทียนดูแหลมคมยิ่งนัก สามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ขณะที่หลี่ชี่เย่ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าที่เอ้อระเหย เหมือนว่าที่เขาเผชิญหน้าอยู่เป็นเพียงนาย ก. นาย ข. ที่เดินสวนทางมาเท่านั้น

ในเวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่มองดูอยู่ในระยะห่างไกลถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต่างรู้ว่าการศึกครั้งยิ่งใหญ่กำลังมาเยือนแล้ว การศึกรอบนี้ฝ่ายไหนเป็นผู้แพ้ผู้ชนะ หลายคนก็มีการคาดเดาอยู่ในใจแล้ว

“หลี่ชี่เย่...” หลงอ้าวเทียน ล้วงเข็มไปที่หลี่ชี่เย่ กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เจ้าจะต้องกลายเป็นกองกระดูกบนเส้นทางที่ข้าก้าวไปสู่ราชันเซียนเท่านั้น!”

เวลานี้ คำพูดของหลงอ้าวเทียนดูจะหนักแน่นและมีพลัง ทุกๆ คำพูดของเขาแทนความตั้งใจที่มั่นคงยิ่ง ล้วนแล้วแต่แทนความปณิธานมุ่งมั่นที่ต้องสังหารหลี่ชี่เย่ให้ได้

หลี่ชี่เย่สายหน้ามองดูหลงอ้าวเทียนที่หนึ่งและยิ้มกล่าวว่า “อาศัยเจ้า? ยังไม่ไหว แม้ว่าเจ้าจะสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ เสียตาย ความสามารถของเจ้าเมื่อเทียบกับผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริงนั้นยังห่างชั้นอยู่ไม่น้อย!”

“ไม่น่าเป็นไปได้กรรมัง” ยอดฝีมือที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกล ถึงกับกล่าวด้วยความตกใจเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ รู้สึกว่าเป็นคำพูดที่ไม่น่าเป็นไปได้ ทุกคนต่างรู้ว่าขอเพียงสำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์ก็จะกลายเป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าได้เวลานี้ คนโหดอันดับหนึ่งกลับบอกว่าหลงอ้าวเทียนไม่สามารถเป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ผู้สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์ต้องเป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าได้ มันคือความรู้รอบตัวอย่างหนึ่งในสายตาของผู้บำเพ็ญตนจำนวนมาก

“ฮี้...” หลงอ้าวเทียนส่งเสียงออกมาไม่เห็นด้วยกับคำพูดของหลี่ชียเอ่ แต่ว่าเขากลับไม่ได้โต้กลับคำพูดของหลี่ชียเอ่

“ไม่ต้องทำเป็นไม่ยอมรับ” หลี่ชียเอ่ยิ้มแต่กล่าวว่า “ไตรอริยะสมบัติ จุดเด่นของห้าราชันเขียน นับว่าผลงานของเจ้าน่าตกใจโดยแท้ เสียตาย เจ้าใจร้อนเกินไป สัจธรรมของเจ้ายังไม่ทันสมบูรณ์กลับแข็งขันก้าวขึ้นสู่กายเขียนชั้นสมบูรณ์ ซึ่งส่งผลให้กายเขียนของเจ้ามีจุดตำหนิ ต่อให้วันหนึ่งเจ้าได้เป็นราชันเขียนแล้วก็ไม่สามารถเสริมแต่งรอยตำหนินี้ได้ ด้วยกำลังของเจ้าในเวลา นี้ หากเพชฌิณราชันเขียนไม่สามารถยับยั้งได้หนึ่งพันกระบวนท่าอยู่แล้ว ห้าร้อยกระบวนท่าที่ยากเลย”

เมื่อบรรดาผู้ชมอยู่ในระยะห่างไกลได้ยินคำพูดนี้ของหลี่ชียเอ่ แล้วต่างมองหน้ากันและกัน ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากจึงได้เข้าใจว่ายังมีการแยกแยะให้มีความสำคัญเช่นนี้ ผู้บำเพ็ญตน

จำนวนมากเข้าใจว่าการสำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์ก็คือผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเขียนซึ่งหน้าได้ ที่แท้หาได้เป็นเช่นนี้ไม่

“ต่อให้เป็นเช่นนี้แล้วไง?” หลงอ่าวเทียนกลับไม่ได้รับผลกระทบ กล่าวน่าเกรงขามว่า “สัจธรรมมีหมื่นพัน ต่อให้กายเขียนมีจุดตำหนิข้าก็สามารถชดเชยกันได้ ชาตินี้ข้าต้องเป็นราชันเขียนแน่!”

หลงอ่าวเทียนมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม ต่อให้เขาพ่ายแพ้ให้กับหลี่ชียเอ แต่การตัดสินใจมุ่งไปให้ถึงราชันเขียนยังคงไม่ได้สั่นคลอน แม้แต่น้อย กล่าวสำหรับเขาแล้ว ชาตินี้จะต้องเป็นราชันเขียนให้ได้ ไม่ว่าใครก็ตามหากขวางทางของเขา เขาจะฆ่าไม่มีการยกเว้น เขามีความมั่นใจในตนเอง มีผลสำเร็จที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสอง

“มีความมั่นใจหาใช่เป็นเรื่องไม่ดี” หลี่ชียเอหัวเราะออกมา และยิ้มกล่าวว่า “มองออกได้ว่าเจ้าเป็นคนที่มีความทะเยอทะยาน เจ้าคิดจะก้าวล้ำหน้าคนก่อนหน้า ต้องการก้าวแซ่งหน้าปรมาจารย์ของพรรคเขียนเหิน เป็นต้นว่าราชันเขียนทุนเยอ หรือบรรพบุรุษของเจ้าราชันเขียนเหรินเสียน เจ้าเข้าใจว่าตัวเองจะได้เป็นราชันเขียนที่ยิ่งใหญ่มากกว่าพวกเขา กระทั่งสามารถเทียบเคียงราชันเขียนเพยปฐมาจารย์ของพรรคเขียนเหิน...”

“ใช่แล้วไง!” หลงอ่าวเทียนกล่าวน่าเกรงขามออกมา เวลาที่เขากลับไม่รีบร้อนที่จะลงมือ กล่าวสำหรับเขาแล้ว ศัตรูที่แข็งแกร่งนั้นหายาก ศัตรูเฉกเช่นหลี่ชียเอมีเพียงคนเดียวเท่านั้นเอง เวลาที่เขากลับไม่ยากรีบร้อนสังหารเขาให้ตาย

“...โซ่วซ่าจะดูถูกเจ้า” หลี่ชียเอ่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ต่อให้ซ่าให้เจ้าได้เป็นราชันเซียน เณกเช่นลักษณะเช่นนี้ของเจ้า เจ้าก็ไม่สามารถแข่งหน้าราชันเซียนทุนเย่อ ล้าหน้าราชันเซียนป่าเมียดได้ บางทีพรสวรรค์ของเจ้าอาจสูงกว่าราชันเซียนทุนเย่อ แต่เจ้าร้อนรนเกินไป ไม่สามารถทำให้ใจนิ่งได้ ต่อให้วันหน้าเจ้าสามารถเป็นราชันเซียนได้ มันก็แค่ราชันเซียนทั่วไปเท่านั้นเอง!”

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกผิดคาด เมื่อเห็นคนโหดอันดับหนึ่งกับหลงอ้าวเทียนที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตกลับพูดคุยเช่นนี้ ทุกคนเข้าใจว่าพวกเขาพลันพบหน้าจะต้องสู้กันให้ตายไปข้างหนึ่ง เวลานี้กลับพูดคุยกันด้วยหัวข้อสนทนาเกี่ยวกับเรื่องของราชันเซียนขึ้นมา ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนจำนวนมากนึกไม่ถึง บางทีอาจจะมีเพียงผู้ที่ก้าวถึงระดับเช่นนี้แล้วจึงสามารถเข้าใจได้ว่าความคิดในใจของพวกเขาเป็นเช่นใด

“แหะ เกรงว่าเจ้าคงไม่ได้เห็นวันนั้น” คำพูดของหลี่ชียเอ่ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อหลงอ้าวเทียน เขายิ้มเยาะว่า “เมื่อซ่าเหยียบย่ำบนศพของเจ้าไปแล้ว เจ้าก็จะรู้ว่าซ่าจะได้เป็นราชันเซียนแบบไหน!”

“ดูท่าจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรยังมั่นคง ไม่เกรงกลัวต่อความล้มเหลว” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “เอาเถอะ ให้ซ่ายึดเยียดความพ่ายแพ้ให้เจ้าอีกสักครั้ง ดูว่าเจ้าต้องพ่ายแพ้กี่ครั้งถึงจะทำให้จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรสั่นคลอน!”

“จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรสั่นคลอน!” หลงอ้าวเทียนเผยให้เห็นการเยาะเย้ยที่เต็มใบหน้า กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “หลี่ชียเอ่ ถึงเวลาที่จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเจ้าสมควรสั่นคลอนได้แล้ว!”

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นเป็นระลอก จังหวะที่หลงอ้าวเทียนกล่าวขาดคำ บนห้องฟ้าปรากฏประตูดขนาดใหญ่สุดเปรียบเปรยออกมา ปรากฏคนจำนวนมากในประตุนั้น

มันคือกองทัพที่มีไพร่พลจำนวนหนึ่งแสน ขนาดของกองทัพสร้างความหวาดผวาในใจกับผู้ที่พบเห็น!

เมื่อทอดสายตามองไปเห็นเสือเกราะทวนยาวจำนวนมากมายทหารที่ยืนตัวตรงจำนวนนับไม่ถ้วน ทั้งกองทัพแลดูกลืนอายุการฆ่าที่ตั้งคลื่นยักษ์ ภายใต้ปณิธานการฆ่าที่น่ากลัว ทำให้ทั่วทั้งมหาสมุทรต้องเข่าอ่อนสั่นเทา นี่คือกองทัพเหล็กกล้า เหมือนว่ามันพร้อมจะบดขยี้ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง

กองทัพระดับเรือนแสนสามารถส่งมาได้ทันที ย่อมสามารถประเมินได้ว่าพรรคเซียนเหินมีธาตุแท้ภายในแข็งแกร่งเพียงใด ดูเหมือนการรับส่งกองกำลังลักษณะเช่นนี้เป็นสิ่งเล็กน้อยไม่คู่ควรจะกล่าวถึงสำหรับพรรคเซียนเหินอย่างนั้น

เสียง "ปัง..." ดังขึ้น ทันใดนั้นเอง บนห้องฟ้าพลันปรากฏบุคคลระดับจักรพรรดิเทพห้าคน จักรพรรดิเทพทั้งห้าคนนี้ดูแลห้องมียิ่งนัก ผมขาวโพลน แม้ว่าพลังลมปราณของพวกเขาจะอ่อนลงแต่ดวงตาทั้งสองของพวกเขากลับดูแวววาวและมีกำลังวังชา ปรากฏไฟศักดิ์สิทธิ์ที่วูบวาบไม่คงที่อยู่ภายในดวงตาคู่นั้น สำแดงสัจธรรมและสรรพวิชา บ่มฝึกพลังที่ไม่มีสิ้นสุด

จักรพรรดิเทพทั้งห้าไม่ได้เก็บำพลังของตนแม้แต่บ่อย ขณะที่พวกเขาปลดปล่อยพลังออกมานั้น เสียงดัง "ตุ้ม" พลังของพวกเขา

ดูจัดพิบัติภัยชั้นคลื่นยักษ์ที่พุ่งขึ้นสู่ชั้นฟ้าขนาดทำลายดวงดาวบนท้องฟ้าได้ น่ากลัวและดุร้ายยิ่งนัก

หลังจากที่จักรพรรดิเทพทั้งห้าปรากฏตัวออกมาแล้ว พลันร่วมกับหลงอ้าวเทียนกลายเป็นการล้อมแบบปิดตาย สยบไว้ทุกทิศทุกทาง ตัดขาดทางหนีทุกๆ ทางของหลี่ซีเย ล้อมเอาไว้ยุ่งกึ่งกลาง

หลี่ซีเยมองดูจักรพรรดิเทพที่โผล่ออกมาอย่างกะทันหันแวบหนึ่ง ยังคงกล่าวด้วยท่าที่ยิ้มแต่ "อืมม แม้ว่ารูปลักษณะภายนอกจะด้อยไปนิดหนึ่ง คุณสมบัติพื้นฐานเท่าดูสับสนวุ่นวาย แต่นับว่าได้ก้าวข้ามธรณีประตูสู่ระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์แล้วอย่างแท้จริง แน่نون หากเทียบกับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์แท้จริงที่สามารถเหยียบยันเก้าแดนแล้ว พวกเจ้าเป็นได้แค่ประเภทไร้คุณภาพเท่านั้นเอง"

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยพลันทำให้จักรพรรดิเทพที่โผล่ออกมาอย่างกะทันหันทั้งห้าคนมีสายตาที่น่ากลัวขึ้นมา จ้องเขม็งหลี่ซีเยอย่างน่าเกรงขาม ดวงตาทั้งสองเผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา

พวกเขาคือระดับจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์นะเนี่ย เมื่อออกจากปากของหลี่ซีเยแล้วกลับกลายเป็นพวกไร้คุณภาพ ทำให้พวกเขามีอารมณ์ที่พลุ่งพล่านแทบคลั่ง แต่ว่า ในฐานะมีชาติกำเนิดจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ของพรรคเซียนเหิน พวกเขายังคงสะกดอารมณ์เอาไว้ได้ พวกเขายังคงจ้องเขม็งไปที่หลี่ซีเย ลือคตำหน่งที่หลี่ซีเยยืนอยู่ ขอเพียงหลี่ซีเยมีการขยับหรือคิดทำการใดๆ พวกเขาก็จะทำการโจมตีชนิดครั้งเดียวถึงตาย

“จักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์!” เมื่อได้ยินคำพูดของคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว ทำให้บรรดาเจ้าสำนัก และยอดฝีมือที่ดูชมอยู่ระยะห่างไกลต้องเสียวสันหลังวาบ หนาวสะท้านไปทั่วร่าง ปราบกฏเหวี่ยงยื่นออกมา!

สำหรับสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งแห่งใดแล้ว การมีระดับจักรพรรดิเทพคนหนึ่งถือว่ายอดเยี่ยมมากแล้ว หากสามารถมีจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์สักคนก็คือสมบัติประจำสำนักเลยทีเดียวแหละ เวลานี้พรรคเซียนเหินปรากฏจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ไพล่ออกมารวดเดียวถึงห้าคน ด้วยกำลังเช่นนี้เพียงพอที่จะกวาดล้างสำนักใดๆ ในมหาสมุทรอุดรได้ทั้งหมด ยกเว้นเมืองสมุทรสยบฟ้า!

นาที่นี้ทุกคนได้มีความรู้เกี่ยวกับธาตุแท้ภายในของพรรคเซียนเหินที่ใหม่ทั้งหมด เป็นการทำลายความทรงจำของทุกคนที่มีต่อพรรคเซียนเหินอีกครั้ง พรรคเซียนเหินน่ากลัวที่ทุกคนคาดคิด

แต่ว่า คำพูดของคนโหดอันดับหนึ่งก็ทำให้ทุกคนต้องอึ้ง นี่มันคือจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์นะเนี่ย ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใดเวลาใดแค่จักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์คนเดียวก็ทำให้ผู้คนต้องหวั่นเกรงยิ่งไม่ต้องพูดถึงห้าคน

เป็นไงล่ะคนโหดอันดับหนึ่งตอนนี้ ออกจากปากของเขาแม้แต่จักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ยังกลายเป็นของไร้คุณภาพ เหมือนว่าจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์เช่นนี้ไม่เข้าตาของเขาเอาเสียเลย เหมือนว่ากล่าวสำหรับเขาแล้วไม่คู่ควรจะกล่าวถึงเลยด้วยซ้ำ

ผู้คนจำนวนมากได้แต่หัวเราะเฉือนๆ กับคำพูดลักษณะเช่นนี้
ของคนโหดอันดับหนึ่ง ความยโส ความอหังการ ความอวดดีของ
คนโหดอันดับหนึ่งใช้ว่าทุกคนเพิ่งเคยพบเจอ

“เวลานี้ คนเดียวสู้ไม่ได้คิดจะอาศัยคนมากใช้หรือไม่?” หลี
ชีย่ล้องมองหลงอ้าวเทียนและยิ้มกล่าว

“ไม่ใช่ ข้าเพียงต้องการให้เจ้าได้เห็นผู้ที่ยืนอยู่ข้างเดียวกับเจ้า
ต้องตายอนาถเท่านั้นเอง!” หลงอ้าวเทียนกล่าวน่าเกรงขามออกมา
ว่า “ในเมื่อพวกเขาเลือกที่จะยืนอยู่ข้างเจ้า ก็ให้พวกเขาได้ตาย
อย่างสมใจ และข้าจะให้เจ้าได้แต่มองตาปริบๆ คอยดูพวกเขาที่เคย
สนับสนุนเจ้าถูกสังหารทีละคน โดยที่เจ้ากลับต้องยืนอยู่ตรงนี้ทำ
อะไรไม่ได้ เจ้าได้แต่มองดูพวกเขาไปตาย!”

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกขนลุกขนพองเมื่อได้ยินคำพูดของ
หลงอ้าวเทียน ยอดฝีมือทั้งหมดที่ดูชมการศึกครั้งนี้พลันสามารถ
จินตนาการถึงนาที่ต่อไปว่า เมืองหมิงจูจะต้องเลือดไหลนองเป็น
ธาร ศพและกองกระดูกกองสุมตั้งภูเขาสีแดงร้องโหยหวนดังก้อง
ฟ้าดิน!

ผู้คนจำนวนมากต้องร่างสั่นเทิ้มเมื่อนึกถึงภาพนี้แล้ว นี่คือการ
เชือดไก่ให้ลิงดูของพรรคเซียนเหิน เป็นการเตือนไปทุกคนทั่วหล้า
และสำนักทั้งหมดใต้หล้า ใครกล้ายืนอยู่ข้างคนโหดอันดับหนึ่ง
จะต้องนำมาซึ่งภัยถูกเช่นฆ่าอย่างทารุณโหดร้ายแน่นอน!

เมื่อผู้คนจำนวนมากนึกถึงจุดนี้แล้วก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพอง
ถ้าหากใครเวลานี้จะต้องเลือกสักก็ เกรงว่าล้วนแล้วแต่ไม่กล้ายืนอยู่
ข้างฝ่ายของคนโหดอันดับหนึ่ง

“ข้าจะดูว่าเจ้าสามารถทนได้สักกี่น้ำ ข้าต้องการดูว่าภายใต้การเช่นฆ่าเช่นนี้แล้ว จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเจ้ายังคงมั่นคงอยู่หรือไม่” หลงอ้าวเทียนยิ้มเยาะออกมา ดวงตาเปล่งเป็นประกายเผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวยิ่งออกมา!

ที่หลงอ้าวเทียนทำเช่นนี้ไม่เพียงต้องการทำลายสิ้นเมืองหมิงจู ไม่เพียงต้องการเชือดไก่ให้ลิงดู ขณะเดียวกันยังต้องการกระทบต่อหลี่ซีเย และนี่คือเหตุผลที่เหตุใดเขาต้องให้จักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ห้าคนมาล้อมหลี่ซีเยเอาไว้

กระทั่งกล่าวได้ว่า หลงอ้าวเทียนไม่รีบร้อนที่จะสังหารหลี่ซีเย เขาต้องการสร้างความกระทบกระเทือนต่อหลี่ซีเย ต้องการทรมานหลี่ซีเย ต้องการให้หลี่ซีเยมองตาปริบๆ เห็นคนข้างกายของตนตายอย่างอนาถ เพื่ออาศัยสิ่งนี้มากระทบจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเขา

เมื่อผู้คนจำนวนมากได้ยินคำพูดของหลงอ้าวเทียนแล้วถึงกับขนลุกขนพอง การเป็นศัตรูกับหลงอ้าวเทียนนับเป็นเรื่องที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

ตอนที่ 1649 ทหารเก่าไม่มีวันตาย

หลี่ซีเยถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมามองดูจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์ห้าคนที่ล้อมตัวเองเอาไว้ แล้วมองดูกองทัพเรือแสนสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า "ดูท่าเจ้าไม่เข้าใจในตัวข้าแม้แต่บ่อยขณะเดียวกัน ระดับบรรพบุรุษที่อยู่เบื้องหลังเจ้าก็ไม่เข้าใจข้าแม้แต่บ่อยเช่นกัน นับว่าทำให้ข้าผิดหวังนัก พรรคเซียนเหินที่ดูสง่าน่าเกรงขามมีแต่พวกสวะทั้งนั้น ราชนั้เซียนเหินเสียนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นผู้ที่ฉลาดเฉียบแหลมมีสายตายาวไกลและรู้จักควบคุมตน ไม่นึกเลยว่าลูกหลานของเขากลับไร้สมองไม่มีใครเกิน!"

"ฝ่า..." หลงอ้าวเหียนไม่พูดมากอีกต่อไป ร้องเสียงดังออกมา เขาต้องการอาศัยการกระทำที่แท้จริงมาสร้างผลกระทบต่อหลี่ซีเย เขาต้องการให้ผู้คนทั่วหล้ารู้ว่า การเป็นศัตรูกับเขาจะมีจุดจบเช่นใด ไม่เพียงตัวตายเท่านั้น แม้แต่คนข้างกายก็ต้องถูกสังหารทั้งหมด

"ฝ่า..." กองทัพเรือแสนของพรรคเซียนเหินคำรามเสียงก้องบุกโจมตีลงมา เสมือนหนึ่งน้ำหลากที่รุนแรงยิ่ง อาศัยท่วงท่าการทำลายล้างสูงเข้าโจมตีต่อเมืองหมิงจู

"ตึง ตึง ตึง..." เสียงสัญญาณเตือนภัยดังก้องไปทั่วทั้งเมืองหมิงจูทั้งถี่และเร็ว ทำให้ทั่วทั้งเมืองหมิงจูตกอยู่ท่ามกลางสภาวะที่น่ากลัวและสับสนวุ่นวาย

"ฆ่า..." เวลานี้ ศิษย์ของเมืองหมิงจู่ก็ร้องคำรามเสียงดังออกมา พวกเขาไม่มีทางเลือก ไม่สู้ยิบตาจนตัวตาย ไม่ก็ล่าถอยด้วยความหวาดกลัวแล้วถูกสังหาร ไม่ว่าจะทางไหนก็ตายเหมือนกัน พวกเขาได้แต่ร้องคำรามเสียงดังและบุกไปยังแนวหน้า สู้ตายแลกกับศัตรู

"ตูม ตูม ตูม..." เสียงพื้นดินสั่นสะเทือนไม่ขาด เกิดการสั่นไหวโคลงเคลงไปทั่วทั้งเมืองหมิงจู่ เวลานี้นาทีนี้ เมืองหมิงจู่เสมือนตั้งเป็นเรือน้อยที่อยู่ท่ามกลางคลื่นยักษ์ที่ถาโถมพร้อมจะพลิกคว่ำจมลงทุกเมื่อ พร้อมจะถูกคลื่นหายไปท่ามกลางเกลียวคลื่นที่รุนแรง

เดิมทีเมืองหมิงจู่ขณะเผชิญกับการบุกโจมตีของกองทัพอาซาซูดแรกก็รับจะไม่ไหวอยู่แล้ว ถูกบีบให้ต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ เวลาที่ส่งกองทัพเรือแสนมาอีกระลอก ศิษย์ของเมืองหมิงจู่ยังไม่สามารถต้านทานได้อยู่แล้ว ในเวลานี้ เสียงร่อน่าเวทนาดังขึ้นสลับ เลือดสดๆ ไหลนองย้อมพื้นดินจนกลายเป็นสีแดง ภายใต้การบุกโจมตีอย่างรุนแรงของกองทัพเรือแสน แนวป้องกันของเมืองหมิงจู่พ่นพังทลายลง ต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ พวกเขาเริ่มถอยเข้าไปตั้งรับอยู่ในบริเวณที่เป็นจวนหลัก

"หลี่ซีย่ เจ้าเบิกตาให้กว้างและมองดูเมืองหมิงจู่ถูกทำลาย เจ้าสมควรรู้สึกตัวได้ว่าจะต้องถูกฆ่าล้างสำนักเมื่อเป็นศัตรูกับข้า" หลงอ้าวเทียนกล่าวนำเกรงขามออกมา

คำพูดของหลงอ้าวเทียนทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่ถ่วงต้องขนลุกขนพอง ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่รู้สึกเขาอ่อนทั้งสองข้าง เวลาที่ทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจได้ว่า การเป็นศัตรูกับหลงอ้าวเทียน

แล้ว ไม่เพียงตัวเองต้องตาย อีกทั้งสำนักของตน ญาติของตน เพื่อนของตนก็ต้องถูกสังหารจนสิ้น นี่แหละคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุดของหลงอ้าวเทียนและพรรคเซียนเหิน

"พวกสวะเท่านั้นเอง พรรคเซียนเหิน" หลี่ชียเอ่ส่ายหน้า กล่าวอย่างช้าๆ ว่า "ออกมาเหอะ มังกรเขียว ได้เวลาที่พวกเจ้าคำรามแล้ว พันล้านปีผ่านไป ได้เวลาที่พวกเจ้าเฝ้าปกป้องเก้าแดนแล้ว ให้สรรพชีวิตในเก้าแดนรับรู้ถึงเสียงคำรามและเพลิงแห่งความโกรธของพวกเจ้า!"

"ตุ้ม..." ห้องฟ้าพังทลาย เวทีการต่อสู้ที่น่ากลัวพลันทำลายช่องว่าง ส่งกองทัพจากดินแดนไกลโผนมาถึงตรงหน้า เป็นกองทัพที่มีความสามารถก้าวข้ามช่องว่างได้ในพริบตา

กองทัพหนึ่งปรากฏอยู่บนเวทีการต่อสู้ นี้ถูกล้อมรอบด้วยกลิ่นอายที่ขมุกขมัว อบอวลไปด้วยกลิ่นอายที่ตึกดำบรรพ์และดูมีพลังอย่างน่าอัศจรรย์ เหมือนว่ากองทัพนี้ถูกผนึกเอาไว้มานานนับพันล้านปีมาแล้ว

นักรบภายในกองทัพนี้ล้วนแล้วแต่สวมเสื้อเกราะลายเกล็ดสีเขียว บริเวณอกของชุดเกราะสลักมังกรเขียวที่แยกเขี้ยวยิงฟันตัวหนึ่ง เป็นมังกรที่มีพลังอหังการยิ่งนัก สามารถฉีกทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกหล้าได้ทั้งหมด

ทั้งกองทัพตลบอบอวลไปด้วยบรรยากาศที่บีบเค้นน่ากลัวยิ่ง ความบีบเค้นเช่นนี้สามารถฉีกทุกอย่างให้กระจายได้ เหมือนว่ากองทัพนี้คือหอกที่คมกริบที่สุดในโลก สามารถแทงทะลุทุกสิ่งทุกอย่างในโลกหล้า สามารถฉีกทุกอย่างให้กระจาย ไม่ว่าจะเป็

กองทัพราชันเซียนหรือตัวราชันเซียนเอง มันก็สามารถฉีกทุกอย่างที่ขวางหน้าให้ละลายได้

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะท่าทางที่บิบเค้นของกองทัพนี้แล้ว กองทัพเรือนแสนของพรรคเซียนเหินดูอ่อนโยนยิ่งนัก โดยเฉพาะทหารเก่าที่เป็นแกนหลักของกองทัพนี้ยังมีคู่ดวงตาที่เย็นยะเยือก ไม่มีหวั่นเกรงแต่อย่างใด ต่อให้พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับราชันเซียน พวกเขา ก็จะหยิบยกเอาทวนในมือขึ้นมาพุ่งตัวเข้าหา พวกเขาไม่เกรงกลัวต่อศัตรูใดๆ ในโลกหล้า พวกเขากล้าที่จะสู้รบกับทุกสิ่งทุกอย่างในโลกหล้า พวกเขาเป็นนักรบแต่กำเนิด พวกเขาคือทหารที่ผ่านการสู้รบมาอย่างโชกโชน

องรบของกองทัพนี้โบกสะบัดอยู่บนท้องฟ้า มันคือมังกรเขียวตัวหนึ่ง มังกรเขียวที่แยกเขียวยิงพัน มังกรเขียวลักษณะเช่นนี้เหมือนต้องการโผล่ออกมาจากองรบเพื่อฉีกร่างศัตรูทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้า เป็นมังกรเขียวที่เปี่ยมด้วยพลัง

ขณะที่กองทัพนี้ปรากฏขึ้นมานั้น หวาดผวาไปทั้งเก้าแดนและสิ้นเหาไปทุกสารทิศ ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นใด ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะเป็นเทพสงครามที่น่ากลัวเพียงใด เมื่อยืนอยู่ต่อหน้ากองทัพนี้แล้วก็สมควรรู้สึกหวาดกลัวจึงจะถูก!

"กรรร..." มีเพียงเสียงคำรามคำเดียว คล้ายดังเป็นเสียงคำรามของมังกรเขียวขนาดยักษ์ กองทัพนี้ได้พุ่งลงข้างล่างพร้อมกับพลังฝ่าที่ปราศจากผู้ต่อกร มุ่งตรงไปยังกองทัพเรือนแสนของพรรคเซียนเหิน

“อ้ากก...” ทันใดนั้น เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้นมาจากบนฟ้าดินแห่งนี้ เห็นหัวแต่ละหัวที่ลอยขึ้น เลือดที่พวยพุ่งขึ้นมา กองทัพนี้ดูจดังเป็นเครื่องจักรสงคราม เมื่อพวกเขาบุกเข้าไปยังสมรภูมिरบแล้วได้ทำการเก็บเกี่ยวหัวของศัตรูอย่างบ้าคลั่ง พวกเขาลงมืออย่างไร้ความปราณี สังหารภายในหนึ่งกระบวนท่า เหมือนว่าพวกเขาเกิดมาเพื่อสงคราม พวกเขาถือท่าไม้ตายที่น่ากลัวที่สุดในสมรภูมिरบ พวกเขาพกพาจิตใจที่พร้อมตายเข้าสู่สมรภูมिरบ การเช่นฆ่าสังหารของพวกเขาไม่ว่าใครก็ต้องหวาดกลัว

“ไม่...” ในเวลานี้เอง กองทัพเรือนแสนของพรรคเซียนเหินร้องอย่างนำเวหนาดังขึ้นมาจากบนฟ้าดินแห่งนี้ แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยังต้องร้องออกมาด้วยเสียงที่แหลมและเศร้ารันทดยิ่งนัก ยามที่หัวของพวกเขาถูกฟันจนขาด ดวงตาทั้งสองของพวกเขาเบิกโพลง ต่อให้พวกเขาสังกัดพรรคเซียนเหิน แต่เวลานี้คือกองทัพที่น่ากลัวที่สุดที่พวกเขาเคยพบเจอในชีวิต

เวลานี้ กองทัพนี้ดูจดังเป็นมังกรยักษ์ที่ร้องคำรามพร้อมกับพ่นขนออกตลอดในสนามรบ ต่อให้เป็นกองทัพเรือนแสนของพรรคเซียนเหินเมื่ออยู่ต่อหน้ามันแล้วก็สู้ไม่ได้ ถูกพวกเขาฉกเอาชีวิตไปอย่างบ้าคลั่ง

โดยเฉพาะทหารเก่าของกองทัพยิ่งน่ากลัวมากขึ้นไปอีก พวกเขาารวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็กๆ สามารถจัดการแยกราบระดับจักรพรรดิเทพได้ในพริบตาเดียว โหดร้ายทารุณไร้ความเมตตา เห็นเลือดที่ไหลหยดเป็นทาง!

มันช่างเป็นภาพที่โหดร้ายทารุณไร้ซึ่งความเมตตา และสร้างความสะเทือนหัวใจผู้คนยิ่งนัก เมื่อเห็นจักรพรรดิเทพถูกทหารเก่ากลุ่มเล็กๆ จับแยกรา่งในทัศนระของผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนนั้น จักรพรรดิเทพดำรงอยู่ในฐานะสูงส่ง เวลานี้กลับถูกทหารเก่ากลุ่มเล็กๆ จับแยกรา่งในพริบตา ช่างเป็นเรื่องที่สยดสยองเหลือเกิน

ที่น่าสยดสยองกว่าก็คือ บรรดาทหารเก่าเหล่านี้ทำที่เย็นชาไม่ว่าจะเป็นการวิธีการเช่นฆ่าหรือการแยกรา่งดูซ้ำของชำนาญเหลือเกิน เหมือนเป็นเรื่องที่ทำกันมาซ้ำซาก ดุจดั่งที่พวกเขากำลังแยกรา่งนั้นไม่ใช่จักรพรรดิเทพ เป็นเพียงวัวหรือแพะที่อยู่บนเขียงเท่านั้น

“อ้ากก...” เวลานี้ ผู้ที่ร้องเสียงน่าเวทนาออกมาไม่ใช่ศิษย์ของเมืองหมิงจู่อีกแล้ว แต่เป็นกองทัพเรือนแสนของพรรคเซียนเหินภายในระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น กองทัพที่นำกล้วนี้ได้ทำการกวาดล้างสมรภูมিরบแห่งนี้ด้วยการเก็บเกี่ยวชีวิตของศิษย์พรรคเซียนเหินอย่างบ้าคลั่ง เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กองทัพนับแสนของพรรคเซียนเหินเหลืออยู่เพียงไม่เท่าไรภายในระยะเวลาอันสั้น

อย่างไรก็ตามผู้บำเพ็ญตนทั่วไปเลย แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยังต้องชนลุกชนพอง เมื่อมองเห็นภาพอันส่น่าสยดสยองเช่นนี้ เกรงว่าคงเป็นการศึกที่ยากจะล้มเลือนที่สุดชั่วชีวิตของพวกเขา กลืนคาวเลือดของสงครามครั้งนี้พวกเขาไม่สามารถหลบเลือนไปได้ตลอดชีวิต

“แกร่งค้...” เสียงโลหะดังก้อง ขณะที่กองทัพนี้กำลังสังหาร ศิษย์พรรคเซียนเหินอย่างบ้าคลั่งอยู่นั้น พลันทวนวงเดือนหนึ่ง ที่กวาดเข้ามา ฟุ้งเป่าไปยังจักรพรรดิเทพชั้นมหัสจรรย์ทั้งห้าคนที่ รายล้อมหลีชีเยเอาไว้

“ฆ่า...” จักรพรรดิเทพชั้นมหัสจรรย์ทั้งห้าพลันลงมือทันที ปฏิบัติการโต้ตอบของพวกเขาถี่ไวมาก อีกทั้งพลันลงมือก็คือการ กวาดล้างสิ้นเหล่าชั้นฟ้า หลักกฎเกณฑ์ราชันเซียนบัดขี้ช่องว่าง และกาลเวลาอย่างบ้าคลั่ง พลังแข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกร

แต่ว่า เสียงโลหะดัง “ตึง ตึง ตึง” อย่างเป็นจังหวะ ทวนวงเดือน ทองแดงที่กวาดเข้ามา ทลายสิ้นทุกสรรพกฎเกณฑ์ราชันเซียน ต่อ ให้เป็นกฎเกณฑ์ราชันเซียนที่สำแดง โดยจักรพรรดิเทพชั้น มหัสจรรย์ก็ต้านทวนวงเดือนทองแดงนี้ไม่ได้

ทวนวงเดือนทองแดงที่ทำลายหลักกฎเกณฑ์ ซึ่งทิมแทงเข้ามา นั้นสุดจะต้านทาน หอบเอาท่วงท่าที่สังหารเทพมาด้วย ยามที่เห็น ปรากฏที่เย็นยะเยือกจากปลายแหลมของทวนวงเดือนทิมแทงเข้า มานั้น ทุกอย่างเหมือนกลายเป็นสถานการณ์แน่นอนที่ไม่อาจ เปลี่ยนแปลงได้

“เปิด...” จักรพรรดิเทพชั้นมหัสจรรย์ทั้งห้าพลันร้องคำรามและ ผสานร่วมมือกัน พวกเขาได้สำแดงท่าโฉบท่วงท่าที่อหังการ ออกมาด้วยการก่อเป็นกำแพงศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา ก้าวข้ามช่องว่าง และกาลเวลา ซึ่งแนวป้องกันลักษณะเช่นนี้สามารถป้องกันการ สังหารทุกชนิดได้

แต่ว่า การโจมตีของทวนวงเดือนทองแดงไม่ได้อยู่ในกรณี เช่นนั้น ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ทวนวงเดือนทองแดงแทงทะลุเข้าไป กำแพงศักดิ์สิทธิ์ก็ขวางเอาไว้ไม่ได้ ถูกทวนวงเดือนทองแดงแทงทะลุและพังทลายลงทันที

“ปุ...” เลือดสดๆ พวยพุ่งออกมา จักรพรรดิเทพชั้นมหัสจรรย์ ทั้งห้าถูกแทงทะลุคอหอย เลือดสดๆ พวยพุ่งออกมา ดวงตาคู่นั้น ของพวกเขาเบิกโพลง พวกเขาารู้สึกว่ามันเป็นไปได้ พวกเขาคือ จักรพรรดิเทพชั้นมหัสจรรย์ เคสิดราชันเขียนที่สำแดงด้วยการ ผสานร่วมมือกันทั้งห้าคนถึงกับต้านการโจมตีของทวนวงเดือนทองแดงไม่ได้แม้แต่กระบวนท่าเดียว สิ่งนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว!

“ซ่า...” สีหน้าของหลงอ้าวเหียนแปรเปลี่ยนไปมากทีเดียว เมื่อเห็นจักรพรรดิเทพชั้นมหัสจรรย์ทั้งห้าถูกสังหาร ในฐานะที่เขาเป็น ผู้สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์นับว่ามีปฏิกิริยาที่รวดเร็ว กระปี่เหรินเสียนในมือปรากฏอาณาภพราชันเขียนที่อาละวาดอย่างบ้าคลั่ง พลันลงมือก็สำแดงสวรค์ทำลายออกมา

เสียง “ตูม...” ดังสนั่น เมื่อลงมือด้วยสวรค์ทำลาย ฟาดินพลัน กลับกลายเป็นมิดมิด ดวงตะวันบนท้องฟ้าพลันถูกบดบังเอาไว้ ภายใต้อาณาจักรสวรค์ทำลายเช่นนี้คล้ายตั้งวันสิ้นโลกได้มาถึงแล้วอย่าง นั้น

“ตึง” เสียงปะทะกันดังก้องไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ด้วยทวนวงเดือนทองแดงที่ขวางอยู่ยืนหยัดไม่เปลี่ยนแปลง มันเหมือนอำนาค

สูงสุดของเทพเจ้ายุคดึกดำบรรพ์ที่ขวางอยู่ตรงนั้น ไม่ว่าจะการโจมตีใดๆ ก็ไม่สามารถสั่นคลอนมันได้!

สวรรค์ทำลายกลับถูกทวนวงเดือนทองแดงต้านเอาไว้ได้ เมื่อทวนวงเดือนทองแดงปะทะกระบี่เหรินเสียน ประกายไฟที่กระจายออกมาสามารถทำลายดวงดาวในจักรวาลจนแหลกละเอียดได้ เมื่อดวงดาวจำนวนมากไม่ถ่วงระเบิดขึ้นมา ห้องฟ้าที่มีมิติพลันแลดูสวยงามดังมีการยิงพลุดอกไม้ไฟอย่างนั้น!

ภายใต้การปะทะซึ่งหน้าเช่นนี้ ภายใต้การอาละวาดของอานุภาพศักดิ์สิทธิ์ที่น่ากลัวเช่นนี้ ผู้บำเพ็ญตนทุกๆ ไปถึงกับเหมือนเป็นอมพาทล้มลงอยู่กับพื้น ไม่สามารถรับได้กับอานุภาพเช่นนี้ได้ แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยังตระหนกจนหน้าถอดสี ภายใต้พลังเช่นนี้พวกเขาต่างรู้สึกกว่าตัวเองช่างเล็กจิ๋วเหลือเกิน

"ราชันเซียนยังอยู่บนโลกอย่างนั้นหรือ?" หันได้นั้น ทุกคนเหมือนบังเกิดมโนภาพขึ้นมา นึกว่าเป็นการลงมือของราชันเซียน

"ตึง" เวลานี้ทวนวงเดือนทองแดงหมุนที่หนึ่ง จักรวาลหมุนทวน สุริยันจันทราสับเปลี่ยน หนึ่งในทวนที่ไร้เทียมทาน ปราศจากผู้ต่อกร ไม่ว่าจะผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดก็ไม่สามารถต้านเอาไว้ได้

"ปัง" ด้วยทวนวงเดือนทองแดงเล่มนี้ หลงอ้าวเหียนพลันถูกกระแทกจนตัวลอยออกไปไกลแสนลี้ ท่ามกลางการสยบของทวนวงเดือนทองแดง เขากระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง

ตอนที่ 1650 เทพแห่งริงสยบโลกา

ทุกคนต่างงุนงงเมื่อได้เห็นภาพที่สะท้อนใจเช่นนี้ จักรพรรดิเทพทั้งห้าคนของพรรคเซียนเหินบทจะฆ่าก็ฆ่าเลย แม้แต่หลงอ้าวเทียนที่สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาภายใต้การโจมตีเพียงครั้งเดียว ช่างเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะที่น่ากลัวเช่นใด

นาทีนี้ทุกคนต่างบังเกิดมโนภาพขึ้นมา ต่างเข้าใจว่าผู้ลงมือคือราชันเซียนองค์หนึ่ง

เวลานี้ ภาพที่ปรากฏแก่สายตาของผู้คนคือผู้เฒ่าคนหนึ่ง ผู้เฒ่าที่มีลักษณะท่าทางเย็นชา โครงหน้าของเขาเหมือนผ่านการเสียดในฉากกาลเวลาอันยาวนาน จนเส้นโครงร่างบนใบหน้ากลายเป็นสิ่งใดที่จะขัดเกลาได้อีกต่อไป ยังคงมีมุมและขอบที่ชัดเจน เหมือนว่าต่อให้กาลเวลาอันยาวนานผ่านไปก็ไม่สามารถลบมุมเหล่านั้นของเขาได้อีกแล้ว

ม้าศึกที่ผู้เฒ่าขี่อยู่นั้นเป็นม้าทองสัมฤทธิ์ ลักษณะของม้าศึคนับเป็นม้าที่ดีมากตัวหนึ่ง แม้ว่ามันจะเป็นเพียงม้าทองแดงแต่เปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวา ทุกๆ เส้นโค้งบนตัวล้วนแล้วแต่เน้นให้เห็นถึงกล้ามเนื้อที่กำยำแข็งแรงของมัน

ผู้เฒ่าปราศจากอำนาจที่สะท้อนฟ้า และไม่มีพลังลมปราณที่ตั้งคลื่นยักษ์ ขณะที่เขาขี่อยู่บนหลังม้าที่ยืนอยู่บนห้องฟ้าโดยมีทวนวางขวางกับตัว เพียงเท่านั้นเขาก็เสมือนหนึ่งกลายเป็นนิรันดร์

ขอเพียงตัวเขาที่ประทับม้ายืนอยู่ตรงนั้น ไม่ว่าจะผู้ดำรงอยู่ในฐานะใด
อย่าหวังได้ก้าวข้ามหรือล้มเขาไปได้ เหมือนว่าเขาคือแนวป้องกัน
ที่แข็งแกร่งที่สุดของฟ้าดินอย่างนั้น

มองดูผู้เฒ่าลักษณะเช่นนี้แล้ว ไม่มีใครรู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขา ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพที่มีประสบการณ์มากที่สุดก็ดูเขาไม่ออก ไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเขาเป็นใคร

“เจ้าเด็กน้อย ทักษะไม่เลว” ผู้เฒ่าที่วางทวนขวางลำตัวนั่งอยู่บนหลังม้าที่ยืนอยู่บนห้องฟ้า ล้วงมองลงอ่าวเหียน แล้วกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เสียดาย ผู้ที่สามารถสู้กับข้าได้ในพรรคเซียนเหินมีเพียงอสุราเท่านั้น นอกนั้นไม่ได้เรื่อง!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของผู้เฒ่าทำให้ผู้คนทั่วหล้าต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ไม่มีใครรู้ว่าอสุราคือใคร แต่ว่าการที่ผู้เฒ่าพูดออกมาเช่นนี้ถือว่ามีน้ำหนักแล้ว

หอดสายตาไปในใต้หล้า จะมีสักกี่คนที่กล้าพูดว่าพรรคเซียนเหินที่เหลือไม่ได้เรื่อง!

แม้แต่หลงอ่าวเหียนก็ต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป คนอื่นอาจไม่รู้จัก “อสุรา” แต่เขารู้จัก บรรพบุรุษรุ่นดีกดำบรรพ์อสุรา เคยเป็นหนึ่งในบรรพบุรุษรุ่นดีกดำบรรพ์ที่แข็งแกร่งที่สุดของพรรคเซียนเหิน เคยมีบรรพบุรุษอาวุโสของพรรคเซียนเหินเคยกล่าวไว้ว่า ในประวัติศาสตร์พรรคเซียนเหิน นอกจากราชันเซียนแล้ว ความแข็งแกร่งของบรรพบุรุษรุ่นดีกดำบรรพ์อสุราหากไม่สามารถจัดให้อยู่ในอันดับหนึ่งก็ต้องอยู่ในอันดับสองอย่างแน่นอน!

เนื่องเพราะมีบรรพบุรุษรุ่นดีกดำบรรพือสุราที่แข็งแกร่งนี้เอง เป็นผู้คุ้มครองให้กับราชันเซียนเหรินเสียนบรรพบุรุษของพวกเขา ช่วยขจัดความเห็นต่างของทุกคน สุดท้าย ราชันเซียนเหรินเสียนบรรพบุรุษของพวกเขาจึงมีโอกาสดงาดขึ้นมาในยุทธภพ และกลายเป็นราชันเซียนในที่สุด

น่าเสียดาย ท้ายที่สุดแล้วต่อให้บรรพบุรุษรุ่นดีกดำบรรพือสุราที่แข็งแกร่งจนปราศจากผู้ต่อกรก็ไม่สามารถทนต่อภัยพิบัติของกาลเวลาไปได้ และสิ้นอายุขัยในที่สุด จากโลกนี้ไปเนื่องจากพลังลมปราณแห้งเหือดและเสื่อมโทรม!

เวลานี้ ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้ากลับบอกว่า พรรคเซียนเหินของพวกเขา มีเพียงบรรพบุรุษรุ่นดีกดำบรรพือสุราเท่านั้นที่สามารถต่อสู้กับเขาได้ ย่อมสามารถประเมินได้ว่าผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้ามีความแข็งแกร่งเพียงใด

“ไม่ทราบว่าคุณเป็นใคร?” หลงอ้าวเหินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ควบคุมพลังลมปราณให้เป็นปกติ กล่าวด้วยลักษณะท่าทางที่หนักแน่นจริงจัง

“เทพแท้จริงสยบโลกา” ผู้เฒ่ากล่าวท่าที่เฉยเมย เป็นคำกล่าวที่เรียบเฉยมาก ไม่ค่อยมีความรู้สึกอะไร กล่าวสำหรับเขาแล้วนี่เป็นเรื่องที่ปรกติธรรมดา

เทพแท้จริงสยบโลกา! บรรดายอดฝีมือจำนวนมากเมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วต่างมองหน้ากันและกัน เนื่องจากไม่มีใครเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพรุ่นอาวุโสก็ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน

แต่ว่า เมื่อชื่อนี้ถูกเอ่ยขึ้นมา มีผู้ที่อยู่ในร่องน้ำลึกของสาย
สำนักราชันเซียนลืมนตาขึ้น มีตาแก่ที่ตึกดำบรรพ์ยิ่งถูกทำให้ตกใจ
จนลุกขึ้นมานั่งโดยพลัน รู้สึกตื่นตระหนกยิ่งนัก พิมพ์ออกมาว่า
“ไม่นึกเลยว่าเทพแท้จริงสยบโลกา ยังคงมีชีวิตอยู่ นี่คือเทพแท้จริง
ที่ร่วมการศึกพิฆาตเซียนแล้วยังคงมีชีวิตอยู่! เป็นความมหัศจรรย์
ที่ตึกดำบรรพ์นะเนี่ย โลกเหล่านี้ผู้ที่สามารถเรียกหาเขาได้มีเพียงผู้
เดียวเท่านั้น!

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ประเททแก่ง่ายตายยากที่ตึกดำบรรพ์ยิ่ง
ถึงกับสั่นเทิ้ม รีบนอนลงไปใ้ในโลงโบราณตามเดิม ไม่กล้าพูดอะไร
อีกต่อไป

“เทพแท้จริงสยบโลกา!” แม้แต่หลงอ้าวเทียนที่มีชาติกำเนิดมา
จากพรรคเซียนเหิน เมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วก็ต้องตกใจจนก้าวถอย
หลังไปหนึ่งก้าวและมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปมาก

คนอื่นอาจไม่เคยได้ยิน “เทพแท้จริงสยบโลกา” แต่ในฐานะ
ของผู้สืบทอดพรรคเซียนเหินเขาเคยได้ยินชื่อนี้ เป็นชื่อที่เปี่ยม
ด้วยสีสันมหัศจรรย์

สยบโลกา! นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมาจะมีสักกี่คนที่กล้าตั้ง
ฉายาว่าสยบโลกา และมีกี่คนที่กล้าเรียกว่าเป็นเทพแท้จริง! มีไม่กี่
คนกล้าตั้งฉายาว่าสยบโลกา และมีไม่กี่คนกล้าเรียกว่าเทพแท้จริง
แต่เวลานี้ฉายานี้กลับปรากฏอยู่บนตัวของคนๆ หนึ่ง เทพแท้จริง
สยบโลกา!

บุคคลที่ดำรงอยู่ในฐานะมีสายเลือดที่สูงส่งยิ่ง ขุนพลเต๋าผู้
หนึ่งที่เคยผ่านสมรภูมิพิฆาตเซียนมา ขุนพลที่ห้าวหาญที่ยังคง

รอดชีวิตมาได้ภายใต้ศึกพิฆาตเซียนที่โหดร้ายทารุณสุดเปรียบเปรย ย่อมประเมินได้ว่าผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ช่างน่ากลัวเพียงใดแล้ว!

“ชีวิตของพวกเขาเจ้าไม่ใช่ข้าเป็นผู้เก็บเกี่ยว วันนี้ข้าจะไม่ทำให้พวกเขาต้องลำบากใจ” เทพแท้จริงสยบโลกามองดูหลงอ้าวเทียนที่หนึ่ง จากนั้นมองดูผู้ที่หลบซ่อนตัวอยู่บนห้องฟ้าและไม่ปรากฏตัวออกมา กล่าวเรียบเฉยว่า “หากชาตินี้พรรคเซียนเห็นพวกเขา ยังคงมีโอรสราชนอะไรที่คิดว่าตัวเองยอดเยี่ยมละก็ รีบๆ ลงมือได้เลย ชาตินี้ กองทัพมังกรเขียวของข้าได้รับคำบัญชาจากใต้เท้าจะปราบพรรคเซียนเห็นพวกเขาให้ราบแนนอน!”

เป็นคำพูดที่ราบเรียบแต่หนักแน่นจริงจัง ไม่ว่าใครก็ตามเมื่อได้ยินแล้วก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพอง ในโลกจะมีสักกี่คนที่กล้าทำลายพรรคเซียนเห็นจนราบคาบ แต่ว่า ผู้เฒ่าผู้นี้กลับพูดออกมาแล้ว

“อ้ากก...” เวลาที่ปิดฉากลงด้วยเสียงร้องที่น่าเวทนา กองทัพนี้ ได้ทำการกวาดล้างสมรภูมिरบแห่งนี้จนราบเรียบภายในระยะเวลาอันสั้น กองทัพเรือนแสนของพรรคเซียนเห็นถูกทำลายสิ้นหมดทั้งกองทัพภายในเวลาอันสั้น ไม่มีรอดชีวิตแม้แต่รายเดียว

ขณะที่กองทัพนี้ตั้งอยู่ที่เมืองหมิงจูในเวลานี้ ศิษย์เมืองหมิงจูที่เฝ้ารักษาเมืองมองเห็นพวกเขาแล้วก็ต้องขาสั่นทั้งสองข้าง โดยเฉพาะเมื่อมองเห็นท่าทีที่เย็นชาของทหารเก่าแล้ว ศิษย์ของเมืองหมิงจูถึงกับก้าวถอยหลังและไม่กล้าจ้องตากับพวกเขา เนื่องจากสายตาของพวกเขาคมกริบจนสามารถแทงทะลุหัวใจคน

ได้ เมื่อถูกพวกเขาล้อมมองแวนหนึ่งละก็ เกรงว่าคงต้องนอนฝันร้ายเป็นเวลานานมาก

"ตุ้ม..." ทันใดนั้น กองทัพทั้งหมดได้ออกไปจากเมืองหมิงจู พลันขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้า ด้วยขบวนที่เป็นระเบียบยิ่งนัก โดยกองทัพนี้ได้ตั้งขบวนอยู่หน้าหลี่ซีเย รอให้หลี่ซีเยตรวจพล

หลงอ้าวเหียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เวลาที่เขารู้แล้วว่าที่ตนเผชิญอยู่คือกองทัพลักษณะเช่นใด ต่อให้กองทัพเรือนแสนของพรรคเซียนเหินพวกเขาพ่ายอย่างราบคาบให้กับกองทัพนี้ก็ใช่เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ เนื่องจากเป็นกองทัพที่ผ่านศึกพิฆาตเซียนมาแล้ว พวกเขาคเคยเช่นฆ่าเผ่าพันธุ์ที่น่ากลัวที่สุดในโลกมาแล้ว นั่นคือ... เผ่าอเวจี!

กองทัพนี้คือกองทัพในตำนาน พวกเขาร่วมมือกับปรัชญาเมธีของเก้าแดน ทำลายราชวงศ์อเวจี ทำให้ยุคสมัยปกครองของอเวจีล่มสลาย!

"ดี พวกเราคงได้พบกันอีก วันหน้าพรรคเซียนเหินพวกเราจะต้องทวงคืนความพ่ายแพ้ในครั้งนี่!" หลงอ้าวเหียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวหนักแน่นจริงจัง ลบคำหันหลังจากไปทันทีโดยไม่มีรีรอ เพียงพริบตาเดียวก็หายไปบนเส้นขอบฟ้า

กล่าวสำหรับหลงอ้าวเหียนแล้ว สงครามครั้งนี้พวกเขาพ่ายแพ้แล้ว เป็นการพ่ายแพ้อย่างราบคาบ! แต่ทว่า พรรคเซียนเหินพวกเขายอมรับได้ พรรคเซียนเหินพวกเขายังมีกองทัพที่แข็งแกร่งมากไปกว่านี้อีก!

เวลานี้ เทพแห่งจริงสยบโลกาได้กระโดดลงมาจากม้าศึก เดินไปอยู่ตรงหน้าหลี่ชียเอ่ ไม่พูดไม่จา “ช่วยบบ” คุกเข่าลงอยู่ตรงนั้น

“ช่วยบบ” ทหารทั้งหมดของกองทัพมังกรเขียวคุกเข่าลงตรงด้านหน้าของหลี่ชียเอ่อย่างพร้อมเพรียง

ผู้คนจำนวนเท่าไรที่รู้สึกหวั่นไหว รู้สึกเลือดอุ่นในกายพลุ่งพล่านเมื่อได้เห็นภาพนี้ นี่คือกองทัพที่ปราศจากผู้ต่อกร เวลานี้ กลับสยบตรงหน้าหลี่ชียเอ่ กล่าวสำหรับบุรุษผู้หนึ่งแล้ว มันช่างเป็นเกียรติยศเพียงใด บุรุษใดก็ตาม หากสามารถยืนอยู่ตรงจุดนี้ เลือดในกายก็ต้องพลุ่งพล่านอยู่แล้ว

บุรุษควรเป็นเยี่ยงนี้ เมื่อยืนอยู่ตรงตำแหน่งนี้แล้ว ชาตินี้ยังจะต้องการสิ่งใดอีก!

“มังกรเขียวปกฟ้า รบร้อยครั้งฆ่าเซียน!” เวลานี้ คำพูดของเทพแห่งจริงสยบโลกาดังก้องไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา เสียงของเขา สยบผู้ที่ดำรงอยู่ในแดนมนุษย์กษัตรา เมื่อคำขวัญของกองทัพถูกร้องประกาศออกมา เก้าแดนสมควรสิ้นเทาอีกครั้ง!

“มังกรเขียวปกฟ้า รบร้อยครั้งฆ่าเซียน!” นักรบทุกคนที่อยู่ในกองทัพมังกรเขียวต่างเปล่งเสียงดังออกมา เสียงของพวกเขา สะเทือนหวั่นไหวไปเก้าแดน สยบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเอาไว้ ไม่ว่าผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดก็ตาม เมื่อได้ยินคำขวัญของกองทัพนี้แล้วก็ต้องสิ้นเทา!

เมื่อเสียงเขาควายกองทัพมังกรเขียวถูกเป่าให้ดังขึ้นมาอีกครั้ง ทำให้โลกหล้าต้องสลด เก้าแดนต้องสิ้นเทา!

ภาพเช่นนี้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวต้องทุกๆ คน ทุกคนที่มองเห็นทหารทั้งกองทัพที่คุกเข่าอยู่ตรงนั้น ถึงกับทำให้ภายในใจรู้สึกสั่นเทา ไม่รู้ว่านี้คือความหวาดหวั่นพร่นพริ้ง หรือตื่นเต้นดีใจกันแน่

มองดูกองทัพที่อยู่ตรงหน้า มองดูทหารเก่าที่อยู่ในกองทัพ ทหารเก่าที่ยังคงหลงเหลืออยู่จากศึกพิฆาตเซียนในครั้งนั้น หลี่ซิเย่ถึงกับรู้สึกได้ถึงหางตาที่เปียกแฉะ

“มังกรเขียวปกฟ้า รบร้อยครั้งฆ่าเซียน!!” หลี่ซิเย่เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ทหารเก่าไม่ตายมังกรเขียวไม่สูญสลาย!” ประโยคสุดท้ายออกมาจากปากของหลี่ซิเย่ที่ร้องออกมา

“ทหารเก่าไม่ตาย มังกรเขียวไม่สูญสลาย!” ทหารลูกหลานของกองทัพมังกรเขียวต่างอดที่จะร้องออกมาไม่ได้ในเวลานี้ โดยเฉพาะบรรดาทหารเก่าที่มีลักษณะท่าทางเย็นชา พวกเขาล้วนแล้วแต่ร้องเสียงดังออกมา ทำให้คำพูดที่เย็นชาถึงกับทำให้หางตาต้องเปียกแฉะ!

หวนระลึกถึงครั้งครานั้น พวกเขาหลังเลือดต่อสู้กับอเวจี ร่วมเป็นร่วมตาย ผ่านมาก็ปีแล้ว พวกเขาได้กลับมาอยู่ใต้ร่มธงทิวของกองทัพมังกรเขียวอีกครั้ง พวกเขาได้กลับมาอยู่ใต้บังคับบัญชาของใต้เท้าอีกครั้ง! ในชาตินี้จะได้ประกาศเกียรติยศของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง

ชาตินี้ กองทัพมังกรเขียวพวกเขาจะต้องสะเทือนหวั่นไหวและสยบเก้าแดนอีกครั้งอย่างแน่นอน ชาตินี้พวกเขาจะเฝ้าปกปักรักษาห้องฟ้าแห่งนี้ เฝ้าพิทักษ์เก้าแดนนี้เอาไว้!

หลี่ซีเยมองเห็นใบหน้าของทหารเก่าแต่ละคนแล้ว แม้ว่าหัวใจดวงนี้ของเขาคouldต้านชาและเยือกเย็นไปแล้วก็ยังไม่รู้สึกว่ามันอุ่นๆ หางตาที่เปียกแฉะ เขาได้แอบปาดน้ำตาออกไปเงียบๆ ไม่อยากให้มีการหลั่งน้ำตาต่อหน้าคนอื่น

หลี่ซีเยวางมือไว้บนศีรษะของเทพแห่งริงสยบโลกา เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “พวกเจ้าคือเกียรติยศชั่วชีวิตของข้า เป็นความภูมิใจของข้า! ไม่ต้องมากพิธี ลูกขึ้น”

สุดท้าย “ซ่วบบ” เสียงหนึ่งดังขึ้น ทหารลูกหลานทั้งหมดของกองทัพมังกรเขียวลุกขึ้นยืนตามเทพแห่งริงสยบโลกา พวกเขาเดินตรงแนวอยู่หน้าหลี่ซีเย ทหารเก่าจ้องมองหลี่ซีเย เพื่อสลักเขาเอาไว้ในใจ

หลี่ซีเยก็มองดูใบหน้าแต่ละคน และทำการสลักเอาไว้ในใจเช่นกัน นี่คือน้องผู้ที่เคยร่วมเป็นร่วมตาย หลังเลือดต่อสู้อย่างทรหดมาก่อน!

เขาเคยฝันร่างของทหารเก่ามาแล้วมากมายเท่าไร เคยส่งพี่น้องไปจากมาจำนวนเท่าไร เคยมองเห็นเลือดสดๆ ของพวกเขาที่ไหลนองย้อมผืนแผ่นดินจนแดงฉาน...

ในยุคมืดของอเวจี พวกเขาพร้อมเป็นร่วมตาย พวกเขาได้ผ่านวันเวลาที่ยากเข็ญที่สุด พวกเขาพร้อมฝ่าฟันสงครามที่โหดร้ายทารุณที่สุดมา พวกเขาเคยร่วมหัวเราะเสียงดังด้วยความยินดี พวกเขาเคยหลั่งน้ำตาอย่างเงียบๆ ด้วยกันมา...

ตอนที่ 1651 ตำนานกองทัพมังกร

ไม่ว่าจะเป็นสำนักใด ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่คนใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ต้องชนลุกชนพองกับกองทัพเช่นนี้อยู่แล้ว

กองทัพเรือแสนของพรรคเซียนเหินถึงกับถูกสังหารสิ้นภายในระยะเวลาอันสั้น หมดทั้งกองทัพไม่มีเหลือรอดแม้แต่คนเดียว อีกทั้งทหารเก่าที่จัดการแยกชิ้นส่วนจักรพรรดิเทพอย่างชำนาญดุจดังเป็นงานที่พวกเขาทำเป็นประจำอยู่แล้ว มันช่างเป็นเรื่องที่น่าสยดสยองยิ่งนัก

เสียดาย ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่รู้จักชื่อของกองทัพมังกรเขียว ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่เคยได้ยินชื่อของกองทัพนี้ การดำรงอยู่ของกองทัพนี้ห่างไกลมากเกินไปแล้ว ผู้ที่รู้จักชื่อของกองทัพมังกรเขียวส่วนใหญ่กลับกลายเป็นดินไปแล้ว

“กองทัพมังกรเขียว...” ยังคงมีผู้ที่รู้จักกองทัพหน่วยนี้ ภายในวิหารโบราณที่มีดและเงียบแห่งหนึ่งของหนึ่งสำนักสามราชันเซียนบรรพบุรุษรุ่นอาวุโสผู้หนึ่งได้ตื่นขึ้นมา เขามองจากระยะห่างไกลไปยังมหาสมุทรอุดร เมื่อเห็นกองทัพลักษณะเช่นนี้แล้ว ถึงกับรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

ศึกพิฆาตเซียนในครั้งนั้น เผ่าอเวจีกลายเป็นเก้าธูลีไปอย่างสิ้นเชิง กองทัพมังกรเขียวร่วมกับปรัชญาเมธีของเก้าแดนทำการปิดล้อมราชวงศ์โบราณหลงหมิ่นเอาไว้ ช่วงเวลานั้นมีการต่อสู้กัน

จนฟ้าถล่ม เวลาที่เผ่าอเวจีได้รับการสนับสนุนจากหมื่นสำนัก กองทัพมังกรเขียวอาสาเข้าขวางทัพหนูนจากหมื่นสำนักของเผ่า อเวจี จากการทำอย่างดุเดือดครั้งแล้วครั้งเล่า...”

“...รบกันอย่างทรหดเจ็ดเจ็ดสัปดาห์แล้ว เช่นฆ่ากันจนพื้นดิน ถูกปกคลุมไปด้วยเลือด สุดท้าย กองทัพมังกรเขียวอาศัยท่าที่ที่ มั่นคงที่สุดรักษาแนวป้องกันสุดท้ายเอาไว้ได้ ตัดขาดกำลังหนูน จากหมื่นสำนักที่มีต่อเผ่าอเวจีเอาไว้ได้ ในที่สุด ราชันเขียนหลง หมื่นถูกสังหารบนยอดเขา เสียงร้องนำเวทนาของราชันเขียนดัง ก้องไปทั่วแดน เกรงว่าสิ่งนี้คงเป็นสิ่งที่สยดสยองมากที่สุดนับแต่ อดีตที่ผ่านมา ราชันเขียนของเผ่าอเวจีที่ยโสยิ่งกลับถูกสังหารใน ยุคสมัยของเผ่าอเวจีเอง...”

“...ศึกครั้งนี้ทำให้สรรพชีวิตจำนวนหนึ่งล้านล้านชีวิตล้วน แล้วแต่หวาดกลัวเป็นอันมาก ศึกครั้งนี้เป็นผลจากการร่วมมือของ ปรัชญาเมธีเก้าแดน แต่ว่าหากไม่มีผลงานของกองทัพมังกรเขียว สุดท้ายแล้วคิดจะทำลายอเวจีคงไม่่ง่ายนัก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการ สังหารราชันเขียนหลงหมื่นของเผ่าอเวจีแล้ว

ระดับบรรพบุรุษอาวุโสรุ่นดีกดาบรรพพ์ผู้นี้เมื่อหวนนึกถึงการ ศึกในครั้งครานั้นแล้วก็อดทอดถอนใจไม่ได้ และหวั่นเกรงอย่าง มาก ครั้งนั้น กองทัพมังกรเขียวอาศัยท่าที่ที่ปราศจากผู้ต่อกรตัด ขาดฟ้าดินขัดขวางทัพหนูนของอเวจินั้น ช่างเป็นอะไรที่อหังการ และกล้าหาญเหลือเกิน

ในห้วงเวลานั้นซึ่งเป็นยุคที่อเวจีปกครองเก้าแดน จะมีสักกี่ สำนักหาญกล้ารับคำสั่งที่เสี่ยงภัยเช่นนี้ แต่กองทัพมังกรเขียวกลับ

รับภาระหนักอึ้งนี้เอาไว้ และสามารถปฏิบัติภารกิจสำคัญของตนได้ เป็นผลสำเร็จ ไม่ทำให้ต้องผิดหวัง

ณ แดนศักดิ์สิทธิ์ดีกดำบรรพ์ มีผู้ที่แก่งอมและเป็นอมตะได้ ตื่นขึ้นมา มองไปที่มหาสมุทรอุดร มองไปที่กองทัพมังกรเขียวจากระยะห่างไกล พึมพำออกมาว่า “กองทัพมังกรเขียวที่เคยมีฉายาว่า กองทัพอันดับหนึ่งนะเนี่ย ความมืดมิดของอเวจีที่ปกคลุมเก้าแดนมานับกี่ยุคก็สมัยแล้ว จะมีสำนักใด พรรคใดริที่หาญกล้าต่อต้านอเวจีตั้งแต่ต้นจนจบกันแล้ว แล้วจะมีสำนักใด พรรคใดที่สามารถรบกับอเวจีจนถึงสุดท้ายกันหละ กองทัพมังกรเขียวกลับทำได้แล้ว พวกเขาคือกองทัพที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก...”

“...เสียดาย ศึกพิฆาตเซียนในครั้งสุดท้าย กองทัพมังกรเขียวสูญเสียชีวิตอย่างหนัก ชุณพลที่ปราศจากผู้ต่อกรแต่ละคนที่ร่วงหล่นลงมา ทหารเก้าที่แก่งกล้าตายในที่รบ! หลังจากศึกพิฆาตเซียนแล้ว กองทัพมังกรเขียวที่สูญเสียชีวิตอย่างหนักได้แต่ปลดระวางตนเอง มิฉะนั้นล่ะก็ ยุคนี้ยังปล่อยให้พรรคเซียนเห็นได้ทำกำเรบเสิบสานอย่างนั้นรี อาศัยกองทัพมังกรเขียวก็สามารถทำการปราบพรรคเซียนเห็นจนราบคาบได้อย่างง่ายดาย” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ผู้แก่งำเหงือกผู้นี้ยังต้องสะอื้นยั้งนักออกมา

ในแดนขาดทักซิณ ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ณ ตระกูลขุนนางโบราณแห่งหนึ่ง ผู้แก่งำเหงือกที่เหลื่อมมหายใจเฮือกสุดท้ายลุกขึ้นนั่ง มองไปที่มหาสมุทรอุดรจากระยะห่างไกล เมื่อมองเห็นกองทัพมังกรเขียวแล้ว หางตาเปียกแฉะด้วยน้ำตาโดยไม่รู้ตัว

“มังกรเขียวปกฟ้า รบร้อยครั้งฆ่าเซียน!” แก่หง่าเหงือกผู้นี้ พึมพำออกมาว่า “เสียดาย ทหารเก่าอย่างข้าเหลือลมหายใจเพียง เอือกสุดท้ายแล้ว มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าจะต้องร่วมกับพี่น้องรับใช้ใต้ บังคับบัญชาของใต้เท้า ช่วยบุกตะลุยข้าศึก หวนกลับคืนสู่ เกียรติยศอีกครั้ง!”

“ทหารเก่าไม่ตาย มังกรเขียวไม่สูญสลาย!” พร่ำบ่นแต่คำๆ นี้ ขณะที่ผู้ที่แก่หง่าเหงือกผู้นี้ น้ำตาไหลอาบแก้มสองข้าง โดยไม่รู้ตัว เสียแล้ว

หวนนึกถึงตอนนั้น พวกเขาผ่านเหตุการณ์วันเวลาที่มืดมิด ความรักใคร่กลมเกลียวระหว่างพี่น้อง ก้าวข้ามความเป็นความตาย ไปด้วยกันโดยไม่ทอดทิ้งจากกัน ไม่ว่าจะป็นหรือตาย ทุกคนต่าง ตั้งมั่นเพื่ารักษาที่มั่นสุดท้ายเอาไว้ ต่อให้ต้องสู้รบจนตายในที่สุดก็ ไม่แยกจากกัน!

นี่แหละคือกองทัพมังกรเขียวของพวกเขา กองทัพของพวกเขา อาศัยเลือดร้อนๆ และน้ำตาสร้างขึ้นมาด้วยกัน กองทัพของพวกเขา อาศัยความเป็นพี่น้องและความรักความผูกพันร่วมกัน สร้างขึ้นมา! ท่ามกลางการต่อสู้อย่างทรหดแต่ละครั้ง พวกเขาล้วน แล้วแต่ร่วมน้ำหนึ่งใจเดียว ไม่มีการทอดทิ้งกันตลอดไป!

ในครั้งนั้น คำขวัญประจำกองทัพมังกรเขียวของพวกเขาก็ คือ...มังกรเขียวปกฟ้า รบร้อยครั้งฆ่าเซียน

สิ่งนี้ไม่เพียงเป็นคำขวัญกองทัพมังกรเขียวของพวกเขาก็ ยัง เป็นความตั้งใจกองทัพมังกรเขียวของพวกเขาก็ กองทัพมังกรเขียว

ของพวกเขาจะปกป้องโอรสสวรรค์ตลอดไป ขอเพียงกองทัพมังกร
เขี้ยวพวกเขาคงอยู่ แนวป้องกันสุดท้ายของเก้าแดนจะยังคงอยู่

ความปรารถนาอย่างแรงกล้าของกองทัพมังกรเขี้ยวพวกเขาก็
คือ รักษาเก้าแดน สंहารราชันเซียนของอเวจี!

ตั้งแต่ต้นจนจบ กองทัพมังกรเขี้ยวของพวกเขาได้ต่อสู้เพื่อ
เป้าหมายนี้ พวกเขาสู้แล้วแต่ หุ่่มเทเพื่อเป้าหมายนี้ สุดท้าย
กองทัพมังกรเขี้ยวของพวกเขาสามารถบรรลุความปรารถนาสูงสุด
ของทหารเก้าแต่ละรุ่น สุดท้าย พวกเขาได้ปิดล้อมราชวงศ์โบราณ
หลงหมิ่น พวกเขาสะกดกำลังหนุนจากหมื่นสำนักของอเวจี พวกเขา
สามารถสังหารราชันเซียนหลงหมิ่นได้

กองทัพมังกรเขี้ยวพวกเขามีชื่อเสียงโด่งดังด้านการสู้รบ โดย
ตลอด ผลงานการสู้รบสร้างขึ้นมาด้วยน้ำตาและโลหิตของพี่น้อง
ทุกๆ คน!

กองทัพมังกรเขี้ยวชื่อเสียงโด่งดังน่เกรงขาม การศึกครั้งเดียว
สะเทือนฟ้า ต่อให้ก่อนหน้านั้นไม่มีใครเคยได้ยินชื่อของกองทัพ
มังกรเขี้ยวมาก่อน แต่หลังการศึกในวันนี้แล้ว ชื่อ "กองทัพมังกร
เขี้ยว" จะดังก้องไปทั่วฟ้าดิน

เมื่อเอ่ยถึงกองทัพมังกรเขี้ยวสังหารสิ้นกองทัพเรือนแสนของ
พรรคเซียนเหินภายในระยะเวลาอันสั้นนั้น ไม่มีผู้คนเท่าไรที่ต้อง
เจียบกริบตั้งจกจันยามหน้าหนาว เมื่อเอ่ยถึงการศึกในครั้งนี้ ไม่รู้
ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องหวาดกลัวยิ่งนัก มากด้วยความหวั่น
เกรงต่อกองทัพมังกรเขี้ยว!

หลังเสร็จศึกครั้งนี้แล้ว กองทัพมังกรเขียวได้เข้าประจำการในเมืองหมิงจู เวลาในเมืองหมิงจูเงียบสงบ ไม่ว่าผู้ดำรงอยู่ในฐานะใดก็ไม่กล้าก้าวเท้าเข้าไปในเมืองหมิงจูง่ายตายแม้เพียงครึ่งก้าว ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากเมื่อมองเห็นทหารเก่าของกองทัพมังกรเขียวแล้วต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก ขาทั้งสองข้างถึงกับไม่สู้ด้วยการสั่นเทาขึ้นมา

ภายในวิหารหลักของเมืองหมิงจู หลี่ชียเอ และเทพแห่งจริงสยบโลกานั่งอยู่ตรงนั้น วันเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว พวกเขา นายป่าวได้มานั่งอยู่ด้วยกันอีกครั้งหนึ่ง

“แม้ว่าเจ้าไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อได้อีกชาติหนึ่ง แต่ก็นับว่ามีชีวิตชีวานะเนี่ย พลังลมปราณของเจ้าแม่ไม่เท่าคราอยู่ในชั้นสูงสุด แต่ก็ห่างไม่มากเท่าไร” หลี่ชียเอกล่าวพร้อมกับจ้องมองดูเทพแห่งจริงสยบโลกาและเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น

“ทั้งหมดเป็นเพราะใต้เท้าที่โปรดปราน” เทพแห่งจริงสยบโลกาก็เผยรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “หากไม่เป็นเพราะใต้เท้าประทานของวิเศษเซียนให้ข้าหลบจากโลกภายนอกและถนอมร่างกาย ทำให้พลังลมปราณของข้าสามารถคืนกลับมา หาไม่แล้วข้าคงกลายเป็นดินไปแล้ว”

หลี่ชียเอหัวเราะ และสายหน้าเบาๆ ว่า “เจ้าไม่ต้องขอบคุณข้า มันเป็นเรื่องที่เจ้าสมควรได้ การศึกครั้งนั้นพี่น้องต่างได้ทุ่มเทเสียสละด้วยค่าตอบแทนที่แสนสาหัส น่าเสียดาย ท่ามกลางกาลเวลาอันยาวนานนี้ข้าไม่สามารถรังชีวิตของพวกเขาเอาไว้ได้”

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีต เทพแท้จริงสยบโลกาเองต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ ครั้งนั้นเกียรติยศ เลือดและคราบน้ำตาล้วนดำรงอยู่ด้วยกัน ไม่ว่าจะเขาหรือใต้เท้าต่างยากจะแบกรับกับเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา

“ไม่พูดถึงเรื่องราวในอดีต” เทพแท้จริงสยบโลกากล่าวว่า “ใต้เท้าคิดจะบุก โจมตีพรรคเซียนเหินเมื่อไหร่กันล่ะ? พี่น้องของกองทัพมังกรเขียวต่างพร้อมสรรพแล้ว ขอเพียงใต้เท้ามีบัญชา จะบุกทะลุถึงรัง ปราบพรรคเซียนเหินให้ราบคาบ!”

“ไม่ ยังไม่รีบ” หลี่ซีเย่สายหน้าเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “ข้ากลับต้องการดูว่าพรรคเซียนเหิน จะมีท่าไม้ตายอะไร ได้ยินมาว่าลูกชายหลายคนของราชันเซียนเหินเสียไม่ได้มีชีวิตกลับออกมาจากคุกเซียนแล้ว ข้าอยากรู้มากกว่าพวกเขาสามารถก่อเรื่องใหญ่ขึ้นมาได้สักแค่ไหนเขียว”

“ถ้าหากราชันเซียนเหินเสียยังอยู่ บางทีพวกเขาอาจจะก่อเรื่องขึ้นมาได้บ้าง” เทพแท้จริงสยบโลกากล่าวว่า “อาศัยโอรสราชันเพียงไม่กี่คนอาจจะทำอะไรขึ้นมาได้ในเงื้อมมือของใต้เท้า”

“โอรสราชันก็ดี ธิดาราชันก็ช่าง” หลี่ซีเย่แสดงท่าทีอย่างไรก็ได้ออกมา และกล่าวว่า “ข้าเพียงแต่แปลกใจว่าครั้งนั้นพวกเขาได้แอบซ่อนอะไรเอาไว้ พวกเขาได้ซ่อนสายเลือดในครานั่นที่ตรงไหน ข้าอยากรู้มากกว่าครั้งนั้น พวกเขาได้เปลี่ยนสายเลือดของผู้ใดไป ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าอยากรู้มาก ครั้งนั้นข้าตามหาสายเลือดนี้มาตลอดแต่ไม่พบ แต่ว่า ข้าเชื่อว่าสายเลือดนี้จะต้องอยู่ที่พรรคเซียนเหินแน่นอน”

ครั้นเอ๋ยมาถึงตรงนี้แล้ว เดิมใบหน้าที่เปี่ยมด้วยรอยยิ้มของหลี่ชียะพลันเผยให้เห็นประกายที่น่ากลัวออกมา ประกายที่น่ากลัวเช่นนี้แม้แต่ราชันเซียนเห็นแล้วก็ควรจะหวาดกลัวเช่นกัน

เทพแห่งริงสยบ โลกาที่ติดตามอยู่ข้างกายหลี่ชียะตลอดมา ย่อมเข้าใจได้ว่าประกายน่ากลัวนี้บ่งบอกถึงสิ่งใดแล้ว!

“อาศัยพรรคเซียนเห็นกล้าทำให้สายเลือดของอเวจีปรากฏอีก ก็สมควรถูกล้างเผ่าพันธุ์!” เทพแห่งริงสยบโลกาก็เผยปณิธานการฆ่าออกมา เขาผ่านกาลเวลาที่มีดมืดที่สุดมาแล้ว แน่นอน ไม่อนุญาตให้เรื่องนี้เกิดขึ้นอีกเด็ดขาด

“แน่นอน” หลี่ชียะหัวเราะ เขาไม่รีบร้อน กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ครั้งนั้นเพียงแต่หาคนที่ถูกเปลี่ยนสายเลือดไปไม่พบเท่านั้นเอง มิฉะนั้นละก็ พรรคเซียนเห็นยังคิดจะคงอยู่บนโลกนี้อีกสิ”

ครั้งนั้น อาศัยกำลังบังคับเขาตรวจสอบพรรคเซียนเห็น โดยมีราชันเซียนเซียนหลี่เปิดทาง ราชามังกรดำตรึงสถานการณ์เอาไว้ ภายใต้การสยบของสองผู้ยิ่งใหญ่ ต่อให้พรรคเซียนเห็นที่หนึ่งสำนักห้าราชันเซียนก็ไม่มีทางเลือก ต้องยอมให้อีกาหมิพิ์สำรวจตรวจสอบพื้นที่ทุกตารางนิ้วของพรรคเซียนเห็น!

น่าเสียดาย การอาศัยกำลังบังคับเขาตรวจสอบไม่สามารถหาสายเลือดดังกล่าวพบ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหมดที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้ฆ่าตัวตาย ส่วนลูกชายหลายคนของราชันเซียนเหรินเสียได้หนีเข้าไปในตึกเซียน!

“ช่างเถอะ ไม่พูดถึงเรื่องพรรคเซียนเหินก็ได้ พวกเขาคือเนื้อที่อยู่บนเขียงแล้ว” หลี่ชีย่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ที่ให้พวกเจ้าปรากฏตัวออกมาในชาตินี้ เป็นเพราะเกียรติยศนี้สมควรมอบให้กับกองทัพมังกรเขียว และก็เป็นความเห็นแก่ตัวของข้า หลังจากที่ข้าไปจากแล้ว กองทัพมังกรเขียวยังคงเฝ้ามองเก้าแดนเอาไว้ได้ เพื่อป้องกันคนบางคนที่จะคิดจะเคลื่อนไหวก่อการร้ายในอนาคต”

“ใต้เท้ารับภาระหนักอึ้ง” เทพแท้จรัสยบโลกาคำนับและกล่าวว่า “หากเปลี่ยนเป็นตอนนั้น ข้าอยากติดตามใต้เท้าบุกขึ้นไปเก้าแดนมากกว่า พาเหล่าพี่น้องเปิดทางเลือดให้กับใต้เท้ามากกว่า”

“ข้ารู้ว่าพวกเจ้ารักดี” หลี่ชีย่พยักหน้า หอดถอนใจเบาๆ ว่า “แต่ว่า ครั้งนั้นพวกเจ้าเจ็บตายกันอย่างแสนสาหัส ข้าไม่ต้องการให้เหตุการณ์ที่โหดร้ายเกิดขึ้นบนตัวกองทัพมังกรเขียวอีกครั้ง อย่างไรก็ตามเสียพวกเจ้าได้เสียสละมามากพอแล้ว อนาคตบนเก้าชั้นฟ้าก็ต้องสู้กันอย่างดุเดือดเช่นกัน และโหดเหี้ยมทารุณยิ่งกว่า เรื่องที่โหดเหี้ยมทารุณเช่นนี้ไม่ควรเกิดกับกองทัพมังกรเขียวถึงสองครั้ง!”

“ใต้เท้ารักและถนอมเหล่าพี่น้อง” เทพแท้จรัสยบโลกากล่าวด้วยความจริงใจ

“ไม่ เป็นข้าที่ทำให้ทุกคนต้องผิดหวัง” หลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีสลดว่า “ข้าเป็นคนพาพวกเจ้าออกมาทีละคนๆ แต่ว่ามีพี่น้องจำนวนเท่าไรที่ต้องฝังร่างใต้ดิน เลือดนองสมรภูมิมิรบ”

ตอนที่ 1652 ความล้มเหลวของสามสาย

“สงครามไร้ความปราณี ขุนพลสมควรห่อศพด้วยหนังม้า ทหารควรหลังเลือดสนามรบ!” เทพแท้จรัสยบโลกากล่าวน้ำเสียงหนักแน่นจริงจังว่า “นับแต่วันที่พี่น้องติดตามใต้เท้าเป็นต้นมา ทุกคนได้ทำใจเอาไว้แล้ว พร้อมจะกลับบ้านด้วยหนังม้าห่อศพตลอดเวลา!”

“บางทีอาจจะใช่” หลี่ชียะทอดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “แต่ละยุคสมัยที่ผ่านมา สงครามโหดร้ายเสมอ เวลานี้สมควรที่กองทัพมังกรเขียวได้รับเกียรติยศนี้แล้ว สงครามปล่อยเป็นหน้าที่ของข้าหนทางในอนาคตปล่อยให้ข้าเป็นผู้ที่ไปแผ้วถางก็แล้วกัน”

“ข้าเชื่อว่าใต้เท้าจะต้องได้รับชัยชนะ” เทพแท้จรัสยบโลกาก็ไม่กล่าวอะไรมากความอีก เขาเข้าใจนี่คือความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจของใต้เท้า ไม่ต้องการให้กองทัพมังกรเขียว ติดตามเขาสูรบจนถึงที่สุด

หลี่ชียะมองไปไกลมาก หลังจากผ่านไปนานมากจึงได้เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “แน่นอน คงต้องมีวันที่ได้รับชัยชนะกลับมา”

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เทพแท้จรัสยบโลกาจ้องมองหลี่ชียะเอ่ยที่เล่นทีจริงขึ้นมาว่า “ชาตินี้ใต้เท้าได้ชิงเอาร่างจริงกลับมาแล้ว ใต้เท้าสมควรให้เทพธิดา ธิดาศักดิ์สิทธิ์ใต้หล้านอนด้วย ใต้เท้าควรมีทายาทอยู่ในโลกหล้านี้”

ในยุคปัจจุบันมีอยู่ไม่กี่คนที่กล้าพูดเช่นนี้กับหลี่ซีเย และมีไม่กี่คนที่กล้าพูดเรื่องนี้กับหลี่ซีเย ในโลกนี้คงมีแต่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะเฉกเช่นเทพแห่งริงสยบโลกาที่กล้าเอ่ยเรื่องนี้กับหลี่ซีเย

จะอย่างไรเสีย เทพแห่งริงสยบโลกาติดตามหลี่ซีเยมาเนิ่นนานขนาดนี้ เขาย่อมคาดหวังให้หลี่ซีเยสามารถมีทายาทในอนาคตเอาไว้มากกว่าใครๆ ไม่ว่าจะอนาคตจะเป็นเช่นใด อย่างน้อยสายเลือดของเขาสามารถสืบทอดต่อไป

“สิ่งที่สมควรมียังงี้ก็ต้องมี” หลี่ซีเยสายหน้ายิ้มกล่าว เขาไม่รีบร้อนในเรื่องนี้

“หากได้แต่ยินดี ชำนาญยินดีช่วยได้แต่คัดเลือกผู้หญิงจากทั่วหล้า เพื่อให้ได้แต่ทายาทที่มีสายเลือดแข็งแกร่งที่สุด” เทพแห่งริงสยบโลกาอดที่จะกล่าวด้วยความอยากรับหน้าที่เรื่องนี้

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “สยบโลกาเอ๋ย ชำนาญไม่ได้ให้ความสนใจเรื่องของสายเลือดตลอดมา เรื่องทายาทปล่อยให้ไปตามวาสนาเถอะ ผู้หญิงที่มีวาสนาในอันที่จะมีทายาทให้กับข้า นางย่อมจะมีทายาทให้ข้าอยู่แล้ว”

เทพแห่งริงสยบโลกาพยักหน้าเบาๆ เข้าใจในความคิดของได้แต่เห็น ชั่วชีวิตได้แต่ผ่านอะไรมามากมาย สั่งสมความรู้จากประสบการณ์ชีวิตตนเองกับเทพธิดา ธิดาศักดิ์สิทธิ์ กระทั่งราชันเซียนหญิงมานับไม่ถ้วน แต่ว่า มาชาตินี้ผู้หญิงที่สามารถทำให้เขาสนใจได้มีอยู่ไม่มาก สำหรับผู้หญิงที่เขายอมให้มีทายาทด้วยกันกับเขายังเรียกได้ว่าเป็นสิ่งล้ำค่าและหาได้ยากยิ่ง!

เมื่อกองทัพมังกรเขียวเข้าประจำการในเมืองหมิงจูแล้ว บรรดาผู้บำเพ็ญตนของมหาสมุทรอุดรกระทั่งแดนมนุษย์กษัตราล้วนแล้วแต่ต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต่างรู้ว่าพายุฝนฟ้าคะนองรอบนี้กำลังจะมาแล้ว และเกรงว่าพายุฝนฟ้าคะนองรอบนี้จะต้องดุเดือดกว่าทุกๆ ครั้งที่ผ่านมา กระทั่งพายุฝนฟ้าคะนองรอบนี้อาจทำลายทั่วทั้งมหาสมุทรอุดรก็เป็นได้

ในใจของทุกคนย่อมเข้าใจดีว่า การที่กองทัพเรือแสนของพรรคเซียนเหินถูกทำลายหมดทั้งกองทัพ ด้วยธาตุแท้ภายในของพรรคเซียนเหินแล้ว พวกเขาไม่สามารถถกเถียงความอภัยขานนี้ได้แน่นอน เมื่อไหร่ที่พรรคเซียนเหินต้องการแก้แค้นแล้วล่ะก็ มันจะต้องเป็นสงครามแห่งภัยพิบัติอย่างแน่นอน พรรคเซียนเหินต้องอาศัยท่าทีที่ทำลายล้างสูงเข้าโจมตีอย่างแน่นอน

สงครามที่กำลังจะปะทุขึ้นมา ทำให้ผู้คนทั่วหล้าเฝ้ารอว่าจะ เป็นพรรคเซียนเหินที่หนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียนเป็นฝ่ายชนะ หรือจะเป็นกองทัพมังกรเขียวที่ลึกลับและน่ากลัวนี้เป็นฝ่ายชนะกันแน่?

แน่นอน ก่อนพายุฝนฟ้าคะนองจะมาถึง ผู้คนในมหาสมุทรอุดรก็ย่อมกังวล การศึกครั้งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้น สำนักต่างๆ จำนวนมากเกรงว่าไฟสงครามจะลามถึงสำนักของตน สงครามระดับนี้หากเกิดขึ้นต้องทำให้พื้นแผ่นดินนับหมื่นลี้ต้องกลับกลายเป็นผืนแผ่นดินที่แห้งผากแต่กระแง ไม่รู้ว่ามีสำนักจำนวนเท่าไรต้องถูกไฟสงครามกลืนกินเข้าไป

“อพยพกันเหอะ ไปจากที่นี่ มิฉะนั้นแล้วอาจนำมาซึ่งภัยถูกล้างสำนักได้” มีผู้ที่มีปัญญาส่วนน้อยเมื่อเห็นพายุฝนฟ้าคะนอง

กำลังจะมา ได้ทำการอพยพถอนตัวออกจากมหาสมุทรอุดร เพื่อไปให้ไกลจากที่ตรงนี้

แต่ว่า ผู้ที่สามารถทำการอพยพออกไปนั้นมีน้อยเต็มทน สำนักที่สามารถทำการอพยพตัวเองออกจากมหาสมุทรอุดร นั้นมีน้อยมาก ไม่ว่าจะเป็นมใครก็ตาม หากจะให้ละทิ้งรากฐานทุกอย่างที่มีอยู่ทั้งหมด แล้วอพยพไปต่างบ้านต่างเมืองเป็นเรื่องของความเจ็บปวดยิ่ง มิเพียงไม่กี่คน หรือไม่กี่สำนักเท่านั้นที่สามารถทำได้

ก่อนที่สงครามจะปะทุขึ้นมานั้น หลี่ชียเอ่ที่รั้งอยู่เมืองหมิงจูกลับได้ต้อนรับแขกผู้มาเยือนคนหนึ่ง เป็นแขกที่มาจากพรรคเซียนเหินนามว่า หลินเทียนตี้

เมื่อเปรียบเทียบกับครั้งก่อน หลินเทียนตี้ดูเปลี่ยนไปไม่น้อย ลักษณะท่าทางดูแข็งขิมไปมากทีเดียว ไม่เหลือไว้ซึ่งลักษณะท่าทางที่โอหังवादดีสบายๆ อย่างนั้น

“ดูท่าเจ้าคงนำข่าวร้ายมาให้ข้าแล้ว” เมื่อหลี่ชียเอ่มองเห็นลักษณะท่าทางที่สลดอับแสงของหลินเทียนตี้แล้วจึงยิ้มกล่าวออกไป

หลินเทียนตี้หัวเราะเจื่อนๆ สุดท้ายได้แต่กล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังพี่หลี่ พวกเราทำการล้มเหลว บรรดาบรรพบุรุษหลายท่านของเราเราเสียท่าแล้ว โอรสราชันหลายคนกลับมาแล้วโดยสิ้นเชิง และทำการยึดกุมอำนาจของพรรคเซียนเหินเอาไว้ เวลานี้พรรคเซียนเหินอยู่ในความดูแลของโอรสราชันและพวกของบรรพบุรุษหลง

หลี่ซีเย่ไม่รู้สึกแปลกใจแม้แต่น้อย เมื่อได้ยินคำพูดของหลินเทียนตี้ เขาเพียงยิ้มๆ นิดหนึ่งเท่านั้น กล่าวว่า “ดูท่าโอรสราชันหลายคนของพวกเขาเจ้าที่อยู่ในคุกเซียนนอกจากจะไม่ตายแล้ว ยังเก็บเกี่ยวดอกผลได้มาก นับว่ามีทั้งทุกข์และโชคเกือบหนุ่กันนะเนี่ย”

“นับว่าแข็งแกร่งยิ่งนัก” หลินเทียนตี้ยิ้มด้วยความขมขื่นว่า “บรรพบุรุษทั้งสามสายพวกเราแพ่หมดทุกคน สู้อโอรสราชันไม่ได้ เหล่าบรรพบุรุษสูญเสียวิสราภาพถูกขังเอาไว้ภายในสำนัก”

เดิมทีทั้งสามสายของพวกเขาต้องการร่วมมือกันชิงอำนาจ แต่สายของวราชันเซียนเหรินเสียนกลับมาแข็งแกร่ง แม้บรรพบุรุษทั้งสามสายร่วมมือกันก็สู้พวกเขาไม่ได้ สุดท้ายต้องพ่ายแพ้ และถูกลบขังเอาไว้ อำนาจของพรรคเซียนเหินจึงตกไปอยู่ในสายของวราชันเซียนเหรินเสียนทั้งหมด

“สามารถเอาชนะบรรดาบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากที่สุดทั้งสามสาย นับว่ามีฝีมือจริงอยู่บ้าง” หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “ดูท่าพวกเขาคงไปได้สิ่งมหัศจรรย์จากคุกเซียนมาไม่น้อย ความทุกข์ทรมานที่ได้รับนี้ว่าไปแล้วแท้จริงคือทรัพย์สมบัติมหาศาลโดยแท้”

คุกเซียนของพรรคเซียนเหินนั้น ราชันเซียนเพยไปได้มาจากซาดี้กดำบรรพ์ ซึ่งคุกเซียนนี้มีอันตรายยิ่งนัก หากเข้าไปละก็อย่าว่าแต่เป็นจักรพรรดิเทพชั้นมหัศจรรย์เลย ต่อให้เป็นผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ก็มีโอกาสรอดน้อยมาก เรียกได้ว่าเก้าตายหนึ่งรอด

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ศิษย์พรรคเซียนเหินต่างเคยสำรวจคุกเซียนมาก่อน แต่ว่า ที่รอดกลับมาได้จริงๆ มีเพียงราชันเซียนฉานหลงขณะที่ยังไม่ได้เป็นราชันเซียนเท่านั้น

.เวลานี้ ลูกชายหลายคนของราชันเซียนเหินเสียกลับสามารถทนทุกข์อยู่ในคุกเซียนเป็นเวลานานถึงเพียงนี้ ท้ายสุดยังสามารถรอดชีวิตกลับมาได้ทั้งหมด ย่อมประเมินได้ว่าพวกเขาไปได้สิ่งมหัศจรรย์ที่สุดยอดเช่นใดมาจากคุกเซียน

หลินเทียนตี้ทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่ ก็ไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรออกมา ต่อให้เขาเป็นถึงหนึ่งในศิษย์ที่โดดเด่นที่สุดของพรรคเซียนเหินก็ตาม เมื่ออยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ในพรรคเซียนเหิน ศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่เช่นเขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้อยู่แล้ว การที่มีสายของราชันเซียนเหินเสียที่แข็งแกร่งเช่นนี้ ต่อให้เขาคิดจะเปลี่ยนแปลงอะไรมันก็แค่ไม่ซึกไปงัดไม้ซุงเท่านั้นเอง

สุดท้ายแล้ว หลินเทียนตี้ได้แต่กล่าวว่า "บรรพบุรุษให้ข้านำความมาแจ้งแก่พี่หลี่ว่า โอรสราชันทั้งหลายได้หายสาบสูญไปชั่วคราวแล้ว"

"หายสาบสูญ?" หลี่ซิเยหัวเราะ และกล่าวว่า "คำว่าหายสาบสูญนี้หมายความว่าอะไร? พวกเขาไม่ได้อยู่ที่พรรคเซียนเหินหรือว่าหายไปอย่างไรร่องรอยกะทันหัน?"

"เรื่องนี้..." หลินเทียนตี้อ้าปากจะพูด แต่ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี เรื่องบางเรื่องเขาก็ไม่สามารถพูดได้ เพราะเรื่องบางเรื่องเขาไม่สะดวกที่จะพูด

“ข้าเข้าใจแล้ว” หลี่ชียเอ่มีความมั่นใจ กล่าวเฉยเมยว่า “ภายในใจของบรรพบุรุษพวกเจ้าสงสัยว่าเบื้องหลังไข่เพียงมีลูกหลายคนของราชันเซียนที่ก่อเรื่องอยู่ บางทีบรรพบุรุษพวกเจ้าคิดว่าสามารถลบล้างความผิดให้กับพรรคเซียนเห็นพวกเจ้าจากด้านนี้”

“พี่หลื่ออย่าได้เข้าใจผิด เหล่าบรรพบุรุษไม่ได้หมายความว่าอย่างนี้” หลินเทียนตี้รีบกล่าวว่า “เหล่าบรรพบุรุษเพียงแค่คาดเดาพวกโอรสราชันเซียนไม่เห็นสามารถได้ใจของผู้อื่นตั้งแต่ครั้งครานั้น” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ เขายังคงต้องล้งเลินิดหนึ่ง

“น่าสนใจ ครั้งนั้นเจ้าหนูเหล่านี้ที่เป็นลูกของราชันเซียนเหรินเสียนก็ถูกราชันเซียนเหรินเสียนจับเอาไปผนึกร่างเอาไว้ตั้งแต่ยังเล็ก แม้ว่าภายหลังจะกลับออกมาแต่ยุคสมัยเปลี่ยนไป” หลี่ชียเอ่จ้องมองหลินเทียนตี้ เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “อาศัยพวกเขาเพียงไม่กี่คน ไม่แน่เสมอไปว่าสามารถทำให้ระดับบุคคลสำคัญพรรคเซียนเห็นพวกเจ้าเข้าร่วมแผนการในครั้งนั้น ในใจของบรรพบุรุษพรรคเซียนเห็นพวกเจ้ารู้ดีว่า หากคิดจะทำเรื่องสายเลือดอเวจี มันมีโทษถึงขั้นล้างเผ่าพันธุ์ทีเดียวเชียว!”

สีหน้าของหลินเทียนตี้ออกจะขาวซีด เมื่อเรื่องนี้ถูกหลี่ชียเอ่เฉลยออกมาเอง นับตั้งแต่เหล่าบรรพบุรุษบอกเรื่องนี้กับเขาแล้ว อาศัยปากคำของเหล่าบรรพบุรุษเขาเองก็เข้าใจได้ว่าเรื่องนี้มีความรุนแรงแค่ไหน

“นี่เป็นเรื่องคอขาดบาดตายเลย” หลี่ชียเอ่กล่าวน่าเกรงขามว่า “ถ้าหากจะบอกว่าเป็นเพราะอายุน้อยไม่รู้ความ แต่ว่าในภายหลังพรรคเซียนเห็นกลับมีตาเฒ่าที่เป็นบรรพบุรุษระดับบุคคลสำคัญ

เข้าร่วมด้วย แม้ว่าภายหลังพวกเขาจะฆ่าตัวตายไป แต่ไม่สามารถ
ลบล้างได้ว่า พวกเขาได้เข้าร่วมโครงการเปลี่ยนถ่ายเลือดนี้จริง!”

“หรือบางทีพวกเขาอาจมองว่า นี่ไม่ใช่แผนการเปลี่ยนถ่าย
เลือด แต่เป็นโครงการระยะยาวของพรรคเซียนเหิน พรรคเซียน
เหินของพวกเจ้าหวังจะให้ทางพรรคให้กำเนิดราชันเซียนทุกยุค
เพื่อปกครองเก้าแดน” เมื่อหลี่ชียู่กล่าวถึงตรงนี้แล้วหัวเราะเยาะที่
หนึ่ง

“พี่หลี่ เรื่องนี้ เรื่องนี้ บรรพบุรุษพวกเขา เกรง เกรงว่าไม่ได้
หมายความอย่างนี้ และไม่มีแนวความคิดเช่นนี้” เวลาที่ หลินเทียน
ตีตักใจจนสะดุ้ง รีบชี้แจงออกมา

“ข้ารู้” หลี่ชียู่กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ถ้าหากพวกเขาเข้าร่วม
โครงการในครั้งนั้น คงเป็นไปได้ที่พวกเขาจะมีชีวิตอยู่มาจนถึงวันนี้
ได้ พวกเขายังคิดจะอยู่อย่างมีความสุขในบั้นปลายของชีวิตรี!”

หลินเทียนตีรู้สึกหายใจโล่งอกเมื่อได้ยินหลี่ชียู่พูดเช่นนี้ แต่
ภายในใจลึกๆ ของเขาได้ตักอยู่ในห้วงของความฉงนด้วยเกล้า

“เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจเรื่องหนึ่ง” หลี่ชียู่ยิ้มกล่าวว่า “ตา
เต๋มาที่อยู่ในระดับบุคคลสำคัญของพรรคเซียนเหินเหล่านั้นล้วน
แล้วแต่ผ่านอุปสรรคมากมายทั้งสิ้น อาศัยโอรสราชันเหล่านั้นที่
เพิ่งออกจากการถูกผนึกร่างเอาไว้ สามารถทำให้พวกเขายอม
เสี่ยงแลกกับการถูกฆ่าล้างเผ่าพันธุ์มาทำเรื่องเช่นนี้เช่นนั้นหรือ?
เกรงว่าคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ขณะราชันเซียนเหินเสียนยังอยู่
พวกเขาอาจจะอาศัยบารมีได้บ้าง แต่ราชันเซียนเหินเสียนไม่อยู่
แล้ว!”

“พูดถึงเรื่องนี้แล้ว หากจะบอกว่าใครกันนะที่มีอำนาจถึงขนาดให้บรรดาตาเฒ่าเหล่านั้นยอมเสี่ยงพรรคเซียนเหินถูกล้างเผ่าพันธุ์ไปทำเรื่องเช่นนี้ได้ล่ะก็ คงมีเพียงอสุราเท่านั้นเองแล้ว” หลี่ชีย่ย์ม กล่าวเฉยเมย

หลินเทียนตี้รีบเร่งกล่าวว่า “ไม่ ไม่ใช่บรรพบุรุษดีกดำบรรพอสุรา” บรรพบุรุษดีกดำบรรพอสุราคือบรรพบุรุษดีกดำบรรพที่แข็งแกร่งที่สุดสายราชันเซียนฉานหลงของพวกเขา ซึ่งมีผลงานยิ่งใหญ่สำหรับสายราชันเซียนฉานหลงของพวกเขา แม้ว่านโยบายบางอย่างในอดีตอาจมีข้อผิดพลาดบางสำหรับบรรพบุรุษดีกดำบรรพอสุรา แต่เรื่องนี้บรรพบุรุษดีกดำบรรพอสุราจะไม่ทำอย่างเด็ดขาด

“เป็นความจริงที่ไม่ใช่เขา” หลี่ชีย่ย์มๆ และกล่าวเรียบเฉยว่า “แม้ว่าครั้งนั้นอสุราจะสนับสนุนอย่างแข็งขันให้กับราชันเซียนเหินเสียน แต่ว่า เขาก็เป็นคนยึดมั่นในคุณธรรม เป็นความจริงที่อสุราทำเรื่องเช่นนี้ไม่ได้”

หลินเทียนตี้ถึงกับถอนหายใจด้วยความโล่งอกเมื่อหลี่ชีย่ย์พูดออกมาเช่นนี้ อย่างน้อยที่สุดเรื่องนี้ความผิดไม่ได้อยู่ที่สายฉานหลงของพวกเขา

ตอนที่ 1653 ใครคือมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง

“มาคราวนี้ ตาเต๋มาหลายคนนั้นก็ให้เจ้ามา สนใจที่จะคุยถึงผู้ที่อยู่เบื้องหลังของเรื่องนี้หรือเปล่าหละ” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวพร้อมกับจ้องมองไปที่หลินเทียนตี้

คำพูดนี้ปล้นทำให้หลินเทียนตี้ต้องนั่งเงิบ เพราะเขาก็ไม่รู้ว่า จะพูดอย่างไร ก่อนเดินทางมา เหล่าบรรพบุรุษเคยกำชับเขาเป็นมั่นเหมาะว่า เรื่องนี้ต้องแล้วแต่เหตุการณ์ หากไม่ถึงที่สุดแล้ว อย่าเอ่ยถึงโดยง่าย จะอย่างไรเสียเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชื่อเสียงที่สั่งสมมาตลอดชีวิต

“ข้าเข้าใจ ตาเต๋มาของพวกเขาเจ้าเคยสงสัยราชันเซียนเหรินเสียน” หลี่ชีย่หัวเราะขึ้นมา และยิ้มกล่าวเมื่อเห็นท่าทีที่นิ่งเงิบของหลินเทียนตี้

“เหล่าบรรพบุรุษไม่ได้หมายถึงอย่างนี้” หลินเทียนตี้รีบเร่งกล่าวว่า “เหล่าบรรพบุรุษเพียงอาศัยความน่าจะเป็นต่าง ๆ มาคาดเดา มากลั่นกรองเท่านั้นเอง เหล่าบรรพบุรุษไม่ได้หมายความว่าอย่างนี้”

หลินเทียนตี้ไม่อาจไม่รอบคอบกับเรื่องนี้ และบรรดาบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินก็ต้องรอบคอบเช่นกัน จะอย่างไรเสียเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชื่อเสียงทั้งชีวิตของราชันเซียนเหรินเสียน ยิ่งไปกว่านั้น

ครั้งนั้นเพื่อราชันเซียนเหรินเสียนแล้ว เรียกได้ว่าพรรคเซียนเหิน ทั้งพรรคได้เคยให้การรับรองมาแล้ว

“ไม่ใช่ราชันเซียนเหรินเสียน” หลี่ชีย่สายหน้าและกล่าวว่า “เรื่องนี้สามารถยืนยันได้ ความน่าจะเป็นเรื่องนี้ใช่ว่าจะไม่เคย กลับกรอกันมาก่อน”

การที่หลี่ชีย่กล้ายืนยันขนาดนี้ว่าไม่ใช่ฝีมือของราชันเซียนเหรินเสียน ย่อมมีคำอธิบายอยู่แล้ว ถ้าหากราชันเซียนเหรินเสียนมีความคิดเช่นนี้จริง เขาคงไม่ได้เป็นราชันเซียน!

“ข้าก็รู้แล้วว่าเป็นไปไม่ได้” หลินเทียนตี้เหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก กล่าวสำหรับเขาแล้ว การที่ราชันเซียนองค์หนึ่ง พัวพันเข้ากับแผนการร้ายเช่นนี้ละก็ ส่งผลกระทบกระเทือนต่อชื่อเสียงขององค์ราชันเซียนเป็นอย่างยิ่ง เขาในฐานะของรุ่นเยาว์ ย่อมไม่ต้องการเห็นเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น

“ไม่ว่าครั้งนั้นจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่ ราชันเซียนเหรินเสียน เป็นผู้ที่อดกลั้นมาโดยตลอด เขาเป็นคนที่ฉลาดหลักแหลมและ มองกาลไกลคนหนึ่ง” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เนื่องเพราะ สาเหตุนี้เองทำให้เขาสามารถกลายเป็นราชันเซียนได้ อีกทั้ง หลังจากเป็นราชันเซียนแล้วก็มีผลงานที่ยอดเยี่ยม เสียตายพรรค เซียนเหิน และทายาทรุ่นหลังของเขาไม่ได้สืบทอดความอดกลั้น ของเขา หลงตัวเองว่าตัวเองคือหนึ่งสำนักห้าราชันเซียน เท่ากับ ปราศจากผู้ต่อกรในเก้าแดน ไม่มีใครสามารถขวางทางพวกเขาได้ อีกแล้ว!”

หลินเทียนตี้ทำท่าจะพูดอะไร แต่ สุดท้ายแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าควร
จะพูดอะไรดี หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลินเทียนตี้เอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า
“แล้วใต้เท้าที่เคารพท่านมองเรื่องนี้อย่างไรเล่า?” ขณะที่เขาพูด
คำๆ นี้ออกมาถึงกับลังเลและไม่มีความมั่นใจ

การที่เขาคิดจะถามถึงท่าทีของมือมืด บุคคลผู้ซึ่งเคยบงการ
ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน กล่าวสำหรับเขาแล้วเป็นเรื่องที่ต้องอาศัย
ความกล้าหาญอย่างยิ่ง

หลี่ซีเย่ล้องมองหลินเทียนตี้อยู่พักหนึ่ง จากนั้นยิ้มกล่าวว่า
“เจ้าต้องการถามถึงความเห็นของใต้เท้าอีกาหมิพีนะสิ? บอกเจ้าก็
ได้ไม่มีปัญหา ครั้งนั้นเขาสงสัยเป็นฝีมือของราชินี!”

หลินเทียนตี้สะดุ้งนิดหนึ่ง เมื่อได้สติกลับมา รีบกล่าวว่า “เรื่อง
เรื่อง เรื่องนี้ไม่น่าเป็นไปได้นะ ราชินีเสียชีวิตไปนานมากแล้ว อีกทั้ง
นาง นางเองก็มีชาติกำเนิดเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์นี่”

“จุดนี้แหละที่น่าสนใจ” หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “เป็นความ
จริงคราที่อาศัยกำลังเข้าตรวจจค้นนั้น ได้มีการตรวจสอบโครง
กระดูกของนาง นางเสียชีวิตไปนานแล้วจริงๆ” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้
ประกายตาเขาดูน่ากลัวขึ้นมา

ความจริงแล้ว ตัวเขาที่อยู่ในฐานะอีกาหมิพีเคยสงสัยอยู่บ้าง
เสียดยไม่มีหลักฐานที่มีน้ำหนักเพียงพอ นับว่าฝ่ายตรงข้าม
ปฏิบัติการในเรื่องนี้ได้อย่างแนบเนียนเลยทีเดียว

“คนที่สามารถหลอกราชันเขียนเหรินเสียนี้ได้ นับว่าไม่
ธรรมดา” หลี่ซีเย่เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

หลินเทียนตี้ทำท่าจะพูด แต่ เขาไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร สุดท้ายแล้วเขาลังเลนิดหนึ่ง ใช้มือสองข้างยกขึ้นส่งมอบหนังสือให้หลี่ซิเย่ฉบับหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีที่เคารพยิ่งว่า “นี่คือลายมือของเหล่าบรรพบุรุษ โปรดมอบให้ท่านใต้เท้าอีกาหมิฟ”

ความจริงแล้ว มอบหรือไม่มอบหนังสือฉบับนี้นั้น หลินเทียนตี้เองไม่มีความมั่นใจเอาเสียเลย ก่อนเดินทางมาเหล่าบรรพบุรุษได้สั่งกำชับไว้ว่า หากผู้ต้องสงสัยไม่ใช่ราชันเซียนเหรินเสียนก็ให้มอบหนังสือฉบับนี้ไป

หลี่ซิเย่รับหนังสือมาเปิดออกดู จากนั้นเก็บหนังสือฉบับนี้เอาไว้ ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ตาเต๋าของพวกเจ้าคิดขอความเมตตาณะเนีย แต่ว่า หน้าแก่ๆ ของพวกเขาไม่เพียงพอที่จะขอความเมตตานี้ได้อีกแล้วหละ”

“บรรพบุรุษท่านทราบดี” หลินเทียนตี้กล่าวด้วยความไม่มั่นใจว่า “เหล่าบรรพบุรุษขอให้คงไว้เพียงระบบถ่ายทอดทางลัทธิของเหล่าราชันเซียนเอาไว้ หวังเพียงยังคงสามารถถ่ายทอดสืบต่อกันไปได้เรื่อยๆ”

ความจริงแล้วก่อนเดินทางมา บรรดาเหล่าบรรพบุรุษรู้แล้วว่าเรื่องนี้ไม่เหลือทางหนีทีไล่อีกแล้ว พวกเขารู้ดีว่า เมื่อไหร่ที่พรรคเซียนเหินฟ่ายแพ้ว พรรคเซียนเหินต้องถูกทำลายย่อยยับ ดังนั้นพวกเขาจึงหวังเพียงสามารถคงไว้ซึ่งระบบถ่ายทอดทางลัทธิเอาไว้เท่านั้น

“เรื่องนี้ใช่ว่าจะไม่ได้” หลี่ซิเย่หัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าสามารถตัดสินใจได้ที่ข้าต้องการง่ายมาก ค้นหาสายเลือดในครั้ง

ครานั้นออกมา ข้าสามารถคงระบบถ่ายทอดทางลัทธิให้กับพวก
เจ้าได้ แม้ว่าพรรคเซียนเหินจะถูกทำลายไป แต่ก็นับว่าได้เหลือ
เมล็ดพันธุ์เอาไว้!”

“เรื่องนี้” หลินเทียนตี้ทำท่าจะพูด แต่พูดไม่ออก เนื่องจากเรื่อง
นี้มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“เหล่าบรรพบุรุษก็ไม่มีข้อมูล” สุดท้าย หลินเทียนตี้ได้แต่ยิ้ม
เฉือนๆ กล่าวว่า “เก้าแดนกว้างใหญ่ไพศาล เหล่าบรรพบุรุษก็ไม่ว่า
ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดี”

“ไม่ ข้าเชื่อว่าสายเลือดนี้จะต้องซุกซ่อนอยู่ในพรรคเซียนเหิน
ของพวกเจ้า” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เรื่องนี้ไม่พ้นไปจาก
พรรคเซียนเหินแน่นอน! ส่วนจะซุกซ่อนอยู่ที่ใดนั้นคงพูดยาก”

“เรื่อง เรื่องนี้ไม่น่าเป็นไปได้กระมัง” หลินเทียนตี้ตะลึงนิดหนึ่ง
กล่าวว่า “เรื่องนี้เหล่าบรรพบุรุษเคยพูดว่า พวกเขาเคยเฝ้าจับตาดู
เรื่องนี้มาโดยตลอด พรรคเซียนเหินไม่มีที่ที่จะซุกซ่อนได้อีกแล้ว
เหล่าบรรพบุรุษเหลือแค่ค้นหาพื้นที่ทุกตารางนิ้วเท่านั้น ถ้าหากจะ
มีความเป็นไปได้จริง มีสถานที่อยู่เพียงแห่งเดียวคือ คุกเซียนเท่า
นั่นเองแล้ว”

“ไม่ใช่คุกเซียนแน่” หลี่ชีย่สายหน้า และกล่าวว่า “คุกเซียนไม่
อนุญาตให้สายเลือดเช่นนี้คงอยู่ในนั้นต้องถูกสังหารทำลายทิ้งแน่
สิ่งนี้คือเหตุผลที่ครั้งนั้นไม่ได้ตามล่าเข้าไปยังคุกเซียน เนื่องจาก
บนตัวของบรรดาลูกๆ ราชนัเซียนเหินเสียไม่ได้มีสายเลือด
ดังกล่าว! สายเลือดบริสุทธิ์ของเผ่าอเวเจียกที่จะปิดบังได้”

เรื่องนี้ก็นับเป็นเรื่องที่หลີชีเยารู้สึกน่าสนใจยิ่งนัก เขามีความคุ้นเคยกับสายเลือดเผ่าอเวจีเป็นที่สุด ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าแปลกครั้งนั้น คนที่บงการเรื่องนี้ใช้วิธีอะไรในการปิดบังซ่อนเร้นสายเลือดของเผ่าอเวจี!

“เช่นนั้นก็ไม่มีที่ไหนอีกแล้วละ” หลินเทียนตี้ได้แต่สายหน้า

“ไม่ต้องรีบร้อน ต้องปรากฏออกมาแน่” หลີชีเยหัวเราะและกล่าวว่า “ข้ากลับอยากจะดูชีวาสายเลือดของอเวจีสามารถพัฒนาไปได้ถึงขั้นไหนกัน นับเป็นเรื่องที่มีค่าควรแก่การศึกษาอย่างยิ่ง”

นี่ก็เป็นเรื่องที่หลີชีเยไม่ได้ลงมือตลอดมา ในเมื่อผู้ที่อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเหินสามารถปิดบังสายเลือดของอเวจีได้ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าสายเลือดของอเวจีได้มีการพัฒนาไปมากทีเดียว มีเพียงการพัฒนาเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพเท่านั้น จึงสามารถหลบรอดจากสายตาของเขาไปได้

จากเหตุผลข้อนี้เอง ทำให้เขาต้องการรู้ว่าสายเลือดของอเวจีได้พัฒนาไปถึงขั้นไหนแล้ว เนื่องจากเขาไม่ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของสายเลือดอเวจีมานาน เรียกได้ว่าการที่พรรคเซียนเหินดำรงไว้ซึ่งสายเลือดเผ่าอเวจีในครั้งนี้จะเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด!

หลินเทียนตี้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เขาเข้าใจแล้วว่าพรรคเซียนเหินของพวกเขาได้กลายเป็นเหยื่อของหลີชีเยแล้ว แม้ว่าเขาต้องการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเรื่องนี้อย่างยิ่ง แต่ว่า เขากลับไม่สามารถแก้ไขอะไรได้เลย

ในสายตาของผู้อื่น เขาคือดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมมากคนหนึ่ง แต่
ทว่า เมื่อต้องอยู่ระหว่างผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริงแล้ว ผู้เยาว์อย่างเขาไม่
สามารถนับเป็นอะไรได้ ลำพังกำลังของตัวเองนั้นช่างเล็กน้อย
เหลือเกินไม่คู่ควรจะกล่าวถึง

“พี่หลี่ น้องขออ้อลา” ในที่สุดหลินเทียนตี้ลุกขึ้นมาแสดง
คารวะแบบจีนต่อหลี่ซีเย่

หลี่ซีเย่มองดูหลินเทียนตี้ ยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “เจ้าสามารถ
ไปจากได้ ฉวยโอกาสที่ข้ายังไม่ยกทัพไป เจ้าไปเถอะ ไปจากพรรค
เซียนเหิน เห็นแก่มิตรภาพนี้ข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบากใจ”

แม้ว่าหลี่ซีเย่ต้องการทำลายล้างพรรคเซียนเหิน แต่หากหลิน
เทียนตี้จะไปจาก หรืออาจกล่าวว่าต่อให้เขาตีพรรคเซียนเหินจน
แตกแล้ว เขาสามารถไว้ชีวิตให้กับหลินเทียนตี้ได้ สงครามครั้งนี้ไม่
เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา

คำพูดลักษณะเช่นนี้ทำให้หลินเทียนตี้ถึงกับนิ่งเงียบ สุดท้าย
เขาคำนับอย่างนอบน้อม กล่าวว่า “ขอบคุณพี่หลี่ที่เอ็นดู ข้าจะ
จดจำมิตรภาพของพี่หลี่มั่นไว้ในใจตลอดไป แต่ว่า ข้าคือศิษย์ของ
พรรคเซียนเหิน ไม่ว่าจะพรรคเซียนเหินจะถูกหรือผิดข้าก็ไม่ต้องการ
เป็นทหารที่หนีทัพ พรรคเซียนเหินพวกเราไม่มีทหารหนีทัพ”

“ความกล้าหาญน่าชมเชย” หลี่ซีเย่พยักหน้าและกล่าวว่า “ไป
เถอะ เป็นหรือตายก็ขึ้นกับโชคชะตาของตัวเองแล้ว”

หลินเทียนตี้ไม่ต้องการพูดอะไรอีก แสดงคารวะแบบจีนต่อหลี่
ซีเย่ แล้วหันหลังจากไปในที่สุด

หลังจากที่หลินเทียนตี้กลับไปยังพรรคเซียนเหินแล้ว ได้เข้าพบบรรพบุรุษภายในพรรค แม้ว่าบรรพบุรุษทั้งสามสายของพรรคถูกขังเอาไว้แล้ว แต่ยังสามารถพบกับศิษย์ในสังกัดได้

หลังจากฟังรายงานจากหลินเทียนตี้แล้ว บรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างนั่งเงยบั้นมา เหล่าบรรพบุรุษที่เห็นอยู่ตรงหน้าล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั้งสิ้น เคยเป็นขุนพลปราศจากผู้ต่อกรของราชันเซียนมาก่อน เคยสยบเก้าแดนมาก่อน

“ไปเถอะลูก ไปให้ยิ่งไกลยิ่งดี หลังจากไปแล้วอย่าได้กลับมาอีก” สุดท้ายแล้ว บรรพบุรุษที่มีอายุมากที่สุดในบรรดาเหล่าบรรพบุรุษได้เอยขึ้นกับหลินเทียนตี้

“บรรพบุรุษ” หลินเทียนตี้ตกใจยิ่งนักเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กล่าวว่่า “สงครามยังไม่ทันเกิดเลย พวกเราไม่จำเป็นต้องมองโลกในแง่ร้ายขนาดนี้กระมัง บางที่ยังมีความหวังก็ได้”

“ไม่มีความหวัง” บรรพบุรุษที่มีอายุมากที่สุดสายหน้าและกล่าวว่่า “เจ้าไม่เข้าใจว่่าที่พรรคเซียนเหินเผชิญอยู่คืออะไร และเจ้าก็ไม่เข้าใจว่่าสิ่งทีพรรคเซียนเหินเผชิญอยู่มันน่าสยดสยอง น่ากลัวขนาดไหน ต่อให้มีราชันเซียนอยู่ในโลกนี้ก็ไม่สามารถสั่นคลอนฐานะของเขาได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพรรคเซียนเหินพวกเราเวลานี้ ในเมื่อใต้เท้าได้ตัดสิ้นใจแล้ว ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของพรรคเซียนเหินได้อีกแล้ว”

“เหล่าบรรพบุรุษขอความเมตตาด้วยตนเองหละ?” ในใจของหลินเทียนตี้ยังคงเหลือความหวังสุดท้าย กล่าวว่่า “บรรพบุรุษเคย

บอกว่ามีความสัมพันธ์กับไตเห่ามิใช่รี? หากบรรพบุรุษสามารถพบไตเห่าด้วยตนเอง..."

"ไม่มีประโยชน์" บรรพบุรุษผู้นี้สายหน้า และกล่าวว่า "ครั้งนั้นไตเห่าใช้กำลังบังคับเข้าตรวจสอบพรรคเซียนเหิน ตามาอย่างพวกเราได้มีการขอความเมตตาและใช้มันไปแล้ว นับว่าไม่ตรีจิตตรงนั้นได้สิ้นสุดลง พรรคเซียนเหินได้ก้าวข้ามจุดต่ำสุดนั้นไปแล้วไม่สามารถกอบกู้กลับคืนมาได้อีกต่อไป"

"ไตเห่ามีหลักการของไตเห่า การขอความเมตตาใช้การไม่ได้ อีกต่อไป ต่อให้พวกเราสามารถพบกับไตเห่าก็ไม่มีประโยชน์" บรรพบุรุษอีกผู้หนึ่งสายหน้า

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ เหล่าบรรพบุรุษทั้งหลายต่างมีท่าทางที่สลด บรรพบุรุษผู้หนึ่งถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ ว่า "ถ้าหากอสุรายังมีชีวิตอยู่ ไม่รู้ว่าเขาจะรู้สึกเสียใจหรือไม่กับการเลือกในครั้งนั้น ถ้าหากครั้งนั้นเขาไม่แข็งขันที่จะเสนอราชันเซียนเหินเสียจนเข้าช่วงชิงชะตาฟ้าละก็ บางทีพรรคเซียนเหินอาจไม่ก้าวเดินถึงจุดนี้ในวันนี้"

บรรพบุรุษคนอื่นๆ ถึงกับนิ่งเงียบกับเรื่องนี้ บรรพบุรุษรุ่นดึกดำบรรพอสุราสุดท้ายก็ต้องเสียชีวิตไปเนื่องจากสิ้นอายุขัย นอกจากเป็นเพราะทรัพยากรที่บรรพบุรุษรุ่นดึกดำบรรพอสุราต้องการใช้ได้ถูกจำกัดลง ขณะเดียวกันเขารู้สึกสับสนงุนงงกับการตัดสินใจเลือกในครั้งนั้น ทำให้ความหะเยอหะยานที่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไปลิด

วางลงเรื่อยๆ หรือบางทีเขาอาจไม่ยากเห็นพรรคเขียนเห็นมีวันนี้
ก็เป็นได้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1654 สถานการณ์โดยรวมถูกกำหนดไว้แล้ว

ภายในตำหนักตกอยู่ในความเงียบสงัด บรรยากาศในเวลานี้ คล้ายดั่งมีก้อนหินที่หนักอึ้งกดทับอยู่ในใจของทุกคนจนแทบหายใจไม่ออก

“พวกเรา พวกเราไม่มีความหวังแล้วจริงๆ รึ?” หลินเทียนตี้ปริปากพูดคำๆ นี้ออกมา ขณะที่พูดคำนี้ออกมาเขารู้สึกว่ามันหนักอึ้งเหลือเกิน พูดออกมาอย่างไม่มั่นใจนัก

“ไม่มีหวัง” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดสายหน้าและกล่าวว่า “พลังที่กองทัพมังกรเขียวปรากฏออกมา ทุกอย่างก็ถูกลีขิตเอาไว้แล้ว ต่อให้กองทัพมังกรเขียวไม่ปรากฏออกมาจุดจบก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ไม่มีกองทัพมังกรเขียว ยังมีกองทัพพยัคฆ์ ยังมีกองทัพอื่นๆ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม จุดจบได้ถูกลีขิตเอาไว้แล้ว”

“เมื่อพรรคเซียนเห็นพวกเราก้าวข้ามจุดต่ำสุดที่สามารถยอมรับได้ไปแล้วนั้น ทุกอย่างโดยรวมก็ถูกกำหนดไว้แล้ว ต่อให้มีราชันเซียนอยู่ภาพรวมก็เป็นเช่นนั้น” บรรพบุรุษอีกคนทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า “การมีราชันเซียนอยู่อย่างมาก็แค่ดี้นร่นได้มากหน่อย ทำให้สงครามนั้นทารุณโหดร้ายยิ่งขึ้นไปอีกเท่านั้นเอง พรรคเซียนเห็นพวกเราแข็งแกร่งมากนะใช่ แต่แข็งแกร่งกว่าอเวจีในครั้งนั้นหรือไม่? ต่อให้พวกเราได้กำเนิดราชันเซียนขึ้นมา ก็ไม่เห็นจะแข็งแกร่งมากไปกว่าราชันเซียนหลงหมื่น”

“อเวลีในครั้งนั้นยังคงต้องกลายเป็นเจ้าธูลีไปตามระเบียบบ ครั้งนั้น ราชันเขียนหลงหมิ่นถูกสังหารด้วยการตรึงเอาไว้บนยอดเขา ศักดิ์สิทธิ์ เสียงร้องแหลมอันน่าเวทนาทำให้เก้าแดนยังต้องสิ้นเทา” บรรพบุรุษที่มีอาวูโสมากที่สุดผู้นี้ได้เอ่ยขึ้นมาช้าๆ “เพียงแต่ เสียตาย ท้ายที่สุดแล้วพรรคเขียนเหินยังคงสิ้นสุดในมือของพวกเขา เรา ชาตินี้พวกเราล้วนแล้วแต่กลายเป็นคนบาป ใครก็หนีไม่พ้น ต้องละอายต่อบรรพชน”

บรรพบุรุษคนอื่นๆ ก็นั่งเงิบขึ้นมา กล่าวสำหรับในเก้าแดน ผู้ บำเพ็ญตนและหรือสำนักอื่นๆ แล้ว การดำรงอยู่เฉกเช่นพวกเขา นับว่าสามารถสยบผู้ปราศจากผู้ต่อกรทั่วหล้า ทุกคนต่างเคาะพยำ เกรง

แต่เมื่อเผชิญกับการจะต้องล่มสลายของพรรคเขียนเหินแล้ว พวกเขา ยังคงไม่สามารถทำอะไรได้ พวกเขาไม่สามารถ เปลี่ยนแปลงอะไรได้ พวกเขาไม่มีกำลังพอที่จะไปบงการ สถานการณ์ได้ เวลานี้พวกเขาต่างรู้สึกว่ตัวเองนั้นแก่แล้ว จริงๆ เรื่องหลายเรื่องมีใจแต่ไร้ซึ่งเรี่ยวแรงเสียแล้ว

“แต่ว่า พวกเราสามารถโน้มน้าวบรรดาโอโรสราชนันนี้ ให้ บรรดาโอโรสราชนันละทิ้งการแก้แค้น หากจำเป็นจริงๆ พวกเรา สามารถโน้มน้าวให้บรรดาโอโรสราชนันเจรจาสงบศึกกับใต้เท้าอิกาทมิพ” หลินเทียนตี้ยังคงไม่ละทิ้งความพยายาม พรรคเขียนเหินมี บุญคุณกับเขาดั่งขุนเขา กล่าวสำหรับเขาแล้วพรรคเขียนเหินก็คือ บ้านหลังที่สองของเขา มองเห็นพรรคเขียนเหินต้องถูกทำลาย ใน ใจของเขาก็รู้สึกรับไม่ได้อย่างยิ่ง

“เจ้าไม่เข้าใจพวกเขา” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดสายหน้า และกล่าวว่า “ความตั้งใจที่จะแก้แค้นของพวกเขา นั้นไม่มีใครสามารถสั่นคลอนได้ มิฉะนั้นล่ะก็ ตาเดมาอย่างพวกเราคงไม่ถูกขังอยู่ที่ตรงนี้”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ บรรดาเหล่าบรรพบุรุษต่างทอดถอนใจ ออกมา หากพวกเขายังอยู่ในวัยหนุ่ม หากพวกเขายังคงมีพลัง ลมปราณคึกคักมีชีวิตชีวาเหมือนดังครั้งครานั้นล่ะก็ การต่อสู้ชี้ขาดกับบรรดาโอรสราชันของราชันเซียนเหรินเสียน พวกเขายังมีสิทธิ์ชนะได้

เสียดาย พวกเขาล้วนแล้วแต่แก่เฒ่ากันแล้ว พลังลมปราณ แห่งเหือด อายุขัยใกล้จะสิ้น ไม่สามารถต่อสู้ได้นานต่อเนื่อง ขณะที่บรรดาโอรสราชันของราชันเซียนเหรินเสียนไม่ได้แก่ขึ้น ยังคงหนุ่มแน่นและพลังลมปราณยังคงคึกคักมีชีวิตชีวา ด้วยเหตุนี้เอง แม้บรรดาเหล่าบรรพบุรุษพวกเขาทั้งสามสายร่วมมือกันก็ยังคง พ่ายแพ้

“แม้ว่าบรรดาโอรสราชันถูกบีบให้ต้องหนีเข้าไปอยู่ในคุก เซียน แต่พวกเขากลับโชคดีบนความโชคร้าย” หลินเทียนตี้ในฐานะกลุ่มคนรุ่นใหม่ยังคงมีความเป็นเด็กอยู่บ้าง

“ไม่ พวกเขาใช้เพียงต้องการแก้แค้นให้กับตัวของพวกเขาเอง เท่านั้น พวกเขายังต้องการแก้แค้นให้กับบิดาของพวกเขา” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดกล่าวขึ้นมา

“แก้แค้นให้กับราชันเซียนเหรินเสียน?” หลินเทียนตี้ตะลึงนิดหนึ่ง หลุดปากมาว่า “เป็นเพราะอะไร?”

“ความอับยศ!” บรรพบุรุษอีกคนกล่าวว่า “พวกเขาคิดว่ามันคือความอับยศ พรรคเซียนเหินพวกเราคือหนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียน บิดาของพวกเขาคือราชชั้นเซียนปราศจากผู้ต่อกรกลับต้องยอมอ่อนข้อให้กับคนอื่น ถูกผู้อื่นสยบมัดมือมัดเท้าของตนเองเอาไว้ ภายในใจของพวกเขา รู้สึกว่าสิ่งนี้เป็นความอับยศอย่างยิ่งในชีวิตบิดาของพวกเขา! ดังนั้น พวกเขาพยายามที่จะลบล้างความอับยศนี้ให้กับผู้เป็นบิดาเสมอมา!

“เกรงว่านี่อาจเป็นเหตุที่พวกเขาเข้าร่วมแผนการนี้” บรรพบุรุษอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า “อาศัยพวกเขาไม่สามารถต่อต้านใต้เท้าอิคาทมิพได้อยู่แล้ว เกรงว่าพวกเขาคิดจะบ่มฝึกสายเลือดที่แข็งแกร่งที่สุดขึ้นมา บ่งฝึกราชชั้นเซียนที่แข็งแกร่งขึ้นมา กระทั่งบ่มฝึกศิษย์ที่แข็งแกร่งไว้เทียบทานชั้นภายในพรรคเซียนเหินพวกเราหวังจะอาศัยสิ่งนี้มาต่อต้านใต้เท้าอิคาทมิพ!

“แล้วราชชั้นเซียนเหรินเสียนหะ?” หลินเทียนต้อดที่จะถามไม่ได้

เมื่อเอ่ยถึงราชชั้นเซียนเหรินเสียน บรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดของพรรคเซียนเหิน รู้เบื้องหลังมากกว่าใครๆ

ในเมื่อใต้เท้าก็ได้พูดออกมาแล้วว่า ราชชั้นเซียนเหรินเสียนเป็นราชชั้นเซียนที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมมองกาลไกลของพรรคเซียนเหิน” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดกล่าวว่า “แม้ว่าครั้งนั้นจะมีเรื่องราวต่างๆ ที่ไม่ค่อยสบอารมณ์กันนัก แต่ว่า หลังจากทีราชชั้น

เขียนเหรินเสียนได้เป็นราชันเขียนแล้วเขาควบคุมตนเองได้ดีเสมอ มา อีกทั้งไม่มีคำพูดอะไรที่แค้นเคืองต่อใต้เท้าอิกาทมิพ”

ความจริงแล้ว เรื่องนี้เคยมีบรรพบุรุษสงสัยว่าเป็นเพราะราชันเขียนเหรินเสียนได้ทั้งโองการที่เป็นลายพระหัตถ์อะไรเอาไว้ หรืออะไรบางอย่าง จึงทำให้มีมือมืดที่อยู่เบื้องหลังขึ้นมา

แต่ทว่า แม้แต่ใต้เท้าอิกาทมิพก็ปฏิเสธแล้วว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ฝีมือของราชันเขียนเหรินเสียน ย่อมบ่งบอกว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับราชันเขียนเหรินเสียน ราชันเขียนเหรินเสียนไม่ได้ทำให้ความรักของบรรพบุรุษดีกดาบรรพอสุราที่มีต่อเขาต้องผิดหวัง และเนื่องจากการควบคุมตัวเองตลอดมาของเขา จึงทำให้พรรคเขียนเหรินสามารถอยู่ร่วมกับใต้เท้าอิกาทมิพอย่างสันติ

“ถ้าหากบรรดาโอรสราชันยังไม่ใช่มือมืดที่อยู่เบื้องหลัง ใครกันนะที่เป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลังกันล่ะ?” หลินเทียนตี้นึกไม่ออกว่าในพรรคเขียนเหรินยังมีใครสามารถบงการบรรดาโอรสราชันของราชันเขียนเหรินเสียนได้อีก

“นี่แหละคือปัญหา” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดกล่าวด้วยท่าทีที่จ่นด้วยเกล้าว่า “ภายในพรรคเขียนเหรินของพวกเรา มีผี เป็นผีที่ซ่อนตัวได้มืดชิดมาก และวิญญาณของผีตัวนี้ยังคงวนเวียนอยู่ไม่ไปไหน เกาหมิพของมันครอบงำพรรคเขียนเหรินของพวกเราตลอดมา! มันคอยบงการพรรคเขียนเหริน ของพวกเราอยู่ลับๆ แต่พวกเรากลับไม่รู้ว่ามันเป็นใคร!”

หลินเทียนตี้เองก็เกิดความหวาดกลัวขึ้นมาบ้าง เมื่อได้ยินบรรพบุรุษพูดออกมาเช่นนี้ ควรจะทราบว่าเป็นพรรคเขียนเหรินพวกเขา

ได้ชื่อว่าเป็นสำนักที่แข็งแกร่งมากที่สุดในโลกก็ว่าได้ เวลาที่กลับมี ผีอาละวาดอยู่ภายในพรรคเซียนเหินของพวกเขา และพรรคเซียนเหินพวกเขาถูกเงาหิมิฟครอบเอาไว้ เป็นเรื่องที่ไม่คาดหมายนอกมอง แล้วมันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

“แล้วสืบไม่รู้ความรู้ว่าคนที่อยู่เบื้องหลังนี้คือใคร?” หลินเทียนตี้เองก็รู้สึกไม่น่าเชื่อ

“สืบไม่ได้” ในบรรดาบรรพบุรุษที่มีอายุน้อยที่สุดสายหน้าและกล่าวว่า “เจ้าผีตัวนี้ซ่อนตัวได้ลึกกลับมากๆ เกรงว่ามันหลบซ่อนตัวมานานมากแล้ว การที่มันสามารถซ่อนตัวได้ขนาดนี้ใช่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาวันสองวันเท่านั้น มันผ่านการวางแผนมานานมาก และนี่ก็คือเหตุผลที่ข้าออกมาก่อนกำหนด หลายปีที่ข้าออกมาก็เพื่อต้องการสืบเรื่องนี้ให้กระจ่าง แต่ว่าสืบไม่รู้!

ความจริงแล้ว ไม่เพียงข้าที่สืบไม่ได้ความ บรรพบุรุษคนอื่นๆ อีกหลายท่านก็สืบไม่ได้ความ สุดท้ายอายุขัยสั้น และต้องเสียชีวิตไปในที่สุด” บรรพบุรุษผู้นี้กล่าวด้วยความจงด้วยเกล้า

กล่าวสำหรับบรรดาบรรพบุรุษที่เหลื่อเวลาอยู่ไม่มากเช่นนี้ หากไม่ถึงคราวจำเป็นจริงๆ ละก็ พวกเขาจะไม่ปรากฏตัวออกมา โดยง่ายตายอย่างเด็ดขาด เนื่องจากการปรากฏตัวออกมาวันหนึ่ง ย่อมหมายถึงชีวิตของพวกเขาจะหดหายไปวันหนึ่งเช่นกัน

แต่ว่า เพื่อสืบเรื่องนี้ให้กระจ่าง พรรคเซียนเหินของพวกเขาได้ เคยมีบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากๆ หลายท่านปรากฏตัวออกมา เพื่อทำการสืบเรื่องนี้ด้วยตนเอง แต่ว่า ก็ไม่สามารถสืบรู้ถึงมือมืดที่อยู่เบื้องหลังได้

“น่าเสียดาย เวลาไม่คอยท่าพรรคเซียนเหินของเรา” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดได้แต่พูดว่า “หากให้ข้ามีอายุขัยเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งพันปี บางทีเรื่องนี้อาจสามารถสืบให้กระจ่างได้”

“หรือบางทีเจ้าเกิดเร็วกว่านี้สักหลายยุค และเป็นราชันเซียนได้ก่อนที่พรรคเซียนเหินยังไม่ถูกปิดละก็ เรื่องนี้ย่อมสามารถสืบให้กระจ่างได้ เมื่อมีราชันเซียนสักองค์หนึ่งบัญชาการสักยุคหนึ่ง และสามารถกำจัดเงาหมิพนั้นที่อยู่เบื้องหลังได้แน่นอน” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดกล่าวพร้อมกับมองหน้าหลินเทียนตี้

หลินเทียนตี้รู้สึกระอาใจยิ่งนัก ก้มหน้าและกล่าวว่า “เป็นข้าที่ทำให้ท่านบรรดาบรรพบุรุษต้องผิดหวัง เป็นข้าที่ทำให้พรรคเซียนเหินต้องผิดหวัง”

“เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของเจ้า” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “พูดได้แต่เพียงว่าเจ้าเกิดผิดยุค ต่อให้ไม่มีหลงอ้าวเทียน ชาตินี้เจ้าก็เป็นราชันเซียนไม่ได้! ทุกอย่างถูกลิขิตเอาไว้ก่อนอยู่แล้ว”

“พวกเราได้แต่นอนรอความตายอย่างนี้รึ?” หลินเทียนตี้ถึงกับพึมพำออกมา

“เรื่องนี้มันสุดความสามารถแล้วหละ” บรรดาบรรพบุรุษอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า “ก่อนที่โอรสราชันทั้งหลายยังไม่กลับมา สายของราชันเซียนเหินเสียหายก็ควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดของพรรคเซียนเหินได้แล้ว เวลานี้โอรสราชันกลับมาและได้รับความไว้วางใจจากทุกฝ่าย พวกเขาจึงเกาะอำนาจทั้งหมดของพรรคเซียนเหินเอาไว้แน่น”

สิ่งนี้ใช่เพียงเป็นความคาดหวังของเหล่าบรรดาบรรพบุรุษสายราชันเซียนเหินเสียน และไม่เพียงเป็นความต้องการของบรรดาโอรสราชันทั้งหลาย ความจริงแล้ว ศิษย์ที่อยู่ในสายกลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงของพรรคเซียนเหินทั้งหมดก็คาดหวังเช่นนี้! ในทัศนะของศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่พวกเขากระหายถึงอำนาจ พวกเขากระหายมีเวทีแสดงที่ใหญ่กว่านี้ พวกเขากระหายสามารถवादให้หมดทั้งเก้าแดน พวกเขากระหายอยากเหนือกว่าผู้อื่น...”

สายตาของบรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดดูลึกล้ำมาก กล่าวว่ “อาจกล่าวได้ว่า ความต้องการที่รุนแรงยิ่งเหล่านี้ได้ทำให้บรรดาศิษย์ทั้งหมดรีบเร่งต้องการฉีกสัญญาทิ้งเสีย สถานการณ์ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว สิ่งเหล่านี้หาใช่ตาเดมาอย่างพวกเราสามารถบงการได้อีกต่อไป ต่อให้ตาเดมาอย่างพวกเราคาดหวังให้พรรคเซียนเหินสามารถเจียบสงบ ทำใจให้เย็นลง แต่ กลุ่มคนรุ่นใหม่จะไม่ยอมอยู่อย่างอ้ำว้าง พวกเขาไม่ยอมให้ถูกพันนาการเอาไว้กับฟ้าดินอยู่แล้ว...”

“...ดังนั้น จะมีโอรสราชันกลับมาหรือไม่ มีบรรพบุรุษหลงควบคุมอำนาจเบ็ดเสร็จหรือไม่ ห้ายที่สุดแล้วพรรคเซียนเหินก็ต้องเข้าสู่ยุทธภพแน่นอน พวกเราสามารถกดพวกเขาได้ชั่วคราว แต่กดไม่ได้ตลอดไป สุดท้ายพวกเราก็ต้องแก่ชราและตายไป จะอย่างไรเสียคนหนุ่มย่อมต้องชิงอำนาจ! พวกเขาต้องเวทีสำหรับแสดง พวกเขาต้องการอำนาจ ความอยากที่รุนแรงยิ่งได้เข้าบงการพรรคเซียนเหินเอาไว้แล้วทั้งหมด ไม่มีโอรสราชัน ไม่มีบรรพบุรุษหลง ก็ต้องมีหลงอ้าวเทียนอย่างแน่นอน”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เขาอดที่สะสะอื้นออกมาว่า “ในระดับหนึ่งสามารถกล่าวได้ว่า ขณะที่พรรคเซียนเหินเลือกราชันเซียนเหรินเสียนนั้นเท่ากับได้ลิขิตจุดจบเอาไว้แล้ว บางทีทุกสิ่งทุกอย่างนี้ล้วนแล้วแต่อยู่ในแผนการของผู้อื่น การบ่มฝึกสายเลือดอเวจีก็ดี ถูกเขาอาศัยกำลังบังคับเข้าตรวจสอบก็ดี และหรือการสั่งสมความอยากของกลุ่มคนรุ่นใหม่พรรคเซียนเหิน ในปีฉบับนี้ก็ดี เกรงว่าทั้งหมดล้วนแล้วแต่อยู่ในแผนการที่ผู้อื่นได้วางเอาไว้แล้วทั้งสิ้น”

“นี่คือแผนร้ายที่น่ากลัวยิ่ง สั่งสมมายุคแล้วยุคเล่า คอยวางแผนอยู่เบื้องหลังมายุคแล้วยุคเล่า” บรรพบุรุษผู้นี้กล่าวด้วยความฉุนเฉียวแล้วว่า “ภายใต้แผนร้ายครั้งนี้ พรรคเซียนเหินพวกเรามีจุดจบเพียงสองแนวทางเท่านั้น ไม่ก็เป็นฝ่ายชนะในครั้งนี้อย่างกลายเป็นพรรคยิ่งใหญ่ตลอดกาล ไม่ก็พ่ายแพ้อย่างยับเยินกลายเป็นเถ้าธุลีนับจากนี้เป็นต้นไป!”

หลินเทียนตี้ถึงกับรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้จากบรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุด พรรคเซียนเหินมีผู้วางแผนอยู่เบื้องหลังมายุคแล้วยุคเล่า ช่างเป็นเรื่องที่น่าสยดสยองเช่นใด ผู้ที่สามารถวางแผนร้ายระดับโลกเช่นนี้ เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นใดกันแน่

สำหรับบรรดาบรรพบุรุษคนอื่นๆ ต่างนั่งเงิบ เนื่องจากพวกเขาจะคิดความลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่ภายในได้ก็สายเกินไปเสียแล้ว ทุกอย่างได้จบสิ้นไปแล้ว พวกเขาไม่สามารถแก้ไขมันได้อีก

ตอนที่ 1655 ใครคือนกขมิ้นที่แท้จริง

บรรยากาศในความนิ่งเงียบ เมื่อหลินเทียนตี้ได้ฟังคำบรรดาเหล่าบรรพบุรุษแล้ว ทำให้รับรู้ถึงเรื่องนี้ชัดเจนเพิ่มมากขึ้น เสียหายที่เวลานี้เขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้

“บางทีหากราชินียังอยู่อาจสามารถแก้ไขชะตาของพรรคเซียนเหินได้” บรรพบุรุษอีกผู้หนึ่งที่อายุอ่อนกว่าป็นพิมพ์ออกมา

“บางทีอาจเป็นเช่นนั้น” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดก็นิ่งเงียบนิดหนึ่ง และกล่าวว่า “ราชินีเหรินเสียนเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยคุณธรรมคนหนึ่ง เข้าใจสถานการณ์ รู้จักกาลเทศะ นางคอยช่วยบริหารราชการงานให้กับราชันเซียนเหรินเสียน การที่ราชันเซียนเหรินเสียนสามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้นั้นนางมีผลงานยิ่งเพียงแต่นางเสียชีวิตเร็วไป ไม่มีโอกาสได้รับเกียรติยศในฐานะของราชินีราชันเซียน”

“นั่นนะสิ ด้วยความที่ราชินีเหรินเสียนเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม หากนางยังคงมีชีวิตอยู่ละก็ บางทีอาจสามารถคลี่คลายอารมณ์อาฆาตแค้นที่อยู่ในใจของบรรดาโอรสราชันเซียนได้ ภายใต้การสั่งสอนของนาง เหล่าโอรสราชันสามารถกลายเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยปรีชาญาณ กระทั่งอาจมีโอรสราชันเซียนได้เป็นราชันเซียน หากราชินีเหรินเสียนมีอายุยืน ไม่แน่ว่าอาจสามารถกำจัดเงาหมิพที่ครอบคลุมพรรคเซียนเหินของพวกเรา” บรรพบุรุษอีกผู้หนึ่งก็กล่าวสนับสนุน

หลินเทียนตี้นั่งเงียบอยู่ตรงนั้น โลกนี้ไม่มีหากว่า และโลกนี้ก็ไม่มีโอกาสเริ่มต้นใหม่

“สิ่งที่เจ้าควรจะรับรู้ก็รู้จนหมดแล้ว” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดได้กล่าวกับหลินเทียนตี้ว่า “ปาศิษย์ไปจากที่นี่ ไปให้ไกลจากพรรคเซียนเหิน ไกลเท่าไรยิ่งดี อย่าได้กลับมาอีกแล้ว”

“ได้มีการคัดเลือกศิษย์ในสำนักให้กับเจ้าแล้ว เจ้าไปเสียแต่คินนี้ อย่างเงียบๆ ไม่ต้องมีการล่า และห้ามบอกเรื่องนี้กับใคร” บรรพบุรุษผู้หนึ่งได้นำรายชื่อชุดหนึ่งยื่นให้กับหลินเทียนตี้

บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดกล่าวว่า “แม้ว่าสถานการณ์เวลานี้ทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว แต่สามสายของพวกเราายังพอมีทรัพยากรเหลืออยู่บ้าง ได้เก็บรวบรวมให้เจ้าเรียบร้อยแล้ว จงนำติดตัวไปด้วย สามารถมีทายาทสืบสานต่อไปได้หรือไม่ นั่นได้แต่หวังพึ่งมันแล้วละ”

“ท่านบรรพบุรุษ” หลินเทียนตี้ไม่ยอมจากไป รีบกล่าวว่า “ข้ายินดีอยู่เป็นเพื่อนกับบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย ต่อให้ต้องต่อสู้จนถึงที่สุดข้าก็ไม่ยอมจากไป หากว่าท่านบรรพบุรุษต้องการให้มีผู้สืบสานทายาทต่อไป ภายในสำนักยังคงมีตัวเลือกคนอื่นๆ อยู่อีก ท่านบรรพบุรุษส่งเสริมข้า ข้าไม่สามารถหลบหนีไปในขณะที่มีภัย”

“ไม่ ที่พวกเราเลือกเจ้านั้นมีเหตุผลอยู่ ที่พวกเราให้เจ้าไปพบใต้เท้าก็มีเหตุผลเหมือนกัน” บรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุดสายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “ไม่มีใครเหมาะสมมากกว่าเจ้าอีกแล้ว ใต้เท้าชื่นชมเจ้า ดังนั้น หากเจ้าจะพาเมสึดพันธ์ทั้งสามสายไปจากพรรค

เขียนเหิน ใต้เท้าจะไม่ตามล่าเจ้า แต่หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นล่ะก็คง พุดยาก”

“แต่ว่า” หลินเทียนตี้อ้าปากทำท่าจะพูด

บรรพบุรุษที่มีอาวุธโสมมากที่สุดได้กล่าวตัดบทหลินเทียนตี้ เอ่ย ขึ้นมาช้าๆ ว่า “ไม่ต้องแต่อีกแล้ว เรื่องนี้ได้ตัดสินใจแล้ว นี่แหละคือ สิ่งที่เจ้าจะตอบแทนพวกเรา นี่แหละคือสิ่งที่เจ้าจะตอบแทนให้พรรค เขียนเหิน เจ้าทำให้ทายาททั้งสามสายสามารถสืบสานต่อไปได้ก็ คือการตอบแทนที่มากที่สุด”

หลินเทียนตี้มองดูบรรพบุรุษที่อยู่ ณ ที่ตรงนี้เข้าใจแล้วว่าเรื่อง นี้ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว

สุดท้าย หลินเทียนตี้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง คุณเขาลง ด้วยความเคารพ โขกศีรษะเกล้าให้กับบรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ตรง นั้น กล่าวว่่า “ท่านบรรพบุรุษ ข้าไม่สามารถอยู่รับใช้ได้อีกต่อไป ขอให้ท่านรักษาตัวด้วย”

“ไปเถอะ ไปให้ไกลได้เท่าไรยิ่งดี อย่าหันกลับมา อย่าหันมอง ลงจำเอาไว้ อย่าแก้แค้น ให้มีทายาทสืบสานต่อไป ให้เมล็ดพันธุ์ พวกเราไม่สูญสลาย เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว” บรรพบุรุษที่อาวุธโสมมากที่สุดกำชับหนักแน่น

“ศิษย์น้อมรับบัญชา” หลินเทียนตี้คารวะอีกครั้ง สุดท้ายก็ถ พันหันหลังจากไปทันที ไม่กล้าหันหัวกลับไป น้ำตาได้ทำให้ดวงตา ทั้งสองของเขาพรำมัว เนื่องจากเขารู้ว่าจากกันครั้งนี้แล้วจะไม่ได้

พบกันอีก เนื่องจากเขารู้ว่าการไปครั้งนี้จะไม่ได้กลับมาที่พรรค
เขียนเห็นอีกแล้ว

บรรดารพบุรุษที่อยู่ ณ ตรงนั้นมองดูร่างเงาของหลินเทียนตี้ที่
หายไป และค่อยๆ หลับตาทั้งสองข้างลง ทุกอย่างถูกกำหนดเอาไว้
แล้ว พวกเขาไม่ต้องการไปฝันอีกต่อไป

ณ เมืองหมิงจู หลีซีเยยังคงนั่งอยู่ที่ตรงนั้นหลังจากที่หลิน
เทียนตี้ได้อำลาจากไปแล้ว เพียงแต่เวลานี้มียวีไต้จวินมานั่งเป็น
เพื่อนอยู่ข้างๆ

“พลันที่กองทัพมังกรเขียวปรากฏออกมา แตกตื่นไปทั่วหล้า”
ยวีไต้จวินถึงกับกล่าวว่า “เมื่อกองทัพมังกรเขียวปรากฏต่อยุทธภพ
ผู้ที่รู้จักกองทัพมังกรเขียวล้วนแล้วแต่เข้าใจได้ว่า ใต้เท้าจะต้องบัง
การเก้าแดน ต่างรู้ดีว่าใครก็คิดครอบครองชะตาฟ้าไม่ได้ ภายใต้
สถานการณ์เช่นนี้แล้ว ยังจะมีการเปิดศึกกรี? พรรคเขียนเห็นยังจะ
แก้แค้นอีกกรี?”

“แน่นอน” หลีซีเยเผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า กล่าว
เอ้อระเหยขึ้นว่า “ศึกครั้งใหญ่กำลังจะเริ่ม พรรคเขียนเห็นต้องทุ่ม
สุดตัวในครั้งนี้ พวกเขาจะเติมพันด้วยทุกสิ่งทุกอย่างกับการรบครั้ง
นี้!”

“บรรดาลูกๆ ของราชันเขียนเหรินเสียนแม้จะมีความแข็งแกร่ง
แต่ยังไม่ถึงกับตาบอดกระมัง พลันที่กองทัพมังกรเขียวปรากฏ
พวกเขาารู้แล้วว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด!” ยวีไต้จวินกล่าวด้วย
ความรู้สึกเหนือความคาดคิดว่า “ขณะที่ทั้งสองฝ่ายยังไม่ทันเปิด
ศึกจริงดังยังคงมีโอกาสปลิกสถานการณ์ได้ ถ้าหากพวกเขาไม่ไร้

เสมองมากเกินไปล่ะก็ สมควรให้ขุนพลเก่าๆ ในอดีตมาขอความเมตตา หากเปลี่ยนเป็นข้าที่อยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ไม่ว่าจะแลกด้วยค่าตอบแทนอย่างไรก็ขอรักษาพรรคเขียนเห็นเอาไว้ มันเป็นการศึกที่ไม่มีโอกาสชนะได้เลย”

“ดังนั้น พวกเขาไม่ใช่เจ้า และเจ้าก็ไม่ใช่พวกเขา” หลี่ชียี๋มกล่าวว่า “อีกทั้งพวกเขาไม่เคยคิดจะเจรจาสงบศึก ถอยไปหมิ่นก้าว ต่อให้พวกเขาต้องการเจรจาสงบศึก เรื่องนี้ก็เชื่อว่าพวกเขาสามารถตัดสินใจได้ ผู้ที่อยู่เบื้องหลังจะต้องทุ่มเทเสี่ยงกับมันสักครั้งแน่นอน!”

“เป็นเพราะอะไรกันแน่ ทำให้ผู้ที่อยู่เบื้องหลังถึงได้มีความมั่นใจถึงเพียงนี้ว่าสามารถต่อสู้ขัดกับใต้เท้าได้!” ยวีไท่จวินอดกล่าวด้วยความแปลกใจไม่ได้

ขอเพียงคนที่รู้จักการดำรงอยู่ของอิกาทมิพ์ ล้วนแล้วแต่รู้ว่าที่ฉนเฉยอยู่คืออะไร นี่มันคือผู้ยิ่งใหญ่ตลอดกาล คือผู้ดำรงอยู่ในฐานะผู้บงการเก้าแดน เป็นมือมีดนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ภายใต้ยุคที่ไม่มีราชันเขียน กำลังใดๆ หรือผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นใดก็ตาม หากเป็นศัตรูกับเขาย่อมเท่ากับเอาไข่ไปกระทบหิน ต่อให้ราชันเขียนเป็นศัตรูกับเขาก็ไม่มีจุดจบที่ดี!”

“สิ่งนี้ไม่เพียงเพราะผู้ที่อยู่เบื้องหลังมีพลังที่แข็งแกร่งต้องการต่อสู้ขัดกับข้าเท่านั้น” หลี่ชียี๋มกล่าวว่า “นอกจากผู้ที่อยู่เบื้องหลังที่คิดว่าตัวเองมีกำลังที่แข็งแกร่งเท่านั้น ที่สำคัญกว่านั้นก็คือเวลาไม่คอยท่าพวกเขา!”

“เวลาไม่คอยท่าพวกเขา?” ยวีไท่จวินรู้สึกงุนงง ตามไม่ทัน

“เนื่องจากชาตินี้เข้ามาด้วยตนเอง” หลี่ชียเอเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเต็มใบหน้า กล่าวว่า “เนื่องจากชาตินี้เข้าไม่ได้มีชีวิตที่เป็นอมตะอีกแล้ว! ผู้ที่วางแผนทุกอย่างอยู่เบื้องหลังเข้าใจเป็นอย่างดี ชาตินี้เข้าไม่มีราชันเขียนคอยหนุนหลัง ทั้งยังไม่ได้อยู่ในฐานะไม่มีวันตาย นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเขา หากจะบอกว่าช่วงเวลาไหนที่สามารถสังหารข้าให้ตายได้ ย่อมจะต้องเป็นชาตินี้เท่านั้น! ดังนั้น ผู้ที่อยู่เบื้องหลังต้องเสี่ยงกับมันเต็มที่

“สิ่งนี้ก็เป็เหตุผลที่ก๊วจุนต้องการเสี่ยงสักครั้งเช่นกัน เพราะก๊วจุนเองก็เข้าใจเช่นกัน ชาตินี้เป็นโอกาสเดียวเท่านั้น! พลาดจากชาตินี้ไปจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว” เมื่อหลี่ชียเอ่ยถึงตรงนี้ถึงกับหัวเราะขึ้นมา ในรอยยิ้มนั้นเปี่ยมไปด้วยความน่าคิด กล่าวว่า “แฉกเช่นคนที่วางแผนอยู่เบื้องหลังพรรคเขียนเหินมายุคแล้วยุคเล่า ถ้าหากปล่อยให้ข้าจากไปง่าย ๆ เช่นนี้ พวกเขาย่อมไม่สามารถถกเถียงกลับความอับยศไปได้!”

“ดังนั้น สิ่งนี้กล่าวสำหรับผู้อยู่เบื้องหลังพรรคเขียนเหินสำหรับก๊วจุนแล้ว พวกเขามีโอกาสเพียงครั้งเดียว นั่นก็คือชาตินี้!” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “หากพลาดจากชาตินี้ไปแล้ว ข้าอยู่บนเก้าชั้นฟ้าโน่นแล้ว! ต่อให้อোনาคตพวกเขาแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ต่อให้อোনาคตพวกเขาสามารถขึ้นไปได้จริงสักวัน”

“บนเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินนั้นพวกเขา นับเป็นตัวอะไร!” หลี่ชียเอหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ต่อให้พวกเขาแข็งแกร่งจนถึงขั้นขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้ ถึงตอนนั้น ข้าจะเหยียบพวกเขาให้ตายก็เหมือนเหยียบมดตัวหนึ่งเท่านั้น ก๊วจุนเข้าใจเหตุผลข้อนี้ดี ผู้อยู่

เบื้องหลังพรรคเซียนเหินก็เข้าใจเหตุผลข้อนี้เช่นกัน ดังนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ชาตินี้พวกเขาจะเสี่ยงวัดเต็มที พวกเขาไม่สามารถถ่วงความอภัยศไว้ได้ ไม่สามารถปล่อยให้แผนการที่วางเอาไว้ยุคแล้วยุคเล่าต้องคว้าน้ำเหลวในที่สุด!”

ภายในใจของหลี่ชียเอ่ตื้นกระทึกทีหนึ่งเมื่อเห็นรอยยิ้มของหลี่ชียเอ่ บังเกิดความคิดที่น่ากลัวขึ้นมา ร้องเสียงหลงออกมาว่า “ได้เท่าไรตลอดเวลาว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังเป็นใคร!”

“เรื่องนี้” เมื่อยวีไต่จวินพูดออกมาเช่นนี้ หลี่ชียเอ่เผยให้เห็นรอยยิ้มเต็มใบหน้า ไม่ตอบคำถามตรงๆ

“ได้เท่าไรมาตลอด คราวที่อาศัยกำลังบังคับเข้าตรวจสอบก็รู้แล้วแหละ!” ยวีไต่จวินติดตามหลี่ชียเอ่ มานานยอมเข้าใจว่า รอยยิ้มลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่บ่งบอกถึงอะไร ในเวลานี้ภายในใจของนางดูชัดเจนขึ้นมา

ก่อนหน้านี้ หลี่ชียเอ่ไม่ยอมพูดถึงเรื่องนี้ และไม่พูดมาก นางยังเข้าใจว่าครั้งนั้นที่อาศัยกำลังเข้าตรวจค้นไม่สามารถค้นหาหลักฐานที่หนาแน่นจึงทำอะไรพรรคเซียนเหินไม่ได้ ไม่สามารถตัดสินความผิดพรรคเซียนเหินได้ ดูทำไม่ได้เป็นดังที่เห็นเสียแล้ว

“ข้าก็แค่คาดเดาเท่านั้นเอง เรื่องนี้ใกล้จะจบสิ้นลงแล้วคงไม่ต้องปิดบังอีก” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวขึ้น

ยวีไต่จวินก็เข้าใจ แต่ว่า นางนับว่าไม่ได้ตื่นตระหนกกับเรื่องนี้เกินไป ความจริงแล้ว หากจะว่ากันถึงเรื่องของแผนร้ายแล้วละก็ใครบ้างจะสามารถเทียบกับผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ได้เล่า?

“ครั้งนั้นเหตุใดใต้เท้าไม่จับพวกมันเอาไว้และทำลายพรรคเซียนเหินพร้อมกันไปทีเดียวเลย?” ยวีไท่ลวินเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย

หลี่ซีเย่หนึ่งเงียบไปพักหนึ่ง สุดท้าย เข้าเพียงทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “บางทีอาจเป็นเพราะข้าใจอ่อนมั้ง ครั้งนั้นบรรดาตาเต๋าเหล่านั้นล้วนคุกเข่าอยู่ตรงนั้น หัวโขกพื้นจนเลือดไหลไม่หยุด พวกเขาเคยทำงานให้กับข้า พวกเขาเคยภักดีกับข้า และเคยทุ่มเทให้ข้าอย่างสุดความสามารถ ถือว่านี่คือการให้โอกาส พวกเขาสักครั้ง หวังว่าพวกเขาเองสามารถตรวจสอบพบและกำจัดเงาหิมพ์ด้วยตนเอง เสียตาย พวกเขาล้วนแล้วแต่แก่เต๋มาแล้ว พวกเขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของผู้ที่อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเหิน คนผู้นี้หลบซ่อนได้ดีมาก พวกเขากระซำกมันตัวออกมาไม่ได้!”

“อีกอย่าง” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ ดวงตาทั้งสองของหลี่ซีเย่ดูน่ากลัว เผยให้เห็นปณิธานการฆ่าออกมา กล่าวว่า “สายเลือดอเวจีเป็นหนามยอกอกในใจของข้าตลอดมา มีผู้ที่คอยแต่จะศึกษาตลอด มีผู้ที่คอยแต่จะวิวัฒนาการสายเลือดนี้ตลอดมา เรียกได้ว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเหินผู้นี้เป็นผู้ที่ทำการได้ยอดเยี่ยมที่สุด หลังสิ้นสุดยุคอเวจีเป็นต้นมา ข้ากลับอยากจะรู้มากกว่าเขาทำไปได้ถึงขั้นไหนแล้ว! ทำให้ข้าสามารถเข้าใจถึงการวิวัฒนาการของสายเลือดอเวจีที่แท้จริงได้พอดี”

“ในเมื่อผู้ที่อยู่เบื้องหลังได้ทำการวางแผนมายุคแล้วยุคเล่าเพื่อเล่นงานข้า ข้าก็จะให้โอกาสแก่เขา รอให้เขาสำเร็จแล้วค่อยจัดการพวกมันทีเดียวทั้งหมด เมื่อถึงเวลานั้นผู้คนในยุคหลังจะได้

เข้าใจถึงสายเลือดอเวจีที่ลึกซึ้ง รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง”
เมื่อพูดมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มที่เต็มใบหน้าออกมา

“นี่เป็นการยิ้มของผู้ที่อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเหินมาสังเกตการ
วิวัฒนาการของสายเลือดอเวจี” ยวีไท่ลวินเข้าใจเรื่องนี้แล้ว

“มีคนครุ่นคิดเรื่องนี้มาตลอด ข้ารู้สึกกังวลอยู่ชนิดหนึ่งว่าต่อไป
สายเลือดนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างกะทันหัน และลอบแฝงตัว
เข้าไปอยู่ในสายเลือดของพวกเขา ทำให้ไม่สามารถแยกแยะได้
ชัดเจนว่าอันไหนคือสายเลือดมนุษย์ อันไหนคือสายเลือดอเวจี ใน
เมื่อมีคนทำถึงขั้นนี้แล้ว จึงให้เป็นตัวอย่างสำหรับศึกษาก็ดี ทำให้
ผู้คนในยุคหลังรู้ว่าสายเลือดเช่นใดที่พวกเขาเองสมควรป้องกัน”
หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมย

ตอนที่ 1656 ชะตาฟ้าใกล้ก่อตัวสำเร็จ

ทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราต่างกลิ่นลมหายใจเอาไว้กับความสงบเยียบก่อนศึกใหญ่จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะกับมหาสมุทรอุดรยิ่งเยียบสงัดวังเวงจนถึงที่สุด แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรเรียกได้ว่าหวาดระแวงยิ่งนัก ผู้บำเพ็ญตนและยอดฝีมือต่างกังวลและหวาดกลัวเป็นอันมาก

เมื่อสงครามเริ่มต้นขึ้น มหาสมุทรอุดรต้องกลายเป็นสมรภูมิสู้รบอย่างแน่นอน ไฟสงครามย่อมเผาผลาญลามไปถึงสำนักกต่างๆ จำนวนมาก เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ไม่รู้ว่าสรรพชีวิตจำนวนเท่าไรที่ต้องสังเวยไปกับสิ่งนี้

อย่างไรก็ตาม ผู้คนใต้หล้ายังไม่ทันได้เห็นสงครามครั้งยิ่งใหญ่แห่งยุค แต่ แก้วแดนกลับมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สะท้อนฟ้ายิ่งนัก

“แว้งค์” เสียงสั่นสะท้อนที่ไพเราะน่าฟังดังขึ้น เสียงนี้ไม่ได้ดังกังวานมากนัก แต่ว่าสรรพชีวิตนับล้านล้านชีวิตในแก้วแดนล้วนแล้วแต่ได้ยินเสียงนี้ได้อย่างชัดเจน ต่อให้บุคคลผู้นั้นไม่สามารถได้ยินได้ด้วยหู หรือต่อให้เป็นคนหูหนวก ยังคงสามารถได้ยินเสียงนี้ได้อย่างชัดเจน เพราะเสียงนี้ดังขึ้นมาจากภายในใจของคนผู้นั้น

แก้วแดนพลันเดือดพล่านขึ้นมาในคำคินนี้เอง สรรพชีวิตในแก้วแดนไม่ว่าจะเข้านอนแล้วหรือยังล้วนแล้วแต่ตกใจตื่นขึ้นมา ต่อ

ให้เป็นเตาประหลาดที่หลับไหลอยู่ใต้พื้นดินยังคงสะดุ้งตื่นขึ้นมา เพราะเสียงที่ไพเราะน่าฟังเสียงนี้

ยามค่าคืนของเก้าแดนในค่าคืนนี้กลับกลายเป็นสวยพราว พรายยิ้งนั๊ก เสียง “แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” ดังขึ้นมาเป็นระลอกกังวาน ก้องอยู่ท่ามกลางยามค่าคืน ดังก้องทุกซอกทุกมุมของเก้าแดน

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะอยู่ ณ ที่ราบกว้างใหญ่ หรือจะลึกลงไปใน ซอกเหลือบของหุบเขา และหรือเป็นทะเลทรายที่แห้งเหือด และหรือ อยู่ท่ามกลางผู้คนทีแออัดยัดเยียด...

ทุกสรรพชีวิตล้วนแล้วแต่ได้ยินเสียงที่ไพเราะน่าฟังนี้ มันดัง ก้องสะท้อนอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน ดังก้องสะท้อนอยู่ในเก้าชั้นฟ้าสิบ แแดนดิน ทุกๆ มุมโลกล้วนแล้วแต่สามารถได้ยินเสียงนี้กันทั้งสิ้น

เดิมห้องฟ้ายามค่าคืนที่เงียบสงบพลันปรากฏประกายแวบวับ ขึ้นมา มองเห็นสัจธรรมแต่ละสายที่คล้ายตั้งเป็นทางช้างเผือกริน ไหลอยู่บนห้องฟ้า สัจธรรมลักษณะเช่นนี้ถูกปลูลาดมาจากทุกทิศ ทุกทางของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน สัจธรรมแต่ละสายเคลื่อนไหวอยู่ บนห้องฟ้าและไหลรินท่ามกลางฟ้าดิน โดยที่สัจธรรมแต่ละสาย แลดูคล้ายเป็นแม่น้ำแต่ละสายที่ไหลรินอย่างนั้น จากใกล้ไกลไหล ไปยังที่ที่ห่างไกลออกไป ไหลไปเรื่อยๆ กระทั่งถึงส่วนที่ลึกที่สุดของ จักรวาล ไหลไปจนกระทั่งถึงแหล่งต้นกำเนิดหมีนสัจธรรมของฟ้า ดิน

ขณะที่สัจธรรมแต่ละสายที่ไหลรินอยู่ท่ามกลางฟ้าดินนั้น มันมี ความบริสุทธิ์และพราวพราว เหมือนว่าที่ไหลรินอยู่นั้นไม่ใช่ น้ำใน

แม่น้ำ แต่เป็นเศษของดวงดาวที่ส่งประกายระยิบระยับออกมา เป็นประกายของเพชรที่เจิดจ้าแวววับ และหรือเป็นกาลเวลาที่ไหลริน...

แม้ว่าทุกๆ สัจธรรมจะมีสีสันทันที่แตกต่างกัน และหลากหลายรูปแบบ แต่ว่า ทุกๆ สัจธรรมล้วนแล้วแต่บริสุทธิ์อะไรอย่างนั้น ทุกๆ สัจธรรมล้วนแล้วแต่สะอาดเอี่ยมอย่างนั้น นี่คือพลังที่บริสุทธิ์ที่สุดของฟ้าดิน เป็นพลังงานที่บริสุทธิ์ที่สุดของฟ้าดิน

สัจธรรมลักษณะเช่นนี้หาใช่เกิดจากการฝึกฝน ใ้เกิดจากการบ่มฝึก มันคือพลังของแหล่งต้นกำเนิด เป็นพลังสืบทอดที่เกิดจขึ้นในแต่ละยุคสมัย พลังลักษณะเช่นนี้ สัจธรรมเช่นนี้ จะปรากฏออกมาให้เห็นเฉพาะจุดเริ่มต้นแห่งยุคสมัยเท่านั้น

เมื่อพลังลักษณะเช่นนี้จากเก้าแดนรวมตัวขึ้นมา เมื่อสัจธรรมลักษณะเช่นนี้ของเก้าแดนรวมตัวกันขึ้นมา ภายใต้การวิวัฒนาการของฟ้าดิน ในที่สุดก็สำเร็จกลายเป็นสิ่งที่ผู้บำเพ็ญตนทุกยุคทุกสมัยเฝฝืนตลอดเวลา นั่นก็คือชะตาฟ้า!

สัจธรรมที่ไหลรินอยู่บนห้องฟ้า หลากหลายสารพัน บ้างเหมือนสายธารที่ไหลเอื่อยๆ บ้างเหมือนแม่น้ำที่พลุ่งพล่านไม่หยุด และบ้างเหมือนทางช้างเผือกบนจักรวาลที่แผ่ขยายออกไป...

มองดูสัจธรรมแต่ละสายที่ไหลรินอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน ทำให้สรรพชีวิตของเก้าแดนล้วนแล้วแต่ตะลึง สิ่งนี้กล่าวสำหรับสรรพชีวิตจำนวนมากแล้ว มันเป็นภาพที่ชั่วชีวิตก็ไม่แน่ว่าจะได้พบเห็น ความวิจิตรตระการตาเช่นนี้ทุกๆ ยุคสมัยมิให้เห็นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น!

“นั่นคืออะไร” ผู้เยาว์ที่มองเห็นสัจธรรมแต่ละสายที่ไหลรินอยู่ เป็นครั้งแรกในชีวิต ซึ่ไปที่ห้องฟ้าและเอ่ยถามขึ้นมา

“การรวมตัวของชะตาฟ้า พลังแห่งยุคสมัยยุคหนึ่ง การสืบทอดของเก้าแดน จะไหลมาชุมนุมด้วยกัน ท้ายสุดจะกลับกลายเป็นชะตาฟ้า” ผู้อาวุโสที่เคยเห็นภาพเช่นนี้มาก่อนแล้วกล่าวว่า “ชะตาฟ้าจะถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว ยุคสมัยหนึ่งเริ่มต้นขึ้น ราชนิเซียนในอนาคตก็จะถือกำเนิดขึ้นแล้ว”

“ชะตาฟ้า” เมื่อผู้เยาว์ได้ยินคำพูดของผู้อาวุโสแล้วมีสีหน้าที่แสดงถึงความประทับใจ กระทั่งตื่นเต็นยิ่งนัก กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนทุกคนแล้ว ชั่วชีวิตของพวกเขากระหายอยากได้ครอบครองชะตาฟ้าอย่างยิ่ง

เมื่อได้ครอบครองชะตาฟ้าแล้ว ก็บ่งบอกว่าปราศจากผู้ต่อกรไปทั้งชาติ บ่งบอกว่าสามารถบงการยุคนี้ และบ่งบอกว่าจะได้เป็นราชันเซียนของยุคสมัยนี้

การสืบทอดชะตาฟ้าเป็นสิ่งที่มุ่งมาดปรารถนาสุดท้ายของบรรดาผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้า ไม่รู้มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนเท่าไรที่ปรารถนาสิ่งนี้อย่างขะมักเขม้นไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ไม่รู้ว่ามีผู้บำเพ็ญตนจำนวนเท่าไรที่ต้องกลายเป็นโครงกระดูก กลายเป็นธุลีดินไป

ไม่ว่าเส้นทางสายนี้จะยากลำบากแสนเข็ญเพียงใด ไม่ว่าเส้นทางสายนี้จะอันตรายเท่าไร แต่ทว่า นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมาถึงปัจจุบันไม่เคยมีใครหยุดการก้าวเดินต่อความปรารถนาเช่นนี้

ทุกคนต่างกระหายเป็นผู้ที่สามารถครอบครองชะตาฟ้าสัปดาห์ และ
ได้เป็นราชันเซียน!

“นี่มันเชื่อมต่อไปยังที่ใดกันนะ?” ผู้เยาว์ที่มองเห็นสัจธรรมแต่
ละสายที่ไหลรินอยู่บนท้องฟ้าแล้ว ถึงกับเอ่ยถามผู้อาวุโสขึ้นมา
ด้วยความสงสัย

ผู้อาวุโสก็มองดูสัจธรรมแต่ละสายที่ไหลรินอยู่ สายหัวและ
กล่าวว่า “ไม่มีใครรู้ มีบางคนบอกว่าเชื่อมต่อไปยังสวรรค์ และมี
บางคนบอกว่าเชื่อมไปยังต้นกำเนิดฟ้าดิน และมีผู้ที่บอกว่ามัน
เชื่อมต่อไปถึงจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของทุกๆ คน ส่วน
รายละเอียดว่ามันไหลไปที่ใดนั้น “ไม่มีใครรู้”

พลังของชะตาฟ้ามันทรงพลังแค่ไหนกันล่ะ?” ผู้เยาว์เอ่ยถาม
ขึ้นกับผู้อาวุโส ขณะมองดูสัจธรรมที่ไหลรินแต่ละสายซึ่งแบกรับ
พลังที่บริสุทธิ์ที่สุด และพลังงานที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น

“เรื่องนี้คงต้องถามกับราชันเซียนแล้ว เล่าลือกันว่า หลังจาก
ราชันเซียนได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว ชั่วชีวิตของเขาน้อยครั้งนักที่
จะได้ใช้พลังเต็มกำลัง กระทั่งมีผู้แก่ผู้เฒ่าบอกว่า ราชันเซียนจะไม่
สำแดงพลังสูงสุดออกมา เห็นจริงอย่างไรพวกเราก็ไม่รู้” ผู้อาวุโส
สายหน้า และกล่าวว่า “แต่ว่า พลังของฟ้าดินต่อให้เจ้าไม่รู้ก็
สามารถจินตนาการได้ การที่มันรวบรวมสิ่งสมของทั้งเก้าแดนมา
เป็นยุคสมัย เจ้าสามารถประเมินได้ว่าพลังของเก้าแดนมันทรงพลัง
แค่ไหน”

เมื่อผู้เยาว์ได้ยินคำพูดเช่นนี้ของผู้อาวุโสแล้ว เวลาถึงกับคิด
จนเพื่อเจ้า พลังของเก้าแดน พลังของหนึ่งยุคสมัย มันเป็นพลังที่

ทำให้ผู้คนต้องคลั่งไคล้เพียงใดนะเนี่ย จะไปโทษว่าผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนที่ต้องการสืบทอดชะตาฟ้า ต้องการกลายเป็นราชันเซียนนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันก็ไม่ถูก

ขณะที่สี่ธรรมแต่ละสายกำลังอยู่ระหว่างไหลรินอยู่นั้น ในส่วนที่ไกลของจักรวาลปรากฏประตุมิติค่อยๆ เปล่งประกายออกมา แทนบูชาที่เก่าจนฝุ่นจับก็ถูกปิดเป่าเอาฝุ่นผงที่เกาะติดอยู่ให้ออกไป เริ่มสว่างไสวขึ้นมา

ระดับจักรพรรดิเทพเมื่อเห็นภาพที่เกิดขึ้นบนจักรวาลก็เข้าใจแล้วว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า "ยามเมื่อชะตาฟ้าปรากฏเป็นรูปเป็นร่างแล้ว เก้าแดนจะเชื่อมถึงกันอีกครั้ง ถึงเวลานั้นโลกก็จะเปิดออกอย่างแท้จริงแล้ว ประตุมิติของเก้าแดนที่ถูกปิดผนึกมาหลายหมื่นปีก็จะเปิดขึ้นอีกครั้ง โลกนี้จะกลับกลายเป็นคลื่นที่โหมสาดซัดและขยายวงกว้างออกไป จะมีความเจริญมากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็กลับกลายเป็นโหดร้ายทารุณมากขึ้น"

ครั้งนั้น ศีกระหว่างราชามังกรดำ กับราชันเซียนท่าคง ราชามังกรดำได้ฉีกชะตาฟ้าจนขาดกระฉุย นับจากนั้นเป็นต้นมาสี่ธรรมสลดลง ทิวทั้งเก้าแดนได้เข้าสู่ยุควิบากแห่งเต่า เส้นทางเชื่อมถึงกันระหว่างเก้าแดนถูกปิดกั้น ผู้บำเพ็ญตนไม่สามารถไปมาหาสู่ระหว่างเก้าแดนได้อย่างอิสระเสรีอีกต่อไป

เวลานี้ มองเห็นบริเวณที่ไกลและลึกเข้าไปในจักรวาล ประตุมิติของเก้าแดนเริ่มส่งประกายขึ้นมา ทุกคนต่างรู้ว่าการเชื่อมถึงกันและกันระหว่างเก้าแดนกำลังจะเปิด เมื่อถึงเวลานั้น ขอเพียง

บุคคลผู้นั้นมีศิลาแกร่งที่เพียงพอ ก็สามารถท่องไปยังเก้าแดนได้อย่างสะดวก ไปได้ทุกๆ ที่ของเก้าแดน

ผู้คนจำนวนเท่าไรที่อยากจะลองดูเป็นอันมาก เมื่อเห็นประตุมิติของเก้าแดนกำลังจะเปิด รุนอาวุโสที่ถูกกักขังเอาไว้ให้อยู่แต่แดนใดแดนหนึ่ง กระจายอยากจะไม่เที่ยวดูชมยังที่อื่นๆ ในเก้าแดนนานแล้ว กระทั่งไปพบกับคนที่เคยรู้จัก ขณะที่กลุ่มคนรุ่นใหม่ยังไม่ต้องพูดถึง พวกเขาไม่เคยได้ออกจากที่ที่ตนเองอาศัยอยู่มาชั่วชีวิต เวลานี้มีโอกาสมุ่งถึงเก้าแดน สิ่งนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วย่อมเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นดีใจยิ่งนัก

ยอดฝีมือบางส่วนต่างทยอยกันกระโดดเห็นฟ้าขึ้นไป เมื่อเห็นสวรรค์แต่ละสายที่ไหลรินอยู่ พวกเขาหยิบเอาขวดวิเศษ บางคนควักเอาของวิเศษศักดิ์สิทธิ์ บางคนสำแดงสุดยอดเคล็ดวิชาปราศจากผู้เทียบเคียงออกมา...พวกเขามีเป้าหมายเดียวคือต้องการยึดเอาสวรรค์ที่กำลังไหลรินอยู่

เสียดาย ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ของวิเศษเช่นใด ใช้สุดยอดเคล็ดวิชาเช่นใด ก็ไม่สามารถดักจับเอาพลังจากสวรรค์ที่ไหลรินได้ แม้แต่น้อยนิด สวรรค์แต่ละสายยังคงไหลรินอยู่ต่อไป ไม่มีการหยุดยั้งแม้แต่นิดเดียว

“มันไม่มีประโยชน์หรอก ต่อให้เจ้าแข็งแกร่งมากไปกว่านี้ก็สู้ฟ้าดินไม่ได้” ผู้อาวุโสที่มีประสบการณ์เมื่อมองเห็นยอดฝีมือที่คิดจะแย่งชิงพลังจากสวรรค์สายหัวและยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากแม้เจ้ายังสามารถดักชิงเอาพลังจากสวรรค์แต่ละสายได้ ย่อมบ่งบอกว่าเจ้าสามารถทำลายฟ้าดินได้แล้วแหละ ในเมื่อเจ้าสามารถกระชัง

ทำลายฟ้าดิน ทำลายเก้าแดนได้อยู่แล้ว เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยพลังเหล่านี้อีกต่อไป แค่เจ้าอ้าปากก็สามารถกลืนกินเก้าแดนได้อยู่แล้ว นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ยังมีใครสามารถทำได้ถึงเพียงนี้”

บรรดายอดฝีมือที่ทำการทดลองได้แต่ทยอยกันละทิ้ง เมื่อทำอย่างสุดความสามารถแล้วก็ไม่สามารถดักชิงเอาพลังสวรรค์ได้ แม้แต่น้อยนิด คำพูดของผู้อาวุโสไม่ผิดแม้แต่น้อย ถ้าหากพวกเข้าล้วนแล้วแต่สามารถต่อต้านฟ้าดินละก็ พวกเขาแข็งแกร่งยิ่งกว่าราชันเซียนเสียอีก เมื่อถึงขั้นนี้แล้วพวกเขาสามารถกระทั่งกลืนกินเก้าแดนได้ ไหนเลยจำเป็นต้องแย่งชิงเอาพลังอันน้อยนิดเช่นนี้กันอยู่อีก

คำคินนี้ที่เมืองหมิงจู หลี่ชียเยียนอยู่ภายใต้ห้องฟ้ายามราตรี มองดูสวรรค์แต่ละสายที่ไหลริน มองดูพลังที่บริสุทธิ์ มองดูพลังงานที่บริสุทธิ์ ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น

“ทุกๆ ยุคสมัยมีเพียงนาทีนี้ที่สามารถทำให้ข้าเฝ้าปรารณา กับมันแล้ว สามารถทำให้หัวใจที่ด้านชาของข้าเต้นกระตุกทีหนึ่ง” หลี่ชียเยถึงกับพึมพำออกมาเมื่อมองเห็นสวรรค์แต่ละสายที่ไหลริน

เทพแท้จริงสยบโลกาและยวีไต้จวินอยู่เป็นเพื่อนกับเขาช่วย ขวา และจ้องมองดูสวรรค์ที่ไหลรินแต่ละสายด้วยกัน “ภาพเช่นนี้ นับว่างดงามยิ่งนัก ชั่วชีวิตของผู้คนจำนวนมากมายไม่เคยได้เห็น แม้แต่ครั้งเดียวหนะ” ยวีไต้จวินที่มองดูสวรรค์แต่ละสายที่ไหลริน แล้วพูดทอดถอนใจออกมา

“นั่นนะสิ ในหนึ่งยุคสมัยก็มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้น หลังจากคำ คินแห่งความมดงามนี้ไปแล้ว ก็จะตามติดมาด้วยการแย่งชิงชะตา

ฟ้าที่โหดร้ายทารุณยิ่งนัก การปรากฏของชะตาฟ้าย่อมทำให้
ตื่นเต้นเป็นธรรมดา แต่ว่า ก็เป็นการส่งสัญญาณที่มีต่อเหล่าดาว
รุ่งทั้งหลายของเก้าแดนแล้ว” หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่ “ไม่ว่าจะพูด
อย่างไร ภาพเช่นนี้ก็ดูไม่รู้จักเบื่อ ทุกๆ ยุคสมัยก็จะมีความหมายที่
แตกต่างกันออกไป การที่สามารถมองเห็นภาพนี้ได้ อย่างน้อย
ที่สุดเป็นการบ่งบอกว่าตัวเองยังคงมีชีวิตอยู่ หัวใจยังเต้นได้”

“คราวนี้ดูเหมือนไม่ค่อยจะเหมือนเดิม” หลังจากที่เทพแท้จริง
สยบโลกามองอยู่นาน มองอย่างละเอียด สุดท้ายจึงได้พูดคำคำนี้
ออกมา

เทพแท้จริงสยบโลกามีชีวิตอยู่นานกว่ายวี่ไถ่จวินเสียอีก
ประสบการณ์ของเขาจึงมากกว่ายวี่ไถ่จวิน ดังนั้น หลังจากที่มองดู
อย่างละเอียดแล้ว เขามองออกถึงบางอย่างที่แตกต่างไป

ตอนที่ 1657 หนทางในอนาคต

เมื่อเทพแห่งจรัสยบโลกาพุดขึ้นมาเช่นนี้ ยวีไท่จวินถึงกับจ้องมองดูสวรรค์ที่ไหลรินเหมือนกัน แต่ดูไม่รู้ถึงเส้นสนกลในอะไร กล่าวว่ “แล้วมันแตกต่างกันอย่างไรเล่า?”

จะอย่างไรเสีย ยวีไท่จวินมีชีวิตอยู่ไม่นานเท่าเทพแห่งจรัสยบโลกา และเคยเห็นชะตาฟ้ามาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เมื่อเทียบด้านประสบการณ์กับเทพแห่งจรัสยบโลกาแล้ว อย่่างไรเสียนับว่ามีช่วงห่างอยู่

“พลัง สวรรค์ หลักกฎเกณฑ์แห่งฟ้าดิน” เทพแห่งจรัสยบโลกาที่จ้องเขม็งไปยังสวรรค์ที่ไหลริน เอ่ยขึ้นช้าๆ “เหมือนว่ามันจะขาดอะไรไปบางอย่าง หรือว่ามันกำลังจะสอดคล้องกับอะไรบางอย่าง สรุปลก็คือการรวมตัวของเก้าแดนในคราวนี้ไม่เหมือนกับที่ผ่านมา”

“สายตาของเทพแห่งจรัสยบโลกาเฉียบขาดมาก” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่ “ชาตินี้จะต้องไม่เหมือนกับใคร นอกจากจะไม่เหมือนกับยุคก่อนๆ แล้ว กระทบแตกต่างจากแต่ละศักราชที่ผ่านไป มันจะเป็นยุคสมัยที่ไม่เคยมีมาก่อน ศักราชครั้งนี้จะแตกต่างเพราะยุคสมัยที่ต่างกันในครั้งนี้” ึ้น

“นี่จะเป็นสุดยอดศักราชของพวกเราหรือ?” แม้แต่เทพแห่งจรัสยบโลกายังกล่าวด้วยความรู้สึกเหนือความคาดคิด

“ไม่ ยุคสมัยของพวกเรายังไม่ใช่จุดสูงสุดของศักราช” หลี่ซีเย หัวเราะสายหัวและ กล่าวว่ “แต่ว่าศักราชนี้ของยุคสมัยนี้จะแตกต่างกับผู้อื่นอันเนื่องจากข้าหลี่ซีเย แม้ว่าในยุคนี้จะไม่ใช่จุดสูงสุดของศักราช แต่จะเป็นยิ่งกว่าจุดสูงสุดของศักราช! ยุคนี้จะต้องก้าวเดินไปถึงจุดสิ้นสุดของโลกหล้าด้วยน้ำมือของข้า ศักราชนี้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องเจ็ดจรัส ชนรุ่นหลังไม่สามารถก้าวถึงขีดสูงสุดนี้ได้อีกแล้ว!”

บุคคลอื่นที่ได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ซีเยแล้วอาจมองว่าเป็นการยกยอตตนเอง แต่กับเทพแห่งริงสยบโลกาและยวีไต้จวิน ฟังแล้วกลับคิดว่ามันสมเหตุสมผล เนื่องจากพวกเขาต่างรู้ดีว่าเพื่อยุคสมัยเช่นนี้แล้ว ไต้เท้าได้สั่งสมมาอย่างยาวนานมาก ไม่มีใครเคยวางแผนการที่ยิ่งใหญ่และยาวนานมากไปกว่านี้อีกแล้ว!

โดยเฉพาะเทพแห่งริงสยบโลกาที่เคยติดตามหลี่ซีเยผ่านศึกพิฆาตเซียนมา เขาเข้าใจถึงไฟตายที่อยู่ในมือหลี่ซีเยซึ่งน่ากลัวกว่าที่ทุกคนได้จินตนาการเอาไว้ และนี่ก็คือสาเหตุที่เขาสามารถยืนหยัดมาได้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน!

“ชาตินี้ข้าไม่เพียงจะต้องเป็นราชันเซียนเท่านั้น” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ชาตินี้ชะตาฟ้าสำหรับข้าแล้ว มันเป็นเพียงของประดับเท่านั้นเอง!”

“ชะตาฟ้าเป็นเพียงของประดับเท่านั้น!” แม้แต่ยวีไต้จวินที่ติดตามหลี่ซีเย มายังคงต้องตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดที่ฮึกเหิมเช่นนี้ นางย่อมรู้ว่าหลี่ซีเยนั้นฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก แต่ทว่า เมื่อเขากล่าว

คำว่า “ชะตาฟ้าเป็นเพียงของประดับเท่านั้น” คำพูดนี้สร้างความ
หวั่นไหวให้กับยวีไต้ลวินยิ่งนัก

แม้ว่าชะตาฟ้าจะไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างของราชันเซียน แต่มัน
คือความมั่นใจถึงความปราศจากผู้ต่อกรของราชันเซียน และเป็น
สิ่งพึงพาอาศัยที่ทรงพลังมากที่สุดของราชันเซียน เวลานี้ หลี่ชีย่
กลับพูดออกมาว่า “ชะตาฟ้าเป็นเพียงของประดับเท่านั้นเอง” หาก
เปลี่ยนเป็นผู้อื่นที่ได้ยินคำๆ นี้ต้องไม่เชื่ออย่างเด็ดขาด แต่ว่า เทพ
แท้จริงสยบโลกาและกับยวีไต้ลวินต่างรู้ว่าสิ่งนี้ต้องเป็นความจริง!

“เหนือชะตาฟ้าขึ้นไปยังมีสิ่งอื่นๆ อยู่อีกหรือไม่?” เทพแท้จริง
สยบโลกาถึงกับเอ่ยถามขึ้นมา

“บางที่อาจจะมี หรือบางที่อาจไม่มี คงระบุได้ยาก” หลี่ชีย่ยิ้ม
กล่าวว่า “แต่ว่า เหนือยุคสมัยขึ้นไปยังมีขอบเขตกาลเวลาที่
กว้างไกลมากกว่า นั่นก็คือศักราชนั่นเอง!”

“ศักราช!” เทพแท้จริงสยบโลกาพยายามทำความเข้าใจอย่าง
ลึกซึ้งถึงคำพูดคำนี้ของหลี่ชีย่อย่างละเอียด เนื่องจากเขารู้ถึง
ความหมายของคำว่าศักราช

เฉกเช่นหลี่ชีย่พูดเอาไว้เช่นนั้น ศักราชคือขอบเขตของ
กาลเวลา ในหนึ่งศักราชเกิดจากหลายๆ ยุคสมัยรวมกัน

เหมือนดังประวัติโดยย่อของกาลเวลาในปัจจุบันอย่างนั้น ไม่
ว่าจะเป็นยุคปัจจุบัน หรือว่ายุคของราชันเซียนองค์ใดองค์หนึ่ง และ
หรือยุคของเหล่าราชันทั้งหมด กระทั่งยุคก่อนเหล่าราชันที่เป็นยุค

บุกเบิกอารยธรรม หรือไกลกว่านั้นในยุคไร้ซึ่งอารยธรรม ยุค
เหล่านี้ล้วนอยู่ภายใต้ศักราชทั้งสิ้น

หรือจะกล่าวว่า ศักราชนี้หมายรวมถึงยุคไร้ซึ่งอารยธรรม ยุค
บุกเบิกอารยธรรม ยุคอเวจี และยุคเหล่าราชันในปัจจุบัน

เคยมีผู้กล่าวเอาไว้ว่า จุดเริ่มต้นของศักราชนี้อยู่ที่ยุคไร้ซึ่ง
อารยธรรม การกล่าวในลักษณะเช่นนี้เท็จจริงเป็นอย่างไรนั้นไม่
สามารถศึกษาค้นคว้าได้ และไม่มีใครรู้ว่าจุดเริ่มต้นของศักราชนี้
เริ่มต้นที่ตรงไหน!

“เมื่อชะตาฟ้าเป็นเพียงของประดับเท่านั้น แล้วใต้เท้าตามหา
พลังเช่นใดอยู่?” แม้แต่ยวีไต่จวินที่เป็นคนมีความอดกลั้นสูงยังอด
ถามขึ้นมาไม่ได้

หลี่ซีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง สายหน้าและกล่าวว่า “ชิงฟง เจ้าคิดง่าย
เกินไปแล้วกับสุดปลายทางของโลกล้ำ การต่อสู้ครั้งสุดท้ายอัน
เป็นที่สุดนั้นไหนเลยจะง่ายดายปานนั้น อาศัยเพียงแค่ชะตาฟ้า
เท่านั้นมันไม่เพียงพอหรอกนะ หากไม่แล้วคงไม่มีราชันเขียนแต่ละคน
เขียนอ่องแต่ละคนที่หนุนเนื่องต่อไปเรื่อยๆ บนเส้นทางสายนี้ เคยมี
ราชันเขียนที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งจำนวนเท่าไร เคยมีผู้ยิ่งใหญ่ที่
ปราศจากผู้ต่อกรจำนวนเท่าไร พวกเขาล้วนแล้วแต่ล้มอยู่บน
เส้นทางสายนี้ เคยมีกลุ่มคนที่สุดยอดปราศจากผู้ต่อกร เคยมีผู้
เข้าร่วมเป็นพันธมิตรต่อกันซึ่งมีกำลังมากพอที่จะกวาดล้างสิ่ง
สิ่งทุกอย่างได้ แต่ พวกเขาล้วนแล้วแต่ต้องล้มลงบนเส้นทางสายนี้
ทั้งสิ้น”

สงครามบนเส้นทางสายนี้มีความทารุณโหดร้ายยิ่งนัก เมื่อเปรียบกับการศึก ณ สุดปลายทางของโลกหล้าแล้ว ไม่ว่าจะเป็ นศึกแย่งชิงชะตาฟ้า หรือศึกแย่งชิงชะตาฟ้านัดสุดท้าย มันก็เป็นเพียงเกมการเล่นของเด็กๆ กลุ่มหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียะทอดถอนใจออกมาเบาๆ ทีหนึ่ง

“ข้าเชื่อว่าใต้เท้าสามารถหัวเราะเป็นคนสุดท้าย ใต้เท้ามีไฟตายอยู่เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน ยิ่งกว่านั้นมีท่าไม้ตายที่มีอยู่เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น เพียงพอที่จะทำลายฟ้าดินทุกอย่าง” ยวีไท่จวินเอ่ยขึ้นมา

หลี่ชียะหัวเราะและสายหน้า กล่าวว่ “จริงอยู่ที่ข้ามีไฟตายอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ ไฟตายแบบนี้กล่าวได้ว่ามีผลเพียงแค่กับชีวิตเท่านั้น เฉกเช่นไฟตายที่ข้ามีอยู่สามารถขู่ผู้ดำรงอยู่จำนวนมากมาย ไม่ว่าจะเป็ นสุสาน หรือเป็นราชันเซียน ข้าก็มีไฟตายที่สามารถขู่พวกเขาได้ กระทั่งใช้กับเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ข้าก็มีไฟตายที่สามารถเป็นศัตรูกับเหล่าราชันเซียน แต่ กับสุดปลายทางของโลกหล้า ไฟตายเหล่านี้มันไร้ประโยชน์”

“แล้วท่าไม้ตายที่มีเพียงหนึ่งเดียวของใต้เท้าหละ? เทพแท้จริงสยบโลกา” อุดปากมากถามขึ้นมาคำหนึ่ง

ท่าไม้ตายที่เทพแท้จริงสยบโลกาพูดถึงก็คือแห่งผลึก และก็คือสิ่งที่หลี่ชียะนำมันออกมาใส่ขู่เหมือนแร่เซียนปีศาจระกาชิ้นนั้น

ของชิ้นนี้บอกได้แต่เพียงว่าใช้เพื่อการข่มขู่เท่านั้น” หลี่ชียะสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ไม่ว่ามันจะมีอานุภาพเท่าใดก็ตาม

ของสิ่งนี้เมื่อนำมันออกใช้ทุกคนก็จบเกมกันหมด อยาว่าแต่ไม่ถึงที่สุดเลย ต่อให้อยู่ในยุคที่สิ้นหวังที่สุดก็นำสิ่งนี้มาใช้ไม่ได้ เมื่อนำสิ่งนี้ออกใช้ทุกอย่างก็จะไร้ความหมายทันที หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง การที่ขำมีของสิ่งนี้อยู่ในมือ สามารถใช้ประโยชน์ได้เพียงชมชู่เท่านั้น เดิมพันด้วยความมั่นใจ วัตกันว่าใครจะสะกดอารมณ์ได้มากกว่ากัน คนที่สะกดอารมณ์ได้ก็มั่นคง คนที่มีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรมั่นคงจะสามารถหัวเราะได้จนเป็นคนสุดท้าย!”

เมื่อหลี่ชียู่กล่าวมาถึงตรงนี้ มองดูสังฆกรรมแต่ละสายที่ยังคงไหลรินอยู่ และกล่าวว่า “ดังนั้น ที่ขาดต้องการคือพลังที่แท้จริง ต้องการพลังที่อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ใช่แค่ชมชู่เล่นได้เท่านั้น มีเพียงเช่นนี้เข้าจึงสามารถหัวเราะจนเป็นคนสุดท้ายกับการศึกครั้งสุดท้ายในสุดปลายทางของโลกล้ำได้ ดังนั้น ชะตาฟ้าเมื่อเผชิญหน้ากับพลังเช่นนี้แล้วก็เป็นที่ได้แค่ของประดับเท่านั้นเอง”

ทั้งเทพแท้จริงสยบโลกาและกบยวีไต่จวินต่างนั่งเงียบกับสิ่งนี้ แม้ว่าพวกเขาจะแข็งเกร่งจนถึงระดับนี้แล้วก็ไม่สามารถจินตนาการได้ว่า พลังเช่นนี้จะทรงพลังถึงเพียงใด แต่ว่า พวกเขาต่างเป็นผู้ที่เคยพบเห็นราชันเซียนมาแล้ว พวกเขาอย่ามรู้ว่าราชันเซียนนั้นแข็งเกร่งเพียงใด โดยเฉพาะยามที่ราชันเซียนระเบิดพลังเต็มทีนั้นมันเป็นเรื่องที่ยองยิ่งนัก

เวลานี้ พลังที่หลี่ชียู่ปรารถนานั้นกระทั่งชะตาฟ้ายังเป็นที่ได้แค่ของประดับเท่านั้น พลังลักษณะเช่นนี้อยู่นอกเหนือจินตนาการของพวกเขาแล้ว

“น่าเสียดาย ชำนาญไม่สามารถเห็นท่วงทีที่มีความสง่างามของใต้เท้าขณะต่อสู้โดยลำพัง” เทพแท้จรัสยบโลกากล่าวทอดถอนใจออกมา

หลี่ชีย่หัวเราะและมองไปยังห้องฟ้าที่ห่างไกล กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “บางครั้งการไม่ได้เห็นก็เป็นความโชคดียิ่งหนึ่ง เวลาชนะทุกอย่างสดใส หากพ่ายแพ้ล่ะก็สุดที่จะจินตนาการ”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ทำให้เทพแท้จรัสยบโลกาและก๊วยวีไต้จวินต่างนั่งเงียบขึ้นมา พวกเขาไม่กล้าจินตนาการถึงสงครามที่ยังยาวไกลในอนาคต และไม่ต้องการไปจินตนาการ พวกเขาต่างเป็นผู้ที่เคยผ่านศึกสงครามมาแล้วทั้งสิ้น รู้ว่าการศึกครั้งนี้จะโหดร้ายทารุณยิ่งกว่าการศึกครั้งไหนๆ ที่เรียกว่าโหดร้ายทารุณที่สุดที่พวกเขาได้เคยพานพบมาชั่วชีวิตจนนับไม่ถ้วนว่าโหดร้ายทารุณยิ่งกว่าก็เท่าตัว

ชะตาฟ้ากำลังจะเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ทำให้ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดของเก้าแดนล้วนแล้วแต่ ตื่นเต้นดีใจกัน กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว พวกเขาสามารถรอคอยจนถึงวันนี้มาถึง ผู้บำเพ็ญตน จำนวนนับไม่ถ้วน และแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากต่างอยากจะลองดูยิ่งนัก

อีกทั้งในเวลานี้ทุกแดนต่างปรึกษาหารือถึงผู้แทนที่ได้รับความนิยมสูงสุดที่จะเข้าร่วมชิงชัยในครั้งนี้ แน่นอน ผู้ได้รับความนิยมสูงสุดที่จะเป็นตัวแทนของแต่ละแดนล้วนแล้วแต่แตกต่างกัน จะอย่างไรเสีย เวลานี้เก้าแดนยังไม่ได้เชื่อมถึงกัน ดาวรุ่งของทุกแดนล้วนแล้วแต่ไม่เคยผ่านการต่อสู้และประลองฝีมือแบบตะลุมบอนกัน

อย่างแท้จริงมาก่อน ทุกคนได้แต่ประเมินในโลกหล้าของตนเองเท่านั้น

ตัวเลือกที่ได้รับความนิยมสูงสุดของแดนมนุษย์กษัตราย์อมได้แก่คนโหดอันดับหนึ่งกับหลงอ้าวเทียนแล้ว ขณะที่ผู้คนจำนวนมากมั่นใจในคนโหดอันดับหนึ่ง แนนอน ลากการที่หลงอ้าวเทียนมีพรรคเขียนเห็นหนุหลังอยู่ ก็มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่มั่นใจในตัวของหลงอ้าวเทียน

หลายคนในแดนมนุษย์กษัตราต่างตกอยู่ในห้วงของความยินดีกับข่าวเรื่องชะตาฟ้ากำลังจะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา แต่ว่าพวกเขาดีใจได้ไม่นานก็เบิกบานไม่ออกเสียแล้ว โดยเฉพาะกับผู้บำเพ็ญตนของมหาสมุทรอุดรแล้ว มันคือภัยพิบัติมาเยือนนั่นเอง

“ตุม” เสียงดังสนั่น และแล้ววันนี้เอง เสียงที่ดังสนั่นได้สร้างความหวุ่นไหวไปทั่วทั้งมหาสมุทรอุดร ทันใดนั้น บนท้องฟ้าปรากฏเสาสีดำขนาดเขื่องปราศจากผู้เทียบเทียบลงมาจากท้องฟ้า เสาสีดำนี้แลดูคล้ายพายุฮอร์นาโดอย่างนั้น

โดยที่เสาสีดำห้อยหัวลงมาจากบนท้องฟ้าเหมือนพายุฮอร์นาโดที่หอบเอาพลังลมที่ทรงพลังปราศจากผู้เทียบเทียบ! พลังลักษณะเช่นนี้ปล้นฉีกท้องฟ้าจนกระจุย และมุ่งหน้าตรงไปยังสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ในมหาสมุทรอุดร

สำนักเจ้าลัทธิแห่งนี้เรียกได้ว่าเป็นสำนักขนาดใหญ่ที่ประกอบด้วยแคว้นต่างๆ ถึงสิบสามแคว้น มีธาตุแท้ภายในที่แกร่งมาก พวกเขาได้ให้กำเนิดระดับจักรพรรดิเทพคนแล้วคนเล่ามาแล้ว

“ถูกลอบโจมตี รับการโจมตี!” บรรดาระดับบรรพบุรุษทั้งหมดของสำนักเจ้าลัทธิแห่งนี้ถูกทำให้ตระหนก ร้องคำรามเสียงดังออกมา เมื่อเห็นพายุทอร์นาโดสีดำที่มุ่งหน้าเข้ามาหา

“ตั้ง ตั้ง ตั้ง” ในเวลานี้เสียงเตือนภัยได้ดังขึ้นทุกซอกทุกมุมของสำนัก ขณะเดียวกันแนวป้องกันแต่ละชั้นได้ปรากฏออกมา

เสียง “ปัง” ดังขึ้น ปรากฏว่าระบบป้องกันของสำนักเจ้าลัทธิไม่สามารถรับได้เลยกับพายุทอร์นาโดสีดำ ถูกทำลายสิ้นอย่างง่ายดาย

“ฆ่า” ศิษย์ทั้งหมดของสำนักเจ้าลัทธิแห่งนี้ ยอดฝีมือ และระดับบรรพบุรุษทั้งหมดลงมือพร้อมกัน และสำแดงพลังของตนที่มีอยู่ทั้งหมดออกมา กระทั่งมีระดับบรรพบุรุษที่เพาพลาญพลังลมปราณของตน เพื่อสำแดงพลังโจมตีที่ทรงพลังที่สุดในชีวิตออกมา

เสียงดัง “ตูม ตูม ตูม...” ดังตูมตามไม่หยุด ฟ้าดินสั่นคลอนหวั่นไหว ไม่ว่าศิษย์ทั้งหมดของสำนักที่ร่วมกันสำแดงการโจมตีออกมาจะทรงพลังและแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เมื่อต้องเผชิญกับพายุทอร์นาโดสีดำแล้วก็ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง การโจมตีของพวกเขาถูกพายุที่นำกลัวทำลายจนแหลกละเอียดไปในทันที

“อ้าก” ในเวลานี้เสียงร้องน่าเวทนาดังก้องไปทั่วฟ้าดิน ศิษย์ทั้งหมดของสำนักเจ้าลัทธิแห่งนี้ถูกดูดเข้าไปอยู่ท่ามกลางพายุทอร์นาโดสีดำที่นำกลัว และถูกฉีกร่างจนแหลกละเอียดเป็นหมอกเลือด ไม่เว้นแม้แต่ระดับบรรพบุรุษก็ไม่สามารถหนีรอดไปได้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1658 ภัยพิบัติมาเยือน

ในเวลานี้ เสียงร้องนำเวหนาดังก้องฟ้าดิน สำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งที่มีศิษย์จำนวนมากนับหมื่นคน แต่เพียงแค่วิวพริบตาเดียวก็ถูกพายุทอร์นาโดสีดำฉีกร่างจนแหลกเหลว ตายอย่างไรที่ฝัง!

ผู้ที่สามารถมองเห็นเช่นนี้ต่างขนลุกชู่ด้วยความหวาดกลัวยิ่งนัก นี่มันคือพลังอะไรกันแน่ ถึงกับสามารถทำลายสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งได้ในพริบตา ออกจะสยองมากเกินไปแล้วกรรมัง

“ตูม” เสียงดังสนั่นดังขึ้น พายุทอร์นาโดสีดำที่นำกลัวพุ่งโถมตีลงมา พลันพุ่งทะลุลงไปในพื้นที่บรรพชนของสำนักเจ้าลัทธิแห่งนั้น จากนั้น เกิดเสียงดัง “ตูม ตูม ตูม” ดังขึ้นเป็นระลอกไม่ขาดสาย สร้างความสะเทือนหวั่นไหวไปทั้งพื้นดิน คลื่นยักษ์ที่โหมสาดซัดเหมือนหนึ่งวันสิ้นโลกได้มาถึงแล้วอย่างนั้น

ภายในระยะเวลาอันสั้น พายุทอร์นาโดสีดำไม่เพียงทะลุทะลวงพื้นที่บรรพชนเท่านั้น มันยังพุ่งทะลุเข้าไปยังส่วนที่ลึกของพื้นดิน เข้าไปยังเส้นชีพจรพื้นดิน

“ตูม ตูม ตูม” เสียงดังตูมตามที่เป็นจังหวะจะโคนดังขึ้นไม่ขาดสาย ยามเมื่อพายุทอร์นาโดดำนี้ได้มุดลงไปถึงเส้นชีพจรพื้นดินแล้ว มันกลับมีท่าทีที่อ่อนโยนขึ้น ไม่บ้าคลั่งเหมือนเดิมอีกต่อไป คล้ายดังเป็นสัตว์ดุร้ายที่ถูกทำให้เชื่องอย่างนั้น เส้นชีพจรพื้นดิน

เสมือนหนึ่งเป็นสายโซ่ขนาดยาวที่พันธนาการพายุทอร์นาโดสีดำนี้เอาไว้เช่นนั้น

ภายหลังจากที่พายุทอร์นาโดสีดำมุดเข้าไปถึงเส้นซีพจรพื้นดินแล้ว หางของเจ้าพายุร้ายที่ลากยาวโอเนอนไปมาอยู่บนท้องฟ้า เหมือนดั่งวาวที่ล่อลมสายไปสายมาตามลมอย่างนั้น

“นี่มันคืออะไร?” ผู้คนจำนวนมากมองดูด้วยความหวาดกลัวจนขนลุกชู ผู้คนจำนวนมากหวาดผวาคอนสันเทา เมื่อเห็นพายุทอร์นาโดสีดำถึงกับทำลายสำนักเจ้าลัทธิหนึ่งภายในพริบตาได้

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้เกิดเรื่องนี้ขึ้นมาแล้ว ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากได้แต่มองหน้ากันไปมา ทุกคนต่างไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ตูม ตูม ตูม” เกิดเสียงดังตูมตามขึ้นมาอีกครั้ง ขณะที่ผู้คนทั้งหมดกำลังอึดอัดกับเรื่องที่ว่าเจ้าพายุทอร์นาโดสีดำคืออะไรกันแน่ นั่น ทันใดนั้น บนท้องฟ้าได้ปรากฏพายุทอร์นาโดสีดำอีกสายหนึ่งที่ทิ้งตัวลงมาอีกครั้ง ทำลายท้องฟ้าจนแหลกลาญและพุ่งตรงลงมา จากนั้นจึงเข้าหาเมืองหลวงของแคว้นเจ้าลัทธิแห่งหนึ่ง

“ซ่า” บรรดาศิษย์ทั้งหมด และยอดฝีมือของแคว้นเจ้าลัทธิแห่งนั้นต่างคำรามเสียงดังและเห็นฟ้าขึ้นไป เพื่อรับการโจมตีของพายุทอร์นาโดสีดำที่พุ่งเข้ามา กระทั่งจักรพรรดิเทพที่เป็นบรรพบุรุษอาวุโสของแคว้นเจ้าลัทธิแห่งนี้ได้บุกไปอยู่ด้านหน้าสุด หวังจะอาศัยกระบวนท่าพิฆาตที่อหังการและดุเดือดที่สุดของตนรับกับการโจมตีของพายุทอร์นาโดสีดำเอาไว้!

เสียง “ปัง” ดังขึ้น ภายใต้การเข้าโจมตีของพายุทอร์นาโดสีดำนี้ กำแพงเมืองที่ตั้งตระหง่านยิ่งของเมืองหลวงแคว้นเจ้าลัทธิแห่งนี้ ถึงกับแหลกละเอียดไม่มีชิ้นดี ต่อให้เป็นแนวป้องกันที่ยาวนับหมื่น ลี้ก็ถูกทะลุทะลวงไปทันที เสมือนหนึ่งสร้างขึ้นด้วยกระดาษอย่างนั้น ไม่สามารถรับเอาไว้ได้เลย

“อ้ากก” ภายใต้การคำรามอย่างบ้าคลั่งของพายุทอร์นาโดสีดำ เสียงร้องนำเวทนาดังขึ้นสลับไม่ขาดสาย ศิษย์ทั้งหมดของแคว้นเจ้าลัทธิแห่งนี้ล้วนแล้วแต่ถูกพายุทอร์นาโดสีดำฉีกร่างจนแหลกละเอียดกลายเป็นหมอกเลือด เป็นการตายอย่างไรที่ฝัง

“อ้ากก” เสียงร้องที่แหลมและเศร้ายันหดของจักรพรรดิเทพดังก้องอยู่บนท้องฟ้าไม่ขาด แม้แต่จักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งที่สุดของแคว้นเจ้าลัทธิแห่งนี้ก็รับมือพายุทอร์นาโดสีดำไม่ได้เลย ความแรงของลมได้ฟุ้งทะลุอกและฉีกร่างของเขาจนแหลกละเอียด เห็นหมอกเลือดที่ฟุ้งกระจาย

ท่ามกลางเสียงร้องแหลมที่เศร้ายันหดเปี่ยมด้วยความรู้สึกที่ไม่ยอมรับและสิ้นหวังของจักรพรรดิเทพ ต่อให้จักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งเช่นเขายังคงดูเล็กจ้อยเหลือเกินในเวลานี้ ยังคงไม่สามารถปกป้องบ้านเมืองของตนเอาไว้ได้ ไม่สามารถปกป้องลูกหลานของตนเอาไว้ จุดจบเช่นนี้สำหรับระดับจักรพรรดิเทพคนหนึ่งช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้าจริง ๆ

“ตุ้ม” เศษดินเศษหินปลิวกระจายขึ้นท้องฟ้า ห้ายที่สุด พายุทอร์นาโดสีดำนี้ได้ฟุ้งเจาะทะลุพื้นที่บรรพชนของแคว้นเจ้าลัทธิแห่งนี้ มุดลงไปถึงเส้นชีพจรใต้ดิน เจกเช่นเดียวกันกับพายุทอร์นา

โดสิดำลูกแรกที่พอมุดเขาไปถึงเส้นซีฟจอร์ใต้ดินแล้วก็กลับกลายเป็นอ่อนโยนยิ่งนัก และลากหางที่ยาวเหยียดลอยอยู่ท่ามกลางห้องฟ้า

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่?” การปรากฏพายุทอร์นาโดสิดำลูกแรก ผู้คนจำนวนมากบางที่ยังเข้าใจว่ามันคืออุบัติเหตุ หรือเป็นภัยพิบัติจากสวรรค์ทำนองนั้น แต่ว่า เมื่อเกิดพายุทอร์นาโดสิดำซ้ำเป็นลูกที่สอง ทุกคนต่างรู้แล้วว่า นี่มันไม่ใช่อุบัติเหตุหรือภัยพิบัติจากสวรรค์แล้ว แต่เกิดจากการกระทำของคน!

แต่ทว่า ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าพายุทอร์นาโดสิดำเป็นฝีมือของใคร การที่พายุทอร์นาโดสิดำนี้ทำการทำลายสำนักแต่ละแห่งมีจุดประสงค์เช่นใดกันแน่?

“ตูม” บังเกิดเสียงทำลายห้องฟ้าจนแหลกละเอียดอีกครั้ง ขณะที่จิตใจของผู้คนในมหาสมุทรอุดรกำลังระส่ำ พายุทอร์นาโดสิดำลูกที่สามได้พุ่งลงมาอีกครั้ง และมุ่งไปยังสายสำนักราชันเซียนแห่งหนึ่ง

“ห้าหายต่อสายสำนักราชันเซียนนะเนี่ย!” ผู้คนจำนวนมากรู้สึกตระหนกเมื่อเห็นพายุทอร์นาโดสิดำพุ่งเข้าโจมตีสายสำนักราชันเซียนแห่งหนึ่งโดยพลัน

“ห้าหายต่อสายสำนักราชันเซียนเลยนะ!” ผู้คนจำนวนมากรู้สึกตกใจ หลายคนจ้องมองตากันและกัน เมื่อเห็นพายุทอร์นาโดสิดำที่พุ่งเข้าโจมตีต่อสายสำนักราชันเซียนแห่งหนึ่ง ถึงกับพึมพำออกมา

“แว้งค์” ขณะที่พายุทอร์นาโดสีดำพุ่งเข้าโจมตีสายสำนัก
ราชันเซียนแห่งนั้น ปรากฏว่าสำนักดังกล่าวได้เปิดระบบป้องกันภัย
ขั้นต้นที่เพื่อต้านการโจมตีของพายุทอร์นาโดสีดำนี้เอาไว้

“ตูม ตูม ตูม” พายุทอร์นาโดสีดำได้พัดเข้าโจมตีแนวป้องกัน
แรกที่เดียวดูเหมือนถูกต้านเอาไว้ได้ แต่ หลังจากที่พายุทอร์นาโด
สีดำพัดเข้าโจมตีซ้ำๆ สามครั้งติดต่อกัน แนวป้องกันระดับราชัน
เซียนก็ไม่สามารถต้านเอาไว้ได้ สุดท้าย ได้ยินเสียงดัง “ปัง” พายุ
ทอร์นาโดสีดำได้ทำลายระบบป้องกันชั้นราชันเซียนได้สำเร็จ พุ่ง
ตรงไปโจมตีต่อพื้นที่บรรพชนของสายสำนักราชันเซียน

“อัญเชิญปรมาจารย์สีแดงเดซ! ในห้วงแห่งความเป็นความ
ตาย บรรดาบรรพบุรุษของสายสำนักราชันเซียนแห่งนี้อาศัยเลือด
วิมานะทำการอธิษฐาน โดยมีศิษย์ของสำนักคุกเข่าร้องให้กระซิก
ด้วยความเศร้ารันทดยิ่งนัก เพื่ออธิษฐานลิตกับปรมาจารย์ของตนให้
สีแดงเดซเพื่อปกป้องสำนัก

“ตูม” ภายใต้การอธิษฐานด้วยเลือดวิมานะของบรรดาบรรพบุรุษ
และศิษย์จำนวนนับพันนับหมื่นที่ร้องให้ต่อกระซิก ราชันเซียนของ
สายสำนักราชันเซียนแห่งนี้ได้สีแดงเดซขึ้น ลิตที่ยึดติดของราชัน
เซียนพลันปะทุขึ้นมา ปรากฏร่างเงาที่สูงใหญ่ยิ่งบนท้องฟ้าเหนือ
สายสำนักราชันเซียนแห่งนี้ มีขนาดใหญ่ที่ค้ำยันฟ้าได้เข้าขวาง
พายุทอร์นาโดสีดำที่บุกโจมตีเข้ามา

“ปรมาจารย์ปราศจากผู้ต่อกร” บรรดาศิษย์ของสำนักถึงกับโห
ร้องขึ้นด้วยความยินดี เมื่อมองเห็นลิตที่ยึดติดของราชันเซียน
อาศัยฝ่ามือขนาดใหญ่ปิดกั้นฟ้า ขวางพายุทอร์นาโดสีดำที่พุ่ง

โถมตีลงมา ในห้วงอंतरายยังคงได้ปรมาจารย์ของพวกเขาคอยปกป้องพวกเขาเอาไว้

“ราชันเซียนย่อมเป็นราชันเซียน” เมื่อผู้คนจำนวนมากได้มองเห็นภาพนี้แล้วถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมาว่า “ธาตุแท้ภายในของราชันเซียนอย่างไรเสียก็หาใช่สำนักเจ้าลัทธิทั่วไปสามารถเทียบเคียงได้ การได้รับการปกป้องคุ้มครองจากราชันเซียนย่อมเหนือกว่าสิ่งอื่น!”

“ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วฟ้าดิน ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังดีอกดีใจกับการที่จิตยึดติดของราชันเซียนสามารถต้านการโถมตีของพายุเทอร์นาโดสีดำเอาไว้ได้นั้น ทันใดนั้น ท่ามกลางพายุเทอร์นาโดสีดำกลับปรากฏอาณาภาพราชันเซียนแต่ละสายที่พุ่งโถมตีลงมา เสมือนหนึ่งเป็นการลงมือของราชันเซียนแต่ละคนอย่างนั้น อาณาภาพราชันเซียนทุกสายล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นหอกยาวที่แหลมคมและพาลอंतरายที่สุดในโลก พุ่งลงมาสู่เบื้องล่างสามารถทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้

“ปัง” ภายใต้การโถมตีของอาณาภาพราชันเซียนที่พุ่งลงมา พลันพุ่งทะลุร่างเงาที่สูงตระหง่านของราชันเซียน ทำลายจิตที่ยึดติดของราชันเซียนได้โดยพลัน

“ไม่” บรรดาลูกหลานของสายสำนักราชันเซียนแห่งนี้ถึงกับร้องเสียงแหลมดังออกมา เมื่อเห็นจิตที่ยึดติดของปรมาจารย์ตนถูกทำลาย ท่ามกลางเสียงร้องที่แหลมดังนี้เปี่ยมด้วยความสิ้นหวัง เนื่องจากแม้แต่จิตยึดติดของปรมาจารย์ยังถูกทำลาย พวกเขาคงมีแต่ความตายสถานเดียวเท่านั้น!

“เป็นไปได้” บรรดาผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากของมหาสมุทรอุดร เมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้แล้ว ตกใจจนใบหน้าขาวซีด แม้แต่ลิตที่ยึดติดของราชันเซียนยังถูกทำลาย นี่มันเป็นพลังที่ทรงพลังและน่ากลัวเพียงใด

ผู้ที่สามารถมองเห็นภาพนี้ได้ต่างรู้สึกหวาดกลัวจนขนลุกชูเวลานี้ถึงกับตื่นตะลึงอยู่อย่างนั้น พวกเขาารู้แล้วว่า จะต้องเผชิญกับศัตรูที่น่ากลัวเพียงใด

ไม่ต้องสงสัย เมื่อพายุทอร์นาโดสีดำทำลายสายสำนักราชันเซียนแห่งนี้แล้ว ได้โจมตีทะเลและมุดลงใต้ดินไปถึงเส้นชีพจร โดยคงหางของพายุที่ยาวเอาไว้บนท้องฟ้า

“เป็นการลงมือของใครกันนะ?” นาทีนี้ทุกคนเข้าใจแล้วว่ามันไม่ใช่ภัยพิบัติอะไร และก็ไม่ใช่อุบัติเหตุ เป็นเป็นการกระทำของคนทั้งยังมาด้วยวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทำลายแต่ละสำนักเหล่านี้

ขณะที่เกิดเหตุนี้ขึ้นมา พวกของหลี่ซีเยที่อยู่เมืองหมิงจู่ได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด มองเห็นพายุทอร์นาโดสีดำแต่ละลูกที่พุ่งโจมตีลงมาและทำลายสำนักแต่ละแห่ง หลี่ซีเยถึงกับอึ้งเฉยเมยขึ้นมา

“พรรคเซียนเห็นต้องการอาศัยชีพจรใต้ดินของมหาสมุทรอุดรนะเนี่ย” ยวีไท่จวินดูรู้ถึงความลึกลับมหัศจรรย์ของเรื่องและเอ่ยขึ้นเมื่อมองเห็นภาพนี้

“ผู้อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเห็นต้องการควบคุมทุกอย่างจากการรบเพียงครั้งเดียว คิดอาศัยพลังของเส้นชีพจรใต้ดินมาสนับสนุนสุดยอดค่ายกลของพวกเขา มีเพียงพลังของชีพจรฟ้าดิน

จึงสามารถสนับสนุนค่ายกลใหญ่ระดับเช่นนี้ได้” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า ด้วยท่าที่เฉยเมย

“นี่มันคือค่ายกลอะไร?” ยวีไท่จวินอดถามไม่ได้เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ผู้ที่อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเหินรู้ว่าข้าเชี่ยวชาญวิชาของเก้าแดน อีกทั้งเคล็ดราชันส่วนใหญ่ของพรรคเซียนเหินข้าก็เข้าใจเป็นอย่างดี รวมทั้งค่ายกลประจำพรรคของพรรคเซียนเหินข้าก็เข้าใจอย่างถ่องแท้ กระจ่างมีสุดยอดค่ายกลที่เกิดจากฝีมือข้า ดังนั้น เขาจึงคิดหาวิธีใหม่ๆ ที่ไม่ปรกติทั่วไป คิดจะหาค่ายกลใหม่ๆ ที่ข้าไม่รู้จักมาเพื่อควบคุมทุกอย่างได้จากการรบเพียงครั้งเดียว!”

“สื่อกันว่า ครั้งนั้นราชันเซียนเพยได้คุกเซียนมา ขณะเดียวกันก็ได้สิ่งต่างๆ อีกไม่น้อย หนึ่งในนั้นรวมทั้งภาพค่ายกลภาพหนึ่ง เป็นสิ่งที่ดีกดำบรรพ์โบราณยิ่งนัก ไม่อยู่ในศักราชของพวกเรา” หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มเต็มใบหน้าออกมาและกล่าวว่า “คนที่อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเหิน ผู้นี้สามารถบรรลุถึงของโบราณชั้นนี้ได้ นับว่าไม่ถ้ายนัก มีพรสวรรค์ที่น่าทึ่ง มีสติปัญญาที่เยี่ยมยอด ด้วยเหตุนี้ เขาจึงสามารถสร้างสุดยอดค่ายกลเช่นนี้จนสำเร็จขึ้นมาได้”

“ดูท่าพรรคเซียนเหินมีการเตรียมตัวมาก่อนนะเนี่ย ผู้ที่อยู่เบื้องหลังเตรียมการมาไม่ใช่แค่หนึ่งหรือสองยุคเท่านั้นแล้ว” ยวีไท่จวินพึมพำออกมา

“เป็นความจริง เฉกเช่นค่ายกลที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ ถึงแม้จะมีพรสวรรค์ที่ปราศจากผู้เทียบเทียม เนื่องจากมันเป็นเคล็ดวิชาลับที่

ดีกดำบรรพ์โบราณยิ่ง คิดจะบรรลุมันได้ไซ้ว่าสามารถทำได้ใน
ระยะเวลาอันสั้น อีกทั้งการที่คิดจะฝึกค่ายกลนี้ให้สำเร็จได้ ยิ่งต้อง
อาศัยระยะเวลาที่ยาวนานมาก” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “บอกได้เพียง
พรรคเซียนเหินได้ถูกแทรกซึมเข้าไปแล้ว กลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรง
ของพรรคเซียนเหินอยากจะกลับสู่ยุทธภพให้มันรู้แล้วรู้รอดไปมา
นานแล้ว

“ค่ายกลนี้มีชื่อเรียกหรือไม่?” เทพแท้จริงสยบโลกามองดูค่าย
กลนี้ ดวงตาทั้งสองปรากฏประกายน่าเกรงขามที่แวบวับ ท่าที่
เหมือนดีใจที่เห็นเหยื่ออย่างนั้น

“ถ้าหากข้าเดาไม่ผิดละก็ ค่ายกลนี้มีชื่อว่า ค่ายกลเซียน
ทำลายสิบทิศ” หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มออกมา และยิ้มกล่าวว่า “แม้ว่า
ข้าจะไม่มีภาพค่ายกลนี้อยู่ในมือ แต่ว่า เคล็ดวิชาที่ยโสโอหังของ
ศักราชนี้ทั้งหมดข้าล้วนแล้วแต่รู้คร่ำๆ มาแล้ว ของเช่นนี้ใน
สายตาคนอื่นอาจมองไม่ออกไปชั่วชีวิต แต่อย่าหวังหลอกตาทั้ง
สองของข้าไปได้”

“ผู้อาวุโสสยบโลกาต้องการขอให้ตั้งค่ายกลให้สำเร็จก่อนรี?”
ยวีไต้จวินเอ่ยขึ้นเมื่อมองเห็นท่าทีของเทพแท้จริงสยบโลกา

“ไม่เคยได้อุ่นเครื่องมานานมาก หลังจากการศึกพิฆาตเซียน
ครั้งนั้นแล้ว” เทพแท้จริงสยบโลกาเผยให้เห็นถึงท่าทางอหังการ
ปราศจากผู้ต่อกร กล่าวซ้ำๆ ว่า “ได้เวลาที่กองทัพมังกรเขียวพวก
เราได้ปะทะท่าทีที่ปราศจากผู้ต่อกรได้แล้ว อาศัยพรรคเซียนเหินมา
ลับดาบพอดีเลย!”

ยวีไต่จวรนไม่พูดอะไรมากความ ครั้งนั้น กองทัพมังกรเขียว
หาญกล้าต่อต้านอเวจี กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วพรรคเซียนเหิน
นับเป็นอะไรได้ พวกเขาไม่กลัวแม้แต่ช่วงเวลาที่มีดมืดที่สุด หรือ
จะต้องเกรงกลัวพรรคเซียนเหินอย่างนั้นรี!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1659 เปิดศึก

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." เสียงดังตุ้มตามดังเป็นระลอกไม่ขาดสาย ภายในระยะเวลาอันสั้น มหาสมุทรอุดรมีสำนักรเจ้าลัทธิถูกทำลายไปแล้วถึงห้าแห่ง ทั้งยังรวมถึงสายสำนักราชันเซียนอีกด้วย

จากการที่เสียงตุ้มตามดังขึ้นทุกครั้ง จะได้เห็นพายุทอร์นาโดสีดำที่ทิ้งตัวลงมา และจะต้องมีแคว้นเจ้าลัทธิหนึ่งแห่งต้องถูกทำลายไป

ในเวลานี้ ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดของมหาสมุทรอุดรเมื่อได้ยินเสียงดังตุ้มตามขึ้นมาถึงก็รับรู้สึกขวัญอ่อนขึ้นมา ไม่มีใครรู้ว่าสำนักไหนจะเป็นรายต่อไปที่ต้องถูกทำลายไป ทุกคนต่างหวาดกลัวต่อสภาพเช่นนี้

กระทั่งมีแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรเริ่มให้ศิษย์ของตนอพยพออกไปจากสำนัก คาดหวังว่าสามารถอาศัยการกระทำเช่นนี้รอดพ้นจากเคราะห์กรรมครั้งนี้ไปได้

"ดูสิ นั่นคืออะไร..." หลังจากที่มีแคว้นและสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากห้าแห่งถูกทำลายไปแล้ว ปรากฏว่าบนท้องฟ้าได้เกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้นมา พลันกลายเป็นที่สนใจของมหาสมุทรอุดร กระทั่งทั่วแดนมนุษย์กษัตรา

"เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด..." ในเวลานี้บนท้องฟ้าปรากฏเสียงเหมือนมีสิ่งของหนักๆ กำลังเคลื่อนที่ส่งเสียงดังเป็นระลอกอย่างนั้น เสียงที่

เคลื่อนที่เสียงนี้เสมือนดังมีวัตถุที่ใหญ่โตมโหฬารกำลังคืบคลาน
อยู่บนท้องฟ้าอย่างนั้น

มันไม่ใช่แค่สิ่งของที่ใหญ่โตกำลังเคลื่อนที่อยู่บนท้องฟ้า แต่
เป็นโลกๆ หนึ่งที่ใหญ่โตมโหฬารกำลังเคลื่อนที่อยู่บนท้องฟ้า หรือ
จะพูดให้ถูกต้องมากกว่านั้นก็คือ เป็นโลกๆ หนึ่งที่กว้างใหญ่
ไพศาลกำลังจะร่อนลงที่มหาสมุทรอุดรแล้ว

มันเป็นโลกๆ หนึ่งที่กว้างใหญ่ไพศาลลอยอยู่กลางอากาศ โดย
ที่โลกๆ นี้มีภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่สูงเสียดทะลุไปยังจักรวาล มีแม่น้ำลำ
คลองตั้งมังกรยักษ์ที่ยืดครองอยู่ตรงนั้น ทั้งยังกระจัดกระจายเต็มไป
ด้วยเทือกเขาและภูเขาจำนวนมากไม่ถ้วน ท่ามกลางโลกที่เป็น
แหล่งกำเนิดของอัจฉริยะบุคคล มีหอและวิหารโบราณที่ตั้ง
ตระหง่าน โลกทั้งใบอยู่กันเป็นเอกเทศ เป็นที่กำเนิดสรรพชีวิต
จำนวนมากไม่ถ้วน

สิ่งที่โลกนี้ทำให้ผู้คนต้องหวาดกลัวมากไปกว่านั้นก็คือ มันได้
รวบรวมพลังแก่นฟ้าดินที่เต็มเปี่ยมยิ่งนักเอาไว้ ทัวทั้งโลกหล้า
อบอวลไปด้วยพลังที่ปราศจากผู้ต่อกร เสมือนหนึ่งมีราชันเซียนแต่
ละองค์ที่คอยเฝ้ารักษาแปดทิศเอาไว้

ท่ามกลางโลกหล้าแห่งนี้มีภูเขาขนาดยักษ์ที่เปล่งไอกระบี่ที่
สามารถเบิกฟ้าผ่าดินได้อย่างนั้น มีประกายสายฟ้าที่พวยพุ่งขึ้นมา
ภายในกำแพงเมือง มีแม่น้ำและบึงโหมสาดซัดด้วยพลังของฟ้า
แลบ...

ที่นี่คือโลกที่เปี่ยมด้วยพลัง เป็นโลกที่คล้ายดั่งเป็นแดนสวรรค์
อย่างนั้น ยอดฝีมือจำนวนมากไม่ถ้วนพร้อมที่จะบดขยี้ทำลายเหล่า
ชั้นฟ้าสิบแดนดิน

โลกๆ หนึ่งที่มีลักษณะเช่นนี้แหละที่ถูกพายุทอร์นาโดสีดำห้า
สายนำมันเคลื่อนมา โดยพายุทอร์นาโดสีดำห้าสายได้ลากเอามัน
มาถึงยังมหาสมุทรอุดร และด้วยสาเหตุนี้เองที่ทำให้ผู้คนทั้งหมดใน
มหาสมุทรอุดรล้วนแล้วแต่สามารถได้ยินเสียงการเคลื่อนที่ของ
วัตถุที่หนักอึ้งเป็นอันมากนั้น

“นั่นมันคืออะไร?” ผู้เยาว์ถึงกับมองเหม่อเมื่อเห็นโลกลักษณะ
เช่นนี้กำลังจะร่อนลงที่มหาสมุทรอุดร และพึมพำออกมา

“พรรคเซียนเหิน!” รุนอ่าวุโสที่มองเห็นโลกลักษณะเช่นนี้ถูก
ลากมาที่มหาสมุทรอุดรถึงกับพึมพำออกมาว่า “พรรคเซียนเหินจะ
ยกพลมาที่มหาสมุทรอุดรเต็มที เป็นการยกเอาพรรคเซียนเหิน
ทั้งหมดมาอยู่ที่มหาสมุทรอุดร โดยไม่ใช่ส่งศิษย์คนใดคนหนึ่ง หรือ
กองทัพใดกองทัพหนึ่งมาเท่านั้น เป็นการมาตั้งมั่นที่มหาสมุทรอุดร
ของพรรคเซียนเหินทั้งหมด”

“แล้วมันจะมีผลอะไรตามมาล่ะ?” ผู้เยาว์ถึงกับเหม่อลอยเมื่อ
ได้ยินคำพูดของผู้อาวุโส

“สถานเบาคือครอบครองมหาสมุทรอุดร หนักคือครอบครอง
แดนมนุษย์กษัตรา” ต่อให้เป็นผู้อาวุโสที่อยู่ในฐานะจักรพรรดิเทพ
เวลานี้ยังรู้สึกถึงจิตใจที่ร้อนรุ่มกระสับกระส่าย

การมาของพรรคเซียนเหินหาใช่เป็นเรื่องดี ก่อนหน้านั้นหลง
อ้าวเทียนพาศิษย์มาที่มหาสมุทรอุดรก็เพียงพอที่จะเกรียงไกรไปทั่ว
มหาสมุทรอุดรแล้ว ได้ยึดครองพื้นที่ทะเลที่เป็นของเผ่าปีศาจและ
ปีศาจทะเลไปแถบหนึ่ง

เวลานี้ พรรคเซียนเหินยกมาทั้งพรรคกลับมาที่นี่ ล่าพิงแค่
พื้นที่ที่เป็นทะเลคงไม่เพียงพอสำหรับพรรคเซียนเหินได้อยู่แล้ว
เกรงว่าพรรคเซียนเหินจะต้องยึดครองมหาสมุทรอุดรทั้งหมดเอาไว้
กระทั่งอาจมีความเป็นไปได้ที่จะยึดครองแดนมนุษย์กษัตราทั้งหมด
เอาไว้ด้วย

"ตูม..." เสียงดังสนั่น บนท้องฟ้าปรากฏพายุทอร์นาโดสีดำที่
ลงมาอีกครั้ง ภายใต้พายุทอร์นาโดลักษณะเช่นนี้ที่ลงมาหายห่วง
ได้เลย สุดท้าย "ปัง" สำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งถูกทำลายไป เสียง
แหลมและเศร้ายันหดดังก้องฟ้าดิน ศิษย์ทั้งหมดที่เข้าไปทำการ
ต่อต้านถูกฉีกร่างจนแหลกละเอียด กลายเป็นหมอกเลือดไป
ในทันที

ในเวลานี้ หัวทั้งมหาสมุทรอุดรกลับกลายเป็นเจียบสงัดยิ่ง
กระทั่งเจียบสงัดไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ทุกคนต่างเข้าใจแล้วว่า
มีอมิตที่อยู่เบื้องหลังภัยพิบัติเช่นนี้คือใครแล้ว

เวลานี้ ผู้คนในมหาสมุทรอุดรต่างเป็นห่วงตัวเอง สำนักเจ้า
ลัทธิจำนวนมากถึงกับตื่นตระหนกตกใจ ทุกคนล้วนแล้วแต่เกรงว่า
รายต่อไปจะเป็นตัวเอง!

เสียง "ตูม..." ดังสนั่น หลังจากเจียบสงบช่วงระยะเวลาสั้นๆ
แล้ว ทันใดนั้น กองทัพหนึ่งได้ปรากฏแก่สายตาของผู้คน โดยที่

กองทัพนี้ได้ปรากฏตัวออกมาบริเวณพื้นที่ทางทะเลที่ที่พรรคเซียนเห็นได้ร่อนลงนั้น

กองทัพนี้ประกอบด้วยยอดฝีมือเฉียดแสนคน เป็นกองทัพที่เข้มแข็งมาก ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่ได้ปิดบังตัวตนที่แท้จริง มีการอำพรางใบหน้าของตน แต่ก็มีปีศาจทะเล และเผ่าปีศาจจำนวนมากไม่น้อยที่เผยร่างที่แท้จริงออกมา

ปีศาจทะเลเหล่านี้มีร่างกายที่ใหญ่โตมโหฬาร เป็นต้นว่าบุทะเลที่หมอบคลานอยู่บนพื้นผิวทะเลที่แลดูคล้ายเป็นเกาะขนาดยักษ์เกาะหนึ่ง หรือเป็นต้นว่าฉลามยักษ์ที่เพียงแค่สะบัดหางก็สามารถก่อให้เกิดเป็นคลื่นยักษ์ขึ้นมาเป็นต้น

ดูจากขบวนของกองทัพกองนี้แล้ว สามารถมองออกได้ว่าเป็นการรวมตัวกันเป็นการชั่วคราว กองทัพดูสับสนไม่เป็นระเบียบ ไม่ได้มีการฝึกมาอย่างเพียงพอ แม้กระนั้นก็ตาม พลังมปราณของกองทัพนี้ยังคงรุนแรงมาก ย่อมสามารถประเมินได้ว่ายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทุกคนในกองทัพนี้ยังนับว่ามีความแข็งแกร่งยิ่งนัก

ผู้ที่เป็นแม่ทัพของกองทัพนี้ก็คือไห่หลิน ผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังเมื่อเร็วๆ นี้เอง นอกเหนือจากไห่หลินแล้ว ยังมีมังกรทองสี่เล็บและตั้งหยวนโหวขนานบ้ายขวามาด้วย

"จะเป็นมหาสมุทรอุดรก็ดี แดนมนุษย์ยักษ์ตราก็ช่าง หากเวลานี้ไม่สามัคคีกันลุกขึ้นมาต่อต้านพรรคเซียนเห็น ย่อมอ่อนข้อให้ตลอด พวกเราจะต้องถูกฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นแน่แท้ พวกเราต้องถูกเขาขับไล่ออกไปจากบ้านของตน ไม่มีที่จะให้ยืนอีกต่อไป!" ก่อน

สงครามจะเริ่มต้นขึ้นมา คำประกาศยกทัพออกปราบปรามข้าศึกของให้หลินดังก้องทั่วหล้า

“ฮ่า...” แม้ให้หลินต้องเผชิญหน้ากับพรรคเซียนเหินยังคงไม่หวั่น ร้องคำรามเสียงดัง ออกนำเดี่ยวไปด้านหน้าสุดของกองทัพบุกเข้าหาพรรคเซียนเหินที่ยังร่อนลงมายังมหาสมุทรอุดรได้ไม่สนิทเรียบร้อยดีนัก

ให้หลินนำทัพใหญ่มากก็เพื่อทำลายสำนักของพรรคเซียนเหินหวังจะปิดกั้นประตูที่จะเข้าสู่ยุทธภพของพรรคเซียนเหินเอาไว้

“ฮ่ามัน...” ให้หลินที่บุกไปอยู่ด้านหน้าสุด โดยมีระดับจักรพรรดิเทพหลายคนคอยคุ้มครองที่ติดตามขึ้นไป ส่วนบรรดาปีศาจทะเลที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารต่างแย่งกันกรูเข้าไปโจมตีต่อที่ตั้งของพรรคเซียนเหิน “ฮ่า...ปกป้องบ้านเมือง...” กองทัพที่มีไพร่พลนับแสนภายใต้การนำของให้หลินได้บุกเข้าไปยังพรรคเซียนเหิน พวกเขาไม่ห่วงชีวิตตนเอง ยินดีสละชีพของตนเองมาโจมตีพรรคเซียนเหิน

เสียง “ปัง...” ดังขึ้นสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วท้องฟ้า จังหวะที่ให้หลินนำกองทัพบุกเข้าไปยังที่ตั้งของพรรคเซียนเหินนั้น ทันใดนั้นปรากฏกองทัพของพรรคเซียนเหินที่นำโดยแม่ทัพเต๋อคนหนึ่งได้พุ่งลงมา บนตัวเขาสวมเสื้อเกราะศักดิ์สิทธิ์ ดูเข้มขรึมน่าเกรงขามดาบยาวที่อยู่ในมือส่งประกายโลหิตแวบวับ กลิ่นอายชั่วร้ายตลบอบอวลไม่ฉางหาย ทำให้รู้ได้ทันทีว่าเป็นขุนพลโหดที่รบทัพจับศึกมานาน

“ไม่รู้จักเลียมตัว รนหาที่ตาย!” ขุนพลเต่าผู้นี้คำรามเสียงยาว ออกมา นำปากกองทัพของพรรคเซียนเหินบุกทะลุเข้าหากองทัพ ต่อด้านของพวกให้หลิน

ขุนพลเต่าผู้นี้เป็นผู้ที่พาลและนิยมความรุนแรงยิ่งนัก พลันที่ บุกเข้ามาด้วยท่วงท่าคล้ายตั้งฝ่ากระบอกไม้ไผ่ทะลวงเข้าไป ยอด ฝีมือทั่วไปไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาอยู่แล้ว ไม่สามารถรับมือเขาได้แม้ เพียงกระบวนท่าเดียว สูดหายใจแล้วยังคงเป็นให้หลิน มังกรทองสีเล็บ และตั้งหยวนโหวที่ร่วมมือกันต้านรับกับขุนพลเต่าคนนี้อาไว้

“ซ่า...” เวลานี้เสียงร้องซ่าพ่นกันดังก้องฟ้าดิน ท่ามกลางเสียง ร้องคำรามด้วยความโกรธยังระคนด้วยเสียงร้องแหลมที่เศร้ายันหด และน่าเวทนา เสียงกระดูกที่แตกหัก เสียงการเข่นฆ่ากัน...

แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรเหมือนมองเห็น ความหวัง เมื่อเห็นให้หลินนำปากกองทัพลุกขึ้นต่อต้าน ในเวลานี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากอธิฐานในใจเจียบๆ คาดหวังให้ พวกให้หลินสามารถรบชนะได้ หากว่าให้หลินสามารถรบชนะบาง ที่อาจนำมาซึ่งความหวังให้กับมหาสมุทรอุดรได้

แน่นอน บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อธิฐานเจียบๆ ก็รู้ดีว่า การคาดหวังว่าพวกให้หลินจะชนะนั้นมันริบหรี่เหลือเกิน พรรค เซียนเหินที่แข็งแกร่งเพียงนี้ใช่จะแค่รวมตัวเป็นกองทัพขึ้นมา ก็ สามารถสั่นคลอนพวกเขาได้

คำอธิฐานของผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ได้รับการตอบสนอง หลังจากระเบิดศึกขึ้นมาได้ไม่นาน กองทัพที่นำโดยพวกของให้

หลินก็ถูกโจมตีจนต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ ไม่สามารถต่อกรกับ กองทัพของพรรคเซียนเหิน

ความจริงแล้ว การพ่ายแพ้ของกองทัพให้หลินสามารถจินตนาการได้อยู่แล้ว แม้ว่าพวกให้หลินมีใจต้องการต่อต้านพรรคเซียนเหิน แต่ว่า กองทัพของพวกเขาเป็นการรวมตัวกันภายในระยะเวลาอันสั้น กำลังพลในกองทัพมาจากทั่วทุกสารทิศไม่มีความพร้อมเพรียง กำลังพลมีความแข็งแกร่งไม่เท่ากัน และไม่ได้ผ่านการฝึกมาก่อน กองทัพลักษณะเช่นนี้ไหนเลยจะต่อกรกับกองทัพพรรคเซียนเหินได้เล่า

“อ้ากก...” เสียงร้องแหลมน่าเวทนาดังไม่ขาดสาย จากการปะทะกันเพียงระยะเวลาสั้นๆ การสู้รบก็ก้าวไปไกลจะถึงจุดจบแล้ว กองทัพต่อต้านถูกตีจนแตกพ่าย ยอดฝีมือจำนวนมากถูกสังหารเวลานี้เห็นศพที่ร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้าที่ละศพๆ เศษเนื้อและชิ้นส่วนของร่างกายที่ปลิวว่อน เลือดสดๆ พวยพุ่งออกมา เหมือนหนึ่งฝนเลือดที่ตกลงมาจากท้องฟ้า

ภายในระยะเวลาอันสั้น กองทัพต่อต้านแตกพ่ายไม่เป็นขบวนที่ยังโชคดีรอดมาได้เริ่มวิ่งหนีกันเพื่อให้พ้นจากสมรภูมिरบแห่งนี้ ขณะที่กองทัพของพรรคเซียนเหินได้ทำการล้อมปราบผู้ที่ยังเหลือรอดเหล่านั้น ในเวลานี้เสียงร้องน่าเวทนาและเสียงที่เต็มไปด้วยความสิ้นหวังดังระงมก้องฟ้าดิน ทำให้ผู้ได้ยินถึงกับน้ำตาาร่วง

ในที่สุด การสู้รบได้รู้ดมานจบลงอย่างไม่ต้องสงสัย กองทัพต่อต้านที่โชคดีสามารถหนีรอดไปได้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น แม้แต่ให้หลินเองก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส ภายใต้การคุ้มครองและช่วยเหลือ

อย่างไม่คิดชีวิตของมังกรทองสีเล็บ ตั้งหยวนโหว และปีศาจทะเลที่รูปร่างใหญ่โตมโหฬารจึงหนีรอดจากสมรภูมิมารมาได้ มิฉะนั้นละก็คงเสียชีวิตท่ามกลางสมรภูมิมารเช่นกัน

ภาพของกองทัพต่อต้านที่นำโดยให้หลินล่มสลายลงภายในระยะเวลาอันสั้น ทำให้สำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากในมหาสมุทรอุดรถึงกับสลด หลายคนรู้สึกขุ่นข้องหมองใจ เวลานี้ล้วนแล้วแต่หวาดผวากอยู่ไม่เป็นสุข

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." เสียงดังตุ้มตามดังไม่ขาดสาย จับพลันหลังจากสิ้นสุดสงครามนั่นเอง ปราณุกายุทอร์นาโดสีดำสายหนึ่งได้ลงมาอีกครั้ง มุ่งหน้าตรงไปยังสำนักเก่าแก่แห่งหนึ่ง

มาคราวนี้ สำนักเก่าแก่แห่งนี้ไม่ทำการต่อต้านอีกแล้ว เหล่าบรรพบุรุษภายในสำนักได้พาศิษย์หลบหนีออกไปทันที ไปให้ไกลจากที่ตั้งสำนักของตน

"ปัง" พายุทอร์นาโดสีดำได้ทะลุทะลวงลงไปยังพื้นที่บรรพชน ลึกลงไปจนถึงเส้นซีฟเวร์ใต้ดิน แม้ว่าสำนักแห่งนี้ไม่ได้ทำการต่อต้านแต่อย่างใด แต่ว่า ยังคงมีศิษย์จำนวนมากที่หลบหนีไม่ทัน และถูกดูดเข้าไปในพายุทอร์นาโดสีดำ ถูกฉีกร่างจนแหลกเหลวกลายเป็นหมอกเลือดไป

หลายวันต่อจากนี้ พรรคเซียนเหินได้ส่งพายุทอร์นาโดสีดำลงมาครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกครั้งที่ลงมาก็จะทำการทำลายล้างสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่ง พายุทอร์นาโดสีดำต้องการพื้นที่บรรพชนของสำนักเจ้าลัทธิแต่ละแห่ง ทุกครั้งที่มันทำลายสำนักแล้วก็จะมุดลงไปจนถึงเส้นซีฟเวร์ใต้ดิน

ภายในระยะเวลาอันสั้นเพียงไม่กี่วัน แม้ว่าเคยปรากฏการต่อต้านเล็ก ๆ อยู่หลายครั้ง แต่ว่า พวกแคว้นเจ้าลัทธิที่ทำการต่อต้านพรรคเซียนเหินเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ถูกกองทัพของพรรคเซียนเหินปราบจนพ่ายแพ้ไป พวกเขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพรรคเซียนเหินอยู่แล้ว

ภายในระยะเวลาสั้น ๆ พรรคเซียนเหินได้ส่งพายุทอร์นาโดสีดำลงมาถึงสิบครั้ง ทำลายสำนักเจ้าลัทธิไปสิบแห่ง ในจำนวนนี้รวมทั้งสายสำนักราชันเซียนอยู่ด้วย

ตอนที่ 1660 คำร้องขอของไห่หลิน

พายุเทอณาโดทั้งสิบสายก็คล้ายตั้งเป็นโซ่สีดำขนาดเขื่องที่ลากเอาพรรคเซียนเหินเข้ามา เป็นการลากเอาพรรคเซียนเหินทั้งพรรคเข้ามายังมหาสมุทรอุดร

หลังจากที่พรรคเซียนเหินถูกลากมาถึงแล้ว มหาสมุทรอุดรกลับแลดูอลังการมาก เหมือนว่ามหาสมุทรนี้มีโลกสองใบอย่างนั้น โลกหนึ่งอยู่ในทะเล อีกโลกหนึ่งอยู่บนท้องฟ้า

หลังจากที่พรรคเซียนเหินได้ลงมาแล้ว พายุเทอณาโดสีดำทั้งสิบสายก็ถักทอเข้าด้วยกันอย่างรวดเร็วกลายเป็นกฎเกณฑ์ขนาดใหญ่ ขณะเดียวกัน ภายในพรรคเซียนเหินบังเกิดเสียงดัง "ปัง ปัง ปัง" ปราบกฎเวทิต่อสูติดำบรรพ์เวทิตัวแล้วเวทิตัวเล่าที่ลอยลงมา แต่ละเวทิตัวแล้วแต่ตกลงบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายที่ขมุกขมัว เปี่ยมด้วยพลังที่ปราศจากผู้ต่อกร

หลังจากที่เวทิต่อสูติดำบรรพ์แต่ละแห่งได้ลอยลงมาเรียบร้อยแล้ว พลันได้เชื่อมต่อเข้าด้วยกันกับหลักกฎเกณฑ์พายุเทอณาโดสีดำ และกลายเป็นเวทิต่อสูติขนาดมหึมาขึ้นมา เวทิตัวดังกล่าวคล้ายตั้งเป็นผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลแห่งหนึ่ง โดยที่เวทิต่อสูตินี้เหมือนว่าสามารถเคลื่อนกองทัพที่มีกำลังพลจำนวนนับหนึ่งล้านล้านคนไปยังทุกที่ในเก้าแดนได้!

ด้วยเวทีต่อสู้ดิ้นรนที่แข็งแกร่งเช่นนี้ สายสำนักราชันเขียนจำนวนไม่น้อยก็ยากจะมีครอบครองสักเวทีหนึ่ง เวลานี้ พรรคเขียนเห็นกลับมีเวทีต่อสู้ดิ้นรนที่ทรงพลังเช่นนี้อยู่ในครอบครองมากมายถึงเพียงนี้ ชาติผู้ภายในของหนึ่งสำนักหาราชันเขียนยอมไม่ใช้คำกล่าวที่เลื่อนลอย

“พรรคเขียนเห็นเข้าคิดจะทำอะไรของเขา?” มีผู้รู้ลึกสงสัยขึ้นมา เมื่อเห็นพรรคเขียนเห็นต้องการนำเวทีต่อสู้แต่ละแห่งมาเรียงเข้าด้วยกัน

“เกรงว่านี่เป็นการเลียนแบบราชันเขียน เล่าลือกันว่าราชันเขียนเคยสร้างเวทีแต่งตั้งแม่ทัพขึ้นมา และราชันเขียนเคยอาศัยเวทิดังกล่าวทำการแต่งตั้งแม่ทัพและส่งทัพออกปราบเก้าแดน สุรรบไปแปดทิศ!” มีระดับผู้ยิ่งใหญ่กล่าวคาดเดาขึ้นมา

“พรรคเขียนเห็นใช่เพียงสร้างเวทีแต่งตั้งแม่ทัพขึ้นมาแห่งหนึ่งเท่านั้น” จักรพรรดิเทพรุ่นอาวุโสมองรูถึงเส้นสนกลในที่แฝงอยู่พิมพ์ออกมาว่า “พวกเขาต้องการสร้างสุดยอดค่ายกลแห่งยุคที่แข็งแกร่งจนไม่สามารถตีแตกได้ขึ้นมา ด้วยสุดยอดค่ายกลลักษณะเช่นนี้ที่สร้างเป็นเวทีแต่งตั้งแม่ทัพไม่เพียงสามารถส่งกองทัพออกปราบไปเก้าแดนเท่านั้น ยังสามารถโจมตีทุกหนทุกแห่ง ขณะเดียวกันก็ยังจะเป็นเสมือนโล่กำบังที่ใหญ่ที่สุดให้กับพรรคเขียนเห็น ไม่ว่าใครก็ตามหากคิดจะบุกโจมตีพรรคเขียนเห็นก็ต้องตีแนวป้องกันนี้ให้แตกก่อนจึงจะทำได้ เกรงว่าต่อให้กองทัพที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ตีค่ายกลนี้ให้แตกไม่ได้กระมัง”

เมื่อเห็นเวทีแต่งตั้งแม่ทัพลักษณะเช่นนี้กำลังจะสร้างเสร็จสมบูรณ์แล้ว เวลาที่ สำนักต่างๆ ต่างตกอยู่ในห้วงของความหวาดกลัว ทุกคนต่างรู้ว่า เมื่อไหร่ที่พรรคเขียนเห็นสร้างเวทีแต่งตั้งแม่ทัพเสร็จสมบูรณ์แล้ว พรรคเขียนเห็นก็จะสามารถโจมตีสำนักใดสำนักหนึ่งได้ตลอดเวลา ขณะที่คนอื่นคิดจะโจมตีพรรคเขียนเห็นจะต้องตีเวทีแต่งตั้งแม่ทัพให้แตกก่อน

การคาดเดาของจักรพรรดิเทพเฒ่าผู้นี้ นับว่าไม่ผิด พรรคเขียนเห็นกำลังสร้างเวทีแต่งตั้งแม่ทัพอยู่จริงๆ อีกทั้งยังเป็นการสร้างอยู่บนสุดยอดค่ายกลแห่งยุค และสุดยอดค่ายกลแห่งยุคดังกล่าวก็คือ "ค่ายกลเขียนทำลายสิบทิศ" ที่หลี่ซีเยพูดถึงนั่นเอง!

จังหวะที่ผู้คนในมหาสมุทรอุดร กระทั่งหัวแดนมนุษยภักษัตรา กำลังมีจิตใจที่หวาดผวาทันทีนั้น ในมหาสมุทรอุดรได้มีข่าวว่าหนึ่งปรากฏขึ้นมา ให้หลินไต้รวบรวมกองทัพต่อต้านขึ้นมาอีกครั้ง เพื่อโจมตีกลับพรรคเขียนเห็น อีกทั้งมาคราวนี้มีสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ในมหาสมุทรอุดรจำนวนสามสิบกว่าสำนักเข้าร่วมในกองทัพของให้หลินไต้ในครั้งนี้

อย่างไรก็ตาม หลังจากข่าวได้แพร่ออกไปแล้ว ผู้คนที่เข้าร่วมกับกองทัพของให้หลินไต้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และสำนักที่เข้าร่วมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน ท้ายสุดได้มีสายสำนักราชันเขียนหลายแห่งที่ได้เข้าร่วมกับกองทัพของให้หลินไต้ อีกทั้งผู้ที่เข้าร่วมกองทัพของให้หลินไต้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่มหาสมุทรอุดรเท่านั้น กระทั่งมียอดฝีมือจำนวนไม่น้อยรวมถึงสำนักต่างๆ ในแดนมนุษยภักษัตรา และที่อื่นๆ ที่เข้าร่วมในกองทัพของให้หลินไต้

สืบเนื่องจากการลงมาที่มหาสมุทรอุดรของพรรคเซียนเหิน ได้สร้างความกดดันให้กับสำนักต่างๆ ทั้งหมดในแดนมนุษย์กษัตริยาเป็นอันมาก แม้ว่าจะไม่ใช่สำนักที่ตั้งอยู่ในมหาสมุทรอุดร แต่บรรดาสำนักต่างๆ ล้วนแล้วแต่รู้ว่า เมื่อใดที่พรรคเซียนเหินยึดครองมหาสมุทรอุดรได้แล้ว ก็ต้องส่งกองทัพไปยังที่ต่างๆ ในแดนมนุษย์กษัตริยาแน่นอน

เนื่องเพราะมีความหวังใยเช่นนี้เอง ทำให้สำนักเจ้าลัทธิจำนวนไม่น้อยแอบส่งยอดฝีมือของตนเข้าร่วมกองทัพของไห่หลิน มีระดับบรรพบุรุษที่แอบกลับเข้าสู่ยุทธภพและเข้าร่วมในกองทัพของไห่หลิน คนเหล่านี้จะซ่อนเร้นฐานะของตนเอง ไม่ให้ใครรู้ประวัติความเป็นมาของพวกเขา

ภายในระยะเวลาอันสั้น กองทัพของไห่หลินมีความแข็งแกร่งเป็นประวัติการณ์ กลายเป็นกองทัพพันธมิตรต่อต้านพรรคเซียนเหินที่แข็งแกร่งมากที่สุดในแดนมนุษย์กษัตริยา ขณะที่ไห่หลินเป็นผู้ที่อยู่แถวหน้าสุดในการต่อต้านพรรคเซียนเหินตลอดมา จึงถูกเลือกให้เป็นแม่ทัพในครั้งนี้

ถึงแม้ว่ากองทัพของไห่หลินจะมีความแข็งแกร่งเป็นประวัติการณ์ ยอดฝีมือเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก และประกอบด้วยแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมาก แต่ว่า ยังคงไม่ได้รับความไว้วางใจ ยังคงทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยมีจิตใจที่ร้อนรุ่มกระสับกระส่าย

“แม้ว่ากองทัพพันธมิตรของไห่หลินจะแข็งแกร่ง แต่ จะอย่างไรเสียก็เป็นกองทัพที่จัดตั้งขึ้นชั่วคราว แล้วจะไปต่อกรกับกองทัพพรรคเซียนเหินที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีได้อย่างไรเล่า?”

สงครามครั้งยิ่งใหญ่ยังไม่ทันเกิดขึ้น ก็มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่มีใจ
รื้อนรุ่มกระสับกระส่ายให้แล้ว

มีระดับจักรพรรดิเทพที่ไวและเฉียบคมมาก กล่าวว่า “เวลานี้
หนึ่งเดียวที่สามารถต่อต้านพรรคเซียนเหินได้คงมีแต่คนโหด
อันดับหนึ่งแล้วแหละ ดังเช่นกองทัพมังกรเขียวของคนโหดอันดับ
หนึ่งคือกองทัพที่ดุเดือดมาก บางทีอาจมีเพียงกองทัพที่ดุเดือดเช่นนี้
ของคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้น ที่สามารถชี้ขาดแพ้ชนะกับกองทัพ
ของพรรคเซียนเหินแล้ว”

เมื่อจักรพรรดิเทพเอ่ยถึงคนโหดอันดับหนึ่งและกองทัพมังกร
เขียวนั้น ทุกคนต่างมองไปที่เมืองหมิงจู แต่ที่ว่า กองทัพมังกรเขียว
ของเมืองหมิงจู และคนโหดอันดับหนึ่งกลับเหมือนรอจังหวะไม่ม
ีการเคลื่อนไหว และไม่มีข่าวคราวใดๆ ไม่มีใครรู้ว่าคนโหดอันดับ
หนึ่งและกองทัพมังกรเขียวมีแนวความคิดเช่นใด

“กองทัพของให้หลินสมควรร่วมมือกับคนโหดอันดับหนึ่งจึงจะ
ถูก มีเพียงร่วมมือกับคนโหดอันดับหนึ่งจึงมีโอกาสชนะได้” มีผู้คน
จำนวนไม่น้อยที่มองเช่นนี้ ความจริงแล้ว ภายในกองทัพของให้
หลินเองก็มีผู้ที่เสนอแนวคิดเช่นนี้กับให้หลิน เสนอให้ให้หลิน
ร่วมมือกับคนโหดอันดับหนึ่ง

ทุกคนต่างรู้ว่าผู้ที่สามารถพูดคุยกับคนโหดอันดับหนึ่งใน
มหาสมุทรอุดรเวลานี้มีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น ดังนั้น จึงมีผู้คนจำนวน
มากแนะนำให้ให้หลินไปขอเข้าพบกับคนโหดอันดับหนึ่ง เมื่อพูดคุย
เรื่องร่วมมือกับคนโหดอันดับหนึ่ง

การที่ทุกคนแนะนำให้ให้หลินเป็นผู้ที่ไปพบเจรจากับคนโหดอันดับหนึ่งไซ้จะไม่มีเหตุผล จะอย่างไรเสียให้หลินก็ยิ่งนับว่ารู้จักกับคนโหดอันดับหนึ่งผิวเผิน ยิ่งไปกว่านั้นให้หลินเคยได้รับความช่วยเหลือจากคนโหดอันดับหนึ่งจากการประสบอันตรายในหลายครั้งที่ผ่านมา ดังนั้น ภายในกองทัพหากจะมีใครสามารถพูดคุยกับคนโหดอันดับหนึ่งได้ คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากให้หลินแล้ว

สุดท้าย ภายใต้การเสนอและแนะนำของทุกคน ให้หลินจึงเดินทางไปเมืองหมิงจูด้วยตนเอง เพื่อขอคารวะต่อหลี่ชียเอ

สำหรับการขอเข้าพบของให้หลินนั้น หลี่ชียเอก็ได้ให้เกียรติพบกับเขาด้วยตนเอง หลี่ชียเอนั่งอยู่บนที่นั่งสูงเด่น มองดูให้หลินแล้วเพียงยิ้มๆ เท่านั้นเอง

“ให้หลินเข้าคารวะบูมบาม หวังว่าพี่หลี่จะให้ภัย” หลังจากพบกับหลี่ชียเอแล้ว ให้หลินเองก็ไม่กล้าประมาท แสดงความเคารพต่อหลี่ชียเอด้วยท่าทีที่ถ่อมตนยิ่ง พยายามวางตัวให้ค่อมต่ำเข้าไป

ให้หลินในเวลานี้นับว่ามีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า กระทั่งได้รับการยกย่องว่าเป็นกองหน้าที่ต่อต้านกับพรรคเซียนเหิน เขามีบารมีที่สูงมากในมหาสมุทรอุดร ได้รับการยอมรับจากบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิเป็นอันมาก

ยิ่งไปกว่านั้น ให้หลินในเวลานี้ดำรงตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ของกองทัพพันธมิตร เรียกได้ว่ามีอำนาจและตำแหน่งสูง ชื่อเสียงโด่งดังแค่ด้อยไปกว่าคนโหดอันดับหนึ่งและหลงอ้าวเทียนเท่านั้น

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น บางทีอาจมีความรู้สึกว่าตัวเองนั้นเก่งเหนือกว่าผู้อื่นและพึงพอใจในผลสำเร็จของตน มีความเชื่อมั่นที่สูงมาก แต่ว่า ตัวให้หลินเองก็เป็นคนที่ผ่านประสบการณ์เฉียดตายมาแล้ว ผ่านอุปสรรคมากมาย ภายในใจของเขารู้ว่าหากเปรียบเทียบกับผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว สองฝ่ายห่างชั้นกันมากเหลือเกิน ยิ่งไปกว่านั้น คนโหดอันดับหนึ่งเคยยื่นมือเข้าช่วยเหลือเขา นับว่ามีบุญคุณต่อเขา!

“นั่งเถอะ” หลีชีเย่เพียงพยักหน้าเบาๆ ท่าทางอย่างไรก็ได้

หลังจากที่ให้หลินได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เขาทำท่าคารวะแบบจีนและกล่าวว่า “พี่หลี พรรคเซียนเหินก่อกรรมทำเข็ญในมหาสมุทรอุดร และกอดตันต่อแดนมนุษยกษัตรา ในฐานะที่ให้หลินเป็นผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งของมหาสมุทรอุดร มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการต่อต้านพรรคเซียนเหิน ประสบการณ์ของให้หลินยังด้อยนัก แต่ได้รับเกียรติจากทุกคน เป็นตัวแทนของกองทัพพันธมิตรของแดนมนุษยกษัตรา มาขอความช่วยเหลือจากพี่หลี”

ให้หลินวางท่าทีของตนเอาไว้ต่ำมาก แม้ว่าตัวเขาเองคือแม่ทัพของกองทัพพันธมิตรแล้วในเวลานี้ แต่ว่า เวลาพูดเรื่องนี้กับหลีชีเย่เขาไม่กล้าพูดว่าต้องการเป็นพันธมิตรหรือร่วมมือกับหลีชีเย่อะไรทำนองนั้น แต่บอกว่าเป็นการขอความช่วยเหลือจากหลีชีเย่ สิ่งนี้แหละคือการแสดงความเคารพนอบน้อมของเขานั่นเอง

เมื่อหลีชีเย่เห็นให้หลินวางท่าทีของตนต่ำมาก หัวเราะนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ดูท่าเจ้านี่วางตัวได้เก่งมากนี่ รู้จักกาลเทศะ รู้จักขอบเขต”

“มิบังอาจ” ให้หลินแสดงคารวะแบบจีน และกล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเกียรติและความเสื่อมเสียของผู้หนึ่งผู้ใด แต่เกี่ยวพันถึงความ เป็นความตายของมหาสมุทรอุดร น้องอาศัยจิตที่นอบน้อม ขอความช่วยเหลือจากพี่หลี่”

ตัวของให้หลินใช้ว่าเป็นคนที่อ่อนแอคนหนึ่ง ตรงกันข้าม เขาเป็นคนที่หยิ่งทะนงตนยิ่งคนหนึ่ง หาไม่แล้วเขาก็คงไม่ชนกับหลง อ้าวเทียบซึ่งหน้าเช่นนี้ แต่ว่า เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความอยู่รอดของ ปี่ศาจทะเล เผ่าปี่ศาจ และมหาสมุทรอุดร ดังนั้น ให้หลินจึงละทิ้ง อารมณ์ของตน ละทิ้งเกียรติและความเสียเกียรติส่วนตัว อาศัยจิต ที่นอบน้อมที่สุดเข้าขอความช่วยเหลือจากหลี่ซีเย

“ความเป็นความตายของมหาสมุทรอุดร ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับ ข้า” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าที่ยิ้มๆ พร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ

“แม้ว่าพี่หลี่จะไม่ใช่คนของมหาสมุทรอุดร แต่พี่หลี่ก็ถือกำเนิด ในแดนมนุษย์กษัตราณะ” ให้หลินรีบเร่งกล่าวต่อว่า “ถ้าหาก มหาสมุทรอุดรถูกยึดครอง พรรคเซียนเหินต้องพุ่งเป้าไปที่แดน มนุษย์กษัตราณะแน่นอน! สุดท้าย พี่หลี่ก็ต้องรบกับพรรคเซียนเหิน อยู่ดี หากว่าถึงตอนที่พรรคเซียนเหินกดดันต่อแดนมนุษย์กษัตรา แล้วนั้น เกรงว่าพรรคเซียนเหินจะยิ่งแข็งแกร่งมากไปกว่านี้อีก!”

“แค่พรรคเซียนเหินเท่านั้นเอง” หลี่ซีเยยิ้มๆ กล่าวไปตาม อารมณ์ว่า “หากข้าจะทำลายพรรคเซียนเหิน มันง่ายยิ่งกว่าพลิก ฝ่ามือ ไม่มีคำควรจะกล่าวถึง”

“เรื่องนี้” ให้หลินไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรดี เมื่อได้ยินคำพูด ลักษณะเช่นนี้ของหลี่ซีเย

หลี่ซีเยมองดูไห้หลินแล้วหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าคือแม่ทัพของกองทัพพันธมิตร เจ้ารอได้นี้ เจ้าสามารถรองนกว่าข้ากับพรรคเซียนเหินฆ่าฟันกันเองแล้วค่อยมาเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ก็ได้ หรือจะกล่าวว่า รอให้พวกเรารู้รบกันอย่างดุเดือดจนสุดท้ายเจ้าค่อยออกมาเก็บกวาดสถานการณ์ที่ย่อยยับ และจัดการกับพรรคเซียนเหิน และข้าในคราเดียว...”

“...ชะตาฟ้าได้ปรากฏออกมาแล้ว ถึงเวลานั้นเจ้าต้องได้เป็นผู้ชนะในที่สุด เมื่อถึงตอนนั้นเจ้ากวาดเรียบทั้งข้าหลี่ซีเย และพรรคเซียนเหิน ชื่อเสียงของเจ้าต้องเป็นที่ยอมรับทั่วหล้า เจ้าต้องได้เป็นราชันเซียน” เมื่อหลี่ซีเยกล่าวมาถึงตรงนี้ หัวเราะและสายหน้าเบาๆ

“ไม่ พี่หลี่เข้าใจข้าผิดแล้ว” ไ้หลินรีบเร่งกล่าวว่า “น้องไม่มีความคิดเช่นนี้อย่างเด็ดขาด และน้องก็ไม่กล้าคิดเช่นนี้ ชาตินี้ตำแหน่งราชันเซียนจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากพี่หลี่”

หลี่ซีเยสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “เจ้าจะคิดอย่างไรนั้นหาใช่เรื่องสำคัญที่สุด ที่สำคัญคือเจ้าจะทำอย่างไร”

“เรื่องนี้” ไ้หลินถึงกับงงงัน เขาถึงกับต้องนั่งไ้ตร่ตรอง

หลี่ซีเยก็ไม่พูดอะไรออกมา เพียงจ้องมองไ้หลินเท่านั้น รอฟังคำตอบของเขา

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ไ้หลินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งกล่าวหนักแน่นจริงจังว่า “ข้าเข้าใจ พี่หลี่ไม่เชื่อใจข้า จะอย่างไรเสียสงครามหาใช่เป็นเรื่องเล่น อีกทั้งสงครามนี้ยังเกี่ยวพันไปถึงความเป็นความตายความเจริญหรือเสื่อมถอยของแดนมนุษย์

กษัตรา กระทบเกี่ยวพันถึงการแย่งชิงตำแหน่งราชันเซียน ดังนั้น การที่พีหลีรอจังหวะโดยไม่เคลื่อนไหวเป็นเรื่องที่สามารถเข้าใจได้”

ให้หลินคิดว่าการที่หลีซีเยมีความกังวลใจจะไม่มีเหตุผล ถ้าหากหลีซีเยและพรรคเซียนเห็นต่างเพื่องพลังทั้งคู แล้วถูกผู้อื่น เก็บเกี่ยวผลประโยชน์ไป เท่ากับสิ่งที่ทำมาทั้งหมดต้องสูญสิ้นไป!

ตอนที่ 1661 ขุนศึกพร้อมรบ

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะขึ้นมากับคำพูดของไห่หลิน สายหน้าและกล่าวว่า “เจ้าเข้าใจความหมายของข้าผิดแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับการที่ข้าเชื่อหรือไม่เชื่อใจเจ้า ความจริงแล้ว ต่อให้มีคนคิดเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ข้าก็ไม่สน แค่พรรคเซียนเหินเท่านั้นเอง จะทำลายพวกเขามันยากตรงไหน! ที่ข้ารอจังหวะไม่ทำอะไรเลย หาใช่ข้ากลัวว่าจะมีใครคิดเก็บเกี่ยวผลประโยชน์”

“เช่นนั้นแล้ว พี่หลี่จะส่งกองทัพออกปราบเมื่อใด?” ไ่หลินทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวจริงจังออกมา

“เรื่องนี้ พุดยากนะ” หลี่ชียเอ่ยิ้มๆ และกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เรื่องบางเรื่องไม่สามารถอาศัยผู้อื่น ยกตัวอย่างแล้ว เจ้าคิดของเจ้าอย่างไร เจ้าต้องการจะทำเช่นใด นี่แหละจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ทำให้ไห่หลินในเวลาจับทางไม่ถูก สุดท้ายเขาได้แต่กล่าวว่า “ไม่กล้าปิดบังพี่หลี่ ชาตินี้ข้าจะไม่แย่งชิงชะตาฟ้า พี่หลี่มีสิบสามลัคนา ชาตินี้ไม่มีใครมีคุณสมบัติเหมาะสมจะเป็นราชันเซียนมากกว่าพี่หลี่อีกแล้ว”

“เจ้ายังคงไม่เข้าใจความหมายของข้า” หลี่ชียเอ่สายหน้าและกล่าวว่า “ข้าเคยบอกแล้วว่า เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการแย่งชิงชะตาฟ้า ในสายตาพวกเจ้ามองว่า บางทีอาจมีใครที่มีโอกาสได้ช่วงชิงชะตาฟ้า หรือชาตินี้ใครสามารถเป็นราชันเซียน ในสายตา

ข้า ราชนเขียนเป็นสิ่งที่อยู่ในกำมือของข้าแล้วข้าจะเป็นราชชนเขียนเมื่อใดนั้นอยู่ที่การตัดสินใจของข้าเท่านั้น ดังนั้น ยังคงเป็นคำพูดคำเดียว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับการเป็นราชชนเขียน"

"สงครามและความอยู่รอดสุดท้ายแล้วยังคงต้องพึ่งพาตนเอง" เมื่อกล่าวถึงท้ายสุด หลี่ชียเอ๋อไปที่หัวใจของตน

"เรื่องนี้" ให้หลินงงงันนิตหนึ่ง ทำท่าไตร่ตรองนิตหนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่จึงได้กล่าวว่า "ถ้าหากพี่หลี่ต้องการให้ข้าพูดถึงแนวความคิดของตนล่ะก็ ความคิดของน้องนั้นง่ายมาก ขับไล่พรรคเขียนเหินออกไป ให้ปีศาจทะเล เผ่าปีศาจของข้าได้มีที่ยืน ดังนั้น ข้ามีหน้าที่ต้องก้าวออกมาต่อต้านพรรคเขียนเหิน เพื่อช่วยเหลือสรรพชีวิตที่ตกอยู่ท่ามกลางไฟสงคราม"

"ความคิดดีมาก" หลี่ชียเอ๋อหัวเราะและกล่าวว่า "แต่ว่า โลกนี้ไม่เคยมีพระเจ้าที่ช่วยโลกอยู่แล้ว เจ้าช่วยได้ชาติหนึ่งแต่ช่วยไม่ได้ทุกยุค ที่สำคัญที่สุดยังคงต้องอาศัยตนเอง ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยตนเองไปไขว่คว้า หากฝากความหวังไว้กับพระเจ้าที่ช่วยโลก มันจะไปต่างอะไรกับตัวพยาธิ?"

คำพูดลักษณะเช่นนี้ทำเอาให้หลินถึงกับตะลึงงันนิตหนึ่ง ความจริงแล้วเขาไม่เคยคิดถึงเรื่องเช่นนี้เลยจริงๆ

หลี่ชียเอ๋อกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า "เพราะอะไรพรรคเขียนเหินถึงกล้าที่จะทำทุกอย่างตามอำเภอใจ ทุกครั้งที่พรรคเขียนเหินปรากฏตัวออกสู่ยุทธภพล้วนแล้วแต่มีท่าที่ที่อันธพาลใช้อำนาจบาตรใหญ่อย่างไรเหตุผลนั้นเป็นเพราะอะไร? เหตุผลนั้นง่ายมาก ทุกอย่างอยู่

ที่แดนมนุษย์กษัตราเอง หรือบางทีอาจกล่าวว่าเป็นหมื่นเผ่าพันธุ์
ของเค้าแดนเอง!”

“อดกลั้น อ่อนข้อ กระทบสนับสนุนการก่อกรรมทำเข็ญ นี้
แหละคือสาเหตุที่ทำให้พรรคเซียนเหินสามารถก่อกรรมทำเข็ญใน
เค้าแดนได้” หลี่ชีย่ยิ้มหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ในขณะที่ไฟสงคราม
ลุกโชนขึ้นมา ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการได้รับผลประโยชน์จาก
ตรงนั้น แทนที่จะต่อต้านการรุกรานของบุคคลภายนอก นี่ก็คือ
สาเหตุหนึ่งที่อเวจีในครั้งนั้นสามารถปกครองเค้าแดนมายุคแล้วยุค
เล่า!”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ทำให้ให้หลินถึงกับนั่งเงิบ ความจริง
แล้ว มันก็เป็นเช่นนี้จริง ขณะที่พรรคเซียนเหินปรากฏออกมาเวลา
นั้น มีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนเท่าไรที่ต้องการเกาะพรรคเซียนเหิน
อยู่

“ดังนั้น ท้ายที่สุดแล้ว สงครามยังคงต้องพึ่งตนเอง” หลี่ชีย่
กล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ไม่ใช่พึ่งพาคนอื่น และไม่ใช่อาศัยพระเจ้า
ที่มาช่วยโลก หลายสิ่งหลายอย่างต้องอาศัยเลือดของตนเองมาก่อ
มันขึ้นมาจึงเชื่อถือได้ ไม่มีเลือดมาล้างกายา ไม่มีค่าตอบแทนที่
เจ็บปวด ทุกอย่างได้มาช่างง่ายดายอะไรอย่างนั้น สันติภาพก็ดี
สงบสุขก็ช่าง อยากได้ก็ต้องอาศัยเลือดของตนเองไปแลกมัน”

ให้หลินนั่งเงิบอยู่อย่างนั้น หลังจากผ่านไปนานมาก เขาจ้อง
มองดูหลี่ชีย่ และกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “คำพูดของพี่หลี่ น้องจะ
จำใส่ใจ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม อันตรายในครั้งนี้ น้องยังคงหวังว่า
พี่หลี่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ขอเพียงพี่หลี่ยินดีลงมือทุกอย่างด้วยกัน

ได้! ต่อให้พี่หลี่รับช่วงดูแลกองทัพพันธมิตร ต่อให้พี่หลี่จะให้เรา
เราไปตาย ให้พวกเราบุกอยู่ด้านหน้าสุด พวกเราก็คินดี..."

"..... ขอเพียงสามารถรักษามหาสมุทรอุดรเอาไว้ สามารถ
ให้มีที่ให้ยืนในมหาสมุทรอุดรสำหรับชนรุ่นหลัง แลกด้วย
ค่าตอบแทนที่เจ็บปวดแสนสาหัสพวกเราก็คินดี ดังเช่นที่พี่หลี่พูด
เอาไว้ สันติภาพจำเป็นต้องอาศัยเลือดของพวกเราเองไปสร้างมัน
ขึ้นมา งั้นก็ใช้เลือดของคนรุ่นก่อนอย่างพวกเรามาปูพื้นให้
ราบเรียบสำหรับชนรุ่นหลัง ช่วงชิงช่องว่างการอยู่รอดให้กับชนรุ่น
หลัง!" คำพูดของไห่หลินหนักแน่นจริงจังมาก

"ข้าไม่สนใจอำนาจอิทธิพลของพวกเจ้า" หลี่ชีย่สายหน้าและ
กล่าวว่า "แน่นอน คีกระหว่างข้ากับพรรคเซียนเหินต้องเกิดขึ้นแน่
ถ้าหากพวกเจ้าคิดจะออกศึกไซ้ว่าจะไม่ได้ ขณะที่ข้าออกศึกพวก
เจ้าก็สามารถส่งกองทัพไปได้ เหมือนดังที่ข้าได้พูดเอาไว้อย่างนั้น
ทุกอย่างต้องพึ่งพาตนเอง ทุกอย่างต้องอาศัยตนเองไปฉกฉวย
โลกนี้ไม่มีพระเจ้าที่ช่วยโลก ถ้าหากชนรุ่นหลังของพวกเจ้าคิดจะมี
ที่ยืนในมหาสมุทรอุดร ห่มเหคความพยายามของตนออกมา มิฉะนั้น
แล้ว แผ่นดินที่คนอื่นตีมาได้จะยกให้ง่ายๆ ได้อย่างไรกัน?"

"น้องเข้าใจ" สุดท้ายไห่หลินได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง
โค้งคำนับอย่างนอบน้อม กล่าวว่า "พี่หลี่สังหารเข้าปราบพรรค
เซียนเหินเมื่อใดบอกให้น้องทราบก็พอ น้องยินดีนำทัพบุกอยู่
ด้านหน้าสุด ช่วยเบิกทางเลือดให้กับพี่หลี่ เหมือนดังที่พี่หลี่พูด
เอาไว้อย่างนั้น ทีทีสำหรับให้ชนรุ่นหลังได้ยืนก็อาศัยเลือด และ
ชีวิตของพวกเราไปแลก! หากพวกเราไม่ยอมสู้เต็มที่ ต่อให้พรรค

เซียนเหินต้องพ่ายแพ้ หลังจากนั้นมหาสมุทรอุดรก็จะมีที่ยืนให้กับ
ปีศาจทะเลและเผ่าปีศาจอีกต่อไป”

“เจ้าเข้าใจแล้วก็ดี” หลี่ชียะพยักหน้า และกล่าวว่า “ต้องการ
พื้นที่ว่างเพื่ออยู่รอดก็ต้องอาศัยเลือดของตนก่อนมันขึ้นมา!”

“น้องต้องทำได้แน่” ใหลินพยักหน้าอย่างหนักแน่น สุดท้าย
การระต่อหลี่ชียะ ท่าทีเคารพยิ่ง จากนั้นจึงได้จากไป

หลังจากใหลินจากไปแล้ว เทพแท้จริงสยบโลกาได้เดินเข้า
มา หลังจากนั้นลงข้างๆ แล้ว ถึงกับบ่นว่า “โธ่แท้ การสู้กับพรรค
เซียนเหินเป็นหน้าที่ของพวกเรา จำเป็นต้องให้พวกปลาฉลามปลา
สร้อยเหล่านี้ไปตายแทนด้วยรี? พวกเขาบุกอยู่ด้านหน้าล้วน
แล้วแต่ไปตายทั้งนั้น เกะกะเปล่าๆ”

เทพแท้จริงสยบโลกากระสันอยากจะทดลองสู้กับพรรคเซียน
เหินมาก กล่าวสำหรับเขาและกองทัพมังกรเขียวแล้ว สงครามครั้งนี้
เป็นการเจียรระในกลุ่มคนรุ่นใหม่พอดี

“ให้พวกเขาบุกไปเหอะ” หลี่ชียะกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “บางครั้ง
มีเพียงเลือดสดๆ ที่หลังรินจึงปลุกความไม่ยอมแพ้ของคนให้ตื่น
ขึ้นมาได้ แก้วแดนมีความสันติมานานเกินไปเสียแล้ว สมควรให้
พวกเขาได้บุกโจมตีข้าศึกเสียบ้าง อย่างไรก็ตามวันหนึ่งพวกเราก็
ต้องแก่ชราไป พวกเราไม่สามารถปกป้องรักษาแก้วแดนได้
ตลอดไป ให้พวกเขาสังหารศัตรูเสียบ้างก็ดี ให้ชนรุ่นหลังของพวก
เขารู้ว่าคนรุ่นก่อนของตนนั้นได้หลังเลือดที่ระอุ คล้ายดังปรัชญา
เมธีในครั้งนั้นที่ต่อต้านอเวจีอย่างนั้น ถ้าหากพวกเขาล้วนแล้วแต่
ไม่ได้มีเลือดที่ระอุไหลรินอยู่ภายในร่างกาย พวกเขาก็คล้ายดังแกะ

ตัวหนึ่ง ขณะที่เก้าแดนเปรียบประดุจเป็นฟาร์ม อเวจีหวนมาอีกครั้ง เกรงว่าเก้าแดนคงเป็นได้แค่ชั้นเนื้อชั้นหนึ่งเท่านั้น”

ครั้นเทพแท้จริงสยบโลกาได้ยินคำพูดของหลี่ซีเยแล้วก็นั่งคิดอย่างจริงจัง ลังๆ สุดท้ายก็กล่าวทอดถอนใจออกมาว่า “นั่นสิ เก้าแดนสงบสุขมานานมาก นานแล้วที่ไม่มีกองทัพพันธมิตรที่แท้จริง เจกเช่นกองทัพพันธมิตรหมื่นเผ่าพันธมิตรของเก้าแดนไม่เคยเกิดขึ้นอีกเลย”

แม้ว่าทุกยุคทุกสมัยก็ต้องมีศึกแย่งชิงความเป็นราชันเซียน แต่เมื่อเปรียบเทียบกับการต่อต้านอเวจีในครั้งนั้นแล้ว นับว่าห่างชั้นกันมากเหลือเกิน อีกทั้ง การแย่งชิงตำแหน่งราชันเซียนส่วนใหญ่เป็นสงครามระหว่างสำนักเท่านั้นเอง

“การเสียสละต้องมีอยู่แล้ว” หลี่ซีเยกล่าวเรียบเฉยว่า “มีเพียงเลือดสดๆ ที่หยดเป็นทางจึงสามารถทำให้ชนรุ่นหลังจำได้ว่า ปรัชญาเมธีของตนเคยต่อต้านผู้รุกรานมาก่อน ต้องให้พวกเขาเข้าใจ ยามเมื่อมีผู้รุกรานแล้วลุกขึ้นมาต่อต้าน รวมตัวกันต่อต้าน จึงสามารถได้รับชัยชนะนำมาซึ่งพื้นที่ว่างสำหรับความอยู่รอดให้กับชนรุ่นหลัง โลกนี้ไม่มีพระเจ้าคอยช่วยเหลือ หากต้องการอยู่รอด ต้องการสันติภาพให้กับชนรุ่นหลัง ได้แต่อาศัยตัวเองไปฉกฉวย! ไม่มีใครเขาประทานพื้นที่ว่างสำหรับอยู่รอดให้กับเจ้า ไม่มีใครคอยคุ้มครองเจ้าตลอดชีวิต!”

คำพูดของหลี่ซีเยทำให้เทพแท้จริงสยบโลกานิ่งเงียบขึ้นมา เขาเข้าใจแล้วว่า ใต้เท้ากำลังจากไปจากแล้ว นี่คือการยกเอาเก้า

แดนที่หาบอยู่บนป่าลงมา การเฝ้าปกป้องเก้าแดนท้ายที่สุดแล้ว
ยังคงต้องอาศัยหมื่นเผ่าพันธุ์เอง

คนอื่นอาจจะไม่รู้ แต่เทพแห่งริงสยบโลการู้อย่างทะลุปรุโปร่ง
แม้ว่าไต้เท้าจะถูกคนเขาตำหนิ ถูกกล่าวหาว่าเป็นมือมืดที่อยู่
เบื้องหลัง ถูกคนเขาตำหนิว่าเป็นคนฆ่าสัตว์ของเก้าแดน แต่ว่า เขา
ยังคงเฝ้าปกป้องเก้าแดนตลอดมา หากว่าไม่ได้รับการปกป้องจาก
เขา ไม่มีวิธีการที่เด็ดขาดของเขาทำการกวาดล้างจนราบคาบครั้ง
แล้วครั้งเล่า พวกอเวจีชั่วร้ายที่หลงเหลืออยู่คงย้อนกลับมานาน
แล้ว ต่อให้เป็นยุคเหล่าราชัน อเวจีชั่วร้ายที่ยังหลงเหลืออยู่ก็มี
โอกาสทำให้ความมืดมิดกลับมาปกคลุมเก้าแดนได้อีกครั้งหนึ่ง!

แม้ว่าการที่พรรคเซียนเหินต้องการเกรียงไกรไปทั่วแดนมนุษย์
กษัตริจะเทียบไม่ได้กับเผ่าอเวจีที่ปกครองเก้าแดนในครั้งนั้น แต่
ไต้เท้าตั้งใจให้กองทัพพันธมิตรของพวกเขาให้หลินได้หลังเลือดหาไช
ด้วยมีจุดประสงค์อื่นใด นี่เป็นการเตรียมปล่อยวางภาระหนักอึ้งที่มี
ต่อเก้าแดนของเขา

เทพแห่งริงสยบโลกาสามารถเข้าใจได้ ด้วยเกรงว่าหลังจากที่
ชาตินี้ไต้เท้าได้ขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินแล้วก็จะไม่กลับมาอีก
เขาปล่อยวางเก้าแดนอย่างสิ้นเชิง ไม่มาเฝ้าดู ไม่มาสนใจ ไม่มา
ปกป้องคุ้มครองอีกแล้ว!

“ข้าเหนื่อยแล้ว” หลี่ซีเยเอ๋อขึ้นมาซ่าๆ ว่า “สมควรแก่เวลาที่
ข้าจะปล่อยวางแล้ว คราวนี้ปราบพรรคเซียนเหินให้ราบคาบ
สายเลือดของอเวจีมลายเป็นเถ้าธุลีไป ถือเสียว่าเป็นของขวัญที่

ข้ามอบให้กับเก้าแดนเป็นครั้งสุดท้ายก็แล้วกัน หลังจากนั้นเป็นเวลา
ที่เก้าแดนต้องพึ่งพาตัวเองแล้วละ”

“จะอย่างไรเสียใต้เท้าก็ปล่อยวางเก้าแดนไม่ได้นะเนี่ย” เทพ
แท้จริงสยบโลกาทอดถอนใจเบาๆ ทีหนึ่ง คนอื่นมองเห็นเขาเพียง
ในฐานะมือมืดที่อยู่เบื้องหลังว่าเช่นฆ่าคนไปจำนวนเท่าไร แต่กลับ
ไม่ได้นึกถึงว่าเขาได้แบกรับความรับผิดชอบเอาไว้เท่าไร

“ปล่อยวางไม่ลงก็ต้องปล่อย โลกนี้ไม่มีงานเลี้ยงที่ไม่เลิกรา”
หลี่ซีเยเอ๋ยขึ้นช้าๆ ว่า “บางทีการมีอายุวัฒนะก็เป็นความทุกข์
อย่างหนึ่ง เป็นความทรมานอย่างหนึ่ง โลกนี้ย่อมต้องมีสิ่งต่างๆ
มากมายที่เจ้าปล่อยวางไม่ลง ต่อให้หัวใจเจ้าตายด้านไปแล้ว ต่อ
ให้หัวใจเจ้าได้กลายเป็นเหล็กไปแล้วก็ตาม แต่ว่า อย่างไรก็ตามเสียก็
ต้องมีสิ่งที่เก็บซ่อนเอาไว้ภายในใจของเจ้า”

เทพแท้จริงสยบโลกาพยักหน้าเสียบๆ ในฐานะที่เคยติดตามใต้
เท้าผ่านยุคสมัยที่มีดมืดที่สุดมาแล้ว เขาเข้าใจได้ว่าสิ่งที่ใต้เท้าได้
แบกรับเอาไว้บนบ่านั้นมีมากมายเหลือเกิน

“ใต้เท้าจะส่งทัพออกปราบเมื่อไร?” ในที่สุด เทพแท้จริงสยบ
โลกาได้เอ่ยถามขึ้นมาเบาๆ

“ให้พวกเขาได้เตรียมตัวอย่างเต็มที่ก็แล้วกัน” หลี่ซีเยเผย
รอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา กล่าวว่า “ไม่ว่าจะเป็นพรรคเซียนเหิน ไม่
ว่าจะเป็นพันธมิตรก็ตามที ให้พวกเขามีเวลาเตรียมตัวให้เต็มที่ก็
แล้วกัน ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ ให้กู่จุนและผู้ที่อยู่เบื้องหลัง
พรรคเซียนเหินเข้าใจว่าสงครามในครั้งนี้พวกเขาชนะแน่!”

“มิฉะนั้นล่ะก็ ถ้าหากปล่อยให้พวกเขาหนีรอดไปได้เท่ากับ เหลือหนามยอกอกเอาไว้ สงครามลักษณะเช่นนี้ต้องให้ศัตรูมีความมั่นใจ” หลี่ชียะกล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “เมื่อพวกเขาจัดเอากำลัง ท้าที่แข็งแกร่งที่สุดออกมาเมื่อไร เมื่อนั้นก็จะเป็นเวลาที่ข้าควรจะกู้ แหกกลับมาได้แล้ว ทอดแหครึ่งเดียวจับจนหมดไม่เหลือแม้แต่คนเดียว! เพื่อไม่ให้เป็นหนามยอกอกในภายหลัง!”

ตอนที่ 1662 กองทัพใหญ่สืบสาน

พรรคเซียนเหินไม่รีบเร่งที่จะพุ่งเป้าไปที่แดนมนุษย์กษัตรา หลังจากทีพวกเขาก่อสร้างเวทิต่างตั้งแม่ทัพเสร็จแล้ว พายุทอร์นาโดสีดำได้เริ่มส่งเสียงคำรามขึ้นมาอีกครั้ง จากการทำพายุทอร์นาโดสีดำส่งเสียงคำรามไม่ขาดสาย ได้ทำให้ทั่วมหาสมุทรเกิดการสั่นไหวโคลงเคลงขึ้นมา

บรรดาผู้บำเพ็ญตนของมหาสมุทรอุดรล้วนแล้วแต่สามารถรับรู้ได้ว่า จังหวะที่พายุทอร์นาโดสีดำส่งเสียงคำรามขึ้นมา นั้น ได้ดูดเอาพลังแก่นฟ้าดินจากเส้นชีพจรใต้ดินขึ้นมาอย่างขนานใหญ่ เหมือนปั้มน้ำขนาดยักษ์ที่ต้องการดูดเอาพลังแก่นฟ้าดินใต้ดินจนแห้งอย่างนั้น

พายุทอร์นาโดสีดำจำนวนสิบสาย กระจายคุ่มพื้นที่สิบทิศด้วยการมุดลงใต้พื้นดินจนถึงเส้นชีพจรใต้ดินผ่านพื้นที่บรรพชนของสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ สิบแห่ง การวางกลยุทธ์ในลักษณะเช่นนี้นับว่า ได้รวบเอาเส้นชีพจรใต้ดินทั่วมหาสมุทรมาไว้กับมือทั้งหมด

ขณะที่พายุทอร์นาโดสีดำทั้งสิบสายทำการดูดเอาพลังแก่นฟ้าดินจากเส้นชีพจรใต้ดินไปยังเวทิต่างตั้งแม่ทัพนั้น ทำให้เวทิต่างตั้งแม่ทัพเปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์รุนแรงขึ้นมาจนส่องสว่างไสวไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ในเวลานี้ บนเวทิต่างตั้งแม่ทัพเห็นเงาคนตะคุ่มเงากองทัพอาชาติแลดูวับแวมเหมือนว่าพรรคเซียนเหินพร้อมที่จะส่งกองทัพไปยังทุกๆ ที่ในเก้าแดน

จังหวัดที่พรรคเซียนเหินนำเอาพลังแก่นฟ้าดินใส่ลงไปในพื้นที่ แต่งตั้งแม่ทัพอยู่นั้น กองทัพพันธมิตรของไห่หลินก็ขยายกำลังพล เพิ่มมากขึ้นทุกวัน มีสำนักต่างๆ ที่เข้าร่วมในกองทัพพันธมิตรของไห่หลินเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ รวมทั้งสายสำนักราชันเซียนจากเมือง ร้อยเมืองบูรพา แดนชาดทักษิณ ดินแดนภาคกลาง หุ่นกร้าง ประหลาดก็เข้าร่วมในกองทัพพันธมิตร

ชาตินี้พรรคเซียนเหินยังไม่ได้มีราชันเซียนกำเนิดขึ้นมาก็ได้ สร้างเวทีแต่งตั้งแม่ทัพขึ้นที่มหาสมุทรอุดรแล้ว มันเป็นเรื่องที่ทำให้ ผู้คนหัวนเกรงยิ่งนัก ทุกคนยอมเข้าใจได้ว่าหลังจากเสร็จสิ้นการ สร้างเวทีแต่งตั้งแม่ทัพแล้ว เป็นการบ่งบอกว่าสามารถส่งกองทัพไป ได้ทุกที่ และกดดันพุ่งไปที่แดนมนุษย์กษัตรา!

สิ่งที่ทำให้สายสำนักราชันเซียนในแดนมนุษย์กษัตรากังวลก็คือ การปรากฏตัวของพรรคเซียนเหินอย่างเต็มรูปแบบโดยไม่เกรง กลัวต่อสิ่งใด คิดจะทำลายใครก็ทำลายใคร ไม่เว้นแม้แต่สายสำนัก ราชันเซียน บทจะทำลายก็ทำลายทิ้งทันทีโดยปราศจากเหตุผล และไม่เคยมีความแคँกันมาก่อน

เนื่องเพราะเหตุนี้เอง ในระหว่างที่ไห่หลินเรียกร้องให้มีการ จัดตั้งกองทัพพันธมิตรขึ้นมา และเริ่มมีสายสำนักราชันเซียนที่เข้า ร่วม ต่อมาภายหลัง จากการที่มีสำนักต่างๆ ขอเข้าร่วมในกองทัพ พันธมิตรเพิ่มมากขึ้น บวกกับการพูดหวานล่อมของสายสำนัก ราชันเซียนก่อนหน้านี้ จึงทำให้มีสายสำนักราชันเซียนจำนวนไม่ น้อยต่างเข้าร่วมด้วย

ยอมไม่เป็นที่สงสัย สงครามในครั้งนี้กล่าวสำหรับแดนมนุษย์ กษัตราแล้วไม่มีทางที่จะถอยอีกแล้ว ไม่ก็ขับไล่พรรคเซียนเหินไป ให้พ้น ไม่ก็ปล่อยให้ถูกปกครองโดยพรรคเซียนเหิน ดังนั้น จาก การที่มีสำนักและแคว้นเจ้าลัทธิเข้าร่วมในกองทัพพันธมิตรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้สำนักต่างๆ ในแดนมนุษย์กษัตราได้ตัดสินใจแน่วแน่มากขึ้นเรื่อยๆ ต้องการต่อสู้ชี้ขาดกับพรรคเซียนเหินให้ตายไปข้าง หนึ่ง

พรรคเซียนเหินไม่ได้แสดงท่าทีหวั่นไหวแม้แต่น้อยกับการที่ ต้องเผชิญกับกองทัพพันธมิตรที่เติบโตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ไม่ได้สงสัย ใดๆ ไปเจรจา หรือแสดงท่าทีของตน ดูท่าพรรคเซียนเหินได้ ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะทำการใหญ่ในครั้งนี้แล้ว ไม่ขออยู่ร่วมโลก กับแดนมนุษย์กษัตราให้ลงได้

การที่พรรคเซียนเหินทำเช่นนี้ไม่เพียงเป็นการแสดงถึงการ ตัดสินใจเด็ดขาดของพวกเขา ขณะเดียวกันยังเป็นการบ่งบอกว่า พวกเขามีความมั่นใจในตัวเองว่ามีกำลังความสามารถที่จะทำเรื่อง นี้ได้

เนื่องเพราะการกระทำเช่นนี้ของพรรคเซียนเหิน จึงทำให้ สำนักและแคว้นเจ้าลัทธิในแดนมนุษย์กษัตราจำนวนมากยิ่ง ตัดสินใจเด็ดขาดต้องการสู้รบให้ตายไปข้างหนึ่งกับพรรคเซียน เหิน หากว่าพรรคเซียนเหินส่งทูตเจรจาสัญญาจะให้ผลประโยชน์ กับบรรดาสายสำนักราชันเซียนในจังหวะนี้ละก็ เกรงว่าขนาดของ กองทัพพันธมิตรคงไม่เติบโตได้ถึงเพียงนี้

การที่พรรคเซียนเหินไม่ส่งทูตใดๆ ออกไป เป็นการบ่งบอกว่าพรรคเซียนเหินลงใจปล่อยให้กองทัพพันธมิตรได้ขยายกำลังได้เต็มที่ จากนั้นค่อยจัดการกับกองทัพพันธมิตรให้หมดสิ้นในคราวเดียว กล่าวสำหรับพรรคเซียนเหินแล้วเมื่อจัดการกับกองทัพพันธมิตรจนหมดสิ้นแล้ว สำนักเจ้าลัทธิในแดนมนุษย์กษัตราที่หาญกล้าต่อต้านพวกเขาจะเหลือเพียงไม่กี่สำนักเท่านั้น เมื่อถึงเวลานั้น แดนมนุษย์กษัตราก็คือของตายที่อยู่ในกำมือของพรรคเซียนเหินพวกเขาแล้ว

"ตูม..." ในที่สุดโอกาสก็มาถึง ภายใต้คำสั่งของหลี่ชีย่กองทัพมังกรเขียวมุ่งหน้าตรงไปยังเวทีแต่งตั้งแม่ทัพของพรรคเซียนเหิน!

พลันที่กองทัพมังกรเขียวเคลื่อนพล กลิ่นอายการฆ่าฟันตลบอบอวลทั่วแดนมนุษย์กษัตรา แม้ว่าจำนวนไพร่พลของกองทัพมังกรเขียวมีไม่มาก แต่วากลิ่นอายการฆ่าที่แผ่กระจายออกมาจากตัวของทหารเก่าทุกคนล้วนแล้วแต่ทำให้สรรพชีวิตของหมื่นเผ่าพันธุ์ต้องสิ้นทเว เมื่อทุกคนมองเห็นกองทัพที่อยู่ตรงหน้าแล้วก็รู้ได้ทันทีว่านี่คือเครื่องจักรสงคราม เป็นเครื่องบดเนื้อที่ใหญ่โตมหึมายิ่งนัก สามารถทำให้สมรภูมিরบรกอเวจีได้ทั้งหมด!

กองทัพมังกรเขียวมุ่งหน้าเวทีแต่งตั้งแม่ทัพ โดยมีเทพแท้จริงสยบโลกานำทัพอยู่ด้านหน้าเพียงลำพัง เขาควบม้าทองสัมฤทธิ์ในมือถือหวางเดือนสยบโลกา ม้าทองสัมฤทธิ์ก้าวไปข้างหน้าทีละก้าวๆ

เทพแห่งริงสยบโลกาที่นำทัพอยู่ด้านหน้าเพียงคนเดียว ท่าทีมีเพียงข้าเท่านั้นที่ปราศจากผู้ต่อกร การเบิกทางอยู่ด้านหน้าสุดของเขาไม่มีผู้ใดขัดขวางได้ แม้แต่ฟ้าดินยังต้องสั่นเทา ต่อให้ระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งปราศจากผู้เทียบเทียมของพรรคเซียนเหินเมื่อมองเห็นเทพแห่งริงสยบโลกาที่ควบม้าศึกก้าวเดินมาช้าๆ ก็มีสีหน้าที่หนักแน่นจริงจังเช่นเดียวกัน

ต่อให้บรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินมีความแข็งแกร่งมากกว่านี้ เมื่อมองเห็นผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นเทพแห่งริงสยบโลกาแล้ว ยังต้องบังเกิดความไม่มั่นใจขึ้นมาเช่นกัน

เหมือนตั้งคำพูดของเทพแห่งริงสยบโลกาคำนั้น หากอสูรอาจอยู่ยังสามารถสู้กับเขาได้ ที่เหลือธรรมดาๆ ไม่สามารถสู้ได้เลย! แม้ว่าคำพูดนี้สร้างความไม่พอใจให้กับระดับบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินเป็นจำนวนมาก แต่ว่า ไม่อาจไม่รับมือด้วยความรอบคอบ!

"ตูม ตูม ตูม..." ในขณะที่กองทัพมังกรเขียวเคลื่อนทัพไปยังเวทีแต่งตั้งแม่ทัพนั้น กองทัพพันธมิตรของไห่หลินก็เคลื่อนพลมาสนับสนุน ทันใดนั้นเอง เสียงเคลื่อนทัพได้ดังก้องไปทั่วมหาสมุทรอุดร

เมื่อเปรียบเทียบกับกองทัพมังกรเขียวแล้ว กองทัพพันธมิตรมีขนาดใหญ่มาก หอดสายตามองออกไปเรียกว่ากองทัพพันธมิตรนั้นยิ่งใหญ่มากเต็มพื้นที่ไปหมด ธงรบของกองทัพพันธมิตรที่โบกสะบัดสามารถปิดกั้นฟ้าดิน ด้วยกองทัพที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ เรียกว่าสร้างความตื่นตระหนกให้กับสรรพชีวิตเป็น

จำนวนนับไม่ถ้วน เกรงว่าคงมีผู้คนจำนวนมากที่ชั่วชีวิตได้เห็น กองทัพที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้เป็นครั้งแรก

กองทัพพันธมิตรยิ่งใหญ่สุดเปรียบเปรยนี้ประกอบด้วยทุก เผ่าพันธุ์หมีนสำนักอยู่ในนั้น ภายในกองทัพมีทั้งเผ่าปีศาจ เผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่ามนุษย์ศิลา เผ่าโลหิต เผ่าวิญญาณเทพเป็นต้น ยิ่งปีศาจทะเลด้วยแล้วเรียกได้ว่ามากันจนหมดสิ้น ปีศาจทะเลที่ เหลือรอดอยู่ได้เข้าร่วมกองทัพในครั้งนี้ทั้งหมด สาบานว่าจะต่อสู้ ขาดกับพรรคเซียนเหิน!

กองทัพพันธมิตรยกย่องตัวเองว่ามีกำลังพลถึงสิบล้าน แม้ว่า ยอดนี้ออกจะคุยโวไปบ้าง แต่ว่า มันได้รวมเอาร้อยเผ่าหมีนสำนัก ของแดนมนุษย์กษัตราเข้าไปด้วย โดยเฉพาะสำนักต่างๆ ใน มหาสมุทรอุดรเก้าในสิบล้านแล้วแต่เข้าร่วมในกองทัพพันธมิตรนี้ ทั้งสิ้น ดังนั้น กำลังพลของกองทัพพันธมิตรนี้ต่อให้ไม่ถึงสิบล้าน น่ากลัวคงต้องมีถึงเจ็ดล้านคน!

ไห่หลินได้รับการเลือกให้เป็นแม่ทัพของกองทัพพันธมิตร นอกเหนือจากนั้น ยังได้ระดับจักรพรรดิเทพที่ยิ่งใหญ่หลายคน คอยให้ความช่วยเหลือไห่หลิน เพื่อควบคุมกองทัพพันล้านที่ ยิ่งใหญ่นี้

ไห่หลินเคยให้คำสัญญาว่า ขอเพียงกองทัพมังกรเขียวเคลื่อน พล กองทัพพันธมิตรของพวกเขายินดีบุกเป็นกองหน้าให้กับ กองทัพมังกรเขียว ยินดีเบิกทางเลือดให้กับกองทัพมังกรเขียว

ความจริงแล้ว วิธีการเช่นนี้ไม่ว่ากองทัพพันธมิตรเห็นด้วย หรือไม่ก็ตาม พวกเขา ก็ไม่มีทางเลือก หากพวกเขาต้องการที่ยืน

ในอนาคตก็ต้องเอาชีวิต เลือดเนื้อของตนเข้าแลกกับพื้นที่เพื่อความอยู่รอด!

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ไม่ได้เข้าร่วมกองทัพพันธมิตรในครั้ง นี้ ถึงกับเลือดระอุในกายเดือดพล่าน และรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา

“แดนมนุษยภัยัษัตราพวกเราสมควรร่วมมือด้วยกัน เมื่อต่อต้านการรุกรานของบุคคลอื่น ต่อให้พวกเราเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม หากร่วมมือกันเมื่อใดก็ยอมทำให้ศัตรูทั้งหลายต้องหวาดหวั่นพรึ่นพริ้ง ให้บรรดาผู้รุกรานได้รู้ว่า แดนมนุษยภัยัษัตราหาใช่ใครก็มารังแกกันได้” ผู้บำเพ็ญตนที่มองดูกองทัพพันธมิตรแล้วถึงกับกล่าวด้วยเลือดในกายที่ร้อนระอุ

ศึกใหญ่ยังไม่ได้เริ่มต้น ไม่ว่าผลของสงครามในครั้งนี้จะจบลงเช่นใด การที่ร้อยเผ่าพันธมิตรหมีนสำนักต่างเข้าร่วมสงครามในครั้ง นี้ จะเป็นการจุดประกายแห่งความหวังขึ้นให้กับเหล่าผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดของแดนมนุษยภัยัษัตรา อย่างน้อยที่สุด เมื่อยามที่ภัยพิบัติมาถึง ร้อยเผ่าพันธมิตรหมีนสำนักสามารถละทิ้งบุญคุณความแค้นระหว่างบุคคล หรือสำนักที่มีต่อกันในอดีต หันมาร่วมแรงร่วมใจกันต่อต้านผู้รุกรานด้วยกัน!

กองทัพมังกรเขียว และกองทัพพันธมิตรที่มีไพร่พลพันธมิตรต่างอยู่ด้านนอกเวทีแต่งตั้งแม่ทัพ พร้อมเข้าโจมตีต่อเวทีแต่งตั้งแม่ทัพได้ทันที กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว ขอเพียงตีเวทีแต่งตั้งแม่ทัพให้แตก ประตุทางเข้าพรรคเซียนเหินก็จะปรากฏแก่สายตาของทุกคน

เสียง "แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์" ดังขึ้น ยามที่ทหารสองทัพได้ตั้งทัพอยู่ด้านหน้าเวทีแต่งตั้งแม่ทัพแล้ว ทางด้านเวทีแต่งตั้งแม่ทัพของพรรคเซียนเหินก็ปรากฏประกายเซียนที่ปะทุขึ้นมา เสียง "ปัง ปัง ปัง" ดังขึ้น เวทีแต่งตั้งแม่ทัพพลันปรากฏเป็นกำแพงคริสตัลที่หนา มากขึ้นมา โดยที่กำแพงคริสตัลนี้เคยได้รับการปกป้องรักษาจากราชันเซียนมา มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก ยากจะตีให้แตกได้

อย่างไรก็ตาม กองทัพใหญ่ของพรรคเซียนเหินที่อยู่ภายในเวทีแต่งตั้งแม่ทัพได้วางรูปขบวนเอาไว้แล้ว กลิ่นอายชำระรุนแรงพร้อมรอยการบุกเข้ามาของกองทัพมังกรเขียวและกองทัพพันธมิตร

"พี่หลี่" ครั้นกองทัพทั้งสองได้ตั้งทัพอยู่ด้านหน้าเวทีแต่งตั้งแม่ทัพแล้ว ให้หลินได้เข้าคารวะต่อหลี่ชีย่ด้วยตนเอง

ให้หลินในเวลานี้ เขาสวมใส่เสื้อเกราะศักดิ์สิทธิ์หนาๆ บนตัวเสื้อเกราะศักดิ์สิทธิ์ตัวนี้ดูโบราณเรียบง่าย แผ่นกลิ่นอายดีกดาบรรพ์ที่นำเกรงขามออกมา พลันที่มองเห็นก็รู้ว่าเสื้อเกราะศักดิ์สิทธิ์ตัวนี้คือสมบัติประจำปีศาจทะเลของพวกเขา

บรรดาปีศาจทะเลฝากความหวังต่อให้หลินเอาไว้มากที่สุดไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ไม่ว่าจะศึกในครั้งนี้จะชนะหรือพ่ายแพ้ บรรดาปีศาจทะเลล้วนคาดหวังให้ให้หลินสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปและด้วยเหตุนี้เอง ทำให้ปีศาจทะเลได้นำเอาเสื้อเกราะศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นสมบัติประจำปีศาจทะเลมาให้ให้หลินได้สวมใส่เอาไว้

ผู้ที่ติดตามอยู่ด้านข้างซ้ายขวาของให้หลินนอกจากตั้งหยวนโหวและมังกรทองสี่เล็บแล้ว ยังมีระดับจักรพรรดิเทพชั้นสูงสุดยอดที่มี

ชาติกำเนิดจากสายสำนักราชชั้นเขียนอีกหลายคน เข้ามาคารวะต่อหลี่ชียเอด้วยท่าทีที่เคารพยิ่งเป็นพิเศษ

หลี่ชียเอที่ประทับสูงเด่นอยู่บนบัลลังก์กษัตริย์ มองดูให้หลินแล้วเพียงพยักหน้าเท่านั้น

ให้หลินเองก็ไม่อ้อมค้อม คุณเขากับพื้นและกล่าวว่า "พี่หลี่กองทัพพันธมิตรสิบล้านอยู่ตรงหน้าท่านแล้ว สุดแต่ท่านจะสั่งการขอเพียงพี่หลี่มีคำสั่ง กองทัพพันล้านนี้แม้ต้องบุกน้ำลุยไฟก็ไม่เกี่ยง!"

หลี่ชียเอมองดูธงศึกที่ปิดกั้นฟ้าดินของกองทัพพันล้าน พยักหน้าและกล่าวว่า "นี่จะเป็นการต่อสู้อย่างทรหด เป็นตายฟ้าลิขิต! การต่อต้านของแดนมนุษย์กษัตริย์ต้องอาศัยพวกเจ้าแล้ว การศึกครั้งนี้ พวกเจ้าจะถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์แจกเช่นปรัชญาเมธีอย่างนั้น"

"ศัตรูอยู่ตรงหน้านี้เอง เริ่มต้นได้" จบคำ หลี่ชียเอได้สั่งการออกไป

ให้หลินไม่ได้พูดอะไรอีกต่อไป พาเหล่าจักรพรรดิเทพกลับเข้ากองทัพ กล่าวเสียงห่มต่ำว่า "เตรียมการสู้รบ เริ่มได้!" พลันที่เขากล่าวจบคำ กองทัพสิบล้านอยู่ในสถานะพร้อมบุกทะลุในทันทีเพื่อต่อสู้ชี้ขาดกับพรรคเขียนเหิน

เทพแท้จริงสยบโลกาและกองทัพมังกรเขียวรอออกศึก ท่าทีเย็นชาที่บีบคั้นใจผู้คน ปราศจากความรู้สึกใดๆ บนใบหน้า สงครามลักษณะเช่นนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วนับว่าธรรมดามาก

ความจริงแล้ว เทพแท้จริงสยบโลกาไม่จำเป็นต้องอาศัย
กองทัพพันล้านนี้มาคอยหนุนหลัง ยิ่งไม่ต้องการให้กองทัพ
พันล้านนี้มาตายแทน ถ้าหากเขาต้องการเปิดศึกล่ะก็ สามารถบุก
ทะลวงเข้าไปยังเวทีแต่งตั้งแม่ทัพได้ทันที

เพียงแต่ได้เห็นความต้องการเจียรระไนกองทัพพันธมิตรของแดน
มนุษยกษัตรา ดังนั้น เทพแท้จริงสยบโลกาจึงไม่แยงความดี
ความชอบ มอบหน้าที่กองหน้าให้กับกองทัพพันธมิตร

เสียง "ตึง..." ดังขึ้น ขณะที่กองทัพที่มีไพร่พลพันล้านเข้าสู่
จังหวะพร้อมรบแล้วนั้น กองทัพพรรคเซียนเหินที่อยู่บนเวทีแต่งตั้ง
แม่ทัพก็ได้ปลุกขวัญกองทัพของพวกเขาเช่นกัน!

ตอนที่ 1663 ประสบชัยขณะช่วงต้นสงคราม

หลี่ซีเย่มองดูกองทัพทั้งสองที่พร้อมระเบิดศึกขึ้นทันที แล้วกล่าวกับเทพแห่งจริงสยบโลกาว่า “ปล่อยให้พวกเขาได้ฆ่าฟันกัน สักพัก ให้หลังเลือดกันบ้าง ถึงจังหวะที่พวกเขาต้านไม่อยู่แล้วจริงๆ เจ้านำทัพบุกได้ทันที”

“ข้าน้อยเข้าใจ” เทพแห่งจริงสยบโลกาพยักหน้า

“มาราวนี้แดนมนุษย์กษัตราได้ตัดสิ้นใจแน่วแน่มาก ดูท่าคงสามารถต้านได้ระยะหนึ่ง หากพรรคเซียนเหินไม่นำท่าไม้ตายออกมา ในระยะเวลาสั้นๆ ไม่สามารถเอาชนะพวกเขาได้” ยวีไท่ จวินที่เคยเป็นขุนพลอันดับหนึ่งแห่งกองทัพมังกรดำกล่าววิจารณ์ออกมา

“คราวนี้นับว่าแดนมนุษย์กษัตราทำได้ไม่เลวทีเดียว” หลี่ซีเย่พยักหน้าและกล่าวให้การยอมรับ แม้ว่ากองทัพพันธมิตรเรียกตัวเองว่ากองทัพที่มีไพรพลสืบล้านจะโ้วอวดไปนิดหนึ่ง แต่ว่า ร้อยเผ่าพันธมิตรหมีนสำนักของแดนมนุษย์กษัตราได้ลงทุนมากอย่างแท้จริง ยินดีสังศิษย์และยอดฝีมือจำนวนสงครามในครั้งนี้ เป็นการบ่งบอกว่า ขณะที่ภัยถึงตัวแล้ว ในแดนมนุษย์กษัตรายังคงมีเผ่าพันธมิตรและสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากยอมละทิ้งบุญคุณความแค้นส่วนตัว เพื่อต่อสู้ชีวิตกับผู้รุกรานจากภายนอก!

ยวีไต่จวินมองดูกองทัพที่มีไพร่พลสืบล้าน กล่าวด้วยความรู้สึกเสียดายว่า “น่าเสียดายที่กองทัพมีไพร่พลมากพอ แต่เป็นการรวมตัวกันชั่วคราว กองกำลังขนาดเล็กมีพลังการสู้รบที่เต็มเปี่ยม แต่เมื่ออยู่ภายใต้สถานการณ์การศึกยิ่งใหญ่แล้วการประสานกันย่อมไม่เพียงพอไม่สามารถจัดตั้งสุดยอดกระบวนการสู้รบขึ้นมา ไม่สามารถนำเอาพลังลมปราณปริมาณมหาศาลมารวมตัวกันเป็นท่าโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรได้ มิฉะนั้นละก็ พวกเขา ยังคงมีโอกาสยันกับท่าไม้ตายของพรรคเซียนเหินได้เหมือนกัน”

ยวีไต่จวินเคยนำกองทัพมังกรดำเกรียงไกรทั่วเก้าแดน มีประสบการณ์การสู้รบที่มากมาย

“นับว่าไม่ง่ายแล้วหละ” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ต่อให้พวกเขาได้ฝึกฝนสักหน่อย อย่างมากก็แค่สามารถยันกับท่าไม้ตายของพรรคเซียนเหินเท่านั้น ไม่สามารถต้านกับการรุกกลับเต็มรูปแบบของพรรคเซียนเหินได้ ที่สำคัญก็คือทุกคนยังคงแอบซ่อนสิ่งที่ตนมีอยู่ ไม่ได้นำเอาธาตุแท้ภายในออกมาทั้งหมด ถ้าหากบรรดาสายสำนักราชันเซียนที่เข้าร่วมในกองทัพพันธมิตรครั้งนี้ ต่างยินดีนำเอาธาตุแท้ภายในของพวกเขาออกมา อาศัยสังอาวุธราชันเซียนจัดตั้งค่ายกลขึ้นมา อาศัยเลือดวิฆเนศของราชันเซียนมาสนับสนุนค่ายกลดังกล่าวนี้ ยังคงมีโอกาสต่อสู้ชี้ขาดกับพรรคเซียนเหินได้อยู่!”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ทำให้ยวีไต่จวินนั่งเงยบ่ไปพักหนึ่ง เป็นความจริงที่เรื่องนี้ไม่ง่ายเลย จะมีสายสำนักราชันเซียนสักกี่แห่งที่ยินดียกออกมาทั้งสำนักกันเล่า? จะมีสายสำนักราชันเซียนกี่แห่งที่

ยินดีนำเอาธาตุแท้ภายในทั้งหมดของตนออกมาสนับสนุนสงคราม
ในครั้งนี้นั้นล่ะ?

ความจริงแล้ว การที่มีสายสำนักราชันเซียนจำนวนมากได้ส่ง
ยอดฝีมือจำนวนมากเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้นั้นก็นับว่ายากยิ่งและมี
ค่ามากแล้ว

ขณะที่ยิวไท่จวินกำลังวิจารณ์กองทัพที่มีไพร่พลสิบล้านอยู่นั้น
เวลานี้ได้ยินเสียงดัง “เคล้ง เคล้ง เคล้ง” ดังขึ้นเป็นระลอก ใน
เวลานี้เองด้านหน้าของกองทัพที่มีไพร่พลสิบล้านกลับมีการก่อ
เป็นแท่นยิงเกาทัณฑ์ขนาดยักษ์สุดเปรียบเปรยขึ้นมาทั้งหมดสาม
แท่น แยกตั้งเป็นสามจุด ท่ามกลางเสียงโลหะที่กระทบและประกบ
กันขึ้นเองโดยอัตโนมัติ

คันเกาทัณฑ์ทั้งสามมีขนาดใหญ่โตเท่าไรกันนะ? คัน
เกาทัณฑ์ทุกอันจะมีขนาดเหมือนดังภูเขายักษ์ลูกหนึ่ง ขณะที่สาย
เกาทัณฑ์มีขนาดใหญ่เท่ากับโต๊ะกลมตัวหนึ่ง และมีความยาวถึง
พันจ้าว

สำหรับลูกเกาทัณฑ์ที่นำไปพาดกับคันเกาทัณฑ์ยังมีขนาด
ใหญ่โตมโหฬาร มีขนาดยาวถึงหนึ่งพันจ้าว

ด้วยเกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์ที่มีลักษณะเช่นนี้ หากยิงออกไป
สามารถทำลายกำแพงเมืองได้อย่างแน่นอน มันคือเครื่องมือตีเมือง
ที่ยอดเยี่ยมแน่นอน

มองดูเกาทัณฑ์ทั้งสามที่นำสายเต็มที่แล้วนั้น ลูกเกาทัณฑ์ทั้ง
สามดอกส่งประกายสีดำนากลับแวบออกมา ทำให้หลายคนรู้สึก

ชนลูกในใจ ด้วยเกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้หากยิงลูกเกาทัณฑ์ยักษ์ ออกไปต้องทำลายสำหรับหนึ่งได้อย่างสบาย

บนเกาทัณฑ์ทั้งสามล้วนแล้วแต่สลักสัญลักษณ์พิเศษเอาไว้ หลังจากที่ยวีไท่จวินมองเห็นสัญลักษณ์นี้แล้วถึงกับมองไปที่หลี่ซีเย ด้วยความประหลาดใจ

คนทั่วไปอาจจะจำตราสัญลักษณ์นี้ไม่ได้ แต่ว่า ยวีไท่จวิน กลับจำมันได้ นี่เป็นสัญลักษณ์เฉพาะของหุบเขาความลับสวรรค์

น้อยครั้งนักที่หุบเขาความลับสวรรค์จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวใน ยุทธภพ ไม่นึกเลยว่ามาครั้งนี้กองทัพพันธมิตรถึงกับสามารถยึด เอากาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามนี้จากหุบเขาความลับสวรรค์มาได้ สิ่งนี้เท่ากับบ่งบอกว่าเป็นความจริงที่ร้อยเผ่าพันธุ์หมื่นสำนักได้ ร่วมแรงร่วมใจจริงๆ แม้แต่หุบเขาความลับสวรรค์ที่ทำตัวค่อมต่ำไม่ ยุ่งเกี่ยวกับใครยัง खुดออกมาได้ อีกทั้งยังหิบบิ๊ยมเอากาทัณฑ์ ศักดิ์สิทธิ์ของหุบเขาความลับสวรรค์มาได้

แน่นอนที่สุด การที่จะหิบบิ๊ยมเกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์นี้จากหุบเขา ความลับสวรรค์ใช่จะเป็นเรื่องง่ายตาย เรื่องนี้ต้องมีสายสำนักราชัน เขียนออกหน้า มิฉะนั้นล่ะก็ อาศัยคนทั่วไปไม่มีทางที่จะหิบบิ๊ยมเอา เกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้จากหุบเขาความลับสวรรค์มาได้

แม้ว่ากองทัพที่มีไพรพลสิบล้านได้จัดตั้งแท่นยิงเกาทัณฑ์ขึ้น มาถึงสามจุด ขณะที่บรรดาแม่ทัพนายกองของพรรคเขียนเหิน ที่ อยู่บนเวทีแต่งตั้งแม่ทัพเพียงแค่มองดูกองทัพที่มีไพรพลสิบล้าน อย่างน่าเกรงขาม กระทั่งมีแม่ทัพนายกองที่เผยให้เห็นการยืมเยาะ ที่มุมปากออกมา

ในสายตาของแม่ทัพนายกองพรรคเซียนเหินมองว่า กองทัพที่มีไพรพลสิบล้านของแดนมนุษยภคัษัตรามันก็แค่หัวมังกุฎท้ายมังกรเท่านั้นเอง ไม่สามารถต่อกรกับกองทัพนับล้านของพรรคเซียนเหินได้อยู่แล้ว

สำหรับเกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามของกองทัพที่มีไพรพลสิบล้านตั้งขึ้นนั้น แม่ทัพนายกองของพรรคเซียนเหินไม่ได้โยตีเสียด้วยซ้ำ เป็นไปไม่ได้ที่ศิลาเกรงของเวทิตั้งแม่ทัพจะถูกเกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์ลักษณะเช่นนี้ตีแตกได้ กระทั่งคิดว่าแม้แต่กำแพงคริสตัลของเวทิตั้งแม่ทัพพวกเขา กองทัพที่มีไพรพลสิบล้านก็ไม่สามารถตีแตกได้ รอให้พวกกองทัพที่มีไพรพลสิบล้านเหนื่อยล้าเสียก่อนแล้วค่อยเคลื่อนทัพเข้าบุกขยี้ทำลายกองทัพที่มีไพรพลสิบล้านนี้เสียในฉับพลัน

กล่าวสำหรับกองทัพนับล้านของพรรคเซียนเหินแล้ว ศัตรูของพวกเขาคือกองทัพมังกรเขียวที่ล่องตาเป็นมันอยู่ ไม่ใช่กองทัพพันธมิตรของแดนมนุษยภคัษัตรา เฉกเช่นกองทัพพันธมิตรที่เป็นเพียงหัวมังกุฎท้ายมังกรเช่นนี้ไม่ต้องเปลืองแรงสักเท่าไรอยู่แล้ว

“ยิง” หลังจากทีเกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามตระเตรียมพร้อมสรรพ ให้หลินได้ร้องเสียงดังออกมา

เสียง “ฟาวว” ดังขึ้น ตามด้วยเสียงดัง “ปัง” ความจริงแล้วเสียงช้ากว่าความเร็ว เมื่อเสียงทั้งสองดังขึ้น กำแพงคริสตัลก็ละเอียดยไปแล้ว

ยอดฝีมือทั่วไปยังมองเห็นภาพนี้ไม่ชัดเจน แต่ ยอดฝีมือระดับจักรพรรดิเทพขึ้นไปมองเห็นภาพนี้ได้อย่างชัดเจน ขณะที่

เกาทัณฑ์ทั้งสามดอกถูกยิงออกไปกระทบกับกำแพงคริสตัล
จากนั้นบังเกิดเสียงดัง “ปัง” เกาทัณฑ์ยักซ์ทั้งสามไม่สามารถ
ทำลายกำแพงคริสตัลได้อยู่แล้ว เพียงแค่ฝากเป็นรอยเกาทัณฑ์ที่
เป็นรูขนาดเล็กเท่านั้นเอง

ดังนั้น ทันใดนั้นเอง บรรดาแม่ทัพนายกองของพรรคเซียนเหิน
ที่อยู่บนเวทีแต่งตั้งแม่ทัพเพียงหัวเราะเยาะเท่านั้น นี่มันแค่
ของเด็กเล่นเท่านั้นเองนี่

แต่แล้ว ในเสี้ยววินาทีนั้นเอง บรรดาแม่ทัพนายกองของพรรค
เซียนเหินถึงกับหัวเราะค้าง ทันทีที่เกาทัณฑ์ขนาดใหญ่ทั้งร้อยที่
เป็นรูบนกำแพงคริสตัลนั้นเอง เกาทัณฑ์ยักซ์ทั้งสามหลุดร่วง และ
ส่วนหัวของเกาทัณฑ์แตกออก ฉับพลันที่หัวเกาทัณฑ์แตกออก
ปรากฏเป็นเกาทัณฑ์สีแดงเลือดขนาดเล็กราวเท่ากับหัวแม่มือ
ขึ้นมาสามดอกแทน

เกาทัณฑ์โลหิตทั้งสามนับตั้งแต่หัวเกาทัณฑ์ยักซ์ที่แตกออก
พลันเปล่งอาณาจักรเซียนออกมาอาละวาดทั่วฟ้าดิน สยบเก้า
ชั้นฟ้าสิบแดนดิน จากนั้นได้ยินเสียงดัง “ปัง” กำแพงคริสตัลถูก
ทำลายทันที เกาทัณฑ์โลหิตทั้งสามดอกได้พุ่งเข้าใส่กองทัพของ
พรรคเซียนเหินจากสามทาง

“ป้องกัน!” แม่ทัพของพรรคเซียนเหินนับว่ามีปฏิกิริยาตอบโต้
ที่รวดเร็วมากกับเหตุการณ์ณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว พลันสั่ง
การให้ตั้งเป็นกำแพงโล่ขึ้นมา ในเวลาเดียวกันเวทีแต่งตั้งแม่ทัพก็
ได้พวยพุ่งประกายราชันเซียนไม่มีสิ้นสุดออกมา โดยอาศัย
ประกายราชันเซียนนี้มาปกป้องกองทัพนับล้านของพรรคเซียนเหิน

เสียง “ตุ้ม” ดังสนั่น เกาทัณฑ์โลหิตทั้งสามดอกได้ยิงทะลุผ่าน
ประกายราชันเซียนที่ทำหน้าที่คุ้มครอง ทะลุผ่านกำแพงโล่ของ
กองทัพพรรคเซียนเหิน ทั้งหมดล้วนพังทลายลงภายใต้เกาทัณฑ์
โลหิตทั้งสามดอกนี้

“อ้ากก” เสียงร่อนนำเวหนาดังขึ้น เลือดสดๆ พุ่งกระจัด
หลังจากที่ลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามวิ่งผ่านจากจุดสามจุด ได้ทำการเปิด
เป็นทางสายเลือดขึ้นมา

จากการโจมตีในครั้งนี้ ทำให้พรรคเซียนเหินได้รับความ
เสียหายอย่างหนัก กองทัพนับล้านคนถึงกับถูกสังหารไปในคราว
เดียวเกือบแสน นับเป็นเหตุการณ์บาดเจ็บล้มตายที่เกิดขึ้นได้น้อย
มากสำหรับพรรคเซียนเหิน

“เกาทัณฑ์โลหิตจากเลือดราชันเซียน นับว่าลงทุนหนักโดย
แท้” แม้แต่หลี่ชียังคงต้องชมเปาะเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้แล้ว

เกาทัณฑ์โลหิตทั้งสามดอกนี้เป็นเกาทัณฑ์โลหิตที่แปลงมา
จากเลือดราชันเซียนจริงๆ และเป็นไฟตายสำคัญที่สุดของกองทัพ
พันธมิตรไห่หลิน

มาครั้งนี้ สายสำนักราชันเซียนของแดนมนุษย์กษัตราได้
ลงทุนหนักจริง โดยมีสายสำนักราชันเซียนแปดแห่งได้มอบเลือด
วัฒนธรรมราชันเซียนที่สุดล้ำค่าออกมารวมเก้าหยด สุดท้าย อาศัยหุบ
เขาความลับสวรรค์ลงมือแปลงเลือดวัฒนธรรมราชันเซียนเก้าหยดนี้
เป็นเกาทัณฑ์โลหิตแล้วซ่อนเอาไว้ภายในเกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์อีกที่
หนึ่ง

สิ่งนี้ถือเป็นหนึ่งในแผนการของพวกเขาให้หลิน พวกเขาต้องการโจมตีพรรคเซียนเหินแบบไม่ให้ทันตั้งตัว พวกเขาต้องการตีแนวป้องกันของพรรคเซียนเหินให้แตกในพริบตา คิดไปคิดมาพวกเขาก็เลยคิดวิธีที่จะสะกดพรรคเซียนเหินวิธีนี้ขึ้นมา

ลำพังอาศัยเกาทัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถทำลายแนวป้องกันของพรรคเซียนเหินได้แน่นอน ดังนั้น พวกเขาจึงได้ซ่อนเกาทัณฑ์โลหิตเอาไว้ในเกาทัณฑ์ยักษ์ โจมตีพรรคเซียนเหินจนตั้งตัวไม่ทัน

คราวนี้พรรคเซียนเหินนับว่าประมาทศัตรูมากเกินไป พวกเขาไม่มองกองทัพที่มีไพร่พลสิบล้านอยู่ในสายตา ที่พวกเขามองเป็นศัตรูตัวฉกาจคือกองทัพมังกรเขียว และสิ่งที่พวกเขาคิดไม่ถึงก็คือเพื่อต่อต้านพรรคเซียนเหินพวกเขาแล้ว ถึงกับมีสายสำนักราชันเซียนยินตีมอบเลือดวัณณะราชันเซียนออกมา

เลือดวัณณะราชันเซียนเป็นสมบัติที่มีค่ามากที่สุดในโลก

“ฆ่า” ฉับพลันที่ทำลายแนวป้องกันของพรรคเซียนเหินลงได้ พลันทำให้ขวัญกำลังใจของกองทัพพันธมิตรที่มีไพร่พลสิบล้านฮึกเหิมขึ้นมา เสียงโห่ร้องฆ่าดังก้องไปทั่วมหาสมุทรอุดร คลื่นเสียงดังเป็นระลอก

เสียง “ตูม” ดังสนั่น ทันใดนั้นกองทัพพันธมิตรที่มีไพร่พลสิบล้านเสมือนหนึ่งเป็นพยัคฆ์และสุนัขจิ้งจอกบุกเข้าไปยังเวทีแต่งตั้งแม่ทัพ ดุจดั่งสัตว์ร้ายที่พุ่งเข้าสังหารกองทัพพรรคเซียนเหิน กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนของแดนมนุษย์กษัตริย์แล้วพวกเขาหนามากพอแล้ว คราวนี้จะต้องจัดการทำลายพรรคเซียนเหินให้ได้ มิฉะนั้นแล้วพรรคเซียนเหินจะต้องกลายเป็นหนามยอกอกของพวกเขา

"ฆ่า" กองทัพของพรรคเซียนเหินก็เป็นกองทัพที่ดุร้าย พวกเขากำทำการจัดกระบวนทัพอย่างเร่งรีบเพื่อรับมือกับศัตรู และบุกเข้าหาศัตรูเช่นกัน แม้ว่าจะมีทหารที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่จำนวนไม่น้อย แต่ยังคงเสมือนเลือดที่ออกจากกรงเข้าหาศัตรู

กล่าวสำหรับพรรคเซียนเหินแล้ว การที่แนวป้องกันถูกตีแตกในลักษณะเช่นนี้ถือเป็นเรื่องอัปยศยิ่งนัก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามพวกเขาจะต้องทำลายล้างกลุ่มหัวมังกุฎท้ายมังกรแดนมนุษย์กษัตรากลุ่มนี้ให้สิ้นซาก เพื่อสำแดงอำนาจปราศจากผู้ต่อกรพรรคเซียนเหินพวกเขา พรรคเซียนเหินพวกเขาจะไม่ยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดมาท้าทายต่ออำนาจของพรรคเซียนเหินได้!

"ตูม ตูม ตูม..." ในเวลานี้ ทั้งสองฝ่ายตะลุมบอนกันบนเวที แต่งตั้งแม่ทัพจนฟ้าถล่มดินทลาย บรรดาจักรพรรดิเทพทยอยกันลงมือ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดต่างจัดเอาท่าไม้ตายของตนออกมา สำแดงกระบวนท่าที่ยอดเยี่ยมที่สุดของตนออกมา เข้าต่อสู้กับศัตรูของตนอย่างไม่คำนึงถึงชีวิต

กล่าวสำหรับกองทัพพันธมิตรที่มีไพร่พลสืบล้านแล้ว เวลานี้ไม่ใช่ศัตรูตายก็ตัวเองม้วย พวกเขาไม่อนุญาตให้พรรคเซียนเหินครอบครองแดนมนุษย์กษัตรา ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิต พวกเขาจะไม่ยอมให้พรรคเซียนเหินกดดันต่อแดนมนุษย์กษัตรา พวกเขาไม่อนุญาตให้พรรคเซียนเหินมาปกครองแดนมนุษย์กษัตรา ไม่ได้ขาด!

ฉับพลันนั้น กองทัพใหญ่ได้ทำการรบพุ่งชนิดสะเทือนโลกา ผู้บำเพ็ญตนที่ไม่ได้เข้าร่วมในสงครามเมื่อได้เห็นภาพของการ

ตะลุมบอนเช่นนี้กับตาตนเองแล้ว ถึงกับมองดูจนตาลาย และเวียนหัวไปหมด!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1664 กุญแจปรากฏตัว

“อ้ากก” เสียงร้องที่น่าเวทนาดังขึ้นมาไม่ขาดสาย จากการตะลุมบอนกันถึงขั้นรุนแรงมากขึ้น เสียงร้องน่าเวทนาที่ยังเป็นเสียงแหลมและเศร้ายิ่งขึ้น ปรากฏหัวแต่ละหัวที่ลอยขึ้น เลือดสดๆ ที่พุ่งกระฉูด บนท้องฟ้าปรากฏเป็นฝนเลือดที่โปรยปรายลงมา เศษชิ้นส่วนแขนขาที่ปลิวว่อน ยิ่งเศษเนื้อสะเก็ดก็สามารถพบเห็นได้ทุกที่

ภายในระยะเวลาอันสั้น ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนแต่ละคนที่ล้มลง ทำให้เวทีแต่งงานแม่ทัพปรากฏศพที่กองตั้งภูเขาย่อมๆ ขึ้นมา เลือดสดๆ ที่ไหลรินอยู่บนพื้นของเวทีแต่งงานแม่ทัพกลายเป็นแอ่งน้ำ มองเห็นเศษชิ้นส่วนแขนขารวมทั้งศพแต่ละศพที่ลอยอยู่บนน้ำเลือดนั้น

ในขณะนี้ ทิวทัศน์สมรภูมिरบก็เหมือนดั่งนรกอเวจีอย่างนั้น และเวทีแต่งงานแม่ทัพก็กลายเป็นเครื่องบดขนาดยักษ์ที่บดขยี้ร่างกายบดขยี้แต่ละชีวิต ท่ามกลางสมรภูมिरบเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็หนีไม่พ้น เมื่อบุกเข้าไปยังสมรภูมिरบแห่งนี้แล้วมีเพียงเช่นฆ่าอย่างบ้าคลั่ง ไม่ใช่ศัตรูตายก็คือตัวเองม้วย!

คนที่ใจเสาะเมื่อเห็นสงครามที่คละคุ้งกลืนคาวเลือดเช่นนี้ ตกใจจนสลบเหมือดไปนานแล้ว หรือต่อให้คนที่ใจกล้ามากขึ้นมาหน่อย เมื่อเห็นภาพที่ทารุณโหดร้ายเต็มไปด้วยกลืนคาวเลือดเช่นนี้แล้ว ยังคงทนไม่ไหวจนต้องอาเจียนออกมา

ภาพของสงครามที่เปี่ยมไปด้วยความโหดร้ายทารุณและกลิ่นคาวเลือดเช่นนี้ หลี่ซีเยและกองทัพมังกรเขียวเพียงยืนดูสงบนิ่งอยู่ด้านนอกเวทีแตงตั้งแม่ทัพเท่านั้น โดยไม่ได้มีอารมณ์หวั่นไหวแต่อย่างใด

สงครามลักษณะเช่นนี้สำหรับพวกเขาแล้ว นับว่าปรกติธรรมดายิ่งกว่าอะไรเสียอีก กระทั่งว่าสำหรับหลี่ซีเย สำหรับเทพแท้จริงสยบโลกาแล้ว สงครามลักษณะเช่นนี้เป็นเพียงสงครามเล็ก ๆ เป็นสงครามที่สำหรับอุ่นเครื่องเท่านั้น สงครามที่โหดร้ายทารุณ และเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดมากกว่านี้พวกเขาก็ประสบมาแล้ว

เมื่อเปรียบเทียบกับสงครามพิฆาตเซียนแล้ว สงครามที่เห็นอยู่ตรงหน้าไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึง มันเป็นเพียงสงครามระหว่างเด็ก ๆ เท่านั้นเอง

ผลการสู้รบ ณ สมรภูมिवะทีแตงตั้งแม่ทัพในช่วงเวลาสั้น ๆ นี้ ปรากฏว่า กองทัพฝ่ายพันธมิตรเป็นฝ่ายได้เปรียบ ซึ่งเป็นผลที่กองทัพฝ่ายพันธมิตรเองไม่เคยคาดคิดมาก่อน พลันทำให้ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดของกองทัพพันธมิตรเกิดความฮึกเหิมขึ้นมากทีเดียว ปณิธานการต่อสู้สูงอย่างไม่เคยมีมาก่อน จึงเข้าต่อสู้ฆ่าฟันศัตรูอย่างบ้าคลั่ง

การที่ผลการสู้รบพัฒนาจนกลายเป็นอย่างที่เราเห็น เป็นเพราะความประมาทต่อศัตรูของพรรคเซียนเหิน ถ้าหากพรรคเซียนเหินไม่ประมาท ไม่ถูกเกาทัณฑ์โลหิตทำลายแนวป้องกัน และ

ทำให้เสียรูปขบวนไปละก็ กองทัพสิบล้านของพันธมิตรคิดจะ
ได้เปรียบพวกเขาคงไม่ใช่เรื่องง่ายดายนัก

เวลานี้ ที่กล้าหาญและดุเดือดที่สุดยังคงเป็นกองกำลังอาชานาที่นำ
โดยพวกของไห่หลิน โดยที่กองกำลังอาชานานี้จัดตั้งขึ้นโดยยอด
ฝีมือของบรรดาสายสำนักราชันเซียน นำโดยไห่หลิน ตึงหย่วน
โหว และระดับจักรพรรดิเทพที่เป็นบุคคลชั้นสำคัญ เรียกได้ว่ามัน
คือกองกำลังส่วนที่แข็งแกร่งมากที่สุดของกองทัพพันธมิตรสิบล้าน
นี้เลยก็ว่าได้ สามารถพูดได้อย่างไม่ถือเป็นการโอ้อวดเลยว่า
กองทัพพันธมิตรทั้งหมดฝากความหวังเอาไว้ที่กองกำลังอาชากอง
นี้แล้ว

ขณะที่กองกำลังอาชานาของพวกไห่หลินก็ไม่ได้ทำให้ต้อง
ผิดหวัง พลันที่พวกเขาบุกเข้าไปยังสมรภูมिरบก็ทำการต้าน
ขวางกองกำลังที่แข็งแกร่งที่สุดของพรรคเซียนเหินเอาไว้ เสมือน
ตั้งเป็นกริชที่คมกริบเล่มหนึ่งปักตรึงเข้าไปยังอกของกองทัพพรรค
เซียนเหินอย่างแรง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกของไห่หลินและตึงหย่วนโหวยัง
นำหน้าบุกเข้าสังหารระดับขุนพลของพรรคเซียนเหินรวดเดียว
หลายคน ซึ่งทำให้ได้มาซึ่งโอกาสที่ล้ำค่ายิ่งในการพลิก
สถานการณ์สงครามในภาพรวมทั้งหมด!

“กองกำลังเสริม” เมื่อกองทัพของฝ่ายแดนมนุษย์กษัตริ
ได้เปรียบ กองทัพของพรรคเซียนเหินเริ่มจะต้านรับไม่ไหวแล้ว จึงมี
การเป่าแตรขึ้นมา

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ประตูของพรรคเซียนเหินได้เปิดออก ทันใดนั้น กองทัพพรรคเซียนเหินกองทัพหนึ่งได้เข้าสู่สมรภูมिरบทันที

ขณะที่กองทัพนี้เข้าสู่สมรภูมिरบนั้น พวกมันได้เปล่งกลิ่นอายการฆ่าฟันตีกด่าบรรพ์ออกมา และบรรดาผู้เป็นระดับขุนพลของกองทัพนี้ล้วนแล้วแต่ส่งกลิ่นอายการฆ่าฟันที่ชั่วร้ายน่ากลัวออกมาเหมือนว่าบนตัวของพวกเขาแล้วแต่แปดเปื้อนไปด้วยเลือดสดๆ บนตัวของพวกเขามีวิญญาณร้ายที่ห้อมล้อมไม่มีวันสลายอย่างนั้น

"กองทัพราชันเซียน!" ทุกคนต่างรู้แล้วว่า ที่พวกตนกำลังเผชิญอยู่นั้นคือกองทัพเช่นใด เมื่อมองเห็นกองทัพกองนี้ที่เข้าสู่สมรภูมिरบมา กองทัพเสริมที่เห็นอยู่ตรงหน้ามีความน่ากลัวยิ่งกว่ากองทัพก่อนหน้าไม่รู้เท่าไร

ตอนเริ่มต้นสงคราม กองทัพนั้นส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ของพรรคเซียนเหิน ขณะที่กองทัพที่เพิ่งเข้ามาสมทบคือกองทัพราชันเซียน เป็นกองทัพปราศจากผู้ต่อกรที่เคยรบเพื่อราชันเซียนเหินเสียและเกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมาก่อน เป็นกองทัพที่ผ่านการสู้รบมานับครั้งไม่ถ้วน เคยเช่นฆ่าสังหารศัตรูที่แข็งแกร่งมากมาย เรียกได้ว่าไร้เทียมทานในเก้าแดน

"ฆ่า" เวลานี้ ต่อให้เผชิญหน้ากับกองทัพราชันเซียน กองทัพพันธมิตรก็ไม่หวั่น ร้องคำรามบุกเข้าหาศัตรูของตน

หากเป็นปรกติ ไม่ว่าจะใครก็ตามเมื่อเอ่ยถึงกองทัพราชันเซียนแล้วก็ต้องยอมอ่อนข้อให้ ไม่ว่าจะป็นสำนักใดล้วนแล้วแต่ไม่กล้าเป็นศัตรูกับกองทัพราชันเซียน

แต่ว่า กองทัพพันธมิตรที่อยู่ในสมรภูมิตบเวลานี้ไม่มีทางเลือกเสียแล้ว พวกเขาถอยไม่ได้ พวกเขาล้วนแล้วแต่ฆ่าฟันกันจนเลือดเข้าตา ไม่ใช่ศัตรูตายก็คือข้าม้วย เวลานี้ต่อให้พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับกองทัพราชันเซียนก็มีทางเดียวเท่านั้นคือต้องบุกไปให้ถึงที่สุด มิเพียงไม่หวาดหวั่นและถอยหนีจึงจะมีโอกาสมีชีวิตอยู่ต่อ! ถ้าหากพวกเขาถอย พวกเขาหนีไป ด้านหลังของพวกเขาก็คือบ้าน คือแดนมนุษยภคัศตราของพวกเขา!

“อ้ากก” เสียงร่อนนำเวหนาดังขึ้นไม่ขาดสาย บนห้องฟ้าเสมือนหนึ่งเกิดเป็นพายุฝนเลือดอย่างนั้น พลันที่กองทัพราชันเซียนเข้าสู่สมรภูมิตบแล้ว ความได้เปรียบของกองทัพพันธมิตรก็ได้อันตรธานหายไปทันที เริ่มถูกควบคุมสยบโดยกองทัพราชันเซียน เริ่มตกอยู่ในเบืงล่างทันที

ขณะเดียวกัน ทันใดนั่นเอง ท่ามกลางสมรภูมิตบปรากฏร่างเงาสายหนึ่ง เป็นผู้เฒ่าที่สวมชุดสีเทา

ผู้เฒ่าผู้นี้ปรากฏออกมาดังภูตผี เขามีความเคลื่อนไหวที่รวดเร็วมาก ทันทีที่เขาปรากฏตัวขึ้นมา “อ้ากก” เสียงร่อนนำเวหนาดังขึ้น ภายในเสี้ยววินาทีนี้เอง มังกรทองสี่เล็บ ตั้งหยวนโหว และระดับจักรพรรดิเทพที่เป็นบุคคลสำคัญล้วนแล้วแต่ต้องดับสูญ พวกเขาล้วนแล้วแต่ถูกสังหารภายในระยะเวลาอันสั้น

ผู้ที่สวมชุดสีเทาลงมือรวดเร็วเหลือเกิน และดูดั้นและนำกลัวมากเหลือเกิน สามารถสังหารพวกของตั้งหยวนโหวได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

“กู่จุน” พลันที่หลี่ชียेमองเห็นผู้ที่สวมชุดสีเทา ดวงตาทั้งสองที่เพ่งไปข้างหน้า จากนั้นสั่งการกับเทพแท้จริงสยบโลกาว่า “ที่นี้มอบให้กับเจ้าแล้ว” ขาดคำก้าวเข้าสู่สมรภูมिरบทันที

จังหวะที่หลี่ชียเอก้าวเข้าสู่สมรภูมिरบในฉับพลันทันทีนั้น เห็นร่างเงาของกู่จุนแวบหนึ่ง จากนั้นหายตัวไปทันที หลี่ชียเอยิ้มๆ พลันก้าวข้ามอาณาจักร ผ่านช่องว่างของอากาศไล่ติดตามไปทันที

เมื่อหลี่ชียเอและกู่จุนปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งนั้น พวกเขาออกห่างจากสมรภูมिरบมาไกลมาก พวกเขาปรากฏตัวอยู่ ณ ใจกลางของเมืองสมุทรสยบฟ้าในเวลาเดียวกัน

ที่ตรงนี้เป็นที่ราบ รอบๆ ถูกล้อมด้วยภูเขา ภายในที่ราบสูงแห่งนี้มีตำหนักทรงต่ำเตี้ยอยู่หลังหนึ่ง ดูไปแล้วเหมือนว่าตำหนักนี้ครึ่งหนึ่งถูกฝังอยู่ใต้พื้นดินอย่างนั้น

ตำหนักหลังนี้แลดูโบราณและเก่าแก่มาก อีกทั้งรอบๆ ตำหนักยังมีหญ้าที่ขึ้นรกร้างอยู่ไม่น้อยทีเดียว เหมือนว่าตำหนักหลังนี้ไม่เคยมีใครมาดูแลทำความสะอาดเลย

ด้วยตำหนักที่ไม่สะอาดและไม่เคยมีใครมาดูแลทำความสะอาดนี้แหละ สำหรับศิษย์เมืองสมุทรสยบฟ้าแล้วสถานที่แห่งนี้ไม่อนุญาตให้ผู้ใดเหยียบย่างเข้ามาอย่างเด็ดขาด ส่วนจะด้วยเหตุผล

ได้นั้นไม่มีใครทราบ เนื่องจากคำสั่งของบรรพชนเมืองสมุทรสยบฟ้าเป็นเช่นนี้

กัจจนหยุดอยู่ด้านหน้าตำหนักแล้วไม่หนีอีกต่อไป เขาหันหลังกลับมาซ้ำๆ และล้องมองดูหลี่ซีเย

หลี่ซีเยเองก็ยืนเอือระเหยอยู่ตรงหน้า แผงรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้า พิจารณาดูกัจจนทีหนึ่ง

“ไต่เท้า ไม่พบกันนานแล้ว” หลังจากที่กัจจนพบเห็นหลี่ซีเยแล้ว ก็ไม่ได้แสดงอาการตระหนกตกใจ และไม่ได้โกรธ ไม่มีท่าทีที่กัณฑ์กรอด และที่หาได้ยากยิ่งก็คือ เขากลับแสดงท่าทีที่เคารพยิ่ง ด้วยการคารวะแบบจีนต่อหลี่ซีเย และกล่าวว่า “ไต่เท้าดูหนุ่มแน่นกว่าที่ข้าได้จินตนาการเอาไว้”

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาเมื่อมองดูกัจจน สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “กัจจนเอ๋ยกัจจน ข้าณะนับถือในความกล้าของเจ้าจริงๆ รู้ทั้งรู้ว่าตนเองนั้นเป็นศัตรูกับใคร รู้อยู่แล้วว่า แม้แต่ราชันเซียนยังต้องอ่อนข้อให้ข้าสามส่วน ถึงกับหาญกล้าเป็นศัตรูกับข้าอีก ความกล้านี้นับว่าหาได้ยากยิ่งจริงๆ ในโลกนี้”

“นับว่าเป็นเกียรติของกัจจนที่ได้รับคำชมเชยเช่นนี้จากไต่เท้า” กัจจนทำทีดูเป็นธรรมชาติไม่ละเลยเรื่องความเคารพ กล่าวว่า “ครั้งนั้น ไต่เท้าคอยสั่งสอนข้าอยู่เสมอว่า เรื่องที่สำคัญที่สุดของการเป็นผู้บำเพ็ญตนก็คือจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร จิตที่ไม่หวาดหวั่นดวงหนึ่ง ดังนั้น ข้าจึงถือเอาคำพูดของไต่เท้าเสมือนหนึ่งเป็นกฎที่ตราเอาไว้อย่างกระชับรัดกุมอยู่ตลอดเวลา และนำเอาคำพูดของไต่เท้าสลักจดจำเอาไว้ เป็นไต่เท้าเองมิใช่รีที่เคยสั่งสอนข้าว่า แม้

จะรู้ว่าเขาลูกนั้นมีพยัคฆ์แต่ยังคงก้าวเดินต่อไป แม้รู้ว่าเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ก็ยังจะทำ เช่นนี้จึงเป็นการกระทำของชายชาตรีมิใช่หรือ?”

“เป็นความจริงที่ข้าสั่งสอนเจ้าเช่นนี้” หลี่ชียเอถึงกับพยักหน้า และกล่าวว่า “ดูท่าเจ้าเรียนรู้ได้ไม่น้อยเลยจริงๆ การมีศิษย์เช่นเจ้า ข้าไม่รู้ว่าควรภูมิใจหรือไม่”

“ผลงานแค่นี้ของข้าเกรงว่าคงไม่เข้าตาใต้เท้า” กู๋จุนกล่าวขึ้น เชื่องช้าว่า “ชั่วชีวิตของใต้เท้าได้บ่มพีกระดับปราศจากผู้ต่อกรมานับไม่ถ้วน ยิ่งไปกว่านั้นยังมีราชันเซียนที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งมาจากฝีมือของใต้เท้า ชะตาของข้าเพียงเท่านี้นับเป็นอะไรได้หนะ”

“เยี่ยม” หลี่ชียเอถึงกับทอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง กล่าวว่า “ชั่วชีวิตของข้านับว่าได้อ่านใจคนมาจำนวนนับไม่ถ้วน บางครั้งข้ายังรู้สึกว่าคุณอย่างเจ้านี้มันเป็นอะไรที่พิเศษมากจริงๆ บอกกันตามตรงเลยนะ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น พวกเขาล้วนแล้วแต่รู้ว่าควรเลือกอย่างไรกับชีวิตของตน ขณะที่เจ้ากลับเลือกที่จะทำในสิ่งที่เหนือความคาดคิดของข้า”

“ใต้เท้าเคยบอกว่าข้าเป็นประเภททรยศมาแต่กำเนิด” กู๋จุนหัวเราะและกล่าวว่า “ในเมื่อใต้เท้ายังพูดเช่นนี้ออกมา ถ้าหากข้าไม่ทรยศให้ใต้เท้าได้เห็น นั่นไม่เท่ากับว่าใต้เท้ามองผิดไปแล้วสิ ยิ่งไปกว่านั้น แม้แต่ใต้เท้าที่ไม่เคยมองคนผิดยังคิดว่าข้าเป็นคนทรยศ ถ้าหากข้าไม่ทรยศล่ะก็ มิเท่ากับผิดต่อความเป็นคนทรยศของข้าไป!”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะขึ้นมา ยิ้มกล่าวว่า “กู๋จุน แม้ว่าเจ้าจะไม่ใช่คนที่กล้าหาญที่สุดที่ข้าได้เคยพบมา และไม่ใช่ว่าเจ้าจะไม่ใช่คนที่กล้าหาญที่สุดที่ข้าได้เคยพบมา และไม่ใช่

คนที่ยอดเยี่ยมที่สุดที่ข้าได้เคยพบเห็น แต่ว่าเป็นผู้ที่ล้าเลิศคนหนึ่ง
แน่นอน!”

“ใต้เท้าชื่นชมเช่นนี้ นับว่าเป็นเกียรติของกัจฉน”

หลี่ซีเย่มองดูกัจฉนและยิ้มกล่าวว่า “กัจฉน เจ้าคิดว่าคราวนี้เจ้ามี
โอกาสรอดชีวิตไปได้มากน้อยเท่าไร? เจ้าคิดว่าตัวเองมีโอกาส
ชนะกี่ส่วน? ควรจะรู้ว่าการลงมือของข้าในครั้งนี้ไม่มีการย้อนกลับ
และไม่ต้องพูดถึงเรื่องความหวังพะวง”

“ข้าเข้าใจ” กัจฉนกล่าวว่า “ชาตินี้ข้าไม่มีพี่เขยช่วยขอร้อง
ให้กับข้าอีก อีกทั้งชาตินี้ต่อให้พี่เขยข้าสามารถขอความเมตตาให้
ข้า เกรงว่าใต้เท้าก็คงไม่ยอมละเว้นข้า และฆาโดยไม่ละเว้นอยู่แล้ว
ใต้เท้ามีหลักการของใต้เท้า ใต้เท้ามีจุดต่ำสุดที่ยอมรับได้ หากก้าว
ข้ามจุดนี้ไปแล้ว ต่อให้พี่เขยข้าร้องขอ ใต้เท้าก็คงไม่ยอมละเว้นให้
ข้า!”

“เจ้าพูดไม่ผิด” หลี่ซีเย่พยักหน้า และกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “ครั้ง
นั้นราชามังกรดำได้ขอร้องไปแล้ว ชาตินี้ไม่สามารถใช้ได้อีก เจ้า
สมควรเข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใดข้าเพิ่งจะมาที่เมืองสมุทรสยบฟ้า
ในเวลานี้”

ตอนที่ 1665 คลังสมบัติ

“ข้ารู้” กุญแจยิ้มกล่าวว่า “ใต้เท้าต้องการให้โอกาสข้า พี่เขยข้า เสียสละตัวเองเพื่อไถ่ความผิดที่ข้าก่อเอาไว้ ดังนั้น เมื่อใต้เท้าแย่งร่างจริงกลับมาแล้วจึงยังคงไม่ลงมือต่อเมืองสมุทรสยบฟ้า เป็นเพราะเห็นแก่พี่เขยของข้า”

“เสียดาย เจ้ายังคงไม่มีจิตสำนึก ไม่เคยนึกเสียใจ” หลี่ชียเอ่ส่ายหน้าและกล่าวว่า “เจ้ายังคงเป็นกุญแจคนนั้นในอดีต”

“ทำไมจะต้องไปสำนึก?” กุญแจหัวเราะและกล่าวว่า “ในเมื่อข้าเป็นคนชั่ว ต่อให้เสียใจอย่างไร ต่อให้สำนึกเช่นใด ข้าก็ยังคงเป็นคนชั่ว และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่ข้าเคยทำเอาไว้”

“ถูกต้อง ลำพังแค่เจ้าเอาเรื่องตำแหน่งของถ้าเซียนนมารไปบอกให้ราชันเซียนท่าคงรู้ ก็เพียงพอที่ให้เจ้าตายหมื่นครั้งก็ยังไม่สาสม” หลี่ชียเอ่พยักหน้าและกล่าวด้วยท่าทีจริงจัง

นับตั้งแต่เขาหลุดพ้นจากถ้าเซียนนมารแล้วก็ได้ร่วมมือกับราชันเซียน ทำการเนรเทศปากทางเข้าของถ้าเซียนนมาร และเนรเทศตำแหน่งของถ้าเซียนนมารไปยังมีมติที่ลึกมาก บุคคลภายนอกไม่สามารถค้นหาปากทางเข้าถ้าเซียนนมารได้อยู่แล้ว และค้นหาตำแหน่งที่ตั้งของถ้าเซียนนมารได้ แต่กุญแจก็รู้ความลับนี้เข้า เขาได้นำตำแหน่งที่ตั้งของถ้าเซียนนมารไปบอกกับ

ราชันเซียนท่าคง ทำให้ราชันเซียนท่าคงสามารถค้นหาถ้าเซียนมารจนพบ

“ดังนั้น ก็ไม่จำเป็นต้องไปเสียใจแล้ว” กุ๋นยิ้มกล่าวว่า “จะอย่างไรเสียข้าก็ต้องตาย แล้วยังต้องเป็นคนดีทำไม เป็นคนชั่วก็ดีแล้ว ไม่แน่นักหากข้าเป็นคนชั่วยังมีโอกาสชนะได้ ไต่เท้าว่างั้นมั๊ย”

หลี่ชียเอ่ที่มองเห็นกุ๋นที่สงบและไม่สะทกสะท้านแล้วถึงกับหอดถอนใจไม่น้อย ยิ้มกล่าวว่า “เป็นความจริงที่อย่างอื่นเจ้าไม่ได้เรียนรู้มาได้ อาศัยพรสวรรค์ของเจ้า แค่นี้จะไปตามอารมณ์เจ้าก็สามารถเรียนรู้ในสิ่งที่แม้แต่ราชันเซียนก็เรียนรู้ไม่ได้ แต่ว่า ท่าที่ที่นิ่งและหนักแน่นของข้าเจ้ากลับเรียนรู้ไปได้หลายส่วน นับว่ามีส่วนคล้ายอยู่หลายส่วน”

“กล่าวสำหรับไต่เท้าแล้ว ราชันเซียนไม่นับเป็นอะไร” กุ๋นยิ้มกล่าวว่า “อีกอย่าง ไต่เท้าคิดว่าข้าเป็นพวกทรยศ ต่อให้ข้าทำได้ดีกว่านี้ไต่เท้าก็ไม่บมפקให้ข้าเป็นราชันเซียน ดังนั้น ภายหลังจากตัวเองก็ปลงได้ และข้าก็เข้าใจได้แล้ว ข้าจึงไม่ไปศึกษาเรื่องราชันเซียนอีกต่อไป โลกนี้ยังมีเรื่องคู่ควรให้ข้าไปเสาะแสวงหาอีกมากมาย”

“ดังนั้น เจ้าคิดจะเลียนแบบข้า ต้องการเป็นเหมือนข้า” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวโดยไม่รู้สึกเหนื่อความคาดคิด และเข้าใจทุกอย่าง

“ในโลกนี้ผู้ที่รู้ใจข้าไม่ใช่พี่สาวข้า ยิ่งไม่ใช่พี่เขยข้า ผู้ที่รู้ใจข้าในโลกนี้ยังคงเป็นไต่เท้า” กุ๋นกล่าวว่า “ในเมื่อเป็นราชันเซียนไม่ได้ งั้นเป็นมือมืดที่อยู่เบื้องหลังตลอดกาลก็ไม่เลวนัก ข้าไม่ขาดเรื่องพรสวรรค์ และไม่ขาดเรื่องการวางแผนการ จิตแห่งความ

บำเพ็ญเพียรของข้าสามารถเจียรไนได้ แม้ว่าด้านจิตบำเพ็ญเพียรจะสู้ใต้เท้าไม่ได้ แต่ข้ามั่นใจว่าไม่ได้ด้อยไปกว่าราชันเซียน ขอเพียงมีเวลาให้ข้า ข้าสามารถเจียรไนจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรให้เท่ากับใต้เท้าได้”

“แต่ เจ้าขาดสิ่งของอยู่สองสิ่ง!” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวเฉยเมยว่า “ที่เจ้าขาดไปคือทรัพยากร และความเป็นอมตะ!”

“ถูกต้อง ใต้เท้ากล่าวได้ถูกต้องทุกอย่าง” ภูจุนเองก็สะกดอารมณ์ได้ และกล่าวว่า “แต่ว่า ใต้เท้าได้ทิ้งคลังสมบัติเอาไว้ที่นี่ มันคือคลังสมบัติที่เคยอยู่ในความดูแลของพีเชยข้ากับราชันเซียนเซียนหลี่ ต่อมา ยังได้ผ่านการปกป้องคุ้มครองโดยราชันเซียนหยินเทียน ข้าเคยได้ยินพีเชยข้าคุยกับราชันเซียนเซียนหลี่ว่า สมบัติที่เก็บในคลังสมบัติแห่งนี้คือทรัพยากรที่ใต้เท้าใช้สำหรับรุกกลับแดนที่สืบ ความล้ำค่าของมันใต้เท้าคงไม่ต้องให้ข้าต้องสาธยายมากความกระมัง หากว่าข้าสามารถได้สิ่งที่อยู่ในคลังสมบัตินี้ มันเพียงพอให้ข้าได้ยืนหยัดอยู่ในเก้าแดนได้!”

“ดังนั้น เจ้าจึงต้องการได้มันมาโดยตลอด” หลี่ชีย่เองไม่ได้แสดงอาการโกรธ ยิ้มกล่าวว่า “แม้ว่าเจ้าไม่สามารถได้คลังสมบัตินี้เป็นการชั่วคราว แต่เจ้ามีแนวความคิดที่สอง นั่นก็คือความเป็นอมตะ ถ้าหากเจ้าสามารถมีความเป็นอมตะละก็ เจ้าก็จะมีความเป็นไปได้อย่างไม่จำกัด เจ้าสามารถรอคอยได้อย่างไม่จำกัด วางแผนได้อย่างไม่จำกัด เมื่อถึงเวลานั้นคงมีสักวันที่เจ้ามีโอกาสได้คลังสมบัตินี้ในที่สุด!”

“ถูกต้อง ดังนั้นข้าจึงได้บอกเล่าตำแหน่งที่ตั้งให้กับราชันเซียนท่าคง คาดหวังว่าราชันเซียนท่าคงสามารถบุกเข้าไปยังถ้ำเซียนมารได้ เสียตาย แผนการไม่สำเร็จสมบูรณ์นัก” กุ๊จุนหัวเราะและกล่าวว่า “ถ้าหากว่าข้าสามารถอยู่ยงเป็นอมตะเหมือนดังได้เท่าละก็ คงมีสักวันข้าก็สามารถแทนที่ได้ กลายเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะเฉกเช่นได้เท่า”

“น่าสนใจ” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา ยิ้มกล่าวว่า “พันล้านปีที่ผ่านมา คนที่ข้าพบเจอมานับไม่ถ้วน มีสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุค มีประเภทปลิ้นปล้อนกลับกลอก ไม่ว่าจะเป็นคนประเภทใดก็ตาม ส่วนมากแล้วต้องการได้รับสมบัติหรือการบ่มฝึกจากข้า แนอนการเป็นราชันเซียนก็เป็นความฝันของหลายๆ คน”

“แต่ว่า น้อยคนนักที่ต้องการกลายเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นข้า” หลี่ซีเยหัวเราะสายหน้า และกล่าวว่า “การเป็นอมตะบางครั้งไม่เห็นจะสวยงามอะไรอย่างนั้น ไม่เห็นจะดังามเหมือนดังที่จินตนาการเอาไว้”

“ความจริงก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ” กุ๊จุนกล่าวท่าทีจริงจังว่า “นี่ก็เป็นเรื่องที่ข้าเลื่อมใสในตัวองได้เท่า ทุกยุคทุกสมัยผ่านไปอย่างยาวนาน ผ่านความทุกข์ยากนับไม่ถ้วน ได้เท่าไม่ได้กลายเป็นปราชญ์ และไม่ได้พินเพื่อนกลายเป็นมาร กลับจะมีจิตที่บริสุทธิ์ดวงหนึ่ง สิ่งนี้คือสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดของได้เท่า ข้าเชื่อว่าข้าเองก็สามารถเป็นเหมือนดังเช่นได้เท่า มีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่แกร่งดังหินผาได้ในอนาคต สามารถครอบครองเก้าแดนเช่นได้เท่า

บัญชาการหมื่นอาณาจักร มันคือสิ่งที่มีความหมายมากกว่าการเป็นราชันเซียนเสียอีก”

“ความคิดไม่เลวเลย เสียตายเจ้าไม่ใช่ซ้ำ” หลี่ชียเอากล่าวพร้อมกับสายหน้า

“ดังนั้น ข้าจึงพยายามให้เหมือนดังใต้เท้าอย่างนั้น อย่างไรก็ตาม เสียทักษะของข้ายังอ่อน มีชีวิตอยู่มาแค่เพียงสามชาติเท่านั้น ไม่สามารถปกครองควบคุมเก้าแดน วางแผนให้ร้ายผู้อื่นเพื่อบรรลุผลตัวเองมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันเฉกเช่นใต้เท้า” กุ้จุนก็กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “การล้มเหลวเช่นนี้นับว่าทำให้ใต้เท้าต้องผิดหวังโดยแท้”

“ช่างเหอะ เรื่องพวกนี้ไม่ต้องไปพูดถึงอีก” หลี่ชียเอ่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “เหตุผลสำคัญที่ข้ามามหาสมุทรอุดรในครั้งนี้ก็เพื่อเอาชีวิตเจ้า ในเมื่อเจ้าคิดจะชั่วร้ายให้ถึงที่สุดข้าก็จะส่งเสริมเจ้า เจ้ามีวิธี มีไม้ตายอะไรงัดออกมาให้หมดก็แล้วกัน เพื่อไม่ให้ต้องตายตาไม่หลับ”

“ขอบคุณใต้เท้าที่รักและเมตตา” กุ้จุนแสดงคารวะแบบจีนด้วยความเคารพ และกล่าวว่า “เช่นนั้นแล้ว ให้พวกเราไปแก้ไขเรื่องที่อยู่ตรงหน้าให้จบก่อนก็แล้วกัน”

เสียง “ตึง” ดังขึ้นพลันที่กุ้จุนกล่าวขาดคำ หัวเนินที่ราบพลันถูกพันธนาการเอาไว้ ใต้พื้นดินพลันปรากฏม่านเหล็กโผล่ขึ้นมา และม่านเหล็กนี้ได้ทำการพันธนาการปิดกั้นเนินที่ราบนี้อย่างแน่นหนา ไม่เพียงซังหลี่ชียเอ่และกุ้จุนเอาไว้เท่านั้น ขณะเดียวกันยังล๊อคเอาตำหนักโบราณเอาไว้ด้วย

หลี่ชียเอเองไม่ได้ตื่นตระหนกตกใจเมื่อมองเห็นเนินที่ราบ
ทั้งหมดถูกพันธนาการและปิดกั้นเอาไว้อย่างหนาแน่น มองดูมาน
เหล็กด้วยท่าทีสงบยิ่ง พินิจพิจารณาอย่างละเอียด แล้วชมเปาะว่า
“ฝีมือไร่ที่ตี หล่อขึ้นมาจากอาศัยเหล็กและชีพจรใต้ดิน คาบ
เกี่ยวกับชีพจรใต้ดิน อยู่รวมเป็นหนึ่งเดียวกับชีพจรใต้ดิน บ่มพื
กมาอย่างยาวนาน มันได้หยั่งรากลงบนเส้นชีพจรเสียแล้ว”

“ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นผลงานการชี้แนะของใต้เท้า” กู๋จุนก็
ไม่หึงและกล่าวด้วยความเคารพว่า “ใต้เท้าเคยชี้แนะวิชาหลอม
กลั่นให้กับข้า ดังนั้น จึงถือโอกาสทดสอบฝีมือสักหน่อย ไม่ทำให้
ใต้เท้าต้องผิดหวัง ทำให้ข้ารู้สึกยินดีไปด้วย”

“เจ้ายังคงต้องการให้ข้าเปิดคลังสมบัตินี้ให้ได้” หลี่ชียเอมองดู
ตำหนักโบราณที่หนึ่ง รู้ถึงจุดประสงค์ของกู๋จุน

“เป็นความจริงที่ข้าต้องการเปิดหุเปิดตาบ้าง” กู๋จุนกล่าวท่าที
จริงจังว่า “คลังสมบัติของใต้เท้าไว้ที่นี่มานานมากแล้ว ข้าเองก็
ศึกษามานานเช่นกัน คลังสมบัตินี้เชื่อมอยู่กับชีพจรใต้ดิน หากไม่
มีกุญแจที่อยู่ในมือใต้เท้ายังไงมันก็เปิดไม่ออกอยู่แล้ว ขณะที่ข้า
อายุยังน้อยใต้เท้าเคยสอนเคล็ดวิชาพิสดารให้ข้า ดังนั้น ข้าจึงมี
โอกาสได้ทดลองพอดี อาศัยชีพจรใต้ดินกำเนิดเหล็กที่เชื่อมอยู่กับ
ชีพจรใต้ดิน เติบโตไปด้วยกัน หลังจากผ่านการบ่มพืกมานานนับ
หมื่นปีแล้ว การทดลองนี้ก็สำเร็จจนได้”

“อืมม ความจริงเป็นเช่นนั้น” หลี่ชียเอพยักหน้า และกล่าวว่า
“แนวความคิดยอดเยี่ยมมาก หากข้าต้องการไปจากที่นี่ คิดจะเปิด
มานเหล็กนั้นได้แต่เปิดคลังสมบัติจึงสามารถทำได้ มีเพียงวิธีเปิด

คลังสมบัติแล้วมานเหล็กก็จะเปิดออกเองโดยอัตโนมัติ วิธีการ
เช่นนี้ แนวความคิดเช่นนี้ และวิธีการหลอมสร้างเช่นนี้นับได้ว่าเป็น
สุดยอดในเก้าแดน โดยแท้ จะมีสักกี่คนที่สามารถทำให้อยู่ร่วมกับ
ชีพจรไต้ดินไต้กันเล่า”

ผู้ที่ไม่รู้ความเมื่อได้ยินคำพูดไต้ตอบของคนทั้งสองแล้ว ยัง
เข้าใจว่าพวกเขากำลังถกกันถึงเคล็ดวิชาพิสดารที่ลึกซึ้งพิสดาร
อยู่ จะมีใครนึกไปถึงว่าพวกเขาจะต้องตายไปข้างหนึ่ง

“ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ไต้ให้สั่งสอนไต้ดี” กุ้จุนไม่หยิงและไม่มี
อารมณ์ร้อนรน สงบนิ่งมาก กล่าวพร้อมกับแสดงคารวะแบบจีน

หลี่ชียเอ๋อมองดูกุ้จุน สูดหายใจหวัระและกล่าวว่า “เจ้า
ไต้ต้องการเห็นลูกกุญแจนะสิ”

“ถูกไต้” กุ้จุนพยักหน้าและกล่าวว่า “คลังสมบัติของไต้ให้
เป็นหนึ่งในไม่มีสองในหล้า ของวิเศษใดๆ ในโลกหล้าเมื่อเปรียบกับสิ่ง
นี้แล้วเป็นไต้แค่เศษเหล็กเท่านั้นเอง ข้าณะอยากไต้คลังสมบัติของ
ไต้ให้มานานมากแล้ว ไต้ให้คงไต้ตระหนี่ที่จะให้ข้าไต้เปิดหูเปิด
ตากันบ้าง”

กุ้จุนเองไม่ปิดบังความทะเยอทะยานของตนแม้แต่น้อย ความ
จริงแล้วเมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ๋อเขาไม่จำเป็นไต้ต้องปิดบังซ่อนเร้นอะไร
เพราะว่าไม่มีสิ่งใดสามารถหลอกดวงตาทั้งสองของเขาไต้

“หรือว่าเจ้าไม่กลัวว่าข้าจะฆ่าเจ้าเสียก่อน” หลี่ชียเอ๋อยิ้มกล่าว

กุ้จุนไม่แสดงความตระหนกตกใจ และกล่าวว่า “ตามที่ข้า
เข้าใจ ไต้ให้หาใช่เป็นเพียงบุคคลธรรมดา ในสายตาของไต้ให้

ข้าเป็นเพียงคนที่ตายไปแล้วเท่านั้น ต่างกันที่ตายเร็วหรือตายช้าเท่านั้นเอง ในเมื่อข้ายังไม่ได้ตีไฟตายออกมา เช่นนั้นแล้วใต้เท้าคงยังไม่ฆ่าข้า ดังนั้นข้าเชื่อว่าก่อนที่ใต้เท้าจะได้เปิดคลังสมบัติออกมาต้องไม่ฆ่าข้าอย่างแน่นอน”

“น่าสนใจ” หลี่ชียเอ่ถึงกับชมเปาะทีหนึ่ง กล่าวว่ “เอาเถอะ ในเมื่อเจ้ายื่นกรานเช่นนี้ข้ายังจะพูดอะไรได้อีกหละ? เจ้าต้องการเปิดคลังสมบัติสักครั้งใช่ว่จะไม่ได้อะ แต่ว่กฤณแจไม่ได้อยู่บนตัวของข้า”

“อาศัยความเข้าใจของข้าที่มีต่อใต้เท้า ขอเพียงวิญญาณของใต้เท้ายังคงอยู่ ขอเพียงทะเลแห่งความรู้ยังอยู่ ทุกอย่างล้วนไม่มีปัญหา ทะเลแห่งความรู้ของใต้เท้าไม่เพียงได้รับการปกป้องรักษาจากพวกพีเชยของข้า ยังเคยมีผู้ดำรงอยู่จำนวนนับไม่ถ้วนที่เคยทำการปกป้องรักษา ดังนั้น ทะเลแห่งความรู้ของใต้เท้าต้องสามารถเปิดคลังสมบัตินี้ออกมาได้อย่างงายดายแน่นอน!” กู๋จุนเอ่ยขึ้นข้าๆ

“ไม่ เจ้าไม่เข้าใจความหมายของข้า” หลี่ชียเอ่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่ “ความหมายของข้าก็คือ กฤณแจไม่อยู่บนตัวของข้า แต่อยู่บนตัวของเจ้า”

“ใต้เท้า เรื่องนี้ไม่ข่าเลยแม้แต่น้อย ถ้าหากกฤณแจอยู่บนตัวข้าคงไม่ต้องรอถึงตอนนี้หรอกนะ” กู๋จุนสายหัวและกล่าวขึ้นมาข้าๆ

หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่ “ไม่ ข้าไม่ได้ล้อเล่น ที่ข้าพูดนะเป็นความจริง ข้าไม่มีกฤณแจมาโดยตลอด ขณะที่กฤณแจที่แท้จริงอยู่บนตัวเจ้าตลอดมา ตัวเจ้าเองก็คือกฤณแจ”

“เป็นไปได้” กุ๋จุนร้องเสียงดังออกมา มาคราวนี้กุ๋จุนที่ไม่
สะทกสะท้านเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นตลอดมาถึงกับสีหน้า
เปลี่ยนไปมากทีเดียว เขาก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง รุ่มาตาของ
เขาถึงกับหรีลง

เนื่องจากจับพลันนั่นเอง หลี่ชีย่หนีถึงความน่าจะเป็นที่น่า
กลัวยิ่งนัก ภายในใจของเขาบังเกิดการคาดเดาที่น่ากลัวยิ่งขึ้น
มา!

ตอนที่ 1666 คำตอบที่นึกไม่ถึง

ในขณะที่สีหน้าของกัจจนแปรเปลี่ยนไปมากนั้น หลี่ชีย่พยักหน้าและยิ้มกล่าวว่า "ถูกต้อง ไม่ผิด เหมือนดั่งที่เจ้าคิดเอาไว้ไว้อย่างนั้น เจ้าสามารถเปิดคลังสมบัตินี้ได้โดยตลอด เลือดของเจ้าก็คือกุญแจเปิดคลังสมบัติแห่งนี้!"

"เป็นไปได้ นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด" สีหน้าของกัจจนในเวลานี้ออกจะขาวซีดอยู่บ้าง เนื่องจากเขาสามารถคาดเดาได้แล้ว แต่ว่า นาทีนี่เขายังยากที่จะยอมรับผลเช่นนี้

สมควรทราบว่า เขาได้ศึกษาเรื่องคลังสมบัตินี้มานานมาก แต่ไม่สามารถเปิดออกมาได้ เนื่องจากคลังสมบัตินี้อยู่ในการดูแลจากราชันเซียนเซียนหลี่ ราชมังกรดำด้วยตนเอง ทั้งยังเคยได้รับการฝึกจากราชันเซียนหยินเทียน การที่เขาไม่สามารถเปิดมันได้ก็นับเป็นเรื่องปรกติ

แต่แล้ว เวลานี้คำตอบที่แท้จริงกลับกลายเป็นว่า กุญแจที่เปิดคลังสมบัติก็คือตัวเขาเอง คำตอบลักษณะเช่นนี้ทำให้เขายากที่จะยอมรับมันได้จริงๆ

"ใช่หรือไม่ใช่เจ้าทดลองดูก็รู้แล้ว" หลี่ชีย่มองดูกัจจนที่มีสีหน้าขาวซีดและยิ้มกล่าว

กัจจนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กลับคืนสู่ท่าที่ที่ไม่สะทกสะท้าน แม้ว่าท่ามกลางท่าที่เช่นนี้ดูจะไม่เป็นธรรมชาติบ้างก็ตาม เนื่องจากเขารู้คำตอบแล้ว

กัจจนก้าวเดินไปยังด้านหน้าของตำหนักโบราณ ยืนอยู่หน้าประตูตำหนักที่มีรอยต่าง สุดท้ายเขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ยืนนิ่งออกไปหยุดเลือดหยุดหนึ่งใส่รุกญแจ เวลาที่นิ้วของเขาถึงกับสั่นเทาทีหนึ่ง

“เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด...” เมื่อกัจจนหยุดเลือดลงไปยังรุกญแจแล้ว ประตูที่หนักอึ้งค่อยๆ เปิดออก ตัวล็อคแต่ละตัวที่ละเอี้ยดยั้งได้หมุนเคลื่อนที่ไป เมื่อประตูเปิดออกแล้วตำหนักโบราณได้ปรากฏอยู่ตรงหน้าของเขา

ร่างของกัจจนก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เสมือนหนึ่งถูกฟ้าผ่าเอาอย่างนั้น สีหน้าขาวซีด เมื่อประตูที่หนักอึ้งของคลังสมบัติถูกเปิดออก เวลาที่ ต่อให้เขาไม่เข้าไปก็รู้คำตอบแล้ว

ก่อนหน้านั้น เขาต้องการได้คลังสมบัตินี้มาก เขาเคยขบคิดพิณิลพิเคราะห์มาครั้งแล้วครั้งเล่า เคยคิดจะลอบเข้าไปในคลังสมบัติครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ว่า คลังสมบัตินี้สร้างขึ้นมาจากวัตถุดิบที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก อาศัยหลักกฎเกณฑ์ที่ทรงพลังมากที่สุดมาสยบเอาไว้ เคยเฝ้ารักษาโดยพวกของราชามังกรดำ และได้รับการผนึกจากราชนเซียนครั้งแล้วครั้งเล่า

คลังสมบัติที่แข็งแกร่งเช่นนี้ ต่อให้ตัวเขาที่เป็นหนึ่งในสิบอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันก็จนปัญญา ไม่สามารถเปิดออกมาได้

ก่อนหน้านี้ กุ๋จุนไฟฝันที่จะมีโอกาสได้เข้าไปในคลังสมบัติมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง แต่ว่า เวลานี้คลังสมบัติถูกเปิดออก และอยู่ตรงหน้าของเขาแล้ว แต่แล้วนาทีนี้กุ๋จุนกลับหวาดกลัวขึ้นมา เขาไม่กล้าเดินเข้าไป

ในเมื่อเจ้าวางแผนมานานขนาดนี้แล้ว หรือว่าจะไม่เข้าไปดูให้พบกับตาสักครั้งรี?” หลี่ชียเอ่ กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยเมื่อเห็นกุ๋จุนยืนนิ่งอยู่หน้าคลังสมบัติไม่เคลื่อนไหว

ในที่สุด กุ๋จุนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ก้าวเท้าเดินเข้าไปภายในคลังสมบัติ แม้ว่าเขาจะรู้ว่าคำตอบคืออะไรแล้ว แต่ สุดท้ายเขายังคงเลือกที่จะไปเผชิญกับมัน กุ๋จุนไม่ใช่คนอ่อนแอ และไม่ใช่คนขี้ขลาดตาขาว ดังนั้น ไม่ว่าคำตอบจะออกมาเป็นอย่างไรเขาก็พร้อมไปเผชิญ!

ภายในคลังสมบัติไม่มีประกายเขี้ยวที่ปะทุขึ้นมา และไม่มีอาวุธศักดิ์สิทธิ์ที่ร้องคำราม ยิ่งไม่มีประกายหรือกลิ่นอายของสมบัติล้ำค่า ภายในคลังสมบัติเป็นเพียงห้องว่างเปล่าไม่มีสิ่งใดอยู่ภายในแม้แต่ชิ้นเดียว มันเป็นเพียงคลังสมบัติว่างเปล่าห้องหนึ่งเท่านั้น!

กุ๋จุนที่ยืนอยู่ท่ามกลางคลังสมบัติที่ว่างเปล่า ใบหน้าของเขาขาวซีด ต่อให้เขาพยายามข่มอารมณ์อย่างไรก็ตาม แต่ตัวของเขา ยังคงสั่นเทิ้มไปทีหนึ่ง คลังสมบัติที่เขาหมายปองมาโดยตลอดเป็นเพียงคลังสมบัติที่ว่างเปล่าเท่านั้นเอง จุดจบเช่นนี้เป็นสิ่งที่เขาไม่เคยคาดฝันมาก่อน

หลี่ชียเอ่ไม่ได้หัวเราะเยาะเขา เพียงล้องมองดูกุ๋จุนอย่างเงียบๆ เท่านั้นเอง ไม่ได้พูดอะไรออกมาทั้งนั้น

สุดท้าย ไม่ถนัดกว่ากัจฉะจะสงบและควบคุมอารมณ์ของตนเอาไว้ได้ เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง และนั่นทำให้ใบหน้าของเขาค่อยๆ กลับมามีสีเลือดแดงเดิมขึ้นมา

กัจฉะถึงกับเพยรอยยิ้มออกมาและกล่าวว่า "ใต้เท้ายอดเยี่ยมมาก เมื่อเปรียบเรื่องการวางแผนแล้ว ข้าเองเป็นเพียงเด็กสามขวบเท่านั้นเอง คลังสมบัติที่สร้างขึ้นโดยอาศัยโลหะที่ล้ำค่าที่สุดในโลก มีราชันเซียนเซียนหลี่ ราชามังกรดำเฝ้ารักษาคลังสมบัตินี้ ให้ราชันเซียนหยินเทียนปกปักรักษาผนึกเอาไว้ มันก็แค่คลังสมบัติที่ว่างเปล่าเท่านั้นเอง..."

แม้ว่าเวลานี้กัจฉะจะเพยรอยยิ้มออกมาให้เห็น แต่ว่า รอยยิ้มของเขาเป็นไปอย่างฝืนๆ ยิ่งนัก รอยยิ้มของเขาดูน่าเกลียดยิ่งกว่า ร้องไห้เสียอีก

"...ใต้เท้าวางแผนหลอกข้าตั้งแต่ต้น ตั้งแต่ใต้เท้ายังไม่ได้เริ่มชี้แนะทักษะให้กับข้าก็เริ่มวางแผนหลอกข้าแล้ว ข้ายังไร้เดียงสาเข้าใจว่าใต้เท้าชี้แนะข้าด้วยความจริงใจ" เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว กัจฉะหัวเราะอย่างขมขื่น และกล่าวว่า "แท้จริงแล้วใต้เท้าได้จัดให้ข้าอยู่ในรายชื่อโจรทรยศมาตั้งแต่ต้นแล้ว"

"ไม่ เจ้าคิดผิดแล้ว" หลี่ชียะสายหน้า และกล่าวว่า "ที่ข้าเริ่มต้นชี้แนะเจ้าก็ใช่เป็นการทำแบบขอไปที ถ้าหากข้าตัดสินใจที่จะไม่ชี้แนะเจ้าแล้ว เจ้าคิดว่าราชามังกรดำออกหน้าจะมีประโยชน์รึ? ถูกต้อง คลังสมบัติว่างเปล่านี้เป็นการออกแบบเพื่อเจ้าโดยเฉพาะตั้งแต่แรก เรื่องนี้ไม่เพียงเพราะเจ้านั้นเป็นคนทรยศมา

แต่กำเนิดเท่านั้น ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ หนึ่งในสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคล ช่างเป็นทรัพยากรที่ล้ำค่าและหาได้ยากยิ่งนัก...”

“...แม้ว่าข้าจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องของสติปัญญามากนัก แต่ว่า เมื่อมีของดีอยู่ตรงหน้าข้าก็ไม่อยากให้มันสิ้นเปลืองโดยเปล่าประโยชน์” หลี่ซีเยกกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “คลังสมบัติที่อยู่ตรงหน้าก็แค่เป็นบททดสอบให้กับเจ้าเท่านั้นเอง แม้ว่าพรสวรรค์เจ้าจะสูงมาก เสียตาย ท้ายที่สุดเจ้าก็ไม่สามารถผ่านบททดสอบไปได้ เจ้าคิดว่าเวลานี้จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเจ้าแข็งแกร่งมากแล้ว แต่ ครานั้นเจ้ากลับไม่สามารถผ่านด่านยั่ววนใจไปได้!”

เมื่อหลี่ซีเยกกล่าวมาถึงตรงนี้ ได้ล้องมองกู่จุนแล้วเอ่ยขึ้นมา เชื่องช้าว่า “ที่ข้าระวังตัวเจ้าตั้งแต่ครั้งนั้น ไซ้เป็นเพราะเจ้าเป็นคนทรยศมาแต่กำเนิดเท่านั้น แต่เป็นเพราะเจ้าไม่สามารถรับมือกับสิ่งยั่ววนตั้งแต่แรก ข้าเคยพบอัจฉริยะบุคคลมาแล้วเป็นจำนวนมาก สิบยอดอัจฉริยะบุคคลคนไหนบ้างที่ข้าไม่เคยพบเห็น? ถ้าหากยอดอัจฉริยะบุคคลไม่สามารถทนต่อสิ่งยั่ววนได้เมื่อไรละก็ สิ่งที่เขาจะนำพาให้กับเก้าแดนจะไม่ใช้ความสุข แต่เป็นภัยพิบัติ”

“ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็ตาม ใต้เท้าถูกเสมอ” กู่จุนยิ้มกล่าว

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใดข้าจึงไม่ได้ฆ่าเจ้า?” หลี่ซีเยล้องมองดูกู่จุน กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ที่ข้าไม่ได้ฆ่าเจ้านั้น ไม่เพียงเพราะพี่เขยเจ้าร้องขอ ยังมีอีกเหตุผลหนึ่งก็คือ นับว่าเจ้ายังสามารถรักษาจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของตนได้มั่นคง แม้ว่าเจ้าจะทนต่อสิ่งยั่ววนไม่ได้ แต่ว่า ท้ายที่สุดแล้วเจ้าไม่ได้ก้าวข้ามจุด

ที่ข้าสามารถยอมรับได้ อย่างน้อยเจ้าไม่เคยลองก้าวเดินบนเส้นทางสายอเวจี ดังนั้น มันจึงเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ข้าไม่ฆ่าเจ้า!”

“นับเป็นเกียรติที่ใต้เท้าชื่นชมข้า” กุญจนแสดงคารวะแบบจีน

“เจ้าไม่มีวันหันหลังกลับอยู่แล้ว เจ้าต้องก้าวเดินต่อไปถึงที่สุด” หลี่ชีย่กล่าวเฉยเมย

“ใต้เท้าก็ไม่ปล่อยข้าเอาไว้แน่ ใต้เท้าต้องฆ่าข้า จุดจบถูกลิขิตเอาไว้แล้วตั้งแต่เริ่มต้น ใต้เท้าว่าอย่างนั้นหรือไม่” กุญจนเองไม่ได้แสดงอาการโกรธ เวลานี้เขาสามารถสงบสติอารมณ์ของตนเอาไว้ได้แล้ว

“ก้าวเดินมาถึงจุดนี้ในวันนี้ สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่มีความสำคัญอีกแล้ว” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ และเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “ทุกอย่างได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว”

กุญจนหัวเราะและกล่าวว่า “มันก็ถูก แต่ว่าข้าไม่มีอะไรต้องเสียใจ ชีวิตคนเราควรมีสิ่งที่ตนเสาะแสวงหาใช่หรือไม่ การที่สามารถเป็นศัตรูกับใต้เท้า นับเป็นสิ่งที่มีความสุขมากที่สุดในชีวิตของข้า และเป็นสิ่งที่ข้าประสบความสำเร็จมากที่สุดในชีวิต นับแต่อเวจีถูกทำลายไปแล้วจะมีสักกี่คนที่หาญกล้าเป็นศัตรูกับใต้เท้าจริงๆ กันเล่า เมื่อเปรียบข้ากับใต้เท้าแล้ว ข้าไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึง แต่ว่า กล่าวสำหรับข้าแล้ว ต่อให้เป็นไม้ซีกงัดไม้ซุง ข้าก็ยอมเป็นผู้ที่ไม่รู้จักเลียมตน เหมือนดังเช่นใต้เท้าที่ไม่ยอมเป็นมดปลวกตัวหนึ่งที่หมอบคลานอยู่ท่ามกลางฟ้าดินเท่านั้น!”

“น้ำชมเชยในความกล้า!” หลีชีเย่สายหัวและยิ้มกล่าวว่า “ทุกคนต่างมีความมุ่งมั่นปรารถนาที่แตกต่างกันไป ในเมื่อเจ้ามุ่งมั่นที่จะเป็นศัตรูกับข้า งั้นก็เป็นเรื่องที่จะช่วยอะไรไม่ได้ สิ่งที่ข้าทำได้คือสังหารเจ้าเสีย”

“ข้ารู้” กุ๋จุนไม่รู้สึกตระหนกตกใจ กล่าวว่า “ใต้เท้าต้องการดูไฟตายของข้า งั้นตามข้ามาก็แล้วกัน” ขาดคำ หายตัวไปทันที

หลีชีเย่เผยรอยยิ้มออกมาให้เห็นและหายตัวไปเช่นกัน ก้าวข้ามอาณาจักร และช่องว่าง ไล่ติดตามไป

นาที่ต่อมา ทั้งหลีชีเย่และกุ๋จุนต่างปรากฏตัวอยู่บนมหาสมุทรแห่งหนึ่ง แม้ว่ามันยังคงอยู่ในมหาสมุทรอุดรเช่นกัน แต่มันอยู่บริเวณด้านใต้สุด ที่ตรงนี้และดูเปล่าเปลี่ยวยิ่งนัก ผู้บำเพ็ญตนน้อยคนนักที่จะเดินทางมาถึงที่ตรงนี้ และบริเวณนี้ก็ไม่มีสำนักใดๆ ตั้งอยู่

น้ำทะเลบริเวณนี้ไหลเชี่ยวมาก คลื่นที่สาดซัดธาโถมดูเกรี้ยวกราดยิ่ง เหมือนว่าพื้นทะเลแห่งนี้มีอารมณ์ที่โกรธแค้นยิ่งนักอย่างนั้น

“ใต้เท้า คู่แค้นกับทะเลแห่งนี้กระมัง” เพิ่งจะหยุดลงตรงนี้ กุ๋จุนได้เอ่ยขึ้นกับหลีชีเย่ด้วยท่าที่ยิ้มแย้ม

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” พลันที่กุ๋จุนกล่าวขาดคำ น้ำทะเลแยกออกเห็นน้ำทะเลที่พลุ่งพล่าน ในเวลานี้ทะเลก็คล้ายตั้งเป็นประตูขนาดยักษ์ที่เปิดออกมา เมื่อประตูขนาดยักษ์เช่นนี้เปิดออกมาแล้ว

ปรากฏร่างเงาเก้าตนที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยโผล่ขึ้นมา ยามเมื่อร่างเงาทั้งเก้าตนที่สูงใหญ่โผล่ขึ้นมาแล้ว กลิ่นอายยุคไร้ซึ่งอารยธรรมดั่งน้ำหลากที่ไหลมาอาละวาดทั่วฟ้าดินแห่งนี้!

พลันที่ร่างเงาเก้าตนที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยยืนอยู่ที่ทะเลถึงกับบดบังท้องฟ้าเอาไว้ ทว่าทั้งบริเวณทะเลแถบนั้นพลันลดมืดลง อีกทั้งขณะร่างเงาเก้าตนที่สูงใหญ่สุดเปรียบเปรยยืนอยู่ในทะเลนั้น น้ำทะเลสูงเพียงเสมอเข้าของพวกเขาเท่านั้นเอง

ร่างเงาที่สูงใหญ่เช่นนี้เรียกได้ว่าหัวคำฟ้าเท้ายันพื้น เพียงแค่ว่าพวกมันยกเท้ากระเทียบลงมาก็สามารถทำให้อาณาจักรบริเวณนี้ถูกทำลายจนย่อยยับอย่างง่ายดาย

ร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งเก้าล้วนแล้วแต่เป็นสัตว์ประหลาด สัตว์ประหลาดทุกตัวมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป บางตนมีตัวเป็นปลา แต่มีหัวคนขนาดเล็ก บางตนมีตัวคล้ายเป็นมังกรเลี้ยวหลง (มังกรขนาดเล็ก) เล็บทั้งห้าที่อยู่บริเวณทรวงอกนั้นแหลมคมยิ่งนัก บางตัวด้านหลังของมันมีเปลือกหอยคู่ขนาดใหญ่โตมโหฬาร ดูไปแล้วคล้ายหอยขนาดยักษ์อย่างนั้น...

สัตว์ประหลาดทั้งเก้าตนมีรูปร่างลักษณะที่แตกต่างกันสารพัดรูปแบบ แลดูคล้ายปีศาจทะเล แต่พวกเขาไม่ได้มีกลิ่นอายของปีศาจทะเลอยู่บนตัว

ขณะที่สัตว์ประหลาดทั้งเก้าปรากฏตัวออกมานั้น พวกเขาพลันล้อมรอบหลี่ชียเอเอาไว้ให้อยู่ตรงกลาง ขณะที่กู่จุนอยู่ด้านนอกวงล้อม

“ใต้เท้ายังคงคุ้นเคยกับสหายเก่าทั้งเก้านี้กระมัง” เมื่อกัจฉินเห็นหลี่ซีเย่ถูกล้อมอยู่ตรงกลางแล้วจึงได้ยิ้มกล่าวขึ้นมา

“เก้าราชาสมุทร ข้าจะลืมได้อย่างไรนะ” หลี่ซีเย่มองดูสัตว์ประหลาดเก้าตนที่ใหญ่โตมโหฬารตรงหน้าแล้ว เขาก็ถึงกับเพยร่อยยิ้มเต็มใบหน้าออกมา

“ทุกท่าน มาพบกับสหายเก่าของพวกท่านใต้เท้าอีกาหิมิฟ!” กัจฉินหัวเราะและกล่าวว่า “คนผู้นี้ก็คือใต้เท้าอีกาหิมิฟผู้ที่สยบพวกท่านเอาไว้ใต้ทะเลลึกในครั้งนั้น ชาตินี้ท่านได้แย่งชิงเอาร่างจริงกลับมาแล้ว สมควรแก่เวลาที่พวกท่านจะได้แก้แค้นแล้วล่ะ”

พลันที่กัจฉินพูดขาดคำ สัตว์ประหลาดทั้งเก้าเบิ่งตาทั้งสองของมันขึ้นมา ดวงตาของพวกเขาก็เสมือนดังเป็นดวงอาทิตย์ดวงหนึ่งอย่างนั้น สองประกายฉนท้องทะเลแถบนี้สว่างไสวไปทั่วบริเวณพื้นน้ำแถบนี้

ไม่ว่าใครก็ตามหากได้มาเห็นภาพที่น่ากลัวเช่นนี้แล้วก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา

ตอนที่ 1667 แก้วราชาสมุทร

หลีชีเยยังคงมีรอยยิ้มที่เฉยชา มองดูสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์ ทั้งเก้าตน ท่าที่เหมือนอย่างไรก็ได้โดยสิ้นเชิง ยามเมื่อถูกดวงตา สิบแปดดวงของสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์ทั้งเก้าตนครอบเอาไว้ คล้ายดังลูกลำแสงจากดวงอาทิตย์ทั้งสิบแปดดวงที่สอดส่องเข้าหา อย่างนั้น ซึ่งลักษณะเช่นนี้ไม่ได้สร้างผลกระทบต่อหลีชีเยแต่อย่างใดทั้งสิ้น

“อิกาทมิพ” สัตว์ประหลาดขนาดยักษ์ทั้งเก้าตนที่จ้องมองดูหลีชีเยได้เปิดปากพูดออกมาแล้ว เสียงของพวกมันคล้ายดังเป็นเสียงฟ้าผ่า ทำให้เกิดเป็นเสียงดังตุ้มตามไปทั่วฟ้าดิน

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพเมื่อต้องเจอกับสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์ลักษณะเช่นนี้ทั้งเก้าตนก็ต้องรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

“เจ้าคิดว่าอาศัยพวกเขาแล้วสามารถกักขังข้าเอาไว้ได้อย่างนั้นรึ?” หลีชีเยยิ้มแต่กล่าวกับกัจฉุณที่ยืนอยู่ด้านนอก

“ข้ารู้ว่าโลกนี้ยากจะมีสิ่งใดสามารถกักขังได้เท่าไร” กัจฉุณก็ยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า อย่างน้อยให้ใต้เท้ามีศัตรูเพิ่มขึ้นอีกคน ข้าเชื่อว่าการที่แก้วราชาสมุทรหากลงมือต้องนำมาซึ่งความยุ่งยากไม่น้อยแก่ใต้เท้าแน่นอน อิกทั้งแก้วราชาสมุทรก็คิดจะแก้แค้นในครั้งนั้น!”

ถ้าหากใครที่เคยได้ยินชื่อของกั๊วราชาสมุทรมาก่อน รับรองว่าจะต้องตกใจจนวิญญูณณ์ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแน่นอน กั๊วราชาสมุทรเคยเป็นบุคคลประหลาดที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ในหลายยุคก่อนของแดนมนุษย์กษัตรา ฟังว่าพวกเขากำเนิดในมหาสมุทรอุดรแม้ว่าจะไม่ใช่ปีศาจทะเล แต่เหมือนปีศาจทะเลมาก

กั๊วราชาสมุทรมีที่มาที่ไม่ชัดเจน แต่ว่า หลังจากที่พวกเขาได้ปรากฏตัวขึ้นก็ใช้อำนาจบาตรใหญ่นัก ยากจะหาผู้ใดต่อกรกับพวกเขาได้ ทั้งยังไปมาอย่างไร้ร่องรอย

ครั้นมาถึงยุคสมัยของราชันเซียนหยินเทียน กั๊วราชาสมุทรกลับกลายเป็นแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก พวกเขาปรากฏตัวเข้าออกมหาสมุทรอุดรเป็นประจำ อีกทั้งการเข้าออกของพวกเขาแต่ละครั้งล้วนแล้วแต่หอบเอาพายุฝนฟ้าคะนอง ฟ้าร้องฟ้าผ่ามาด้วยทุกครั้ง เรียกได้ว่าการปรากฏตัวของพวกเขาแต่ละครั้งก็จะสร้างความปั่นป่วนให้กับมหาสมุทรอุดรทุกครั้ง

ภายหลัง ราชันเซียนหยินเทียนเคยลงมือขับไล่กั๊วราชาสมุทรปรากฏว่ากั๊วราชาสมุทรกลับมีความแข็งแกร่งจนเหลือเชื่อ ยามที่พวกเขาทั้งเก้าคนร่วมมือกันถึงกับสามารถต้านราชันเซียนหยินเทียนเอาไว้ได้ สุดท้ายสามารถหนีรอดจากมือของราชันเซียนหยินเทียนไปได้

ความจริงแล้ว ขณะที่ราชันเซียนหยินเทียนได้ลงมือต่อกั๊วราชาสมุทรอยู่นั้น อิกาทมิฬในฐานะผู้บงการเก้าแดนก็เคยส่งคนออกติดตามหาตัวกั๊วราชาสมุทรอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ กั๊วราชาสมุทรไปมาไร้ร่องรอยจริงๆ จึงไม่สามารถจับตัวเขาได้

สุดท้ายแล้ว จากการศึกษาการปรากฏตัวทุกครั้งของเจ้าราชาสมุทรก็จะหอบเอาพายัพนฟ้าคะนอง ฟ้าร้องฟ้าผ่ามาด้วยทุกครั้ง ทำเอามหาสมุทรอดรปราศจากความสงบสุขในยุคของราชันเขียนหยินเทียน ทำให้อิกาทมิฬโกรธขึ้นมา จึงส่งขุนพลออกไปพร้อมกับลงมือด้วยตัวเอง

ในที่สุด อิกาทมิฬได้นำพาคนล้อมเจ้าราชาสมุทรเอาไว้ได้จัดการสยบและผนึกเอาไว้ใต้ทะเลแห่งนี้ทั้งหมด

ขณะที่กัจฉาหลงใจเป็นศัตรูกับอิกาทมิฬ หลังจากที่เจ้าราชาสมุทรถูกสยบและผนึกเอาไว้ใต้ทะเล เขาได้พยายามครุ่นคิดพิเคราะห์พิจารณาว่าจะช่วยพวกเขาออกมาได้อย่างไร และความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น หลังจากผ่านการพิเคราะห์พิจารณาครั้งแล้วครั้งเล่า กัจฉาได้พบว่าจากกาลเวลาที่เคลื่อนผ่านไปตราประทับที่ใช้สยบและผนึกเจ้าราชาสมุทรมีการคลายตัว ดังนั้น กัจฉาจึงได้ใช้กำลังไปไม่น้อยเปิดตราประทับนั้นออกมา ช่วยเจ้าราชาสมุทรที่ถูกสยบออกมา เพื่อร่วมมือกับเจ้าราชาสมุทรต่อกรกับอิกาทมิฬซึ่งเป็นศัตรูร่วมกัน!

“ทำไมเจ้าจึงคิดว่าข้าจะต้องเป็นศัตรูของเจ้าราชาสมุทรล่ะ?” หลี่ชียเอ่ไม่ได้รู้สึกโกรธกับเรื่องที่กัจฉาปล่อยตัวเจ้าราชาสมุทรออกมา เขากล่าวขึ้นมาด้วยท่าที่ยิ้มแต่

“หรือไม่ใช่?” สีหน้าของกัจฉาเปลี่ยนไป หลังจากเกิดเรื่องคลั่งสมบัติว่างเปล่าแล้ว เขาถึงกับสูญเสียความมั่นใจที่เคยมีเหมือนเช่นอดีตไปทันที

“ใต้เท้า” พลันที่กัจฉนพุดขาดคำ เก้าราชาสมุทรที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารถึงกับคุกเข่าลงข้างเดียว ร่างกายที่สูงใหญ่มหึมานุ่มตัวลงคารวะต่อหลี่ชียเอ!

“ลุกขึ้นเถอะ ผนึ้กเอาไว้เนิ่นนานเช่นนี้ สิ่งไม่ควรผ่านไปก็ผ่านไปแล้วละ” หลี่ชียเอพยักหน้ากล่าว

“เจ้า” คราวนี้สีหน้าของกัจฉนเปลี่ยนไปมากทีเดียว เขาก้าวถอยหลังไปหลายก้าวติดต่อกันทันที ในเวลานี้เขาถึงกับจ้องมองหลี่ชียเอด้วยความหวาดกลัวอยู่บ้าง ร้องเสียงหลงออกมาว่า “เจ้าวางแผนหลอกข้าอีก เจ้าวางกับดักให้กับข้าอีก!”

“คำพูดนี้ของเจ้าพูดได้ถูกต้อง แต่ก็ไม่ถูก” หลี่ชียเอหัวเราะและส่ายหน้า เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า “เรื่องนี้ไม่ถือว่าเป็นการวางแผนหลอกเจ้า และก็ไม่ได้วางกับดักกับเจ้า เพียงแต่ถือโอกาสตามน้ำไปเท่านั้น เจ้าสมควรรู้ว่า ขณะที่เก้าราชาสมุทรปรากฏในยุทธภพนั้น เจ้ายังไม่เกิดเลย”

เวลานี้ คนที่ถูกเก้าราชาสมุทรรล้อมเอาไว้ไม่ใช่หลี่ชียเอ แต่เป็นกัจฉน หนึ่งในเก้าราชาสมุทรผู้หนึ่งหัวเราะเสียงดังและกล่าวว่า “เจ้าหนู เป็นความจริงที่เจ้าฉลาดมาก เสียตายเจ้ากลับไม่รู้ถึงต้นกำเนิดของพวกข้า ดังนั้น จึงเสียรู้เพราะความฉลาดของตน!”

“พวกเจ้าสมรู้ร่วมคิดกัน!” เวลานี้กัจฉนพบว่าตนเองนั้นถูกคนอื่นเขาหลอกโดยสิ้นเชิง เดิมที่เขาคิดว่าสามารถปล่อยศัตรูที่แข็งแกร่งของหลี่ชียเอออกมาได้ ไม่นึกเลยว่านี่มันไม่ใช่ศัตรูเอาเสียเลย

“นี่ไม่ใช่เป็นการสมรู้ร่วมคิด เพียงแต่ทำไปตามน้ำเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่ยหน้าและกล่าวว่า “ไม่ผิดที่ข้าตามล่าเก้าราชาสมุทร ข้าลงมือสยบพวกเขาเอาไว้เรื่องนี้ก็ไม่ผิด เพียงแต่นี้เป็นบุญคุณที่ข้ามอบให้พวกเขาไม่ใช่ความโกรธแค้น เจ้าเองก็รู้ว่าข้าตามล่าเก้าราชาสมุทรมาโดยตลอด...”

“...ดังนั้น เจ้าจึงคิดว่าพวกเขาเป็นศัตรูกับข้า ข้าคิดว่าเจ้าจะต้องไปหาพวกเขาแน่ ดังนั้น จึงถือโอกาสสั่งการกับพวกเขาคนหนึ่งเท่านั้น ความจริงแล้วนับแต่วันที่เจ้าคลายยันต์ผนึกพวกเขาแล้ว พวกเขาก็เฝ้าดูมหาสมุทรอุดรเอาไว้ตลอดเวลา ถือเป็นการเฝ้าจับตาดูเจ้าเอาไว้ก็ได้!” เมื่อหลี่ชียเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าไม่รู้ถึงความลับที่อยู่ภายใน ดังนั้น เจ้าจึงต้องเสียรู้เพราะความฉลาดของเจ้า!”

“เจ้าหนู ใต้เท้ามีบุญคุณต่อพวกเราเหมือนได้เกิดใหม่ เจ้าคิดว่าพวกเราจะร่วมมือกับเจ้าได้รึ? เพียงแต่เฝ้าจับตาดูเจ้าเอาไว้เท่านั้นเอง” หนึ่งในเก้าราชาสมุทรรอีกคนก็เอ่ยขึ้นพร้อมกับสายหน้า

แท้จริงแล้วเก้าราชาสมุทรก็คือผู้เยาว์ของปีศาจระกาที่หลบหนีออกจากเหมืองแร่เซียนปีศาจระกานั้นเอง เพียงแต่สายของเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาถูกสยบโดยสวรรค์ ต้องคำสาป พวกเขาไม่สามารถปรากฏตัวในโลกมนุษย์ได้

พวกเขาทั้งเก้ามีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก และเฉลียวฉลาดยิ่งนัก ดังนั้น หลังจากที่พวกเขาหลบหนีออกมา ก็ทำการตัดขาดสายเลือดของตนทันที สุดท้ายเลยกลายเป็นรูปลักษณะที่ประหลาดอย่างที่เห็น

แต่ว่า พวกเขากำเนิดมาจากเหมืองแร่เซียนปีศาจระกา ต่อให้ ตัดขาดจากสายเลือดเดิมแต่ยังคงมีความแข็งแกร่งเช่นเดิม ดังนั้น เมื่อพวกเขามาถึงแดนมนุษย์กษัตราแล้ว ก็ก่อเรื่องขึ้นมาไม่น้อย เลยทีเดียว

เพียงแต่เจ้าราชาสมุทรที่หลบหนีออกมาจากเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะเป็นจ้าวอะไรทำนองนั้น เพียง ใฝ่ฝันต่อโลกภายนอกเท่านั้นเอง พวกเขาเที่ยวเล่นไปทั่ว สร้าง ความวุ่นวายขึ้นมาไม่น้อยทีเดียว

ขณะที่หลี่ชีย่เคยรับปากปีศาจระกาจะต้องหาพวกเขาให้พบ ด้วยเหตุนี้เองจึงมีเรื่องราวของการตามไล่ล่าเกิดขึ้น เพียงแต่เจ้าราชาสมุทรล่วงแล้วแต่รู้ว่าหลี่ชีย่ต้องการจับตัวพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงทำตัวลึกลับไปมาอย่างไร้ร่องรอย เมื่อเห็นว่าเหตุการณ์ ไม่สู้จะดีนักก็จะหลบซ่อนตัวทันที

แต่ว่า เรื่องบางอย่างไม่ว่าจะหลบหนีอย่างไรก็ไม่พ้น แม้ว่าเจ้าราชาสมุทรจะทำการตัดขาดสายเลือดของตนแล้วก็ตาม แต่ จะอย่างไรเสียพวกเขาก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ปรากฏตัว ในโลกมนุษย์ได้ ต่อให้ไม่มีสายเลือดของเผ่าพันธุ์ดั้งเดิมแล้วก็ตาม ที่ ยังคงไม่สามารถลบล้างกลิ่นอายเผ่าพันธุ์เดิมบนตัวออกไปได้

ดังนั้น เมื่อถึงยุคของราชันเซียนหยินเทียน คำสาปสยบที่ สวรรค์กำหนดก็ได้บรรลุผลขึ้นมา ฟ้าร้องฟ้าผ่าทยอยกันพุ่งเข้าหา พวกเขา

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง คำสาปในลักษณะเช่นนี้จึงได้ส่งผลว่า เพราะอะไรทุกครั้งก็เจ้าราชาสมุทรปรากฏตัวออกมาในยุคของ

ราชันเขียนหินเทียนจึงมีพายุฝนฟ้าคะนองและฟ้าร้องฟ้าผ่าเกิดขึ้น ใ้ว่าพวกเขาต้องการสร้างความวุ่นวาย แต่เป็นภัยพิบัติคำสาปที่เกิดกับพวกเขา!

มาคราวนี้หีชีเย่ลงมือด้วยตนเอง ส่งกำลังปิดล้อมพวกเขาเอาไว้ แล้วทำการสยบพวกเขาเอาไว้ สิ่งทีกระทำไปนั้นใช่เพียงแต่สยบตัวของกั้ราชาสมุทรเองเท่านั้น ขณะเดียวกันก็อาศัยวิธีการฉนิกร่างทำให้กั้ราชาสมุทรหลบเลี่ยงคำสาปของสวรรค์ได้อีกด้วย

กั้จุนร้บรูตลอดมาว่าอิกาทมิพตามไล่ล่ากั้ราชาสมุทร กระทั่งทำการสยบและฉนิกพวกเขาเอาไว้ได้ทะเล แต่ว่า เขากลับไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของกั้ราชาสมุทร ดังนั้น จึงเข้าใจว่ากั้ราชาสมุทรกับอิกาทมิพคือศัตรูคู่อาฆาต ด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงต้องการปลดปล่อยกั้ราชาสมุทรตลอดมา เพื่อให้พวกเขาเป็นศัตรูกับอิกาทมิพ

แต่ว่า ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็นึกไม่ถึงว่า กั้ราชาสมุทรที่ถูกอิกาทมิพตามไล่ล่ามาโดยตลอด และถูกอิกาทมิพสยบเอาไว้ได้ทะเลนั้น นอกจากพวกเขาจะไม่ใช่ศัตรูคู่อาฆาตของอิกาทมิพแล้ว พวกเขายังสำนึกในบุญคุณของอิกาทมิพอีกด้วย!

สีหน้าของกั้จุนพลันดูไม่ฉิดขึ้นมาทันที เมื่อนึกถึงกั้ราชาสมุทรที่ตนเข้าใจมาโดยตลอดว่าเป็นผู้ที่ยืนอยู่ข้างฝ่ายของตน กลับกลายเป็นใส่ศึกที่คอยจับตาตนเอาไว้ตลอดเวลา เขาฉลาดมาชั่วชีวิต ท้ายที่สุดแล้วกลับถูกผู้อื่นรุกรณาตจนได้!

“เห็นที่เรื่องแผนการแล้วอย่างไรเสียก็เทียบไม่ได้กับใต้เท้าที่ลึกซึ้งและละเอียดรอบคอบ เมื่อเปรียบกับใต้เท้าแล้วข้ายังอ่อนไปนิดหนึ่ง” กุ๋จุนสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง และกล่าวยอมรับในที่สุด

ความจริงแล้วในใจของกุ๋จุนเข้าใจเป็นอย่างดี หากพูดถึงเรื่องแผนการแล้วตัวเองไม่สามารถเอาชนะอีกาหมิพีได้แน่นอน แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม กุ๋จุนก็ต้องการลองดูสักครั้ง เพราะหากยังไม่ทันได้ทดลองก็คิดว่าตัวเองล้มเหลว ยอมรับว่าตัวเองสู้อีกาหมิพีไม่ได้ เป็นเรื่องที่กุ๋จุนทำไม่ได้!

กล่าวสำหรับกุ๋จุนแล้ว หากไม่ถึงที่สุดเขาย่อมไม่ตายใจ มีเพียงทำลายความมั่นใจของอีกาหมิพีอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดได้สักวัน เขาจึงจะตายใจในเรื่องนี้!

“เรื่องนี้นับไม่ได้ว่าเป็นแผนการอะไร” หลี่ชีย่สายหน้า และกล่าวว่า “เพียงแต่เรื่องราวในโลกที่เจ้ายังไม่รู้มีอีกมาก เจ้าเป็นคนที่มึนพรสวรรค์แต่ขาดความรู้และสั่งสมประสบการณ์จากชีวิตของตน เสียตายที่เจ้าเดินหลงทางแล้ว”

หนึ่งในเก้าราชาสมุทรตนหนึ่งก็หัวเราะเสียงดังและกล่าวว่า “เจ้าหนู เจ้ามีความฉลาดอย่างแท้จริง แม้แต่ตราประทับผนึกนี้เจ้ายังคิดออกถึงความลึกซึ้งพิสดารของมันได้ แต่ เวลานี้ความช่วยเหลือมาเยือนเจ้าแล้วละ เวลานี้ จะให้จับเจ้าไปยึดตายน้ำหรือฆ่าเจ้าเสีย ขอเพียงคำๆ เดียวจากใต้เท้า”

คำพูดนี้ของเก้าราชาสมุทรพลันทำให้กุ๋จุนต้องก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ตัวกุ๋จุนเองนั้นมีความแข็งแกร่งยิ่ง แต่ที่ กับผู้ที่ดำรง

อยู่ในฐานะเช่นเจ้าราชาสมุทรเขาก็หวาดหวั่นอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะยามที่เจ้าราชาสมุทรร่วมมือกันนั้น มันช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน เนื่องเพราะความแข็งแกร่งเช่นนี้ของเจ้าราชาสมุทรนั่นเอง กุ๋จุนจึงได้หาพวกเขาเพื่อให้มาร่วมมือกันจัดการกับอภิกาหมิพ์

กุ๋จุนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งทำใจให้นิ่ง ล้อมองหลี่ซิเย่ และเพยรอยยิ้มออกมา กล่าวอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “ข้าเชื่อว่าใต้เท้าจะไม่รีบเร่งลงมือ ใต้เท้าจะไม่สังหารข้าที่ตรงนี้อยู่แล้ว”

หลี่ซิเย่มองดูกุ๋จุนแล้วถึงกับยิ้มออกมาและกล่าวว่า “กุ๋จุนนะกุ๋จุน เจ้านี้มั่นใจในตนเองเหลือเกิน มาถึงขั้นนี้แล้วยังคงไม่ลนลานแม้ยามคับขัน สามารถมีจิตที่มั่นคงถึงเพียงนี้ได้ นับว่าไม่ถ่างนัก ข้ายังรู้สึกเสียดายในความสามารถเช่นนี้ของเจ้า”

“ที่ข้ามีวันนี้ มีจิตที่สงบนิ่งเช่นนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นเพราะการชี้แนะและการเจียรระไนของใต้เท้า ถ้าหากแม้แต่แค่นี้ข้ายังเรียนรู้ไม่ได้ แล้วจะไปแทนที่ใต้เท้าในอนาคตได้อย่างไรกันหละ” กุ๋จุนยิ้มกล่าว

หลี่ซิเย่มองดูกุ๋จุนแล้วถึงกับหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “กุ๋จุน เจ้ารู้หรือไม่? ต่อให้ข้าไม่ฆ่าเจ้า ต่อให้ชาตินี้ข้าละเว้นให้เจ้า แต่ว่าหากเจ้ายังคงตื้อรั้นไม่สำนึกละก็ จะมีผู้ที่ลงมือสังหารเจ้าเอง”

“ข้ารู้ว่าใต้เท้าพูดถึงใคร” กุ๋จุนไม่ได้แสดงอาการตระหนก กล่าว “ครั้งนั้นพี่เขยจับข้าไปขังเอาไว้ในร่องน้ำลึกก็กล่าวเตือนข้าเอาไว้แล้วว่า หากข้าไม่สำนึกละก็ เขาจะฆ่าข้าด้วยมือของเขาเอง ข้าไม่สงสัยในความสามารถของพี่เขยข้า ข้าเพียงสงสัยใน

ความตั้งใจที่แน่วแน่ของเขาเท่านั้นเอง ต่อให้เขาฟื้นคืนชีพขึ้นมา ก็ไม่แน่ว่าจะลงมือฆ่าข้าได้ลง! สิ่งนี้แหละคือจุดอ่อนของพี่เขยข้า”

“โลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน” หลี่ชียเอหัวเราะและกล่าวว่า “ในเมื่อราชามังกรดำบอกว่าจะฆ่าเจ้า ข้าเชื่อว่าเขาจะลงมือฆ่าเจ้าแน่”

“ข้าก็รออยู่ ข้าไม่เคยได้พบเขาอีกเลย เขาสามารถมีชีวิตอยู่มาสามชาติ แต่ไม่รู้ว่าสามารถอยู่ได้เป็นชาติที่สี่หรือไม่ ถ้าหากเขาสามารถอยู่ได้ถึงสี่ชาติและออกมาสังหารข้า ข้าก็ไม่มีอะไรจะพูด การที่ข้าต้องตายด้วยน้ำมือของพี่เขยข้าก็ไม่นับเป็นเรื่องน่าอายอะไร แม้แต่ราชันเซียนท่าคงยังถูกเขาสังหารไปตามระเบียบ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงข้ากู่จุน” ท่าทีของกู่จุนไม่สะทกสะท้าน กล่าวเรียบเฉยยิ่งนัก

“หนีไปสิ” หลี่ชียเอมองดูกู่จุน ยิ้มกล่าวว่า “เหมือนอย่างที่เจ้าพูดอย่างนั้น ข้าไม่รีบร้อนที่จะฆ่าเจ้า เจ้าหนีไปเสียเดี๋ยวนี้เหอะ ข้าอยากจะได้ดูว่าเจ้ามีท่าไม้ตายอะไรบ้าง อย่าให้ข้าต้องผิดหวังเกินไป ถ้าหากเจ้ายังคงสำแดงวิธีการเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้ต่อไปละก็ นับว่าทำให้ข้าผิดหวังมากเหลือเกิน”

ตอนที่ 1668 ราชามังกรดำ

กัจจนไม่รู้สึกรู้สีกแปลกใจที่หลี่ชียเย่ปล่อยให้ตนเองหนีไป เขาแสดงคารวะแบบจีนและหัวเราะกล่าวว่า "ขอบคุณใต้เท้า ในโลกนี้คนที่รู้ใจข้าที่สุดยังคงเป็นใต้เท้า"

"เอาหละ คำพูดที่น่าขยะแขยงไม่ต้องพูดให้มากความ มีท่าไม้ตายอะไรก็สำแดงออกมาให้เต็มที่ ข้ารู้ว่าเจ้ามีธาตุแท้ภายในซ่อนอยู่ ยังมีไฟตายบางอย่างไม่ได้สำแดงออกมา" หลี่ชียเย่กล่าวเรียบเฉยขึ้นมา

"ข้าจะพยายามทำอย่างเต็มที่ หวังว่าท่าไม้ตายของข้าจะไม่ทำให้ใต้เท้าต้องผิดหวัง มิฉะนั้นล่ะก็คงจะผิดต่อใต้เท้าที่อุตสาหให้ ความสำคัญแล้ว" กัจจนยิ้มกล่าว

หลังจากพูดจบ เห็นเงาของกัจจนแวบหนึ่ง พลันเห็นฟ้าก้าวข้ามอาณาจักรไป

"ที่นี่ไม่มีเรื่องอะไรแล้ว" หลี่ชียเย่ก็ก้าวตามไป นาที่ก่อนจากไป เขาได้โบกมือกับแก้วราชาสมุทรและกล่าวว่า "พวกเจ้าสามารถผนึกร่างต่อไปได้ ไซ้แล้ว ลืมบอกพวกเจ้าอย่างหนึ่ง ตาเฒ่าของเหมืองแร่เซียนปีศาจระภาคิดถึงพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าคิดจะรั้งอยู่ที่นี้ต่อไป หรือจะกลับไปรับโทษก็อยู่ที่การตัดสินใจของพวกเจ้าเองแล้วหละ" กล่าวจบหายตัวติดตามกัจจนไปในฉับพลัน

ในครั้งนั้น เก้าราชาสมุทรลัทธิลอบหนีออกจากเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาตอนนั้น ไซว่าปีศาจระกาจะไม่รู้ ความจริงแล้ว เจกเช่น การดำรงอยู่ในฐานะผู้แข็งแรงแรงถึงระดับนี้ การที่ผู้เยาว์หลายคนคิด จะหลบหนีออกไปโดยพื้นฐานแล้วเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ครานั้น ปีศาจระกาอยู่แล้วขณะที่เก้าราชาสมุทรหลบหนี ออกไป เพียงแต่ปีศาจระกาแก้มปล่อยพวกเขาเท่านั้นเอง ลงใจ ปล่อยให้พวกเขาหนีออกไปได้

เนื่องจากผู้เยาว์ของเหมืองแร่เซียนปีศาจระกาพลันที่ถือ กำเนิดเกิดมาก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ก้าวย่างเข้าไปยังเหมืองแร่เซียน แม้เพียงครึ่งก้าว ดังนั้น พวกเขาพยายามแอบลักลอบเข้าไปหลาย ครั้งแต่ก็ไม่เป็นผล

ต่อมาภายหลัง ปีศาจระกาอดสงสารไม่ได้ จึงทำลับตาข้าง หนึ่งปล่อยให้พวกเขาทั้งเก้าคนหลบหนีออกจากเหมืองแร่เซียนไป มิฉะนั้นละก็ ผู้เยาว์เช่นพวกเขาทั้งเก้าคนไม่สามารถก้าวออกจาก เหมืองแร่เซียนได้แม้เพียงครึ่งก้าวอยู่แล้ว!

หลังจากที่กัจฉนหลบหนีจากเก้าราชาสมุทรแล้ว พลันก้าวข้าม ไปอาณาจักรโดยไม่ได้สำแดงความเร็วของตนจนถึงขีดสุด กลับ ไม่เร่งรีบที่จะหนีไป เนื่องจากภายในใจของเขา รู้ดีว่า หลี่ชียเอ่ไม่ ต้องการรีบเร่งเอาชีวิตเขาไป ก่อนที่เขาจะได้สำแดงท่าไม้ตาย ออกมาเขาจะไม่ตาย

เวลานี้ พวกเขาทั้งสองเสมือนหนึ่งกำลังเล่นเกมแมวจับหนูกัน อยู่ โดยที่กล่าวสำหรับกัจฉนแล้วเขาคือหนูที่กำลังวิ่งหนีเป็นการ ชั่วคราว ขณะที่หลี่ชียเอ่คือแมวที่ตามไล่ล่าเขาอยู่

แน่นอนที่สุด กู้จุนคิดว่าเขามีสิทธิ์ที่จะพลิกเกมกลับมา เมื่อไรที่เขาสามารถควบคุมจังหวะและโอกาสได้ล่ะก็เขาต้องพลิกเกมได้แน่ ถึงเวลานั้นเขาก็จะเป็นแมวตัวนั้น

หลี่ชียเองก็ไม่ได้รีบร้อนที่จะสังหารกู้จุน เนื่องจากเขาคาดเดาได้แล้วว่า ท่าไม้ตายของกู้จุนคืออะไร ดังนั้น ต่อให้เขาฆ่ากู้จุนเสีย แต่ตอนนี้ก็ไม่สามารถทำให้เกมนี้จบลง ที่เขาต้องการคือจัดการพร้อมกันทั้งหมดในคราวเดียว

ขณะที่กู้จุนหลบหนีอยู่นั้น หมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนที่อยู่ห่างไกลพลันเกิดเสียงดัง "ตูม" สั่นขึ้นมา ทำให้หมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนสั่นไหวโคลงเคลงไปมา เหมือนดังมีอะไรพลิกตัวใต้พื้นดินอย่างนั้น พลันสร้างความแตกตื่นให้กับชาวประมงของหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนเป็นการใหญ่ บรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนต่างวิ่งกรูกันออกมา

"กรร" เสียงของมังกรที่ดังขึ้นก้องไปทั่วมหาสมุทรอุดร ขณะที่บรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนวิ่งกรูกันออกมานั้น เห็นเพียงเงาดำที่พุ่งขึ้นท้องฟ้าในทันที และหายตัวไปในพริบตา

"นั่นมัน" บรรดาบรรพบุรุษของหมู่บ้านเสี้ยวไห่ซุนล้วนไม่สามารถได้สติกลับคืนมา มองดูเงาดำที่คล้ายดังมังกรแท้จริงหายไปในบนท้องฟ้า

ขณะที่กู้จุนกำลังหลบหนีอย่างรวดเร็วนั้น เขายังไม่หันกลับไปถึงเมืองสมุทรสยบฟ้า ทันใดนั้น เสียงดัง "ปัง" ช่องว่างอากาศพลันถูกทำลาย ในพริบตาเดี๋ยวนี้เอง บนท้องฟ้าปรากฏเป็นยันต์ลงมาจากท้องฟ้า กลายเป็นค่ายกลยันต์ที่เข้าล็อกตัวกู้จุนเอาไว้

สีหน้าของกัจจนแปรเปลี่ยนไปมากทันทีที่เห็นค่ายกลยันต์นี้ ขณะที่หลีชีเย่เพียงยิ้มๆ ก้าวเดินเข้าไปยังค่ายกลยันต์ดังกล่าว

เสียง “ปัง” ดังขึ้น ค่ายกลยันต์พลันหอบเอากัจจนและหลีชีเย่ไปด้วยกัน ย้ายตำแหน่งไปปรากฏอยู่บนจักรวาล

ในส่วนที่ลึกลงเข้าไปแห่งหนึ่งในจักรวาล ล้อมรอบไปด้วยดวงดาว มีสุริยันจันทราที่ปรากฏอยู่บริเวณนั้น ค่ายกลยันต์ที่ทรงพลังยิ่งพาหลีชีเย่และกัจจนไปอยู่บนเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพ์แห่งหนึ่ง

“กรร” เสียงคำรามมังกรดังไม่ขาดสาย บนเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพ์ปรากฏลวดลายของมังกรที่โลดโผนไปมา เหมือนต้องการกลับกลายเป็นมังกรแท้จริงแต่ละตัวอย่างนั้น ท่ามกลางเวทีต่อสู้ปรากฏกลิ่นอายมังกรแท้จริงที่ตลบอบอวล เหมือนว่ามีมังกรแท้จริงอยู่ตัวหนึ่งกำลังสร้างปัญหาก่อความปั่นป่วนอยู่ตรงนั้น

เวลานี้กัจจนแหงนหน้าขึ้นมอง เห็นบนเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพ์มีมังกรแท้จริงยึดครองอยู่ตรงนั้นตัวหนึ่ง มังกรตัวนี้มีสีดำทั้งร่าง เกิดมังกรแต่ละเกิดคล้ายตั้งสร้างขึ้นมาจากเหล็กนิลอย่างนั้น มีความแข็งแกร่งยิ่งนัก เล็บทั้งห้าของมังกรแหลมคมยิ่ง มองเห็นประกายน่าเกรงขามวูบวาบ ดุจดั่งสามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ได้

ยามที่มังกรแท้จริงลืมนตาขึ้นมาั้นเหมือนว่าทั้งเก้าแดนถูกจุดติดจนสว่างไสวอย่างนั้น ดวงตาทั้งสองของมังกรแท้จริงลึกล้ำยิ่งนัก สามารถเชื่อมทะลุต่อไปถึงตัวตนที่แท้จริง ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไม่สามารถหลบหนีพ้นไปจากดวงตาทั้งสองข้างของมัน

ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่ต้องเกรงกลัวต่อดวงตาคู่นี้กันทั้งนั้น ประหนึ่งว่าดวงตาคู่นี้สามารถทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลับกลายเป็นความว่างเปล่า ท่ามกลางดวงตาคู่นี้ล้วนแล้วแต่เปื่อยยุ่ยอะไรอย่างนั้น

ยามเมื่อมังกรลักษณะเช่นนี้ได้ยึดครองพื้นที่อยู่บนเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพ์ ยามที่กลิ่นอายมังกรเวทิดำบรรพ์ตลบอบอวลไปทั่วนั้น เกรงว่าต่อให้จักรพรรดิเทพที่แข็งแกร่งกว่านี้ก็ต้องรู้สึกสั่นเทาในใจ

สิ่งนี้หาใช่เป็นเพียงร่างเงาเลื่อนราง ไม่ใช่ร่างที่มาจากการแปลง นี่คือนังกรแท้จริง เผ่ามังกรที่แท้จริง เลือดที่หลังรินอยู่ภายในกายเป็นสายเลือดมังกรแท้จริงที่บริสุทธิ์สุดเปรี๊ยะสุด! เกรงว่าผู้คนบนโลกนี้ที่เคยเห็นมังกรแท้จริงคงมีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น หากวันใดใครสักคนได้มีโอกาสเห็นมังกรแท้จริงละก็ เกรงว่าคงเป็นต้นเหตุที่สามารถนำมาพุดคุยได้ชั่วชีวิตเลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม เมื่อกู่จุนมองเห็นมังกรแท้จริงตัวนี้แล้วกลับไม่แสดงอาการตกใจแม้แต่น้อย เขาเพียงเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวทักทายว่า "พี่เขย ไม่ได้พบกันเสียนาน นี่เป็นร่างในชาติแรกของท่านนะเนี่ย เสียตาย ข้าคงไม่ได้เห็นร่างในชาติที่สามของท่านแล้ว"

ขณะที่มังกรแท้จริงล่องเขมิงไปที่กู่จุน โดยไม่ได้เปิดปากพุดอะไรออกมา

หลังจากที่หลี่ซีเยมองเห็นมังกรแท้จริงตัวนี้แล้ว เขาก็ถึงกับหอดถอนใจเบาๆ ออกมา โบกมือทักทาย ขณะที่มังกรแท้จริงก็พยักหน้าตอบหลี่ซีเย แต่สายตาของเขาไม่ได้ละจากกู่จุนเลย

“พี่เขย จำเป็นต้องแค้นเคืองข้าขนาดนี้เลยรี? ร่างในชาติที่สามของท่านได้ตายไปแล้ว นี่คือร่างในชาติแรกของท่าน ถ้าหากข้าจำไม่ผิด ขณะที่ท่านอยู่ในร่างแรกท่านรักเอ็นดูข้ามากเลยนะ” กุญแจกล่าวด้วยท่าทียิ้มแต่

แต่แล้ว มังกรแท้จริงยังคงไม่พูดอะไรออกมา ปรกาศตาของเขาพลันเจิดจรัสขึ้นมา ปรากฏประกายตานาเกรงขามที่ทำให้ผู้คนต้องยำเกรงออกมา

“พี่เขย ร่างชาติแรกของท่านไหล่ออกมาเพราะต้องการจับข้ากลับไปอย่างนั้นรี?” กุญแจไม่ได้รู้สึกเกรงกลัวแต่อย่างใด ยังคงพูดคุยมือเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยิ้มกล่าวว่า “ท่านจำเป็นต้องทำเช่นนี้รี?”

“พี่เขย ท่านรับปากพี่สาวข้าจะดูแลข้าอย่างดี” กุญแจยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า ท่านกลับไม่ได้ดูแลข้าให้ดี ให้ข้าได้รับทุกข์ทรมานมากมาย ท่านเริ่มจากการจับข้าไปอุดตาน้ำ แล้วเชื่อนวาสนาของข้า แล้วยังขังข้าไว้ในร่องน้ำลึก พูดตามตรงเลยนะ ติดตามท่านมาสามชาติ น้องเมียอย่างข้าต้องได้รับทุกข์ทรมานมากเหลือเกิน”

“กรรร” มังกรแท้จริงคำรามเสียงดังออกมา กลิ่นอายมังกรสามารถทำลายทุกสิ่งอย่าง กลิ่นอายมังกรที่พาลและทรงพลังเสมือนตั้งเป็นพายุร้ายอย่างนั้น เพียงตาคุญแจยืนอยู่ตรงนั้นไม่หวั่นไหว บนใบหน้ายังคงแฝงไว้ด้วยรอยยิ้ม

“พี่เขยไม่ต้องโกรธ” กุญแจยิ้มแต่และกล่าวว่า “เป็นความจริงที่ในสายตาของท่านข้าเป็นเพียงคนไม่เอาไหน แต่ว่า พี่เขย สิ่งที่ข้ามุ่งมาดปรารถนาไม่เหมือนกับท่าน ที่ท่านมุ่งมาดปรารถนาก็แค่

ครอบครองฟ้าดินเท่านั้น ขณะที่ข้านั้นปรารถนาคือกลายเป็นได้
เท่าอীগาหิมิพี ดังนั้น พี่เขย ข้าไม่ใช่คนไม่เอาไหนเหมือนดังที่เห็น
ในสายตาของท่าน!”

“ฮึ” มังกรแท้จริงไม่ได้เปิดปากพูดอะไรออกมา เพียงส่งเสียง
น่าเกรงขามออกมา เสียงน่าเกรงขามนี้ทำให้เหล่าชั้นฟ้าต้องสลด
อับแสง สรรพชีวิตต้องสั่นเทา

กู่จุนยังคงไม่ได้ตกใจอะไร เขาพายมือทั้งสอง และกล่าวว่า “
ท่านไม่เห็นด้วยกับอุดมการณ์ของข้าตลอดมา ในสายตาของท่าน
ก็คือไอ้เลวคนหนึ่ง แต่ว่า พี่เขย ข้าควรมีปณิธานของตนเอง แต่ว่า
พี่เขย ข้าควรมีสิ่งเสาะแสวงหาที่เป็นของข้าเอง บางทีท่านอาจ
คาดหวังให้ข้าเป็นราชันเซียน และหรือต้องการให้ข้าเป็นเหมือน
เช่นท่าน...”

“แต่ว่า ความมุ่งมั่นปรารถนาของข้ายิ่งใหญ่กว่า และสุดยอด
ยิ่งกว่าพี่เขยเสียอีก ข้าต้องการเป็นเหมือนดังคนๆ นั้นที่สามารถ
ครอบครองเก้าแดน ในเมื่อกายปฤชชน คุณสมบัติกายปฤชชนยังทำ
ได้ แล้วทำไมข้าที่เป็นหนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึง
ปัจจุบันทำไมถึงทำไม่ได้?”

เมื่อกู่จุนพูดมาถึงตรงนี้ ประกายตาของเขาพลันดูน่าเกรงขาม
ล้องเขม็งไปที่กู่จุน

“พี่เขย ท่านมองข้าด้วยสายตาแบบนี้อีกแล้ว ข้ารู้ว่าสายตา
เช่นนี้ของท่านหมายความว่าอะไร” กู่จุนไม่ใส่ใจ สายหน้าและยิ้ม
กล่าวว่า “สายตาแบบนี้ของท่านบอกว่าข้าเปรียบเหมือนคางคกจะ
กินเนื้อห่านฟ้า พี่เขย ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมได้เท่าอীগาทำอะไรก็

ดูสมเหตุสมผลไปหมด ขณะที่ข้าทำในเรื่องเดียวกันดูช่างน่าขัน เสียเหลือเกินในสายตาของท่าน ช่างเป็นอะไรที่ไม่เลียมตัวเสียเลย”

“เป็นเพราะอะไร เวลาที่ทำในเรื่องเดียวกัน หากเป็นข้าก็จะกลายเป็นไม่เลียมตัวล่ะ?” กุ๋จุนกล่าวว่า “เพียงเพราะว่าข้าเป็นคนทรยศแต่กำเนิดอย่างนั้นรี? หรือบางที่เป็นเพราะข้าต้องการอยากได้คลังสมบัติว่างเปล่าที่นั่นมาก?”

มังกรแท้จริงไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงยื่นเล็บที่แหลมคมออกมาชี้ไปที่กุ๋จุน

“พี่เขย ข้าจะไม่ตามท่านกลับไปแน่นอน” ยามที่มังกรแท้จริงยื่นเล็บแหลมคมชี้มาหา นั่น กุ๋จุนรู้ว่ามันหมายถึงอะไร สายหัวและกล่าวว่า “ครั้งก่อนท่านเชื่อนวาสนาของข้าไป แล้วขังข้าเอาไว้ได้ ร่องน้ำลึก ข้าไม่โทษท่าน เนื่องจากข้าทำเรื่องร้ายเอาไว้จริง แต่ว่าเวลานี้ไม่ได้ อย่างน้อยที่สุดข้ายังไม่ได้ทำเรื่องที่ไม่สมควรหรือผิดกฎหมายร้ายแรง ดังนั้น ข้าจะไม่ตามท่านกลับไปแน่นอน ข้าจะไม่ให้ท่านจับข้าไปขังเอาไว้ได้ร่องน้ำลึกได้อีก!”

ดวงตาทั้งสองของมังกรแท้จริงพลันดูน่าเกรงขาม เล็บมังกรกางออกมาอย่างช้าๆ ยามที่เล็บของเขากางออกมา บังเกิดเสียงดัง “ปัง” ดุจดั่งช่องว่างอากาศถูกเล็บมังกรดันจนแตก เหมือนว่าเล็บมังกรได้ดันจนหลุดออกจากพื้นธนาการฟ้าดินทั้งปวงอย่างนั้นนาที่นี้เสมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างในฟ้าดินล้วนแล้วแต่ไม่สามารถสยบพลังของมันอย่างนั้น

“พี่เขย ท่านต้องการเล่นไม้แข็งอย่างนั้นรี?” เมื่อกัจจนเห็นมังกรแท้จริงกางเล็บทั้งห้าออกมากรู้แล้วว่ามังกรแท้จริงต้องการทำอะไรแล้ว

แต่ว่า กัจจนก็ไม่คิดวิ่งหนี และไม่ได้รับรู้สึกลัวหวาดกลัว หัวเราะและสายหัวกล่าวว่า “พี่เขย ท่านไม่แนเสมอไปว่าจะจับเป็นข้าได้ ถ้าหากท่านยังคงอยู่บนโลกนี้ ข้ายอมรับว่าแค่ไม่กี่กระบวนท่าก็สามารถจับข้ากลับไปได้ แต่ว่า เวลานี้หากท่านคิดจะจับข้ากลับไปคงไม่ง่ายดายนัก”

มังกรแท้จริงเพียงส่งเสียงฮึ่นาเกรงขามออกมา สำหรับคำพูดของกัจจน

“พี่เขย ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่เป็นความจริงที่ปราศจากผู้ต่อกร แต่ว่า เวลานี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว เวลานี้ท่านเป็นเพียงร่างในชาติแรกเท่านั้นเอง ถ้าหากว่าร่างในชาติที่สามยังคงอยู่ข้าก็คงจนปัญญาแล้วหละ ขณะที่เวลานี้ท่านเป็นร่างในชาติแรกบวกกับวิญญาณที่ไม่สมบูรณ์ เมื่อเทียบกับท่านที่อยู่ในจุดสูงสุดแล้วห่างกันมากเหลือเกิน...”

กัจจนหัวเราะและกล่าวว่า “ในอดีตขอเพียงพี่เขยท่านลงมือ ข้าไม่สามารถขัดขืนได้อยู่แล้ว หากวันนี้พี่เขยจะลงมือจริงๆ ละก็ ข้าคงต้องสู้กันจริงๆ ลังๆ เต็มที่แล้วหละ เกิดข้าไม่ทันระวังสังหารร่างในชาติแรกไปละก็ ไม่รู้ว่าพี่สาวข้าจะโทษข้ามั้ยนะ”

ตอนที่ 1669 หังสามชาติของราชามังกรดำ

มังกรแท้จริงที่อยู่ตรงหน้าตัวนี้ก็คือร่างชาติแรกของราชามังกรดำ เป็นมังกรแท้จริงตัวหนึ่ง กระทั่งเรียกได้ว่าคือมังกรแท้จริงเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นในเก้าแดนที่ยังคงไว้ซึ่งร่างกายที่สมบูรณ์ที่สุด ยังคงรักษาจิตวิญญาณของร่างที่มีความเป็นมังกรตัวหนึ่งเอาไว้ อย่างแท้จริง!

ร่างในชาติแรกของราชามังกรดำเป็นเพียงงูเลี้ยวเสอเท่านั้น (งูขนาดใหญ่ที่สำเร็จมรรคผลระดับหนึ่ง มีเขาเดียว และเล็บคู่หนึ่ง) ภายหลังได้รับการชี้แนะจากอิกาทมิฬ ฝึกฝนจนสำเร็จมรรคผล ในที่สุดสายเลือดได้หวนคืนสู่ความเป็นบรรพบุรุษดั้งเดิม ประสบความสำเร็จอย่างงดงามตั้งได้กระโดดข้ามประตูมังกร กลายเป็นมังกรแท้จริง มีสายเลือดเผ่ามังกรแท้จริงไว้ในครอบครอง

เรียกได้ว่า ราชามังกรดำในชาติแรกได้บรรลุสายเลือดแห่งความเป็นเผ่ามังกรที่แท้จริงอย่างสมบูรณ์แบบ มีความบริสุทธิ์ทางสายเลือดยากที่ผู้ใดสามารถหัดเทียมได้ เกรงว่าเผ่ามังกรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินก็ไม่มีใครสามารถเปรียบด้านความบริสุทธิ์ทางสายเลือดมังกรแท้จริงกับราชามังกรดำได้

ในขณะนั้น หลี่ซีเยในฐานะของอิกาทมิฬได้มีโครงสร้างแนวความคิดใหม่ทั้งหมดเกี่ยวกับการกลับชาติและถือกำเนิดขึ้นใหม่ แน่นอนที่สุด กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งแล้ว การที่จะกลับชาติเกิดใหม่โดยแท้จริงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

แต่ทว่า ราชามังกรดำกลับเป็นช้อยกเว้น อันเนื่องมาจากสายเลือดของเขามีความได้เปรียบที่ได้รับเงื่อนไขและสิ่งแวดล้อมที่ดีมากเป็นพิเศษ และเข้ากันกับ โครงสร้างแนวความคิดด้านการกลับชาติของอীগาหิมพ์ได้พอดี

ดังนั้น ราชามังกรดำจึงได้ทำการฝึกเคล็ดวิชากลับชาติเกิดใหม่ที่อীগาหิมพ์เป็นผู้คิดค้นขึ้นมาตั้งแต่แรกเริ่มการฝึกของเขา และเป็นเหตุผลที่ว่าเพราะอะไรราชามังกรดำจึงสามารถมีชีวิตอยู่ได้ถึงสามชาติ

ในช่วงชาติแรกของราชามังกรดำ เขาได้ทำการฝึกจนกระทั่งสายเลือดของเขาหวนกลับคืนสู่บรรพบุรุษดั้งเดิม และกลับกลายเป็นมังกรแท้จริง ซึ่งเป็นการสร้างเงื่อนไขที่มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นสำหรับชาติที่สองของเขาขึ้นมา

ในช่วงระหว่างชาติแรกของราชามังกรดำ เมื่อเขาฝึกจนก้าวถึงระดับสูงสุดแล้ว ได้ทำการตัดร่างที่เป็นมังกรแท้จริงของตนคงเหลือไว้เพียงจิตวิญญาณที่อ่อนแอ จากนั้นทำการสร้างกายเนื้อขึ้นมาใหม่และเริ่มต้นการฝึกใหม่ อาศัยวิธีการเช่นนี้เพื่อดำรงชีวิตต่อเป็นชาติที่สอง

ในชาติที่สองนี้ ราชามังกรดำอาศัยวิญญานมังกรทำการฝึกกายเขียน ภายใต้ความพยายามร่วมกันระหว่างเขากับอীগาหิมพ์ ทำให้ราชามังกรดำฝึกวิญญานมังกรกายเขียนที่มีเพียงหนึ่งเดียวจนสำเร็จ ทำให้เขามีชีวิตอยู่เป็นชาติที่สอง

เมื่อชาติที่สองได้ฝึกจนสำเร็จขั้นสูงสุดแล้ว ภายใต้การช่วยเหลือจากอীগาหิมพ์ ราชามังกรดำได้ทำการตัดร่างที่เป็น

วิญญานมังกรกายเขียนอีกครั้ง และคงเหลือไว้ซึ่งจิตวิญญานที่อ่อนแอ อีกทั้งคราวนี้ราชามังกรดำได้ทำการตัดอย่างสิ้นเชิงชนิดถึงแก่นเลยทีเดียว ตัดสิ้นสายเลือดทั้งหมด และตำหนิต่างๆ สุดท้ายทำการสร้างกายเนื้อในลักษณะของกายปุถุชนชะตาปุถุชน และรอบชีวิตปุถุชนขึ้นมาใหม่

ในชาติที่สามนี้ ราชามังกรดำอาศัยรูปโฉมของไตรปุถุชนฝึกใหม่อีกครั้ง อาศัยท่วงท่าของความเป็นปุถุชนที่ตั้งเดิมที่สุดเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ และในชาติที่สามนี้เอง ทำให้ราชามังกรดำสามารถฝึกจนสามารถสำเร็จกายเขียนคู่ชั้นสมบุรณ์ได้ในที่สุด!

อย่างไรก็ตาม ราชามังกรดำได้คงร่างของตนทั้งสองชาติเอาไว้ อีกทั้งร่างทั้งสองยังคงเศษเสี้ยวของจิตวิญญานเอาไว้กับร่างทั้งสองด้วย โดยที่ร่างซึ่งมีเศษเสี้ยวของจิตวิญญานนั้นถูกอภิกาหมิพทำการผนึกฝังเอาไว้ เพื่ออาศัยฟ้าดินมาทำการหล่อเลี้ยงร่างกาย และเศษเสี้ยวของจิตวิญญานนั้น เพื่อทดสอบดูว่าราชามังกรดำสามารถมีชีวิตอยู่ได้สามชาติอย่างแท้จริงหรือไม่

ถ้าหากว่าร่างกายทั้งสามชาติล้วนแล้วแต่สามารถมีชีวิตขึ้นมาทั้งหมด นั่นเท่ากับสามารถแทนอดีต ปัจจุบัน และอนาคต หากสามารถก้าวไปถึงจุดนี้ได้จริงๆ ละก็ เช่นนั้นแล้ว พวกเขา ก็จะเข้าใกล้ความเป็นอมตะได้อีกขั้นหนึ่งแล้ว!

แต่ทว่า แม้ว่าราชามังกรดำสามารถมีชีวิตอยู่ได้ถึงสามชาติอย่างราบรื่น แต่ว่ายังคงมีจุดอ่อนอย่างหนึ่ง นั่นก็คือชาติแรก ชาติที่สอง กระทั่งชาติที่สามไม่สามารถพบกันได้ หรือก็คือสามชาติไม่พบกัน ต่างฝ่ายต่างต้องหลีกเลี่ยงสิ่งนี้กันและกันซึ่งเป็นเหตุผลที่

อิกาทมิพต้องนำร่างทั้งสองชาติก่อนหน้ามาทำการปิดผนึกฝังเอาไว้

ราชามังกรดำได้รับการเคารพนับถือมาสามชาติ ซึ่งเป็นเรื่องราวที่รับรู้กันทั่วไป แต่ว่า น้อยคนนักที่รู้ว่าราชามังกรดำในสามชาติหาใช่เป็นราชามังกรดำที่เป็นคนๆ เดียวกัน ผู้คนในโลกหล้ารับรู้มาโดยตลอดว่าราชามังกรดำอาศัยลักษณะเดียวกันอยู่มาถึงสามชาติ

แม้ว่าน้อยคนนักที่ล่วงรู้ความลับนี้ แต่กัจจนกลับล่วงรู้ความลับนี้อย่างทะลุปรุโปร่งในฐานะที่เป็นน้องเมียของราชามังกรดำ

“ต่อให้เจ้าหยิบยกเอาเรื่องสัพเพเหระภายในครอบครัวขึ้นมาพูดกับพี่ชายเจ้า เรื่องบางเรื่องจะอย่างไรเสียก็เป็นอดีตไปแล้ว” ขณะที่กัจจนกำลังพรวดบ่นอยู่นั้น หลี่ชียเอ่ได้เอ่ยขึ้นพร้อมกับสายหน้า

กัจจนถึงกับมองไปที่หลี่ชียเอ่ และกล่าวว่า “วิชานี้ใต้เท้าเป็นผู้คิดค้นขึ้นมา ใต้เท้าไม่รู้สึกว่าพี่ชายข้าเขายังมีโอกาสหรือไม่?”

หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่ง สายหน้าและกล่าวว่า “กัจจน ข้าไม่รู้ว่าในใจของเจ้าต้องการให้พี่ชายของเจ้าได้กลับคืนสู่โลกนี้อีกครั้ง หรือต้องการรู้ถึงความหมายที่แท้จริงของเคล็ดวิชานี้ และหรือคิดจะเสริมข้อบกพร่องของเคล็ดวิชานี้ให้มันสมบูรณ์ สรุปลก็คือ ข้าไม่สามารถบอกความลับนี้ให้กับเจ้า”

“ข้าเข้าใจ ในสายตาของใต้เท้าข้าคือคนทรยศแต่กำเนิดมาโดยตลอด” กัจจนหัวเราะและกล่าวว่า “ดังนั้น ใต้เท้าจึงระวังข้าตลอดเวลาที่ผ่านมา”

หลีชีเยเพียงอมยิ้มกับคำพูดของกัจจนโดยไม่พูดอะไรออกมา หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เขาเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า "ในเมื่อราชามังกรดำ ออกหน้า งั้นข้าก็จะไม่รบกวนพวกเจ้าได้คุยสัพเพเหระเกี่ยวกับ ครอบครัวแล้วหละ เรื่องบางเรื่องสมควรแก่เวลาต้องจบสิ้นกันได้แล้ว" กล่าวจบ ก้าวออกไปก้าวหนึ่ง พลันหายไปจากเวทีต่อสู้ศึก ดำบรรพ์

หลังจากที่หลีชีเยจากไปแล้ว เหลือเพียงกัจจนกับมังกรแท้จริง อยู่บนเวทีต่อสู้ดำดำบรรพ์เท่านั้น เวลานี้ต่อให้กัจจนคิดจะไปจาก ที่นี่มังกรแท้จริงก็ไม่ปล่อยให้เขาไป

"ลงมือเถอะ" เวลานี้ ปากของมังกรแท้จริงท่องบ่นเป็นคาถา กางเล็บทั้งสองออกครอบคลุมฟ้าดิน ปิดกั้นสรรพช่องทาง เหล่า ชั้นฟ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ล้วนแล้วแต่ทำอะไรไม่ได้เมื่ออยู่ภายใต้กรง เล็บคู่ของเขา

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าได้แต่สู้อวยชีวิตแล้วหละ ถ้าหากข้า สंहारพีเขยท่านได้ หวังว่าพีสาวอย่าได้โทษข้า" กัจจนสุดลม หายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ยังคงยิ้มกล่าวว่า "แน่นอนหละ ถ้าหากข้า ต้องตายด้วยน้ำมือของพีเขยละก็ ข้าเชื่อว่าพีสาวข้าคงไม่โทษท่าน อยู่แล้ว"

"ตูม" เสียงดังสนั่นดังขึ้น มังกรแท้จริงไม่ได้พูดอะไร เพียงไข กงเล็บมังกรตบลงมาตรงๆ ภายใต้กรงเล็บนี้หมื่นสังฆกรรมกลายเป็น เถ้าธูลี สรรพวิชาแหลกลาญุกระจุยกระจาย

กัจจนไม่กล้าชักช้าแม้แต่น้อยเมื่อต้องเผชิญการโจมตีที่ ปราศจากผู้ต่อกร ร้องคำรามเสียงยาวออกมาต่อเนื่อง พลันลงมือ

ด้วยสุดยอดวิชาในชีวิตของเขา หนึ่งกระบวนท่าสะเทือนหมื่น
อาณาจักร ภายใต้หนึ่งกระบวนท่าตะวันจันทร์าสลดมิดมน หมื่น
อาณาจักรสั่นเทาอันเนื่องจากกระบวนท่านี้

จากเสียงดังสนั่นเป็นระลอก และเสียงดังตุมตามที่ตั้งขึ้นเป็น
ระลอกตามมา กู้จุน และมังกรแท้จริงต่ออันสู้กันบนเวทีต่อสู้ศึกดำ
บรรพ์ เป็นการต่อสู้ที่สะเทือนฟ้ายิ่งนัก น่าเสียดายไม่มีใครได้
เห็น...

“อ้ากก” เสียงร้องนำเวหนาดังสลับขึ้นมาไม่ขาดสาย บน
ห้องฟ้าปรากฏฝนเลือดที่สาดลงมา ขณะที่ศีรษะเสมือนดังลูกบอล
กลิ้งเต็มพื้นไปหมด เศษร่างกายและแขนขาที่ขาดยิ่งเห็นได้ทุกที่
ศพที่กองอยู่บนเวทีต่อสู้เหมือนดังเป็นเนินเขาแต่ละลูก

ในเวลานี้กองทัพที่มีไพร่พลจำนวนมากของพวกไห่หลิน
ถูกกองทัพราชันเซียนของพรรคเซียนเห็นตีจนถอยร่นไปเรื่อยๆ
โดยเฉพาะกองทัพอาชญาสายสำนักราชันเซียนที่นำโดยไห่หลิน
หลังจากที่พวกของมังกรทองสี่เล็บและตั้งหยวนโหวถูกกู้จุนสังหาร
ไปแล้วนั้น ประสิทธิภาพกำลังอาชญาี่ลดลงอย่างเห็นได้ชัด ทำให้
สถานการณ์ทั้งหมดต้องอาศัยพวกของไห่หลินที่ยืนหยัดอยู่ใน
สถานะลำบากอย่างทรหด

แม้ว่าพวกของไห่หลินจะได้เปรียบในด้านของกำลังพลมาก
แต่น่าเสียดายที่กองทัพของพวกเขาเป็นการรวมตัวกันเฉพาะกิจ
เท่านั้น ต่อให้กองทัพของพวกเขาจะมีระดับอ่องเทพ กระทั่ง
จักรพรรดิเทพรวมอยู่ด้วยก็ตาม แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกองทัพ

ราชันเซียนที่เคยเกรียงไกรเก่าแดนมาแล้วยังคงมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เขาดีไป

จากการโจมตีเป็นระลอกของกองทัพราชันเซียน ทำให้กองทัพที่มีไพร่พลสืบล้านของพวกเขาให้หลินถูกเช่นฆ่าสังหารจนเลือดไหลนองเป็นธาร ภายในระยะเวลาอันสั้นต้องสูญเสยกำลังพลไปนับล้าน เรียกได้ว่าศึกครั้งนี้ได้รับความเสียหายอย่างหนักเลยทีเดียว

ขณะที่เวลานี้กองทัพราชันเซียนของพรรคเซียนเหินยิ่งต่อสู้อย่างดุเดือดมากขึ้น กองทัพของให้หลินกลับต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ หากยังคงสู้รบต่อไปพวกเขาจะต้องแตกกระจายแน่นอน ภายใต้การสู้รบที่โหดร้ายเช่นนี้ พวกเขาทำได้แค่ต้านรับอย่างทรหด นั่นเป็นเพราะพวกเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าจะต้องพลีชีพกับศึกครั้งนี้อยู่แล้ว สำหรับผู้บำเพ็ญตนทุกคนที่เข้าร่วมสงครามในครั้งนี้จึงไม่ต้องพูดถึงเรื่องถอยอยู่แล้ว

เทพแห่งริงสยบโลกาถึงกับสายหน้า เมื่อเห็นกองทัพที่มีไพร่พลสืบล้านของพวกเขาให้หลินต้องถูกเช่นฆ่าจนถอยร่นเรื่อยๆ คำรามเสียงยาวที่สยบเก่าแดนออกมา ร้องกล่าวว่า "ลุย"

พลันขาดคำ ตัวของเทพแห่งริงสยบโลกาควมมำนำหน้าไปก่อน นำทัพมังกรเขียวบุกขึ้นไปยังเวที่ต่อสู้ศึกดำบรรพ์

"ฆ่า" แม่ทัพมังกรเขียวคำรามเสียงยาวคำหนึ่ง เช่นฆ่าไร้ซึ่งความปราณี เสียงของพวกเขาเสมือนดังมีดดาบที่คมกริบยิ่งที่มแทงเข้าไปยังหัวใจของศัตรูทุกคนอย่างนั้น

เสียง “แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” ดังขึ้นเป็นระลอก จังหวะที่เทพแห่งริงสยบโลกานำทัพมังกรเขียวบุกเข้าไปยังเวทิต่อสู้ศึกดำบรรพ์นั้น ด้านเวทิต่อสู้ศึกดำบรรพ์ปรากฏแนวป้องกันแต่ละชั้นที่โผล่ขึ้นมาเพื่อกันเทพแห่งริงสยบโลกาและกองทัพมังกรเขียวเอาไว้

“ปัง” ภายใต้อำนาจเทพแห่งริงสยบโลกาและกองทัพอาชามังกรเขียวแนวป้องกันของเวทิต่อสู้ศึกดำบรรพ์ก็ไม่อาจต้านทานได้ ภายในระยะเวลาอันสั้น แนวป้องกันของเวทิต่อสู้ศึกดำบรรพ์ก็ถูกกองทัพอาชามังกรเขียวเหยียบย่ำจนแหลกละเอียด

“อ้ากก” เสียงร้องนำเวทนาดังก้องทำลายบรรยากาศทันทีที่เทพแห่งริงสยบโลกาและกองทัพมังกรเขียวบุกเข้าไปยังเวทิต่อสู้ แต่คราวนี้เป็นเสียงนำเวทนาดังขึ้นมาจากปากฝั่งของกองทัพราชันเซียนพรรคเซียนเหิน

หลังจากที่กองทัพมังกรเขียวบุกเข้าไปในเวทิต่อสู้แล้ว มันคล้ายตั้งเป็นกริชที่แหลมคมยิ่งเล่มหนึ่งที่มีคมแทงเข้าไปยังสมรภูมิรบ ฉับพลันแทงเข้าไปภายในหัวใจของศัตรู ภายในระยะเวลาอันสั้น กองทัพมังกรเขียวก็สามารถเช่นฆ่าและเบิกเป็นเส้นทางเลือดออกมาได้สายหนึ่ง ภายในระยะเวลาอันสั้นก็สามารถสยบกองทัพราชันเซียนของพรรคเซียนเหินไว้ได้

กองทัพราชันเซียนพรรคเซียนเหินก็เป็นกองทัพที่ผ่านสมรภูมิรบมาอย่างโชกโชน แต่ว่าเมื่อเทียบกับกองทัพมังกรเขียวแล้วยังคงห่างชั้นอีกมาก

ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่รู้สึกใจหายใจคว่ำ เมื่อเห็นกองทัพมังกรเขียวสามารถสยบกองทัพราชันเซียนเอาไว้ภายในระยะเวลา

อันสั้น เกรงว่ากองทัพลักษณะเช่นนี้คงเป็นกองทัพที่แกร่งมากที่สุด
ในโลก!

“รวมกระบวนทัพ” ขุนพลของพรรคเซียนเหินก็ร้องคำราม
เสียงยาวออกมา เมื่อถูกกองทัพมังกรเขียวบุกทะลวงจนต้องถอย
ร่นไปเรื่อยๆ จึงล่าถอยกลับไปและทำการรวบรวมพลอีกครั้ง เพื่อ
การสู้รบในรอบต่อไป

ขณะที่กองทัพราชันเซียนของพรรคเซียนเหินเริ่มล่าถอย
กลับไปเพื่อจัดกระบวนทัพใหม่นั้น ไ้เหล่หลินก็ได้เป่าแตรส่ง
สัญญาณให้กองทัพของตนถอนตัวกลับมา และทำการจัดทัพใหม่
เพื่อการสู้รบในรอบต่อไปเช่นกัน

ขณะนี้ทั้งสองทัพตั้งประจันหน้ากัน ทัพราชันเซียนของพรรค
เซียนเหินถอนตัวออกจากการสู้รบอย่างดุเดือด ขณะที่ทัพของไ้
เหล่หลินก็เริ่มจัดกระบวนทัพขึ้นใหม่

“วู” ในเวลานี้ พรรคเซียนเหินได้ปรากฏเสียงแตรที่ดังกังวาน
ขึ้นมา จากนั้น เสียงสะท้อนดัง “ปัง ปัง ปัง” หันใต้นั้นเอง พรรค
เซียนเหินได้ส่งกองทัพแต่ละกองทัพลงมายังเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพ์
อีกครั้ง

ทุกๆ กองทัพที่ถูกส่งลงมาล้วนแล้วแต่มีธงที่แตกต่างกัน
ออกไปไม่ซ้ำใคร อีกทั้งทุกๆ กองทัพล้วนแล้วแต่แฝงกลิ่นอายฟ้าพัน
ที่รุนแรงออกมา พวกเขาคือกองทัพราชันเซียน

เวลานี้ กองทัพที่มีไพร่พลสืบล้านในสมรภูมिसู้รบมองเห็นแต่ละ
กองทัพที่เป็นทัพราชันเซียนแล้ว พลันรู้สึกขาดความมั่นใจในทันที

เนื่องจากกองทัพราชันเซียนแต่ละกองทัพของพรรคเซียนเห็น
แข็งแรงแรงมากเหลือเกิน แม้ว่าด้านกำลังพลของพรรคเซียนเห็นจะสู้
ทัพพันธมิตรของพวกเขาไม่ได้ แต่ว่า กองทัพราชันเซียนของ
พรรคเซียนเห็นแต่ละกองทัพที่ร่วมมือกันแล้วสามารถบดขยี้พวก
เขาได้อย่างแน่นอน

ภายในเวลาอันสั้น พวกเขาสามารถจัดขบวนทัพเป็นกองทัพ
ราชันเซียนได้ถึงแปดทัพ อีกทั้งกองทัพราชันเซียนทั้งแปดล้วน
แล้วแต่นำทัพ โดยอดีตขุนพลใต้บังคับบัญชาราชันเซียนทั้งสิ้น ใน
ทัพดังกล่าวขุนพลทั้งแปดที่เป็นแม่ทัพดูน่ากลัวที่สุด เปลวไฟที่แผ่
กระจายออกจากตัวของพวกเขาทำให้ดวงตะวันยังต้องสลดและอัป
แสง

เทพแท้จริงสยบโลกามองดูกองทัพราชันเซียนทั้งแปดของ
พรรคเซียนเห็นทีหนึ่ง กล่าวไปตามอารมณ์ว่า “นับว่าไม่ถายนัก
สำหรับพวกเจ้า สามารถรวบรวมกองทัพราชันเซียนครบทั้งห้า
ราชันเซียน เสียอย่างเดียวก็นับว่าตัวตายตัวแทนไม่ต่อเนื่อง กองทัพ
ของราชันเซียนเพีย ราชันเซียนฉานหลงในความเป็นจริงแล้ว
คงเหลือแต่ในนามเท่านั้น เหลือไว้เพียงธงสัญลักษณ์เท่านั้น”

กองทัพราชันเซียนทั้งแปดกองทัพตรงหน้าแม้ว่าจะได้ชื่อว่า
เป็นกองทัพห้าราชันเซียน แต่ในความเป็นจริงแล้ว กองทัพยุคของ
ราชันเซียนเหรินเสียนปาเข้าไปครึ่งหนึ่งแล้ว ส่วนกองทัพของ
ราชันเซียนอื่นๆ ส่วนใหญ่แล้วคงเหลือไว้แต่ชื่อ เหลือไว้เพียงธง
สัญลักษณ์เท่านั้นเอง

ตอนที่ 1670 สิบแปดค่ายกลมังกรเขียว

แต่เดิมพรรคเซียนเหินอยู่ในฐานะที่สูงเด่นโดยตลอด สำหรับกองทัพพรานเซียนนั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง มันดำรงอยู่ในฐานะสยบเก้าแดน นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีสักกี่คนที่หาญกล้าวิพากษ์วิจารณ์ต่อกองทัพพรานเซียน

ยิ่งไปกว่านั้น พรรคเซียนเหินที่อยู่ตรงหน้าได้ทำการรวบรวมมาได้ถึงแปดกองทัพพรานเซียน หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นคงเข้าอ่อนเมื่อได้เห็น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการพิพากษ์วิจารณ์

แต่ว่า มาตรการนี้แม้พรรคเซียนเหินจะรวบรวมมาได้ถึงกองทัพพรานเซียนมาได้ถึงแปดกองทัพก็ตาม ภายใต้การวิพากษ์วิจารณ์ของเทพแท้จรัสสยบโลกาแล้ว พวกเขาต่างนั่งเสียบขึ้นมา เนื่องจากพวกเขาารู้ดีว่ากำลังเผชิญกับผู้ดำรงอยู่ในฐานะที่น่ากลัวเพียงใด รู้ว่าตนเองเผชิญกับกองทัพที่มีลักษณะเช่นใด

“เจ้ามีชื่อว่าอะไร แล้งชื่อแซ่ออกมา ข้าไม่สังหารผู้ที่ปราศจากชื่อเสียงเรียงนาม” เวลาที่ เทพแท้จรัสสยบโลกานั่งอยู่บนหลังม้าทองสัมฤทธิ์ ทวนวงเดือนที่อยู่ในมือชื่อออกไปยังแม่ทัพที่ดูแข็งแกร่งที่สุดของกองทัพทั้งแปด

แม่ทัพผู้นี้สวมชุดเกราะสีแดงขาดทั้งชุด เหมือนว่าเสื้อเกราะสีแดงขาดนี้ย้อมมาจากสีแดงของคาวเลือดสดๆ อย่างนั้น บนตัวของ

เขาแผ่ประกายที่ร้อนแรงยิ่งกว่าดวงตะวัน กลิ่นอายที่แผ่ออกจากตัวของเขาสามารถสยบเหล่าชั้นฟ้าได้

แต่ว่า ในเวลานี้แม้ตัวเขาที่เป็นแม่ทัพซึ่งผ่านศึกเหนือเสือใต้มา และรบร้อยครั้งชนะร้อยครั้งมาก็ไม่สามารถหยิ่งผยองได้ เมื่ออยู่ต่อหน้าเทพแท้จริงสยบโลกาแล้ว เขาก็เป็นได้เพียงผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้นเอง

“ข้าน้อยหมาเจิ้นเหวิน เคยรับใช้ใต้บังคับบัญชาของฝ่าบาทเหรินเสียน” แม่ทัพผู้นี้ไม่กล้าเย่อหยิ่ง แม้ว่าจะต้องตัดสินชีวิตความเป็นความตายในสมรภูมিরบ เขายังคงไม่กล้าเสียมารยาท กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ชื่อเสียงของผู้อาวุโสข้าน้อยหมาได้ยินมานาน เรื่องราววีรกรรมของกองทัพมังกรเขียวก็เป็นสิ่งที่ข้าเลื่อมใสมาตลอดชีวิต เสียตายชาตินี้ต่างมีนายคนละคน จึงต้องสู้กับผู้อาวุโส”

สำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว ชื่อหมาเจิ้นเหวินนับว่าไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย กระทั่งผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน แต่ว่า ระดับอ่องเทพรุ่นอาวุโสที่อยู่ในกองทัพที่มีไพรพลสิบล้านเมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วถึงกับร้องเสียงหลงออกมา “ขุนพลอาซาเหินหวาของราชันเซียนเหรินเสียน!”

แม้ว่าผู้คนจำนวนมากจะไม่เคยได้ยินชื่อหมาเจิ้นเหวินมาก่อน แต่ว่ารุ่นอาวุโสจำนวนมากไม่น้อยกลับเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน

ถึงแม้ขุนพลอาซาเหินหวาจะไม่ใช่ขุนพลที่แข็งแกร่งมากที่สุดใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนเหรินเสียน แต่เขาก็กลับเป็นผู้ที่มีผลงานการสู้รบที่สูงที่สุดในบรรดาขุนพลที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนเหรินเสียน เขาเคยทำลายล้างสิบพรรคแปดแคว้นหนึ่ง

สำนักราชันเซียนภายในคำคืนเดียว ด้วยผลงานการสู้รบเช่นนี้ทำให้ชื่อเสียงของเขาโด่งดัง สยบเก้าแดน และได้รับฉายา “ขุนพลอาชาเหินหาว” นับแต่นั้นเป็นต้นมา

“ดีมาก งั้นมาสู้กันเลย วันนี้พรรคเซียนเหินพวกเจ้าต้องถูกทำลายล้างแน่นอน!” เทพแท้จริงสยบโลกากล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยออกมา การทำลายล้างพรรคเซียนเหินเมื่อออกจากปากของเขาแล้วเสมือนหนึ่งเป็นเรื่องที่ธรรมดาตามากเรื่องหนึ่ง

ถ้าหากคำพูดลักษณะเช่นนี้ออกจากปากคนอื่น บรรดาขุนพลของพรรคเซียนเหินต้องโกรธเป็นฟืนเป็นไฟแน่นอน แต่วามาคราวนี้ ไม่ว่าจะป็นหมาเงินเหวิน หรือแม่ทัพคนอื่นๆ ก็ไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ออกมา

หมาเงินเหวินที่อยู่ในฐานะขุนพลอาชาเหินหาวเคยได้ยืมวีรกรรมของกองทัพมังกรเขียว และเคยได้ยืมเรื่องราวเกี่ยวกับเทพแท้จริงสยบโลกามาก่อน มันคือกองทัพที่สามารถต้านได้แม้กระทั่งกองทัพอเวจี ย่อมสามารถทำสู้กับพรรคเซียนเหินของพวกเขาอย่างแท้จริง กระทั่งเรียกได้ว่า แม้แต่หมาเงินเหวินที่แข็งแกร่งปานนี้ ในใจของพวกเขาก็ไม่มั่นใจพอ

“ตั้งค่ายกล” เวลานี้หมาเงินเหวินไม่กล่าวมากความ สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ร้องคำรามเสียงยาวออกมา

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ทันใดนั้นเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพ์ได้พวยพุ่งประกายศักดิ์สิทธิ์ไม่มีสิ้นสุดออกมา โดยที่ประกายศักดิ์สิทธิ์ไม่มีสิ้นสุดนี้ได้ทำการปกปักรักษาลงไปทีกองทัพราชันเซียนทั้งแปดของพรรคเซียนเหิน ทำให้ยอดฝีมือทุกคนที่อยู่ในกองทัพถูกล้อม

ด้วยประกายศักดิ์สิทธิ์ พลันกลายเป็นสวมชุดเกราะศักดิ์สิทธิ์ เหมือนเป็นเทพสวรรค์อย่างนั้น

“ตุม” อานุกาพราชันเซียนได้ปะทุขึ้นมา กองทัพทั้งแปดพลัน รวมเข้าด้วยกัน หัวขบวนและท้ายขบวนเชื่อมเข้าด้วยกัน กลายเป็นวงกลมที่ทรงพลังยิ่งนัก ในเวลานี้ ภายใต้ค่ายกลกองทัพ ทั้งแปดลักษณะเช่นนี้เหมือนว่าเวทิต่อสูติกดำบรรพ์เหมือนได้ หายไปแล้วอย่างนั้น ทอดสายตามองออกไปเหมือนหนึ่งเป็นภูเขา ดาบป่าทวน เวทิต่อสูติกดำบรรพ์กลับกลายเป็นไปด้วยการเช่นฆ่า สंहาร เวทิตั้งเวทิดุจดังถูกค่ายกลของกองทัพทั้งแปดปิดกั้นเอาไว้

ท่ามกลางการปิดกั้นของสุดยอดค่ายกลเช่นนี้ คิดจะบุกทะลวง ออกมาจากด้านในคงยากประสบความสำเร็จ

“สิบแปดค่ายกลมังกรเขียว!” ต่อให้เวทิต่อสูติกดำบรรพ์ทั้งเวทิตู ถูกปิดกั้นอย่างกะทันหัน ต่อให้เป็นภูเขาดาบทะเลเพลิง ท่าทีของ เทพแท้จริงสยบโลกา ยังคงมีปฏิกิริยาที่เรียบเฉย เพียงสั่งการ ออกไปด้วยท่าทีเฉยเมย

“แข่งค์” ทันใดนั้นกองทัพมังกรเขียวพลันตั้งเป็นค่ายกลขึ้นมา กองทัพมังกรเขียวได้กลับกลายเป็นมังกรสีเขียวตัวหนึ่ง โดยมังกรเขียวที่ใหญ่โตมโหฬารตัวนี้ได้ยึดครองพื้นที่อยู่กลางเวทิต่อสูติกดำ บรรพ์เอาไว้

หลังจากที่กองทัพทั้งแปดของพรรคเซียนเห็นได้ทำการปิดกั้น เวทิต่อสูติกดำบรรพ์แห่งนี้ไว้แล้ว กองทัพทั้งแปดของพรรคเซียน เห็นได้ทำให้สถานที่แห่งนี้กลายเป็นสถานที่สำหรับการเช่นฆ่าที่น่า กลัวขึ้นมา ทุกย่างก้าวของสถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วยปณิธานการ

ฆ่า ทุกที่เปี่ยมด้วยเงาของมิดดาบและเกาทัณฑ์ ทุกที่ล้วนแล้วแต่
ภูเขาดาบทะเลเพลิง

“ตึง” เสียงคำรามจากการเคลื่อนไหวของดาบและกระบี่ ทันใด
นั้น กองทัพราชันเซียนของพรรคเซียนเหินพลันปรากฏขึ้นมา
อย่างไร้ร่องรอย และกลับกลายเป็นค่ายกลดาบ ซึ่งค่ายกลดาบ
ดังกล่าวคล้ายดั่งดาบเป็นหมื่นพันเล่มที่เฉือนไปยังส่วนท้องของ
กองทัพมังกรเขียวที่บัดนี้ได้กลายเป็นมังกรเขียวตัวหนึ่งแล้วนั้น

ค่ายกลดาบลักษณะเช่นนี้เหมือนว่าสามารถเฉือนร่างของทุก
คนที่อยู่ในสมรภูมिरบให้กลายเป็นชิ้นเนื้อ ทั้งยังเป็นการเฉือนให้
เป็นชิ้นเนื้อบางๆ เมื่อถูกก่อก้อนออกมาแล้ว ชิ้นเนื้อแต่ละชิ้นยัง
สามารถเคลื่อนไหวกระดิกตัวได้

จังหวะที่ค่ายกลดาบที่พุ่งเข้ามาเฉือน ปรากฏเสียงมังกร
คำรามดั่งไม่ขาดสาย สำแดงค่ายกล “มังกรเหินฟ้า” มังกรเขียวได้
เหินฟ้าขึ้นไป แม้ว่ากองทัพทั้งแปดของพรรคเซียนเหินได้ทำการ
ปิดกั้นเวทีต่อสู้ศึกดาบบรรพ์เอาไว้แล้วก็ตาม แต่ว่า ยังคงไม่สามารถ
ขวางมังกรเขียวขนาดยักษ์ตัวนี้เอาไว้ได้

เมื่อมีการสำแดงสิบแปดค่ายกลมังกรเขียวขึ้นมา ค่ายกลนี้
สามารถเหินฟ้าดำดินได้ สามารถหลีกเลี่ยงจากการถูกพันธนาการ
ได้ การกระโดดขึ้นไปพลันหลบหลีกค่ายกลดาบไปได้

“กรร” เสียงมังกรคำรามดั่งก้องก้ำกั้วขึ้นฟ้า มังกรเขียวที่
กระโดดเหินฟ้าขึ้นไปได้พุ่งจิกหัวลงมา “ปัง” กงเล็บมังกรได้ตะปบ
ลงบนเวทีต่อสู้ศึกดาบบรรพ์อย่างแรง เสียงแตกหักดังขึ้นจากการ

โถมตีเพียงครั้งเดียว หลังกฎเกณฑ์แต่ละข้อที่สลักเอาไว้พลันถูกทำลาย

ค่ายกลดาบกองทัพราชันเซียนของพรรคเซียนเหินยังไม่ทันได้หลบหนีเพื่อพรางตัวก็ถูกมังกรเขียวตัดเส้นทางหนีได้เสียก่อน เห็นกรงเล็บที่แหลมคมของมังกรเขียวที่จิกลงไป กรงเล็บอันแหลมคมพลันจิกทะลุอกของยอดฝีมือกองทัพราชันเซียนของพรรคเซียนเหินแต่ละคนไป!

“ปู่” เลือดสดๆ แตกกระจาย ขุนพลของกองทัพทั้งแปดของพรรคเซียนเหินบางคนหลบหนีไม่ทัน ถูกมังกรเขียวจับฉีกร่างเป็นสองท่อน เลือดสดๆ ที่แตกกระจาย ไม่ทันได้ร้องออกมาด้วยซ้ำ

“ตุม” เสียงดังสนั่นขึ้นมา เมื่อกองทัพทั้งแปดของพรรคเซียนเหินเผชิญกับการโถมตีอย่างหนักหน่วงจากมังกรเขียว จึงได้ทำการตอบโต้เช่นกัน พวกเขาพลันแปรเปลี่ยนค่ายกลกลายเป็นตราประทับสยบฟ้า โดยที่ตราประทับสยบฟ้าได้พุ่งสยบลงมาจากบนท้องฟ้าเข้าสังหารกองทัพมังกรเขียว

ขณะที่ตราประทับสยบฟ้าพุ่งโถมตีลงมานั้น ปราบภูท้องฟ้ามืดคลุ้มลงในทันที ตราประทับสยบฟ้าพลันสยบเหล่าชั้นฟ้าเอาไว้ อีกทั้งบนตัวของตราประทับสยบฟ้าปรากฏเหล่าเทพที่เทศนาธรรมอยู่บนนั้น มีรอยประทับของราชันเซียน เหมือนราชันเซียนได้มีโองการลงมา ภายใต้โองการนี้ ภูตผีปีศาจล้วนแล้วแต่กลายเป็นเถ้าธุลีอย่างแน่นอน

โองการราชันกอบปรด้วยพลังอำนาจสูงสุดในตราประทับสยบฟ้า ไม่อนุญาตให้ผู้ใดขัดขืนได้ ไม่ว่าพลังนั้นจะแข็งแกร่งพลัง

เช่นใด เมื่ออยู่ภายใต้โองการ ภายใต้การโจมตีของตราประทับ
สยบฟ้าแล้ว ก็ต้องหมอบคลานภายใต้ฟ้าดิน

“โฮ่วว” มังกรเขียวคำรามเสียงดังเมื่อต้องเผชิญกับการสยบ
และสังหารเช่นนี้ พลันเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว กลิ่นอายมังกรตลบ
อบอวลไปทั่วฟ้าดิน ในเวลานี้ความเร็วของมังกรเขียวรวดเร็วจน
มองเห็นได้ไม่ชัดเจน

ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ตราประทับสยบฟ้าที่สยบและโจมตีลงมา
พลันถูกฉีกจนกระจาย จากนั้นตามมาด้วยเสียงร้องน่าเวหนาดังขึ้น
มังกรเขียวเสมือนหนึ่งได้กลายร่างเป็นมังกรเขียวหกตัว แยกโจมตี
ไปทุกทิศทุกทาง พลันทำลายสุดยอดค่ายกลของกองทัพทั้งแปด
จนสิ้น

นี่แหละคือ “สิบแปดค่ายกลมังกรเขียว เริ่มสำแดงตั้งแต่ “มังกร
โรมรันกลางไพร” ฉับพลันได้สำแดงไปถึง “ขับเคลื่อนมังกรทั้ง
หก”!

ทันใดนั้น กองทัพทั้งแปดของพรรคเซียนเหินได้ปรากฏตัวขึ้น
ที่เวทีต่อสู้ศึกดาบรพ้ออีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าค่ายกลของกองทัพทั้งแปด
พวกเขาจะทรงพลังยิ่ง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับสิบแปดค่ายกลมังกร
เขียวของกองทัพมังกรเขียวแล้วยังห่างชั้นอีกมาก

เป็นดังที่เทพแท้จริงสยบโลกากล่าวเอาไว้ว่าอย่างนั้น แปด
กองทัพราชันเซียนพรรคเซียนเหินของพวกเขาเรียกได้ว่าเหลือ
เพียงชื่อเท่านั้น ไม่เหมือนครั้งกระนั้นอีกต่อไป แม้ว่าพวกเขา
สามารถจัดตั้งเป็นสุดยอดค่ายกลขึ้นมาได้ แต่พลังก็ด้อยลงไปไม่
น้อยทีเดียว ขณะที่ “สิบแปดค่ายกลมังกรเขียว” นั้นเรียกได้ว่ามี

ชื่อเสียงโด่งดัง เมื่อมันปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่งนั้น พลังอำนาจยังไม่ด้อยไปกว่าครั้งนั้น

“โฮ่วว” มังกรเขียวทั้งหกคำรามเสียงดังไม่ขาดสาย ฟุ้งชนอูตลุดท่ามกลางเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพนั้น รับมือสู้กับกองทัพปราชนเซียนทั้งแปด ในขณะนี้เช่นฆ่าสังหารจนแปดกองทัพปราชนเซียนแตกพ่ายกระเจิง

“ฆ่า” ต่อให้แปดกองทัพปราชนเซียนสู้ “สิบแปดค่ายกลมังกรเขียว” ของกองทัพมังกรเขียวไม่ได้ แต่ว่ากองทัพทั้งแปดยังคงยืนหยัดต่อสู้อย่างทรหด บุกเข้าโจมตีเป็นระลอกๆ และต้านทานการบุกของกองทัพมังกรเขียวเป็นระลอก

“ฆ่ามัน” ขณะที่กองทัพพันธมิตรที่มีไพโรพลสืบล้านที่อยู่บนเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพด้วยสบโอกาส จึงคำรามเสียงดังและเข้าร่วมในสมรภูมिरบหันทันที พวกเขาตามหลังกองทัพมังกรเขียวคอยเก็บตกบรรดาศิษย์พรรคเซียนเห็นที่แตกพ่ายเหมือนดั่งหมาตกน้ำ

เป็นการพลิกกลับสถานการณ์การสู้รบอีกครั้ง นับเป็นข่าวดีที่ยิ่งใหญ่สำหรับกองทัพพันธมิตรที่มีไพโรพลสืบล้าน ทำให้พวกเขามีจิตที่ฮึกเหิมและจุดประกายปณิธานการต่อสู้ขึ้นมาอีกครั้ง ด้วยการกลับสู้สมรภูมิสู้รบอีกครั้ง

แต่เดิม กองทัพทั้งแปดของพรรคเซียนเห็นไม่มองกองทัพพันธมิตรที่มีไพโรพลสืบล้านของไห่หลินอยู่ในสายตา แต่ว่า เวลาที่กลับถูกพวกเขาเล่นงานขณะกำลังเสียเปรียบ ทำให้นักรบของจำนวนไม่น้อยของพรรคเซียนเห็นต้องกัดฟันกรอด แต่ว่า กำลัง

หลักของพวกเขาเน้นอยู่กับการต่อต้านกองทัพมังกรเขียว ไม่มีเวลามาสนใจกับกองทัพพันธมิตรของไห่หลิน!

“อ้ากก” เสียงร้องที่น่าเวหนาดังขึ้นเป็นระยะ กองทัพของพรรคเซียนเหินตกอยู่ในสภาพเสียเปรียบอีกครั้ง แม้จะมีกองทัพทั้งแปดอยู่ด้วยยังคงถูกสยบโดยกองทัพมังกรเขียว ยามเมื่อ “สิบแปดค่ายกลมังกรเขียว” อาละวาดขึ้นมา กองทัพราชันเซียนทั้งแปดของพรรคเซียนเหินไม่ใช่คู่ต่อสู้เลย ถูกตีพ่ายจนต้องล่าถอยไปเรื่อยๆ !

ในเวลานี้ พรรคเซียนเหินได้รับความเสียหายอย่างหนัก ศิษย์พรรคเซียนเหินจำนวนไม่น้อยถูกตีพ่ายจนล่าถอยเรื่อยๆ โดยเฉพาะกล่าวสำหรับทหารเก่าของกองทัพราชันเซียนแล้ว ลักษณะที่ถูกตีพ่ายถอยร่นไปเรื่อยๆ เช่นนี้นับเป็นความอัปยศยิ่งนัก

“ตั้งค่ายกล” ในที่สุดผู้ที่ควบคุมสั่งการของพรรคเซียนเหินเห็นสภาพเช่นนี้แล้วไม่สามารถอดทนต่อไปได้ คำรามเสียงดังออกมาว่า “ประสานลมปราณ!”

บรรดาพลพรรคของกองทัพทั้งแปดที่อยู่ในสมรภูมิต่างไม่ลังเลที่จะพวยพุ่งเอาพลังลมปราณทั้งหมดของตนออกมา หลังจากได้รับคำสั่งแล้ว โดยให้พลังลมปราณทั้งหมดเทไปยังเวทีการต่อสู้ศึกดำบรรพ์

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขาไม่มีทางเลือก ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ไม่ก็ถูกกองทัพมังกรเขียวทำลายสิ้น ไม่ก็เสี่ยงกับมันสักตั้ง

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การเสี่ยงกับมันสักตั้งแม่ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทน แต่อย่างน้อยยังมีความหวัง ไม่แน่มันเมื่อพวกเขาสำเร็จท่าไม้ตายออกมาอาจสามารถเอาชนะกะกองทัพนังกรเขียวได้ ทำลายล้างกองทัพนังกรเขียวจนสิ้น ปิดฉากตำนานได้เรื่องหนึ่ง!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1671 เขียนทำลายล้างสิบทิศ

“ตุม” หันได้นั้น ลมปราณของกองทัพราชันเขียนทั้งแปดพรรคเขียนเหินลั่นแล้วแต่ถูกกรอกใส่ลงไป ในเวลาที่ต่อสู้ศึกดำบรรพ์ ทำให้ปรากฏประกายที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าในทันที

ประกายที่พวยพุ่งออกมาจากเวลาที่ต่อสู้ศึกดำบรรพ์พลันกลับกลายเป็นมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ยามที่ประกายลักษณะเช่นนี้พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า นั้น กระทั่งท้องฟ้ายังถูกยอมให้ส่งประกายศักดิ์สิทธิ์ออกมา เหมือนว่าทั่วฟ้าดินลั่นแล้วแต่ปรากฏพลังศักดิ์สิทธิ์ที่ระยิบระยับอย่างนั้น ท่วมหาสมุทรอุดรเหมือนถูกความศักดิ์สิทธิ์ทำให้บริสุทธิ์ภายในระยะเวลาอันสั้น

เสียงดังเปรี้ยะๆ ดังขึ้นเป็นระลอก บนท้องฟ้าปรากฏประกายที่แวววับ เหมือนว่ากำลังจะมีสิ่งมีชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่เคยมีมาก่อนจะลงมาจากท้องฟ้าอย่างนั้น อีกทั้งขณะที่ประกายเช่นนี้ส่องแสงระยิบระยับนั้น ทั่วเวลาที่ต่อสู้ศึกดำบรรพ์ตกลงบอบอวลไปด้วยพลังสวรรค์ลงทัณฑ์เอาไว้เรียบร้อยแล้ว

“ตุม” เสียงหนึ่งดังขึ้น ในขณะนี้เวลาที่ต่อสู้ศึกดำบรรพ์เหมือนถูกเคลือบด้วยประกายที่สูงสุดเอาไว้ มันได้ตั้งเอาพลังทั้งหมดจากสิบทิศออกมาโดยพลัน!

ควรจะทราบว่า เวทีต่อสู้ดิ้นรนของพรรคเขียนเหินได้รับการสนับสนุนจากเส้นชีพจรใต้ดินมหาสมุทรอุดรจำนวนสิบเส้น ตัวของเวทีต่อสู้ดิ้นรนนอกจากจะไปด้วยศิลาแกร่งระดับราชันเขียนแล้ว ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ การอาศัยพลังแก่นฟ้าดินที่นำเกรงขามมาเป็นตัวสำแดงพลังที่ยิ่งใหญ่ไพศาลนี้

นาทีนี่ เมื่อเวทีต่อสู้ดิ้นรนได้ตั้งเอาพลังแก่นฟ้าดินของเส้นชีพจรใต้ดินสิบเส้นมาไว้ทั้งหมด ทำให้เวทีต่อสู้ดิ้นรนมีน้ำหนักและความหนาเพิ่มขึ้น เหมือนว่ามหาสมุทรอุดรทั้งหมดถูกลอมกลั่นให้กลายเป็นเวทีต่อสู้ดิ้นรนอย่างนั้น ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ นาทีนี่เวทีต่อสู้ดิ้นรนมีพลังทั้งหมดของมหาสมุทรอุดรอยู่ในครอบครอง เหมือนหนึ่งได้สยบและควบคุมทั่วฟ้าดินเอาไว้!

“แว้งค์” หันโดนั่นเอง เวทีต่อสู้ดิ้นรนพวยพุ่งเปลวไฟที่ไม่มีสิ้นสุดออกมา ทุกๆ เปลวไฟเหมือนดั่งน้ำตกสวรรค์ที่พุ่งขึ้นไปรุนแรง เปลวไฟแต่ละสายก็เสมือนดั่งการลงทัณฑ์ของสวรรค์อย่างนั้น

เวลานี้ ปราบภูธร่างเงาที่สูงใหญ่ขึ้นที่เวทีต่อสู้ดิ้นรน เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีรูปร่างเป็นมนุษย์ มนุษย์ผู้นี้ดูเหมือนเป็นทูตสวรรค์ มีความสูงนับหมื่นจ้าว หัวตัวปราบภูธร่างเปลวไฟที่ศักดิ์สิทธิ์ไม่อาจหลบหลือออกมา ด้านหลังมีปีกที่คุ้ยจนถึงสิบปีก

เมื่อปีกทั้งสิบปีกกางออกมา สามารถครอบคลุมแดนมนุษย์กษัตริย์เอาไว้ทั้งหมด เหมือนจะให้เขาเป็นผู้บงการทั่วทั้งแดน

มนุษย์กษัตรา ให้เขาเป็นผู้สอบสวนและตัดสินสรรพชีวิตของแดนมนุษย์กษัตราอย่างนั้น

สิ่งมีชีวิตที่มีความสูงหมื่นล้านมีปีกสิบปีกในมือถือกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง กระบี่เล่มนี้ยาวพันล้าน โดยเป็นกระบี่ที่เกิดจากสัจธรรม สวรรค์และหลักกฎเกณฑ์หักทอเข้าด้วยกัน ที่น่าสยงมากกว่าก็คือกระบี่ที่ยาวพันล้านเล่มนี้ได้สะสมพลังที่จะสอบสวนและตัดสินลงโทษปริมาณมหาศาล โดยที่พลังสายนี้ไม่ได้มาจากสัจธรรม ไม่ได้มาจากสรรพวิชา แต่พลังสายนี้มาจากสวรรค์

เหมือนว่านี่คือกระบี่สำหรับลงโทษเล่มหนึ่ง ขอเพียงมันฟาดพันลงมาก็เท่ากับเป็นตัวแทนพิจารณาความของสวรรค์ แทนปณิธานของสวรรค์ ดังนั้น กระบี่เล่มนี้จึงเป็นตัวแทนของผู้ปราศจากผู้ต่อกร ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะใดก็ไม่สามารถต่อต้านกับเขาได้!

เขียนทำลายล้างสิบทิศก็คือหนึ่งในไฟตายของพรรคเซียนเหิน ค่ายกลนี้ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยราชันเซียนของพรรคเซียนเหิน และไม่ใช่อุดมวิชาของพรรคเซียนเหิน มันถูกสืบทอดอยู่ในยุคศักราชที่ดึกดำบรรพ์มาก

เพื่อต้องการต่อสู้กับอิกาทมิฬ มือมืดที่อยู่ด้านหลังพรรคเซียนเหินจึงได้ใช้ค่ายกลที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน เนื่องจากมือมืดที่อยู่ด้านหลังพรรคเซียนเหินมองว่า อิกาทมิฬรู้อย่างทะลุปรุโปร่งในสุดยอดวิชาของห้าราชันเซียนพรรคเซียนเหิน กระทั่งมีราชันเซียนสององค์เคยได้รับการชี้แนะจากอิกาทมิฬ ดังนั้น หากอาศัยสุด

ยอดวิชาของพรรคเซียนเหินมาจัดการกับอิคาทมิพ์เท่ากับเป็นการ
สอนละเอียดว่า

เหตุนี้เอง มือมืดที่อยู่ด้านหลังพรรคเซียนเหินจึงได้นำเอา
“เซียนทำลายล้างสิบทิศ” ซึ่งเป็นค่ายกลที่ไม่เคยปรากฏในโลก
หล้ามาก่อน ต่อให้ค่ายกลนี้สังหารอิคาทมิพ์ไม่ได้ แต่มือมืดที่อยู่
ด้านหลังพรรคเซียนเหินก็คาดหวังอาศัยค่ายกลนี้มาขวางกองทัพ
ของอิคาทมิพ์เอาไว้

แน่นอน สำหรับพรรคเซียนเหินแล้ว เมื่อใดที่สำแดงค่ายกลนี้ก็
ต้องแลกด้วยค่าตอบแทนแทนเช่นกัน เนื่องจากค่ายกลนี้เป็นการ
อาศัยหยิบยืมพลังของเส้นชีพจรใต้ดิน แล้วยังต้องอาศัยลมปราณ
จากศิษย์พรรคเซียนเหินนับล้านคนมานำพาค่ายกลนี้ เป็นการบ่ง
บอกว่าลมปราณของศิษย์ทั้งหมดที่อยู่ในกองทัพทั้งแปดของพรรค
เซียนเหินต้องถูกนำมาหลอมรวมเข้าด้วยกันกับค่ายกลนี้ และ
หลอมรวมกับพลังแก่นฟ้าดินของเส้นชีพจรใต้ดิน

การนำเอาลมปราณหลอมรวมเข้าไปอยู่ในค่ายกล หากต่อสู้
ยืดเยื้อย่อมส่งผลทำให้ศิษย์ของกองทัพราชันเซียนพรรคเซียนเหิน
ต้องแห้งเหือดกระทั้งแก่ชราลง หากรายที่รุนแรงอาจถึงขั้นอายุขัย
เหือดแห้งและเสียชีวิตได้

แต่ว่า เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพมังกรเขียวที่ปราศจากผู้
ต่อกร พรรคเซียนเหินเองก็หมดทางเลือก ได้แต่อาศัย “เซียน
ทำลายล้างสิบทิศ” มารับมือ!

เสียง “แซงค์” ดังขึ้น ทันใดนั้นกระบี่ที่ยาวเป็นพันล้างได้ฟาด
ฟันลงมา หนึ่งในกระบี่ที่ฟาดฟันลงมาแทนการตัดสินความ! หนึ่งใน
กระบี่ที่ฟาดฟันลงมาแทนปณิธานของสวรรค์ ยากที่จะขัดขึ้น

“ถอย” เทพแห่งริงสยบโลกาตวาดเสียงหุ้มต่ำออกไปเมื่อเห็น
กระบี่นี้ฟาดฟันลงมา เขาหมายถึงให้กองทัพไพร่พลสืบล้านของ
พวกให้หลินถอนตัวออกมา เนื่องจากกระบี่นี้ฟาดฟันเข้าหา
กองทัพพันธมิตรนั่นเอง

กองทัพพันธมิตรที่มีไพร่พลสืบล้านต่างรู้สึกหวาดผวาเมื่อเห็น
กระบี่ที่ฟาดฟันลงมา กระบี่นี้ยากที่จะรับมือ หนึ่งในกระบี่นี้หอบเอา
ปณิธานของสวรรค์มาด้วย หนึ่งในกระบี่นี้เป็นฟาดฟันลงมาโดย
อาศัยการตัดสินลงโทษที่มาจากสวรรค์

กองทัพพันธมิตรที่มีไพร่พลสืบล้านต้องการหันหลังกลับและ
วิ่งหนี แต่เวลานาทีนี้ทุกอย่างได้สายเกินไปเสียแล้ว เนื่องจากภายใต้
กระบี่นี้ไม่อนุญาตให้พวกเขาหลบหนีได้อยู่แล้ว และพวกเขาก็ไม่มี
กำลังพอที่จะหลบหนี

“อ้ากก” เสียงที่น่าเวหนาดังขึ้น เลือดสดๆ กระจาย ทำให้เวที
ต่อสู้ดีกดำบรรพ์กลายเป็นเหมือนดั่งเป็นทะเลเลือดโดยพลันอย่าง
นั้น ยามที่เลือดสดๆ ปริมาณมหาศาลพวยพุ่งกระจายขึ้นมา มันก็
คล้ายดั่งเป็นการวาดภาพด้วยการสาธิตอย่างนั้น ทำให้เวทีต่อสู้ดีก
ดำบรรพ์กลายเป็นสมรภูมิเลือด กลิ่นคาวเลือดสดๆ ที่ไหลย้อมเวที
ต่อสู้ดีกดำบรรพ์ดูสะดุดตาดำยิ่งนัก เป็นที่สยดสยองสะเทือนขวัญ
อย่างยิ่ง

ภายใต้หนึ่งกระบี่ กองทัพพันธมิตรที่มีไพรพลสิบล้านเกือบจะหมดทั้งกองทัพ เหลือเพียงหนึ่งในสิบเท่านั้น นับว่าเป็นที่สังเวทใจยิ่งนัก เกรงว่าผู้ผ่านเหตุการณ์นี้มากับตัวและรอดชีวิตจากการศึกครั้งนี้ คงเป็นความเจ็บปวดที่ฝังลึกเข้าไปอยู่ในใจและไม่สามารถลบเลือนไปได้ตลอดชีวิต

แม้ว่ากองทัพพันธมิตรของพวกเขาให้หลินจะยกย่องว่าพวกตนมีไพรพลสิบล้าน ความจริงแล้วมีจำนวนไม่ถึงสิบล้าน จำนวนที่รับประกันแน่นอนน่าจะอยู่ที่ราวห้าถึงเจ็ดล้านคน หลังจากศึกตะลุมบอนแล้วครั้งหนึ่ง ต่อให้กองทัพพันธมิตรที่มีไพรพลสิบล้านสูญเสียหนักหนาสาหัสอย่างไรก็ตาม เกรงว่ายังคงมีจำนวนอยู่ราวสามถึงสี่ล้านคน

แต่ว่า เวลานี้จากหนึ่งกระบี่ที่ฟาดฟันลงมา ปรากฏว่าเหลือรอดเพียงหนึ่งในสิบเท่านั้น จำนวนกองทัพพันธมิตรที่เหลือรอดคงมีเพียงสองถึงสามแสนคนเท่านั้นเอง ช่างเป็นฉากที่น่าสยดสยองยิ่งนัก

ภายใต้กระบี่เดียวก็ถูกเข่นฆ่าไปถึงสามล้านคน นี่มันคือการเข่นฆ่าล้างผลาญชัดๆ เกรงว่าผู้บำเพ็ญตนคนใดก็ตามต้องรู้สึกหวาดกลัวในใจ ส่วนผู้ที่โชคดีรอดตายมาได้ถึงกับมีใบหน้าที่ซีดเผือด

เสียงกระบี่คำรามดัง “แซ้งค์” กระบี่ที่สองได้ฟันฉับลงมา กระบี่นี้ยังคงพกพาการลงทัณฑ์ของสวรรค์มาด้วย ฟาดฟันไปยังมังกรเขียว เหมือนว่าหนึ่งกระบี่นี้ต้องการเข่นฆ่ามังกรอย่างนั้น

“กรร” มังกรเขียวคำรามเสียงยาวออกมา กรงเล็บทั้งสองฉีกทำลายห้องฟ้า ทันใดนั้น มังกรเขียวเหมือนหนึ่งได้กลายเป็นทวนวงเดือนมังกรเขียวที่ตั้งตรงยิ่งนัก โดยที่ทวนวงเดือนเล่มนี้มีมังกรเขียวพันรอบ กลิ่นอายมังกรเขียวดั่งน้ำตกจากสวรรค์ที่ทิ้งตัวลงมา เหมือนว่าเป็นทวนวงเดือนที่ทรงพลังและอหังการที่สุดของฟ้าดิน ถือกำเนิดขึ้นโดยฟ้าดิน สามารถปฏิเสธปณิธานของสวรรค์ได้

“ตึง” ทวนวงเดือนมังกรเขียวต้านรับกระป๋าวที่ฟาดฟันลงมา อาวุธทั้งสองปะทะกัน สะเกิดไฟแตกกระจาย เหมือนอุกาบาตที่ทรงอำนาจมากพุ่งเข้าชนเวทิต่อสูติกดำบรรพ์ แรงปะทะทำเอาเวทิต่อสูติกดำบรรพ์ถึงกับสั่นไหว โคลงแคลงขึ้นมา กระทั่งหัวมหาสมุทรอุดรก็สั่นไหว โคลงแคลงตามมา!

จากนั้นได้ยินเสียงดัง “ปัง” ทวนวงเดือนที่เพิ่งจะต้านรับกับกระป๋าวที่ฟาดฟันลงมา ยังคงไม่สามารถรับกับกระป๋าวที่พกวาเอาพลังการลงทัณฑ์จากสวรรค์มาด้วย ถูกพลังที่ยังคงหลงเหลืออยู่กระแทกจนทวนวงเดือนหลุดจากมือตกลงไปยังเวทิต่อสูติกดำบรรพ์ ทำให้เวทิต่อสูติกดำบรรพ์กลายเป็นหลุมลึก และมีรอยร้าวแตกกระแหง

กระป๋าวของสิ่งมีชีวิตที่มีสปีดปีกช่างทรงพลังมากเหลือเกิน มันไม่เพียงมีพลังจากเส้นชีพจรใต้ดินสืบเส้นในครอบครอง ไม่เพียงมีพลังจากกองทัพราชันเซียนทั้งแปด ยิ่งไปกว่านั้น ยังได้หยิบยืมพลังลงทัณฑ์จากสวรรค์มาด้วย จุดนี้แหละคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุดของค่ายกล “เซียนนทำลายล้างสิบทิศ”

“กรร” ทันใดนั้น ทวนวงเดือนที่มีมังกรเขียวพันรอบได้กลับกลายเป็นมังกรเขียวอีกครั้งหนึ่ง แต่ว่า ในเวลาตัวเอง บนห้องฟ้าปรากฏชิ้นส่วนที่ลอยเข้ามาแต่ละชิ้น

“ตึง ตึง ตึง” ชิ้นส่วนแต่ละชิ้นที่ลอยมาพลันประกอบเข้ากับร่างของมังกรเขียว ชิ้นส่วนที่มีความละเอียดยิ่งพลันกลายเป็นเสื้อเกราะศักดิ์สิทธิ์มังกรเขียวที่สวมอยู่บนตัวของมังกรเขียว

สุดท้าย ได้ยินเสียงโลหะดังขึ้น กรงเล็บทั้งสองของมังกรเขียวได้กำทวนยาวสีเขียวเล่มหนึ่งที่ปรากฏออกมาทีละนิดๆ สุดท้ายทวนยาวที่สมบูรณ์ก็ปรากฏออกมา และเปล่งประกายที่ขาวดั่งหิมะออกมาทันที และทวนเล่มนี้ได้เปล่งปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวยิ่งออกมา

ทวนยาววาววับดั่งหิมะ ปณิธานการฆ่ายิ่งใหญ๋ ทวนยาวเล่มนี้คล้ายดั่งเคยตีเมล็ดสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาจำนวนนับไม่ถ้วน เหมือนว่ามันเคยตีเมล็ดมารของจอมมารมานับไม่ถ้วนจึงอิมหน้าสำราญมาแล้ว!

ทวนยาวลักษณะเช่นนี้ขณะอยู่กับกรงเล็บทั้งสองของมังกรเขียวนั้น พานพบเทพสังหารเทพ พานพบมารเช่นฆามาร ไม่มีใครสามารถต้านทานได้

เวลานี้ ทุกคนสามารถมองเห็นมังกรเขียวที่มีขนาดใหญ่โตมหึมา บนตัวของมันสวมใส่เสื้อเกราะที่ส่งประกายสีเขียวแวบวับ กรงเล็บทั้งสองถือทวนยาวที่สามารถทิ่มทะลุพสุธาได้

นาทีนี้ ภาพที่ทุกคนมองเห็นมันไม่ใช่เป็นเพียงกองทัพฯ หนึ่งเท่านั้น แต่เป็นมังกรเขียวที่มีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้จริงๆ เป็นสิ่งมีชีวิตที่สามารถเฝ้าปกป้องรักษาเก้าแดนเอาไว้

เมื่อมังกรเขียวสวมใส่เสื้อเกราะ และถือทวนยาว พลันที่ลุกขึ้นยืนมีความสูงที่สุดจะเปรียบเปรย แม้แต่สิ่งมีชีวิตสิบปีกที่สูงนับหมื่นล้านเมื่อเทียบความสูงกับมังกรเขียวแล้วยังมีความสูงห่างกันมากนัก

นี่คือสภาพสุดท้ายของกองทัพมังกรเขียว กองทัพมังกรเขียวในลักษณะเช่นนี้ไม่ได้คงอยู่ในรูปแบบของค่ายกลรบ และอยู่ในรูปแบบของสิ่งมีชีวิต

"ตึง" หันโด่นั้นเอง มังกรเขียวได้ลงมือแล้ว ทวนที่แทงออกไปนั้นรุนแรงเสมือนดั่งดวงดาวจำนวนนับหนึ่งล้านล้านดวงระเบิดพร้อมกันอย่างนั้น ปลายทวนที่ส่งประกายวาววับตั้งหิมะขณะโจมตีดุจดั่งทางช้างเผือกจำนวนนับไม่ถ้วนที่พุ่งโจมตีลงมาอย่างนั้นสามารถทำลายฟ้าดิน ระเบิดทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นจุณได้

"ตึง" เสียงกระป๋องคำราม สิ่งมีชีวิตที่มีสิบปีกก็ไม่ยอมอ่อนข้อเช่นกัน เสียงกระป๋องที่ดังก้องเก้าชั้นฟ้า กระป๋องยาวในมือรับกับทวนยาวที่แทงลงมา อาศัยสวรรค์ลงทัณฑ์เข้าต่อสู้รับมือ!

"ตูม ตูม ตูม" หันโด่นั้น สิ่งมีชีวิตที่มีสิบปีกและมังกรเขียวต่อสู้พันตูด้วยกัน ทั้งคู่สู้รบกันจนฟ้าถล่มทลาย

“แว้งค์” ขณะที่มังกรเขียวกำลังต่อสู้กับสิ่งมีชีวิตที่มีสิบปีกอย่างดุเดือดนั้น เกิดการสั่นไหวของอากาศ หลีซีเยพล้นปราศรัยตัวขึ้นอย่างฉับพลัน ยืนอยู่ข้างๆ ยวีไท่จวิน

“ไต่เท้า กูจุนถูกสังหารไปแล้วรึ?” ยวีไท่จวินถึงกับเอ่ยถามขึ้นหลังจากการปราศรัยตัวของหลีซีเย

หลีซีเยมองดูการต่อสู้ระหว่างมังกรเขียวกับสิ่งมีชีวิตที่มีสิบปีก สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ยัง ยังไม่ได้สังหาร ราชามังกรดำลงมือจัดการกับเขาอยู่”

“ราชามังกรดำชาติไหน?” ยวีไท่จวินถึงกับตกใจเมื่อได้ยินคำพูดนี้ แต่ว่า นางรู้เรื่องการกลับชาติเกิดของราชามังกรดำ

“ชาติแรก” หลีซีเยหัวเราะและกล่าว

“ราชามังกรดำได้ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะสังหารกูจุนแล้วรึ?” ยวีไท่จวินรู้สึกกังวล นางไม่สงสัยความสามารถของราชามังกรดำ เพียงแต่ไม่รู้ว่ราชามังกรดำสามารถตัดสินใจเด็ดขาดเพื่อสังหารกูจุนได้หรือไม่!

ตอนที่ 1672 ต่อสู้ชีวิตกับหลงอ้าวเทียน

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ สายหัวและกล่าวว่า “ฆ่าหรือไม่ฆ่าก็มีค่าเท่ากัน ต่อให้ฆ่ากู่จุนเสียก็ไม่เกิดประโยชน์มากมายในขณะนี้ ไม่รีบร้อนที่ต้องฆ่าเขา เพียงแต่ภายในใจของราชามังกรดำยังตัดใจไม่ได้อยู่บ้าง น้องเมียของเขาเองก็ปล่อยให้เขาไปจัดการเองก็แล้วกัน”

หากหลี่ชีย่จะลงมือฆ่ากู่จุนล่ะก็ กู่จุนคงอยู่ไม่ถึงวันนี้ แต่ว่าหลี่ชีย่ไม่รีบเร่งฆ่าเขาในเวลานี้ ต่อให้ฆ่ากู่จุนแล้วก็ไม่ก่อเกิดประโยชน์อะไรมากมาย

ยวีไต่จวินพยักหน้าเบาๆ และไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก นางเห็นหลี่ชีย่ล่องเขม็งอยู่ที่พรรคเซียนเหินเลยเอ่ยถามขึ้นมาว่า “ไต่เท้าจะลงมือด้วยตนเอง หรือจะให้ป่าวพาทหารออกรบ?”

หลี่ชีย่สายหน้า หัวเราะและกล่าวว่า “ในเมื่อคิดจะตกปลาตัวใหญ่แล้ว ข้าก็ต้องยอมลงทุนบ้าง ให้ข้าเป็นเหยื่อล่อก็แล้วกัน หวังว่าสามารถตกสุดยอดปลาที่ปราศจากผู้เทียบเทียมได้สักตัว ข้าอยากจะตกปลาตัวนี้ให้ได้ตลอดมา”

“ไต่เท้าไม่ได้ต้องการตกมือมืดที่อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเหิน” ภายในใจของยวีไต่จวินรู้สึกเย็นว้าบบ นาที่นี้เองนางจึงได้เข้าใจว่าไต่เท้าไม่ได้พุ่งเป้าไปที่พรรคเซียนเหินเลย ไม่ได้พุ่งเป้าไปที่มือมืด

ที่อยู่เบื้องหลังพรรคเซียนเหิน เลย แต่เขามุ่งไปยังผู้ที่แอบอยู่ลึกลงไปกว่านั้นอีก

ในเวลานี้เองยวีไต่จวินยังไม่ชัดเจนว่า จริงๆ แล้วตัวไต่เท้าเองเป็นเหยื่อล่อหรือพรรคเซียนเหินเป็นเหยื่อล่อกันแน่! แน่นอนที่สุดทั้งหมดนี้ล้วนไม่มีความสำคัญอีกต่อไป ในเมื่อเรื่องราวได้พัฒนามาถึงวันนี้แล้ว พรรคเซียนเหินต้องถูกทำลายล้างแน่นอน!

เมื่อหลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าไปยังพรรคเซียนเหิน ปราบกฏร่างเงา สายหนึ่งเห็นฟ้าลงมาขวางทางของหลี่ชีย่เอาไว้

“หลี่ชีย่ ได้เวลาที่เจอกับข้าควรตัดสินใจชีวิตความเป็นความตายกันแล้ว!” ดวงตาทั้งสองของผู้ที่ขวางทางหลี่ชีย่นั้นดุจดั่งนรกแรง จ้องเขม็งไปที่หลี่ชีย่อย่างเอาเป็นเอาตาย

ผู้ที่ขวางทางหลี่ชีย่เอาไว้คือผู้สืบทอดของพรรคเซียนเหิน หลงอ้าวเทียนนั่นเอง หลงอ้าวเทียนในเวลานี้มีท่าทีที่เยียมมาก ภาพรวมของเขาดูคึกคัก ท่วงท่างดงามอึมเิบมีชีวิตชีวา โดยไม่ได้มีความเจ็บปวดที่ฝังอยู่ในใจจากการพ่ายแพ้ให้กับหลี่ชีย่ถึงสองครั้งสองคราอย่างสิ้นเชิง ท่าทีของหลงอ้าวเทียนในเวลานี้ยังคงรักษาอยู่ในระดับสูงสุดยอดของเขา ไม่อาจไม่เลื่อมใสในสภาพจิตใจของเขา

หลี่ชีย่ไม่รู้สึกละเลิกกับการปราบกฏตัวของหลงอ้าวเทียน เขาเผยรอยยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าต้องการต่อสู้ชีวิตความเป็นความตายก็มาสู้ชีวิตกันเลย ไม่รู้ว่าเจ้าได้พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับความตายอย่างไม่สะทกสะท้านแล้วยัง!”

“ไม่สู้จนถึงที่สุด แล้วจะรู้เป็นหรือตายได้อย่างไร เจ้าเองก็อย่าได้ดีใจไปล่วงหน้า!” หลงอ้าวเทียนเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

แม้ว่าหลงอ้าวเทียนได้พ่ายแพ้ให้กับหลี่ชีย่มาแล้วถึงสองครั้ง ยังจำเป็นจะต้องต่อสู้ชีวิตความเป็นความตายกับหลี่ชีย่ เนื่องจากชะตาฟ้าได้ปรากฏขึ้นมาแล้ว ในอนาคตอันใกล้เมื่อชะตาฟ้าได้สำเร็จเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ย่อมต้องมีรายการเสียพบสิ่งขึ้นอย่างแน่นอน แต่ว่า กล่าวสำหรับสภาพของหลงอ้าวเทียนในเวลานี้แล้ว เขาไม่มีความได้เปรียบใดๆ การพ่ายแพ้ต่อหลี่ชีย่ถึงสองครั้งสองครานั้นว่าไม่เป็นผลดีต่อการที่เขาจะสืบทอดชะตาฟ้าเอาเสียเลย ดังนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามเขาจะต้องเอาชนะหลี่ชีย่ให้ได้สักครั้ง มิฉะนั้นล่ะก็เมื่อถึงเวลานั้น จะอาศัยอะไรมาให้ชะตาฟ้ายอมรับในตัวของเขา?

“กล่าวสำหรับข้าแล้ว จุดจบได้ลิขิตเอาไว้แล้ว เจ้าไม่มีส่วนร่วมในชะตาฟ้า” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมา

เวลานี้ การต่อสู้เพื่อชีวิตระหว่างหลงอ้าวเทียน และคนโหดอันดับหนึ่งได้ดึงดูดสายตาผู้คนได้ไม่น้อยทีเดียว ผู้คนจำนวนมากต่างให้ความสนใจการต่อสู้ระหว่างคนโหดอันดับหนึ่งกับหลงอ้าวเทียน

แม้ว่าหลงอ้าวเทียนจะพ่ายแพ้ให้กับคนโหดอันดับหนึ่งมาแล้วถึงสองครั้ง แต่มีคนบางคนที่ยังคาดหวังในตัวของหลงอ้าวเทียนอยู่ รู้สึกว่าหลงอ้าวเทียนยังมีโอกาสเป็นฝ่ายชนะได้ในระดับหนึ่ง ผู้คนจำนวนมากมองว่าการพ่ายแพ้ก่อนที่จะได้เป็นราชันเซียนหาใช่เป็นเรื่องที่น่าอาย ในอดีตที่ผ่านมามีราชันเซียนเท่าไรที่เคยพ่าย

แพ้ให้กับคนอื่นก่อนที่จะได้เป็นราชันเซียน กระทั่งเคยพ่ายแพ้ อย่างยับเยินมาก่อน!

“เจ้าทดลองดูก็จะรู้เอง!” หลงอ่าวเทียนส่งเสียงอีน่าเกรงขาม ออกมาคำหนึ่ง ยังคงมีท่าทีที่หมางเมินต่อใต้หล้า ยังคงมีความ มุ่งมั่นที่จะเอาชนะศัตรูผู้แข็งแกร่งเหมือนเดิม นี่แหละคือผู้สืบทอด ของพรรคเซียนเหิน จะไม่ยอมให้มีผลกระทบเพียงเพราะการ ล้มเหลวเพียงหนึ่งหรือสองครั้งอย่างเด็ดขาด ยิ่งไม่มีการล้มลงและ ไม่สามารถยืนหยัดลุกขึ้นมาได้อีกเพียงเพราะพ่ายแพ้ต่อผู้อื่น!

“ดี ข้าจะสงเคราะห์เจ้า มีท่วงท่าอะไรก็สำแดงออกมาให้หมด หากพลาดครั้งนี้ไปแล้วจะไม่มีโอกาสอีก” หลี่ชีย่จ้องมองดูหลง อ่าวเทียนและเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “เจ้านับเป็นดาวรุ่งที่สุดยอดคน หนึ่ง จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรลักษณะเช่นนี้นับว่าหาได้ยาก!”

ระหว่างหลงอ่าวเทียน และคน โหดอันดับหนึ่งอยู่ใน สถานการณ์ตึงเครียด ซึ่งพลอยทำให้ผู้คำจำนวนไม่น้อยที่สนใจ การศึกในครั้งนี้ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต่างรู้ว่าศึก แยกชิงชะตาฟ้าได้ร่นกำหนดการเร็วขึ้น เกรงว่าการต่อสู้ในครั้งนี้ จะต้องมีคนใดคนหนึ่งต้องตกจากฟ้าเป็นแน่แท้ระหว่างหลงอ่าว เทียน กับคนโหดอันดับหนึ่ง

หลงอ่าวเทียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง บังเกิดเสียงดัง “ตูม” ทันใดนั้น หลงอ่าวเทียนได้ปลดปล่อยพลังลมปราณของตน ออกมา พลังลมปราณของเขาเสมือนตั้งเป็นน้ำที่ล้นทะลักจาก เชื้อนที่แตกฟุ้งออกมาอย่างรุนแรง ภายในระยะเวลาอันสั้น

ลมปราณของเขาไหลบ่าท่วมไปทั่วฟ้าดิน เหมือนว่าต้องการทำให้ฟ้าดินทั้งหมดกลายเป็นหนองน้ำขนาดใหญ่อย่างนั้น

“แว้งค์” เสียงดังขึ้นพร้อมกับการสั่นไหวของช่องว่างอากาศ ร่างกายของหลงอ้าวเทียนในเวลานี้พลันสว่างไสวขึ้น และเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แลดูระคายต้ายิ่งนัก อีกทั้งทั่วตัวล้วนแล้วแต่ดูประณีตงดงามและโปร่งแสง เหมือนหนึ่งเป็นงานแกะสลักจากคริสตัลอย่างนั้น มีความสวยงามอย่างยิ่ง นี่แหละคือกายเขียนเหินชั้นสมบูรณ์ของหลงอ้าวเทียน และถือเป็นหนึ่งในผลงานที่หลงอ้าวเทียนภูมิใจในตนเองมากที่สุด

กายเขียนเหินของหลงอ้าวเทียนสว่างไสวมากขึ้นเรื่อยๆ เจิดจ้าขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งท้ายสุดไม่สามารถเพ่งมองร่างกายของเขาตรงๆ ได้อีก ต่อให้เปิดเนตรฟ้าขึ้นมาก็ไม่สามารถมองตรงไปยังร่างกายของเขา นาที่นี้ความรู้สึกที่หลงอ้าวเทียนให้กับผู้คนคือตัวลอย กระทั่งเหมือนหนึ่งพื้นที่ทั้งหมดล้วนแล้วแต่มีปีกงอกออกมาและกำลังจะบินขึ้นไปอย่างนั้น

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” เสียงสั่นสะเทือนที่ดังขึ้นเป็นจังหวะยิ่ง โดยเสียงสั่นสะเทือนที่ดังขึ้นเป็นจังหวะยิ่งนี้มีความเขื่องช้ามาก และเสียงสั่นสะเทือนลักษณะเช่นนี้มาจากตัวของพื้นที่ว่างเอง มันถูกชักนำโดยกายเขียนเหินของหลงอ้าวเทียนจนกลายเป็นการขับเคลื่อนเขื่องช้าลง ทำให้กาลเวลาเขื่องช้าลง

ทันใดนั้น ทุกคนล้วนแล้วแต่ถูกทำให้หยุดอยู่กับที่ กาลเวลาในขณะนี้เหมือนหยุดลงในฉับพลัน ทุกคนรู้สึกว่าการมองเห็นและความรู้สึกของตนล้วนถูกหยุดลงในเสี้ยววินาทีนี้เอง

“แว้งค์” นาที่ต่อมา กาลเวลาได้กลับคืนสู่การเคลื่อนที่ตาม
ปกติ มาตรการนี้เสียงสั้นสะเทือนไม่ได้เกิดจากการชักนำให้
เคลื่อนที่จากหลงอ้าวเทียบอีกต่อไป แต่เกิดจากการชักนำของหลี
ชีเย่

ทุกคนไม่ทันได้เห็นว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ และไม่เข้าใจใน
เรื่องราวทั้งหมดที่ผ่านไป เมื่อกาลเวลามีการไหลเคลื่อนไปตาม
ปรกติ นั้น สิ่ง que ทุกคนเห็นคือหลงอ้าวเทียบอยู่ห่างจากหลีชีเย่เพียง
แค่เอื้อมเท่านั้นเอง

ทันใดนั้น เสียง “แว้งค์” ดังขึ้นมาอีก และกาลเวลาถูกหยุดลง
อีกครั้ง ทุกคนมองเห็นภาพนิ่งที่อยู่ตรงหน้า เห็นหลงอ้าวเทียบที่อยู่
ใกล้หลีชีเย่แค่เอื้อม โดยส่วนปลายแหลมที่แหลมคมและเยือกเย็นที่
อยู่ในมือนั้นห่างจากหน้าผากของหลีชีเย่เพียงแค่สามนิ้วเท่านั้นเอง

หลงอ้าวเทียบได้สำแดงกายเขียนเหินของตนจนถึงระดับสูงสุด
กระทั่งทำลายขีดจำกัดสูงสุดของตนด้วยซ้ำ ต้องการอาศัย
ความเร็วสูงสุดเข้าสู่โคมหลีชีเย่ชนิดครั้งเดียวถึงตาย

ควรจะรู้ว่า กายเขียนเหินของหลงอ้าวเทียบนั้นได้สำเร็จขั้น
สมบูรณ์ เมื่อเขาเร่งความเร็วของตนจนทะลุขีดสูงสุดแล้ว มัน
รวดเร็วจนไม่สามารถบรรยายได้ด้วยตัวอักษรอีกต่อไป

ด้วยการโจมตีที่รวดเร็วเช่นนี้ เกรงว่าแม้แต่ระดับจักรพรรดิ
เทพ ชั้นเก้าแดนก็หลบไม่พ้น และถูกสังหารไปโดยพลัน

เสียชีวิตที่หลงอ้าวเทียนเลอคือหลี่ชียเอ๋ ขณะที่ยังหลงอ้าวเทียน อาศัยการโหมตีที่เห็นผลในครั้งเดียวนั้น หลี่ชียเอ๋ได้สำแดง อาณาจักรหนักอึดขึ้นมา

หากจะว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว กายเซียนของหลงอ้าวเทียนมีความได้เปรียบอยู่ จะอย่างไรเสียกายเซียนเหินของหลงอ้าวเทียนคือชั้นสมบูรณ์ ขณะที่กายเซียนเหินของหลี่ชียเอ๋ยังไม่ถึงชั้นสมบูรณ์

เสียชีวิต เมื่ออยู่ภายใต้อาณาจักรหนักอึดแล้ว ต่อให้มีความเร็วแค่ไหนก็เชิงช้าลงในทันที อีกทั้งยังถูกสยบอีกด้วย

นาที่ต่อมา กาลเวลาได้ไหลเคลื่อนไปตามปรกติอีกครั้ง “ปัง” ทุกคนที่มองเห็นหลงอ้าวเทียนขณะนี้ไม่สามารถเคลื่อนที่ไปข้างหน้าได้อีกแม้เพียงครึ่งนิ้ว อีกทั้งยังถูกสยบด้วยอาณาจักรหนักอึดอีกด้วย ได้ยินเสียงกระดูกที่แตกร้าวดังขึ้นมา

หลงอ้าวเทียนนับว่ายอดเยี่ยมมาก ในจังหวะที่ตกอยู่ในอันตรายพลันสำแดงเคล็ดวิชาห้าราชันเซียนออกมาคุ้มครองตนเอง ภายใต้มังกรคำรามพยัคฆ์คำรณดังไม่ขาดสาย อานุภาพราชันเซียนอันยิ่งใหญ่ ในช่วงระหว่างความเป็นความตายเขาไม่เสียชีวิตที่จะเผาผลาญเลือดวิญญูณะของตน เพื่อขับเคลื่อนเคล็ดราชันเซียนไปถึงขีดสูงสุด และไม่กล้าอยู่สู้่อีกต่อไป พาตัวเองหนีออกจากอาณาจักรหนักอึดในทันที

เสียง “ปัง” ดังขึ้น ภายใต้ความพยายามอย่างสุดกำลังของหลงอ้าวเทียน ในที่สุดเขาก็หนีออกมาจากอาณาจักรหนักอึดจนได้ เขาดีดตัวถอยหลังอย่างรวดเร็วในทันทีและหนีไปอยู่บนท้องฟ้าสูง

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เขายังคงได้รับบาดเจ็บสาหัส เลือดสดๆ ได้
ย้อมเสื้อผ้าเขาจนแดงฉาน กระดูกบนร่างของเขาแตกละเอียดไป
ไม่น้อยทีเดียว

นี่แหละคือจุดที่แข็งแกร่งของหลงอ้าวเทียน ภายใต้อาณัติกายเขี่ยน
เห็นชั้นสมบูรณ์ แล้วเสริมด้วยเคล็ดวิชาห้ำราชันเขี่ยน ทำให้เขา
สามารถหลบหนีออกจากอาณาจักรหนักอึดของหลี่ชียเอมาได้ใน
ที่สุด

หลี่ชียเอเองไม่ได้รีบเร่งตามฆ่าหลงอ้าวเทียน มองดูเขาที่ได้รับ
บาดเจ็บแล้วสายหน้ายิ้มกล่าวว่า "กายเขี่ยนชั้นสมบูรณ์มีจุดอ่อน
ที่เด่นชัดมากเหลือเกิน หากสมบูรณ์มากกว่านี้สักนิด อาศัยกาย
เขี่ยนชั้นสมบูรณ์กับการลู่โจมแบบหวังผลในครั้งเดียวเช่นนี้ ยังคง
มีโอกาสทำให้ข้าบาดเจ็บได้"

หลงอ้าวเทียนส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา และกล่าวว่า
เกรงขามว่า "ใช่ว่าข้าจะมีเพียงกายเขี่ยนเห็น นอกเหนือจากกาย
เขี่ยนชั้นสมบูรณ์แล้ว สัจธรรมของข้าก็ทำอันตรายให้เจ้าได้!"

"ดีมาก จักรให้ข้าได้ทดสอบจุดเด่นของห้ำราชันเขี่ยนก็แล้ว
กัน" หลี่ชียเอหัวเราะกล่าว

หลงอ้าวเทียนเขี่ยวชาญเคล็ดวิชาห้ำราชันเขี่ยน แถมพกด้วย
จุดเด่นของห้ำราชันเขี่ยน แล้วคิดค้นสร้างเป็นสัจธรรมที่มีเพียง
หนึ่งเดียวในหล้าของตนขึ้นมา เคยสร้างความอิจฉาให้ผู้คน
จำนวนนับไม่ถ้วนมาแล้ว จะมีใครสักกี่คนในโลกหล้านี้สามารถฝึก
สุดยอดเคล็ดวิชาของห้ำราชันเขี่ยนได้พร้อมกันทีเดียวกันเล่า?
สามารถฝึกสุดยอดเคล็ดวิชาของราชันเขี่ยนองค์ใดองค์หนึ่งก็

นับว่าเป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์แล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเคล็ดวิชา
ห้าราชันเขียนอีกเลย

“ข้ารอดสุดยอดสัจธรรมของเจ้าเช่นกัน” หลงอ่าวเทียนก็ไม่
ยอมอ่อนข้อให้ กล่าวนำเกรงขามออกมา พลันที่กล่าวขาดคำ
“ตูม” เสียงหนึ่งดังขึ้น ฉับพลันได้สำแดงสัจธรรมสูงสุดของตน
ออกมาทันที

ทันใดนั้น สัจอานุราชันเขียนห้าชนิดได้ปรากฏขึ้นมา ได้ยิน
เสียงดัง “ตึง ตึง ตึง” เสื่อออกศึกราชันตัวหนึ่งได้สวมใส่เข้ากับตัว
ของหลงอ่าวเทียน

เสื่อออกศึกตัวนี้คล้ายดังถักทอขึ้นมาจากใยไหมหิมะ บนเสื่อ
ออกศึกมีเงาของมังกรขดตัวอยู่ อีกทั้งเงาของมังกรขดตัวนี้ดูไป
แล้วไม่เหมือนเกิดจากการปักร้อย มันเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
เหมือนว่ามันเกิดและอาศัยอยู่บนเสื่อออกศึกตัวนี้ตั้งแต่ต้น

เสื่อฉานหลงคือสัจอานุราชันเขียนของราชันเขียนฉานหลง
ซึ่งเป็นราชันเขียนองค์ที่สองของพรรคเขียนเหิน เสื่อฉานหลงไม่
เพียงสามารถป้องกันตัวเท่านั้น ขณะเดียวกันมันยังสามารถเพิ่ม
ความเร็ว เพิ่มพลังลมปราณต่างๆ ที่เป็นพลังอัศจรรย์

“แข่งค์ แข่งค์” ดาบและกระบี่คำรามประสานเสียงขึ้นพร้อมกัน
ในเวลานี้ดาบและกระบี่ได้ออกจากฝัก หลงอ่าวเทียนมือหนึ่งถือ
ดาบ มือหนึ่งจับกระบี่ ดาบนั้นดั่งจอมอันธพาล แข็งกร้าวดุตัน
ปราศจากผู้เทียบเทียม เมื่อดาบนี้อยู่ในมือทำให้ผู้นั้นมีความกล้าที่
จะต่อสู้กับหัวหล้าโดยลำพังคนเดียว

ดาบเล่มนี้ก็คือดาบป่าเมียด เป็นสัจอาวุธราชันเซียนของราชันเซียนป่าเมียด เคยติดตามราชันเซียนป่าเมียดสู้ศึกเก้าแดนโดยลำพังมาก่อน

สำหรับกระบี่ที่อยู่ในมือไม่ต้องกล่าวให้มากความ เป็นกระบี่เหรินเสียนของราชันเซียนเหรินเสียนที่เป็นบรรพบุรุษสายของหลงอ้าวเทียน

ขณะเดียวกัน ด้านหลังซ้ายขวาของหลงอ้าวเทียนปรากฏสัจอาวุธราชันเซียนอีกสองอย่าง หนึ่งในนั้นคือพัดขนนก พัดขนนกนี้ตั้งมีห้าสี แต่ขาดไปเส้นหนึ่ง ส่วนอีกอย่างคือทวนยาว เป็นทวนยาวที่ตั้งอาทิตย์เจิดจ้า เหมือนว่าทวนเล่มนี้หลอมสร้างขึ้นมาจากโลหะสุริยะเทพอย่างนั้น

พัดเพยเซียนขนนกขาดหนึ่งเส้น เป็นสัจอาวุธราชันเซียนของราชันเซียนเพย ปฐมบรรพบุรุษพรรคเซียนเหิน ว่ากันว่าอาวุธนี้ถูกจัดให้อยู่หนึ่งในสิบยอดอาวุธราชันเซียน มีอานุภาพยิ่งนัก

สำหรับทวนเล่มนั้นคือทวนทุนเยอ (ทวนกลืนสุริยัน) เป็นสัจอาวุธราชันเซียนของราชันเซียนทุนเยอ เล่าลือกันว่าพลังที่ทวนนี้ปรากฏออกมาต้องเด็ดหัวศัตรูแน่นอน เป็นทวนที่ทำให้เก้าแดนต้องหวาดหวั่นเมื่อได้ยินชื่อ

คนๆ เดียวแต่ครอบครองสัจอาวุธราชันเซียนถึงห้า เป็นภาพที่สร้างความอิจฉาริษยาให้ผู้พบเห็นทุกคน ขณะเดียวกันก็ต้องเลื่อมใสนับถือในตัวหลงอ้าวเทียน

แม้ว่าสัจจอาวุธราชันเซียนจะปราศจากผู้ต่อกร แต่เชื่อว่าผู้ใดคิดจะควบคุมก็สามารถทำได้ กล่าวสำหรับ ยอดฝีมือจำนวนมากแล้ว แต่มีสัจจอาวุธราชันเซียนหนึ่งเดียวในมือแล้วสามารถสำแดงการโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมาก็ไม่ง่ายแล้ว อย่างไรก็ตาม การที่หลงอ้าวเทียนสามารถควบคุมได้ถึงห้าสัจจอาวุธราชันเซียน อีกทั้งยังทำได้ตามใจปรารถนาอีกด้วย สิ่งนี้แหละคือความแข็งแกร่งของหลงอ้าวเทียน และเป็นທີ່เคารพเลื่อมใสมากของผู้คน

แม้ว่าหลงอ้าวเทียนจะไม่สามารถอาศัยสัจจอาวุธราชันเซียนทั้งห้าสำแดงสวรรค์ทำลายได้พร้อมกันในเวลาเดียวกัน แต่ว่า การที่หลงอ้าวเทียนควบคุมเด่นเด่นของห้าราชันเซียนในตัว และผสมรวมเข้ากับสัจธรรมของราชันเซียนทั้งห้า ในที่สุดได้สร้างสุดยอดสัจธรรมของตนเองขึ้นมา

ขณะเดียวกัน หลงอ้าวเทียนได้อาศัยห้าสัจจอาวุธราชันเซียนมาส่งเสริมสุดยอดสัจธรรมของตน เมื่อได้รับการส่งเสริมจากสัจจอาวุธราชันเซียนทั้งห้า ทำให้สุดยอดสัจธรรมของเขามีพลังเพิ่มมากขึ้นหลายเท่าตัวกระทั่งถึงสิบเท่า!

ตอนที่ 1673 หนึ่งในสี่ธรรมสี่บทอดหาราชันเซียน

เมื่อสุดยอดสี่ธรรมสูงสุดของหลงอ่าวเทียนถูกปลาดออกมาถึงกับปรากฏร่างเงาของราชันเซียนทั้งห้าขึ้นมา ประกอบด้วยราชันเซียนเพย ราชันเซียนฉานหลง ราชันเซียนทุนเยอ ราชันเซียนป้าเมียด และราชันเซียนเหรินเสียน

สุดยอดสี่ธรรมของราชันเซียนทั้งห้าก็ปรากฏขึ้นพร้อมกันในเวลาเดียวกัน สุดยอดสี่ธรรมของพวกเขาก็ได้ถักทอเข้าด้วยกันจากนั้น ได้กลับกลายเป็นสุดยอดสี่ธรรมสูงสุดของหลงอ่าวเทียน

หนึ่งในสี่ธรรมสี่บทอดหาราชันเซียนก็คือสุดยอดสี่ธรรมสูงสุดของหลงอ่าวเทียน สี่ธรรมของเขาได้สี่บทอดปณิธานของห้าราชันเซียน เขามีความทะเยอทะยานต้องการเป็นราชันเซียนองค์ที่หกของพรรคเซียนเหิน กระทั่งล้ำหน้ากว่าราชันเซียนทั้งห้าก่อนหน้านี้ นี่แหละคือความทะเยอทะยานของหลงอ่าวเทียน!

หนึ่งในสี่ธรรมสี่บทอดหาราชันเซียน สนับสนุนด้วยห้าราชันเซียน ทันใดนั้น อานุภาพราชันเซียนที่น่ากลัวยิ่งได้อาละวาดฟ้าดิน เหมือนหนึ่งราชันเซียนทั้งห้าปรากฏตัวบนโลกมนุษย์อย่างนั้น ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่มองเห็นภาพอันน่ากลัวนี้แล้วรู้สึกหวาดกลัวในใจจนเข่าอ่อนทั้งสองข้าง

“เกรงว่าคงมีเพียงหลงอ้าวเทียนเท่านั้นที่สามารถคิดค้นสังกรรมเช่นนี้ขึ้นมาได้” กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพเมื่อได้เห็นสังกรรมลักษณะเช่นนี้แล้วยังต้องนับถือด้วยความจริงใจ

“หนึ่งสังกรรมสืบทอดห้าราชันเซียน เป็นแนวความคิดที่ไม่เลว เสียตาย ยังคงก้าวเดินตามวิถีทางที่คนรุ่นก่อนเดินเอาไว้ ต่อให้เจ้าได้เป็นราชันเซียนจริงๆ ก็ไม่สามารถทะลวงบุคคลก่อนหน้าได้ ยิ่งไม่ต้องไปพูดถึงก้าวล้ำหน้าราชันเซียนเพย ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้า” เมื่อหลี่ซีเย่มองเห็นสังกรรมของหลงอ้าวเทียนแล้วยิ้มกล่าวขึ้นมา

“ฟังจากศิษย์น้องว่า เจ้าหนึ่งหมัดสยบหมื่นยุค วันนี้ข้าก็จะวัดว่าใครจะเหนือกว่า” หลงอ้าวเทียน กล่าวด้วยท่าที่มั่นใจเต็มเปี่ยม จิตแห่งการบำเพ็ญเพียงที่แข็งแกร่งมั่นคง กล่าวด้วยท่าที่ที่มั่นคง

หลงอ้าวเทียนก็รับรู้ถึงเรื่องที่หลินเทียนตีฟายแพ้ในครั้งนั้น ความจริงแล้ว หลี่ซีเย่ในเวลานั้นยังไม่สำเร็จสังกรรมด้วยซ้ำ มาวันนี้สังกรรมของเขาใช้ว่าครั้งนั้นสามารถนำมาเทียบเคียงได้

“ได้ ข้าจะสงเคราะห์เจ้า อาศัยโชคชะตาและความสามารถเช่นนี้ของเจ้า นับว่าสามารถให้เจ้าได้เห็นสังกรรมของข้า มิฉะนั้นล่ะก็เจ้าคงนอนตายตาไม่หลับ!” หลี่ซีเย่เองก็ไม่เสียตาย ยิ้มกล่าวออกไป

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น จากนั้นลัคนาปรากฏขึ้นมาที่ละหนึ่งๆ “ตุ้ม” ปรากฏสิบสามลัคนาลอยอยู่บนอากาศ ทันใดนั้นได้กลับกลายเป็นความขมุกขมัวที่ไม่มีสิ้นสุดขึ้นมา

“สิบสามลัคนา” ไม่ว่าใครก็ตามหากมีโอกาสก็จะไม่ยอมปล่อยให้ต้องพลาดภาพเช่นนี้ มันคือความมหัศจรรย์ที่ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน “ไม่รู้ว่ามิใช่คนจำนวนเท่าไรที่มีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนานก็เพียงจะได้เคยเห็นความมหัศจรรย์เช่นนี้เป็นครั้งแรก

“ภาพเช่นนี้มองเท่าไรก็ไม่รู้จักเปื้อน” แม้แต่ผู้ที่แก่นจนสมควรจะตายและทำการพินิจร่างผั่งเอาไว้นานจนนับไม่ถ้วนยังอดที่จะลุกขึ้นนั่ง และกล่าวทอดถอนใจออกมา

สีหน้าของหลงอ้าวเทียนก็ดูจะไม่สู้ดีนัก เมื่อมองเห็นสิบสามลัคนาของหลี่ชียเอ่ ไม่ว่าจิตใจของหลงอ้าวเทียนจะอยู่ในสภาพเช่นใดก็ตาม ในเวลานี้เขาต้องยอมรับสิบสามลัคนามีความแข็งแกร่งยิ่งนัก

หลงอ้าวเทียนมีผลงานที่น่าทึ่งมากมาย รวมจุดเด่นห้าราชชั้นเขียนกับตัว สำเร็จกายเขียนเห็นชั้นสมบูรณ์ ผู้ชนะเลิศสิบรายการ...ต่างๆ เป็นต้น แต่เมื่อต้องเทียบกับสิบสามลัคนาที่อยู่ตรงหน้าแล้ว นับว่าสลดและอับแสงโดยแท้

ผลงานเหล่านี้ของหลงอ้าวเทียนใช้ว่ามีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่ทำได้ คนอื่นก็สามารถทำได้เช่นกัน กระทั่งเคยมีบุคคลก่อนหน้าที่สามารถทำได้ดีกว่ายอดเยี่ยมกว่า อย่างไรก็ตาม สิบสามลัคนาของหลี่ชียเอ่นั้นคือสิ่งมหัศจรรย์นับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน และมีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่มีผลงานเช่นนี้ ลำพังแค่ผลงานเช่นนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้หลี่ชียเอ่ได้ถูกบันทึกเอาไว้ในประวัติศาสตร์ได้อย่างเข้มข้น!

ต่อให้วันข้างหน้าหลี่ชียเอ่ไม่ได้เป็นราชันเซียนจริง ๆ อาศัยผลงานสิบสามลัคนาของเขาก็สามารถถูกจดบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์โลกเช่นราชันเซียนอย่างนั้น!

เวลานี้ ท่ามกลางความขมุกขมัวเห็นคนผู้หนึ่งก้าวเดินมาช้า ๆ ยามที่เขาก้าวเดินมานั้น หมิ่นแดงถึงกับสลดอับแสงลง ฟาดินสัจธรรมล้วนแล้วแต่ต้องหมอบลงเพื่อเขา ไม่ว่าจะเป็ฟาดิน...สรรพสิ่งบนโลกทั้งหมดล้วนแล้วแต่ปล่อยให้เขาเป็นผู้ควบคุม ให้เขาเป็นผู้วิวัฒนาการ เหมือนว่าโลกหล้าปราศจากฟาดิน ปราศจากหยินและหยาง ปราศจากห้าธาตุ...แต่ปราศจากตัวเขาไม่ได้!

“ข้านี้แหละสวรรค์ที่แท้จริง” นี่คือการวิวัฒนาการของสิบสามลัคนา เวลานี้ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ถึงขีดสูงสุด ทำให้ทุกคนรู้สึกว่าเป็นขีดสูงสุดที่ใครก็เอื้อมไปไม่ถึง

“ต้องการเห็นสัจธรรมของข้าไหม” หลี่ชียเอ่ได้กลับกลายเป็นข้านี้แหละสวรรค์ที่แท้จริง และกล่าวว่า “งั้นก็ให้เจ้าได้เห็น”

ขาดคำ เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น สัจธรรมขีเย่ สุดยอดสัจธรรมสูงสุดของหลี่ชียเอ่ได้ถูกคลี้ออก! ภายในสัจธรรมนี้กำลังวิวัฒนาการตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน วิวัฒนาการกาลเวลา วิวัฒนาการสิ่งมีชีวิต วิวัฒนาการเหล่าเทพ วิวัฒนาการสรรพสิ่ง...

เมื่อสัจธรรมเช่นนี้ถูกปลูลาดออกมา ไม่มีฟาดินในโลกหล้าอีกต่อไป ไม่มีสวรรค์ โลกนี้เหลือไว้เพียงหลี่ชียเอ่เท่านั้น ขอเพียงมีหลี่ชียเอ่ก็จะมีทุกสิ่งทุกอย่างในโลก มีชีวิต มีสรรพสิ่ง มีหยินและหยาง มีภพภูมิ มีเกิดตาย...

เวลานี้ หลีซีเยและสัจธรรมของเขาแทนทุกสิ่งทุกอย่าง
ปกครองทุกสิ่ง!

ยามที่ข้านี้แหละสวรรค์ที่แท้จริงปรากฏขึ้นมา ยามที่หลีซีเย ฟู
ลาดสัจธรรมของเขาออกมา ทุกคนถึงกับรู้สึกสิ้นหวัง รู้สึกอึดอัด
จนหายใจไม่ออก ไม่ว่าใครก็ตาม นาทีนี้เวลานี้ล้วนแล้วแต่รับรู้ได้
ถึงช่วงห่างระหว่างตนกับหลีซีเย เป็นช่วงห่างที่ไม่มีวันก้าวล้ำไปได้
เลย

ถ้าหากจะกล่าวว่าการฝึกฝนของพวกเขาเป็นการค้นหาและ
ควบคุมหลักกฎเกณฑ์ล่ะก็ เช่นนั้นแล้วหลีซีเยคือผู้สร้างหลัก
กฎเกณฑ์ กฎเกณฑ์ทุกอย่างล้วนแล้วแต่มาจากฝีมือของเขา
ทั้งสิ้น ด้วยความห่างเช่นนี้ มันเป็นคลองที่ไม่สามารถก้าวข้ามไป
ได้ตลอดกาล!

แม้แต่หลงอ้าวเทียนเองก็มีสีหน้าที่ดูไม่เจิดถึงขีดสุด ต่อให้เขา
เป็นผู้ที่มีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรที่มั่นคงยิ่ง ต่อให้เขาเป็นผู้เปี่ยม
ด้วยความเชื่อมั่นในตนเองก็ตาม นาทีนี้ยังคงมีความรู้สึกสิ้นหวัง
อยู่หลายส่วน และภายใต้ความสิ้นหวังนี้ได้ทำให้สีหน้าของเขา
ถึงกับขาวซีดขึ้นมา!

คนที่สิ้นหวังไซ้จะมีเพียงหลงอ้าวเทียนเท่านั้น ขอเพียงเป็นผู้ที่
ได้เห็นภาพนี้แล้วต่างรู้สึกสิ้นหวังกันไป นี่หาใช่เป็นเพียงความห่าง
ระหว่างสัจธรรมเท่านั้น นี่มันคือความห่างชั้นระหว่างสิ่งดำรงอยู่
แล้ว หากเปรียบผู้บำเพ็ญตนคือมนุษย์ล่ะก็ เช่นนั้นแล้วหลีซีเยที่อยู่
ตรงหน้าก็คือสวรรค์ ความห่างชั้นลักษณะเช่นนี้ คลองกั้นลักษณะ
เช่นนี้มันไม่สามารถขุดเขยกันได้อีกแล้ว

ทุกคนต่างรู้สึกว่าคุณเองนั้นช่างอ่อนแอเหลือเกินเมื่อต้องอยู่
ตรงหน้าหลี่ชียเอ่ ยามที่หลี่ชียเอ่จ้องมองมาพวกเขาเปรียบประดุจมด
ปลวกที่อยู่บนพื้นเท่านั้น

“ฆ่า” ต่อให้ภายในใจของหลงอ้าวเทียนมีความสิ้นหวังอยู่ แต่
ยังคงไม่หวาดหวั่นต่อการสู้รบ เขาคำรามเสียงดัง สัจจอาวุธราชัน
เซียนในมือได้สำแดงออกไป สัจธรรมสูงสุดของเขามีความอึกเขม
ยิ่ง

“ตูม” เสียงดังสนั่นเกิดขึ้น ทันใดนั้นเหมือนหนึ่งว่าราชันเซียน
ทั้งห้าได้ลงมือพร้อมกัน ราชันเซียนเพยที่อยู่ในมือถือพัดเพยเซียน
ขนนกขาดหนึ่งเส้น ราชันเซียนฉานหลงสวมเสื้อไหมมังกร ราชัน
เซียนทุนเย่มือถือทวนทุนเย่ ราชันเซียนป้าเมียดถือดาบป้าเมียด
ในมือ ราชันเซียนเหรินเสียนในมือกุมกระบี่เหรินเสียน!

ห้าราชันเซียนลงมือพร้อมกัน ต่างกุมสัจจอาวุธราชันเซียนของ
ตนอยู่ในมือ นาทีนี้ทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราถึงกับสั่นไหวโคลง
แคลง อานุภาพราชันเซียนอาละวาดไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา
สิ่งมีชีวิตนับล้านล้านชีวิตของแดนมนุษย์กษัตราต่างถึงกับ
หวาดกลัวจนตัวสั่นงันงก ภายใต้อานุภาพราชันเซียนที่อันธพาล
และปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ สิ่งมีชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนต้องหมอบ
อยู่กับพื้น ทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจว่าวันสิ้นโลกได้มาถึงแล้ว
ภายใต้อานุภาพราชันเซียนทั้งห้า

“เสียดายไม่ใช่ราชันเซียนมาเองจริงๆ” หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่ง
สัจธรรมชียเอ่สำแดงขึ้น สรรพชีวิตมีเกิดมีตาย แก้วแดนสวามิภักดิ์
ทันใดนั้น พลังจากแก้วแดนล้วนแล้วแต่กลับมาอยู่กับหลี่ชียเอ่

เสียง "ตุ้ม" ดังสนั่นทั่วทุกมุมของเก้าแดน ทันใดนั้นหลีชีเย ปล่อยหมัดออกไปหนึ่งหมัด! หนึ่งหมัดนี้จัดการชั้ดเอาสรรพสิ่งในฟ้าดินกลับไปยังจุดตั้งเดิม หนึ่งหมัดสังหารสิ้นเหล่าเทพเทวาและราชัน ภายใต้หนึ่งหมัดโลกหล้ากลับสู่ความเงียบสงัด สิ่งมีชีวิตนับล้านล้านชีวิตสูญเสียมการไต้ยิน ไม่สามารถไต้สติกลับมาเป็นเวลานาน

หมัดสยบสวรรคค์! เมื่อสำแดงหมัดนี้ออกไป หมิ่นแดนเงียบสงัด แม้แต่สวรรคค์ยังพิโรธ ทันใดนั้นบนห้องฟ้าไต้มีการรวมตัวกันของประจุสนิบาตวิบากขึ้น และสายฟ้าไต้ฟาดลงมาอย่างบ้าคลั่ง สงเสียงดังเปรี้ยะเปรี้ยะ โดยพุ่งเป้าไปยังหลีชีเยที่เป็นข้านี้แหละสวรรคค์ แต่ไม่ทราบสาเหตุว่าเพราะอะไรจึงไม่โดนตัวของหลีชีเย

ภายใต้หมัดๆ นี้เก้าแดนกลับสู่ความเงียบสงัด ทุกคนต่างสูญเสียมจุดสนใจไป ทุกคนต่างมองไม่เห็นอะไร เหมือนว่านาที่นี้เก้าแดนล้วนแล้วแต่ผิดหวัง เหมือนว่าเก้าแดนล้วนแล้วแต่ถูกชั้ดจนกลับไปสู่จุดเดิมอย่างนั้น

เสียง "ปัง" ดังขึ้น เมื่อทุกคนไต้สติกลับมาจากความเงียบสงัด เห็นเพียงหลงอ้าวเทียนถูกหมัดชั้ดเข้าให้จนตัวลอยออกไป หมัดนี้ทำเอาหลงอ้าวเทียนถึงกับกระอักเลือดออกมาอย่างแรง เนื้อตัวชุ่มไปด้วยเลือด กระตุกแหลกละเอียดไปทั้งตัว

แต่ว่า หลงอ้าวเทียนนับเป็นบุรุษเหล็กคนหนึ่ง ต่ให้กระตุกแหลกไปทั้งร่างยังคงยืนตัวตรงอยู่ตรงนั้น อีกทั้งพลังลมปราณของเขา กลับเข้าที่อย่างรุนแรง เพื่อซ่อมสร้างกายเนื้อขึ้นมาใหม่

ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องเงียบสนิทกับภาพที่เห็นตรงหน้าเช่นนี้ หลงอ้าวเทียนพ่ายแพ้อีกครั้งทั้งยังเป็นการพ่ายแพ้อย่างยับเยิน ล่มสลายภายใต้หมัดเดียว แต่ว่าการพ่ายแพ้อย่างยับเยินในลักษณะเช่นนี้ไม่มีใครพูดอะไร เพราะว่าไม่ว่าจะให้ใครไปอยู่ตรงจุดนั้นก็ ต้องพ่ายแพ้อย่างไม่ต้องสงสัย

“เจ้ารู้มั๊ยว่าทำไมข้าถึงไม่ฆ่าเจ้า?” หลี่ซิเย่มองและยิ้มเฉยเมยกล่าวกับหลงอ้าวเทียนว่า “ที่ข้าละเว้นชีวิตให้เจ้าเพียงแค่นี้ต้องการดูว่าจะมีใครยื่นมือมาช่วยเหลือเจ้า”

สีหน้าของหลงอ้าวเทียนแสดงถึงความไม่พอใจอย่างยิ่ง แต่ว่าไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ออกมา เพียงยืนอยู่ตรงนั้นอย่างเย็นชา

เสียง “ปัง” ดังขึ้น ทันใดนั้นเอง บนท้องฟ้าด้านบนของเมืองสมุทรสยบฟ้าปรากฏห้องฟ้าถูกทำลายจนทะลุ คนผู้หนึ่งถูกโยนลงมาจากบนจักรวาล และพุ่งลงไปในเมืองสมุทรสยบฟ้าโดยตรง

ผู้ที่ถูกโยนลงมาก็คือกู่จุนนั่นเอง กู่จุนในเวลานี้ดูจิตใจเซื่องซึมแม้กระทั่งยืนยังไม่มั่นคง สีหน้าขาวซีด เหมือนว่าได้สูญเสียพลังลมปราณไปอย่างรุนแรง อีกทั้งยังได้รับบาดเจ็บสาหัสอีกด้วย

หลังจากที่กู่จุนถูกโยนลงมาแล้ว “ตึง ตึง ตึง” เสียงดาบและกระบี่ดังขึ้นมา ทันใดนั้นกระบี่และดาบแต่ละเล่มที่พาดลงบนคอของกู่จุน เขาถูกบรรพบุรุษของเมืองสมุทรสยบฟ้าหลายคนทำการควบคุมตัวเอาไว้

“ท่านบรรพบุรุษ ล่วงเกินแล้วหละ” เวลานี้ ลื่อชู่ยหนึ่งได้ปรากฏตัวตรงหน้ากู่จุน และเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

หลังจากเหตุการณ์ที่เมืองหมิงจูบลลง ลือชู่หนิงได้กลับมายังเมืองสมุทรสยบฟ้าเพื่อจัดการเรื่องราวต่างๆ ทั้งหมด ว่าไปแล้วก็เป็นเรื่องแปลก ไม่เพียงแต่กู่จุนที่หายไปจากเมืองสมุทรสยบฟ้าเท่านั้น แม้แต่ยอดฝีมือที่เป็นสายของเย่จิวโจวก็หายตัวไปด้วย เหตุนี้เองที่ทำให้ลือชู่หนิงต้องตั้งมั่นพร้อมรับมือกับศัตรู

กู่จุนไม่ได้แสดงอาการโกรธออกมาที่ถูกควบคุมตัวโดยพลัน เขามองไปบนห้องฟ้า ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า "คนเราย่อมมีโอกาสสำเร็จ และล้มเหลว นับว่าข้าไม่ได้พ่ายแพ้อย่างไม่เป็นธรรม"

ท่าทีของลือชู่หนิงดูหนักแน่นจริงจัง ต่อให้กู่จุนไม่เหลือเรียวแรงใดๆ เลย นางก็ถือว่าเป็นศัตรูที่แข็งแกร่ง กู่จุนหาใช่คนประเภทที่จะจัดการได้โดยง่าย นางไม่กล้าประมาทแม้แต่น้อย

"เผ้าคุณให้ดี อย่านำได้ผ่อนคลายเป็นแต่น้อย" ลือชู่หนิงสั่งกำชับบรรพบุรุษเหล่านั้น จากนั้นถึงกับต้องแหงนหน้ามองขึ้นไปบนห้องฟ้า

แม้ว่ากู่จุนจะตกเป็นนักโทษกลับไม่รู้สึกตื่นเต้นอะไร ดูผ่อนคลายยิ่งนัก และเขายิ้มแต่มองไปทางทิศทางอันเป็นที่ตั้งของพรรคเซียนเหิน

ณ สมรภูมिरบ ในเวลานี้หลี่ชีย่ก็มองขึ้นไปบนห้องฟ้าที่หนึ่ง เผยรอยยิ้มออกมาให้เห็นและกล่าวอย่างขำๆ ว่า "ได้เวลาที่ข้าจะกู่แหแล้ว ที่ควรเข้าไปอยู่ในแหก็ได้เข้าไปแล้ว ส่วนที่ไม่ยังไม่เข้าไปก็ไม่รอแล้วหละ"

เมื่อหลี่ชียเอกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ได้ก้าวเข้าไปหาหลงอ้าว
เทียนซำๆ

สีหน้าของหลงอ้าวเทียนเปลี่ยนไปมาก และก้าวถอยหลังไป
ก้าวหนึ่งโดยสัญชาตญาณ เมื่อหลี่ชียเอเดินเข้าหา แต่ว่า หลังจาก
นั้นเขาได้สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง แล้วยืนตัวตรงไม่ถอยหลัง
อีกและไม่หวาดกลัวต่อหลี่ชียเออีกต่อไป

ตอนที่ 1674 ท่าโลมตีเขียนเหิน

ผู้คนจำนวนมากถึงกับต้องกลั้นลมหายใจเอาไว้ เมื่อเห็นหลี่ชี่เย่จะสังหารหลงอ้าวเทียน ทุกคนยอมสามารถมองออกได้ว่า หลงอ้าวเทียนไม่ใช่คู่ต่อสู้ของคนโหดอันดับหนึ่ง ถ้าหากไม่มีใครจากพรรคเขียนเหินออกมาคุ้มครองหลงอ้าวเทียนล่ะก็ หลงอ้าวเทียนต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

ขณะที่หลงอ้าวเทียนกำลังตกอยู่ระหว่างอันตรายนั้น ในเวลาหนึ่งเองปรากฏร่างเงาขึ้นมา เมื่อร่างเงานี้ปรากฏตัวออกมา กลิ่นอายที่บอกไม่ถูกสายหนึ่งพลันตกลงบอบอวลไปทั่วฟ้าดินทันที

เขาเป็นบุรุษผู้หนึ่งที่พลันปรากฏตัวออกมาก็ทำการหนุนหลังให้กับหลงอ้าวเทียน อีกทั้งแวบแรกที่เขาปรากฏตัวแล้วก็ได้ให้ความรู้สึกกับผู้คนถึงความสงบและไม่สะทกสะท้าน เหมือนว่าขอเพียงเขาลงมือทุกอย่างก็จะสำเร็จและจบลงทันที

บุรุษผู้นี้ก็คือหลงจ้านเทียน เป็นบรรพบุรุษในสายของหลงอ้าวเทียน ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่รู้จักเขา แต่ว่า ต่อให้เขาไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดังใดๆ ในขณะที่เขาปรากฏตัวออกมาในเวลาหนึ่งนั้น ทุกคนต่างรู้สึกได้ว่าตัวเขาน่ากลัวยิ่งนัก เนื่องจากเขามีท่าทีที่สามารถจบสิ้นทุกอย่างพลันที่ลงมือ ซึ่งท่าทีลักษณะเช่นนี้มีเพียงผู้ที่แข็งแกร่งมากเท่านั้นจึงมีอยู่ในครอบครอง

“เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้า
รี?” บางคนรู้สึกสั่นเทาในใจที่หนึ่งเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ พึมพำ
ออกมาว่า “กลิ่นอายบนตัวของหลงจ้านเทียนทำให้นึกถึงผู้ที่
สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าโดยตรงขึ้นมาทันที”

“บนโลกหล้าไม่มีใครใดสามารถปราศจากผู้ต่อกรได้ตลอดเวลา”
หลังจากที่หลงจ้านเทียนได้ก้าวออกมาแล้ว ได้ล่องเขมิงไปที่หลี่
ชีเย่ด้วยท่าที่มังกรพยัคฆ์ของเขา ท่าทีของเขาคล้ายตั้งเป็นเสี้ยวตัว
หนึ่งที่จับล่องเหยื่อของตนเอาไว้ไว้อย่างนั้น

แน่นอนที่สุด คำพูดของหลงจ้านเทียนย่อมเป็นการพุ่งเป้าไปที่
ผู้ดำรงอยู่ในฐานะของอีกาทมิฬ แม้ว่าเขาไม่เคยพบเห็นอีกาทมิฬ
มาก่อน แต่เขารู้ถึงชนวนที่แท้จริงของเรื่องนี้!

“ไม่มีใครใดปราศจากผู้ต่อกรได้ตลอดเวลา” หลี่ชีเย่ยิ้มกล่าวว่า
“แต่ ข้ากลับเป็นผู้ที่หัวเราะจนถึงสุดท้ายตลอดเวลา”

“ดี ข้ากลับอยากจะรู้ว่าความสามารถของเจ้าเรียนรูมาได้ก็
ส่วน” ดวงตาทั้งสองของหลงจ้านเทียนดูน่ากลัว กล่าวนำครั้น
คร่ำออกมา

หลงจ้านเทียนมองหลี่ชีเย่ที่อยู่ตรงหน้าเป็นศิษย์ของอีกาทมิฬ
ขณะที่ตัวเขาเองมีอคติต่ออีกาทมิฬมาช้านาน และเปี่ยมด้วยจิตที่
เป็นศัตรูกับอีกาทมิฬมานานแล้ว หากไม่เป็นเพราะอีกาทมิฬปิด
กั้นพรรคเซียนเหิน เขาคงเป็นราชันเซียนไปนานแล้ว และคงไม่มี
ราชันเซียนหยินเทียนอะไรนั้น

ด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงมองอีกาหมีพิเป็นศัตรูมาตั้งแต่เยาว์วัย ในสายตาของเขามองว่าอีกาหมีพิคือศัตรูของเขา เป็นอีกาหมีพิที่ทำให้เขาไม่สามารถเป็นราชันเซียนได้ เป็นอีกาหมีพิที่ทำลายเขา ดังนั้น เขาเคยสาบานเอาไว้แล้วว่า คงมีสักวันที่เขาจะต้องแก้แค้นให้จงได้!

การเข้าสู่ยุทธภพในชาตินี้ของพรรคเซียนเหินก็มีตัวเขาเป็นผู้เสนออย่างเต็มที่ เนื่องจากเขาต้องการล้างแค้นในครั้งนั้น เขาต้องการบ่มฝีิกราชันเซียนขึ้นมากับมือ และอาศัยสิ่งนี้มาสยบและสังหารอีกาหมีพิเสีย!

“มากพอที่จะทำลายล้างพรรคเซียนเหินของเจ้าได้สบายๆ!” สำหรับคำพูดที่ชมขวัญผู้อื่นนั้น หลี่ชียเอ่ได้กล่าวตอบด้วยท่าทีเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ดวงตาทั้งสองของหลงจ้านเทียนเผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา เขามองสบตากับหลงอ้าวเทียนทีหนึ่ง ฉับพลันนั้นเขาได้แยกออกห่างจากหลงอ้าวเทียน ไปอยู่ตำแหน่งหน้าหลังในลักษณะที่จะโจมตีขนาบข้าง

เวลานี้ ไม่ว่าจะเป็นหลงอ้าวเทียน หรือหลงจ้านเทียนก็ตามที พวกเขาล้วนแล้วแต่ไม่กล้าประมาท โดยเฉพาะหลงจ้านเทียนนั้น เขาแข็งแกร่งกว่าหลงอ้าวเทียนมากมายนัก กายเซียนเหินชั้นสมบูรณ์ของเขานั้นมีความสมบูรณ์เต็มที่ ไม่เหมือนกายเซียนเหินของหลงอ้าวเทียนที่เต็มไปด้วยตำหนิ ยิ่งไปกว่านั้น ระดับความชำนาญของสัจธรรมเขามีความชำนาญมากกว่าหลงอ้าวเทียนเสียอีก และมีฝีมืออยู่ในระดับสุดยอดมากยิ่งขึ้นกว่าหลงอ้าวเทียน ไม่ว่าจะ

ด้านทักษะ ด้านกำลังความสามารถเขาก็เหนือกว่าหลงอ้าวเทียน อยู่มากที่สุดทีเดียว

เวลานี้ หลงอ้าวเทียน และหลงจ้านเทียนคนหนึ่งอยู่ด้านหน้า คนหนึ่งอยู่ด้านหลัง พวกเขาต่างล่องเขม็งไปที่หลิซียเอโดยไม่ได้ รีบเร่งลงมือ เนื่องจากพวกเขา กำลังมองหาจุดอ่อนของหลิซียเอกัน อยู่ พวกเขาต่างใช้ความคิดว่าจะทำอย่างไรเพื่อที่จะโจมตีชนิดเห็น ผลถึงตายได้ในครั้งเดียว!

ขณะที่หลิซียเอกลับมีท่าทีเฉยเมย เพียงมองดูหลงอ้าวเทียน และหลงจ้านเทียนไปตามอารมณ์ จากนั้น หันมองขึ้นไปบนท้องฟ้า กล่าวต่อกองทัพมังกรเขียวที่กลายร่างเป็นมังกรเขียวว่า "จบสิ้นกัน ไปเหอะ ที่สมควรปรากฏตัวออกมาต้องไม่ออกมาแน่ ไม่ว่าจะรอ อย่างไม่ก็คงไม่ปรากฏออกมาหรอกนะ!"

คำพูดของหลิซียเอทำเอาผู้ที่ได้ยินรู้สึกงงกันไปตามๆ กัน ผู้คน จำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่เข้าใจคำพูดของหลิซียเอว่าหมายถึงอะไร

กลับกลายเป็นว่าก๊วจันที่ถูกควบคุมตัวเอาไว้ได้เผยรอยยิ้มเต็ม ใบหน้าออกมา ต่อให้เขาที่สูญเสียอิสรภาพไปแล้วยังอดที่จะมอง ไปบนท้องฟ้าที่หนึ่งและพิมพ์ว่า "ข้าคาดหวังจริงลึงว่าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่สามารถมองเห็นการเช่นฆ่าครั้งใหญ่ ไม่รู้ว่าใครกันที่ สามารถอดกลั้นเอาไว้ได้ บางทีคนที่อดกลั้นเอาไว้ได้ลึงจะเป็นผู้ที่ สามารถหัวเราะจนเป็นคนสุดท้าย!"

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" ในสมรภูมिरบดำดำบรรพ์ เสียงตุ้มตามดังขึ้น มังกรเขียวขนาดใหญ่ต่อสู้กับสิ่งมีชีวิตสิบปีกอย่างดุเดือด แต่ว่า

จากเวลาที่ผ่านไปมังกรเขียวดูจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ สิ่งมีชีวิตสิบปีกเริ่มจะสู้ไม่ได้

แม้ว่าพลังลงทัณฑ์ของสิ่งมีชีวิตสิบปีกยังคงความแข็งแกร่งยิ่งนัก แต่ว่าความไวเริ่มลดลงเรื่อยๆ บางทีการเคลื่อนไหวของเขาดูเฉื่อยชา เหมือนว่าใจยังสู้แต่กำลังกลับไม่ได้ตั้งใจ

แม้ว่าสิ่งมีชีวิตสิบปีกจะมีพลังจากเส้นชีพจรใต้ดินสิบเส้นอยู่ในครอบครอง แล้วยังมีการหุบยืมพลังลงทัณฑ์จากสวรรค์ แต่ว่าภายใต้สภาพของการต่อสู้ที่ยืดเยื้อ พลังลมปราณของกองทัพทั้งแปดของพรรคเซียนเหิน ไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้ เนื่องจากค่ายกล “เซียนทำลายล้างสิบทิศ” ไม่เพียงรองรับพลังจากเส้นชีพจรใต้ดินสิบเส้นเท่านั้น ยังรองรับพลังลงทัณฑ์จากสวรรค์อีกด้วย!

ภายใต้การต่อสู้ที่ยืดเยื้อ กองทัพราชันเซียนทั้งแปดที่นำพลังลมปราณอัดฉีดเข้าไปใน “เซียนทำลายล้างสิบทิศ” เริ่มจะยืนหยัดต่อไปไม่ไหวแล้ว จะอย่างไรเสียไม่ว่าจะเป็นพลังของเส้นชีพจรใต้ดิน หรือพลังจากสวรรค์ก็ไม่ใช่ของพวกเขา แปดกองทัพพวกเขาจำเป็นต้องอัดฉีดลมปราณออกไปอย่างไม่ขาดสาย ต่อให้พวกเขา มีความแข็งแกร่งมากกว่านี้ พลังลมปราณมีความคึกคักและมีชีวิตชีวามากกว่านี้ เมื่อต้องต่อสู้กันยืดเยื้อเป็นเวลานานเช่นนี้ ย่อมทำให้พลังลมปราณอ่อนแอลง

“มันก็แค่นี้เอง สมควรสิ้นสุดลงได้แล้ว” สุดท้าย มังกรเขียวคำรามเสียงดังออกมาอย่างบ้าคลั่ง ทันใดนั้น เห็นประกายสีเขียวที่พุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างรุนแรง กลิ่นอายมังกรอาละวาดไปหมีนอาณาจักร

"ปัง ปัง ปัง..." เสียงที่เกิดจากการกระทบกันอย่างหนักหน่วงดังขึ้นมา สิ่งมีชีวิตสิบปีกถูกมังกรเขียวกระแทกลงไปกองกับพื้นภายในระยะเวลาอันสั้น และถูกมังกรเขียวสยบและเข้าสังหาร ขณะที่สิ่งมีชีวิตสิบปีกพยายามดิ้นรนอย่างทรหด แต่ว่า ภายใต้ความแข็งแกร่งที่เด็ดขาด การตอบโต้ของสิ่งมีชีวิตสิบปีกครั้งแล้วครั้งเล่าไม่บังเกิดผลแต่อย่างใด

ไม่มีใครคาดคิดว่ามังกรเขียวจะเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วขึ้นมากะทันหัน อีกทั้งสามารถสยบและทำร้ายอย่างรุนแรงต่อสิ่งมีชีวิตสิบปีกได้ภายในระยะเวลาอันสั้น เป็นเรื่องที่คุณคนไม่กล้าจะคาดคิด ความแข็งแกร่งของสิ่งมีชีวิตสิบปีกเป็นที่ประจักษ์ของทุกๆ คน อาศัยกระบี่เดียวเช่นฆ่านับล้าน ช่างเป็นสิ่งดำรงอยู่ที่น่าสยดสยองยิ่งนัก แต่ว่าเวลานี้กลับถูกมังกรเขียวซัดจนไม่มีแรงจะตอบโต้ได้

ความจริงแล้ว กองทัพมังกรเขียวไม่ได้ต่อสู้เต็มที่ตั้งแต่ต้น และกองทัพมังกรเขียวยังคงรอคอย รอคอยให้คุณปรับแก้ปรากฏตัว เสียตายกลับไม่มีการเคลื่อนไหวมาโดยตลอด เวลานี้กองทัพมังกรเขียวพลันเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วกะทันหัน พรรคเซียนเหินไหนเลยจะเป็นคู่ต่อสู้ได้!

หลี่ชีย่่มองดูกองทัพมังกรเขียวหุบตีสิ่งมีชีวิตสิบปีกอย่างโหดร้าย ถึงกับยิ้มกล่าวขึ้นมาว่า "เสียตาย คู่ปรับแก้ไม่ได้ปรากฏตัว"

"แคว้งค์" เสียงหนึ่งดังขึ้น ขณะที่หลี่ชีย่กำลังเสียดสมาธิ หลงจ้านเทียนและหลงอ้าวเทียนพลันลงมือ กายเซียนเหินของทั้งสอง

คนเจ็ดจรัสปราศจากผู้เทียบเทียม พลันเร่งพลังกายเขียนเหินจนถึงขีดสูงสุด

ทั้งสองคนพลันโหมตีขนาบหน้าหลังเข้าหาหลีชีเย การโหมตีครั้งนี้ทำให้กาลเวลาไหลย้อนกลับไปสู่ออดีต การโหมตีในครั้งนี้อันไม่มีผู้ใดต้านทานได้ การโหมตีครั้งนี้ทำลายล้างสิ้นเทพมาร การโหมตีครั้งนี้กาลเวลาเหือดแห้งและเนาเปื่อย ยุคสมัยเนาสลาย ภายใต้การโหมตีเช่นนี้ไม่ว่าใครก็ต้านเอาไว้ไม่ได้

“ท่าโหมตีเขียนเหิน!” แม้แต่ผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นยวีไท่จวินยังคงมีสีหน้าที่ดูจะไม่สู้ดีนัก เมื่อเห็นการโหมตีในลักษณะเช่นนี้ กล่าวหนักแน่นจริงจังขึ้นมา

ท่าโหมตีเขียนเหิน เป็นท่าโหมตีกายเขียนที่คิดค้นและสร้างโดยราชันเขียนเพย ได้รับการยกย่องว่าเป็นท่าโหมตีกายเขียนที่ทรงพลังที่สุดในโลก แม้แต่เคล็ดวิชาชะตาฟ้ายังต้องสลดอับแสงเมื่อเปรียบเทียบกับมัน

ท่าโหมตีเขียนเหินจะทรงอำนาจมากเพียงใดย่อมสามารถจินตนาการได้ เมื่อถูกสำแดงออกมาโดยผู้ที่สำเร็จกายเขียนขั้นสมบูรณ์ ขณะที่เวลานี้ทั้งหลงอ้าวเทียน และหลงจ้านเทียนล้วนแล้วแต่เป็นผู้สำเร็จกายเขียนขั้นสมบูรณ์ พวกเขาลงมือพร้อมกันในระหว่างที่หลีชีเยกำลังถูกเบี่ยงเบนความสนใจ ช่างเป็นการโหมตีที่น่ากลัวเหลือเกิน!

ท่าโหมตีเขียนเหินขึ้นชื่อด้วยความรวดเร็วที่สูงมาก เมื่อมีการลงมือโหมตีคู่ต่อสู้ต้องสิ้นชื่อนั่นเอง ไม่มีใครสามารถต้านทานการ

โคมตีเช่นนี้ได้ และเป็นเหตุผลที่เคล็ดวิชานี้มีชื่อเสียงโด่งดัง
หลังจากที่ถูกสร้างขึ้นมาโดยราชันเซียนเพย

กาลเวลาหยุดนิ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ชัดเจน ผู้คนจำนวนนับไม่
ถ้วนต่างมองเห็นการโคมตีนี้ได้ไม่ชัดเจน มีเพียงผู้ดำรงอยู่ในฐานะ
สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้เท่านั้นที่ดูรู้ถึงความพิสดาร
ของท่าโคมตีเช่นนี้ได้ และมีเพียงผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกร
กับราชันเซียนซึ่งหน้าได้เท่านั้นที่ตามทันกับความเร็วของท่าโคมตี
เซียนเห็นได้

ขณะที่ทุกคนสามารถเรียกสติกลับคืน เสียงดัง "ปู้" เมื่อทุกคน
สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนนั้น ปราบกฏว่าได้เห็นเพียงเลือด
สดๆ ที่พวยพุ่งขึ้นมา ดวงตาทั้งสองของหลงจ้านเทียนและหลงอ้าว
เทียนเบิกกว้าง

หัวของหลงจ้านเทียนถูกฟันจนขาด และหัวของเขากระเด็น
ลอยสูงขึ้นไปบนท้องฟ้า ขณะที่หัวของเขาลอยอยู่กลางอากาศ
เขามองเห็นร่างของตน มองเห็นเลือดสดๆ ที่กำลังพวยพุ่งออกมา

กลางหน้าผากของหลงอ้าวเทียนถูกทิ่มทะลุเข้าไป และทะลุ
ออกด้านหลัง ในจังหวะที่เขาถูกสังหารวินาทีนั้นดวงตาทั้งสองของ
เขาก็เบิกกว้างเช่นกัน เนื่องจากเขาได้มองเห็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ

ขณะที่นาทีนี้หลี่ชียเอยังคงยืนอยู่ที่ตรงนั้น เหมือนว่าเขาไม่ได้
เคลื่อนไหวอะไรเลยแม้แต่น้อย กระทั่งนิ้วมือยังไม่ได้ขยับด้วยซ้ำ
ด้วยลักษณะเช่นนี้แหละหลี่ชียเอได้ทำลายท่าโคมตีเซียนเห็นของ
หลงอ้าวเทียน และหลงจ้านเทียน พร้อมกับสังหารพวกเขาทั้งสอง
คน

แม้ว่าในเวลานี้หลี่ชียเอ่ไม่ได้ขยับตัว แต่ว่าลัคนาของเขากลับเปิดออกมาแล้ว ภายในลัคนาปรากฏต้นไม้แห่งชีวิต เต่าแห่งชีวิต เส้าแห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิตที่เป็นลัคนาจตุลัษณ์ขึ้นมา

ขณะที่ภายในลัคนาจตุลัษณ์นั้น ดวงตรามิติโบราณ บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม ต้นกำเนิดสัจธรรมสวรรค์ หน้าแห่งศักราช ล้วนแล้วแต่ ไหลวนอยู่ในนั้นไม่หยุดนิ่ง เหมือนว่าพวกมันได้กลับกลายเป็นนิรันดร์ไปแล้วอย่างนั้น

แม้ว่าหลี่ชียเอ่ไม่ได้ขยับกระทั่งนิ้วมือ แต่ เขากลับอาศัยลัคนาจตุลัษณ์สังหารหลงอ้าวเทียน และหลงจ้านเทียน

“ผู้คนในโลกหล้าไม่เข้าใจในความลึกซึ้งพิสดารของลัคนาจตุลัษณ์มาโดยตลอด มีเพียงได้เป็นราชันเซียนแล้วจึงพอจะรับรู้ได้บ้าง เสียตายมันสายเกินไปเสียแล้ว” หลี่ชียเอ่กล่าวพร้อมกับสายหน้าเบาๆ

ในเวลานี้ ทิวหิ้งฟ้าดินดูจะเงิบสงัดวิเวกจนน่ากลัว หลงอ้าวเทียนอาจจะต้องดีกว่าผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อยู่บ้าง แต่ ตัวของหลงจ้านเทียนกลับเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้อย่างแท้จริง แต่ว่า นาที่นี้กลับถูกหลี่ชียเอ่สังหารโดยพลัน นับว่าเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเหลือเกิน ไม่ว่าจะใครก็ไม่สามารถจินตนาการเรื่องนี้ได้

ทุกคนต่างงุนงงกับภาพที่เห็น แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้ายังต้องเสียวสันหลังวาบ เนื่องจากต่อให้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ก็ไม่เข้าใจในท่าโหมตีที่ลึกซึ้งพิสดารเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ ท่าการโหมตีที่สังหารหลง

จ้านเทียนและหลงอ้าวเทียนในพริบตา ได้ซ่อนความลึกกลับไว้ข้าง
ในมากมายเหลือเกิน

แม้แต่กู่จุนที่สงบนิ่งก็หัวเราะไม่ออกเมื่อมองเห็นภาพนี้แล้ว สี
หน้าของเขาได้กลับกลายเป็นหนักแน่นจริงจังขึ้นมา

ตัวของกู่จุนเองไม่เพียงมีความแข็งแกร่งมากยิ่ง อีกทั้งเขายัง
เป็นถึงหนึ่งในสิบอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เขาย่อมรู้ดี
มากกว่าใครๆ ไม่ว่าจะในด้านสติปัญญา ด้านสายตา ในโลกนี้มี
ไม่กี่คนที่สามารถเทียบเคียงกับเขาได้ แม้แต่บุคคลอย่างยวีไท่จวิน
ก็สู้ไม่ได้

“นี่มัน” สีหน้าของกู่จุนกลับกลายเป็นหนักแน่นจริงจังสุด
เปรียบเปรย เนื่องจากการโจมตีในลักษณะเช่นนี้ตัวเขาในฐานะที่
เป็นหนึ่งในสิบอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันก็ยังไม่เข้าใจ
ข้างในนั้นมีความลึกซึ้งพิสดารมากเหลือเกิน หลังจากผ่านไปนาน
มาก กู่จุนจึงได้กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า “ชาตินี้เขาจะเป็น
ราชันเซียนหรือไม่ก็ได้ทั้งนั้นแล้ว!

ตอนที่ 1675 บุคเข้าพรรคเซียนเหิน

ในเวลานี้ เก้าชั้นฟ้าสับสนดินกลับกลายเป็นวิเวกวังเวงจนน่ากลัว ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนไม่สามารถได้สติกลับมา ทุกคนล้วนแล้วแต่ได้รับความสะเทือนหวั่นไหวกับภาพเช่นนี้

คนผู้หนึ่งคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้ อีกผู้หนึ่งอยู่ในฐานะใกล้เคียงกับผู้ที่สามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้ ทั้งสองคนร่วมมือลอบจู่โจมพร้อมกัน ทั้งยังเป็น การลงมือด้วยท่าโจมตีเซียนเหินที่ปราศจากผู้ต่อกร แต่แล้ว นอกจากพวกเขาจะไม่ประสบความสำเร็จเท่านั้น ตรงกันข้ามกลับ ถูกหลี่ชีย่สังหารด้วยกระบวนท่าเดียว

สิ่งที่ทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัวมากที่สุดก็คือ หลังจากที่หลี่ชีย่สังหารหลงจ้านเทียนและหลงอ้าวเทียนแล้ว ผู้คนจำนวนมากยังไม่เข้าใจเลยว่ามันเป็นกระบวนท่าเช่นใด ไม่มีใครรู้ว่าทั้งสองคนตายด้วยกระบวนท่าเช่นใดกันแน่

แม้แต่ผู้ที่สามารถต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าได้เช่นยวีไต่จวิน หรือหนึ่งในสิบอัจฉริยะบุคคลอย่างกู่จุนก็มีสีหน้าที่หนักแน่นจริงจัง เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว พวกเขาที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ก็มอง ความลึกลับของกระบวนท่านี้ไม่ขาด มันช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน

สำหรับหลี่ชีย่ นั้นเพียงแค่มินิดหนึ่งเท่านั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่สามารถศึกษาถึงรายละเอียดความลับที่

แท้จริงของลัคนาจตุลัษณ์ได้ ต่อเมื่อได้เป็นราชันเขียนแล้วจึงสามารถรู้ถึงรายละเอียดความลับนั้นมันก็สายเกินไปเสียแล้ว

“ตุม” ขณะที่ทุกคนกำลังถูกท่าการโจมตีด้วยลัคนาจตุลัษณ์ของหลี่ชียะจนหัวน้ไหวอยู่ นั้น ไท่นั้น เสียงดังสนั่นขึ้นมาทำให้ทั่วฟ้าดินสั่นไหวโคลงแคลง ทุกคนจึงได้สติคืนกลับมา

“อ้ากก” เสียงร้องแหลมรันทดจำนวนไม่น้อยที่ร้องระงมออกมาจากนั้น ได้ยินเสียงดัง “แควกก” ซึ่งเป็นเสียงเกิดจากการฉีกขาดเวลานี้เห็นเพียงมังกรเขียวที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ถึงกับจับปีกสืบปีกของสิ่งมีชีวิตสืบปีกฉีกขาดหลุดติดมากับมือเป็นๆ และสิ่งมีชีวิตสืบปีกถูกฉีกร่างออกเป็นสองซีก

เป็นที่ทราบกันดีว่า สิ่งมีชีวิตสืบปีกนั้นก็คือ “เขียนทำลายล้างสืบทิศ” ที่เป็นสุดยอดค่ายกลของพรรคเขียนเห็น และตัวค่ายกลแปลงมาจากแปดกองทัพราชันเขียนของพรรคเขียนเห็น นั้นหมายความว่า เจ้าสิ่งมีชีวิตสืบปีกก็คือสิ่งมีชีวิตที่สร้างขึ้นมาจากเลือดเนื้อร่างกายของยอดฝีมือทุกคนที่อยู่ในแปดกองทัพพรรคเขียนเห็น

เมื่อสิ่งมีชีวิตสืบปีกถูกฉีกร่างเป็นๆ ออกเป็นสองซีก นั้นไม่เพียงหมายถึงค่ายกลยิ่งใหญ่นี้ถูกทำลายเท่านั้น ยังเท่ากับลมปราณ ร่างกายของยอดฝีมือทั้งหมดที่อยู่ในค่ายกลถูกทำลายทิ้งไปด้วย

ดังนั้น ท่ามกลางเสียงร้องน่าเวทนาจึงเห็นเลือดสดๆ ที่พุ่งออกมาอย่างแรง ลมปราณฉีกขาด ศิษย์พรรคเขียนเห็นจำนวนนับไม่ถ้วนถูกฉีกร่างออกเป็นสองซีก กระทั่งมียอดฝีมือศิษย์พรรค

เขียนเห็นถูกพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรนี้บัดขยี้จนแหลกเหลวไปในพริบตา

“ตูม” เสียงดังสนั่นดังขึ้น หลังจากที่มีมังกรเขียวได้ทำการฉีกทำลายสุดยอดค่ายกล “เขียนทำลายล้างสิบทิศ” ไปแล้ว ทวนมังกรเขียวพลันแทงทะลุเวทีต่อสู้ศึกดำบรรพ์จนเป็นรู เสียง “คร้ากก คร้ากก” ดังขึ้น พร้อมกับเห็นรอยแยกปริ้วาแต่ละริ้วบนพื้นเวที ทุกๆ รอยแยกล้วนแล้วแต่ยาวต่อเนื่องเป็นพันส์

เสียงดังสนั่นดัง “ปัง” สุดท้ายมังกรเขียวที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วได้กระแทกลงพื้นอย่างแรง จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “ตูม” เเวทีต่อสู้ดำบรรพ์พังทลายลงทั้งเวที และพลังที่ทำการสร้างเวทีนี้ขึ้นมา ก็ถูกบัดขยี้จนแหลกละเอียดไปชั่วพริบตา

“ถอย” ขุนพลที่โชคดีรอดชีวิตมาได้สั่งการออกไปทันที นำพาผู้โชคดีที่รอดชีวิตถอนตัวกลับเข้าไปภายในพรรคเขียนเห็นทันที

ในที่สุดการต่อสู้ชิงขาดระหว่างกองทัพทั้งสองก็สิ้นสุดลง กองทัพราชันเขียนทั้งแปดของพรรคเขียนเห็นยังคงสู้กองทัพมังกรเขียวไม่ได้ สูญเสียอย่างหนัก กองทัพที่มีไพร่พลเป็นล้านเหลือรอดเพียงสองหรือสามในสิบเท่านั้นเอง

เรียกได้ว่าเป็นครั้งที่มีการสูญเสียชีวิตอย่างหนักตั้งแต่มีการก่อตั้งพรรคเขียนเห็นขึ้นมา สำนักที่มีถึงห้าราชันเขียนและยืนหยัดมานานนับพันล้านปี วันนั้นก็ต้องพบกับความพ่ายแพ้อย่างหนัก ทำให้ศิษย์ในสำนักบาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน

ผู้คนจำนวนมากมายหาเราที่ต้องสะท้อนภายในใจ เมื่อเห็น กองทัพราชันเซียนทั้งแปดของพรรคเซียนเหินฟ่ายแพ้อย่างยับเยิน นี่มันคือกองทัพแบบไหนกัน กระทั่งกองทัพราชันเซียนทั้งแปด ร่วมมือกันยังคงต้องพ่ายแพ้อย่างยับเยิน มันเป็นกองทัพที่มีประวัติ ความเป็นมาเช่นใดกันแน่นะ?

“กองทัพมังกรเขียวย่อมเป็นกองทัพมังกรเขียว” ผู้ที่แก่จน สมควรจะตายได้แล้วซึ่งรับรู้ถึงประวัติความเป็นมาของกองทัพ มังกรเขียวถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ และเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “ใน ยุคสมัยที่อเวจีปกครองเก้าแดนนั้น เคยทำการปราบปรามกองทัพ เช่นนี้มายุคแล้วยุคเล่า สุดท้ายแล้ว แม้แต่ราชันเซียนของอเวจีก็ไม่สามารถทำลายล้างพวกเขาได้ ตรงกันข้ามกลับเป็นพวกเขาที่ ทำลายล้างอเวจีเสียนี้”

กล่าวสำหรับผู้ที่ได้รับรู้ถึงประวัติความเป็นมาของกองทัพมังกร เขียวแล้ว หากกองทัพมังกรเขียวจะทำลายล้างพรรคเซียนเหินเป็น เรื่องที่ไม่มีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น แน่นนอน กองทัพมังกรเขียวกล้า ทำลายล้างกระทั่อเวจี แล้วนับประสาอะไรกับพรรคเซียนเหินเล่า

สีหน้าของบรรดายอดฝีมือที่อยู่ภายในสำนักของพรรคเซียน เหินถึงกับขาวซีด เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ในความรู้สึกของพวกเขา พรรคเซียนเหินคือผู้ปราศจากผู้ต่อกร พวกเขาไม่เพียงมี ทรัพยากรอยู่ในความครอบครองมากที่สุดในโลก ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังมีกองทัพที่แข็งแกร่งและน่ากลัวที่สุดอีกด้วย

แต่แล้ว มาวันนี้พวกเขาที่มีกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดกลับถูกผู้อื่นกระทำอย่างสะใจ กระทั่งเกือบถูกทำลายสิ้น จุดจบลักษณะเช่นนี้เป็นสิ่งที่ศิษย์พรรคเซียนเหินคาดคิดไม่ถึง

“ตูม” ในเวลานี้อเอง มังกรเขียวอาศัยกระบวนท่าเดียวก็ทำลายประตูสำนักของพรรคเซียนเหินจนแหลกละเอียด ทำให้เกิดการสั่นไหวโคลงเคลงไปทั้งพรรค

เมื่อประตูสำนักพังทลาย ทำให้ศิษย์พรรคเซียนเหินจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับพวาทว่า สิ่งนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วน่ากลัวเหลือเกิน พวกเขาไม่เคยประสบเหตุการณ์เช่นนี้ก็ปีมาแล้ว เวลานี้ ประตูสำนักถูกคนอื่นทำลาย มันเป็นภาพที่บดขยี้ความเชื่อมั่นของศิษย์พรรคเซียนเหินไม่รู้จำนวนเท่าไร

“เตรียมต่อสู้” ระดับบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินถึงกับตกใจจนหน้าถอดสี จึงรีบออกคำสั่งให้ศิษย์ในสำนักเข้าสู่ระดับพร้อมรบ

กล่าวสำหรับบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินในวันนี้ เกรงว่าคงเป็นวันที่ทรمانที่สุดชั่วชีวิตของพวกเขา หากเป็นอดีตมีคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่กล้าเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหินของพวกเขา แต่แล้ว ในวันนี้พรรคเซียนเหินของพวกเขากลับถูกผู้อื่นทำลายประตูสำนัก อันตรายถูกวางอยู่ตรงหน้า

ในเวลานี้ พื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลของพรรคเซียนเหินปรากฏหลักกฏเกณฑ์ที่พุ่งขึ้นรุนแรงดั่งน้ำตกสวรรค์ ระบบป้องกันถูกนำออกใช้เป็นชั้นๆ ปรากฏประกายที่ละลานตาทั่วทั้งพรรคเซียนเหินภายในระยะเวลาอันสั้น วงแหวนศักดิ์สิทธิ์แต่ละวงทำการปกป้องรักษาบริเวณที่เป็นพรรคเซียนเหินทั้งหมด

นาทีนี้ทั่วทั้งพรรคเซียนเหินกลายเป็นเหมือนหนึ่งดินแดน ศักดิ์สิทธิ์ที่สมบูรณ์แบบที่สุด ภายใต้การคุ้มครองของวงแหวน ศักดิ์สิทธิ์ และหลักกฎเกณฑ์ราชันเซียนมากมายเช่นนี้ ทั่วพรรคเซียนเหินดูเหมือนเปี่ยมด้วยพลังศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ทำให้ศัตรูไม่สามารถก้าวรุกร้าเข้าไปได้แม้เพียงครึ่งก้าว

แต่ว่า หลังจากที่มังกรเขียวทำลายประตูทางเข้าสำนักแล้วมัน ก็ไม่ได้บุกทะลวงเข้าไปยังพรรคเซียนเหิน และไม่ได้ทำการเช่นฆ่า ต่อพรรคเซียนเหิน มันก้าวเพียงก้าวเดียวก็ขึ้นไปอยู่บนห้องฟ้า ฝ้าดูห้องแปดทิศเอาไว้

ในขณะนี้ มังกรเขียวที่มีร่างกายใหญ่โตมโหฬารได้ยึดครอง พื้นที่บนห้องฟ้า ในมือถือทวนยาวพันจ้าว ฝ้ามองดูโดยรอบเก้า ชั้นฟ้าสิบแดนดินอย่างน่าเกรงขาม ภายใต้ประกายตาที่น่าเกรงขามนั้น ประหนึ่งภูตผีปีศาจใดๆ ก็ไม่สามารถเล็ดรอดไปได้ อย่าง นั้น!

เป็นเรื่องที่สร้างความแปลกใจให้กับทุกคนจำนวนมาก เมื่อ มังกรเขียวกลับไม่ได้เข้าโจมตีต่อพรรคเซียนเหิน ทุกคนล้วน แล้วแต่ไม่เข้าใจว่า เหตุใดมังกรเขียวได้โจมตีทำลายประตูของ พรรคเซียนเหินแล้วกลับไปฝ้าอยู่บนห้องฟ้า ไม่เข้าใจว่ามังกรเขียวมีวัตถุประสงค์ใดที่ทำเช่นนี้

“คู่ปรับเก่าจะปรากฏตัวออกมาจริงๆ รึ?” มีเพียงผู้ที่ดำรงอยู่ใน ฐานะเช่นกู่จุนเท่านั้นที่เข้าใจความหมายของมังกรเขียวเมื่อได้เห็น ภาพนี้แล้ว เขาก็กับเผยรอยยิ้มออกมา พิมพ์ขึ้นว่า “คาดหวังให้ออกมาจริงๆ มีเพียงเช่นนี้จึงจะศึกครึ้นขึ้นมาได้”

หลี่ชียเอ่ที่มองเห็นประตูสำนักที่ถูกทำลาย และก้าวเข้าไปยืนอยู่
เหนือห้องฟ้าของพรรคเซียนเหิน

สีหน้าคนของพรรคเซียนเหินทุกระดับต่างดูจะปั่นยากถึงขีด
สุด เมื่อมองเห็นท่าทีของหลี่ชียเอ่ที่ก้าวเข้าสำนักของตนเพียงลำพัง
เหมือนพร้อมต่อสู้กับพรรคเซียนเหินลำพังคนเดียวอย่างนั้น และ
สร้างความโกรธแค้นกับศิษย์ยอดฝีมือพรรคเซียนเหินจำนวนมาก
ศัตรูพยายามถึงถิ่นแล้วจะให้ศิษย์พรรคเซียนเหินยอมรับได้อย่างไร
กัน

“ก็ปีผ่านไป แม้พรรคเซียนเหินดูยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เสียตาย
กระดุกกลับอ่อนลงเรื่อยๆ เพื่ออำนาจแล้วกลับสูญเสียความเป็น
กระดุกเหล็กของบรรพบุรุษไปเสียแล้ว” หลี่ชียเอ่ที่ยืนอยู่เหนือ
ห้องฟ้าพรรคเซียนเหินกล่าวพร้อมกับสายหน้า

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าข่มแหงกันมากเกินไปแล้ว!” ในเวลานี้เอง
เสียงที่นำเกรงขามดังขึ้น เสียงนี้ไม่ได้ดังกังวาน แต่กลับดังก้องทั่ว
ฟ้าดิน ขณะเสียงนี้ดังขึ้น หวังไหวไปแปดทิศสยบสรรพชีวิต

เวลานี้ ภายในพรรคเซียนเหินมีคนก้าวเดินออกมาสี่คน ยามที่
คนทั้งสี่ก้าวเดินออกมานั้น อำนาจศักดิ์สิทธิ์ไหลบอบอวล ประกาย
เซียนพลิวไหว ภาพโดยรวมแลดูศักดิ์สิทธิ์และน่าเกรงขาม พวกเขา
ทั้งสี่คนเหมือนก้าวออกมาจากแดนสวรรค์อย่างนั้น

คนทั้งสี่ที่ก้าวออกมาแล้วไม่เพียงดูศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น
ขณะเดียวกันบนตัวของพวกเขายังแผ่กลิ่นอายของราชันเซียน
ออกมา ทุกๆ ท่วงท่าของพวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นท่วงท่าของราชัน
เซียน

อีกทั้งกลิ่นอาย และท่วงท่าราชันเขียนของพวกเขาใช่เป็นการ
ฝืนบังคับให้เป็นเช่นนั้น ยอดฝีมือจำนวนมากของสายสำนักราชัน
เขียนหลังจากได้ฝึกสุดยอดเคล็ดวิชาราชันแล้ว สามารถอาศัยสุด
ยอดเคล็ดวิชาราชันเขียนดังกล่าวปะทุอานุภาพราชันเขียนออกมา
ได้

แต่ว่าทั้งสี่คนที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้อาศัยสุดยอดเคล็ดวิชาราชัน
เขียนและปะทุอานุภาพราชันเขียนออกมา อานุภาพราชันเขียนที่
ออกมาจากตัวของพวกเขาบริสุทธิ์และอ่อนโยน ไม่เหมือนเช่น
ประเภทฝึกสุดยอดเคล็ดวิชาราชันเขียนและปะทุอานุภาพราชัน
เขียนที่ดูแข็ง และฝืนๆ ออกมา

กลิ่นอายที่แผ่ออกมาจากบนตัวของคนทั้งสี่ ท่วงท่าราชัน
เขียนที่พวกเขามีล้วนแล้วแต่แลดูเป็นธรรมชาติ ลักษณะที่อยู่บน
ตัวพวกเขาเหมือนเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ พวกเขามีความเป็นผู้
สูงส่งที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง เป็นโอรสราชันแต่กำเนิด

บุคคลทั้งสี่ที่ปรากฏออกมานั้นประกอบด้วยชายสามหญิงหนึ่ง
ชายนั้นมีท่าทีที่หนึ่งไม่เป็นสองรองใคร หญิงนั้นเลอโฉมไม่เป็นสอง
รองใคร หน้าตาสะสวยเป็นที่สุด

หลายคนรู้สึกน่าทึ่งเมื่อได้เห็นสาวสวยหนุ่มรูปงามเช่นนี้
มองเห็นชายหนุ่มหญิงสาวที่สวยสุดไม่เป็นสองรองใครในหล้าทั้งสี่
คนที่อยู่ตรงหน้า หลายคนรู้สึกอายตัวเอง

ว่าไงนะ คือโอรสราชัน ธิดาราชัน ทั้งสี่คนที่อยู่ตรงหน้าก็คือ
โอรสราชันเขียน ธิดาราชันเขียน!

“ฝ่าบาท” ศิษย์พรรคเซียนเหินจำนวนมากไม่ถ่วงก้มกราบกับพื้น หลังจากการปรากฏตัวของชายหญิงทั้งสอง พวกเขาดูให้ความเคารพยิ่งนัก และรู้สึกตื่นเต้นเหลือเกิน

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การที่สามารถพบเห็นโอรสราชันธิดาราชันในชาตินี้ นับว่าเป็นเกียรติแก่พวกเขาชั่วชีวิต ยิ่งไปกว่านั้น การที่โอรสราชันและธิดาราชันจะลงมือขับไล่ศัตรู ยิ่งถือเป็นความหวังพรรคเซียนเหินของพวกเขา!

การปรากฏตัวของโอรสราชันและธิดาราชันทั้งสอง พวกเขาไม่ต้องกล่าวมากความ ไม่ต้องมีท่าทีอะไรมากมายก็สามารถสร้างอำนาจบารมีสูงสุดให้ปรากฏ ทำให้บุคคลทุกระดับของพรรคเซียนเหินต้องสยบ และกราบไหว้!

นี่แหละคือข้อได้เปรียบที่สุดยอดของพวกเขา ใครใช้ให้พวกเขา มีชาติกำเนิดมาจากตระกูลราชันหละ

“นี่ นี่ก็คือโอรสราชันรี?” ต่อให้เป็นผู้ที่ไม่รู้จักพวกเขามาก่อน ยังคงต้องตกใจเมื่อได้เห็นทั้งสองคนที่อยู่ตรงหน้า อาศัยกลิ่นอายที่เปล่งออกมาจากตัวของพวกเขา ผู้คนจำนวนมากก็สามารถทายประวัติความเป็นมาของพวกเขาได้ล่างๆ

“ลูกๆ ทั้งสี่ของราชันเซียนเหินสิ้นนนะเนี่ย ผู้คนเรียกขานกันว่าสี่โอรสราชันเซียนเหินสิ้นน” ผู้ที่แก่จนสมควรจะตายซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคนั้นจดจำประวัติความเป็นมาของทั้งสองคนนี้ได้ ถึงกับทอดถอนใจออกมาและกล่าวว่า “พวกเขา มีชื่อเสียงโด่งไปเก้าแดนตั้งแต่สมัยที่ราชันเซียนเหินสิ้นนยังมีชีวิตอยู่มาแล้ว”

ผู้เยาว์จำนวนมากรู้สึกหวั่นไหวในใจเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ บุตรชายหญิงของราชันเซียนเหรินเสียน นี่คือโอรสราชันเซียนธิดาราชันเซียนที่แท้จริงนะเนี่ย ฐานะเช่นนี้ช่างสูงส่งอะไรปานนั้น ขาดิกำเนิดของพวกเขาให้ผู้คนต้องแหงนหน้ามอง

ผู้คนจำนวนมากต่างไม่นึกไม่ฝันว่าในชาตินี้ยังคงได้พบเห็น บุตรชายหญิงของราชันเซียนเหรินเสียน ช่างเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้คนต้องตกใจโดยแท้

ตอนที่ 1676 สีโอรสเหรินเสียน

โอรสราชันเซียนเหรินเสียน ประกอบด้วย โอรสราชันเซียนชิงหลง (มังกรเขียว) โอรสราชันเซียนไปหู่ (เสือขาว) โอรสราชันเซียนเสียนหู่ (เต้านิล) และธิดาราชันเซียนจูเซี่ยะ (หงส์เพลิง) พวกเขาสี่พี่น้องเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน และได้รับการขนานนามจากผู้อื่นว่าโอรสราชันจตุลक्षण

พวกเขาล้วนแล้วแต่ถือกำเนิดโดยราชันเซียนเหรินเสียนและราชินี เคยได้รับการตามใจและหลงรักมากจากผู้เป็นบิดาและมารดา แม้ว่าพวกเขาไม่ได้กลายเป็นราชันเซียนภายหลังราชันเซียนเหรินเสียน แต่ในยุคนั้น พวกเขาสี่พี่น้องเรียกได้ว่ามีชื่อเสียงโด่งดัง อำนาจบารมีล้นฟ้า

เพียงแต่ภายหลังโอรสราชันทั้งสี่พี่น้องได้หายสาบสูญไป ไม่รู้ถึงสาเหตุว่าเพราะอะไรพวกเขาสี่พี่น้องจึงได้พินิจผังร่างของตนเอาไว้ แม้ว่าภายหลังเคยปรากฏตัวออกมา แต่เมื่อมาถึงยุคของราชันเซียนเซียนหลี่ พวกเขาได้หายตัวไปอย่างสิ้นเชิง โดยที่บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินก็ไม่รู้ว่าพวกเขาหายไปไหน

แน่นอนที่สุด ย่อมเป็นไปได้ที่ระดับบรรพบุรุษพรรคเซียนเหินจะนำเรื่องที่พวกเขาสี่พี่น้องหลบหนีเข้าไปยังคุกเซียนบอกกล่าวต่อศิษย์ภายในพรรค ครั้นเมื่อมาชาตินี้ หลังจากพวกของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องได้หนีออกมาจากคุกเซียนแล้ว

จึงได้รับการยอมรับจากระดับบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินเป็นจำนวนมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้การบงการจากมือมืดที่อยู่ด้านหลังพรรคเซียนเหิน ภายในระยะเวลาอันสั้น พวกของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนได้เอาชนะระดับบรรพบุรุษภายในพรรคที่ต่อต้านพวกเขา และจับบรรดาบรรพบุรุษเหล่านั้นกักบริเวณเอาไว้ ทำให้พวกเขาได้รับการต้อนรับจากผู้คนภายในพรรคเซียนเหินอย่างล้นหลาม และเป็นพื้นฐานในการส่งกำลังทหารไปยังแดนมนุษย์กษัตราของพรรคเซียนเหิน

หลังจากการกลับมาของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องแล้วได้รับความรักและสนับสนุนจากคนในพรรคเซียนเหินทุกระดับ นับว่าเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล พวกเขาคือบุตรชายหญิงของราชันเซียนเหิน ความได้เปรียบที่มีมาแต่กำเนิดหาใช่ผู้อื่นสามารถเทียบกันได้อยู่แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น กลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรงถูกสยบกดเอาไว้เป็นเวลานานมาแล้ว พวกเขามีฐานะเป็นถึงสำนักที่มีห้าราชันเซียนเหิน กลับไม่ไปช่วงชิงความเป็นใหญ่ในเก้าแดน แล้วจะให้กลุ่มคนรุ่นใหม่เหล่านี้อดกลั้นได้อย่างไรกัน พวกเขาอยากกลับไปโลดแล่นใต้หล้ายังเก้าแดนมานานแล้ว

ดังนั้น การกลับมาของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้อง เรียกได้ว่าสมตั้งใจให้กับกลุ่มคนรุ่นใหม่ไฟแรง ยิ่งไปกว่านั้น มือมืดที่อยู่ด้านหลังพรรคเซียนเหินได้มีการสร้างพรรคพวกของตนมาโดยตลอด

ครั้งนี้ โอรสราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องสามารถรวบรวมอำนาจทั้งหมดของพรรคเซียนเหินเอาไว้ในมือก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลเช่นกัน แม้ว่าจะได้รับการคัดค้านจากสายของราชันเซียนฉานหลง ป่าเมียด และทุนเย่อ แต่ว่า สายของราชันเซียนเหรินเสียน แข็งแกร่งกว่า สถานการณ์ในพรรคเซียนเหินนับว่ากู่ไม่กลับเสียแล้ว และไม่มีใครสามารถขวางการตัดสินใจขั้นเด็ดขาดของพรรคเซียนเหินได้อีกต่อไป

หลี่ซีเย่เพียงมองดูโอรสราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องที่ปรากฏตัวอย่างเฉยเมย และกล่าวว่า "ภายในพรรคเซียนเหิน ผู้ที่สามารถรอดชีวิตออกจากคุกเซียนได้นับว่ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ดูท่าครั้งนั้นพ่อของพวกเจ้าคงทิ้งของดีเอาไว้ให้ไม่น้อยเลยทีเดียว ถึงกับทำให้พวกเจ้าสามารถยืนหยัดอยู่ในคุกเซียนได้"

คุกเซียนของพรรคเซียนเหินมีประวัติความเป็นมาที่สะท้อนฟ้า เป็นสถานที่ที่อันตรายในสี่ภพดิग्ดาบรพ เล่าลือกันว่าเคยเป็นสถานที่ที่กักกันมารร้ายมาก่อน ต่อมาราชันเซียนเพยได้มันมาครอบครอง และให้อยู่ภายในพรรคเซียนเหิน ขณะที่ดาวรุ่งพรรคเซียนเหินจำนวนไม่น้อยถือเป็นสถานที่ที่สำหรับผลบุญภัยและขัดเกลาตนเอง แต่ว่า ผู้ที่สามารถรอดชีวิตกลับออกมาจากคุกเซียนได้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น กระทั่งมีการกล่าวว่า มีเพียงราชันเซียนฉานหลงในวัยหนุ่มเท่านั้นที่สามารถมีชีวิตรอดกลับออกมาได้

มาครั้งนี้ โอรสราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องสามารถมีชีวิตรอดกลับออกมาได้ นอกเหนือจากตัวของพวกเขาเองที่มีความแข็งแกร่ง การร่วมแรงร่วมใจของพี่น้องทั้งสี่แล้ว ที่สำคัญก็คือ พวกเขา

เขาในฐานะที่เป็นโอรสราชันเซียนจึงมีทรัพยากรที่ผู้อื่นไม่มีอยู่ในครอบครองจำนวนมาก พวกเขามีของวิเศษ โอสถเซียนจำนวนมากไม่ถ้วน และด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้พวกเขารอดชีวิตกลับออกมาจากคุกเซียนได้

คำพูดของหลี่ชีย่พลันทำให้สีหน้าของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนสีพี้นองเย็นชาลงทันที ยังไม่ต้องพูดถึงพวกเขาได้รับทุกขุทรมานต่างๆ นานาภายในคุกเซียน ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือครั้งนั้นพวกเขาถูกบีบบังคับให้ต้องหนีเข้าไปในคุกเซียนเสมือนหนึ่งสุนัขไม่มีเจ้าของ ความอับยศเช่นนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วเรียกได้ว่ายากจะลบล้างให้หมดไปได้ชั่วชีวิต พวกเขาไม่สามารถลืมความอับยศเช่นนี้ไปได้ชั่วชีวิต กระทั่งสาบานเอาไว้ว่าจะต้องแก้แค้นให้ได้

พวกเขาสี่พี่น้องคือโอรสราชันเซียนนะเนี่ย เลือดที่ไหลรินอยู่ในตัวคือสายเลือดที่สูงส่งยิ่งนัก พรรคเซียนเหินคือบ้านของพวกเขา แต่แล้วพวกเขากลับถูกอิกาทมิพิบจนต้องวิ่งหนีไป สุดท้ายหนีเข้าไปในคุกเซียน แล้วจะให้พวกเขายอมรับความอับยศเช่นนี้ได้ได้อย่างไรกันเล่า

“ความอับยศในครั้งนั้น ต้องอาศัยเลือดของเจ้ามาล้างกายา!” เมื่อมีการเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีต ธิดาราชันเซียนจูชียะถึงกับกัดฟันกรอด ทำให้ใบหน้าที่ดงามของเธอถึงกับบิดเบี้ยว

หลี่ชีย่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “เรื่องราวในครั้งนั้น พวกเจ้าควรมีใจสำนึกในบุญคุณจึงจะถูก การที่ราชันเซียนเซียนหลี่ ราชามังกรดำไม่ได้ตามเข้าไปในคุกเซียนจัดการสังหารพวกเจ้าทั้งหมด

ถือว่าเป็นบุญคุณใหญ่หลวงแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น พวกเจ้าก็ยังคงอยู่ดีอยู่
มิใช่รี...”

“...พวกเจ้าไม่เพียงอยู่ดี ทั้งยังได้รับวาสนาอยู่ไม่น้อยทีเดียว
ภายใต้ภัยพิบัติเช่นนี้ทำให้พวกเจ้าสามารถสงบจิตสงบใจ ทำจิต
แห่งการบำเพ็ญเพียรให้มั่นคง ตั้งใจขัดเกลาตนเอง ระวังอยู่ใน
คุกเขียนพวกเจ้าไม่เพียงไม่ได้แก่ชราเท่านั้น ลมปราณยังคง
คึกคักมีชีวิตชีวาเช่นนี้ อีกทั้งพวกเจ้าสี่พี่น้องยังฝึกกายเขียนเห็น
ได้สมบูรณ์แบบถึงเพียงนี้...”

“...การขัดเกลาในคุกเขียน กล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้วหาใช่
เป็นความลำบาก ควรบอกว่ามันคือสิ่งล้ำค่าอย่างหนึ่ง!” หลี่ซีเย
กล่าวขึ้นมาซ่าๆ ว่า “ดูสภาพพวกเจ้าในครั้งนั้นสิ เป็นเพียงผู้เยาว์
อ่อนหัดที่อาศัยบารมีพ่อที่ยังคงเหลืออยู่เท่านั้น แล้วมาดูสภาพใน
เวลานี้ของพวกเจ้า สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์ สายเลือดราชัน
เขียนเหรินเสียนบริสุทธิ์ บวกกับโชควาสนาด้านทักษะที่อยู่ใน
ระดับสุดยอด เทียบกับบรรพบุรุษหลงที่ว่านั่นนับว่ามีความ
แข็งแกร่งกว่ากันไม่น้อยเลยทีเดียว”

“...ต่อให้พ่อของเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่และลงมือโดยไม่ปราณี
พวกเจ้ายังคงรับมือโดยลำพังคนเดียวได้ถึงสองพันกระบวนท่า มัน
ช่างเป็นเรื่องที่ดีเสียนี้กระไร ไม่แน่มันเขาอาจละภูมิภาคในตัวพวก
เจ้าก็ได้! ใต้รับของล้ำค่าเช่นนี้ยังไม่รู้จักสำนึกในบุญคุณกลับแค้น
เคืองอยู่ในใจ นับว่าน่าเสียดายยิ่งนัก” หลี่ซีเยหัวเราะขึ้นมาเมื่อ
กล่าวมาถึงตรงนี้

“สำนึกในบุญคุณ?” สีหน้าโอรสราชันชิงหลงดูน่าครั้นคร้าม กล่าวเสียงอันทันทีว่า “ไม่จับเจ้าปนกระดุกแล้วไปเลย พวกเราจะไม่ยอมเลิกราวอย่างเด็ดขาด! หากไม่แก้แค้นนี้จะไม่ขอเป็นคน!”

ในฐานะที่เป็นพี่ใหญ่ เขาต้องตำหนิตนเองอย่างหนักกับเรื่องราวในครั้งครานั้น ครั้งนั้นเป็นเขาที่นำพาน้องๆ อีกสามคนหนีเข้าไปในคุกเขียน พวกเขาได้รับทุกขุทรมานในนั้นอย่างแสนสาหัส สุดท้ายแล้วจึงสามารถหนีรอดกลับออกมาจากคุกเขียนได้ เขาสาบานจะแก้แค้นให้ได้ เขาจะต้องสังหารอิภิกษิมิพี ทำลายล้างคนของเขาให้สิ้นซาก!

หลี่ชีย่ไม่ได้ถือสาเกี่ยวกับคำพูดของโอรสราชันชิงหลง เพียงยิ้ม กล่าวเฉยเมยว่า “เทียบกับพ่อของพวกเขาแล้ว ความสามารถพวกเจ้านับว่าน่าผิดหวังยิ่งนัก พ่อของพวกเขามีความฉลาดมองการณ์ไกลและรู้จักควบคุมตนเอง เขามีความภูมิใจในสายเลือดมนุษย์ของตนเอง ดังนั้น เขามีความพยายามทำให้บรรลุผลมาตลอดชีวิต สร้างชื่อเสียงให้กับตนเองสืบไป ขณะที่ในฐานะของโอรสราชัน พวกเจ้าไม่เพียงไม่ทำให้ตนเองมีชื่อเสียงขจรสืบไป กลับจะทำให้ชื่อเสียงของเขาต้องแปดเปื้อน พวกเจ้าไม่เพียงต้องละอายกับสายเลือดมนุษย์โดยแท้ของตน ยิ่งต้องละอายต่อพ่อของเจ้าที่ได้เสียสละไปชั่วชีวิต!”

“อย่าเอ๋ยถึงพ่อของข้า” ธิดาราชันจุเชียะร้องกล่าวเสียงดัง “หากไม่เป็นเพราะเจ้าที่บังคับสยบพ่อของข้า พ่อของข้าจะประสบความทุกข์เพียงนี้รึ? ยามที่เขาทุกข์และอยู่ข้างกายของเขา มองเห็นความเจ็บปวดของเขากับตา...”

“พอแล้ว” ขณะที่ธิดาราชนจุชียะเอ่ยมาถึงตรงนี้ โอรสราชนเสียนหว่าที่เงียบขริมได้กล่าวตัดบทของนาง

“ทำไมไม่พูดต่อไปหละ?” หลังจากทีโอรสราชนเสียนหว่าได้กล่าวตัดบทของธิดาราชนจุชียะแล้ว หลี่ชียะยิ้มแ้ต้และกล่าวว้า “พูดต่อไปสิ ข้ากลับต้อการรู้ันกว่าเรื่องราวเหล่านี้เป็นใครที่บอกกับพวกเจ้าโดยตรง”

อย่างไรรักก็ตาม ธิดาราชนจุชียะในเวลานี้ได้หุบปากสนิทโดยพลัน และนางรู้แล้วว่าหลงกลเสีและพูดผิดไปแล้ว เนื่องจกคำพูดบางอย่างไม่สามารถพูดออกมาได้

เวลานี้ พวกของธิดาราชนจุชียะไม่ยอมปริปากพูดอะไรอีกเพียงจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียะด้วยความโกรธ

หลี่ชียะหัวเราะทีหนึ่ง กล่าวเฉยเมยว้า “คำพูดเหล่านี้ใครเป็นคนบอกเจ้ากับปาก สิ่งเหล่านี้ยังมีความสำคัญอีกกรึ ทุกอย่างล้วนไม่มีความสำคัญอีกแล้ว แม้กระทั่งสายเลือดราชชนเขียนเผ่าพันธุ์มนุษย์ทีไหลรินอยู่ภายในกายก็ไม้อสำคัญอีกต้อไปแล้วหละ! กล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้ว ภายในใจมีเพียงความแค้นเท่านั้น แน่นอนนอกเหนือจกความแค้นแล้วยังมีความอยากในอำนาจ! มีความทะเยอทะยานทีจะปกครองเก้าแดน มีความทะเยอทะยานทีจะให้พรรคเขียนเห็นได้เป็นราชชนเขียนทุกยุคสมัย”

“ฮึ นั่นแล้วมีอะไร!” โอรสราชนไปหุ้ยิ้มเยาะทีหนึ่ง กล่าวว้า “หรือว่ามีเพียงพวกเจ้าเท่านั้นทีบงการเก้าแดนได้ ไม่อนุญาตให้พรรคเขียนเห็นพวกเราได้ปกครองเก้าแดนหรืออย่างไร? เป็น

เพราะพรรคเซียนเหินพวกเราได้ทำลายต่อฐานะของพวกเจ้า
สิ้นคลอนอำนาจบารมีของพวกเจ้า!”

“ไร้เดียงสา” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะขึ้นมากับคำพูดของโอรส
ราชนั้ไปหู่ กล่าวว่ “อำนาจเท่านั้นเอง อำนาจของเก้าแดน?
อำนาจเพียงเท่านั้นนับเป็นอะไรได้ สิ่งทีพวกเจ้านำพามาคือภัยจาก
การถูกทำลายล้างสำนัก ในใจพวกเจ้ารู้ดี!”

“พวกเจ้าคิดไปเองว่าสามารถบงการเก้าแดนได้ คิดไปเองว่า
สามารถบงการสถานการณ์ได้ ในสายตาของข้ามองว่าพวกเจ้า
เป็นเพียงมดปลวกเท่านั้นเอง ไม่เพียงแต่พวกเจ้า แม้แต่มีอมิตที่อยู่
เบื้องหลังพวกเจ้าก็เป็นได้แค่หุ่นเชิดเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่หัวเราะ
ตามอารมณ์ออกมาไม่ได้ใส่ใจ และกล่าวว่ “ในสายตาของอเวลี
พวกเจ้าเป็นเพียงพวกที่ตายแทนเท่านั้นเอง!”

“จะเป็นผู้ที่ตายแทนหรือไม่จะได้รับการเฉลยในไม่ช้าแล้ว!”
โอรสราชนั้เสียนหวู่กล่าวว่ “วันนี้ไม่ว่าเจ้าจะ
แข็งแแรงเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าเจ้าจะร้ายกาจเพียงใดก็ตาม อย่าหวัง
จะรอดชีวิตไปจากที่นี่ได้ วันนี้ให้พวกเราคิดบัญญัติห้ใหม่และเก่า
พร้อมกันทีเดียว หลังจากวันนี้ไปแล้ว เก้าแดนจะต้องให้การ
ต้อนรับศักราชทีใหม่ห้หมด!”

“อาศัยเพียงพวกเจ้านะหรือ?” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวว่
“หรือจะกล่าวว่ อาศัยมีอมิตที่อยู่เบื้องหลังพวกเจ้ารึ? บอกตาม
ตรงเลยนะ ไฟตายเพียงแค่นี้ไม่พอยึดชีพันของข้า อ่อนเกิน!”

เมื่อพี่น้องโอรสราชนั้เซียนเหรินเสียนห้สัถูกหลี่ชียเอ่ดูแคลน
ถึงเพียงนี้ สีหน้าของพวกเขาวะเวลานี้ดูไม่จืดถึงขีดสุด พวกเขาห้สั

คนในวันนี้ไม่สามารถใช้คำว่าแข็งแกร่งมาเปรียบเปรยได้อีกแล้ว การร่วมมือของพี่น้องทั้งสี่ พวกเขามั่นใจว่าสามารถกวาดศัตรูในโลกนี้ได้ทั้งหมด

แต่ว่า เวลาที่กลับถูกหลี่ชีย่พูดเสียไม่เหลือราคาอีกเลย แล้วจะไม่ให้พวกเขาต้องโกรธได้อย่างไร

โอรสราชันชิงหลงกล่าวน่าครั้นคร้ามออกมาว่า “เจ้าจะอาศัยกำลังของตัวเองหรือจะเข้ามาพร้อมกันกับกองทัพมังกรเขียวหละ!”

“พวกเจ้าออกจะยกตัวเองเกินไปแล้ว” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “เป็นความจริงที่พวกเจ้าทั้งสี่คนคือผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ที่แข็งแกร่งมาก แต่ เข้าใจว่าเมื่อสี่คนรวมกันแล้วสามารถต้านรับกับราชันเซียนได้อย่างนั้นรึ? การที่จะต้านรับกับราชันเซียนใช้ว่าเหมือนบวกลบง่ายดายถึงเพียงนั้น! ต่อให้พวกเจ้ายอดเยียมกว่านี้ ได้วาสนาที่สุดยอดหนึ่งไม่มีสองในหล้าจากคุณเซียนมา ดึงดันเต็มทีมันก็แค่ก้าวเท้าข้างหนึ่งเข้าไปในระดับต้านรับกับราชันเซียนได้เท่านั้น ไม่ใช่ราชันเซียนที่แท้จริงสักหน่อย ความสามารถแค่นี้ยังไม่พอ”

คำพูดของหลี่ชีย่ที่พูดออกมาสบายๆ อย่างนี้ ทำเอาโอรสราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องแทบกระอักเลือดออกมา นัยน์ตาทั้งสองของพวกเขาเผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา เวลาที่กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เรียกได้ว่าแค้นเก่าแค้นใหม่ผุดขึ้นกลางใจพร้อมกัน พวกเขาจะต้องจับหลี่ชีย่ฉีกให้เป็นชิ้นๆ จึงสามารถระบายความแค้นที่อยู่ในใจได้!

ตอนที่ 1677 การต่อสู้ชีวิตด้วยกายเขียน

“วันนี้มาชีวิตความเป็นความตายกันเลย!” อิดาราซันเขียนจู เขียะที่มีนิสัยแข็งกร้าวหยิ่งในศักดิ์ศรี และหุ่นหันปล้นเล่นร้องเสียงดังออกมา

ทันใดนั้น โอรสราซันเขียนเหรินเสียนทั้งสี่ต่างยึดกันคนละมุม ล้อมหีชีเยเอาไว้ทั้งสี่ทิศ พวกเขาได้ปะทะพลังลมปราณออกมา โดยพลัน ยามที่ลมปราณพวกเขาปะทะออกมา อานุภาพโอรสราซันเขียนได้สยบผู้คนจนหายใจไม่ออก โดยเฉพาะเวลาที่สายเลือดราซันเขียนของพวกเขาสยบเหล่าชั้นฟ้า นั้น ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนบังเกิดอารมณ์พลุ่งพล่านอยากจะทำอะไร

“แว้งค์...” กายของทั้งสี่คนปล้นสว่างไสวขึ้นมาพร้อมกัน กลายเป็นเจิดจรัสยิ่งนัก เหมือนเป็นดวงตะวันสีดวงที่ค่อยๆ ขึ้นมา โดยเฉพาะกายของอิดาราซันเขียนจูเขียะเรียกได้ว่าคลื่นความร้อนแผ่กระจายไปหมื่นแดน สามารถเผาผลาญสิ่งทุกอย่าง

“กายเขียนชั้นสมบูรณ์ทั้งสี่!” บรรดาผู้ดำรงอยู่ในระดับสามารถต่อกรราซันเขียนซึ่งหน้าได้ล้วนแล้วแต่รู้สึกตกใจยิ่ง

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนในโลกมนุษย์แล้ว การที่สามารถฝึกกายเขียนจนถึงชั้นสมบูรณ์ได้ก็นับว่ายอดเยี่ยมยิ่งนัก แต่แล้ว ไม่นึกเลยว่าโอรสราซันเขียนเหรินเสียนทั้งสี่ล้วนแล้วแต่สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์ทั้งสิ้น

หลี่ซีเย่เผยรอยยิ้มออกมา มองดูโอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “นับว่าเป็นผลงานที่ไม่เลวนัก สายเลือดราชันเซียนมนุษย์บวกกับกายเซียนชั้นสมบูรณ์ ความสามารถระดับนี้คิดจะไม่ต่อกรราชันเซียนซึ่งหน้าก็คงไม่ได้แล้วหละ กายเซียนเหินของพรรคเซียนเหินนับได้ว่าเป็นเคล็ดกายที่สมบูรณ์แบบมากที่สุดรองจากตำรากายแล้ว ส่วนกายทเวะสยบอเวจีก็นับเป็นหนึ่งในสุดยอดวิชาของพรรคเซียนเหิน...”

“...ดูจากกายเพชรของเจ้าแล้ว น่าจะแลกรมาจากวัดลานหมอบรรดาหลวงจีนของวัดลานหมอมีความเข้าใจที่เป็นเอกลักษณ์ในด้านนี้ กายเพชรของพวกเขา นับว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ สำหรับกายสุริยันของแม่เจ้าแม้ว่าจะด้อยไปนิดหนึ่ง แต่ว่า ดูท่าถูกเจียรในได้ดีมากขณะอยู่ในคุกเซียน ไม่มีข้อบกพร่องอะไรให้กล่าวถึง”

ในเวลานี้หลี่ซีเย่ได้เอยขึ้นมาช้าๆ ด้วยการทำการวิจารณ์ถึงสุดยอดกายเซียนของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่คน

ในบรรดาโอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่นั้น วิชาที่โอรสราชันเซียนชิงหลงฝึกคือเคล็ดวิชาลับที่ไม่ถ่ายทอดให้ใครของพรรคเซียนเหิน คือ กายเซียนเหิน สำหรับโอรสราชันเซียนไปหู่ฝึกวิชากายอีกหนึ่งของพรรคเซียนเหิน ได้แก่กายทเวะสยบอเวจี พรรคเซียนเหินมีเคล็ดวิชากายอยู่สองเคล็ดวิชาใหญ่ ดังนั้น วิชาที่โอรสราชันเซียนเสียนหู่ฝึกก็คือ “กายเพชร” ซึ่งไปฝึกมาจากวัดลานหมอที่เป็นสำนักดีกดำบรรพ์มากแห่งหนึ่ง ส่วนกายสุริยันที่ธิดาราชันเซียนจูเซี่ยะฝึกนั้นเป็นสุดยอดกายเซียนของฝ่ายผู้เป็น

แม่ ภายหลังจากที่นางแต่งงานกับราชันเซียนเหรินเสียนแล้ว จึงได้
ถ่ายทอดวิชานี้ให้กับลูกสาวของตน!

“ฮ่า...” โอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่คำรามเสียงดังออกมา
ทั้งสี่คนได้ลงมือพร้อมกัน ภายเซียนเหินที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง ภาย
เหวะสยบอเวจีที่ปราศจากผู้เทียบเทียม ภายเพชรปราศจากผู้ต่อกร
ภายสุริยันไม่มีผู้ใดเทียบได้ เมื่อสี่ยอดกายเซียนปะทะขึ้นพร้อมกัน
โดยอาศัยสายเลือดราชันเซียนเหรินเสียนเป็นตัวสนับสนุน ยามที่
พวกเขาลงมือพร้อมกัน ช่างเป็นอำนาจที่น่ากลัวเหลือเกิน

นี่คือสี่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้า
ได้ การที่พวกเขาลงมือด้วยตนเอง เกรงว่าสรรพชีวิตในแดนมนุษย์
กษัตราภคิต้องสิ้นเหาเพราะพวกเขา หันที่ที่พวกเขาปรากฏตัว
ออกมา ทำให้กาลเวลาสับสน ช่องว่างถูกเผาทำลาย สรรพวิชาถูก
สยบ ไม่มีสิ่งแหลมคมใดๆ สามารถทำลายได้

ทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตราต้องสิ้นเหาหันที่ที่พวกเขาทั้งสี่คนลง
มือพร้อมกัน โอรสราชันเซียนซึ่งหลงดังเซียนที่มาปรากฏตัวยัง
โลกมนุษย์ พร้อมกับการโจมตีที่สะท้อนฟ้า ประกายกระบี่สามารถ
พันทางข้างเผือกเก้าชั้นฟ้าจนขาดสะบั้น โอรสราชันเซียนไปหุนั้น
มีรูปร่างสูงตระหง่านตั้งภูเขาศักดิ์สิทธิ์ สามารถสยบจักรวาล
ภายใต้น้ำหนักที่ไม่มีขีดจำกัดของเขา เหล่าสวรรค์เทพมารต้อง
ร้องระงม โอรสราชันเซียนหุนั้นเป็นผู้บุกเข้าหาอยู่ด้านหน้าสุด
เขาเป็นผู้ที่มีความมั่นคงด้านการปกป้องรักษาได้แข็งแกร่งมาก
ที่สุดในบรรดาสี่พี่น้อง เขาสามารถรับมือกับทุกๆ โจมตีของศัตรู
ขณะที่ธิดาราชันเซียนจูเซี่ยะนั้นเปลืองศักดิ์สิทธิ์พลันเผาผลาญโลก

หล้า ภายใต้เปลวเพลิงอันร้อนแรงของนางทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลายเป็นเถ้าธุลีไป นางเสมือนดังเทพธิดาที่คำรามเสียงดัง!

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ในขณะที่โอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ลงมือในทันใด จังหวะนั้นหลีซีย่ได้สำแดงอาณาจักรหนักอืด และอาณาจักรล่มสลายขึ้นมา ภายใต้สถานะของข้านี้แหละสวรรค์ที่แท้จริง ทั้งสองอาณาจักรพลันทับซ้อนกัน อานุภาพพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ท่ามกลางอาณาจักรทั้งสอง ทำให้ความเร็วของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ช้าลงในพริบตา ถูกสยบในทันที แต่ทว่า จะอย่างไรเสียพวกเขาก็คือโอรสราชันเซียน พลังลมปราณพลันเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แรงปะทะของพวกเขาเพิ่มขึ้นอย่างบ้าคลั่ง ภายเซียนของพวกเขาปะทะขึ้นอย่างรุนแรงภายในระยะเวลาอันสั้น ขณะเดียวกันปรากฏเสียงตึงตึงตึงตึงดังขึ้นมา ลือเกราะเซียนพลันถูกสวมใส่บนร่างของพวกเขา และมีทหารเทพคอยคุ้มกันพวกเขา

แม้ว่าลือเกราะเซียนที่พวกเขาสวมใส่อยู่ และทหารเทพต่างส่งเสียงแตกร้าวดังขึ้นมา ท่ามกลางอาณาจักรหนักอืด และอาณาจักรล่มสลาย แต่ว่าพวกเขายังคงอาศัยท่วงท่าที่ปราศจากผู้ต่อกรเข้าสังหารหลีซีย่ ยังคงเป็นลักษณะของฟ้าดินถล่มทลายเพียงแต่ความเร็ว และอานุภาพได้ลดน้อยลงไปไม่น้อยทีเดียว

ในในเวลาตัวเอง หลีซีย่ได้ลงมือแล้ว ได้ยินเสียงดัง “ตึง” หนึ่งดรรชนีเซียนเหิน ทันใดนั้น ฟ้าดินเจิดจรัสขึ้นในพริบตา ข้านี้แหละสวรรค์ที่แท้จริงของหลีซีย่พลันสว่างไสวขึ้นมา มีความแวว

วาวยิ่งนัก พริบตาเดียวนั้นพลังจากหมื่นแดนล้วนแล้วแต่รวมศูนย์
อยู่บนตัวของเขา

"ปัง..." เวลาเดียวกันนี้ ในมือของเขาปรากฏโล่ขนาดยักษ์
ขึ้นมา จากการที่หัวตัวของหลี่ชีย่เจิดจ้าขึ้นมา นั้น โล่ยักษ์นี้ได้ซัด
โจมตีออกไปด้วยความเร็วที่รวดเร็วเหลือเกิน พลังที่ลงมือก็ก้าวล้ำ
แซงหน้าทุกอย่าง ต่อให้โอรสราชันเขียนชิงหลงสำแดงกายเขียน
เหินของตนจนถึงขีดสูงสุด เวลานี้ก็มีความเร็วไม่เท่าการโจมตี
เช่นนี้ของหลี่ชีย่

เขียนเหินหมื่นแดน คือท่าโจมตีกายเขียนของกายเขียนเหินห
ลี่ชีย่ ส่วนโล่ศักดิ์สิทธิ์สยบอเวจีก็คือท่าโจมตีกายเหวะสยบอเวจี
ของหลี่ชีย่

สองท่าโจมตีกายเขียนได้ประสานหลอมรวมเข้ากับอาณาจักร
ทั้งสองอย่างลงตัวสมบูรณ์แบบในพริบตา ก้าวล้ำทุกอย่าง โจมตี
ทำลายสิ้นการดำรงอยู่ของทุกสิ่ง ท่าโจมตีกายเขียนที่สุดยอด
ปราศจากผู้เทียบเทียมพลังโจมตีออกไป ต่อให้ระดับของผู้อยู่ใน
ฐานะต่อกรกับราชันเขียนชิงหน้าก็ไม่ไหว!

"ตูม..." เสียงที่ดังสนั่นกระแทกไปทั่วฟ้าดิน ภายใต้พลังที่สุด
ยอดปราศจากผู้เทียบเทียมพุ่งกระแทกเข้าไป ต่อให้พรรคเขียน
เหินที่มีหาราชันเขียนปกป้องคุ้มครองยังคงสั้นไหว โคลงแคลงไปมา
ในทันที! ถ้าหากไม่มีพลังจากหาราชันเขียนที่คอยคุ้มครองอยู่
เกรงว่าด้วยพลังที่เป็นควันหลงก็เพียงพอที่จะทำลายพรรคเขียน
เหินได้ทั้งหมด

เสียงดัง "ปัง..." โอรสราชันเซียนเหรินเซียนทั้งสี่ต่างกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง พวกเขาถูกหลี่ชียเอ๋โจมตีจนต้องถอยกลับไป และได้รับบาดเจ็บภายในกระบวนท่าเดียว!

ภาพนี้สร้างความเหลือเชื่อให้กับผู้คน ยิ่งศิษย์ของพรรคเซียนเหินด้วยแล้วถึงกับมีสีหน้าที่ขาวซีด และรู้สึกใจหายใจคว่ำ พลังลักษณะเช่นนี้ช่างน่ากลัวเหลือเกิน

แรกทีเดียว การปรากฏตัวของโอรสราชันเซียนเหรินเซียนทั้งสี่นั้น เป็นที่คาดหวังของศิษย์พรรคเซียนเหินทุกระดับยิ่งนัก ภายในใจของพวกเขาต่างฝากความหวังมากกว่าพวกเขาต้องสามารถขับไล่ศัตรูได้อย่างแน่นอน ไม่นึกเลยว่ากลับมีจุดจบเช่นนี้ได้

"ข้าเคยบอกแล้วว่า เรื่องของพลังไซ้จะเป็นเรื่องง่ายดายเหมือนบวบกกับลบ ถ้าหากไม่สามารถสำแดงให้เหมาะสม การร่วมมือกันของคนสี่คนมีสู้อาศัยลำพังคนเดียวเข้าต่อสู้ไม่ได้อยู่เสมอๆ" หลี่ชียเอ๋ยิ้มกล่าวเฉยเมย

"ถ้าหากราชันเซียนยังอยู่บางที่อาจมีโอกาสนี้ ไม่ใช่ราชันเซียนละก็ต้องพ่ายแพ้อย่างไม่ต้องสงสัย" แม้แต่กู่จุนที่อยู่ไกลถึงเมืองสมุทรสยบฟ้าเมื่อเห็นภาพนี้แล้วต้องพึมพำออกมา

โอรสราชันเซียนเหรินเซียนทั้งสี่จ้องมองตากันและกัน ปาดเลือดที่มุมปากออกไป เวลานี้พวกเขา รู้สึกว่าตัวเองประเมินความสามารถของหลี่ชียเอ๋ต่ำเกินไป ภายใต้สองอาณาจักรใหญ่ และการโจมตีจากสองกายเซียน พวกเขากลายเป็นฝ่ายถูกกระทำโดยพลัน ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้การร่วมมือเข้าต่อสู้กับศัตรูไม่ได้แตกต่างอะไรกับการต่อสู้ตัวต่อตัวกับศัตรูสักเท่าไร

แม้ว่าพวกเขาจะมองหฺลึซึเยเป็นศัตรู แต่ก็ไม่อาจไม่ยอมรับคำพูดของหฺลึซึเย การก้าวมาถึงระดับนี้ของพวกเขามันหาใช่เป็นปัญหาแค่บวกหรือลบง่ายดายอะไรปานนั้นอีกต่อไป หากพวกเขาประสานกันไม่ดีพอ กลับจากเป็นการทำร้ายพวกเขาสี่คนด้วยซ้ำ

“ปัง” ทันใดนั้นเอง ขณะที่โอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ได้ก้าวออกไปข้างหน้าก้าวหนึ่งพร้อมกัน พวกเขามีร่างกายที่เจิดจ้าไปทั่วร่าง ฉับพลันนั้น ร่างกายของพวกเขาเหมือนต้งได้ลุกไหม้ขึ้นทั่วร่างอย่างนั้น โอรสราชันเซียนซิงหลงปะทุเป็นเปลวไฟสีเขียวออกมาทั่วร่าง โอรสราชันเซียนไปหู่ปะทุเปลวไฟสีนิลออกมาทั่วร่าง โอรสราชันเสียนหวุ่นั้นพวยพุ่งเป็นเปลวไฟสีทองออกมาทั่วร่าง สำหรับธิดาราชันเซียนจูเซี่ยะนั้น ร่างของนางถูกเพลิงแก่นสุริยันที่นำกลัวห่อหุ้มเอาไว้

“โห้วว...” นาทีนี้ มังกรยักษ์คำรามเสียงยาว เสือขาวคำรามเสียงดัง หงส์เพลิงร้องเสียงดังก้องฟ้า นาทีนี้โอรสราชันเซียนซิงหลงพวกเขาสี่พี่น้องล้วนแล้วแต่หายตัวไป สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าแก่สายตาผู้คนทุกคนก็คือมังกรเขียว เสือขาว เต่านิล และหงส์เพลิงที่เป็นสัตว์เทพทั้งสี่

ยามที่สัตว์เทพทั้งสี่ปรากฏตัวออกมานั้น อานุภาพของสัตว์เทพะที่ตีกด้าบรรพ์ยิ่งเสมือนหนึ่งเป็นน้ำหลากที่ไหลป่าท่วมฟ้าดินจนมิด ผู้ดำรงอยู่ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินสามารถรับรู้ได้ถึงอานุภาพสัตว์เทพะเช่นนี้แล้วถึงกับสั่นเทาอยู่ในใจ

“มีความคิดสร้างสรรค์ ถึงกับสามารถฝึกกายเขียนมุ่งไปทางด้านนี้ นับว่าเป็นผลงานที่ยอดเยี่ยมเรื่องหนึ่ง” หลีชีเย่ถึงกับยิ้มกล่าวเมื่อมองเห็นภาพเช่นนี้แล้ว

เสียง “แว้งค์...” ดังขึ้น ทันใดนั้นมังกรเขียวได้เปิดประตูมิติออกมา เต่านิลบุกเข้าไปทางด้านหน้าสุด เพื่อบุกเบิกอาณาจักรเสือขาวและหงส์เพลิงพลันเข้าโจมตีขนาบข้างซ้ายขวา

ทันใดนั้นพวกเขาสี่พี่น้องดูจะรู้ใจกันยิ่งนัก ลงมือเข้ากันอย่างไร้ร่องรอย ทุกๆ กระบวนท่าล้วนแล้วแต่ ประติตประต่อกันได้ต่อเนื่อง การรุกและรับเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ ไม่มีช่องโหว่ให้เห็น

กายของหลีชีเย่เจิดจ้าไปทั้งร่าง พลันลงมือด้วยเขียนเห็นหมิ่นแดน และไล่ศักดิ์สิทธิ์สยบอเวจี โดยการหลอมรวมท่าโจมตีกายเขียนทั้งสองเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว ทั้งรุกและรับพร้อมสรรพสมบูรณ์แบบยิ่งนัก

"ปัง ปัง ปัง" เสียงสั้นสะท้อนดังขึ้นเป็นระลอก ทั่วแดนมนุษย์กษัตราถึงกับสั่นไหว โคลงแคลงไปมา ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลีชีเย่และโอรสราชนเขียนเหรินเสียนทั้งสี่ได้ปะมือกันแล้วถึงสองร้อยกว่ากระบวนท่า มาตรการนี้โอรสราชนเขียนเหรินเสียนทั้งสี่เป็นฝ่ายได้เปรียบ บุกเข้าโจมตีจนหลีชีเย่ต้องถอยร่นเป็นระยะ

สุดท้าย เสียงดัง “ปัง” ภายใต้การโจมตีอย่างรุนแรงของสี่พี่น้องโอรสราชนเขียนเหรินเสียน ร่างของหลีชีเย่ถึงกับถูกพลังกระแทกจนลอยออกไป และกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง

แต่ทว่า ภายใต้อำนาจนี้แหละสวรรค์ที่แท้จริง หลี่ชียเอ่สามารถลุกขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว หัวเราะและกล่าวว่า “นับว่ายอดเยี่ยมจริง ๆ แม้ว่ากำลังความสามารถยังไม่เพียงพอที่จะต้านรับราชันเซียนได้ การร่วมมือของพวกเขาเจ้าพี่น้องยังคงมีความหวังอยู่บ้าง พยายามอีกหน่อย ถ้าหากกายเซียนพวกเขาเจ้าพี่น้องสามารถหลอมรวมเข้ากันได้ อย่างสมบูรณ์แบบละก็ ยังสามารถก้าวไปถึงระดับที่สามารถต้านรับกับราชันเซียนได้จริง ๆ

“ตูม” เสียงหนึ่งดังขึ้น พลันที่หลี่ชียเอ่กล่าวขาดคำ ปราบกฐร้างที่เหมือนกับหลี่ชียเอ่อย่างกับแกะออกมาสิบสองตน มันคือสิบสองเทพมาร ฉับพลันนั้น สิบสองเทพมารได้หลอมรวมร่างเข้าเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์แบบ

“ให้พวกเขาเจ้าได้รู้จักว่าอะไรที่เรียกว่าการหลอมรวมกายเซียนอย่างสมบูรณ์แบบ!” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวขึ้นมา

เสียง “ตูม...” ดังสนั่น จังหวะที่สิบสองเทพมารหลอมรวมเป็นหนึ่งอย่างสมบูรณ์นั้น บนตัวของมันได้พวยพุ่งประกายเซียนที่ไม่มีสิ้นสุดออกมา ทันใดนั้น มันมีพลังที่สามารถกวาดล้างเก้าแดนอยู่ในครอบครอง พริบตาเดียวเหมือนว่ามันคือผู้ปราศจากผู้ต่อกรในหมื่นแดนอย่างนั้น

ผู้ที่มองเห็นภาพนี้แล้วสุดที่จะจินตนาการ จังหวะการรวมตัวเป็นหนึ่งเดียวของสิบสองเทพมาร พลังที่ปะทุออกจากตัวของมันนั้นช่างน่ากลัวและแข็งแกร่งยิ่งเหลือเกิน

ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกินกับภาพของสิบสองกายเซียนหลอมรวมเป็นหนึ่ง แม้ว่าพวกมันจะไม่ใช่สิบสองกายเซียนที่แท้จริง

แต่ว่า เมื่อพวกมันหลอมรวมเข้าด้วยกันอย่างสมบูรณ์ไว้ที่ตีนั้น พลังที่น่ากลัวกระแทกผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้ยังคงต้อง ขนลุกชูในใจ ประดุจได้เห็นราชันเซียนอย่างนั้น!

"ฮ่า..." ครั้นพี่น้องเหรินเสียนมองเห็นการหลอมรวมร่างเข้าด้วยกันอย่างสมบูรณ์ของสิบสองเทพมาร พวกเขาร้องคำรามเสียงดัง ทั้งสี่คนรู้ใจกันเป็นอย่างดี บุกเข้าไปอีกครั้ง

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." ในเวลานี้ทั้งสองฝ่ายสู้รบกันจนฟ้าถล่มดินทลาย ทำเอาดวงดาว ทางข้างเผือกบนจักรวาลยังต้องแหลกละเอียด ขณะที่พวกเขาสู้กันจนถึงบนจักรวาลนั้น มิติถูกฉีกขาดเป็นการต่อสู้ที่น่ากลัวมาก ทั้งจักรวาลเหมือนเป็นแหล่งภัยพิบัติอย่างนั้น

สงครามลักษณะเช่นนี้ไม่มีใครใดกล้าเข้าไปใกล้ แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพหากเฉียดเข้าไปใกล้ก็อาจจะถูกพลังที่น่ากลัวเช่นนี้ฉีกทำลายได้ สงครามระดับนี้คงมีเพียงระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้เท่านั้นที่มีความสามารถเข้าไปใกล้ได้

ขณะที่ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอย่างดุเดือดนั้น กู๊จุนที่ถูกควบคุมตัวกำลังมองดูอย่างเพลิดเพลิด และเขายังมักจะมองขึ้นไปบนท้องฟ้าอยู่เสมอๆ

กองทัพมังกรเขียวที่กลับกลายเป็นมังกรเขียวกำลังสำรวจตรวจตรา โดยที่ไม่ได้มองไปยังสมรภูมিরบเลยแม้แต่ครั้งเดียว โดยไม่ได้ให้ความสนใจการต่อสู้เพื่อชี้ขาดระหว่างสี่เซียนกับสี่พี่น้องเหรินเสียน สายตาของมังกรเขียวลือคเป้าหมายอยู่บนแผ่นฟ้า

ทั้งหมด และเคลื่อนไหวกายไม่หยุดนิ่ง เหมือนว่ากำลังระแວดระวังอะไร เหมือนว่ากำลังรอคอยอะไรอยู่

เวลานี้ เป้าหมายของกองทัพมังกรเขียวไม่ใช่พรรคเซียนเห็นอีกต่อไปแล้ว กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว กองทัพของพรรคเซียนเห็นถูกพวกเขาตีแตกพ่ายไปแล้ว ไม่มีอะไรคู่ควรให้พวกเขาต้องลงมืออีกต่อไป

เวลานี้ ที่กองทัพมังกรเขียวรอคอยคือคู่ปรับเก่าของพวกเขา ซึ่งได้แก่อเวจีที่อาจยังคงหลงเหลืออยู่! แน่จนที่สุด กองทัพอเวจียังคงอยู่หรือไม่นั้นย่อมไม่อาจรู้ได้

แต่ว่า เทพแท้จริงสยบโลกาคาดหวังอย่างยิ่งที่จะได้พบกับคู่ปรับเก่า ขอเพียงอเวจีกล้าปรากฏตัวออกมา พวกเขาก็จะทำลายล้างอเวจีให้สิ้นซากในคราวเดียว!

กู่จุนที่อยู่ ณ เมืองสมุทรสยบฟ้ายังรู้ว่า ผู้ที่ล้องดูทุกทิศทุกทางบนท้องฟ้าไม่ได้มีเพียงกองทัพมังกรเขียวเท่านั้น ยังมีสิ่งที่ดำรงอยู่ในสถานะที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้น ขอเพียงอเวจีหาญกล้าปรากฏตัวออกมา รับรองว่าจะต้องมีศึกทำลายล้างที่น่ากลัวเกิดขึ้นอย่างแน่นอน!

ตอนที่ 1678 ปราศจากผู้ต่อกร

การต่อสู้ขีดระหว่างหลี่ชี่เย่กับสี่พี่น้องเหรินเสียน ทั้งสองฝ่ายสู้กันจนสุริยันจันทราอัสดง ดวงดาวแตกละเอียด มีดสลัวไปทั่ว การต่อสู้ขีดระหว่างผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้เช่นนี้ พลังที่นำกลัวและปราศจากผู้เทียบเทียมได้ตกลงบอบอวลไปทั่วทุกมุมโลกของแดนมนุษย์กษัตริ์ ภายใต้อายที่นำกลัวเช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีสรรพชีวิตจำนวนเท่าไรต้องสิ้นเหา ลักษณะเช่นนี้คล้ายตั้งวันสิ้นโลกมาถึงแล้วอย่างนั้น

การที่สี่พี่น้องโอรสราชันเซียนเหรินเสียนได้กลายร่างเป็นสัตว์เทพจตุลักษณ์แล้วนั้น พวกเขาที่สุดยอดเคล็ดวิชาประสานโจอมตีพิฆาตที่สมบูรณ์แบบชุดหนึ่ง เคล็ดวิชากระบวนท่าประสานโจอมตีชุดนี้เกิดขึ้นจากการขัดเกลาระหว่างที่ทนทุกข์ทรมานกับการใช้ชีวิตในคุกเซียน พวกเขาสี่พี่น้องเคยอาศัยที่สุดยอดเคล็ดวิชาประสานโจอมตีพิฆาตที่มีเพียงหนึ่งเดียวนี้นานกาลเวลาที่สุดลำบากยิ่งมา เคยอาศัยเคล็ดวิชานี้นานความยากลำบากและอันตรายต่างๆ นานาในคุกเซียนมาแล้ว

ทั้งสี่คนสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ แล้วกลายร่างเป็นสัตว์เทพ อาศัยที่สุดยอดเคล็ดวิชาประสานโจอมตีพิฆาตศัตรู กำลังความสามารถเช่นนี้เป็นที่สิ้นเหาของผู้คนอย่างแน่นอน ต่อให้เป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้เมื่อต้องเผชิญกับพวกเขาสี่พี่น้องก็ไม่อาจต้านทานพวกเขาได้ และไม่สามารถต่อสู้ขีดกับ

พวกเขาได้ เว้นแต่ผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้มีสุดยอดวิธีพิฆาตในมือจึงสามารถเอาชนะพวกเขาได้ มิฉะนั้นละก็ภายใต้พลังสังหารของพวกเขาสี่พี่น้อง เกรงว่าคงมีชะตากรรมต้องถูกสังหารสถานเดียวเท่านั้น

การรวมร่างเป็นหนึ่งในเดียวของสิบสองเทพมาร นับว่ามีพลังที่น่ากลัวจนไม่สามารถจินตนาการได้อีกแล้ว ลองคิดดู การที่คนผู้หนึ่งสามารถมีถึงสิบสองกายเซียนมันช่างน่ากลัวอะไรขนาดนั้น ไม่ว่าจะในด้านของความเร็ว หรือด้านของพลัง และหรือด้านการป้องกันต่างๆ ล้วนแล้วแต่ได้รับการยกระดับไปจนถึงจุดสูงสุดในทันที

ฉากเช่นที่หลี่ชีย่ได้เคยพูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ว่า การประสานร่วมมือกันใช้ว่าจะง่ายตายเหมือนบวกลบเช่นนั้น และคำพูดคำนี้ได้ปรากฏออกมาทั้งหมดเมื่ออยู่ในสิบสองเทพมาร

การหลอมรวมเข้าเป็นร่างเดียวที่สมบูรณ์แบบของสิบสองเทพมาร พลังปรากฏข้อได้เปรียบที่ยอดเยี่ยมปราศจากผู้เทียบเทียมมันจึงไม่ใช่เพียงแค่การซ้อนกันระหว่างสิบสองเทพมารง่าย ๆ เท่านั้นแล้ว การที่ท่าสิบสองกายเซียนหลอมรวมเป็นหนึ่งในอย่างสมบูรณ์ เมื่อเทียบกับกายเซียนหนึ่งเดียวโดดๆ แล้ว ด้านความเร็ว พลัง และการป้องกันไม่เพียงแค่เพิ่มขึ้นสิบเท่า หรือหลายพันเท่าเท่านั้น แต่เป็นการเพิ่มขึ้นเป็นหมื่นเท่า ล้านเท่า หรือสิบล้านเท่าอย่างบ้าคลั่ง!

ภายใต้การหลอมรวมเข้าด้วยกันอย่างสมบูรณ์แบบนี้ สิบสองเทพมารก็คือสิ่งดำรงอยู่ที่ไม่สามารถฆ่าให้ตายได้ พลังที่ลงมือ

จะมีความรวดเร็วมากกว่าฟ้าแลบเป็นร้อยเท่า พลังนั้นสามารถทำลายสิ่งทุกอย่าง

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่น่ากลัวเช่นนี้ ต่อให้เป็นผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้ก็ต้องรู้สึกหวาดผวายังนัก หากไม่เป็นเพราะพวกเขาสี่พี่น้องโอรสรมชั้นเซียนเหรินเสียนมีสุดยอดเคล็ดวิชาประสานใจมตีพิฆาตที่สมบูรณ์แบบเช่นนี้ละก็ คงฟ่ายแพ้ให้กับสิบสองเทพมารนานแล้ว

ระดับบรรพบุรุษและยอดฝีมือของพรรคเซียนเห็นถึงกับหวาดผวาเมื่อได้เห็นภาพนี้ ในความรู้สึกของยอดฝีมือจำนวนมากนั้น สี่โอรสราชันเซียนนับว่าปราศจากผู้ต่อกรแล้ว แต่ว่า เวลานี้พวกเขาทั้งสี่ร่วมมือกันทำได้แค่ต้านรับกับหลี่ซีเยเท่านั้น ความสามารถของหลี่ซีเยมันน่ากลัวเพียงใดย่อมสามารถประเมินได้แล้ว

ทั้งสองฝ่ายลงมือตั้งสายฟ้าแลบและดาวตก ผู้บำเพ็ญตนทั่วไปไม่สามารถมองเห็นทั้งสองฝ่ายได้อย่างชัดเจนอยู่แล้ว มีเพียงระดับผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้เท่านั้นที่สามารถมองเห็นขั้นตอนการปล่อยกระบวนท่าออกมาของแต่ละฝ่ายได้ชัดเจน

“ตูม ตูม ตูม” ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันในจักรวาลที่ห่างไกล ทำเอาจักรวาลบริเวณนั้นแตกยับเยินเหมือนประสพภัยพิบัติมาอย่างนั้น อีกทั้งการลงมือของทั้งสองฝ่ายรวดเร็วเหลือเกิน ในเวลาเพียงสั้นๆ ทั้งสองฝ่ายก็ได้แลกหมัดกันไปแล้วหลายพันกระบวนท่า ด้วยความเร็วลักษณะเช่นนี้ ผู้บำเพ็ญตนทั่วไปไม่สามารถจินตนาการและหรือประเมินได้อยู่แล้ว

จังหวะที่สิบสองเทพมารกำลังต่อสู้อยู่กับสี่พี่น้องโอรสรมชั้น
เซียนเหรินเสียนอยู่นั้น สายตาของหลี่ชียเอ่ได้ทำการสำรวจจักรวาล
ครั้งแล้วครั้งเล่า กระทั่งกวาดมองไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

แต่ทว่า ไม่ว่าหลี่ชียเอ่จะกวาดตามองอย่างไรก็ไม่พบเห็นสิ่งใดๆ
คู่ต่อสู้ที่เขารอคอยไม่ได้ปรากฏตัวออกมา และไม่มีวีแววใดๆ

หลี่ชียเอ่สามารถมั่นใจได้ว่า อเวจียังคงมีผู้โชคดีที่รอดชีวิตไป
ได้ ยังคงมีผู้ที่หลบซ่อนตัวอยู่ พวกเขาต้องสนใจศึกในครั้งนี้อย่าง
แน่นอน เพียงแต่กลับไร้เงาของพวกเขา อเวจีมีสิ่งที่ฝืนลิขิตสวรรค์
และยอดเยี่ยมยิ่งสิ่งหนึ่งอยู่ในมือ เมื่อมีสิ่งนี้อยู่คิดจะเข่นฆ่าอเวจีให้
สิ้นซากเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก

เพียงแต่ หลี่ชียเอ่ยังคงมีความมั่นใจ เขามีความอดทนพอที่จะ
รอคอย รอคอยหมากตัวอื่นๆ ให้นำพาเขาไปถึงรังของอเวจี!

หลังจากต่อสู้กันยืดเยื้อมานาน บนห้องฟ้ายังคงเงียบสงัด และ
ไม่ปรากฏสิ่งผิดปกติใดๆ ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน หลี่ชียเอ่รู้แล้วว่า
หากยังคงปล่อยให้เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ ก็ไม่มี
ประโยชน์ สมควรแก่เวลาที่ต้องลงมือโหดเสียแล้ว

"สมควรให้มันจบสิ้นเร็วขึ้นแล้วหละ" หลี่ชียเอ่หัวเราะเสียงดัง
ก้าวเท้าเข้าไปในสมรภูมिरบ

เสียง "จืด..." ดังขึ้นที่หนึ่ง

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลี่ชียเอ่ได้หลอมรวมเข้ากันกับสิบสองเทพ
มารที่สมบูรณ์แบบนั้น หลี่ชียเอ่ยังคงเป็นหลี่ชียเอ่ ขณะที่สิบสองเทพ
มารได้หายเข้าไปอยู่ภายในร่างกายของเขา

ร่างกายของหลี่ซีเยในเวลานี้พลันปะทุเป็นประกายออกมา มากมาย ตัวเขาเปรียบประดุจเป็นจักรวาลหนึ่งอย่างนั้น ตัวเขา คล้ายตั้งเป็นการระเบิดขึ้นมาของแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดิน ปริมาณ ของประกายที่ไม่มีขีดจำกัดได้สาดส่องจนแดนมนุษย์กษัตริาก็รับ ไม่ไหว สรรพชีวิตล้วนหมอบอยู่กับพื้น ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนล้วน แล้วแต่หลับตาทั้งสองลง ไม่สามารถรับได้กับประกายลักษณะ เช่นนี้ของหลี่ซีเยได้

เมื่อประกายทั่วทั้งร่างของหลี่ซีเยมีการเก็บงำขึ้น ปรากฏ ประกายเขียนสายหนึ่งวิ่งวนอยู่ภายในร่างกายของเขา และกลับ กลายเป็นวงแหวนเขียนสิบสองวง ไหลเวียนไม่หยุดนิ่ง ทุกๆ วง แหวนเขียนเสมือนหนึ่งเป็นอาณาจักรๆ หนึ่ง

“ปัง ปัง ปัง” เสียงแตกละเอียดดังขึ้น ทันใดนั้น หลี่ซีเยได้ ทำลายห้องฟ้าจำนวนมากจนแตกละเอียด อาศัยความเร็วที่ไม่มี ผู้ใดเทียบเทียมเข้าสังหารสี่พี่น้อง โอโรสราชั้นเขียนเหรินเสียนที่ กลายร่างเป็นสัตว์ทเวะครึ่งแล้วครึ่งเล่า

นาที่นี้ความเร็วของหลี่ซีเยรวดเร็วเหลือเกิน กระทั่งสี่โอโรส ราชั้นเขียนเหรินเสียนที่อยู่ในฐานะผู้ที่สามารถต่อกรกับราชัน เขียนได้แทบจะตามหลี่ซีเยไม่ทันเสียแล้ว

สำหรับ ผู้บำเพ็ญ ตน ของแดนมนุษย์กษัตริฯ ต่อให้มีความสามารถมองเห็นการต่อสู้ในครั้งนี้ได้ก็จ้องมองดูจนตาลายไปหมด ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน มีเพียงระดับผู้ที่สามารถ ต่อกรกับราชันเขียนได้เท่านั้น จึงสามารถตามความเร็วของทั้งสอง ฝ่ายได้ทัน

“ตุ้ม...” บังเกิดเสียงดังสนั่นขึ้น เลือดสดๆ กระจาย สีพี๋น้อง โอรสราชันเซียนเหรินเสียนที่ถูกหีชีเยสยบ ไม่สามารถต่อกรกับหีชีเยที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกับสิบสองเทพมาร ทั้งสีพี๋น้องถูกพลัง กระแทกเข้าอย่างแรง พลันถูกกระแทกจนลอยออกไปไกลสิบล้านลี้ เลือดสดๆ ได้ย้อมดวงดาวจนแดงฉาน

ภายใต้การโจมตีเช่นนี้ ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วจักรวาล การโจมตีในครั้งนี้ของเขานั้น พลังทั้งหมดได้ถูกโอรสราชันเซียนเสียนหู่ที่มีกายเพชรรับเอาไปแล้วถึงครึ่งหนึ่ง แต่สีพี๋น้องคนอื่นๆ ยังคงรับไม่ไหว ขณะที่ร่างแท่งลิ่งของโอรสราชันเซียนเสียนหู่ถูกพลังโจมตีนี้กระหน่ำเข้าไปจนตัวแบน ชัดจนเขากระอักเลือดออกมาอย่างแรง เลือดสดๆ ไหลย้อมจนเสื้อของเขาแดงฉาน

“ยังคงมีท่าไม้ตายอีกหรือเปล่า?” ในเวลานี้เอง หีชีเยที่ยืนอยู่ท่ามกลางจักรวาล หมางเมินหมิ่นแดน ก็มอมองดูสรรพชีวิต เสมือนหนึ่งตัวเขาเป็นเซียนแท่งลิ่งอย่างนั้น อย่างไรก็ตามแต่ระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนได้ ต่อให้ระดับสามารถต้านรับราชันเซียนได้เมื่อพบเห็นเช่นนี้แล้ว ภายในใจก็ต้องหวาดกลัวยิ่งนัก!

ในเวลานี้ สีพี๋น้องโอรสราชันเซียนเหรินเสียนต่างจ้องมองตากันและกัน อาศัยสภาพเช่นนี้ของพวกเขา ยังคงไม่สามารถต้านทานหีชีเยได้อีกไอริน โนเวล สุดท้าย พวกเขาสีพี๋น้อง ตัดสินใจหุ่มสุดตัว!

“ฮ้ากกก...” เวลานี้ สีพี๋น้องโอรสราชันเซียนเหรินเสียนส่งเสียงร้องนำเวทนาออกมา พลันปรากฏประกายเซียนพวยพุ่งออกมาจากอกของพวกเขา ประกายเซียนแต่ละสายนี้เหมือนหนึ่งได้ฝ่าออก

ของพวกเขาออกมา ที่น่าสยงมากกว่านั้นก็คือ ประกายเขียวนี เหมือนว่ามีชีวิตอย่างนั้น พวกมันต้องการฉีกอกของสีพีน้องเหริน เสียเพื่อคลานออกมาจากภายในอกของพวกเขา

“ตุ้ม...” เสียงตุ้มดังสนั่น ในที่สุดนาทีนี้บริเวณอกของสีพีน้องเหรินเสียทั้งสีได้พวยพุ่งประกายเขียวนเป็นสายๆ ออกมา หลังจากทีพวยพุ่งออกมาแล้ว ภายในร่างกายของพวกเขาได้ปรากฏหลักกฎเกณฑ์แต่ละสายที่ไม่เหมือนกับหลักกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ในหมื่นสังฆธรรม หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายมีดวงตราสลักที่ไม่ใช่เป็นของโลกหล้าแห่งนี้

ขณะที่ดวงตราสลักเช่นนี้ปรากฏขึ้นมาเหมือนต้องการดึงเอาพลังในโลกมนุษย์ทั้งหมดให้แยกออกจากกันอย่างนั้น เหมือนว่าหลักกฎเกณฑ์ลักษณะเช่นนี้สามารถกลืนกินอารมณ์ความรู้สึกทั้งเจ็ดและความปรารถนาทุกอย่างของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาทั้งหมด มันบงการความรักโลก โกรธหลงของสรรพสิ่งมีชีวิตของโลกมนุษย์ทั้งหมดอย่างนั้น

“แครงค์ แครงค์ แครงค์...” ทันใดนั้นเอง หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายบนตัวของสีพีน้องเหรินเสียนกลับเชื่อมต่อเข้าด้วยกันโดยพลัน หลักกฎเกณฑ์ทั้งหมดที่อยู่บนตัวของสีพีน้องเหรินเสียทั้งสี ล้วนแล้วแต่เชื่อมต่อกันในพริบตาเดียว

ท้ายสุด ได้ยินเสียง “ปัง” ดังขึ้นมา สีพีน้องเหรินเสียนพลันรวมร่างเข้าด้วยกันในทันที กลายเป็นสิ่งที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารขึ้นมา เจ้าสิ่งมีชีวิตที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารนี้มีลักษณะที่แปลก

ประหลาดมาก มันมีหัวเป็นมังกรเขียว กายเป็นเสือขาว ปีกหงส์
เพลิง และกระดองของเต่านิล

เมื่อสี่พี่น้องเหรินเสียนรวมร่างและกลับกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่
แปลกประหลาดยิ่งแล้วนั้น ร่างกายของมันใหญ่โตจนสุดจะ
จินตนาการ ด้วยร่างกายที่มีขนาดใหญ่โตเช่นนี้แค่ยกเท้าข้าง
เดียวก็เพียงพอที่จะเหยียบทางช้างเผือกจนแหลกลาญ ถ้าหากมัน
ลงมายังแดนมนุษย์กษัตราละก็ คงอาศัยเท้าข้างเดียวเหยียบ
มหาสมุทรอุดรทั้งหมดให้แหลกเป็นจุณได้

ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ กลิ่นอายของเจ้าสัตว์ประหลาดตัว
นี้กวาดไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา มันคลุมไปทั่วตรีศหัสโลกธาตุของ
มนุษย์ปุถุชน นาที่นี้เหมือนว่ามันเป็นผู้บังคับการบุญคุณความแค้น
ทุกอย่างในตรีศหัสโลกธาตุ มันครอบครองความโกรธแค้น ริษยา
รักใคร่ชื่นชม...ต่างๆ ที่เป็นอารมณ์ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในตรีศหัส
โลกธาตุเอาไว้

สรรพชีวิตในหมื่นแดนล้วนแล้วแต่เปรียบดั่งมดปลวก เมื่อต้อง
อยู่ต่อหน้าสิ่งที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร ต่อหน้ามันที่มีอารมณ์
ความรู้สึกที่นับไม่ถ้วน เสมือนว่าพลังที่มันลงมือก็สามารถบดขยี้
แดนมนุษย์กษัตราจนแหลกลาญทั้งหมด สามารถกวาดล้างทำลาย
สิ้นเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน!

“ยอดเยี่ยมมาก พวกเจ้าพี่น้องไม่เพียงสามารถรับได้กับการ
ทรมานของพลังในคุกเซียนได้ ถึงกับสามารถนำพวกมันมาเก็บ
ซ่อนเอาไว้ภายในร่างกาย ที่เยี่ยมกว่านั้นก็คือ ถึงกับนำเอาพลังที่
ดีกดำบรรพ์มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในกายเซียน นับเป็นการกระทำ

ที่สุดยอดมาก” หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวขึ้นมา เมื่อมองเห็นสิ่งที่ใหญ่โตมโหฬารตรงหน้า

ที่แท้สี่พี่น้องเหรินเสียนได้รับทุกข์ทรมานอย่างยิ่งขณะอยู่ในคุกเซียน พลังที่นำกลัวในคุกเซียนได้แทรกซึมเข้าไปภายในร่างกายของพวกเขา ทำให้พวกเขาได้รับทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้นไปอีก แต่ว่า จากกาลเวลาที่ผ่านไป พวกเขากลับพบความลับบางอย่างของพลังที่นำกลัวภายในคุกเซียน พลังลักษณะเช่นนี้ถูกพวกเขานำมาเก็บซ่อนเอาไว้ภายในร่างกาย เมื่อไรที่พลังดังกล่าวปะทุขึ้นมาละก็ สามารถทำให้พวกเขาสี่พี่น้องมีการหลอมรวมของกายเซียนที่สมบูรณ์ ซึ่งเป็นการกระทำที่ยอดเยี่ยมมาก

“ตูม ตูม ตูม...” หันโดนั่นเอง เจ้าสิ่งที่ใหญ่โตมโหฬารได้ก้าวเดินเข้ามา เท้าเหยียบทางข้างเผือกจนแหลกลาญ พลันเข้าโจมตีต้องการฟันหลี่ซีเยให้กระจุย

หลี่ซีเยคำรามเสียงยาว สิบสองกายเซียนได้ปะทุขึ้นมา วงแหวนทั้งสิบสองส่งประกายเจิดจ้า และทำให้ร่างกายของเขาขยายใหญ่ โต สุด เปรียบเปรย ขนาดของร่างกายที่ใหญ่ ขึ้น พอพืดพอเหวี่ยงกับสี่พี่น้องเหรินเสียน หลังจากหลี่ซีเยกลายร่างให้ใหญ่ขึ้น ก็ได้ปล่อยหมัดตรงออกไป

“ตูม ตูม ตูม...” ภายในระยะเวลาอันสั้น พวกเขาสองฝ่ายได้พลัดกันรุกรับจนจักรวาลสับสนอลหม่านไปหมด ทำลายดวงดาวจนแหลกละเอียดจำนวนนับไม่ถ้วน เหยียบทำลายจักรวาลแล้วจักรวาลเล่า

ด้วยร่างกายที่ขนาดมหึมาเช่นนี้ของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็
นกระบวนการใด หรือเคล็ดวิชาใดก็ไม่มีสำคัญอีกต่อไป หนึ่ง
เท้าหนึ่งหมัดก็เพียงพอที่จะทำลายฟ้าดินได้ ต่อให้มีกระบวนการที่
ลึกล้ำพิสดาร แข็งแกร่งมากกว่านี้ ภายใต้พลังที่เด็ดขาดของพวกเขา
เขาก็ต้องพังทลายลงทันทีเช่นกัน

ยามที่สิ่งใหญ่โตมโหฬารเข้าต่อสู้ห้ำหั่นกันเช่นนี้ สรรพชีวิต
ทั้งหมดในแดนมนุษย์กษัตราล้วนแล้วแต่ตัวสั่นตั้งลูกนก ทุกคนต่าง
คาดหวังให้ศึกสงครามที่น่ากลัวเช่นนี้สามารถสิ้นสุดลงโดยเร็ว
มิฉะนั้นละก็ แค่ว่าข้างเดียวของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเหยียบย่ำลงแดน
มนุษย์กษัตราก็สามารถทำลายล้างสิ่งมีชีวิตจำนวนมากนับไม่ถ้วนไป
ได้

ตอนที่ 1679 การรุกรกลับของกัจจน

หลีชีเยที่มีขนาดใหญ่โตกับพี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่ที่กลายเป็นสิ่งที่มีขนาดมหึมาต่อสู้กันบนจักรวาลจนมืดฟ้ามัวดิน ทุกสรรพชีวิตล้วนแล้วแต่สิ้นเทา ทุกสรรพชีวิตล้วนแล้วแต่ภาวนากับสิ่งที่เกิดขึ้น

แต่ว่า ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีกำลังที่ใกล้เคียงกัน จึงไม่มีใครสามารถทำอะไรใครได้ในเวลานี้ ทั้งสองฝ่ายปลัดกันแพ้ชนะ สู้รบพันตูพลิกกลับไปกลับมา

“แว้งค” เสียงหนึ่งดังขึ้น หลังจากที่สู้รบกันอยู่นานแต่ยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ หลีชีเยจึงเริ่มรุกแล้ว เวลานี้หลีชีเยได้สำแดงกายผลึกชะตาฟ้าออกมา หันได้นั้นรอบๆ กายของหลีชีเยดูพร่างพราว เมื่อกายผลึกชะตาฟ้าได้สำแดงออกมาพลันหลบหลีกได้ทุกสิ่ง ไม่ว่าพลังใดๆ ที่พุ่งเข้าหาตัวเขาก็ไม่เป็นผล

“ปัง ปัง ปัง” เมื่อหลีชีเยได้สำแดงกายผลึกชะตาฟ้าออกมาก็ได้เวลาที่เขาจะรุกรกลับแล้ว เขาได้จัดการซัดจนพี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่ลงไปกอง แต่ว่าการที่พี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่อาศัยกายเขียนชั้นสมบูรณที่รวมร่างกันสมบูรณเช่นนี้ คิดจะฆ่าพวกเขาให้ตายก็ไม่ใช่ง่ายดาย

“ขอเชิญบรรพบุรุษช่วยพวกเราด้วย” พี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่รู้สึกโกรธแค้นยิ่งนักเมื่อถูกหลีชีเยซัดจนลงไปกองกับพื้นครึ่งแล้ว

ครึ่งเล่า ร้องคำรามเสียงดังออกมา สายเลือดของพวกเขาได้ลุกไหม้ขึ้น ดวงตราสลักที่เป็นของราชันเซียนพลันระเบิดพลังขึ้นมาดังพระอาทิตย์ สองประกายจนสว่างไสวไปทั่วจักรวาล

“ตูม ตูม ตูม” นาทีนี่ภายในพรรคเซียนเหินพลันปรากฏอานุภาพราชันเซียนห้าสายที่พุ่งขึ้นมา และอานุภาพราชันเซียนทั้งห้าสายพลันสยบเก้าแดนในทันที เสมือนหนึ่งราชันเซียนทั้งห้าได้ตื่นขึ้นมาอย่างนั้น

ขณะเดียวกันกับที่ทั่วพรรคเซียนเหินได้สว่างไสวขึ้นเช่นกัน พลังที่ไม่มีสิ้นสุดรวมทั้งอานุภาพราชันเซียนทั้งห้าสายได้ยิ่งเข้าภายในร่างของพี๋น้องเหรินเสียนทั้งสิ้น

นาทีนี่ไม่เพียงพลังที่ราชันเซียนพรรคเซียนเหินทั้งห้าที่ทิ้งเอาไว้ถูกพวกเขาสี่พี่น้องเหรินเสียนหยิบยืมมาใช้เท่านั้น แม้แต่พลังของปรัชญาเมธีทุกยุคสมัยของพรรคเซียนเหินทั้งหมดก็ถูกพวกเขาสี่พี่น้องนำไปใช้แล้ว

ทันใดนั้น สี่พี่น้องเหรินเสียนพลันมีกายเซียนเหิน ราชันเซียนทั้งห้า และปรัชญาเมธีทุกยุคสมัยให้การคุ้มครอง ความน่ากลัวของพลังเช่นนี้ย่อมสามารถจินตนาการได้

ยามที่พลังลักษณะเช่นนี้ระเบิดปะทุขึ้นมา ยากที่ผู้คนจะหาคำใดมาเปรียบเปรยได้อีกแล้ว ภายในใจของสรรพชีวิตทั้งหมดล้วนสั่นเทา มันคือพลังที่สามารถทำลายฟ้าดินได้

นาทีนี่ พลังของสี่พี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่ได้ก้าวสู่ระดับสามารถต้านรับกับราชันเซียนได้แล้ว หากราชันเซียนลงมือด้วยตนเอง

พวกเขาสามารถยืนหยัดอยู่ได้กว่าหนึ่งพันกระบวนท่า แม้จะต้องอยู่ภายใต้พลังชะตาฟ้า!

“เนรเทศ!” หันโดนั่นเอง สี่พี่น้องเหรินเสียนที่หลอมรวมกลายเป็นสิ่งที่มีร่างกายใหญ่โตมโหฬารได้ร้องคำรามเสียงดังออกมา พวกเขาเปิดกาลเวลา ช่องว่าง และมิติ ต้องการเนรเทศหลี่ชี่เย่อออกไป

พวกเขาไม่สามารถเอาชนะหลี่ชี่เย่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ได้ ดังนั้น พวกเขาต้องการเนรเทศหลี่ชี่เย่ให้ออกไปเสีย ต้องการอาศัยเนรเทศไปมิติแห่งกาลเวลาและช่องว่าง รอให้กายผลึกชะตาฟ้าของหลี่ชี่เย่หมดฤทธิ์ก่อนแล้วจึงสามารถสังหารหลี่ชี่เย่ได้

อีกทั้งหลี่ชี่เย่ที่อยู่ในสภาพเช่นนี้ การที่จะเนรเทศด้วยวิธีทั่วไปคงไม่ได้ผล จำเป็นต้องอาศัยมิติแห่งกาลเวลาและช่องว่างจึงสามารถทำการเนรเทศเขาไปได้

“ป้องกัน!” หลี่ชี่เย่ก็ร้องเสียงดังออกมา

ร่างกายกลับกลายเป็นจักรวาล พลังไม่มีสิ้นสุด หันโดนั้น ได้ทำการสยบกาลเวลาและช่องว่างที่เขายืนอยู่ ไม่ปล่อยให้สี่พี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่ทำการเนรเทศเขาได้

ในเวลานี้ฝ่ายหนึ่งต้องการเนรเทศ อีกฝ่ายหนึ่งป้องกัน ทั้งสองฝ่ายขัดเคี่ยวกันในเรื่องช่องว่างและกาลเวลา พลังของช่องว่างและกาลเวลาระหว่างสองฝ่ายกลายเป็นอาวุธที่ดีที่สุดในการโจมตีกันและกัน!

จากการที่ทั้งสองฝ่ายวัดกำลังกันระหว่างฝ่ายที่ต้องการ
เนรเทศ กับฝ่ายป้องกันก่อให้เกิดเสียงดัง “จี้ด จี้ด จี้ด” ดังขึ้นเป็น
ระลอก ภายใต้พลังที่ไร้เทียบเทียมของทั้งสองฝ่าย ทำให้ช่องว่าง
และกาลเวลาที่พวกเขาอยู่ถูกทำให้กลายเป็นคริสตัลไป ทั้งช่องว่าง
และกาลเวลาเริ่มกลายเป็นคริสตัลที่พร่างพราว เริ่มกลายเป็นแก่น
แท้ขึ้นมา

สิ่งนี้เป็นเพราะพลังของทั้งสองฝ่ายที่ทรงพลังมากเหลือเกิน จึง
ทำให้ช่องว่างและกาลเวลาถูกใหม่เกรียม หากยังคงเป็นเช่นนี้
ต่อไปเรื่อยๆ พวกเขาจะทำให้มิติอาณาบริเวณแห่งนี้ กลายเป็น
สถานที่ที่อันตรายยิ่ง

ผู้ที่มีสิทธิ์ได้มองเห็นภาพของทั้งสองฝ่ายที่วัดกำลังและพันตู่
อยู่ตรงนั้น พวกเขาต่างไม่กล้าหายใจแรง การเนรเทศในลักษณะ
เช่นนี้หากเกิดขึ้นที่แดนมนุษย์กษัตรา สามารถทำให้พื้นที่กว้าง
ใหญ่ไพศาลจำนวนมากต้องอันตรายหายไปในพริบตา

จังหวะที่หลี่ชีย่และพี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่กำลังพันตู่กันอยู่นั้น
กู่จุนที่อยู่ไกลถึงเมืองสมุทรสยบฟ้าพลันร่างสั่นเทิ้มที่หนึ่ง ทักษะ
ยุทธที่ถูกผนึกและพันธนาการเอาไว้พลันถูกคลายออกทั้งหมด

ทันใดนั้น กู่จุนเหมือนมีอายุอ่อนลงหลายหมื่นปี แลดูคึกคักมี
ชีวิตชีวาเหมือนเป็นคนหนุ่มคนหนึ่ง ไม่ใช่ประเภทไม้ใกล้ฝั่งอีก
ต่อไป

“แยะแล้ว” ระดับบรรพบุรุษหลายคนที่ทำหน้าที่ควบคุมกู่จุน
ล้วนแล้วแต่มีสีหน้าที่เปลี่ยนไป แม้แต่จื่อชู่หนิงที่ปฏิบัติภารกิจลับคืน

มาก็คงต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป แต่ทุกอย่างดูจะหายไปเสียแล้ว ทันใด
นั้นเองร่างของกัจจนก็ได้หายตัวไป

“แว้งค์” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง กัจจนได้ไปปรากฏตัวอยู่บริเวณ
สมรภูมিরบบนจักรวาล อย่างไรก็ตามกัจจนไม่ได้ปรากฏตัวเพียง
ลำพังคนเดียว ยังมีอีกคนที่ปรากฏตัวในสมรภูมিরบพร้อมกับเขา
เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ชายหนุ่มที่ไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษคน
หนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นี้กลับเป็นหลินฉี ศิษย์ของผู้อาวุโสเมืองสมุทรสยบ
ฟ้า ตัวเขาเป็นเพียงศิษย์ธรรมดาๆ คนหนึ่งในเมืองสมุทรสยบฟ้า
เท่านั้น แต่ว่า เวลานี้เขากับกัจจนได้ปรากฏตัวพร้อมกันที่สมรภูมিরบ
บนจักรวาล เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเลยจริงๆ

“คนนี่คือใคร” แม้แต่บรรพบุรุษชั้นที่เมืองสมุทรสยบฟ้าก็รู้สึก
ตกใจยิ่ง เมื่อเห็นหลินฉีไปปรากฏอยู่ที่สมรภูมিরบบนจักรวาล

กัจจนและหลินฉีปรากฏตัวขึ้นพร้อมกันสองคน เป็นเรื่องที่
แปลกประหลาดมาก พวกเขาถึงกับคล้ายดั่งเป็นคู่แฝดอย่างนั้น
ทันใดที่พวกเขาทั้งสองพบหน้ากันถึงกับสะดุ้งหัวงันไหวชนิดหนึ่ง
จากนั้น พวกเขาได้อาศัยความเร็วที่สุดเปรียบเปรยหมุนตัวขึ้น
“แว้งค์” พวกเขาทั้งสองถึงกับตัดขาดสิ้นกาลเวลาและช่องว่างที่อยู่
ในสมรภูมিরบ ทำการปิดกั้นทุกสิ่งทุกอย่างในทันที

เรื่องที่เหลือเชื่อกว่าได้เกิดขึ้นแล้ว หลินฉีและกัจจนอาศัยความ
รวดเร็วที่สุดเปรียบเปรยหลอมรวมเข้าด้วยกัน เพียงชั่ว
พริบตาเดียวจากสองคนรวมกันเป็นคนๆ เดียว! เป็นคนที่ดูเป็นวัย
กลางคน ดูจากวงหน้าแล้วเหมือนหลินฉี และก็เหมือนกัจจน

“กัจจนในวัยกลางคน” สีหน้าของยวีไต้จวินเปลี่ยนไป เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว และพึมพำออกมาว่า “พวกเขาได้ผ่ากาลเวลาของตนออกจากกัน คนหนึ่งยังไม่ได้กลับชาติเกิดใหม่ คนหนึ่งกลับชาติเกิดแล้วครึ่งหนึ่ง ทั้งสองไม่สามารถพบกันได้ หากพบกันก็จะตัดขาดกาลเวลา และหากเกิดความผิดพลาดแม้เพียงนิดเดียวก็จะกลายเป็นเถ้าธุลีไป เกิดผลเสียหายอย่างใหญ่หลวงยิ่งนัก!”

“ฟูว” ขณะที่หลินฉีและกัจจนรวมเป็นกัจจนในร่างวัยกลางคน กาลเวลาที่ถูกตัดขาดถูกสะกดเอาไว้ทันทีที่กัจจนในวัยกลางคนได้พ่นฟองอากาศออกมาสองฟอง

เสียง “จี้ด” ดังขึ้น หลี่ชียเอ๋และสี่พี่น้องเหรินเสียนต่างคนต่างถูกฉีกเอาไว้ในฟองอากาศที่เป็นเอกลักษณ์พิเศษและแปลกประหลาดมาก เหมือนว่าพวกเขาทั้งสองฝ่ายได้กลายเป็นของโบราณวัตถุที่อยู่ในสายน้ำแห่งกาลเวลาไปแล้ว ไม่ได้เป็นสิ่งมีชีวิตอีกต่อไป

เป็นเรื่องที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จนผู้คนไม่ทันจะโต้ตอบ ไม่ว่าใครก็ไม่เข้าใจว่ามันได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นมา

ขณะเดียวกันกับที่กัจจนในวัยกลางคนได้พ่นฟองอากาศออกไปนั้น ภายในพรรคเซียนเหิน เกิดไอหมอกบางๆ ลอยขึ้นมา เมื่อไอหมอกดังกล่าวลอยขึ้นมาพลันได้ขยายตลบอบอวลคลุมไปทั่วบริเวณพรรคเซียนเหิน ความเร็วของไอหมอกนี้รวดเร็วจนเหลือเชื่อ

เมื่อไอหมอกลักษณะเช่นนี้ปกคลุมไปทั่วพรรคเซียนเหินแล้วนั้น ทำให้พรรคเซียนเหินกลายเป็นเหมือนแดนแห่งความฝัน

ทันใดนั้น พรรคเซียนเหินกลับกลายเป็นแดนสวรรค์ เป็นดินแดน
บริสุทธิ์และสวยงามที่สุดในโลก การได้อาศัยอยู่ที่พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์
เช่นนี้ทำให้ผู้คนเหมือนตกอยู่ในความรู้สึกที่ดื่มด่ำลุ่มหลง!

ศิษย์ของพรรคเซียนเหินตกอยู่ในสภาพดื่มด่ำลุ่มหลง
เหมือนว่าตัวเองกำลังอยู่ในความฝัน ลืมสิ่งทุกอย่าง ไม่รับรู้
เรื่องอะไรเลย

“ฆ่า” ทันใดนั้น กองกำลังอาชากองหนึ่งพลันปรากฏตัวขึ้น
ที่ดินแดนของพรรคเซียนเหิน กองกำลังอาชานี้มีความรวดเร็วยิ่ง
นัก จับพลันบุกเข้าไปยังสถานที่ที่สำคัญที่สุดของพรรคเซียนเหิน
ซึ่งก็คือสถานที่ตั้งคลังสมบัตินั่นเอง

อีกทั้งกองกำลังอาชานี้เปรียบประดุจดาบที่แหลมคมเล่มหนึ่ง
ปักตรึงเข้าไป การลอบลู่โจมในครั้งนี้หาใช่เป็นความคิดที่เกิดขึ้น
กะทันหัน แต่เป็นการวางแผนมาอย่างยาวนาน เป็นการวางแผนที่
ใช้ระยะเวลาอย่างมาก!

“ฮ่าก” เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น เมื่อกองกำลังอาชานี้บุก
ทะลุเข้าไปนั้น ศิษย์ของพรรคเซียนเหินที่ยังคงอยู่ในลักษณะของ
ความฝัน พวกเขาไม่สามารถต่อต้านได้เลย ทันใดนั้น เห็นหัวแต่
ละหัวที่หลุดลอยขึ้นกลางอากาศ เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ศิษย์
พรรคเซียนเหินจำนวนไม่น้อยถูกกองกำลังนี้สังหารไป

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” ในเวลานี้อเอง ระบบการป้องกันโดยห้า
ราชันเซียนของพรรคเซียนเหินได้สัมฤทธิ์ผลขึ้น ประกายศักดิ์สิทธิ์
ราชันเซียนได้โพรยปรายลงบริเวณสถานที่สำคัญๆ ภายในพรรค

เขียนเหิน สถานที่เหล่านี้เคยเป็นสถานที่ที่ราชันเขียนศึกษาสัจธรรมมาก่อน

เมื่อประกายศักดิ์สิทธิ์เข้าปกป้องคุ้มครองสถานที่เหล่านี้ ได้ทำให้บรรดาบรรพบุรุษและยอดฝีมือต่างตื่นขึ้นมาจากความฝัน พวกเขาต่างรู้สึกตกใจเมื่อเห็นกองกำลังอาชากองนี้บุกโจมตีคลังสมบัติที่สำคัญที่สุดของพวกเขา

“ฆ่า” ระดับบรรพบุรุษและยอดฝีมือของพรรคเขียนเหินที่ตื่นจากความฝันได้คำรามเสียงดังออกมา พร้อมกับเข้ารับมือกับผู้รุกราน

ขณะที่กองกำลังอาชาได้รุกคืบเข้าไป โดยผู้ที่เป็นแม่ทัพของกองกำลังอาชานี้สวมเสื้อคลุมยาวพริ้วไหว เสื้อคลุมสีแดงเลือดแลดูสะดุดตาดำยั้งนัก สิ่งที่สะดุดตาคู่กันกับเสื้อคลุมสีแดงเลือดยังมีหมวดเคลาสีเงินของเขา คนผู้นี้ก็คือเยจิวโจวนั่นเอง กองกำลังอาชาที่เขานำมาลอบโจมตีพรรคเขียนเหินนั้นเป็นทหารหน่วยกล้าตายที่เขาฝึกขึ้นมาด้วยตนเองกับมือ พวกเขาเคยเป็นสายที่สำคัญที่สุดของเมืองสมุทรสยบฟ้า และเป็นกองกำลังที่ยอดเยี่ยมส่วนหนึ่งของเมืองสมุทรสยบฟ้า

เวลานี้ กองกำลังส่วนที่ยอดเยี่ยมที่สุดภายใต้การนำของเยจิวโจว กำลังทำการลอบโจมตีต่อพรรคเขียนเหิน

ผู้ที่มองเห็นภาพนี้ต่างรู้สึกงุนงง ทุกคนรู้ว่าเมืองสมุทรสยบฟ้าและพรรคเขียนเหินคือพันธมิตรกัน แต่ เวลานี้เยจิวโจวกลับลอบโจมตีพรรคเขียนเหิน ทำให้ทุกคนรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ

ที่น่าแปลกประหลาดมากกว่านั้นก็คือ ไอหมอกบางๆ ที่ลอยปกคลุมพรรคเซียนเหินนั้น ถึงกับทำให้ยอดฝีมือและบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินถูกทำให้งงงวยไปทั้งพรรค หากไม่เป็นเพราะมีประกายศักดิ์สิทธิ์ราชันเซียนที่เฝ้าคุ้มครองละก็ เกรงว่าพรรคเซียนเหินคงถูกยึดครองไปนานแล้ว ศิษย์ของพรรคเซียนเหินอยู่ในสภาพสุดแต่กองกำลังอาชาของเยลิวโจวเช่นฆ่าตามอำเภอใจอยู่แล้ว

“นี่เขาต้องการทำอะไรของเขา!” กระทั่งบรรพบุรุษชั้นยังรู้สึกตระหนกยิ่งนัก เมื่อเห็นเยลิวโจวนำกองกำลังอาชาของเมืองสมุทรสยบฟ้าทำการลอบโจมตีต่อพรรคเซียนเหินไอรินโนเวล พวกเขาต่างนึกไม่ถึงว่าเยลิวโจวจะทำเรื่องเช่นนี้ขึ้นมาได้ พวกเขาเข้าใจมาโดยตลอดว่าเยลิวโจวคือพวกเดียวกันกับพรรคเซียนเหิน!

“ซิงสมบัติ!” ลือซุ่ยหนึ่งที่มองเห็นภาพนี้แล้ว พิมพ์ออกมาว่า “กูจันต้องการได้สมบัติของพรรคเซียนเหินมาก นี่คือคลังสมบัติที่รวบรวมมาจากห้าราชันเซียน ในนั้นมีสิ่งที่สะท้อนฟ้าอยู่มากมายเหลือเกิน”

พวกเขาของชั้นลู่ถึงกับสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ การสั่งสมจากราชันเซียนทั้งห้าของพรรคเซียนเหิน มันช่างน่าตกใจอะไรอย่างนั้น หากจะบอกว่าไม่รู้สึกรู้หาวันไหวกับสมบัติเช่นนี้คือเรื่องโกหกอย่างแน่นอน ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อต้องเผชิญกับสมบัติลักษณะเช่นนี้ก็ต้องใจเต้นตุ้มตาม การสั่งสมมาจากห้าราชันเซียนมันยั่วยวนใจเสียเหลือเกิน หากได้ครอบครองคลังสมบัติเช่นนี้ละก็ เกรงว่าไม่ว่าจะกี่ชาติก็คงใช้ไม่หมด!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1680 ราชินีเหรินเสียน

เรื่องที่เกิดขึ้นกลับตาลปัตรอย่างกะทันหันไม่ว่าใครก็นึกไม่ถึง ซึ่งไม่ใช่พรรคเซียนเหิน และไม่ใช่หลี่ชียเอ แต่เป็นเมืองสมุทรสยบฟ้าที่นำโดยกู่จุน เกรงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาอย่างกะทันหันในลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็นึกไม่ถึง

“ฟิวว” ปราบกฏเขือกเซียนสองเส้นถูกยิงออกมาละเข้ามัดฟองอากาศที่ผนึกหลี่ชียเอ และพี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่ และเขาจัดการลากฟองอากาศทั้งสองหันหลังคิดจากไปทันที

“แซ่ก” เสียงทวนคำรามขึ้นมา ในขณะที่กู่จุนกำลังจะลากเอาฟองอากาศทั้งสองลงหนีไปนั้น มังกรเขียวที่แปลงร่างมาจากกองทัพมังกรเขียวได้ขวางทางของกู่จุนเอาไว้ ปราบกฏประกายทวนที่เยือกเย็นแทงทะลุอากาศมา ทำให้ผู้คนตัวสั่นเทาตั้งลูกนก

“กองทัพมังกรเขียวของพวกเขาควรทุ่มเทกำลังไปกับการจัดการอเวจี” เมื่อกู่จุนถูกมังกรเขียวขวางทางเอาไว้ไม่ได้แสดงอาการตระหนกกลับกล่าวด้วยท่าที่ยิ้มแต่ออกไป

“วางฟองอากาศแม่น้ำแห่งกาลเวลา ละละเว้นโทษตายให้กับเจ้า!” เทพแท้จริงสยบโลกาออกปากด้วยน้ำเสียงที่เป็นชาและน่ากลัว ไม่เปิดช่องให้มีการเจรจาต่อรอง

แม้ว่ากัจจนได้รับสมญาว่าเป็นหนึ่งในสิบอัศจรรย์บุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน แต่คำพูดของเทพแห่งริงสยบโลกาที่พูดออกไปคือ กฏ ต่อให้อัศจรรย์บุคคลอย่างกัจจนก็ไม่กล้าดูแคลนเขา

“เสียดาย คู่ต่อสู้ของพวกเขาเจ้าไม่ใช่ข้า” แม้ว่าเทพแห่งริงสยบโลกามีความแข็งแกร่งยิ่งนัก แต่กัจจนกลับไม่กลัว จากนั้น หัวเราและหันไปทางพรรคเซียนเหินตะโกนเสียงดังออกไปว่า “ถ้าหากพวกเจ้าไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ละก็ งั้นข้าจะนำโอรสราชันเซียนเหินเสียนทั้งสี่ไปแล้วนะ”

ยอดฝีมือและบรรพบุรุษทั้งหมดของพรรคเซียนเหินทั้งตระกูลทั้งโอรส แต่พวกเขาไม่สามารถช่วยอะไรได้ เวลานี้เย่ฉิวโจวได้ทำการโจมตีอย่างหนักหน่วงต่อคลังสมบัติที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับพวกเขา บรรดาบรรพบุรุษและยอดฝีมือที่ตื่นขึ้นมาจากไอหมอกบางเบาต่างทยอยกันเข้าไปให้ความช่วยเหลือกล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว คลังสมบัตินี้มีความสำคัญมากเหลือเกิน

เป็นความจริงที่พรรคเซียนเหินนั้นมีความแข็งแกร่งมาก แต่ว่ามาครั้งนี้เย่ฉิวโจวมีการเตรียมการมาอย่างดี ทั้งยังหอบเอาของวิเศษจำนวนมากนับไม่ถ้วนมา และของวิเศษสำหรับตีเมืองจำนวนมากมาด้วย เรียกได้ว่าบุกทะลวงตั้งฝ่ากระบอกรบไม้ไฟ ต่อเมื่อระดับบรรพบุรุษจำนวนมากรุดมาถึงแล้วจึงทำให้เพลการบุกโจมตีของพวกเขาเย่ฉิวโจวลง

เวลานี้ บรรดายอดฝีมือที่ฟื้นจากไอหมอกต่างทุ่มเทอยู่กับการต่อต้านเย่ฉิวโจว ไม่สามารถปลุกตัวออกมาช่วยโอรสราชันเหิน

เสียนทั้งสี่ ส่วนพวกศิษย์และยอดฝีมือที่ยังคงไม่พินสดีจากไอหมอกนั้นยังไม่ต้องไปคาดหวังอะไรจากพวกเขา

กัจจนในเวลานี้ไม่ได้รีบร้อนที่จะหนีไป ความจริงแล้วภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ต่อให้เขาทำการปิดผนึกหลี่ชียเอ และโอรสราชันเหรินเสียนทั้งสี่เอาไว้ยังคงไม่สามารถหนีไปได้อยู่ดี เนื่องจากบนห้องฟ้าบริเวณนี้ยังคงมีกองทัพมังกรเขียวเฝ้าอยู่ และยังมีราชามังกรดำที่ซ่อนตัวอยู่บนห้องฟ้า ซึ่งเขารู้ดีแก่ใจอยู่แล้วสำหรับข้อนี้

ต่อให้กัจจนในเวลานี้ได้กลับกลายเป็นสภาพของวัยกลางคน แต่ เขารู้ดีว่าอาศัยกำลังของตนเองเพียงลำพังไม่สามารถต้านทานกองทัพมังกรเขียว และราชามังกรดำได้ ดังนั้น เขาจึงตีไฟตายในมือของตนออกมา ซึ่งไฟตายที่ว่าก็คือ โอรสราชันเหรินเสียนทั้งสี่นั่นเอง! เวลานี้โอรสราชันเหรินเสียนทั้งสี่กลายเป็นตัวประกันของเขาไปแล้ว!

เสียง "ตุ้ม" ดังสนั่นขึ้นมา ในเวลานี้เอง บริเวณที่เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของพรรคเซียนเหินพลันแตกร้าวขึ้นมาอย่างกะทันหัน!

ภายในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้มีสุสานเก่าแก่โบราณอยู่หลังหนึ่ง แม้ว่าสุสานโบราณหลังนี้จะกินพื้นที่ไม่มาก แต่มันเป็นสถานที่ที่กอบประด้วยภูเขาสายน้ำ และก่อเกิดผู้มีความรู้ความสามารถขึ้นมาอย่างไม่ขาดสาย อีกทั้งประกายศักดิ์สิทธิ์สาดส่องอยู่ตลอดเวลา เปี่ยมด้วยประกายศักดิ์สิทธิ์จากราชันเซียนสุสานโบราณลักษณะเช่นนี้กลับได้รับประกายราชันเซียนสาดส่องท่ามกลางกาลเวลาอันสุดแสนจะยาวนานที่ผ่านมา เรียกได้ว่า ในโลกหล้าสามารถทำให้ประกายศักดิ์สิทธิ์สาดส่องตลอดเวลานั้นมี

อยู่ไม่มาก สามารถทำให้ราชันเซียนทั้งประกายที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตลอดกาลเอาไว้ ย่อมบ่งบอกว่าสิ่งนี้ หรือบุคคลผู้นี้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดมากสำหรับราชันเซียน

ด้านหน้าของสุสานโบราณมีศิลาที่เก่าแก่โบราณและเรียบง่ายแผ่นหนึ่ง บนศิลาแผ่นนั้นจารึกเอาไว้ว่า “สุสานภรรยาสุดที่รัก” มุมด้านล่างจารึกว่า “เยหวินโจว” !

บางทีอาจไม่มีใครรู้ว่าใครคือเยหวินโจว แต่หากพูดถึงราชันเซียนทุกคนในโลกหล้าก็จะคั่นหูเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นราชันเซียนองค์ที่สามของพรรคเซียนเหิน

หลังจากบังเกิดเสียงดังสนั่นแล้ว ปราบกฐาสุสานโบราณหลังนี้ปริแยกออก และมีผู้หญิงนางหนึ่งก้าวเดินออกมาจากสุสานโบราณนี้ หลังจากที่ผู้หญิงคนนี้ก้าวเดินออกมาแล้ว ปราบกฐาทิวทัศน์สลดและอับแสง สุริยันฉันทราไร้ประกาย ผู้หญิงคนนี้ช่างงดงามเหลือเกิน นางเปรียบประดุจดวงดาราบนท้องฟ้าที่สองประกายจนท้องฟ้ายามค่ำคืนสว่างไสว นางรวบรวมผู้มีความรู้ความสามารถจากหมีนแดน เหมือนประกายแสงที่สามารถเคลื่อนที่ได้และมีสีสนที่ลั่นเอ่อออกมา ที่ทำให้ผู้คนต้องล้องมอมมากไปกว่านั้นก็คือกลิ่นอายสูงส่งที่สุดที่เปล่งออกมาจากตัวของนาง บนตัวของนางตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายที่สยบทั่วหล้า ทำให้ผู้คนสามารถรับรู้ได้และมีอารมณ์ความรู้สึกอยากจะถูกเขาลงเหมือนว่านางคือผู้ที่ควบคุมหมีนแดน บัญชาทั่วหล้ามาแต่กำเนิด

“นางคือราชินีของราชันเซียนทุนเยอริ?” แม้แต่ยอดฝีมือของพรรคเซียนเหินเองก็รู้สึกหวาดผวายังนัก เมื่อเห็นผู้หญิงที่มีรูปโฉมสุดยอดหนึ่งไม่มีสองในหล้าก้าวเดินออกมาจากสุสานโบราณ

บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินต่างรู้ว่าสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่มีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของพรรคเซียนเหิน เป็นสถานที่ที่ฝังร่างของภรรยาอันเป็นที่รักของราชันเซียนทุนเยอ หลังจากทีราชินีทุนเยอสวรรคตแล้ว ราชันเซียนทุนเยอได้ฝังร่างของนางไว้ที่ตรงนี้ด้วยความโศกเศร้าอาลัยยิ่ง และให้ประกายราชันเซียนสอดส่องที่ตรงนี้ตลอดไป

ศิษย์พรรคเซียนเหินทุกคนทุกสมัยล้วนแล้วแต่เคยมาแสดงความไว้อาลัยที่นี่ เพื่อรำลึกถึงผลงานที่นางมีให้กับพรรคเซียนเหิน

เวลานี้ ภายในสุสานราชินีทุนเยอกลับมีผู้หญิงที่เลอโฉมก้าวเดินออกมา แล้วจะไม่ให้ศิษย์พรรคเซียนเหินต้องตกใจได้อย่างไร พวกเขาต่างเข้าใจว่าราชินีทุนเยอฟื้นคืนชีพขึ้นมาแล้ว

“นางไม่ใช่ราชินีทุนเยอ นางคือราชินีเหรินเสียน!” ระดับบรรพบุรุษเมื่อมองเห็นผู้หญิงที่เลอโฉมผู้นี้ก้าวเดินออกมาจากสุสานแล้วสามารถจดจำนางได้ ถึงกับกล่าวด้วยความหวาดผวา

บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินต่างรู้สึกงงงัน เมื่อได้ยินคำพูดของบรรพบุรุษผู้นี้ ไม่เข้าใจว่าเรื่องราวมันเป็นมาอย่างไรกันแน่ เนื่องจากราชินีของราชันเซียนเหรินเสียนถูกฝังเอาไว้ในสถานที่อีกแห่งหนึ่งของพรรคเซียนเหิน และสถานที่แห่งนั้นอยู่ห่างไกลกันมากกับสุสานแห่งนี้ของราชินีทุนเยอ!

เวลานี้ ราชนิหรินเสียนกลับก้าวเดินออกมาจากสุสานของ ราชนิทุนเยอ เรื่องนี้ทำให้ศิษย์จำนวนมากไม่ถ้วนของพรรคเซียน เห็นถึงกับเชื่อไปเลย พวกเขาล้วนแล้วแต่ไม่เข้าใจว่าเรื่องราว เป็นมาอย่างไรกันแน่ เพราะอะไรราชนิหรินเสียนจึงได้ฝังอยู่ที่ สุสานของราชนิทุนเยอ

ยอดฝีมือพรรคเซียนเห็นจำนวนไม่น้อยล้วนแล้วแต่รู้ว่าราชนิหรินเสียนเสียชีวิตตั้งแต่อายุยังไม่มาก นางยังไม่ทันได้รับ เกียรติยศในฐานะราชินีก็ได้เสียชีวิตไปก่อน แต่ทว่า ราชันเซียนเหรินเสียนมีผลงานต่อพรรคเซียนเห็นมากมาย ดังนั้น หลังจากนาง ถูกฝังเอาไว้ในพรรคเซียนเห็นแล้วยังคงได้รับการเคารพจากชนรุ่น หลัง

ขณะที่ระดับบรรพบุรุษพรรคเซียนเห็นบางส่วน เป็นต้นว่าเคย เป็นชนพลใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนเหรินเสียนมาก่อน พวกเขาเหล่านี้จึงเงิบและเหมือนว่ามันไม่ใช่สิ่งที่อยู่เหนือความคาดคิด เมื่อเห็นราชนิหรินเสียนก้าวเดินออกมาจากสุสาน โบราณ เนื่องจากพวกเขารับรู้ถึงความจริงของเรื่องนี้มาก่อนหน้าแล้ว และ พวกเขาเลือกที่จะยืนอยู่ข้างราชนิหรินเสียน มิฉะนั้นละก็ เป็นไป ได้อย่างไรที่สายของราชันเซียนเหรินเสียนจะควบคุมอำนาจ ภายในพรรคเซียนเห็นแต่เพียงผู้เดียวได้อย่างไร

"ตูม" เสียงดังสนั่นเกิดขึ้น หลังจากทีราชนิหรินเสียนได้ก้าว เดินออกมาแล้ว หนึ่งดัชนีผงาดฟ้า พุ่งเป้าไปยังกองกำลังอาชา ของเยลิวโจว ภายใต้นิ้วเดียวที่ชี้ออกไป "อ้ากก" เสียงนำเวทนาได้ ดังขึ้น ยอดฝีมือของเมืองสมุทรสยบฟ้าจำนวนมากไม่น้อยถูกสังหาร

ทันที แม้แต่เยลิวโจวยังถูกพลังดัชนีจนตัวลอยออกไป นับว่าฝ่ายตรงข้ามแข็งแรงแรง และน่ากลัวเหลือเกิน แม้แต่เยลิวโจวก็น่าไม่สามารถรับได้แม้เพียงกระบวนท่าเดียว!

“แว้งค์” ราชินีเหรินเสียนก้าวเข้าไปยังสมรภูมิมอบในก้าวเดียว พลันขวางทางของกู่จุนเอาไว้

นาทีนี่เอง กู่จุน ราชินีเหรินเสียน มังกรเขียวทั้งสามต่างยึดกันคนละมุมเป็นรูปสามเหลี่ยม ต่างฝ่ายต่างตริ่งเอาไว้ซึ่งกันและกัน ใครลงมือก่อนก็จะถูกโจมตี

“ปล่อยลูกของข้าเสีย ละละเว่นโทษตายให้กับเจ้า!” ราชินีเหรินเสียนเปิดปากพูดออกมา เปี่ยมด้วยอำนาจสูงสุด ท่าที่เหมือนสามารถบัญชาเก้าแดน ถึงจะเป็นยอดฝีมืออย่างกู่จุนนางก็ไม่ใส่ใจ

กู่จุนไม่ได้แสดงอาการโกรธกับคำพูดของราชินีเหรินเสียน ตรงกันข้ามเขากลับแผยรอยยิ้มออกมาและกล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหยว่า “ราชินี ข้าไม่ได้เป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน นี่เป็นเพียงการช่วยๆของข้าเท่านั้นเอง เกรงว่าหากไม่ใช้วิธีเช่นนี้ราชินีคงไม่ยอมปรากฏตัว ในเมื่อราชินีก็ได้ปรากฏตัวแล้วทุกอย่างก็คุดกันไว้ ข้าสามารถปล่อยตัวโอรสราชันทั้งสี่ได้ โดยมีเงื่อนไขเพียงข้อเดียวเท่านั้น!”

“มันยังไม่ใช่เวลาที่เจ้าจะมาต่อรองเงื่อนไขกับข้า!” นัยน์ตาทั้งสองของราชินีเหรินเสียนดูน่ากลัว ส่งประกายแวบวับออกมาโดยพลัน ท่าทางที่บีบคั้นผู้คน และกล่าวว่า “ปล่อยลูกข้าเวลานี้ยังห็นมิฉะนั้นละก็จะทำลายล้างเมืองสมุทรสยบฟ้าของเจ้า!”

“ราชินี อย่าได้ทำให้ท่านกับข้าต้องเสียเวลา” กุ๋จุนยิ้มและสายหน้า กล่าวว่่า “ไม่ปฏิเสธว่่าท่านมีความแข็งแกร่งมาก ตามที่ข้าคาดการณื ท่านมีความสามารถรับต้านรับกับราชันเซียนได้ ไม่แน่นักท่านอาจจะได้รับวิธีการเทียบเคียงกับราชันเซียนมาแล้ว แต่ข้ากุ๋จุนไม่ได้กลัวท่าน คนที่น่ากลัวยิ่งกว่าท่านข้าก็สัมผัสมาแล้ว นับประสาอะไรกับท่าน”

ครัน้กุ๋จุนเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้วเพ่งสายตาไปข้างหน้า กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่่า “เวลานี้ท่านกับข้าได้ลงเรือลำเดียวกันแล้ว ราชินี ท่านเป็นผู้ที่ฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตายาวไกล รู้ว่่าใครเป็นมิตรใครเป็นศัตรู เวลานี้ข้าต้องการเพียงเขาเท่านั้น สำหรับสิ่งอื่นๆ ล้วนแล้วแต่เป็นของท่าน!”

ราชินีเหรินเสียนมองดูหลี่ซีเย่ที่ถูกผนึกเอาไว้ นัยน์ตาของนางปรากฏประกายน่ากลัวออกมาแวบหนึ่ง เผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าที่นำกลัว นางรู้แล้วว่าคนที่ถูกผนึกร่างเอาไว้อยู่ในสถานะเช่นใด เป้าหมายที่นางมุ่งมาดปรารถนามาชั่วชีวิตก็คือสังหารคนผู้นี้เสีย!

“ถ้าหากข้าปฏิเสธล่ะ?” ราชินีเหรินเสียนกล่าวน่าเกรงขามออกมา

“ราชินี ถ้าเป็นเช่นนั้น สิ่งที่ท่านวางแผนมายุคแล้วยุคเล่าก็เสมือนตั้งไข่ตะกร้าหวายไปตักน้ำ สุดท้ายเหลือเพียงความว่างเปล่า” กุ๋จุนหัวเราะกล่าวว่่า “สิ่งนี้ไม่เพียงทำให้ต้องเสียบุตรของตนไป อีกทั้งต้องถูกสังหารเป็นแน่แท้ และพรรคเซียนเห็นพวกท่านต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป หากราชินีท่านต้องการใช้ไม้แข็งกับข้า ไม่

มีปัญหา ข้าจะปล่อยตัวเขา และยืนอยู่ข้างฝ่ายกองทัพมังกร
เชียว...”

“ไม่ต้องใช้สายตาเช่นนี้ล้องมองข้า” กุ๋นยืมกล่าว เมื่อดวงตา
ทั้งสองของราชินีเหรินเสียนดูน่ากลัว” ถูกต้อง ข้าต้องการสังหารใต้
เท้าอึกาหมิพี และเรื่องนี้ตัวเขาเองก็รู้ดี ขณะที่ข้ายังเยาว์วัยมาก
เขาก็รู้แล้วว่าข้าณะเป็นคนทรยศแต่กำเนิด ดังนั้น การที่ข้าทรยศ
เขาก็หาใช่เป็นเรื่องที่ต้องตกอกตกใจกัน เวลานี้ข้ายืนอยู่ข้างเขา
ต่อให้เขาไม่ยอมมอภัยให้ข้าก็ไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด จะอย่างไรเสีย
ข้าเร็วเขาก็ต้องฆ่าข้าอยู่แล้ว...”

“...แต่ว่า ราชินีท่านอย่าลืมว่า ความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับ
ท่านคือผู้ที่ไม่รู้จักคุ้นเคย ส่วนความสัมพันธ์ของข้ากับใต้เท้าคือ
ศิษย์อาจารย์ ถ้าหากให้เลือกว่าตายด้วยน้ำมือของใคร ข้ายอม
ต้องเลือกที่จะตายด้วยมือของเขา อย่างน้อยที่สุดมีเกียรติมากกว่า
ตายในมือของท่าน และมีชื่อเสียงดีกว่า อีกอย่าง ถ้าหากข้าปล่อย
เขาออกมาจัดการฆ่าล้างพวกชั่วร้ายที่ยังคงเหลืออยู่ ต่อให้ข้า
ไม่ใช่ขุนนางผู้มีคุณูปการ แต่อย่างน้อยก็ตายโดยมีที่ฝังกระดูก!”

ครั้นกุ๋นเอ๋ยมมาถึงตรงนี้แล้วหัวเราะขึ้นมา และกล่าวด้วยท่าที
ไม่สะทกสะท้านว่า “เวลานี้ ราชินีควรรู้แล้วสินะว่าจะเลือกอย่างไร
เวลานี้ท่านควรเลือกที่จะยืนอยู่ข้างข้า และเวลานี้ท่านควรลงมือ
ขว้างกองทัพมังกรเชียวเอาไว้ เพื่อให้ข้ามีเวลาหลบหนี อยากรู้
ก็ตาม เมื่อถึงเวลาข้าก็จะคลายฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลา
ให้กับโอรสราชันเซียนทั้งสิ้นให้เอง!”

นัยน์ตาของราชินีहरินเสียนส่งประกายแวบวับทีหนึ่ง เป็นความลึกลับที่นางไม่อาจไม่พิจารณาถึงคำพูดของกัจฉน

“เจ้าวางแผนได้ดีนี่” เทพแห่งริงสยบโลกาเอ่ยขึ้นอย่างน่าเกรงขาม ในเวลานี้ กองทัพมังกรเขียวพวกเขาได้ล้อมเป้าหมายที่เป็นกัจฉน และราชินีहरินเสียนทั้งสองคนเอาไว้

“มึนงง มึนงง เทพแห่งริงสยบโลกาไปแล้ว ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเพราะได้เท้าสอนมาดี” กัจฉนยิ้มกล่าวว่า “ภาชิตว่าไว้ว่า ความมั่งคั่งมาจากการเสี่ยง คิดจะประสบความสำเร็จอย่างไรเสียก็ต้องเสี่ยงภัยชนิดหนึ่ง บอกตามตรง เวลานี้แม้ว่าข้าจะประสบความสำเร็จ ข้ายังไม่อยากจะทำเชื่อนัก อย่างไรก็ตามเสี่ยงได้เท้าคือผู้ที่วางแผนหมิ่นยุคนี่ว่าเรื่องนี้จะจริงหรือไม่ข้าก็ต้องลุ้นกับมันสักครั้ง เทพแห่งริงเจ้าวางแผนมั๊ย?”

ตอนที่ 1681 ใครคือผู้ที่หัวเราะเป็นคนสุดท้าย

ในเวลานี้ กุ๊จุน กองทัพมังกรเขียว และราชินีเหรินเสียนทั้งสาม ฝ่ายต่างตรึงกำลังซึ่งกันและกัน ใครที่ลงมือก่อนเป็นคนแรกก็ต้อง ถูกสองฝ่ายที่เหลือโจมตีแน่นอน

“ราชินี เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาลั้งเล” กุ๊จุนเอ่ยขึ้นช้าๆ “ท่าน คิดจะแก้แค้นยังมีโอกาสอีกมาก ขอเพียงมีวันหน้า ท่านคิดจะ วางแผนตามล่าข้าอย่างไรก็ยังไม่สาย แต่เวลานี้ท่านจะต้องทำให้ ศัตรูล่าถอยไปก่อน มิฉะนั้นล่ะก็ท่านจะไม่ได้อะไรอีกเลย หากว่า เวลานี้ท่านช่วยเหลือข้าอีกแรง ช่วยคลี่คลายสถานการณ์ให้กับข้า เช่นนั้นแล้วท่านก็ถือผู้ชนะ ท่านจะมีเก้าแดนทั้งหมด ใน ครอบครอง! พรรคเซียนเหินของพวกท่านจะได้เป็นราชันเซียน ตลอดไป และเก้าแดนทั้งหมดก็จะอยู่ในมือของท่าน!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของกุ๊จุนใช้ว่าจะไม่มีเหตุผล เวลานี้หากกุ๊ จุนนำตัวหลี่ชีย่ไป เช่นนั้นแล้ว ราชินีเหรินเสียนก็จะเป็นผู้ชนะที่ แท้จริง ขอเพียงนางสามารถเอาชนะกองทัพมังกรเขียวได้ และ เมื่อไหร่ที่สามารถทำให้สายเลือดอเวจีของพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นมา อาศัยธาตุแท้ภายในพรรคเซียนเหินของพวกเขา เก้าแดนเป็น เพียงสิ่งที่อยู่ในกำมือพวกเขาเท่านั้นเอง

เวลานี้ ราชินีเหรินเสียนไม่ลั้งเลอีกต่อไป ก้าวไปข้างหน้าหนึ่ง ก้าวและขวางกองทัพมังกรเขียวเอาไว้ นาที่นี้นางได้เลือกข้างแล้ว แม้ว่านางจะไม่สามารถสังหารอีกาหิมิพีได้ด้วยมือของตนเองเพื่อ

แก้แค้น แต่อย่างน้อยที่สุดนางจะได้ครอบครองเก้าแตนอย่าง
แน่นอน!

“นี่แหละคือการเลือกที่ฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตายาวไกล
สติปัญญาของราชินีทำให้ข้าเลื่อมใสทั้งกายและใจ” ใบหน้าของกู่
จุนเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น และก้าวถอยหลังไปอย่างช้าๆ ขอ
เพียงราชินีเหรินเสียนขัดขวางการโจมตีเอาไว้ได้ เขาก็มีโอกาส
หลบหนีไปได้

“คิดจะหนีรี!” มังกรเขียวลงมือ ทวนยาวที่แหวกอากาศออกไป
ประกายทวนตัดขาดห้องฟ้าที่พร่างพร่างด้วยดวงดาว อานุภาพ
ของทวนยาวแม้แต่ระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้
ยังคงต้องหวาดผวา

“อย่าได้ทำกำเริบเสิบสาน” ราชินีเหรินเสียนร้องเสียงแหลมดัง
ออกมา ลงมือขัดขวางมังกรเขียว ยามที่นางลงมือ ด้านหลังของ
นางปรากฏหุตสวรรค์เสาร์ฟที่มีหกปีกสูงหนึ่งล้านล้านล้างขึ้นมา
เมื่อปีกของเสาร์ฟกางออกได้ปิดกั้นประตูหมื่นแตนเอาไว้ บังเกิด
เสียงดัง “ปัง” ขวางทวนยากของมังกรเขียวเอาไว้!

การที่ราชินีเหรินเสียนต้านทวนยาวปราศจากผู้ต่อกรของ
มังกรเขียวเอาไว้ด้วยท่าทีที่เรียกได้ว่าเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น ไม่ได้มีความยากลำบากอะไรมากมายนัก อาศัยจุดนี้ก็
สามารถดูออกถึงความแข็งแกร่งและความน่ากลัวของนางได้แล้ว

“ราชินีปราศจากผู้ต่อกร” เมื่อกู่จุนเห็นราชินีเหรินเสียนพลัน
ลงมือก็ไม่ได้หวาดหวั่นอะไรต่อกองทัพมังกรเขียวเลย จึงกล่าวชม
ออกมา ขณะเดียวกันเขาเริ่มถอยหลังพาตัวเองให้ออกห่าง

มาคราวนี้กัจจนได้ละทิ้งฟองอากาศที่ผนิกร่างโอรสราชันเซียน
ทั้งสี่เอาไว้ เพียงลากเอาฟองอากาศที่ผนิกร่างหลี่ชียเอ่ล่าถอย
ออกไปเท่านั้น นี่ก็เป็นการรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับราชินีเห
รินเสียน! ยิ่งไปกว่านั้น กล่าวสำหรับกัจจนแล้ว โอรสราชันเซียนเห
รินเสียนทั้งสี่เป็นเพียงแค่ตัวประกันเท่านั้นเอง ไม่ได้มีผลอะไรมาก
นัก เวลานี้เขาได้บรรลุเป้าหมายแล้ว โอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้ง
สี่ก็ไม่มีประโยชน์แต่อย่างใด

“แซ่กั” เสียงทวนคำรามก้องหมีนแดน ในเวลานี้กองทัพ
มังกรเขียวโกรธขึ้นมาแล้ว ทวนยาวซีไปยังจักรวาล ลำตัวพวยพุ่ง
ประกายสีเขียวออกมา กลิ่นอายมังกรรุนแรง เวลานี้ กองทัพมังกร
เขียวกำลังจะเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วแล้ว พวกเขาจะต้องอาศัยความ
รวดเร็วในการโจมตีราชินีเหรินเสียนให้ล่าถอยไปให้เร็วที่สุด เพื่อ
ช่วยเหลือหลี่ชียเอ่ออกมา

“ไม่ต้องรีบ ไม่ต้องรีบ ทุกคนจะรีบไปทำไมกัน กว่าจะได้พบกัน
สักครั้งไม่ถายนึก เวลาที่ดงามเช่นนี้จะรีบตีกันทำไม แล้วโยต้องรีบ
หนีไปเล่า” ขณะที่กัจจนกำลังคิดจะหลบหนีไปนั้น เสียงหนึ่งที
เอ้อระเหยดั่งขึ้น

เมื่อกัจจนได้ยินเสียงนี้แล้ว พลันรู้สึกพวาและมีใบหน้าสีขาวซีด
ทันที เขาได้เตรียมเส้นทางที่จะหลบหนีเอาไว้มานานแล้ว อีกทั้งหาก
เขาหนีไปได้เมื่อไหร่ละก็ ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถหาตัวของเขาพบ
อีกเลย เขาจะหลบซ่อนตัวอยู่ในที่ที่ใครก็หาตัวเขาไม่พบ

แต่ว่า เวลานี้เขายังไม่ทันได้หลบหนีก็ถูกคนขวางทางเอาไว้ สีหน้าของกัจจนเปลี่ยนไปมากหลังจากที่ได้เห็นหน้าคนผู้นี้แล้ว ถึงกับอดหันมองไปยังฟองอากาศนั้น

คนที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันคือหลี่ชียเอ่ยนั่นเอง เวลานี้หลี่ชียเอ่ตัวเป็นๆ ยืนอยู่ที่ตรงนั้น และขวางทางไปของกัจจนเอาไว้

เมื่อกัจจนมองเห็นหลี่ชียเอ่ตัวเป็นๆ ที่ยืนอยู่ที่ตรงนั้น ถึงกับมองดูหลี่ชียเอ่ที่อยู่ภายในฟองอากาศอีกครั้ง หลี่ชียเอ่ทั้งสองคนเหมือนกันอย่างกับแกะ ต่อให้เขาที่ฉลาดเป็นกรดก็ไม่สามารถแยกแยะออกได้ว่าคนไหนตัวจริงคนไหนตัวปลอม

แม้แต่ราชินีเหรินเสียนที่มองเห็นหลี่ชียเอ่สองคนที่เหมือนกันก็ต้องตกใจยิ่งนัก เนื่องจากระดับเขนนางก็ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าหลี่ชียเอ่คนไหนคือตัวจริง คนไหนคือตัวปลอม!

กัจจนฉลาดเป็นอันมาก ในเสี้ยววินาทีนี้เองเขาได้ถอยหลังเพื่อเว้นระยะห่างจากหลี่ชียเอ่ในทันที อีกทั้งยังลงมือปล่อยโอโรสราชั้นเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ที่ถูกผนึกร่างเอาไว้ในฟองอากาศ!

การกระทำทั้งหมดเกิดขึ้นต่อเบื้องรวดเดียว กัจจนได้ถอยเว้นระยะออกห่างจากหลี่ชียเอ่ไกลมาก มองดูหลี่ชียเอ่ด้วยท่าทีที่เคารพยำเกรงยิ่งนัก เนื่องจากฝีมือของเขาล้วนแล้วแต่มาจากการถ่ายทอดจากหลี่ชียเอ่ทั้งสิ้น การวางแผนก็เรียนรู้จากตัวของหลี่ชียเอ่ไม่มีใครที่จะเคารพยำเกรงต่ออีกาหิมิพมากกว่าเขาอีกแล้ว!

หลี่ชียเอ่มองดูฟองอากาศ แล้วมองดูโอหมอกแล้วถึงกับกล่าวชมเชยว่า “ไม่อาจไม่ยอมรับว่าเจ้าสามารถเรียนรู้อะไรต่างๆ จาก

ตัวเข้าไปได้ไม่น้อยเลยทีเดียว เจ้าไม่เพียงได้ครอบครอง
ฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลากับยิ้มเข้ายวน ทั้งยังให้หนึ่ง
วิญญาณของตนสร้างกายเนื้อขึ้นมาใหม่ อาศัยช่วงเหลือมการพบ
กันระหว่างร่างที่ยังไม่ได้กลับชาติเกิดกับที่กำลังกลับชาติเกิด
แล้วครึ่งหนึ่งมาแยกเอากาลเวลาของตนออกจากกัน อาศัยช่อง
โหว่เช่นนี้และฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลามาฉีกร่างของข้า
วิธีการเช่นนี้ทั่วทั้งโลกานอกจากข้าแล้ว ข้ายังนึกไม่ออกจริงๆ ว่า
ยังมีใครสามารถคิดค้นหาวิธีที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้ออกมาได้...”

“...นี่เป็นวิธีผนี่กระดับราชันเซียนเลยนะเนี่ย! สิ่งนี้ไม่เพียงแต่
ค้นหาฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลาไขว่จะหากันได้ง่ายดาย
อีกทั้งระหว่างกลับชาติเกิดกับที่กำลังกลับชาติเกิดแล้วครึ่งหนึ่งคือ
การออกแบบที่สุดยอดปราศจากผู้เทียบเทียม หากไม่ทันระวังแม้
เพียงน้อยนิดก็ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป แม้แต่ราชามังกรดำยังไม่
กล้าทดลอง แต่เจ้ากลับได้ทดลองก่อนแล้ว”

“มิกล่า ทั้งหมดเป็นเพราะไต้เท้าสั่งสอนได้ดี” กู๋จุนไม่ได้
เยอหยิ่ง ในขณะนี้เขาได้ก้าวถอยหลังไปช้าๆ จนถอยไปอยู่
ด้านข้างของราชินีเหรินเสียน

เพื่อวันนี้ กู๋จุนได้ทุ่มเทกำลังกายใจไปไม่น้อย เขาวางแผนมา
เนิ่นนานก็เพื่อรอคอยวันนี้วันเดียว และด้วยเหตุนี้เองเขาจึงได้
ลงทุนกำลังกายใจไปไม่น้อยเพื่อให้ได้ครอบครองฟองอากาศ
สายน้ำแห่งกาลเวลา และยิ้มเข้ายวน

ฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากกาลเวลา
อันยาวนานขณะไหลริน อีกทั้งฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลานั้น

เป็นสิ่งที่หาได้ยากมาก เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยอุบัติเหตุของสายน้ำแห่งกาลเวลา ดังนั้น ในทุกๆ หนึ่งศักราช (หนึ่งศักราชเท่ากับหนึ่งแสนสองหมื่นเก้าพันหกร้อยปี) สามารถให้กำเนิดฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลาขึ้นมาสามถึงห้าฟองก็ถือว่าเป็นเรื่องที่สุดยอดมากแล้วแหละ

ครั้งนั้น การที่จะพินิจร่างผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะราชันเซียนนั้น หลี่ชีย่เคยพิจารณาสิ่งที่เรียกว่าฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลา อีกทั้งโครงการนี้ประมาณว่าหลี่ชีย่เป็นผู้คิดค้นขึ้นมา เพียงแต่ภายหลังไม่ได้มีการดำเนินการโครงการนี้ต่อไป

เมื่อกู่จุนรับรู้ถึงโครงการนี้ของหลี่ชีย่แล้ว เขาได้มีการดำเนินการอย่างจริงจัง ไม่นึกเลยว่าเขากลับสามารถประสบความสำเร็จขึ้นมาได้

ส่วนเรื่องของยี่มเหย้าวนนั้นก็เป็นสิ่งที่หาได้ยากเช่นกัน เล่าลือกันว่าเป็นแก่นชนิดหนึ่งที่เกิดจากเซินหลง (สัตว์ประหลาดทะเลที่คล้ายมังกรในเทพนิยายจีน) ที่มีสายเลือดมังกรแท้จริง ในเก้าแดนเคยพบโครงกระดูกของเซินหลง ซึ่งหลี่ชีย่ได้เคยพูดถึงเป็นครั้งคราวเท่านั้น แต่กู่จุนกลับให้ความสนใจ และสามารถล่าสิ่งนี้ได้จริงๆ เขานำเอายี่มเหย้าวนมาใช้กับพรรคเซียนเหิน อาศัยสิ่งนี้ทำให้พรรคเซียนเหินเกิดความลุ่มหลง เพื่อบุกทะลวงเข้าไปยังพรรคเซียนเหิน

“นี่เป็นผลงานของตัวเอง ข้าไม่กล้าอ้างว่าถ่ายทอดให้กับเจ้า” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “เสียดายที่เจ้าเดินผิดไปก้าวหนึ่ง”

แม้แต่หลี่ซีเย่ที่มีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนานยังต้องยอมรับว่ากู่จุนนั้นมีพรสวรรค์จริงๆ และมีผลงานที่สูงมาก ในอดีต แต่ละคนที่เขาบ่มฝึกแล้วแต่นำเอาพรสวรรค์ไปใช้ในการฝึกฝน จนกลายเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะราชันเซียน

แต่ว่ากู่จุนกลับไม่เป็นเช่นนั้น เขากลับเรียนรู้การวางแผนของอิกาทิมิพี ต้องการกลายเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเฉกเช่นอิกาทิมิพี กระทั่งต้องการแทนที่เขา เสียตายเขากลับไม่ใช่คู่ต่อสู้ของอิกาทิมิพี

“ใต้เท้าพูดได้ถูกต้อง” แม้ว่ากู่จุนจะพ่ายแพ้ แต่ยังคงควบคุมอารมณ์ได้สงบนิ่ง เขายังคงหัวเราะออกมาได้ กล่าวขึ้นช้าๆ ว่า “เมื่อเทียบกับใต้เท้าแล้วข้ายังอ่อนไปนิด ไม่ว่าจะวางแผนในกองทัพ หรือวางแผนต่อใต้เท้าข้าก็เทียบใต้เท้าไม่ได้ ข้ายังขาดประสบการณ์ความรู้กว้างไกลของใต้เท้า และความรู้ที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ผู้เทียบเทียม ข้าเองก็ไม่ค่อยมั่นใจตัวเองนักที่สามารถฉนิกร่างของใต้เท้าได้สำเร็จเช่นนี้ และเวลานี้ข้าเข้าใจแล้วว่า ใต้เท้าไม่เพียงวางแผนต่อข้า แต่ใต้เท้าวางแผนต่อใต้เท้า วางแผนต่อคนทุกคน”

นาทีนี้ กู่จุนเข้าใจแล้วว่าหลี่ซีเย่ต้องการกวาดศัตรูให้สิ้นซากในคราเดียว ไม่ว่าจะเป็นตัวเขาหรือว่าราชินีเหรินเสียน กระทั่งต้องการกวาดล้างอเวจีให้สิ้นซากเช่นเดียวกัน หากไม่แล้วราชามังกรดำพีเชยของเขาคงไม่แอบซ่อนตัวอยู่บนห้องฟ้า ทำการปิดกั้นเก้าแดนแปดทิศเอาไว้

ดังนั้นในใจของกัจฉนจึงเข้าใจเป็นอย่างดี เมื่อไหร่ที่อเวลีปรากฏตัวจะต้องพบกับภาระเช่นฆ่าอย่างแน่นอน เพราะอิคาทมิพรอพวกเขาเข้ามาติดกับเองอยู่นานแล้ว!

แต่ทว่า กัจฉนจำเป็นต้องเสี่ยงสักครั้ง เขารู้ว่านี่เป็นโอกาสสุดท้ายเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ถ้าหากเขาพลาดโอกาสนี้ไปเกรงว่าคงไม่มีโอกาสได้เอาชนะอิคาทมิพอีกต่อไป โดยเฉพาะเมื่ออิคาทมิพไปยังแดนที่สิบแล้ว เขาจะไม่มีโอกาสได้ซัดอีกตลอดไปอีกทั้งเมื่อถึงขั้นนั้นแล้ว อิคาทมิพก็จะมีพลังแข็งแกร่งและน่ากลัวมากยิ่งขึ้นกว่าปัจจุบันเสียอีก

“เสียดาย ยังคงมีผู้ที่รอบคอบกว่าเจ้า และสามารถรักษาท่าทีที่อดกลั้นตนมากกว่าเจ้า” หลี่ชียี๋ยิ้มเฉยเมย และกวาดตามองไปบนห้องฟ้าที่หนึ่ง

การพูดจากับคนที่มีปัญญามันก็จะไม่เห็น้อยอย่างนี้แหละ กัจฉนรู้ว่าเขากำลังคิดวางแผนต่ออเวลี เสียดาย กระทั่งนาที่นี้อเวลียังคงไม่ปรากฏตัวออกมา และยังคงไม่ลงมือ มิฉะนั้นล่ะก็เขาจะทำลายล้างอเวลีให้สิ้นในคราวเดียว หากว่าโชคดีไม่แน่ว่าอาจสามารถได้รับตำรากายจากอเวลีก็เป็นได้!

เสียดายแต่ว่า กระทั่งถึงตอนนี้ อเวลียังคงอดกลั้นได้ดีมาก ยังคงสงบนิ่งได้ดี ไม่ได้ลงมือโดยพลการ

ซึ่งเรื่องนี้หาใช่เรื่องแปลก จะอย่างไรเสียอเวลีเป็นศัตรูกับเขามายุคแล้วยุคเล่า หลังจากที่ถูกล่าแล้วจึงได้กลายเป็นผู้ที่อดกลั้นได้เยี่ยม เนื่องจากพวกเขาเกรงจะถูกทำลายล้างอีกครั้ง หากไม่อยู่ในภาวะจำเป็นจริงๆ อเวลีจะไม่เสี่ยงลงมือ

แต่ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับพรรคเซียนเหินนั้น เป็นการชัดเจนที่
อเวจีต้องการทดสอบสักครั้ง ต้องการอาศัยพรรคเซียนเหินทำลาย
เก้าแดนให้เกิดเป็นช่องโหว่ขึ้นมา

“ดังนั้น ข้าจึงบอกว่าข้าเองยังอ่อนไปนิด” กู้จุนหัวเราะแม้ว่าจะ
ล้มเหลวก็ไม่ท้อใจ เขามองดูหลี่ชียเอ่ที่ถูกษนิกร่างเอาไว้ใน
ฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลาแล้วถามว่า “ข้าเพียงสงสัยว่าคน
ไหนดที่เป็นร่างจริงของใต้เท้า”

“เรื่องนี้สำคัญนักหรือ?” หลี่ชียเอ่หัวเราะลึกลับ เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า
“เป็นจริงหรือเท็จล้วนไม่ส่งผลกระทบต่อจุดจบ” กล่าวพลาง ร่าง
ของเขาสั้นไหวที่หนึ่ง เสมือนหนึ่งทะลุผ่านกาลเวลาเข้าไปใน
ฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลา

“ป” ฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลาแตกละเอียด ร่างของหลี่
ชียเอ่ทั้งสองพลันรวมเป็นร่างเดียวในทันที ยิ่งไม่สามารถไปแยกแยะ
ปัญหาข้อที่ว่าคนไหนดร่างจริงคนไหนดร่างเท็จ

ความจริงแล้ว ในจำนวนหลี่ชียเอ่สองคนนั้นมีร่างที่แยกออกมา
จริงๆ เพียงแต่ร่างที่แยกออกมาไม่ใช่เป็นการแยกร่างปรกติทั่วไป
ร่างแยกนี้เกิดจากหลี่ชียเอ่อาศัยตราประทับฟ้าดินอัดเป็นสำเนา
ขึ้นมา ซึ่งร่างที่อัดสำเนาขึ้นมาจะด้อยกว่าร่างจริงนิดเดียวเท่า
นั่นเอง

กู้จุนไม่รู้สึกรู้หาความคาดคิดกับการที่ฟองอากาศสายน้ำ
แห่งกาลเวลาถูกทำลายโดยพลัน คนอื่นอาจจะไม่สามารถทำลาย
ฟองอากาศสายน้ำแห่งกาลเวลาได้ แต่อีกาหมิพทำได้แน่

เนื่องจากการที่เขาสามารถได้ฟองอากาศสวยงามแห่งกาลเวลามาก
มาจากแนวความคิดของอีกาทิมิฟนั้นเอง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1682 ความแค้นของราชินีहेรินเสียน

กัจจนไม่ต้องการให้เรื่องแพ้ยชนะพั้วพันกันอีกต่อไปแล้ว ความจริงก่อนที่จะมีการลงมือเขาได้เตรียมใจไว้ก่อนเช่นกัน การพ่ายแพ้ด้วยน้ำมือของผู้ดำรงอยู่ในฐานะอิภิกษุไม่ได้เหนื่อความคาดคิดมากมายแต่อย่างใด

“ราชินี ทางที่ดีต้องรับประกันได้ว่าอเวจีจะสนับสนุนท่านอย่างเต็มที่ มิฉะนั้นล่ะก็ท่านต้องตายอย่างน่าเวทนายิ่ง และพรรคเซียนเหินต้องถูกทำลายล้างแน่นอน” กัจจนถอยหลังไปอยู่ด้านข้างของราชินีहेรินเสียน และเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

กล่าวสำหรับกัจจนแล้ว เวลานี้ตัวเขาก็กับราชินีहेรินเสียนยืนอยู่แนวร่วมเดียวกัน ไม่ว่าจะป็นเขาหรือราชินีहेรินเสียนก็ไม่มีทางเลือก นาที่นี้พวกเขาได้แต่ร่วมมือกันเท่านั้น

แน่นอนที่สุด กัจจนไม่คาดว่าจะมีความหวังสำหรับสถานการณ์เช่นนี้ เขากลับหวังว่าอเวจีสามารถปรากฏตัวขึ้นมา อย่างน้อยที่สุดสามารถสร้างโอกาสให้เขาได้อีกครั้งหนึ่ง

สำหรับราชินีहेรินเสียน และโอรสราชันเซียนहेรินเสียนทั้งสองแวมิ่งไปที่หลี่ชียเออย่างน่าเกรงขาม โดยเฉพาะนัยน์ตาของราชินีहेรินเสียนเผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าที่น่ากลัว เหมือนว่า

นางกับหลี่ซิเย่มีความแค้นที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกได้ นางอยากจะฉีกร่างหลี่ซิเย่เป็นชิ้นๆ ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

หลี่ซิเย่มองดูราชินีเหรินเสียน หัวเราะแล้วกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “การที่เจ้าสามารถมีชีวิตอยู่มาได้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคาดคิดอะไรมากมายนัก เจ้าได้กระทำความผิดใหญ่หลวงที่จะต้องตายสถานเดียวอยู่สองกระทงด้วยกัน หนึ่งในไม่ควรสมคบคิดกับอเวจี สองไม่ควรแก่งตายด้วยการหลบซ่อนตัวอยู่ในสุสานของราชินีหุนเย่อ!”

ครั้งนั้น ราชินีเหรินเสียนได้เสียชีวิตก่อนวัยอันควร แต่ความจริงแล้วนางหาได้เสียชีวิตก่อนวัยอันควรไม่ แต่นางอาศัยการตายจริงๆ เพื่อตบตาผู้คน และอาศัยสิ่งนี้เปลี่ยนแปลงสายเลือดของตน!

ครั้งนั้น เรื่องที่ราชินีเหรินเสียนต้องการบ่มฟักสายเลือดอเวจีเกิดแดงขึ้นมา และอีกาหิมพ์ใช้กำลังบังคับเข้าสำรวจตรวจค้นพรรคเซียนเหิน ขณะที่ราชินีเหรินเสียนได้เข้าไปหลบซ่อนในสุสานของราชินีหุนเย่อมานานแล้ว

หลังจากเกิดเหตุ ต่อให้อีกาหิมพ์จะค้นหาทุกซอกทุกมุมของพรรคเซียนเหิน แต่มีสถานที่แห่งหนึ่งที่เขาจะไม่ไปแตะต้องอย่างเด็ดขาด นั่นก็คือสุสานของราชินีหุนเย่อ เนื่องจากราชินีหุนเย่อไม่เพียงเป็นภรรยาของราชันเซียนหุนเย่อเท่านั้น นางยังเคยได้รับความโปรดปรานและชื่นชอบจากอีกาหิมพ์ ดังนั้น นางไม่เพียงมีฐานะและเกียรติยศในฐานะที่เป็นราชินี นางยังเคยเป็นศิษย์ที่แข็งแกร่งที่สุดข้างกายอีกาหิมพ์มาก่อน

เนื่องเพราะราชินีเหรินเสียนคำนึงถึงว่า อีกาหิมพ์จะไม่ขุดหลุมศพของราชินีหุนเย่ออย่างเด็ดขาด ดังนั้น หลังจากที่ราชินีเหริน

เสียนตายแล้วก็หลบซ่อนตัวเข้าไปอยู่ในหลุมศพของราชินีทุนเยอ และหายตัวไปจากโลกหล้านับแต่นั้นเป็นต้นมา ผู้คนในโลกต่างเข้าใจว่านางได้ตายไปแล้ว ระดับบรรพบุรุษส่วนหนึ่งของพรรคเซียนเหินก็ต้องการค้นหาฝีมือที่อยูเบื้องหลังมาโดยตลอด แต่ก็ค้นหาไม่เจอ พวกเขาก็นึกไม่ถึงเหมือนกันว่าราชินีเหรินเสียน จะหลบซ่อนตัวอยู่ในหลุมฝังศพของราชินีทุนเยอ

“ไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย!” ราชินีเหรินเสียนเองก็ไม่ได้เกรงกลัวต่ออิคาทมิพ์ในเวลานี้ ก้าวเดินเข้าไปด้วยอานุภาพราชันเซียนที่ยิ่งใหญ่ ต่อให้เผชิญหน้ากับผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะเฉกเช่นอิคาทมิพ์ นางยังคงดูสูงเด่นเหมือนเดิม

ราชินีเหรินเสียนต้องการเป็นศัตรูกับอิคาทมิพ์มานานแล้ว ดังนั้นนางเองย่อมรู้ดีว่าตัวเองจะต้องเผชิญหน้ากับสิ่งใด มาวันนี้เมื่อต้องเผชิญหน้าอีกครั้งนางจึงไม่ได้หวาดกลัวเลยแม้แต่น้อย กล่าวสำหรับนางแล้ว จะอย่างไรวันนี้ก็ต้องมาถึงสักวันอยู่แล้ว!

หลี่ซีเย่จ้องมองดูราชินีเหรินเสียน ถึงกับส่ายหน้าและกล่าวว่า “เป็นความจริงที่มีเรื่องบางเรื่องข้าไม่เข้าใจจริงๆ เจ้ามีชาติกำเนิดเป็นมนุษย์ ในฐานะราชินีของเผ่าพันธุ์มนุษย์กลับกลายเป็นสมุนของอเวจีไปได้ นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง”

“เรื่องราวบนโลกที่เจ้าไม่เข้าใจมีอีกมากมาย!” ราชินีเหรินเสียนกล่าวนำเกรงขามว่า “เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินไซ้ว่าจะต้องทำตามปณิธานของเจ้า หมิ่นอาณาจักรพันโลกาไซ้จะให้เจ้าทำอะไรได้ตามอำเภอใจ!”

“ข้าเข้าใจแล้ว” หลี่ซีเย่ที่มองดูสายตาที่เปี่ยมด้วยความแค้นของราชินีเหรินเสียนแล้วเผยรอยยิ้มออกมาและกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “สุดท้ายแล้วยังคงเป็นเพราะราชันเซียนเหรินเสียน! เพียงแต่ในด้านนี้ราชันเซียนเหรินเสียนควบคุมตนเองได้ดีตลอดมา มีความระมัดระวังยิ่งนัก ในฐานะที่เป็นราชินี เจ้ากลับเลือกที่จะก้าวเดินบนเส้นทางที่ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิงกับเขา สิ่งนี้ไม่เพียงเสียตายแทนเจ้า และเสียตายแทนราชันเซียนเหรินเสียนอีกด้วย...”

“...ชีวชีวิตของราชันเซียนเหรินเสียนสร้างชื่อเสียงมาไม่ยากเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้วเข้าสู่สร้างผลงานไว้มากมาย และนับว่าเขาไม่ละอายต่อชื่อ “เหรินเสียน” ของเขา แต่ เจ้ากลับก้าวเดินบนเส้นทางของอเวจี ซึ่งสิ่งนี้จะนำมาซึ่งพรรคเซียนเหินไม่มีวันจะฟื้นตัวได้อีกตลอดไป เจ้าในฐานะราชินีไม่เพียงต้องระอายต่อบรรพชนของพรรคเซียนเหิน และระอายต่อฐานะราชินีของเจ้า ระอายต่อราชันเซียนเหรินเสียน!”

“อย่าได้พูดถึงเหรินเสียนอีก” ราชินีเหรินเสียนร้องทวาดที่หนึ่ง ตัดบทคำพูดของหลี่ซีเย่ กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “เป็นเพราะเขา ข้าจึงได้ก้าวเดินไปบนเส้นทางที่เขาไม่ต้องการจะก้าวเดิน เส้นทางที่เขาไม่กล้าที่จะก้าวเดิน! หั่งหมดหากถึงคราวต้องย้อนกลับไปหาต้นตอแล้ว! สายเลือดไม่มีความผิด เขาเองก็ไม่ได้กระทำผิด โลกนี้ควรให้ความยุติธรรมแก่เขา เจ้ายังสมควรคืนความยุติธรรมให้เขา!”

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเย่ล้องเขม็งไปที่ราชินีเหรินเสียน กล่าวท่าที่เรียบเฉยเย็นชาว่า “ข้าอยากรู้ว่าสายเลือดไม่มีความผิดอย่างไร!

แม้แต่ราชันเซียนเหรินเสียนในครั้งนั้นก็ไม่ว่าพูดคำพูดลักษณะ
เช่นนี้ออกมา”

“อาศัยอะไรมาหาว่าสายเลือดมีความผิด!” ราชินีเหรินเสียนก
กล่าวน่าเกรงขามว่า “อีกทั้งผู้คนบนโลกหล้ามีความผิดหรือไม่ก็ไซ
จะให้เจ้ามาตัดสิน เจ้าไม่มีสิทธิ์มาตัดสินสายเลือดของคนๆ หนึ่งว่า
มีความผิดหรือไม่มีความผิด!”

“พูดแบบนี้แสดงว่าเป็นเพราะสายเลือดอเวจีของราชันเซียนเห
รินเสียน เจ้าก็เลยมาโทษข้าแล้ว” หลี่ชีย่ยมินิดหนึ่งและเอ่ยขึ้นมา
ซ้ำๆ

“ถูกต้อง! เป็นเจ้าที่ทำร้ายเขาชั่วชีวิต!” ราชินีเหรินเสียนกล่าว
น้ำเสียงเย็นชาว่า “เป็นเพราะคำพูดคำเดียวของเจ้า บีบบังคับให้
เขาต้องทำสัญญาเลือดหมิ่นชาติ! เพราะคำพูดของเจ้า เขาต้อง
รู้สึกตนเองต่ำต้อยเพราะสายเลือดของตน ต้องกังวลใจเพราะ
สายเลือดของตน เพื่อสายเลือดอเวจีที่บางเบา ยิ่ง เขาต้องทนทุกข์
ทรมานมาครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อตัดขาดสายเลือดอเวจีบนตัวของ
ตนเอง เพื่อให้กลายเป็นสายเลือดเผ่าพันธุ์มนุษย์ เขาได้ทำการ
เลาะเส้นเอ็นเปลี่ยนกระดูกของตนครั้งแล้วครั้งเล่า...”

“...การเลาะเส้นเอ็นเปลี่ยนกระดูกทุกครั้งล้วนแล้วแต่แลกมา
ด้วยผลของความเจ็บปวดสุดจะทน ต่อให้บุรุษกระดูกเหล็กที่ไม่
ธรรมดาเช่นเขา ยังคงอดที่จะร้องโหยหวนออกมาด้วยความ
เจ็บปวดไม่ได้! เจ้าไม่ได้อยู่ก้าวผ่านความเจ็บปวดด้วยกันกับเขา
เจ้าไม่ได้ยินเสียงร้อง โหยหวนของเขา เจ้าไม่เคยได้เห็นเขากลัด
กลุ่มจนแทบคลั่งด้วยตาตนเอง! ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้เป็นเพราะ

สายเลือดที่บางเบาจนสามารถมองข้ามได้นั้น ต้นเหตุความเจ็บปวดทั้งหมดของเขาเพียงเพราะท่าทีของเจ้า เพราะคำพูดคำเดียวของเจ้า!”

ครั้งราชินีเหรินเสียนเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้วถึงกับร้องด้วยเสียงแหลมดังออกมา แม้วานางจะมีความเป็นทนายาทกษัตริย์ แม้วานางที่สูงส่งยิ่ง ในขณะนี้ยังถึงกับมีใบหน้าที่บิดเบี้ยว

นางไม่เพียงเป็นราชินีของราชันเซียนเหรินเสียน ยังเป็นผู้รู้ใจของราชันเซียนเหรินเสียน นางอยู่เคียงข้างเขามาโดยตลอดตั้งแต่ราชันเซียนเหรินเสียนเพิ่งจะเริ่มก้าวเดิน นางคอยวางแผนทางทหารให้กับราชันเซียนเหรินเสียน นางอยู่เคียงข้างกายราชันเซียนเหรินเสียน คอยอยู่เคียงข้างเขาผ่านความทุกข์ยากต่างๆ นานา มองเห็นราชันเซียนเหรินเสียนได้รับความทุกข์ มองเห็นราชันเซียนเหรินเสียนได้รับความเจ็บปวด นางที่รักราชันเซียนเหรินเสียนอย่างสุดหัวใจจึงได้ตัดสินใจเลือก ทำในสิ่งที่สุดโต่งขึ้นมา!

“ถูกต้อง ข้าไม่เคยเห็นความเจ็บปวดของเขา และไม่เคยได้ยินเสียงร้องโหยหวนของเขา” หลี่ชีย่เรียบเฉยมากับคำพูดลักษณะเช่นนี้ เขากล่าวเฉยเมยว่า “ที่เจ้าพูดมาก็ถูก เป็นข้าที่ตัดสินใจความเป็นความตายของราชันเซียนเหรินเสียน เป็นคำพูดคำเดียวของข้าที่ทำให้เขาให้สัญญาเลือดเอาไว้ แต่ว่า นั่นมันยังงัยล่ะ?”

“ความเจ็บปวดของราชันเซียนเหรินเสียนข้าไม่รู้หรอกนะ” เมื่อหลี่ชีย่กล่าวมาถึงตรงนี้ ได้จ้องมองราชินีเหรินเสียนน่าเกรงขาม และกล่าวว่า “แต่ว่า ความเจ็บปวดของเค้าแดนข้าได้ประสบมาด้วยตนเอง เห็นมากับตาตนเอง ความมืดมิดครอบคลุมเค้าแดน

หมื่นเผ่าพันธุ์กลายเป็นทาส เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ดี เผ่าวิญญาณเทพก็ช่าง ล้วนเป็นเพียงมดปลวกในสายตาของอเวจีเท่านั้นเอง ท่ามกลางวันเวลาอันมืดมิดมีเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนเท่าไรที่กำลังร้องโหยหวน สิ่งมีชีวิตจำนวนเท่าไรที่ร้องให้ด้วยความโศกเศร้า แล้วมีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ถูกเลาะเส้นเอ็นเพื่อนำไปต้มรวมกันเป็นสระเลือดและขึ้นเนื้อที่ห้อยเรียงรายราวกับป่าไม้! แล้วยังมีผู้คนจำนวนเท่าไรที่กลายเป็นของเล่นของอเวจี! "

"เมื่อพูดถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ความเจ็บปวดเพียงเท่านี้ของราชันเซียนเหรินเสียนนับเป็นอะไรได้!" หลี่ชียกกล่าวน่าเกรงขามขึ้นมาว่า "เทียบกับความมืดมิดที่อเวจีครอบคลุมเก้าแดนแล้ว ความเจ็บปวดของราชันเซียนเหรินเสียนไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึง! ข้าสามารถเช่นฆ่ากระทั่งราชันเซียนองค์หนึ่ง กระทั่งสามารถเช่นฆ่าร้อยสำนักพันสำนัก ขอเพียงแลกได้กับการสูญเสียของอเวจี ทุกอย่างก็นับว่าคุ้มค่า! และข้าไม่คำนึงถึงทั้งสิ้น ข้าไม่สนหรือกันว่าขั้นตอนระหว่างนี้มีใครจะต้องเจ็บปวด! "

"ใครมีความผิด ใครสมควรได้รับความทุกข์ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ให้เจ้าเป็นผู้กำหนด และไม่ใช่ผู้คนในโลกหล้าเป็นคนกำหนด ควรให้สวรรค์มาเป็นผู้ตัดสิน!" ราชินีเหรินเสียนกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า "อาศัยคำพูดคำเดียวของเจ้า อาศัยท่าทีเดียวของเจ้าก็ตัดสินโทษผู้อื่น และคิดว่าบุคคลผู้นั้นจะต้องเป็นคนชั่ว มันคือกฎชั่ว และเป็นฆาตรกร! "

"ถูกต้อง ข้าก็คือประเภทกฎชั่ว และเป็นฆาตรกร ข้าไม่เคยบอกว่าข้าเป็นคนดี ข้ายังไม่ใช่ประเภทพระเจ้าผู้ช่วยโลกอะไรนั้น

ข้าคือคนๆ นั้น คนฆ่าสัตว์ที่สองมือเต็มไปด้วยเลือด” หลี่ชียี๋มเฉยเมยและกล่าวว่า “ เฉกเช่นวันนี้ ข้าตัดสินใจว่าเจ้ามีความผิด พรรคเซียนเหินเห็นพวกเจ้ามีความผิด ดังนั้น ข้าจะทำลายล้างเจ้าแน่นอน และเช่นฆ่าทำลายล้างพรรคเซียนเหินแน่นอน นี่แหละคือสิ่งที่ข้าจะทำ และเป็นหนึ่งความหมายที่ทำให้ข้าจะต้องมีชีวิตอยู่มาโดยตลอด!”

“สวนจะยุติธรรมหรือไม่นั้น คงต้องรอให้เจ้าตายไปเสียก่อน แล้วค่อยไปถามเอาที่สวรรค์โจรก็แล้วกัน แน่نون อยู่ที่ว่าเจ้าต้องได้พบสวรรค์โจรนั้น” เมื่อหลี่ชียี๋มมาถึงตรงนี้ดวงตาทั้งสองพลันดูน่าเกรงขาม กล่าวเยาะเย้ยว่า “แต่ทว่า เกรงว่าที่สวรรค์โจรนั้นก็คงไม่มีคำว่ายุติธรรม! ”

“ผู้หญิงน่ากลัวเสมอ ไร้เหตุผลสิ้นดี” จังหวะที่ราชินีเหรินเสียนกำลังชักไซ้หลี่ชียี๋มด้วยเสียงอันดังอยู่นั้น กุ๋จุนสายหน้า และกระซิบบ่อยๆ แต่ว่า ราชินีเหรินเสียนไม่ได้ยินคำพูดของกุ๋จุน

“อย่าเพิ่งพูดจากอวดดีไป ใครจะทำลายล้างใครยังไม่แน่หรอกนะ” นายนั้ตาราชินีเหรินเสียนพลันดูน่ากลัว เผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา

หลี่ชียี๋มถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “การเชื่อมั่นในตนเองเป็นเรื่องดี เสียตายที่เจ้ามีติดบอด ไม่คู่ควรกับฐานะความเป็นราชินี เจ้าคิดว่าอาศัยกำลังความสามารถชั้นต้านรับราชันเซียนได้ก็สามารถสังหารข้าได้อย่างนั้นรึ? เจ้าคิดว่าอาศัยเจ้าเล่นตุ๊กตากับพรรคเซียนเหิน ด้วยการแก้ไขเคล็ดวิชาชั้นพื้นฐานของสำนักก็สามารถทำให้เจ้าแข็งแกร่งขึ้นอย่างนั้นรึ? ต่อให้เจ้าเติมพันด้วยพรรคเซียน

เห็นทั้งหมด และให้กำลังความสามารถของเจ้าแข็งแรงแรงจนถึงระดับเคียงคู่ราชันเซียนได้ ในสายตาของข้ามันก็แค่คนที่โง่เขลาคนหนึ่งเท่านั้น!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ซีเยพลันทำให้นัยน์ตาของราชินีเหรินเสียนดูน่ากลัวขึ้นมา และเผยปณิธานการฆ่าที่รุนแรงออกมา ล้องเขม็งไปที่หลี่ซีเยชนิดไม่กระพริบตา นางนึกไม่ถึงว่าหลี่ซีเยจะรู้ถึงเรื่องนี้ได้

“ไม่มีอะไรต้องตกใจหรอกนะ” หลี่ซีเยกล่าวเฉยเมยว่า “ครั้งนั้นขณะที่อาศัยกำลังเข้าตรวจค้นข้าเคยตรวจเคล็ดวิชาพรรคเซียนเหินของพวกเจ้า พบว่าเคล็ดวิชาพื้นฐานของสำนักได้มีการแก้ไข แม้ว่าส่วนที่แก้ไขจะไม่เด่นชัดนัก แต่ว่า นั่นเป็นการซ่อนคัมภีร์อเวจีเอาไว้ได้อย่างแน่นอน คนอื่นดูไม่รู้ แต่อย่าลืมนสิ เคล็ดวิชาลับของอเวจีในคราวนั้นตกอยู่ในมือของใคร!”

“รู้แล้วจะทำไม!” ราชินีเหรินเสียนกล่าวน่าเกรงขามว่า “ที่พรรคเซียนเหินมีวันนี้ล้วนแล้วแต่เกิดจากเจ้าทั้งสิ้น!”

ที่แท้ราชินีเหรินเสียนได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมเคล็ดวิชาพื้นฐานของสำนักต่อบรรดาเคล็ดวิชาหลักๆ สำคัญๆ ของพรรคเซียนเหินเอาไว้ โดยอ้างว่าเป็นการแก้ไขให้ดีขึ้น แน่แน่นอน พรรคเซียนเหินไม่รู้หรือกว่าเป็นการเล่นตลกตีกของราชินีเหรินเสียนที่อยู่เบื้องหลัง เพียงแต่อาศัยระดับบรรพบุรุษที่มีทักษะยุทธแข็งแรงแรงบางคนทำให้การสนับสนุนต่อราชินีเหรินเสียน ทำการถ่ายทอดเคล็ดวิชานี้ให้กับศิษย์ภายในสำนักเท่านั้น และถ่ายทอดต่อๆ กันไปรุ่นสู่รุ่น

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1683 ต่อสู้ชีวิต

เคล็ดวิชาที่ผ่านการแก้ไขยากที่จะมองเห็นพิรุณได้ ต่อให้เป็นระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากไปกว่านี้ของพรรคเซียนเหินก็ตามอย่างไรเสีย เดิมทีราชินีเหรินเสียนก็คือสุดยอดอัจฉริยะบุคคลคนหนึ่งอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ด้วยโชคความสาของนางเองเหนือกว่าระดับบรรพบุรุษจำนวนมาก ยิ่งไปกว่านั้น บรรดาบรรพบุรุษของพรรคเซียนเหินต่างไม่เคยเห็นคัมภีร์ของอเวจีมาก่อน

อีกทั้งต่อให้ศิษย์ของพรรคเซียนเหินหลังจากฝึกเคล็ดวิชาพื้นฐานประจำสำนักแล้วก็ได้บังเกิดผลทางด้านลบแต่อย่างใดตรงกันข้าม เคล็ดวิชาพื้นฐานประจำสำนักที่ผ่านการปรับปรุงให้ดีขึ้นกลับก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่ได้ฝึกเคล็ดวิชาเริ่มต้นพื้นฐานประจำสำนักนี้มากมาย สามารถทำให้การฝึกของศิษย์ภายในสำนักก้าวหน้ารวดเร็วกว่าเดิมไม่น้อย ด้วยเหตุนี้เอง ศิษย์และยอดฝีมือพรรคเซียนเหินในหลายรุ่นต่อมาส่วนใหญ่แล้วก็จะได้ฝึกเคล็ดวิชาพื้นฐานประจำสำนักเช่นนี้มาก่อน

ยังมีอีกข้อหนึ่งก็คือ พรรคเซียนเหินถูกปิดสำนักห้ามยุ่งเกี่ยวกับยุทธภพมาถึงสามยุค ซึ่งเปิดโอกาสให้ราชินีเหรินเสียนที่หลบซ่อนตัวอยู่ในที่มืดตลอดได้สบโอกาสที่ดีเยี่ยม การปิดสำนักพรรคเซียนเหินทำให้ราชินีเหรินเสียนมีช่องว่างและเวลาที่จะทำอะไรต่อมิอะไรได้เพิ่มมากขึ้น

“เกิดจากฝีมือของข้าคนเดียว?” หลี่ซีเยถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ชะตากรรมของพรรคเซียนเหินจะเป็นอย่างไรอยู่ที่การเลือกของพรรคเซียนเหินเอง บรรดาระดับบรรพบุรุษที่ให้การสนับสนุนพวกเจ้ารู้ดีแก่ใจอยู่แล้วว่ากำลังทำอะไรอยู่ พวกเขารู้ทั้งรู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่แต่ยังคงตั้งต้นที่จะกระทำการบ่มป่ามอีก!”

“แทนที่จะบอกว่าผลที่เกิดขึ้นของพรรคเซียนเหินข้าเป็นผู้กระทำ มิสู้บอกว่าเกิดจากความทะเยอทะยานที่พองโตทำให้กลายเป็นจุดจบของพรรคเซียนเหิน” หลี่ซีเยหัวเราะเยาะและกล่าวว่า “พรรคเซียนเหินของพวกเจ้าให้กำเนิดราชันเซียนถึงห้าองค์เลยคิดว่าตัวเองเป็นลูกรักของสวรรค์แล้วสิ คิดว่าตัวเองสามารถบงการเก้าแดนได้จริงๆ คิดว่าสามารถเป็นราชันเซียนได้นิจรันดรจริงๆ ดังนั้นตาแก่กลุ่มหนึ่งจึงคิดเดินทางลัด เสาะหาสายเลือดที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ ดังนั้น มือมืดของอเวจีจึงได้ยื่นเข้าไปยังพรรคเซียนเหินของพวกเจ้า!”

“เจ้าสามารถบงการเป็นนิจรันดร แล้วทำไมพรรคเซียนเหินพวกเราจึงทำไม่ได้! ได้หรือไม่ได้ ไม่ใช่เจ้าเป็นคนพูด” ราชินีเหรินเสียนกล่าวน่าครั้นคร้ามว่า “เจ้าสามารถทำได้คนอื่นก็ทำได้เช่นกัน!”

“พวกสวะ” หลี่ซีเยเลิกหน้าตาขึ้นทีหนึ่ง ยิ้มเยาะอย่างดูแคลน

แม้แต่กู่จุนยังต้องสายหน้า กระซิบเบาๆ ออกมาว่า “เห็นทีอย่าได้ไปให้ความสำคัญกับสติปัญญาของผู้หญิงตลอดไป เมื่อผู้หญิงดื้อรั้นขึ้นมาแล้ว คิดว่าตัวเองแน่นมน่ากลัวยิ่งกว่าทุกสิ่ง”

วันนี้ที่ข้ามาไม่ได้เพื่อถกเหตุผลกับเจ้า ข้ามาที่พรรคเซียนเหินก็เพื่อสังหารเจ้า ถึงเวลาจบสิ้นได้แล้ว” หลี่ชียเอ่ไม่พูดเรื่องเหตุผลกับราชินีเหรินเสียนอีกต่อไป ดวงตาคู่นั้นพลันเย็นยะเยือกเผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมาทันที

ทันใดนั้นเอง หลี่ชียเอ่พลันปรากฏตัวที่ด้านหน้าของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสิ้น กล่าวน่าครั่นคร้ามออกมาว่า “จำไว้ให้ดี ข้าคือคนที่โหดร้ายทารุณมาก ข้าจะให้ผู้เป็นแม่ได้เห็นลูกๆ ของตนตายอย่างน่าอนาถกับตาตนเอง และให้ลูกๆ ได้เห็นแม่ของตนตายอย่างน่าอนาถ นี่คือการตอบแทนที่ต้องแลกกับการยุ่งเกี่ยวกับอเวจี นี่คือการแลกเปลี่ยนของผู้นำพาความมืดมิดให้กับเก้าแดน ผู้สมคบคิดกับอเวจี จะไม่ได้พูดได้เกิดตลอดกาล!”

พลันที่หลี่ชียเอ่พูดขาดคำ ปรากฏเป็นหลี่ชียเอ่คนที่สองขึ้นมา เป็นหลี่ชียเอ่ที่พิมพ์ขึ้นมาจากตราประทับฟ้าดินมีลักษณะเหมือนกับหลี่ชียเอ่ทุกประการ ร่างจริงของหลี่ชียเอ่ได้ปล่อยสิบสามลัคนาออกมา ปล่อยสิบสองเทพมาร และทำการหลอมรวมเป็นร่างเดียวกันสมบูรณ์แบบในทันที ขณะที่หลี่ชียเอ่ที่เป็นร่างแยกก็ทำการปล่อยสิบสามลัคนาออกมา ปล่อยสิบสองเทพมาร และทำการหลอมรวมเป็นร่างเดียวกันสมบูรณ์แบบในทันทีเช่นกัน

เสียง “ตูม” ดังสนั่น หลี่ชียเอ่ทั้งสองคนที่รวมร่างเข้ากับสิบสองเทพมารแล้วนั้น พลันทำการสยบปิดกั้นช่องว่าง และสยบฟ้าดินทันทีที่ลงมือจุดตั้งเทพมารจากหมื่นแดนทำการสยบสี่โอรสราชันเซียนเหรินเสียน

ในเวลาเดียวกัน เสียง “แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” ดังขึ้น ร่างกายของหลี่ซีเย่เจิดจ้าขึ้นมา กายทั้งสี่ปรากฏขึ้น และได้เปิดสองอาณาจักรขึ้นมาทันที

หลี่ซีเย่สองคนกลับกลายเป็นสี่อาณาจักรที่ทับซ้อนกัน อีกทั้งภายใต้ลักษณะการรวมร่างของสิบสองเทพมาร ย่อมจินตนาการได้ว่าเป็นเรื่องที่นากลัวเพียงใด ช่องว่างทั้งหมดพลันถูกหลอมละลายทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ถูกสยบเอาไว้

“เปิด” โอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่คำรามเสียงดังออกมาหวังจะทำลายการควบคุมของหลี่ซีเย่ พวกเขาสี่พี่น้องมีปฏิกิริยาที่ไวมาก พลันรวมเป็นร่างเดียว กายเซียนทั้งสี่หลอมรวมเข้าด้วยกัน แต่ว่า พวกเขากลับไม่สามารถคลายการสยบของหลี่ซีเย่ออกไปได้

ก่อนหน้านี้ หลี่ซีเย่อาศัยลักษณะของข้านี้แหละสวรรค์ที่แท้จริงสามารถต่อสู้พอดพอดเหวี่ยงกับพวกเขาได้ เวลา นี้ เมื่อเป็นหลี่ซีเย่สองคนที่ยืนอยู่ในลักษณะของระดับสูงสุด สี่โอรสราชันเซียนเหรินเสียนยอมไม่ไขว่คว้าต่อสู้ของหลี่ซีเย่อยู่แล้ว

“ฆ่า” เมื่อราชินีเหรินเสียนเห็นหลี่ซีเย่ลงมือสยบลูกๆ ของนาง จึงคลั่งขึ้นมา ลงมือเข้าสังหารหลี่ซีเย่ทันที พลันที่นางลงมือหมิ่นชาติถูกทำลายด้วยท่าที่อันธพาลยิ่งนักของนาง

“แข็งค์” ทวนยาวที่ปราศจากผู้ต่อกร ทวนยาวพันจ้างตัดขาดหมิ่นอาณาจักรทวนยาวอาศัยท่วงท่าที่ปราศจากผู้ต่อกรเข้าขวางราชินีเหรินเสียนเอาไว้ ไม่อนุญาตให้ก้าวไปได้แม้เพียงครึ่งก้าว

“เจ้า สมควรตาย!” ในเวลานี้ กองทัพมังกรเขียวที่แปลงร่างเป็นมังกรเขียวได้ลงมือแล้ว มังกรเขียวซึ้นวไปที่ราชินีเหรินเสียน กล่าวด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นดุตัน เผยปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวออกมา

“กล่าวสำหรับ กองทัพมังกรเขียวแล้ว พวกเขาเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับอเวจี ทั้งสองจะไม่ขออยู่ร่วมโลกกัน มีพี่น้องของกองทัพมังกรเขียวจำนวนเท่าไรที่ต้องตายอย่างอนาถด้วยน้ำมือของอเวจี พวกเขาต้องทนทรมานภายใต้การปกครองของอเวจีมา ยุคแล้วยุคเล่า สู้รบกันอย่างดุเดือดมายุคแล้วยุคเล่า กล่าวสำหรับกองทัพมังกรเขียวของพวกเขาแล้ว มันผู้ใดหาญกล้าสมคบคิดกับอเวจี กองทัพมังกรเขียวพวกเขาจะฆ่าโดยไม่มีละเว้นอย่างแน่นอน!

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” ในเวลานี้ กองทัพมังกรเขียวต่อสู้อยู่กับราชินีเหรินเสียน ราชินีเหรินเสียนใจรุ่มร้อนต้องการไปช่วยเหลือลูกๆ ของนาง ร่างของนางพลันปรากฏเปลวไฟพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า กลับกลายเป็นปีกคู่ที่ส่งประกายละลานตา ยิ่งนัก เสมือนดังกลายเป็นเทพธิดาของสวรรค์อย่างนั้น อาศัยพลังจากสวรรค์ ทุกๆ กระบวนท่าล้วนแล้วแต่สามารถทำลายหมื่นอาณาจักร ทำลายล้างเหล่าเทพเทวา มีความดุตันและอันธพาลยิ่ง ต่อให้ระดับผู้สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของนาง

ขณะที่กองทัพมังกรเขียวในขณะนี้ก็มีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว และกลายเป็นมังกรที่ดุร้ายในทันที มือฉีกทำลายทางข้างเผือก เท้าเหยียบจักรวาลจนแหลกลาญ ทวนยาวดังพายุฝน

ฟ้าคะนองเข้าโจมตีต่อราชินีเหรินเสียนอย่างบ้าคลั่งครั้งแล้วครั้งเล่า

เดิมทีเทพแห่งจริงสยบโลกาแห่งกองทัพมังกรเขียวนับว่ามีความแข็งแกร่งไร้ผู้เทียบเทียมอยู่แล้ว เวลานี้ ยามที่กองทัพมังกรเขียวทั้งกองทัพกลับกลายเป็นมังกรเขียวตัวหนึ่ง ยิ่งเพิ่มความแข็งแกร่งมากขึ้นไปอีก โดยเฉพาะขณะที่มันเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว นั้น แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต้านรับกับราชันเซียนได้เช่นราชินีเหรินเสียน ยังคงถูกบีบจนต้องตั้งรับมากกว่ารุก นี่แหละคือกำลังความสามารถที่แท้จริงของกองทัพมังกรเขียว ก่อนหน้านั้นกองทัพมังกรเขียวยังไม่ได้ปะทะเต็มกำลังขึ้นมา

ในขณะที่หลี่ชีย่สยบโอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสิ้น และกองทัพมังกรเขียวต่อสู้กับราชินีเหรินเสียนอย่างดุเดือดอยู่นั้น กู้จุนได้ก้าวถอยหลังไปช้าๆ เขาถอยไปอยู่ข้างๆ และมองดูเหตุการณ์ทุกอย่างตรงหน้าอย่างสงบและเฉยเมย

นาทีนี่กู้จุนไม่ได้หลบหนี เขาดูสงบมาก รอคอยอย่างเงียบๆ เนื่องจากเขาเองก็ไม่มีโอกาสที่จะหลบหนีไปได้ ราชามังกรดำซึ่งเป็นพี่เขยของเขาซ่อนตัวอยู่บนจักรวาล และได้คุมทุกทิศทุกทางเอาไว้มานานแล้ว ขอเพียงเขาหลบหนี พี่เขยของเขาพร้อมลงมือสยบเขาได้ทุกเมื่อ

ที่สำคัญมากไปกว่านี้ก็คือ กู้จุนเองไม่ได้คิดที่จะหนี นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเขา ถ้าหากอเวจีปรากฏตัวออกมา เขาอาจยังมีโอกาสพลิกสถานการณ์กลับ ถ้าหากอเวจีไม่ยอมปรากฏตัว

ออกมาเขาคงมีแต่ตายสถานเดียว แนนอน กู้จนไม่ได้เกรงกลัวต่อความตาย กล่าวสำหรับเขาแล้วความตายไม่มีอะไรน่ากลัวเลย

“แว้งค์” เสียงหนึ่งดังขึ้น ทันใดนั้นเอง หลีซีเยทั้งสองคนได้เปิดลัคนาออกมา จับพลันนั้นความขมุกขมัวตลบอบอวล ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลีซีเยได้ปล่อยเรือแห่งชีวิต เรือสร้างภพ และเรือชีวิตนิรันดร์ออกมา

เมื่อเรือทั้งสามลำปรากฏออกมานั้น ออย่าว่าแต่หัวทั้งพรรคเซียนเห็นเลย แม้แต่หัวแดนมนุษย์กษัตราภคก็เปลี่ยนไป ภายใต้อาณาภาพของเรือแห่งชีวิต พลังลมปราณาของหลีซีเยเพิ่มขึ้นอย่างบ้าคลั่ง พลังลมปราณาของเขาคลุมเต็มพื้นที่ของแดนมนุษย์กษัตราอีกทั้งยังคงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วต่อไป เหมือนว่าหากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ พลังลมปราณาของหลีซีเยคงจะดันแดนมนุษย์กษัตราจนแตก

ภายใต้พลังลมปราณาที่รุนแรงเช่นนี้ สิ่งมีชีวิตหัวแดนมนุษย์กษัตราต่างอืดอืดหายใจไม่ออก เนื่องจากพลังลมปราณาที่รุนแรงยิ่งของหลีซีเยได้ทำการเปลี่ยนแดนมนุษย์กษัตราให้กลายเป็นทะเลเลือด ขณะที่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดของแดนมนุษย์กษัตราเปรียบเหมือนมัจฉาที่อยู่ในทะเลเลือดอย่างนั้น แต่กลับเป็นมัจฉาที่ว่ายน้ำไม่เป็น พวกเขาได้แต่สำลักน้ำตายท่ามกลางทะเลเลือดเช่นนี้

สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องหวาดกลัวยิ่งกว่าไม่เพียงคือลมปราณาที่จะดันจนแดนมนุษย์กษัตราแตก ขณะเดียวกัน เมื่อเรือสร้างภพถูกเปิดออก ได้ทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งหมดในแดนมนุษย์กษัตราล้วนแล้วแต่เกิดเป็นมโนภาพขึ้นมา เหมือนว่าในแดนมนุษย์กษัตราไม่มีโลกใบที่

สองถูกเปิดขึ้นมา ภายในโลกใบนี้ท่ามกลางความขมุกขมัวที่ตลบอบอวล หน้าทิพย์ และหลินจือขึ้นอยู่ทุกที่ โลกที่เพิ่งจะถือกำเนิดขึ้นมาใหม่เป็นแดนสุขาวดีที่ทุกคนใฝ่ฝันหา

เนื่องเพราะพวกเขาบังเกิดมโนภาพขึ้นมาเช่นนี้เอง จึงมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ก้าวเดินไปยังโลกนี้อย่างรวดเร็ว ความจริงแล้วพวกเขาทั้งหมดล้วนแล้วแต่ก้าวพลาด พวกเขาไม่สามารถเข้าไปในโลกเช่นนี้ได้อยู่แล้ว

สำหรับเรือชีวิตนิรันดร์นั้น ยามที่มันปรากฏออกมาทุกสิ่งล้วนแล้วแต่กลายเป็นนิรันดร์ เหมือนว่านาทีนี่หลีชีเย่คงความเป็นนิรันดร์ไม่มีวันสูญสลาย เหมือนว่าเขามีชีวิตเป็นอมตะ หลีชีเย่ที่อยู่ภายใต้การพยุจากพลังของเรือชีวิตนิรันดร์แล้ว ให้ความรู้สึกเหมือนหลีชีเย่กำลังจะกลายเป็นเซียน ในเวลานี้เอง เขาได้กลายเป็นเซียน หลุดพ้นจากเก้าแดน หลุดพ้นจากวัฏสงสาร ตัดขาดจากหยินและหยาง ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไม่สามารถพันนาการตัวเขาได้อีกต่อไป

“ตูม” ทันใดนั้นเองได้บังเกิดเสียงดังขึ้นมา กายหิ่งห้อยของหลีชีเย่ได้หนุนให้เรือทั้งสามลำได้ลอยลำปรากฏอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน

เสียง “ตูม ตูม ตูม...” ปรากฏฟ้าถล่มดินทลาย นาทีนี่ทุกอย่างเหมือนดังเสียดสีไปแล้ว ฉับพลันนั้น บนท้องฟ้าทั่วแดนมนุษย์ กษัตราปรากฏทะเลฟ้าแลบบ่อฟ้าผ่าขึ้นมา ท้องฟ้าเบื้องบนแดนมนุษย์กษัตราถูกปกคลุมไปด้วยฟ้าแลบแปล็บๆ ทั่วแดนมนุษย์กษัตรา ล้วนแล้วแต่ถูกฟ้าผ่าที่มีเสียงดังมากทำเอาสั่นไหวโคลงแคลงไม่มีสิ้นสุด

ที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นก็คือ ทันใดนั้น เหมือนว่าสวรรค์ได้เปิด ประตูลงทนต์ออกมา พลังสวรรค์ลงทนต์เสมือนหนึ่งน้ำหลากที่เท ลงมา พลังสวรรค์ลงทนต์ที่น่ากลัวเช่นนี้เมื่อมีการเทราดลงมา ดุล ดั่งต้องการทำลายล้างแดนมนุษย์กษัตราทั้งหมดอย่างนั้น

“โอ้แม่เจ้า” นาทีนี้ สิ่งมีชีวิตทั้งหมดของแดนมนุษย์กษัตราต่าง รู้สึกหวาดผวา มีสีหน้าที่ขาวซีด ภายใต้ทะเลฟ้าผ่าลั่นแล้วแต่ต้อง สิ้นเทา ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากถูกสยบจนต้องหมอบอยู่กับพื้น ภายใต้พลังจากสวรรค์ลงทนต์นี้ ทุกคนต่างตกใจหวาดหวั่นพรึ่น พริ้ง ความกลัวที่เกิดขึ้นนี้ใช่เป็นเพราะพลังมากน้อยเพียงใด แต่ เป็นความกลัวที่เกิดจากความเคารพยำเกรงโดยสัญชาตญาณ เป็นสัญชาตญาณของสิ่งมีชีวิตหนึ่งที่เคารพยำเกรงต่อสวรรค์

สิ่งมีชีวิตช่างมีขนาดเล็กจิ๋วเพียงใดเมื่ออยู่ต่อหน้าสวรรค์ เป็น สิ่งมีชีวิตหนึ่งที่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง สิ่งมีชีวิตทั้งหมดต้องคุกเข่า กราบไหว้อยู่กับพื้นเมื่ออยู่ต่อหน้าสวรรค์ ไม่สามารถต้านทานกับ พลังของสวรรค์ได้อยู่แล้ว!

“ตูม” ทันใดนั้น ฟ้าผ่าที่มีเสียงดังมากได้ผ่าลงมาตรงเข้าหาห ลีชีเย่ ประกายจากฟ้าแลบได้ทำให้แดนมนุษย์กษัตราแลดูสว่างไสว ยิ่งนัก เหมือนหนึ่งดวงอาทิตย์นับล้านดวงระเบิดขึ้นมาพร้อมกัน อย่างนั้น แสงที่ละลานตาถึงสองเข้ามาจนยอดฝีมือจำนวนนับไม่ ถ้วนไม่สามารถลืมตาทั้งสองขึ้นได้ แม้กระทั่งเนตรฟ้าก็เปิดไม่ออก อานุภาพของมันช่างร้ายแรงเหลือเกิน

เมื่อต้องถูกฟ้าแลบฟ้าผ่าเสียงดังพุ่งเข้าหาอย่างบ้าคลั่งและ รุนแรงเช่นนี้ อย่าวว่าแต่เป็นระดับจักรพรรดิเทพเลย กระทั่งระดับ

สามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ก็รับไม่ไหว วิชาภักย์
ลักษณะเช่นนี้คือวิชากระดับราชันเซียนชัดๆ มีเพียงระดับราชัน
เซียนเท่านั้นที่จะพานพบวิชาสวรรค์ที่น่ากลัวเช่นนี้ และมี
คุณสมบัติพอที่จะรับกับพลังลงทัณฑ์เช่นนี้ได้!

ในที่สุด เมื่อเรือทั้งสามลำของหลี่ชียเอมีการสำแดงพลังถึงขั้น
สูงสุดแล้ว จึงนำมาซึ่งสวรรค์ลงทัณฑ์ เพราะสวรรค์จะไม่อนุญาต
ให้พลังลักษณะเช่นนี้ปรากฏขึ้นมาได้ สำหรับสวรรค์แล้วพลัง
ลักษณะเช่นนี้ต้องถูกทำลายจนพินาศ

หลี่ชียเอไม่ได้หวาดกลัวแม้แต่น้อยนิด เมื่อต้องเผชิญกับสวรรค์
ลงทัณฑ์ที่น่ากลัวเช่นนี้ นาทีนี้ ลัคนาจตุลลักษณ์ของเขาได้สำแดง
ถึงขีดสูงสุด เส้าแห่งชีวิตที่เส้าเดียวค้ำฟ้า ปักลงกลางทะเลฟ้าแลบ
ทำการดูดกลืนฟ้าแลบและฟ้าผ่าที่มีเสียงดังมากนั้นอย่างบ้าคลั่ง

น้ำพุแห่งชีวิตเสมือนตั้งเป็นแม่น้ำกว้างใหญ่ไพศาล รongรับฟ้า
แลบและฟ้าผ่าที่มีเสียงดังมากเอาไว้ทั้งหมด

เตาแห่งชีวิตได้พวยพุ่งบทคมภีร์สวรรค์ไม่มีสิ้นสุดออกมา
กลับกลายเป็นเพลิงแห่งสวรรค์ยุคดึกดำบรรพ์ มันทำการหลอม
กลืนฟ้าแลบและฟ้าผ่าที่มีเสียงดังมากที่ถูกดูดกลืนมา เพื่อกลั่นให้
กลายเป็นของตน

สำหรับต้นไม้แห่งชีวิตนั้น ได้แผ่กิ่งก้านสาขาและใบออกไป
ปกคลุมฟ้าดิน ความมีชีวิตชีวาที่ไม่สิ้นสุดได้บ่อนพลังที่น่าเกรง
ขามและไม่มีสิ้นสุดให้กับลัคนาจตุลลักษณ์ทั้งสาม!

ตอนที่ 1684 สายเลือดอเวจี

แม้แต่ระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ มองดูภาพของหลี่ชียเอที่อาศัยกำลังของตนโดยลำพังรับกับทะเลฟ้าร้องฟ้าผ่าที่หนักล้นเช่นนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากจะได้พบเห็นแล้ว ต้องรู้สึกกลัวขวัญอ่อนขึ้นมาในใจ นี่มันคือวิบากภัยสำหรับระดับราชันเซียนเท่านั้น อีกทั้งวิบากภัยเช่นนี้มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่ท้าทายมันได้ เวลานี้ หลี่ชียเอกลับรองรับมันได้อย่างปลอดภัย ที่หนักล้นยิ่งไปกว่านั้นก็คือ หลี่ชียเอต้องการนำเอาทะเลฟ้าร้องฟ้าผ่านี้มากลั่นให้เป็นของตนเอง

การนำเอาวิบากภัยสวรรค์ลงทัณฑ์มากลั่นให้เป็นของๆตนเอง มันช่างเป็นเรื่องที่หนักล้นอะไรอย่างนั้น ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถจินตนาการถึงสิ่งนี้ได้ โดยเฉพาะกับวิบากภัยสวรรค์ลงทัณฑ์ระดับเช่นนี้ หากไม่ทันระวังแม้เพียงน้อยนิดก็จะทำให้บุคคลผู้นั้นต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป หากผู้ใดสามารถต้านได้กับวิบากภัยเช่นนี้ล้วนแล้วแต่สามารถยกย่องว่าเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรในหล้าแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการกลั่นเอามาเป็นของๆตนเลย

“เปรี้ยะ เปรี้ยะ” เสียงฟ้าแลบดังขึ้น ในเวลานี้เองหลังจากวิบากภัยและสวรรค์ลงทัณฑ์ที่ผ่านการกลั่นของหลี่ชียเอแล้วถึงกับอยู่ในการควบคุมของเขา ทันใดนั้น หลี่ชียเอได้ปล่อยสายฟ้าแลบออกมา โดยที่สายฟ้านี้มีสีทองละลานตา เหมือนว่ามันถูกหล่อขึ้นมาจาก

ทองคำอย่างนั้น โดยที่สายฟ้าดังกล่าวนี้มีพลังสวรรค์ลงทัณฑ์อยู่ในตัวด้วย

ทันใดนั้น สายฟ้าที่ปล่อยออกมาจากบนตัวของหลี่ชียเอ่ได้ตรงเข้าซัดใส่ตัวของพี่น้องโอรสราชนัเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ที่รวมเป็นร่างเดียวกันนั้นอย่างฉับ

“อ้ากก” เมื่อพี่น้องโอรสราชนัเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ที่รวมเป็นร่างเดียวกันถูกสายฟ้าฟาดเข้าให้ถึงกับร้องอย่างน่าเวทนาออกมา และตัวสั่นเทิ้มไปทั้งร่าง

โอรสราชนัเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ สัจธรรมก็อยู่ในชั้นสมบูรณ์ เรียกได้ว่าปราศจากผู้ต่อกร แต่ทว่า เวลานี้ท่ามกลางการสยบจากหลี่ชียเอ่ถึงสองคนทำให้ไม่สามารถขัดขืนได้ ภายใต้สายฟ้าฟาดที่มีพลังสวรรค์ลงทัณฑ์รวมอยู่ด้วย จึงได้แต่ทนรับความเจ็บปวดสถานเดียว

“เจ้าคิดจะทำอะไร” เมื่อราชนัเหรินเสียนในฐานะมารดาที่จิตผูกพันอยู่กับลูกๆ ของตน เห็นโอรสราชนัเซียนเหรินเสียนถูกสายฟ้าสีทองฟาดใส่ร่างอย่างรุนแรง จึงร้องเสียงดังออกมา

“บูชาสวรรค์” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “แผนชั่วร้ายไม่เคยมีความปราณี มีเพียงจบลงด้วยความสกปรกและกลิ่นคาวเลือด! ในเมื่อเจ้าเลือกที่จะสมคบคิดกับอเวจี ควรสำนึกได้ว่าจะต้องจบลงด้วยความเศร้ามานานแล้ว”

“อ้ากก” ในขณะนี้โอรสราชนัเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องร้องเสียงแหลมดังที่เศร้าม่านทอดออกมา

"ฆ่า" ราชินีเหรินเสียนเห็นลูกๆ ของนางได้รับทุกข์ทรมาน จึงร้องเสียงดังออกมา มือข้างหนึ่งหยิบฉวยสุรียันฉันทรา หนึ่งกระบวนท่าทำล้ายล้างหมื่นอาณาลจักร อาศัยท่วงท่าที่อันธพาลที่สุดเข้าหามังกรเขียว

มังกรเขียวคำรามเสียงยาวดังก้องเก้าชั้นฟ้า ทวนยาวแทงออกไปอย่างรวดเร็ว ทุกๆ ประกายทวนเสมือนดังทางช้างเผือกที่พุ่งเข้าโจมตีอย่างรวดเร็ว สามารถทำลายทุกสิ่งบนโลกมนุษย์ได้

"ตูม ตูม ตูม..." เวลานี้ทั้งราชินีเหรินเสียนและมังกรเขียวต่อสู้พันตุ๊กกันแยกไม่ออก สู้กันจนดุเดือดเลือดพล่าน!

ราชินีเหรินเสียนคิดทำลายแนวป้องกันของมังกรเขียวเพื่อไปช่วยลูกๆ ของนาง แต่ว่ามังกรเขียวเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว และโจมตีอย่างบ้าคลั่งรุนแรง อาศัยท่าที่ที่ดุตันที่สุดด้านขวางการโจมตีของราชินีเหรินเสียนเอาไว้

การที่กองทัพมังกรเขียวมีความแข็งแกร่งเช่นนี้นับว่าไม่แปลกเป็นที่ทราบกันดีว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ต่อต้านการโจมตีที่ดุตันและโหดร้ายทารุณของอเวจีรอบแล้วรอบเล่าในครั้งนั้น

เสียงดัง "แซ้งค์" หลังจากที่ถูกโจมตีมาหลายครั้งแล้วไม่ได้ผล ราชินีเหรินเสียนได้ยื่นมือออกไป พลันกระบี่ราชันเซียนเหรินเสียนปรากฏอยู่ในมือของนางโดยพลัน นางถึงกับร้องเสียงแหลมออกมา "ฝ่าบาท โปรดช่วยเหลือข้าอีกแรง!"

กระบี่เหรินเสียนที่อยู่ในมือเงียบกริบ ไม่มีอานุภาพราชันเซียน ไม่มีอภินิหารสำแดงออกมา เหมือนว่าตกอยู่ในภาวะเงียบงัน

“ไม่” สีหน้าของราชินีเหรินเสียนถึงกับขาวซีด เมื่อกระบี่เหรินเสียนไม่ตอบสนองใดๆ นางร้องเสียงดังว่า “ท่านทอดทิ้งข้าไม่ได้ ท่านทำแบบนี้ไม่ได้”

“แซ่ก” เสียงของทวนที่ทำลายหึงหยาง มังกรเขียวอาศัย ทวงท่าที่พาลที่สุดโจมตีเข้าใส่ เมื่อกระบี่เหรินเสียนไม่ตอบสนอง ราชินีเหรินเสียนได้แต่ร้องเสียงดังออกมาพร้อมกับทิ้งกระบี่และ รับมือกับทวนที่โจมตีเข้ามา!

“อ้ากก” นาทีนี่เอง โอรสราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องต่างร้อง เสียงนำเวทนาออกมา ทันใดนั้น เดิมทีพวกเขาสี่พี่น้องได้รวมร่าง เป็นหนึ่ง เวลานี้กลับถูกหลี่ชียเออาศัยพลังของสวรรค์ลงทัณฑ์ จัดการแยกร่างพวกเขาออกจากกันดื้อๆ การที่พวกเขาของโอรส ราชันเซียนเหรินเสียนสี่พี่น้องรวมร่างกันอย่างสมบูรณ์ และอาศัยสีย อดกายเซียนที่แข็งแกร่งของพวกเขายังพอจะต้านกับหลี่ชียเอได้

เวลานี้ พวกเขาทั้งสี่ถูกจับแยกออกโดยพลัน จึงทำให้ไม่ สามารถต้านกับหลี่ชียเอสองคนได้อีก พวกเขาตกอยู่ในสภาพที่ ต้องถูกเขี่ยลงสถานเดียวเท่านั้น

เสียง “เปรี้ยะ เปรี้ยะ” ดังขึ้น ทันใดนั้นหลี่ชียเอได้แยกสายฟ้าสี ทองออกมาอีกสามสาย พี่น้องเหรินเสียนทั้งสี่ถูกสายฟ้าตริงเอาไว้ บนห้องฟ้าคนละสาย อีกทั้งสายฟ้าแต่ละสายล้วนแล้วแต่ ทิมแทง เข้าไปภายในร่างกายของพวกเขาโดยตรง หลี่ชียเอต้องการอาศัย พลังสวรรค์ลงทัณฑ์มาหลอมกลั่นพวกเขาทั้งสี่พี่น้อง!

“เป็นพวกเจ้าที่บีบบังคับข้า!” เมื่อราชินีเหรินเสียนมองเห็น ลูกๆ ของนางได้รับทุกข์ทรมาน นางร้องเสียงแหลมดังออกมาที่

หนึ่ง ทันได้นั้นร่างทั้งร่างของนางเจิดจรัสยิ่งนัก ภายในกายของนางได้พวยพุ่งอักขระยันต์ที่เก่าแก่ดึกดำบรรพ์มากออกมา โดยที่อักขระยันต์เก่าแก่ดึกดำบรรพ์นี้ได้แฝงไว้ซึ่งพลังที่ลึกลับยิ่งมาด้วย

“เจ้าบรรพบุรุษ ขออาศัยเลือดของลูกหลานบูชาท่าน” เวลาที่ปากราชินีเหรินเสียนท่องบ่นเป็นคาถาขึ้นมา อาศัยสุดยอดวิชาประสานฟ้าดิน คาถาดังก้องอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน ทำการเทศนาธรรมไปจบแล้วจบเล่า

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไฉนนาม สัจธรรมปราศจากยากลำบาก ใจไร้สิ่งแปดเปื้อน อาศัยสัจธรรมโลก...” เวลาที่เสียงคัมภีร์ของราชินีเหรินเสียนสะท้อนก้องฟ้าดิน

ในขณะเดียวกัน ผู้คนทุกระดับในพรรคเซียนเหินก็มีเสียงคัมภีร์บทนี้ดังขึ้น ศิษย์ภายในพรรคเซียนเหินส่วนใหญ่ต่างเทศนาคัมภีร์บทนี้ขึ้นโดยพร้อมเพรียง “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไฉนนาม สัจธรรมปราศจากยากลำบาก ใจไร้สิ่งแปดเปื้อน อาศัยสัจธรรมโลก...”

เดิมเป็นเคล็ดวิชาพื้นฐานประจำสำนักของพรรคเซียนเหินเวลานี้กลับผิดรูปไป พวกเขาต่างเทศนาคัมภีร์บทนี้ตามราชินีเหรินเสียน พลังทำให้พวกเขามีเลือดในกายที่ร้อนระอุเดือดพล่านอยากจะเข้าสู่สมรภูมิตodayนี้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

ครั้นศิษย์พรรคเซียนเหินทุกคนต่างเทศนาบทคัมภีร์บทนี้แล้วนั้น ทำให้ร่างกายของพวกเขาเปล่งเป็นประกายขึ้นทั่วทั้งตัวและ

ปรากฏปีกแสงขึ้นมา ทันใดนั้น พวกเขาเหมือนดังได้รับความช่วยเหลือจากสวรรค์ ได้ครอบครองพลังจากสวรรค์

“ตูม” ในขณะนี้ ปรากฏเสียงดังตูมตามดังขึ้นมาเป็นระลอก ภายในร่างกายของราชินีเหรินเสียน สายเลือดของนางพลันพุ่งผ่านขึ้นเหมือนตื่นขึ้นมาอย่างนั้น ในเวลานี้ หัวร่างของนางเปล่งเป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ออกมา และร่างทั้งร่างของนางดูเหมือนโปร่งแสงอย่างนั้น มองเห็นสายเลือดที่ขาวดั่งหิมะกำลังไหลรินอยู่

“แว้งค์” เวลานี้ดวงตาของราชินีเหรินเสียนเมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้งกลับกลายเป็นดวงตาที่ตั้งตรง รูปร่างตาคู่นั้นถึงกับตั้งตรง แลดูประหลาดยิ่งนัก

หลี่ชีย่ถึงกับยิ้มนิดหนึ่ง เมื่อมองเห็นภายในกายของราชินีเหรินเสียนถึงกับหลังรินเป็นสายเลือดที่ขาวดั่งหิมะ กล่าวซ้ำๆ ขึ้นมาว่า “ที่แท้เจ้าอาศัยตัวเจ้าเองในการทดลอง อาศัยเลือดราชันของราชันเซียนเหรินเสียนมากลั่นเลือดของอเวจี จากมืดมิดไปถึงขีดสูงสุด จากดำกลับกลายเป็นขาว”

“ใครบอกว่าอเวจีก็คือความมืด” ราชินีเหรินเสียนร้องกล่าวเสียงดังว่า “เจ้านั้นแหละคือต้นกำเนิดความมืดของเก้าแดน อเวจีมันก็แค่เฝ้าพันธ์ุๆ หนึ่งเท่านั้น ไม่ได้มีความผิดอะไร!”

พลันที่ราชินีเหรินเสียนพูดขาดคำ หน้าผากของนางปรือออก ปรากฏตาที่สามขึ้นมา ได้ยินเสียงดัง “ปุ” กลางหน้าผากปรากฏแฉ่งเลือดเล็กๆ เหมือนว่ามีเลือดอยู่ในนั้นแต่ไม่ก็หยุดเท่านั้น แต่ว่าเลือดดังกล่าวแปลกประหลาดยิ่งนัก แดงจนค่อนข้างไปทางดำ

เวลานี้ เมื่อเลือดที่อยู่ภายในแองขนาดเล็กกระเพื่อม เส้นชีพจรใต้ดินภายในพรรคเซียนเหินพลันสว่างไสวขึ้นมา ทำให้พื้นที่ทุกตารางนิ้วของพรรคเซียนเหินล้วนแล้วแต่เปล่งประกายที่ศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ขึ้นมา

“ดูท่าอเวจียอมลงทุนจริงๆ นะเนี่ย เพื่อให้เจ้าทดลอง เพื่อให้พรรคเซียนเหินกลายเป็นสมุน ถึงกับยอมให้เลือดบรรพบุรุษกับเจ้านี่คือเลือดต้นกำเนิดอเวจีเลยนะ” หลี่ชียเอเองก็รู้สึกเหนือความคาดคิดอยู่สามส่วน ยิ้มกล่าวขึ้นเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

ในด้านการวิวัฒนาการทางสายเลือดนั้น ราชินีเหรินเสียยนับว่าก้าวล้ำไปมาก นางทำให้สายเลือดของอเวจีมองดูแล้วมีความศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์เป็นอันมาก มีพลังศักดิ์สิทธิ์อยู่ในครอบครองด้วยเหตุนี้เอง อเวจีจึงใจป้ำกับนางยิ่งนัก ถึงกับให้เลือดบรรพบุรุษอเวจีกับนาง

ขณะที่ราชินีเหรินเสียยนก็ตัดสินใจขั้นเด็ดขาด หวังจะให้พรรคเซียนเหินได้วิวัฒนาการกลายเป็นสำนักที่มีสายเลือดที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก ให้พรรคเซียนเหินได้เป็นราชันเซียนตลอดกาล ดังนั้นนางจึงทำอะไรบางอย่างกับชีพจรใต้ดินของพรรคเซียนเหิน อาศัยเลือดบรรพบุรุษยอมเปลี่ยนแปลงเส้นชีพจรใต้ดินของพรรคเซียนเหิน ยามที่สายเลือดของนางปะทุนั้น ไม่เพียงบรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินที่ฝึกเคล็ดวิชาพื้นฐานเริ่มต้นจะก้าวหน้าขึ้น แม้แต่เส้นชีพจรใต้ดินของพรรคเซียนเหินก็กลมกลืนตามไปด้วย

วิธีการลักษณะเช่นนี้หากเป็นคนอื่นจะไม่สามารถทำได้ เส้นชีพจรใต้ดินเรียกว่าได้ผ่านการสยบมายุคแล้วยุคเล่า บังเอิญราชินี

เหรินเสียนคือภรรยาของราชันเซียน ตัวของนางเองแต่เดิมก็มีทักษะยุทธ์ที่ฝึกลิขิตสวรรค์ยิ่งอยู่แล้ว พรสวรรค์ของนางในยุคของราชันเซียนเหรินเสียนก็จัดอยู่ในอันดับต้นๆ

ท่ามกลางกาลเวลาอันยาวนาน นางค่อยๆ รุกและเซาะเส้นชีพจรใต้ดินของพรรคเซียนเหินไปเรื่อยๆ และทำให้ศิษย์พรรคเซียนเหินกลมกลืนเป็นพวก ยิ่งไปกว่านั้นยังมีบรรพบุรุษพรรคเซียนเหินจำนวนไม่น้อยที่ยืนอยู่ข้างฝ่ายของราชันเหรินเสียน โดยเฉพาะสายของราชันเซียนเหรินเสียน ในยุคหลังๆ สองสามยุคนี้ได้ให้ความช่วยเหลือราชันเหรินเสียนลับๆ อย่างเต็มที่ เมื่อเป็นเช่นนี้พรรคเซียนเหินไม่ตกไปอยู่ในมือของราชันเหรินเสียนก็คงแปลก

“ตูม” เสียงดังสนั่นขึ้นมา ขณะที่สายเลือดของราชันเหรินเสียนปะทุขึ้นมา หันโตนั่นด้านหลังของนางปรากฏเป็นห้องฟ้าขึ้นมา เมื่อเป็นเช่นนี้เป็นเสมือนหนึ่งสวรรค์อยู่ด้านหลังของนาง อย่างนั้น ได้ยินเสียงดัง “แว้งค์” นาที่นี้ทั่วทั้งตัวของราชันเหรินเสียนได้พวยพุ่งประกายไฟออกมา แต่เดิมเวลาสายเลือดอเวจีปะทุขึ้นมาจะเป็นสีดำ แต่จากการที่ราชันเหรินเสียนทำการวิวัฒนาการแล้ว สายเลือดที่ปะทะขึ้นมากลับดูศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก พลังศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้สามารถโน้มน้าวผู้อื่นได้ ทำให้บุคคลนั้นยอมเป็นพวกกับนาง

นาที่นี้ราชันเหรินเสียนเหมือนหนึ่งได้รับการปกป้องคุ้มครองจากสวรรค์อย่างนั้น พลังของนางไซ้จะมีเพียงเท่านั้น “ตึง ตึง ตึง” เสียงการเต้นของฟ้าดินดังขึ้น ด้านหลังของนางกลายเป็นแคว้นๆ

หนึ่ง เป็นแคว้นที่มีพื้นที่ใหญ่โตสุดลูกหูลูกตา มันมีพลังจากสิ่งมีชีวิตถึงหนึ่งล้านล้านชีวิต

ในเวลานี้ บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินทั้งหมดที่ได้ฝึกเคล็ดวิชาพื้นฐานนั้นล้วนแล้วแต่ กลายเป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ โดยที่ตัวของพวกเขาเหล่านั้นหายไป และประกายศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวได้พุ่งเข้าไปอยู่ภายในแคว้นที่แบกอยู่หลังราชินีเหรินเสียน ทันใดนั้น ศิษย์พรรคเซียนเหินแต่ละคนล้วนแล้วแต่กลายเป็นส่วนหนึ่งของแคว้น พวกเขาอาศัยพลังชีวิตที่น่าเกรงขามและไม่มีสิ้นสุดทำให้ราชินีเหรินเสียนมีพลังเพิ่มมากขึ้น

ไม่เพียงแต่ศิษย์พรรคเซียนเหินที่เข้าไปอยู่ในแคว้นดังกล่าว แม้แต่พลังจากเส้นชีพจรใต้ดินและเส้นยังถูกดึงให้แยกออกมาให้เข้าไปอยู่ในแคว้น ทำให้ราชินีเหรินเสียนมีพลังของหนึ่งโลกธาตุอยู่ในครอบครอง

เสียง "แซ่ก" ดังขึ้น ในเวลานี้ในมือของราชินีเหรินเสียนถือกระบี่กระดูกอยู่เล่มหนึ่ง กระบี่กระดูกเล่มนี้มีสีดำดั่งหมึก พลังดำมืดที่มันแผ่ออกมาทำให้ทุกคนต้องหวาดกลัว เนื่องจากกระบี่กระดูกเล่มนี้สามารถแทงทะลุทุกสิ่งทุกอย่างในโลกหล้านี้ได้ เหมือนว่าต่อให้เป็นเทพแท้จริงหากถูกกระบี่กระดูกเล่มนี้แทงเข้าให้ก็ต้องเน่าเปื่อยไป ชีวิตที่เป็นนิรันดรก็ต้องมอดม้วยในทันที นี่คือกระบี่กระดูกที่เป็นตัวแทนแห่งความตาย

"สุดยอดมาก อเวจีนับว่ายอมลงทุนหนัก และตั้งใจบ่มฝึกเจ้า แม้แต่กระบี่กระดูกที่ใช้กระดูกงอกของปฐุมบรรพบุรุษหลอมสร้างขึ้นมายังมอบให้กับเจ้าได้" ดวงตาทั้งสองของหลี่ชีย่ดูน่าเกรงขาม

และเผยแพร่ฐานการฆ่าที่น่ากลัวขึ้นมา เมื่อได้เห็นกระป๋องกระดุกเล่ม
นี้แล้ว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1685 การปกป้องคุ้มครองของเก้าแดน

เสียง "ตุ้ม..." ดังสนั่น ครั้นพลังแฝงของสายเลือดได้ปะทุออกมาแล้ว ราชินีเหรินเสียนพลันสยบเหล่าชั้นฟ้าจนพังทลาย ร่างกายของนางในเวลาที่ถูกล้อมรอบด้วยวงแหวนศักดิ์สิทธิ์ ทุกๆ วงแหวนล้วนมีสุดยอดพลังสูงสุดอยู่ในครอบครอง นาที่นี้ราชินีเหรินเสียนไม่ใช่ราชินีอีกต่อไปแล้ว ดูเหมือนว่านางได้มีการวิวัฒนาการจนกลายเป็นราชันเซียนองค์หนึ่งเสียแล้ว

"พลังที่เทียบเคียงกับราชันเซียน นี่ นี่ นามันเป็นการก้าวทะลุพ้นธนาคารของสวรรค์นะเนี่ย!" แม้แต่ยวีไท่จวินยังคงต้องมึนงงที่แปรเปลี่ยนไปมากเมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้ นางพิมพ์้าออกมาว่า "ได้รับพลังจากเลือดบรรพบุรุษอเวจี เป็นการก้าวทะลุขีดจำกัดของตนเอง นี่มันเสมือนหนึ่งได้รับการปกป้องจากสวรรค์อย่างนั้น มีน่าเล่าถึงได้มีคนเขาบอกว่าอเวจีคือลูกรักของสวรรค์ที่แท้จริง!"

เดิมทีราชินีเหรินเสียนมีพลังอยู่ในระดับต้านรับกับราชันเซียนอยู่ในครอบครอง แต่ว่า เวลาที่พลังแฝงของสายเลือดปะทุขึ้นมา จึงทำให้นางก้าวทะลุพ้นธนาคารจากสวรรค์ ไต่ระดับขึ้นไปถึงระดับเทียบเคียงกับราชันเซียนได้ในทันที มีพลังที่สามารถต่อสู้กับราชันเซียนโดยแท้จริงในครอบครอง

นี่แหละคือความน่ากลัวของสายเลือดอเวจี ตามหลักแล้วด้วยกำลังความสามารถที่ระดับต้านรับกับราชันเซียนได้นั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามจะไม่สามารถก้าวทะลุพ้นธนาคารของสวรรค์ไปได้

ระหว่างต้านรับราชันเซียนได้และเทียบเคียงราชันเซียนได้มีเส้นกันขวางที่ไม่สามารถก้าวข้ามไปได้ อีกทั้งสวรรค์จะไม่อนุญาตให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น มิฉะนั้นแล้ว ใครก็สามารถเป็นราชันเซียนได้

แต่ว่า ราชินีเหรินเสียนเวลานี้อาศัยเลือดบรรพบุรุษอเวจีทะเลหลวงพันธนาการนี้ไปได้ ก้าวไปจนถึงระดับเทียบเคียงราชันเซียนไปได้ ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่าสายเลือดอเวจีข้างนากลับเสียเพียงใดแล้ว

“เจ้าสมควรตาย!” เวลาที่กระบี่กระดุกในมือของราชินีเหรินเสียนชี้ไปที่หลี่ชียเอ แม้ว่าร่างของนางจะมีประกายศักดิ์สิทธิ์ที่พุ่งขึ้นมารุนแรง แต่กลับให้ความรู้สึกถึงความเปราะบางที่ประหลาดพิสดารยิ่งนัก!

“ฆ่า...” หันโด่นั้นเอง ภายในพรรคเซียนเหินได้ปรากฏร่างเงาแต่ละสายที่พุ่งตัวออกมา ร่างเงาแต่ละสายล้วนแล้วแต่ปะทุกลิ่นอายที่นากลับขึ้นมา อีกทั้งในเวลาเดียวกันปรากฏเสียง “ตูม” ดังสนั่น ร่างเงาแต่ละสายที่บุกโจมตีเข้ามาได้สำแดงกระบวนท่าการโจมตีราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกรแต่ละกระบวนท่าออกมา ในมือของพวกเขาต่างถืออาวุธราชันเซียนทั้งสิ้น

“ฉีสือ พวกเจ้ายังไม่ล้มเลิกความตั้งใจอีก จันข้าจะสังเคราะห์พวกเจ้า!” ราชินีเหรินเสียน คำรามเสียงดังออกมา เมื่อมองเห็นระดับบรรพบุรุษแต่ละคนที่บุกโจมตีเข้ามา

“วันนี้พวกเราจะล้างสำนักให้กับพรรคเซียนเหิน!” หนึ่งในบรรพบุรุษที่บุกโจมตีเข้ามาคำรามเสียงดัง พวกเขาเผาผลาญ

เลือดวัฒนธรรมของตน เพื่ออาศัยพลังที่แข็งแกร่งที่สุดสำแดงอำนาจภาพ
การโจมตีของราชันเซียนที่ปราศจากผู้ต่อกรออกมา

นี่คือบรรพบุรุษสายราชันเซียนฉานหลงสามสายของพรรค
เซียนเหิน เดิมพวกเขาถูกกักบริเวณเอาไว้ แต่ เวลานี้พวกเขากลับ
บุกโจมตีออกมา พวกเขาเองก็รอคอยโอกาสนี้อยู่ คาดหวังว่า
สามารถกวาดล้างศิษย์ทรยศทั้งหมดของพรรคเซียนเหินได้หมด
สิ้นในคราเดียว กระทั่งไม่เสียดายที่จะสังหารศิษย์พรรคเซียนเหินที่
ถูกล้างสมองทั้งหมด เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถรู้ได้เลยว่า เวลา
นี้มีศิษย์พรรคเซียนเหินจำนวนเท่าไรที่ยืนอยู่ข้างราชินีเหรินเสียน

“ไม่เลียมตัว” ราชินีเหรินเสียนยิ้มเยาะ “แซ่ก” เสียงกระบี่
กระดุกในมือดั่งขึ้นพร้อมกับฟาดฟันลงไป เพลิงมารที่รุนแรงดั่ง
คลื่นยักษ์ที่กวาดผ่าน ได้ยินเสียงดั่ง “จืด จืด จืด” ดวงดาวแต่ละ
ดวงที่อยู่ในรัศมีพลันกลับกลายเป็นเถ้าธุลีไป ภาพเหตุการณ์ดูน่า
สยดสยองยิ่ง

“แซ่ก” เสียงทวนคำรามไม่ขาดสาย มังกรเขียวก็เสือกทวน
ออกไปยังราชินีเหรินเสียน กองทัพมังกรเขียวในเวลานี้ ร่วมมือกับ
ระดับบรรพบุรุษพรรคเซียนเหินเพื่อมุ่งสังหารราชินีเหรินเสียน

“ตูม...” จากการใช้โจมตีของทั้งสองฝ่าย ดวงดาราแตกสลาย
หลังจากที่กำลังของราชินีเหรินเสียนเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย มังกร
เขียวต้องล่าถอยในกระบวนท่าเดียว ส่วนระดับบรรพบุรุษพรรค
เซียนเหินแต่ละคนถูกพลังกระแทกจนตัวลอย กระอักเลือดออกมา
อย่างแรง บางคนร้องเสียงน่าเวทนาออกมา กลายเป็นหมอกเลือด
ไปกับการถูกโจมตีเพียงครั้งเดียว

ราชินีเหรินเสียนในเวลานี้แข็งแรงแรงมากเหลือเกิน และน่ากลัวเหลือเกิน ต่อให้ระดับบรรพบุรุษพรรคเซียนเหินเหล่านี้ปราศจากผู้ต่อกรมากกว่านี้ ทั้งยังไม่เสียดายที่เผาผลาญเลือดวัฒนธรรมของตน ยังคงรับไม่ได้กับกระปี่กระดูกของราชินีเหรินเสียน

“อ้ากก...” ในเวลานี้เอง โอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ร้องเสียงแหลมเศร้ายันหลุดออกมา ลมปราณของโอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่แห่งเหือด ลมปราณและพลังวัตรทั้งหมดของพวกเขา ถูกหลี่ชีย่ดึงแยกออกมา อาศัยสายฟ้าสีทองมากลั่นบูชา อาศัยลมปราณ และพลังวัตรของพวกเขาไหล่อเลี้ยวร่างกายของพวกเขา ครั้งแล้วครั้งเล่า ขณะที่ร่างกายของเขากลับถูกหลี่ชีย่แยกออกมา

“สมควรตาย” ราชินีเหรินเสียนไม่มีกระจิตกระใจต่อสู้อยึดเยื้อ คำรามเสียงดัง เพลิงมารพวยพุ่ง หนึ่งกระปี่ทำลายล้างสรรพชีวิตนับล้านๆ ชีวิต หนึ่งกระปี่ฟ้าฟาดดินให้แยกออกจากกัน

“อ้ากก...” เสียงร้องน่าเวทนาดังขึ้น ทันใดนั้นราชินีเหรินเสียนเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็ว บรรดาบรรพบุรุษพรรคเซียนเหินที่รุกโถมตีกลับต่อนางถูกนางสังหารสิ้นในกระปี่เดียว แม้แต่มังกรเขียวยังถูกฟันจนตัวลอยออกไป ร่างขนาดยักษ์ปรากฏรอยแยกขึ้นมา

“ตูม...ตูม...ตูม...” ทันใดนั้น บังเกิดฟ้าดินสั่นไหว โคลงแคลง จังหวะที่ราชินีเหรินเสียนต้องการจะบุกเข้าไปช่วยเหลือลูกๆ ของนางนั้น มังกรเขียวพลันเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็ว เห็นประกายเลือดที่พุ่งขึ้นรุนแรง เสมือนหนึ่งจะกลับกลายเป็นมังกรเลือด

กองทัพมังกรเขียนเวลานี้ก็โกรธแค้นขึ้นมาสุดๆ พวกเขาจะสำแดงท่าไม้ตายออกมาแล้ว

“ปล่อยนางเข้ามา ข้าจะสังหารนางด้วยมือของข้าเอง ข้าจะให้นางได้เห็นลูกๆ ของนางตายอนาถต่อหน้าต่อตา และให้ลูกๆ ของนางได้เห็นแม่ของพวกเขาตายอนาถ!” ขณะที่มังกรเขียวเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วเพื่อสู้กับราชินีเหรินเสียนอีกครั้ง หลี่ชียเอ่ได้สั่งการออกไป

กองทัพมังกรเขียวล้อมองราชินีเหรินเสียนท่าที่หน้าเกรงขามจากนั้นค่อยๆ ถอยออกไปอยู่ด้านข้าง

เสียง “ตูม...” ดังสนั่นขึ้น เวลานี้ราชินีเหรินเสียนเพียงก้าวไปก้าวเดียวก็เข้าไปใกล้หลี่ชียเอ่ กระบี่กระดูกในมือชี้ไปที่หลี่ชียเอ่ กล่าวนำครั้นคร้ามขึ้นมาว่า “ข้าจะสับเจ้าให้เป็นหมื่นๆ ชิ้น!” เมื่อนางกล่าวมาถึงตรงนี้ ถึงกับกััดฟันกรอด

ขณะที่กระบี่กระดูกในมือของราชินีเหรินเสียนชี้ไปที่หลี่ชียเอ่นั้น แม้แต่กาลเวลาและช่องว่างล้วนแล้วแต่ถูกเพลิงมารของกระบี่กระดูกหลอมละลาย พลังมารของกระบี่กระดูกเล่มนี้น่ากลัวเหลือเกิน

ในความเป็นจริงเรื่องนี้ใช่เป็นเรื่องแปลก กระบี่กระดูกเล่มนี้สร้างขึ้นโดยอาศัยกระดูกซี่โครงของปฐุมบรรพบุรุษอเวจี อีกทั้งสายเลือดอเวจีในตัวของราชินีเหรินเสียนได้ตื่นขึ้นโดยสิ้นเชิงภายใต้อำนาจของสายเลือดอเวจี เป็นการยากที่จะจินตนาการถึงเพลิงมารของกระบี่กระดูกจะทรงพลังได้เพียงใด

ราชินีहरินเสียนได้ทำการเปลี่ยนแปลงสายเลือดมนุษย์ของตนให้กลายเป็นสายเลือดอเวจี อีกทั้งยังเป็นสายเลือดอเวจีที่บริสุทธิ์ยิ่ง และนางยังเป็นหนึ่งเดียวในพรรคเซียนเหินที่สามารถเปลี่ยนแปลงสายเลือดได้เป็นผลสำเร็จอีกด้วย

แม้ว่าราชินีहरินเสียนได้ทำให้สายเลือดอเวจีเลื่อนชั้นได้เป็นผลสำเร็จ ทำให้นางแลดูศักดิ์สิทธิ์ปราศจากผู้เทียบเทียม ปรากฏที่ศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิ์ตลอดกาลไม่มีสิ้นสุด แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงด้านมิติของอเวจีได้ เวลานี้ สายเลือดอเวจีของนางเพียงดูเหมือนมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งเท่านั้นเอง แต่ในความเป็นจริงแล้ว ความมืดมิดและพลังกัดกร่อนทำลายของสายเลือดอเวจีน่ากลัวมากเหลือเกิน

หลี่ซีเยไม่ได้ขมวดคิ้วเมื่อถูกชี้ด้วยกระบี่กระดูกจากราชินีहरินเสียน เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า "ข้าเคยพูดเอาไว้แล้วว่า ไม่ว่าจะใครก็ตาม หากสมคบคิดกับอเวจีก็ต้องแลกด้วยค่าตอบแทนที่แสนสาหัส ไม่ว่าจะใครก็ไม่ได้อยู่เหนือความคาดคิด วันนี้ข้าจะให้เจ้าได้ร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด ไม่ว่าจะอเวจีจะหลบซ่อนอยู่ ณ ที่ใด ข้าจะให้พวกเขาได้เห็นจุดจบของอเวจีกับตาตนเอง ให้เขาได้เห็นพลังจากเก้าแดน ให้พวกเขาได้เห็นความตั้งใจในการพิทักษ์เก้าแดนของข้า!"

"ฮ่า..." ราชินีहरินเสียนไม่พูดมากความอีกต่อไป ร้องเสียงดังออกมา นางที่มีความล้าเลิศความเป็นภคินีที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ไบหน่านางในเวลาบัดเบี้ยว ทำให้ไบหน่าที่สวยงามปราศจากผู้เทียบเทียมสูญเสียความงดงามไป

“ตุม...” เสียงดังสนั่น ขณะที่หนึ่งกระบี่ของราชินีเหรินเสียน พาดฟันเข้ามา เพลิงมารที่นำกลัวปราศจากผู้เทียบเทียบมดิ่งคลื่น ยักษ์ปกคลุมห้องฟ้า เมื่อห้องฟ้าถูกเพลิงมารกวาดผ่านยังคงกลายเป็นสีดำ โลกห่อล้อมอยู่ภายใต้ความมืดมิดที่นำกลัว ดวงดาวแลทางข้างเผือกพลันสลดและอัปแสง และกลายเป็นเถ้าธุลีไปภายในระยะเวลาอันสั้น

ด้วยกระบี่ที่พาดฟันมาในลักษณะเช่นนี้ อยาว่าแต่ถูกกระบี่ กระตุกฟันเข้าให้เลย แม้เพียงต้องเพลิงมารที่นำกลัวเช่นนี้เข้า เกรงว่าผู้ดำรงอยู่ในระดับสามารถต่อกรกับราชันเซียนซึ่งหน้าได้ก็ต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย!

“ตุม ตุม ตุม...” ทันใดนั้น เก้าแดนพลันหวั่นไหวโคลงแคลงขึ้นมา เป็นการหวั่นไหวโคลงแคลงของเก้าแดนโดยแท้จริง ไม่ว่าจะ เป็นแดนมนุษย์กษัตรา แดนสมุนไพรร่าธาตุ และหรือแดน วิญญาณศักดิ์สิทธิ์เป็นต้น สรุปก็คือ พริบตาเดียวนั้นเอง ทุกแดน ในเก้าแดนล้วนแล้วแต่เกิดการสั่นไหวโคลงแคลงขึ้นมา

และในพริบตาเดียวกันนี้เอง ทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วย อานุภาพราชันเซียน บริเวณพื้นที่บรรพชนของสายสำนักราชันเซียนแต่ละแห่งในเก้าแดน สถานที่หลายแห่งในเก้าแดน เป็นต้นว่า สถานที่ที่ราชันเซียนถือกำเนิด และหรือสถานที่ที่ราชันเซียนเคย บรรลุสัจธรรม และหรือสถานที่ที่ราชันเซียนเคยพักอาศัย อยู่.....

ทุกแห่งที่มีรอยเท้าของราชันเซียนล้วนแล้วแต่เปล่งประกายขึ้นมา ภายในเสี้ยววินาทีนี้ ในเก้าแดนปรากฏร่างเงาที่สูงตระหง่าน

ยิ่งได้ลุกขึ้นยืน และร่างเงาที่สูงใหญ่เหล่านี้พลันปะทุพลังที่สยบเหล่าชั้นฟ้า และปณิธานการต่อสู้ทำลายล้างเทพมารของราชันเขียนออกมา ยามที่ปณิธานต่อสู้เช่นนี้ของราชันเขียนปะทุขึ้นมา นั้น สรรพชีวิตทั่วทุกอาณาจักรต่างก้มกราบต่อพวกเขา

ราชันเขียนหมิงเหริน ราชันเขียนเย่ถิ ราชันเขียนหวู่โก้ว ราชันเขียนปู้สือ ราชันเขียนเฉินเสวี่ ราชันเขียนไปเลี่ยน ราชันเขียนปี้เหลียน ราชันเขียนหญิงหงเทียน ราชันเขียนทุนเย่อ ราชันเขียนฝานเฉิน ราชันเขียนป้าเมียด ราชันเขียนเตาหวาย ราชันเขียนกวานเฟิง...

ทันใดนั้น ปราบกฏว่าในเก้าแดนได้มีราชันเขียนที่ลุกขึ้นองค์แล้วองค์เล่า ราชันเขียนที่ได้บรรลุหลังจากยุคของอเวจีส่วนใหญ่ว่านแล้วแต่ได้ลุกขึ้นมา

“ฝ่าบาท...” ครั้นผู้คนได้เห็นราชันเขียนแต่ละองค์ที่ลุกขึ้นยืน ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่น้ำตานองหน้า ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ได้เห็นบรรพบุรุษของตนเป็นครั้งแรก ต่างตื่นเต้นจนบอกไม่ถูก เวลานี้ผู้บำเพ็ญตน กระทั่งมนุษย์บุุคคลจำนวนนับไม่ถ้วนต่างคุกเข่าลงก้มกราบกับพื้น

ทันใดนั้น พื้นี่ทุกตารางนิ้วของเก้าแดนล้วนแล้วแต่สว่างไสวขึ้นมา ทุกๆ เส้นชีพจรใต้ดิน ทุกๆ แม่น้ำมหาสมุทรของทุกๆ แคว้นในเก้าแดน เวลานี้ล้วนแล้วแต่มีประกายที่เจิดจ้า ละลานตายิ่งนัก!

เส้นรุ้งเส้นแวงที่สับสนอลหม่านและถักทออยู่กับพื้นที่ทุกตารางนิ้วของเก้าแดน นาที่นี้พื้นที่ทุกๆ ตารางนิ้วของเก้าแดนต่าง

เปล่งสุดยอดอาณาจักรราชันเขียนออกมา ทุกๆ ตารางนิ้วของเก้า
แดนล้วนแล้วแต่ถูกปลุกเสกโดยราชันเขียนมาแล้ว

“ท่านบรรพบุรุษ...” ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องน้ำตานองหน้า
เมื่อได้เห็นร่างเงาที่สูงตระหง่านแต่ละสาย และก้มกราบอยู่กับพื้น

เวลานี้ สายสำนักราชันเขียนแต่ละแห่ง ทายาทของราชัน
เขียนแต่ละคน ผู้บำเพ็ญตนที่เคยฝึกเคล็ดวิชาราชันเขียนมาก่อน
และหรือราชฎที่เผ่าพันธุ์เดียวกันกับราชันเขียนเป็นต้น บนตัว
ของพวกเขาต่างเปล่งประกายขึ้นมา ผู้บำเพ็ญตนแต่ละคน มนุษย์
ปุถุชนแต่ละคนล้วนแล้วแต่ปรากฏอาณาจักรราชันเขียนที่ตลบ
อบอวลบนตัวของพวกเขา เหมือนว่ราชันเขียนที่เป็นบรรพบุรุษ
ของพวกเขาเหล่านั้น หรือเป็นปฐมมาจารย์ของพวกเขา นาทีนี้ล้วน
แล้วแต่อาศัยกายเนื้อของพวกเขาปรากฏตัวบนโลกหล้าอีกครั้ง

เมื่อทุกๆ ที่บนเก้าแดนล้วนแล้วแต่ปรากฏเส้นรุ้งเส้นแวงที่สว่าง
ไสวของราชันเขียนขึ้นมาแล้ว และเมื่อทายาทรุ่นหลังจำนวนนับไม่
ถ้วนของราชันเขียน กระทั่งผู้ที่ร่วมชาติพันธุ์เดียวกันกับราชัน
เขียนต่างเปล่งประกายราชันที่ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา ทำให้เก้าแดนถูก
ปกป้องคุ้มครองเอาไว้

นาทีนี้ ทุกคนต่างรับรู้ได้ว่าได้รับการมองดูจากราชันเขียนแต่
ละองค์ในระยะไกล ราชันเขียนแต่ละองค์ได้ให้การคุ้มครอง
ลูกหลานของตน ราชันเขียนแต่ละองค์ที่คุ้มครองเผ่าพันธุ์มนุษย์
เผ่าวิญญาณเทพ เผ่ามนุษย์ศิลา...เป็นต้น นาทีนี้ทุกสรรพชีวิตไม่
มีการแบ่งชาติพันธุ์ ทุกคนมีชื่อที่ร่วมกันคือ ราชฎของเก้าแดน!

นาทีนี้ราชฎของเก้าแดนมีศัตรูคนเดียวกันคือ อเวจี

“ฝ่าบาท...” นาทีนี่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดต่างรับรู้ถึงราชันเซียนแต่ละองค์ที่ปกปักรักษาคุ้มครอง ไม่ว่าจะป็นทายาทของราชันเซียนหรือไม่ ไม่ว่าจะมืชาติกำเนิดจากเผ่าพันธุ์ใด ทุกๆ สิ่งมีชีวิตล้วนแล้วแต่ได้รับการเรียกหาจากราชันเซียน สิ่งมีชีวิตทั้งหมดล้วนแล้วแต่คุกเข่าก้มกราบกับพื้น ภายในใจบังเกิดความคิดที่สูงสุด ความคิดนี้กับปณิธานการต่อสู้ของราชันเซียนได้หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

ทันใดนั้น สิ่งมีชีวิตของเก้าแดนต่างมีปณิธานเพียงหนึ่งเดียว... ปกป้องเก้าแดน ต่อต้านอเวจี!

ตูม...เสียงดังสนั่นดังขึ้น นาทีนี่ร่างเงาราชันเซียนแต่ละองค์ที่สูงใหญ่ ปณิธานต่อสู้แต่ละสายของราชันเซียน และปณิธานของสิ่งมีชีวิตทั้งหมดของเก้าแดนได้หลอมรวมเป็นหนึ่ง ปณิธานสายนี้ได้ส่องสว่างไปเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ปณิธานการต่อสู้สายนี้ทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งหมดต้องสั่นเทา แม้แต่ผู้ที่อยู่ในสุสานเวลานี้ก็ดูระวังตัวขึ้น

เฉกเช่นบรรดาตาเต๋มาที่อยู่ในสุสานเทียนกู่ นาทีนี่ต่างลืมตาทั้งสองชั้นมา มองดูปณิธานที่รวมเข้าด้วยกันของเก้าแดนแล้วก็มีท่าทีที่จริงจังยิ่งนักขึ้นมา

นาทีนี่เอง ระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่ฝังหลบอยู่ในสุสานก็นิ่งเงียบอยู่นาน เมื่อต้องเผชิญปณิธานและพลังเช่นนี้ ไม่ว่าจะคนผู้นั้นจะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตามล้วนแล้วแต่ไม่สามารถต้านทานได้ นี่คือปณิธานที่ราชันเซียนทุกคนทิ้งเอาไว้หลังสิ้นสุดยุคอเวจี มันคือปณิธานต่อสู้ของราชันเซียนในเก้าแดนที่คอยปกป้องเก้าแดน

ไม่ว่าใครก็ไม่อนุญาตให้ทำลายปณิธานต่อสู้นี้ มิฉะนั้นจะถูก
ฆ่าโดยไม่มีกระบวนการละเว้น!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1686 หอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมาร

“ตึง” สะเกิดไฟแตกกระจาย แม้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างดูเชื่องช้าเมื่อบรรยายด้วยตัวอักษร แต่ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นเอง

ในเวลานี้ กระบี่กระบดุกที่พันไสหฺลือชเย่ได้ถูกต้านเอาไว้ พริบตาเดียวกันนี้ในมือของหลือชเย่ปรากฏหอกเล่มหนึ่ง หอกเล่มนี้พันไว้ด้วยหลักสัจธรรม สัจธรรมแต่ละสายแทนราชันเซียนแต่ละองค์ เช่น ราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนหญิงหงเทียน ราชันเซียนหลือ ราชันเซียนหยินเทียน... เป็นต้น ที่เป็นราชันเซียนในยุคเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ได้ทำการปลุกเสกอยู่ในนั้น กระทั่งรวมทั้งราชันเซียนท่าคงด้วย!

หอกเล่มนี้แทนปณิธานการต่อสู้ของราชันเซียนส่วนใหญ่ในยุคของเหล่าราชัน และหอกเล่มนี้ยังแทนปณิธานทั้งหมดของสรรพชีวิตในเก้าแดน นี่คือหอกที่ปกป้องเก้าแดนเล่มหนึ่ง มันถูกซ่อนเอาไว้ในพื้นที่ทุกตารางนิ้วของเก้าแดน มันหลบอยู่ภายในใจของสรรพชีวิตทุกๆ ชีวิต!

“ข้าเคยพูดเอาไว้ว่า ผู้สมคบคิดอเวฬุไม่มีละเว้น! ไม่ว่าอเวฬุยังคงมีผู้ดำรงอยู่ในระดับเช่นใดที่หลบซ่อนอยู่ก็ตาม เวลานี้แหกตามองดูให้ชัดๆ เก้าแดนจะได้รับการปกป้องคุ้มครองตลอดไป อเวฬุจงไสหัวออกไปจากเก้าแดนเสีย!” น้ำเสียงของหลือชเย่เยือกเย็นไร้ซึ่งความปราณี มีเพียงเช่นฆ่า และกลืนคาวเลือด

ประกายตาของหลี่ชียเอนาที่นี้ดูเยือกเย็นจนไม่ว่าผู้ใดก็ต้องหวาดกลัว เป็นประกายที่ชื่นชอบ โลहितแม้แต่ราชันเซียนเห็นแล้วยังต้องสั่นเทา

“บุ” หันใต่นั้น หลี่ชียเอนได้ลงมือแล้ว หอกที่อยู่ในมือถูกพุ่งออกไป พลันตรึงเข้ากับร่างของราชินีเหรินเสียนทันที

“อ้ากก” เสียงแหลมดังที่นำเวทนายิ่งดั่งขึ้น ไม่ต้องสงสัย หอกที่พุ่งออกไปพลันตรึงร่างของราชินีเหรินเสียนเอาไว้กับพื้น ต่อให้นางที่มีกำลังระดับเทียบเคียงกับราชันเซียนก็ไม่สามารถต้านกับหอกเล่มนี้ได้ ถูกตรึงเอาไว้ตรงนั้นเพียงกระบวนท่าเดียวเท่านั้น

“อ้ากก” เสียงแหลมดังที่นำเวทนายิ่งดั่งก้องทั่วฟ้าดิน นางพยายามดิ้นรนหวังถอนหอกที่ตรึงอยู่บนตัวของตนแต่ไม่มีประโยชน์ ไม่ว่าจะดิ้นรนอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ นางถูกหอกตรึงอยู่กับพื้น กฏเกณฑ์แต่ละสายพลังพันธนาการนางเอาไว้ ทำการแยกและกลั่นพลังของนางที่ละนิดๆ เวลาที่ประกายศักดิ์สิทธิ์บนตัวของราชินีเหรินเสียนเริ่มหมองลง กลิ่นอายที่ศักดิ์สิทธิ์บนตัวของนางเริ่มจางหาย สายเลือดที่เดิมที่ดูขาววับเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงค่อยๆ ปรากฏสายเลือดที่มีดมิดอันเป็นคุณสมบัติดั้งเดิมของอเวจี

“เก้าแดนไหนเลยจะเป็นที่ที่อเวจีสามารถแตะต้องได้!” หลี่ชียเอนมองดูราชินีเหรินเสียนที่หนึ่งด้วยท่าทีเย็นชา ในเวลานี้ท่าทีของเขาเยือกเย็นไร้ซึ่งความปราณี

อย่าว่าแต่ราชินีเหรินเสียนเลย ต่อให้เป็นราชันเซียนจริงๆ ก็ต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย หากถูกหอกเล่มนี้ตรึงอยู่กับพื้น ขอ

เพียงบุคคลนั้นเป็นสายเลือดอเวจี ก็จะหนีไม่พ้นการถูกสังหารโดยไม่มีทางตอบโต้เช่นนี้ได้!

หอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารคือชื่อของอาวุธหอกเล่มนี้! นี่ไม่ใช่อาวุธ แต่มันคือการสังหารโดยไม่มีทางตอบโต้任何一种 มันเป็นปณิธานของราชันเซียนแต่ละองค์ มันคือปณิธานของสรรพชีวิตในเก้าแดน และก็พลังของพื้นที่ทุกตารางนิ้ว เส้นชีพจรใต้ดินทุกเส้นในเก้าแดน

ความหมายในการดำรงอยู่ของ "หอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมาร" คือเฝ้าปกป้องเก้าแดน ต่อด้านอเวจี!

ครั้งนั้น หลังจากยุคอเวจีสิ้นสุดลง แต่ว่าอเวจีไม่ได้ถูกเช่นฆาตกรรมหมดสิ้น ในมือของอเวจีมีกายล่องหนอยู่ ดังนั้น จึงยังคงมีผู้ยิ่งใหญ่ที่มีความแข็งแกร่งมากของอเวจีที่หบซ่อนตัวไม่ยอมปรากฏตัวออกมา

เมื่ออเวจีมีกายล่องหนอยู่ในมือ หลี่ชีย่ก็จนปัญญาที่จะฆ่าล้างอเวจีได้ทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้เขาต้องกลัดกลุ้มเรื่องหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะรังอยู่ในเก้าแดนตลอดไป หากเก้าแดนปราศจากการปกป้องคุ้มครอง มีความเป็นไปได้ที่อเวจีจะย่อยกลับมาอีกครั้งหนึ่ง มีความเป็นไปได้ที่เก้าแดนจะถูกยึดครองตกไปอยู่ในมือของอเวจีอีกครั้งหนึ่ง

ดังนั้น หลี่ชีย่ที่อยู่ในฐานะอิกาทมิพลังได้มีแนวความคิดที่ยิ่งใหญ่ ด้วยการให้มีการลงนามในข้อตกลงสูงสุด โดยราชันเซียนที่ปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าวคนแรกก็คือราชันเซียนหมิงเหริน

หลี่ซีเยได้ทุ่มเทกำลังกายใจนับไม่ถ้วนในการวางแผนและโครงสร้างระยะยาวให้กับเก้าแดน ผ่านราชันเซียนแต่ละรุ่น เช่น ราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนหญิงหงเหียนเป็นต้นในการปลุกเสกและกลั่นกรอง ทำการวางม่านฟ้าแหดดินทั่วทั้งเก้าแดน ราชันเซียนแต่ละยุคสมัยล้วนแล้วแต่ทำการปลุกเสกจนกลายมาเป็นหอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมาร!

นี่คือวิธีการสุดท้ายที่จะต่อต้านกับอเวจี ถ้าหากวันหนึ่งเก้าแดนจะต้องถูกยึดครองจริงๆ และความมืดมิดจากอเวจีได้หวนคืนสู่เก้าแดนอีกครั้ง อย่างน้อยที่สุดสิ่งมีชีวิตของเก้าแดนยังจะมีแสงอรุโณทัยอยู่บ้าง ยังมีวิธีการสุดท้ายที่จะต่อต้านอเวจี!

หอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารที่เป็นเครื่องมือสังหารที่ไม่มีทางตอบโต้ได้ไม่ได้อยู่ในมือของหลี่ซีเย แต่อยู่ในเก้าแดน อยู่ในมือของคนทุกคน ขอเพียงผู้นั้นมีจิตแน่วแน่ที่จะสู้กับอเวจี ก็จะมีโอกาสได้ครอบครองหอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมาร!

“ไม่” โอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ถึงกับร้องเสียงแหลมออกมา เมื่อเห็นมารดาของตนถูกตรึงและส่งเสียงร้องโหยหวนอยู่บนพื้น แต่ว่า พวกเขา ก็จนปัญญาในเวลาอัน

“ถึงตาพวกเจ้าแล้ว!” ท่าที่หลี่ซีเยที่เยือกเย็นจ้องมองดูโอรสราชันเซียนเหรินเสียนทั้งสี่ ทันใดนั้นสายฟ้าพลันพุ่งเข้าไปภายในร่างกายของพวกเขา พลันดึงเอาเลือดแก่น ทักษะแยกออกมาทั้งหมด เพียงพริบตาเดียวก็ถูกกลั่นเป็นแก่นเพื่อกลั่นบุชาสีกายเซียนของพวกเขา

“อ้ากก” โอรสราชันเขียนเหรินเสียนทั้งสี่ถึงกับร้องเสียงแหลม เสร้ารันหดขึ้นมา นาที่นี้พวกเขาสี่พี่น้องล้วนแล้วแต่ถูกสายฟ้าเผา จนกลายเป็นเถ้าธุลีไป ขณะที่กายเขียนของพวกเขาถูกหลีชีเย อาศัยสวรรค์ลงทัณฑ์ทำการกลั่นจนกลายเป็นแก่นกายที่บริสุทธิ์ ที่สุดในโลก

“ไม่” ราชินีเหรินเสียนถึงกับร้องเสียงแหลมที่เสร้ารันหด ออกมา เมื่อมองเห็นลูกๆ ทั้งสี่ของตนกลายเป็นจุน แต่นางกลับไม่สามารถทำอะไรได้ ได้แต่มองตาปริบๆ จนพวกเขาถูกเผาไป

“เจ้าคนแซ่หลี ถึงข้าจะเป็นผีก็จะไม่ละเว้นเจ้า!” ราชินีเหรินเสียนร้องเสียงแหลมออกมา ใบหน้าบิดเบี้ยว นางที่เดิมมีความเป็น กษัตริย์หนึ่งไม่เป็นสองรองใคร เวลานี้กลับมีท่าทีที่น่าเกลียดน่า กลัวมาก

ท่าทีหลีชีเยเย็นชากล่าวน่าเกรงขามว่า “ครั้งนั้น ขณะที่ข้า เช่นฝาอเวจีด้วยปณิธานที่แข็งกร้าวก็เคยมือเวจีแต่ละคนที สาบแข้งข้าเช่นนี้ ผีร้ายนะหรือ? นับเป็นอะไรได้ เมื่ออยู่ต่อหน้ามาร ร้ายอย่างข้าผีร้ายก็ทำได้แค่คุกเข่าตรงหน้าข้าเท่านั้น!”

เมื่อหลีชีเยเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้วก็ไม่ได้ให้ความสนใจต่อราชินี เหรินเสียนอีก “ปุ” กายแก่นทั้งสี่พลันถูกหลีชีเยหลอมรวมเข้ากับ ร่างของตน

“แว้งค์” ทันใดนั้น กายทั้งสี่ของหลีชีเยได้เจิดจ้าขึ้นมายิ่งนัก “ตูม” เสียงดังสนั่น ร่างกายของหลีชีเยได้ปรากฏประกายเขียน พวยพุ่งออกมาทันที พลังของสี่ยอดกายเขียนได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ร่างของหลีชีเยเวลานี้กลับกลายเป็นสูงใหญ่ยิ่งนัก ประกาย

สินิลของกายทวะสยบอเวลี ปรกกายเซียนของกายเซียน
เห็น ความศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิของกายพิสุทธิ และพลังปราศจาก
สิ้นสุดของกายขวานหลายฟ้าล้วนแล้วแต่ทะลุฟ้าดินในฉับพลัน
ทันที นาทีนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถพันธนาการตัวเขาได้อีกแล้ว

สียอดกายเซียนชั้นสมบูรณ นาทีนี้สียอดกายเซียนของหลี
ชียะก็ได้ประสบผลสำเร็จสมบูรณในที่สดุ เมื่อดวงตาทั้งสองของหลี
ชียะส่งประกายออกมา เหล่าชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนแล้วแต่สั่นเทา
ต่อให้ราชันเซียนเมื่อได้เห็นยังต้องหวาดกลัว!

“ในที่สดุก็สำเร็จแล้ว สียอดกายเซียน หนึ่งเดียวเท่านั้นนับแต่
อดีตถึงปัจจุบัน” เมื่อยวิโทจวินได้เห็นภาพนี้ก็รู้สึกตื่นเต้นยิ่งนัก
ครั้งนั้น ราชามังกรดำแค่สองยอดกายเซียนก็สามารถเกรียงไกรไป
ทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน เวลานี้ใต้เท้ามีถึงสียอดกายเซียนใน
ครอบครอง ต่อให้ราชันเซียนก็ไม่ใช่อุปถัมภ์ของเขา!

กัจฉนทีไม่ได้หลบหนีไปไหนเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้วก็ได้แต่ทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ รู้ว่าตัวเองพ่ายแพ้แล้ว เมื่อก้าวเดินมาถึงจุดนี้
ไฟตายอะไรก็ไม่สามารถเอาชนะได้แล้ว

“เหล่าปราชญ์ทั้งหลาย อย่าลืมนคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้เมื่อคราว
ก่อนนั้น!” ราชนีเหรินเสียนถึงกับร้องด้วยเสียงแหลมดังกบท้องฟ้า
ด้วยความสิ้นหวัง เมื่อเห็นหลีชียะสำเร็จสีกายเซียนชั้นสมบูรณ

หลีชียะในเวลาี่สองมือไพล่หลัง ดวงตาทั้งสองตั้งตะเกียง
ศักดิ์สิทธิ์ที่ส่องฟ้าดินจนสว่างไสว สำรวจตรวจตราทุกๆ เป้าหมาย
ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน !

แต่ว่า ต่อให้ราชินีเหรินเสียนร้องเสียงแหลมดังออกมา บนท้องฟ้ายังคงเงียบสงบไม่มีสิ่งใดตอบสนอง เหมือนว่านั่นเป็นเพียงการร้องของนางเพียงผู้เดียวเท่านั้น

“เสียดาย สุดท้ายแล้วพวกเขาจะไม่ลงมือ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เจ้าเป็นเพียงหมากตัวหนึ่งที่เขาใช้ทดสอบดูเท่านั้นเอง” เมื่อท้องฟ้าเงียบสงบ หลี่ซีเยจึงกล่าวนำเกรงขามต่อราชินีเหรินเสียน

“ไม่” ราชินีเหรินเสียนที่สิ้นหวังไม่อาจเชื่อในสิ่งนี้ ร้องเสียงแหลมออกมาว่า “ข้าคือผู้ที่สามารถยกระดับสายเลือดสำเร็จเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น พวกเขาจะทอดทิ้งข้าเช่นนี้ไม่ได้!”

“แม้แต่ราชันเซียนเหรินเสียนยังทอดทิ้งเจ้าไปแล้ว นับประสาอะไรกับอเวจี ผู้ชายที่รักเจ้าสุดหัวใจก็ไม่สนใจความเป็นความตายของเจ้าแล้ว เจ้าคิดว่าอเวจีจะให้ความสนใจกับความเป็นความตายของหมากตัวหนึ่งรึ?” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “หากเจ้ารู้ร่องรอยของกายล่องหนอเวจี ยังพอจะมีโอกาสช่วยไถ่ตัวเจ้านิดหนึ่ง!”

“เป็นไปได้ ไม่ได้ มันเป็นไปได้ เหวินเสียนต้องไม่ทอดทิ้งข้า!” ราชินีเหรินเสียนที่อยู่ในภาวะสิ้นหวังพึมพำกับตัวเองออกมา นางไม่ได้ยินคำพูดของหลี่ซีเยแล้ว

หลี่ซีเยรู้สึกผิดหวังเช่นกัน ราชินีเหรินเสียนไม่รู้อะไรเกี่ยวกับร่องรอยของกายล่องหนเลย อเวจีมีความรอบคอบมาก กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขามีโอกาสเพียงครั้งเดียว ดังนั้น สำหรับพวกเขาหากลงมือจะต้องสำเร็จ มิฉะนั้นละก็สิ่งที่พวกเขาได้สั่งสม

มาทั้งหมดก็จะล้มเหลวโดยเปล่าประโยชน์ โดยเฉพาะกายล่องหนที่พวกเขาถือเป็นที่พึงสุดท้าย ถ้าหากพวกเขาสูญเสียกายล่องหนไป อเวจีของพวกเขาจะต้องถูกเข่นฆ่าจนไม่เหลือเหลืออีกต่อไป! "

ห้องฟ้ายังคงเงียบสงัดไม่มีการตอบรับใดๆ ทั้งสิ้น ยิ่งไม่มีการปรากฏตัวของอเวจี ยิ่งไม่ต้องพูดถึงกายล่องหนที่หลี่ชีย่รอคอย

มองดูห้องฟ้าที่เงียบสงัด หลี่ชีย่ถึงกับหดถอนใจเบาๆ รู้ว่ากายล่องหนคงไม่ปรากฏตัวแล้ว

พันล้านปีแห่งการรอคอย เขายังคงไม่สามารถรอไปจนถึงนาทีสุดท้าย กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้วชาตินี้เขาไม่มีทางเลือกอีก เนื่องจากเขาไม่สามารถมีชีวิตอยู่เป็นอมตะอีกแล้ว เขาไม่สามารถรอคอยต่อไปเรื่อยๆ เหมือนก่อนหน้านี้ได้อีกแล้ว ชาตินี้เขาจะต้องก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ สู้รบจนถึงที่สุด เขารอไม่ถึงวันนั้น วันที่อเวจีไม่สามารถอดกลั้นต่อไปได้อีก

การกู่แห่ในครั้งนี้ด้วยการสังหารพวกของราชินีเหรินเสียนเป็นเพียงการปิดโครงการเร็วกว่าแผนการที่วางเอาไว้เท่านั้น ขณะเดียวกัน ก็เป็นการกวาดล้างให้สิ้นเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่เขาจะไปจากเก้าแดน และเป็นการสยบอเวจีที่หลบซ่อนตัวอยู่ในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเป็นครั้งสุดท้าย ทำให้อเวจีที่หลบซ่อนตัวอยู่ไม่กล้ากระทำการบ่มบ่าม

สำหรับเก้าแดนในอนาคตจะเป็นเช่นใดนั้น สามารถต่อต้านอเวจีได้หรือไม่ ในอนาคตได้แต่พึ่งตนเองแล้วแหละ สิ่งที่เขาสามารถทำให้ได้ก็คงมีเพียงเท่านี้ ในอนาคตเขาจะไม่ใส่ใจต่อเก้าแดนอีกต่อไป และไม่มาเฝ้าปกป้องคุ้มครองอีกต่อไป

สุดท้าย หลีซียะละสายตากลับมา และสายตาไปตกอยู่บนตัวของกัจจน กัจจนยังคงยืนสงบนิ่งอยู่ตรงนั้น เขาไม่สะทกสะท้านหันใดนั่นเอง หลีซียะเหมือนมองเห็นเงาของตนบนตัวของกัจจน นับว่ากัจจนได้เรียนรู้จากตัวของเขาไปได้ไม่น้อยเลยทีเดียว

“เสียดาย เจ้าไม่ได้รอจนถึงโอกาสนั้น” หลีซียะสายหน้าและกล่าวขึ้นมาช้าๆ

“ข้ารู้” กัจจนรู้ว่าตนเองนั้นได้พ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงแล้ว เขาไม่รู้สึกตระหนก และกลับกลายเป็นมีจิตที่เยือกเย็นยิ่งนัก เขากล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าเองก็เสียดายแทนใต้เท้าสุดท้ายแล้วใต้เท้าก็ไม่ได้รอจนกว่าอเวจีมาถึง อเวจียังคงไม่กล้าลงมือเหยื่อที่หวานมันขนาดนี้พวกเขายังคงไม่กล้าแตะครูป พวกเขาได้แต่ทอดทิ้งหมากตัวที่ดีที่สุดตัวนี้ไป”

ตอนที่ 1687 การเลือกของกัจจน

คำพูดของกัจจนเวลานี้พูดได้จริงใจมาก “ไม่ได้คิดจะพูดเอาใจ และเขาไม่คิดจะร้องขอชีวิต

กัจจนเคยได้รับการชี้แนะจากหลี่ชียเอ่ คนอื่นอาจไม่เข้าใจหลี่ชียเอ่แต่เขาเข้าใจดี ขอเพียงหลี่ชียเอ่ได้ตัดสินใจไปแล้วใครก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เขาเองก็รู้ว่ายากจะพ้นเคราะห์กรรม ดังนั้นก่อนที่จะตายเขายังคงรักษาท่าทีที่เอื้อระเหยเอาไว้ได้

“นับว่าเจ้านี้เข้าใจจริงๆ ” หลี่ชียเอ่ถึงกับทอดถอนใจและพูดว่า “พูดกับคนฉลาดก็ไม่เหนียวอย่างนี้แหละ เสียตาย เจ้ากลับไม่ใช่ศิษย์ของข้า”

กัจจนหัวเราะแล้วกล่าวว่า “เกรงว่าถ้าหากข้าเป็นศิษย์ของใต้เท้าคงทำให้ใต้เท้าต้องเสียหน้า ที่ข้าเรียนรู้อย่างนี้ไม่เท่าหนึ่งในสิบของใต้เท้า ต่อให้ใต้เท้าไม่รู้สึกละเสียหน้า ข้าก็ไม่ต้องการไปข้องเกี่ยว เพื่อไม่ให้ใต้เท้าต้องเสียชื่อ”

คำพูดของกัจจนใช่จะเป็นการถ่อมตน สิ่งที่เขาพูดมาแล้วล้วนแต่เป็นความจริง ศิษย์ของหลี่ชียเอ่มีคนไหนบ้างที่ไม่แข็งแแรงกว่าเขา ราชนันเซียนหมิงเหริน ราชนันเซียนหญิงหงเทียน ล้วนแล้วแต่เป็นสุดยอดราชนันเซียนในหล้าทั้งสิ้น สามารถหัวเราะเย้ยเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน แม้ว่าตัวเขาจะเป็นหนึ่งในสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน มีโชควาสนาที่เหนือผู้คน มีกุศโลบาย

และแผนการเหนือผู้อื่น แต่เขาก็ไม่กล้ายกย่องตัวเองว่าเป็นศิษย์
ของอิกาทมิฬ

“เสียดายพรสวรรค์ของเจ้า” หลีชีเย่สายหน้าเบาๆ และกล่าว
ด้วยความรู้สึกเสียดาย

“โลกนี้มักมีเรื่องที่ไม่เป็นดั่งใจปรารถนาเสมอ ไต่เท้าว่างั้นมั๊ย”
กู่จุนหัวเราะและกล่าวว่า “ข้าไม่เสียใจที่เป็นศัตรูกับไต่เท้า ต่อให้ไต่
เท้าให้โอกาสข้าได้เลือกอีกครั้ง ข้ายังคงเลือกที่จะเป็นผู้ทรยศแต่
กำเนิด หากข้าได้กลายเป็นศิษย์ของไต่เท้าและติดตามบำเพ็ญ
เพียรและขัดเกลากับไต่เท้า จนท้ายที่สุดได้เป็นราชันเซียน มันช่าง
เป็นเรื่องที่น่าเบื่ออะไรอย่างนั้น ไต่เท้าไม่เคยขาดแคลนผู้ที่จะเป็น
ราชันเซียนอยู่แล้ว ต่อให้ข้าได้เป็นราชันเซียนก็ไม่สามารถ
ปราดเปรื่องน่าทึ่งเฉกเช่นราชันเซียนหญิงหงเหียน และไม่สามารถ
เหมือนเช่นราชันเซียนหมิงเหรินที่ยืนหยัดไม่สั่นคลอน”

กล่าวสำหรับข้าแล้ว ข้าไม่เสียใจที่เป็นศัตรูกับไต่เท้า มันเป็น
ความสุขสำหรับชีวิตของข้า หากไม่มีสิ่งทำร้ายเช่นไต่เท้าแล้ว
ชีวิตดูจะเหงาเหลือเกิน แน่นอน ในมุมมองของไต่เท้าข้ายังไม่
คู่ควรที่จะเป็นคู่ต่อสู้ของไต่เท้า หากไต่เท้าจะบดขยี้ข้าให้ตายจริง ๆ
ล่ะก็ ไม่จำเป็นต้องรอจนถึงวันนี้ สติปัญญาของข้าในสายตาของ
ไต่เท้าก็เฉกเช่นเด็กน้อยอย่างนั้น” กู่จุนรู้สึกโล่งอก หัวเราะกล่าว
อย่างตามอารมณ์

“มันก็จริง” หลีชีเย่พยักหน้าช้าๆ และกล่าวว่า “บอกได้แต่
เพียงเวลาไม่คอยท่า การที่เจ้ามีพรสวรรค์เช่นนี้ มีความตั้งใจเช่นนี้
ที่ขาดไปก็คือเวลา ไม่มีการสั่งสมด้วยระยะเวลาที่เนิ่นนาน ไม่มี

ความรู้ที่รอบรู้กว้างขวาง มันจะส่งผลให้แผนการของเจ้าออกจะไม่สมบูรณ์”

“ใต้เท้าสั่งสอนได้ถูกต้อง” กุ๊จุนแสดงความเคารพแบบจีน ยิ้มกล่าวว่า “ชาตินี้ใช่เพียงเวลาไม่คอยท่ากับข้า มันไม่คอยท่าใต้เท้าเช่นกัน หากว่าใต้เท้าสามารถหนีไปได้อีกหลายชาติ เกรงว่าถึงตอนนั้นทุกอย่างล้วนถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ภูตผีปีศาจล้วนไม่คู่ควร จะกล่าวถึง รับรองว่าจะต้องถูกใต้เท้ากวาดล้างไปจนสิ้น!”

“เรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว ไม่ต้องไปพูดถึงอีก” หลี่ชียะยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เจ้าคิดจะตายด้วยวิธีไหนล่ะ? ต้องการตายให้มันเร็วหน่อย หรือว่าตายแบบเจ็บปวดชนิดหนึ่ง”

ในเวลานี้ หลี่ชียะและกุ๊จุนทั้งสองคนต่างพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน คนที่ไม่รู้ความนัยยังไม่เชื่อว่าทั้งสองคนเป็นศัตรูคู่อาฆาต

พวกเขาสองคนพูดคุยกันกันพลางหัวเราะไปพลาง ใครเล่าจะเชื่อว่ากุ๊จุนนั้นต้องการเล่นเกมหลี่ชียะถึงตาย ขณะเดียวกันหลี่ชียะก็ต้องการเล่นเกมกุ๊จุนถึงตายเช่นกัน

กุ๊จุนขณะเผชิญหน้ากับความตายก็ไม่ได้หลีกหนี และไม่ได้ตื่นตระหนก สงบมาก และเมินเฉยยิ่ง ในเวลานี้เขาได้ปลงแล้ว ทุกอย่างได้สิ้นสุดลง เขาพ่ายแพ้แล้ว แพ้อย่างหมดรูป เมื่อเห็นหลี่ชียะบรรลุกายเซียนทั้งสี่ขั้นสมบูรณ์ ต่อให้กุ๊จุนมีไฟตายอะไรในมือก็เปล่าประโยชน์ ไม่สามารถพลิกสถานการณ์ได้อีกต่อไป

คนอื่นอาจไม่รู้ว่า การสำเร็จเสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์นั้นบ่งบอกถึงสิ่งใด แต่ว่า ในใจของกัจจนกลับรู้อย่างชัดเจน พี่เขยของเขาคือกายเขียนคู่ชั้นสมบูรณ์ ความปราศจากผู้ต่อกรของเขาเป็นที่ประจักษ์ของทุกคน ขณะที่หลี่ชียเอ่สำเร็จเสียกายเขียนชั้นสมบูรณ์ มันสุดที่จะจินตนาการได้อีกแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น หลี่ชียเอ่ยังมีไฟตายอยู่ในมืออีก

ในเวลานี้กล่าวสำหรับกัจจนแล้ว ต่อให้พี่เขยไม่สังหารเขา ต่อให้หลี่ชียเอ่ไม่สังหารเขาก็ตาม มันทำให้การมีชีวิตอยู่ต่อไปของเขาไม่มีความหมายอีกแล้ว

เนื่องจากสิ่งที่กัจจนเสาะแสวงหามาชั่วชีวิตก็คือเอาชนะอิคาทมิพ กระทั่งสังหารอิคาทมิพเสียเพื่อแทนที่เขา เวลานี้กัจจนรู้แล้วว่าตนเองนั้นไม่สามารถเอาชนะอิคาทมิพได้ตลอดไป ดังนั้น เขาจึงปลงตก และคนที่สิ้นหวังสำหรับเขานั้นความตายไม่ได้น่ากลัวอะไรอย่างสิ้นเชิง

“ไต่เท้าเคยชี้แนะเข้ามาก่อน ตลอดเวลาที่ผ่านมาข้าไม่มีโอกาสได้ตอบแทนไต่เท้าบ้าง นับว่าละอายใจจริงๆ ” กัจจนยิ้มและเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

“บอกได้แต่เพียงว่า ข้าไม่สมกับการเป็นอาจารย์” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าคิดว่าเคยรับการชี้แนะจากข้าจริงๆ ละก็เช่นนั้นก็คือข้าไม่สามารถสั่งสอนเจ้าให้ได้ดี บนเส้นทางที่แสนจะยาวไกลข้าไม่สามารถดึงเจ้ากลับมาได้”

“เรื่องนี้โทษไต่เท้าไม่ได้” กัจจนหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ต่อให้ไต่เท้ามีความตั้งใจจะสอนให้ข้าได้ดี คงมีสักวันที่ข้าต้องเป็น

ศัตรูกับไต้เท้าอยู่ดี การเป็นศัตรูกับไต้เท้าใช่เป็นเพียงข้าเป็นคนทรยศแต่กำเนิดเท่านั้น บอกได้แต่เพียงโลกใบนี้มันน่าเบื่อ เรื่องที่ข้าต้องการซื้อขายกับไต้เท้ามันก็อยู่ที่เงื่อนไขเท่านั้นเอง”

“เอาเถอะ” หลี่ซิเยหัวเราะ และกล่าวว่า “วิถีแห่งชีวิตของคนเรา ทุกคนต่างมีการเลือกที่แตกต่างกันไป ผ่านมาได้ถึงสามชาตินับว่าไม่ถ้ายนัก วันนี้สมควรแก่เวลาที่ต้องจบสิ้นลงได้แล้ว”

“สมควรจบสิ้นได้แล้ว” กุ้จุนพยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “แม้ว่าไต้เท้าจะอาศัยคลังสมบัติว่างเปล่าทำให้ข้าเข้าไปติดกับเอง แต่ ข้าเชื่อว่าไต้เท้าต้องซ่อนสุดยอดสิ่งของเอาไว้ในมหาสมุทรอุดรอย่างแน่นอน ทุกคนที่กลับมาในคราวนี้ย่อมต้องการมาเอาอาวุธที่ยอดเยี่ยมที่สุด ข้าเองไม่ได้มีความปรารถนาอะไรอีก ถ้าหากไต้เท้าจะให้ข้าได้ตายอย่างสะเทือนเลื่อนลั่นสักหน่อย ข้าก็พึงพอใจเป็นที่สุดแล้วหละ”

“จากนั้นหละ?” หลี่ซิเยจ้องมองดูกุ้จุนแล้วถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา

กุ้จุนเองก็หัวเราะและกล่าวว่า “ครั้งนั้นไต้เท้าซื้อแฉะมอวาสนาให้ข้า ไต้เท้าเคยพูดถึงเรื่องวิชาโซ่โลหิต ในเมื่อข้าก็ต้องตายอยู่แล้ว จึงรบกวนไต้เท้าช่วยส่งข้าก็แล้วกัน ให้ชีวิตที่ต่อตายของข้าจบลงด้วยวิธีนี้ก็นับเป็นเกียรติของข้า และเป็นบุญคุณที่ไต้เท้าประทานให้กับข้า”

“เอาเถอะ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าสงเคราะห์ให้เจ้าก็แล้วกัน” หลี่ซิเยถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา ค่อยๆ หยิบเอากระบอกราชันอเวจีหก

เฟื่องออกมา แนนอน การสังหารกัจฉุไม่จำเป็นต้องอาศัยกระบอก
ราชันอเวจีหกเฟื่องอยู่แล้ว

“เทคนิคของแดนจักรกล สุดยอดวิชาหลอมกลั่นนับเป็นความ
เจริญก้าวหน้าสูงสุดของศักราชนี้ ของสิ่งนี้กับของวิเศษที่อยู่ใน
บ้านของยวีไต้จวินมาจากเทคนิคการสร้างเดียวกัน ในยุคปัจจุบัน
คงมีเพียงไต้เท้าเท่านั้นที่สามารถสร้างสิ่งมหัศจรรย์เช่นนี้ได้” กัจ
ฉุถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความจริงใจยิ่งเมื่อเห็นกระบอก
ราชันอเวจีหกเฟื่องในมือของหลี่ซีเย

คนอื่นไม่สามารถรับรู้ถึงกระบอกราชันอเวจีหกเฟื่องนี้ได้ แต่
กัจฉุกลับรู้จัก อีกทั้งยังสามารถพูดเฉื่อยแฉ้อออกมา บอกได้ถึง
เรื่องเทคนิคของๆ สิ่งนี้ จะอย่างไรเสีย กัจฉุเคยได้รับการชี้แนะ
จากหลี่ซีเยมาก่อน ความรู้ของเขาจึงมิใช่มนุษย์ปุถุชนทั่วไป
สามารถเทียบเคียงได้ แม้ว่าเขาจะเทียบไม่ได้กับหลี่ซีเย แต่ว่า ใน
โลกหล้ายากที่จะหาผู้เทียบเทียมกับตัวเขาได้

“ถูกต้อง” หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวว่า “การโจมตีลักษณะ
เช่นนี้เรียกได้ว่าเพียงพอที่จะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างมลายสิ้นเป็นเถ้า
ธุลี ไม่ว่าจะป็นระบบป้องกันเช่นใด ไม่ว่าจะหลบหลีกอย่างไร
ภายใต้การโจมตีนี้การดิ้นรนทุกอย่างล้วนแล้วแต่ป่วยการ”

“มันก็จริงหรือกระนั้น ศีกพิฆาตเซียนในครั้งนั้น เช่นฆ่าอเวจีหนึ่ง
ล้านล้าน เลือดมารอเวจีจำนวนเท่าไร ศพพิฆอเวจีจำนวนเท่าไร
กระทั่งรวมถึงศพรราชันเซียนอเวจี ชะตาฟ้าของเก้าแดน บวกกับ
วัตฤติบเซียนที่สูงที่สุด การที่ไต้เท้าได้สร้างสุดยอดอาวุธในลักษณะ
เช่นนี้ขึ้นมา มันคืออาวุธต้องห้ามที่น่ากลัวที่สุดในโลกหล้า และ

เป็นอาวุธที่ชั่วร้ายที่สุดในโลก” กุ๋จุนพูดเฉื่อยเฉื่อยออกมา ยิ้มกล่าวว่า “สามารถตายด้วยอาวุธที่เยี่ยมยอดเช่นนี้ เป็นบุญคุณที่ได้ทำประทานให้ รู้สึกขอบคุณอย่างยิ่ง! ”

แม้เผชิญหน้ากับความตาย กุ๋จุนยังคงพูดคุยและยิ้มอย่างอ่อนโยน ท่าทีเช่นนี้นับว่าเป็นที่เลื่อมใสยิ่งนัก แม้แต่ยวีไต้จวินที่เคยเป็นศัตรูกับกุ๋จุนมาก่อนถึงกับต้องพยักหน้า อาศัยท่วงท่าของกุ๋จุนนับว่าไม่เสียทีที่เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในสิบยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน สามารถทำได้ถึงขั้นนี้นับว่าไม่ง่ายนัก

เวลานี้ กระจบอกราชันอเวฉีหกเฟื่องอยู่ในมือของหลี่ชีย่ เขาหัวเราะและกล่าวว่า “เช่นนั้นแล้วพวกเราสามารถเริ่มกันได้ สมควรจบสิ้นกันได้แล้ว” กล่าวพลาง กระจบอกราชันอเวฉีหกเฟื่องในมือของเขาได้เล็งไปที่พิภัดที่เป็นเป้าหมายแล้ว ส่วนจะเล็งไปที่ตรงไหนนั้นมีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้

“เริ่มได้ สมควรจบสิ้นกันได้แล้ว” กุ๋จุนถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมา เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เขาอดที่จะหันกลับไปมองดูเมืองสมุทรสยบฟ้าที่อยู่ห่างไกลออกไปที่หนึ่ง ไม่ว่าเขาจะเป็นคนดีหรือคนเลว เมืองสมุทรสยบฟ้าก็คือบ้านของเขา เป็นความทุกข์ก็ดี เป็นความอบอุ่นก็ช่าง จะอย่างไรเสียก็คือบ้านของเขา ก่อนที่จะตายเขายังคงอดหันไปมองดูเมืองสมุทรสยบฟ้าอีกครั้งหนึ่ง!

สุดท้าย กุ๋จุนหลับตาลงช้าๆ และเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “สมควรจบสิ้นกันได้แล้ว ลาก่อน” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ บริเวณทางตาปรากฏ

ความเป็ยกขึ้นบางเบา เขาไม่ได้หวั่นเกรงต่อความตาย เพียงแต่ใน
ใจของเขาไม่อยากจากไปเท่านั้น

เสียง "ปุ" ดังขึ้น หันได้นั้นเอง หลี่ชียะยังไม้หันได้ยงออกไป
แต่ กู้จุนได้ตายไปแล้ว กู้จุนได้ทำการสั้นสะเทือนจนตัวเอง
กลายเป็นหมอกเลือดไป ในขณะที่เขาได้กลายเป็นหมอกเลือดนั้น
พลันได้ยินเสียง "ตึง" หมอกเลือดได้กลับกลายเป็นหลักกฎเกณฑ์
ที่เสมือนหนึ่งโซ่เหล็กเส้นหนึ่ง จากนั้นได้ยินเสียง "ตึง" ดังขึ้นอีก
เหมือนโซ่มีการลือคกุญแจเอาไว้อย่างนั้น จับพลันนั้น มันได้
พันธนาการไปยังพิกัดช่องว่างที่เคลื่อนที่ไปมาแห่งหนึ่งในเก้าแดน
และทำการลือคพิกัดดังกล่าวเอาไว้นั่น!

"ตูม" พริบตาเดียวนี้เอง กระจบอกราช่นอเวลีหกเฟืองในมือ
ของหลี่ชียะได้ยงออกไปนัดแรก พลันที่ยงออกไปได้พวยพุ่งเป็น
เพลิงมารที่นำกลัวยงออกมา

เพลิงมารพลันยงเขาไปยังพิกัดเป้าหมายที่ถูกพันธนาการด้วย
โซ่โลหิตเอาไว้ จากนั้นได้ยินเสียงดัง "ปุ" เพลิงมารที่นำกลัวพลัน
กลับกลายเป็นพลังประจุไฟฟ้า

"ตูม" เสียงดังสนั่นหวั่นไหว กระจบทั้งสั้นไหวโคลงแคลงไปทั่วทั้ง
เก้าแดน พลังประจุไฟฟ้าพลันทะลุผ่านช่องว่างอากาศ ไม่ว่าพิกัด
เป้าหมายจะอยู่ ณ ที่ใดในเก้าแดน ไม่ว่าพิกัดเป้าหมายนี้จะซ่อน
ตัวได้มิดชิดเพียงใดก็ตาม นาที่นี้ก็ถูกยงเขาให้แล้ว

"ปัง ปัง ปัง" เสียงดังก้องสะท้อนเป็นระลอกในเก้าแดน
มองเห็นพลังประจุไฟฟ้าได้ยงทะลุเข้าไปยังรังที่ซ่อนตัวอย่างลึกลับ
แห่งหนึ่งในเก้าแดน อีกทั้งยังมีระบบป้องกันที่แข็งแกร่งมากที่สุด

แต่ทว่า ภายใต้การยิงของพลังประจุไฟฟ้าทำให้บังเกิดเสียงวัตถุที่แตกละเอียดดังขึ้น ระบบกำแพงป้องกันที่พร่าวพร่างนับพันชั้น พลังถูกยิงจนแตกละเอียดเป็นจุนไปทันที

“อ้ากก” เสียงที่แหลมและเสรร้ายดังขึ้นไม่ขาดสาย รังที่ซ่อนตัวอยู่ในที่ที่ลึกลับมากถูกยิงเข้าให้ และปรากฏเพลิงมารที่พุ่งขึ้นไปอย่างรุนแรง ปรากฏร่างเงาของมารแต่ละสายขึ้นมา หวังจากพุ่งตัวขึ้นไปบนท้องฟ้าเพื่อหลบหนีไป

แต่ทว่า พลังประจุไฟฟ้าพลังปกคลุมไปทั่วทั้งรังที่ตั้งและระเบิดจนกลายเป็นเถ้าธุลีไป พลังประจุไฟฟ้าได้ทำการระเบิดรังอเวจีและบรรดาอเวจีที่อยู่ภายในจนแตกเหลวไม่เหลือแม้แต่ซาก

ภายใต้การโจมตีของหลี่ชีย่เช่นนี้ ได้ทำให้รังอเวจีที่ซ่อนอยู่ลึกลับมากในเก้าแดนถูกทำลายจนสิ้น และอเวจีที่อยู่ในนั้นไม่มีโอกาสได้หลบหนี ขณะที่รังของพวกเขาที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพิภพได้!

ตอนที่ 1688 กระสุนเพลิงอเวจี

กระสุนเพลิงอเวจี เป็นกระสุนนัดแรกของกระบอกราชันอเวจี หกเฟือง พลันที่กระสุนนัดนี้ถูกยิงออกไป มันได้ก้าวข้ามช่องว่าง จำนวนนับไม่ถ้วน ก้าวข้ามโลกธาตุแล้วโลกธาตุเล่า พลันทำลายล้างรังของอเวจีไปโดยทันที

ไม่ว่ารังดังกล่าวจะอยู่ห่างไปไกลเท่าไร ไม่ว่าจะคั่นด้วยโลกธาตุกี่โลกธาตุ ไม่ว่ารังดังกล่าวจะมีระบบป้องกันภัยที่น่ากลัวเพียงใด ต่อให้เป็นระบบป้องกันที่ผ่านการปลุกเสกจากราชันเซียนมากก็ตาม ภายใต้การโจมตีจาก "กระสุนเพลิงอเวจี" นัดเดียวพลันกลับกลายเป็นเถ้าธุลีไป การโจมตีเพียงครั้งเดียวก็สามารถทำลายล้างอเวจีจนหมดทั้งรัง

กระบอกราชันอเวจีหกเฟืองจะมีกระสุนอยู่ทั้งหมดหกนัด ยิ่งนัดท้ายๆ อานุภาพจะทรงพลังมากยิ่งขึ้น เมื่อถึงนัดที่หก อานุภาพของมันเรียกได้ว่าสามารถสังหารราชันเซียนได้! จะอย่างไรเสียกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองสร้างขึ้นโดยอาศัยวัตถุดิบที่ดีที่สุดในโลก

นอกจากตัวกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองสร้างขึ้นโดยสุดยอดวัตถุดิบที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใครแล้ว ในครั้งนั้น หลังสิ้นสุดศึกพิฆาตเซียนแล้ว หลี่ชีย่ได้ยังนำเอาศพพิษอเวจีจำนวนนับไม่ถ้วน อสุรร้าย ปณิธานการสู้รบ การฆ่าฟันต่างๆ นำมาหลอมบูชาสร้างขึ้นมา

สิ่งที่ล้ำค่ามากที่สุดของกระบอกราชันอเวจีหกเฟืองยังคงเป็นเลือดราชันเซียน ศพราชันเซียน ซากศพหลงหมิ่นยิ่งเป็นของล้ำค่าที่ปราศจากผู้เทียบเทียม ที่สุดของที่สุดยังไม่ใช่เลือดราชันเซียนหรือศพราชันเซียน แต่เป็นชะตาฟ้า ครั้งนั้น หลังจากที่สังหารราชันเซียนหลงหมิ่นแล้ว ได้ทำการกลั่นเอาชะตาฟ้าของเขาไป

ลองคิดดู สูดยอดอาวุธปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ อานุภาพความน่ากลัวของมันเป็นที่ผู้คนไม่สามารถจินตนาการได้

มาคราวนี้ อาศัยกระสุนนัดเดียวจัดการกับรังของอเวจีจนราบคาบ ท่าทางเหมือนซี่ข้างจับตักแตนอย่างนั้น เพียงแต่ที่หลี่ชีย่ทำเช่นนี้เป็นเพราะไม่ต้องการให้มือเวจีคนไหนมีโอกาสหนีรอดไปได้ แค่พริบตาเดียวก็จัดการพวกเขาทั้งหมด ไม่เปิดโอกาสให้พวกเขามีโอกาสตั้งตัว

โซโลहितเป็นวิธีการอย่างหนึ่ง เป็นการลือคพิกัดอย่างทันทีทันใด หลังสิ้นยุคอเวจีแล้ว หลี่ชีย่เคยใช้วิธีนี้ในการติดตามล่าสังหารรังของอเวจีมาก่อน

เนื่องจากว่าหลังจากที่อเวจีถูกทำลายล้างแล้ว ส่วนที่เหลือรอดกลายเป็นระมัดระวังตัวมาก ขอเพียงมีเหตุการณ์นิดหนึ่งพวกเขาก็จะหลบหนีไปทันที อีกทั้งรังของอเวจีส่วนที่เหลือนั้นสามารถเคลื่อนย้ายไปได้ตามใจปรารถนา สามารถล่องลอยอยู่ในพิกัดใดพิกัดหนึ่งของช่องว่าง

ดังนั้น ภายหลังกหลี่ชีย่จึงได้คิดค้นวิธีโซโลहितขึ้นมา ทำการกลั่นเลือดอเวจีโดยตรง ให้เลือดของพวกเขาเองลือคพิกัดไม่เปิดโอกาสใดๆ ให้หลบหนีไปได้ จัดการรื้อรังพวกเขาจนราบคาบ

ครั้งนั้น หลี่ซียเอ่ในฐานะอิกาทมิพเคยซี่แนะกัจฉุน กัจฉุนก็รู้จักวิธี
นี่เช่นนี้

กัจฉุนคอยสังเกตทุกๆ พิกัดของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินทั้งหมด
ตั้งแต่เริ่มต้นการต่อสู้ของพรรคเซียนเหิน ขอเพียงมีสิ่งผิดปกติ
เขาก็จะให้ความสนใจ

พรรคเซียนเหินเป็นเพียงหมากทดสอบของอเวจีที่ยังคง
หลงเหลืออยู่เท่านั้น เวลานี้หลี่ซียเอ่ส่งกองทัพประชิดพรรคเซียน
เหินยอมต้องตัดสินใจขาดกับราชินีเหรินเสียนอยู่แล้ว! อเวจีที่ยังคง
หลงเหลืออยู่จะไม่ให้ความสนใจต่อการศึกครั้งนี้ได้อย่างไรกันเล่า

อาจกล่าวได้ว่า สำหรับอเวจีแล้วสงครามในครั้งนี้เกี่ยวพันถึง
อนาคตอเวจีของพวกเขา ถ้าหากสงครามครั้งนี้ฝ่ายของราชินีเห
รินเสียนเป็นฝ่ายชนะ เท่ากับจะได้ให้การต้อนรับยุคที่ใหม่ทั้งหมด
แต่หากว่าราชินีเหรินเสียนเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ อเวจีของพวกเขาก็จะ
ทำตัวเป็นเต่าหดหัวต่อไป โดยการหลบอย่างเสียบๆ ไม่กล้าปรากฏ
ตัวออกมา ไม่กล้ามีความเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย เพราะถ้าหาก
กระทำการบ่มบ่าม คงจะนำพามาซึ่งอเวจีพวกเขาถูกทำลาย!

ดังนั้น ในขณะที่มีการสู้รบกันอเวจีจะต้องมองดูผลการต่อสู้
ระหว่างหลี่ซียเอ่ และราชินีเหรินเสียนจากระยะห่างไกล ไม่ว่าจะอเวจีจะ
หลบซ่อนตัวได้มิดชิดเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าจะอเวจีอยู่ห่างจากสมรภูมิ
รบก็โลกธาตูก็คือตาม เมื่อไหร่ที่พวกเขาให้ความสนใจสงครามใน
ครั้งนี้ละก็ พิกัดที่พวกเขาตั้งอยู่ก็ต้องการสั่นไหว ทำให้เกิดคลื่น
กระเพื่อมที่แตกต่างขึ้นมา

กัจจนที่อยู่ตรงนี้ได้เฝ้าสังเกตอเวจีตลอดมา แน่นอนที่สุด
เริ่มแรกนั้นกัจจนไม่ได้คิดที่จะทำลายล้างอเวจีเสีย แต่ต้องการดูว่า
อเวจีจะลงมือหรือไม่ จะส่งกองทัพออกศึกหรือไม่

กัจจนที่อยู่ในฐานะหนึ่งในสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลนับจาก
อดีตถึงปัจจุบันมีพรสวรรค์ที่ล้ำเลิศยิ่งในครอบครอง แม้ว่าพิกัด
ตำแหน่งของช่องว่างในเก้าแดนกว้างใหญ่ไพศาลมากนัก แต่ว่า
เขากลับสามารถล็อกพิกัดช่องว่างที่มีความแตกต่างกันได้อย่าง
รวดเร็ว และคาดว่าอเวจีต้องมีรังตั้งอยู่ที่ตรงนั้นอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม หลังจากทีราชินีเหรินเสียนพ่ายแพ้ในการสู้รบ
แล้วอเวจีไม่ได้ลงมือ ทำให้กัจจนรู้ได้ทันทีว่าทุกอย่างเป็นที่แน่นอน
แล้ว เขาเองพ่ายแพ้อย่างหมดรูปไม่มีโอกาสพลิกฟื้นขึ้นได้เลย

ดังนั้น กัจจนที่ประสบความสำเร็จไม่มีอะไรที่ต้องอาลัย
อาวรณ์ เขากลับสามารถปลงตก และมีความเบิกบาน ไม่ได้ห่วงหา
สิ่งใดอีกต่อไป สุดท้าย ก่อนกัจจนจะตายจึงให้ความช่วยเหลือหลี
ชีเยอีกแรงด้วยการอาศัยกลิ่นเลือดตนเองเพื่อทำการพันธนาการ
พิกัดที่ตั้งรังอเวจีเอาไว้ ทำให้หลีชีเยสามารถยิงกระสุนนัดเดียว
ทำลายสิ้นรังอเวจีที่ยังคงหลงเหลืออยู่

การกระทำเช่นนี้ถือเป็นการตอบแทนอิกาทมิพ์ครั้งสุดท้าย
ของกัจจน เขากับอิกาทมิพ์เสมือนดังศัตรูแต่ไม่ใช่ศัตรู
ความสัมพันธ์เหมือนอาจารย์กับศิษย์ที่ไม่เหมือนอาจารย์กับศิษย์ก็
จบลงด้วยประการเช่นนี้

จากการยิงออกไปหนึ่งครั้ง ทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลายเป็นเก้า
ธูลี สุดยอดอัจฉริยะบุคคลแห่งยุคก็ร่วงหล่นลงมา โลกนี้ไม่มีชื่อ
ของกัจฉนอีกต่อไป

หลี่ซีเยมองดูทุกสิ่งทุกอย่างที่กลายเป็นเก้าที่ล่องลอยแล้วทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ พระสวรรค์ของกัจฉนนั้นเรียกว่าสุดยอด
ปราศจากผู้ต่อกร จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรก็มั่นคง เสียตายกลับ
ก้าวเดินไปอีกเส้นทาง ถ้าหากเขาก้าวเดินบนเส้นทางที่สง่าผ่าเผย
เขามีโอกาสเป็นราชันเซียนที่ปราดเปรื่องคนหนึ่ง

เสียตายที่โลกนี้ไม่มีคำว่าถ้าหาก และไม่มีयाเสียใจ เมื่อกัจฉน
ก้าวเดินไปบนเส้นทางเส้นนี้แล้วทุกอย่างก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว
และจุดจบของเขาก็ถูกกำหนดเอาไว้แต่แรกเช่นกัน กล่าวสำหรับ
ความเป็นความตายของกัจฉนนั้นเป็นเพียงปัญหาของเงื่อนไขเวลา
เท่านั้น

หลังจากที่หลี่ซีเยได้ทอดถอนใจออกมาแล้ว ได้เก็บ
กระบอกราชันอเวจีหกเฟืองกลับคืน แหงหน้าขึ้นมองบนท้องฟ้าที่
หนึ่ง ร่างชาติแรกของราชามังกรดำหลบซ่อนตัวอยู่บนท้องฟ้าคอย
สำรวจตรวจตราทุกสารทิศ แต่ว่ามาคราวนี้ ราชามังกรดำไม่ได้ขอ
ความเมตตาแทนกัจฉนอีกต่อไป นี่ไม่ใช่การทำผิดครั้งแรกของกัจฉน
คราวนี้ไม่ว่าจะขอความเมตตาอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ ใดๆก็ตาม
ขอเพียงกัจฉนยังคงมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็จะไม่ยอมเลิกรา
อย่างเด็ดขาด

ดังนั้น กล่าวสำหรับผู้ใดก็ตาม การตายของกัจฉนล้วนแล้วแต่เป็นจุดจบที่เหมาะสมที่สุด ขอเพียงกัจฉนยังคงมีชีวิตอยู่ก็จะทำให้คนจำนวนมากอยู่ไม่เป็นสุข และต้องคอยกังวล!

“อ้ากก” ในเวลานี้ เสียงร้องที่แหลมและน่าเวหนาดังขึ้น ราชินี เหรินเสียนที่ถูกหอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารตรึงอยู่ตรงนั้นได้ ร้องน่าเวหนาออกมา นางที่เดิมนั้นแลดูมีความศรัทธาดีสิทธิ์ยิ่งนัก เวลานี้ กลับสำแดงให้เห็นถึงธาตุแท้จากการได้กลายเป็นมารที่แท้จริงออกมา มีเปลวเพลิงมารล้อมรอบ แลดูเหมือนนางมารที่มาจากความมืดมิดอย่างนั้น

หอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารไม่เพียงตรึงร่างของนางเอาไว้กับพื้นเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นยังต้องการหลอมกลั่นนาง ต้องการทำลายนางจนสิ้นซากอย่างสิ้นเชิง ให้กลายเป็นเถ้าธุลีไป ไม่เหลือทิ้งเอาไว้ซึ่งร่องรอยใดๆ เอาไว้

แต่เดิมวัตถุประสงค์ในการสร้างทวนสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารขึ้นมาก็เพื่อทำลายล้างอเวจีโดยเฉพาะ ดังนั้น เมื่อไรที่มีอเวจีถูกตรึงสังหารเช่นนี้ มันจะทำการหลอมกลั่นอเวจีผู้นั้น ให้สายเลือดอเวจีถูกทำลายล้างด้วยการเผาผลาญจนสิ้นซาก ไม่ปล่อยให้สายเลือดอเวจีหลุดรอดไปยังโลกมนุษย์อีกต่อไป

ในขณะนี้ ภายใต้การหลอมกลั่นของหอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมาร ร่างของราชินี เหรินเสียนที่มีเปลวเพลิงมารล้อมรอบถูกเผาผลาญไล่ลามเลียไปที่ละนิดๆ เป็นการเผาไหม้อย่างสิ้นเชิง จนถึงแก่น ไม่ว่าจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดก็ตาม ภายใต้การเผา

ผลาญของหอกสรรพชีวิตเก่าแดนพิชิตมาร์ก็ต้องกลายเป็นเก้าสร
ธลีไปและไม่เหลือทิ้งไว้ซึ่งร่องรอยของสายเลือดใดๆ ทั้งสิ้น

หลี่ชีย่ที่มองดูราชินีเหรินเสียนที่ร้องเสียงแหลมและน่าเวทนา
แล้วเพียงกล่าวเย็นชาออกมาว่า "นี่คือเส้นทางที่เจ้าเลือก ในเมื่อ
เจ้าเลือกอเวจีก็อย่าโทษข้าว่ามีจิตใจโหดเหี้ยม ข้าคือมนุษย์ ขอ
เพียงมือเวจีปรากฏต่อหน้าข้า ข้าจะทุ่มเทสรรพกำลังทุกอย่างทำ
ให้มันกลายเป็นเก้าสรธลีไป ไม่มีวันได้กลับชาติเกิดใหม่!

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะแข็งแรงแรงเพียงใดก็ตาม
ต้องนั่งเงียบเมื่อพบเห็นภาพนี้แล้ว ในฐานะราชินีแห่งยุคเคยมี
อนาคตที่สดใสไร้ขอบเขต เป็นที่จับจ้องของทุกคน เคยมีท่วงทีที่มี
ความงดงามที่สุด แต่ มาวันนี้กลับต้องตกอยู่ในสภาพที่เป็นจุดจบ
เช่นนี้

แน่นอน ไม่มีผู้ใดสงสารในตัวของราชินีเหรินเสียน นี่เป็นการ
ตัดสินใจเลือกของนางเอง ในฐานะที่นางมีชาติกำเนิดมาจาก
เผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่เลือกที่จะเป็นอเวจี ไม่ว่าจะผิดหรือถูกก็ไม่
สามารถตำหนิผู้ใดได้ เส้นทางนั้นคนเราเป็นผู้กำหนด นางต้อง
แลกด้วยค่าตอบแทนกับสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป

เสียง "บุ" ดังขึ้น ในที่สุด ร่างของราชินีเหรินเสียนถูกเผาจน
เหลือแต่เก้า ไม่ได้ทิ้งร่องรอยใดๆ เอาไว้อีก ทันใดนั้น ท้องฟ้าที่
ครอบคลุมและส่องประกายนางอยู่ก็จางหายไปโดยพลัน เห็นเป็น
ประกายแต่ละสายที่พุ่งไปยังที่ตั้งของพรรคเซียนเหินในทันใด

ศิษย์พรรคเซียนเหินจำนวนนับไม่ถ้วน และระดับบรรพบุรุษ
จำนวนมากที่แต่เดิมได้กลายเป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ล้วนแล้วแต่

ปรากฏตัวขึ้นยิ่งที่เดิมอีกครั้ง พวกเขาคือผู้ที่ได้ฝึกวิชาพื้นฐานของสำนัก และหรือถูกแทรกซึมโดยสายเลือดอเวจี พวกเขาได้กลายเป็นพลังของสายเลือดเพื่อช่วยเหลือนราชินีเหรินเสียนอีกครั้งหนึ่ง

เวลานี้ ราชินีเหรินเสียนได้เสียชีวิตลง ทำให้พวกเขากลับสู่จุดเดิม เพียงแต่ในเวลานี้บนตัวของพวกเขาปรากฏเพลิงมารที่ล้อมรอบกาย จากการที่พวกเขาได้กลายเป็นพลังสายเลือดนั้น พลังความมืดของอเวจีได้แทรกซึมเข้าไปแปดเปื้อนสายเลือดของพวกเขา

“จืด จืด จืด” เสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้น เวลานี้ ร่างกายของบรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินเริ่มกลับกลายเป็นมาขึ้นมา กระทั่งศิษย์พรรคเซียนเหินบางคนถึงกับมีปีกมารปรากฏออกมาที่แผ่นหลังของพวกเขา กลายเป็นสัตว์ประหลาดครึ่งคนคนมาร

“ไม่” เมื่อบรรดาศิษย์ของพรรคเซียนเหินมองเห็นร่างกายของตนกำลังกลายเป็นมาร ถึงกับตระหนกตกใจจนใบหน้าขาวซีด ต่างร้องด้วยเสียงอันดังออกมา

“แว้งค” ทันใดนั้น หอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารได้ลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า จากนั้น ได้ยินเสียงดัง “ฟิวว ฟิวว ฟิวว” ดังขึ้นเป็นระลอก หอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารที่แต่เดิมมีเพียงเล่มเดียว พริบตาเดียวมันได้ปรือออกและกลายเป็นหอกขนาดเล็กจำนวนนับไม่ถ้วน หอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารขนาดเล็กแต่เล่มละเล่มได้ระดมพุ่งเข้ายังพรรคเซียนเหินโดยพลัน “ฮ้าก” ได้ยิน

เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้นมา บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินทั้งหมดที่ได้กลายเป็นมารล้วนแล้วแต่ถูกตรึงอยู่กับพื้น

ในเวลานี้เอง บรรดาหอกขนาดเล็กแต่ละเล่มปรากฏประกายที่ไหลวนเคลื่อนไป ร่างของศิษย์พรรคเซียนเหินแต่ละคนที่กลายเป็นมารถูกเผาผลาญ โดยเผาไหม้ไปทั่วร่าง กล่าวสำหรับหอกสรรพชีวิตเก้าแดนพิชิตมารแล้ว จะไม่ยอมให้มีสายเลือดอเวจีหลงเหลืออยู่ในโลกแม้เพียงน้อยนิด มันจะทำการเผาผลาญจนไม่เหลือร่องรอยใดๆ อีกเลย!

“อ้ากก อ้ากก อ้ากก...” เสียงร้องที่แหลมเสาร้านทุดและนำเวหนาดังก้องไปเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ทั่วบริเวณพรรคเซียนเหินเหมือนกลายเป็นนรกอเวจีบนโลกมนุษย์ ใครจะไปคาดคิดว่าสำนักที่เคยเป็นถึงหนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียน เคยเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนไฝหา

ศิษย์พรรคเซียนเหินที่โชคดีเหลือรอดมาได้ ต่างมีสีหน้าที่ซีดเผือดเมื่อได้ยินเสียงร้องอันนำเวหนา พวกเขาถึงกับเข่าอ่อนและตระหนกจนสิ้นเทา กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้พวกเขาจะไม่มีวันลืมเลือนไปชั่วชีวิต

ศิษย์พรรคเซียนเหินที่ไม่ได้ถูกสายเลือดอเวจีครอบงำนับว่ามีเพียงส่วนน้อยมากๆ บรรดาศิษย์ที่ไม่ได้ถูกครอบงำเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นศิษย์ที่เพิ่งจะเข้ามาใหม่ หรือเป็นพวกที่ไม่เคยได้ฝึกเคล็ดวิชาพื้นฐานประจำสำนักที่ถูกดัดแปลงแก้ไขมา และหรือเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนที่ไม่เคยฝึกวิชามาก่อน

ท้ายที่สุด เสียงร้องที่น่าเวทนาค่อยๆ เงียบลง บรรดาศิษย์พรรค
เซียนเหิน ที่ถูกสายเลือดอเวจีแทรกซึมล้นแล้วแต่ถูกเผาร่างจน
กลายเป็นเถ้า และปลิวกระจายไปตามลมเมื่อสายลมบางเบาพัด
ผ่านมา พวกเขาไม่ได้หึ่งร้องรอยใดๆ บนโลกนี้อีกต่อไป

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1689 ตันเทพอสุนิมารโลหิตสายฟ้า

หลังจากศิษย์พรรคเซียนเหินทั้งหมดที่ถูกสายเลือดอเวจีเข้าแทรกซึมถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้ว หลี่ชียเอ่ได้มองดูศิษย์พรรคเซียนเหินที่โชคดีรอดชีวิตมาได้อย่างเย็นชา และกล่าวนำเกรงขามว่า “หนีไป หนีให้ไกลได้เท่าไรยิ่งดี นับจากนี้ไปโลกนี้จะไม่มีการเซียนเหินอีกต่อไป”

เมื่อศิษย์พรรคเซียนเหินที่โชคดีรอดชีวิตมาได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่และได้สติกลับมาต่างรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมา เวลานี้ หลี่ชียเอ่สำเร็จสีกายเซียนชั้นสมบูรณ์ ปราศจากผู้เทียบเทียมในหล้า คำพูดแต่ละคำล้วนเปี่ยมด้วยอำนาจยิ่งนัก เวลานี้แม้เขาไม่ใช่ราชันเซียนแต่เป็นยิ่งกว่าราชันเซียน เป็นที่เคารพยำเกรงของผู้คนในหล้า

เวลานี้ บรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินที่โชคดีรอดชีวิตมาไหนเลยจะกล้าพูดอะไรออกมา ต่างทยอยหันหลังออกวิ่งหนีไปในทันที หนีออกไปจากพรรคเซียนเหิน หนีไปจากสถานที่ที่เคยเป็นบ้านของพวกเขามาก่อน

ในเวลานี้ สำหรับผู้อ่อนแอเช่นพวกเขาเรียกได้ว่าไม่มีทางเลือกอยู่แล้ว ไม่ก็หนีไปและอยู่อย่างเอาตัวรอดไปวันๆ ไม่ก็รั้งอยู่ที่ตรงนี้และถูกเข่นฆ่าไป ดังนั้น พวกเขาจึงเลือกที่จะหนีไป พวกเขาที่เป็นเพียงผู้อ่อนแอเปรียบประดุจเช่นมดปลวกย่อมไม่สามารถ

ต่อต้านหลิชิเย่ได้อยู่แล้ว ต่อให้รั้งอยู่ต่อก็ไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใด

มองดูบรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินที่โชคดีรอดชีวิตมาทยอยกัน แยกย้ายหลบหนีไป หลิชิเย่ปล่อยให้พวกเขาได้หลบหนีไปตามสบาย โดยชี้ครั้นจะไปมองพวกเขาอีก กล่าวสำหรับหลิชิเย่แล้ว เขาไม่มีอารมณ์ที่จะไปตามไล่ล่าบรรดาศิษย์พรรคเซียนเหินเหล่านี้ อีกต่อไป

ผู้ที่ได้เห็นภาพเช่นนี้แล้วถึงกับนั่งเงียบเป็นเวลานาน ไม่นานมานี้เองหนึ่งสำนักหาราชันเซียนเฉกเช่นพรรคเซียนเหินช่างมีหน้ามีตาเพียงใด ช่างสุดยอดในหล้าไม่มีผู้ใดเทียบเทียมเช่นใด เรียกว่าพลังที่พรรคเซียนเหินปรากฏออกมาสามารถบัญชาทั่วหล้าได้ จะมีใครสักกี่คนในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินกล้าเป็นศัตรูกับพรรคเซียนเหิน

แล้วใครเล่าจะคาดคิดว่าพรรคเซียนเหินที่มีหน้ามีตาไม่สิ้นสุดปราศจากผู้ต่อกรในเก้าแดนกลับร่วงหล่นลงมาจากฟ้าเพียงแค่ชั่วข้ามคืน ศิษย์ภายในสำนักเสมือนหนึ่งสุนัขไม่มีเจ้าของที่วิ่งเตลิดหนีไป

หลิชิเย่ปล่อยให้ศิษย์พรรคเซียนเหินที่โชคดีรอดชีวิตมาได้หนีไปตามปรารถนา เขามองไปบนท้องฟ้าอย่างน่าเกรงขาม สายตาของเขากวาดตามองไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกๆ พิกัดในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน และช่องว่างล้วนแล้วแต่ไม่อาจรอดพ้นจากดวงตาทั้งสองของเขาไปได้

ในเวลานี้ ตัวเขาที่สำเร็จสุดยอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์นั้น ทุกๆ อิริยาบถของเขาล้วนแล้วแต่ สยบไปหมื่นอาณาจักร กระทั่ง เรียกได้ว่าหากเขาหลับตาก็คือกลางคืน ลืมตาคือกลางวัน ไม่ว่า บุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะะแข็งแรงแรงเพียงใด ด้านรับราชัน เขียนได้ก็ดี เทียบเคียงราชันเขียนก็ช่าง เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหลี่ ชิเย่ที่สำเร็จสุดยอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์ก็สมควรต้องสิ้นเหา!

ฉะนั้น เมื่อสายตาที่สามารถสังหารสิ้นเทพมารของหลี่ชิเย่ได้ กวาดตามองไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินครั้งแล้วครั้งเล่า บรรดา ระดับปราศจากผู้ต่อกร สุดยอดผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในเก้าชั้นฟ้าสิบแดน ดินล้วนแล้วแต่ต้องนั่งเงิบเป็นเวลานาน กระทั่งมีผู้ปราศจากผู้ ต่อกรที่ต้องสิ้นเหาภายในใจ

นาทีนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับหลี่ชิเย่ ทุกคนล้วน แล้วแต่เกรงว่าหลี่ชิเย่จะลงมือกับตนอย่างกะทันหัน อาศัยลักษณะ เช่นนี้ของหลี่ชิเย่ หากเขาลงมือโดยพลันละก็ ไม่ว่าผู้นั้นจะดำรงอยู่ ในสถานะเช่นใดก็ต้องถูกสังหารแน่นอน!

“สำเร็จสุดยอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์ ช่างเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ใน ฐานะให้ผู้คนต้องเคารพยำเกรงเพียงใด เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน สมควรต้องสิ้นเหา ขอเพียงเขาอยู่เฝ้าปกป้องในโลกหล้า อเวจีก็ดี ราชันเขียนก็ช่าง ล้วนแล้วแต่มีสิทธิ์สิ้นเหาสถานเดียว!” แม้แต่เก้า แก่ร้านที่หลบซ่อนตัวอยู่ด้านหลัง โຕ้ะเถ้าแก่อายวิเจี้ยนฟงในเวลา นี้ก็มองขึ้นไปบนห้องฟ้า และกล่าวพึมพำออกมาขณะไม่ได้สติ

หลังจากที่ศิษย์พรรคเขียนเห็นที่โชคดีรอดชีวิตมาได้และ หลบหนีไปจนหมดแล้ว หลี่ชิเย่พลันลงมือ เสียง “ตูม” ดังสนั่น เขต

หวงห้ามหลายแห่งของพรรคเซียนเหิน ถูกหลี่ชียเอ๋อโจมตีจนทะเลาะ ไม่
ว่าจะเป็นแนวป้องกันของราชันเซียนกั๊ตี้ ผ่านการปลุกเสกจาก
ปรัชญาเมธีแต่ละยุคสมัยมาก็ช่าง ในเวลานี้ไม่ว่าการปิดกั้นจะ
แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถขวางหลี่ชียเอ๋อเอาไว้
ได้ ถูกหลี่ชียเอ๋อตีแตกไปที่ละแห่ง

“ตุม ตุม ตุม” เสียงตุมตามดังขึ้นมาเป็นระลอก หลี่ชียเอ๋อจัดการ
ลากเอาคลังสมบัติของพรรคเซียนเหินออกมาที่ละแห่งๆ และขน
ย้ายต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แต่ละต้น น้ำพุศักดิ์สิทธิ์แต่ละแห่งเอาไปทั้งหมด

เห็นคลังสมบัติแต่ละแห่งที่มีประกายศักดิ์สิทธิ์พลุ่งพล่าน เห็น
น้ำพุศักดิ์สิทธิ์แต่ละแห่งที่พวยพุ่งสุดยอดน้ำศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา มองดู
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แต่ละต้นที่มีประกายศักดิ์สิทธิ์ลากยาวออกมา.....
ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องกลืนน้ำลายเอือกเมื่อได้เห็นของวิเศษแต่ละ
ชิ้น ต่อให้ผู้ที่มิประสพการณ์ชีวิตมานับไม่ถ้วน เมื่อเห็นของวิเศษ
มากมายเช่นนี้แล้วก็อดที่จะต้องกลืนน้ำลายไม่ได้

พรรคเซียนเหินคือสำนักที่มีฐานะหนึ่งสำนักห้าราชันเซียน
นะเนี่ย เริ่มต้นก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ยุคไร้อารยะธรรมที่ดึกดำบรรพ์ยิ่ง
นัก ผ่านการสั่งสมมายุคแล้วยุคเล่า ผ่านยุคของไร้อารยะธรรม
ยุคบุกเบิกอารยะธรรม ยุคอเวจี ยุคเหล่าราชัน พรรคเซียนเหินใน
แต่ละยุคสมัยที่ผ่านมาไม่รู้ว่าได้สั่งสมทรัพย์ากรเอาไว้เท่าไร มีของ
วิเศษจำนวนเท่าไรในครอบครอง

มาวันนี้ คลังสมบัติทั้งหมดที่เห็นอยู่ตรงหน้า ล้วนแล้วแต่ถูกหลี่
ชียเอ๋อยึดเอาไปเพียงคนเดียว ไม่ว่าจะเป็นคลังสมบัติ ต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์สมุนไพรเซียน และหรือน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ ภูเขาวิเศษ

ทั้งหมดถูกหลิชิเยกวาดเอาไปสิ้น ทำให้หลายคนรู้สึกอยากได้มาก
หลายคนรู้สึกอิจฉา

แต่ว่าเวลานี้ไม่มีใครกล้าไปแย่งขึ้นเนื้อมันกับหลิชิเย ไม่มีใคร
กล้าคิดวางแผนแย่งขึ้นเนื้อมันกับหลิชิเย คนโหดอันดับหนึ่งกล้า
ทำลายล้างกระทั่งพรรคเซียนเหิน แล้วยังมีอะไรที่เขาทำลายล้าง
ไม่ได้อีก? ใครหาญกล้าไปแย่งขึ้นเนื้อมันจากปากของเขา ใคร
กล้าไปเป็นศัตรูกับเขา เท่ากับเป็นการรณหาที่ตายเอง

เวลานี้ คนโหดอันดับหนึ่งคือผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรในหล้าแล้ว
ต่อให้ราชันเซียนมาเองยังต้องอ่อนข้อให้กับเขา ไม่ว่าจะใครก็ตามใน
เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับเขา

ท้ายที่สุด หลิชิเยเสมือนหนึ่งเป็นลมพายุที่พัดผ่าน และหอบ
เอาสมบัติของพรรคเซียนเหินจนเกลี้ยง เขามองดูพื้นดินตรงหน้าที่
มีขนาดกว้างใหญ่ไพศาลแล้ว ถึงกับกล่าวเฉยเมยว่า "พื้นดินที่ดี
ขนาดนี้หากปล่อยให้มันรกร้างว่างเปล่า นับว่าน่าเสียดาย น่าจะ
ปลูกอะไรบ้างนะ"

พูดขาดคำ ได้นำกลองไม้ออกมาใบหนึ่ง จากนั้นปล่อยเมล็ด
พันธุ์ออกมาเมล็ดหนึ่ง ได้ยินเสียงดัง "ฟิวว" หลังจากเมล็ดพันธุ์
เม็ดนี้ออกมาก็มุดลงใต้ดินโดยพลัน

นี่เป็นสุดยอดเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่ง เป็นเมล็ดพันธุ์ที่มีความ
พิเศษเป็นอันมาก มันถูกหลิชิเยกลั่นกลามาครั้งแล้วครั้งเล่า เรียก
ได้ว่าได้ทุ่มเทพลังกายใจให้กับเมล็ดพันธุ์เม็ดนี้ไปไม่น้อยทีเดียว

เมล็ดพันธุ์เม็ดนี้เดิมเป็นเมล็ดพันธุ์ของต้นปาล์มโลหิต แต่ได้ผ่านการกลั่นเกลามาจากหลี่ชียเอมานับครั้งไม่ถ้วน ทำให้มันสูญเสียความเป็นมารของต้นปาล์มโลหิตไป อีกทั้งมันยังได้รวมกับหนอนโลหิตเทพจนเป็นเนื้อเดียวกัน หลังจากทีหนอนโลหิตเทพได้มุดเข้าไปอยู่ในเมล็ดต้นปาล์มโลหิตแล้ว ผ่านการกลั่นเกลามาจากหลี่ชียเอมาครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดมันก็ได้รวมเป็นเนื้อเดียวกันกับเมล็ดปาล์มโลหิตอย่างสมบูรณ์แบบ

สิ่งที่สำคัญมากไปกว่านี้ก็คือเมล็ดพันธุ์เม็ดนี้ถูกหลี่ชียเอากลั่นโดยทะเลสายฟ้าของเสาแห่งชีวิตมาครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้มันมีคุณสมบัติพิเศษสองสิ่งอยู่ในครอบครอง

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” ในเวลานี้เอง เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นเป็นระลอกทั่วทั้งพรรคเซียนเหินเกิดสั่นไหวโคลงแคลงขึ้นมา จากนั้นเห็นต้นไม้ต้นหนึ่งเติบโตขึ้นมาจากพื้นดิน มีขนาดสูงใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ และเติบโตได้รวดเร็วขึ้นเรื่อยๆ ความรวดเร็วในการเจริญเติบโตของต้นไม้ต้นนี้นับว่ารวดเร็วเหลือเกิน ภายในระยะเวลาอันสั้น จากต้นกล้าต้นหนึ่งกลายเป็นต้นไม้ที่สูงเทียมฟ้า ทั้งยังมีแนวโน้มจะเจริญเติบโตต่อไปอีก

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม...” จากเสียงดังตุ้มตามที่ดังขึ้น รากที่มีขนาดใหญ่ตั้งเป็นมังกรแต่ละตัวของต้นไม้ยักษ์ต้นนี้ได้ชอนไชลงไปภายในพื้นดินจนแตกร้าวไปสิ้น เวลานี้ พื้นดินของพรรคเซียนเหินปรากฏเป็นรอยร้าวขึ้นเป็นริ้วๆ อีกทั้งรากแต่ละเส้นที่มีขนาดใหญ่โตยังได้ชอนไชอย่างบ้าคลั่งเรียกว่าไปได้ทุกที่ ในเวลานี้

พื้นดินของพรรคเซียนเหินถูกรากแต่ละเส้นที่ใหญ่โตคลุมเอาไว้ทั้งหมด ทิวทัศน์พรรคเซียนเหินกลายเป็นรูปพรุนไปหมดสิ้น

ต้นไม้ยักษ์ต้นนี้ยังคงเจริญเติบโตต่อไปท่ามกลางเสียงดังตุมตาม ในระหว่างการเจริญเติบโตของมันนั้น มันถึงกับมีสายฟ้าแต่ละสายที่ห้อยลงมา และสายฟ้าแต่ละสายที่ห้อยลงมาได้กลับกลายเป็นน้ำตกสายฟ้า และการพุ่งตัวลงมาของน้ำตกสายฟ้าได้ก่อให้เกิดเสียงที่ดังมาก เหมือนว่าเสียงฟ้าผ่าที่ดังมากนี้สามารถสั่นสะเทือนหวั่นไหวจนห้องฟ้าแหลกละเอียดไปอย่างนั้น

ในที่สุดต้นไม้ต้นนี้ได้เจริญเติบโตจนมีขนาดถึงที่สุดของมันแล้ว รากของมันได้แผ่ขยายคลุมไปทั่วทุกพื้นที่ของพรรคเซียนเหิน ใบไม้แต่ละใบของมันขนาดพอๆ กับภูเขา ความสูงของมันทะลุไปถึงจักรวาล ปรากฎทางข้างเผือกที่ล้อมรอบมัน โดยเฉพาะน้ำตกสายฟ้าที่ตกลงมาด้านล่าง เสียงฟ้าร้องตุมตามไม่ขาดสาย ต้นไม้ยักษ์ต้นนี้เสมือนหนึ่งเป็นโลกอีกโลกหนึ่งอย่างนั้น

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือ หลังจากต้นไม้ยักษ์ต้นนี้สำเร็จเป็นรูปเป็นร่างแล้ว เครื่องหนึ่งของมันปรากฏกลิ่นอายศักดิ์สิทธิ์ที่แลบออกมา เป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ระยิบระยับ เครื่องหนึ่งปรากฏเงามารตะคุ่มๆ เปลวเพลิงมารหมุนวน เครื่องหนึ่งเป็นเทพ เสมือนหนึ่งหยินและหยางที่สับเปลี่ยนหมุนวนไม่มีสิ้นสุด เหมือนว่าจะต้องการกลับกลายเป็นนิรันดรอย่างนั้น

ทุกคนที่ได้มองเห็นต้นไม้ยักษ์ต้นนี้แล้วต่างรู้สึกขนลุกชูในใจ เหมือนว่าต้นไม้ยักษ์ต้นนี้ได้วิวัฒนาการโลกที่มีฟ้าร้องฟ้าผ่า อีกทั้งโลกนี้จะต้องให้กำเนิดเทพมารอย่างแน่นอน!

“มันจะให้กำเนิดเทพมารหรือไม่นะ?” มีผู้คนถึงกับพึมพำออกมา เมื่อได้เห็นว่ามันไม้ที่มีขนาดยักษ์เช่นนี้

ต้นไม้ยักษ์ที่อยู่ตรงหน้าเสมือนหนึ่งเป็นต้นจักรวาลต้นหนึ่งอย่างนั้น ทำให้ผู้คนถึงกับต้องแหงนหน้ามอง ภายในใจถึงกับกลัวจนขนลุกซู่ รู้สึกว่าต้นไม้ยักษ์ต้นนี้มีพลังทำลายล้างฟ้าดินในครอบครองอย่างนั้น

“หลี่ชียเอ่ที่มองดูต้นไม้ยักษ์ต้นนี้เจริญเติบโตจนสำเร็จแล้ว จึงได้ตั้งชื่อให้กับมันว่า “ต้นเทพอสูนิมารโลหิตสายฟ้า” ก็แล้วกัน

ต่อให้มีผู้รู้ว่าเป็นต้นไม้ยักษ์ต้นนี้มีชื่อว่า “ต้นเทพอสูนิมารโลหิตสายฟ้า” แล้วนั้น แต่เกรงว่าคงไม่มีใครสักคนที่จะรู้ว่าต้นไม้ยักษ์ต้นนี้มีประโยชน์อย่างไร และมีความอัศจรรย์ตรงไหน

แน่นอนที่สุด ต่อให้เป็นผู้ที่ไม่รู้อะไรเลยก็ต้องรู้ว่าต้นไม้ยักษ์ลักษณะเช่นนี้ต้องยอดเยี่ยมแน่นอน จะอย่างไรเสียต้นไม้ยักษ์ต้นนี้ก็เจริญเติบโตขึ้นบนผืนแผ่นดินของพรรคเซียนเหิน มันได้รีดความเป็นพื้นดินศักดิ์สิทธิ์ของพรรคเซียนเหินทั้งหมดจนแห้ง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในแผ่นดินผืนนี้ถูกมันรีดเอาไปจนสิ้น พลังที่มันมีอยู่ย่อมไม่สามารถประเมินได้อยู่แล้ว

หลี่ชียเอ่ถึงกับพยับหน้าด้วยความพึงพอใจ เมื่อมองเห็นการเจริญเติบโตขึ้นของต้นเทพอสูนิมารโลหิตสายฟ้าที่ประสบผลสำเร็จ เรียกได้ว่า เพื่อต้นเทพอสูนิมารโลหิตสายฟ้าต้นนี้แล้ว เขาได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจไปไม่น้อย ก่อนหน้านั้นที่เขาทำลายล้างจู่ลู่ก็คิดที่จะปลุกต้นนี้ไว้ที่นั่น แต่ว่า เขายังคงอดกลั้นเอาไว้ได้ แม้ว่าจู่ลู่จะมีความยอดเยี่ยม แต่ทว่า ยังคงไม่สามารถทำให้ได้

ต้นเทพอสุนีमारโลหิตสายฟ้าเจริญงอกงามได้สมบูรณ์แบบเช่นนี้ได้

ต้องเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เฉกเช่นพรรคเซียนเหิน จึงสามารถทำให้ได้ต้นเทพอสุนีमारโลหิตสายฟ้าเจริญงอกงามได้อย่างสมบูรณ์ อาจกล่าวได้ว่า นี่คือนต้นเทพอสุนีमारโลหิตสายฟ้าที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติดันหนึ่งก็ว่าได้

ในอนาคต กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว ต้นต้นเทพอสุนีमारโลหิตสายฟ้าลักษณะเช่นนี้จะมีประโยชน์อย่างมากเลยทีเดียว!

“ปัง ปัง ปัง” เสียงพังทลายแตกร้าวดังขึ้น ในเวลานี้ต้นเทพอสุนีमारโลหิตสายฟ้าที่มีขนาดยักษ์สุดเปรียบเปรยได้รืดฉนพื้นที่ทุกตารางนิ้วของพรรคเซียนเหินจนแห่ง ภูเขาที่ทอดยาวต่อเนื่องได้กลับกลายเป็นทะเลทรายที่ว่างเปล่า และปริร้าว แม่น้ำบึงขนาดยักษ์แห่งเหือด...ดังนั้น เวลานี้พื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลของพรรคเซียนเหินได้เริ่มพังทลายแตกสลายลง พวกมันได้กลายเป็นพื้นดินที่แห้งแตกกระแแห่งไม่หลงเหลือคุณค่าใดๆ อีกเลย

“ตุ้ม...” สุดท้าย ปราบกฐเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมาพรรคเซียนเหินทั้งหมดก็แตกสลาย พื้นดินที่เคยกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา เวลานี้ได้กลับกลายเป็นเหมือนแป้งที่ละเอียด แป้งที่ละเอียดมากมายไม่มีสิ้นสุดก็คล้ายตั้งเป็นพายุทะเลทรายที่กระจายไปรยปรายไปยังท้องฟ้าจักรวาลภายในระยะเวลาอันสั้น เหมือนพายุทะเลทรายนี้ต้องการพัดไปยังทุกซอกทุกมุมของจักรวาลอย่างนั้น

ตอนที่ 1690 ปราศจากร่องรอย

หนึ่งสำนักห้ำราชันเขียนหายไปโดยปราศจากร่องรอยในชั่วพริบตาเดียว กลับกลายเป็นฝุ่นผงที่ปลิวกระจายว่อนไปในอากาศ ไม่เหลือทิ้งไว้ซึ่งร่องรอยใดๆ และไม่มีอะไรให้ห้วงหาอีกต่อไป

พรรคเขียนเหินเคยร้อยเรียงผ่านเหตุการณ์มายุคแล้วยุคเล่า เคยบัญชาใต้หล้า เคยเป็นผู้นำสร้างวีรกรรมโดยลำพังมาหลายแสนปี แต่ท้ายที่สุดแล้ว กลายเป็นเพียงเก้าอี้สุลต่าน

สิ่งที่ยิ่งใหญ่หมโหฬารล้มลงภายในชั่วข้ามคืน พรรคเขียนเหินถูกลบชื่อออกจากเก้าแดนนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป บนโลกใบนี้จะไม่ปรากฏตำนานของพรรคเขียนเหินอีกต่อไป

ไม่รู้ว่า มีผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่ต้องนั่งเงยบกับภาพเหตุการณ์ที่ได้เห็น ไม่ว่าจะป็นสายสำนักราชันเขียนลักษณะเช่นใด ไม่ว่าจะป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรเช่นใด หลังจากที่ได้เห็นการกลับกลายเป็นเก้าอี้สุลต่านของพรรคเขียนเหินแล้วก็ต้องหวั่นไหวภายในใจ ในโลกนี้ยังมีสำนักใดที่แข็งแกร่งมากไปกว่าพรรคเขียนเหินอีกหรือ? แต่ว่า ท้ายที่สุดแล้วยังคงหนีไม่พ้นชะตากรรมที่ต้องถูกทำลายล้างไปได้

เวลานี้เมื่อเอ่ยถึงชื่อคนโหดอันดับหนึ่งแล้วก็ต้องสั่นเทา และผู้ที่แก่งจนสมควรจะตายอยู่แล้วก็ต้องสั่นเทาและไม่เป็นสุข เมื่อรับรู้ถึงประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว มีอมิตที่

บงการเก้าแดนนะเนีย ผู้ดำรงอยู่ในฐานะเคียบมพิภราชั้นเซียน ขึ้นมาองค์แล้วองค์เล่า เคยสังหารราชันเซียนมาแล้ว ในเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดินยังจะมีใครกล้าเป็นศัตรูกับผู้ที่อยู่ในสถานะเช่นนี้อีกเล่า?

“แว้งค์...” จังหวะที่พรรคเซียนเห็นหายไปอย่างไร้ร่องรอยนั้น หลี่ซีเยได้เปิดลัคนาออกมา สิบสามลัคนาพลันบินออกมา ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ลัคนาทั้งสิบสามได้ทำการประทับรอยสลักที่ไม่สามารถลบเลือนได้ตลอดกาลบนต้นเทพอสุนิมารโลหิตสายฟ้า เป็นรอยสลักสิบสามลัคนา เมื่อมีการประทับรอยสลักเช่นนี้นั้นแล้ว ต้นเทพอสุนิมารโลหิตสายฟ้าจะอยู่ในความควบคุมของหลี่ซีเยตลอดไป

อย่างไรก็ตาม รอยสลักสิบสามลัคนาจะไม่มีวันลบเลือนไปได้ตลอดกาล ไม่ว่าจะกาลเวลาจะผ่านพ้นไปนานเท่าใด ไม่ว่าจะต้นเทพอสุนิมารโลหิตสายฟ้าจะแข็งแกร่งมากน้อยเพียงใด สุดท้ายแล้วก็ต้องอยู่ใต้รอยสลักสิบสามลัคนา อยู่ในกฎเกณฑ์ของสิบสามลัคนา!

เวลานี้ หลี่ซีเยแบมือออกด้วยความชำนาญ ต้นเทพอสุนิมารโลหิตสายฟ้าเริ่มหดตัวเล็กลงๆ และหดตัวด้วยความรวดเร็วที่สูงมาก สุดท้าย จากต้นไม้ยักษ์ที่สูงตระหง่านถึงสวรรค์ได้หดเล็กลงจนเหลือเพียงขนาดเท่าต้นกล้าต้นเล็กๆ ต้นหนึ่งที่ลอยล่องอยู่เหนือฝ่ามือของหลี่ซีเย

แม้ว่าต้นเทพอสุนิมารโลหิตสายฟ้าได้หดเล็กลงมาจนสามารถลอยล่องอยู่เหนือฝ่ามือของหลี่ซีเยได้แล้วก็ตาม แต่ว่ามัน

ยังคงมาน้ำล้อมรอบ ยังคงส่งเสียงฟ้าร้องที่ดังมากเป็นระลอก ยังคงให้ความรู้สึกผู้คนถึงการเชื่อมต่อไปยังสวรรค์ได้ แม้ว่าต้นเทพอสุนิมารโลหิตสายฟ้าที่แลดูเหมือนแค่เป็นต้นเล็กๆ เท่านั้น ยังคงให้ความรู้สึกว่ามันรายล้อมด้วยทางช้างเผือก มีสุริยันจันทร์ที่ขึ้นและตกอยู่ในนั้น เหมือนว่ามันยังคงเป็นต้นไม้ยักษ์ที่สูงใหญ่สุดเทียบเทียมเช่นเดิม

หลังจากที่หลี่ซีเย่ได้เก็บต้นเทพอสุนิมารโลหิตสายฟ้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ถึงกับแหงนหน้าขึ้นมองไปบนท้องฟ้า ดวงตาทั้งสองที่เหมือนดวงตะวันสองดวงส่องไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน แต่ทำไมพบเจอสิ่งใดที่ผิดปกติ

หลี่ซีเย่ถึงกับหอดถอนใจออกมาเบาๆ เขารู้ว่าอเวจียังคงระวางตัวยิ่งนัก ยังคงไม่กล้าเคลื่อนไหวแม้แต่บ่อย พวกเขาซ่อนตัวยอดเยี่ยมมากจริงๆ

ขณะเดียวกัน อเวจีที่ยังคงเหลือรอดอยู่มีกายล่องหนอยู่ในมือขอเพียงพวกเขาหลบซ่อนไม่ปรากฏตัวออกมา หลี่ซีเย่ก็จะทำอะไรพวกเขาไม่ได้ ไม่สามารถค้นหาพวกเขาได้พบ

ครั้งนี้ หลี่ซีเย่ไม่เพียงต้องการทำลายล้างพรรคเซียนเหินสังหารราชินีเหรินเสียนที่มีการเปลี่ยนแปลงสายเลือดแล้วนั้น ขณะเดียวกัน เขาต้องการล่อให้อเวจีออกมา แล้วจัดการให้สิ้นซากภายในคราเดียว ดีที่สุดก็คือสามารถได้กายล่องหนมาอยู่ในมืออีกด้วย

เสียดาย อเวจีผู้ครอบครองกายล่องหนยังคงมีความระมัดระวังตัวสูง ไม่ยอมเสี่ยงโดยง่ายตายและไม่กล้าเคลื่อนไหวแม้แต่บ่อย

ต่อให้พรรคเซียนเห็นถูกทำลาย ต่อให้ผู้ที่สามารถวิวัฒนาการจนเปลี่ยนสายเลือดเป็นอเวจีได้สำเร็จเพียงหนึ่งเดียวอย่างราชินีเหรินเสียนถูกสังหาร กระทั่งรังอีกแห่งหนึ่งถูกทำลาย คนที่มีกายล่องหนในครอบครองก็ไม่ยอมลงมือ ไม่เปิดเผยตัว ยังคงหลบซ่อนตัวในความมืดปราศจากชมเสียงใดๆ ทั้งสิ้น

ความจริงแล้ว อเวจีผู้ครอบครองกายล่องหนก็มีความเข้าใจเป็นอย่างดี หากเมื่อไหร่ที่พวกเขาลงมือรับรองได้ว่าต้องถูกหลีซีเยทุ่มเทศรรพกำลังล้อมปราบอย่างแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจถูกหลีซีเยสังหารจนสิ้นซาก กระทั่งแม้แต่กายล่องหนก็จะตกไปอยู่ในมือของหลีซีเย

สำหรับอเวจีที่ยังคงหลงเหลืออยู่นั้น หากปราศจากกายล่องหนแล้วย่อมเป็นการบ่งบอกว่าพวกเขาได้สูญเสียไฟโบรสุดท้ายในมือไป และบ่งบอกว่าพวกเขาจะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไป เมื่อถึงเวลานั้น อเวจีของพวกเขาจะต้องเผชิญกับความเสี่ยงจากการถูกล้างเผ่าพันธุ์จริงๆ สูญเสียกายล่องหนเมื่อไร อเวจีของพวกเขาจะต้องหายไปโดยไร้ร่องรอยไม่หลงเหลืออะไรอีกเลย!

ในที่สุด หลีซีเยได้ละสายตากลับมา และได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ สิ่งที่เขาสามารถทำได้คงมีเพียงเท่านี้แล้วแหละ สำหรับอนาคตของเก้าแดนจะเป็นอย่างไรนั้น คงต้องฟังพาทนเองแล้ว

“ปัง” ในเวลานี้ค่ายกลใหญ่ได้สลายไป กองทัพมังกรเขียวที่แปลงเป็นมังกรเขียวได้ปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนอีกครั้ง มองดูกองทัพที่ฆ่าฟันปราศจากผู้ต่อกรที่อยู่ตรงหน้า แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนนับไม่ถ้วน และสายสำนักราชันเซียนแต่ละแห่งล้วนสะท้าน

อยู่ภายในใจ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว กองทัพที่ปราศจากผู้ต่อกร
เช่นนี้เพียงพอที่จะเกรียงไกรไปทั่วเก้าแดน

ลองคิดดู แม้แต่แปดกองทัพราชันเซียนของพรรคเซียนเหิน
ยังถูกพวกเขาไล่ฆ่าจนไม่สามารถตอบโต้ได้ ถูกเข่นฆ่าจนตั้งสุนัข
ไม่มีเจ้าของ ด้วยกองทัพที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ยังมีกองทัพ
ของสำนักใด หรือสายสำนักราชันเซียนใดสามารถต้านการฆ่าฟัน
จากพวกเขาได้เล่า?

“ลำบากพวกเจ้าแล้วแหละ” มองดูกองทัพมังกรเขียวแล้ว หลี
ชีเย่กล่าวพร้อมกับพยักหน้า

เทพแท้จริงสยบโลกานำพากองทัพมังกรเขียวแสดงความ
เคารพเต็มรูปแบบด้วยความเคารพนอบน้อมยิ่ง กำลังพลทั้งหมด
ภายในกองทัพต่างคุกเข่าข้างเดียวอยู่ ณ ตรงนั้นเป็นการแสดง
คารวะต่อหลีชีเย่ ความจริงแล้วเทพแท้จริงสยบโลกาและกองทัพ
มังกรเขียวแล้ว เกรงว่าคงเป็นครั้งสุดท้ายที่ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่
กับหลีชีเย่ เกรงว่าคงเป็นครั้งสุดท้ายที่พวกเขาจะได้เข้าสู่สมรภูมि
รบเพื่อหลีชีเย่แล้ว ในอนาคตเมื่อหลีชีเย่ไปจากเก้าแดนแล้ว พวกเขา
ไม่สามารถรับใช้ภายใต้บัญชาการของใต้เท้าได้อีก ไม่
สามารถรบทัพจับศึกเพื่อใต้เท้าได้อีกแล้ว!

“ลุกขึ้นเถอะ เกียรติยศเป็นของพวกเจ้าตลอดไป” หลีชีเย่ทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวกับชายชาตรีของกองทัพมังกรเขียว
ทั้งหมด

สุดท้าย ชายชาตรีทั้งหมดของกองทัพมังกรเขียวต่างยืนตัวตรง และจากการร้องออกมาด้วยเสียงอันดังของเทพแท้จริงสยบโลกว่า “ทหาร ถอนทัพ!” และยกกองทัพจากไปทันที

ประตุมิติขนาดใหญ่ถูกเปิดออก และกองทัพมังกรเขียวก็ได้หายเข้าไปในประตุมิติดังกล่าว พวกเขากลับไปยังขุนเขาเขียวขจีอีกครั้ง และปลดระวางตัวเองอีกครั้ง!

หลังจากที่หลี่ซิเย่มองตามกองทัพมังกรเขียวจนไปไกลแล้วจึงได้ละสายตากลับมา ก้าวพรวดเดี่ยวขึ้นไปถึงจักรวาล หายไปจากสายตาของผู้คนในหล้า

ร่างของราชามังกรดำชาติแรกยังคงอยู่ที่จักรวาลตรงนั้น เขาทำการสำรวจไปทั่วทั้งมิติ เขารอคอยการปรากฏตัวของอเวจี เสียตายท้ายที่สุดแล้วอเวจีก็ไม่ได้ปรากฏตัวออกมา!

“สมควรแก่เวลาที่ข้าจะต้องไปจากแล้ว บางทีในอนาคตอาจจะมีโอกาสได้พบกันอีก” หลี่ซิเย่ที่มองดูร่างชาติแรกของราชามังกรดำแล้วถึงกับกล่าวเสียงแผ่วเบาออกมา

เวลานี้ บริเวณหน้าผากของราชามังกรดำปรากฏประกายแวบวับ เหมือนหนึ่งต้องการปรากฏเป็นเครื่องหมายสักอย่าง เมื่อหลี่ซิเย่มองเห็นเช่นนี้แล้ว ยืนมือออกไปใช้ฝ่ามือประกบแนบกับหน้าผากบริเวณที่มีเครื่องหมายแวบวับนั้น

เมื่อฝ่ามือของหลี่ซิเย่ได้ประทับลงบนหน้าผากของราชามังกรดำอย่างคล่องแคล่วนั้น พลันปรากฏเงาที่ทอดลงไปยังสมองของหลี่ซิเย่ ท่ามกลางเงาที่ทอดลงมาปรากฏการศึกยิ่งใหญ่ที่สะท้อนฟ้า

ขึ้นมา ราชันเซียนท่าคง ราชามังกรดำ ถ้าเซียนมาร อเวจี... ล้วนแล้วแต่ปรากฏเป็นฉากๆ ขึ้นมา และถูกฉายอยู่ในสมองของหลี่ซีเยทีละฉากๆ

ครั้นหลี่ซีเยดูถึงตรงนี้ ดวงตาทั้งสองพลันน่ากลัวขึ้นมา ทุกๆ ประกายตาเสมือนหนึ่งสามารถผ่าฟ้าดินออกมา ทุกๆ ประกายตาสามารถสังหารเทพมารได้อย่างนั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดก็ตาม เมื่อเห็นประกายตาลักษณะเช่นนี้ของเขาแล้ว ต้องรู้สึกสั่นเทาอยู่ในใจ

ภาพแต่ละฉากที่สนองตอบท่ามกลางสมองของหลี่ซีเยค่อยๆ จางหายไป และหลี่ซีเยก็หอดมือที่ขำนิขำนานาญกลับ มองดูร่างชาติแรกของราชามังกรดำแล้วเอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า "ข้าจะไปด้วยตนเองครั้งหนึ่งอย่างแน่นอน สมควรแก่เวลาที่ต้องจบสิ้นกันไปแล้วล่ะ!"

ร่างในชาติแรกของราชามังกรดำไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงทอดถอนใจออกมากำหนึ่ง เหมือนว่าคำถอนหายใจของเขานี้ได้ก้าวข้ามเวลาและกาลเวลาอย่างนั้น

สุดท้าย หลี่ซีเยทอดถอนใจเบาๆ ทีหนึ่ง กล่าวว่า "แม้ว่าร่างชาติที่สามและจิตวิญญาณล้วนแล้วแต่ร่วงหล่นไปแล้ว ร่างชาติแรก หรือร่างชาติที่สองของเจ้าหากคิดจะสร้างขึ้นมาใหม่เกรงว่าคงไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายตายนัก แม้ว่าเจ้าจะมีร่างกายอยู่ในเวลานี้ แต่ว่าไม่มีจิตวิญญาณ เพียงเป็นเศษเสี้ยวของวิญญาณคิดจะสร้างให้กลายเป็นจิตวิญญาณที่สมบูรณ์หาใช่เป็นเรื่องง่ายตายปานนั้น เกรงว่าคงต้องอาศัยกาลเวลาที่ยาวนานมากจึงสามารถทำได้สำเร็จ"

แม้ว่าร่างของราชามังกรดำในชาติแรกก็มีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก แต่ว่า มันเป็นเพียงร่างที่มีเพียงเศษเสี้ยวของจิตวิญญาณในครอบครองเท่านั้น ไม่ได้มีจิตวิญญาณอย่างแท้จริง ไม่ได้มีชะตาแท้จริงๆ กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งแล้ว ไม่ว่าจะบุคคลผู้นั้นจะแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม หากมีเพียงชะตาแท้ที่สมบูรณ์ แต่ไม่มีจิตวิญญาณที่สมบูรณ์ ที่สุดแล้วมันก็แค่ซากศพที่เดินได้เท่านั้นเอง ไม่สามารถกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่แท้จริงได้!

ราชามังกรดำที่อยู่ตรงหน้าก็เป็นเช่นนี้ อีกทั้งเขาคิดจะบ่มฝึกเศษเสี้ยวของจิตวิญญาณนี้ให้กลายเป็นจิตวิญญาณที่สมบูรณ์นั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก ต้องอาศัยกาลเวลาในการบ่มฝึกที่ยาวนานมาก อีกทั้งยังไม่แน่ว่าจะสามารถทำได้สำเร็จ

หลี่ซีเย่ที่มองดูราชามังกรดำ ในที่สุดได้หุบขวดใบหนึ่ง ออกมายื่นให้กับราชามังกรดำ และกล่าวว่า "การสร้างจิตวิญญาณเต็มเป็นหน้าที่ของฟ้าดิน ไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่สิ่งมีชีวิตเช่นพวกเราจะเอื้อมถึงได้ แต่ พวกเราก็ต้องลอง ข้าไม่สามารถรั้งอยู่ที่เก้าแดนได้อีกต่อไปแล้ว น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งขวดนี้อาจสามารถช่วยเจ้าได้อีกแรงหนึ่ง หวังว่าในห้วงระยะเวลาการบ่มฝึกอันยาวนาน เจ้าสามารถสร้างจิตวิญญาณ และชะตาแท้ขึ้นมาใหม่!"

น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งล้ำค่าจนสุดจะประเมิน ต่อให้ราชันเซียนเองก็ต้องการได้น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งเป็นอันมาก น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งขวดนี้ที่อยู่ตรงหน้าเรียกได้ว่าสามารถทำให้โลกนี้บ้าคลั่งได้ ความล้ำค่าของมันยากที่จะจินตนาการได้

อย่าได้ดูถูกขวิดเล็กๆ ขวิดนี้ของหลี่ซียเอ ขณะที่น้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งที่บรรจุอยู่ในขวิดใบนี้มีปริมาณมหาศาลมาก และเป็นน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งทั้งหมดที่หลี่ซียเอมีอยู่ในครอบครอง

แม้ว่าน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งจะล้ำค่าสุดเปรียบเปรย แต่หลี่ซียเอก็ได้มอบมันให้กับร่างชาติแรกของราชามังกรดำไปทั้งหมด โดยไม่ได้เหลือเก็บเอาไว้แม้แต่หยดเดียว เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่ง ไม่นาน ในอนาคตอาจสามารถช่วยให้ราชามังกรดำสามารถบ่มฝึกจิตวิญญาณและชะตาแท้ที่สมบูรณ์ขึ้นมาก็เป็นไปได้!

หลังจากที่ร่างชาติแรกของราชามังกรดำได้เก็บน้ำทิพย์ต้นกำเนิดสรรพสิ่งเอาไว้แล้ว ร้องคำรามเสียงยาวออกมา เสียงคำรามนั้นดังก้องไม่ขาดสาย เวลานี้เขาสะบัดหางที่ยาวของเขาแล้วเหินฟ้าจากไป กระโดดลงไปยังมหาสมุทรอีกครั้ง และดำลงใต้ทะเลเพื่อกักตนและบ่มฝึกตนอย่างเงียบๆ

กล่าวสำหรับร่างชาติแรกของราชามังกรดำแล้ว ตัวมันเองก็ไม่สามารถปรากฏตัวเช่นนี้นานนัก เพราะง่ายต่อการถูกเวลาทำร้ายจิตวิญญาณที่มีอยู่เพียงเศษเสี้ยวเท่านั้น ถ้าหากแม้แต่เศษเสี้ยวของวิญญาณยังไม่เหลือสะกั เช่นนั้นแล้ว ร่างในชาติแรกของราชามังกรดำก็จะกลายเป็นเพียงซากศพเท่านั้นเอง ต่อให้ร่างกายนี้แข็งแกร่งปานใดก็ตามก็เป็นเพียงร่างกายที่มีแต่เปลือกเท่านั้นเอง

มองดูร่างชาติแรกของราชามังกรดำที่จากไปแล้ว เขาเองถึงกับหดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก และไปจากที่ตรงนี้ ปรากฏตัวขึ้นที่มหาสมุทรอีกครั้งหนึ่ง

ได้เวลาที่เขาจะต้องจากไปแล้ว และสมควรแก่เวลาที่เขาต้อง
อำลาแล้วหละ

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1691 กลับมาแล้ว

หลังจากที่หลีชีเย่กลับมาที่มหาสมุทรอุดรแล้ว ก็ได้เวลาที่ต้องกล่าวคำอำลาให้กับพวกของยวีไต้จวินแล้ว เมื่อยวีไต้จวินได้พบกับหลีชีเย่อีกครั้ง นางก็รู้แล้วว่า ได้เวลาที่ต้องอำลาจากกันแล้ว

“ไต้เห่า” ยวีไต้จวินคุกเข่าอยู่ตรงนั้นไม่ยอมลุกขึ้น เกรงว่าครั้งนี้คงเป็นครั้งสุดท้ายที่แสดงความเคารพแบบเต็มรูปแบบต่อหลีชีเย่แล้วสำหรับชีวิตของนาง

หลีชีเย่พยุงนางให้ลุกขึ้นด้วยตนเอง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “โลกนี้ไม่มีงานเลี้ยงใดที่ไม่เลิกรา เจ้าติดตามข้ามาชั่วชีวิต วันนี้ นับเป็นวันที่ต้องอำลาจากกันแล้วล่ะ” เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้เขาเองอดที่จะรู้สึกสลดใจไม่ได้ ภาพเช่นนี้ไซ้จะเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

“ไม่ทราบว่าจะสามารถพบไต้เห่าได้อีกหรือไม่” ยวีไต้จวินก็รู้สึกเศร้าสลดเช่นกัน ก็ปีที่ผ่านมามีการจากกันไปคนแล้วคนเล่า บัดนี้แม้แต่ไต้เห่าที่มีชีวิตเป็นอมตะก็กำลังจะจากไปแล้ว นี่เป็นการจากลาครั้งสุดท้ายแล้ว

กล่าวสำหรับคำพูดลักษณะเช่นนี้ ทำให้หลีชีเย่ถึงกับนั่งเงยไปเหมือนกัน สุดท้ายเขาได้แต่เอ่ยขึ้นมาเบาๆ ว่า “โลกนี้มีความเป็นไปได้จำนวนนับไม่ถ้วน เรื่องของอนาคตมอบให้เป็นหน้าที่ของกาลเวลาก็แล้วกัน”

“ขออวยพรให้ใต้เท้าประสบความสำเร็จทันทีที่ลงมือ ประสบความสำเร็จตั้งแต่เริ่มต้น ได้รับชัยชนะกลับมา!” ห้ายที่สุด ยวีไต้หวันได้แต่กล่าวคำอวยพรเช่นนี้ต่อหลี่ชียเอ่ แม้ว่านางจะมีพันคำหมิ่นวลีที่จะบอกกล่าว แต่ สุดท้ายแล้วสามารถพูดออกมาได้เพียงคำนี้คำเดียวเท่านั้นเอง

“ข้าก็ขอให้เจ้ามีอายุมันขวัญยืน” หลี่ชียเอ่ก็เอ่ยขึ้นมาเบาๆ แม้ว่าเขาเองก็มีพันคำที่จะเอ่ยออกมา แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ได้แต่พูดคำๆ นี้ออกมาเบาๆ “ไม่มีคำพูดคำใดที่จะล้ำค่ามากไปกว่าคำๆ นี้อีกแล้ว

หลังจากรำลាក់ันแล้ว หลี่ชียเอ่ไม่ได้มีท่วงท่าของสตรีอีกต่อไป หันหลังลอยล่องจากไปทันที

ยวีไต้หวันยืนอยู่ที่ตรงนั้นตลอด มองด้วยสายตาส่งหลี่ชียเอ่จากไป จนกระทั่งร่างเงาของหลี่ชียเอ่หายลับไปบนเส้นขอบฟ้า ในที่สุดน้ำตาได้ไหลรินลงมาจากหางตาของนาง นางเอ่ยขึ้นมาเบาๆ ว่า “ลาก่อนใต้เท้า แก้วแดนที่ปราศจากท่านได้สลดและอับแสงลงแล้ว!”

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้กล่าวอำลากับยวีไต้หวันแล้ว เขามาถึงเมืองสมุทรสยบฟ้า โดยเขาไม่ได้เข้าไปก้าวกายกิจการภายในของเมืองสมุทรสยบฟ้า หลังจากที่มาถึงเมืองสมุทรสยบฟ้าแล้ว เขาเพียงพบกับฉือชู่หนิงเท่านั้น

“เจ้าเตรียมตัวให้พร้อมก็แล้วกัน ได้เวลาที่ต้องไปจากที่นี่แล้ว เรื่องของเมืองสมุทรสยบฟ้าสุดแล้วแต่เจ้าจะจัดการ” หลี่ชียเอ่สั่งการกับฉือชู่หนิง

ลือชู่หนิงนิ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายพยักหน้าเบาๆ และเอ่ยขึ้นมาว่า “ข้ารู้แล้ว ทุกอย่างข้าจะจัดการเอง” แม้วานางไม่ออกไปจากที่ที่นางเกิดและเติบโตขึ้นมา แต่ว่า ท้ายที่สุดแล้วนางยังคงเลือกที่จะจากไป อย่างไรเสีย ยังมีห้องฟ้าที่กว้างไกลกว่ารอนางอยู่ข้างหน้า

“นี่แหละควรเป็นสิ่งที่เจ้าเลือก” หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวว่า “มิฉะนั้นล่ะก็ เป็นการเสียดายในโชคความน่าชั่วชีวิตของเจ้า และเสียดายหอกโลหิตเซียนที่อยู่ใต้มือของเจ้า นี่คือนิเวศร้ายที่เคยสังหารราชันเซียนมาก่อน ไม่ควรเก็บเอามันไว้ในเมืองสมุทรสยบฟ้าให้มันขึ้นสนิม แต่สมควรปรากฏตัวในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอาศัยมันแทงทะลุคอหอยของเหล่าเทพและราชัน เจ้ามีความเชื่อมั่นเช่นนี้หรือไม่?”

ลือชู่หนิงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยักหน้าหนักแน่นและกล่าวว่า “ข้าเข้าใจ ข้าจะไม่ผิดต่อสัจธรรมของข้า ข้าจะต้องอาศัยมันกวาดล้างและเปิดฟ้าดินขึ้นมา!”

“ดีแล้วที่มีเจตจำนงอันแน่วแน่เช่นนี้ ینگก็ไปเตรียมตัวก็แล้วกัน” หลี่ซีเยหลังสั่งการออกไปก็จากไปทันที

ขณะที่หลี่ซีเยไปจากนั้น ช่งเซี่ยะหมิงหวางได้เดินทางมาส่งเดินไปได้ไม่ไกลสักเท่าไร หลี่ซีเยได้สั่งการไปว่า “กลับไปเถอะ เมืองสมุทรสยบฟ้าที่ชำระดูดทรุดโทรมรอการบูรณะซ่อมแซม จำเป็นต้องอาศัยผู้มีความสามารถเช่นเจ้า ในอนาคตเมืองสมุทรสยบฟ้าต้องสามารถเปล่งประกายขึ้นอีกครั้งแน่นอน”

ขงเซี่ยะหมิงหวางถึงกับยิ้มเลือนๆ ในเวลานี้นางไม่ได้รู้สึกดีใจที่ได้กุมอำนาจสูงสุด ตรงกันข้ามกลับรู้สึกถึงความกดดันที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน จะอย่างไรเสียนางผู้เป็นคนยุคนี้จะเป็นผู้ตัดสินความเจริญรุ่งเรืองหรือเสื่อมถอยของเมืองสมุทรสยบฟ้า ถ้าหากคนรุ่นนี้เช่นนางไม่พยายามแล้ว ก็ต้องละอายใจต่อบรรพชน

“ภายในสำนักยังคงมีบรรพบุรุษชั้น บรรพบุรุษเย่คอยจัดการเรื่องสำคัญ พวกเราที่เป็นผู้เยาว์ยินดีทำอย่างสุดความสามารถเพื่อฟื้นฟูสำนักเมืองสมุทรสยบฟ้า” ขงเซี่ยะหมิงหวางกล่าว

บรรพบุรุษเย่ที่ขงเซี่ยะหมิงหวางพูดถึงก็คือเย่ฉิวโจว การศึกษาคราวโถมตีพรรคเซียนเหินนั้น เขายังคงรอดชีวิตมาได้ในที่สุด

“ไม่ พวกเขาแก่แล้ว เมืองสมุทรสยบฟ้าต้องการคนรุ่นใหม่ มีเพียงกลุ่มคนรุ่นใหม่มีความหวัง สำนักจึงมีความหวัง ลำพังอาศัยรุ่นอาวุโสไม่สามารถปกครองสำนักขนาดใหญ่ได้ ต่อให้สามารถทำได้มันก็ใกล้จะอาทิตย์อัสดงแล้ว สุดท้ายก็ต้องตก” หลี่ซีเย่กล่าวพร้อมกับสายหน้า

ขงเซี่ยะหมิงหวางพยักหน้าเงิบๆ เหตุผลข้อนี้นางเองก็รู้ดี แต่ว่ากล่าวสำหรับนางแล้ว เมื่อจื่อชู่หนีหายไป ภารกิจฟื้นฟูเมืองสมุทรสยบฟ้าเป็นภาระหน้าที่ที่หนักมากเกินไปสำหรับนาง

“เย่ฉิวโจวเป็นผู้ที่มีความสามารถคนหนึ่ง” สุดท้าย หลี่ซีเย่หัวเราะทีหนึ่งและกล่าวเฉยเมยว่า “ไม่ว่าเขาจะเคยทำอะไรมา ไม่ว่าเขาจะมีชาติกำเนิดเช่นใด แต่ ลงจำเอาไว้ข้อหนึ่ง เขาจะไม่ทรยศต่อเมืองสมุทรสยบฟ้า หากสามารถได้รับการสนับสนุนจากเขา ถือเป็นเรื่องดีสำหรับเมืองสมุทรสยบฟ้า”

“เพียงแต่ บรรพบุรุษเย่ เขา...” ช่งเซี่ยะหมิงหวางเกิดความ
ลังเลขึ้นนิดหนึ่ง เนื่องจากภายหลังศึกใหญ่สิ้นสุดลง เย่ฉิวโจวรั้งอยู่
ที่เมืองสมุทรสยบฟ้าในฐานะผู้กระทำความผิดรอการลงทัณฑ์ แต่
ฉื่อซุ่ยหนึ่งได้อภัยโทษของเขา เพียงแต่เขาดูไม่มีความสุขหลังจาก
การตายของกู่จุน จะอย่างไรเสียกล่าวสำหรับเย่ฉิวโจวแล้ว เขา
ถือเอากู่จุนเสมือนหนึ่งบิดาของตน

“เขาจะก้าวข้ามจุดนั้นไปได้ ชั่วชีวิตของเขาผ่านอุปสรรคมา
เท่าไร” หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “เขาย่อมจะรู้ว่าอนาคตของ
เมืองสมุทรสยบฟ้าเป็นเช่นใด และเขาก็รู้ว่าเมืองสมุทรสยบฟ้า
ควรจะก้าวเดินอย่างไรดี!”

“ข้าเข้าใจ” ช่งเซี่ยะหมิงหวางพยักหน้าเบาๆ สุดท้าย นางไค้ง
คารวะอย่างงามให้กับหลี่ซีเย่ กล่าวว่า “แม้ว่าช่วงเวลาที่ผ่านมา
คุณชายนั้นสั้นมาก แต่คำสั่งสอนของคุณชายทำให้ข้าได้
ประโยชน์ไปชั่วชีวิต คำพูดของคุณชายได้ชี้ทางสว่างให้กับข้า ข้า
จะจดจำบุญคุณของคุณชายอยู่ในใจไปตลอดกาล”

หลี่ซีเย่พยักหน้ารับการคารวะเต็มรูปแบบจากช่งเซี่ยะหมิง
หวาง จากนั้นลอยล่องจากไป ก้าวข้ามช่องว่างพลับทะลุจาก
มหาสมุทรอุดรถึงดินแดนภาคกลาง กลับไปถึงสำนักโบราณสี่เห
ยียน

หลังจากที่หลี่ซีเย่กลับมาถึงสำนักโบราณสี่เหยียนแล้ว พวกปู่
เหลียนเซียงต่างออกมาให้การต้อนรับ โดยเฉพาะหลี่ชวงเหยียน
และเงินเป่าเจียวเรียกว่าเดินวิ่งมาอย่างรวดเร็ว

“คุณชาย” หลังจากที่เดินเป่าเปียวได้เห็นหลี่ชียเอ่แล้ว นางไม่สามารถอดกลั้นต่อไปได้อีก รุ่งเข้าไปโผกอดคุณชายของนางเต็มที่ เป็นการโผเขาไปกอดที่แฝงด้วยความคิดถึงและความรักอย่างสุดซึ้ง

“มามะมา ทั้งหมดให้ข้าได้กอดซักที” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกอดพวกของหลี่ชวงเหยียนเอาไว้ พวกหลี่ชวงเหยียนต่างหัวเราะอย่างสนุกสนานเต็มที่

สุดท้าย หลี่ชียเอ่ตะกองกอดปุ่เหลียนเซียงเอาไว้อย่างสุดซึ้ง ปุ่เหลียนเซียงเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “กลับมาก็ดีแล้ว” ท่ามกลางคำพูดคำนี้เปี่ยมด้วยความอ่อนโยนไม่มีสิ้นสุด

หลี่ชียเอ่ที่มองดูบรรดาสาว ๆ ทั้งหลายแล้วถึงกับเพยรอยยิ้มเฉยเมยออกมาให้เห็น ไม่ว่าจะท่องไปไกลแค่ไหนก็ตาม ห้ายที่สุดเขายังคงกลับมาที่นี่ เนื่องจากที่ตรงนี้มีคนที่เขาหวังใย และที่ตรงนี้ก็มึเรื่องที่เขาเป็นห่วง

“ศิษย์พีใหญ่กลับมาแล้ว” ข่าวการกลับมาของหลี่ชียเอ่กระจายไปทั่วสำนักโบราณสี่เหยียนอย่างรวดเร็ว ในเวลานี้ภายในสำนักโบราณสี่เหยียน ปิติยินดีไปทั่ว ศิษย์ทุกระดับของสำนักโบราณสี่เหยียนล้วนแล้วแต่ตื่นเต้นดีใจ โดยเฉพาะผู้ที่เพิ่งจะเข้ามาเป็นศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียน พวกเขาต่างต้องการได้เห็นท่วงทีที่มีความสง่างามของศิษย์พีใหญ่ให้รู้แล้วร้อดไป!

ยามที่ภายในสำนักโบราณสี่เหยียนกำลังประดับประดาด้วยผ้าและโคมไฟสวยงามอยู่นั้น ภายในห้องคงเหลือหลี่ชียเอ่ และปุ่เหลียนเซียงเพียงลำพังที่เสพสุขอยู่กับกาลเวลาที่อบอุ่นหวานซึ้งและสงบ

เงียบ พวกเขาต่างตะกอกอดซึ่งกันและกัน อิงแอบแนบแน่นด้วยกัน

“กังวลเรื่องอะไรอยู่รี? ” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ปู่เหลียนเซียงมองดูหลี่ซีเยและพูดออกมาด้วยความอ่อนโยนยิ่ง

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ไม่มีอะไร เรื่องไม่เป็นเรื่องเท่านั้นเอง” ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว เขาก็มองดูสุดยอดหญิงงามแห่งยุคตรงหน้า กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ข้าคิดจะไปที่สุสานเทียนกู่สักครั้ง! ”

“เจ้าคิดจะ” ปู่เหลียนเซียงงงงันนิดหนึ่ง กล่าวว่า “หากเพื่อตัวข้าอย่างเดียวล่ะก็ ไม่มีความจำเป็นต้องไป”

“ต่อให้ไม่ทำเพื่อเจ้าข้าก็ต้องไปสักครั้งหนึ่ง” หลี่ซีเยทอดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “โลกนี้มีเรื่องราวที่ข้าวางไม่ลงอยู่มากมายเหลือเกิน”

“เพราะเรื่องของอเวจีรี? ” ปู่เหลียนเซียงเข้าใจแล้ว และพูดขึ้นมาซ้ำๆ

“ยังคงเป็นเจ้าที่รู้ใจข้า” หลี่ซีเยหัวเราะและไม่ปิดบังว่า “ถูกต้อง ข้ามีความกังวลใจ ข้ากังวลว่าหลังจากที่ข้าจากไปแล้ว อเวจีจะหวนกลับมาอีกครั้ง ดังนั้น ข้าตัดสินใจไปที่สุสานเทียนกู่สักครั้งหนึ่ง

“เรื่องทุกอย่างต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนอยู่แล้ว” ปู่เหลียนเซียงเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า นางเคยถูกฝังอยู่ในเส้นชีพจรมังกรของสุสานเทียนกู่ จึงมีความเข้าใจในสุสานเทียนกู่ระดับหนึ่ง

“ชาตินี้ควรเป็นข้าที่ตั้งเงื่อนไขแล้วแหละ ไม่ใช่ผู้อื่นจะมาต่อรองราคากับข้า” หลี่ชียเอากล่าวเรียบเฉยว่า “ไม่ว่าใครก็ตาม ไม่ว่าจะดำรงอยู่ในฐานะเช่นใดก็ตาม ก็ต้องทำตามกรอบที่ข้าได้กำหนดเอาไว้ ไม่อย่างนั้นล่ะก็ ก่อนข้าจะไปจากข้าไม่รังเกียจที่จะไถ่สุสานบางแห่งให้ราบเป็นหน้ากลองอยู่แล้ว! หากมีความจำเป็น ข้าจะให้สุสานบางแห่งได้เห็นถึงปณิธานของข้าที่มีต่อเก้าแดน!”

ปู่เหลียนเซียงรังคอกของเขาเอาไว้ เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “สรรพชีวิตในเก้าแดนล้วนแล้วแต่เกรงกลัวเจ้า หวาดกลัวเจ้า กระทั่งก่นด่าเจ้า แต่ จะมีใครที่เข้าใจเจ้า แล้วมีใครรู้ว่าเจ้ารักเก้าแดนมากมายขนาดนี้ แล้วมีใครบ้างที่รู้ว่าเพื่อเก้าแดนแล้ว เจ้าได้ทำการเฝ้าปกป้องมายุคแล้วยุคเล่า คอยสอดส่อง ต่อให้กำลังจะไปจากอยู่แล้ว ภายในใจยังคงวางเก้าแดนไม่ลง!”

“ผู้คนในโลกจะคิดอย่างไรมันเกี่ยวอะไรกับข้า” หลี่ชียเอเพียงยิ้มเฉยเมย ก้มหน้ามองดูสาวงามที่อยู่ตรงหน้า กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “หากว่าเจ้ายินยอม การไปสุสานเทียนกู่ในครั้งนี่ข้าจะพยายามให้เจ้าได้อยู่ต่ออีกชาติหนึ่งดีมั๊ย?”

สำหรับคำพูดลักษณะเช่นนี้ ปู่เหลียนเซียงถึงกับนิ่งเงียบขึ้นมา เอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า “ข้าน่าจะรู้ว่าภายในใจของเจ้าตัดใจจากข้าไม่ได้ ข้าเองไหนเลยจะจากเจ้าไปได้กันเล่า? แต่ว่า การจะอยู่ต่ออีกชาติ มันต้องมีค่าตอบแทน ข้าไม่ต้องการเพื่อมีชีวิตอยู่ต่ออีกชาติแล้ว ทำให้ชีวิตไม่เรียบเฉยอีกต่อไป ถ้าหากให้ข้าเลือก ข้ายินดีเลือกที่จะจากไปอย่างงดงามและเพิกเฉย อีกอย่าง กล่าวสำหรับพวกเรา

แล้ว มันเพียงพอกับคำว่าชั่วฟ้าดินสลายแล้วหละ นับแต่ยุคอเวจี ก้าวข้ามมาจนถึงปัจจุบัน มันเพียงพอแล้ว”

“อีกอย่าง ข้าควรจะอยู่เพื่อเจ้า ข้าควรต้องให้สายเลือดของ เจ้าสืบสานในเก้าแดนต่อไป เจ้าเองไม่ใช่รีที่กังวลว่าอเวจีจะหวนคืนกลับมาอีกครั้ง? ข้าเองก็สมควรรั้งอยู่ต่อไป คอยเฝ้ามองดูโลกใบนี้แทนเจ้ากับชีวิตที่คงเหลืออยู่ไม่ยาวนานนัก ช่วยเจ้าสืบทอดสำนักที่สามารถต้านรับกับอเวจีได้ ไม่ว่าจะอเวจีจะหวนกลับมาหรือไม่ เก้าแดนในอนาคตจะมีผู้ที่คอยเฝ้ามองดูโลกนี้อยู่เจียบๆ!” กล่าวพลางนางได้รั้งคอของหลี่ชีย่เอาไว้แน่น

“ชีวิตคนเรา” หลี่ชีย่ที่กอดบั้นเปลี่ยนเสียงเอาไว้ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า “ย่อมต้องมีสิ่งที่จงด้วยเกล้าเสมอ”

“ผู้ชายของข้า เจ้าคือผู้ชายที่เย้ยฟ้าท้าดิน จะไม่มีการลังเลเพราะข้า” บั้นเปลี่ยนเสียงยิ้มกล่าวว่า “เจ้าเองก็ไม่ต้องการให้ข้าต้องเจ็บปวดเพราะการมีชีวิตอีกครั้ง นี่เป็นการเลือกของชีวิตคนอย่างหนึ่ง ปล่อยให้ข้าได้มีชีวิตอยู่อย่างงดงามและเรียบเฉยเถอะนะ พวกเราเคยได้ครอบครองสิ่งที่ล้ำค่ายิ่งไปกว่าชั่วฟ้าดินสลายเสียอีก!”

“ข้าเข้าใจ” หลี่ชีย่กอดนางเอาไว้และเอ่ยขึ้นมาแผ่วเบา

แม้ว่าหลี่ชีย่สามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้ แต่เขาเคารพในการตัดสินใจของบั้นเปลี่ยนเสียง ไม่ว่าจะอย่างไรกาลเวลาไร้ความปราณี การกำเนิดเกิดใหม่ไม่แน่นอนเสมอไปว่าเป็นเรื่องที่ทำให้มีความสุข เขาเคยมีชีวิตที่เป็นอมตะ รู้ว่าการเผชิญกับกาลเวลาที่ไร้ความปราณีเป็นความทรมานอย่างหนึ่ง!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1692 พบผีเฒ่าอีกครั้ง

หลี่ซีเยพักอยู่ไม่กี่วันก็ออกเดินทางไปยังสุสานเทียนกู่ การไปสุสานเทียนกู่ในครั้งนี่ของเขาไม่ได้เพื่อตัวเอง แต่เพื่อแก้แค้น เขาจำต้องทำข้อตกลงกับสุสานเทียนกู่

การมาเยือนเมืองเทียนกู่อีกครั้ง เป็นความรู้สึกที่แตกต่างกันอีกแบบหนึ่ง และเป็นอารมณ์ที่แตกต่างกัน คราวก่อนที่มายังเมืองเทียนกู่ นั้น เป็นการมาพร้อมกับพวกของหลี่ชวงเหยียน คราวนี้เขามาเพียงลำพังคนเดียว โดยไม่มีผู้ใดติดตามมาด้วย

หลี่ซีเย ถึงกับจ้องมองดูสุสานเทียนกู่จากระยะห่างไกล ขณะยืนอยู่นอกเมืองเทียนกู่ จะว่าไปแล้วการมีสถานที่ฝังศพเฉกเช่นสุสานเทียนกู่เช่นนี้ กล่าวสำหรับแก้แค้นแล้วไม่รู้ว่าเป็นความโชคร้ายหรือโชคดีไม่อาจทราบได้ แต่ว่า หากจะว่ากัน ณ เวลานี้ ไม่มีอะไรสามารถสร้างความกดดันต่อแก้แค้นมากไปกว่าอเวจีได้อีกแล้ว

หลี่ซีเยก้าวเท้าเข้าไปในเมืองเทียนกู่ มาถึงร้านผีเฒ่า ร้านผีเฒ่ายังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เหมือนว่ากาลเวลาผ่านไปยาวนานมากเท่าไรก็ตาม ร้านขนาดเล็กร้านนี้ก็ไม่เปลี่ยนแปลง เหมือนว่าไม่มีสิ่งใดในโลกสามารถลบเลือนร้านเล็กๆ ร้านนี้ไปได้

ผีเฒ่ายังคงนั่งคุดคู้อยู่ภายในร้านเล็กๆ นั้น เมื่อหลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าไปภายในร้าน ผีเฒ่าที่แห่งเหี้ยวพลันลืมตาทั้งสองขึ้นมามันที่ดวงตาคู่นั้นของเขาส่วนที่เป็นสีขาวมีมากกว่าส่วนที่เป็นตาดำเวลานี้พลันหมุนเคลื่อนที่ดั่งกับหยินและหยางทันที โดยหมุนอยู่อย่างนั้นไม่หยุดนิ่ง เสมือนหนึ่งสามารถกลั่นทำลายเก้าแดนได้อย่างนั้น

หลี่ชีย่ไม่สนใจว่าดวงตาของผีเฒ่าจะมีความน่ากลัวเพียงใด ความจริงแล้ว ตัวเขาที่สำเร็จสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์แล้วนั้น ต่อให้ไม่อาศัยวิธีการใดๆ ก็สามารถกวาดล้างศัตรูทั้งหมดจนสิ้นได้ อยู่แล้ว

หลี่ชีย่ในเวลานี้จึงนั่งลงตรงหน้าผีเฒ่าด้วยท่าทีที่ไม่เกรงใจ และจ้องหน้าผีเฒ่าอยู่

“ข้าหนะแก่แล้ว เรื่องราวมากมายก็จำไม่ค่อยได้แล้ว เรื่องหลายเรื่องได้ลืมไปหมดแล้ว” ผีเฒ่ากล่าวด้วยท่าทีเหมือนไม่ค่อยมีเรี่ยวแรงว่า “เคยมีตำนานกล่าวเอาไว้เรื่องหนึ่ง เพียงแต่เรื่องมันนานมากเหลือเกิน ข้าก็จำไม่ค่อยจะได้แล้ว และจำไม่ได้ว่าตำนานเรื่องนี้ว่าอย่างไร เพียงแต่มาวันนี้คนที่อยู่ในตำนานได้นั่งอยู่ตรงหน้าของข้าเอง”

“เจ้าจำไม่ได้ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก ข้าเองก็ไม่ถือสาเจ้า” หลี่ชีย่ที่นั่งอยู่ตรงหน้าผีเฒ่าหัวเราะเรียบเฉย และกล่าวว่า “เจ้าเองก็เป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้นเอง กาลเวลาย่อมสามารถชะล้างความทรงจำของเจ้าออกไปได้ แต่ไม่ว่ากาลเวลาจะชะล้างความทรงจำของเจ้าอย่างไร ไม่ว่ากาลเวลาจะทำลายความตั้งใจของเจ้าอย่างไรก็ตาม แต่ว่า เรื่องบางเรื่องอย่างไรเสียเจ้าก็ไม่มีวันลืมเลือน บางสิ่ง

“ได้ถูกสลักเอาไว้ที่ตรงนี้ บางอย่างได้สลักลึกลงไปในส่วนลึกของ
วิญญาณของเจ้าแล้ว!”

“นั่นสิ การลึ้มเลือนไขจะเป็นเรื่องไม่ดี” ฟีเตมาพึมพำออกมา
ขณะที่กล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาคู่นั้นที่เป็นสีขาวมากกว่าสีดำ
นั้นมองเหม่อ ลักษณะดูเหมือนนกวางไปอย่างนั้น

หลังจากที่หลีชีเยล้องเขม็งไปที่ฟีเตมาอยู่ครู่ใหญ่จึงเอ่ยขึ้นซ้ำๆ
ว่า “ข้าต้องการพบกับเจ้า”

“ข้าอยู่ตรงนี้แล้วไง ข้าอยู่ตรงหน้าเจ้า ข้าก็คือข้า” ฟีเตมาก็
เอ่ยขึ้นซ้ำๆ เช่นกัน ท่าทางเหมือนที่พูดออกมาเหมือนมีลมหายใจ
แต่ไร้เรี่ยวแรงอย่างนั้น

“ไม่ ที่ข้าต้องการพบไม่ใช่เจ้า อย่างน้อยที่สุดไม่ใช่เจ้าที่อยู่
ตรงหน้า” หลีชีเยสายหน้า ล้องมองดูฟีเตมาและกล่าวว่า “เจ้าที่อยู่
ในเวลานี้เป็นเพียงเปลือกนอกที่เฝ้ามองดูสวรรค์เท่านั้นเอง ตัวของ
เจ้าที่ข้าต้องการพบคือตัวเจ้าที่หลบซ่อนตัวอยู่ในสุสานเทียนกู่ ตัว
เจ้าที่หลบการลงทัณฑ์จากสวรรค์โจรคนนั้น! ตัวเจ้าที่สามารถให้
สัตยาบรรณเลือดกับข้าได้จริงๆ คนนั้น!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้พลันทำให้ดวงตาคู่นั้นของฟีเตมาลุกวาว
ขึ้นมา ทันใดนั้น ดวงตาคู่นั้นของฟีเตมาเสมือนหนึ่งเป็นดวงอาทิตย์
สองดวงที่ร้อนแรงยิ่งนัก เหมือนว่าดวงตาคู่นั้นของเขาสามารถ
หลอมละลายทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ ไม่มีสิ่งใดสามารถต้าน
ดวงตาที่ร้อนแรงคู่นี้ของเขาได้

หลี่ซีเยไม่หวั่นไหวต่อคู่ดวงตาที่ร้อนแรงของผีเฒ่า เขาเพียงนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างสงบ ล้อมมองดูผีเฒ่าด้วยท่าทีที่สงบ เพื่อรอคอยคำตอบจากผีเฒ่า

สุดท้าย ผีเฒ่าได้เก็บงำสายตาที่ร้อนแรงกลับคืน ดวงตาคู่นั้นของเขายังคงเป็นสีขาวมากกว่าสีดำ เขาล้อมมองดูหลี่ซีเยอยู่พักหนึ่งแล้วส่ายหน้าและกล่าวว่า "การได้มาซึ่งสัจธรรมไม่่ง่ายนัก หลีกหนีจากโลกภายนอกยิ่งไม่่ง่าย เรื่องราวบนโลกสับสนวุ่นวายมากเกินไป แรงกระเพื่อมของโลกมนุษย์จะทำให้ปณิธานของสวรรค์สาดส่องมายังสุสานเทียนกู่ของเรา ดังนั้น พวกเราไม่รับแขก หากจะมาจริงๆ ก็ให้โดยสารเรืออเวจีเข้ามา หากมีวาสนาย่อมต้องได้พบเจอกันอยู่แล้ว"

"เรื่องนี้เจ้าไม่มีทางเลือก ข้าบอกว่าคุณก็ต้องได้พบ" หลี่ซีเยหัวเราะนิดหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่าด้วยท่าทีเฉยเมยว่า "ไม่ว่าเจ้าจะมีเหตุผลอะไรก็ตาม ข้าต้องพบให้ได้ ข้าไม่มีเวลามากมายไปรอเรืออเวจีอะไรนั้น ดังนั้น ที่ข้ามาที่นี่เพียงต้องการให้เจ้าเข้าใจความหมายของข้า เจ้าเห็นด้วยก็ดี ไม่เห็นด้วยก็ช่าง ข้าต้องเข้าไปให้ได้ ไม่ว่าเจ้าจะยินดีหรือไม่ยินดีก็ต้องออกมาพบข้า!"

"สุสานเทียนกู่พวกเราใช่จะเป็นสถานที่ที่ให้ใครมาทำกำราบเลียบसानได้ เว้นแต่สวรรค์แล้วสุสานเทียนกู่พวกเราไม่เคยหวาดหวั่นต่อสิ่งใด" ผีเฒ่าเอ่ยขึ้นช้าๆ เวลานี้ทุกๆ คำพูดของเขาดูหนักแน่นมีพลัง และท่าทีของเขาก็ดูหนักแน่นจริงจังยิ่งนัก

"ข้าเข้าใจ" หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า "แม้ว่าทุกๆ ศักดิ์ราชจะมีความตระหนักเกี่ยวกับคัมภีร์สวรรค์นพเก้าที่แตกต่างกัน ความหมายที่

ลึกซึ้งของคัมภีร์สวรรค์นพเก้าในแต่ละศักราชก็ไม่เหมือนกัน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับต้นกำเนิดจักรวาลอย่างแนบแน่น แต่ว่า เจ้าไม่ลองอาศัยมุมมองของยุคสมัยนี้มาพิจารณาหน่อยรี ข้าที่มีสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์จะมีพลังการต่อสู้สักเท่าไร สามารถจัดการศึกสุสานเทียนกุ่ของพวกเจ้าให้เป็นสองซีกได้หรือไม่หละ? แม้ว่าเจ้าจะจดจำเรื่องราวที่เป็นตำนานไม่ได้แล้ว เจ้าแก่เฒ่าแล้ว ความจำก็เสื่อมถอย แต่เจ้าสมควรเข้าใจว่า ในมือของข้ายังมีอะไรอีกมากมายที่สามารถเทียบเคียงกับพลังต่อสู้เฉกเช่นสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์ได้อีก!”

เมื่อหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว ได้หยุดนิดหนึ่ง จ้องมองดูผีเฒ่าจริงจัง และกล่าวซ้ำๆ ว่า “เจ้าคิดว่าให้ข้าบุกเข้าไปพบกับเจ้าดีหรือว่าเจ้าจะส่งคนมารับข้าดีหละ? เรื่องนี้ให้เจ้าเป็นคนเลือกก็แล้วกัน!” หลังจากจบคำหลี่ชียเอ๋อก็ไม่ได้พูดอะไรอีกต่อไป หันหลังเดินออกจากร้านเล็กๆ ของผีเฒ่าในทันที

ผีเฒ่านั่งนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้นไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน เหมือนว่าเวลาได้หยุดลงแล้วอย่างนั้น เหมือนว่าจากนี้ไปผ่านไปเป็นพันล้านปีเขาก็จะยังคงรักษาลักษณะท่าทางเช่นนี้เอาไว้ไว้อย่างนั้น

หลังจากที่หลี่ชียเอ๋อออกจากร้านเล็กๆ ของผีเฒ่าแล้ว ก็ได้ตรงเข้าไปในสุสานเทียนกุ่ทันที สุสานเทียนกุ่ยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลง ยังคงตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายของศพ ยังคงมีผีดิบอยู่ทั่วทุกแห่งหน

แต่ทว่า พลังที่หลี่ชียเอ๋อได้ก้าวเท้าเข้าไปยังสุสานเทียนกุ่ เขาได้สำแดงพลังของสียอดกายเขียนออกมาทันที ประกายเขียนที่วูบ

วาบ สยบทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ไม่สามารถขัดขวางอำนาจของเขาได้ หมางเมินทั่วหล้า โดยได้สำแดงพละนุภาพของสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณออกมาโดยไม่มีการซ่อนเร้นแต่อย่างใด

ลั้งหวะที่หลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าไปยังสุสานเทียนกู่ นั้น จับพลันเสมือนหนึ่งราชันเขียนได้เสด็จประพาส เหมือนผู้บงการของโลกหล้ามาด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเหล่าเทพ หรือจอมมาร และหรือภูติผีปีศาจอะไรนั้น ล้วนแล้วแต่ต้องอ่อนข้อให้ ต้องคุกเข่าก้มกราบอยู่ตรงนั้น

ดังนั้น พลันที่หลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าไปยังสุสานเทียนกู่ก็ทำการควบคุมผีดิบเอาไว้ได้ทั้งหมด ในเวลานี้บรรดาผีดิบทั้งหมดล้วนแล้วแต่คุกเข่าก้มกราบอยู่ที่ตรงนั้น ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมาเมื่อถูกพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรของสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณสยบเอาไว้!

“คนโหดอันดับหนึ่ง!” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เข้ามายังสุสานเทียนกู่เมื่อเห็นหลี่ชีย่แล้วถึงกับหวาดผวา เวลา นี้ ไม่ว่าจะเป็นระดับบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิ หรือกษัตริย์แห่งแคว้น ภายใต้อำนาจสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณของหลี่ชีย่แล้วก็ต้องคุกเข่าก้มกราบอยู่ตรงนั้นแต่โดยดี ไม่สามารถขัดขืนได้ ภายใต้พละนุภาพปราศจากผู้ต่อกรที่ปะทุออกมา ไม่ว่าจะต่อสู้ขัดขืนอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ ล้วนแล้วแต่ต้องคุกเข่าก้มกราบอยู่ที่ตรงนั้นแต่โดยดี

อานุภาพของสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณไม่จำเป็นต้องกล่าวมากความ เป็นการสยบอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ไม่ว่าจะบุคคลผู้นั้นจะ

แข็งแกร่งปานใดก็ตาม ภายใต้สียอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์แล้วก็ต้องก้มกราบเมื่ออยู่ต่อหน้า!

หลี่ชียเอที่สำแดงอานุภาพสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์ออกมาได้บุกทะลวงเข้าไปในสุสานเทียนกุ่โดยไม่หยุดพัก

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่ภายในบริเวณสุสานเทียนกุ่ต่างตัวสั่นงันงก เมื่อเห็นหลี่ชียเอที่บุกทะลวงเข้าไป หลายคนเข้าใจว่านี่คนโหดอันดับหนึ่งต้องการเปิดศึกกับสุสานเทียนกุ่หรืออย่างไร

“จะพิชิตสุสานเทียนกุ่อย่างนั้นรี? คนโหดอันดับหนึ่งต้องการครอบครองสุสานเทียนกุ่ก่อนที่จะได้เป็นราชันเขียนอย่างนั้นรี? หากว่าเป็นเช่นนั้นจริง เกรงว่าคงเป็นการสร้างสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่มีผู้เทียบเทียมนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน!” ระดับบรรพบุรุษที่มองเห็นภาพนี้แล้วถึงกับพึมพำออกมา

บุกโจมตีที่ฝั่งศพ ในโลกหล้ามีอยู่ไม่กี่คนที่หาญกล้าทำเช่นนี้ต่อให้เป็นราชันเขียนก็ต้องรอให้สืบทอดชะตาฟ้าแล้วจึงมีสิทธิ์พูดเช่นนี้ มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้ก่อนเป็นราชันเขียนจะมีความปราดเปรื่องน่าทึ่งเพียงใด ก็ไม่กล้าพูดว่าจะโจมตีสุสานเทียนกุ่ออกมางายตายเช่นนี้

หลี่ชียเอที่ก้าวข้ามเส้นชีพจรมังกรเส้นแล้วเส้นเล่า เข้าไปยังที่ที่เขียนปฐพีหลับไหลอยู่ บรรดาผู้ที่สามารถฝึกร่างตัวเองอยู่ในเส้นชีพจรมังกรล้วนแล้วแต่เป็นระดับที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งทั้งสิ้น เช่น

หวู่เสิน หรือราชาราชสีห์ป่าเขียนเป็นต้น

ขณะที่หลี่ซีเยบุกทะลวงเข้าไปพร้อมกับสำแดงสียอดกายเขียนออกมาอย่างไม่เกรงใจใครนั้น ในเวลานี้ไม่ว่าจะเป็นเจ้าทรัพย์ และหรือเขียนปฐพีที่สุดแกร่งต่างนั่งเงียบอยู่นาน แม้พวกเขาถูกปลุกให้ตื่นขึ้นแต่ก็ไม่กล้ากระทำการบ่มป่าม

แม้ว่าพวกเขาจะมีความแข็งแกร่งยิ่งนักขณะยังมีชีวิตอยู่ แต่ว่าเมื่อต้องเผชิญกับหลี่ซีเยที่ปลดปล่อยพลังจากสียอดกายเขียนชั้นสมบูรณ์ออกมาเช่นนี้ ทุกคนต่างรู้สึกว่หากเป็นศัตรูกับเขาคงต้องถูกบดขยี้ไปในฉับพลันทันที

หลี่ซีเยเดินทางมาถึงเขาเหนือเมฆได้หยุดก้าวเดิน สายตามองไปที่โถงไม้ซึ่งแขวนอยู่บนยอดเขาที่สูงชันนั้น เวลานี้โถงไม้ได้เปิดออก ปรากฏชายวัยกลางคนๆ หนึ่งลุกขึ้นนั่ง

ชายวัยกลางคนผู้นี้สวมใส่ชุดเกราะ บริเวณหน้าอกถูกซัดจนเป็นรูโหว่ บาดแผลที่ผ่านมาอย่างยาวนานยังคงไม่สามารถสมานหายเป็นปรกติได้ ชายผู้นี้มีรูปร่างสูงโปร่ง คิ้วดั่งกระบี่ รูปหน้าดั่งจันทรธา สามารถดูออกว่เขาต้องเป็นบุรุษรูปงามในครั้งนั้นอย่างแน่นอน!

ชายวัยกลางคนที่ลุกขึ้นนั่งจากโถงไม้นั้นก็คือ ผู้ที่ยื่นมือให้การช่วยเหลือต่อพวกของหลี่ซีเยที่ถูกพวกของราชาราชสีห์ป่าเขียนตามฆ่าในครั้งนั้นนั่นเอง

เมื่อหลี่ซีเยมองเห็นชายวัยกลางคนนั้นแล้วก้าวเพียงก้าวเดียวก็ขึ้นไปนั่งอยู่บนหน้าผา เผยให้เห็นรอยยิ้มที่เฉยเมยขณะจ้องมองดูชายวัยกลางคนผู้นั้น

“บรรดาเจ้าทรัพย์ และเซียนปฐพีต่างพูดถึงความมหัศจรรย์ของใต้เท้าอิคาทมิพี เพียงแต่ไม่นึกเลยว่าชาตินี้ใต้เท้าอิคาทมิพีจะปรากฏตัวขึ้นด้วยตนเอง” ชายวัยกลางคนกล่าวทอดถอนใจออกมา

“เรื่องราวบนโลกล้วนแล้วแต่ยากที่จะคาดการณ์ได้” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ชาตินี้เมื่อมาแล้วก็ให้มันเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงก็แล้วกัน”

ชายวัยกลางคนมองดูหลี่ซีเยแล้วนั่งเงิบไปพักใหญ่ สุดท้ายเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “ใต้เท้ามาครั้งนี้ต้องการเข้าไปในสุสานเทียนกู่ เพื่อพบกับผู้บงการของที่นี่รึ?”

“ถูกต้อง” หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวขึ้นช้าๆ ว่า “เป็นความจริงที่เข้ามาครั้งนี้เพื่อเจรจากับสุสานเทียนกู่ชนิดหนึ่ง”

ชายวัยกลางคนถึงกับนั่งเงิบ บุคคลในโลกนี้ที่สามารถนั่งพูดคุยกับสุสานเทียนกู่คงมีหลี่ซีเยที่อยู่ตรงหน้าแล้วแหละ ยังไม่ต้องพูดถึงฐานะของอิคาทมิพี ลำพังอาศัยสียอดกายเซียนชั้นสมบูรณ์ก็เพียงพอที่จะทำให้สุสานเทียนกู่ต้องสั่นคลอนแล้ว!

ชายวัยกลางคนทำท่าจะพูดอะไรออกมา แต่ว่า สุดท้ายแล้วยังคงทอดถอนใจออกมาเบาๆ และนั่งเงิบ

“ข้ารู้ณะว่าเจ้าต้องการมีชีวิตอยู่อีกชาติหนึ่ง” หลี่ซีเยที่มองดูท่าทีของชายวัยกลางคนแล้ว กล่าวขึ้นมาช้าๆ ว่า “เสียดายมันหายไปเสียแล้ว ข้าสามารถคุยกับสุสานเทียนกู่ได้ ขอเพียงข้าเอ่ยปาก

เจ้าก็สามารถฟื้นคืนชีพได้อีกชาติหนึ่ง แต่ว่า ตัวเจ้าในเวลานี้ไม่
คุ้มค่ากับการที่ข้าต้องไปคุยกับสุสานเทียนกุ้อีกแล้ว”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1693 เรื่องราวในอดีต

“ข้ารู้ เป็นข้าที่พลาดโอกาสไป ครั้งนั้นได้เข้าอีกาหมิพ ต้องการรับเข้าเป็นศิษย์ แต่ข้ากลับปฏิเสธ ผิดต่อความหวังดีของใต้เท้า” ชายวัยกลางคนหัวเราะชนิดหนึ่งและกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ

“ไม่ ที่เจ้าทำให้ผิดหวังไม่ใช่ความหวังดีของข้า” หลี่ชีย่ส่ายหน้า และกล่าวว่า “ครั้งนั้นที่ข้าต้องการรับเจ้าเป็นศิษย์หาใช่เป็นเรื่องส่วนตัว ระหว่างเจ้ากับข้าก็ไม่ได้มีบุญคุณความแค้นอะไร ที่ข้าต้องการรับเจ้าเป็นศิษย์ในครั้งนั้นเพราะข้าคาดหวังในเก้าแดน จะมีผู้ที่สามารถรับภาระใหญ่ในการต่อต้านกับอเวจีได้...”

“...ข้าคาดหวังเผ่าพันธมิตรมนุษย์จะมีผู้บำเพ็ญตนที่เป็นอัจฉริยะบุคคลประเภทสวรรค์ประทานสามารถลุกขึ้นมาเอาชนะเทียนถูที่อยู่ ในวัยหนุ่ม ข้าคาดหวังเผ่าพันธมิตรมนุษย์จะมีสักคนในยุคนั้นได้สืบทอดชะตาฟ้า กลายเป็นราชันเซียน เพื่อตัดขาดการผูกขาดเป็นราชันเซียนของอเวจียุคแล้วยุคเล่า! สิ่งนี้ไม่เพียงเพราะข้าต้องการบ่มพีภีราชันเซียนขึ้นมาสักองค์เท่านั้น แต่เป็นเพราะเก้าแดนต้องการราชันเซียนที่เป็นของพวกเราเก้าแดน เป็นราชันเซียนที่เป็นเผ่าพันธมิตร...”

เมื่อหลี่ชีย่เอ่ยมาถึงตรงนี้ ได้จ้องมองดูชายวัยกลางคนอย่างเยินชา และกล่าวว่า “แต่เจ้าปฏิเสธ เจ้าคิดว่าอาศัยทวงท่าสวรรค์ประทานของตนเองก็สามารถต่อต้านเทียนถูสามารถต่อต้านอเวจี

สามารถกลายเป็นราชันเซียนได้ ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาข้า ไม่จำเป็นต้องมีคนนอกมากอดค้อมกันให้กับเจ้า!”

“แต่ว่า เจ้ากลับล้มเหลว! เจ้าพ่ายให้กับเทียนถู! และเก้าแดนก็พ่ายแพ้ให้กับอเวจี! ถ้าหากข้าต้องการรับเจ้าเป็นศิษย์ มันก็แค่มาจากความเห็นแก่ตัวของบุคคล เป็นบุญคุณความแค้นส่วนตัว เช่นนั้นแล้ว ขณะอยู่ที่ป่าไผ่ระทมข้าคงไม่ทำให้อเวจีต้องล่าถอยไปโดยอาศัยธนูดอกเดียวเพื่อเจ้า ขณะอยู่ที่เกาหยางเทียนข้าคงไม่นำทัพใหญ่ระวังหลังให้กับเจ้าด้วยตนเอง และรบกับเทียนถูอย่างดุเดือด! ข้าเพียงหวังว่าจะเหลือไว้ซึ่งเชื้อไฟที่สามารถต่อต้านอเวจีให้กับเก้าแดน น่าเสียดาย เจ้ากลับหยิ่งยโสเกินไป คิดว่าชั่วชีวิตของตนไม่ต้องพึ่งพาข้า เป็นเจ้าเองที่พลาดโอกาสไปครั้งแล้วครั้งเล่า!”

ครั้นหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว ดุมิท่าที่ที่เย็นชา และกล่าวเรียบเฉยว่า “สิบยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน นับว่าล้ำค่าจริงและมีความยอดเยี่ยมจริง แต่ที่สิบยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบันจะมีสักกี่คนที่สามารถเป็นราชันเซียนได้กันเล่า! เพราะอะไรสิบยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบันถึงไม่สามารถกลายเป็นราชันเซียนได้หละ? มันก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าการมองว่าตัวเองสูงส่ง คิดว่าอาศัยพรสวรรค์ที่ยอดเยี่ยมปราศจากผู้เทียบเทียมแล้วต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน และต้องปราศจากผู้ต่อกรในเก้าแดน ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ใดทั้งสิ้น!”

“ครั้งนั้นหากไม่เป็นเพราะต้องการต่อต้านอเวจี เจ้าคิดว่าข้าจะปกป้องเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างนั้นรึ?” หลี่ชียเอ๋อกล่าวท่าที่เฉยเมย

ว่า “โอกาสอยู่ที่ตนเองเป็นผู้ไขว่คว้า มิฉะนั้นล่ะก็ ต่อให้มีพรสวรรค์ที่ยอดเยียมกว่านี้ มีวาสนาที่ยอดเยียมเท่าไร แต่ตัวเองไม่คว้าเอามา ท้ายที่สุดมันก็แค่ตะกร้าตักน้ำมีแต่ความว่างเปล่าในที่สุดเท่านั้นเอง!”

“เป็นความจริงที่ครั้งนั้นข้าทำให้ใต้เท้าอิกาทมิพต้องผิดหวัง และเป็นความจริงกับนิสัยของข้าที่เย็นชาทะนงตนที่แยบยลนี้ของข้า” ชายวัยกลางคนถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องราวในอดีตที่ผ่านมาไปข้าไม่มีอะไรต้องเสียใจ ชาตินี้หนึ่งเดียวที่ข้ารู้สึกเสียใจก็คือไม่สามารถเอาชนะเทียนถูได้ ความเจ็บปวดที่เขาทำเอาไว้กับข้าได้ กวนใจข้ามาชาติแล้วชาติเล่า!”

“หนทางมันยาวไกล ไซ่เพียงแค่อาศัยพรสวรรค์ก็ได้แล้ว ยังต้องอาศัยความฉลาดเฉียบแหลมและมีสายตาที่ยาวไกล ยังต้องอาศัยจิตแห่งการบำเพ็ญเพียร” หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าทีที่เฉยเมย

ชายวัยกลางคนถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า “ข้าเชื่อว่าการมาครั้งนี้ของใต้เท้าอิกาทมิพไซ่จะมาเพื่อหัวเราะเยาะข้า และใต้เท้าคงไม่ใช่คนที่ใจแคบขนาดนี้”

“ถ้าหากว่าข้าเป็นคนฝั่งแค้นล่ะก็ ข้าคงไม่เพียงมาเยาะเย้ยเจ้าแล้ว ข้าคงจัดการสังหารเจ้าทิ้งแล้วแหละ หากข้าฝั่งแค้นล่ะก็ ข้าคงไม่ลงมือช่วยเจ้าในครั้งนั้นที่ป่าไผ่ระทม และที่เกาหยางเทียน” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ที่ข้ามาครั้งนี้ก็เพื่อต้องการบอกข่าวเรื่องหนึ่งกับเจ้า ศัตรูของเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ ข้าเร็วเขาก็ต้องลงมืออีกครั้ง เจ้าสามารถปรากฏตัวออกมาหรือเปล่า?”

ชายวัยกลางคนถึงกับร่างสั่นเทาที่หนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย แม้ว่าเขาได้ควบคุมอารมณ์ของตนเอาไว้แล้ว แต่ว่า มือสองข้างที่ห้อยอยู่ข้างลำตัวยังคงสั่นเทาที่หนึ่ง

“ต่อให้เจ้าสามารถปรากฏตัวได้อีกก็มีแต่ต้องถูกสังหารอีกครั้ง” หลี่ซีเยสายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ต่อให้อาการบาดเจ็บของเจ้าหายเป็นปกติ ต่อให้เจ้าสามารถกลับไปยังจุดสูงสุดได้ เจ้ายังคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา!”

ในครั้งครานั้นข้าเคยคาดหวังในตัวเจ้า แต่เวลานี้ข้ารู้สึกว่าคุณไม่สามารถเฝ้าดูเก้าแดน เจ้าไม่สามารถรับภาระหน้าที่หนักอึ้งนี้ได้!” หลี่ซีเยที่มองดูท่าทีของชายวัยกลางคนแล้ว สายหน้าทอดถอนใจเบาๆ ออกมาด้วยความผิดหวังยิ่งนัก

ชายวัยกลางคนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสยบอารมณ์ของตนเอง สุดท้าย เขาก็ได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เช่นกัน ยิ้มด้วยความขมขื่นว่า “ใต้เท้าพูดได้ถูกต้อง ต่อให้ข้าเข้าสู่ยุทธภพอีกครั้ง ข้าก็ต้องพ่ายอย่างยับเยิน เรื่องบางเรื่องเมื่อพลาดไปแล้วไม่สามารถย้อนกลับมาได้ และไม่สามารถได้มันมาอีกเลย!”

หลี่ซีเยจ้องมองดูชายวัยกลางคนแล้วไม่ยากพูดอะไรอีกต่อไป ดูจากท่าทีของเขาในเวลานี้แล้วคงไม่มีประโยชน์อีกต่อไป ต่อให้เขาสามารถกลับสู่ยุทธภพอีกครั้งคงสำแดงอะไรไม่ได้มาก

“ใต้เท้ามาครั้งนี้ด้วยเรื่องของอเวจีรี?” สุดท้ายแล้ว ชายวัยกลางคนกล่าวพร้อมกับมองดูหลี่ซีเยด้วยท่าทีจริงจัง

หลี่ซีเย่มองดูชายวัยกลางคนที่หนึ่งและไม่ปิดบัง พยักหน้ากล่าวว่า "ถูกต้อง อเวจียังคงมีกากเดนหลงเหลืออยู่ในเก้าแดน ขอเพียงโอกาสสักงอมพวกเขาจะต้องหวนกลับมาใหม่แน่นอน! พวกเขาจะไม่ยอมเลิกได้ง่ายๆ เด็ดขาด อเวจีของพวกเขาต้องการผุดขึ้นอย่างฉับพลันสะก๊ ก็จะต้องอาศัยแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ของเก้าแดน! ความมืดมิดปกคลุมเก้าแดนเป็นเรื่องที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น ดังนั้น เก้าแดนจึงต้องมีผู้ที่มาสอดส่อง ต้องการผู้ที่มาเฝ้ารักษา หากช้าจากไป หวังว่ายังมีผู้ที่สามารถต่อต้านอเวจีได้!"

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ซีเย่ทำให้ชายวัยกลางคนถึงกับนั่งเสียบ หลังจากผ่านไปนานมาก เขาหัวเราะอย่างขมขื่น และกล่าวว่า "พูดไปแล้วให้ละอายยิ่งนัก ไ้เท้าถือเอาไ้เท้าเป็นความปรารถนา เก้าแดนเป็นความไ้ฝุ่นมาโดยตลอด แต่ละยุคสมัยที่ผ่านไป ไ้เท้ายังคงเฝ้าดูเก้าแดนอยู่ ไม่สามารถปล่อยวางเก้าแดนมาโดยตลอด ทิ้งเก้าแดนไปไม่ได้ ขณะที่ช้ากลับยึดถือบุญคุณความแค้นส่วนตัวตลอดมา ไม่สามารถปล่อยวางสิ่งที่ยึดติดภายในใจ กลับไม่ได้มองที่เก้าแดน ไม่เคยคิดเพื่อสรรพชีวิตของเก้าแดน ..."

"...ครั้งนั้น ข้าคิดเพียงต้องการชี้ขาดกับเทียนถู ต้องการแก้แค้นให้กับสำนักของตนแค่นั้นเอง ไม่ได้นึกถึงอเวจีที่ย่ำยีสรรพชีวิตทั่วหล้า บังคับหมื่นเผ่าพันธุ์ของเก้าแดนให้เป็นทาส ความมืดมิดปกคลุมเก้าแดนมาโดยตลอด ทำให้ไ้เท้าต้องผิดหวังนับเป็นความผิดของข้าโดยแท้ และข้าต้องรับผลกระทบจากการกระทำของตัวเอง" เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว ต้องทอดถอนใจเบาๆ ออกมา

“รอต่อไป พยายามฉกฉวยให้ได้ก็แล้วกัน บางทีอาจมีทางพลิกกลับได้ในอนาคต” หลีซีเยกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “สามารถเฝ้าดูเก้าแดนได้หรือไม่ต้องอาศัยความพยายามของตนเองแล้วละ จะทำอะไรให้กับเก้าแดนบ้างหรือไม่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของตัวเองแล้ว ข้าไม่สามารถบังคับให้เจ้าไปทำอะไร ห้ายที่สุดจะก้าวเดินไปทางไหนดีขึ้นอยู่กับเจ้า จะฝืนตัวเองอยู่ที่นี่ต่อไป หรือว่าขณะที่ความมืดมิดปกคลุมเก้าแดนแล้วสู้กับมันเต็มที่ สละกำลังอันน้อยนิดเพื่อโลกใบนี้ ทั้งหมดอยู่ที่ความคิดนาที่นั่นของเจ้าเอง”

ชายวัยกลางคนถึงกับนั่งเงิบ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลีซีเย

หลีซีเยก็ไม่ต้องการพูดอะไรอีกต่อไป ก้าวเท้าออกไปจากเขาเหนือเมฆ ตรงเข้าไปยังสุสานเทียนกู่

หลังจากที่ชายวัยกลางคนนั่งเงิบอยู่นานมาก สุดท้าย เขาทอดถอนใจเบาๆ ออกมา ถึงกับจ้องมองไปยังระยะห่างไกล มองไปบนท้องฟ้า เวลานี้เขามองดูจนเหม่อลอย

บนโลกใบนี้ยังมีสิ่งใดคู่ควรให้เขาต้องอาลัยอาวรณ์อย่างนั้นรึ? ผู้คนในครั้งนั้นต่างตายจากไปที่ละคนสองคน สำนักในครั้งครานั้นได้กลายเป็นเถ้าธุลีไปนานแล้ว บุคคลอันเป็นที่รักของเขา และคนที่รักเขาล้วนแล้วแต่กลายเป็นดินจนสิ้น

สิ่งเดียวที่ทำให้เขาตัดใจไม่ลง สิ่งเดียวที่ทำให้เขายังคงมีชีวิตอยู่ที่นี่อย่างอดสูก็คือ ความยึดติดที่อยู่ภายในใจของเขาแล้ว!

ท้ายที่สุด ชายวัยกลางคนทอดถอนใจออกมาด้วยความ ผิดหวัง ล้มตัวลงนอนในโลงอีกครั้งหนึ่ง ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ฝาโลง ได้ปิดกลับไปเหมือนเดิมอีกครั้งหนึ่ง

หลังจากที่หลี่ชีย่ไปจากเขาเหนือเมฆแล้ว ก้าวเดินต่อไป ข้างหน้าตรงเข้าไปยังสุสานเทียนกู่ แต่ว่า ยังไม่ทันที่หลี่ชีย่จะเข้าไปถึงบริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของสุสานเทียนกู่ก็ได้ปรากฏเสียงดังตุมตามขึ้นมาเป็นระลอก โดยเสียงที่ดังขึ้นมานี้ฟังดูเป็นระเบียบและเป็นจังหวะจกโคนยิ่งนัก

ในเวลาตัวเอง ปรากฏโลงโบราณขึ้นตรงหน้าของหลี่ชีย่ โดยที่โลงโบราณนี้ถูกแบกมาโดยมดตีกดำบรรพ์แต่ละตัว ขณะที่มดตีกดำบรรพ์แต่ละตัวแบกโลงโบราณมาด้วยความเร็วที่สูงมาก ยากที่จะจินตนาการได้ว่าเจ้ามดตีกดำบรรพ์แต่ละตัวเหล่านี้จะมีพลังที่แข็งแกร่งและความรวดเร็วได้ถึงเพียงนี้

หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะเมื่อเห็นมดตีกดำบรรพ์เคลื่อนย้ายโลงศพบนพื้พ่าว่า “ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า ในที่สุดชาตินี้ก็ได้นอนแล้ว ถือเป็นការเริ่มต้นที่ไม่เลวนัก”

“ปัง” เวลานั้นมดตีกดำบรรพ์ได้เปิดฝาโลงโบราณออก ภายในโลงโบราณว่างเปล่าไม่มีสิ่งใดๆ อยู่ภายในโลงเลย

หลี่ชีย่มองดูโลงที่ว่างเปล่านั้นถึงกับหัวเราะออกมา เขานึกถึงคำโบราณคำหนึ่ง

เรืออเวจีปรากฏ อุบัติชีวิตใหม่ วิถีสวรรค์ปรากฏ ศิลาแหะเปิดออก เข้าโกศสวรรค์ กลายเป็นนิรันดร์ เปิดหลุมฝังศพ สวรรค์กลายเป็นอดีต!

“เอาเถอะ แก้วแดงจะดีหรือร้ายคงต้องพึ่งพาตนเองแล้ว สิ่งที่จะทำได้คงมีเพียงเท่านี้แล้ว” หลี่ชีย่ หอดถอนใจเบาๆ มองดูโลงที่เปิดฝาออกมานั้น เวลานี้หลี่ชีย่ปล้นก้าวเท้าเข้าไปภายในโลงโดยไม่ได้ลังเล นอนลงในโลงราวกับคนตาย

“ปัง” เมื่อหลี่ชีย่นอนในโลงเรียบร้อยแล้ว ฝาโลงถูกปิดโดยมดดีกดำบรรพ์ในทันที ขณะเดียวกัน เสียง “ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” ดังขึ้นมดดีกดำบรรพ์แบกโลงโบราณเข้าไปยังส่วนลึกของสุสานเทียนกู่

ขณะที่หลี่ชีย่นอนอยู่ในโลงนั้นพบแต่ความเงียบสงัดไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย กระทั่งไม่รู้ถึงการเคลื่อนที่ของโลงโบราณ การที่ได้นอนอยู่ในที่นี้ดูจะสบายเป็นพิเศษ เหมือนว่าเป็นการนอนอยู่ภายในบ้านของตนเองอย่างนั้น เข้าสู่นิรชาได้อย่างรวดเร็ว

หลี่ชีย่ไม่รู้สึกรู้สึกระหนกอะไรกับการนอนอยู่ภายในโลง และไม่ได้เรงรีบ ยิ่งไม่ได้ให้ความสนใจว่าจะถูกนำตัวไปยังที่ใดแต่อย่างไร เขาไม่รู้สึกรู้สึกังวลว่าสุสานเทียนกู่จะทำอะไรกับตน ในเมื่อสุสานเทียนกู่กล้ามาต้อนรับยอมแสดงว่าไม่ได้มาร้าย

หลี่ชีย่ที่นอนอยู่ในโลงไม่ได้มีแนวคิดใดๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าได้นอนอยู่ในนี้นานเท่าไรแล้ว สุดท้ายก็ได้ถึงยังที่หมาย

ขณะที่โลงโบราณถูกเปิดออก มดตึกดำบรรพ์เหล่านั้นไม่ได้ อยู่ในเหตุการณ์อีกต่อไป ที่ตรงนี้เป็นตำหนักโบราณที่มีดสลัว หากจะกล่าวให้ถูกต้อง มันคือตำหนักที่ถูกผ่าออกเป็นสองส่วน

สิ่งของจำนวนมากที่อยู่ภายในตำหนักโบราณล้วนแล้วแต่ แตกหักชำรุดยิ่งนัก แต่เก้าอี้ตัวใหญ่ที่อยู่ในตำหนักกลับอยู่ใน สภาพสมบูรณ์ ดูจากลักษณะของเก้าอี้ตัวนี้แล้วสามารถสรุปได้ว่า ต้องเคยมีกษัตริย์ที่มากด้วยอำนาจนั่งบัญชาการใต้หล้าอยู่ที่ตรงนี้

การที่ตำหนักโบราณถูกผ่าออกเป็นสองส่วน ส่วนที่อยู่ ทางด้านขวามือเป็นหุบเหวลึกที่มองไม่เห็นกันเหว มีเพียงความมืด มิดปราศจากแสงใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งยังไม่มีเสียงใดๆ เหมือนว่า สิ่งมีชีวิตใดก็ตาม หากตกลงไปในเหวลึกเช่นนี้ก็ต้องถูกกลืนกินไป อย่างนั้น

การยืนอยู่ ณ ตำหนักโบราณที่แตกหักเช่นนี้ เสมือนหนึ่งยืน อยู่ข้างๆ ปากของลอมมารที่เป็นหุบเหวลึกนั้น อีกทั้งยังอยู่ในสุสาน เทียนคู่อีกด้วย เกรงว่าต่อให้คนผู้นั้นมีความกล้าอย่างไรก็ตาม คง ต้องตกใจจนเข่าอ่อนทั้งสองข้าง

ตอนที่ 1694 ผีเตมาที่อยู่ในหุบเหวลึกลับเรื่องราวในอดีต

หลี่ชีย่ก้าวออกมาจากโลงโบราณ หัวเราะชนิดหนึ่ง ก้าวเดินขึ้นไปนั่งอยู่บนบัลลังก์ราชันที่อยู่หน้าตำหนัก

การนั่งอยู่ที่บัลลังก์ราชันมีท่าที่เหมือนจักรพรรดิที่เฝ้ามองปฐพี เดิมบัลลังก์ราชันนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อผู้ที่ดำรงอยู่ในตำแหน่งสูงสุดอยู่แล้ว เสียตาย กาลเวลาที่ผ่านไปทำให้บัลลังก์ราชันที่เคยตั้งจักรพรรดิที่เฝ้ามองปฐพีก็ต้องถูกทิ้งร้างเอาไว้ตรงนี้

หลังจากที่หลี่ชีย่ นั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว กวาดตามองออกไป พลันสายตาไปตกอยู่ที่หุบเหวลึกลับที่มองไม่เห็นก้นเหวซึ่งอยู่ด้านข้าง ประกายตาที่นำเกรงขามของหลี่ชีย่เสมือนสามารถทะลุผ่านความสับสนทุกอย่างในโลก ทะลุผ่านอดีต เหมือนว่าในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถปิดกั้นสายตาของเขาได้อีกแล้ว

ทันใดนั้น สายตาของหลี่ชีย่ได้ส่องสว่างอยู่ในบริเวณที่ลึกที่สุดของหุบเหวลึกลับอย่างไม่หวั่นเกรง มองตรงไปที่ความลึกลับที่อยู่ส่วนลึกที่สุดของหุบเหวลึกลับ ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ปรากฏแก่สายตาของเขาอย่างชัดเจน!

ในเวลานี้ ภายในหุบเหวลึกลับปรากฏเสียงฮึแสดงถึงความไม่พอใจขึ้นมาเบาๆ แม้เป็นเพียงเสียงฮึเบาๆ สามารถสะท้อนจนทางข้างเผือกต้องแตกละเอียด สามารถสังหารเทพแท้จริงได้ ด้วยเสียง

ฮีเช่นนี้สามารถทำให้เก้าแดนต้องสิ้นเทา เสียงฮีเสียงนี้แฝงไว้ซึ่งอำนาจบารมีที่สูงส่ง เป็นอำนาจบารมีที่ไม่อนุญาตให้ผู้ใดท้าทายต่อให้เป็นเหล่าเทพก็ต้องคลานอยู่กับพื้นภายใต้อำนาจบารมีเช่นนี้

อย่างไรก็ตาม หลี่ชีย่กลับไม่ได้ใส่ใจกับเสียงฮีเบาๆ เช่นนี้เพียงยิ้มเฉยเมยเท่านั้น

“ได้ยินมาว่าเจ้าต้องการพบข้า” ในที่สุดใต้หุบเหวลึกมีเสียงหนึ่งดังขึ้น เสียงนี้ฟังดูคล้ายมีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรง อีกทั้งหากฟังให้ชัดเจนเสียงนี้กับเสียงของผีเฒ่าเหมือนกันอย่างกับแกะ ถ้าหากเคยได้ยินเสียงของผีเฒ่ามาก่อน จะต้องคิดว่าผีเฒ่านั้นเวลานี้จะต้องแอบอยู่ใต้หุบเหวลึกอย่างแน่นอน

“ถูกต้อง” หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่งและมองไปรอบๆ พิจารณาสภาพการณ์ของพื้นที่บริเวณนี้แล้ว กล่าวด้วยท่าทีสงบและเรียบเฉยว่า “ที่นี่คือสถานที่ที่ควบคุมบงการสุสานเทียนกู่ ข้าเคยต้องการมาที่นี่ตลอดมา เสียดยไม่เคยสำเร็จ ถูกขัดขวางต่างๆ นานาโดยตลอด”

“สุสานเทียนกู่ไม่ได้ตั้งอยู่เก้าแดน ไม่ถือเป็นโลกธาตุ ดังนั้นสุสานเทียนกู่ของพวกเราไม่ต้อนรับการมาของบุคคลภายนอก” เวลานี้ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกกล่าวขึ้นซ้ำๆ

“ข้ารู้ สิ่งที่ยังคงเหลือรอดของศักราชเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่กล่าวเรียบเฉยว่า “พวกเจ้าฝังตัวเองเอาไว้ในสถานที่ที่ดีที่สุดของศักราชเป็นการฝังชั่วคราวกับชั่วคราว เพื่อหลบเลี่ยงจากการลงทัณฑ์ของสวรรค์โจร หลีกหนีการพิพากษาของยุคสุดท้าย แต่ว่า มันก็ทำให้พวกเจ้ากลายเป็นผีดิบในยุคแล้วยุคเล่าเท่านั้นเอง”

“การที่ให้เจ้าเข้ามาในสุสานเทียนกู่ของเรา ถือเป็นการแสดงคารวะของสุสานเทียนกู่พวกเรา และแสดงถึงความจริงใจของสุสานเทียนกู่ของพวกเรา” ในเวลานี้ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกได้กล่าวขึ้นซ้ำๆ

“เป็นความจริงที่ข้าไม่มีอะไรที่ไม่พอใจ” หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่ “สามารถเข้ามาโดยอาศัยมดตึกดำบรรพ์แบกโลง กล่าวสำหรับสุสานเทียนกู่พวกเจ้าแล้วถือว่าเป็นระดับที่สูงมากแล้ว! ผู้ที่สามารถได้รับเกียรติระดับเช่นนี้ภายในสุสานเทียนกู่ก็คงมีเพียงเจ้าเท่านั้นเอง”

ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกนั่งเงิบอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ในเมื่อเจ้ามาที่สุสานเทียนกู่ย่อมต้องมีฤทธิ์จะคุยกับข้าแน่นอน ข้าขอน้อมรับฟัง”

“ไม่มีอะไร ข้าแค่ต้องการมีคนที่ยิ้มเยาะแสร้งทำเป็นให้กับข้าเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่ย์มเฉยเมยและกล่าวว่า “อเวจีไม่เพียงยังมีกาคนเดนหลงเหลืออยู่ ทั้งยังมีผู้ยิ่งใหญ่อีกด้วย ยังคงหลบซ่อนตัวอยู่ในเก้าแดน! ดังนั้น ในอนาคตหลังจากที่ข้าไปจากและอเวจีหวนคืนกลับมาอีกครั้ง ข้าหวังจะมีคนที่สามารถลงมือครั้งเดียวชี้ขาดได้รบเพียงครั้งเดียวชี้ขาดสถานการณ์!”

“สิ่งนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ในเมื่อเจ้าคืออิกาทมิฬ เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะผู้บงการคนหนึ่งของเก้าแดน เจ้าสมควรรู้ว่าข้าไม่ได้ก้าวเท้าออกจากสุสานเทียนกู่มานาน และนานมาก ๆ แล้วนานจนข้าเองยังจำไม่ได้แล้ว” ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

หลี่ซีย่พยักหน้าและกล่าวว่า “เรื่องนี้ข้ารู้ ถ้าหากเจ้าต้องการ ฝืนออกไปจากที่นี่ล่ะก็ เกรงว่าคงต้องแลกด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก”

“ดังนั้น ข้าจึงบอกว่าอยากช่วยแต่ช่วยไม่ได้ เจ้าคงต้องมองหาคนอื่นแล้วหละ” ฝี่เต๋มาที่อยู่ใต้อุโมงค์กล่าวขึ้นซ้ำๆ “แน่นอน ถ้าหากเจ้าต้องการจริงๆ ล่ะก็ ร่างที่เป็นตัวแทนของข้าสามารถลงมือให้กับเจ้าได้ ร่างตัวแทนข้าันบว่าติดค้างหนี้บุญคุณเจ้าจริงๆ”

“ไม่ได้” หลี่ซีย่ส่ายหน้าและกล่าวว่า “ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ร่างตัวแทนของเจ้ามีความแข็งแกร่งมาก สามารถสู้กับราชชั้นเซียนได้ แต่ข้าต้องการต่อสู้เพียงครั้งซี้ขาดไปเลย รอบครั้งเดียวทำลายล้างอเวจี! ในมือของอเวจีมีมิติมหัศจรรย์อยู่ ต่อให้ร่างตัวแทนของเจ้าหุ่่มสุดกำลังก็ไม่สามารถทำได้ ยิ่งไปกว่านั้น ร่างตัวแทนของเจ้าไม่มั่นคง ภายใต้อการกัดกร่อนของกาลเวลาเขาจะมีข้อจำกัดมาก!”

“ถ้าหากเป็นเช่นนี้ ข้าก็คงช่วยอะไรไม่ได้ การไปจากสุสานเทียนกู่ของข้าจำเป็นต้องแลกด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก เกรงว่าเป็นสิ่งที่เจ้าไม่อาจจินตนาการได้” ฝี่เต๋มาที่อยู่ใต้อุโมงค์ได้กล่าวอย่างซ้ำๆ

“นี่มันเป็นเรื่องของเจ้า” หลี่ซีย่ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “ส่วนที่ว่า จะต้องแลกด้วยค่าตอบแทนเช่นใดนั้นข้าไม่ยากพูดถึง ข้าเพียงต้องการให้เจ้าได้เข้าใจถึงการมาสุสานเทียนกู่ครั้งนี้ของข้า ข้าไม่ได้มาเพื่อปรึกษาหารือกับเจ้า แต่เป็นสิ่งที่ต้องทำ! เจ้าจะยินยอมก็ดี ไม่ยินยอมก็ช่าง เรื่องนี้จะต้องปฏิบัติตามนี้!”

“เจ้ากำลังชมชู้ช่าอย่างนั้นรี!” ทันใดนั้น ภายในหุบเหวลึก ปราบกฏปณิธานเยือกเย็นปะทุขึ้นมา ปณิธานเยือกเย็นนี้สามารถทำให้ร่างของเทพแท้จริงระเบิดเพราะความเย็นได้ทันที ทำให้สรรพชีวิตในตรีศหัสโลกธาตุถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็ง! น่าสยออย่างยิ่งนัก

แต่ว่า หลี่ชีย่ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ราชันกลับไม่รู้สึกร้อนไหว เขาเพียงนั่งสงบนิ่งอยู่ตรงนั้น และพูดขึ้นช้าๆ ว่า “ถูกต้อง เจ้าพูดถูกต้องแล้ว ชู้กำลังชมชู้เจ้า!”

“เจ้ามีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง แม้ไม่ใช่ราชันเซียนแต่เป็นยิ่งกว่าราชันเซียน แต่เจ้าอย่าลืมไปสิ ที่นี่คือสุสานเทียนกู่ ที่นี่ไม่ใช่เก้าแดนของเจ้า ต่อให้เจ้าแข็งแกร่งมากไปกว่านี้เมื่ออยู่ในถิ่นของชู้แล้วก็ไม่อาจให้เจ้ามาวางกำมั่วได้!” ฝิเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกกล่าวน่าเกรงขามออกมา

หลี่ชีย่หัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ชู้รู้ว่าสุสานเทียนกู่ไม่อนุญาตให้ใครทำกำเร็บเสิบสาน ต่อให้ราชันเซียนมาถึงที่นี่ก็ไม่กล้าบอกที่สามารถกลับออกไปได้อย่างปลอดภัย มิฉะนั้นล่ะก็คงมีราชันเซียนยึดครองที่นี่ไปนานแล้ว แต่ว่า ชู้อยากถามเจ้าคำหนึ่ง เจ้าสามารถฆ่าชู้ให้ตายอย่างนั้นรี? เจ้าคิดว่าหากเจ้าไม่คำนึงถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นแล้วลงมือสามารถเอาชนะชู้ได้ภายในกี่กระบวนท่า และสังหารชู้ที่ตรงนี้ได้?” คำพูดของหลี่ชีย่ปล้นทำให้ฝิเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกถึงกับนั่งเสียบไปพักหนึ่ง

“ชู้อยู่ในโลกนี้ไม่ได้เกรงกลัวต่อความตาย และไม่เคยกลัวว่าใครจะมาสังหารชู้ นอกจากสวรรค์โจรแล้ว ชู้เชื่อว่าในโลกใบนี้

“ไม่มีใครสามารถสังหารข้าให้ตายได้” หลี่ซีเยบอกเล่าความจริงด้วยท่าทีเรียบเฉย

“โลกนี้มีเรื่องที่น่ากลัวยิ่งกว่าความตายมากมาย” ฝี่เต๋มาที่อยู่ ในหุบเหวลึกได้พูดขึ้นซ้ำๆ

“น่ากลัวยิ่งกว่าความตาย?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา ยิ้มกล่าวว่า “เรื่องราวที่น่ากลัวในโลกข้าผ่านมามากเกินไปเสียแล้ว หากจะพูดถึงความน่ากลัว ยังมีอะไรที่น่ากลัวมากกว่ามีชีวิตรอดกลับมาจากสุดปลายทางของโลกอีก? ความทรمانที่เจ็บปวดกว่านี้ข้าก็ผ่านมาแล้ว เจ้าคิดว่ากล่าวสำหรับข้าแล้วยังมีความน่ากลัวอะไรให้พูดถึงอีก?”

“ฮึ...” เวลาที่ฝี่เต๋มาที่อยู่ในหุบเหวลึกส่งเสียงแสดงความไม่พอใจต่อหลี่ซีเยอย่างชัดเจน

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “ถ้าหากเจ้าไม่สามารถสังหารข้าให้ตายได้ เจ้ารู้ไหมว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร? ง่ายมาก ข้าจะกลับมาใหม่ อย่างลืมไปสิ ถ้าหากจะบอกว่าอเวจีเป็นหนามยอกอกของเก้าแดนสะก็ เช่นนั้นแล้ว สุสานเทียนกู่ของพวกเจ้าก็คืออันตรายที่แฝงตัวอยู่ในเก้าแดน! เพียงแต่ไม่ได้ชัดเจนเท่ากับอเวจีเท่านั้นเอง!”

เมื่อหลี่ซีเยเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว พลันมีสายตาที่น่าเกรงขามกล่าวขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสองสิ่งที่ดีวางอยู่ในฐานะเป็นอันตรายกับเก้าแดน เจ้าคิดว่าข้าเลือกที่จะทำอย่างไร? การเลือกของข้ามันง่ายมาก เมื่อข้าหวนกลับมาอีกครั้งทุกอย่างก็จะแปรเปลี่ยนไป ข้าจะพลิกโฉมสวรรค์ของเจ้าขึ้นมา! ข้าจะทำการ

หลอมกลิ่นสุสานเทียนกุ้ทั้งหมด จัดการหลอมสร้างให้เป็นสุดยอด
อาวุธแห่งยุคขึ้นมา! สร้างให้มันเป็นอาวุธที่สามารถทำลายล้าง
อเวจีได้! นี่แหละเรียกว่าอาศยศัตรูต้านศัตรู!”

“เจ้า...” คำพูดของหลี่ชียะพลันทำให้ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึก
โกรธยิ่งนัก กลิ่นอายที่น่ากลัวยิ่งของเขาเสมือนหนึ่งพายุที่โหม
กระหน่ำฟ้าดิน กวาดไปทั่วหมื่นอาณาจักร!

หลี่ชียะนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นไม่หวั่นไหว กล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “เข้าโกศ
สวรรคต กลายเป็นนิรันดร์ เปิดหลุมฝังศพ สวรรคตกลายเป็นอดีต!
เจ้าน่าจะเข้าใจความหมายของประโยคนี้นี้มากกว่าข้า! ดังนั้น เจ้า
คิดว่าสมควรที่จะต้องตัดสินใจเลือกอะไรสักอย่างหรือไม่ล่ะ?”

สุดท้าย ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกที่โกรธจัดไม่ได้ลงมือ เขา
สะกดเพลิงแห่งความโกรธในใจเอาไว้ จะอย่างไรเสียการที่หลี่ชียะ
กล้ามาที่นี้ยอมไม่กลัวสุสานเทียนกุ้พวกเขาอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น
ดังเช่นหลี่ชียะพูดเอาไว้ว่า คิดจะสังหารผู้ดำรงอยู่ในฐานะสี่กาย
เซียนชั้นสมบูรณ์ต่อให้ทำได้สำเร็จ ก็ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทน
ที่สูงมาก สุสานเทียนกุ้ของพวกเขาจะต้องกลายเป็นสมรภูมिरบ!

ท้ายที่สุด เมื่อผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกสงบสติอารมณ์ลงได้แล้ว
ได้เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “รบกับสุสานเทียนกุ้ข้า ทำการหลอมกลิ่นสุสาน
เทียนกุ้ของข้าให้กลายเป็นอาวุธชิ้นหนึ่ง ออกจะมั่นใจตนเองมาก
เกินไปเสียแล้ว! นับแต่อดีตถึงปัจจุบันยังไม่มีใครสามารถทำได้!”

“แต่ข้า หลี่ชียะสามารถทำได้” หลี่ชียะกล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า
“ขอเพียงข้าหลี่ชียะยอมออกหน้า ยังคงสามารถดึงลูกน้องกลุ่มหนึ่ง
จากเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมาได้อยู่แล้ว ขอเพียงข้ายินดีง่าย

คำตอบแทน ข้าก็สามารถเหยียบสุสานเทียนกู่พวกเจ้าให้ราบ พลิกเอาโกฏสวรรค์ของเจ้าให้เปิดออก! กระทั่งหากเป็นไปได้ ข้าจะสยบชะตาฟ้า รบอีกสักชาติหนึ่ง ขอเพียงให้เวลาข้าสองชาติและทำอย่างเต็มที่ เจ้าคิดว่าข้าสามารถฉีกสุสานเทียนกู่ของพวกเจ้า และนำมาหลอมสร้างเป็นอาวุธที่ทำลายล้างอเวจีได้หรือไม่!”

นาทีนี่ถึงที่ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกต้องนั่งเงียบแล้ว พวกเขาที่ก้าวมาถึงระดับนี้แล้ว ไซ้จะสามารถอาศัยคำพูดใดๆ มาชมชู้กันได้ และเป็นความจริงที่เวลานี้หลี่ชีย่ก็ไม่ได้ชมชู้ และไม่ได้กล่าววาจาสามหาวอวดดี ถ้าหากเขายอมลงมือทำจริงๆ ยังคงมีความเป็นไปได้อยู่แล้ว

“ทุกสิ่งทุกอย่างสุดท้ายแล้วก็ต้องแลกด้วยคำตอบแทน!” หลี่ชีย่เอ่ยขึ้นซ่าๆ ว่า “ไม่ก็ร่วมมือกับข้าทำลายล้างอเวจีเสีย ไม่ก็ทำตัวเฉยเมย ให้ข้าจัดการทำลายล้างพวกเจ้าเสียก่อน! กล่าวสำหรับข้าแล้วยุคสมัยไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เก้าแดนตกอยู่ท่ามกลางสิ่งอันตรายถึงสองสิ่ง แม้ว่าพวกเจ้าจะยังไม่สร้างความกดดันเช่นอเวจีเป็นการชั่วคราว แต่ว่า กล่าวสำหรับเก้าแดนแล้วจะอย่างไรเสียก็คือภัยที่แฝงตัวอยู่!”

“ดังนั้น ถึงเวลาที่เจ้าต้องแสดงจุดยืนแล้ว” หลี่ชีย่กล่าวท่าที่หนักแน่นจริงจังว่า “สุสานเทียนกู่จะเป็นศัตรูของเก้าแดนที่แฝงตัวอยู่หรือเป็นมิตร ทั้งหมดขึ้นอยู่กับความคิดแหวบเดี่ยวของเจ้า!”

ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกพลันตกอยู่ท่ามกลางความนิ่งเงียบเป็นเวลานาน หลังจากได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่แล้ว กล่าวสำหรับผู้ที่ยังดำรงอยู่ในฐานะเช่นเขาแล้วย่อมไม่ยินดีต่อการชมชู้ของผู้อื่น แต่

นาทีนี้ สุสานเทียนคู่ของพวกเขากำลังเผชิญกับการเลือกจริงๆ
ชะตากรรมของสุสานเทียนคู่จะเป็นเช่นใด ล้วนแล้วแต่อยู่ที่
ความคิดแวบเดียวของเขา!

“ที่เจ้าพูดมาไม่ผิด เรื่องทุกอย่างต้องแลกด้วยค่าตอบแทน” ใน
ที่สุดผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกได้เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “เจ้าเคยพูดเอาไว้
มิใช่รึว่าของฟรีไม่มีในโลก? เช่นนั้นแล้วเจ้าจะจ่ายค่าตอบแทนให้
อย่างไรล่ะ?”

ตอนที่ 1695 เฝ้ามองจากระยะห่างไกล

หลี่ชีย่หัวเราะทีหนึ่งสำหรับข้อเรียกร้องของผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึก กล่าวว่่า “ถูกต้อง ทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนแล้วแต่ต้องจ่ายค่าตอบแทนทั้งสิ้น ของที่ได้มาง่่ายไม่มีในโลกอยู่แล้ว ที่ข้าสามารถให้กับเจ้าได้นั้นรับรองว่าต้องเป็นสิ่งที่เจ้ากระหายอยากได้แน่นอน สิ่งที่ข้าให้กับเจ้าก็ง่่ายมาก รอให้ข้าสู้รบจนถึงที่สุด รอให้ข้าได้รับชัยชนะกลับมาแล้ว ข้าจะอภัยโทษแก่พวกเจ้า ยกเลิกการลงทัณฑ์กับพวกเจ้า อนุญาตให้พวกเจ้าได้เห็นเดือนเห็นตะวันได้อีกครั้งหนึ่ง อนุญาตให้พวกเจ้าได้ผ่สานเข้าไปในเก้าแดน ดำรงอยู่พร้อมกับหมื่นเผ่าพันธุ์ในเก้าแดน!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชีย่พลันทำให้ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกต้องกลั่นลมหายใจ ไม่พูดไม่จาเป็นเวลานาน

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า คำพูดของหลี่ชีย่กล่าวสำหรับผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึก กล่าวสำหรับสุสานเทียนกู่แล้ว มันเปี่ยมด้วยความเย้ายวนใจมากเหลือเกิน สิ่งนี้ก็คือสิ่งที่เขากระหายอยากจะได้ และเป็นสิ่งที่สุสานเทียนกู่พวกเขาปรารถนา!

แต่ว่า ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกก็ไม่ได้แสดงอาการของเลือดในกายที่พลุ่งพล่านเพียงเพราะคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ เขานิ่งเสียบอยู่พักใหญ่จึงเอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า “แล้วถ้าหากเจ้าล้มเหลวหละ?”

หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า "จิ้งเจ้าได้แต่ภาวนาให้ข้าสำเร็จแล้วแหละ เพราะหากข้าล้มเหลว พวกเจ้าก็จะตกอยู่ท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลาที่มีดมนและยาวไกลต่อไป และโลกใบนี้ก็จะสลดอับแสงภายในระยะเวลาที่ยาวไกลมากๆ โลกนี้จะอยู่ท่ามกลางความเงียบงัน!"

"เจ้ากำลังวาดรูปขนมปังให้พวกเราแก้หิวโหย สิ่งที่เจ้าสามารถนำพาให้กับพวกเราหาใช่เป็นผลประโยชน์ที่เป็นแก่นแท้ไม่!" ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกลับกล่าวน้ำเสียงเย็นชากับคำพูดของหลี่ซีเย

"ถ้าหากเจ้าจะคิดเช่นนี้ข้าก็ไม่ปฏิเสธ" หลี่ซีเยทำท่าขมขื่นและยิ้มกล่าวว่า "แต่ว่า นอกจากข้าที่สามารถวาดรูปขนมปังให้พวกเจ้าแก้หิวโหยได้แล้ว เจ้าคิดว่าโลกใบนี้ยังมีใครสามารถวาดรูปขนมปังแก้หิวโหยให้พวกเจ้าได้หละ! ถ้าหากข้าเพียงแค่วาดรูปขนมปังให้พวกเจ้าแก้หิวโหย เช่นนั้นแล้ว คนอื่นๆ ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะวาดรูปขนมปังให้พวกเจ้าแก้หิวโหยเสียด้วยซ้ำ"

"หากจะกล่าวว่า เงื่อนไขของข้าสามารถนำพาความหวังให้พวกเจ้าเพียงหนึ่งเดียว และสามารถนำพาอนาคตให้กับพวกเจ้าได้ล่ะก็" หลี่ซีเยกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า "อย่างน้อยที่สุดพวกเจ้ายังมองเห็นความหวัง มิฉะนั้นล่ะก็ พวกเจ้าไม่มีแม้กระทั่งความหวัง! กล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้วกระทั่งความหวังก็เป็นคำขอที่มากเกินไปด้วยซ้ำ!"

คำพูดของหลี่ซีเยได้ทำให้ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกลับตกอยู่ในความเงียบงัน คำพูดของหลี่ซีเยจิตใจดำของเขาเข้าไปให้

“เจ้าคิดว่ายังจะมีสิ่งใดที่เฝ้าหวังได้อีก?” หลีซีเยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ขอเพียงสวรรค์โจรยังคงอยู่ พวกเจ้าต้องเป็นผีดิบตลอดไป เป็นเพียงศพดึกดำบรรพ์กลุ่มหนึ่งที่เก่าแก่จนเนาเปื่อยและถูกฝังอยู่ใต้พื้นดินแห่งนี้เท่านั้น เน้นนานจนบนโลกใบนี้ยังจะมีใครจดจำพวกเจ้าได้อีก?”

“ขอเพียงสวรรค์โจรยังอยู่ พวกเจ้าก็ปราศจากความหวัง พวกเจ้าจะถูกกักอยู่ท่ามกลางความสิ้นหวังตลอดไป แม้แต่ความหวังสักนิดก็ไม่มี!” หลีซีเย่กล่าวเฉยเมยว่า “ดังนั้น ข้าสามารถนำพาความหวังให้กับพวกเจ้า สิ่งนี้กล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้วมันช่างล้ำค่าเพียงใด มันคือสิ่งที่ประเมินค่าไม่ได้ ความหวังเพียงน้อยนิดของข้านี้สามารถส่องประกายสว่างไสวให้กับสุสานเทียนกุ่ที่สิ้นหวังพวกเจ้าได้ สามารถส่องสว่างถึงภายในจิตใจพวกเจ้าที่มองไม่เห็นแสงสว่างเลยแม้แต่นิดเดียว!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลีซีเย่ทำให้ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกตกอยู่ท่ามกลางความเงิบขรึมเป็นเวลานาน

“ดังนั้น ไม่ก็เลือกความหวังริบหรี่ของข้า เมื่อข้าทำสำเร็จแล้วก็จะอภัยโทษให้กับสุสานเทียนกุ่ของพวกเจ้า ให้พวกเจ้าคงอยู่ร่วมเก้าแดน” หลีซีเย่กล่าวหนักแน่นจริงจังว่า “มิฉะนั้นแล้ว พวกเจ้าก็อยู่อย่างสิ้นหวังต่อไป ต่อให้ข้าสู้รบจนสุดท้ายและได้รับชัยชนะมา พวกเจ้าก็ยังคงถูกพันธนาการอยู่ท่ามกลางความสิ้นหวังเช่นนี้ต่อไป ไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวันตลอดไป!”

ภายใต้คำพูดเช่นนี้ของหลีซีเย่ ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกซึ่งนั่งเงิบมานานก็ได้เปิดปากพูดขึ้นมาซ่าๆ ว่า “ต่อให้ข้ายืนดีลงมือ

ให้กับเก้าแดน เกรงว่าโอกาสดังนั้นก็คงมีเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะข้าสามารถออกไปได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น หากมากกว่านั้นข้าก็รับไม่ไหว”

“ดังนั้น เจ้าจะต้องรอคอยโอกาสที่แม่นย่า รบครั้งเดียวรู้ตัวรู้แดงไปเลย โจมตีอเวจีครั้งเดียวถึงตาย” ถ้าหากอเวจีปรากฏตัวออกมา บรรดาเสือสิงห์กระทิงแรดย่อมมีกองทัพไปกวาดล้างพวกมัน ต่อให้มีผู้ยิ่งใหญ่คลานออกมาจริงๆ ข้าเชื่อว่าร่างตัวแทนของเจ้าก็คงรับมือได้! ขอเพียงกดดันพวกมันจนหายใจไม่ออก อเวจีต้องห่มเห้เต็มที ขอเพียงบรรดาตาเฒ่าเหล่านั้นปรากฏตัวออกมา มิติมหัศจรรย์ต้องปรากฏออกมา เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ก็เป็นจังหวะที่เจ้าสมควรลงมือได้แล้ว!”

ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกลับนิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายกล่าวขึ้นซ้ำๆ ว่า “ตกลง ข้ารับปากเจ้า เมื่อถึงเวลานั้นแล้วข้าจะลงมืออย่างแน่นอน รบครั้งเดียวรู้ตัวรู้แดงไปเลย”

ท้ายที่สุด ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกลับเลือกที่จะให้ความร่วมมือ จะอย่างไรเสียเขาก็ไม่มีทางเลือก ถ้าหากเขาเลือกที่จะยืนอยู่ข้างหลี่ซีเย่ กล่าวสำหรับสุสานเทียนกู่พวกเขาแล้วยังพอมีความหวังที่ริบหรี่อยู่

หลี่ซีเย่พูดถูก กล่าวสำหรับสุสานเทียนกู่ของพวกเขาแล้ว ความหวังช่างล้ำค่าอะไรอย่างนั้น ความหวังเป็นสิ่งที่ได้มายากยากมากๆ เลยทีเดียว

“ไม่แน่ว่า หลังการศึกเพียงครั้งแล้วรู้ตัวรู้แดงในครั้งนี่แล้ว สุสานเทียนกู่ของพวกเขาเจ้าอาจจะได้ตัวมาครอบครองข้างเป็น

ดอกผลที่น่าตื่นเต้นดีใจนะเนี่ย” หลีชีเยี่ยมกล่าวกับผีเฒ่าที่อยู่ใน
หุบเหวลึก

ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกไม่อยากจะพูดอะไรมากความอีกต่อไป
เนื่องจากสำหรับตัวเขามันไม่มีความสำคัญอีกแล้ว หากเขาออก
ศึกละก็จะต้องแลกด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก จะอย่างไรเสียเขาไม่
สามารถออกไปจากสุสานเทียนกุ๋ไต้ได้อยู่แล้ว กระทั่งเขาอาจจะต้อง
ตายจากการศึกในครั้งนี้

ไม่ว่าการศึกในครั้งนี้เป็นเช่นใด อย่างน้อยที่สุดสามารถนำพา
ความหวังให้กับสุสานเทียนกุ๋ของพวกเขา เวลานี้สิ่งที่สุสานเทียนกุ๋
ของพวกเขาภาวนาก็คือ ให้หลีชีเย่ได้รับชัยชนะในการรบถึงที่สุด
เมื่อเป็นเช่นนั้น สุสานเทียนกุ๋ของพวกเขาก็จะได้เห็นเดือนเห็น
ตะวันจริงๆ แล้ว

ในที่สุด หลีชีเย่และผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกได้บรรลุข้อตกลง
ความร่วมมือกันแล้ว และหลีชีเย่เองไม่มีความจำเป็นที่จะร้องอยู่
ต่อไป

“คราวนี้พวกเราร่วมมือกันอย่างซื่อสัตย์ เป็นการเจรจาที่ซื่อสัตย์
ยิ่งนัก” ก่อนจาก หลีชีเย่ได้หัวเราะและเอ่ยขึ้น

ผีเฒ่าที่อยู่ในหุบเหวลึกไม่ต้องการพูดด้วยโดยสิ้นเชิงอีกต่อไป
นี่มันการร่วมมือซื่อสัตย์อะไรไร้สาระสิ้นดี เป็นการขู่เข็ญบังคับเพียง
ฝ่ายเดียวที่มีต่อสุสานเทียนกุ๋ของหลีชีเย่เท่านั้น แต่ว่า แม้กระทั่ง
ยอมตกลงร่วมมือกันไปแล้ว เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้จึงไม่ยากเก็บมา
ใส่ใจอีกแล้ว

หลี่ชีย่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว หันหลังกลับมาและยิ้มกล่าวว่า “ใช่แล้ว เจ้าหนูที่อยู่เขาเหนือเมฆนั้นนับว่าไม่เลวนัก บางทีเขาอาจสามารถแลกกับการมีชีวิตอยู่อีกชาติหนึ่งก็ได้”

“การจะมีชีวิตอยู่อีกชาติหนึ่งต้องมีค่าตอบแทน ไม่ว่าใครก็ไม่มียกเว้น ข้าเองก็ฝืนกฎนั้นไม่ได้” ฝี่เต๋มาที่อยู่ในหุบเหวลึกกล่าวขึ้นซ้ำๆ

“ข้าเข้าใจ หากต้องการจะได้รับก็ต้องมีการให้” หลี่ชีย่ทำท่าหยักไหล่ แล้วกล่าวว่า “ที่เจ้าจะทำก็แค่มอบโอกาสและวาสนาให้กับเขาก็พอ ส่วนจะต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างไรนั้นมันคือเรื่องของเขาแล้วหละ ขึ้นอยู่กับความพยายามของเขาเอง”

“เขาสามารถไปรอเรืออเวจีได้” ฝี่เต๋มาที่อยู่ในหุบเหวลึกไม่ยอมยกเว้นให้เพียงเพราะหลี่ชีย่เอ่ยขอขึ้นมา

“ยังไงก็ได้” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “โอกาสและวาสนาข้าได้มอบให้แล้ว ความสัมพันธ์ข้าก็ได้เชื่อมต่อให้แล้ว จะเป็นอย่างไรต่อไปมันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับข้าแล้ว เรื่องอย่างนี้จะพูดว่ายังไงดีนะ แม้จะกล่าวว่าสืบยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึงปัจจุบันจะไร้สาระสักหน่อย แต่ว่า ถ้าหากจะมีใครสักคนที่สามารถรับผิดชอบภาระหน้าที่ได้ ไม่นานนักการสู้รบกับอเวจีในอนาคตเขาอาจมีประโยชน์มากก็ได้ สิ่งนี้อาจมีประโยชน์ต่อสุสานเทียนกู่ของพวกเขาเจ้าก็เป็นได้”

ฝี่เต๋มาที่อยู่ในหุบเหวลึกไม่ได้พูดอะไรออกมา เขาไม่ได้รับปากหลี่ชีย่ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ หุบเหวลึกที่ลึกจนมองไม่เห็นกันเหวเข้าสู่ความเงียบสงัด

หลีซีย่ไม่สนใจว่าเรื่องนี้จะสำเร็จหรือไม่อย่างไร และซี้คร้านจะไปพูดอะไรให้มากความ เขาหันหลังลอยล่องจากไป กล่าวสำหรับหลีซีย่แล้ว สิ่งที่เหมาะสมทำก็ได้ทำแล้ว เรียกว่าครบถ้วนกระบวนการความแล้ว เรื่องราวที่ไร้สาระในโลกนี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเขาอีกต่อไปแล้ว

ระหว่างที่หลีซีย่เข้าไปในสุสานเทียนกู่ นั้น สัจธรรมแต่ละสายที่ไหลรินอยู่บนท้องฟ้าได้รวมตัวเข้าด้วยกันแล้ว ระหว่างนี้ ยามราตรีทุกค่าคืนของเก้าแดนจะสามารถมองเห็นสัจธรรมแต่ละสายที่ไหลรินอยู่ แต่ว่า เมื่อสัจธรรมทุกสายไหลมารวมเข้าด้วยกันแล้ว ภาพที่อลังการเช่นนี้ก็พลันหายไป

“แว้งค์” ขณะที่สัจธรรมทั้งหมดไหลรวมเข้าด้วยกันแล้วนั้น ในที่สุด ประตุมิติของทุกแดนที่เชื่อมถึงกันและกันก็สว่างไสวขึ้นมา ประตุมิติที่เสียบงันมาหลายหมื่นปีได้เปล่งประกายขึ้นมาอีกครั้ง!

การศึกระหว่างราชามังกรดำ และราชันเซียนท่าคงในครั้งนั้น ราชามังกรดำได้ฉีกชะตาฟ้าจนกระจุย และนับแต่นั้นมาเก้าแดนได้เข้าสู่ยุควิบากแห่งเต่า อีกทั้งเก้าแดนก็ไม่สามารถเชื่อมถึงกันและกันนับแต่นั้นเป็นต้นมา

เวลานี้ สรรพชีวิตของเก้าแดนล้วนแล้วแต่รู้สึกตื่นเต้นดีใจขึ้นมา เมื่อมองเห็นแท่นบูชา และประตุมิติของเก้าแดนต่างเปล่งเป็นประกายออกมา เมื่อแท่นบูชา และประตุมิติของเก้าแดนเปล่งเป็นประกายขึ้นมา ย่อมบ่งบอกถึงประตุมิติเก้าแดนจะเปิดออก ทุกคนต่างเผชิญกับโลกที่ยิ่งใหญ่ยอดเยี่ยมล้ำเลิศที่สุด

แม้จะกล่าวว่า ประตุมิติเก่าแดนเปิดออกมาแล้วใช่เป็นการบ่งบอกกว่าทุกคนล้วนแล้วแต่ มีโอกาสก้าวข้ามโลกหล้าไปได้ ต่อให้ประตุมิติของเก่าแดนเปิดออกมาแล้ว หาใช่เป็นการบ่งบอกกว่าทุกคนสามารถก้าวข้ามจากแดนมนุษย์กษัตราไปยังแดนวิญญานสวรรค์อะไรทำนองนั้นได้เลย

แต่ทว่า อย่างน้อยที่สุดเป็นการสร้างความหวังให้กับผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้า ขอเพียงทุกคนมีความพยายาม ขอเพียงทุกคนสั่งสมศีลาเกรงได้เพียงพอ ก็จะมีโอกาสไปผลบุญภัยยังแดนอื่นๆ ได้แล้ว

มิฉะนั้นแล้ว หากเป็นเหมือนเช่นก่อนหน้าที่เก่าแดนถูกปิดกั้น แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพก็ไม่ต้องการเสี่ยงชีวิตไปฝ่าผนังกันแดนเนื่องจากมันเสี่ยงอันตรายมากเกินไป ค่าตอบแทนสูงเหลือเกิน

“เหอะ เหอะ เหอะ แดนสมุนไพรร่าธาตุ ข้ามาแล้ว ข้าจะต้องชี้ขาดกับหมอไอสถของแดนสมุนไพรร่าธาตุให้จงได้!” ได้ยินเสียงหัวเราะแหะๆ ดังขึ้นเป็นระลอกจากหมอไอสถของแดนมนุษย์กษัตรา เมื่อนึกถึงว่าตัวเองมีโอกาสเยาะเย้ยหมอไอสถของแดนสมุนไพรร่าธาตุได้ หมอไอสถจากแดนมนุษย์กษัตราผู้นี้ถึงกับดวงตาทั้งสองเปล่งเป็นประกายออกมา

“ถึงเวลาที่เผ่าวิญญานเทพของพวกเราได้เผชิญกับเก่าแดนหมื่นอาณาจักรแล้ว ให้เก่าแดนหมื่นเผ่าพันธุ์ได้รับรู้ว่า เผ่าวิญญานเทพพวกเราจึงเป็นบุรุษผู้สูงส่งที่แท้จริง” มีเผ่าวิญญานเทพจากแดนวิญญานสวรรค์เมื่อมองเห็นประตุมิติกำลังจะเปิดออกเร็วๆ นี้แล้ว ถึงกับสิงโลดอยากจะทดลอง

“สมควรออกไปผจญกับโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตสักครั้งได้แล้ว” ในแดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์ก็มีดาวรุ่งของเผ่าผีที่มีปณิธานยิ่งใหญ่ และมีความทะเยอทะยานที่ฮึกเหิมกล้าวขึ้น

แน่นอน เชื่อว่าทุกคนที่มองโลกในแง่ดีกับประมุขี้เก๋าแดนที่กำลังจะเปิด ผู้บำเพ็ญตนรุ่มอาวุโสกล่าวด้วยความรู้สึกที่กังวลว่า “บางที่เก๋าแดนเปิดอีกครั้งก็จะเป็นยุคแห่งการแย่งชิงทรัพยากร เมื่อถึงเวลานั้นจริงๆ คงเป็นโอกาสที่ยอดฝีมือได้กินรวบ สายสำนักราชันเซียนจะต้องกวาดเอาทรัพยากรของเก๋าแดนเอาไว้ทั้งหมด บรรดาสำนักขนาดเล็กไม่ได้ประโยชน์การนี้อยู่แล้ว”

ที่ผู้บำเพ็ญตนรุ่มอาวุโสผู้นี้กังวลใจจะไม่มีเหตุผล กล่าวสำหรับสำนักขนาดเล็กของเก๋าแดนแล้ว ชั่วชีวิตของพวกเขาไม่เห็นมีความสามารถรวบรวมศิลาแกร่งที่เพียงพอแก่ความต้องการในการท่องไปในเก๋าแดนสักครั้งหนึ่ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพวกเขาจะไปแย่งชิงทรัพยากรผู้อื่นในแดนอื่นๆ

ขณะที่เก๋าแดนเปิดถึงกันแล้ว จะทำให้ยอดฝีมือจำนวนมากสามารถรุกรานไปทุกๆ ที่ในเก๋าแดน เมื่อถึงตอนนั้น เกรงว่าบรรดาสายสำนักราชันเซียนก็จะทำการแย่งชิงทรัพยากรของแดนอื่นๆ เมื่อถึงเวลานั้น ไฟสงครามลุกไหม้ขึ้นมาและผู้ที่รับเคราะห์ก่อนใครก็คงเป็นพวกสำนักขนาดเล็กเหล่านั้น

แน่นอน เมื่อเปรียบเทียบกับรุ่มอาวุโสที่กังวลใจ บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ยังคงต้องการทดลองเป็นอันมาก รู้สึกตื่นเต้นยิ่งนัก กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ไม่เพียงเก๋าแดนเปิดถึงกันเท่านั้น ขณะเดียวกันก็ได้เวลาที่ชะตาฟ้าปรากฏ!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1696 วิกฤตของเก้าแดนในอนาคต

หลังจากที่หลี่ชียเอ้อออกจากสุสานเทียนกู่แล้วไม่ได้กลับไปสำนักโบราณสี่เหยียนในทันที แต่ไปที่พรรคปกฟ้า หลี่ชียเอ้อกำลังจะจากไปแล้ว ดังนั้น เขาจะต้องสั่งการอย่างเป็นทางการเป็นมั่นเป็นเหมาะสักครั้ง กล่าวสำหรับเขาแล้วได้ฝากความหวังกับกองทัพมังกรเขียวเอาไว้สูงมากเสมอมา

ตลอดเวลาที่ผ่านมา หลี่ชียเอ้อไม่ต้องการให้กองทัพมังกรเขียวเข้าสู่สมรภูมিরบอีกครั้งหนึ่ง แต่สถานการณ์ที่เปลี่ยนไป เรื่องบางเรื่องเกิดการเปลี่ยนแปลง ทำให้หลี่ชียเอ้อจำต้องตัดสินใจ

หลังจากที่มาถึงพรรคปกฟ้าแล้ว เทพแท้จิงสยบโลกาได้มาต้อนรับด้วยตนเอง พลันที่เทพแท้จิงสยบโลกาพบกับหลี่ชียเอ้อได้แสดงคารวะต่อหลี่ชียเอ้อ "คารวะใต้เท้า"

หลี่ชียเอ้อได้รับพยุงเขาเอาไว้ และกล่าวว่า "เจ้าติดตามข้ามานานขนาดนี้ทั้งยังมีอายุมากเช่นนี้แล้ว ธรรมเนียมเช่นนี้ก็ให้ละเว้นไปเถอะ"

หลังจากที่เจ้าบ้านและแขกผู้มาเยือนนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เทพแท้จิงสยบโลกาได้กล่าวว่า "ใต้เท้าคงมาอำลานะสิ" เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เขาก็ถึงกับมีท่าทีที่สลด เขารู้ว่าการมาพรรคปกฟ้าในครั้งนี้เกรงว่าอาจเป็นครั้งสุดท้ายแล้วหละ

หลี่ชีย่พยักหน้าเบาๆ เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “มันได้เวลาที่ข้าจะต้องไปแล้ว ดังนั้นจึงมาร่ำลากับเจ้า ขณะเดียวกันก็มีของบางอย่างจะมอบให้กับเจ้า”

ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ได้หยิบเอาสิ่งของจำนวนมากมหาศาลออกมามอบให้กับเทพแท่งริงสยบโลกา กล่าวว่า “นี่คือสิ่งของบางส่วนที่ข้าได้มา กองทัพมังกรเขียวต้องได้ใช้มันแน่ในอนาคต ถือเป็นของขวัญของใช้จำเป็นที่สำรองเอาไว้สำหรับกองทัพมังกรเขียวก็แล้วกัน”

สิ่งของที่หลี่ชีย่นำออกมานั้นมีจำนวนมากมายจนน่าตกใจ เขาทำลายจูลู่ ทำลายพรรคเซียนเหิน ลำพังแค่รางวัลแห่งชัยชนะที่ได้มาจากสำนักทั้งสองแห่งนี้ก็มีมากจนน่าตกใจ เกรงว่าไม่ว่าจะเป็นสายสำนักราชันเซียนใดก็ตามก็ไม่สามารถนำเอาของวิเศษมากมายเช่นนี้ออกมาได้

“ทำแบบนี้ไม่ได้นะ” เทพแท่งริงสยบโลการีบเร่งกล่าวว่า “ใต้เท้าจะออกเดินทางเร็วๆ นี้แล้ว เมื่อขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้าเผชิญหน้ากับเหล่าราชันและเทพเทวา ต้องมีการสู้รบอย่างดุเดือดแน่ ใต้เท้าจำเป็นต้องมีทรัพยากรที่ใช้ได้อย่างต่อเนื่อง กองทัพมังกรเขียวพวกเรายังมีสำรองอยู่ในคลังไม่น้อย ต่อให้ส่งกองทัพสู้รบไปยังเก้าแดนยังคงเพียงพอที่จะใช้ได้นานหนึ่งถึงสองยุคสมัยได้”

“ไม่ ข้ายังมีที่สะสมอยู่บ้าง ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งเหล่านี้ไม่แน่ว่าจะมีประโยชน์บนเก้าชั้นฟ้า” หลี่ชีย่ส่ายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ไม่มีใครสามารถรู้ได้ว่าสงครามครั้งนี้จะดำรงอยู่นานเท่าไร เมื่อปะทุขึ้นมาก็คงต้องคิดไปทางที่แย่ที่สุดเอาไว้ก่อน อย่างน้อยที่สุดข้าหวัง

ว่าเมื่อกองทัพมังกรเขียวเผชิญกับสงครามแล้วไม่ต้องคอยกังวลเรื่องของทรัพยากร”

“ข้าน้อยขอบคุณใต้เท้าแทนพี่น้องทั้งหลาย” เทพแห่งริงสยบโลกาก็ไม่รุ่มวาย รับเอาของเหล่านี้เอาไว้อย่างจริงจัง เขาติดตามหลี่ชีย่มานาน เข้าใจถึงนิสัยของหลี่ชีย่

หลี่ชีย่ได้หยิบเอาอาวุธปราศจากผู้ต่อกรบางส่วนออกมาอีกครั้ง คราวนี้ท่าทีของหลี่ชีย่ดูหนักแน่นจริงจังยิ่งนัก อาวุธที่ปราศจากผู้ต่อกรเหล่านี้รวมทั้งประตูปืนจรวดที่ปราศจากผู้ต่อกรเหล่านี้รวมทั้งประตูปืนจรวดที่ปราศจากผู้ต่อกรสยบโลก กระทั่งท้ายสุดแล้ว แม้แต่ตะเกียงเขียวไฟสีดำยังหยิบออกมาด้วย

“สิ่งเหล่านี้เก็บเอาไว้เป็นท่าไม้ตาย” หลี่ชีย่ส่งมอบสุดยอดของล้ำค่าเช่นตะเกียงเขียวไฟสีดำมอบให้เทพแห่งริงสยบโลกากับมือ

เทพแห่งริงสยบโลกาถึงกับตกใจยิ่งนัก แน่นอนที่สุดเขาย่อมเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ กล่าวด้วยท่าทีตระหนกว่า “ใต้เท้า บรรดาของวิเศษอื่นๆ อาจจะมีข้อจำกัดอยู่บ้างเมื่ออยู่บนเก้าอี้ไฟฟ้า แต่ตะเกียงเขียวนี้ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยไหน สถานที่ใดล้วนแล้วแต่สามารถเกรียงไกรไปทั่ว มันคือสิ่งที่อยู่เหนือสัจจอาวุธราชันเซียนนะเนี่ย ต่อให้เป็นเหล่าเทพเทวาและราชันบนเก้าอี้ไฟฟ้าก็ไม่เห็นสามารถสร้างของวิเศษที่ทรงพลังมากไปกว่าตะเกียงเขียวนี้ขึ้นมาได้”

“ข้ารู้” หลี่ชีย่พยักหน้า และกล่าวว่า “ข้ารับรู้ถึงอำนาจของตะเกียงเขียว แต่ ข้ายังคงทิ้งเอาไว้ให้”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ สุดท้าย แม้แต่กระบอกราชันอเวฬุหกเฟื่องก็ได้หยิบออกมา และมอบให้กับเทพแห่งจริงสยบโลกา และเอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า "ของสิ่งนี้ เจ้าจงรักษามันให้ดี"

"ใต้เท้า" มาครั้งนี้ ได้สร้างความตระหนกตกใจแก่เทพแห่งจริงสยบโลกาแล้วจริงๆ เขารีบใช้มือสองข้างรองรับเอาไว้แต่ไม่กล้าเก็บเอามา กล่าวว่า "ใต้เท้า กระบอกราชันหกเฟื่องนี้ท่านสร้างมันขึ้นมาเพื่อใช้สังหารเหล่าเทพและราชันเลียนะ ขณะอยู่บนเก้าชั้นฟ้าท่านจำเป็นต้องมีอาวุธที่สามารถสยบพวกเขา ของ ของชั้นนี้ ข้ารับเอาไว้ๆไม่ได้ ใต้เท้าเก็บไว้กับตัวจะดีกว่า"

"ของชั้นนี้ข้าก็อยากเก็บเอาไว้" หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ สุดท้ายกล่าวด้วยท่าที่เหมือนจนด้วยเกล้าว่า "เจ้าก็คงเข้าใจถึงความกดดันที่อยู่บนป่า ในอนาคตไม่เพียงต้องเผชิญกับอเวฬุเท่านั้น ต่อให้เผชิญแต่เฉพาะอเวฬุอย่างเดียวข้าก็รู้สึกกังวล"

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หยุดนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า "อเวฬุยังคงมีราชันเซียนที่หลบซ่อนตัวอยู่ อีกทั้งยังไม่ใช่แค่องค์เดียว นี่แหละคือสิ่งที่ข้ากังวลมากที่สุด เมื่อสงครามอุบัติขึ้นมา อเวฬุต้องไม่มีการถอยแน่ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วต้องสู้เต็มที่เมื่อถึงเวลานั้นแล้วเก้าแดนก็สุดจะจินตนาการแล้ว!"

"อเวฬุนี้นับว่าฝืนลิขิตสวรรค์โดยแท้ การที่ราชันเซียนคิดจะรั้งอยู่ในเก้าแดนมันเป็นเรื่องที่ยากมาก เวลาที่ราชันเซียนของพวกเขาสืบทอดชะตาฟ้าแล้วถึงกับซ่อนเร้นเช่นนี้ได้อีก" เทพแห่งจริงสยบโลกายังต้องกล่าวด้วยท่าที่ที่จนด้วยเกล้า

“มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้พวกเขา มิติมหัศจรรย์ อยู่ในมือกันแหละ” หลีซีเยยิ้มเฉยๆ และกล่าวว่า “โชคดีที่พวกเขาเอง ก็สืบทอดชะตาฟ้ามา แม้ว่าพวกเขาจะหลบซ่อนตัวเอาไว้ แต่พวกเขา ก็ต้องหลบเลี่ยงสวรรค์โจร ดังนั้น พวกเขาจึงไม่กล้าปรากฏตัวอย่างง่ายดาย เมื่อไรที่พวกเขาปรากฏตัวก็ต้องแลกมาด้วย ค่าตอบแทน พวกเขาจะต้องรอคอยโอกาส ขอเพียงโอกาสสุกงอม พวกเขาจะยอมสู้เต็มที่! ดังนั้น หากราชันเซียนของอเวจีที่หลบซ่อนตัวอยู่จะลงมือล่ะก็ พวกเขาจะต้องสู้เพียงครั้งเดียวให้ได้รับชัยชนะเท่านั้น มิฉะนั้นล่ะก็ การปรากฏตัวของพวกเขาต้องแลกด้วย ค่าตอบแทนที่สูงเหลือเกิน”

“ถ้าหากราชันเซียนของอเวจีที่ซ่อนตัวอยู่ไม่เสี่ยงลงมือล่ะก็ พวกเขาต้องรอถึงโอกาสเช่นใดจึงนับว่าโอกาสนั้นสุกงอมล่ะ?” เทพแห่งริงสยบโลกาสอบถามอย่างละเอียด ละอย่างไรเสียเขาได้แบกรับภารกิจหนักอึ้งในการเฝ้าดูเก้าแดนเอาไว้บนป่า เรื่องราวหลายเรื่องเขาตจจำเป็นต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจน

“ถ้าหากราชันเซียนของอเวจีที่หลบซ่อนตัวอยู่ต้องการหลบเลี่ยงสวรรค์โจรให้ได้โดยสิ้นเชิงล่ะก็ พวกเขาจะต้องควบคุมมิติมหัศจรรย์ได้อย่างแท้จริง แต่ว่า การที่จะควบคุมมิติมหัศจรรย์ได้อย่างแท้จริงใช่จะเป็นเรื่องง่ายดาย เงื่อนไขขั้นต่ำต้องอาศัยราชันเซียนสิบสององค์ แน่นอนหากเป็นราชันเซียนสิบสององค์ที่สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ต่างกันไปครบทั้งสิบสองกายเซียนเป็นดีที่สุด หากไม่ได้เช่นนั้นเขาสามารถเลือกอันดับที่รองลงมา” หลีซีเยเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

“ราชันเซียนสิบสององค์!” สีหน้าของเทพแท้จริงสยบโลกาดูไม่สู้ดีนัก เขาย่อมรู้ว่าราชันเซียนสิบสององค์บ่งบอกถึงสิ่งใดชะตาฟ้าสิบสองสายนะเนี่ย ถ้าหากราชันเซียนทั้งสิบสององค์ต่างมีชีวิตอยู่ ต่อให้ไม่มีมิติมหัศจรรย์อยู่ในครอบครองก็เป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก! ราชันเซียนสิบสององค์เพียงพอที่จะสยบเก้าแดนได้ ไม่ว่าใครจะมาที่ไร่ประโชชน์

อย่างไรก็ตาม นับแต่อดีตถึงปัจจุบันยังไม่เคยปรากฏราชันเซียนพร้อมๆ กันสององค์มาก่อน อย่างน้อยในเก้าแดนไม่เคยปรากฏ แต่หากว่าเก้าแดนปรากฏราชันเซียนสิบสององค์จริง นั่นย่อมสยบของขวัญเหลือเกินแล้วละ

“ไม่ทราบว่าคุณเวลานี้อะไรมีราชันเซียนที่หลบซ่อนตัวอยู่ก็องค์กันแน่นะ?” เทพแท้จริงสยบโลกาเอ่ยถามขึ้นด้วยความกังวล

หลี่ชีย่ทำท่าไต่ตรองนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ราชันเซียนของอเวจีหลังจากสืบทอดชะตาฟ้าแล้ว ก็มีผู้ที่ขึ้นไปบนเก้าชั้นฟ้าเหมือนกัน แต่ว่า หลังจากที่พวกเขาขึ้นไปแล้วก็ถูกสังหาร สิ่งนี้นับว่าบรรดาเหล่าเทพและราชันไม่มีความเห็นและท่าทีที่แตกต่างกัน! เป็นเรื่องเดียวเท่านั้นที่เหล่าเทพและราชันสามารถละเว้นข้อตกลงเรื่องท่าทีลงได้”

“เข้าไปกลับระหว่างเก้าแดนกับข้างบนมาหลายครั้ง เคยทำการรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียด อเวจียังคงมีราชันเซียนเก้าองค์ที่ไม่เคยปรากฏตัว ลักษณะเช่นนี้ไม่ก็พวกเขาหลังจากขึ้นไปแล้ว ได้อาศัยวิธีการที่ยอดเยี่ยมมากหลบซ่อนตัวเอาไว้ ไม่ก็พวกเขายังคงหลบซ่อนตัวอยู่ในเก้าแดน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม

ดังนั้นเจ้าจะต้องคิดในแง่ที่เลวร้ายที่สุดเอาไว้ก่อน” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจัง

“ราชันเซียนเก้าองค์” เทพแท้จริงสยบโลกาถึงกับเสียวสันหลังวาบ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ พิมพ์ออกมาว่า “นี่มันออกจะฝืนลิขิตสวรรค์เกินไปแล้วกรรมง ถึงกับซ่อนราชันเซียนเอาไว้ถึงเก้าองค์!”

แม้ว่าเทพแท้จริงสยบโลกาเป็นศัตรูกับอเวจีตลอดมา และรับรู้ถึงความน่ากลัวของอเวจี แต่ยังคงต้องตกใจหลังจากได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว การมีราชันเซียนถึงเก้าองค์ไซ้เป็นเรื่องล่อกันเล่น ถ้าหากเรื่องนี้มีผลการแพร่ออกไป รับรองว่าเป็นข่าวศึกโครมพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินแน่นอน!

“ช่วยไม่ได้ ใครให้พวกเขามิติมหัสจรรย์ในมือล่ะ” หลี่ชียู่ถึงกับทอดถอนในเบาๆ ออกมา และกล่าวว่า “ของชิ้นนี้ข้าก็อยากได้มันมาครอบครองมาโดยตลอด เสียตายไม่มีโอกาส”

เมื่อหลี่ชียู่พูดถึงตรงนี้ได้หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หากอเวจีต้องการพลิกกลับ พวกเขาจะต้องกลับมาด้วยท่าทีที่พร้อมเต็มที่ มิฉะนั้นละก็ต่อให้สามารถปกครองเก้าแดนได้ หากพวกเขาคิดจะไปยังเก้าชั้นฟ้ายังคงต้องถูกสังหาร ครั้งนั้นพวกเขาก็เพราะถูกไล่ล่าบีบจนหมดทางไปจึงได้อาศัยมิติมหัสจรรย์หลบหนีลงมา ถ้าหากพวกเขาไม่มีมิติมหัสจรรย์ละก็คงถูกทำลายล้างเผ่าพันธุ์ไปนานแล้ว...”

“...พวกอเวจีจะไม่ยอมแพ้อยู่แล้ว กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วเก้าแดนเป็นเสมือนดังสวนหลังบ้านของพวกเขาเท่านั้นเอง เป็นผืนแผ่นดินที่ป้อนอาหารให้กับความทะเยอทะยานของพวกเขาเท่านั้น

ถ้าหากพวกเขาได้เตรียมการจนมากเพียงพอแล้ว พวกเขาไม่เสียดายที่จะอาศัยทุกวิถีทางริดเกล้าแดนจนแห้ง ริดเอาความอุดมสมบูรณ์สุดท้ายของเกล้าแดนไปจนสิ้น เพื่อเป็นทรัพยากรที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาในการบุกตีขึ้นไปข้างบน!” ครั้นหลี่ชีย่ยกกล่าวมาถึงตรงนี้ได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

เทพแห่งริงสยบโลกาถึงกับพึมพำว่า “ท้ายที่สุดอเวจียังคงต้องขึ้นไป”

หลี่ชีย่พยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ถูกต้อง เวลานี้มีอยู่สองทางเลือกให้กับอเวจี หนึ่ง ยังคงรั้งอยู่ในเกล้าแดนต่อไป หากพวกเขาคิดจะมีสิบสองราชันเขียนต้องอาศัยกาลเวลาที่ยาวนานมากๆ ในการกบดาน สอง อาศัยครั้งนี้ที่เข้าไปแดนสิบ ซึ่งเป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวนับแต่อดีตถึงปัจจุบันบุกขึ้นไปกบดานอยู่ที่แดนที่สิบ ท่ามกลางเหนือเกล้าชั้นฟ้า นั่นหากพวกเขาประสบโอกาสเหมาะเพียงแค่มุมเดียวพวกเขาก็มีสิทธิ์ได้ราชันเขียนครบสิบสององค์ก็เป็นได้ หากถึงขั้นนั้นจริงๆ อเวจีพวกเรามีโอกาสกลับมาในฐานะราชาได้จริงๆ”

“ราชันเขียนสิบสององค์บวกกับมิติมหัศจรรย์ ต่อให้บนเกล้าชั้นฟ้าก็ยากจะมีผู้ใดต้านได้เลยนะ” เทพแห่งริงสยบโลกาถึงกับกล่าวขึ้นมาด้วยท่าทีเหม่อลอย

“ถูกต้อง หากเมื่อใดปล่อยให้อเวจีสามารถใช้มิติมหัศจรรย์ได้อย่างเต็มที่ เป็นความน่ากลัวอย่างแท้จริงที่แม้แต่เหล่าเทพและราชันบนเกล้าชั้นฟ้าร่วมมือกันก็ยากจะสยบได้ หากอเวจีก้าวไปถึง

จุดนั้นได้จริง บางทีอเวจีอาจทดลองไปสู่อุบัติที่สุดปลายทางของโลก ก็เป็นไปได้!” หลี่ซีเย่กล่าวทอดถอนใจออกมา

เทพแห่งจริงสยบโลกาถึงกับนิ่งเงียบกับสิ่งนี้ ความน่ากลัวของ อเวจีหาใช่สิ่งที่ชาวโลกสามารถจินตนาการได้ แม้แต่เทพแห่งจริง สยบโลกาก็ต้องกล่าวด้วยความรู้สึกโชครืดว่า “นับว่าเป็นการดีที่ พวกเขาจะต้องหลบหลีกสวรรค์ มิเช่นนั้นล่ะก็เก้าแดนจะต้องแย่งแย่งกัน แล่นๆ เลย”

“มันก็ไม่แน่หรอกนะ หากไม่ต้องหลบเลี่ยงสวรรค์ล่ะก็ อเวจี อาจจะทำอะไรไม่ได้ก็เป็นได้ นับแต่อดีตถึงปัจจุบันเก้าแดนพวกเรา เคยให้กำเนิดราชันเซียนมาเท่าไร ถ้าหากราชันเซียนทั้งหมด ปราบกฏตัวพร้อมหน้าพร้อมตากันล่ะก็ คงตะลุมบอนอัดจนอเวจีพื้น ร่วงเต็มพื้นไปแล้วล่ะ!” หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “ถ้าหากไม่ จำเป็นต้องหลบหลีกสวรรค์ โลกนี้คงไม่มีอเวจีไปนานแล้ว พวกเขา ไม่มีโอกาสกระแทกที่เก้าแดน บรรดาเหล่าเทพและราชันบนเก้า ชั้นฟ้าคงจัดการสังหารพวกเขาจนสิ้นไปนานแล้ว ต่อให้พวกเขามี มิติมหัศจรรย์ในมือก็ไม่เป็นผล”

ตอนที่ 1697 อดีตของอเวจี

เมื่อเทพแท้จรัสสยบโลกาได้ยื่นคำกล่าวเช่นนี้แล้วถึงกับยิ้มด้วยความขมขื่นว่า “ปณิธานของสวรรค์” ไม่รู้ว่าควรนับว่าเป็นดีหรือเลว กล่าวสำหรับผู้ดำรงอยู่ในระดับที่แข็งแกร่งแล้ว เกรงว่าทุกคนคงต้องสาปแช่งสวรรค์กัน กล่าวสำหรับสรรพชีวิตแล้ว เกรงว่าคงเป็นสิ่งปลอบขวัญและความคุ้มครองที่สวรรค์มอบให้อยู่ในใจของพวกเขา”

“ต่อให้เป็นสรรพชีวิตก็ต้องก้าวเดินจนถึงจุดนั้น สวรรค์ไม่ได้เห็นอกเห็นใจชาวโลกอยู่แล้ว” หลี่ชียเอ๋ยมกล่าวว่า “ไม่อย่างนั้นล่ะก็ เพราะเหตุใดในแต่ละศักราชที่ผ่านมามีสรรพชีวิตจำนวนมากที่พยายามกันอยู่หะ? ไม่ว่าใครก็หลีกเลี่ยงจากโชคชะตาไม่พ้นภายใต้สวรรค์แห่งนี้ นี่แหละคือคำกล่าวที่ผู้คนบนโลกพูดถึงอยู่เสมอๆ ว่า ปณิธานของสวรรค์ฝืนไม่ได้!”

“ชีวิตข้าขึ้นอยู่กับข้าไม่ขึ้นอยู่กับสวรรค์!” คำกล่าวเบื่องตันทำให้เทพแท้จรัสสยบโลกานึกถึงคำกล่าวของยอดฝีมือ โดยเฉพาะราชันเซียนที่มักจะพูดกัน ถึงกับพึมพำว่า “มีเพียงผู้ที่ก้าวไปถึงระดับราชันเซียนแล้วจึงจะคำนึงถึงปัญหาข้อนี้”

ครั้นเทพแท้จรัสสยบโลกาเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้วทอดถอนใจเบาๆ ออกมา ไขว่ว่าเขาจะไม่ไปสืบเสาะค้นหาปัญหาข้อนี้ และไม่ไขว่เป้าหมายที่เขาต้องไปพยายาม ความหมายในการดำรงอยู่ของเขา

คือเฝ้ามองดูเก้าแดน เพื่อป้องกันการหวนกลับมาปกครองเก้าแดน
อีกครั้งของอเวจี

“เพื่อต่อต้านกับอเวจี ไต่เท้าเดินทางไปเจรจาขอความร่วมมือ
จากสุสานเทียนกุ” เทพแท้จริงสยบโลกากล่าวพร้อมกับทอดถอน
ใจออกมา กระทั่งจะไปจากแล้ว แต่ว่าเขายังคงเข้าใจว่าไต่เท้าไม่
สามารถปล่อยวางเก้าแดนลงได้

“ถูกต้อง” หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ถ้าหากอเวจี
กล้าเสี่ยงสู้อย่างเต็มที่ล่ะก็ ราชันเซียนของพวกเขาจะต้องลงมือ
อย่างแน่นอน และหากราชันเซียนของอเวจีสู้อย่างเต็มที่ล่ะก็ อาศัย
กองทัพมังกรเขียวเพียงลำพังไม่สามารถต้านพวกเขาได้อยู่แล้ว
ดังนั้น จึงไม่อาจไม่ไปขอให้สุสานเทียนกุลงมือ คาดหวังว่าสามารถ
เอาชนะได้จากการลงมือเพียงครั้งเดียว”

“เกรงว่าอเวจีคงไม่หลงกลแพะตัวผู้เฉกเช่นครั้งครานี้”
เทพแท้จริงสยบโลกาถึงกับพูดติดตลกออกมา

“คราวนี้จะไม่เล่นกลกันอีกแล้ว ผู้บงการของสุสานเทียนกุลง
มือด้วยตนเอง มีเพียงเช่นนี้จึงสามารถเอาชนะได้โดยอาศัยการสู้
รบเพียงครั้งเดียว วิธีการเก่าๆ ในอดีตใช้การไม่ได้แล้ว ต่อให้อเวจี
หลงกลจริงๆ ก็ไม่สามารถบรรลุถึงขั้นเอาชนะได้โดยอาศัยการสู้รบ
เพียงครั้งเดียวได้” หลี่ซีเยกล่าวพร้อมกับสายหน้า

“ที่อเวจีหลงกลในครั้งนี้นับว่าเป็นเรื่องดี เป็นการบั่นทอน
กำลังของอเวจีไป มิฉะนั้นล่ะก็พวกเราอาจจะต้องแลกด้วย
ค่าตอบแทนที่สูงกว่านี้” เทพแท้จริงสยบโลกาถึงกับพูดทอดถอนใจ
ออกมา

“มันก็จริง ครั้งนั้นอาศัยยืมมือถ้าเซียนมารมาหลอกให้อเวจีหลงกล อเวจีเองก็เตรียมตัวมาไม่พร้อม พวกเขาลงมือบุ่มบ่ามทำให้มิติมหัศจรรย์ถูกสยบ ส่งผลให้สูญเสยกำลังไปมาก ผู้ยิ่งใหญ่ต้องจบชีวิตลงหลายคน ในเวลานี้พวกเขาก็หลบซ่อนตัวไม่กล้าออกมาอีกเลย” หลี่ชียเอหัวเราะและกล่าวขึ้นมา

“ครั้งนั้นใต้เท้าคิดจะได้มาซึ่งมิติมหัศจรรย์ และของสิ่งนั้นของถ้าเซียนมาร” เทพแท้จริงสยบโลกาถึงกับเอ่ยขึ้นมาว่า “น่าเสียดายกับไม่ได้ตั้งใจ ทั้งสองฝ่ายไม่สามารถพิชิตไปด้วยกันในคราเดียว”

“พออเวจีเห็นท่าไม่ดีก็รู้ได้ทันทีว่าหลงกล พวกเขาจึงรีบล่าถอยกลับทันที ขณะที่ถ้าเซียนมารก็ไม่ต้องการให้เข้าได้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการขัดแย้งกันของสองฝ่าย จึงลงใจปล่อยอเวจีให้หนีไปได้” หลี่ชียเอเพียงยิ้มกล่าวเฉยเมยออกมาว่า “เรื่องราวที่ไม่เป็นไปตามปรารถนามีมากมายเหลือเกิน ไม่ได้ของสองสิ่งนี้ก็ไม่มีอะไรจะพูด”

เรื่องราวเกี่ยวกับแพะตัวผู้ที่หลี่ชียเอ และเทพแท้จริงสยบโลกาพูดถึงก็คือนิทานที่หลี่ชียเอเมื่อครั้งอยู่เมืองฟงตู (เมืองอเวจี หรือยมโลก) ได้เล่าให้กับผีน้อยได้ฟัง เป็นเรื่องราวที่คราวนั้นเขาหลอกให้อเวจีหลงกลบุกตีถ้าเซียนมาร

ครั้งนั้นที่หลี่ชียเอได้คำนวณเอาไว้ก็คือยิงกระสุนนัดเดียวได้นกสองตัว คาดหวังจัดการกับถ้าเซียนมารและอเวจีในครั้งคราเดียว และได้รับมิติมหัศจรรย์ของอเวจี กับของสิ่งนั้นของถ้าเซียนมาร

สงครามในครั้งนั้นอเวจีเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ต่อให้ราชันเซียนของอเวจีที่มีมิติมหัศจรรย์อยู่ในครอบครองก็ไม่สามารถบุกยึดถ้าเซียนมารได้ ตรงกันข้ามกับถูกสยบ ซึ่งส่งผลให้ผู้ยิ่งใหญ่ที่แอบซ่อนตัวอยู่ของพวกเขายิ่งเพิ่มความยากที่จะขับเคลือนมิติมหัศจรรย์มากขึ้นกว่าเดิม

ทว่า การศึกในครั้งนั้น เมื่อถึงที่สุดทางด้านถ้าเซียนมารลงใจปล่อยให้อเวจีได้หนีไป เนื่องจากไม่ต้องการให้หีสี่ขีเยเป็นฝ่ายได้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์ และให้หีสี่ขีเยสนใจตามแผนการที่ได้วางเอาไว้

เรื่องราวในครั้งนั้น ตัวของเทพแห่งจริงสยบโลกาก็รู้สึกเสียดาเป็นอย่างยิ่ง หากไม่เป็นเพราะถ้าเซียนมารลงใจปล่อยให้อเวจีหนีไป เป็นความจริงที่ศึกในครั้งนั้นสามารถทำให้ได้รับชัยชนะจากการรบเพียงครั้งเดียวจริงๆ ไม่ต้องสูญเสียค่าตอบแทนมากนักก็สามารถได้ทั้งถ้าเซียนมารและอเวจีในเวลาเดียวกัน กระทั่งสามารถได้สิ่งของสองสิ่งอีกด้วย

แม้ว่ายุทธวิธีแบบนี้ไม่บรรลุผล แต่นับว่าได้ช่วงชิงโอกาสให้กับพวกเขาได้มาก เนื่องจากนิทานเรื่องแพะตัวผู้นี้ได้ทำให้อเวจีสูญเสียกำลังไปมาก ส่งผลให้สามารถวางรากฐานยุทธการศึกพิชิตเซียนในเวลาต่อมา

ถ้าหากปราศจากนิทานแพะตัวผู้ในครั้งครานั้น ต่อให้เก้าแดนสามารถเอาชนะอเวจีได้ในที่สุด จะต้องแลกด้วยค่าตอบแทนที่สุดจะจินตนาการได้

ควรจะทราบว่า ยุทธการพิฆาตเซียนในครั้งนั้นได้แลกด้วยค่าตอบแทนที่สาหัสมาก ปรัชญาเมธีของเก้าแดนได้พยายามร่วมกันจึงสามารถทำลายล้างอเวจีได้เป็นผลสำเร็จ ครั้งนั้นเรียกได้ว่าฆ่าพันกันจนเลือดไหลนองเป็นธาร โดยเฉพาะยุทธการพิฆาตเซียนครั้งนั้น ผู้ที่รอดชีวิตจากการศึกมาได้นั้นมีจำนวนไม่มาก! กำลังทหารของเก้าแดนที่ทุ่มเข้าไปในการศึกยุทธการพิฆาตเซียนมีมากถึงร้อยล้าน ท้ายสุดเหลือรอดไม่ถึงหนึ่งล้านคน ย่อมสามารถประเมินได้ว่าศึกครั้งนี้มีความทารุณโหดร้ายเพียงใดแล้ว

กองทัพมังกรเขียวพักเพื่อฟื้นฟูกำลังมาโดยตลอดหลังจากศึกยุทธการพิฆาตเซียนสิ้นสุดลง” หลี่ซีเยทอดถอนใจด้วยความหดหู่ว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมาข้าไม่ต้องการให้กองทัพมังกรเขียวกลับเข้าสู่สมรภูมিরบอีกครั้ง สงครามมันช่างโหดร้ายเหลือเกิน และนี่คือสิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้าทำการกวาดล้างเก้าแดนครั้งแล้วครั้งเล่าทุกยุคสมัยที่ผ่านมา และตามหามิติมหัศจรรย์มาครั้งแล้วครั้งเล่า! ข้าหวังว่าสามารถล้างทำลายอเวจีให้สิ้นซากด้วยมือข้าเอง เสียตายท้ายที่สุดแล้วก็ไม่สำเร็จ หลังจากผ่านเหตุการณ์เช่นฆ่าครั้งยิ่งใหญ่แล้ว อเวจีสามารถอดกลั้นได้ และตัดสินใจยึดกับข้าต่อไป...”

“...ไม่นึกเลยว่า มาถึงวันนี้ท้ายที่สุดแล้วยังคงต้องอาศัยกองทัพมังกรเขียว ยังคงมอบหมายภารกิจเฝ้าดูเก้าแดนให้กับพวกเจ้า” เมื่อหลี่ซีเยเอ่ยถึงตรงนี้แล้วท่าทีเหมือนจนด้วยเกล้าอยู่บ้าง

แม้ว่าเขาจะดำรงอยู่ในฐานะผู้บงการเก้าแดน เคยบงการมายุคแล้วยุคเล่า แต่เรื่องบางเรื่องเขาก็ฉงนด้วยเกล้า จำเป็นต้องมีการตัดสินใจเลือก

ครั้งนั้น หลังจากทื่อเวลีถูกฆ่าล้างเผ่าพันธุ์แล้ว อเวลีที่มีมิติมหัศจรรย์ในมือได้หนีไปหลบซ่อนตัวอย่างสิ้นเชิง พวกเขารู้ว่าขอเพียงโผล่หน้าออกมาแม้เพียงน้อยนิดก็ต้องถูกล้อมปราบด้วยกองทัพนับร้อยล้าน ในระหว่างที่โอกาสไม่สุกงอมพวกเขาจะไม่กล้าปรากฏตัวออกมาโดยง่ายตาย ดังนั้น พวกเขาจึงเลือกที่จะหลบซ่อนตัวมายุคแล้วยุคเล่า

ในแต่ละยุคสมัยที่ผ่านมา หลี่ซีเย่ได้ทำการกวาดล้าง และติดตามมาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ว่า อเวลีที่มีมิติมหัศจรรย์ครอบครองอยู่ในมือ ทำให้ไม่สามารถถอนรากถอนโคนกาณเดณของอเวลีที่หลงเหลือได้อยู่แล้ว!

“นี่คือภารกิจของพวกเรา” เทพแห่งริงสยบโลกากล่าวเสียงหนักแน่นจริงจังว่า “เฉกเช่นที่ไต้เท้ากล่าวเอาไว้ ไต้เท้าเห็นใจพวกเรา สมรภูมิต่างๆ พวกเราไม่ไปก็ได้ แต่ว่า หากเผชิญกับอเวลีพวกเราต้องสู้รบจนถึงที่สุด ครั้งนั้นไต้เท้าก่อตั้งกองทัพมังกรเขียวขึ้นมาเพื่อต้องการต่อต้านอเวลีมิใช่หรือ? ในเมื่ออเวลีหาญกล้ายื่นมือสกรอกของมันมายังเก้าแดนอีก กองทัพมังกรเขียวพวกเราก็มีหน้าที่สู้รบให้ถึงที่สุด พวกเราจะไม่เลิกกรากับอเวลี...”

“...อีกอย่าง แม้แต่ไต้เท้าก่อนจะลาไปยังปล่อยมือเก้าแดนไม่ได้ ทิ้งเก้าแดนไม่ได้ ยังคงทุกข์ใจเพราะเก้าแดน ยังคงวังแต่นบาคบ้นเพื่อเก้าแดน ขนาดไต้เท้ายังเป็นเช่นนี้ พวกเราในฐานะ

ลูกหลานของเก้าแดนจะมีข้ออ้างอะไรไม่ก้าวเดินออกมาสู้รบให้ถึงที่สุดกันเล่า?” ทุกๆ คำพูดที่เทพแห่งริงสยบโลกาพูดออกมาล้วนหนักแน่นจริงจัง!

หลี่ชีย่ได้แต่กล่าวทอดถอนใจออกมาว่า “ที่ข้าสามารถทำได้ก็คงมีเพียงเท่านั้นแหละ อนาคตของเก้าแดนได้แต่พึ่งพาพวกเจ้าเองแล้ว และสามารถอาศัยเก้าแดนเองแล้ว ถ้าหากข้าไม่สามารถกลับมาได้ ความอยู่รอดของเก้าแดนได้แต่อาศัยความพยายามของตนเอง อาศัยการต่อสู้ของตนเอง โลกนี้ไม่มีพระเจ้าที่ช่วยโลกและเก้าแดนไม่เคยมีผู้ที่คอยเฝ้าคุ้มครอง”

“ไม่ ในสายตาของข้าใต้เท้าก็คือพระเจ้าผู้ช่วยโลก เป็นผู้คุ้มครองของเก้าแดน” เทพแห่งริงสยบโลกาส่ายหัวและกล่าวว่า “ไม่ว่าผู้คนบนโลกจะด่าว่าใต้เท้าอย่างไร หวาดกลัวต่อใต้เท้าเช่นใด แต่บนโลกใบนี้ ท่ามกลางสายน้ำแห่งกาลเวลาจะมีใครที่ใส่ใจเก้าแดนยิ่งกว่านี้อีก? ยังมีใครที่เสียสละเพื่อเก้าแดนมากกว่าใต้เท้า? ไม่มี! ใต้เท้าคอยเฝ้าดูมายุคแล้วยุคเล่า ไม่เพียงเพื่อสั่งสมให้กับตัวเอง ยังทำเพื่อระมัดระวังอเวจี! ถ้าหากไม่เป็นเช่นนั้นหลังจากที่ใต้เท้าไปแดนสิบแล้วคงไม่กลับมาอีกแล้ว...”

“...คนอื่นอาจไม่เข้าใจใต้เท้า แต่ข้าเข้าใจ ครานั้น หลังจากราชันเขียนหญิงหงเหียนแล้ว ใต้เท้าก็ได้บ่มพีภราชนเขียนได้มากพอแล้ว ณ ที่ตรงนั้นเพียงพอที่จะสามารถทำอะไรตามอำเภอใจได้สิบสามทวีปอยู่แล้ว แต่ ใต้เท้ายังคงกลับมาที่เก้าแดน ใต้เท้าที่กลับมาใช่เพียงแค่อุบายเดียวเท่านั้น ขณะเดียวกันใต้เท้าก็เกรง

ว่าอเวจีจะย้อนกลับมาอีกครั้ง ที่ใต้เท้าทำไปเพื่อต้องการให้อเวจีรู้ว่าใต้เท้ายังคงเฝ้าปกป้องเค้าแดนตลอดมา!”

“ที่ผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไปเถอะ” หลี่ชียเอ่หอดถอนใจเบาๆ และกล่าวว่า “อดีตไปๆ มาๆ ใต้ แต่ชาตินี้มันต่างกัน ชาตินี้เกรงว่าไปแล้วจะไม่มีวันได้กลับมาอีกแล้วล่ะ! ถ้าหากข้างบนนั้นมีกำลังเพียงพอละก็ ข้าก็จะจัดให้มีการยกทัพออกปราบเป็นครั้งสุดท้ายสู่รบถึงที่สุด หากไม่สำเร็จจะไม่หวนคืนกลับมาอีก!”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ทำให้เทพแท้จรัสยบโลกาถึงกับนั่งเงิบไปนาน เขารู้แล้วว่าคราวนี้คือการจากกันชั่วนิรันดร์ และรู้ว่าเพราะเหตุใดใต้เท้าจึงได้สั่งกำชับเช่นนี้ก่อนไปจาก

ความจริงแล้ว ก่อนหน้านั้นใต้เท้าไซ้จะเคยไปจากเค้าแดนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น อีกทั้งก่อนหน้านั้น คราวที่ใต้เท้าจากไปก็ไม่จำเป็นต้องมากล่าวลา การกล่าวลาในครั้งนี่เกรงว่าจะกลายเป็นจากลาชั่วนิรันดร์เสียแล้ว

“รักษาตัวให้ดีล่ะ” ในที่สุด หลี่ชียเอ่ก็ได้แต่พูดว่า “พยายามมีชีวิตอยู่ต่อไป เค้าแดนยังคงต้องการพวกเจ้า พวกเจ้าต้องเฝ้ารักษาแสงอรุโณทัยสุดท้ายของเค้าแดนเอาไว้”

“ใต้เท้า ถนอนตัว ขอให้ใต้เท้าได้รับชัยชนะกลับมา” สุดท้ายเทพแท้จรัสยบโลกาคุกเข่าลงกราบกับพื้นแสดงคารวะเต็มรูปแบบอย่างจริงจัง ไม่อยากจากกันเลย

พวกเขาแม้ว่าจะป็นนายกับบ่าว แต่ก็ป็นเหมือนดั่งอาจารย์กับศิษย์ เคยรวมป็นรวมตายกันมาก่อน เคยผ่านความทุกข์ยาก

ผ่านกาลเวลาที่มีดมิดที่สุด และร่วมต่อสู้อย่างดุเดือดในสมรภูมิริบ
ด้วยกันมา

จากกันวันนี้เกรงว่าจะกลายเป็นการจากกันชั่วนิรันดร์ ดังนั้น
เทพแห่งริงสยบโลกาจึงได้ทำความเคารพต่อหลี่ซีเยเต็มรูปแบบ
และจริงจังที่สุด

ครั้งนี้ หลี่ซีเยไม่ได้พยุงตัวเทพแห่งริงสยบโลกาเอาไว้ รับการ
เคารพเต็มรูปแบบจากเทพแห่งริงสยบโลกาอย่างสงบ เกรงว่าคง
เป็นการรับการเคารพเต็มรูปแบบเช่นนี้เป็นครั้งสุดท้ายจากเทพ
แห่งริงสยบโลกาแล้ว

“ใต้เท้า นังหนูซู่เจินนั้นท่านพานางไปด้วยเถอะ แม้ว่าตอนนี้
นางยังช่วยอะไรใต้เท้าไม่ได้เป็นการชั่วคราว แต่ว่า สายเลือดของ
เขาแตกต่างจากคนอื่น คุ่มค่าต่อการบ่มฝึก ไม่แน่ว่าการไปอยู่
ข้างบนในอนาคตอาจช่วยเหลือใต้เท้าได้อีกแรงหนึ่ง” เทพแห่งริง
สยบโลกากล่าวหลังจากที่ลุกขึ้นมาแล้ว

หลี่ซีเยพยักหน้า และกล่าวว่า “เจ้าไม่บอกข้าก็ต้องพานางไป
อยู่แล้ว ครั้งนั้นข้าได้รับปากนาง และเท่ากับได้รับปากหมู่เทียน ข้า
จะไม่ทิ้งนางเอาไว้ ให้นางได้เตรียมตัวและไปรายงานตัวที่สำนัก
โบราณสี่เหยียน บอกกับนางว่าเวลาไม่คอยท่า”

“ข้าจะให้นางได้เตรียมตัว” เทพแห่งริงสยบโลกาพยักหน้า
กล่าว

สุดท้าย หลี่ซีเยได้ไปจากพรรคปกฟ้า เทพแห่งริงสยบโลกา
เดินทางมาส่งหน้าสำนักด้วยตนเอง หลังจากเดินไปไกล หลี่ซีเย

ถึงกับเหวี่ยงหลังกลับไปมองดูอีกครั้งหนึ่ง มองดูอักษรคำว่า “ปก
ฟ้า” สองตัวนั้นรู้สึกก่ดกุ่มขึ้นมาในใจ สุดท้ายยังคงก้าวเดินจาก
ไป

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1698 เก้าแดนเชื่อมถึงกัน

เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ยามค่ำคืนของเก้าแดนหลายวันจากนี้ ล้วนแล้วแต่สวยงามมากเป็นพิเศษ ห้องฟ้ายามค่ำคืนของเก้าแดน ได้ปรากฏเหตุการณ์ประหลาดอยู่เนืองๆ บางครั้งมีหงส์ที่บินผ่านห้องฟ้าไป ยามที่หงส์ตัวนี้ปรากฏขึ้นมา นั้น กลิ่นอายความเป็นกษัตริย์ที่ล้ำเลิศลอบอบอวลไปทั่วฟ้าดิน เสมือนหนึ่งมีสิ่งมีชีวิตที่ส่งที่สุดจะถือกำเนิดขึ้นบนโลกอย่างนั้น

บางครั้งก็มีมังกรแท้จริงผาดโผนบนห้องฟ้า กลิ่นอายมังกรตั้งคลื่นที่ธาโทม เมื่อสิ่งมีชีวิตที่บังการทุกสิ่งในยุคดึกดำบรรพ์ปรากฏตัวออกมาแล้ว สรรพชีวิตใดๆ ก็ตาม ล้วนแล้วแต่รู้สึกว่ามันช่างน้อยนิดเสียเหลือเกิน

บางครั้งก็สลบด้วยตราสัญลักษณ์ที่มีความเจิดจ้ายิ่งปรากฏบนห้องฟ้ายามค่ำคืน ภายในตราสัญลักษณ์ล้อมรอบด้วยสุริยันฉันทรา มีดวงดาราพุ่งเข้าออกตรงนั้น มีทางช้างเผือกที่ไหลรินกระหังมีตรีศหัสโลกธาตุที่ลอยล่องอยู่

ขณะที่เหตุการณ์ประหลาดต่างๆ ปรากฏขึ้นมาล้วนแล้วแต่รวบรวมพลังจากเก้าแดนเอาไว้ โดยที่พลังสายนี้วนเวียนอยู่ท่ามกลางเก้าแดน มันมีอยู่ทุกที่ ไม่มีที่ใดที่ไม่มีพวกมัน ไม่ว่าจะ เป็นสถานที่แห่งใด เวลาใดก็สามารถรับรู้ถึงพลังสายนี้ได้

เหมือนว่าพลังสายนี้คอยบงการเก้าแดนอยู่ เหมือนว่าพลังลักษณะเช่นนี้ที่มันบงการหมื่นอาณาจักร พลังลักษณะเช่นนี้มาจากเก้าแดน แต่ไม่ใช่ของเก้าแดน เหมือนตั้งว่าพลังลักษณะเช่นนี้เป็นตัวแทนของสวรรค์ เหมือนว่ามันคือการแสดงออกถึงปณิธานของสวรรค์อย่างหนึ่ง

นี่แหละคือชะตาฟ้า ชะตาฟ้าในชาตินี้ได้รวมตัวกันจนเป็นผลสำเร็จแล้ว รอคอยราชันเซียนองค์ใหม่มาสืบทอด ยามที่ชะตาฟ้าปรากฏ ทิวหิ้งเก้าแดนก็จะดำรงอยู่ในลักษณะเช่นนี้ พลังขอลชะตาฟ้ามีอยู่ทุกที่ พลังของชะตาฟ้าสร้างความหวั่นเกรงแก่ผู้คนยิ่งนัก

ภายใต้พลังของชะตาฟ้า ไม่ว่าจะคนผู้นั้นจะเป็นระดับจักรพรรดิเทพ หรือรัชทายาท ก็ารู้สึกว่าตัวเองนั้นช่างตัวเล็กและอ่อนแออะไรเช่นนั้น ต่อให้เป็นผู้ที่ยกย่องตัวเองว่าปราศจากผู้ต่อกร เมื่อต้องเผชิญกับพลังชะตาฟ้าแล้ว ต้องรู้สึกที่ตัวเองไม่ได้ปราศจากผู้ต่อกรอะไรขนาดนั้น มีเพียงได้สืบทอดชะตาฟ้า ควบคุมชะตาฟ้าแล้วเท่านั้นจึงปราศจากผู้ต่อกรอย่างแท้จริง เพียงครอบครองชะตาฟ้าจึงสามารถหัวเราะเย้ยได้หนึ่งยุคสมัย สามารถปราศจากผู้ต่อกรอย่างแท้จริงได้หนึ่งยุคสมัย สามารถเกรียงไกรไปทั่วเก้าแดนได้อย่างแท้จริง!

นี่แหละคือความแข็งแกร่งของชะตาฟ้า และก็คือสิ่งที่ชะตาฟ้าน่าดึงดูดผู้คนได้มากที่สุด ขอเพียงได้ครอบครองชะตาฟ้าจึงบ่งบอกถึงการปราศจากผู้ต่อกร และนี่ก็คือเพราะเหตุใดดาวรุ่งและยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนนับแต่อดีตถึงปัจจุบันต่างต้องการเสาะ

แสวงหาชะตาฟ้า ขอเพียงบุคคลผู้นั้นมีชะตาฟ้าแล้วก็สามารถยืนอยู่บนจุดสูงสุดของโลกนี้!

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนใดๆ ก็ตาม หรือยอดฝีมือใดๆ ก็ตาม ชาตินี้ไม่มีสิ่งใดคู่ควรให้พวกเขาไปเสาะแสวงหามากไปกว่านี้อีกแล้ว

“ชะตาฟ้าได้ปรากฏขึ้นมาแล้ว ชาตินี้จะมีผู้ใดสามารถได้รับการยอมรับชะตาฟ้ากันเล่า?” แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยยังถึงกับมองดูชะตาฟ้าที่ปรากฏด้วยความอิจฉา ไม่รู้ว่ามีจักรพรรดิเทพรุ่นอาวุโสจำนวนมากมายต้องสะอื้นเบาๆ ถ้าหากสามารถมีเวลาให้พวกเขาได้เลือกอีกครั้งละก็ เกรงว่าพวกเขาคงจะก้าวเดินไปสู่เส้นทางการแย่งชิงชะตาฟ้าโดยไม่ลังเล กล่าวสำหรับพวกเขาผู้ซึ่งเคยเห็นอานุภาพของชะตาฟ้ามาแล้ว ชะตาฟ้าช่างเย้ายวนใจมากเหลือเกิน

ในเก้าแดนมีดาวรุ่งจำนวนไม่น้อยถึงกับอยากลองดู ต่างรู้สึกคันไม้คันมือ พวกเขาต่างรู้สึกถึงเลือดร้อนในกายที่พลุ่งพล่านเมื่อเห็นชะตาฟ้าปรากฏ พวกเขาอยากจะได้รับการยอมรับของชะตาฟ้าให้มันรู้แล้วรู้รอดไป สามารถก้าวเดินบนเส้นทางการแย่งชิงชะตาฟ้า และสามารถสืบทอดชะตาฟ้าได้เป็นราชันเซียน

เมื่อนึกถึงว่าสามารถเป็นราชันเซียน นึกถึงสามารถกลายเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรของเก้าแดน ผู้บงการของเก้าแดนในหมื่นอาณาจักรไม่รู้ว่ามีดาวรุ่งจำนวนเท่าไรอยากจะทำให้เรื่องนี้กลายเป็นจริงในทันทีให้รู้แล้วรู้รอดไป และให้สามารถมาถึงในเร็ววันให้รู้แล้วรู้รอดไป

ในที่สุดเมื่อชะตาฟ้าปรากฏ ประตุมิติของเก้าแดนก็ได้เปิดออกมาโดยสิ้นเชิง ทุกๆ แดนล้วนแล้วแต่มีสำนักเจ้าลัทธิที่เริ่มควบคุมประตุมิติ และทำการส่งศิษย์ของตนออกไปยังแดนต่างๆ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ประสบการณ์ของพวกเขา สำหรับศิษย์ของสำนักขนาดเล็กขอเพียงสามารถมอบศิลาแกร่งให้กับสำนักเจ้าลัทธิ ก็สามารถถูกส่งไปยังทุกๆ ที่ของเก้าแดนได้เช่นกัน

“แดนมนุษย์กษัตรา เข้ามาแล้ว สถานที่ที่ให้กำเนิดอัจฉริยะบุคคลจะต้องกลายเป็นสนามรบของข้า” มีดาวรุ่งจากแดนอื่นที่เข้ามาเหยียบในแดนมนุษย์กษัตราถึงกับกล่าวด้วยความตื่นเต้นดีใจ

ในเวลานี้ ดาวรุ่งกระหึ่มยอดฝีมือรุ่นอาวุโสจากแดนสมุนไพรร่ำธาตุ แดนวิญญานสวรรค์ แดนวิญญานศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ เป็นต้นต่างเดินทางเข้ามายังแดนมนุษย์กษัตรา สำหรับยอดฝีมือของสำนักเจ้าลัทธิจากแดนอื่นๆ แล้ว แดนมนุษย์กษัตราเป็นสถานที่ที่ไม่ควรพลาดที่จะมาเยือนอย่างเด็ดขาด นักจากอดีตเป็นต้นมาเคยมีการแย่งชิงชะตาฟ้าจำนวนมากที่ปะทุขึ้นที่แดนมนุษย์กษัตรา

“ชาตินี้ข้าจะต้องเกรียงไกรไปเก้าแดน ข้าจะเป็นตัวแทนของแดนวชิระทำสู้กับผู้กล้าทั่วหล้า และแดนมนุษย์กษัตราคือจุดแรก ข้าจะต้องเอาชนะสุดยอดดาวรุ่งทั้งหมดของแดนมนุษย์กษัตราได้แน่นอน” หลวงจีนจากแดนวชิระหลังจากมาถึงแดนมนุษย์กษัตราแล้วได้ลั่นวาจาที่ฮึกเหิมเอาไว้

“ข้าเทียบเช่นเส้นจันแห่งแดนมหิงสาประจิมยินดีทำสู้ผู้มีปณิธานเข้ารับการคัดเลือกเป็นราชันเซียนทุกคนของแดนมนุษย์

กษัตรา ไม่ว่าจะเป็นการสู้กันตัวต่อตัวหรือตะลุมบอนข้าก็ไม่เกี่ยง
ชาตินี้ ข้าเทียบเช่นเส้นจันจะต้องเป็นราชันเชียน” มีดาวรุ่งที่
ปราศจากผู้ต่อกรของแดนมหิงสาประจิมมาถึงแดนมนุษยกษัตรา
เป็นครั้งแรก ก็เอ่ยปากทำสู้กับดาวรุ่งทุกคนของแดนมนุษยกษัตรา
ทันที

จากการที่ประตุมิติเปิดออก เก้าแดนเชื่อมติดต่อกันได้ ทำ
ให้ยอดฝีมือที่เข้ามาอยู่ในแดนมนุษยกษัตราเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
หลังจากที่ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่เข้ามาที่แดนมนุษยกษัตราแล้วก็
อดใจอยากจะทำลองไม่ได้ อยากจะทำสู้กับดาวรุ่งของแดนมนุษย
กษัตราให้รู้แล้วรู้รอดไป แต่ก็มียอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เข้ามาที่
แดนมนุษยกษัตราแล้วกลับทำตัวไม่เป็นที่สนใจ พวกเขาเพียงเฝ้า
สังเกตอย่างละเอียดเพื่อดูว่ามีใครบ้างที่จะเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งของ
พวกเขาได้

ขณะที่หลวงจีนจากแดนวชิระ และเทียบเช่นเส้นจันแห่งแดน
มหิงสาประจิมได้ลั่นวาจาที่ฮึกเหิมออกมาทำท้ายต่อดาวรุ่งของ
แดนมนุษยกษัตราแล้วนั้น ปรากฏว่าเสียงตอบรับกลับเงียบเฉย
กระทั่งไม่มีใครไปสนใจพวกเขาเลย

มีผู้ส่งเสียงทำทายเป็นต่อแดนมนุษยกษัตรา ขณะที่ดาวรุ่งของ
แดนมนุษยกษัตรากลับมีปฏิกิริยาที่เรียบเฉย ไม่มีใครไปรับคำทำ
ทำให้บรรดาดาวรุ่งที่มาจากแดนต่างๆ รู้สึกแปลกใจ

“ดาวรุ่งของแดนมนุษยกษัตราไม่มีใครแล้วรึ? หลวงจีนจาก
แดนวชิระ และเทียบเช่นเส้นจันแห่งแดนมหิงสาประจิมได้กล่าว
วาจาที่ข่มเหงกันขนาดนี้ กลับไม่มีใครในแดนมนุษยกษัตรายอม

ออกมารับคำทำ” ผู้บ่าเพ็ญตนที่มาจากแดนวัชระหลังจากได้รู้จักกับผู้บ่าเพ็ญตนของแดนมนุษย์กษัตราแล้วจึงอดเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความสงสัยไม่ได้

ปฏิกิริยาผู้บ่าเพ็ญตนของแดนมนุษย์กษัตราเรียบเฉยมากกล่าวว่า “อ้อ เรื่องนี้เองนะหรือ ไม่เห็นจะต้องพูดอะไรเลยนี่ กล่าวสำหรับคนโหดอันดับหนึ่งแดนมนุษย์กษัตราพวกเราแล้ว คนเหล่านี้มันก็แค่มดปลวกเท่านั้นเอง ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง คนโหดอันดับหนึ่งชี้คร้านจะไปสนใจพวกเขาอยู่แล้ว เมื่อคนโหดอันดับหนึ่งยังชี้คร้านจะไปสนใจมดปลวกประเภทนี้ กลุ่มคนรุ่นใหม่คนอื่นๆ ก็ไม่มีความจำเป็นต้องออกหน้า ใครริจะกล้าแย่งความโดดเด่นกับคนโหดอันดับหนึ่ง”

“มดปลวกริ! เป็นไปไม่ได้!” ผู้บ่าเพ็ญตนที่มาจากแดนวัชระอดที่จะร้องด้วยเสียงอันดังออกมาไม่ได้ กล่าวว่า “นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ท่านรู้ว่าหลวงจีนมีความแข็งแกร่งเพียงใดหรือไม่? ตั้งแต่เขาเข้าสู่ยุทธภพมาก็ไม่เคยพ่ายแพ้ใครมาก่อน เคยสังหารระดับจักรพรรดิเทพด้วยมือเปล่า ทักษะยุทธของเขาล้ำเลิศสุดจะหยั่งถึง สรรพวิชาอยากจะทำร้ายเข้าได้”

“อ้อ อย่างนี้เองริ” ผู้บ่าเพ็ญตนแดนมนุษย์กษัตราแสดงปฏิกิริยาเรียบเฉยและกล่าวว่า “ผลงานเช่นนี้นับว่าพอใช้ได้ นับว่าพอจะนำมาเป็นต้นทุนที่จะคุยกันได้บ้าง”

“แค่พอใช้ได้? สามารถเป็นต้นทุนที่จะคุยกันได้บ้าง?” ผู้บ่าเพ็ญตนที่มาจากแดนวัชระดูไม่ค้อยพอใจอยู่บ้าง กล่าวว่า “ไหนท่าน

ลองว่ามาซิ คนโหดอันดับหนึ่งแดนมนุษย์กษัตราของพวกเขาเจ้า
แข็งแรงแค่ไหนเชียว”

“มีสิบสามลัคนาในครอบครอง สำเร็จสียอดกายเขียนชั้น
สมบูรณ์ ทำลายล้างพรรคเขียนเหิน จับเอาโอรสราชันที่สำเร็จกาย
เขียนชั้นสมบูรณ์ทั้งสี่คนมาบูชาสวรรค์ สंहารผู้ดำรงอยู่ในฐานะ
เทียบเคียงกับราชันเขียนได้ ปราศจากผู้ต่อกรชั่วชีวิต” ผู้บำเพ็ญ
ตนแดนมนุษย์กษัตราเอ่ยถึงความมหัศจรรย์ของคนโหดอันดับหนึ่ง
ด้วยท่าทีเรียบเฉย เนื่องจากสิ่งมหัศจรรย์ที่คนโหดอันดับหนึ่งได้ทำ
เอาไว้มีมากมายเหลือเกิน

“มีสิบสามลัคนาอยู่ในครอบครอง? นี่ นี่ นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้ ในโลกไม่มีใครสามารถทำได้อยู่แล้ว” ผู้บำเพ็ญตนแดน
วัชระเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ถึงกับร้องเสียงแหลมออกมา

“แต่สำหรับคนโหดอันดับหนึ่งแล้วไม่มีเรื่องอะไรที่เป็นไปไม่ได้
ผลงานของเขาเป็นที่ประจักษ์ของผู้คนทั่วหล้า เขาก็คือผู้สรรสร้าง
ความมหัศจรรย์ ไม่ว่าจะเป็นดาวรุ่งหรือผู้ปราศจากผู้ต่อกรอะไร
เมื่อเปรียบเทียบกับเขาแล้วก็คือขยะ!” ผู้บำเพ็ญตนแดนมนุษย์
กษัตรากล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“แล้ว แล้วพรรคเขียนเหินที่วาก็คือพรรคเขียนเหินที่หนึ่ง
สำนักห้ำราชันเขียนที่อยู่ในตำนานนั้นรึ?” ผู้บำเพ็ญตนที่มาจาก
แดนวัชระผู้นี้ยังไม่ค่อยจะยอมรับ กลืนน้ำลายไปเอือกหนึ่งแล้ว
กล่าวขึ้นมา

ผู้บำเพ็ญตนแดนมนุษย์กษัตรามองหน้าที่หนึ่ง กล่าวทำที่เฉยเมยว่า “โลกนี้นอกจากพรรคเซียนเหินที่หนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียนนั้นแล้ว ยังมีใครกล้าเรียกตัวเองว่าพรรคเซียนเหินได้อีก”

“แต่ว่า พวก พวกเขาคือหนึ่งสำนักห้าราชชั้นเซียนนะเนี่ย ยืนหยัดอยู่มาไม่ล้มตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน” ผู้บำเพ็ญตนจากแดนวัชระยากจะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง หากจะมีใครบอกว่าโลกนี้มีคนที่สามารถทำลายล้างพรรคเซียนเหินได้ เขาคคนแรกที่ไม่เชื่อชื่อเสียงของพรรคเซียนเหินดังก้องอยู่ในหูของทุกคนไม่ว่าจะอยู่แดนไหนก็ตาม

“แล้วไงล่ะ? เมื่ออยู่ต่อหน้าคนโหดอันดับหนึ่งยังคงถูกทำลายเมื่อคนโหดอันดับหนึ่งลงมือ โอรสราชชั้นเซียนเหินเสียทั้งสี่ถูกจับไปบูชาสวรรค์ ราชนิเหินเสียถูกสังหาร เสียงร้องที่แหลมและโหยหวนดังก้องไปทั่วแดนมนุษย์กษัตรา” ผู้บำเพ็ญตนแดนมนุษย์กษัตรากล่าวด้วยทำที่เฉยเมย

“โอรสราชชั้นเซียน ราชนิราชชั้นเซียน” ผู้บำเพ็ญตนที่มาจากแดนวัชระถึงรู้สึกคอที่แห้งผากเมื่อได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว โอรสราชชั้นเซียนและราชนิล้วนแล้วแต่ดำรงอยู่ในฐานะที่สูงส่ง เรียกได้ว่าเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร แต่แล้วมาวันนี้กลับถูกเจ้าคนที่ชื่อคนโหดอันดับหนึ่งสังหารเสียนี้

เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ผู้บำเพ็ญตนที่มาจากแดนวัชระจึงไม่กล้ากล่าวมากความอีก

หลังจากที่มีผู้คนกรูกันเข้ามายังแดนมนุษย์กษัตราเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ก็จะมีผู้คนจำนวนมากที่ได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับคนโหด

อันดับหนึ่งมากขึ้น หลายคนก็เพิ่งได้ยินเรื่องราวของคนโหดอันดับหนึ่งครั้งแรกก็จะแสดงความไม่พอใจ แต่เมื่อได้ยินว่าทำลายล้างพรรคเซียนเหิน แล้วผู้คนจำนวนมากก็จะเงิบกริบตั้งจ๊กจั่นในหน้าหนาว

แม้แต่หลวงจีนจากแดนวชิระ และเทียนเซินเสินจุนแห่งแดนมหิงสาประจิมที่เดิมทีกล่าววาจาชมผู้ที่ด้อยกว่า ด้วยการประกาศทำสู้กับแดนมนุษยกษัตรา เวลานี้ต่างหุบปากเงิบไม่พูดอะไรอีก พวกเขาต่างมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจังหลังจากได้ยินเรื่องราวของคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว

“คนโหดอันดับหนึ่ง ก็คือคนโหดอันดับหนึ่งที่ชื่อหลี่ชีย่ไซ่หรือไม่?” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาจากแดนสมุนไพรร่าธาตุแดนวิญญาณสวรรค์ แดนวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ต่างรู้สึกคุ้นเคยกับชื่อนี้จนไม่รู้จะคุ้นอย่างไรแล้ว พวกเขาถึงกับอ้าปากตาค้าง

“โลกนี้ยังมีคนโหดอันดับหนึ่งกี่คน? ก็เขานั้นแหละ!” ผู้บำเพ็ญตนแดนมนุษยกษัตรากล่าวเรียบเฉยขึ้นมา

“โอ้แม่เจ้า พวกเรากำลังอึดอัดใจอยู่ที่เดียวว่าทำไมคนโหดอันดับหนึ่งถึงได้หายตัวไป ที่แท้เขาอยู่ที่แดนมนุษยกษัตรา มาตลอด ดาวมฤตยูอย่างเขาไปถึงไหนฆ่าถึงนั้น เช่นฆ่าสายสำนักราชันเซียนเหมือนดั่งฆ่าหมูหมาอย่างนั้น โหดมาก!” บรรดาผู้บำเพ็ญตนของแดนสมุนไพรร่าธาตุ แดนวิญญาณสวรรค์ แดนวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ที่เคยรับรู้ถึงผลงานการสู้รบของคนโหดอันดับหนึ่งต่างตาค้างและเอ๋อขึ้นมา

บรรดายอดฝีมือทั้งสามแดนนี้ต่างรู้สึกแปลกใจที่คนโหด
อันดับหนึ่งหายตัวไป ที่แท้เขาได้จากไปและกลับมายังแดนมนุษย์
กษัตราแล้ว

จากการที่ผู้คนจำนวนมากได้เข้ามายังแดนมนุษย์กษัตราเพิ่ม
มากขึ้นเรื่อยๆ ภายในสำนักโบราณสี่เหียนก็มีแขกมาเยือน
เช่นกัน หลันหยุนจู้ หลงจิงเซี่ยน เจี้ยนหูซวง...พวกนางต่างมาถึง
สำนักโบราณสี่เหียนทีละคนสองคน

ในเวลาี่สำนักโบราณสี่เหียนนับว่าคึกครื้นยิ่งนัก ทว่าทั้ง
สำนักโบราณสี่เหียนแน่นขนัดไปด้วยแขกผู้มาเยือน กระทั่งมี
ส่วนหนึ่งที่มาเพื่อต้องการเยี่ยมคารวะคนโหดอันดับหนึ่ง

ตอนที่ 1699 พร้อมหน้าพร้อมตา

ผู้ที่มาถึงสำนักโบราณสี่เหลี่ยมเป็นคนแรกก็คือหลันหยุนจู้ หลังจากทีนางพบเห็นหลี่ชียเอ่แล้วจึงยิ้มแฉ่งและกล่าวว่า “ว้าว ท่านอา ไม่รู้จะเนี่ยท่านถึงกับแอบซ่อนอิหนูเอาไว้ ในนี้ได้ซ่อนสาวงามเอาไว้มากมายถึงเพียงนี้!”

“อะไรเรียกว่าแอบ นี่เรียกว่าสง่าผ่าเผย” หลี่ชียเอ่กล่าวเฉยเมยว่า “ดังนั้น จะว่าไปแล้วความงามของเจ้ามาเป็นนั่งหนูอ่อนเตี้ยให้กับข้ายังฝืนๆ อยู่เลย”

“อย่าได้ฝืนกลางวันเลย!” หลันหยุนจู้แสดงอาการไม่พอใจด้วยจริตจะกำนและค้อนขวับให้ ท่วงท่าของเด็กสาวเผยออกมาให้เห็นเต็มที แน่นอน เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่แล้วนางก็ไม่สามารถวางมาดอะไรได้

ในแดนวิญญูณาศักดิ์สิทธิ์นั้น หลันหยุนจู้นับว่าร้อนแรง และชื่อเสียงโด่งดังมาก ไม่รู้ว่าเป็นเทพธิดาในทัศนคติของยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่อยู่จำนวนเท่าไร เป็นนางในฝันของดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่เท่าไร เวลานี้ นางกลับกลายเป็นนั่งหนูที่เข้ากับคนง่ายเมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่

“ในเมื่อมาถึงแล้ว งั้นก็เตรียมตัวให้ดีก็แล้วกัน” หลี่ชียเอ่กล่าวเรียบเฉยออกมา

“ตกลง เจ้าไปถึงไหนข้าก็จะติดตามไปถึงนั่น” หลันหยุนจู้ตอบอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีการแสดงท่าทางที่ออดอ้อนแต่อย่างใด

หลันหยุนจู้มาถึงได้ไม่นาน หลงจิงเซียนและเจี้ยนอู๋ซวงก็มาถึงสำนักโบราณสี่เหยียนเช่นกัน หลังจากที่พวกนางมาถึงแล้ว เจี้ยนอู๋ซวงพูดน้อยมาก แต่หลงจิงเซียนพล้นเสมือนหนึ่งเปิดเครื่องเสียงขึ้นทันที

“เจ้าซิเยเหมิน ข้าจะสยบเจ้า!” พล้นที่หลงจิงเซียนเห็นหน้าหลีซิเย คำพูดคำแรกก็ออกมาทันที

“อาศัยเจ้านะรี?” หลีซิเยถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลงจิงเซียน “อาศัยเจ้า เกรงว่ายังคงอ่อนไปนิดทักษะด้อยไปหน่อย”

หลงจิงเซียนไซ้จะไม่มีเหตุผล จึงเปิดลัคนาของตนออกมาปล่อยให้สิบสองลัคนาเรียงรายอยู่เหนือศีรษะของนาง ดูน่าเกรงขาม เปี่ยมด้วยกลิ่นอายเซียน

ถ้าหากบุคคลภายนอกเห็นสิบสองลัคนาของหลงจิงเซียนแล้ว คงต้องตระหนกตกใจ นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ผู้ที่มีสิบสองลัคนาในครอบครองนับว่ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น เวลานี้หลงจิงเซียนกลับมีสิบสองลัคนาอยู่ในครอบครอง

“อิม ในที่สุดเจ้าก็ทำได้สำเร็จแล้ว” หลีซิเยไม่ได้รู้สึกตกใจ พยักหน้ากล่าวว่า “สิบสองลัคนาสำเร็จแล้ว เพียงแต่ทักษะยังไม่เพียงพอ ฐานเต้าของเจ้าแน่นมากยากจะหาข้อตำหนิ ฝึกอีกนิด เลียระไนอีกหน่อยก็จะสมบูรณ์ยิ่งขึ้น”

หลี่ซีเย่ไม่ได้รู้สึกแปลกใจกับการฝึกจนสำเร็จสิบสองลัคนาของหลงจิงเซียนแม้แต่หน่วยนิด จะอย่างไรเสียหลงจิงเซียนคือผู้ที่มีชะตาเซียนแต่กำเนิด พรสวรรค์ที่ปราศจากผู้เทียบเทียมเช่นชะตาเซียนแต่กำเนิดนี้ นับว่าพบเห็นได้ยากยิ่งนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน หาได้ยากยิ่งกว่าสิบสองลัคนาเสียอีก

หลงจิงเซียนรื้อทั้งหมดแล้วเริ่มต้นนับหนึ่งฝึกใหม่ นางพยายามอดทนหมั่นฝึกวิชา ในที่สุดความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น หลงจิงเซียนได้ก้าวทะลุขีดจำกัดของตนสำเร็จสิบสองลัคนาได้ในที่สุด

“อี เจ้าจะชมข้าสักหลายๆ คำนี้จะตายหรือไง?” หลงจิงเซียนพูดขึ้นมาอย่างเผ็ดร้อนว่า “ชั่วดีอย่างไรข้าก็ได้สู้อดทนฝึกจนได้สิบสองลัคนาอย่างยากลำบาก ครั้งนั้นเป็นเจ้าที่ยุงให้ข้าทำลายฐานเต่าแล้วเริ่มต้นใหม่นะ เจ้ารู้หรือไม่ว่าการทำลายฐานเต่าและเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่มันเป็นเรื่องที่เจ็บปวดแค่ไหนหรือไม่? ข้าจะต้องทนทุกข์ทรมานมาครั้งแล้วครั้งเล่า ถูกขังเอาไว้แต่ในบ้านห้ามก้าวออกนอกบ้านแม่เพียงครึ่งก้าว...”

ลักษณะการพูดของหลงจิงเซียนทั้งเร็วและแรงรีบ แสดงถึงความไม่พอใจอย่างยิ่งต่อปฏิกิริยาของหลี่ซีเย่ แน่จนที่สุด กล่าวสำหรับนางแล้วการล้มเลิกสิ่งที่มีอยู่เดิมแล้วเริ่มต้นใหม่ใช่เป็นเรื่องง่ายตายนัก จะอย่างไรเสียก่อนหน้านี้นางนับว่าประสบความสำเร็จมาแล้วไม่น้อยเลย ทั้งยังมีถึงสิบเอ็ดลัคนา ด้วยผลงานเช่นนี้หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นล่ะก็ ใครที่ไหนจะยอมล้มเลิกสิ่งที่มีอยู่เดิมแล้วมาเริ่มต้นใหม่!

“อิม ยอดเยี่ยมมาก” หลี่ชีย่พยักหน้าและยิ้มกล่าวว่า “พยายามสู้ๆ ไม่นั่นกเจ้าอาจจะได้เป็นราชันเซียนเลี้ยวเหิงคนที่สองเลยนะ”

“ฮึ แสดงละครตบตา!” หลงจิงเซียนรู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่งกับท่าทีของหลี่ชีย่ที่ทำแบบขอไปที ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา แต่ว่า นิ่งหนูผู้นี้อารมณ์แปรปรวนง่ายและรวดเร็ว นางยิ้มแต่กล่าวว่า “ข้านี้แหละเป็นผู้ใหญ่ยิ้มใจกว้างไม่ถือสาหาความกับเจ้า รีบบอกมาเร็วไวแดนมนุษย์กษัตราพวกเจ้ามีสถานที่อะไรน่าเที่ยว ข้าจะไปเที่ยวให้หน้าใจ ข้าไม่ได้เที่ยวมานานมากแล้วนะ”

“ใครบอกว่าจะไปเที่ยวกัน?” หลี่ชีย่มองหน้านางที่หนึ่ง กล่าวเฉยเมยว่า “วันที่จะต้องขึ้นไปบนเก้าชั้นฟ้าใกล้เข้ามาแล้ว พวกเจ้าต้องพยายามมากไปกว่านี้ พวกของซวงเหยียนกำลังฝึกค่ายกลพิฆาตราชนเซียนอยู่ พวกเจ้าก็ไปร่วมด้วย อาศัยพรสวรรค์ของเจ้าสามารถช่วยพวกนางได้อีกแรง ในอนาคตพวกเจ้าจะต้องร่วมมือกันขับเคลื่อนค่ายกลนี้”

หลี่ชีย่ได้มอบค่ายกลพิฆาตราชนเซียนให้กับพวกหลี่ซวงเหยียนได้ฝึกซ้อม หลี่ซวงเหยียนชื่นชอบเรื่องค่ายกลมาแต่เยาว์วัย จึงมีการศึกษาทางด้านนี้ที่ลึกซึ้งมาก ดังนั้น หลี่ชีย่จึงมอบหมายให้นางเป็นผู้ดำเนินการควบคุมค่ายกลนี้ โดยมีพวกของเงินเป่าเลี้ยวคอยช่วยเหลือ

“ฮึ ฝึกอีกแล้วหรือ” หลงจิงเซียนเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว รู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับพูดขึ้นมาพร้อมกับส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา

หลี่ซีเยกล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “เจ้าคิดว่าขึ้นไปข้างบนเป็นการไปชมนกชมไม้อย่างนั้นรึ? ถ้าหากเจ้าเป็นเพียงมดปลวกตัวหนึ่งคงไม่มีอะไร จะอย่างไรเสียมดปลวกอยู่ที่ตรงไหนก็ไม่ต่างกัน แต่ว่าหากเจ้าคิดจะยืนอยู่บนจุดสูงสุดมันจะโหดร้ายทารุณยิ่งกว่าเก้าแดนเสียอีก ต่อให้เป็นราชันเซียนก็มีสิทธิ์ถูกสังหารได้เหมือนกัน สถานที่เช่นนั้นแม้แต่ราชันเซียนยังคงต้องพยายามฝึกฝนต่อไป กระทั่งราชันเซียนปราศจากผู้ต่อกรยังคงต้องพยายาม แล้วเจ้ายังมีข้ออ้างใดไม่พยายามกันเล่า?”

“รู้แล้วหนะ พวกเราไปก็ได้ เจ้าจะได้ไม่ต้องพร่ำบ่นไม่หยุดเหมือนยายแก่” หลงจิงเซียนส่งเสียงฮือออกมา แม้ว่านางจะไม่สบายอารมณ์และยังคงตกลง

“มอบนางให้กับเจ้าแล้วละ” หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวต่อเจี้ยนอู๋ซวง แม้ว่านิสัยของเจี้ยนอู๋ซวงจะเย่อหยิ่งสักหน่อย แต่เมื่อเปรียบเทียบกับหลงจิงเซียนที่เอาแต่เล่นนับว่ามีความสุขและจิตสงบกว่ากันมาก

เจี้ยนอู๋ซวงไม่ได้กล่าวมากความ เพียงพยักหน้าเงิบๆ เท่านั้นเอง

เจี้ยนอู๋ซวงกับหลงจิงเซียนมาแล้ว หมิงเย่เสวียก็แค่มาถึงช้ากว่าก้าวเดียวเท่านั้นเอง

หลังจากที่หมิงเย่เสวียพบกับหลี่ซีเยแล้วก็เอ่ยถามขึ้นมาเบาๆ ว่า “พวกเราจะขึ้นไปจริงๆ รึ? บรรดาบรรพบุรุษของแดนอสูรปีอานต่างรู้สึกกังวลอยู่บ้าง เล่าลือกันว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่ขึ้นไปบนนั้นได้”

การมาของหมิงเย่เสวี่ไม่เพียงมาด้วยเรื่องส่วนตัวเท่านั้น นางยังนำคำพูดของแดนอสูรปีอานมาด้วย เนื่องจากไม่เพียงแต่นางที่จะติดตามหลี่ชี่เย่ขึ้นไป แม้แต่แดนอสูรปีอานทั้งหมดก็จะติดตามขึ้นไปด้วย

“นั่นมันอดีต เวลานี้ต่างกันแล้ว” หลี่ชี่เย่กล่าวเฉยเมยว่า “ในเมื่อข้ากล้ารับปากบรรดาตาเฒ่าของแดนอสูรปีอานก็ต้องมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม ข้านะเตรียมการเสร็จแล้ว ไม่รู้ว่าทางด้านแดนอสูรปีอานพวกเจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วยัง เมื่อไปถึงข้างบนแล้ว แดนอสูรปีอานพวกเจ้าต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ยุงยากมากมายนัก!”

“เตรียมพร้อมแล้วละ” หมิงเย่เสวี่พยักหน้าและกล่าวว่า “สำหรับเรื่องที่ว่ามีความแข็งแกร่งแค่ไหนนั้น รายละเอียดเรื่องนี้ข้าคงพูดยาก แต่ว่า แดนอสูรปีอานพวกเราจะต้องอาศัยท่วงท่าที่ดีที่สุดรับมือกับความท้าทายทุกอย่าง บรรดาบรรพบุรุษของแดนอสูรปีอานก็ได้กล่าวเอาไว้แล้วว่า นี่เป็นเพียงโอกาสเดียวของแดนอสูรปีอานพวกเรา ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่หุ่มเห่เต็มที่!”

“งั้นก็ดี บอกพวกเขาว่า เมื่อถึงเวลานั้นพวกเจ้าไม่เพียงต้องเผชิญกับแรงกดดันที่มาจากเหล่าเทพและราชันเซียนเท่านั้น ยังจะต้องเผชิญกับศัตรูที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นพวกเขา แดนอสูรปีอานของพวกเจ้าคือเนื้อหวานมันชิ้นหนึ่งเลยแหละ เกรงว่าเมื่อไรที่ไปปรากฏตัวยังแดนที่สิบจะมีคนจำนวนมากล้นแล้วแต่ต้องการกัดกินสักคำ” หลี่ชี่เย่เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

“ข้าเข้าใจ” หมิงเย่เสวี่ก็พยักหน้าและกล่าวด้วยความหนักแน่นจริงจัง แม้ว่านางไม่เคยไปแดนที่สิบมาก่อน แต่จากปากคำ

ของบรรดาบรรพบุรุษแดนอสูรปีอาณรู้ว่า สถานที่แห่งนั้นคือโลกที่
เสมือนดังคลื่นที่โหมสาดซัดและขยายเป็นวงกว้างออกไป
ขณะเดียวกันก็เป็นโลกที่ทารุณโหดร้ายมาก

หลังจากที่หมิงเย่เสวียพักอยู่ที่สำนักโบราณสี่เหยียนหลายวัน
ก็ได้จากไป นางไม่เหมือนเช่นพวกของเจี้ยนอู๋ซวง นางไม่ได้
ติดตามหลี่ซิเย่ไปเพียงลำพัง นางต้องไปพร้อมกับแดนอสูรปีอาณ
ทั้งหมด ดังนั้น นางจึงต้องมีการเตรียมการที่มากกว่า

หลังจากที่พวกของเจี้ยนอู๋ซวงต่างมาถึงกันแล้ว หลี่ซิเย่ได้เริ่ม
ลงมือวางแผนเดินทางไปยังแดนที่สิบแล้ว ขณะเดียวกัน เขายังได้
แฉ่งข่าวไปยังพวกเทพมารวัวโลหิต

หลังจากได้รับการแฉ่งข่าวจากหลี่ซิเย่แล้ว คนแรกที่รู้มากที่สุดก็คือ
ราชันทักษิณกู่กัว การพบเห็นราชันทักษิณกู่กัวอีกครั้งเขาได้ให้
ความรู้สึกเหมือนกลับสู่ความเป็นตัวตนดั้งเดิม เป็นความรู้สึกที่
ผสมเข้ากับฟ้าดิน เหมือนว่าการยืนอยู่ที่ตรงนั้นของเขาได้
ล่องหนไปอย่างนั้น ทำให้ผู้คนไม่ได้ใส่ใจกับการคงอยู่ของเขา

“นับว่าเจ้าไม่เสียชื่อเสียงยอดอัจฉริยะบุคคลนับแต่อดีตถึง
ปัจจุบัน มาคราวนี้เจ้าเปลี่ยนแปลงการฝึกแล้วถึงกับก้าวหน้าได้
รวดเร็วเพียงนี้ ด้วยพรสวรรค์เช่นนี้ จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรเช่นนี้
เจ้าคิดจะไม่เป็นราชันเซียน ไม่เป็นเซียนหวาง (เซียนอ่อง) ก็คง
ยาก” หลี่ซิเย่ถึงกับยิ้มและออกปากชื่นชมหลังจากได้เห็นราชัน
ทักษิณกู่กัวแล้ว

ราชันทักษิณกู่กัวไม่ได้มีอาการลำพองใจเมื่อถูกหลี่ซิเย่กล่าว
ชื่นชมเช่นนี้ ท่าทีของเขาเป็นไปตามธรรมชาติ ยิ้มกล่าวว่า

“ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเพราะการชี้แนะของท่านปรมาจารย์ หากไม่ได้รับการชี้แนะจากท่านปรมาจารย์ข้าก็คงได้แต่ค่อยๆ คลำหาไปช้าๆ ท่ามกลางความมืดมิดเท่านั้นเอง”

“ถ้าหากไม่มีพรสวรรค์เช่นเจ้า ไม่มีการตัดสินใจเด็ดขาดของเจ้า ต่อให้ข้าชี้แนะไปก็ไม่แน่ว่าจะมีประโยชน์” หลี่ชีย่สายหน้าและยิ้มกล่าว

ราชันท์กษัตริย์กัวอี้มกล่าวว่า “การบุกขึ้นไปบนนั้นในครั้งนี่ของท่านปรมาจารย์จะต้องเล่นหนักแน่ ได้ยินมาว่าอาวุธบนนั้นแตกต่างจากอาวุธของเก้าแดนพวกเรา ไม่ทราบว่าอาวุธของข้าต้องมีการเปลี่ยนหรือไม่หละ?”

“เป็นความจริงที่ต่างกัน” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “แต่ว่าทวนฟางเทียบฮว่าลีของเจ้าแตกต่างจากบุคคลอื่น หากใช้ปืนสั้วอาวุธชีพแท้ที่เป็นไปตามความหมายที่สืบทอดกันมา เจ้านำมันติดตัวไปได้โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยน แม้ว่าบนนั้นจะต่างจากเก้าแดนแต่ก็มีที่ร่วมกันได้ ความจริงแล้วอาวุธบางอย่างของเก้าแดนก็สามารถใช้บนนั้นได้เช่นกัน เช่นระฆังเขากลัวซาน ประตูปะณูจหวารกัณฑ์ฟ้าเป็นต้น ซึ่งไม่ได้รับผลกระทบเมื่อนำไปใช้ข้างบน”

“งั้นดีเลย” ราชันท์กษัตริย์กัวอี้มกล่าวว่า “อาวุธนี้ติดตามข้ามาครึ่งก่อนชีวิตแล้ว เวลาใช้มันเหมาะมือเหลือเกิน ถ้าหากจะต้องเปลี่ยนอาวุธใหม่ต้องบอกว่าไม่คุ้มชินจริงๆ”

หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “เตรียมตัวสู้ให้มันเต็มที่เลยสักครั้งเมื่อขึ้นไปบนนั้นแล้ว อาศัยคุณสมบัติที่แฝงอยู่ในกายเจ้า เจ้าจะต้องได้เป็นเซียนหวางเป็นคนแรกในบรรดาพวกเราแน่ การสืบทอด

ทอดชะตาฟ้าไม่มีใครมีคุณสมบัติมากไปกว่าเจ้าอีกแล้ว ให้ดาวรุ่ง
ในแดนที่สิบได้รับรู้ถึงท่วงทีที่มีความสง่างามของสุดยอดดาวรุ่งของ
เก้าแดน จะได้บั่นทอนความอึกเขิมของพวกเขาลงไปบ้าง”

“ข้าจะไม่ให้คำพูดของท่านปรมาจารย์ต้องผิดหวังแน่นอน”
ราชันทักษิณไม่หยิงและไม่ร้อนรน มีความอดกลั้นที่สูงมาก

สิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันโซ่วจะมีเพียง
ชื่อเสียงที่ลอมปลอม ขอเพียงยื่นหยัดไปได้ มีจิตแห่งการบำเพ็ญ
เพียรที่มั่นคง ไม่หลงเดินเข้าไปยังแนวทางที่ผิด รับรองว่าต้องมี
อนาคตที่ไร้ขอบเขตแน่นอน สามารถสร้างผลงานได้มาก เพียงแต่
น่าเสียดาย พวกเขาเจ้าสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน
ล้วนหยิงผยองมากเกินไป หลงคิดไปเองว่าอาศัยพรสวรรค์ของตน
ก็สามารถกวาดทุกสิ่งทุกอย่างจนสิ้นม้ก แข็งเกินม้กเพราะหิงง่าย
และด้วยสาเหตุนี้เอง ทำให้สุดยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่อดีตถึง
ปัจจุบันพวกเขาต้องร่วงหล่นลงมาไม่น้อยทีเดียว” หลี่ชียี๋มกล่าว
ขึ้นมา

เมื่อราชันทักษิณได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วถึงกับทอดถอนใจ
ออกมา ความจริงก่อนหน้านี้เขาเองโซ่วจะไม่เป็นดังที่กล่าวมานั้น

ไม่ว่าใครที่อยู่ในฐานะที่เป็นสิบสุดยอดอัจฉริยะบุคคลตั้งแต่
อดีตถึงปัจจุบันก็ตาม ย่อมต้องมีความหยิงทะนงตนอยู่บ้าง จะ
อย่างไรเสีย การมีพรสวรรค์สูงส่งถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่น
ใหม่ย่อมอดที่จะหยิงทะนงตนไม่ได้ โดยไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตา
และจะไม่ไปฟังพาผู้อื่นอยู่แล้ว

ตอนที่ 1700 ต้นกำเนิดตระกูลปู่

กระโจมตั้งเมฆสีแดงประดับด้วยพู่ระย้า ท่ามกลางกลิ่นอายที่
ตลบอบอวลอ่อนโยนละมุนละไม หลีซีเยและปู่เหลียนเซียงนอนกอด
กายแนบแน่นอยู่บนเตียง

หลังจากผ่านไปนานมาก หลีซีเยเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “ข้าได้ทึ่ง
ของวิเศษบางส่วนเอาไว้ ในเก้าแดนทั้งยังมีคลังสมบัติอีกหลายแห่ง
วันหน้าหากต้องการเจ้าสามารถไปเปิดออกมาได้”

หลังจากที่ปู่เหลียนเซียงได้ตัดสินใจรั้งอยู่ที่นี้แล้ว หลีซีเยจึงได้
ทึ่งของต่างๆ เอาไว้ให้กับนางไม่น้อยทีเดียว เป็นต้นว่าระฆังเขากัว
ซาน โลงขนาดเล็กและของวิเศษอีกเป็นจำนวนมากก็ได้ทึ่งให้กับ
นางเอาไว้

ของวิเศษตระกูลปู่ของข้ามีอยู่มากมาย เจ้าไม่ต้องเป็นกังวล
กับข้า บนเก้าชั้นฟ้า นั้นของวิเศษที่จำเป็นต้องใช้มีมากมาย” ปู่
เหลียนเซียงเอ่ยขึ้นมาเบาๆ

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของปู่เหลียนเซียงไซ้จะเป็นคำพูดที่เกิน
จริง แคว้นโบราณจุโจวตระกูลปู่ของพวกเขาเคยเป็นหนึ่งใน
สำนักที่แข็งแกร่งที่สุดแห่งหนึ่ง แม้ในยุคของอเวจียังคงยืนหยัดอยู่
ได้ สุดท้ายจึงถูกทำลายล้างในยุคของราชันเซียนเทียนอวอเวจี้

“เราไม่รังเกียจว่าของวิเศษมีมาก” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า “ของ
วิเศษที่ข้าทึ่งเอาไว้ให้กับเจ้านั้น เอาไว้สำหรับหลบหลีกในอนาคต

เนื่องจากของวิเศษเหล่านี้แตกต่างกันกับสัจจอาวุธราชันเซียน หรือ อาวุธวิเศษราชันเซียน เป็นต้นว่าระฆังเขากัวชานมันจะมีลักษณะ คล้ายคลึงกับคันทองหยินหยางหลอมเซียนของเจ้า ต่อให้สภาพ ของโลกแปรเปลี่ยนไป มันยังคงไม่ถูกสยบ ขณะที่โลงใบเล็กนั้นยิ่ง มีความยอดเยี่ยมมาก พลังมารของมันเรียกได้ว่าสามารถทำให้ เทพมารต้องหวาดกลัว เมื่อไหร่ที่เปิดมันออก สามารถทำให้เทพ มารต้องหลีกหนีถอยห่างออกไปเก้าสิบลี้”

“วิธีการเหล่านี้ล้วนแล้วแต่นำออกมาใช้ยามจวนตัวเท่านั้น” หลี่ชียะทอดถอนใจออกมาเบาๆ และกล่าวว่า “ไม่มีใครสามารถรู้ได้ ว่าสภาพของโลกในอนาคตจะเป็นเช่นใด บางทีอาจมีเผ่าพันธุ์อื่นๆ ที่ผงาดขึ้นมา หรือบางทีข้อกำหนดของฟ้าดินมีการเปลี่ยนแปลง ไป สรุปก็คือการคงทางหนีที่ไล่เอาไว้ก็นับเป็นวิธีการที่ปลอดภัย”

ปู่เหลียนเซียงพยักหน้า และกล่าวว่า “ก็ได้ ตระกูลปู่ของพวก เราเคยทิ้งสถานที่ลี้ลับเอาไว้ หากยุคสมัยมีการเปลี่ยนแปลงไป หรือบางทีต้องหลีกหนีฟ้าดิน การหลีกหนีจากยุทธภพไม่ปรากฏ ตัว การผนึกร่างในสถานที่ลี้ลับต่างๆ เหล่านี้เป็นต้น ก็เป็น ทางเลือกในการหลบหนีจากภัยพิบัติอย่างหนึ่ง”

“สิ่งนี้นับเป็นทางเลือกที่ไม่เลวนัก” หลี่ชียะพยักหน้าเบาๆ และ กล่าวว่า “ข้าทิ้งต้นหมื่นกัลป์เอาไว้กับเจ้า หากวันหน้าเกิดเจ้า อยากรจะมีชีวิตอยู่ต่ออีกยุคละก็ บางทีอาจยังคงมีโอกาสช่วยได้”

ปู่เหลียนเซียงทำท่าจะพูด แต่หลี่ชียะใช้นิ้วมือกดไปที่ริมฝีปาก ของนาง กล่าวท่าทีจริงจังว่า “ตกลงตามนี้แหละ ข้ารู้ว่าไม่ถ่วงนัก สำหรับใครก็ตามที่ต้องการมีชีวิตอยู่อีกชาติหนึ่ง ต่อให้เป็นราชัน

เขียนก็ต้องทนทุกข์ทรมาน เจกเช่นเจ้าหมอนั่นที่อยู่หอศิลาโรย เขาต้องการมีชีวิตอยู่ต่ออีกชาติ ได้ทรมานตัวเองมาชาติแล้วชาติเล่า แต่ในบางครั้งเมื่อไม่ไหวก็ต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง...”

“...ข้าทิ้งต้นหมื่นกัลป์เอาไว้ให้ไซว่าต้องกาบิบบังคับให้เจ้าต้องมีชีวิตอยู่ต่ออีกชาติหนึ่ง เพียงทิ้งทางหนีทีไล่เอาไว้เท่านั้น ให้เจ้ามีทางเลือกมากขึ้น โลกในอนาคตไม่มีใครสามารถประเมินได้ การมีทางเลือกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งย่อมดีกว่าไม่มีทางเลือก ทิ้งต้นหมื่นกัลป์เอาไว้เพื่อใช้ยามฉุกเฉิน” เมื่อหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว ต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ

ปู่เหลียนเซียงพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “วางใจเถอะ เจ้าก้าวไปข้างหน้าอย่างสบายใจเถอะ ตรงไปข้างหน้าเรื่อยๆ ไม่ต้องมีความกังวลใดๆ ข้าสามารถผ่านมาได้กระทั่งยุคของอเวจี โลกในอนาคตจะยากเข็ญถึงเพียงใด โลกมีการเปลี่ยนแปลงจริงๆ ข้าหลบเข้าไปในสถานที่ลึกลับก็ได้ ตามที่ปฐุมบรรพบุรุษได้กล่าวเอาไว้ว่า สถานที่ลึกลับของตระกูลปู่สามารถหลีกเลี่ยงภัยจากสวรรค์ได้ ครั้งนั้นแคว้นโบราณจูงใจพวกเราถูกทำลายล้าง เป็นเพราะเสด็จพ่อและบรรดาบรรพบุรุษมันใจตนเองเกินไป หากหลบเข้าไปในสถานที่ลึกลับก่อนหน้าก้าวหนึ่ง เกรงว่าคงสามารถหลบพ้นจากเคราะห์กรรมครั้งนั้นไปได้”

“ข้อนี้ข้าเชื่อ” สำหรับคำพูดคำนี้ หลี่ชียเอ๋อพยักหน้าและกล่าวว่า “ในเมื่อปฐุมบรรพบุรุษพูดมาเช่นนี้แล้ว ย่อมบ่งบอกว่าสถานที่ลึกลับตระกูลปู่ของเจ้ายอดเยี่ยม แม้ว่าจะเทียบไม่ได้กับสิบสอง

สุสานและหูกที่อยู่เขียนในอดีต แต่ก็นับได้ว่าเป็นสถานที่ที่สำหรับ
หลบภัยที่หาได้ยากในโลกหล้า”

“แสดงว่าเจ้ามีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับปฐมบรรพบุรุษ
ของตระกูลปู่ของพวกเราละสิ?” ปู่เหลียนเฉียงถึงกับเอ่ยถามขึ้นมา

เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของปฐมบรรพบุรุษตระกูลปู่พวก
เขามีบันทึกน้อยมาก ต่อให้บันทึกของตระกูลปู่เองก็บันทึกอยู่ไม่กี่
ประโยค ลูกหลานรุ่นหลังยากที่จะรู้ว่าตระกูลปู่ของพวกเขามีต้น
กำเนิดมาจากที่ใด มาจากที่ใด เหมือนว่าตระกูลปู่ของพวกเขาหลุด
ขึ้นมากะทันหันเพียงชั่วข้ามคืนอย่างนั้น

เฉกเช่นผู้ดำรงอยู่ในฐานะปฐมบรรพบุรุษ เขาสามารถสร้าง
ตระกูลปู่ขึ้นมา และวางรากฐานที่สุดยอดมากให้กับตระกูลปู่เอาไว้
บุคคลเช่นนี้ไซ้เป็นผู้ปราศจากชื่อเสียงใดๆ อย่างแน่นอน

แต่ก็เป็นเรื่องแปลก ไม่เพียงบันทึกภายในของตระกูลปู่เท่านั้น
ต่อให้ในเก้าแดนก็มีบันทึกเกี่ยวกับปฐมบรรพบุรุษตระกูลปู่อยู่น้อย
มาก

ปู่เหลียนเฉียงคาดเดาเองว่า ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาต้อง
ไม่ได้อยู่ไปกว่าราชันเขียนอย่างแน่นอน แต่จะว่าไปแล้วก็แปลก
จากการที่ดำรงอยู่ในฐานะที่แข็งแกร่งเพียงนี้กลับไม่มีการบันทึก
ใดๆ เลยแม้แต่หน่อย

“เข้าใจอยู่บ้าง” หลี่ชียู่กล่าวว่า “แต่ว่าเรื่องบางเรื่องก็ยืนยัน
ไม่ได้ เนื่องจากเรื่องบางเรื่องอยู่ที่การคาดเดาเท่านั้น ไม่มีหลักฐาน
ยืนยันแน่นอน เว้นแต่เขายังคงมีชีวิตอยู่และบอกเล่ากับปากของ

เขาเอง มิฉะนั้นล่ะก็สวนใหญ่ก็เป็นเพียงการคาดการณ์เท่านั้น จะอย่างไรเสียมันเป็นการตัดขาดโดยสิ้นเชิง ผู้ที่สามารถเชื่อมต่อกันระหว่างโลกทั้งสองโดยไม่ขาดตอน สามารถส่งข่าวคราวถึงกันไปมาจริงๆ มีเพียงข้าคนเดียวเท่านั้น”

“พูดแบบนี้แสดงว่าตระกูลปู่ของพวกเรามาจากแดนที่สิบจริงนะสิ!” ปู่เหลียนเซียงถึงกับเอ๋อถามขึ้น มีการคาดเดากันไปต่างๆ นานาเกี่ยวกับต้นกำเนิดตระกูลปู่ของพวกเรา หนึ่งในการคาดเดาก็คือตระกูลปู่ของพวกเรามาจากเหนือเก้าชั้นฟ้า นั่น แต่ว่ามันสะดุดอยู่แค่ขั้นตอนของการคาดเดา ไม่มีหลักฐานยืนยันแน่นอน

“ถูกต้อง” หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “เรื่องบางเรื่องไม่สามารถยืนยันได้จริงๆ บางเรื่องก็ไม่มีหลักฐานที่แน่นอน แต่ว่าสามารถมั่นใจได้ก็คือ ตระกูลปู่ของพวกเราเจ้ามาจากเหนือเก้าชั้นฟ้า นั่นเป็นความจริง เพียงแต่ปฐมบรรพบุรุษในครั้งครานั้นได้ลบหลักฐานไปมากมาย ความตั้งใจของเขาก็คือไม่ต้องการให้ชาวโลกและลูกหลานรับรู้ถึงเรื่องราวในอดีต”

“เหนือเก้าชั้นฟ้า” ปู่เหลียนเซียงถึงกับตะลึง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ นางจิงเอ๋อขึ้นซ้ำๆ ว่า “ในเมื่อตระกูลปู่ของพวกเราเคยอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า เพราะอะไรปฐมบรรพบุรุษกลับให้ตระกูลปู่มาอยู่เก้าแดนหละ?”

“รายละเอียดของเรื่องนี้ก็คงมีรู้อยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น คนรุ่นหลังยากจะรู้ชัดเจน อาศัยความเห็นส่วนตัวมองว่า บางทีอาจเป็นการหลบเลี่ยงอย่างหนึ่ง เขาเพียงหวังว่าลูกหลานสามารถสืบทอด

ต่อไปเรื่อยๆ เจ็บๆ ไม่ได้หวังให้ลูกหลานมีใจชิงความเป็นหนึ่งใน ยุทธภพ เสียตายที่ลูกหลานกลับผิดต่อความคาดหวังของเขา” หลี่ชียเอ๋อขึ้นหลังจากไต่รตรองอยู่นิดหนึ่ง

“หรือว่าจะเป็นการหลบหนีศัตรู?” ปู่เหลียนเซียงถึงกับกล่าว คาดเดาออกมา

“เรื่องนี้เกรงว่าคงไม่ง่ายดายนัก คนที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ ต่อให้มีศัตรูเกรงว่าศัตรูคงถูกบดขยี้แน่นอน” หลี่ชียเอ๋อหวัหระและ สายหน้า กล่าวว่ “สามารถทำให้ลูกหลานจากเหนือเกล้าแดนลงมา ได้ คนที่มีกำลังความสามารถเช่นนี้ในครอบครองต่อให้ใจแดนที่ สิบไม่เกินกว่าสิบคน อีกทั้งเป็นมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ยิ่งจนถึง ปัจจุบัน สำหรับคนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ก็ยิ่งน้อยลงไปใหญ่ เกรงว่า อาศัยห่านี้ว่ก็สามารถนับได้แล้ว”

“ถ้าหากไม่ใช่เพราะหลบเลี่ยงศัตรู แล้วเป็นเพราะสาเหตุอะไร กันเล่า?” ปู่เหลียนเซียงถึงกับตกใจยิ่งนัก นางสามารถจินตนาการ ได้ว่ปฐมบรรพบุรุษของตนนั้นแข็งแกร่งยิ่งนัก แต่นี้ก็ไม่ถึงว่จะ แข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้

“เรื่องนี้พูดยาก บางทีเหตุผลที่แท้จริงคงมีเพียงเจ้าตัวเท่านั้นที่ รู้ อาศัยความเห็นส่วนตัวอาจจะเป็นการหลบภัยจากสวรรค์ พื้นที่ ลีกลับตระกูลปู้นั้นหาใช่ปฐมบรรพบุรุษพวกเขาเจ้าสามารถสร้างขึ้นมา ได้ น่าจะตกทอดมาจากยุคดึกดำบรรพ์มาก เป็นการเกิดขึ้นจาก ฟาดินตามธรรมชาติ พื้นที่วิเศษที่อยู่ในระดับชั้นสามารถหลบเลี่ยง ภัยจากสวรรค์ได้เช่นนี้ หากอยู่ในแดนที่สิบรับรองว่แย่งกันออกตลอด

แน่นอน จะอย่างไรเสียหากมีภัยมาถึงตัวลูกหลานก็มีสถานที่ที่จะหลบภัยได้...”

“...ในเก้าแดนเกรงว่าคงมีน้อยคนที่รู้จักของสิ่งนี้ ต่อให้เป็นราชันเซียนที่รู้ความลับเรื่องนี้ก็ไม่อยู่ในเก้าแดนอีกแล้ว ขึ้นไปอยู่บนนั้นนานแล้ว ดังนั้น ในเก้าแดนนี้คนอื่นที่คิดจะแย่งชิงพื้นที่ลึกลับแห่งนี้เป็นอะไรที่ยากมาก เกรงว่าครั้งนั้นอเวจีคงคิดอยากได้พื้นที่ลึกลับนี้มาก่อน” หลี่ซีเย่กล่าวด้วยความลึกลับ

ปู่เหลียนเซียงพยักหน้าเบาๆ ครั้งนั้นหลังจากที่อเวจีทำลายล้างแคว้นโบราณจุงโจวแล้ว เรียกได้ว่าถึงขั้นขุดลึกลงไปใต้พื้นดินสามฟุต คงไม่เพียงแค่ต้องการค้นหาของวิเศษของแคว้นโบราณจุงโจวของพวกเขาเท่านั้นกระมัง

“เรื่องที่ราชันเซียนสามารถขึ้นไปบนแดนที่ลึบได้ข้าก็รู้ ขอเพียงราชันเซียนสืบทอดชะตาฟ้าแล้ว รอจนกระทั่งโอกาสสุกงอมแล้วจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงเส้นทางเส้นนี้ไปได้ ต้องบุกฝ่าขึ้นไปบนแดนที่ลึบ แต่ เพราะเหตุใดนับแต่อดีตถึงปัจจุบันผู้ที่ลงมาจากแดนที่ลึบถึงได้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นล่ะ? แดนที่ลึบเป็นที่ที่เหล่าเทพและราชันเซียนอาศัยอยู่ ระดับปราศจากผู้ต่อกรมีอยู่จำนวนมาก เพราะอะไรคนที่ลงมาได้จึงมีน้อยคนนักนะ?” ปู่เหลียนเซียงอดที่จะสงสัยไม่ได้

หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “เนื่องจากค่าตอบแทนที่สาหัสสากรรจ์มาก อีกทั้งต่อให้มีปัญญาที่จะลงมาได้ก็ต้องแลกด้วยค่าตอบแทนที่สาหัสมาก ความจริงแล้ว นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ผู้ที่สามารถอาศัยกำลังของตนลงมาจากแดนที่ลึบมีไม่เกินสิบคน อีก

ทั้งพวกเขาหากคิดจะลงมาละก็จะต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนที่
สำหรับสาครรมาก ยกตัวอย่างปฐมบรรพบุรุษของเจ้า เขามีความ
แข็งแรงแรงเพียงพอหรือไม่ การที่เขาให้ตระกูลปู่พวกเจ้าลงมา
จากข้างบน เกรงว่าค่าตอบแทนที่ต้องแลกไปนั้นยากที่เจ้าจะ
จินตนาการได้ และไม่เพียงแค่ว่าตัวเองต้องดับสูญเท่านั้น!"

"พูดแบบนี้แสดงว่าปฐมบรรพบุรุษของพวกเราได้เสียชีวิตด้วย
เรื่องนี้ไปแล้ว" ปู่เหลียนเซียงกล่าวด้วยความตระหนกยิ่ง

"จะพูดแบบนี้ก็ได้" หลี่ซีเยพยักหน้าและกล่าวว่า "เนื่องเพราะ
ค่าตอบแทนที่สูงมากนั่นเอง ต่อให้มีกำลังความสามารถจริงก็ไม่มี
ใครยอมแลก มันเปรียบเหมือนเจ้าเป็นมหาเศรษฐีคนหนึ่ง มีชีวิต
ความเป็นอยู่ที่สุขสบาย อยู่ๆ เกิดอยากจะไปเป็นขอทาน อีกทั้ง
อาจจะต้องสูญเสียชีวิตเพราะการนี้ กระทั่งเสียชีวิตด้วย หาก
เป็นเจ้าคิดว่าจะไปทำเช่นนั้นมั๊ย?"

ปู่เหลียนเซียงถึงกับตะลึงงันเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ เป็นความ
จริงที่ไม่มีใครยินยอมไปทำเรื่องเช่นนี้ แต่ว่า ปฐมบรรพบุรุษของ
พวกเขากลับทำแล้ว ด้วยการส่งลูกหลานตระกูลปู่ลงมา สำหรับ
เหตุผลนั้นไม่อาจรู้ได้ แต่ ปฐมบรรพบุรุษพวกเขากลับแลกมาด้วย
ค่าตอบแทนที่สาหัสมาก

"เกรงว่าลูกหลานคงผิดต่อความคาดหวังของปฐมบรรพบุรุษ
เสียแล้ว" ปู่เหลียนเซียงทอดถอนใจออกมาเบาๆ ปฐมบรรพบุรุษ
ของพวกเขาแลกด้วยค่าตอบแทนมหาศาลส่งตัวพวกเขาลงมาที่
เก้าแดน แต่ว่า ห้ายที่สุดตระกูลปู่ของพวกเขายังคงนำมาซึ่งภัยถูก
ล้างตระกูล

ครั้งนั้น ตระกูลปู่ของพวกเขาเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับอเวจี นับแต่นั้นที่นั่นชะตาของตระกูลปู่ก็ได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว

“เรื่องบางเรื่องเชื่อว่าคนรุ่นก่อนสามารถบงการได้อยู่แล้ว แม้ว่าคนรุ่นก่อนจะคาดหวังต่อคนรุ่นหลังอย่างไร แต่จะอย่างไรเสียคนรุ่นหลังย่อมจะมีผู้ที่เนรคุณ” หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “ถ้าหากลูกหลานทุกรุ่นล้วนแล้วแต่มีความสามารถ เช่นนั้นแล้ว โลกนี้ก็จะไม่มีสายสำนักราชันเซียนที่ตกต่ำและล่มครืนลง ถ้าหากลูกหลานทุกยุคทุกสมัยล้วนแล้วแต่เป็นคนมีความสามารถ เช่นนั้นแล้ว สำนักขนาดเล็กอื่นๆ จะพลิกตัวขึ้นมาได้อย่างไร?”

เมื่อปู่เหลียนเซียงได้ยินคำกล่าวลักษณะเช่นนี้แล้วได้แต่พยักหน้า บอกได้แต่เพียงว่านี่คือสิ่งเดียวที่สามารถปลอมประโลมได้